

INTERNATIONELL BESTSELLER

URANTIA- BOKEN

Uppenbarar mysterierna
med Gud, universum,
Jesus och oss själva

Urantiaboken

URANTIA®

® Registrerade varumärken av Urantia Foundation

URANTIA FOUNDATION
CHICAGO, ILLINOIS

Swedish Translation
Svensk översättning

Textidentifieringsnummer: UF-SWE-001-2008-1.6

ISBN: 978-1883395-483

© 2010 Urantia Foundation

Framställningar härom riktas till utgivaren:

Urantia Foundation

533 West Diversey Parkway

Chicago, IL 60614, USA

Tel.: +1 773 525 3319

E-post: urantia@urantia.org

Website: www.urantia.org

Översättningar av *Urantiaboken* är tillgängliga på följande språk:

Bulgariska – *Книгата Урантия*

Danska – *Urantia Bogen*

Estniska – *Urantia raamat*

Finska – *Urantia-kirja*

Franska – *Le Livre d'Urantia*

Grekisk – *To Βιβλίο της Ουράντια*

Hebreiska – *הספר של אורנטיה*

Holländska – *Het Urantia Boek*

Indonesiska – *Buku Urantia*

Italiensk – *Il Libro di Urantia*

Japansk – *ウランティア ブック*

Koreanska – *유란시아 서*

Litauiska – *Urantijos Knyga*

Persiska – *کتاب یورنشیا*

Portugisiska – *O Livro de Urântia*

Putsa – *Księga Urantii*

Rumänska – *Cartea Urantia*

Ryska – *Книга Урантии*

Spanska – *El libro de Urantia*

Svenska – *Urantiaboken*

Tjeck – *Kniha Urantia*

Tysk – *Das Urantia Buch*

Ungerska – *Az Urantia könyv*

Utgivaren förbehåller sig all upphovsrätt, inklusive rätten till översättning i USA, Sverige, Finland och andra stater som har undertecknat det internationella avtalet om upphovsrätt. Även all partiell kopiering av texten och återgivning på elektroniskt eller annat sätt är förbjuden utan skriftligt tillstånd från upphovsrättens innehavare.

Urantiaboken är en översättning av The Urantia Book, ett verk som Urantia Foundation publicerade på engelska år 1955. Detta är den första utgåvan av Urantiaboken, som är en i allt väsentligt mycket noggrann översättning av innehållet i den engelska texten. Då Urantiaboken är en produkt av mänskligt bemödande och därför ofullkomlig, bör den engelska texten konsulteras vid eventuell osäkerhet. Urantia Foundation kan besluta att nyansera och förbättra denna översättning i en senare utgåva.

“Urantia” och märket © är varu- och servicemärken som har registrerats av Urantia Foundation.

Urantiaboken

<< [Preliminära sidor](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitelrubriker](#) >>

Bokens delar

DEL I

Centraluniversumet och superuniverserna

Avfattad under beskydd av en Uversa-kår bestående av
auperuniversumpersonligheter med bemyndigande av Dagarnas
Forna i Orvonton.

DEL II

Lokaluniversumet

Avfattad under beskydd av en Nebadon-kår av personligheter i lokaluniversumet med bemyndigande av Gabriel i Salvington.

DEL III

Urantias historia

Dessa kapitel avfattades under beskydd af en kår av personligheter i lokaluniversumet med bemyndigande av Gabriel i Salvington.

DEL IV

Jesu liv och förkunnelse

Dessa kapitel avfattades under beskydd av en kommission om tolv Urantia-mellanvarelser som fungerade under övervakning af den Melkisedk som ledde uppenbarelseprojektet.

Basmaterialen för denna berättelse tillhandahöll en andra gradens mellanvarelse som en gång var förordnad att på övermänsklig nivå övervaka apostlen Andreas.

Urantiaboken

<< [Bokens delar](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Innehållsförteckning](#) >>

Kapitelrubriker

siffra	Kapitel	Författare	sida
000	Förord	En Gudomlig Rådgivare	1

DEL I

Centraluniversumet och superuniverserna

siffra	Kapitel	Författare	sida
001	Den Universelle Fadern	En Gudomlig Rådgivare	21
002	Guds väsen	En Gudomlig Rådgivare	33
003	Guds egenskaper	En Gudomlig Rådgivare	44
004	Guds förhållande till universum	En Gudomlig Rådgivare	54
005	Guds förhållande till individen	En Gudomlig Rådgivare	62
006	Den Evige Sonen	En Gudomlig Rådgivare	73

007	Den Evige Sonens förhållande till universum	En Gudomlig Rådgivare	81
008	Den Oändlige Anden	En Gudomlig Rådgivare	90
009	Den Oändlige Andens förhållande till universum	En Gudomlig Rådgivare	98
010	Paradistreenigheten	En Universell Censor	108
011	Den eviga Paradisön	En Visdomens Fulländare	118
012	Universernas universum	En Visdomens Fulländare	128
013	Paradisets heliga sfärer	En Visdomens Fulländare	143
014	Det centrala och gudomliga universumet	En Visdomens Fulländare	152
015	De sju superuniverserna	En Universell Censor	164
016	De sju Härskarandarna	En Universell Censor	184
017	De sju grupperna av Suprema Andar	En Gudomlig Rådgivare	197
018	De suprema treenighetspersonligheterna	En Gudomlig Rådgivare	207
019	De jämlika varelserna med treenighetsursprung	En Gudomlig Rådgivare	214
020	Guds Paradissöner	En Visdomens Fulländare	223
021	Paradisets Skaparsöner	En Visdomens Fulländare	234
022	Guds treenigade söner	En Mäktig Budbärare	243
023	De Ensamma Budbärarna	En Gudomlig Rådgivare	256
024	Den Oändlige Andens högre personligheter	En Gudomlig Rådgivare	264
025	Rymdens budbärarskaror	En med Stor Auktoritet	273
026	Det centrala universumets omvårdande andar	En Visdomens Fulländare	285
027	Första gradens Supernafer och deras verksamhet	En Visdomens Fulländare	298
028	De omvårdande andarna i superuniverserna	En Mäktig Budbärare	306
029	Styrkeledarna i universum	En Universell Censor	319
030	Personligheterna i storuniversum	En Mäktig Budbärare	330
031	Finalitkåren	En utan Namn och Nummer	345

DEL II

Lokaluniversumet

siffra	Kapitel	Författare	sida
<u>032</u>	Evolutionen av lokaluniverser	En Mäktig Budbärare	357
<u>033</u>	Administrationn av lokaluniversumet	Ärkeänglarnas ledare	366
<u>034</u>	Lokaluniversumets Moderande	En Mäktig Budbärare	374
<u>035</u>	Guds Söner i lokaluniversumet	Ärkeänglarnas ledare	384
<u>036</u>	Livsbärarna	En Vorondadekson	396
<u>037</u>	Lokaluniversumets personligheter	En Lysande Aftonstjärna	406
<u>038</u>	Lokaluniversumets omvårdande andar	En Melkisedek	418
<u>039</u>	De serafiska skarorna	En Melkisedek	426
<u>040</u>	Guds uppstigande söner	En Mäktig Budbärare	443
<u>041</u>	Lokaluniversumets fysiska aspekter	En Ärkeängel	455
<u>042</u>	Energi — sinne och materia	En Mäktig Budbärare	467
<u>043</u>	Konstellationerna	Malavatia Melkisedek	485
<u>044</u>	De himmelska artisanerna	En Ärkeängel	497
<u>045</u>	Administrationn av lokalsystemet	En Melkisedek	509
<u>046</u>	Lokalsystemets högkvarter	En Ärkeängel	519
<u>047</u>	De sju mansonivärldarna	En Lysande Aftonstjärna	530
<u>048</u>	Morontialivet	En Ärkeängel	541
<u>049</u>	De bebodda världarna	En Melkisedek	559
<u>050</u>	Planetprinsarna	Lanonandek	572
<u>051</u>	De planetariska Adamerna	Lanonandek	580
<u>052</u>	De dödligas planetariska epoker	En Mäktig Budbärare	589
<u>053</u>	Lucifers uppror	Manovandet Melkisedek	601
<u>054</u>	Problem i anslutning till Lucifers uppror	En Mäktig Budbärare	613
<u>055</u>	Ljusets och livets sfärer	En Mäktig Budbärare	621
<u>056</u>	Universell enhet	En Mäktig Budbärare och Makiventa Melkisedek	637

DEL III

Urantias historia

siffra	Kapitel	Författare	sida
<u>057</u>	Urantias ursprung	En Livsbärare	651
<u>058</u>	Livets etablering på Urantia	En Livsbärare	664
<u>059</u>	Det marina livsskedet på Urantia	En Livsbärare	672
<u>060</u>	Urantia under det tidiga landbaserade livets skede	En Livsbärare	685
<u>061</u>	Däggdjurens skede på Urantia	En Livsbärare	693
<u>062</u>	Urmänniskans första raser	En Livsbärare	703
<u>063</u>	Den första människofamiljen	En Livsbärare	711
<u>064</u>	De evolutionära färgade raserna	En Livsbärare	718
<u>065</u>	Övervakningen av evolutionen	En Livsbärare	730
<u>066</u>	Urantias Planetprins	En Melkisedek	741
<u>067</u>	Det planetariska upproret	En Melkisedek	754
<u>068</u>	Civilisationens gryning	En Melkisedek	763
<u>069</u>	Människans första institutioner	En Melkisedek	772
<u>070</u>	Utvecklingen av människans statsskick	En Melkisedek	783
<u>071</u>	Statens utveckling	En Melkisedek	800
<u>072</u>	Statsstyret på en grannplanet	En Melkisedek	808
<u>073</u>	Edens lustgård	Solonia	821
<u>074</u>	Adam och Eva	Solonia	828
<u>075</u>	Adams och Evas försumlighet	Solonia	839
<u>076</u>	Den andra lustgården	Solonia	847
<u>077</u>	Mellanvarelserna	En Ärkeängel	855
<u>078</u>	Den violetta rasen efter Adams dagar	En Ärkeängel	868
<u>079</u>	Anditernas utbredning i Orienten	En Ärkeängel	878
<u>080</u>	Anditernas utbredning i västerlandet	En Ärkeängel	889
<u>081</u>	Den nutida civilisationens	En Ärkeängel	900

	utveckling		
082	Äktenskapets utveckling	Serafernas ledare	913
083	Äktenskapsinstitutionen	Serafernas ledare	922
084	Äktenskap och familjeliv	Serafernas ledare	931
085	Gudsdyrkans ursprungskällor	En Lysande Aftonstjärna	944
086	Religionens tidigaste utveckling	En Lysande Aftonstjärna	950
087	Vålnadskulterna	En Lysande Aftonstjärna	958
088	Fetischer, trollmedel och magi	En Lysande Aftonstjärna	967
089	Synd, offer och försoning	En Lysande Aftonstjärna	974
090	Schamanism — medicinmän och präster	En Melkisedek	986
091	Bönens utveckling	Mellanvarelsernas ledare	994
092	Religionens senare utveckling	En Melkisedek	1003
093	Makiventa Melkisedek	En Melkisedek	1014
094	Melkisedeks förkunnelse i Orienten	En Melkisedek	1027
095	Melkisedeks lära i Levanten	En Melkisedek	1042
096	Jahve — hebréernas Gud	En Melkisedek	1052
097	Gudsbegreppets evolution bland hebréerna	En Melkisedek	1062
098	Melkisedeks läror i västerlandet	En Melkisedek	1077
099	Samhälleliga problem i anslutning till religionen	En Melkisedek	1086
100	Religionen i människans erfarenhet	En Melkisedek	1094
101	Religionens verkliga natur	En Melkisedek	1104
102	Den religiösa trons grundvalar	En Melkisedek	1118
103	Den religiösa erfarenhetens verklighet	En Melkisedek	1129
104	Treenighetsbegreppets utveckling	En Melkisedek	1143
105	Gudomen och verkligheten	En Melkisedek	1152
106	Verklighetens universumnivåer	En Melkisedek	1162
107	Tankeriktarnas ursprung och natur	En Ensam Budbärare	1176
108	Tankeriktarnas mission och tjänstgöring	En Ensam Budbärare	1185
109	Riktarnas förhållande till de skapade varelserna i universum	En Ensam Budbärare	1195

110	Riktarnas förhållande till enskilda dödliga	En Ensam Budbärare	1203
111	Riktaren och själen	En Ensam Budbärare	1215
112	Personlighetens överlevnad	En Ensam Budbärare	1225
113	De serafiska ödesväktarna	Serafernas ledare	1241
114	Serafernas planetariska styre	Serafernas ledare	1250
115	Den Suprema Varelsen	En Mäktig Budbärare	1260
116	Den allsmäktige supreme	En Mäktig Budbärare	1268
117	Gud den Supreme	En Mäktig Budbärare	1278
118	Suprem och Ultimat — tid och rymd	En Mäktig Budbärare	1294
119	Kristus Mikael's utgivningar	Ledaren för Aftonstjärnorna	1308

DEL IV

Jesu liv och förkunnelse

siffra	Kapitel	Författare	sida
120	Mikael's utgivning på Urantia	Mantutia Melkisedek	1323
121	Förhållandena vid tiden för Mikael's utgivning	Mellanvarelsekommissionen	1332
122	Jesu födelse och späda barndom	Mellanvarelsekommissionen	1344
123	Jesu tidiga barndom	Mellanvarelsekommissionen	1355
124	Jesu senare barndom	Mellanvarelsekommissionen	1366
125	Jesus i Jerusalem	Mellanvarelsekommissionen	1377
126	De två avgörande åren	Mellanvarelsekommissionen	1386
127	Ungdomsåren	Mellanvarelsekommissionen	1395
128	Jesu tidiga mandomstid	Mellanvarelsekommissionen	1407
129	Jesu senare vuxenliv	Mellanvarelsekommissionen	1419
130	På väg till Rom	Mellanvarelsekommissionen	1427
131	Världens religioner	Mellanvarelsekommissionen	1442
132	Vistelsen i Rom	Mellanvarelsekommissionen	1455
133	Återkomst från Rom	Mellanvarelsekommissionen	1468
134	Mellanåren	Mellanvarelsekommissionen	1483

<u>135</u>	Johannes Döparen	Mellanvarelsekommissionen	1496
<u>136</u>	Dopet och de fyrtio dagarna	Mellanvarelsekommissionen	1509
<u>137</u>	Väntetid i Galiléen	Mellanvarelsekommissionen	1524
<u>138</u>	Utbildningen av rikets budbärare	Mellanvarelsekommissionen	1538
<u>139</u>	De tolv apostlarna	Mellanvarelsekommissionen	1548
<u>140</u>	Ordinationen av de tolv	Mellanvarelsekommissionen	1568
<u>141</u>	Den offentliga verksamheten inleds	Mellanvarelsekommissionen	1587
<u>142</u>	Påskan i Jerusalem	Mellanvarelsekommissionen	1596
<u>143</u>	På väg genom Samarien	Mellanvarelsekommissionen	1607
<u>144</u>	I Gilboa och Dekapolis	Mellanvarelsekommissionen	1617
<u>145</u>	Fyra händelserika dagar i Kafarnaum	Mellanvarelsekommissionen	1628
<u>146</u>	Den första predikoturen i Galiléen	Mellanvarelsekommissionen	1637
<u>147</u>	Ett kort besök i Jerusalem	Mellanvarelsekommissionen	1647
<u>148</u>	Utbildandet av evangelister i Betsaida	Mellanvarelsekommissionen	1657
<u>149</u>	Den andra predikoturen	Mellanvarelsekommissionen	1668
<u>150</u>	Den tredje predikoturen	Mellanvarelsekommissionen	1678
<u>151</u>	Väntan och undervisning vid sjön	Mellanvarelsekommissionen	1688
<u>152</u>	Händelserna som ledde fram till krisen i Kafarnaum	Mellanvarelsekommissionen	1698
<u>153</u>	Krisen i Kafarnaum	Mellanvarelsekommissionen	1707
<u>154</u>	De sista dagarna i Kafarnaum	Mellanvarelsekommissionen	1717
<u>155</u>	På flykt genom norra Galiléen	Mellanvarelsekommissionen	1725
<u>156</u>	Vistelsen i Tyros och Sidon	Mellanvarelsekommissionen	1734
<u>157</u>	I Caesarea Filippi	Mellanvarelsekommissionen	1743
<u>158</u>	Härlighetens berg	Mellanvarelsekommissionen	1752
<u>159</u>	Dekapolisturen	Mellanvarelsekommissionen	1762
<u>160</u>	Rodan från Alexandria	Mellanvarelsekommissionen	1772
<u>161</u>	Fortsatta diskussioner med Rodan	Mellanvarelsekommissionen	1783
<u>162</u>	Vid lövhyddfesten	Mellanvarelsekommissionen	1788
<u>163</u>	Ordinationen av de sjuttio i Magadan	Mellanvarelsekommissionen	1800
<u>164</u>	Tempelinvigningsfesten	Mellanvarelsekommissionen	1809
<u>165</u>	Missionen i Pereen börjar	Mellanvarelsekommissionen	1817
<u>166</u>	Sista besöket i Norra Pereen	Mellanvarelsekommissionen	1825

167	Besöket i Filadelfia	Mellanvarelsekommissionen	1833
168	Lasaros uppväcks från de döda	Mellanvarelsekommissionen	1842
169	Den sista undervisningen vid Pella	Mellanvarelsekommissionen	1850
170	Himmelriket	Mellanvarelsekommissionen	1858
171	På väg till Jerusalem	Mellanvarelsekommissionen	1867
172	Färden in till Jerusalem	Mellanvarelsekommissionen	1878
173	Måndagen i Jerusalem	Mellanvarelsekommissionen	1888
174	Tisdagsmorgonen i templet	Mellanvarelsekommissionen	1897
175	Det sista talet i templet	Mellanvarelsekommissionen	1905
176	Tisdagskvällen på Olivberget	Mellanvarelsekommissionen	1912
177	Onsdagen — vilodagen	Mellanvarelsekommissionen	1920
178	Sista dagen i lägret	Mellanvarelsekommissionen	1929
179	Den sista måltiden	Mellanvarelsekommissionen	1936
180	Avskedstalet	Mellanvarelsekommissionen	1944
181	De sista råden och varningarna	Mellanvarelsekommissionen	1953
182	I Getsemane	Mellanvarelsekommissionen	1963
183	Jesus förråds och arresteras	Mellanvarelsekommissionen	1971
184	Inför det judiska rådets domstol	Mellanvarelsekommissionen	1978
185	Rättegången inför Pilatus	Mellanvarelsekommissionen	1987
186	Kort före korsfästelsen	Mellanvarelsekommissionen	1997
187	Korsfästelsen	Mellanvarelsekommissionen	2004
188	Tiden i gravkammaren	Mellanvarelsekommissionen	2012
189	Uppståndelsen	Mellanvarelsekommissionen	2020
190	Jesus uppenbarar sig i morontiagestalt	Mellanvarelsekommissionen	2029
191	Jesus uppenbarar sig för apostlarna och andra ledare	Mellanvarelsekommissionen	2037
192	Framträdanden i Galiléen	Mellanvarelsekommissionen	2045
193	De sista framträdandena och himmelsfärden	Mellanvarelsekommissionen	2052
194	Sanningens Ande utges	Mellanvarelsekommissionen	2059
195	Efter pingsten	Mellanvarelsekommissionen	2069
196	Jesu tro	Mellanvarelsekommissionen	2087

Urantiaboken

<< [Kapitelrubriker](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Förord](#) >>

Innehållsförteckning

	sida
Förord	1
I. Gudom och gudomlighet	2
II. Gud	3
III. Det Första Ursprunget och Centret	4
IV. Universumverkligheten	6
V. Personlighetsrealiteter	8
VI. Energi och mönster	9
VII. Den Suprema Varelsen	10
VIII. Gud den Sjufaldige	11
IX. Gud den Ultimate	12
X. Gud den Absolute	13
XI. De Tre Absoluten	13
XII. Treenigheterna	15

DEL I Centraluniversumet och superuniverserna

	sida
1. Den Universelle Fadern	<u>21</u>
1. Faderns namn	<u>22</u>
2. Guds verklighet	<u>23</u>
3. Gud är en universell ande	<u>25</u>
4. Guds mysterium	<u>26</u>
5. Den Universelle Faderns personlighet	<u>27</u>
6. Personligheten i universum	<u>29</u>
7. Det andliga värdet av personlighetsbegreppet	<u>31</u>
2. Guds väsen	<u>33</u>
1. Guds infinitet	<u>33</u>
2. Faderns eviga fullkomlighet	<u>35</u>
3. Rättvisa och rättfärdighet	<u>36</u>
4. Den gudomliga nåden	<u>38</u>
5. Guds kärlek	<u>38</u>
6. Guds godhet	<u>40</u>
7. Gudomlig sanning och skönhet	<u>42</u>
3. Guds egenskaper	<u>44</u>
1. Guds allestädesnärvaro	<u>44</u>
2. Guds infinita makt	<u>46</u>
3. Guds universella kunskap	<u>48</u>
4. Guds gränslöshet	<u>49</u>
5. Faderns högsta styre	<u>50</u>
6. Faderns överhöghet	<u>52</u>
4. Guds förhållande till universum	<u>54</u>
1. Faderns attityd gentemot universum	<u>54</u>
2. Gud och naturen	<u>56</u>

3. Guds oföränderliga karaktär	<u>57</u>
4. Att förstå Gud	<u>58</u>
5. Oriktiga uppfattningar om Gud	<u>59</u>
5. Guds förhållande till individen	<u>62</u>
1. Vägen till Gud	<u>62</u>
2. Guds närvaro	<u>64</u>
3. Sann dyrkan	<u>65</u>
4. Gud i religionen	<u>66</u>
5. Medvetandet om Gud	<u>68</u>
6. Personlighetens Gud	<u>70</u>
6. Den Evige Sonen	<u>73</u>
1. Den Evige Sonens identitet	<u>73</u>
2. Den Evige Sonens väsen	<u>74</u>
3. Omvårdnad som uttryck för Faderns kärlek	<u>75</u>
4. Den Evige Sonens egenskaper	<u>76</u>
5. Begränsningar som gäller den Evige Sonen	<u>77</u>
6. Andesinnet	<u>78</u>
7. Den Evige Sonens personlighet	<u>79</u>
8. Förståelsen av den Evige Sonen	<u>79</u>
7. Den Evige Sonens förhållande till universum	<u>81</u>
1. Andegravitationens strömkrets	<u>81</u>
2. Den Evige Sonens administration	<u>83</u>
3. Den Evige Sonens förhållande till individen	<u>84</u>
4. De gudomliga planerna för fulländning	<u>85</u>
5. Utgivningens ande	<u>86</u>
6. Gud Paradissöner	<u>87</u>
7. Den högsta uppenbarelsen av Fadern	<u>88</u>
8. Den Oändlige Anden	<u>90</u>
1. Handlingens Gud	<u>90</u>
2. Den Oändlige Andens väsen	<u>92</u>
3. Andens förhållande till Fadern och Sonen	<u>93</u>
4. Den gudomliga omvårdnadens ande	<u>94</u>
5. Guds närvaro	<u>95</u>

6. Den Oändlige Andens personlighet	<u>96</u>
9. Den Oändlige Andens förhållande till universum	<u>98</u>
1. Det Tredje Ursprungets och Centrets egenskaper	<u>98</u>
2. Den allestädesnärvarande Anden	<u>100</u>
3. Den universella behandlaren	<u>101</u>
4. Det absoluta sinnet	<u>102</u>
5. Sinnestilldelningen	<u>102</u>
6. Sinnesgravitationens strömkrets	<u>103</u>
7. Återspeglingsen i universum	<u>105</u>
8. Den Oändlige Andens personligheter	<u>105</u>
10. Paradistreenigheten	<u>108</u>
1. Det Första Ursprungets och Centrets självdistribution	<u>108</u>
2. Gudomens personalisering	<u>109</u>
3. Gudomens tre personer	<u>110</u>
4. Gudomens treenighetsförening	<u>112</u>
5. Treenighetens funktioner	<u>113</u>
6. Treenighetens Stationära Söner	<u>114</u>
7. Suprematetens övervakning	<u>115</u>
8. Treenigheten bortom det finita	<u>116</u>
11. Den eviga Paradisön	<u>118</u>
1. Det gudomliga residenset	<u>118</u>
2. Den eviga öns beskaffenhet	<u>119</u>
3. Övre Paradiset	<u>120</u>
4. Perifera Paradiset	<u>121</u>
5. Nedre Paradiset	<u>122</u>
6. Rymdens andning	<u>123</u>
7. Paradisets rymdfunktioner	<u>124</u>
8. Paradisgravitationen	<u>125</u>
9. Det unika Paradiset	<u>126</u>
12. Universernas universum	<u>128</u>
1. Totalauniversums rymdnivåer	<u>128</u>
2. Det Okvalificerade Absolutets domäner	<u>130</u>
3. Universell gravitation	<u>131</u>

4. Rymd och rörelse	133
5. Rymd och tid	134
6. Universell övervakning	135
7. Delen och helheten	137
8. Materia, sinne och ande	139
9. Personliga realiteter	141
13. Paradisets heliga sfärer	143
1. Faderns sju heliga världar	144
2. Förhållandena mellan Faderns världar	147
3. Den Evige Sonens heliga världar	149
4. Den Oändlige Andens världar	149
14. Det centrala och gudomliga universumet	152
1. Paradis-Havona-systemet	152
2. Havonas sammansättning	154
3. Världarna i Havona	155
4. Det Centrala Universumets skapade varelser	156
5. Livet i Havona	158
6. Syftet med det Centrala Universumet	160
15. De sju superuniverserna	164
1. Superuniversernas rymdnivå	164
2. Organisationen av superuniverserna	165
3. Superuniverset Orvonton	167
4. Nebulosorna — universernas anfäder	169
5. Rymdkropparnas ursprung	170
6. Sfärerna i rymden	172
7. De arkitektoniska sfärerna	174
8. Kontroll och reglering av energi	175
9. Superuniversernas strömkretsar	176
10. Superuniversernas härskare	178
11. Den rådpläggande församlingen	179
12. De högsta domstolarna	180
13. Sektorstyrelserna	181
14. De sju superuniversernas syften	181
	184

16. De sju Härskarandarna

1. Förhållande till treenig Gudom [185](#)
2. Förhållande till den Oändlige Anden [185](#)
3. Härskarandarnas identitet och olikhet [186](#)
4. Härskarandarnas egenskaper och funktioner [189](#)
5. Förhållande till skapade varelser [190](#)
6. Det kosmiska sinnet [191](#)
7. Moral, dygd och personlighet [192](#)
8. Urantiapersonlighet [194](#)
9. Människomedvetandets realitet [195](#)

17. De sju grupperna av Suprema Andar

1. De sju Suprema Verkställarna [198](#)
2. Majeston — Ledare för Återspeglingen [199](#)
3. De Återspeglande Andarna [200](#)
4. Återspeglingsmedhjälparna [202](#)
5. Kretsarnas sju Andar [202](#)
6. De lokala universernas Skapande Andar [203](#)
7. De biträdande sinnesandarna [205](#)
8. De Suprema Andarnas funktioner [205](#)

18. De suprema treenighetspersonligheterna

1. Suprematetens Treenigade Hemligheter [207](#)
2. Dagarnas Eviga [208](#)
3. Dagarnas Forna [209](#)
4. Dagarnas Fulländade [210](#)
5. Dagarnas Sentida [211](#)
6. Dagarnas Förenade [212](#)
7. Dagarnas Trogna [213](#)

19. De jämlika varelserna med treenighetsursprung

1. Treenighetens Undervisande Söner [214](#)
2. Visdomens Fulländare [215](#)
3. De Gudomliga Rådgivarna [216](#)
4. De Universella Censorerna [217](#)
5. Inspirerade Treenighetsandar [219](#)

6. Infödda Havoniter	221
7. Medborgarna i Paradiset	222
20. Guds Paradissöner	223
1. Guds nedstigande Söner	223
2. Administratorsöner	224
3. Juridiska åtgärder	226
4. Administrativa uppdrag	226
5. Utgivningen av Guds Paradissöner	227
6. Utgivningarna i dödlig gestalt	228
7. Treenighetens Undervisande Söner	230
8. Daynalernas tjänst i de lokala universerna	231
9. Daynalernas planetariska tjänst	231
10. Paradissönernas förenade verksamhet	232
21. Paradisets Skaparsöner	234
1. Skaparsönernas ursprung och natur	234
2. De lokala universernas Skapare	235
3. De lokala universernas suveränitet	237
4. Mikaelernas utgivningar	239
5. Mästarsönernas förhållande till universumet	240
6. Mästmikaelernas ödesbestämmelse	241
22. Guds treenigade söner	243
1. De av Treenigheten omfamnade Söner	243
2. De Mäktiga Budbärarna	245
3. De med Stor Auktoritet	246
4. De utan Namn och Nummer	246
5. De Treenigade Väktarna	247
6. De Treenigade Ambassadörerna	248
7. Förfarandet vid treenigande	249
8. De av de skapade treenigade Söner	251
9. De Himmelska Beskyddarna	252
10. De Höga Sönernas Assistenten	253
23. De Ensamma Budbärarna	256
1. De Ensamma Budbärarnas Natur och Ursprung	256

2. De Ensamma Budbärarnas Uppdrag	257
3. De Ensamma Budbärarnas tjänster i tid och rymd	260
4. De Ensamma Budbärarnas specialverksamhet	262
24. Den Oändlige Andens högre personligheter	264
1. Universernas Strömkretsövervakare	265
2. Folkräkningens Ledare	266
3. Den Oändlige Andens personliga biträden	268
4. De Biträdande Inspektörerna	268
5. De Förordnade Vakterna	268
6. De Graduerades Guider	269
7. Uppkomsten av de Graduerades Guider	270
25. Rymdens budbärarskaror	273
1. Havonaservitalerna	273
2. De Universella Medlare	275
3. Medlarnas vittomfattande tjänst	276
4. Tekniska Rådgivare	279
5. Väktare av Paradisets Register	281
6. De Himmelska Upptecknarna	281
7. Morontiaföljeslagarna	282
8. Paradisföljeslagarna	283
26. Det centrala universumets omvårdande andar	285
1. De Omvårdande Andarna	285
2. De Mäktiga Supernaferna	286
3. Tredje gradens Supernafer	288
4. Andra gradens Supernafer	289
5. Pilgrimernas hjälpare	291
6. Suprematetens Guider	292
7. Treenighetens Guider	292
8. Sonens Finnare	293
9. Faderns Guider	294
10. Rådgivarna och Handledarna	295
11. Vilans Kolplement	296
27. Första gradens Supernafer och deras verksamhet	298

1. Vilans Instiftare	299
2. Uppdragscheferna	300
3. Etikens Uttolkare	300
4. Etikettshandledarna	301
5. Kunskapens Bevarare	301
6. Filosofins Mästare	302
7. Gudsdyrkarledarna	303
28. De omvårdande andarna i superuniverserna	306
1. Tertiaferna	306
2. Omniaferna	307
3. Sekonaferna	307
4. Första gradens Sekonafer	307
5. Andra gradens Sekonafer	310
6. Tredje gradens Sekonafer	313
7. Sekonafernas omvårdnadsverksamhet	317
29. Styrkeledarna i universum	319
1. De Sju Suprema Styrkeledarna	320
2. De Suprema Styrkecentren	320
3. Styrkecentrens domän	322
4. De Ledande Fysiska Övervakarna	324
5. De Ledande Kraftorganisatörerna	329
30. Personligheterna i storuniversum	330
1. Paradisets klassifikation av levande varelser	330
2. Personlighetsregistret i Uversa	334
3. Goodwillkolonierna	338
4. De Uppstigande Dödliga	340
31. Finalitkåren	345
1. De infödda Havoniterna	346
2. Gravitationsbudbärarna	346
3. Förhärligade dödliga	347
4. Adopterade serafer	348
5. Förhärligade Materiella Söner	349
6. Förhärligade mellanvarelser	349

7. Ljusets evangelister	349
8. Transcendentalerna	350
9. Totaluniversums Arkitekter	351
10. Det ultimata äventyret	352

DEL II Lokaluniversumet

	sida
32. Evolutionen av lokaluniverser	357
1. Universernas fysiska uppkomst	357
2. Organiseringen av universumet	358
3. Evolutionens idé	360
4. Guds förhållande till ett lokaluniversum	362
5. Det eviga och gudomliga syftet	364
33. Administrationen av lokaluniversumet	366
1. Mikael från Neadon	366
2. Neadons härskare	367
3. Universumets Son och Ande	368
4. Gabriel — den ledande verkställaren	369
5. Treenighetens ambassadörer	370
6. Allmän administration	371
7. Neadons domstolar	372
8. De lagstiftande och verkställande funktionerna	373
34. Lokaluniversumets Moderande	374
1. Personaliseringen av den Skapande Anden	374
2. Den Gudomliga Omvårdarens väsen	375
3. Sonen och Anden i tid och rymd	376
4. Strömkretsarna i lokaluniversumet	377
5. Andens omvårdnad	379
6. Anden i människan	380
7. Anden och köttet	382

35. Guds Söner i lokaluniversumet	384
1. Fadermelkisedek	384
2. Melkisedeksönerna	385
3. Melkisedekvärldarna	387
4. Melkisedekarnas specialuppgifter	388
5. Vorondadeksönerna	389
6. Konstellationsfäderna	390
7. Vorondadekvärldarna	391
8. Lanonandeksönerna	392
9. Lanonandekhärskarna	393
10. Lanonandekvärldarna	394
36. Livsbärarna	396
1. Livsbärarnas ursprung och väsen	396
2. Livsbärarnas världar	397
3. Livets överflyttande	399
4. Melkisedeklivsbärarna	400
5. De sju biträdande sinnesandarna	401
6. Levande krafter	403
37. Lokaluniversumets personligheter	406
1. Universummedhjälparna	406
2. De Lysande Aftonstjärnorna	407
3. Ärkeänglarna	408
4. Assistenterna till de Allra Högsta	409
5. Höga Kommissionärer	410
6. Himmelska översynare	412
7. Mansoniavärldens lärare	413
8. Högre Andeklasser med förordnande	413
9. Lokaluniversumets stadigvarande medborgare	414
10. Andra grupper i lokaluniversumet	416
38. Lokaluniversumets omvårdande andar	418
1. Serafernas ursprung	418
2. Änglarnas väsen	419
3. Ouppenbarade änglar	420

4. Serafernas världar	420
5. Serafernas utbildning	420
6. Serafernas organisation	421
7. Keruber och sanober	422
8. Kerubernas och sanobernas evolution	423
9. Mellanvarelserna	424
39. De serafiska skarorna	426
1. Suprema serafer	427
2. Högre serafer	429
3. Övervakande serafer	432
4. Förvaltningsseraferna	434
5. Planetariska medhjälpare	436
6. Övergångsomvårdarna	439
7. Framtidens serafer	440
8. Serafernas bestämmelse	440
9. De Fulländade Serafernas Kår	441
40. Guds uppstigande söner	443
1. Evolutionära serafer	443
2. Uppstigande Materiella Söner	444
3. Förvandlade mellanvarelser	444
4. Personaliserade Riktare	444
5. De dödliga i tid och rymd	445
6. Guds söner genom tron	447
7. Med Fadern fusionerade dödliga	448
8. Med Sonen fusionerade dödliga	449
9. Med Anden fusionerade dödliga	450
10. De uppstignas bestämmelse	452
41. Lokaluniversumets fysiska aspekter	455
1. Neadons styrkecentra	455
2. De fysiska övervakarna i Satania	456
3. Våra stjärnkompanjoner	458
4. Solarnas täthet	459
5. Solstrålningen	460
6. Kalcium — vandraren i rymden	461

7. Solenergins ursprung	463
8. Solenergins reaktioner	464
9. Solarnas stabilitet	465
10. De bebodda världarnas ursprung	465
42. Energi — sinne och materia	467
1. Paradisets krafter och energier	467
2. De universella icke-andliga energisystemen (fysiska energier)	469
3. Klassificeringen av materia	471
4. Omvandlingarna av energi och materia	472
5. Den vågformade energins manifestationer	474
6. Ultimatoner, elektroner och atomer	476
7. Atomernas materia	477
8. Atomens kohesion	478
9. Naturfilosofin	479
10. Universella icke-andliga energisystem (materiella sinnessystem)	480
11. Universums mekanismer	481
12. Mönster och form — sinnets dominans	483
43. Konstellationerna	485
1. Konstellationens högkvarter	485
2. Konstellationens styrelse	487
3. De Högsta i Norlatiadek	488
4. Mötesberget — Dagarnas Trogna	489
5. Edentiafäderna sedan Lucifers uppror	490
6. Guds trädgårdar	492
7. Univitatierna	493
8. Edentias träningsvärldar	493
9. Medborgarskap på Edentia	495
44. De himmelska artisanerna	497
1. De himmelska musikerna	499
2. De himmelska återgivarna	500
3. De gudomliga byggarna	501
4. Tankeupptecknarna	503

5. Energibehandlarna	504
6. Formgivarna och utsmyckarna	506
7. Harmoniarbetarna	507
8. De dödligas strävan och morontiaframgångar	507
45. Administrationen av lokalsystemet	509
1. Övergångskulturens världar	509
2. Systemhärskaren	511
3. Systemstyret	512
4. De tjugofyra rådgivarna	513
5. De Materiella Sönerna	514
6. Adamernas träning av de uppstigande	515
7. Melkisedekarnas skolor	517
46. Lokalsystemets högkvarter	519
1. Jerusems fysiska aspekter	519
2. Jerusems fysiska drag	520
3. Jerusems informationsutsändningar	522
4. Bostads- och administrationsområdena	522
5. Jerusems cirklar	523
6. Verkställighets- och administrationskvadraterna	527
7. Rektanglarna — spornagierna	527
8. Jerusems trianglar	528
47. De sju mansoniavärldarna	530
1. Finaliternas värld	530
2. Prövotidsbarnhemmet	531
3. Den första mansoniavärlden	532
4. Den andra mansoniavärlden	534
5. Den tredje mansoniavärlden	535
6. Den fjärde mansoniavärlden	536
7. Den femte mansoniavärlden	537
8. Den sjätte mansoniavärlden	537
9. Den sjunde mansoniavärlden	538
10. Medborgarskap i Jerusem	539
48. Morontialivet	541

1. Morontiamaterialen	541
2. Morontiastyrkans övervakare	542
3. Morontiaföljeslagarna	545
4. Omväxlingsledarna	547
5. Mansoniavärldens lärare	550
6. Morontiavärldens serafer — Övergångsomvårdarna	551
7. Morontiamåta	556
8. Morontiaframskridarna	557
49. De bebodda världarna	559
1. Det planetariska livet	559
2. De planetariska fysiska typerna	560
3. Världarna för dem som inte andas	563
4. De evolutionära viljevarelserna	564
5. De planetariska serierna av dödliga	565
6. Frigörelsen från jordelivet	568
50. Planetprinsarna	572
1. Prinsarnas uppgift	572
2. Planetarisk administration	573
3. Prinsens kroppsliga stab	574
4. Planetens högkvarter och skolor	575
5. Civilisationens framskridande	576
6. Den planetariska kulturen	578
7. Belöningen för isoleringen	578
51. De planetariska Adamerna	580
1. Guds Materiella Söners ursprung och väsen	580
2. Överföringen av de planetariska Adamerna	582
3. Adamernas missioner	582
4. De sex evolutionära raserna	584
5. Rasblandningen — utgivningen av det adamiska blodet	585
6. Edens regim	586
7. Förenad administration	587
52. De dödligas planetariska epoker	589

1. Den primitiva människan	589
2. Människan efter Planetprinsen	591
3. Människan efter Adam	592
4. Människan efter Administratörsonen	594
5. Människan efter Gåvosonen	595
6. Tiden efter Gåvosonen på Urantia	597
7. Människan efter den Undervisande Sonen	598
53. Lucifers uppror	601
1. Ledarna för upproret	601
2. Orsakerna till upproret	602
3. Lucifers manifest	603
4. Upproret bryter ut	604
5. Konfliktens art	605
6. En lojal serafkommendör	606
7. Upprorets historia	607
8. Människosonen på Urantia	609
9. Upprorets nuvarande tillstånd	610
54. Problem i anslutning till Lucifers uppror	613
1. Sann och falsk frihet	613
2. Stölden av friheten	614
3. Dröjsmål av rättvisa	615
4. Dröjsmål av barmhärtighet	615
5. Visdomen med dröjsmålet	617
6. Kärlekens seger	618
55. Ljusets och livets sfärer	621
1. Morontiatemplet	622
2. Död och omvandling	623
3. De gyllene tidsåldrarna	624
4. Administrativa omfördelningar	626
5. Den materiella utvecklingens höjdpunkt	629
6. Den enskilde dödlige	630
7. Det första eller planetariska stadiet	631
8. Det andra eller systemstadiet	632
9. Det tredje eller konstellationsstadiet	633

10. Det fjärde eller lokaluniversumets stadium	634
11. De mindre och större sektorernas stadier	635
12. Det sjunde eller superuniversumstadiet	636
56. Universell enhet	637
1. Fysisk koordinering	637
2. Intellectuell enhet	638
3. Andligt förenande	639
4. Personlighetens förenande	639
5. Gudomens enhet	640
6. Den evolutionära Gudomens förenande	641
7. Universella evolutionära följdverkningar	642
8. Den Suprema Förenaren	643
9. Universell absolut enhet	644
10. Sanning, skönhet och godhet	646

DEL III Urantias historia

	sida
57. Urantias ursprung	651
1. Andronover-nebulosan	651
2. Det första nebulosastadiet	652
3. Det andra nebulosastadiet	653
4. Det tredje och fjärde stadiet	654
5. Ursprunget till Monmatia — Urantias solsystem	655
6. Solsystemstadiet — Planetformandets skede	657
7. Meteorskedet — Den vulkaniska tidsåldern	658
Atmosfären under planetens första tider	
8. Jordskorpans stabilisering	660
Jordbävningarnas tidsålder	
Världsoceanen och den första kontinenten	
58. Livets etablering på Urantia	664
1. Förutsättningarna för fysiskt liv	664

2. Urantias atmosfär	665
3. Omgivningen i rymden	666
4. Livets gryningsskede	667
5. Kontinentaldriften	668
6. Övergångsperioden	669
7. Den geologiska historieboken	670
59. Det marina livsskedet på Urantia	672
1. Det första marina livet i de grunda haven Trilobiternas tidsålder	673
2. Det första kontinentala översvämningsstadiet De ryggradslösa djurens tidsålder	674
3. Det andra stora översvämningsstadiet Korallperioden — Armfotingarnas tidsålder	676
4. Det stora landhöjningsskedet Perioden för växtlivet på land Fiskarnas tidsålder	678
5. Jordskorpans förskjutningsskede Ormbunksskogarnas kolbildningsperiod Grodornas tidsålder	680
6. Det klimatologiska övergångsskedet Fröväxternas period De biologiska prövningarnas tidsålder	682
60. Urantia under det tidiga landbaserade livets skede	685
1. De första kräldjurens tidsålder	685
2. De senare kräldjurens tidsålder	687
3. Kritperioden Blomväxternas skede Fåglarnas tidsperiod	688
4. Kritperiodens slutskede	691
61. Däggdjurens skede på Urantia	693
1. Kontinenternas nya landstadium De första däggdjurens tidsålder	693
2. Det senaste översvämningssskedet De avancerade däggdjurens tidsålder	694
3. De nuvarande bergens uppkomstsskede Elefantens och hästens tidsålder	696

4. Kontinenternas senaste landhöjningsskede	698
Däggdjurens sista stora migration	
5. Den första istiden	699
6. Den primitiva människan under istiden	700
7. Försättningen av istiden	700
62. Urmänniskans första raser	703
1. De första typerna av lemurer	703
2. De tidiga däggdjuren i människans utveckling	703
3. Mellandäggdjuren	704
4. Primaterna	706
5. De första människovarelserna	707
6. Människosinnets evolution	709
7. Erkännandet som en bebodd värld	709
63. Den första människofamiljen	711
1. Andon och Fonta	711
2. Tvillingarnas flykt	712
3. Andons familj	713
4. De andoniska klanerna	713
5. Spridningen av andoniterna	715
6. Onagar — den förste sanningsläraren	715
7. Andon och Fonta överlever	717
64. De evolutionära färgade raserna	718
1. De andoniska urinvånarna	718
2. Foxhall-folken	719
3. Badonans stammar	720
4. Neandertalraserna	720
5. De färgade rasernas ursprung	722
6. De sex sangikraserna på Urantia	722
7. De färgade rasernas spridning	726
65. Övervakningen av evolutionen	730
1. Livsbärarnas funktioner	730
2. Det evolutionära panoramat	731
3. Evolutionens främjande	733

4. Urantiaäventyret	734
5. Livsevolutionens skiftande öden	736
6. Förfaranden vid livets evolution	737
7. Evolutionära sinnesnivåer	738
8. Evolutionen i tid och rymd	739
66. Urantias Planetprins	741
1. Prins Caligastia	741
2. Prinsens stab	742
3. Dalamatia — Prinsens stad	743
4. De ett hundras första tider	743
5. De hundras organisation	745
6. Prinsens välde	749
7. Livet i Dalamatia	750
8. Caligastias missöden	752
67. Det planetariska upproret	754
1. Caligastias förräderi	754
2. Upproret bryter ut	755
3. De sju avgörande åren	756
4. Caligastias ett hundra efter upproret	757
5. Omedelbara följder av upproret	758
6. Van — den ståndaktige	759
7. Långtgående återverkningar av synden	760
8. Upprorets människohjälte	761
68. Civilisationens gryning	763
1. Skyddande socialisation	763
2. Faktorer som påverkar samhällets framåtskridande	764
3. Samhällsbefrämjande verkan av fruktan för spöken	766
4. Sedvänjornas utveckling	767
5. Markanvändningen — medlen för uppehållet	768
6. Kulturens utveckling	769
69. Människans första institutioner	772
1. Människans grundläggande institutioner	772
2. Produktionsekonomin gryning	773

3. Arbetskraftens specialisering	773
4. Varuutbytets första början	775
5. Kapitalets första början	775
6. Elden i förhållande till civilisationen	777
7. Nyttjandet av djur	778
8. Slaveriet som en faktor i civilisationen	778
9. Privategendom	780
70. Utvecklingen av människans statsskick	783
1. Krigets uppkomst	783
2. Krigets samhällseliga värde	785
3. Människans första sammanslutningar	787
4. Klaner och stammar	788
5. Statsstyrets första skeden	788
6. Monarkisk regeringsform	789
7. Primitiva klubbar och hemliga sällskap	790
8. Samhällsklasserna	792
9. Människans rättigheter	793
10. Rättens utveckling	794
11. Lagar och domstolar	796
12. Regeringmaktens fördelning	797
71. Statens utveckling	800
1. Den embryoniska staten	800
2. Representationsstyrets utveckling	801
3. Statsbildningens ideal	803
4. Civilisationens framåtskridande	804
5. Konkurensens utveckling	805
6. Vinstmotivet	805
7. Utbildningen	806
8. Statsbildningens natur	806
72. Statsstyret på en grannplanet	808
1. Den kontinentomfattande nationen	808
2. Politisk organisation	809
3. Hemlivet	811
4. Utbildningssystemet	812

5. Näringslivets organisation	813
6. Ålderdomsförsäkring	814
7. Beskattning	815
8. Specialhögskolorna	816
9. Den allmänna rösträttens uppbyggnad	817
10. Behandlingen av brottslighet	818
11. Den militära beredskapen	818
12. De övriga nationerna	819
73. Edens lustgård	821
1. Noditerna och Amadoniterna	821
2. Planerandet av lustgården	822
3. Lustgårdens läge	823
4. Etablerandet av lustgården	823
5. Lustgårdshemmet	824
6. Livets träd	825
7. Edens öde	826
74. Adam och Eva	828
1. Adam och Eva i Jerusem	828
2. Adam och Eva anländer	829
3. Adam och Eva lär sig mer om planeten	830
4. Den första omvälvningen	832
5. Adams administration	833
6. Adams och Evas hemliv	834
7. Livet i lustgården	835
8. Skapelselegenden	836
75. Adams och Evas försumlighet	839
1. Urantias problem	839
2. Caligastias intrig	840
3. Eva utsätts för frestelse	841
4. Insikten om försumlighet	842
5. Påföljderna av försumligheten	843
6. Adam och Eva lämnar lustgården	844
7. Adams och Evas degradering	845
8. Det så kallade syndafallet	845

76. Den andra lustgården	847
1. Edeniterna anländer till Mesopotamien	847
2. Kain och Abel	848
3. Livet i Mesopotamien	849
4. Den violetta rasen	850
5. Adams och Evas död	851
6. Adams och Evas överlevnad	853
77. Mellanvarelserna	855
1. Första gradens mellanvarelser	855
2. Noditrasen	856
3. Babels torn	858
4. Noditernas civilisationscentra	859
5. Adamsson och Ratta	861
6. Andra gradens mellanvarelser	862
7. De upproriska mellanvarelserna	863
8. De förenade mellanvarelserna	864
9. Urantias stadigvarande medborgare	865
78. Den violetta rasen efter Adams dagar	868
1. Rasernas och kulturernas utbredning	868
2. Adamiterna i den andra lustgården	869
3. Adamiternas tidiga spridning	870
4. Anditerna	871
5. Anditernas flyttningsrörelser	872
6. Anditernas sista utvandringar	873
7. Översvämningarna i Mesopotamien	874
8. Sumererna — de sista anditerna	875
79. Anditernas utbredning i Orienten	878
1. Anditerna i Turkestan	878
2. Anditernas erövring av Indien	879
3. Dravidafolkets Indien	881
4. Ariernas invasion av Indien	882
5. Den röda människan och den gula människan	883
6. Den kinesiska civilisationens gryning	884

7. Anditerna anländer till Kina	886
8. Den senare kinesiska civilisationen	887
80. Anditernas utbredning i västerlandet	889
1. Adamiterna anländer till Europa	889
2. Förändringar i klimat och geologi	890
3. Cro-Magnons blå människor	891
4. Anditernas invasioner i Europa	892
5. Anditernas erövring av Nordeuropa	893
6. Anditerna längs Nilen	894
7. Anditerna på öarna i Medelhavet	895
8. Andoniterna vid Donau	896
9. De tre vita raserna	897
81. Den nutida civilisationens utveckling	900
1. Civilisationens vagga	900
2. Civilisationens verktyg	901
3. Städer, hantverk och handel	903
4. De blandade raserna	904
5. Kultursamhället	905
6. Civilisationens upprätthållande	906
82. Äktenskapets utveckling	913
1. Parningsinstinkten	913
2. De restriktiva tabuna	914
3. De tidigaste äktenskapssedvänjorna	915
4. Äktenskap enligt egendomsbestämmelserna	917
5. Endogami och exogami	918
6. Rasblandningarna	919
83. Äktenskapsinstitutionen	922
1. Äktenskapet som en samhällsinstitution	922
2. Sällskapande och förlovning	923
3. Köp och hemgift	923
4. Bröllopsceremonin	924
5. Månggifte	925
6. Verkligt engifte — paräktenskap	927

7. Upplösning av äktenskapet	928
8. Idealiseringen av äktenskapet	929
84. Äktenskap och familjeliv	931
1. Primitiva parförbund	931
2. Den tidiga modersfamiljen	932
3. Den fadersdominerade familjen	933
4. Kvinnans ställning i det forna samhället	935
5. Kvinnans ställning under de evolverande sedvänjorna	936
6. Kompanjonskapet mellan man och kvinna	938
7. Familjelivets ideal	939
8. Njutningens faror	942
85. Gudsdyrkans ursprungskällor	944
1. Dyrkan av stenar och höjder	944
2. Dyrkan av växter och träd	945
3. Dyrkan av djur	946
4. Dyrkan av naturelementen	946
5. Dyrkan av himlakroppar	947
6. Dyrkan av människan	948
7. Dyrkans och visdomens sinnesbiträden	948
86. Religionens tidigaste utveckling	950
1. Slumpen: god tur och dålig tur	950
2. Personifierandet av slumpen	951
3. Döden — den oförklarliga	952
4. Uppfattningen om död och överlevnad	952
5. Uppfattningen om vålnaden-själen	953
6. Vålnadsandemgivningen	955
7. Den primitiva religionens funktion	956
87. Vålnadskulterna	958
1. Rädslan för vålnader	958
2. Vålnadernas blickande	959
3. Dyrkan av förfäderna	960
4. Goda och onda andevålnader	961
5. Den evolverande vålnadskulten	962

6. Betvingande och besvärjelse	963
7. Kultismens natur	965
88. Fetischer, trollmedel och magi	967
1. Tron på fetischer	967
2. Fetischens utveckling	968
3. Totemism	970
4. Magi	970
5. Magiska trollmedel	971
6. Magins utövande	972
89. Synd, offer och försoning	974
1. Tabut	974
2. Uppfattningen om synd	975
3. Avsägelse och förödmjukelse	976
4. Offrandets ursprung	977
5. Offer och kannibalism	978
6. Människooffrandets utveckling	980
7. Modifikationer av människooffrandet	981
8. Återlösen och förbund	982
9. Offer och sakrament	983
10. Syndernas förlåtelse	984
90. Schamanism — medicinmän och präster	986
1. De första schamanerna — medicinmännen	986
2. Schamanistiska seder och bruk	987
3. Schamanismens teori om sjukdom och död	989
4. Schamanernas läkekonst	990
5. Präster och ritualer	992
91. Bönens utveckling	994
1. Primitiv bön	994
2. Bönen under utveckling	995
3. Bön och alter ego	996
4. Etiskt bedjande	997
5. Bönens sociala återverkningar	998
6. Bönens verkningsområde	999

7. Mysticism, extas och ingivelse	1000
8. Bedjandet som en personlig erfarenhet	1001
9. Villkor för effektiv bön	1002
92. Religionens senare utveckling	1003
1. Religionens evolutionära karaktär	1003
2. Religionen och sedvänjorna	1004
3. Utvecklingsreligionens karaktär	1005
4. Uppenbarelsens gåva	1007
5. De stora religiösa ledarna	1008
6. De sammansatta religionerna	1010
7. Religionens fortsatta utveckling	1012
93. Makiventa Melkisedek	1014
1. Makiventas inkarnation	1014
2. Den vise i Salem	1015
3. Melkisedeks förkunnelse	1016
4. Salemreligionen	1017
5. Valet av Abraham	1018
6. Melkisedeks förbund med Abraham	1020
7. Melkisedeks missionärer	1021
8. Melkisedeks avfärd	1022
9. Efter Melkisedeks avfärd	1022
10. Makiventa Melkisedeks nuvarande ställning	1024
94. Melkisedeks förkunnelse i Orienten	1027
1. Salemläran i vediska Indien	1027
2. Brahmanismen	1028
3. Den brahmanska filosofin	1030
4. Hindureligionen	1031
5. Kampen för sanningen i Kina	1032
6. Lao-tse och Konfutse	1033
7. Gautama Siddhartha	1035
8. Den buddhistiska tron	1036
9. Buddhismens spridning	1037
10. Religionen i Tibet	1038
11. Den buddhistiska filosofin	1038

12. Buddhismens gudsbegrepp	1040
95. Melkisedeks lära i Levanten	1042
1. Salemreligionen i Mesopotamien	1042
2. Den tidiga religionen i Egypten	1043
3. Moraluppfattningarnas utveckling	1045
4. Amenemopes förkunnelse	1046
5. Den anmärkningsvärde Ikhnaton	1047
6. Salemläran i Iran	1049
7. Salemläran i Arabien	1050
96. Jahve — hebreernas Gud	1052
1. Gudsbegrepp bland semiterna	1052
2. De semitiska folken	1054
3. Den ojämförlige Mose	1055
4. Förkunnandet av Jahve	1056
5. Moses lära	1057
6. Gudsbegreppet efter Moses död	1059
7. Psaltaren och Jobs bok	1060
97. Gudsbegreppets evolution bland hebreerna	1062
1. Samuel — den förste av hebreernas profeter	1062
2. Elia och Elisa	1064
3. Jahve och Baal	1064
4. Amos och Hosea	1065
5. Den förste Jesaja	1066
6. Den oförfärade Jeremia	1067
7. Den andre Jesaja	1068
8. Andlig och världslig historia	1070
9. Hebreernas historia	1071
10. Den hebreiska religionen	1075
98. Melkisedeks läror i västerlandet	1077
1. Salemreligionen bland grekerna	1077
2. Det grekiska filosofiska tänkandet	1078
3. Melkisedeks läror i Rom	1080
4. Mysteriekulterna	1081

5. Mithraskulten	<u>1082</u>
6. Mithraismen och kristendomen	<u>1083</u>
7. Kristendomen	<u>1083</u>
99. Samhälleliga problem i anslutning till religionen	<u>1086</u>
1. Religionen och samhällsordningen	<u>1086</u>
2. Den institutionella religionens svaghet	<u>1087</u>
3. Religionen och religionsutövaren	<u>1088</u>
4. Svårigheter i övergångsskedet	<u>1089</u>
5. Religionens sociala aspekter	<u>1090</u>
6. Institutionell religion	<u>1092</u>
7. Religionens bidrag	<u>1092</u>
100. Religionen i människans erfarenhet	<u>1094</u>
1. Religiös tillväxt	<u>1094</u>
2. Andlig tillväxt	<u>1095</u>
3. Suprema värdebegrepp	<u>1096</u>
4. Tillväxtens problem	<u>1097</u>
5. Omvändelse och mysticism	<u>1098</u>
6. Det religiösa livets kännetecken	<u>1100</u>
7. Den högsta formen av religiöst liv	<u>1101</u>
101. Religionens verkliga natur	<u>1104</u>
1. Sann religion	<u>1104</u>
2. Religionen som ett faktum	<u>1105</u>
3. Religionens kännetecken	<u>1107</u>
4. Uppenbarelsens begränsningar	<u>1109</u>
5. Religionen utvidgad av uppenbarelse	<u>1110</u>
6. Tilltagande religiös erfarenhet	<u>1111</u>
7. En personlig religionsfilosofi	<u>1113</u>
8. Tro och trosföreställning	<u>1114</u>
9. Religion och moral	<u>1115</u>
10. Religionen som människans befriare	<u>1116</u>
102. Den religiösa trons grundvalar	<u>1118</u>
1. Trons förvisningar	<u>1118</u>
2. Religionen och verkligheten	<u>1119</u>

3. Kunskap, visdom och insikt	1121
4. Erfarenheten som ett faktum	1123
5. Den målinriktade potentialens överhöghet	1123
6. Den religiösa trons förvisning	1124
7. Förvisningen om det gudomliga	1126
8. Bevisen för religionen	1127
103. Den religiösa erfarenhetens verklighet	1129
1. Religionsfilosofi	1129
2. Religionen och individen	1130
3. Religionen och människosläktet	1132
4. Andlig trosgemenskap	1133
5. Idealens ursprung	1133
6. Filosofisk koordinering	1135
7. Vetenskap och religion	1137
8. Filosofi och religion	1140
9. Religionens väsen	1140
104. Treenighetsbegreppets utveckling	1143
1. Treenighetsuppfattningar på Urantia	1143
2. Treenighetens enhet och Gudomens pluralitet	1145
3. Treenigheter och trefaldigheter	1146
4. De sju trefaldigheterna	1147
5. Treoder	1151
105. Gudomen och verkligheten	1152
1. Det filosofiska begreppet "JAG ÄR"	1152
2. "JAG ÄR" som treenig och som sjufaldig	1153
3. Infinitetens sju Absolut	1155
4. Enhet, tvåfaldighet och trefaldighet	1157
5. Frambringandet av den finita verkligheten	1158
6. Följdverkningar av den finita verkligheten	1159
7. Transcendentalernas eventuerande	1159
106. Verklighetens universumnivåer	1162
1. Första gradens association av finita funktionaler	1163
2. Andra gradens integration av det supremt finita	1164

3. Transcendental tredje gradens verklighetsassociation	1165
4. Ultimat fjärde gradens integration	1166
5. Medabsolut eller femte gradens association	1167
6. Absolut eller sjätte fasens integration	1167
7. Bestämmelsemålets slutlighet	1168
8. Treenigheternas Treenighet	1170
9. Existentiell infinit förening	1173
107. Tankeriktarnas ursprung och natur	1176
1. Tankeriktarnas ursprung	1177
2. Klassificering av Riktarna	1178
3. Riktarnas hem i Divinington	1179
4. Riktarnas natur och närvaro	1180
5. Riktarnas sinnesutrustning	1181
6. Riktarna som rena andar	1182
7. Riktarna och personligheten	1183
108. Tankeriktarnas mission och tjänstgöring	1185
1. Urval och förordnande	1185
2. Förutsättningar för Riktarens inneboende	1186
3. Organisation och administration	1188
4. Förhållandet till andra andliga inflytelser	1190
5. Riktarnas mission	1191
6. Gud i människan	1192
109. Riktarnas förhållande till de skapade varelserna i universum	1195
1. Riktarnas utveckling	1195
2. Självverksamma Riktare	1196
3. Riktarnas förhållande till olika typer av dödliga	1197
4. Riktarna och människans personlighet	1198
5. Materiella hinder för Riktarnas inneboende	1199
6. De sanna värdenas fortbestånd	1200
7. De personaliserade Riktarnas ödesbestämmelse	1201
110. Riktarnas förhållande till enskilda dödliga	1203
1. Inneboendet i den dödliges sinne	1203
2. Riktarna och människans vilja	1204

3. Samarbete med Riktaren	1205
4. Riktarens arbete i sinnet	1207
5. Felaktiga uppfattningar om Riktarens ledning	1207
6. De sju psykiska kretsarna	1209
7. Uppnåendet av odödlighet	1212
111. Riktaren och själen	1215
1. Sinnet som valarena	1216
2. Själens natur	1217
3. Den evolverande själen	1218
4. Det inre livet	1219
5. Helgandet av valet	1221
6. Människans paradox	1221
7. Riktarens problem	1223
112. Personlighetens överlevnad	1225
1. Personligheten och verkligheten	1226
2. Jaget	1227
3. Döden som företeelse	1229
4. Riktarna efter döden	1231
5. Människojagets överlevnad	1232
6. Morontiajaget	1235
7. Fusion med Riktaren	1237
113. De serafiska ödesväktarna	1241
1. Skyddsänglarna	1241
2. Ödesväktarna	1242
3. Förhållandet till andra andeinflytelser	1244
4. Serafernas handlingssfärer	1245
5. Serafisk omvårdnad av de dödliga	1245
6. Skyddsänglarna efter döden	1246
7. Seraferna och levnadsbanan som uppstigen	1248
114. Serafernas planetariska styre	1250
1. Den högsta makten över Urantia	1250
2. De planetariska övervakarnas råd	1251
3. Den residerande generalguvernören	1252

4. Den Högste observatören	1253
5. Det planetariska styret	1254
6. Mästarseraferna för planetarisk övervakning	1254
7. Ödets reservkår	1257
115. Den Suprema Varelsen	1260
1. Begreppsramarnas relativitet	1260
2. Den absoluta basen för Suprematet	1261
3. Ursprunglig, aktual och potential	1261
4. Ursprungen till den suprema verkligheten	1263
5. Den Supremes förhållande till Paradistreenigheten	1264
6. Den Supremes förhållande till treoderna	1265
7. Den Supremes väsen	1266
116. Den allsmäktige supreme	1268
1. Det suprema sinnet	1268
2. Den Allsmäktige och Gud den Sjufaldige	1269
3. Den Allsmäktige och Paradisgudomen	1270
4. Den Allsmäktige och de Suprema Skaparna	1271
5. Den Allsmäktige och de Sjufaldiga Övervakarna	1273
6. Andens dominans	1275
7. Den levande organismen storuniversum	1276
117. Gud den Supreme	1278
1. Den Suprema Varelsens natur	1278
2. Källan till den evolutionära tillväxten	1280
3. Den Supremes betydelse för universernas skapade varelser	1281
4. Den finite Guden	1283
5. Skapelsens översjäl	1285
6. Sökandet efter den Supreme	1287
7. Den Supremes framtid	1291
118. Suprem och Ultimat — tid och rymd	1294
1. Tid och evighet	1295
2. Allestädesnärvaro och ubikvit	1296
3. Förhållanden mellan tid och rymd	1297
4. Primärt och sekundärt orsakande	1298

5. Allpotens och möjlighetsinriktning	1299
6. Allpotens och allverkan	1299
7. Allvetande och förutbestämmelse	1300
8. Övervakning och överinsyn	1301
9. Universums mekanismer	1303
10. Försynens funktioner	1304
119. Kristus Mikael's utgivningar	1308
1. Den första utgivningen	1309
2. Den andra utgivningen	1310
3. Den tredje utgivningen	1312
4. Den fjärde utgivningen	1313
5. Den femte utgivningen	1314
6. Den sjätte utgivningen	1315
7. Den sjunde och slutliga utgivningen	1316
8. Mikael's ställning efter utgivningarna	1317

DEL IV Jesu liv och förkunnelse

	sida
120. Mikael's utgivning på Urantia	1323
1. Det sjunde utgivningsuppdraget	1325
2. Begränsningarna beträffande utgivningen	1327
3. Ytterligare råd och anvisningar	1329
4. Inkarnationen — två blir en	1331
121. Förhållandena vid tiden för Mikael's utgivning	1332
1. Västerlandet under det första århundradet efter Kristus	1332
2. Det judiska folket	1333
3. Förhållandena bland icke-judar	1334
4. Den icke-judiska filosofin	1335
5. De icke-judiska religionerna	1336
6. Den hebreiska religionen	1338

7. Judarna och icke-judarna	1339
8. Tidigare skriftliga framställningar	1341
122. Jesu födelse och späda barndom	1344
1. Josef och Maria	1344
2. Gabriel uppenbarar sig för Elisabet	1345
3. Gabriels budskap till Maria	1346
4. Josefs dröm	1347
5. Jesu jordiska föräldrar	1348
6. Hemmet i Nasaret	1349
7. Resan till Betlehem	1350
8. Jesu födelse	1351
9. Frambärandet i templet	1352
10. Herodes agerar	1353
123. Jesu tidiga barndom	1355
1. Tillbaka i Nasaret	1356
2. Det femte året (2 f.Kr.)	1357
3. Händelser under det sjätte året (1 f.Kr.)	1359
4. Det sjunde året (1 e.Kr.)	1361
5. Skolåren i Nasaret	1362
6. Hans åttonde år (2 e.Kr.)	1364
124. Jesu senare barndom	1366
1. Jesu nionde år (3 e.Kr.)	1366
2. Det tionde året (4 e.Kr.)	1368
3. Det elfte året (5 e.Kr.)	1369
4. Det tolfte året (6 e.Kr.)	1371
5. Hans trettonde år (7 e.Kr.)	1373
6. Resan till Jerusalem	1374
125. Jesus i Jerusalem	1377
1. Jesus beskådar templet	1378
2. Jesus och påskan	1379
3. Josefs och Marias avresa	1381
4. Första och andra dagen i templet	1381
5. Tredje dagen i templet	1382

6. Fjärde dagen i templet	<u>1383</u>
126. De två avgörande åren	<u>1386</u>
1. Hans fjortonde år (8 e.Kr.)	<u>1387</u>
2. Josefs död	<u>1388</u>
3. Det femtonde året (9. e.Kr.)	<u>1389</u>
4. Den första predikan i synagogan	<u>1391</u>
5. Ekonomiska bekymmer	<u>1392</u>
127. Ungdomsåren	<u>1395</u>
1. Det sextonde året (10 e.Kr.)	<u>1395</u>
2. Det sjuttonde året (11 e.Kr.)	<u>1396</u>
3. Det adertonde året (12 e.Kr.)	<u>1398</u>
4. Det nittonde året (13 e.Kr.)	<u>1401</u>
5. Rebecka, Esras dotter	<u>1402</u>
6. Hans tjugonde år (14 e.Kr.)	<u>1403</u>
128. Jesu tidiga mandomstid	<u>1407</u>
1. Det tjugoförsta året (15 e.Kr.)	<u>1407</u>
2. Det tjugooandra året (16 e.Kr.)	<u>1409</u>
3. Det tjugotredje året (17 e.Kr.)	<u>1411</u>
4. Damaskusepisoden	<u>1412</u>
5. Det tjugofjärde året (18 e.Kr.)	<u>1413</u>
6. Det tjugofemte året (19 e.Kr.)	<u>1415</u>
7. Det tjugosjätte året (20 e.Kr.)	<u>1416</u>
129. Jesu senare vuxenliv	<u>1419</u>
1. Det tjugosjunde året (21 e.Kr.)	<u>1419</u>
2. Det tjugooåttonde året (22 e.Kr.)	<u>1421</u>
3. Det tjugonionde året (23 e.Kr.)	<u>1423</u>
4. Människan Jesus	<u>1424</u>
130. På väg till Rom	<u>1427</u>
1. I Joppe — diskussion om Jona	<u>1428</u>
2. I Caesarea	<u>1429</u>
3. I Alexandria	<u>1432</u>
4. Samtal om verkligheten	<u>1433</u>

5. På ön Kreta	1436
6. Den unge mannen som var rädd	1437
7. I Karthago — samtal om tid och rymd	1438
8. På väg till Neapel och Rom	1440
131. Världens religioner	1442
1. Cynikerna	1442
2. Judendomen	1444
3. Buddhismen	1446
4. Hinduismen	1447
5. Zarathustras lära	1449
6. Suduanismen (Jainismen)	1450
7. Shintoreligionen	1451
8. Taoismen	1451
9. Konfutses lära	1452
10. ”Vår religion”	1453
132. Vistelsen i Rom	1455
1. Sanna värden	1456
2. Gott och ont	1457
3. Sanning och tro	1459
4. Personlig omvårdnad	1460
5. Råd till den rike mannen	1462
6. Social hjälpverksamhet	1465
7. Resor till Roms omnejd	1466
133. Återkomst från Rom	1468
1. Barmhärtighet och rättvisa	1468
2. Embarkering i Tarentum	1470
3. I Korinth	1471
4. Personligt arbete i Korinth	1474
5. I Aten — föreläsning om vetenskapen	1476
6. I Efesos — föreläsning om själen	1477
7. Vistelsen på Cypern — föreläsning om sinnet	1479
8. I Antiochia	1480
9. I Mesopotamien	1481
	1483

134. Mellanåren

1. Det trettionde året (24 e.Kr.)	1483
2. Karavanfärden till Kaspiska havet	1484
3. Föreläsningarna i Urmia	1485
4. Suveränitet — gudomlig och mänsklig	1486
5. Politisk suveränitet	1487
6. Lag, frihet och suveränitet	1490
7. Det trettioförsta året (25 e.Kr.)	1492
8. Vistelsen på Hermonberget	1492
9. Väntans tid	1494
	1496

135. Johannes Döparen

1. Johannes blir nasir	1496
2. Sakarias död	1497
3. En herdes liv	1497
4. Elisabets död	1499
5. Guds rike	1500
6. Johannes börjar predika	1501
7. Johannes vandrar norrut	1503
8. Mötet mellan Jesus och Johannes	1503
9. Fyrtio dagar av förkunnelse	1505
10. Johannes vandrar söderut	1506
11. Johannes i fängelset	1506
12. Johannes Döparens död	1508
	1509

136. Dopet och de fyrtio dagarna

1. Uppfattningarna om den väntade Messias	1509
2. Jesu dop	1510
3. De fyrtio dagarna	1512
4. Planer för den offentliga verksamheten	1514
5. Det första stora beslutet	1516
6. Det andra beslutet	1517
7. Det tredje beslutet	1519
8. Det fjärde beslutet	1520
9. Det femte beslutet	1521
10. Det sjätte beslutet	1523

137. Väntetid i Galiléen	1524
1. Valet av de första fyra apostlarna	1524
2. Valet av Filippos och Natanael	1526
3. Besöket i Kafarnaum	1527
4. Bröllopet i Kana	1528
5. Tillbaka i Kafarnaum	1531
6. Händelserna en sabbatsdag	1532
7. Fyra månader av förberedelse	1533
8. Predikan om riket	1535
138. Utbildningen av rikets budbärare	1538
1. Slutliga instruktioner	1538
2. Valet av de sex apostlarna	1539
3. Matteus och Simon kallas	1540
4. Tvillingarna kallas	1541
5. Tomas och Judas kallas	1542
6. En vecka av intensiv utbildning	1542
7. En ny besvikelse	1543
8. De tolvys första arbete	1545
9. Fem prövande månader	1546
10. De tolvys organisation	1547
139. De tolv apostlarna	1548
1. Andreas, den först utvalde	1548
2. Simon Petrus	1550
3. Jakob Sebedaios	1552
4. Johannes Sebedaios	1553
5. Filippos den nyfikne	1556
6. Den hederlige Natanael	1558
7. Matteus Levi	1559
8. Tomas Didymos	1561
9. och 10. Jakob och Judas Alfaios	1563
11. Simon Seloten	1564
12. Judas Iskariot	1565
140. Ordinationen av de tolv	1568

1. Förberedande instruktioner	1568
2. Ordinationen	1569
3. Ordinationspredikan	1570
4. Ni är jordens salt	1572
5. Faderlig och broderlig kärlek	1573
6. Ordinationskvällen	1576
7. Veckan efter ordinationen	1578
8. Torsdagseftermiddagen på sjön	1579
9. Invigningsdagen	1583
10. Kvällen efter invigningen	1584
141. Den offentliga verksamheten inleds	1587
1. Avfärden från Galiléen	1587
2. Guds lag och Faderns vilja	1588
3. Vistelsen i Amathus	1589
4. Undervisning om Fadern	1590
5. Andlig enighet	1591
6. Sista veckan i Amathus	1592
7. I Betania bortom Jordan	1593
8. Arbetet i Jeriko	1595
9. Avfärden till Jerusalem	1595
142. Påsken i Jerusalem	1596
1. Undervisning i templet	1596
2. Guds vrede	1597
3. Uppfattningen om Gud	1598
4. Flavius och den grekiska kulturen	1600
5. Föreläsningen om förvisning	1601
6. Samtalet med Nikodemos	1601
7. Lektionen om familjen	1603
8. I södra Judeen	1605
143. På väg genom Samarien	1607
1. Förkunnelsen i Arkelais	1607
2. Lektion om självkontroll	1609
3. Avkoppling och omväxling	1610
4. Judarna och samarierna	1612

5. Kvinnan från Sykar	1612
6. Den samariska väckelsen	1615
7. Lärdomar om bön och gudsdyrkan	1616
144. I Gilboa och Dekapolis	1617
1. Lägret vid Gilboa	1617
2. Föreläsningen om bön	1618
3. Den troendes bön	1619
4. Mer om bön	1620
5. Andra typer av böner	1621
6. Konferens med Johannes apostlar	1624
7. I städerna i Dekapolis	1626
8. I läger nära Pella	1626
9. Johannes Döparens död	1627
145. Fyra händelserika dagar i Kafarnaum	1628
1. Fiskfångsten	1628
2. Eftermiddagen i synagogan	1629
3. Helandet vid solnedgången	1631
4. Senare samma kväll	1634
5. Tidigt på söndagsmorgonen	1634
146. Den första predikaturen i Galiléen	1637
1. Förkunnelsen i Rimmon	1637
2. I Jotapata	1638
3. Uppehållet i Rama	1641
4. Evangeliet i Jireon	1643
5. Tillbaka i Kana	1644
6. Nain och änkans son	1645
7. I Endor	1646
147. Ett kort besök i Jerusalem	1647
1. Officerens tjänare	1647
2. Färden till Jerusalem	1648
3. Vid dammen i Betesda	1649
4. Levnadsregeln	1650
5. Besöket hos farisén Simon	1651

6. Återfärden till Kafarnaum	<u>1653</u>
7. Tillbaka i Kafarnaum	<u>1655</u>
8. Den andliga godhetens fest	<u>1656</u>
148. Utbildandet av evangelister i Betsaida	<u>1657</u>
1. En ny profetskola	<u>1657</u>
2. Sjukhuset i Betsaida	<u>1658</u>
3. Faderns angelägenheter	<u>1659</u>
4. Ondska, synd och fördärv	<u>1659</u>
5. Syftet med lidandet	<u>1661</u>
6. Feluppfattning om lidandet — anförandet om Job	<u>1662</u>
7. Mannen med den förtvinade handen	<u>1664</u>
8. Sista veckan i Betsaida	<u>1665</u>
9. Botandet av den förslamade	<u>1666</u>
149. Den andra predikaturen	<u>1668</u>
1. Jesu vitt utbredda ryktbarhet	<u>1668</u>
2. Folkets inställning	<u>1670</u>
3. De religiösa ledarnas fientlighet	<u>1672</u>
4. Predikofärdens framskridande	<u>1673</u>
5. Lektion om förnöjsamhet	<u>1674</u>
6. ”Herrens fruktan”	<u>1675</u>
7. Återfärd till Betsaida	<u>1677</u>
150. Den tredje predikaturen	<u>1678</u>
1. Kvinnornas evangelistkår	<u>1678</u>
2. Uppehållet i Magdala	<u>1679</u>
3. Sabbat i Tiberias	<u>1680</u>
4. Apostlarna sänds ut parvis	<u>1681</u>
5. Vad skall jag göra för att bli frälst?	<u>1682</u>
6. Kvällslektionerna	<u>1683</u>
7. Vistelsen i Nasaret	<u>1683</u>
8. Sabbatsgudstjänsten	<u>1684</u>
9. Nasaret tillbakavisar Jesus	<u>1686</u>
151. Väntan och undervisning vid sjön	<u>1688</u>

1. Liknelsen om såningsmannen	<u>1688</u>
2. Tolkning av liknelsen	<u>1689</u>
3. Mer om liknelser	<u>1691</u>
4. Fler liknelser vid sjöstranden	<u>1693</u>
5. Besöket i Heresa	<u>1694</u>
6. Den vanvettige i Heresa	<u>1695</u>
152. Händelserna som ledde fram till krisen i Kafarnaum	<u>1698</u>
1. I Jairos hus	<u>1699</u>
2. Mat åt femtusen människor	<u>1700</u>
3. Kungamakarepisoden	<u>1702</u>
4. Simon Petrus nattliga vision	<u>1703</u>
5. Tillbaka i Betsaida	<u>1703</u>
6. I Gennesaret	<u>1705</u>
7. I Jerusalem	<u>1706</u>
153. Krisen i Kafarnaum	<u>1707</u>
1. Scenen görs i ordning	<u>1707</u>
2. Den epokgörande predikan	<u>1709</u>
3. Mötet efteråt	<u>1712</u>
4. De sista orden i synagogan	<u>1713</u>
5. Lördagskvällen	<u>1715</u>
154. De sista dagarna i Kafarnaum	<u>1717</u>
1. En veckas överläggningar	<u>1717</u>
2. En veckas vila	<u>1718</u>
3. Den andra sammankomsten i Tiberias	<u>1719</u>
4. Lördagskvällen i Kafarnaum	<u>1719</u>
5. Den händelserika söndagsmorgonen	<u>1720</u>
6. Jesu familj anländer	<u>1721</u>
7. Den hastiga flykten	<u>1723</u>
155. På flykt genom norra Galiléen	<u>1725</u>
1. Varför rasar hedningarna?	<u>1725</u>
2. Evangelisterna i Korasin	<u>1726</u>
3. I Caesarea Filippi	<u>1727</u>
4. På väg till Fenicien	<u>1728</u>

5. Föreläsningen om sann religion	1728
6. Den andra föreläsningen om religion	1730
156. Vistelsen i Tyros och Sidon	1734
1. Den syriska kvinnan	1734
2. Förkunnelse i Sidon	1735
3. Färden upp längs kusten	1736
4. I Tyros	1737
5. Jesus undervisar i Tyros	1737
6. Återfärden från Fenicien	1741
157. I Caesarea Filippi	1743
1. Tempelskatteindrivaren	1743
2. I Betsaida Julias	1744
3. Petrus bekännelse	1745
4. Diskussionen om riket	1746
5. Den nya uppfattningen	1748
6. Följande eftermiddag	1748
7. Andreas rådslag	1750
158. Härlighetens berg	1752
1. Förhärligandet	1752
2. Nedstigningen från berget	1754
3. Vad förhärligandet betydde	1755
4. Den epileptiske pojken	1755
5. Jesus botar pojken	1757
6. I Celsus trädgård	1758
7. Petrus protest	1759
8. I Petrus hus	1761
159. Dekapolisturen	1762
1. Predikan om förlåtelse	1762
2. Den obekante förkunnaren	1764
3.Handledning för lärare och troende	1765
4. Samtalet med Natanael	1767
5. Jesu religions positiva karaktär	1769
6. Återkomsten till Magadan	1771

160. Rodan från Alexandria	1772
1. Rodans grekiska filosofi	1772
2. Levnadskonsten	1775
3. Mognadens lockelser	1777
4. Mogenhetens jämnvikt	1778
5. Idealets religion	1780
161. Fortsatta diskussioner med Rodan	1783
1. Guds personlighet	1783
2. Jesu gudomliga natur	1785
3. Jesu mänskliga och gudomliga sinne	1787
162. Vid lövhyddefesten	1788
1. Farorna i anslutning till besöket i Jerusalem	1788
2. Det första tempeltalet	1790
3. Kvinnan som ertappades i äktenskapsbrott	1792
4. Lövhyddefesten	1793
5. Predikan över världens ljus	1794
6. Föreläsningen om livets vatten	1795
7. Föreläsningen om andlig frihet	1796
8. Diskussionen med Marta och Maria	1797
9. I Betlehem hos Abner	1798
163. Ordinationen av de sjuttio i Magadan	1800
1. Ordinationen av de sjuttio	1800
2. Den rike ynglingen och andra	1801
3. Diskussionen om förmögenhet	1803
4. Farväl till de sjuttio	1804
5. Lägret flyttas till Pella	1806
6. De sjuttios återkomst	1806
7. Förberedelse för den sista missionsfärden	1808
164. Tempelinvigningsfesten	1809
1. Berättelsen om den barmhärtige samariten	1809
2. I Jerusalem	1810
3. Den blinde tiggaren botas	1811
4. Josia inför judarnas råd	1813

5. Undervisning i Salomons pelarhall	1815
165. Missionen i Pereen börjar	1817
1. I lägret vid Pella	1817
2. Predikan om den gode herden	1818
3. Sabbatspredikan vid Pella	1819
4. Att dela arvet	1821
5. Uttalanden för apostlarna om rikedom	1823
6. Svaret på Petrus fråga	1824
166. Sista besöket i Norra Pereen	1825
1. Fariséerna i Ragaba	1825
2. De tio spetälska	1827
3. Predikan i Gerasa	1828
4. Undervisning om olyckshändelser	1830
5. Församlingen i Filadelfia	1831
167. Besöket i Filadelfia	1833
1. Frukost med fariséerna	1833
2. Liknelsen om den stora festmåltiden	1835
3. Kvinnan med kraftlöshetens ande	1835
4. Budet från Betania	1836
5. På väg till Betania	1838
6. Välsignandet av de små barnen	1839
7. Samtalet om änglar	1840
168. Lasaros uppväcks från de döda	1842
1. Vid Lasaros grav	1843
2. Lasaros uppväcks	1845
3. Judarnas råd sammanträder	1847
4. Bönhörelse	1848
5. Vad som hände med Lasaros	1849
169. Den sista undervisningen vid Pella	1850
1. Liknelsen om den förlorade sonen	1850
2. Liknelsen om den knipsluge förvaltaren	1853
3. Den rike mannen och tiggaren	1854

4. Fadern och hans rike	<u>1855</u>
170. Himmelriket	<u>1858</u>
1. Uppfattningar om himmelriket	<u>1858</u>
2. Jesu uppfattning om riket	<u>1859</u>
3. I förhållande till rättfärdigheten	<u>1861</u>
4. Jesu undervisning om riket	<u>1862</u>
5. Senare idéer om Guds rike	<u>1864</u>
171. På väg till Jerusalem	<u>1867</u>
1. Avfärden från Pella	<u>1868</u>
2. Om att räkna kostnaderna	<u>1869</u>
3. Rundfärden i Pereen	<u>1870</u>
4. Jesus undervisar i Livias	<u>1871</u>
5. Den blinde mannen vid Jeriko	<u>1873</u>
6. Besöket hos Sackaios	<u>1873</u>
7. "När Jesus gick förbi"	<u>1874</u>
8. Liknelsen om punden	<u>1875</u>
172. Färden in till Jerusalem	<u>1878</u>
1. Sabbaten i Betania	<u>1878</u>
2. Söndagsmorgon med apostlarna	<u>1880</u>
3. Avfärd till Jerusalem	<u>1880</u>
4. Besök runt om i templet	<u>1883</u>
5. Apostlarnas inställning	<u>1883</u>
173. Måndagen i Jerusalem	<u>1888</u>
1. Templet rensas	<u>1888</u>
2. Mästarens auktoritet ifrågasätts	<u>1891</u>
3. Liknelsen om de två sönerna	<u>1893</u>
4. Liknelsen om den frånvarande jordägaren	<u>1893</u>
5. Liknelsen om bröllopsfesten	<u>1894</u>
174. Tisdagsmorgonen i templet	<u>1897</u>
1. Gudomlig förlåtelse	<u>1898</u>
2. Judarnas ledare ställer frågor	<u>1899</u>
3. Saddukéerna och uppståndelsen	<u>1900</u>

4. Det stora budet	1901
5. Grekerna som sökte Jesus	1902
175. Det sista talet i templet	1905
1. Talet	1905
2. Enskilda judars ställning	1909
3. Det judiska rådets ödesdigra möte	1909
4. Situationen i Jerusalem	1910
176. Tisdagskvällen på Olivberget	1912
1. Jerusalems förstörelse	1912
2. Mästarens andra ankomst	1914
3. Senare diskussion i lägret	1916
4. Mikael's återkomst	1918
177. Onsdagen — vilodagen	1920
1. En dag ensam med Gud	1920
2. Barndomstiden i hemmet	1921
3. Dagen i lägret	1923
4. Judas och överstepräster	1924
5. Den sista sällskapsstunden	1927
178. Sista dagen i lägret	1929
1. Föreläsningen om sonskap och medborgarskap	1929
2. Efter middagstidens måltid	1932
3. På vägen till kvällsvarden	1934
179. Den sista måltiden	1936
1. Strävan efter företräde	1936
2. Kvällsvarden börjar	1937
3. Jesus tvättar apostlarnas fötter	1938
4. De sista orden till förrädaren	1940
5. Instiftandet av minnesmåltiden	1941
180. Avskedstalet	1944
1. Det nya budet	1944
2. Vinstocken och grenarna	1945
3. Världens fientlighet	1946

4. Den utlovade hjälparen	1948
5. Sanningens Ande	1949
6. Avskedets nödvändighet	1951
181. De sista råden och varningarna	1953
1. De sista trösteorden	1953
2. Personliga avskedsråd	1955
182. I Getsemane	1963
1. Den sista gruppbönen	1963
2. Den sista timmen före förräderiet	1966
3. Ensam i Getsemane	1968
183. Jesus förråds och arresteras	1971
1. Faderns vilja	1971
2. Judas inne i staden	1972
3. Mästaren arresteras	1973
4. Överläggningen vid olivpressen	1975
5. På väg till översteprästens palats	1977
184. Inför det judiska rådets domstol	1978
1. Jesus förhörs av Hannas	1978
2. Petrus inne på gården	1980
3. Jesus inför det judiska rådets domstol	1982
4. Förödmjukelsens timme	1984
5. Domstolens andra sammanträde	1985
185. Rättegången inför Pilatus	1987
1. Pontius Pilatus	1987
2. Jesus inför Pilatus	1989
3. Pilatus förhör Jesus enskilt	1991
4. Jesus inför Herodes	1992
5. Jesus återbördas till Pilatus	1993
6. Pilatus sista vädjan	1994
7. Pilatus sista samtal med Jesus	1995
8. Pilatus tragiska kapitulation	1996
186. Kort före korsfästelsen	1997

1. Judas Iskariot når sitt slut	1997
2. Mästarens inställning	1999
3. Den pålitlige David Sebedaios	2000
4. Förberedelserna för korsfästelsen	2001
5. Jesu död i förhållande till Påskan	2002
187. Korsfästelsen	2004
1. På väg till Golgata	2004
2. Korsfästelsen	2006
3. De som såg korsfästelsen	2008
4. Tjuven på korset	2008
5. Den sista timmen på korset	2010
6. Efter korsfästelsen	2011
188. Tiden i gravkammaren	2012
1. Jesu begravning	2012
2. Vaktandet av gravkammaren	2014
3. Sabbatsdagens händelser	2014
4. Betydelsen av döden på korset	2016
5. Korsets lärdomar	2017
189. Uppståndelsen	2020
1. Morontiaövergången	2020
2. Jesu materiella kropp	2022
3. Uppståndelsen avslutar en domperiod	2024
4. Graven upptäcks vara tom	2025
5. Petrus och Johannes vid gravkammaren	2027
190. Jesus uppenbarar sig i morontiagestalt	2029
1. Uppståndelsens härolder	2029
2. Jesu framträdande i Betania	2031
3. I Josefs hem	2033
4. Framträdandet för grekerna	2033
5. Vandrigen med de två bröderna	2034
191. Jesus uppenbarar sig för apostlarna och andra ledare	2037
1. Framträdandet för Petrus	2039

2. Första framträdandet för apostlarna	2040
3. Hos morontiavarelserna	2040
4. Tionde framträdandet (i Filadelfia)	2041
5. Andra framträdandet för apostlarna	2042
6. Framträdandet i Alexandria	2044
192. Framträdanden i Galiléen	2045
1. Framträdandet vid sjön	2045
2. Samtal med två apostlar åt gången	2047
3. På ordinationsberget	2050
4. Samlingen vid sjöstranden	2050
193. De sista framträdandena och himmelsfärden	2052
1. Framträdandet i Sykar	2053
2. Framträdandet i Fenicien	2054
3. Sista framträdandet i Jerusalem	2055
4. Orsakerna till Judas fall	2055
5. Mästarens himmelsfärd	2057
6. Petrus kallar till ett möte	2057
194. Sanningens Ande utges	2059
1. Pingstdagspredikan	2060
2. Pingstens betydelse	2060
3. Vad som skedde på Pingstdagen	2062
4. Den kristna kyrkans första början	2066
195. Efter pingsten	2069
1. Grekernas inflytande	2071
2. Det romerska inflytandet	2072
3. Under det romerska väldet	2073
4. Europas mörka århundraden	2074
5. Nutidens problem	2075
6. Materialismen	2076
7. Materialismens sårbarhet	2078
8. Den sekulära totalitarismen	2081
9. Kristendomens problem	2082
10. Framtiden	2084

196. Jesu tro	<u>2087</u>
1. Människan Jesus	<u>2090</u>
2. Jesu religion	<u>2091</u>
3. Religionens överhöghet	<u>2093</u>

Urantiaboken

<< [Innehållsförteckning](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [DEL I](#) >>

Förord

0:0.1 (1.1) I SINNET hos de dödliga på Urantia — som är namnet på er värld — råder en stor förvirring beträffande betydelsen av sådana termer som Gud, gudomlighet och gudom.

Människovarelserna är ännu mera förvirrade och osäkra beträffande förhållandena mellan de gudomliga personligheter som betecknas med dessa mångahanda benämningar. På grund av denna begreppsfattigdom i förening med mycken idémässig förvirring har jag blivit anmodad att formulera denna inledande redogörelse för att förklara innebörden av vissa ordsymboler som i det följande används i de kapitel som sanningsuppenbararnas Orvonton-kår har befullmäktigats att överföra till engelska språket på Urantia.

0:0.2 (1.2) Det är oerhört svårt att presentera vidgade begrepp och avancerad sanning, i vår strävan att utvidga den kosmiska medvetenheten och förbättra den andliga uppfattningsförmågan, då vi

är hänvisade till att använda det begränsade språket inom en värld. Men vårt förordnande uppmanar oss att på allt sätt försöka föra fram betydelsen genom att använda engelska språkets ordsymboler. Vi har blivit ombedda att introducera nya termer endast då det begrepp som skall framföras inte i engelskan har någon motsvarighet, som kan användas för att ange ett sådant nytt begrepp delvis eller rentav med i någon mån förvärd betydelse.

0:0.3 (1.3) I hopp om att underlätta förståelse och förhindra förvirring hos alla dödliga som kan tänkas läsa igenom dessa skrifter anser vi det klokt att i denna inledande redogörelse presentera en sammanfattning av betydelser som bör ges åt de mångahanda engelska [till svenska översatta] ord som kommer att användas för att beskriva Gudomen och vissa därmed sammanhängande begrepp om ting, betydelser och värden i den universella verkligheten.

0:0.4 (1.4) För att formulera detta förord om definitioner av och begränsningar i terminologin är det nödvändigt att förutse användningen av dessa termer i de följande framställningarna. Detta förord är därför inte en avslutad redogörelse i och för sig; det är endast en definierande guide avsedd att hjälpa dem som läser de efterföljande kapitlen om Gudomen och universernas universum, vilka har formulerats av en Orvonton-kommission som har sänts till Urantia för detta ändamål.

0:0.5 (1.5) Er värld, Urantia, är en av många liknande bebodda planeter som tillsammans utgör lokaluniversumet *Nebadon*. Detta universum bildar tillsammans med liknande skapelser superuniversumet *Orvonton*, från vars huvudstad Uversa vår kommission kommer. Orvonton är ett av de sju evolutionära

superuniverserna i tid och rymd, som roterar kring den gudomliga fullkomlighetens skapelse som är utan begynnelse och utan slut — centraluniversumet *Havona*. I hjärtat av detta eviga och centrala universum befinner sig den stationära Paradisön, infinitetens geografiska centrum och den evige Gudens residens.

0:0.6 (1.6) De sju evolverande superuniverserna i förening med det centrala gudomliga universumet betecknar vi vanligen som *storuniversum*; dessa är de nu organiserade och bebodda skapelserna. De utgör alla en del av *totaluniversum*, som även omfattar yttre rymdens obebodda men mobiliserande universer.

I. Gudom och gudomlighet

0:1.1 (2.1) Universernas universum uppvisar fenomen av gudomsaktiviteter på olika nivåer av kosmiska verkligheter, sinnesbetydelser och andevärden, men alla dessa verksamheter — vare sig personliga eller ej — är gudomligt koordinerade.

0:1.2 (2.2) GUDOMEN är personifierbar som Gud; den är förpersonlig och överpersonlig på sätt som inte helt kan förstås av människan. Gudomen kännetecknas av egenskapen enhet — aktual eller potentiell — på verklighetens alla övermateriella nivåer; och denna förenande egenskap förstås bäst som gudomlighet av de skapade varelserna.

0:1.3 (2.3) Gudomen verkar på personliga, förpersonliga och överpersonliga nivåer. Den totala Gudomen verkar på följande sju

nivåer:

- 0:1.4 (2.4) 1. *Statisk* — självvinnehållande och självexisterande Gudom.
- 0:1.5 (2.5) 2. *Potentiell* — självvelad och självavsiktlig Gudom.
- 0:1.6 (2.6) 3. *Associativ* — självpersonaliserad och gudomligt broderlig Gudom.
- 0:1.7 (2.7) 4. *Skapande* — självdistribuerande och gudomligt uppenbarad Gudom.
- 0:1.8 (2.8) 5. *Evolutionell* — självexpansiv Gudom identifierad med skapade varelser.
- 0:1.9 (2.9) 6. *Suprem* — självverfarande Gudom som förenar skapade varelser och Skapare. Gudom som verkar på den första nivån av identifikation med skapade varelser som tid-rymd-övervakare av storuniversum, stundom betecknad som Gudomens Suprematet.
- 0:1.10 (2.10) 7. *Ultimat* — självprojicerad och tid-rymd-transcenderande Gudom. Allsmäktig, allvetande och allestädes närvarande Gudom. Gudom verkande på den andra nivån av förenande gudomlighetsyttringar som effektiva övervakare och absonita upprätthållare av totaluniversum. Jämförd med Gudomens verksamhet till förmån för storuniversum består denna absonita funktion i totaluniversum av universell övervakning och superstöd, stundom kallad Gudomens Ultimatet.
- 0:1.11 (2.11) *Den finita nivån* av verkligheten kännetecknas av skapade varelsers liv och tid-rymd-begränsningar. Finita verkligheter behöver inte ha ett slut, men de har alltid en begynnelse — de är skapade. Suprematetens gudomsnivå kan uppfattas som en funktion i förhållande till finita existenser.

0:1.12 (2.12) *Den absonita nivån* av verkligheten kännetecknas av ting och varelser utan begynnelse eller slut och av överskridande av tid och rymd. Absoniter är inte skapade; de är eventuerade — de helt enkelt finns till. Ultimatetens gudomsnivå innebär en funktion i förhållande till absonita verkligheter. Varhelst i totaluniversum, när tid och rymd än överskrids, är en sådan absonit händelse ett verk av Gudomens Ultimatet.

0:1.13 (2.13) *Den absoluta nivån* är utan begynnelse, utan slut, utan tid och utan rymd. Till exempel: I Paradiset existerar inte tid och rymd; Paradisets tid-rymd-status är absolut. Existentiellt uppnås denna nivå av Paradisgudomarna i Treenigheten, men denna tredje nivå av förenande gudomsytring är inte erfarenhetsmässigt fullt förenad. När, var och hur Gudomens absoluta nivå än verkar manifesteras Paradis-absoluta värden och betydelser.

0:1.14 (3.1) Gudomen kan vara existentiell som i den Evige Sonen; erfarenhetsmässig som i den Suprema Varelsen; associativ som i Gud den Sjufaldige; odelad som i Paradistreenigheten.

0:1.15 (3.2) Gudomen är källan till allt det som är gudomligt. Gudomen är karakteristiskt och oföränderligt gudomlig, men allt som är gudomligt är inte nödvändigtvis Gudom, fastän det blir koordinerat med Gudomen och tenderar till någon fas av förenande med Gudomen — andligt, sinnesmässigt eller personligt.

0:1.16 (3.3) GUDOMLIGHET är den egenskap som kännetecknar, förenar och koordinerar Gudomen.

0:1.17 (3.4) Gudomligheten kan förstås av skapade varelser som sanning, skönhet och godhet; korrelerad i personligheten som kärlek, barmhärtighet och omvårdnad; visad på opersonliga nivåer som rättvisa, styrka och överhöghet.

0:1.18 (3.5) Gudomligheten kan vara fullkomlig — fullständig — såsom på Paradis-perfektionens existentiella och skaparnivåer, den kan vara ofullständig såsom på tid-rymd-evolutionens erfarenhetsmässiga och skapade-varelse-nivåer; eller den kan vara relativ, varken fullkomlig eller ofullkomlig såsom i existentiella-erfarenhetsmässiga förhållanden på vissa Havona-nivåer.

0:1.19 (3.6) När vi försöker föreställa oss fullkomlighet i alla faser och former av relativitet möter vi sju tänkbara typer:

0:1.20 (3.7) 1. Absolut fullkomlighet i alla aspekter.

0:1.21 (3.8) 2. Absolut fullkomlighet i vissa faser och relativ fullkomlighet i alla andra aspekter.

0:1.22 (3.9) 3. Absoluta, relativa och ofullkomliga aspekter i varierande förening.

0:1.23 (3.10) 4. Absolut fullkomlighet i vissa avseenden, ofullkomlighet i alla andra.

0:1.24 (3.11) 5. Absolut fullkomlighet i ingen riktning, relativ fulländning i alla manifestationer.

0:1.25 (3.12) 6. Absolut fullkomlighet i ingen fas, relativ i vissa, ofullkomlig i andra.

0:1.26 (3.13) 7. Absolut fullkomlighet i inget attribut, ofullkomlighet i alla.

II. Gud

0:2.1 (3.14) Evolverande dödliga varelser upplever ett oemotståndligt behov av att skapa en sinnebild av sina finita uppfattningar om Gud. Människans medvetande om moralisk plikt och hennes andliga idealism representerar en värdenivå — en erfarenhetsmässig verklighet — som är svår att symbolisera, att uttrycka som sinnebild.

0:2.2 (3.15) Kosmiskt medvetande innebär att man inser existensen av en Första Orsak, den enda oförorsakade verkligheten. Gud, den Universelle Fadern, verkar på Gudomspersonlighetens tre nivåer av subinfinitt värde och relativ gudomlighetsyttring:

0:2.3 (3.16) 1. *Förpersonlig* — så som i Fadersfragmentens, sådana som Tankeriktarnas omvårdnad.

0:2.4 (3.17) 2. *Personlig* — så som i den evolutionära erfarenheten hos skapade och avlade varelser.

0:2.5 (3.18) 3. *Överpersonlig* — så som i den eventuerade existensen hos vissa absonita och associerade varelser.

0:2.6 (3.19) GUD är en ordsymbol som anger alla personaliseringar av Gudomen. Termen fordrar en annorlunda definition på varje personlig nivå av gudomsfunktion och måste ytterligare omdefinieras inom var och en av dessa nivåer då denna term kan användas för att beteckna de olika jämställda och underordnade personaliseringarna av Gudomen; till exempel: Paradisets Skaparsöner — lokaluniversernas fäder.

0:2.7 (4.1) Termen Gud, så som vi använder den, kan förstås:

0:2.8 (4.2) *På basis av benämningen* — så som Gud Fadern.

0:2.9 (4.3) *Av sammanhanget* — så som då termen används i diskussionen om någon viss gudomsnivå eller -association. Om man är osäker på den exakta tolkningen av ordet Gud är det tillrådligt att hänföra det till den Universelle Faderns person.

0:2.10 (4.4) Termen Gud anger alltid *personlighet*. Gudom kan, men behöver inte, ange gudomlighetspersonligheter.

0:2.11 (4.5) Ordet GUD används i dessa kapitel i följande betydelser:

0:2.12 (4.6) 1. *Gud Fadern* — Skaparen, Övervakaren och Upprätthållaren. Den Universelle Fadern, Gudomens Första Person.

0:2.13 (4.7) 2. *Gud Sonen* — Likställd Skapare, Andeövervakare och Andlig Administratör. Den Evige Sonen, Gudomens Andra Person.

0:2.14 (4.8) 3. *Gud Anden* — Samverkare, Universell Integrerare och Sinnesutgivare. Den Oändlige Anden, Gudomens Tredje Person.

0:2.15 (4.9) 4. *Gud den Supreme* — tidens och rymdens aktualerande eller evolverande Gud. Personlig Gudom som associativt förverkligar den erfarenhetsmässiga uppnåelsen i tid och rymd av skapad-Skapare-identiteten. Den Suprema Varelsen erfar personligen uppnåelsen av gudomsenhet som tidens och rymdens evolutionära varelsers evolverande och erfarenhetsmässiga Gud.

0:2.16 (4.10) 5. *Gud den Sjufaldige* — Gudomspersonlighet som aktuellt verkar varhelst i tid och rymd. De personliga Paradisgudomarna och deras skapande medarbetare som verkar inom

och bortom gränserna för centraluniversumet och som styrkepersonaliserar sig som den Suprema Varelsen på de skapade varelsernas första nivå av förenande gudomsuppenbarelse i tid och rymd. Denna nivå, storuniversum, är sfären där Paradispersonligheterna nedstiger i tid och rymd i ömsesidig förbindelse med de evolutionära varelserna som uppstiger ur tid och rymd.

0:2.17 (4.11) 6. *Gud den Ultimate* — supertidens och den transcenderade rymdens eventuerande Gud. Den andra erfarenhetsmässiga nivån av förenande gudomsmanifestation. Gud den Ultimate anger ett uppnått förverkligande av syntesförenade absonit-överpersonliga, tid-rymd-transcenderade och eventuerade-erfarenhetsmässiga värden, koordinerade på slutliga skapande nivåer av gudomsverklighet.

0:2.18 (4.12) 7. *Gud den Absolute* — den erfarenhetsmässigt självförverkligande, de transcenderade överpersonliga värdenas och gudomlighetsbetydelsernas Gud, nu existentiell som *Gudomsabsolutet*. Detta är den tredje nivån av förenande gudomssytring och -expansion. På denna superskapande nivå erfar Gudomen uttömmande av personaliseringsbar potential, möter gudomlighets fullbordan och undergår en uttömning av kapaciteten till självuppenbarelse för successiva och progressiva nivåer av annan-personalisering. Gudomen möter nu, kommer in på och upplever identifiering med det *Okvalificerade Absolutet*.

III. Det Första Ursprunget och Centret

0:3.1 (4.13) Den totala infinita verkligheten är existentiell i sju faser och som sju likställda Absolut:

0:3.2 (5.1) 1. Det Första Ursprunget och Centret.

0:3.3 (5.2) 2. Det Andra Ursprunget och Centret.

0:3.4 (5.3) 3. Det Tredje Ursprunget och Centret.

0:3.5 (5.4) 4. Paradisön.

0:3.6 (5.5) 5. Gudomsabsolutet.

0:3.7 (5.6) 6. Det Universella Absolutet.

0:3.8 (5.7) 7. Det Okvalificerade Absolutet.

0:3.9 (5.8) Gud, i egenskap av det Första Ursprunget och Centret, är ursprunglig i förhållande till den totala verkligheten — ovillkorligen. Det Första Ursprunget och Centret är såväl infinit som evigt och är därför begränsat eller betingat endast av vilja.

0:3.10 (5.9) Gud — den Universelle Fadern — är det Första Ursprungets och Centrets personlighet och har i den egenskapen genom personliga relationer infinit kontroll över alla likställda och underordnade ursprung och centra. Sådan kontroll är *potentiellt* personlig och infinit, även om den i verkligheten aldrig skulle förekomma beroende på verksamhetens fulländning hos sådana likställda och underordnade ursprung, centra och personligheter.

0:3.11 (5.10) Det Första Ursprunget och Centret är därför ursprungligt inom alla domäner: gudifierade eller ogudifierade, personliga eller opersonliga, aktuala eller potentiella, finita eller infinita. Inget ting och ingen varelse, ingen relativitet eller finalitet existerar annat än i direkt eller indirekt förhållande till och beroende av det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet

0:3.12 (5.11) *Det Första Ursprunget och Centret* står i relation till universum sålunda:

0:3.13 (5.12) 1. De materiella universernas gravitationskrafter sammanlöper i gravitationscentret i Paradisets nedre del. Detta är just orsaken till varför hans persons geografiska läge är evigt fixerat i absolut förhållande till kraft-energi-centret på Paradisets nedre eller materiella plan. Men Gudomens absoluta personlighet existerar på Paradisets övre eller andliga plan.

0:3.14 (5.13) 2. Sinneskrafterna sammanlöper i den Oändlige Anden; det differentia och divergerande kosmiska sinnet i de Sju Härskarandarna; det sinne som förverkligar sig i den Supreme som en tid-rymd-erfarenhet i Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. Andekrafterna i universerna sammanlöper i den Evige Sonen.

0:3.16 (5.15) 4. Den obegränsade kapaciteten för gudomsverksamhet ligger i Gudomsabsolutet.

0:3.17 (5.16) 5. Den obegränsade kapaciteten för infinitetsrespons existerar i det Okvalificerade Absolutet.

0:3.18 (5.17) 6. De två Absoluten — det Kvalificerade och det Okvalificerade — koordineras och förenas i och av det Universella Absolutet.

0:3.19 (5.18) 7. En evolutionär moralvarelses eller någon annan moralvarelses potentiella personlighet har sitt centrum i den Universelle Faderns personlighet.

0:3.20 (5.19) VERKLIGHETEN, så som den förstås av finita varelser, är partiell, relativ och skugglik. Den maximala gudomsverklighet som fullt kan förstås av evolutionära finita varelser

omfattas av den Suprema Varelsen. Icke desto mindre finns det föregående och eviga verkligheter, superfinita verkligheter, som föregår de evolutionära tid-rymd-varelsernas Suprema Gudom. Då vi försöker beskriva den universella verklighetens upphov och natur är vi tvungna att använda tid-rymd-tankegången för att nå det finita sinnets nivå. Därför måste många av evighetens samtidiga händelser framföras som händelser i följd.

0:3.21 (6.1) Så som en tid-rymd-varelse skulle betrakta Verklighetens upphov och differentiering, ernådde den evige och infinite JAG ÄR gudomsfrigörelse från det ovillkorliga infinitas fjättrar genom att använda inneboende och evig fri vilja, och detta skiljande från okvalificerad infinitet åstadkom den första *absoluta gudomlighetsspänningen*. Denna infinitetsdifferentialens spänning löses av det Universella Absolutet, som fungerar för att förena och koordinera den Totala Gudomens dynamiska infinitet med det Okvalificerade Absolutets statiska infinitet.

0:3.22 (6.2) I denna ursprungliga tilldragelse ernådde den teoretiska JAG ÄR personlighetsförverkligande genom att bli den Ursprunglige Sonens Evige Fader samtidigt som han blev Paradisöns Eviga Ursprung. Samexisterande med differentieringen av Sonen från Fadern, och i Paradisets närvaro, framträdde den Oändlige Andens person och centraluniversumet Havona. Med uppkomsten av samexisterande personlig Gudom, den Evige Sonen och den Oändlige Anden, undgick Fadern, som personlighet, den annars oundvikliga utspridningen inom hela den Totala Gudomens potential. Sedan dess är det endast i Treenighetsförening med sina två Gudomsjämlingar som Fadern fyller all gudomspotential, medan i tilltagande grad

erfarenhetsmässig Gudom aktualeras på Suprematetens, Ultimatetens och Absolutetens gudomlighetsnivåer.

0:3.23 (6.3) *Begreppet JAG ÄR* är en filosofisk eftergift som vi gör för det tidsbundna, rymdfjättrade finita människosinnet, inför omöjligheten för skapade varelser att förstå evighetsexistenser — verkligheter och förhållanden utan början, utan slut. För tid-rymd-varelsen måste alla ting ha en begynnelse med undantag av den ENDA OFÖRORSAKADE — den urtida orsakernas orsak. Därför bildar vi begreppet JAG ÄR för denna filosofiska värdenivå men instruerar samtidigt alla skapade varelser att den Evige Sonen och den Oändlige Anden är sameviga med JAG ÄR; med andra ord att det aldrig fanns en tid när JAG ÄR inte var *Fader* till Sonen, och med denne, till Anden.

0:3.24 (6.4) *Den Infinite* används för att beteckna fullheten — finaliteten — som är en följd av det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet. Den *teoretiska* JAG ÄR hör till de skapades filosofiska extension av ”viljans infinitet”, men den Infinite är en *aktual* värdenivå, som representerar evighetsintensionen i den Universelle Faderns absoluta och ofjättrade fria viljas sanna infinitet. Detta begrepp betecknas stundom som Fader-Infiniteten.

0:3.25 (6.5) Mycket av förvirringen hos alla klasser av varelser — höga som låga — i deras strävan att upptäcka Fadern den Infinite kommer sig av deras begränsade fattningsförmåga. Den Universelle Faderns absoluta överhöghet är inte uppenbar på subinfinita nivåer; därför är det sannolikt att endast den Evige Sonen och den Oändlige

Anden verkligen känner Fadern som en infinitet; för alla andra personligheter innebär ett sådant begrepp utövandet av tro.

IV. Universumverkligheten

0:4.1 (6.6) Verkligheten aktualeras olika på olika universumnivåer; verkligheten har sitt ursprung i och genom den Universelle Faderns infinita vilja och kan uppfattas i tre ursprungliga faser på många olika nivåer av aktualering i universum:

0:4.2 (6.7) 1. *Ogudifierad verklighet* sträcker sig från det icke-personligas energidomäner till de verklighetsområden som omfattar de icke-personaliserbara värdena i den universella existensen, ända till det Okvalificerade Absolutet.

0:4.3 (7.1) 2. *Gudifierad verklighet* omfattar hela den infinita gudomspotentialen som sträcker sig uppåt genom alla personlighetsområden, från lägsta finita till högsta infinita, och innesluter sålunda området för allt det som kan personaliseras och mera — ända till Gudomsabsolutet.

0:4.4 (7.2) 3. *Mellanliggande verklighet*. Verkligheten i universum förutsätts vara antingen gudifierad eller ogudifierad, men för subgudifierade varelser existerar ett vidsträckt område av mellanliggande verklighet, potentiell och aktualerande, som är svår att identifiera. Mycket av denna samordnade verklighet omfattas av det Universella Absolutets områden.

0:4.5 (7.3) Detta är det primära begreppet om den ursprungliga verkligheten: Fadern inleder och upprättbehåller Verkligheten.

Verklighetens primära *differentialer* är det gudifierade och det ogudifierade — Gudomsabsolutet och det Okvalificerade Absolutet. Det primära *förhållandet* är spänningen mellan dem. Denna Faderinledda gudomlighetsspänning löses fullkomligt av, och förevigas som, det Universella Absolutet.

0:4.6 (7.4) Ur tid- och rymdsynpunkt är verkligheten ytterligare indelbar som:

0:4.7 (7.5) 1. *Aktual och potentiell*. Verkligheter som existerar fullt uttryckta i motsats till sådana som innehåller oavslöjad kapacitet för tillväxt. Den Evige Sonen är en absolut andlig aktualhet; den dödliga människan är i stor utsträckning en orealiserad andlig potentialitet.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolut och subabsolut*. Absoluta verkligheter är eviga existenser. Subabsoluta verkligheter finns projicerade på två nivåer: de absonita — verkligheter som är relativa med avseende på både tid och evighet; de finita — verkligheter som är projicerade i rymden och som aktualeras i tiden.

0:4.9 (7.7) 3. *Existentiell och erfarenhetsmässig*. Paradisgudomen är existentiell, men de uppkommande Suprema och Ultimata är erfarenhetsmässiga.

0:4.10 (7.8) 4. *Personlig och opersonlig*. Expansion av Gudomen, uttryckande av personlighet och evolution av universum är för evigt betingade av Faderns verk av fri vilja, vilket för evigt åtskiljde aktualitetens och potentialitetens sinne-ande-personliga betydelser och värden centrerade i den Evige Sonen från de ting som har sitt centrum på och tillhör den eviga Paradisön.

0:4.11 (7.9) PARADISET är en term som inkluderar de personliga och icke-personliga fokala Absoluten av alla faser av universumverklighet. Paradiset kan, på rätt sätt kvalificerat, ange varje form av verklighet, Gudom, gudomlighet, personlighet och energi — andlig, sinnesmässig eller materiell. Alla delar de Paradiset som platsen för sitt ursprung, sin funktion och sin bestämmelse, vad beträffar värden, betydelser och sin faktiska existens.

0:4.12 (7.10) *Paradisön* — Paradiset på inget annat sätt kvalificerat — är Absolutet av den materiella gravitationskontroll som det Första Ursprunget och Centret utövar. Paradiset är orörligt, det enda stationära i universernas universum. Paradisön har ett läge i universum men ingen position i rymden. Denna eviga Ö är det verkliga ursprunget till de fysiska universerna — forna, nuvarande och framtida. Denna Ljusets Ö i centrum av allting är ett gudomsderivat, men knappast Gudom; inte heller är de materiella skapelserna en del av Gudomen; de är en följd.

0:4.13 (7.11) Paradiset är inte en skapare; det har en unik kontroll över många aktiviteter i universum och är mycket mera av en kontrollmekanism än en reaktor. Överallt i de materiella universerna influerar Paradiset reaktionerna och beteendet hos alla varelser som har att göra med kraft, energi och styrka, men Paradiset självt är unikt, exklusivt och isolerat i universerna. Paradiset representerar ingenting och ingenting representerar Paradiset. Det är varken en kraft eller en närvaro; det är blott *Paradiset*.

V. Personlighetsrealiteter

0:5.1 (8.1) Personlighet är en nivå av gudifierad verklighet, och den sträcker sig från högre sinnesaktiveringsnivå av dödligas och mellanvarelseers dyrkan och visdom upp genom det morontiella och andliga till uppnåelsen av personlighetens slutliga status. Detta är det evolutionära uppstigandet för de dödligas och med dem besläktade varelseers personlighet, men det finns en mångfald andra klasser av personligheter i universum.

0:5.2 (8.2) Verkligheten är underkastad universell expansion, personligheten infinit diversifiering, och båda har förmåga till så gott som obegränsad gudomskoordinering och evig stabilisering. Medan den icke-personliga verklighetens förmåga till förvandling är avgjort begränsad, känner vi inte till några gränser för den progressiva evolutionen av personlighetsverkligheter.

0:5.3 (8.3) På uppnådda erfarenhetsmässiga nivåer är alla personlighetsklasser eller -värden associerbara och även medskapande. Till och med Gud och människa kan samexistera i en förenad personlighet, vilket numera så utsökt visas av Kristus Mikael's status — Människoson och Gudsson.

0:5.4 (8.4) Alla subinfinita klasser och faser av personlighet kan uppnås associativt och är potentiellt medskapande. Det förpersonliga, det personliga och det överpersonliga är alla sammanlänkade av ömsesidig potential för jämställt uppnående, progressiv prestation och medskapande förmåga. Men det opersonliga förvandlar sig aldrig direkt till personligt. Personlighet uppkommer aldrig spontant; den är en gåva från Paradis-Fadern. Personlighet läggs över energi, och den

är associerad endast med levande energisystem; identitet kan vara associerad med icke-levande energimönster.

0:5.5 (8.5) Den Universelle Fadern är hemligheten med personlighetens verklighet, med utgivningen av personlighet och med personlighetens bestämmelse. Den Evige Sonen är den absoluta personligheten, hemligheten med andlig energi, morontia-andar och fulländade andar. Samverkaren är andesinnets personlighet, källan till intelligensen, förnuftet och det universella sinnet. Men Paradisön är icke-personlig och utom-andlig, den utgör den universella kroppens kärna, den fysiska materiens källa och centrum och det absoluta huvudmönstret för den universella materiella verkligheten.

0:5.6 (8.6) Dessa egenskaper som kännetecknar den universella verkligheten manifesteras i Urantia-människornas upplevelse och erfarenhet på följande nivåer:

0:5.7 (8.7) 1. *Kropp*. Människans materiella eller fysiska organism. Den levande elektrokemiska mekanismen av animalisk natur och ursprung.

0:5.8 (8.8) 2. *Sinne*. Människoorganismens tänkande, uppfattande och kännande mekanism. Den totala medvetna och omedvetna erfarenheten. Intelligensen i anslutning till känslolivet sträckande sig uppåt genom dyrkan och visdom till andenivån.

0:5.9 (8.9) 3. *Ande*. Den gudomliga ande som lever i människans sinne — Tankeriktaren. Denna odödliga ande är förpersonlig — inte en personlighet, fastän bestämd att bli en del av den överlevande dödliga varelsens personlighet.

0:5.10 (8.10) 4. *Själ*. Människans själ är ett erfarenhetsmässigt förvärvande. När en dödlig varelse väljer ”att göra den Himmelske Faderns *vilja*”, då blir den inneboende anden fader till en *ny verklighet* i människans erfarenhet. Det dödliga och materiella sinnet är modern till denna samma uppkommande verklighet. Substansen av denna nya verklighet är varken materiell eller andlig — den är *morontiell*. Detta är den uppkommande och odödliga själen, som är bestämd att överleva den jordiska döden och påbörja uppstigningen till Paradiset.

0:5.11 (9.1) *Personlighet*. Den dödliga människans personlighet är varken kropp, sinne eller ande; inte heller är den själen. Personligheten är den enda oföränderliga verkligheten i en i övrigt ständigt föränderlig erfarenhet hos skapade varelser; och den förenar alla andra associerade individualitetsfaktorer. Personligheten är den unika gåva som den Universelle Fadern ger till de levande och associerade energierna av materia, sinne och ande, och som överlever med den morontiella själens överlevande.

0:5.12 (9.2) *Morontia* är en term som betecknar en vidsträckt nivå som ligger mellan det materiella och det andliga. Den kan beteckna personliga eller opersonliga verkligheter, levande eller icke-levande energier. Ränningen i morontia är andlig; dess väft är fysisk.

VI. Energi och mönster

0:6.1 (9.3) Allting som reagerar på Faderns personlighetsströmkrets kallar vi personligt. Allting som reagerar på Sonens andeströmkrets kallar vi ande. Allting som reagerar på Samverkarens sinnesströmkrets kallar vi sinne, sinne som en egenskap hos den Oändlige Anden — sinne i alla sina faser. Allting som reagerar på den materiella gravitationens strömkrets, med dess centrum i Paradisets nedre del, kallar vi materia — energi-materia i alla dess förvandlingsstadier.

0:6.2 (9.4) ENERGI använder vi som en allomfattande term tillämpad på andliga, sinnesmässiga och materiella områden. *Kraft* används också på samma vida sätt. *Styrka* är vanligen begränsad till att beteckna den elektroniska nivån av materia som reagerar på materiell eller lineär gravitation i storuniversum. Styrka används också för att beteckna suveränitet. Vi kan inte följa era allmänt accepterade definitioner av kraft, energi och styrka eller makt. Språket är så fattigt att vi måste ge dessa termer många olika betydelser.

0:6.3 (9.5) *Fysisk energi* är en term som anger alla faser och former av fenomenell rörelse, verksamhet och potential.

0:6.4 (9.6) Då vi diskuterar manifestationer av fysisk energi använder vi vanligen termerna kosmisk kraft, emergent energi och universumstyrka. De används ofta som följer:

0:6.5 (9.7) 1. *Kosmisk kraft* omfattar alla energier som härrör från det Okvalificerade Absolutet, men som ännu inte reagerar på Paradisets gravitation.

0:6.6 (9.8) 2. *Emergent energi* omfattar de energier som reagerar på Paradisets gravitation, men som ännu inte reagerar på lokal eller lineär gravitation. Detta är energi-materians förelektroniska nivå.

0:6.7 (9.9) 3. *Universumstyrka* innefattar alla former av energi vilka, medan de fortfarande reagerar på Paradisets gravitation, reagerar direkt på lineär gravitation. Detta är den elektroniska nivån hos energi-materia och alla senare evolutioner därav.

0:6.8 (9.10) *Sinne* är ett fenomen som innebär aktivitetsnärvaro av *levande omvårdnad* förutom olika slags energisystem; och detta gäller på alla intelligensnivåer. I personligheten ligger sinnet alltid mellan ande och materia; därför är universum upplyst av tre slags ljus: materiellt ljus, intellektuell insikt och andeluminositet.

0:6.9 (10.1) *Ljus* — andeluminositet — är en ordsymbol, en språkbild, som anger den personlighetsmanifestation som kännetecknar andevarelser av olika klasser. Denna lysande emanation är på intet sätt besläktad med vare sig intellektuell insikt eller manifestationer av fysiskt ljus.

0:6.10 (10.2) MÖNSTER kan projiceras som materiellt, andligt eller sinnesmässigt, eller vilken som helst kombination av dessa energier. Det kan genomsyra personligheter, identiteter, väsen eller icke-levande materia. Men mönster är mönster och förblir mönster; endast *kopior* mångfaldigas.

0:6.11 (10.3) Mönster kan gestalta och ge form åt energin men har inte kontroll över den. Gravitationen har den enda kontrollen över energi-materien. Varken rymden eller mönstret reagerar för gravitationen, men det finns inget samband mellan rymd och mönster;

rymden är varken mönster eller potentiellt mönster. Mönster är en konfiguration av verkligheten som redan har betalt all gravitationsskuld; varje mönsters *verklighet* består av dess energier, dess sinne, ande, eller materiella beståndsdelar.

0:6.12 (10.4) I motsats till aspekten av det *totala* avslöjar mönstret energins och personlighetens *individuella* aspekt. Personlighets- eller identitetsformer är mönster som framflyter ur energi (fysisk, andlig eller sinnemässig), men de är inte en inneboende del därav. Den egenskap hos energin eller personligheten, som förorsakar uppkomsten av mönster, kan hänföras till Gud — Gudomen — till Paradisets kraftfond, till samexistensen av personlighet och styrka.

0:6.13 (10.5) Mönster är en urdesign från vilken kopior görs. Det Eviga Paradiset är mönstrens absolut; den Evige Sonen är mönsterpersonligheten; den Universelle Fadern är det direkta förfader-upphovet till båda. Men Paradiset utger inte mönster, och Sonen kan inte utge personlighet.

VII. Den Suprema Varelsen

0:7.1 (10.6) Totaluniversumets gudomsmekanism är tvåfaldig vad beträffar evighetsförhållanden. Gud Fadern, Gud Sonen och Gud Anden är eviga — är existentiella varelser — medan Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Gud den Absolute är *aktualerande* Gudomspersonligheter från de tid-rymd- och tid-rymd-transcenderade sfärernas post-Havona-epoker inom totaluniversums evolutionära expansion. Dessa aktualerande Gudomspersonligheter är framtida

evigheter från den tid då, och på det sätt som, de styrkepersonaliserar sig i de växande universerna genom tekniken att erfarenhetsmässigt aktualera de eviga Paradisgudomarnas associativa-skapande potentialer.

0:7.2 (10.7) Gudomen är därför tvåfaldig i sin tillvaro:

0:7.3 (10.8) 1. *Existentiell* — varelser med evig existens, förgången, nuvarande och framtida.

0:7.4 (10.9) 2. *Erfarenhetsmässig* — varelser som aktualeras i post-Havona-nuet men som har en existens utan ände under all framtida evighet.

0:7.5 (10.10) Fadern, Sonen och Anden är existentiella — existentiella i aktualitet (ehuru alla potentialer antages vara erfarenhetsmässiga). Den Supreme och den Ultimate är helt erfarenhetsmässiga. Gudomsabsolutet är erfarenhetsmässigt i aktualeringen men existentiell i potentialiteten. Gudomen är till sitt väsen evig, men endast Gudomens tre ursprungliga personer är obetingat eviga. Alla andra Gudomspersonligheter har en begynnelse, men de är alla eviga till sin bestämmelse.

0:7.6 (10.11) Då Fadern har uppnått existentiell gudomsyttring av sig själv i Sonen och Anden uppnår han nu erfarenhetsmässig yttring på hittills opersonliga och ouppenbarade gudomsnivåer som Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Gud den Absolute; men dessa erfarenhetsmässiga Gudomar existerar inte helt än; de håller på att aktualera sig.

0:7.7 (11.1) *Gud den Supreme* i Havona är den treeniga Paradisgudomens personliga andeåterspegling. Detta associativa

gudomsförhållande undergår nu en skapande expansion utåt inom Gud den Sjufaldige och förenas i syntes i den Allsmäktige Supremes erfarenhetsmässiga styrka i storuniversum. Paradisgudomen, existentiell som tre personer, utvecklas sålunda erfarenhetsmässigt i två faser av Suprematet, medan dessa två faser förenas i styrka-personlighet som en Herre, den Suprema Varelsen.

0:7.8 (11.2) Den Universelle Fadern ernår befrielse enligt fri vilja från infinitetens band och evighetens fjättrar genom treeninghetsbildningens teknik, trefaldig gudomspersonalisering. Den Suprema Varelsen utvecklas redan nu som en sub-evig personlighetsförening av den sjufaldiga gudomsmanifestationen inom storuniversums tid-rymd-segment.

0:7.9 (11.3) *Den Suprema Varelsen* är inte en direkt skapare, med undantag av att han är Majestons fader, men han är en syntes och koordinator av alla skapade-Skapare-aktiviteter i universum. Den Suprema Varelsen, som nu aktualeras i de evolutionära universerna, är gudomskorrelatorn och sammanfogaren av tid-rymd-gudomligheten, av treenig Paradisgudom i erfarenhetsmässig förening med tidens och rymdens Suprema Skapare. När slutligen aktualerad kommer denna evolutionära Gudom att utgöra den eviga fusionen av det finita och det infinita — den eviga och oupplösliga föreningen av erfarenhetsmässig styrka och andepersonlighet.

0:7.10 (11.4) All tid-rymd-finit verklighet är, under ledande uppmaning av den evolverande Suprema Varelsen, engagerad i en ständigt uppstigande mobilisering och fulländande förening (syntes av styrka-personlighet) av den finita verklighetens alla faser och värden, i förening med olika faser av paradisverklighet, med målet

och syftet att därefter inlåta sig på försöket att nå super-varelseuppnåendets absonita nivåer.

VIII. Gud den Sjufaldige

0:8.1 (11.5) Som gottgörelse för finit status och compensation för de skapades begränsade uppfattning har den Universelle Fadern etablerat de evolutionära varelsernas sjufaldiga närmande till Gudomen:

0:8.2 (11.6) 1. Paradisets Skaparsöner

0:8.3 (11.7) 2. Dagarnas Forna

0:8.4 (11.8) 3. De Sju Härskarandarna

0:8.5 (11.9) 4. Den Suprema Varelsen

0:8.6 (11.10) 5. Gud Anden

0:8.7 (11.11) 6. Gud Sonen

0:8.8 (11.12) 7. Gud Fadern

0:8.9 (11.13) Denna sjufaldiga gudomspersonalisering i tid och rymd och för de sju superuniverserna gör det möjligt för den dödliga människan att uppnå närvaron av Gud, som är ande. Denna sjufaldiga Gudom, som för de finita tid-rymd-varelserna en gång kommer att styrke-personaliseras i den Suprema Varelsen, är den verksamma Gudomen för de dödliga evolutionära varelserna under deras levnadsbana av uppstigande till Paradiset. Ett sådant erfarenhetsmässigt upptäcktslivsskede av insikt om Gud börjar med erkännandet av gudomligheten hos Skaparsonen i ett lokaluniversum och fortsätter upp genom Dagarnas Forna i superuniversum och via

en av de Sju Härskarandarnas person till uppnåelsen av upptäckten och erkännandet av den Universelle Faderns gudomliga personlighet i Paradiset.

0:8.10 (12.1) Storuniversum är den trefaldiga gudomsdomänen för Suprematetens Treenighet, Gud den Sjufaldige och den Suprema Varelsen. Gud den Supreme är potentiell i Paradistreenigheten, från vilken hans personlighet och andeegenskaper härstammar; men han undergår nu aktualering i Skaparsönerna, Dagarnas Forna och Härskarandarna, från vilka hans suveränitet som Allsmäktig för superuniverserna i tid och rymd härstammar. Denna maktmanifestation av de evolutionära varelsernas omedelbara Gud tid-rymd-evolverar i själva verket samtidigt med dessa. Den Allsmäktige Supreme, som evolverar på de icke-personliga aktiviteternas värdenivå, och Gud den Supremes andeperson är *en verklighet* — den Suprema Varelsen.

0:8.11 (12.2) Skaparsönerna inom Gud den Sjufaldiges gudomsassociation tillhandahåller den mekanism genom vilken den dödliga blir odödlig och det finita uppnår det infinitas famn. Den Suprema Varelsen tillhandahåller tekniken för mobiliseringen av styrka och personlighet, den gudomliga syntesen, av *alla* dessa mångahanda transaktioner, vilket sålunda gör det möjligt för det finita att uppnå det absonita och att genom andra möjliga framtida aktualiseringar försöka uppnå den Ultimate. Skaparsönerna och deras medarbetare de Gudomliga Omvårdarna är deltagare i denna suprema mobilisering, men Dagarnas Forna och de Sju Härskarandarna är sannolikt för evigt fixerade som permanenta administratörer i storuniversum.

0:8.12 (12.3) Gud den Sjufaldiges verksamhet daterar sig från organiseringen av de sju superuniverserna, och den kommer sannolikt att expandera i samband med den framtida evolutionen av skapelserna i yttre rymden. Organiseringen av dessa framtida universer på den första, andra, tredje och fjärde rymdnivån av progressiv evolution kommer otvivelaktigt att bevittna begynnelsen av det transcendenta och absonita närmandet till Gudomen.

IX. Gud den Ultimate

0:9.1 (12.4) Så som den Suprema Varelsen progressivt evolverar från den tidigare gudomlighetsbegåvelsen som ingår i storuniversums givna potential av energi och personlighet, så eventuerar Gud den Ultimate ur gudomlighetens potentialer inom totaluniversums transcenderade tid-rymd-domäner. Den Ultimata Gudomens aktualering signalerar absonit förening av den första erfarenhetsmässiga Treenigheten och anger förenande gudomsexpansion på den andra nivån av skapande självförverkligande. Detta utgör personlighet-styrka-motsvarigheten till erfarenhetsmässig gudomaktualering i universum av Paradis-absonita verkligheter på de eventuerande nivåerna av transcenderade tid-rymd-värden. Fullbordandet av en sådan erfarenhetsmässig utveckling är avsedd att möjliggöra ultimat service-bestämmelse för alla tid-rymd-varelser, som har uppnått absonita nivåer genom fullbordad förståelse av den Suprema Varelsen och genom Gud den Sjufaldiges verksamhet.

0:9.2 (12.5) *Gud den Ultimate* betecknar personlig Gudom som verkar på det absonitas gudomlighetsnivåer och på supertidens och den transcenderade rymdens universumsfärer. Den Ultimate är ett eventuerande av Gudomen ovan det suprema. Den Supreme är den Treenighetsförening som finita varelser förstår; den Ultimate är den förening av Paradistreenigheten som absonita varelser förstår.

0:9.3 (13.1) Genom den evolutionära Gudomens mekanism är den Universelle Fadern faktiskt engagerad i det överväldigande och häpnadsväckande *verket* att fokalisera personlighet och mobilisera styrka, på deras respektive betydelsenivåer i universum, av det finitas, det absonitas och även det absolutas gudomliga verklighetsvärden.

0:9.4 (13.2) De första tre Paradisgudomarna med ett evigt förflutet — den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden — skall i den eviga framtiden bli personlighetskompletterade genom den erfarenhetsmässiga aktualeringen av associerade evolutionära Gudomar — Gud den Supreme, Gud den Ultimate och möjligen Gud den Absolute.

0:9.5 (13.3) Gud den Supreme och Gud den Ultimate som nu evolverar i de erfarenhetsmässiga universerna är inte existentiella — inte förflutet eviga, endast framtida eviga, tid-rymd-betingade och transcendental-betingade eviga. De är Gudar med suprema, ultimata och möjligen suprem-ultimata egenskaper, men de har ett historiskt ursprung i universum. De kommer aldrig att ha ett slut, men de har definitivt personlighetsbegränsning. De är verkligen aktualiseringar av eviga och infinita gudomspotentialer, men de själva är varken obetingat eviga eller infinita.

X. Gud den Absolute

0:10.1 (13.4) Det finns många drag i *Gudomsabsolutets* eviga verklighet, som inte fullt kan förklaras för det tid-rymd-finita sinnet, men *Gud den Absoluta* aktualering skulle bli en följd av föreningen av den andra erfarenhetsmässiga Treenigheten, den Absoluta Treenigheten. Detta skulle innebära det erfarenhetsmässiga förverkligandet av absolut gudomlighet, förenandet av absoluta betydelser på absoluta nivåer; men vi är inte säkra på omfattningen av alla absoluta värden, då vi inte vid någon tid har informerats om att det Kvalificerade Absolutet är motsvarigheten till den Infinite. Superultima bestämmelser berör absonita betydelser och infinit andlighet, och utan båda dessa ouppnådda verkligheter kan vi inte hävda absoluta värden.

0:10.2 (13.5) Gud den Absolute är målet för förverkligande-uppnåendet hos alla överabsonita varelser, men Gudomsabsolutets styrka- och personlighetpotential transcenderar vår uppfattning, och vi tvekar att diskutera de verkligheter som är så fjärran från erfarenhetsmässig aktualering.

XI. De Tre Absoluten

0:11.1 (13.6) När den Universelle Faderns och den Evige Sonens förenade tanke, verkande i Handlingens Gud, utgjorde skapandet av det gudomliga och centrala universumet, följde Fadern sin tankes

expression in i Sonens ord och i deras Gemensamma Verkställares handling genom att differentiera sin Havona-närvaro från infinitetens potentialer. Dessa oavslöjade infinitetspotentialer förblir rymdförborgade i det Okvalificerade Absolutet och gudomligt avslöjade i Gudomsabsolutet, medan dessa två blir ett i verksamheten hos det Universella Absolutet, Paradisfaderns ouppenbarade infinitet-enhet.

0:11.2 (13.7) Både den kosmiska kraftens och andekraftens potens undergår en process av progressivt uppenbarande-förverkligande då berikandet av all verklighet åstadkommes av erfarenhetsmässig tillväxt och genom det Universella Absolutets korrelation av det erfarenhetsmässiga med det existentiella. Genom det Universella Absolutets balanserande närvaro förverkligar det Första Ursprunget och Centret ett utvidgande av erfarenhetsmässig styrka, åtnjuter identifiering med sina evolutionära varelser och uppnår expansion av erfarenhetsmässig Gudom på Suprematetens, Ultimatetens och Absolutetens nivåer.

0:11.3 (14.1) När det inte är fullt möjligt att särskilja Gudomsabsolutet från det Okvalificerade Absolutet betecknas deras förmodade kombinerade funktion eller koordinerade närvaro som det Universella Absolutets verksamhet.

0:11.4 (14.2) 1. *Gudomsabsolutet* förefaller att vara den allstyrkefulla aktiveraren medan det Okvalificerade Absolutet synes vara den alleffektiva mekaniseraren av det supremt förenade och ultimativt koordinerade universernas universum, till och med universer på universer, färdiga, i vardande och tillkommande.

0:11.5 (14.3) Gudomsabsolutet kan inte reagera, eller gör det åtminstone inte, på ett subabsolut sätt inför någon situation i universum. Varje reaktion av detta Absolut inför en given situation verkar vara med tanke på det bästa för hela skapelsen av ting och varelser, inte bara på dess nuvarande existensstadium utan också med tanke på de infinita möjligheterna i all framtida evighet.

0:11.6 (14.4) Gudomsabsolutet är den potential som åtskiljdes från den totala infinita verkligheten genom den Universelle Faderns fria val, och inom vilket alla gudomlighetsaktiviteter — existentiella och erfarenhetsmässiga — försiggår. Detta är det *Kvalificerade* Absolutet i motsats till och till skillnad från det *Okvalificerade* Absolutet; men det Universella Absolutet får läggas till båda för att omfatta all absolut potential.

0:11.7 (14.5) 2. *Det Okvalificerade Absolutet* är icke-personligt, ligger utanför det gudomliga och är ogudifierat. Det Okvalificerade Absolutet saknar därför personlighet, gudomlighet och alla skaparprerogativ. Varken fakta eller sanning, erfarenhet eller uppenbarelse, filosofi eller absoniti kan genomtränga naturen och karaktären hos detta Absolut utan bestämning i universum.

0:11.8 (14.6) Det bör göras klart att det Okvalificerade Absolutet är en *positiv verklighet* som genomtränger storuniversum och som uppenbarligen utbreder sig vidare med samma rymdnärvaro in i kraftverksamheterna och de förmateriella evolutionerna inom rymdregionernas enorma utsträckning bortom de sju superuniverserna. Det Okvalificerade Absolutet är inte blott en negativism i form av ett filosofiskt begrepp som bygger på antagandena i metafysiska sofisterier om det obetingades och

ovillkorligas universalitet, dominans och ursprunglighet. Det Okvalificerade Absolutet är en positiv övervakningskontroll av universum i infiniteten; denna övervakningskontroll är obegränsad i förhållande till rymd och kraft men är definitivt betingad av närvaron av liv, sinne, ande och personlighet och är ytterligare betingad av Paradistreenighetens viljereaktioner och målbestämda mandat.

0:11.9 (14.7) Vi är övertygade om att det Okvalificerade Absolutet inte är en odifferentierad och allt genomträngande influens jämförbar vare sig med metafysikens panteistiska begrepp eller med hypotesen om en eter, en gång omfattad av vetenskapen. Det Okvalificerade Absolutet är obegränsat vad gäller kraft och betingat vad gäller Gudom, men vi uppfattar inte fullt förhållandet mellan detta Absolut och universernas andeverkligheter.

0:11.10 (14.8) 3. *Det Universella Absolutet* var, enligt vad vi logiskt kan sluta oss till, oundvikligt då den Universelle Fadern som ett verk av absolut fri vilja differentierade universumverkligheterna i gudifierade och ogudifierade — personaliserbara och icke-personaliserbara — värden. Det Universella Absolutet är det gudomsfenomen som anger lösandet av den spänning som hade skapats av handlingen att av fri vilja differentiera universumverkligheten och fungerar som associativ koordinator av dessa totalsummor av existentiella potentialiteter.

0:11.11 (15.1) Det Universella Absolutets spänningsnärvaro betyder justering av differential mellan gudomsrealitet och ogudifierad realitet förknippad med särskiljandet av gudomlighetens fria viljas dynamik från den ovillkorliga infinitetens statiska tillstånd.

0:11.12 (15.2) Minns alltid: Potentiell infinitet är absolut och oskiljbar från evighet. Aktual infinitet i tiden kan aldrig vara annat än partiell och måste därför vara icke-absolut; inte heller kan infinitet hos aktual personlighet vara absolut förutom i okvalificerad Gudom. Det är differentialen hos infinitetspotentialen i det Okvalificerade Absolutet och Gudomsabsolutet som förevigar det Universella Absolutet, vilket gör det kosmiskt möjligt att ha materiella universer i rymden och andligen möjligt att ha finita personligheter i tiden.

0:11.13 (15.3) Det finita kan samexistera i kosmos med den Infinite endast emedan det Universella Absolutets associativa närvaro så perfekt utjämnar spänningen mellan tid och evighet, finitet och infinitet, verklighetspotential och verklighetsaktualhet, Paradis och rymd, människa och Gud. Associativt innebär det Universella Absolutet identifikationen av den zon av framåtskridande evolutionell verklighet som existerar i den subinfinita gudomsmanifestationens tid-rymd- och tid-rymd-transcenderade universer.

0:11.14 (15.4) Det Universella Absolutet är potentialen hos den statisk-dynamiska Gudomen, som funktionellt kan förverkligas på tid-evighet-nivåer som finit-absoluta värden, och som det är möjligt att närma sig erfarenhetsmässigt och existentiellt. Denna ofattbara aspekt hos Gudomen kan vara statisk, potentiell och associativ men är inte erfarenhetsmässigt kreativ eller evolutionell när det gäller de intelligenta personligheter som nu verkar i totaluniversum.

0:11.15 (15.5) *Det Absoluta.* De två Absoluten — det kvalificerade och det okvalificerade — ehuru de kan tyckas så olikartade i funktionen när de observeras av sinnesvarelser, är fulländat och gudomligt förenade i och av det Universella Absolutet. Fullt

analyserade och förstådda är alla tre ett Absolut. På subinfinita nivåer är de funktionellt differentierade, men i infiniteten är de ETT.

0:11.16 (15.6) Vi använder aldrig termen det Absoluta som en negation eller ett förnekande av någonting. Inte heller anser vi det Universella Absolutet vara självbestämmande, ett slags panteistisk och opersonlig Gudom. Det Absoluta är i allt som gäller personlighet i universum strikt begränsad av Treenigheten och dominerad av Gudomen.

XII. Treenigheterna

0:12.1 (15.7) Den ursprungliga och eviga Paradistreenigheten är existentiell och var oundviklig. Denna Treenighet som aldrig hade någon början var en naturlig del av differentieringen av det personliga och det icke-personliga genom Faderns ofjättrade vilja. Den blev faktisk när hans personliga vilja koordinerade dessa båda verkligheter genom sinne. Post-Havona-Treenigheterna är erfarenhetsmässiga — en naturlig del av skapandet av två subabsoluta och evolutionella nivåer av styrka-personlighet-manifestation i totaluniversum.

0:12.2 (15.8) *Paradistreenigheten* — den eviga gudomsföreningen av den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden — är existentiell i aktualitet, men alla potentialer är erfarenhetsmässiga. Därför utgör denna Treenighet den enda gudomsrealitet som omfattar infinitet, och därför äger de universumfenomen rum vilka innebär att Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Gud den Absolute aktualeras.

0:12.3 (15.9) De första och andra erfarenhetsmässiga Treenigheterna, efter-Havona-Treenigheterna, kan inte vara infinita emedan de omfattar *härledda Gudomar*, Gudomar evolverade genom den erfarenhetsmässiga aktualeringen av verkligheter eventuerade eller skapade av den existentiella Paradistreenigheten.

Gudomlighetens infinitet blir ständigt berikad, om inte förstörad, av finitet och absonitet i erfarenheten hos skapade och Skapare.

0:12.4 (16.1) Treenigheter är sanningar om förhållande och fakta om jämställd gudomsmanifestation. Treenighetsfunktionerna omfattar gudomsverkligheter, och gudomsverkligheter söker alltid förverkligande och manifestation i personalisering. Gud den Supreme, Gud den Ultimate och även Gud den Absolute är därför gudomliga oundvikligheter. Dessa tre erfarenhetsmässiga Gudomar var potentiella i den existentiella Treenigheten, Paradistreenigheten, men deras framträdande i universum som personligheter med styrka är till en del beroende av deras egen erfarenhetsmässiga verksamhet i universerna som kännetecknas av styrka och personlighet och till en del av efter-Havona-Skaparnas och -Treenigheternas erfarenhetsmässiga prestationer.

0:12.5 (16.2) De två efter-Havona-Treenigheterna, den Ultimata och den Absoluta erfarenhetsmässiga Treenigheten, är inte nu fullt manifesterade; deras förverkligande i universum pågår. Dessa gudomsassociationer kan beskrivas som följer:

0:12.6 (16.3) 1. *Den Ultimata Treenigheten*, som nu evolverar, kommer till slut att bestå av den Suprema Varelsen, de Suprema Skaparpersonligheterna och totaluniversums absonita Arkitekter,

dessa unika universumplanerare som varken är skapare eller skapade. Gud den Ultimate kommer slutligen och oundvikligen att framträda till styrka och personlighet som gudomskonsekvensen av föreningen av denna erfarenhetsmässiga Ultimata Treenighet på det nästan gränslösa totaluniversums expanderande arena.

0:12.7 (16.4) 2. *Den Absoluta Treenigheten* — den andra erfarenhetsmässiga Treenigheten — som nu undergår aktualering, kommer att bestå av Gud den Supreme, Gud den Ultimate och den ouppenbarade Fullbordaren av Universernas Bestämmelse. Denna Treenighet verkar på såväl pesonliga som överpersonliga nivåer, ända intill gränserna för det icke-personliga, och dess förening i universalitet skulle erfarenhetsmässigt framkalla Absolut Gudom.

0:12.8 (16.5) Den Ultimata Treenigheten undergår erfarenhetsmässig slutlig förening, men vi tvivlar verkligen på möjligheten till en sådan fullständig förening av den Absoluta Treenigheten. Vår uppfattning om den eviga Paradistreenigheten är emellertid en ständigt närvarande påminnelse om att Gudomens treenighetsformning kanske kan åstadkomma det annars ouppnåeliga; därför antar vi att den *Supreme-Ultimate* en gång framträder och att Gud den Absolute möjligen treenigas-faktualiseras.

0:12.9 (16.6) Filosoferna i universerna postulerar en *Treenigheternas Treenighet*, en existentiell-erfarenhetsmässig Treenighet-Infinitet, men de kan inte föreställa sig dess personalisering; möjligen skulle den motsvara den Universelle Faderns person på den begreppsmässiga nivå där JAG ÄR finns. Men

oberoende av allt detta är den ursprungliga Paradistreenigheten potentiellt infinit emedan den Universelle Fadern är aktuellt infinit.

Erkännande

0:12.11 (16.8) I formuleringen av de följande skildringarna, som gäller den Universelle Faderns karaktär och naturen hos dem som är associerade med honom i Paradiset, och i försöket att beskriva det fullkomliga centrala universumet och de runtom cirkulerande sju superuniverserna, söker vi hålla oss till superuniversumhärskarnas mandat, enligt vilket vi, i all vår strävan att uppenbara sanning och koordinera väsentlig kunskap, skall ge företräde åt de högsta existerande mänskliga uppfattningarna om de ämnen som skall framföras. Vi kan anlita ren uppenbarelse endast när de begrepp som presenteras inte tidigare har fått ett adekvat uttryck i människosinnet.

0:12.12 (17.1) De successiva planetariska uppenbarelserna av gudomlig sanning omfattar alltid de högsta existerande uppfattningarna om andliga värden som utgör en del av den nya och ökade koordineringen av planetarisk kunskap. Vid avfattandet av dessa framställningar om Gud och hans medarbetare i universum har vi i enlighet därmed som bas utvalt mer än tusen människotankar och begrepp som representerar den högsta och mest avancerade planetariska kunskapen om andliga värden och universumbetydelser. Där dessa människouppfattningar, samlade från gudsmedvetna dödliga från förr och nu, är otillräckliga för att framställa sanningen så som vi har anvisats att uppenbara den, kommer vi utan tvekan att utöka dem och för detta ändamål utnyttja vår egen överlägsna

kunskap om Paradisgudomarnas och deras transcendent
hemuniversums verklighet och gudomlighet.

0:12.13 (17.2) Vi är fullt medvetna om svårigheterna som är förknippade med vårt uppdrag; vi inser omöjligheten att fullt översätta gudomlighets- och evighetsbegreppens språk till språksymbolerna för det dödliga sinnets finita begrepp. Men vi vet att en del av Gud bor i människans sinne och att Sanningens Ande vistas hos människosjälens; och vidare vet vi att dessa andekrafter samverkar för att få den materiella människan att inse de andliga värdenas verklighet och att förstå universumbetydelseernas filosofi. Men ännu säkrare vet vi att den Gudomliga Närvarons andar kan hjälpa människan att andligen tillägna sig all sanning som bidrar till att öka den personliga religiösa erfarenhetens — gudsmedvetenhetens — ständigt progressiva verklighet.

0:12.14 (17.3) [Avfattad av en i Orvonton verkande Gudomlig Rådgivare som leder den kår av superuniversumpersonligheter som gavs i uppdrag att på Urantia framföra sanningen om Paradisgudomarna och universernas universum.]

Urantiaboken

<< [Förord](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 1](#) >>

DEL I

Centraluniversumet och superuniverserna

Avfattad under beskydd av en Uversa-kår bestående av
auperuniversumpersonligheter med bemyndigande av Dagarnas
Forna i Orvonton.

Urantiaboken

<< [DEL I](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 2](#) >>

Kapitel 1

Den Universelle Fadern

1:0.1 (21.1) DEN Universelle Fadern är all skapelses Gud, det Första Ursprunget och Centret för alla ting och varelser. Tänk på Gud först som skapare, därefter som övervakare och sist som infinit upprätthållare. Sanningen om den Universelle Fadern hade börjat gå upp för mänskligheten när profeten yttrade: ”Du Gud är allena; det finns ingen förutom dig. Du har skapat himlen och himlarnas himmel med alla deras härskaror; du bevarar och övervakar dem. Guds Söner skapade universerna. Skaparen skyler sig med ljus som med en klädnad och sträcker ut himlarna som ett skynke.” Det var inte möjligt för människan att uppfatta Fadern som gudomlig skapare och infinit övervakare förrän begreppet Universell Fader — en Gud i stället för många gudar — hade uppstått.

1:0.2 (21.2) Myriaderna av planetsystem har alla gjorts för att till slut bli bebodda av många olika slag av intelligenta varelser, varelser som kan bli medvetna om Gud, ta emot den gudomliga kärleken och i sin tur älska honom. Universernas universum är Guds verk och boplatsen för hans olika skapade varelser. ”Gud skapade himlarna och formade jorden; han lade grunden till universum och skapade denna värld inte förgäves; han formade den för att bebos.”

1:0.3 (21.3) Alla de upplysta världarna erkänner och dyrkar den Universelle Fadern, den evige skaparen och infinite upprätthållaren av all skapelse. Viljevarelserna i otaliga universer har dragit åstad på den långa, långa färden till Paradiset, det eviga äventyrets fascinerande kamp för att nå fram till Gud Fadern. Det transcendenta målet för tidens barn är att finna den evige Guden, att förstå den gudomliga naturen, att känna igen den Universelle Fadern. Skapade varelser som känner Gud har endast en högsta ambition, endast en brinnande önskan, och det är att så som de är i sina sfärer bli lik honom sådan han är i sin personlighets paradisfullkomlighet och i sin sfär av rättfärdig suprematet. Från den Universelle Fadern, som bebor evigheten, har utgått det högsta påbudet: ”Var fullkomliga, såsom även jag är fullkomlig.” I kärlek och nåd har Paradisets budbärare fört denna gudomliga uppmaning ned genom tidevarven och ut genom universerna, även till så låga varelser av djuriskt ursprung som människosläktet på Urantia.

1:0.4 (22.1) Denna storslagna och universella föreskrift att sträva efter att uppnå gudomlighetens fulländning är den första uppgiften och borde vara den högsta ambitionen bland hela den kämpande skapelsen bestående av varelser som fullkomlighetens Gud har

skapat. Denna möjlighet att uppnå gudomlig fulländning är människans slutliga och säkra bestämmelse för allt det eviga, andliga framåtskridandet.

1:0.5 (22.2) De dödliga på Urantia kan knappast hoppas vara fulländade i infinit betydelse, men det är helt möjligt för människovarelser att med början på denna planet nå det överjordiska och gudomliga mål som den infinite Guden har satt för den dödliga människan; och när människovarelserna verkligen når denna bestämmelse är de i allt som gäller självförverkligande och sinnesförmågor lika fullständiga i sin sfär av gudomlig fulländning som Gud själv är i sin sfär av infinitet och evighet. Sådan fulländning är kanske inte universell i materiell bemärkelse, obegränsad i fråga om intellektuell fattning, eller slutlig vad andlig erfarenhet gäller, men den är slutlig och fullständig i alla finita aspekter beträffande viljans gudomlighet, fulländning av personlighetsmotivation och gudsmedvetande.

1:0.6 (22.3) Detta är den sanna betydelsen av den gudomliga befallningen, ”Var fullkomliga, såsom även jag är fullkomlig”, som alltid driver människan framåt och visar henne inåt i den långa och fascinerande kampen för att nå allt högre nivåer av andliga värden och sanna universumbetydelser. Detta ädla sökande efter universernas Gud är det största äventyret för invånarna i tidens och rymdens alla världar.

1. Faderns namn

1:1.1 (22.4) Av alla de namn under vilka Gud Fadern är känd i universerna påträffas oftast de som betecknar honom som det Första Ursprunget och Universumcentret. Den Förste Fadern är känd under olika namn i olika universer och i olika delar av samma universum. De namn som den skapade ger åt Skaparen beror mycket på den skapades uppfattning om Skaparen. Det Första Ursprunget och Universumcentret har aldrig uppenbarat sig till sitt namn, endast till sin natur. Om vi tror att vi är denne Skapares barn är det enbart naturligt att vi till slut kommer att kalla honom Fader. Men det namnet har vi själva valt, och det kommer sig av vår insikt om vårt personliga förhållande till det Första Ursprunget och Centret.

1:1.2 (22.5) Den Universelle Fadern påtvingar aldrig universernas intelligenta viljevarelser någon form av egenmäktigt erkännande, formbunden dyrkan eller slaviskt tjänande. De evolutionära invånarna i tidens och rymdens världar måste av sig själva — i sina egna hjärtan — erkänna, älska och frivilligt dyrka honom. Skaparen vägrar att pressa eller tvinga fram underkastelse av den andliga fria viljan hos sina materiella skapade varelser. Att kärleksfullt viga den mänskliga viljan till att göra Faderns vilja är människans mest utsökta gåva till Gud; ett sådant helgande av den skapades vilja utgör i själva verket människans enda möjliga gåva av sant värde till Paradisfadern. I Gud lever och rör sig människan, och har sin varelse; det finns ingenting som människan kan ge Gud förutom detta val att följa Faderns vilja, och sådana beslut fattade av universernas intelligenta viljevarelser utgör realiteten i den sanna dyrkan som är så tillfredsställande för Skaparfaderns kärleksdominerade natur.

1:1.3 (22.6) När ni en gång har blivit sant gudsmedvetna, efter det att ni verkligen upptäcker den majestätiske Skaparen och börjar erfara förverkligandet av den gudomlige övervakarens närvaro i ert inre, då kommer ni i enlighet med er upplysning och i enlighet med det sätt och den metod som de gudomliga Sönerna uppenbarar Gud på, att finna ett namn för den Universelle Fadern vilket adekvat uttrycker er uppfattning om det Första Ursprunget och Centret. I skilda världar och i olika universer blir Skaparen sålunda känd under talrika benämningar, som alla i förhållandets anda betyder detsamma, men i fråga om ord och symboler blir varje namn beroende av graden, djupet, av hans upphöjdhet i hans skapade varelsers hjärtan i varje värld.

1:1.4 (23.1) Nära centrum av universernas universum är den Universelle Fadern i allmänhet känd under namn som kan anses betyda det Första Ursprunget. Längre ut i rymdens universer betyder de termer som används för att beteckna den Universelle Fadern oftare det Universella Centret. Ännu längre ut i stjärnskapelsen är han känd, såsom i högkvarteretsvärlden i ert lokaluniversum, som det Första Skapande Ursprunget och Gudomliga Centret. I en närbelägen konstellation kallas Gud Universernas Fader; i en annan den Infinite Upprätthållaren, och österut, den Gudomlige Övervakaren. Han har också betecknats som Ljusets Fader, Livets Gåva och den Allsmäktige.

1:1.5 (23.2) I de världar där en Paradisson har levt ett utgivningsliv är Gud vanligen känd under något namn som anger personligt förhållande, kärleksfull hängivenhet och faderlig tillgivenhet. I högkvarteret i er konstellation kallas Gud den

Universelle Fadern och på olika bebodda planeter i ert lokalsystem är han varierande känd som Fädernas Fader, Paradisfadern, Havonafadern och Andefadern. De som känner Gud som följd av uppenbarelserna i och med Paradissönernas utgivningar ger så småningom vika för det tilltalande draget i det rörande förhållande som föreningen av skapad-Skapare innebär och kallar då Gud ”vår Fader”.

1:1.6 (23.3) På en planet med sexuella varelser, i en värld där föräldrakänslornas impulser på ett naturligt sätt finns i hjärtana på dess förståndsvarelser, blir termen Fader ett mycket uttrycksfullt och passande namn för den evige Guden. Han är bäst känd, mest universellt accepterad, på er planet Urantia under namnet *Gud*. Det namn man ger honom är av liten betydelse. Det betydelsefulla är att ni känner honom och strävar att efterlikna honom. Era forna profeter kallade honom i sanning ”den evige Guden” och hänvisade till honom som den som ”bebor evigheten”.

2. Guds verklighet

1:2.1 (23.4) Gud är ursprunglig verklighet i andens värld; Gud är sanningens källa i sinnets sfärer; Gud överskuggar allting i de materiella rikena. För alla skapade förståndsvarelser är Gud en personlighet, och för universernas universum är han det Första Ursprunget till och Centrum för den eviga verkligheten. Gud liknar varken människa eller maskin. Den Förste Fadern är universell ande, evig sanning, infinit verklighet och faderpersonlighet.

1:2.2 (23.5) Den evige Guden är oändligt mycket mer än idealiserad verklighet eller ett personifierat universum. Gud är inte, enkelt nog, människans högsta önskan, ett objekt för de dödligas sökande. Gud är inte heller enbart ett begrepp, rättfärdighetens makt-potential. Den Universelle Fadern är inte en synonym till naturen, inte heller är han en personifiering av naturlagarna. Gud är en transcendent verklighet, inte endast människans traditionella uppfattning om de högsta värdena. Gud är inte en psykologisk fokusering av andliga betydelser, inte heller är han ”människans ädlaste skapelse”. Gud kan representera alla dessa uppfattningar i människornas tankar, men han är mera. Han är en frälsande person och en kärleksfull Fader för alla som har andlig frid på jorden och som längtar efter att få erfara personlighetens överlevnad i döden.

1:2.3 (24.1) Det faktum att Guds existens är verklig visas i människans erfarenhet av den gudomliga närvaron inom henne. Andeledsagaren som är sänd från Paradiset är avsedd att leva i människans dödliga sinne och där bistå med att utveckla den odödliga själen som överlever i evighet. Denna gudomliga Riktares närvaro i människans sinne avslöjas av tre erfarenhetsmässiga fenomen:

1:2.4 (24.2) 1. Den intellektuella förmågan att känna Gud — Gudsmedvetenhet.

1:2.5 (24.3) 2. Den andliga sporren att finna Gud — Gudssökande.

1:2.6 (24.4) 3. Personlighetens längtan att vara lik Gud — den helhjärtade önskan att göra Faderns vilja.

1:2.7 (24.5) Guds existens kan aldrig bevisas med vetenskapliga experiment eller med logiskt härledda rena förnuftsresonemang. Gud

kan förstås endast på den mänskliga erfarenhetens område; ändå är den sanna uppfattningen om Guds verklighet förnuftig för logiken, rimlig för filosofin, väsentlig för religionen och outhärlig för varje hopp om personlighetens överlevnad.

1:2.8 (24.6) De som känner Gud har erfärut att det är ett faktum att han är närvarande; sådana dödliga som känner Gud har i sin personliga erfarenhet det enda positiva beviset för den levande Gudens existens, vilket en människa kan erbjuda en annan. Guds existens ligger helt och hållet bortom all möjlighet till det som kan bevisas, med undantag av kontakten mellan gudsmedvetenheten i människans sinne och gudsnärvaron i skepnad av Tankeriktaren, som bor i det dödliga intellektet och som utges till människan som en fri gåva från den Universelle Fadern.

1:2.9 (24.7) I teorin kan ni betrakta Gud som Skapare, och han är den som personligen har skapat Paradiset och fullkomlighetens centraluniversum, men tidens och rymdens universer har alla skapats och organiserats av Skaparsönernas Paradiskår. Den Universelle Fadern är inte den personlige skaparen av lokaluniversumet Nebadon; det universum som ni bor i är skapat av hans Son Mikael. Fastän Fadern inte personligen skapar de evolutionära universerna kontrollerar och övervakar han dem i många av deras universella förhållanden och i vissa manifestationer av fysiska, sinnemässiga och andliga energier. Gud Fadern har personligen skapat Paradisuniversumet och i förening med den Evige Sonen har han skapat alla andra personliga universumskapare.

1:2.10 (24.8) Som fysisk övervakare i det materiella universernas universum verkar det Första Ursprunget och Centret genom de mönster som är utmärkande för den eviga Paradisön, och med hjälp av detta absoluta gravitationscentrum utövar den evige Guden kosmisk överkontroll av den fysiska nivån lika väl i centraluniversumet som i universernas universum. Som sinne verkar Gud i den Oändlige Andens Gudom; som ande uppenbarar sig Gud i den Evige Sonens person och i den Evige Sonens gudomliga barns personer. Det Första Ursprungets och Centrets ömsesidiga förhållande med Paradisets jämlika personer och Absolut utesluter inte på minsta sätt den Universelle Faderns *direkta* personliga verksamhet alltigenom hela skapelsen och på alla dess nivåer. Genom sin fragmenterade andes närvaro håller Skaparfadern omedelbar kontakt med sina skapade barn och med sina skapade universer.

3. Gud är en universell ande

1:3.1 (25.1) ”Gud är ande”. Han är en universell andlig närvaro. Den Universelle Fadern är en infinit andlig verklighet; han är ”den suveräne, evige, odödlige, osynlige och ende sanne Guden”. Fastän ni är ”Guds avkomma” bör ni inte tänka er att Fadern är lik er till form och fysik även om ni sägs vara skapade ”till hans avbild” — inbebodda av Mysterieleadsagare sända från hans eviga väsens centrala boning. Andevarelser är verkliga fastän de är osynliga för människans ögon; fastän de inte är av kött och blod.

1:3.2 (25.2) En profet sade fordom: ”Se, han går vid min sida och jag ser honom icke; han går framför mig men jag skådar honom icke.” Vi kan ständigt iaktta Guds verk, vi kan vara starkt medvetna om de materiella bevisen för hans majestätiska handlande, men sällan kan vi beskåda den synliga manifestationen av hans gudomlighet, inte ens närvaron av hans utsände, dvs. hans ande som bor i människans inre.

1:3.3 (25.3) Den Universelle Fadern är inte osynlig därför att han vill gömma sig undan de lågtstående varelserna med materialistiska handikapp och begränsad andlig begåvning. Snarare är situationen denna: ”Ni kan inte se mitt ansikte, ty ingen dödlig kan se mig och leva.” Ingen materiell människa kan skåda Guds ande och bibehålla sin dödliga existens. Härligheten och den andliga strålglansen i den gudomliga personlighetens närvaro kan de lägre grupperna av andevarelser och alla klasser av materiella personligheter omöjligen närma sig. Den andliga lyskraften i Faderns personliga närvaro är ett ”ljus som ingen dödlig kan närma sig, som ingen materiell varelse har sett eller kan se”. Men det är inte nödvändigt att se Gud med kroppens ögon för att urskilja honom genom trosvisionen i det förändligade sinnet.

1:3.4 (25.4) Den Universelle Faderns andenatur delas helt av hans samexisterande jag, Paradisets Evige Son. På samma sätt delar Fadern och Sonen den universella och eviga anden helt och oreserverat med sin samverkande jämlika personlighet, den Oändlige Anden. Guds ande är inherent absolut; i Sonen är den okvalificerad, i Anden universell och i dem alla infinit.

1:3.5 (25.5) Gud är universell ande; Gud är den universella personen. Den högsta personliga verkligheten i den finita skapelsen är ande; den ultimata verkligheten i det personliga kosmoset är absonit ande. Endast infinitetens nivåer är absoluta, och endast på sådana nivåer råder slutlig etthet mellan materia, sinne och ande.

1:3.6 (25.6) I universerna övervakar Gud Fadern potentiellt materia, sinne och ande. Endast genom sin vittomfattande personlighetsströmkrets har Gud direkt att göra med personligheterna i sin vida skapelse av viljevarelser, men han kan kontaktas (utanför Paradiset) endast i närvaron av sina fragmenterade entiteter, som är Guds vilja ute i universerna. Denna Paradisande, som har sin boning hos tidens dödliga och där fostrar utvecklingen av den överlevande skapade varelsens odödliga själ, är av den Universelle Faderns natur och gudomlighet. Men sinnet som sådana evolutionära varelser har härstammar från lokaluniverserna och måste vinna gudomlig fulländning genom den andliga uppnåelsens erfarenhetsmässiga förvandlingar som är det oundvikliga resultatet av att en skapad varelse väljer att göra den himmelske Faderns vilja.

1:3.7 (26.1) I människans inre erfarenhet är sinnet förenat med materien. Sådana materieförenade sinnen kan inte överleva då människan dör. Överlevnadstekniken ligger i den anpassning av människans vilja och i de förändringar i det dödliga sinnet genom vilka ett sådant gudsmedvetet intellekt gradvist undervisas av anden och slutligen leds av den. Att det mänskliga sinnet utvecklas från materieassociation till andeförening resulterar i att de potentiella andefaserna i det dödliga sinnet förvandlas till morontiaverkligheterna i den odödliga själen. Det dödliga sinne som

lyder under materien är bestämt att i allt högre grad bli materiellt och att till följd därav till slut undergå personlighetens utsläckning; det sinne som har gett sig åt anden är bestämt att bli allt mer andligt och att till slut uppnå etthet med den överlevande och vägledande gudomliga anden och att sålunda uppnå överlevnad och evighet för personlighetens existens.

1:3.8 (26.2) Jag kommer från den Evige, och jag har upprepade gånger återvänt till den Universelle Fadern. Jag känner till det Första Ursprungets och Centrets, den Evige och Universelle Faderns aktualitet och personlighet. Jag vet att fastän den store Guden är absolut, evig och infinit är han också god, gudomlig och barmhärtig. Jag känner sanningen i de stora förkunnelserna: ”Gud är ande” och ”Gud är kärlek”, och dessa två egenskaper uppenbaras mest fullständigt för universum i den Evige Sonen.

4. Guds mysterium

1:4.1 (26.3) Infiniteten i Guds fullkomlighet är sådan att den för evigt gör honom till ett mysterium. Och det största av alla Guds ofattbara mysterier är att Gud bor i de dödligas sinnen. Det sätt på vilket den Universelle Fadern vistas hos tidens varelser utgör det mest outgrundliga av alla mysterier i universum; den gudomliga närvaron i människans sinne är mysteriernas mysterium.

1:4.2 (26.4) De dödligas fysiska kroppar är ”Guds tempel”. Fastän de Suveräna Skaparsönerna kommer nära de skapade varelserna i sina bebodda världar och ”drar alla människor till sig”; fastän de ”står vid

dörren” till medvetandet ”och bultar” och gläds över att komma in till alla som vill ”öppna dörren till sitt hjärta”; fastän denna intima personliga gemenskap i själva verket existerar mellan Skaparsönerna och deras dödliga skapade varelser, icke desto mindre har de dödliga från Gud själv någonting som faktiskt bor inom dem; deras kroppar är dettas tempel.

1:4.3 (26.5) När ni är färdiga här nere, när ni har löpt ert lopp i en tillfällig skepnad på jorden, när er provotid i köttet är avslutad, när stoftet som utgör den dödliga hyddan ”återvänder till jorden därifrån det kom” då avslöjas det att ”Anden i ert inre skall återvända till Gud som gav den”. Hos varje moralvarelse på denna planet vistas ett fragment av Gud, ett fragment av gudomligheten. Ni har inte ännu äganderätt till den, men den är uttryckligen avsedd att bli ett med er om ni överlever den dödliga existensen.

1:4.4 (26.6) Vi möter ständigt detta Guds mysterium; vi är förbryllade av det allt tydligare framträdande ändlösa panorama som visar sanningen om hans infinita godhet, ändlösa nåd, ojämförliga visdom och överlägsna karaktär.

1:4.5 (26.7) Det gudomliga mysteriet består i den inherent skillnad som existerar mellan det finita och det infinita, det tidsbundna och det eviga, den tid-rymdbundna varelsen och den Universelle Skaparen, det materiella och det andliga, människans ofullkomlighet och Paradisgudomens fullkomlighet. Den universella kärlekens Gud manifesterar sig ofelbart för var och en av sina varelser upp till det fulla måttet av dessa varelsers förmåga att

andligen fatta den gudomliga sanningens, skönhetens och godhetens egenskaper.

1:4.6 (27.1) För varje andevarelse och för varje dödlig varelse på varje sfär och i varje värld i universernas universum uppenbarar den Universelle Fadern allt av sitt älskvärda och gudomliga jag som sådana andevarelser och sådana dödliga varelser kan uppfatta eller förstå. Gud gör inte skillnad på person, vare sig andliga eller materiella. Den gudomliga närvaro som varje barn i universum har tillgång till i ett givet ögonblick begränsas endast av förmågan hos en sådan varelse att ta emot och uppfatta andeverkligheterna i den övermateriella världen.

1:4.7 (27.2) Som en verklighet i människans andliga erfarenhet är Gud inte ett mysterium. Men när man gör ett försök att förklara andevärldens verkligheter för den materiella klassens fysiska sinnen uppkommer mysteriet: mysterier så subtila och så djupa att den dödliga som känner Gud kan endast genom tron uppnå författningen av det filosofiska miraklet, att den finite känner igen den Infinite, att de evolverande dödliga i de materiella världarna i tid och rymd urskiljer den evige Guden.

5. Den Universelle Faderns personlighet

1:5.1 (27.3) Låt inte Guds omfattning, hans infinitet, vare sig skymma eller överskugga hans personlighet. ”Han som har planerat örat, skulle han inte höra? Han som har format ögat, skulle han inte

se?” Den Universelle Fadern utgör den högsta graden av gudomlig personlighet; han är personlighetens ursprung och mål alltigenom hela skapelsen. Gud är både infinit och personlig; han är en infinit personlighet. Fadern är i sanning en personlighet, även om infiniteten som karakteriserar hans personlighet för alltid förlägger honom bortom materiella och finita varelsers fulla förståelse.

1:5.2 (27.4) Gud är mycket mera än personlighet, så som personlighet uppfattas av människan; han är även mycket mer än någon möjlig uppfattning om en superpersonlighet. Det är ändå ytterst meningslöst att diskutera sådana ofattbara uppfattningar om gudomlig personlighet med materiella varelser, vilkas högsta uppfattning om varelseverklighet utgörs av personlighetens idé och ideal. Den materiella varelsens högsta möjliga uppfattning om den Universelle Skaparen består i de andliga idealen om den gudomliga personlighetens upphöjda idé. Därför vet ni, fastän ni kan veta att Gud måste vara mycket mer än människans uppfattning om personlighet, lika väl att den Universelle Fadern omöjligen kan vara någonting mindre än en evig, infinit, sann, god och vacker personlighet.

1:5.3 (27.5) Gud gömmer sig inte för någon av sina varelser. Han är ouppnåelig för så många klasser av varelser endast emedan han ”har sin boning i ett ljussken som ingen materiell varelse kan närma sig”. Den gudomliga personlighetens ofantlighet och upphöjdhet ligger bortom det ofulländade sinnets fattning som de evolutionära dödliga har. Han ”mäter vattnen i kupan av sin hand, mäter ett universum med bredden av sin hand. Det är han som sitter på jordens bana, som hänger ut himlarna som ett skynke och sprider ut dem som

ett universum att bo i.” ”Lyft upp era ögon i höjden och se vem som har skapat alla dessa ting, vem som känner till världarnas antal i dem och kallar dem med deras namn”; och sålunda är det sant att ”Guds osynliga ting delvis kan förstås av de ting som finns gjorda”. Idag, och sådana som ni är, måste ni urskilja den osynlige Skaparen genom hans mångahanda och varierande skapelse så väl som genom hans Söners och deras talrika underordnades uppenbarelse och verksamhet.

1:5.4 (28.1) Trots att materiella dödliga inte kan se Guds person borde de fröjdas i förvissningen om att han är en person; de borde i tro acceptera den sanning som säger att den Universelle Fadern så älskade världen att han har gett möjlighet till evigt andligt framåtskridande för dess ringa invånare; att han ”gläds över sina barn”. Gud saknar inga av de övermänskliga och gudomliga egenskaper som bildar en fullkomlig, evig, kärleksfull och infinit Skaparpersonlighet.

1:5.5 (28.2) I de lokala skapelserna har Gud inte (med undantag av superuniversumpersonal) någon personlig eller där bosatt representation förutom Paradisskaparsönerna, som är de bebodda världarnas fäder och lokaluniversernas härskare. Om den skapade varelsens tro vore fulländad skulle han med visshet veta, att då han har sett en Skaparson har han sett den Universelle Fadern; i sitt sökande efter Fadern skulle han inte fråga efter eller vänta sig att se någon annan än Sonen. Den dödliga människan kan helt enkelt inte se Gud förrän hon uppnår fullbordad andeförvandling och faktiskt når fram till Paradiset.

1:5.6 (28.3) Paradisskaparsönernas väsen omfattar inte den universella absoluthetens alla okvalificerade potentialer som ingår i

det Första Stora Ursprungets och Centrets infinita väsen, men den Universelle Fadern är på alla sätt *gudomligt* närvarande i Skaparsönerna. Fadern och hans Söner är ett. Dessa Paradissöner av Mikael-klassen är fulländade personligheter och även ett mönster för all personlighet i lokaluniversumet, från och med den Klara Morgonstjärnan ända ned till den lägsta människovarelse av den framskridande evolutionen inom djurvärlden.

1:5.7 (28.4) Utan Gud och om ej hans stora och centrala person fanns, skulle det inte finnas någon personlighet inom hela det vidsträckta universernas universum. *Gud är personlighet.*

1:5.8 (28.5) Oberoende av att Gud är en evig kraft, en majestätisk närvaro, ett transcendent ideal och en lysande ande, fastän han är allt detta och oändligt mycket mera, är han i sanning och för evigt en perfekt Skaparpesonlighet, en person som ”kan känna och bli känd”, som kan ”älska och bli älskad” och en som kan bli vår vän; medan du kan bli känd, så som andra människor har blivit det, som Guds vän. Han är en verklig ande och en andlig verklighet.

1:5.9 (28.6) Då vi ser den Universelle Fadern uppenbarad överallt i sitt universum, då vi ser honom dväljas i sina myriader varelser, då vi ser honom i hans Suveräna Söners personer, då vi vidare känner hans gudomliga närvaro än här än där, nära och fjärran, låt oss inte tvivla på eller ifrågasätta att han i första hand är en personlighet. Trots all denna vidsträckta utbredning och fördelning förblir han en sann person, och han uppehåller för evigt personlig förbindelse med de otaliga skarorna av sina skapade varelser utspridda inom universernas universum.

1:5.10 (28.7) Idén om den Universelle Faderns personlighet är en utvidgad och sannare uppfattning om Gud som människosläktet huvudsakligen har fått genom uppenbarelse. Förnuftet, visdomen och den religiösa erfarenheten visar alla på och antyder att Gud är en personlighet, men bevisar den inte helt. Även Tankeriktaren som bor i människans inre är förpersonlig. En religions sanning och mogenhet är direkt proportionell mot dess uppfattning om Guds infinita personlighet och dess insikt om Gudomens absoluta enighet. Idén om en personlig Gudom blir därför måttet på religiös mognad, sedan religionen först har formulerat uppfattningen om Guds enhetlighet.

1:5.11 (29.1) Den primitiva religionen hade många personliga gudar som var skapade till människans avbild. Uppenbarelsen bekräftar sanningen i uppfattningen om Guds personlighet, som endast är en möjlighet under det vetenskapliga antagandet om en Första Orsak och endast med förbehåll antyds i den filosofiska idén om Universell Enhetlighet. Endast genom personlighetsbegreppet kan en person börja förstå Guds enhetlighet. Att förneka det Första Ursprungets och Centrets personlighet betyder att man endast kan välja mellan två filosofiska dilemman: materialism och panteism.

1:5.12 (29.2) Då man begrundar Gudomen måste personlighetsbegreppet frigöras från idén om kroppslighet. En materiell kropp är inte nödvändig för vare sig människans eller Guds personlighet. Felet i tanken om kroppslighet framgår inom båda ytterligheterna i den mänskliga filosofin. Inom materialismen upphör människan att existera som personlighet då hon i döden förlorar sin kropp; inom panteismen är Gud inte en person då han inte har en

kropp. Den övermänniskliga typen av framåtskridande personlighet fungerar i en förening mellan sinne och ande.

1:5.13 (29.3) Personlighet är inte enkelt nog en egenskap hos Gud; hellre representerar den helheten av det koordinerade infinita väsendet och den förenade gudomliga viljan som framträder fullkomlig i evighet och universalitet. Personlighet i dess högsta betydelse är Guds uppenbarelse för universernas universum.

1:5.14 (29.4) Gud som är evig, universell, absolut och infinit växer inte i kunskap eller ökar i visdom. Gud förvärvar inte erfarenheter så som den finita människan kunde tänka sig eller förstå, men inom sfären av sin egen eviga personlighet kan han glädja sig åt det ständigt expanderande självförverkligande som i vissa avseenden kan jämföras med och motsvarar de finita varelsernas införskaffande av ny erfarenhet i de evolutionära världarna.

1:5.15 (29.5) Den infinite Gudens absoluta perfektion skulle medföra att han fick lida av de fruktansvärda begränsningarna som kännetecknar perfektionens okvalificerade finalitet om det inte vore ett faktum att den Universelle Fadern direkt deltar i varje ofulländad själs personlighetskamp i det vida universum. Han är med alla dem som strävar efter att med gudomlig hjälp stiga upp till de andligen perfekta världarna i höjden. Denna progressiva erfarenhet hos varje andevarelse och varje dödlig varelse inom hela universernas universum är en del av Faderns ständigt expanderande gudomsmedvetande om det fortgående självförverkligandets gudomliga cirkel utan slut.

1:5.16 (29.6) Det är bokstavligen sant: ”I alla era lidanden lider även han.” ”I alla era segrar segrar han i er och med er.” Hans förpersonliga gudomliga ande är en verklig del av er. Paradisön reagerar för alla fysiska omvandlingar i universernas universum; den Evige Sonen innefattar alla andeimpulser från hela skapelsen; Samverkaren innesluter alla sinnesuttryck i det expanderande kosmos. Den Universelle Fadern uppfattar inom det gudomliga medvetandets helhet hela den individuella erfarenheten som är ett resultat av den progressiva kampen i det expanderande sinnet och den uppstigande anden som varje entitet, varelse och personlighet har inom hela den evolutionära skapelsen i tid och rymd. Och allt detta är bokstavligen sant, ty ”i Honom lever vi alla, rör vi oss och har vi vår varelse”.

6. Personligheten i universum

1:6.1 (29.7) Människans personlighet är en skuggbild kastad i tid och rymd av den gudomlige Skaparpersonligheten. Ingen aktualitet kan någonsin till fullo förstås av att man undersöker dess skugga. Skuggor bör tolkas utgående från den sanna substansen.

1:6.2 (30.1) Gud är för vetenskapen en orsak, för filosofin en idé, för religionen en person, rentav den kärleksfulle himmelske Fadern. Gud är för vetenskapsmannen en ursprunglig kraft, för filosofen en enhetlighetens hypotes, för den religiösa människan en levande andlig erfarenhet. Människans otillräckliga uppfattning om den Universelle Faderns personlighet kan upphjälpas endast av människans andliga framsteg i universum, och den kommer att bli fullt tillräcklig först när

pilgrimerna från tid och rymd äntligen uppnår den gudomliga omfamningen av den levande Guden i Paradiset.

1:6.3 (30.2) Förlora aldrig ur sikte de motsatta utgångspunkterna när det gäller Guds och människans uppfattning om personligheten. Människan ser och förstår personligheten från det finita mot det infinita; Gud ser från det infinita mot det finita. Människan har den lägsta typen av personlighet; Gud den högsta, rentav suprem, ultimat och absolut. Därför måste de högre uppfattningarna om den gudomliga personligheten tålmodigt invänta uppkomsten av förbättrade idéer om människans personlighet, i synnerhet den högre uppenbarelsen om såväl mänsklig som gudomlig personlighet i Mikael, Skaparsonens, utgivningsliv på Urantia.

1:6.4 (30.3) Den förpersonliga gudomliga anden som bor i det dödliga sinnet utgör med sin närvaro det giltiga beviset för sin faktiska existens, men den gudomliga personlighetens begrepp kan fattas endast genom den andliga insikten som uppstår ur en äkta personlig religiös erfarenhet. Varje person, mänsklig eller gudomlig, kan bli känd och förstådd helt oberoende av personens yttre reaktioner eller materiella närvaro.

1:6.5 (30.4) Någon grad av moralisk samstämmighet och andlig harmoni är väsentlig för vänskapen mellan två personer; en kärleksfull personlighet kan knappast avslöja sig för en kärlekslös person. Även uppenbara i närmandet till att lära känna en gudomlig personlighet måste människans alla personlighetsförmågor helt och hållet helgas åt denna strävan; halvhjärtad, ofullständig hängivenhet leder ingen vart.

1:6.6 (30.5) Ju fullständigare människan förstår sig själv och uppskattar personlighetsvärdena hos sina medmänniskor, desto mera längtar hon efter att lära känna den Ursprungliga Personligheten, och desto allvarligare vill en sådan människa som känner Gud sträva efter att likna den Ursprunglige Personligheten. Ni kan argumentera kring åsikter om Gud, men erfarenhet med honom och i honom existerar ovan och bortom alla mänskliga kontroverser och blott intellektuell logik. Den människa som känner Gud beskriver sina andliga erfarenheter inte för att övertyga icke-troende, utan för de troendes uppbyggelse och ömsesidiga tillfredsställelse.

1:6.7 (30.6) Att anta att man kan lära känna universum, att det kan bli förstått, är att anta att universum har åstadkommits genom sinne och leds av personlighet. Människans sinne kan endast uppfatta sinnesyttringarna hos andra sinnen, vare sig de är mänskliga eller övermänskliga. Om människans personlighet kan uppleva universum, då finns det ett gudomligt sinne och en faktisk personlighet gömd någonstans i detta universum.

1:6.8 (30.7) Gud är ande — andepersonlighet; människan är också en ande — potentiell andepersonlighet. Jesus från Nasaret uppnådde ett fullt förverkligande av denna potential av andepersonlighet i människans erfarenhet. Därför blir hans liv i uppnåendet av Faderns vilja människans mest verkliga och idealiska uppenbarelse av Guds personlighet. Även om den Universelle Faderns personlighet kan förstås endast genom verklig religiös erfarenhet, inspireras vi i Jesu jordeliv av den fulländade uppvisningen av ett sådant förverkligande

och en sådan uppenbarelse av Guds personlighet i en sant mänsklig erfarenhet.

7. Det andliga värdet av personlighetsbegreppet

1:7.1 (31.1) När Jesus talade om ”den levande Guden” avsåg han en personlig Gudom — Fadern i himlen. Uppfattningen om att Gudomen har personlighet underlättar gemenskap; den gynnar förnuftig dyrkan; den främjar vederkvickande tillit. Växelvekan kan förekomma mellan icke-personliga ting, men inte gemenskap. Gemenskapsförhållandet mellan far och son, så som mellan Gud och människa, kan inte finnas om inte båda är personer. Endast personligheter kan umgås med varandra, även om sådant personligt umgänge storligen kan underlättas av närvaron av ett sådant opersonligt väsen som Tankeriktaren.

1:7.2 (31.2) Människan når inte förening med Gud så som en droppe vatten kan tänkas förena sig med oceanen. Människan uppnår gudomlig förening genom fortgående ömsesidigt andligt umgänge, genom personlighetsumgänge med den personlige Guden, till följd av att allt mera bli ett med den gudomliga naturen genom att helhjärtat och intelligent anpassa sig till den gudomliga viljan. Ett sådant sublimt förhållande kan existera endast mellan personligheter.

1:7.3 (31.3) Sanningsbegreppet kan möjligen diskuteras skilt från personlighet, skönhetsbegreppet kan existera utan personlighet, men

den gudomliga godhetens begrepp kan förstås endast i förhållande till personlighet. Endast en *person* kan älska och bli älskad. Även skönheten och sanningen vore utan hopp om överlevnad om de inte vore egenskaper hos en personlig Gud, en kärleksfull Fader.

1:7.4 (31.4) Vi kan inte helt förstå hur Gud kan vara ursprunglig, oföränderlig, allsmäktig och fullkomlig, och på samma gång vara omgiven av ett ständigt föränderligt och synbarligen lagbundet universum, ett evolverande universum fullt av relativa ofullständigheter. Men vi kan *känna till* en sådan sanning utifrån vår egen personliga erfarenhet, eftersom vi alla bibehåller vår personlighets identitet och vår viljas enhet trots att vi själva och vår omgivning ständigt förändras.

1:7.5 (31.5) Slutlig universumverklighet kan inte förstås med matematik, logik eller filosofi, utan endast genom personlig erfarenhet i progressiv överensstämmelse med den personliga Gudens gudomliga vilja. Varken vetenskap, filosofi eller teologi kan bekräfta Guds personlighet. Endast trossönerna till den himmelske Fadern kan med sin personliga erfarenhet uppnå verklig andlig förståelse av Guds personlighet.

1:7.6 (31.6) De högre uppfattningarna om personlighet i universum medför: identitet, självmedvetande, egen vilja och möjlighet att uppenbara sig själv. Och dessa egenskaper vidare innebär gemenskap med andra och jämlika personligheter, sådana som existerar inom Paradisgudomarnas personlighetsförbindelser. Och den absoluta enhetligheten i dessa förbindelser är så fulländad att gudomligheten blir känd för odelbarhet, för etthet. ”Herren Gud är

en.” Personlighetens odelbarhet hindrar inte Gud att utge sin ande för att leva i de dödligas hjärtan. Odelbarheten som karakteriserar en människofars personlighet hindrar inte reproduktionen av människosöner och -döttrar.

1:7.7 (31.7) Begreppet odelbarhet i förening med begreppet enhetlighet innebär att tid och rymd transcenderas i Gudomens ultimatet; därför kan varken rymd eller tid vara absoluta eller infinita. Det Första Ursprunget och Centret är den infinitet som oreserverat transcenderar allt sinne, all materia och all ande.

1:7.8 (31.8) Paradistreenighetens faktum åsidosätter på intet sätt sanningen om den gudomliga enhetligheten. De tre personligheterna i Paradisgudomen är, i alla reaktioner med universumverkligheten och i alla relationer med de skapade varelserna, som en. Inte heller åsidosätter existensen av dessa tre eviga personer sanningen om Gudomens odelbarhet. Jag är fullt medveten om att jag inte har tillgång till något språk som på ett tillfredsställande sätt skulle klargöra för det dödliga sinnet hur dessa universumproblem framträder för oss. Men bli inte nedslagna; alla dessa ting är inte helt klara ens för de höga personligheter som hör till min grupp av Paradisvarelser. Kom alltid ihåg att dessa djupa sanningar beträffande Gudomen blir allt klarare då ert sinne blir allt mer förändligat under de tidsskeden som följer på varandra under de dödligas långa uppstigande till Paradiset.

1:7.9 (32.1) [Framfört av en Gudomlig Rådgivare, medlem av en grupp himmelska personligheter förordnade av Dagarnas Forna på Uversa, det sjunde superuniversumets högkvarter, att ha uppsikt över de delar av den föreliggande uppenbarelsen som har att göra med

omständigheter bortom gränserna för lokaluniversumet Nebadon. Jag är förordnad att svara för de kapitel som beskriver Guds natur och egenskaper emedan jag representerar den högsta informationskälla som står till buds för ett sådant ändamål i någon bebodd värld. Jag har tjänat som Gudomlig Rådgivare i de sju superuniverserna, och jag har länge haft min boning i alltings Paradiscentrum. Många gånger har jag fått åtnjuta den suprema tillfredsställelsen att vistas i den omedelbara personliga närheten av den Universelle Fadern. Jag framför verkligheten och sanningen om Faderns natur och egenskaper med oemotsäglig auktoritet; jag vet vad jag talar om.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 1](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 3](#) >>

Kapitel 2

Guds väsen

2:0.1 (33.1) EMEDAN människans högsta möjliga uppfattning om Gud består i hennes idé och ideal om en ursprunglig och infinit personlighet är det tillåtet, och kan det visa sig vara till hjälp, att studera vissa egenskaper hos den gudomliga naturen som tillsammans utgör Gudomens karaktär. Guds väsen kan bäst förstås av den uppenbarelse om Fadern som Mikael från Nebadon utvecklade i sin mångfasetterade undervisning och i sitt storartade jordiska liv i köttet. Det gudomliga kynnet kan också förstås bättre av människan om hon anser sig vara Guds barn och ser upp till Paradisskaparen som en sann andlig Fader.

2:0.2 (33.2) Guds väsen kan studeras i en uppenbarelse av enastående idéer, den gudomliga karaktären kan betraktas som en

presentation av överjordiska ideal, men den mest upplysande och andligen mest uppbyggliga av alla uppenbarelser av den gudomliga naturen finner man i förståelsen av Jesu från Nasaret religiösa liv, såväl före som efter det att han hade uppnått fullt medvetande om sin gudomlighet. Om Mikael's inkarnerade liv tas som bakgrund till uppenbarelsen av Gud för människan vill vi försöka att med mänskliga ordsymboler föra fram vissa idéer och ideal om den gudomliga naturen, vilka möjligen kan bidra till att ytterligare belysa och förenhetliga människans uppfattning om väsendet och karaktären som den Universelle Faderns personlighet kännetecknas av.

2:0.3 (33.3) I all vår strävan att vidga och förändliga människans uppfattning om Gud är vi oerhört handikappade på grund av det dödliga sinnets begränsade kapacitet. Då vi utför vårt uppdrag är vi också allvarligt handikappade av språkets begränsningar och likaså av bristen på material som kan användas för illustrationsändamål eller jämförelse i vår strävan att beskriva gudomliga värden och presentera andliga betydelser för människans finita, dödliga sinne. All vår strävan att vidga människans uppfattning om Gud skulle vara nära nog lönlös om inte det dödliga sinnet vore innebott av den utgivna Riktaren från den Universelle Fadern och genomströmmat av Sanningens Ande från Skaparsonen. I förlitan på närvaron av dessa gudomliga andar i människans hjärta för hjälp till att vidga uppfattningen om Gud tar jag därför med glädje itu med mitt mandat att försöka ytterligare beskriva Guds väsen för människans sinne.

1. Guds infinitet

2:1.1 (33.4) "I beröringen av den Infinite kan vi inte förstå honom. De gudomliga fotstegen är okända." "Hans förstånd är utan gräns och hans storhet outrannsaklig." Det bländande ljuset som höljer Faderns väsen är sådant att han för sina ringa varelser förefaller "att dväljas i töcken". Hans tankar och planer är inte endast outgrundliga utan han "gör stora och outrannsakliga ting — under — flera än någon kan räkna". "Gud är för hög för vårt förstånd, hans år är flera än någon kan utrannsaka." "Men kan då Gud verkligen dväljas på jorden? Himlarna (universum) och himlarnas himmel (universernas universum) rymmer honom icke." "Hur outgrundliga är inte hans domslut och hur outrannsakliga hans vägar!"

2:1.2 (34.1) "Det finns blott en Gud, den infinite Fadern, som även är en trogen Skapare." "Den gudomlige Skaparen är även den Universelle Härskaren, själarnas ursprung och bestämmelse. Han är den Högste Själen, det Ursprungliga Sinnet och den Obegränsade Anden i hela skapelsen." "Den store Övervakaren gör inga misstag. Han är lysande i sitt majestät och sin härlighet." "Gud Skaparen är helt utan rädsla och fiendskap. Han är odödlig, evig, självexisterande, gudomlig och givmild." "Hur ren och skön, hur djup och ofattbar är alltings himmelske Förfader!" "Den Infinite är oöverträfflig däri, att han ger sig själv till människorna. Han är begynnelsen och slutet, Fadern till varje gott och fulländat syfte." "För Gud är allting möjligt; den evige Skaparen är orsakernas orsak."

2:1.3 (34.2) Trots infiniteten i de överväldigande manifestationerna som Faderns eviga och universella personlighet präglas av är han obegränsat självmedveten om både sin infinitet och om sin evighet; likaså känner han helt sin fullkomlighet och makt.

Han är den enda varelsen i universum, förutom sina gudomliga jämställda, som upplever en fullkomlig, riktig och fullständig bedömning av sig själv.

2:1.4 (34.3) Fadern tillgodoser ständigt och ofelbart de olika kraven på honom, så som de förändras från tid till annan i olika delar av hans totaluniversum. Den store Guden känner och förstår sig själv; han är i infinit bemärkelse självmedveten om fullkomlighetens alla ursprungliga egenskaper hos sig. Gud är inte en kosmisk tillfällighet; inte heller experimenterar han med universum. Universumhärskarna kan ge sig hän åt äventyr; Konstellationsfäderna kan experimentera; Systemcheferna kan öva sig; men den Universelle Fadern ser slutet från begynnelsen, och hans gudomliga plan och eviga syfte omsluter och förstår i själva verket alla hans underordnades experiment och äventyr i varje värld, system och konstellation i varje universum inom hans vida domäner.

2:1.5 (34.4) Ingenting är nytt för Gud, och ingen kosmisk händelse kommer någonsin som en överraskning; han bebor evighetens cirkel. Han är utom dagarnas begynnelse eller slut. För Gud finns inget förgånget, närvarande eller framtida; all tid är närvarande vid varje givet ögonblick. Han är den store och ende JAG ÄR.

2:1.6 (34.5) Den Universelle Fadern är absolut och obegränsat infinit till alla sina egenskaper; och detta faktum i sig utestänger honom automatiskt från all direkt personlig kontakt med finita materiella varelser och andra ringa skapade förståndsvarelser.

2:1.7 (34.6) Och allt detta gör det nödvändigt med sådana arrangemang som har bestämts för kontakt och kommunikation med hans mångahanda skapade varelser, för det första genom Guds

Paradissöners personlighet som, ehuru fullkomliga i gudomlighet, även ofta blir en del av naturen hos de planetariska raserna av kött och blod och därmed blir en av er och en med er; sålunda blir Gud på sätt och vis människa, vilket inträffade vid utgivningen av Mikael som stundom kallades Guds Son och stundom Människoson. Och för det andra har vi den Oändlige Andens personligheter, de olika klasserna av serafiska härskaror och andra himmelska förståndsvarelser, som kommer nära de materiella varelserna av ringa ursprung och på så många sätt vårdar sig om dem och tjänar dem. Och för det tredje har vi de icke-personliga Mysterieledsagarna, Tankeriktarna, den uttryckliga gåvan från den store Guden själv som har sänts att dväljas i sådana varelser som människorna på Urantia, sänts utan kungörelse och utan förklaring. I ändlös riklighet nedstiger de från härlighetens höjder för att pryda och vistas i det ringa sinnet hos de dödliga som har kapacitet till gudsmedvetande eller potential till det.

2:1.8 (35.1) På detta sätt och på många andra sätt som är okända för er och helt bortom finit fattningsförmåga, sänker och i övrigt modifierar, utspäder och uttunnar Paradisfadern kärleksfullt och villigt sin infinitet för att kunna komma närmare det finita sinnet hos sina skapade barn. Och sålunda är det möjligt för den infinite Fadern, genom en serie personlighetsutgivningar, som i avtagande grad är absoluta, att åtnjuta nära kontakt med de olika förståndsvarelserna i de många rikena i hans vidsträckta universum.

2:1.9 (35.2) Allt detta har han gjort, gör han nu, och kommer han för alltid att fortsätta att göra utan att det på minsta sätt skulle förminska hans sanna och verkliga infinitet, evighet och

ursprunglighet. Och allt detta är absolut sant, trots att det är svårt att förstå, trots det mysterium det är inneslutet i eller trots att det omöjligen kan bli fullt förstått av sådana varelser som har sitt hemvist på Urantia.

2:1.10 (35.3) Emedan den Förste Fadern är infinit i sina planer och evig i sina syften är det i sig omöjligt för någon finit varelse att någonsin helt inse eller förstå dessa gudomliga planer och syften. De dödliga kan endast då och då, här och var, få en glimt av Faderns syften då de uppenbaras i relation till förverkligandet av planen för de skapade varelsernas uppstigning, på dess successiva nivåer av universumprogression. Fastän människan inte kan uppfatta infinitetens betydelse, förstår och kärleksfullt omsluter den infinite Fadern helt visst och fullt finiteten hos alla sina barn i alla universer.

2:1.11 (35.4) Fadern delar gudomligheten och evigheten med ett stort antal högre Paradisvarelser, men vi ifrågasätter om infiniteten och den därav följande universella ursprungligheten delas fullt med några andra än hans jämlika kompanjoner inom Paradistreenigheten. Personlighetens infinitet måste nödvändigtvis innefatta all finitet hos personligheten; därav sanningen — den bokstavliga sanningen — i den lära som förkunnar att ”vi lever, rör oss och har vår varelse i Honom”. Det fragment av den Universelle Faderns rena Gudom som bor i människan *är* en del av infiniteten hos det Första Stora Ursprunget och Centret, Fädernas Fader.

2. Faderns eviga fullkomlighet

2:2.1 (35.5) Redan era forna profeter förstod att den Universelle Faderns väsen är evigt, utan begynnelse, utan slut och av cirkulär natur. Gud är faktiskt och evigt närvarande i sitt universum av universer. Han finns i det närvarande ögonblicket med allt sitt absoluta majestät och all sin eviga storhet. "Fadern har liv i sig själv, och detta liv är evigt liv." Alltigenom de eviga tidsåldrarna har det varit Fadern som "ger liv åt allt". Infinit fullkomlighet kännetecknar den gudomliga integriteten. "Jag är Herren; jag förändras ej." Vår kunskap om universernas universum avslöjar inte endast att han är ljusets Fader utan också att det inte vid hans handhavande av de interplanetariska angelägenheterna finns "någon föränderlighet eller någon skugga av förändring." Han "kungör slutet från begynnelsen." Han säger: "Mitt rådslut skall gå i fullbordan; allt vad jag vill, det gör jag" "enligt det eviga syfte som jag har uppenbarat i min Son". Sålunda är planerna och syftena hos det Första Ursprunget och Centret som han själv: eviga, fullkomliga och för alltid oföränderliga.

2:2.2 (35.6) Det finns slutlig fullständighet och fullkomlig mogenhet i Faderns beslut. "Vad än Gud gör, det är för evigt; ingenting kan läggas därtill och ingenting tagas därifrån". Gud ångrar inte sina ursprungliga syften uppkomna ur vishet och fullkomlighet. Hans planer står fast, hans råd är oföränderligt, medan hans handlingar är gudomliga och ofelbara. "Tusen år är för honom endast som gårdagen då den är förbi och som en nattvakt". Gudomlighetens fulländning och evighetens omfattning ligger för alltid bortom det fullt begripliga för de dödligas begränsade sinne.

2:2.3 (36.1) Reaktionerna hos en oföränderlig Gud vid verkställandet av hans eviga syfte kan synas variera i enlighet med de

föränderliga attityderna och skiftande sinnesstämningarna hos hans skapade förståndsvarelser; det betyder att de till synes och ytligt sett kan variera; men under ytan och bortom alla yttre manifestationer finns fortfarande den evige Gudens oföränderliga syfte och eviga plan.

2:2.4 (36.2) Ute i universerna måste fullkomligheten nödvändigtvis vara en relativ term, men i centraluniversumet, och i synnerhet i Paradiset, är fullkomligheten outtunnad; i vissa faser är den rentav absolut. Treenighetens manifestationer varierar uppvisandet av gudomlig fullkomlighet men försvagar den inte.

2:2.5 (36.3) Guds ursprungliga fullkomlighet består inte i en anlagd rättfärdighet, utan hellre i den inneboende perfekta godheten som karakteriserar hans gudomliga väsen. Han är slutlig, hel och perfekt. Det fattas ingenting av skönheten och fullkomligheten i hans rättfärdiga karaktär. Och det gudomliga syftet med hela systemet av levande existenser i världarna i rymden är att lyfta upp dem till den höga bestämmelse som erfarenheten att dela Faderns paradisfulländning utgör. Gud är varken självcentrerad eller innesluten i sig själv; han upphör aldrig att utge sig själv åt alla självmedvetna varelser i det vidsträckta universernas universum.

2:2.6 (36.4) Gud är evigt och i infinit bemärkelse fullkomlig. Han kan inte personligen känna ofullkomlighet som sin egen erfarenhet, men han delar medvetandet om all den ofullkomlighet som samtliga kämpande varelser i alla Paradisskaparsöners evolutionära universer erfar. Den fullkomliga Gudens personliga och befriande beröring beskuggar de dödliga varelsers hjärtan och genomströmmar deras väsenden som har nått upp till det moraliska urskiljandets

universumnivå. På så sätt, såväl som genom den gudomliga närvarons kontakter, deltar den Universelle Fadern i själva verket *i erfarenheter som präglas av* omognad och ofullkomlighet i varje evolverande moralvarelses levnadsbana i hela universum.

2:2.7 (36.5) Mänskliga begränsningar, potentiell ondska, är inte en del av den gudomliga naturen, men de dödligas erfarenheter av det onda och alla människans förhållanden till det är i högsta grad en del av Guds ständigt expanderande självförverkligande i tidens barn — varelser med moraliskt ansvar som har skapats eller evolverats av varje Skaparson som har utgått från Paradiset.

3. Rättvisa och rättfärdighet

2:3.1 (36.6) Gud är rättfärdig; därför är han rättvis. ”Herren är rättfärdig i alla sina gärningar.” ”’Utan orsak har jag ej gjort vad jag har gjort’, säger Herren”. ”Herrens domslut är sanna och rättfärdiga alltigenom.” Den Universelle Faderns rättvisa kan inte påverkas av hans skapade varelsers handlingar och verksamhet, ”ty det finns inget fördärv hos Herren vår Gud; Han har inga favoriter och tar inte emot gåvor”.

2:3.2 (36.7) Hur fåfängt är det inte att barnsligt vädja till en sådan Gud, att han måtte ändra sina oföränderliga påbud så att vi kunde undvika de rättvisa konsekvenserna av verkan av hans visa naturlagar och rättfärdiga andliga mandat! ”Far icke vilse; Gud låter inte gäcka sig, ty vad människan sår det skall hon ock skörda.” Det är sant att även då det rättvisa är att skörda frukterna av missgärningarna är

denna gudomliga rättvisa alltid mildrad av barmhärtigheten. Infinit visdom är den evige skiljedomaren som bestämmer proportionerna mellan rättvisa och barmhärtighet som skall utmätas i varje given situation. Det största straffet för missgärningar och avsiktligt uppror mot Guds styre (i verkligheten en oundviklig följd därav) är förlust av existensen som individuell undersåte under detta styre. Det slutliga resultatet av helhjärtad synd är tillintetgörande. Sådana syndidentifierade individer har i sista hand förstört sig själva genom att bli helt överkliga av att ge sig hän åt fördärvet. En sådan varelses faktiska försvinnande dröjer emellertid alltid tills den föreskrivna rättsordning, som gäller i det universumet, till fullo har blivit tillämpad.

2:3.3 (37.1) Existensens upphörande förkunnas vanligen vid domen över världen eller världarna för ifrågavarande domperiod eller tidsålder. I en sådan värld som Urantia sker det vid slutet av en planetarisk ”domperiod”. Existensens upphörande kan vid sådana tillfällen förkunnas genom ett samstämmigt beslut av alla domstolar inom de olika domkretsarna, börjande med det planetariska rådet, upp genom Skaparsonens domstolar till Dagarnas Fornas domstolsinstanser. Beslutet om upplösning fattas i superuniversumets högre domstolar efter en obruten bekräftelse av anklagelsen som kommer från den sfär där missdådaren har sin hemvist; och när förintelsedomen har bekräftats i högsta instans, verkställs den direkt av de domare som är bosatta inom superuniversumets högkvarter och där de verkar.

2:3.4 (37.2) När denna dom slutgiltigt har bekräftats blir den med synden identifierade varelsen ögonblickligen som om han aldrig hade

funnits till. Det finns ingen uppståndelse från ett sådant öde; det är för alltid och för evigt. Identitetens levande energifaktorer upplöses av tidens förändringar och rymdens förvandlingar till de kosmiska potentialer som de en gång uppstod från. Vad den fördärvades personlighet angår, så mister den sin möjlighet till en fortgående livsmekanism som följd av att varelsen inte har fattat de beslut och slutliga avgöranden som skulle ha garanterat evigt liv. När sinnet i kombination med personligheten fortsättningsvis omfattar synden och när detta kulminerar i fullständig identifiering med fördärvet, då absorberas en sådan isolerad personlighet i skapelsens översjäl, efter det att livet har upphört, efter den kosmiska upplösningen, och blir en del av den Suprema Varelsens evolverande erfarenhet; aldrig framträder den igen som en personlighet, dess identitet blir som om den aldrig hade existerat. Om det gäller en personlighet som har hyst en Riktare överlever de erfarenhetsmässiga andevärdena i den fortlevande Riktarens verklighet.

2:3.5 (37.3) I varje kamp mellan aktuala verklighetsnivåer i universum segrar personligheten på den högre nivån till slut över den lägre nivåns personlighet. Denna ofrånkomliga utgång som motsättningarna i universum får är oskiljaktigt behäftad med att gudomligheten i det kvalitativa är lika med graden av viljevarelsernas verklighet och aktualitet. Ren ondska, fullständigt felande, överlagd synd och oförminskat fördärv är av naturen och automatiskt självmordsartade. Sådana attityder präglade av kosmisk överklighet kan överleva i universum endast på grund av övergående barmhärtighetstolerans i väntan på verkan av de mekanismer som

enligt universumdomstolarnas rättfärdiga utslag bestämmer vad som är rättvist och finner vad som är lämpligt.

2:3.6 (37.4) Skaparsönernas styre i lokaluniverserna består i skapande och förändligande. Dessa Söner ägnar sig åt att effektivt verkställa paradisplaynen för de dödligas progressiva uppstigande, åt att rehabilitera rebeller och sådana som tänker fel; men när alla dessa kärleksfulla strävanden slutligt och för alltid har blivit avvisade verkställs det slutliga beslutet om upplösning genom krafter som verkar inom Dagarnas Fornas jurisdiktion.

4. Den gudomliga nåden

2:4.1 (38.1) Barmhärtighet är helt enkelt rättvisa mildrad av den visdom som växer fram ur fulländad kunskap och full förståelse för de naturliga svagheterna och miljöbetingade handikappen hos finita varelser. ”Vår Gud är full av barmhärtighet, Han är nådig, långmodig och stor i mildhet.” Därför ”skall var och en som åkallar Herren bli frälst” ”ty Herren förlåter ymnigt”. ”Herrens nåd varar från evighet till evighet”; ja, ”Hans nåd varar för evigt.” ”Jag är Herren som gör nåd, rätt och rättfärdighet på jorden, ty till dessa har jag behag.” ”Icke av villigt hjärta plågar jag människors barn eller vållar dem bedrövelse,” ty jag är ”barmhärtighetens Fader och all trösts Gud.”

2:4.2 (38.2) Gud är av sig själv vänlig, på ett naturligt sätt medlidande och för evigt barmhärtig. Och aldrig behövs det någon påtryckning för att hans kärleksfulla vänlighet skall flöda fram. Den skapade varelsens behov är helt tillfyllest för att garantera det fulla

flödet av Faderns kärleksfulla barmhärtighet och frälsande nåd. Emedan Gud vet allt om sina barn är det lätt för honom att förlåta. Ju bättre människan känner sin nästa desto lättare är det för henne att förlåta, till och med älska, denne.

2:4.3 (38.3) Endast den urskiljning som bottnar i infinit visdom gör det möjligt för en rättfärdig Gud att skipa rättvisa och barmhärtighet på samma gång och i varje given situation i universum. Den himmelske Fadern plågas aldrig av motstridiga attityder gentemot sina barn i universum; Gud är aldrig ett offer för attitydmässiga motstridigheter. Guds allvetande styr ofelbart hans fria vilja till att välja det universumbeteende som fullständigt, samtidigt och till lika delar tillfredsställer kraven av alla hans gudomliga attribut och hans eviga väsens infinita kvaliteter.

2:4.4 (38.4) Barmhärtighet är den naturliga och oundvikliga följderna av godhet och kärlek. Den goda naturen hos en kärleksfull Fader kunde omöjligen låta bli att klokt visa varje medlem i varje grupp av hans barn i universum barmhärtighet. Evig rättvisa och gudomlig barmhärtighet utgör sammantaget det som i människans erfarenhet skulle kallas *redbarhet*.

2:4.5 (38.5) Den gudomliga barmhärtigheten representerar ett redbarhetsförfarande för anpassning mellan fullkomlighetens och ofullkomlighetens universumnivåer. Barmhärtigheten är Suprematetens rättvisa anpassad till evolverande finita varelsers situation, evighetens rättfärdighet modifierad att motsvara tidens barns mest centrala intresse och välfärd i universum. Barmhärtigheten står inte i strid med rättvisan, utan är fastmer en förståelsefull tolkning av de krav som den högsta rättvisan ställer, då den på ett

rättvist sätt tillämpas på de underordnade andliga varelserna och på de materiella varelserna i de evolverande universerna. Barmhärtigheten är Paradistreenighetens rättvisa som klokt och kärleksfullt tillämpas på de mångahanda förståndsvarelserna i tidens och rymdens skapelser, så som formuleras av den gudomliga visdomen och bestäms av det allvetande sinnet och den suveräna fria viljan hos den Universelle Fadern och alla hans associerade Skapare.

5. Guds kärlek

2:5.1 (38.6) ”Gud är kärleken”; därför är hans enda personliga attityd gentemot alla ärenden i universum alltid en reaktion av gudomlig tillgivenhet. Fadern älskar oss tillräckligt för att ge oss sitt liv som gåva. ”Han låter sin sol gå upp över både onda och goda och låter det regna både över rättfärdiga och över orättfärdiga.”

2:5.2 (39.1) Det är fel att tänka att Gud skulle ha förmått till att älska sina barn på grund av att hans Söner har offrat sig eller hans underordnade varelser har medlat och uppsänt förböner, ”ty Fadern själv älskar er”. Det är som ett uttryck för denna faderliga tillgivenhet som Gud sänder de underbara Riktarna att dväjas i människornas sinne. Guds kärlek är universell; ”var och en som vill får komma.” Han vill ”att alla människor blir frälsta, räddade genom att komma till kunskap om sanningen.” Han ”vill inte att någon förgås.”

2:5.3 (39.2) Skaparna är de allra första som försöker rädda människan från de ödesdiga följderna av hennes dåraktiga överträdelser av de gudomliga lagarna. Guds kärlek är av naturen en

faderlig tillgivenhet; det är därför han ibland ”agar oss för vårt verkliga gagn, för att vi skall få del av hans helighet”. Minns även under era svåraste prövningar att ”han i alla våra bedrövelser är bedrövad med oss”.

2:5.4 (39.3) Gud är gudomligt vänlig mot syndare. När rebeller återgår till rättfärdighet tas de nådefullt emot ”ty vår Gud skall beskära oss mycken förlåtelse”. ”Jag är den som utplånar dina överträdelser för min egen skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg.” ”Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi får kallas Guds barn.”

2:5.5 (39.4) I sista hand är det största beviset på Guds godhet och den främsta orsaken att älska honom Faderns gåva som dväljs i er: Riktaren som så tålmodigt inväntar den stund då ni båda för evigt skall bli ett. Fastän ni inte kan finna Gud genom att söka, så kommer ni, om ni vill underkasta er andens ledning att ofelbart bli ledda, steg för steg, liv efter liv, genom universum efter universum och tidsålder efter tidsålder tills ni slutligen står inför den Universelle Faderns Paradispersonlighet.

2:5.6 (39.5) Hur orimligt att någon inte skulle dyrka Gud för att begränsningarna i människans natur och hindren i er materiella skapelse gör det omöjligt för er att se honom. Mellan dig och Gud finns ett enormt stort avstånd (fysisk rymd) att färdas. Det existerar likaså en stor klyfta av andlig olikhet att överbrygga; men, oavsett allt det som fysiskt och andligen skiljer dig från Guds personliga närvaro i Paradiset, stanna upp och begrunda den viktiga verkligheten att Gud lever i ditt inre; han har på sitt eget sätt redan slagit en bro över klyftan. Han har sänt av sig själv, sänt sin ande, att leva i dig och att

arbeta tillsammans med dig, medan du framskrider på din eviga vandring genom universum.

2:5.7 (39.6) Jag finner det lätt och angenämt att dyrka en som är så stor och samtidigt så kärleksfullt hängiven den upplyftande omvårdnaden av sina ringa varelser. Det är naturligt för mig att älska en som är så mäktig i skapelsen och i kontrollen därav, och som ändå är så fullkomlig i godhet och så trogen i den kärleksfulla vänlighet som ständigt överskuggar oss. Jag tror att jag skulle älska Gud exakt lika mycket även om han inte vore så stor och mäktig, så länge han är så god och barmhärtig. Alla älskar vi Fadern mera på grund av hans väsen än för att vi inser hans häpnadsväckande egenskaper.

2:5.8 (39.7) När jag observerar Skaparsönerna och deras underordnade administratörer så tappert kämpande med de mångahanda svårigheterna i tiden, som är behäftade med universernas evolution i rymden, upptäcker jag att jag känner en stor och djup tillgivenhet för dessa mindre härskare i universerna. När allt kommer omkring tror jag att vi alla, inkluderande världarnas dödliga, älskar den Universelle Fadern och alla andra varelser, gudomliga eller mänskliga, därför att vi inser att dessa personligheter i sanning älskar oss. Upplevelsen att älska är i hög grad en direkt reaktion på upplevelsen att vara älskad. Då jag vet att Gud älskar mig skulle jag fortsätta att älska honom högt över allt även om han vore utan alla sina attribut av suprematet, ultimatet och absoluthet.

2:5.9 (40.1) Faderns kärlek följer oss nu och alltigenom de eviga tidsåldrarnas ändlösa cirkel. Då du begrundar den älskvärda naturen hos Gud finns det endast en rimlig och naturlig personlighetsreaktion: du kommer att allt mer älska din Skapare; du kommer att visa Gud en

tillgivenhet jämförbar med den som ett barn visar en jordisk förälder; ty så som en far, en verklig far, en sann far älskar sina barn, så älskar den Universelle Fadern sina skapade söner och döttrar och vill för evigt deras bästa.

2:5.10 (40.2) Men Guds kärlek är en intelligent och förutseende föräldrakärlek. Den gudomliga kärleken verkar i förening med gudomlig vishet och alla andra infinita egenskaper hos den Universelle Faderns fullkomliga väsen. Gud är kärleken, men kärleken är inte Gud. Den största manifestationen av den gudomliga kärleken till dödliga varelser syns i utgivandet av Tankeriktare, men den största uppenbarelsen av Faderns kärlek syns i hans Son Mikael's utgivningsliv, så som han på jorden levde det idealiska andliga livet. Det är Riktaren i ert inre som individualiserar Guds kärlek till varje människosjäl.

2:5.11 (40.3) Stundom nästan pinas jag av att vara tvungen att beskriva den himmelske Faderns gudomliga tillgivenhet för sina barn i universum genom att använda den mänskliga ordsymbolen *kärlek*. Fastän denna term verkligen anger den högsta uppfattningen om respekt och tillgivenhet i mänskliga förhållanden betecknar den ofta mycket sådant i mänskliga förhållanden som är ytterst tarvligt och ytterligt olämpligt att beskrivas med ett ord som även används för att ange den levande Gudens ojämförliga tillgivenhet för sina varelser i universum! Hur olyckligt att jag inte kan använda någon överjordisk och exklusiv term som skulle förmedla till människans sinne den sanna naturen och den utsökt vackra betydelsen som är förknippad med Paradisfaderns gudomliga tillgivenhet.

2:5.12 (40.4) När människan förlorar en personlig Guds kärlek ur sikte blir Guds rike endast det godas rike. Oberoende av det gudomliga väsendets infinita enhetlighet är kärleken det dominerande kännetecknet i Guds alla personliga förbindelser med sina varelser.

6. Guds godhet

2:6.1 (40.5) I det fysiska universumet kan vi se den gudomliga skönheten, i den intellektuella världen kan vi urskilja den eviga sanningen, men Guds godhet finner man endast i den personliga religiösa erfarenhetens andliga värld. Till sitt sanna väsen är religionen en trosförtröstan på Guds godhet. Gud kunde vara stor och absolut inom filosofin, på något sätt rentav förståndsmässig och personlig, men i religionen måste Gud också vara moralisk; han måste vara god. Människan kunde frukta en stor Gud, men hon litar på och älskar endast en god Gud. Denna Guds godhet är en del av Hans personlighet, och dess uppenbarelse framträder till fullo endast i den personliga religiösa erfarenhet som Guds troende söner får.

2:6.2 (40.6) Religionen förutsätter att övervärlden av andenatur känner till och reagerar på de grundläggande behoven i människans värld. Evolutionell religion kan bli etisk, men endast uppenbarad religion blir andligt och sant moralisk. Den gamla uppfattningen att Gud är en Gudom dominerad av konungsmoral lyftes av Jesus upp till den tillgivet rörande, intima familjemoralens nivå som kännetecknar förhållandet mellan förälder och barn, vilket är det ömmaste och vackraste som finns i de dödligas erfarenhet.

2:6.3 (41.1) "Rikedomen i Guds godhet leder den felande människan till ånger." "Idel goda och fullkomliga gåvor kommer ned från himlaljusens Fader." "Gud är god; han är en evig tillflykt för människans själ." "Herren Gud är barmhärtig och nådig. Han är långmodig och stor i godhet och sanning." "Pröva och se att Herren är god! Han låter sig vårda om dem som förtröstar på honom." "Nådig och barmhärtig är Herren. Han är frälsningens Gud." "Han helar dem som har förkrossade hjärtan, och själens sår förbinder han. Han är människans allsmäktige välgörare."

2:6.4 (41.2) Fastän uppfattningen om Gud som en konung och domare fostrade en hög moralisk standard och skapade ett folk vilket som grupp respekterade lagen, så blev den enskilde troende lämnad i en sorglig ställning präglad av osäkerhet beträffande sin status i tiden och evigheten. Hebréernas senare profeter förkunnade Gud som Israels Fader; Jesus uppenbarade Gud som varje människovarelses Fader. De dödligas hela uppfattning om Gud blir på ett transcendent sätt upplyst av Jesu liv. Osjälviskhet är en naturlig del av föräldrakärleken. Gud älskar inte *som* en far, utan *i egenskap av* en far. Han är Paradisfadern för varje personlighet i universum.

2:6.5 (41.3) Rättfärdigheten förutsätter att Gud är ursprunget till den moraliska lagen i universum. Sanningen visar Gud som en uppenbarare, en lärare. Men kärleken ger och kräver tillgivenhet, söker en sådan förstående och förtroendefull samhörighet som existerar mellan förälder och barn. Rättfärdigheten kan vara en gudomlig tanke, men kärleken är en faders attityd. Det felaktiga antagandet att Guds rättfärdighet var oförenlig med den himmelske

Faderns osjälviska kärlek förutsatte avsaknad av enhetlighet i Guds väsen och ledde direkt till utvecklandet av försoningsdoktrinen, som är ett filosofiskt angrepp såväl på Guds enhetlighet som på hans fria vilja.

2:6.6 (41.4) Den kärleksfulle himmelske Fadern, vars ande bor i hans barn på jorden, är inte en splittrad personlighet — en av rättvisa och en av barmhärtighet. Det behövs inte heller en medlare för att garantera Faderns välvilja och förlåtelse. Den gudomliga rättfärdigheten domineras inte av en strikt vedergällande rättvisa; Gud som fader överträffar Gud som domare.

2:6.7 (41.5) Gud är aldrig vredgad, hämndlysten eller arg. Det är sant att visheten ofta lägger band på hans kärlek, medan rättvisan påverkar hans barmhärtighet som har blivit försmådd. Hans kärlek till rättfärdigheten kan inte vara mindre än hans hat mot synden. Fadern är inte en inkonsekvent personlighet; den gudomliga enhetligheten är fullkomlig. I Paradistreenigheten existerar absolut enhetlighet trots att Guds jämlika har sin egen eviga identitet.

2:6.8 (41.6) Gud älskar syndaren och *hatar* synden; ett sådant uttalande är filosofiskt sant, men Gud är en transcendent personlighet, och personer kan endast älska och hata andra personer. Synden är inte en person. Gud älskar syndaren emedan denne är en personlighetsrealitet (potentiellt evig), medan Gud inte i förhållande till synden har någon personlig attityd, då synden inte är en andlig realitet; den är inte personlig, därför tar endast Guds rättvisa befattning med dess existens. Guds kärlek räddar syndaren; Guds lag tillintetgör synden. Denna attityd hos det gudomliga väsendet skulle

uppenbarligen ändra om syndaren till slut skulle identifiera sig själv helt med synden, så som samma dödliga sinne också helt kan identifiera sig med Anderiktaren i människans inre. En sådan med synden identifierad dödlig skulle då bli helt oandlig till sin natur (och därför personligen överklig) och skulle erfara ett slutligt utsläckande av sin varelse. Överklighet, eller ens ofullständighet i de skapade varelsernas väsen, kan inte bestå för evigt i ett allt mera verkligt och i tilltagande grad andligt universum.

2:6.9 (42.1) Inför personlighetens värld upptäcker man att Gud är en kärleksfull person; inför den andliga världen är han en personlig kärlek; i den religiösa erfarenheten är han bådadera. Kärleken identifierar Guds medvetet väljande vilja. Guds godhet genomsyrar den gudomliga viljefriheten — den universella tendensen att älska, att visa barmhärtighet, att visa tålamod, att förlåta.

7. Gudomlig sanning och skönhet

2:7.1 (42.2) All finit kunskap och förståelse som skapade varelser har är *relativ*. Information och kunskap, även om den har insamlats från höga källor, är endast relativt fullständig, lokalt riktig och personligt sann.

2:7.2 (42.3) Fysiska fakta är ganska likartade, men sanningen är en levande och flexibel faktor inom filosofin i universum. Evolverande personligheter är endast delvis visa och relativt sanna i sina kommunikationer. De kan vara säkra endast så långt som deras personliga erfarenhet sträcker sig. Det som uppenbarligen kan vara

helt sant på ett ställe kan vara endast relativt sant i ett annat segment av skapelsen.

2:7.3 (42.4) Den gudomliga sanningen, den slutliga sanningen, är likartad och universell, men en berättelse om andliga ting, så som den framförs av mångahanda individer från olika sfärer, kan ibland variera i fråga om detaljer beroende på denna relativitet när det gäller kunskapens fullständighet och fullödigheten i den personliga erfarenheten, såväl som på längden och omfattningen av denna erfarenhet. Medan det Första Stora Ursprungets och Centrets lagar och påbud, tankar och attityder är evigt, infinit och universellt sanna, så är samtidigt deras tillämpning på och anpassning till varje universum, system, värld och skapad förståndsvarelse i enlighet med Skaparsönernas planer och förfaranden så som de fungerar i sina respektive universer, såväl som i harmoni med den Oändlige Andens och alla andra associerade himmelska personligheters lokala planer och förfaringssätt.

2:7.4 (42.5) Materialismens falska vetenskap skulle döma den dödliga människan till att bli en utstött individ i universum. Sådan partiell kunskap är potentiellt ond; det är kunskap som består av både gott och ont. Sanningen är vacker emedan den är både fullödlig och symmetrisk. När människan söker sanningen strävar hon efter det gudomligt verkliga.

2:7.5 (42.6) Filosoferna gör sina grövsta misstag när de förirrar sig in i abstraktionens villfarelse, dvs. fokuserar uppmärksamheten på en aspekt av verkligheten och därefter förklarar att en sådan isolerad aspekt är hela sanningen. Den visa filosofen söker alltid det kreativa

mönster som ligger bakom och existerar före alla fenomen i universum. Skapartanken föregår alltid den skapande handlingen.

2:7.6 (42.7) Intellektuellt självmedvetande kan upptäcka sanningens skönhet, dess andliga kvalitet, inte endast genom begreppets filosofiska följdriktighet utan säkrare och tillförlitligare genom den ständigt närvarande Sanningens Andes ofelbara gensvar. Känslan av lycka följer på igenkännandet av sanningen därför att den kan *omsättas i handling*; den kan levas ut. Besvikelse och sorg åtföljer villfarelsen därför att då något inte är en realitet kan det inte förverkligas i erfarenhet. Gudomlig sanning känns bäst igen på sin *andliga arom*.

2:7.7 (42.8) Den eviga strävan är efter förenande, efter gudomlig sammanhållning. De vitt utspridda fysiska universerna hålls samman i Paradisön; det intellektuella universumet hålls samman i sinnets Gud, Samverkaren; det andliga universumet är sammanhållet i den Evige Sonens personlighet. Men den isolerade dödliga i tiden och rymden hålls samman i Gud Fadern genom det direkta förhållandet mellan Tankeriktaren i människans inre och den Universelle Fadern. Människans Riktare är ett fragment av Gud och den söker alltid gudomlig förening; den hålls samman med och i det Första Ursprungets och Centrets Paradisgudom.

2:7.8 (43.1) Att urskilja den högsta skönheten innebär att verkligheten upptäcks och integreras: Att urskilja den gudomliga godheten i den eviga sanningen är den yttersta skönheten. Även tjusningen i den mänskliga konsten utgörs av harmonin i dess enhetlighet.

2:7.9 (43.2) Det stora misstaget i den hebreiska religionen låg däri att den inte kunde förena Guds godhet med vetenskapens faktiska sanningar och konstens tilltalande skönhet. Då civilisationen fortskred och då religionen fortsatte på samma okloka kurs med att överbetona Guds godhet och relativt sett utesluta sanningen och förbise skönheten, uppkom en tilltagande tendens hos vissa typer av människor att ta avstånd från den abstrakta och lösryckta uppfattningen om en isolerad godhet. Den överbetonade och isolerade moralen i dagens religion som inte lyckas behålla hängivenheten och trofastheten hos mången människa i det tjugonde århundradet, skulle rehabilitera sig själv om den förutom sina moraliska bud lika väl skulle notera vetenskapens, filosofins och den andliga erfarenhetens sanningar samt den fysiska skapelsens skönhet, charmen i den intellektuella konsten och storheten i den genuina utmejslade karaktären.

2:7.10 (43.3) Den religiösa utmaningen i denna tidsålder gäller för de fjärrsynta och förutseende män och kvinnor med andlig insikt som vågar bygga en ny och tilltalande livsfilosofi som baserar sig på de utvidgade och utomordentligt integrerade moderna uppfattningarna om kosmisk sanning, universumskönhet och gudomlig godhet. En sådan ny och rättfärdig moralsyn kommer att attrahera allt som är gott i människans sinne och den kommer att bli en utmaning för det som är bäst i människans själ. Sanning, skönhet och godhet är gudomliga realiteter, och då människan kliver högre upp på det andliga livets stegen blir den Eviges suprema kvaliteter allt mera koordinerade och förenade i Gud, som är kärlek.

2:7.11 (43.4) All sanning — materiell, filosofisk eller andlig — är både vacker och god. All verklig skönhet — materiell konst eller andlig symmetri — är både sann och god. All genuin godhet — vare sig personlig moral, social rättvisa eller gudomlig omvårdnad — är lika sann och vacker. Hälsa, sunt sinnestillstånd och lycka är föreningar av sanning, skönhet och godhet så som de blandas i människans erfarenhet. Sådana nivåer av effektivt liv är ett resultat av föreningen av energisystem, idésystem och andesystem.

2:7.12 (43.5) Sanningen är följdriktig, skönheten tilldragande, godheten stabiliserande. Och när dessa värden av det som är verkligt koordineras i personlighetserfarenheten är resultatet en högklassig kärlek betingad av vishet och begränsad av lojalitet. Den verkliga avsikten med all utbildning i universum är att åstadkomma en bättre koordinering av världarnas isolerade barn med de större realiteterna i deras ökande erfarenhet. Verkligheten är finit på människans nivå, infinit och evig på de högre och gudomliga nivåerna.

2:7.13 (43.6) [Framfört av en Gudomlig Rådgivare med behörighet av Dagarnas Forna i Uversa]

Urantiaboken

<< [Kapitel 2](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 4](#) >>

Kapitel 3

Guds egenskaper

3:0.1 (44.1) GUD är allestädes närvarande; den Universelle Fadern styr evighetens cirkel. Men i lokaluniverserna styr han i sina Skapande Paradissöners personer, såsom han även utger liv genom dessa Söner. ”Gud har givit oss evigt liv, och detta liv är i hans Söner.” Dessa Guds Skaparsöner är de personliga manifestationerna av honom själv i tidens sektorer och för de virvlande planeternas barn i rymdens evolverande universer.

3:0.2 (44.2) Dessa ytterst personaliserade Guds Söner kan klart urskiljas av de lägre klasserna av skapade förståndsvarelser, och på så sätt kompenserar de den infinite och därför mindre urskiljbare Faderns osynlighet. Den Universelle Faderns Paradisskaparsöner är en uppenbarelse av en annars osynlig varelse, osynlig på grund av

absolutheten och infiniteten inneboende i evighetens cirkel och i Paradisgudomarnas personligheter.

3:0.3 (44.3) Skaparverksamheten är knappast en egenskap hos Gud; snarare utgör den sammanfattningen av hans väsen i funktion. Och denna skaparverksamhetens universella funktion yttrar sig evigt så som den betingas och kontrolleras av alla koordinerade egenskaper hos det Första Ursprungets och Centrets infinita och gudomliga verklighet. Vi tvivlar starkt på att något visst kännetecken hos det gudomliga väsendet kan anses föregå de övriga egenskaperna, men om så vore fallet skulle skaparverksamhetsdraget hos Gudomen föregå alla andra egenskaper, aktiviteter och kännetecken. Gudomens skaparverksamhet kulminerar i den universella sanningen om Guds Faderskap.

1. Guds allestädesnärvaro

3:1.1 (44.4) Förmågan hos den Universelle Fadern att överallt och samtidigt vara närvarande utgör hans allestädesnärvaro. Gud allena kan vara samtidigt på två ställen, på ett otal ställen. Gud är samtidigt närvarande ”uppe i himlen och nere på jorden”; såsom psalmisten utropade: ”Vart skall jag gå för din ande, och vart skall jag fly för ditt ansikte?”

3:1.2 (44.5) ”Jag är en Gud på nära håll såväl som i fjärran”, säger Herren. ’Är jag icke den som uppfyller himmel och jord?’ Den Universelle Fadern är hela tiden närvarande i alla delar och i alla hjärtan i sin vidsträckta skapelse. Han är ”uppfylld av honom som

uppfyller allt i alla”, och den ”som verkar allt i alla”, och ytterligare är uppfattningen om hans personlighet sådan att ”himlen (universum) och himlarnas himmel (universernas universum) rymmer honom ju icke”. Det är bokstavligen sant att Gud är allt och i alla. Men inte ens det är *hela* Gud. Den Infinite kan slutligt uppenbaras endast i infiniteten; orsaken kan aldrig helt förstås genom en analys av dess verkan; den levande Guden är ojämförligt mycket större än totalsumman av skapelsen som har blivit till som ett resultat av den skapande verksamheten som kommer till uttryck i hans ofjättrade fria vilja. Gud uppenbaras överallt i världsalltet, men världsalltet kan aldrig innehålla eller omfatta Guds infinitet i dess helhet.

3:1.3 (45.1) Faderns närvaro vakar ständigt över totaluniversum. ”Han far fram från himlens ände, och hans bana sträcker sig till dess slut; och ingenting är gömt från ljuset därav.”

3:1.4 (45.2) Det är inte endast den skapade varelsen som lever i Gud, utan Gud lever också i den skapade varelsen. ”Vi vet att vi bor i honom, emedan han bor i oss; han har givit oss sin ande. Denna gåva från Paradisfadern är människans oskiljaktiga följeslagare.” ”Han är den alltid närvarande och allting genomträngande Guden.” ”Varje människobarn har den evige Faderns ande gömd i sitt sinne.” ”Människan går fram för att söka en vän, medan det finns en vän som lever i hennes eget hjärta.” ”Den sanna Guden är inte fjärran; han är en del av oss; hans ande talar från vårt inre.” ”Fadern lever i barnet. Gud är alltid med oss. Han är den eviga bestämmelsens ledsagande ande.”

3:1.5 (45.3) Sanningsenligt har det sagts om människosläktet: ”Ni är av Gud” ty ”den som lever i kärlek lever i Gud, och Gud i honom.”

Även då ni gör orätt plågar ni gåvan från Gud i ert inre, ty Tankeriktaren måste gå igenom följderna av de onda tankarna tillsammans med det mänskliga sinne där den har inspärrats.

3:1.6 (45.4) Guds allestädesnärvaro är i verkligheten en del av hans infinita väsen; rymden utgör ingen barriär för Gudomen. Gud är, i fullkomlighet och utan begränsning, urskiljbart närvarande endast i Paradiset och i centraluniversumet. Han är inte på så sätt observerbart närvarande i de skapelser som cirklar runt Havona, för Gud har begränsat sin direkta och befintliga närvaro av hänsyn till suveräniteten och de gudomliga privilegierna som tillkommer de jämlika skaparna och härskarna över universerna i tid och rymd. Sålunda måste i begreppet gudomlig närvaro inrymmas ett vidsträckt område av manifestationer, både till sätt och till kanal, inkluderande den Evige Sonens, den Oändlige Andens och Paradisöns närvaroströmkretsar. Inte heller är det alltid möjligt att särskilja den Universelle Faderns närvaro från verksamheten som hans eviga jämlika och representanter står för; så fullkomligt tillfredsställer de alla de infinita anspråk som hans oföränderliga syfte ställer. Men detta gäller inte personlighetsströmkretsen och Riktarna; här verkar Gud unikt, direkt och exklusivt.

3:1.7 (45.5) Den Universelle Övervakaren är potentiellt närvarande i Paradisöns gravitationskretsar i alla delar av universum i alla tider och i samma utsträckning, i enlighet med massan, som svar på de fysiska krav som ställs på hans närvaro och på grund av den inherent egenskapen hos all skapelse, som gör att alla ting håller sig till och existerar i honom. Likaså är det Första Ursprunget och Centret

potentiellt närvarande i det Okvalificerade Absolutet, förrådet för de oskapade universerna i den eviga framtiden. Gud genomströmmar sålunda potentiellt de fysiska universerna, förgångna, nuvarande och framtida. Han är den ursprungliga grundvalen för sammanhållningen av den så kallade materiella skapelsen. Denna icke-andliga gudomspotential blir aktuell här och var på de fysiska existensernas nivå genom att någon av hans exklusiva representanter på ett oförklarligt sätt inträder på scenen för universumverksamheten.

3:1.8 (45.6) Guds sinnesnärvaro är korrelerad med Samverkarens, den Oändlige Andens, absoluta sinne, men i de finita skapelserna kan den bättre urskiljas i Paradishärskarandarnas överallt fungerande kosmiska sinne. Så som det Första Ursprunget och Centret är potentiellt närvarande i Samverkarens sinnesströmkretsar, så är han även potentiellt närvarande i det Universella Absolutets spänningar. Människosinnet är emellertid en utgivning från Samverkarens Döttrar, de evolverande universernas Gudomliga Omvårdare.

3:1.9 (46.1) Den Universelle Faderns överallt närvarande ande är koordinerad med verksamheten som utförs av den Evige Sonens universella andenärvaro och med Gudomsabsolutets evigtvarande gudomliga potential. Varken den Evige Sonens och hans Paradissöners andliga verksamhet eller den Oändlige Andens sinnesutgivningar förefaller att utesluta Tankeriktarnas direkta verksamhet — Tankeriktarna som är Gudsfragment i hjärtana på hans skapade barn.

3:1.10 (46.2) Vad beträffar Guds närvaro på en planet, i ett system, en konstellation eller ett universum, så är graden av hans närvaro i någon skapelseenhet ett mått på graden av den Suprema Varelsens

evolverande närvaro: den bestäms av det totala erkännandet av Gud och lojaliteten mot honom hos den vidsträckta universumorganisationen ända ned till själva systemen och planeterna. När en del planeter (eller rentav system) har störtat sig djupt ned i andligt mörker är det därför ibland i hopp om att kunna skydda och säkra dessa faser av Guds närvaro som dessa på sätt och vis sätts i karantän eller delvis isoleras från kontakt med skapelsens större enheter. Och allt detta är, så som det fungerar på Urantia, andligen en försvarsreaktion hos majoriteten av världarna för att så långt som möjligt bespara dem från att få lida de isolerande konsekvenserna av de alienerande handlingarna som utförs av en egensinnig, orättfärdig och upprorisk minoritet.

3:1.11 (46.3) Medan Fadern som förälder genomströmmar alla sina söner — alla personligheter — begränsas hans inflytande över dem beroende på hur långt avlägset deras ursprung är från Gudomens Andre och Tredje Person och ökas då de på vandringen mot sin ödesbestämmelse närmar sig dessa nivåer. Guds närvaro som *ett faktum* i varelsernas sinne bestäms av om ett fragment av Fadern, sådant som en Mysterieledsagare, dväljs i deras inre eller inte, medan hans *effektiva* närvaro bestäms av den grad av samarbete som dessa Riktare i människans inre erbjuder av de sinnen de vistas i.

3:1.12 (46.4) Fluktuationerna i Faderns närvaro beror inte på föränderlighet hos Gud. Fadern drar sig inte tillbaka till avskildheten för att han har blivit ringaktad; hans tillgivenhet fjärmars inte som följd av den skapade varelsens missgärningar. Snarare bestämmer hans barn, som har fått förmågan att välja (beträffande honom själv), då de gör detta val, direkt graden och begränsningarna av Faderns

gudomliga inflytande i deras egna hjärtan och deras egna själar. Fadern har fritt givit sig till oss utan begränsning och utan att favorisera någon. Han gör inte skillnad på person, planet, system eller universum. I tidens sektorer hedrar han på ett särskilt sätt endast Gud den Sjufaldiges Paradispersonligheter, de jämlika skaparna av de finita universerna.

2. Guds infinita makt

3:2.1 (46.5) Alla universer vet att "Herren Gud härskar allsmäktig". Denna världs och andra världars angelägenheter övervakas gudomligt. "Han gör enligt sin vilja bland himlens härskaror och bland jordens bebyggare." Det är evigt sant: "det finns ingen makt som inte är av Gud."

3:2.2 (46.6) Inom gränserna för det som är förenligt med det gudomliga väsendet är det ordagrant sant att "allting är möjligt för Gud." De långt utdragna utvecklingsprocesserna för folk, planeter och universer står under universumskaparnas och -administratörernas fullkomliga kontroll. De framträder enligt den Universelle Faderns eviga syfte och framskrider i harmoni och ordning och i enlighet med Guds allvisa plan. Det finns endast en lagstiftare. Han uppehåller världarna i rymden och svingar universerna runt det eviga kretsloppets ändlösa cirkel.

3:2.3 (47.1) Av alla gudomliga egenskaper är hans allmakt bäst förstådd, i synnerhet så som den kommer till uttryck i det materiella universumet. Sedd som en oändlig företeelse är Gud energi. Att

konstatera detta fysiska faktum bygger på den ofattbara sanningen, att det Första Ursprunget och Centret är den ursprungliga orsaken till de universella fysiska företeelserna i hela rymden. Från denna gudomliga aktivitet härleds all fysisk energi och andra materiella manifestationer. Ljus, dvs. ljus utan värme, är en annan icke-andlig manifestation av Gudomen. Och det finns ännu en annan form av icke-andlig energi som praktiskt taget är okänd på Urantia; den är tills vidare oupptäckt.

3:2.4 (47.2) Gud kontrollerar all makt; han har gjort ”en väg för blixten”; han har bestämt strömkretsarna för all energi. Han har bestämt tiden och sättet för manifestationerna av alla former av energi-materia. Och allt detta hålls för evigt i hans eviga grepp — i gravitationskontrollen med dess centrum i det nedre Paradiset. Den evige Gudens ljus och energi kretsar sålunda för evigt längs hans majestätiska strömkrets, den ändlösa men välordnade processionen av stjärnhopar som bildar universernas universum. Hela skapelsen kretsar evigt runt alla tings och varelsers Paradispersonlighetscentrum.

3:2.5 (47.3) Faderns allmakt gäller den absoluta nivåns dominans överallt; på den nivå kan de tre energierna — den materiella, den sinnesmässiga och den andliga — inte i den omedelbara närheten till honom, som är alltings Ursprung, särskiljas från varandra. De skapade varelsernas sinne, som varken är paradimonota eller paradisande, reagerar inte direkt för den Universelle Fadern. Gud *anpassar sig* till det ofulländade sinnet — hos de dödliga på Urantia genom Tankeriktarna.

3:2.6 (47.4) Den Universelle Fadern är inte en obeständig kraft, en skiftande styrka eller en fluktuerande energi. Faderns makt och visdom är helt tillfyllest för att klara av alla svårigheter i universum. Då de nödsituationer som hör till människans erfarenhet uppkommer, har han förutsett dem alla, och därför reagerar han inte på universums angelägenheter på ett frånvänt sätt utan fastmer i enlighet med den eviga vishetens bud och det infinita omdömetts krav. Oberoende av hur det ser ut fungerar Guds makt i universum inte som en blind kraft.

3:2.7 (47.5) Det uppkommer verkligen sådana situationer då det förefaller som om nödfallsbeslut hade fattats, naturlagarna åsidosatts, missanpassningar observerats och ansträngningar gjorts för att rätta till situationen; men så är inte fallet. Sådana uppfattningar om Gud har sitt ursprung i er begränsade synvinkel, er finita fattningsförmåga och er inskränkta granskning; en sådan missuppfattning om Gud beror på er djupa okunskap om existensen av världens högre lagar, storheten hos Faderns karaktär, infiniteten hos hans egenskaper och det faktum att han har en fri vilja.

3:2.8 (47.6) De planetariska varelserna som Guds ande bor i, utspridda vitt och brett inom rymdens universer, är närapå oändliga till antal och klass, deras intellekt är så olika, deras sinnen så begränsade och ibland så grova, deras vision så beskuren och lokal, att det nästan är omöjligt att formulera generaliseringar av lagar som tillräckligt utförligt skulle uttrycka Faderns infinita egenskaper och samtidigt i någon mån förstås av dessa skapade förståndsvarelser. För dig, skapad varelse, förefaller därför den allsmäktige Skaparens många handlingar att vara godtyckliga, lösryckta och inte sällan hjärtlösa och grymma. Men igen försäkrar jag dig att detta inte är

sant. Guds göranden är alla ändamålsenliga, intelligenta, visa, vänliga och för evigt med hänsyn till det högsta goda, inte alltid för en enskild varelse, en enskild ras, en enskild planet eller rentav ett enskilt universum; men de är för välfärden och det högsta goda hos alla berörda, från de lägsta till de högsta. I tidens epoker kan välfärden för delen ibland förefalla att skilja sig från välfärden för helheten; i evighetens cirkel existerar inte sådana skenbara skillnader.

3:2.9 (48.1) Vi är alla en del av Guds familj, och vi måste därför ibland bli delaktiga av familjedisciplinen. Många av Guds handlingar som upprör och förvirrar oss är resultatet av allvisa slutliga avgöranden och beslut, som befullmäktigar Samverkaren att verkställa valet enligt det infinita sinnets ofelbara vilja, att genomföra besluten fattade av den perfekta personligheten, vars överblick, vision och omsorg omfattar den högsta och eviga välfärden hos hela hans omfattande och vidsträckta skapelse.

3:2.10 (48.2) Sålunda utgör ert lösryckta, smala, finita, grova och mycket materialistiska synsätt och de begränsningar som är en del av naturen hos er, ett sådant handikapp att ni inte kan se, förstå eller känna till visheten och godheten i många av de gudomliga handlingarna som för er förefaller fulla av förkrossande grymhet och som ser ut att kännetecknas av den yttersta likgiltighet för era medvarelsers välbefinnande och välfärd, för deras planetariska lycka och personliga välgång. Det är på grund av människosynens gränser, det är på grund av er begränsade förståelse och finita fattningsförmåga som ni missförstår Guds motiv och förvränger hans syften. Men det händer mycket i de evolutionära världarna som inte är den Universelle Faderns personliga verk.

3:2.11 (48.3) Den gudomliga allmakten är perfekt koordinerad med de övriga egenskaperna som kännetecknar Guds personlighet. Guds makt är i normala fall begränsad i sina andliga manifestationer i universum endast av tre förhållanden eller situationer:

3:2.12 (48.4) 1. Av Guds väsen, i synnerhet av hans oändliga kärlek, av sanning, skönhet och godhet.

3:2.13 (48.5) 2. Av Guds vilja, av hans barmhärtighet och faderliga förhållande till universums personligheter.

3:2.14 (48.6) 3. Av Guds lag, av den eviga Paradistreenighetens rättfärdighet och rättvisa.

3:2.15 (48.7) Gud är obegränsad till makten, gudomlig till väsendet, slutlig till viljan, infinit till egenskaperna, evig till visdomen och absolut till verkligheten. Men alla dessa karakteristika hos den Universelle Fadern är förenade i Gudomen och universellt uttryckta i Paradistreenigheten och i Treenighetens gudomliga Söner. I övrigt är allting som har med Gud att göra, utanför Paradiset och centraluniversumet Havona, begränsat av den Supremes evolutionära närvaro, betingat av den Ultimates eventuerade närvaro och koordinerat av de tre existentiella Absoluten: Gudomsabsolutet, det Universella Absolutet och det Okvalificerade Absolutet. Och Guds närvaro är sålunda begränsad emedan detta är Guds vilja.

3. Guds universella kunskap

3:3.1 (48.8) ”Gud vet allt.” Det gudomliga sinnet är medvetet om och förtroget med hela skapelsens tankar. Hans kunskap om

händelserna är universell och fulländad. De gudomliga väsen som utgår från honom är en del av honom; han som ”håller skyarna i jämvikt” är också ”fullkomlig i kunskap”. ”Herrens ögon är överallt.” Er store lärare sade om de obetydliga sparvarna: ”Inte en av dem faller till jorden utan min Faders vetskap”, och även, ”på er är till och med huvudhåren allesammans räknade”. ”Han bestämmer stjärnornas mängd, han nämner dem alla vid namn.”

3:3.2 (49.1) Den Universelle Fadern är den ende personligheten i hela universum som faktiskt känner till antalet stjärnor och planeter i rymden. Varje universums alla världar är ständigt inom Guds medvetande. Han säger också: ”Jag har nogsamt sett mitt folks betryck, jag har hört hur de ropar, jag vet vad de måste lida.” Ty ”från himlen skådar Herren ned; han ser alla människors barn; från sin boning blickar han ned till alla dem som bor på jorden”. Varje skapat barn kan i sanning säga: ”Han vet vilken väg jag vandrar, och när han har prövat mig skall jag befinnas lik guld.” ”Gud vet när vi sitter ned eller står upp; han förstår våra tankar fjärran ifrån och är förtrogen med alla våra vägar.” ”Allting som vi har att göra med är naket och öppet för hans ögon.” Och det borde vara en verklig tröst för varje människa att förstå att ”han vet vad för ett verk ni är; han tänker att ni är stoft.” Då Jesus talade om den levande Guden sade han: ”Er Fader vet vad ni behöver redan innan ni ber honom.”

3:3.3 (49.2) Gud besitter en obegränsad makt till att veta allting; hans medvetande är universellt. Hans personliga strömkrets omfattar alla personligheter, och hans vetskap om till och med de ringa varelserna kompletteras indirekt genom den nedstigande serien av

gudomliga Söner och direkt genom Tankeriktarna i människans inre. Och ytterligare är den Oändlige Anden ständigt allestädes närvarande.

3:3.4 (49.3) Vi är inte helt säkra på om Gud väljer att på förhand känna till syndfulla tilldragelser. Men även om Gud på förhand skulle känna till de handlingar som hans barn av fri vilja företar sig, så åsidosätter en sådan förhandskunskap inte på minsta sätt deras frihet. En sak är säker: Gud blir aldrig överraskad.

3:3.5 (49.4) Allmakt betyder inte makt att göra det ogörbara, det ogudalika. Inte heller betyder allvetande kunskap om det som man inte kan veta. Men sådana uttalanden kan knappast göras förståeliga för det finita sinnet. Den skapade kan knappast förstå omfattningen av och begränsningarna i Skaparens vilja.

4. Guds gränslöshet

3:4.1 (49.5) Gudomens successiva utgivningar av sig själv till universerna efterhand som dessa uppkommer minskar på intet sätt potentialen av makt eller mängden av visdom, så som de ständigt dväljs och vilar i Gudomens centrala personlighet. Gud har aldrig minskat något av sitt innehav av potentialen för kraft, vishet och kärlek och inte heller förlorat någon av egenskaperna i sin lysande personlighet som följd av sin frikostiga utgivning av sig själv åt Paradissönerna, till sina underordnade skapelser och åt de mångahanda varelserna i dem.

3:4.2 (49.6) Skapandet av varje nytt universum förutsätter en ny justering av gravitationen; men även om skapelsen skulle fortgå

obegränsat, evigt, intill det infinita så att den materiella skapelsen till slut skulle existera utan begränsningar, så skulle makten och styrkan till kontroll och koordinering, som ligger i Paradisön, befinnas motsvara och räcka till för styrandet, kontrollen och koordineringen av ett sådant infinit universum. Och efter det att obegränsad kraft och styrka skulle ha utgivits till ett gränslöst universum skulle den Infinite fortfarande vara överladdad med samma grad av kraft och energi; det Okvalificerade Absolutet skulle alltjämt vara oförminskat; Gud skulle fortfarande ha samma infinita potential, som om kraft, energi och styrka aldrig hade utgjutits för utrustandet av universum efter universum.

3:4.3 (50.1) Så är det också med visdomen: det faktum att sinne så fritt distribueras för tänkande i världarna utarmar på intet sätt den gudomliga visdomens centrala källa. Då universerna mångfaldigas och antalet varelser i världarna ökar intill gränsen för fattningsförmågan, och om sinne fortsättningsvis och utan slut utges till dessa varelser, hög som låg, kommer Guds centrala personlighet fortfarande att omfatta samma eviga, infinita och allvisa sinne.

3:4.4 (50.2) Att han sänder ut andebudbärare från sig själv för att dväljas i män och kvinnor i er värld och i andra världar minskar på intet sätt hans förmåga att verka som en gudomlig och allsmäktig andepersonlighet; och det finns absolut ingen gräns för omfattningen eller antalet av sådana Andeledsagare, som han kan eller kan tänkas sända ut. Detta givande av sig själv till sina varelser skapar en gränslös, nästan ofattbar framtida möjlighet av progressiva och successiva existenser för dessa gudomligt utrustade dödliga. Och denna överflödande distribution av sig själv i form av dessa

omvårdande andeväsen minskar på intet sätt visdomen i och fullkomligheten av den sanning och kunskap som vilar i den allvise, allvetande och allsmäktige Faderns person.

3:4.5 (50.3) För de dödliga i tiden existerar en framtid, men Gud bebor evigheten. Fastän jag kommer nästan från Gudomens hemvist kan jag inte drista mig att tala med fulländad förståelse beträffande infiniteten hos många av de gudomliga egenskaperna. Endast ett infinitetens sinne kan fullt förstå existensens infinitet och handlingens evighet.

3:4.6 (50.4) Den dödliga kan omöjligen förstå sig på den himmelske Faderns oändlighet. Det finita sinnet kan inte tänka sig igenom en sådan absolut sanning eller ett sådant absolut faktum. Men samma finita människovarelse kan faktiskt *känna* — bokstavligen erfara — den fulla och oförminskade verkan av en sådan infinit Faders KÄRLEK. En sådan kärlek kan i sanning upplevas, men fastän upplevelsekvaliteten är obegränsad är kvantiteten av en sådan upplevelse strikt begränsad av människans förmåga till andlig mottaglighet och av den därmed förbundna förmågan att i gengäld älska Fadern.

3:4.7 (50.5) Finit uppskattning av infinita kvaliteter överstiger vida den logiskt begränsade förmågan hos den skapade emedan människan har gjorts till Guds avbild — inne i henne lever ett fragment av infiniteten. Därför sker människans enklaste och dyrbaraste närmande till Gud av och genom kärleken, ty Gud är kärleken. Och allt i ett sådant unikt förhållande innebär en faktisk

erfarenhet i kosmisk sociologi, förhållandet mellan Skapare och skapad — tillgivenheten mellan Far och barn.

5. Faderns högsta styre

3:5.1 (50.6) I sin kontakt med skapelserna efter Havona utövar den Universelle Fadern inte sin infinita makt och slutliga auktoritet genom direkt förmedling, utan fastmer genom sina Söner och deras underordnade personligheter. Och Gud gör allt detta av sin egen fria vilja. Om situationen så skulle kräva, om det gudomliga sinnet så ville göra, kunde all delegerad makt utövas direkt; men som regel sker detta endast om den delegerade personligheten inte fullgör sitt gudomliga förtroendeuppdrag. Vid sådana tillfällen, vid sådan försummelse och inom gränserna för reserverad gudomlig makt och potential verkar Fadern självständigt och enligt de beslut han själv fattar; och detta val kännetecknas alltid av ofelbar fulländning och infinit visdom.

3:5.2 (51.1) Fadern härskar genom sina Söner; ned genom hela universumorganisationen löper en obruten kedja av härskare som slutar med Planetprinsarna, som länkar ödet på de evolutionära sfärerna inom Faderns vida domäner. Det är inte endast ett poetiskt uttryck som säger: ”Jorden är Herrens, och allt vad därpå är.” ”Han avsätter konungar och tillsätter konungar.” ”De Högste råder över människors riken.”

3:5.3 (51.2) I besluten i människornas hjärtan får den Universelle Fadern inte alltid igenom sin vilja; men i beteendet och

ödesbestämmelsen för en planet förverkligas alltid den gudomliga planen; vishetens och kärlekens eviga syfte segrar.

3:5.4 (51.3) Jesus sade: ”Min Fader, som har gett mig dem, är större än alla, och ingen kan rycka dem ur min Faders hand.” Då ni ser en glimt av den mångskiftande verksamheten i Guds närapä gränslösa skapelse och betraktar dess häpnadsväckande ofantlighet kan ni kanske vackla i er uppfattning om hans överhöghet, men ni borde inte tvivla på att han tryggt och för evigt tronar i alltings Paradiscentrum som den välvillige Fadern för alla förståndsvarelser. Det finns endast ”en Gud som är allas Fader, som är över alla och i alla”, ”ja han är till före allt annat, och alltsammans äger bestånd i honom.”

3:5.5 (51.4) Livets osäkerhet och svårigheterna i tillvaron motsäger på intet sätt uppfattningen om Guds universella suveränitet. Allt liv bland evolutionära varelser omges av vissa *oundvikligheter*. Betänk följande:

3:5.6 (51.5) 1. Är *mod* — karaktärsstyrka — önskvärt? Då måste människan fostras i en omgivning som gör det nödvändigt att kämpa med svårigheter och reagera på besvikelser.

3:5.7 (51.6) 2. Är *altruism* — att tjäna ens nästa — önskvärd? Då måste livserfarenheten erbjuda möjligheter att möta situationer av social ojämlikhet.

3:5.8 (51.7) 3. Är *hopp* — förtröstans storhet — önskvärt? Då måste människan i sin tillvaro ständigt möta otrygghet och upprepad osäkerhet.

3:5.9 (51.8) 4. Är *tro* — människotankens högsta försäkran — önskvärd? Då måste människans sinne befinna sig i den besvärliga

situation där det ständigt vet mindre än det kan tro.

3:5.10 (51.9) 5. Är *kärlek till sanningen* och villigheten att gå vart den än leder önskvärd? Då måste människan växa upp i en värld där misstag finns till hands och osanning alltid är möjlig.

3:5.11 (51.10) 6. Är *idealism* — uppfattning och begrepp som närmar sig det gudomliga — önskvärd? Då måste människan kämpa i en omgivning av relativ godhet och skönhet, i förhållanden som stimulerar den okuvliga strävan efter det som är bättre.

3:5.12 (51.11) 7. Är *lojalitet* — hängivenhet för den högsta plikten — önskvärd? Då måste människan leva bland möjligheterna till förräderi och desertering. Tapperheten i plikttrogenheten ligger i den underförstådda faran av försummelse.

3:5.13 (51.12) 8. Är *osjälviskhet* — självförsakens ande — önskvärd? Då måste de dödliga leva ansikte mot ansikte med det ständiga kravet på erkänsla och ärebetygelser från det ofrånkomliga jaget. Människan kunde inte dynamiskt välja det gudomliga livet om det inte funnes något jag-liv att försaka. Människan kunde aldrig få ett frälsande tag i rättfärdigheten om det inte funnes något potentiellt ont som genom sin kontrast skulle upphöja och särskilja det goda.

3:5.14 (51.13) 9. Är *välbefinnande* — den tillfredsställelse lyckan ger — önskvärd? Då måste människan leva i en värld där plågan som ett alternativ och lidandet som en sannolikhet ständigt är närvarande erfarenhetsmässiga möjligheter.

3:5.15 (52.1) Överallt i universum betraktas varje enhet som en del av helheten. Enhetens överlevnad är beroende på samarbete med helhetens plan och syfte, den helhjärtade önskan och fulländade villigheten att göra Faderns gudomliga vilja. Den enda evolutionära

världen utan misstag (utan möjlighet till oklokt omdöme) vore en värld utan *fritt* förstånd. I universumet Havona finns det en miljard perfekta världar med sina perfekta invånare, men den evolverande människan måste vara felbar om hon skall vara fri. Det fria och oerfarna förståndet kan omöjligen till en början vara ständigt vist. Möjligheten att missta sig i sitt omdöme (det onda) blir synd först när människans vilja medvetet godkänner och avsiktligt omfattar ett överlagt omoraliskt omdöme.

3:5.16 (52.2) Den fulla uppskattningen av det sanna, det sköna och det goda är inbyggd i det gudomliga universumets fullkomlighet. Havona-världarnas invånare behöver inte de relativa värdenivåernas potential för att stimulera sina val; sådana perfekta varelser kan identifiera och välja det goda trots avsaknaden av alla kontrasterande och tankeframtvingande moralsituationer. Men alla sådana fullkomliga varelser är till sin moraliska natur och andliga status vad de är enbart på grund av att de finns till. De har erfarenhetsmässigt förtjänat framsteg endast inom ramen för sin medfödda status. Den dödliga människan förtjänar även sin status som uppstigningskandidat genom sin egen tro och sitt eget hopp. Allt det gudomliga som människans sinne fattar och människans själ tillägnar sig är ett erfarenhetsmässigt resultat; det är en *verklighet* som hör till den personliga erfarenheten och som därför är en enastående ägodel i motsats till den inherenta godheten och rättfärdigheten hos de ofelbara Havona-personligheterna.

3:5.17 (52.3) Havona-varelserna är naturligt tappra, men de är inte modiga i mänsklig bemärkelse. De är medfött vänliga och

hänsynsfulla men knappast altruistiska på människors vis. De ser fram emot en angenäm framtid men är inte hoppfulla på det utsökta sätt som de tillitsfulla dödliga på de osäkra evolutionära sfärerna. De har en tro på stabiliteten i universum, men de är ytterst främmande för den frälsande tro med vilken den dödliga människan kliver från djurets nivå upp till Paradisets portar. De älskar sanningen, men de vet inget om dess själsfrälsande egenskaper. De är idealister, men de föddes som sådana; de är helt ovetande om hänryckningen i att bli det genom stimulerande val. De är lojala, men de har aldrig upplevt den spännande rysningen av helhjärtad och intelligent plikttrogenhet inför frestelsen till försummelse. De är osjälviska, men de uppnådde aldrig dessa erfarenhetsnivåer genom att storslaget besegra ett stridande jag. De njuter av välbefinnande, men de förstår inte sötman i flykten till välbefinnande från den potentiella plågan.

6. Faderns överhöghet

3:6.1 (52.4) Med gudomlig osjälviskhet, med utsökt generositet avstår Fadern auktoritet och delegerar makt, men han är fortfarande den förnämste; hans hand vilar på omständigheternas mäktiga hävstång i universums världar; han har förbehållit sig alla slutliga avgöranden, han för ofelbart sitt eviga syftes allsmäktiga veto-spira med oemotsäglig auktoritet över den vida, virvlande och evigt kretsande skapelsens välfärd och ödesbestämmelse.

3:6.2 (52.5) Guds suveränitet är obegränsad; detta är hela skapelsens fundamentala faktum. Universum var inte oundvikligt.

Universum är inte en tillfällighet, inte heller finns det till av sig självt. Universum är ett skapelseverk och är därför helt och hållet underställt Skaparens vilja. Guds vilja är gudomlig sanning, levande kärlek; därför kännetecknas de skapelser som går mot fulländning i de evolutionära universerna av godhet — närhet till gudomligheten — eller potentiell ondska — avlägsenhet från gudomligheten.

3:6.3 (53.1) All religionsfilosofi kommer förr eller senare fram till uppfattningen om ett enhetligt universumstyre, uppfattningen om en ende Gud. Orsakerna i universum kan inte vara lägre än följderna i universum. Källan till universumlivets strömmar och till det kosmiska sinnet måste ligga ovanför nivån för deras manifestation. Människans sinne kan inte följdriktigt förklaras utgående från tillvarons lägre klasser. En sann förståelse av människans sinne är möjlig endast genom insikt om att högre nivåer av tänkande och målmedveten vilja är reella. Människan som moralvarelse är oförklarlig om inte den Universelle Fadern erkänns som en realitet.

3:6.4 (53.2) Filosofen som hyllar en mekanistisk uppfattning förklarar sig förkasta idén om en universell och suverän vilja, uttryckligen den suveräna vilja vars aktivitet i omsorgsfullt utarbetande av lagarna i universum han så djupt vördar. Vilken oavsiktlig högaktning visar inte mekanisten Skaparen av lagarna, då han anser dessa lagar vara självverkande och självförklarande!

3:6.5 (53.3) Det är en stor blunder att göra Gud mänsklig, annat än när det gäller Tankeriktaren i människans inre, men det är dock inte lika dumt som att helt *mekanisera* idén om det Första Stora Ursprunget och Centret.

3:6.6 (53.4) Lider Paradisfadern? Jag vet inte. Skaparsönerna kan helt säkert lida och gör det stundom, såsom de dödliga. Den Evige Sonen och den Oändlige Anden lider på ett modifierat sätt. Jag tror att den Universelle Fadern lider, men jag kan inte förstå *hur*; kanske genom personlighetsströmkretsen eller genom den individualitet som Tankeriktarna och andra utgivningar av hans eviga väsen har. Han har sagt om de dödligas släkten: "I alla era bedrövelser är jag bedrövad." Han upplever otvivelaktigt en faderlig och medkännande förståelse; kanske han kan verkligen lida, men jag förstår inte det lidandets natur.

3:6.7 (53.5) Den infinite och evige Härskaren över universernas universum är makt, form, energi, process, mönster, princip, närvaro och idealiserad verklighet. Men han är mera; han är personlig; han utövar en suverän vilja, upplever gudomlighetens självmedvetande, verkställer ett skapande sinnes beslut, ägnar sig med tillfredsställelse åt att uppnå ett evigt syfte och uppvisar en Faders kärlek och tillgivenhet för sina barn i universum. Och alla dessa mera personliga drag hos Fadern kan bättre förstås genom att observera dem så som de uppenbarades i Mikaels, er Skaparsons, utgivningsliv då han befann sig inkarnerad på Urantia.

3:6.8 (53.6) Gud Fadern älskar människorna; Gud Sonen tjänar människorna; Gud Anden inspirerar universums barn evigt uppåt i äventyret att finna Gud Fadern på de sätt som har bestämts av Guds Söner genom Gud Andens älskvärda omvårdnad.

3:6.9 (53.7) [I egenskap av den Gudomlige Rådgivare som har fått i uppdrag att framföra uppenbarelsen om den Universelle Fadern har jag fortsatt med denna förklaring av Gudomens attribut.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 3](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 5](#) >>

Kapitel 4

Guds förhållande till universum

4:0.1 (54.1) DEN Universelle Fadern har ett evigt syfte beträffande de materiella, intellektuella och andliga företeelserna i universernas universum, och han fullföljer detta syfte under all tid. Gud skapade universerna av sin egen fria och suveräna vilja, och han skapade dem i enlighet med sitt allvisa och eviga syfte. Det är tvivel underkastat om någon annan än Paradisgudomarna och deras högsta medarbetare verkligen vet särskilt mycket om Guds eviga syfte. Även de ädla invånarna i Paradiset har mycket olika uppfattningar om arten av Gudomarnas eviga syfte.

4:0.2 (54.2) Det är lätt att sluta sig till att syftet med att skapa det perfekta centraluniversumet Havona endast var att tillfredsställa det gudomliga väsendet. Havona kan fungera som mönsterskapelse för

alla andra universer och som avslutande skola för tidens pilgrimer på deras väg till Paradiset; dock måste en sådan utsökt skapelse i första hand finnas till för de perfekta och infinita Skaparnas förnöjelse och tillfredsställelse.

4:0.3 (54.3) Den häpnadsväckande planen att göra evolutionära dödliga fulländade och att, sedan de har uppnått Paradiset och Finalitkåren, anordna ytterligare träning för något oavslöjat framtida arbete, förefaller verkligen för närvarande att vara en av huvuduppgifterna för de sju superuniverserna och deras många underenheter; men denna uppstigningsplan för att förändliga och träna de dödliga från tid och rymd är på intet sätt det enda förståndsvarelserna i universum sysslar med. Det finns minsann många andra fascinerande sysselsättningar som upptar de himmelska härskarornas tid och fordrar deras energi.

1. Faderns attityd gentemot universum

4:1.1 (54.4) I evigheter har invånarna på Urantia missförstått Guds försyn. Det finns en försyn av gudomlig skickelse i er värld, men det är inte den barnsliga, godtyckliga och materiella omvårdnad som många dödliga har tänkt sig. Guds försyn består av den synkroniserade verksamhet som de himmelska varelserna och de gudomliga andarna står för. De arbetar ständigt i enlighet med kosmisk lag till Guds ära och för att hans barn i universum andligen gör framsteg.

4:1.2 (54.5) Kan ni inte avancera i er uppfattning om Guds förhållande till människan till den nivå där ni inser att mottot i universum är *framåtskridande*? Under långa tidevarv har människosläktet kämpat för att nå sin nuvarande ställning. Genom alla dessa årtusenden har försynen arbetat med att verkställa planen för den progressiva evolutionen. De två tankegångarna står inte i praktiken i strid med varandra, utan endast i människans oriktiga uppfattningar. Den gudomliga försynen står aldrig i opposition till människans sanna framsteg, vare sig världsliga eller andliga. Försynen står alltid i samklang med den högste Laggivarens oförändrade och fullkomliga väsen.

4:1.3 (55.1) ”Gud är trofast” och ”alla hans bud är rättfärdiga.” ”Hans trofasthet är stadgad uppe i själva skyarna.” ”Evininnerligen, Herre, står ditt ord fast i himmelen. Från släkte till släkte varar din trofasthet; du har skapat jorden, och den består.” ”Han är en trofast Skapare.”

4:1.4 (55.2) Det finns ingen gräns för de krafter och personligheter som Fadern kan använda för att upprätthålla sitt syfte och stödja sina skapade varelser. ”En tillflykt är han, urtidens Gud, och inunder är hans eviga famn.” ”Den som vistas på den Högstes hemliga ställe, han vilar under den Allsmäktiges skugga.” ”Se, han som bevarar oss, han slumrar icke, han sover icke.” ”Vi vet att för dem som älskar Gud samverkar allt till det bästa,” ”ty Herrens ögon är vända till de rättfärdiga och hans öron till deras bön.”

4:1.5 (55.3) Gud ”upprätthåller allt genom sin makts ord”. Och när nya världar föds ”sänder han fram sina Söner, och de är skapade”. Gud inte endast skapar utan han ”bevarar allt”. Gud upprätthåller

ständigt alla materiella ting och alla andliga varelser. Universerna är evigt stabila. Det råder stabilitet mitt i den synbara instabiliteten. Det finns en underliggande ordning och säkerhet mitt bland stjärnhimlens energiutbrott och fysiska omvälvningar.

4:1.6 (55.4) Den Universelle Fadern har inte dragit sig tillbaka från förvaltningen av universerna; han är inte en inaktiv Gudom. Om Gud drog sig tillbaka från det nuvarande upprätthållandet av hela skapelsen, så skulle en universell kollaps omedelbart inträffa. Förutom Gud skulle det inte finnas någonting sådant som *verklighet*. I denna stund såväl som under avlägsna tidsåldrar i det förgångna och i den eviga framtiden fortsätter Gud upprätthållandet. Den gudomliga räckvidden sträcker sig runt evighetens cirkel. Universum är inte uppdraget som en klocka för att gå en tid och sedan sluta fungera; allting förnyas ständigt. Fadern utgjuter ständigt energi, ljus och liv. Guds verk är konkret såväl som andligt. ”Han spänner ut nordanrymden över det tomma och hänger upp jorden på intet.”

4:1.7 (55.5) För en varelse av min klass är det möjligt att upptäcka slutlig harmoni och iaktta långtgående och djup koordinering i universumadministrationens rutinärenden. Mycket av det som för det dödliga sinnet förefaller osammanhängande och slumpartat ser välordnat och konstruktivt ut för mitt förstånd. Men det sker mycket i universerna som jag inte helt förstår. Jag har länge studerat och är mer eller mindre förtrogen med de kända krafterna, energierna, sinnena, morontierna, andarna och personligheterna i lokaluniverserna och i superuniverserna. Jag har en allmän uppfattning om hur dessa krafter och personligheter fungerar, och jag är intimt förtrogen med verksamheten som de ackrediterade andevarelserna i storuniversum

står för. Trots min kunskap om företeelserna i universerna stöter jag ständigt på kosmiska reaktioner som jag inte helt kan fatta. Jag möter ständigt till synes tillfälliga sammangaddningar av föreningar mellan krafter, energier, intellekt och andar som jag inte kan ge en tillfredsställande förklaring på.

4:1.8 (55.6) Jag är fullt kompetent att utforska och analysera verkan av alla företeelser som direkt härrör från verksamheten som utförs av den Universelle Fadern, den Evige Sonen, den Oändlige Anden och i stor utsträckning även Paradisön. Min villrådighet förorsakas av mötet med det som synes ha åstadkommits av deras hemlighetsfulla samordnade, dvs. potentialitetens tre Absolut. Dessa Absolut förefaller att åsidosätta materien, överskrida sinnet och överkomma anden. Jag är ständigt förvirrad och ofta villrådlig på grund av min oförmåga att förstå dessa komplexa transaktioner, som jag hänför till närvaron och verkan av det Okvalificerade Absolutet, Gudomsabsolutet och det Universella Absolutet.

4:1.9 (56.1) Dessa Absolut måste vara den ute i universerna ännu inte fullt uppenbarade närvaron som gör det omöjligt, i rymdens kraftresursfenomen och i verkan av andra superulimateter, för fysiker, filosofer och även religionsutövare att med säkerhet förutsäga hur kraftens, tankeuppfattningens eller andens ursprungsfaktorer kommer att reagera på krav som ställs i komplexa verklighetssituationer som har att göra med suprema anpassningar och ultimata värden.

4:1.10 (56.2) Det finns också en organisk enhet i tidens och rymdens universer som förefaller att ligga bakom hela vävnaden av kosmiska händelser. Denna levande närvaro av den evolverande

Suprema Varelsen, denna Immanens av den Projicerade Ofullständige, manifesteras oförklarligt alltemellan av vad som förefaller vara en häpnadsväckande tillfällig koordinering av till synes obesläktade händelser i universum. Detta måste vara en funktion av Försynen — den Suprema Varelsens och Samverkarens rike.

4:1.11 (56.3) Jag är benägen att tro att det är denna vidsträckta och i allmänhet oigenkännliga kontroll på koordineringen av och förhållandena emellan alla faser och former av universumaktiviteter som får en så mångfaldig och till synes hopplöst virrig blandning av fysiska, mentala, moraliska och andliga företeelser att verka till Guds ära och till människors och änglars bästa.

4:1.12 (56.4) Men i vidare bemärkelse är de synbara ”tillfälligheterna” i världsalltet otvivelaktigt en del av det finita dramat i den Infinites äventyr i tid och rymd då han för evigt påverkar Absoluten.

2. Gud och naturen

4:2.1 (56.5) Naturen är i begränsat avseende Guds fysiska klädnad. Guds beteende eller verksamhet begränsas och modifieras tillfälligt av experimentella planer och evolutionära mönster i ett lokaluniversum, en konstellation, ett system eller på en planet. Gud verkar enligt en väldefinierad, oföränderlig, oåterkallelig lag överallt i det vidsträckta totaluniversumet; men han modifierar mönstret för sin verksamhet för att bidra till ett jämnt och balanserat beteende i varje universum, konstellation, system, planet och personlighet i

enlighet med de lokala målen, syftena och planerna i de finita projekten i den evolutionära processen.

4:2.2 (56.6) Därför utgör naturen, så som den dödliga människan förstår den, den underliggande grundvalen och fundamentala bakgrunden för en oföränderlig Gudom och hans oåterkalleliga lagar, som modifieras av, fluktuerar på grund av och upplever omvälvningar genom inflytandet av lokala planer, syften, mönster och förhållanden som har fått sin början och som fullföljs av krafter och personligheter som hör till lokaluniversumet, till konstellationen, systemet eller planeten. Till exempel: Då Guds lagar fastställdes för Nebadon modifierades de av de planer som hade utarbetats av Skaparsonen och den Skapande Anden i detta lokaluniversum; därtill har dessa lagar ytterligare influerats av de misstag, försummelser och uppror som vissa varelser bosatta på er planet och i ert omedelbara planetsystem Satania har haft delaktighet i.

4:2.3 (56.7) Naturen är ett tid-rymd-resultat av två kosmiska faktorer; för det första oföränderligheten, fullkomligheten och rättskaffenheten hos Paradisgudomen, och för det andra de experimentella planerna, misstagen vid verkställandet, felen som kommer sig av uppror, ofullständigheten i utveckling och bristfälligheten i visdom hos varelser utanför Paradiset, från de högsta till de lägsta. Genom naturen löper därför en enhetlig, oföränderlig, majestätisk och underbar strimma av fullkomlighet från evighetens cirkel; men i varje universum, på varje planet och i varje individuellt liv är denna natur modifierad, begränsad och eventuellt fördärvad av handlingar, misstag och illojalitet hos varelser i de evolutionära systemen och universerna; och därför måste naturen alltid vara

föränderlig, rentav nyckfull, fastän stabil under ytan, och varierande enligt förfaringssätten i ett lokaluniversum.

4:2.4 (57.1) Naturen är Paradisets perfektion delad med ofullständigheten, ondskan och synden i de ofärdiga universerna. Denna kvotdel uttrycker sålunda både det perfekta och det partiella, både det eviga och det tidsmässiga. Den fortgående evolutionen modifierar naturen genom att höja innehållet av paradisperfektion och minska innehållet av den relativa verklighetens ondska, misstag och disharmoni.

4:2.5 (57.2) Gud är inte personligen närvarande i naturen eller i någon av naturkrafterna, ty naturen som företeelse är en överbyggnad, bestående av ofullkomligheterna i den progressiva evolutionen och stundom av konsekvenserna av omstörtande uppror, på Paradisets grundmurar av Guds universella lag. Så som naturen ser ut i en värld som Urantia kan den aldrig vara ett adekvat uttryck för, sann framställning eller trogen återgivning av, en allvis och infinit Gud.

4:2.6 (57.3) Naturen i er värld uttrycker en modifiering av perfektionens lagar genom de evolutionära planerna i lokaluniversumet. Vilken travesti att dyrka naturen för att den i begränsat, modifierat avseende är genomströmmad av Gud; för att den utgör en fas av den universella och därför gudomliga makten! Naturen är även ett uttryck för det oavslutade, ofullständiga och ofullkomliga resultatet av utvecklingen, tillväxten och framstegen i ett universumexperiment i kosmisk evolution.

4:2.7 (57.4) De synbara bristerna i den naturliga världen antyder inte några motsvarande brister i Guds karaktär. Närmast är dylika observerade ofullkomligheter endast de oundvikliga avbrotten vid

förevisningen av den ständigt roterande rullen med infinitetsbilder. Det är just dessa avbrott av brister i kontinuiteten av fulländning som gör det möjligt för den materiella människans finita sinne att se en flyktig skymt av gudomlig verklighet i tid och rymd. Gudomlighetens materiella yttringar förefaller bristfälliga för människans evolutionära sinne endast för att de dödliga fortsätter att betrakta företeelserna i naturen med naturliga ögon, människosyn utan hjälp av morontia-måta eller av uppenbarelse, morontia-måtans kompenserande ersättning i tidens världar.

4:2.8 (57.5) Och naturen är fördärvad, dess vackra ansikte sargat, dess drag förtorkade som följd av uppror, missgärningar och feltänkande hos de myriader av varelser som är en del av naturen, men som har bidragit till dess vanställande i tiden. Nej, naturen är inte Gud. Naturen är inte någonting att dyrka.

3. Guds oföränderliga karaktär

4:3.1 (57.6) Allt för länge har människan tänkt att Gud är lik henne själv. Gud är inte, har aldrig varit och kommer aldrig att bli svartsjuk på människan eller någon annan varelse i universernas universum. Då vi vet att Skaparsonen avsåg människan att vara mästerverket i den planetariska skapelsen, att vara härskare över hela jorden, är synen av hur hon domineras av sina egna lägre passioner och anblicken av hur hon bugar sig för avgudar av trä, sten, guld och självisk ambition — nedriga scener som får Gud och hans Söner att vara svartsjuka *för* människan, men aldrig på henne.

4:3.2 (57.7) Den evige Guden är oförmögen till vrede eller argsinthet i den mänskliga betydelsen av sådana känslor och så som människan förstår dessa reaktioner. Dessa känslor är nedriga och avskyvärda; de är knappast värdiga att kallas mänskliga, än mindre gudomliga; och sådana attityder är ytterst främmande för den Universelle Faderns fullkomliga väsen och älskvärda karaktär.

4:3.3 (58.1) Mycket, väldigt mycket, av svårigheterna som de dödliga på Urantia har i att förstå Gud, kommer sig av de långtgående följderna av Lucifer-upproret och Caligastia-förräderiet. I världar som inte har blivit avskiljda av synden kan de evolutionära släktena utarbeta mycket bättre idéer om den Universelle Fadern; de lider mindre av förvirrade, förvrängda och förvanskade uppfattningar.

4:3.4 (58.2) Gud ångrar ingenting han någonsin har gjort, nu gör eller någonsin kommer att göra. Han är allvis såväl som allsmäktig. Människans visdom växer fram ur försöken och misstagen i människans erfarenhet; Guds visdom utgörs av den obegränsade fullkomligheten i hans infinita universuminsikt, och detta gudomliga förhandsvetande styr effektivt den skapande fria viljan.

4:3.5 (58.3) Den Universelle Fadern gör aldrig någonting som senare skulle förorsaka sorg eller ledsnad, men viljevarelserna, som hans Skaparpersonligheter ute i universerna har planerat och gjort, förorsakar ibland genom sina olyckliga val känslor av gudomlig sorg hos sina Skaparföräldrar. Men fastän Fadern varken gör misstag, känner ledsnad eller upplever sorg är han en varelse med en faders tillgivenhet, och hans hjärta känns utan tvivel tungt när hans barn inte lyckas uppnå de andliga nivåer som de är kapabla till med den hjälp

som så frikostigt erbjuds genom universernas planer för andlig förkovran och program för de dödligas uppstigande.

4:3.6 (58.4) Faderns infinita godhet ligger bortom fattningsförmågan för det finita sinnet i tiden; därför måste det alltid erbjudas en kontrast som innehåller det jämförbara onda (inte synd) för att alla faser av relativ godhet effektivt skall kunna uppvisas. Den gudomliga godhetens fullkomlighet kan urskiljas av ofullkomliga dödligas insikt endast för att den står i kontrastiv förening med relativ ofullkomlighet i tidens och materiens förhållanden i rymdens rörelser.

4:3.7 (58.5) Guds karaktär är infinit övermänsklig; därför måste en sådan natur hos gudomligheten personaliseras, såsom i de gudomliga Sönerna, innan det ens kan fattas i tro av människans finita sinne.

4. Att förstå Gud

4:4.1 (58.6) Gud är den enda stationära, i sig själv inneslutna och oföränderliga varelsen i hela universernas universum; han har ingenting utanför, ingenting bortom, inget förgånget och inget framtida. Gud är målinriktad energi (skapande ande) och absolut vilja, och dessa är självexisterande och universella.

4:4.2 (58.7) Emedan Gud är självexisterande är han absolut oberoende. Själva Guds identitet är avig mot förändring. ”Jag, Herren, förändras icke.” Gud är oföränderlig; men inte förrän ni uppnår paradisstatus kan ni ens börja förstå hur Gud kan gå från det enkla till det komplexa, från identitet till variation, från stillastående till rörelse, från infinitet till finitet, från det gudomliga till det

mänskliga, och från enhet till tvåfaldighet och trefaldighet. Och Gud kan på detta sätt modifiera manifestationerna av sin absoluthet emedan gudomlig oföränderlighet inte innebär orörlighet; Gud har vilja — han *är* vilja.

4:4.3 (58.8) Gud är varelsen med absolut självbestämmande; det finns inga gränser för hans universumreaktioner utom dem han själv har uppställt, och hans handlingar av fri vilja är betingade endast av de gudomliga kvaliteter och perfekta attribut som av naturen karaktäriserar hans eviga väsen. Därför förhåller sig Gud till universum såsom en varelse som karaktäriseras av slutlig godhet utökad med en fri vilja som kännetecknas av skapande infinitet.

4:4.4 (58.9) Fadern-Absolutet är skaparen av det centrala och perfekta universumet och Fader till alla andra Skapare. Personlighet, godhet och talrika andra kännetecken delar Gud med människan och andra varelser, men viljans infinitet är uteslutande hans. Vad Guds skapande handlingar beträffar är han endast begränsad av inklinationer som är utmärkande för hans eviga natur och av det som hans infinita visdom kräver. Gud personligen väljer endast det infinit perfekta, därav centraluniversumets utsökta perfektion; och fastän Skaparsönerna helt delar hans gudomlighet, ja även faser av hans absoluthet, begränsas de inte helt och hållet av den visdomens slutlighet som styr viljans infinitet hos Fadern. Hos Mikael-klassens Söner blir därför den skapande fria viljan rentav mera aktiv, helt gudomlig och nästan ultimat om inte absolut. Fadern är infinit och evig, men att förneka möjligheten av hans viljemässiga självbegränsning är liktydigt med att förneka själva begreppet om hans viljemässiga absoluthet.

4:4.5 (59.1) Guds absoluthet genomströmmar alla sju nivåer av universumverklighet. Och på hela detta absoluta väsen inverkar Skaparens förhållande till sin familj av universumvarelser. Precision kan vara utmärkande för treenighetsrättvisan i universernas universum, men i alla sina vida familjrelationer med tidens skapade varelser styrs universernas Gud av *gudomlig känsla*. Först och sist — för evigt — är den infinite Guden en *Fader*. Oberoende av alla de möjliga benämningar under vilka han lämpligen kunde vara känd, har jag blivit instruerad att framställa hela skapelsens Gud som den Universelle Fadern.

4:4.6 (59.2) Hos Gud Fadern styrs inte den fria viljans yttringar av makt, inte heller leds de enbart av intellekt; den gudomliga personligheten definieras som bestående av ande och den manifesterar sig i universerna som kärlek. Därför är det Första Ursprunget och Centret i alla sina personliga relationer med de skapades personlighet i universerna alltid och konsekvent en kärleksfull Fader. Gud är en Fader i ordets högsta bemärkelse. Han är evigt motiverad av den gudomliga kärlekens fullkomliga idealism, och detta ömma väsen får sitt starkaste uttryck och sin största tillfredsställelse i att älska och att bli älskat.

4:4.7 (59.3) I vetenskapen är Gud den Första Orsaken, i religionen den universelle och kärleksfulle Fadern; i filosofin den enda varelse som existerar av sig själv, som inte är beroende av någon annan varelse för sin tillvaro, men som välvilligt skänker tillvarons verklighet åt alla ting och åt alla andra varelser. Men det fordras uppenbarelse för att visa att den Första Orsaken i vetenskapen och den självexisterande Enheten i filosofin är religionens Gud, full av

barmhärtighet och godhet, förbunden att åstadkomma evig överlevnad för sina barn på jorden.

4:4.8 (59.4) Vi har behov av begreppet den Infinite, men vi dyrkar erfarenhetsidén om Gud, vår förmåga att var- och närsomhelst fatta personlighets- och gudomlighetsfaktorerna som ingår i vår högsta uppfattning om Gudomen.

4:4.9 (59.5) I och med de mänskliga begränsningarnas skrämmande anblick föds medvetenheten om ett segerrikt människoliv på jorden från den skapades tro som vågar utmana varje återkommande episod i tillvaron med den osvikliga förklaringen: Även om jag inte kan göra detta, så lever i mig en som kan och skall göra det, en som är en del av Fader-Absolutet i universernas universum. Och detta är ”den seger som övervinner världen, nämligen er tro.”

5. Oriktiga uppfattningar om Gud

4:5.1 (59.6) Den religiösa traditionen utgörs av de ofullständigt bevarade uppteckningarna om det som gångna tiders gudsmedvetna människor hade erfarit, men sådana skrifter är otillförlitliga som vägledare för ett religiöst liv eller som källan till sann information om den Universelle Fadern. Sådana trosföreställningar från forna tider har alltid undergått förändringar emedan den primitiva människan var en mytskapare.

4:5.2 (60.1) En av de största orsakerna till förvirring på Urantia när det gäller Guds väsen kommer sig av att era heliga böcker är

oförmögna att klart göra åtskillnad mellan Paradistreenighetens personligheter samt mellan Paradisgudomen och lokaluniversernas skapare och administratörer. Under de gångna domperioderna av partiell förståelse har era präster och profeter inte lyckats klart skilja mellan Planetprinsar, Systemhärskare, Konstellationsfäder, Skaparsöner, Superuniversumhärskare, den Suprema Varelsen och den Universelle Fadern. Många av budskapen från underordnade personligheter, såsom Livsbärare och olika klasser av änglar, har i era skrifter presenterats som kommande från Gud själv. Det religiösa tänkandet på Urantia sammanblandar fortfarande Gudomens associerade personligheter med den Universelle Fadern själv, så att alla inkluderas under samma benämning.

4:5.3 (60.2) Människorna på Urantia lider alltjämt under inflytandet av primitiva uppfattningar om Gud. Gudarna som rasar i stormen, som skakar jorden i sin vrede och slår människorna till jorden i sin ilska, som avkunnar sina domar av missnöje i tider av hungersnöd och översvämningar — detta är den primitiva religionens gudar; det är inte de Gudar som lever och härskar i universerna. Sådana uppfattningar är en kvarleva från de tider då människorna antog att universum stod under sådana inbillade gudars nyckfulla ledning och herravälde. Men den dödliga människan börjar inse att hon lever i en värld av relativ lag och ordning vad beträffar de Suprema Skaparnas och de Suprema Övervakarnas administrativa principer och beteende.

4:5.4 (60.3) Den barbariska tanken att lugna en ilsken Gud, att blidka en sårad Herre, att vinna Gudomens gunst genom offer och

botgöring och rentav genom blodsutgjutelse representerar en alltigenom barnslig och primitiv religion, en filosofi som är ovärdig en tid av vetenskap och sanning. Dylika trosföreställningar är ytterst motbjudande för de himmelska varelser och gudomliga härskare som tjänar och styr i universerna. Det är en förolämpning mot Gud att tro, anse eller lära ut att oskyldigt blod måste utgjas för att vinna hans gunst eller avleda den inbillade gudomliga vreden.

4:5.5 (60.4) Hebréerna trodde att ”det inte gives förlåtelse av synd utan att blod utgjes”. De hade inte funnit befrielse från den gamla och hedniska tanken att Gudarna kunde blidkas endast av att se blod, fastän Mose åstadkom ett klart framsteg då han förbjöd människooffer och ersatte dem i sina beduinanhängares primitiva sinne med ceremoniella offer av djur.

4:5.6 (60.5) Utgivningen av en Paradisson till er värld hörde på ett naturligt sätt till avslutandet av en planetarisk tidsålder; det var oundvikligt och blev inte nödvändigt för syftet att vinna Guds ynnest. Detta utgivande kom också händelsevis att vara en Skaparsons sista personliga uppträdande i det långa äventyret att vinna erfarenhetsmässig överhöghet i sitt universum. Vilken travesti på Guds infinita karaktär är inte denna lära, att hans faderliga hjärta i all sin stränga kylighet och hårdhet var så oberört av hans skapade varelsers olyckor och sorger, att hans ömsinta barmhärtighet inte flödade fram förrän han såg sin oklanderlige Son blöda och dö på korset på Golgata!

4:5.7 (60.6) Men invånarna på Urantia kommer att finna befrielse från dessa uråldriga misstag och hedniska vidskepelser angående den Universelle Faderns väsen. Uppenbarelsen om sanningen om Gud

håller på att framträda, och människosläktet är bestämt att lära känna den Universelle Fadern med all den skönhet i karaktären och alla de älskvärda egenskaper som så storartat visades av Skaparsonen, som vistades på Urantia som Människoson och som Guds Son.

4:5.8 (61.1) [Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 4](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 6](#) >>

Kapitel 5

Guds förhållande till individen

5:0.1 (62.1) OM MÄNNISKANS finita sinne inte kan förstå hur en så stor och majestätisk Gud som den Universelle Fadern kan nedstiga från sin eviga boning i infinit fullkomlighet för att vänskapligt umgås med den individuella människovarelsen, då måste detta finita intellekt bygga sin förvissning om gudomligt kompanjonskap på den sanningen att ett verkligt fragment av den levande Guden dväljs i intellektet hos varje normalt sinnad och moraliskt medveten Urantia-dödlig. Tankeriktarna i människans inre är en del av Paradisfaderns eviga Gudom. Människan behöver inte gå längre än till sin egen inre erfarenhet av själens kontemplation av denna andliga realitets närvaro för att finna Gud och söka få gemenskap med honom.

5:0.2 (62.2) Gud har distribuerat infiniteten i sitt eviga väsen bland sina sex absoluta jämställdas existentiella realiteter, men han kan när som helst ta direkt personlig kontakt med varje del, fas eller art av skapelsen genom förmedling av sina förpersonliga fragment. Och den evige Guden har också reserverat för sig själv förmånsrätten att utge personlighet åt de gudomliga Skaparna och åt de levande varelserna i universernas universum, samtidigt som han dessutom har reserverat privilegiet att upprätthålla direkt och föräldramässig kontakt med alla dessa personliga varelser genom personlighetsströmkretsen.

1. Vägen till Gud

5:1.1 (62.3) Oförmågan hos de finita varelserna att närma sig den infinite Fadern ligger inte i Faderns avståndstagande utan i finiteten och de materiella begränsningarna hos skapade varelser. Omfattningen av den andliga skillnaden mellan den högsta personligheten som existerar i universum och de lägre grupperna av skapade förståndsvarelser är ofattbar. Om det vore möjligt för de lägre intelligensklasserna att med detsamma bli transporterade intill Fadern själv, skulle de inte veta att de är där. De skulle vara där precis lika omedvetna om den Universelle Faderns närvaro som de nu är. Den dödliga människan har en lång, lång väg framför sig innan hon följdriktigt och inom det möjligas gränser kan be om att tryggt bli ledsagad till den Universelle Faderns paradistillvaro. Människan måste andligen omvandlas många gånger innan hon kan nå en nivå

som ger den andliga syn som gör det möjligt för henne att se ens en av de sju Härskarandarna.

5:1.2 (62.4) Vår Fader gömmer sig inte; han har inte godtyckligt dragit sig tillbaka. Han har mobiliserat den gudomliga visdomens resurser i en strävan utan slut för att uppenbara sig för barnen i sina universella domäner. Det finns en infinit storslagenhet och en obeskrivlig generositet förenad med majestätet i hans kärlek, som får honom att längta efter kontakt med varje skapad varelse som kan förstå, älska eller närma sig honom; och det är därför de begränsningar, som är en naturlig del av dig och oskiljaktiga från din finita personlighet och materiella existens, bestämmer den tid, den plats och de omständigheter på och under vilka du kan nå färdmålet för de dödligas uppstigande och stå framför Fadern i alltings centrum.

5:1.3 (63.1) Även om din ankomst till Faderns paradistillvaro måste vänta tills du har uppnått de högsta finita nivåerna av andligt framåtskridande borde du glädja dig åt att inse den ständiga möjligheten till omedelbar gemenskap med Faderns utgivna ande, som är så intimt förenad med själen i ditt inre och med ditt förandligande jag.

5:1.4 (63.2) De dödliga från tidens och rymdens världar kan visa stora olikheter när det gäller medfödda förmågor och intellektuell begåvning, de kan ha fördelen av en omgivning särskilt gynnsam för socialt framåtskridande och moralisk förkovran, eller de kan lida av bristen på nästan varje mänskligt hjälpmedel till kultur och förväntade framsteg i civilisationens färdigheter; men möjligheterna till andliga framsteg i uppstigningskarriären är lika för alla; nivåer av tilltagande andlig insikt och ökande kosmiska betydelser uppnås helt oberoende

av alla sådana sociomoraliska skillnader i den diversifierade materiella omgivningen i de evolutionära världarna.

5:1.5 (63.3) Hur de dödliga på Urantia än må skilja sig i sina intellektuella, sociala, ekonomiska och även moraliska möjligheter och förutsättningar, glöm inte att deras andliga utrustning är enhetlig och unik. De har alla samma gudomliga närvaro i gåvan från Fadern, och de är alla lika privilegierade att söka intim personlig gemenskap med denna ande av gudomligt ursprung i människans inre, och de kan alla likvärdigt välja att acceptera dessa Mysterieledsagares enhetliga andliga ledande.

5:1.6 (63.4) Om den dödliga människan är helhjärtat andligt motiverad, oreserverat hängiven att göra Faderns vilja, och då hon är så säkert och effektivt andligen utrustad med den gudomliga inre Riktaren, då kan ingenting hindra att det i den individens erfarenhet uppkommer den sublima medvetenheten om att känna Gud och den överjordiska vissheten om att överleva för att finna Gud genom den progressiva erfarenheten att bli mer och mer lik honom.

5:1.7 (63.5) I människan lever andligen en överlevande Tankeriktare. Om ett sådant människosinne är uppriktigt och andligt motiverat, om en sådan människosjäl önskar lära känna Gud och bli som han är, ärligt önskar göra Faderns vilja, finns det ingen negativ inverkan i form av berövande eller försakelse hos den dödliga och inte heller någon möjligen störande positiv kraft, som kan hindra en sådan gudomligt motiverad själ från att tryggt stiga upp till Paradisets portar.

5:1.8 (63.6) Fadern önskar att alla hans skapade varelser skulle ha personlig gemenskap med honom. Han har i Paradiset ett ställe för att

ta emot alla dem vilkas överlevnadsstatus och andliga väsen gör en sådan uppnåelse möjlig. Etablera därför i er filosofi nu och för evigt: För var och en av er, och för oss alla, är Gud möjlig att nå fram till, Fadern är uppnåelig, vägen är öppen; den gudomliga kärlekens krafter och den gudomliga administrationens metoder och medel är alla sammankopplade i en strävan att för varje värdig förståndsvarelse i varje universum underlätta framskridandet till den Universelle Faderns paradistillvaro.

5:1.9 (63.7) Det faktum att det tar en enormt lång tid att komma fram till Gud gör inte den Infinites väsen och personlighet alls mindre verkliga. Er uppstigning är en del av de sju superuniversernas kretsgång, och fastän ni kretsar runt där otaliga gånger kan ni vänta er att i ande och status alltid kretsa inåt. Ni kan lita på att bli omvandlade från sfär till sfär, från de yttre kretsarna allt närmare det inre centret, och en dag, tvivla inte, skall ni stå i den gudomliga och centrala närvaron och skåda honom, bildligt talat, ansikte mot ansikte. Det är en fråga om att uppnå verkliga och faktiska andliga nivåer; och dessa andliga nivåer kan uppnås av varje varelse i vars inre en Mysterieleadsagare har vistats och vilken sedan för evigt har förenats med denna Tankeriktare.

5:1.10 (64.1) Fadern befinner sig inte i en andlig gömma, men så många av hans skapade varelser har gömt sig själva bland dimmorna förorsakade av sina egensinniga beslut och har tills vidare separerat sig från gemenskapen med hans ande och hans Sons ande genom att välja sina egna förvänder vägar och genom att ge sig hän åt självhävdelsen som har sin källa i ett intolerant sinne och oandligt väsen.

5:1.11 (64.2) Den dödliga människan kan närma sig Gud och upprepade gånger överge den gudomliga viljan så länge som förmågan att välja finns kvar. Människans slutliga dom förseglas inte förrän hon har förlorat förmågan att välja Faderns vilja. Faderns hjärta stängs aldrig för hans barns behov och böner. Men hans avkomma stänger för evigt sitt hjärta för Faderns dragningskraft då de slutligt och för alltid förlorar önskan att göra hans gudomliga vilja — att lära känna honom och vara sådan som han är. På samma sätt är människans eviga ödesbestämmelse säkrad när fusionen med Riktaren kungör för universum att denna uppstigande varelse har gjort det slutliga och oåterkalleliga valet att leva enligt Faderns vilja.

5:1.12 (64.3) Den store Guden tar direkt kontakt med den dödliga människan och ger en del av sitt infinita, eviga och ofattbara jag att leva och dväljas i hennes inre. Gud har gett sig ut på det eviga äventyret med människan. Om du fogar dig i de andliga krafternas ledning inom dig och kring dig, kan du inte annat än lyckas med att uppnå den höga bestämmelse som en kärleksfull Gud har satt som mål i universum för sina uppstigande varelser från de evolutionära världarna i rymden.

2. Guds närvaro

5:2.1 (64.4) Den Infinites fysiska närvaro utgörs av det materiella universumets verklighet. Den sinnesmässiga närvaron av Gudomen måste bestämmas av djupet i den individuella intellektuella erfarenheten och av den evolutionära personlighetsnivån.

Gudomlighetens andliga närvaro måste av nödvändighet vara differentierad i universum. Den bestäms av den andliga förmågan till mottaglighet och av i vilken grad den skapades vilja har vigts åt att göra den gudomliga viljan.

5:2.2 (64.5) Gud lever i var och en av sina andefödda söner. Paradissönerna har alltid tillträde till Gud, "Faderns högra sida", och alla hans skapade varelsers personligheter har tillträde till "Faderns famn". Detta syftar på personlighetsströmkretsen när, var och hur den än kontaktas, eller när det annars gäller att få personlig, självmedveten kontakt och gemenskap med den Universelle Fadern antingen i det centrala hemvistet eller på någon annan angiven plats såsom på en av Paradisets sju heliga sfärer.

5:2.3 (64.6) Den gudomliga närvaron kan emellertid inte upptäckas någonstans i naturen eller ens i livet hos gudsmedvetna dödliga lika fullt och lika säkert som i ert bemödande till gemenskap med den i er dväljande Mysterieleadsagaren, Tankeriktaren från Paradiset. Vilket misstag att drömma om Gud långt borta i skyarna när den Universelle Faderns ande lever inom ditt eget sinne!

5:2.4 (64.7) Det är på grund av detta Gudsfragment som dvärls i ert inre som ni kan hoppas, då ni framskrider i harmoniseringen med Riktarens andliga ledning, att tydligare urskilja närvaron och den förvandlande kraften härstammande från de andra andliga inflytelser som omger er och berör er men inte fungerar som en integrerad del av er. Den omständigheten att ni inte är intellektuellt medvetna om en nära och intim kontakt med Riktaren i ert inre vederlägger på intet sätt en sådan upphöjd upplevelse. Beviset för umgänge med den gudomliga Riktaren ligger helt och hållet i karaktären och

omfattningen av de andens frukter som frambringas i den enskilda troendes livserfarenhet. ”Av deras frukter skall ni känna dem.”

5:2.5 (65.1) Det är synnerligen svårt för den dödliga människans föga förändligade materiella sinne att erfara ett tydligt medvetande om andeverksamheten hos sådana gudomliga väsen som de paradisiska Riktarna. Då själen, som skapas gemensamt av sinnet och Riktaren, blir alltmer existerande utvecklas också en ny fas av själsmedvetande som kan erfara den Hemlighetsfulla Ledsagarens närvaro och känna igen dess andeledning och andra övermateriella aktiviteter.

5:2.6 (65.2) Hela erfarenheten av gemenskap med Riktaren är en fråga som gäller moralisk status, mental motivation och andlig upplevelse. Självförverkligandet av en sådan uppnåelse är i huvudsak, fastän inte uteslutande, begränsad till själsmedvetandets områden, men bevisen framspringer och är rikliga i form av andens frukter i livet hos alla sådana som står i kontakt med anden i sitt inre.

3. Sann dyrkan

5:3.1 (65.3) Fastän Paradisgudomarna sedda från universumets synpunkt är som en, är de i sina andliga relationer med sådana varelser som bebor Urantia också tre distinkta och skilda personer. Det finns en skillnad mellan Gudsvarelserna när det gäller personliga vädjanden, gemenskap och andra intima relationer. I högsta bemärkelse dyrkar vi den Universelle Fadern och endast honom. Det är sant att vi kan dyrka Fadern, och vi gör det, så som han framträder

i sina Skaparsöner, men dyrkan och tillbedjan gäller direkt eller indirekt Fadern.

5:3.2 (65.4) Alla slag av åkallan hör till den Evige Sonens område och till Sonens andliga organisation. Böner, alla formella kommunikationer, allting förutom tillbedjan och dyrkan av den Universelle Fadern är ärenden som berör ett lokaluniversum; de går normalt inte vidare utanför området av en Skaparsons jurisdiktion. Men dyrkan innesluts och avsänds utan tvekan till Skaparens person med hjälp av Faderns personlighetsströmkrets. Vi tror också att en sådan registrering av vördnaden från en riktarförsedd varelse underlättas av Faderns andenärvaro. Det finns en oerhörd mängd bevis som stöd för denna tro, och jag vet att alla klasser av Fadersfragment har fullmakt att registrera sina undersåtars äkta och ärliga tillbedjan på ett godtagbart sätt hos den Universelle Fadern. Riktarna utnyttjar utan tvivel även direkta förpersonliga kommunikationskanaler med Gud, och de kan likaså använda den Evige Sonens strömkretsar för andegravitation.

5:3.3 (65.5) Dyrkan sker för dess egen skull; bönen innehåller ett element av eget eller skapade varelsers intresse; det är den stora skillnaden mellan dyrkan och bön. Det finns absolut ingen anhållan om någonting för en själv eller något annat element av personligt intresse i sann dyrkan; vi dyrkar helt enkelt Gud för vad vi förstår honom vara. Dyrkan begär ingenting och väntar sig ingenting för den dyrkande. Vi dyrkar inte Fadern för att vi skulle få någonting i gengäld av en sådan hyllning; vi visar en sådan tillgivenhet och utövar en sådan dyrkan som en naturlig och spontan reaktion då vi

igenkänner Faderns ojämförliga personlighet och på grund av hans älskvärda väsen och beundransvärda egenskaper.

5:3.4 (65.6) I det ögonblick då självintressets element tränger in i dyrkan, förändras andakten från dyrkan till bön och borde lämpligen hellre riktas till den Evige Sonens person eller till Skaparsonen. Men i den praktiska religiösa erfarenheten finns det ingen orsak varför bön inte skulle riktas till Gud Fadern som en del av sann dyrkan.

5:3.5 (66.1) När ni sköter de praktiska sakerna i ert dagliga liv tas ni om hand av de andepersonligheter som har sitt ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret; ni samarbetar med representanter för Samverkaren. Sålunda dyrkar ni Gud, ber till och har gemenskap med Sonen och utarbetar detaljerna i ert liv på jorden i kontakt med den Oändlige Andens förståndsvarelser, som verkar i er värld och överallt i ert universum.

5:3.6 (66.2) Skapar- eller Härskarsönerna, som leder lokaluniversernas öden, representerar både den Universelle Fadern och Paradisets Evige Son. Dessa Universumsöner mottar i Faderns namn den tillbedjande dyrkan och lyssnar till de vädjanden som framförs av deras bönfällande undersåtar överallt i respektive skapelse. För barnen i ett lokaluniversum är en Mikaelson, för alla praktiska syften och ändamål, Gud. Han är personifieringen av den Universelle Fadern och den Evige Sonen i lokaluniversumet. Den Oändlige Anden står i personlig kontakt med barnen i dessa riken genom Universumandarna, de administrativa och skapande medarbetarna till Paradisets Skaparsöner.

5:3.7 (66.3) Uppriktig gudsdyrkan innebär mobilisering av den mänskliga personlighetens alla krafter under den evolverande själens dominans och under gudomlig ledning av den med själen förbundna Tankeriktaren. Det materiellt begränsade sinnet kan aldrig bli särskilt medvetet om den verkliga betydelsen av sann gudsdyrkan.

Människans förståelse av vad gudsdyrkan i verkligheten är bestäms i huvudsak av på vilken utvecklingsnivå hennes evolverande odödliga själ befinner sig. Själens andliga tillväxt sker helt oberoende av det intellektuella självmedvetandet.

5:3.8 (66.4) Gudsdyrkan innebär den trolovade Riktarens sublima bemödande att till den gudomlige Fadern vidarebefordra den obeskrivliga längtan och de utsägliga strävandena hos människans själ: den gemensamma skapelsen av det dödliga sinnet som söker Gud och den odödliga Riktaren som uppenbarar Gud. Dyrkan är därför den handling där det materiella sinnet samtycker till strävan hos dess förandligande själv att, under ledning av den associerade anden, kommunicera med Gud som en trosson till den Universelle Fadern. Det dödliga sinnet samtycker till dyrkan; den odödliga själen åtrår och initierar dyrkan; den gudomliga Riktarnärvaron leder denna dyrkan på det dödliga sinnets och den evolverande odödliga själens vägnar. Sann dyrkan blir i sista hand en erfarenhet som förverkligas på fyra kosmiska nivåer: den intellektuella, den morontiella, den andliga och den personliga — i medvetandet hos sinnet, själen och anden samt i deras förening i personligheten.

4. Gud i religionen

- 5:4.1 (66.5) Moralläran i evolutionsreligionerna *driver* människorna framåt i sökandet efter Gud med rädslan som drivkraft. Uppenbarelsereligionerna *lockar* människorna att söka efter en kärlekens Gud för att de längtar efter att bli lik honom. Men religionen är inte enbart en passiv känsla av ”absolut beroende” och ”överlevnadsvisshet”; det är en levande och dynamisk erfarenhet av gudomlighetsuppnåelse byggd på tjänande av mänskligheten.
- 5:4.2 (66.6) Den stora och omedelbara förtjänsten av sann religion är etablerandet av en bestående enhetlighet i människans erfarenhet, en varaktig frid och en djup tillförsikt. Hos den primitiva människan innebär även polyteismen ett relativt förenhetligande av den evolverande uppfattningen om Gudomen; polyteism är monoteism i vardande. Förr eller senare kommer Gud att förstås som verkligheten i värdena, substansen i betydelserna och livet i sanningen.
- 5:4.3 (67.1) Gud är inte enbart den som anger ödesbestämmelsen; han *är* människans eviga bestämmelse. Människans alla icke-religiösa aktiviteter försöker böja universum till ett förvrängt tjänande av jaget; den sant religiösa individen strävar efter att identifiera jaget med universum och att därefter ägna detta förenade jags aktiviteter åt att tjäna universumfamiljen av medvarelser, mänskliga och övermänskliga.
- 5:4.4 (67.2) Filosofins och konstens domäner ligger mellan de icke-religiösa och de religiösa aktiviteterna hos det mänskliga jaget. Genom konst och filosofi lockas den materiellt sinnade människan att fundera på de andliga realiteter och universumvärden som har evig betydelse.

5:4.5 (67.3) Alla religioner lär att dyrka Gudomen och har någon lära om människans frälsning. Den buddistiska religionen utlovar frälsning från lidande, oändlig frid; den judiska religionen utlovar frälsning från svårigheter, framgång baserad på rättfärdighet; den grekiska religionen utlovade frälsning från disharmoni, det fula, genom att uppleva skönheten; kristendomen utlovar frälsning från synden, helighet; muhammedanismen erbjuder befrielse från de stränga moralnormerna i judendomen och kristendomen. Jesu' religion *är* frälsning från jaget, befrielse från det onda i de skapades isolering i tid och evighet.

5:4.6 (67.4) Hebréerna baserade sin religion på godhet; grekerna på skönhet; båda religionerna sökte sanningen. Jesus uppenbarade en kärlekens Gud, och kärleken innesluter all sanning, skönhet och godhet.

5:4.7 (67.5) Anhängarna av Zoroaster hade en moralreligion; hinduerna en metafysikreligion; anhängarna av Konfutse en etikreligion. Jesus levde en religion av *tjänande*. Alla dessa religioner är av värde då de är giltiga sätt att komma till Jesu religion. Det är religionens bestämmelse att bli ett förverkligande av den andliga föreningen av allt som är gott, vackert och sant i människans erfarenhet.

5:4.8 (67.6) Den grekiska religionen hade som motto "Känn dig själv"; hebréerna centrerade sin undervisning på "Känn din Gud"; de kristna predikar ett evangelium som syftar till "kännedom om Herren Jesus Kristus"; Jesus förkunnade den goda nyheten att "känna Gud och dig själv som en son till Gud." Dessa olika uppfattningar om religionens syfte bestämmer individens attityd i olika livssituationer

och antyder djupet av dyrkan och karaktären av hans personliga bönevanor. Varje religions andliga status kan avgöras på basis av karaktären av dess böner.

5:4.9 (67.7) Uppfattningen om en halvt människolik och svartsjuk Gud utgör ett oundvikligt övergångsskede mellan polyteism och en ädel monoteism. En upphöjd antropomorfism representerar den högsta nivå som en rent evolutionär religion kan uppnå. Kristendomen har lyft upp antropomorfismens begrepp från det mänskliga idealet till det transcendenta och gudomliga begreppet om den förhärligade Kristuspersonen. Och detta är den högsta form av antropomorfism som människan någonsin kan göra sig en föreställning om.

5:4.10 (67.8) Den kristna uppfattningen om Gud är ett försök att kombinera tre skilda läror:

5:4.11 (67.9) 1. *Den hebreiska uppfattningen* — Gud som en försvarare av moraliska värden, en rättfärdig Gud.

5:4.12 (67.10) 2. *Den grekiska uppfattningen* — Gud som en förenare, en visdomens Gud.

5:4.13 (68.1) 3. *Jesu uppfattning* — Gud som en levande vän, en kärleksfull Fader, den gudomliga närvaron.

5:4.14 (68.2) Det måste därför vara uppenbart att den sammansatta kristna teologin har stora svårigheter att stämma överens och uppnå konsekvens. Dessa svårigheter förvärras ytterligare av att den tidiga kristendomens läror i allmänhet baserade sig på den personliga religiösa erfarenheten hos tre olika personer: Filon från Alexandria, Jesus från Nasaret och Paulus från Tarsus.

5:4.15 (68.3) Vid studiet av Jesu religiösa liv, betrakta honom positivt. Tänk inte så mycket på hans syndfrihet som på hans rättfärdighet, hans kärleksfulla tjänande. Jesus förhöjde den passiva kärlek som framträder i hebréernas uppfattning om den himmelske Fadern till den högre, *aktiva* Guden som tillgivet älskar de skapade varelserna och som är varje individs, även missdådarens, Fader.

5. Medvetandet om Gud

5:5.1 (68.4) Moralen har sitt ursprung i det förnuft som finns i självmedvetandet; den är överdjurisk men helt evolutionär. Människans evolution frambringar i sin utveckling alla de förmågor som föregår utgivandet av Riktarna och utgjutandet av Sanningens Ande. Men uppnåendet av moraliska nivåer befriar inte människan från de dödligas reella kamp i livet. Människans fysiska omgivning för med sig kampen för tillvaron; de sociala förhållandena gör etiska anpassningar nödvändiga; moralsituationerna fordrar beslutsfattande inom förnuftets högsta områden; den andliga erfarenheten (då människan har insett Gud) fordrar att människan finner honom och uppriktigt strävar efter att vara som han är.

5:5.2 (68.5) Religionen bygger inte på vetenskapens fakta, samhällets krav, filosofins antaganden eller på skyldigheter som framgår ur moralen. Religion är ett oberoende område av mänsklig respons till livssituationer, och den framkommer ofelbart på alla stadier i människans utveckling efter moralstadiet. Religionen kan genomsyra alla fyra nivåer av värdeuppfattning och upplevelse av

gemenskap i universum: självbevarelsens fysiska eller materiella nivå, den sociala eller emotionella nivån av gemenskap, förnuftets moral- eller pliktnivå, den andliga nivån av medvetande om universumgemenskap genom gudomlig dyrkan.

5:5.3 (68.6) Den faktasökande vetenskapsmannen föreställer sig Gud som den Första Orsaken, en kraftens Gud. Den känslosamma konstnären ser Gud som skönhetens ideal, en estetikens Gud. Den överläggande filosofen är stundom benägen att föra fram den universella enhetlighetens Gud, rentav en panteistisk Gud. Den troende religiösa människan tror på en Gud som fostrar överlevnad, Fadern i himlen, kärlekens Gud.

5:5.4 (68.7) Utvecklingsreligionen har alltid sina rötter i moraliskt handlande, som utgör en del även av uppenbarad religion, men aldrig hela den religiösa erfarenheten. Socialt tjänande är ett resultat av moraliskt tänkande och religiöst liv. Moralitet leder inte biologiskt till den religiösa erfarenhetens högre andliga nivåer. Dyrkan av det abstrakt sköna är inte dyrkan av Gud, inte heller är förhålligandet av naturen eller vördnaden inför enhetligheten dyrkan av Gud.

5:5.5 (68.8) Den evolutionära religionen är moder till vetenskapen, konsten och filosofin som alla upphöjde människan till den nivå där hon är mottaglig för uppenbarad religion, inklusive utgivandet av Riktare och ankomsten av Sanningens Ande. Den evolutionära bilden av människans existens börjar och slutar med religion, även om mycket olika slag av religion, den ena evolutionell och biologisk, den andra uppenbarelsemessig och periodiskt utgiven. Och medan religionen sålunda är normal och naturlig för människan är den också valbar. Människan måste inte vara religiös mot sin vilja.

5:5.6 (69.1) Den religiösa upplevelsen, som väsentligen är andlig, kan aldrig helt förstås av det materiella sinnet; därav teologins funktion, religionens psykologi. Den väsentliga läran om människans uppfattning om Gud skapar en paradox för den finita fattningsförmågan. Det är så gott som omöjligt för människans logik och finita förnuft att harmonisera uppfattningen om den gudomliga immanensen, Gud inom och en del av varje individ, med tanken om Guds transcendens, den gudomliga dominansen av universernas universum. Dessa två väsentliga uppfattningar av Gudomen måste förenas i trosuppfattningen om transcendensen hos en personlig Gud och i insikten om den i människan inneboende närvaron av ett fragment av denna Gud för att motivera en intelligent dyrkan och bekräfta hoppet om personlighetens överlevnad. Svårigheterna och paradoxerna i religionen kommer sig av att religionens realiteter ligger långt bortom de dödligas intellektuella fattningsförmåga.

5:5.7 (69.2) Den dödliga människan får tre stora tillfredsställelser av den religiösa erfarenheten, även under sina dagar av temporär vistelse på jorden:

5:5.8 (69.3) 1. *Intellektuellt* får hon tillfredsställelsen av ett enhetligare, mer förenat mänskligt medvetande.

5:5.9 (69.4) 2. *Filosofiskt* får hon en bekräftelse av sina ideal och moraliska värden.

5:5.10 (69.5) 3. *Andligen* frodas hon i upplevelsen av gudomligt kompanjonskap, i den andliga tillfredsställelsen av sann dyrkan.

5:5.11 (69.6) Gudsmedvetenhet, så som den upplevs av en evolverande dödlig i världarna, måste bestå av tre varierande faktorer,

tre olika nivåer av verklighetsuppfattning. Först kommer sinnesmedvetandet — uppfattandet av Guds-*idén*. Därefter följer själsmedvetandet — uppfattandet av Guds-*idealet*. Till sist gryr andemedvetandet — uppfattandet av Guds *anderealitet*. Genom att förena dessa faktorer när det gäller att uppfatta det gudomliga, hurän ofullständigt, täcker den dödliga personligheten alltid alla medvetna nivåer med insikten om Guds *personlighet*. Hos de dödliga som har uppnått Finalitkåren kommer allt detta att i sinom tid leda till förståelsen av Guds *suprematet* och kan senare resultera i insikten om Guds *ultimatet*, någon fas av det absonita supermedvetandet om Paradisfadern.

5:5.12 (69.7) Upplevelsen av gudsmedvetenhet förblir densamma från generation till generation, men med varje framåtskridande skede i fråga om människans vetande *måste* den filosofiska uppfattningen och de teologiska definitionerna om Gud förändras. Att känna Gud, religiöst medvetande, är en universell realitet, men oberoende av hur giltig (verklig) den religiösa upplevelsen är måste den vara villig att underkasta sig intelligent kritik och rimlig filosofisk tolkning; den får inte försöka vara någonting skilt för sig i den totala mänskliga erfarenheten.

5:5.13 (69.8) Personlighetens eviga överlevnad beror helt på det dödliga sinnets val; dess avgöranden bestämmer överlevnadspotentialen hos den odödliga själen. När sinnet tror på Gud och själen känner Gud och när de tillsammans med den uppfostrande Riktaren alla *åstundar* Gud, då är överlevnaden säkrad. Begränsningar i intellektet, bristfälligheter i utbildningen, bristen på kultur, utarmad social ställning, ja även underlägsna mänskliga

moraluppfattningar som ett resultat av olycklig avsaknad av utbildningsmässiga, kulturella och sociala förmåner, kan inte omintetgöra den gudomliga andens närvaro i sådana missgynnade och mänskligt handikappade men troende individer. Den Hemlighetsfulla Ledsagarens närvaro i människan grundlägger den odödliga själens begynnelse och garanterar möjligheten av dess tillväxtpotential och överlevnad.

5:5.14 (70.1) Förmågan hos dödliga föräldrar att avla avkomma baserar sig inte på deras utbildningsmässiga, kulturella, sociala, eller ekonomiska ställning. Föreningen av föräldrafaktorerna under naturliga förhållanden är helt tillräcklig för att avkomman skall få sin begynnelse. Ett mänskligt sinne som kan urskilja rätt och fel och som har förmågan att dyrka Gud, i förening med en gudomlig Riktare, är allt som fordras hos denna dödliga för att påbörja och fostra utvecklingen av hans odödliga själ som har överlevnadsegenskaper, om en sådan med ande utrustad individ söker Gud och uppriktigt önskar bli som han, ärligt väljer att göra den himmelske Faderns vilja.

6. Personlighetens Gud

5:6.1 (70.2) Den Universelle Fadern är personligheternas Gud. Personligheten i universum, från den lägsta dödliga och materiella varelse med personlighetsstatus till de högsta personer med skaparvärdighet och gudomlig status, har sitt verksamhetsområdes centrum och omkrets i den Universelle Fadern. Gud Fadern är utgivaren och bevararen av varje personlighet. Och Paradisfadern är

likaså bestämmelsen för alla de finita personligheter som helhjärtat väljer att göra den gudomliga viljan, de som älskar Gud och längtar efter att likna honom.

5:6.2 (70.3) Personligheten är ett av de olösta mysterierna i universerna. Vi kan forma adekvata uppfattningar om de faktorer som ingår i uppbyggnaden av olika klasser och nivåer av personlighet, men vi förstår inte helt själva personlighetens verkliga väsen. Vi uppfattar klart de mångahanda faktorer som sammanlagda bildar den mänskliga personlighetens bärare, men vi förstår inte helt naturen och innebörden i en sådan finit personlighet.

5:6.3 (70.4) Personligheten är potentiell i alla skapade varelser som har en sinnesutrustning varierande från minimum av självmedvetande till maximum av gudsmedvetande. Men sinnesutrustning ensam är inte personlighet, inte heller är ande eller fysisk energi det. Personligheten är den egenskap och det värde i den kosmiska verkligheten som uteslutande utges av Gud Fadern till dessa levande system av associerade och koordinerade energier av materia, sinne och ande. Personlighet är inte heller någonting som uppnås så småningom. Personligheten kan vara materiell eller andlig, men antingen finns det personlighet eller saknas den. Det annat-än-personliga uppnår aldrig det personligas nivå förutom genom Paradisfaderns direkta handling.

5:6.4 (70.5) Utgivandet av personlighet är enbart den Universelle Faderns verk, en personalisering av levande energisystem som han förser med attributen relativt skapande medvetande och kontrollen därav genom fri vilja. Ingen personlighet existerar oberoende av Gud Fadern, och ingen personlighet finns till annat än genom Gud Faderns

försorg. De fundamentala egenskaperna hos människans jag, såväl som den absoluta Riktarkärnan i människans personlighet, är gåvor från den Universelle Fadern verkande inom sitt exklusivt personliga område av kosmisk omvårdnad.

5:6.5 (70.6) Riktarna med förpersonlig status dväljs i mångahanda dödliga varelser och säkrar därmed möjligheten för dessa varelser att överleva den fysiska döden och personifiera sig som morontia-varelser med potential för slutlig andeuppnåelse. Ty när ett sådant varelsesinne försett med personlighet bebos av ett fragment av den eviga Gudens ande, den förpersonliga gåvan från den personlige Fadern, då har denna finita personlighet potential för det gudomliga och det eviga och strävar efter en bestämmelse lik den Ultimate, ja sträcker sig rentav efter ett förverkligande av den Absolute.

5:6.6 (71.1) Möjlighet till gudomlig personlighet är inneboende i den förpersonliga Riktaren; möjlighet till mänsklig personlighet är potentiell i människovarelsens utrustning av kosmiskt sinne. Men den dödliga människans erfarenhetsmässiga personlighet kan inte observeras som en aktiv och funktionell verklighet förrän efter att den dödliga varelsens materiella livsbärare har berörts av den Universelle Faderns befriande gudomlighet och sålunda har sjösatts på erfarenhetens hav som en självmedveten, (relativt) självbestämmande och självskapande personlighet. Det materiella jaget är sannerligen och *oinskränkt personligt*.

5:6.7 (71.2) Det materiella jaget har personlighet och identitet, tidsmässig identitet; den förpersonliga Anderiktaren har också identitet, evig identitet. Denna materiella personlighet och denna

ande-förpersonlighet kan så förena sina kreativa egenskaper att de framkallar den odödliga själens överlevande identitet.

5:6.8 (71.3) Efter att sålunda ha dragit försorg om den odödliga själens utveckling och efter att ha befriat människans inre jag från fjättrarna av ett absolut beroende av tidigare orsakssammanhang stiger Fadern åt sidan. Då människan på så sätt har befriats från orsakssresponsens bojor, åtminstone vad gäller evig ödesbestämmelse, och då försorg har dragits om utvecklingen av det odödliga jaget, själen, återstår för människan själv att vilja skapandet eller förhindra skapandet av detta överlevande och eviga jag, som är hennes om hon så väljer. Ingen annan varelse, kraft, skapare eller enhet i hela det vida universernas universum kan i någon utsträckning ingripa i den absoluta suveräniteten hos den dödliga fria viljan, då den verkar inom valets områden, beträffande den eviga ödesbestämmelsen för den väljande dödliges personlighet. Beträffande den eviga överlevnaden har Gud förordnat att den materiella och dödliga viljan är suverän, och den förordningen är absolut.

5:6.9 (71.4) Utgivandet av personlighet till de skapade varelserna medför relativ befrielse från att reagera enligt tidigare orsakssammanhang, och personligheten hos alla sådana moralvarelser, evolutionära eller andra, har sitt centrum i den Universelle Faderns personlighet. De dras ständigt till hans Paradisnärvaro av det väsendets släktskap som bildar den eviga Gudens vidsträckta och universella familje- och brödrakrets. Det finns ett släktskap av gudomlig spontanitet i all personlighet.

5:6.10 (71.5) Personlighetsströmkretsen i universernas universum har sitt centrum i den Universelle Faderns person, och Paradisfadern

är personligen medveten om och i personlig kontakt med alla personligheter på alla nivåer av självmedveten existens. Och denna all skapelsens personlighetsmedvetenhet existerar oberoende av Tankeriktarnas uppgift.

5:6.11 (71.6) Såsom strömcentrum för all tyngdkraft är Paradisön, centrum för allt sinne är Samverkaren och för all ande den Evige Sonen, så är även all personlighets strömkrets centrerad i den Universelle Faderns personliga väsen, och denna strömkrets överför ofelbart dyrkan hos alla personligheter till den Ursprungliga och Eviga Personligheten.

5:6.12 (71.7) Beträffande de personligheter som inte innebos av Riktare: Valfrihetens attribut är också utgivet av den Universelle Fadern, och sådana personer är likaså inneslutna i den gudomliga kärlekens stora strömkrets, den Universelle Faderns personlighetsström. Gud erbjuder alla sanna personligheter ett suveränt val. Ingen personlig varelse kan tvingas in i det eviga äventyret; evighetens port öppnas endast som svar på det som de, med fri vilja utrustade sönerna till den Gud som har fri vilja, frivilligt har valt.

5:6.13 (72.1) Och detta representerar mina försök att presentera den levande Gudens förhållande till tidens barn. Och när allt är sagt och gjort kan jag ingenting bättre göra än att upprepa, att Gud är er universum-Fader och att ni alla är hans planetariska barn.

5:6.14 (72.2) [Detta är den femte och sista berättelsen om den Universelle Fadern, presenterad av en Gudomlig Rådgivare från Uversa]

Urantiaboken

<< [Kapitel 5](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 7](#) >>

Kapitel 6

Den Evige Sonen

6:0.1 (73.1) DEN EVIGE Sonen är det fullkomliga och definitiva uttrycket för den ”första” och absoluta tanken hos den Universelle Fadern. Sålunda, när och hur än Fadern uttrycker sig personligt och absolut gör han det genom sin Evige Son, som alltid har varit, nu är och alltid kommer att vara det levande och gudomliga Ordet. Och denne Evige Son har sitt hemvist i alltings centrum, i förening med och omedelbart omslutande den Evige och Universelle Faderns personliga väsen.

6:0.2 (73.2) Vi talar om Guds ”första” tanke, och åsyftar den Evige Sonens omöjliga begynnelse i tiden, i avsikt att nå det mänskliga intellektets tankebanor. Sådana förvrängningar av språket representerar vårt bästa försök till kontakt-kompromiss med dödliga

varelser tidsbundna sinnen. I tidsföljdens betydelse kunde den Universelle Fadern aldrig ha haft en första tanke; inte heller kunde den Evige Sonen någonsin ha haft en begynnelse. Men jag har blivit instruerad att framställa evighetens realiteter för de dödligas tidsbundna sinne med sådana tankesymboler och att beskriva evighetens förhållanden med sådana begrepp om tidsföljd.

6:0.3 (73.3) Den Evige Sonen är den andliga personaliseringen av Paradisfaderns universella och infinita uppfattning om gudomlig verklighet, obegränsad ande och absolut personlighet. Och därmed utgör Sonen den gudomliga uppenbarelsen av den Universelle Faderns skaparidentitet. Sonens perfekta personlighet avslöjar att Fadern verkligen är det eviga och universella ursprunget till alla betydelser och värden i det andliga, det viljemässiga, det avsiktliga och det personliga.

6:0.4 (73.4) I ett försök att få det finita sinnet i tiden att bilda sig någon uppfattning i tidsföljd om förhållandena mellan de eviga och infinita varelserna i Paradistreenigheten, använder vi oss av den begreppsmässiga friheten att tala om ”Faderns första personliga, universella och infinita tanke”. Det är omöjligt för mig att till människans sinne överföra någon adekvat uppfattning om Gudomarnas eviga förhållanden; därför använder jag sådana termer som ger det finita sinnet åtminstone något slags uppfattning om förhållandet mellan dessa eviga varelser i de efterföljande tidsperioderna. Vi tror att Sonen utgick från Fadern; vi har fått lära oss att båda är obegränsat eviga. Det är därför uppenbart att ingen varelse i tiden någonsin fullt kan förstå detta mysterium med en Son

som härstammar från Fadern och som dock är lika evig som Fadern själv.

1. Den Evige Sonens identitet

6:1.1 (73.5) Den Evige Sonen är Guds ursprunglige och enfödde Son. Han är Gud Sonen, Gudomens Andra Person och alltings medskapare. Så som Fadern är det Första Stora Ursprunget och Centret så är Sonen det Andra Stora Ursprunget och Centret.

6:1.2 (74.1) Den Evige Sonen är det andliga centret och den gudomlige administratören för det andliga styret i universernas universum. Den Universelle Fadern är först en skapare och därefter en övervakare; den Evige Sonen är först en medskapare och därefter en *andlig administratör*. ”Gud är ande”, och Sonen är en personlig uppenbarelse av denna ande. Det Första Ursprunget och Centret är Viljeabsolutet; det Andra Ursprunget och Centret är Personlighetsabsolutet.

6:1.3 (74.2) Den Universelle Fadern verkar aldrig personligen som en skapare utom i samband med Sonen eller med Sonens jämställda verksamhet. Om författaren i Nya Testamentet hade avsett den Evige Sonen skulle han ha yttrat en sanning då han skrev: ”I begynnelsen var Ordet, och Ordet var hos Gud, och Ordet var Gud. Genom det har allt blivit till, och utan det har intet blivit till, som är till.”

6:1.4 (74.3) När en Son till den Evige Sonen uppträdde på Urantia hänvisade de som umgicks med denna gudomliga varelse i människoform till honom som ”han som var från begynnelsen, han vi

har hört, han vi med egna ögon har sett, han vi skådade och med egna händer tog på, han är även livets Ord.” Och denne utgivne Son kom fram från Fadern lika visst som den Ursprunglige Sonen, så som framgår av en av hans jordiska böner: ”Och nu, Fader, förhärliga du mig hos dig själv, med den härlighet som jag hade hos dig, innan världen var till.”

6:1.5 (74.4) Den Evige Sonen är känd under olika namn i olika universer. I centraluniversumet är han känd som det Jämställda Ursprunget, Medskaparen och det Associerade Absolutet. I Uversa, superuniversumets högkvarter, betecknar vi Sonen som det Jämställda Andecentret och som den Evige Andeadministratören. I Salvington, ert lokaluniversums högkvarter, går denne Son under benämningen det Andra Eviga Ursprunget och Centret. Melkisedekarna talar om honom som Sönernas Son. I er värld, men inte i ert system av bebodda sfärer, har denne Ursprunglige Son blivit sammanblandad med en jämställd Skaparson, Mikael från Nebadon, som utgav sig själv till de dödligas släkte på Urantia.

6:1.6 (74.5) Fastän alla Paradissöner lämpligen kan kallas Guds Söner har vi för vana att reservera benämningen ”den Evige Sonen” för denne Ursprunglige Son, det Andra Ursprunget och Centret, medskapare tillsammans med den Universelle Fadern av centraluniversumet av makt och fullkomlighet och medskapare av alla andra gudomliga Söner som härstammar från de infinita Gudomarna.

2. Den Evige Sonens väsen

6:2.1 (74.6) Den Evige Sonen är precis lika oföränderlig och oändligt tillförlitlig som den Universelle Fadern. Han är också alldeles lika andlig som Fadern, alldeles lika säkert en obegränsad ande. För er av ringa ursprung skulle Sonen förefalla mera personlig då han för er, i fråga om möjligheten att nå fram till honom, är ett steg närmare än den Universelle Fadern.

6:2.2 (74.7) Den Evige Sonen är Guds eviga Ord. Han är helt lik Fadern; i själva verket *är* den Evige Sonen Gud Fadern personligen manifesterad för universernas universum. Och sålunda var det, är det och kommer det alltid att vara sant beträffande den Evige Sonen och alla jämställda Skaparsöner: ”Den som har sett Sonen, han har sett Fadern.”

6:2.3 (74.8) Till sitt väsen är Sonen helt lik Andefadern. När vi dyrkar den Universelle Fadern dyrkar vi i själva verket samtidigt Gud Sonen och Gud Anden. Gud Sonen är precis lika gudomligt verklig och evig till sitt väsen som Gud Fadern.

6:2.4 (75.1) Sonen besitter inte endast Faderns hela infinita och transcendenta rättfärdighet, utan Sonen återspeglar även hela heligheten i Faderns karaktär. Sonen delar Faderns fullkomlighet och delar tillsammans med Fadern ansvaret att hjälpa alla ofulländade varelser i deras andliga strävan att uppnå gudomlig fulländning.

6:2.5 (75.2) Den Evige Sonen besitter hela gudomligheten i Faderns karaktär och alla andlighetens attribut. Sonen *är* Guds fulla absolutet till personlighet och ande, och dessa kvaliteter uppenbarar Sonen i sin personliga ledning av den andliga administrationen av universernas universum.

6:2.6 (75.3) Gud är i sanning en universell ande; Gud är ande; och denna Faderns andenatur fokuseras och personifieras i den Evige Sonens Gudom. I Sonen intensifieras uppenbarligen alla andliga kännetecken betydligt genom differentieringen från universaliteten hos det Första Ursprunget och Centret. Och så som Fadern delar sin andenatur med Sonen så delar de tillsammans alldeles lika fullt och oreserverat den gudomliga anden med Samverkaren, den Oändlige Anden.

6:2.7 (75.4) I kärleken till sanningen och i skapandet av skönhet är Fadern och Sonen likvärdiga, förutom att Sonen *förefaller* att ägna sig mera åt att förverkliga den exklusivt andliga skönheten i universella värden.

6:2.8 (75.5) I fråga om gudomlig godhet ser jag ingen skillnad mellan Fadern och Sonen. Fadern älskar sina barn i universum som en fader; den Evige Sonen betraktar alla varelser både som en fader och som en broder.

3. Omvårdnad som uttryck för Faderns kärlek

6:3.1 (75.6) Sonen delar rättvisan och rättfärdigheten i Treenigheten men överskuggar dessa gudomlighetsdrag med den infinita personifieringen av Faderns kärlek och barmhärtighet; Sonen är den gudomliga kärlekens uppenbarelse för universerna. Så som Gud är kärlek, så är Sonen barmhärtighet. Sonen kan inte älska mer än Fadern, men han kan visa de skapade varelserna barmhärtighet på

ett sätt till, ty han är inte endast en ursprunglig skapare såsom Fadern, utan han är också den Evige Sonen till samme Fader och delar därför erfarenheten av att vara son med alla andra söner till den Universelle Fadern.

6:3.2 (75.7) Den Evige Sonen är den stora barmhärthetsgivaren till hela skapelsen. Barmhärtheten är kärnan i Sonens andliga karaktär. Den Evige Sonens mandat, där de går fram längs det Andra Ursprungets och Centrets andeströmkretsar, är stämde i barmhärthetens toner.

6:3.3 (75.8) För att förstå den Evige Sonens kärlek måste ni först urskilja dess gudomliga källa, Fadern, som *är* kärlek, och sedan betrakta hur denna oändliga tillgivenhet utbreder sig i den vittomfattande omvårdnad som den Oändlige Anden och hans nästan gränslösa skara av omvårdande personligheter står för.

6:3.4 (75.9) Den Evige Sonens omvårdnad är ägnad att uppenbara kärlekens Gud för universernas universum. Den gudomlige Sonen ägnar sig inte åt den ovärdiga uppgiften att försöka övertala sin nådige Fader att älska sina ringa varelser och visa tidens missdådare sin barmhärthet. Hur orätt är det inte att föreställa sig den Evige Sonen vädjande till den Universelle Fadern att förbarma sig över sina ringa varelser i de materiella världarna i rymden! Sådana uppfattningar om Gud är grova och groteska. Hellre borde ni inse att all barmhärthet omvårdnad som Guds Söner ansvarar för är en direkt uppenbarelse av Faderns hjärta, fyllt av universell kärlek och oändligt medlidande. Faderns kärlek är den verkliga och eviga källan till Sonens barmhärthet.

6:3.5 (75.10) Gud är kärlek, Sonen är barmhärtighet. Barmhärtighet är tillämpad kärlek, Faderns kärlek i verksamhet i den Evige Sonens person. Kärleken hos denne universelle Son är likaså universell. Så som kärlek förstås på en planet med könsvarelser är Guds kärlek mera jämförbar med en faders kärlek, medan den Evige Sonens kärlek är mera som en moders tillgivenhet. Visst är sådana illustrationer grova, men jag använder mig av dem i hopp om att kunna överföra till människans sinne tanken att det finns en skillnad mellan Faderns kärlek och Sonens kärlek, inte i det gudomliga innehållet men i arten och sättet för dess uttryck.

4. Den Evige Sonens egenskaper

6:4.1 (76.1) Den Evige Sonen utgör drivkraften för den kosmiska verklighetens andenivå; Sonens andliga styrka är absolut i förhållande till alla aktualiteter i universum. Han har fullkomlig kontroll över associationen mellan all odifferentierad andeenergi och över all aktualiserad andeverklighet genom sitt absoluta grepp om andegravitationen. All ren, ofragmenterad ande samt alla andliga varelser och värden reagerar för den infinita dragningskraften hos den ursprunglige Paradissonen. Och om den eviga framtiden skulle bevittna uppkomsten av ett obegränsat universum, kommer den Ursprunglige Sonens andegravitation och andestyrka att befinnas vara helt adekvata för den andliga kontrollen och effektiva administrationen av en sådan gränslös skapelse.

6:4.2 (76.2) Sonen är allsmäktig endast i det andliga riket. I universumadministrationens eviga hushållning möter man aldrig en slösaktig och onödig upprepning av funktioner; Gudomarna gillar inte obehövt mångfaldigande av omvårdnaden i universum.

6:4.3 (76.3) Den Ursprunglige Sonens allestädesnärvaro grundlägger den andliga enheten i universernas universum. Den andliga sammanhållningen av all skapelse vilar på den allestädes aktiva närvaron av den Evige Sonens gudomliga ande. När vi föreställer oss Faderns andliga närvaro finner vi det svårt att i vårt tänkande skilja den från den Evige Sonens andliga närvaro. Faderns ande har för evigt sitt hemvist i Sonens ande.

6:4.4 (76.4) Fadern måste vara andligen allestädes närvarande, men denna allestädesnärvaro förefaller att vara oskiljaktig från den Evige Sonens överallt förekommande andeaktiviteter. Vi tror dock att Sonens ande, i alla situationer av Fader-Son närvaro av dubbel andlig natur, är jämställd med Faderns ande.

6:4.5 (76.5) I sina personlighetskontakter verkar Fadern inom personlighetsströmkretsen. I sin personliga och observerbara kontakt med den andliga skapelsen, framträder han i fragmenten av sin totala Gudom, och dessa Fadersfragment har en enskild, unik och exklusiv funktion var och när de än uppträder i universerna. I alla sådana situationer är Sonens ande jämställd med den andliga funktionen som ingår i den Universelle Faderns fragmenterade närvaro.

6:4.6 (76.6) Andligen är den Evige Sonen allestädes närvarande. Den Evige Sonens ande är helt säkert med dig och runt dig, men inte inne i dig eller en del av dig liksom Mysterieledsagaren. Fadersfragmentet i människans inre riktar hennes sinne allt mera mot

gudomliga attityder, varefter detta uppstigande sinne i tilltagande grad blir mottagligt för den andliga dragningskraften i den allsmäktiga andegravitationens strömkrets hos det Andra Ursprunget och Centret.

6:4.7 (76.7) Den Ursprunglige Sonen är universellt och andligen självmedveten. I vishet är Sonen fullt jämlik med Fadern. Inom kunskapens, allvetandets, områden kan vi inte skilja mellan det Första och det Andra Ursprunget; liksom Fadern vet Sonen allt; han blir aldrig överraskad av någon händelse i universum; han förstår slutet från begynnelsen.

6:4.8 (77.1) Fadern och Sonen känner verkligen till antalet av och vistelseorten för alla andar och förändligade varelser i universernas universum. Sonen känner till allting inte endast på grund av sin egen allestädes närvarande ande, men Sonen är, till samma grad som Fadern och Samverkaren, fullt medveten om den Suprema Varelsens vittomfattande återspeglingsinformation. Denna informationskälla anger ständigt allting som händer i alla världar i de sju superuniverserna. Och det finns också andra sätt som gör att Paradissonen är allvetande.

6:4.9 (77.2) Den Evige Sonen är som en kärleksfull, barmhärtig och tjänande andlig personlighet helt och infinit jämlik med den Universelle Fadern, medan i alla de barmhärtiga och tillgivna personliga kontakterna med de uppstigande varelserna från de lägre rikena, den Evige Sonen är alldeles lika vänlig och hänsynsfull, alldeles lika tålmodig och långmodig som i lokaluniverserna hans Paradissöner, som så ofta utger sig till de evolutionära världarna i tiden.

6:4.10 (77.3) Det är onödigt att ytterligare utbreda sig om den Evige Sonens egenskaper. Med de undantag som har anförts är det endast nödvändigt att studera de andliga egenskaperna hos Gud Fadern för att förstå och riktigt bedöma egenskaperna hos Gud Sonen.

5. Begränsningar som gäller den Evige Sonen

6:5.1 (77.4) Den Evige Sonen fungerar inte personligen inom de fysiska områdena, inte heller fungerar han, utom genom Samverkaren, inom nivåerna för sinnesomvårdnad till skapade varelser. Men dessa bestämmelser begränsar annars på intet sätt den Evige Sonen från att fullt och fritt utöva alla de gudomliga egenskaperna som hör till *andligt* allvetande, allestädesnärvaro och allmakt.

6:5.2 (77.5) Den Evige Sonen genomströmmar inte personligen de potentialer av ande som är en naturlig del av infiniteten hos Gudomsabsolutet, men då dessa potentialer blir aktuella kommer de innanför det allsmäktiga greppet i Sonens strömkrets för andegravitation.

6:5.3 (77.6) Personlighet är den Universelle Faderns exklusiva gåva. Den Evige Sonens personlighet härstammar från Fadern, men utan Fadern utger han inte personlighet. Sonen ger upphov till en omfattande andeskara, men sådana härledningar är inte personligheter. När Sonen skapar personlighet gör han det tillsammans med Fadern eller med Samverkaren, som kan agera för

Fadern i sådana förhållanden. Den Evige Sonen är sålunda en medskapare av personligheter, men han utger inte personlighet till någon varelse och skapar aldrig själv ensam personliga varelser. Denna begränsning av verksamheten berövar emellertid inte Sonen förmågan att skapa allehanda slags verklighet som är annan än personlig.

6:5.4 (77.7) Den Evige Sonen är begränsad när det gäller att föra skaparprivilegierna vidare. Då Fadern förevigade den Ursprunglige Sonen utgav han åt honom makten och privilegiet att därefter förena sig med Fadern i det gudomliga verket att producera ytterligare Söner försedda med skapande egenskaper, och detta har de gjort och gör de nu. Men när dessa jämställda Söner har producerats kan skaparprivilegierna uppenbarligen inte föras vidare. Den Evige Sonen överför skaparkrafterna endast till den första eller direkta personaliseringen. När därför Fadern och Sonen förenas för att personalisera en Skaparson uppnår de sitt syfte; men den Skaparson som sålunda har blivit till kan aldrig överföra eller delegera skaparprivilegierna till de olika klasser av Söner som han senare kan skapa, trots att det i ett lokaluniversums högsta Söner dock förekommer en mycket begränsad återspeglning av de skapande egenskaperna hos en Skaparson.

6:5.5 (78.1) Den Evige Sonen kan inte, som en infinit och exklusivt personlig varelse, fragmentera sitt väsen och inte distribuera och utge individualiserade delar av sitt jag till andra väsen eller personer så som den Universelle Fadern och den Oändlige Anden gör. Men Sonen kan utge sig, och gör det, som en gränslös ande som

badar hela skapelsen och oupphörligt drar alla andepersonligheter och andliga realiteter till sig.

6:5.6 (78.2) Minns alltid att den Evige Sonen är den personliga avbildningen av Andefadern för all skapelse. Sonen är personlig och endast personlig i gudomsavseendet; en sådan gudomlig och absolut personlighet kan inte vara disintegrerad eller fragmenterad. Gud Fadern och Gud Anden är verkligen personliga, men de är också allt annat förutom att de är sådana Gudomspersonligheter.

6:5.7 (78.3) Fastän den Evige Sonen inte personligen kan ta del i utgivandet av Tankeriktare satt han i rådslag med den Universelle Fadern i det eviga förgångna och godkände planen samt förband sig till ändlöst samarbete, då Fadern vid projekteringen av utgivandet av Tankeriktare föreslog för Sonen: "Låt oss göra den dödliga människan till vår egen avbild." Och så som Faderns andefragment dväljs inne i er, så omsluter Sonens andenärvaro er, medan dessa två för evigt arbetar som en för ert andliga framåtskridande.

6. Andesinnet

6:6.1 (78.4) Den Evige Sonen är ande och har sinne, men inte ett sinne eller en ande som det dödliga sinnet kan förstå. Den dödliga människan uppfattar sinne på de finita, kosmiska, materiella och personliga nivåerna. Människan observerar också sinnesfenomen i levande organismer som fungerar på den subpersonliga (djur-) nivån, men det är svårt för henne att fatta sinnets natur då det är förenat med övermateriella varelser och som en del av uteslutande

andepersonligheter. Sinne måste emellertid definieras olika då det avser tillvarons andenivå och då det används för att beteckna förståndets andefunktioner. Det slag av sinne som är direkt förenat med ande kan inte jämföras med vare sig det sinne som koordinerar ande och materia eller med det sinne som är förenat enbart med materia.

6:6.2 (78.5) Anden är alltid medveten, sinnad och har olika faser av identitet. Utan sinne av någon fas skulle det inte finnas något andligt medvetande inom andevarelsernas broderskap.

Motsvarigheten till sinne, förmågan att känna igen och kännas till, är en naturlig del av Gudomen. Gudomen kan vara personlig, förpersonlig, överpersonlig eller icke-personlig, men Gudomen är aldrig utan sinne, dvs. aldrig utan förmågan att åtminstone kommunicera med likadana väsen, varelser eller personligheter.

6:6.3 (78.6) Den Evige Sonens sinne är likadant som Faderns men olikt varje annat sinne i universum, och tillsammans med Faderns sinne är det stamform till Samskaparens olika och vittutspridda sinnen. Faderns och Sonens sinne, det intellekt som ger upphov till det Tredje Ursprungets och Centrets absoluta sinne, illustreras kanske bäst av en Tankeriktarens försinne, ty fastän dessa Fadersfragment är helt utanför Samverkarens sinnesströmkretsar har de någon form av försinne; de känner till och känns till; de har någonting som motsvarar människans tänkande.

6:6.4 (78.7) Den Evige Sonen är helt andlig; människan är nästan helt materiell; därför måste mycket som rör den Evige Sonens andepersonlighet, hans sju andliga sfärer som kretsar runt Paradiset och naturen hos Paradissonens opersonliga skapelser vänta tills ni har

uppnått andestatus efter att ni har avslutat er morontiauppstigning i lokaluniversumet Nebadon. Och därefter, på er färd genom superuniversumet och vidare till Havona, kommer många av dessa andedolda mysterier att klarna då ni börjar bli begåvade med ”andens sinne” — andlig insikt.

7. Den Evige Sonens personlighet

6:7.1 (79.1) Den Evige Sonen är den infinita personlighet från vilkens obegränsade personlighetsbojor den Universelle Fadern frigjorde sig genom treenighetsförfarandet och som följd av vilket han allt sedan dess har fortsatt att i ändlöst överflöd utge sig till sitt ständigt expanderande universum av Skapare och skapade. Sonen är *absolut personlighet*; Gud är *faderpersonlighet* — källan till personlighet, utgivaren av personlighet, orsaken till personlighet. Varje personlig varelse har sin personlighet från den Universelle Fadern, alldeles så som den Ursprunglige Sonen evigt har sin personlighet från Paradisfadern.

6:7.2 (79.2) Paradissonens personlighet är absolut och rent andlig, och denna absoluta personlighet är också det gudomliga och eviga mönstret, först för Faderns utgivande av personlighet till Samverkaren och därefter för hans utgivande av personlighet till myriaderna av hans skapade varelser överallt i ett vida universum.

6:7.3 (79.3) Den Evige Sonen är i sanning en barmhärtig omvårdare, en gudomlig ande, en andlig makt och en verklig personlighet. Sonen är Guds andliga och personliga väsen

manifesterat för universerna — summan och substansen av det Första Ursprunget och Centret, avklätt av allt som är icke-personligt, utanför det gudomliga, icke-andligt och rent potentiellt. Men det är omöjligt att till människans sinne överföra en bild i ord av skönheten och storheten som den Evige Sonens himmelska personlighet karaktäriseras av. Allt som tenderar att skymma den Universelle Fadern fungerar med nästan samma inverkan för att hindra ett begreppsmässigt igenkännande av den Evige Sonen. Ni måste vänta tills ni når Paradiset, och då kommer ni att förstå varför jag inte kunde framställa den absoluta personlighetens karaktär på ett förståeligt sätt för det finita sinnet.

8. Förståelsen av den Evige Sonen

6:8.1 (79.4) Beträffande identitet, natur och andra personlighetsegenskaper är den Evige Sonen full jämlike, fullkomligt komplement och evig motsvarighet till den Universelle Fadern. I samma mening som Gud är den Universelle Fadern är Sonen den Universella Modern. Och vi alla, hög som låg, bildar deras universella familj.

6:8.2 (79.5) För att uppskatta Sonens karaktär borde ni studera uppenbarelsen om Faderns gudomliga karaktär; de är för evigt och oskiljaktigt ett. Som gudomliga personligheter kan de praktiskt taget inte särskiljas av de lägre klasserna av förståndsvarelser. De är inte så svåra att känna igen var för sig av dem som har sitt ursprung i Gudomarnas egna skapande handlingar. Varelser som kommer till i

centraluniversumet eller i Paradiset urskiljer Fadern och Sonen inte endast som en personlig enhet för universell övervakning, utan även som två skilda personligheter fungerande inom bestämda områden av administrationen i universum.

6:8.3 (79.6) Som personer kan ni tänka er den Universelle Fadern och den Evige Sonen som skilda individer, för det är de verkligen; men i administrationen av universerna är de så sammanflätade och inbördes relaterade att det inte alltid är möjligt att skilja mellan dem. När Fadern och Sonen i universernas angelägenheter påträffas i förvirrande föreningar med varandra lönar det sig inte alltid att försöka särskilja deras operationer; lägg endast på minnet att Gud är den inledande tanken och Sonen är det uttrycksfulla ordet. I varje lokaluniversum är denna oskiljaktighet personaliserad i gudomligheten hos Skaparsonen, som representerar både Fader och Son för de skapade varelserna i tio miljoner världar.

6:8.4 (80.1) Den Evige Sonen är infinit, men man kan närma sig honom genom hans Paradissöners personer och genom den Oändlige Andens tålmodiga omvårdnad. Utan Paradissönernas utgivningstjänst och den kärleksfulla omvårdnad som den Oändlige Andens skapade varelser ansvarar för, skulle varelser av materiellt ursprung knappast kunna hoppas på att uppnå den Evige Sonen. Och det är lika sant: Med hjälp och ledning av dessa himmelska förmedlingar kommer den gudsmedvetne dödlige med säkerhet att uppnå Paradiset och en gång stå i den personliga närvaron av denne majestätiske Sönernas Son.

6:8.5 (80.2) Även om den Evige Sonen utgör mönstret för hur de dödliga får sin personlighet är det lättare för dig att fatta verkligheten av både Fadern och av Anden, emedan Fadern är den aktuala

utgivaren av din mänskliga personlighet och den Oändlige Anden är det absoluta ursprunget till ditt dödliga sinne. Men då du kommer högre upp på det andliga framåtskridandets väg till Paradiset, blir den Evige Sonens personlighet allt mera verklig för dig och hans i infinit bemärkelse, andliga sinne blir verkligare och lättare att urskilja för ditt progressivt förändligande sinne.

6:8.6 (80.3) Aldrig kan uppfattningen om den Evige Sonen lysa klart i ditt materiella, eller senare morontiella sinne; inte förrän du förändligas och inleder din andeuppstigning börjar din förståelse av den Evige Sonens personlighet nå upp till samma livfullhet som i din uppfattning om personligheten som är karaktäristisk för den Skaparson med ursprung i Paradiset vilken, i egen person och som en person, en gång inkarnerade och levde på Urantia som en människa bland människor.

6:8.7 (80.4) Under hela din erfarenhet i lokaluniversumet måste Skaparsonen, vars personlighet människan kan förstå, ersätta din oförmåga att fatta den fulla betydelsen av den mera exklusivt andlige, men icke desto mindre personlige Evige Sonen i Paradiset. Då du framskrider genom Orvonton och Havona, då du lämnar bakom dig den livfulla bilden och de djupa minnena av Skaparsonen i ditt lokaluniversum, kompenseras försvinnandet av denna materiella och morontiella erfarenhet av ständigt vidgade uppfattningar och allt mer intensiv förståelse av den Evige Sonen i Paradiset, vars verklighet och närhet hela tiden tilltar då du framskrider mot Paradiset.

6:8.8 (80.5) Den Evige Sonen är en stor och lysande personlighet. Tvivla inte, fastän det ligger bortom det dödliga och materiella sinnets förmåga att fatta aktualiteten av personligheten hos en sådan

infinitt varelse, att han är en person. Jag vet vad jag talar om. Nästan otaliga gånger har jag stått i den gudomliga närvaron av denne Evige Son och därefter rest ut i universumet för att utföra hans nåderika påbud.

6:8.9 (80.6) [Avfattat av en Gudomlig Rådgivare anvisad att formulera detta uttalande som beskriver den Evige Sonen i Paradiiset.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 6](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 8](#) >>

Kapitel 7

Den Evige Sonens förhållande till universum

7:0.1 (81.1) DEN Ursprunglige Sonen ombesörjer ständigt verkställandet av de andliga aspekterna av Faderns eviga syfte så som det progressivt utvecklar sig i företeelserna i de evolverande universerna med deras mångahanda grupper av levande varelser. Vi förstår inte helt denna eviga plan, men Paradissonen gör det otvivelaktigt.

7:0.2 (81.2) Sonen är lik Fadern däri, att han söker att utge allt som är möjligt av sig själv till sina sinsemellan jämställda Söner och till deras underordnade Söner. Och Sonen delar Faderns

självdistriberande väsen i det oförbehållsamma utgivandet av sig själv till den Oändlige Anden, deras gemensamma verkställare.

7:0.3 (81.3) Som upprätthållare av anderealiteter är det Andra Ursprunget och Centret den eviga motvikten till Paradisön, som så utomordentligt upprätthåller allt det materiella. Sålunda uppenbaras det Första Ursprunget och Centret för evigt i den materiella skönheten i den centrala Öns utsökta mönster och i de andliga värdena i den Evige Sonens himmelska personlighet.

7:0.4 (81.4) Den Evige Sonen är den aktuella upprätthållaren av den vidsträckta skapelsen av anderealiteter och andliga varelser. Andevärlden är den Evige Sonens klädnad, hans personliga beteende, och de opersonliga realiteterna av andenatur reagerar alltid för den Absolute Sonens perfekta personlighets vilja och syfte.

7:0.5 (81.5) Sonen är emellertid inte personligen ansvarig för alla andepersonligheters sätt att agera. Den personliga varelsens vilja är relativt fri och bestämmer därför sådana viljevarelsers handlingar. Därför är den fria viljans andevärld inte alltid helt representativ för den Evige Sonens karaktär, såsom inte heller naturen på Urantia helt uppenbarar Paradisets och Gudomens fullkomlighet och oföränderlighet. Men oberoende av vad som må karakterisera människors eller änglars frivilliga handlingar, fortsätter Sonens eviga grepp om den universella gravitationskontrollen av alla anderealiteter att vara absolut.

1. Andegravitationens strömkrets

7:1.1 (81.6) Allt det som har meddelats om Guds immanens, hans allestädesnärvaro, allsmäktighet och allvetande gäller i lika hög grad Sonen i de andliga domänerna. Den rena och universella andegravitationen i all skapelse, denna exklusivt andliga strömkrets, leder direkt tillbaka till det Andra Ursprungets och Centrets person i Paradiset. Han övervakar kontrollen av och verksamheten i det ständigt närvarande och ofelbara andliga greppet om alla sanna andevärden. Sålunda utövar den Evige Sonen absolut andlig suveränitet. Han håller faktiskt alla anderealiteter och alla förändligade värden, så att säga, i sin kupade hand. Kontrollen av universell andlig gravitation *är* universell andlig suveränitet.

7:1.2 (82.1) Denna gravitationskontroll av andliga ting verkar oberoende av tid och rymd; därför förblir andeenergin oförminskad vid överföring. Andegravitationen lider aldrig av försening i tiden och undergår inte heller förminskning i rymden. Den minskar inte i förhållande till kvadraten på överföringsdistansen; den rena andekraftens strömkretsar fördröjs inte av den materiella skapelsens massa. Och de rena andeenergiernas transcendering av tid och rymd är en naturlig del av Sonens absoluthet; den kommer sig inte av mellankomsten av det Tredje Ursprungets och Centrets antigravitationskrafter.

7:1.3 (82.2) Anderealiteter reagerar för dragningskraften från centret för andlig gravitation i enlighet med sitt kvalitativa värde, sin verkliga grad av andenatur. Andesubstans (kvalitet) reagerar lika känsligt för andegravitation som den fysiska materiens organiserade energi (kvantitet) reagerar för fysisk gravitation. Andliga värden och

andekrafter är *verkliga*. Från personlighetens synpunkt sett är anden skapelsens själ; materien är den skuggliknande fysiska kroppen.

7:1.4 (82.3) Andegravitationens reaktioner och fluktuationer motsvarar alltid innehållet i de andliga värdena, den kvalitativa andliga statusen hos en individ eller värld. Denna dragningskraft reagerar omedelbart på de mellan- och inomandliga värdena i varje universumsituation eller planetariskt tillstånd. Varje gång en andlig realitet blir aktual i universerna gör denna förändring det nödvändigt att omedelbart och ögonblickligen omjustera andegravitationen. En sådan ny ande är i själva verket en del av det Andra Ursprunget och Centret; och alldeles lika säkert som den dödliga människan blir en andefierad varelse, kommer hon att nå fram till den andlige Sonen, centrum och ursprung för andegravitationen.

7:1.5 (82.4) Sonens andliga dragningskraft finns i mindre grad hos många paradisklasser av Söner. Ty det finns faktiskt inom andegravitationens absoluta strömkrets dessa lokala system av andlig attraktion som verkar i skapelsens mindre enheter. Dessa subabsoluta fokaliseringar av andegravitation är en del av gudomligheten i tidens och rymdens Skaparpersonligheter, och de är korrelerade med den Suprema Varelsens uppkommande erfarenhetsmässiga överkontroll.

7:1.6 (82.5) Andegravitationens dragning och reaktionen därpå, verkar inte endast i universum som helhet utan även rentav mellan individer och grupper av individer. Det finns en andlig samhörighet mellan de andliga och andefierade personligheterna i varje värld, ras, nation eller troende grupp av individer. Det finns en direkt dragningskraft av andenatur mellan andligt sinnade personer med

liknande smak och längtan. Termen *själsfränder* är inte enbart ett bildligt uttryck.

7:1.7 (82.6) Såsom Paradisets materiella gravitation, är också den Evige Sonens andliga gravitation absolut. Synd och uppror kan störa funktionen i lokaluniversernas strömkretsar, men ingenting kan sätta den Evige Sonens andegravitation ur funktion. Lucifers uppror ledde till många förändringar i ert system av bebodda världar och på Urantia, men vi observerar inte att den andliga karantänen på er planet till följd av upproret, på minsta sätt skulle ha påverkat närvaron och funktionen av vare sig den Evige Sonens allestädesnärvarande ande eller den associerade andegravitationens strömkrets.

7:1.8 (82.7) Alla reaktioner i andegravitationens krets i storuniversum kan förutsägas. Vi känner igen alla den Evige Sonens allestädesnärvarande andes aktioner och reaktioner och finner dem tillförlitliga. I enlighet med välkända lagar kan vi mäta andlig gravitation, och gör det, alldeles så som människan försöker räkna ut verkan av finit fysisk gravitation. Sonens ande reagerar oföränderligt för alla andeting, -varelser och -personer, och denna reaktion är alltid i enlighet med graden av aktualitet (den kvalitativa graden av verklighet) i alla sådana andliga värden.

7:1.9 (83.1) Men vid sidan av denna mycket pålitliga och förutsägbara verkan av den Evige Sonens andliga närvaro, möter man fenomen som inte är lika förutsägbara i sina reaktioner. Sådana fenomen är sannolikt ett tecken på Gudomsabsolutets samordnade verksamhet i de uppkommande andliga potentialernas världar. Vi vet att den Evige Sonens andenärvaro är inverkan av en majestätisk och

infini personlighet, men vi anser knappast att de reaktioner som är förenade med Gudomsabsolutets förmodade framträdanden är personliga.

7:1.10 (83.2) Sett från personlighetssynpunkt och av personer förefaller förhållandet mellan den Evige Sonen och Gudomsabsolutet att vara följande: Den Evige Sonen dominerar de aktuala andliga värdenas rike, medan Gudomsabsolutet förefaller att genomsyra de potentiella andevärdenas vida domän. Allt aktuellt värde av andenatur finner sitt hemvist i den Evige Sonens gravitationsgrepp, men om det är potentiellt, uppenbarligen i Gudomsabsolutets väsen.

7:1.11 (83.3) Ande synes uppkomma från Gudomsabsolutets potentialer; evolverande ande finner korrelation i den Supremes och den Ultimates erfarenhetsmässiga och ofullständiga grepp; till slut finner anden slutlig bestämmelse i det absoluta greppet i den Evige Sonens andliga gravitation. Detta förefaller att vara kretsgången för erfarenhetsmässig ande, men existentiell ande hör naturligt till infiniteten hos det Andra Ursprunget och Centret.

2. Den Evige Sonens administration

7:2.1 (83.4) I Paradiset är den Evige Sonens närvaro och personliga aktivitet djupgående, i andlig bemärkelse absolut. Då vi förflyttar oss utåt från Paradiset genom Havona och in i de sju superuniversernas världar upptäcker vi allt mindre av den Evige Sonens personliga aktivitet. I de universer som uppkommer efter Havona är den Evige Sonens närvaro personaliserad i Paradissönerna,

betingad av den Supremes och den Ultimates erfarenhetsmässiga realiteter och koordinerad med Gudomsabsolutets obegränsade andepotential.

7:2.2 (83.5) I centraluniversumet kan den Ursprunglige Sonens personliga aktivitet urskiljas i den eviga skapelsens utsökta andliga harmoni. Havona är så underbart fullkomligt att detta mönsteruniversums andliga status och energilägen är i fullständig och bestående balans.

7:2.3 (83.6) I superuniverserna är Sonen inte personligen närvarande eller bosatt; i dessa skapelser upprätthåller han endast en överpersonlig representation. Dessa Sonens andemanifestationer är inte personliga; de är inte med i den Universelle Faderns personlighetsströmkrets. Vi har inte någon bättre term för dem än att beteckna dem som *överpersonligheter*; de är finita varelser; de är varken absonita eller absoluta.

7:2.4 (83.7) Emedan den Evige Sonens administration i superuniverserna uteslutande är andlig och överpersonlig, kan den inte urskiljas av skapade personligheter. Trots det möter man den allt genomsyrande andliga sporren av Sonens personliga inverkan i varje fas av aktiviteterna i alla sektorer av Dagarnas Fornas domäner. I lokaluniverserna observerar vi emellertid den Evige Sonen personligen närvarande i Paradissönernas person. Här verkar den infinite Sonen andligen och skapande i personerna inom de sinsemellan jämställda Skaparsönernas majestätiska kår.

3. Den Evige Sonens förhållande till individen

7:3.1 (84.1) Under uppstigningen i lokaluniversumet ser tidens dödliga Skaparsonen som den Evige Sonens personliga representant. Men när de börjar uppstigningen inom superuniversumets utbildningssystem upptäcker tidens pilgrimer allt mera den himmelska närvaron av den Evige Sonens inspirerande ande, och de har nytta av att tillgodogöra sig denna omvårdnad av andlig energiuppladdning. I Havona blir de uppstigande ännu mera medvetna om den kärleksfulla omfamningen av den Ursprunglige Sonens allt genomsyrande ande. Under inget skede av den dödligas hela uppstigning dväljs den Evige Sonens ande i sinnet eller själen hos tidens pilgrim, men hans välgörande inverkan är ständigt nära och alltid mån om välgången och den andliga tryggheten bland tidens framåtskridande barn.

7:3.2 (84.2) Dragningskraften i den Evige Sonens andliga tyngdkraft är hemligheten med de överlevande människosjälarnas uppstigning till Paradiset. Alla äkta andevärden och alla genuint förandligade individer hålls i det ofelbara greppet i den Evige Sonens andliga gravitation. Exempelvis, det dödliga sinnet börjar sin levnadsbana som en materiell mekanism och antas till slut till Finalitkåren som en nästan fulländad andeexistens; det blir allt mindre underställt materiell gravitation och reagerar, i motsvarande mån under hela denna erfarenhet, allt mera för andegravitationens

dragning inåt. Andegravitationens strömkrets faktiskt drar människans själ mot Paradiset.

7:3.3 (84.3) Andegravitationens strömkrets är grundkanalen för överföring av det troende människohjärtats genuina böner från människomedvetandets nivå till gudomens faktiska medvetande. Det som representerar sant andligt värde i era böner fångas upp av andegravitationens universella strömkrets och överförs omedelbart och samtidigt till alla berörda gudomliga personligheter. Var och en av dem tar befattning med det som hör till hans personliga område. Därför är det i er praktiska religiösa erfarenhet oväsentligt om ni, vid adresserandet av era böner, visualiserar Skaparsonen i ert lokaluniversum eller den Evige Sonen i alltings centrum.

7:3.4 (84.4) Den diskriminativa verksamheten i andegravitationens strömkrets kunde möjligen jämföras med nervbanornas funktioner i den materiella människokroppen: förnimmelserna går inåt längs nervbanorna; en del kvarhålls och finner respons i de lägre automatiska ryggradscentren; andra går vidare till de mindre automatiska men vanetränade centren i hjärnans lägre delar, medan de viktigaste och mest betydelsefulla inkommande impulserna ilar blixtsnabbt förbi dessa underordnade centra och registreras omedelbart inom de högsta nivåerna av människans medvetande.

7:3.5 (84.5) Men hur mycket mer fulländad är inte den andliga världens överlägsna teknik! Om någonting fyllt av högsta andliga värde uppkommer i ert medvetande, kan ingen makt i universum hindra det från att, så snart ni ger uttryck för det, ila iväg direkt till hela skapelsens Absolute Andepersonlighet.

7:3.6 (84.6) Omvänt, om era böner är rent materiella och helt självcentrerade finns det ingen plan enligt vilken sådana ovärdiga böner kunde registreras i den Evige Sonens andeströmkrets. Innehållet i varje anhållan som inte är ”av anden avfattad” kan inte finna någon plats i den universella andliga strömkretsen; sådana rent själviska och materiella anhållanden är dödfödda; de stiger inte upp i de sanna andevärdenas strömkretsar. Sådana ord är som ”ljudande malm eller en klingande cymbal”.

7:3.7 (85.1) Det är motivet bakom tanken, det andliga innehållet, som ger den dödliges bön dess värde. Orden är värdelösa.

4. De gudomliga planerna för fulländning

7:4.1 (85.2) Den Evige Sonen står för evigt i förbindelse med Fadern i det framgångsrika förverkligandet av den *gudomliga planen för framsteg*: den universella planen för skapandet, evolutionen, uppstigningen och fulländandet av viljevarelser. Och när det gäller den gudomliga trofastheten, härvidlag är Sonen Faderns evige jämlike.

7:4.2 (85.3) Fadern och Sonen är som *en* vid formulerandet och förverkligandet av denna gigantiska uppnåelseplan för att avancera de materiella varelserna från tiden till fulländningen i evigheten. Detta projekt för det andliga upplyftandet av de uppstigande själarna från rymden är en gemensam skapelse av Fadern och Sonen, och de är, i

samverkan med den Oändlige Anden, engagerade i associativt verkställande av sitt gudomliga syfte.

7:4.3 (85.4) Denna gudomliga plan för uppnåelse av fulländning omfattar tre unika, fast förunderligt korrelerade, företag av universella äventyr:

7:4.4 (85.5) 1. *Planen för progressiv uppnåelse.* Detta är den Universelle Faderns plan för evolutionär uppstigning, ett program som den Evige Sonen reservationslöst accepterade när han omfattade Faderns förslag: "Låt oss göra de dödliga till vår egen avbild." Denna försörjning för de skapade tidsvarelsernas förbättring medför att Fadern utger Tankeriktarna och materiella varelser utrustas med personlighetsrättigheter.

7:4.5 (85.6) 2. *Utgivningsplanen.* Nästa universella plan är den Evige Sonens och hans sinsemellan jämställda Söners stora företag för att uppenbara Fadern. Detta är den Evige Sonens förslag och består av hans utgivande av Guds Söner till de evolutionära skapelserna för att där personalisera och förverkliga, inkarnera och göra verklig, Faderns kärlek och Sonens barmhärtighet för de skapade i alla universer. Som en tillhörande del av utgivningsplanen, och som en provisorisk åtgärd i denna kärleksverksamhet, verkar Paradissönerna som rehabiliterare av det som missledd varelsevilja har försatt i andlig fara. När och var det än uppstår ett dröjsmål i uppnåelseplanens verksamhet, om till äventyrs uppror skulle fördärva eller komplicera detta företag, då aktiveras genast nödfallsåtgärderna i utgivningsplanen. Paradissönerna står förbundna och redo att fungera som återvinnare, att gå mitt in i upprorsvärldarna och där

återställa det andliga läget för sfärerna. Och just en sådan heroisk tjänst utförde en jämställd Skaparson på Urantia i samband med sitt livsskede av erfarenhetsmässig utgivning för att uppnå överhöghet.

7:4.6 (85.7) 3. *Planen för nådeomvårdnad.* Då uppnåelseplanen och utgivningsplanen hade formulerats och förkunnats planerade och förverkligade den Oändlige Anden, ensam och av sig själv, det kolossala och universella företaget för nådeomvårdnad. Detta är den service som är så väsentlig för det praktiska och effektiva genomförandet av både uppnåelse- och utgivningsföretagen, och det Tredje Ursprungets och Centrets andliga personligheter tar alla del i barmhärtighetsomvårdnadens ande som i så hög grad är en del av väsendet hos Gudomens Tredje Person. Inte endast i skapelseverksamheten utan även i administrationen verkar den Oändlige Anden faktiskt och ordagrant som Faderns och Sonens gemensamme verkställare.

7:4.7 (86.1) Den Evige Sonen är den personlige förvaltaren den gudomlige beskyddaren, av Faderns universella plan för varelsernas uppstigande. Efter det att Fadern hade utfärdat det universella påbudet ”Var fullkomliga, så som även jag är fullkomlig”, anförtrorde Fadern verkställandet av detta kolossala företag åt den Evige Sonen; och den Evige Sonen delar skötseln av detta himmelska företag med sin gudomlige jämställde, den Oändlige Anden. Sålunda samarbetar Gudomarna effektivt i arbetet med att skapa, övervaka, utveckla, uppenbara och omvårda — och om så behövs, med att återupprätta och rehabilitera.

5. Utgivningens ande

7:5.1 (86.2) Den Evige Sonen förenade sig reservationslöst med den Universelle Fadern i kungörandet av denna väldiga föreskrift för hela skapelsen: ”Var fullkomliga, så som även er Fader i Havona är fullkomlig.” Och allt sedan dess har denna inbjudan och befallning motiverat alla överlevnadsplaner och utgivningsprojekt som den Evige Sonen och hans vida familj av sinsemellan jämställda och associerade Söner har utarbetat. Och just i dessa utgivanden har Guds Söner blivit ”vägen, sanningen och livet” för alla evolutionära skapade varelser.

7:5.2 (86.3) Den Evige Sonen kan inte ta direkt kontakt med människovarelser, så som Fadern gör genom att utge förpersonliga Tankeriktare, men den Evige Sonen kommer i själva verket nära skapade personligheter via en serie av gradvist nedstigande gudomlig sonskap, ända tills han kan befinna sig i människans närvaro, och ibland som människa själv.

7:5.3 (86.4) Den Evige Sonens rent personliga väsen kan inte fragmentera sig. Den Evige Sonen verkar antingen som ett andligt inflytande eller som en person, aldrig på annat sätt. För Sonen är det omöjligt att bli en del av de skapades erfarenhet i den bemärkelse som Fader-Riktaren tar del däri, men den Evige Sonen kompenserar denna begränsning genom utgivningsförfarandet. Det som erfarenheten av fragmenterade väsen betyder för den Universelle Fadern, det betyder Paradissönernas inkarnationserfarenhet för den Evige Sonen.

7:5.4 (86.5) Den Evige Sonen kommer inte till människan som den gudomliga viljan, Tankeriktaren, som dväljs i människans sinne, men den Evige Sonen kom verkligen till den dödliga människan på Urantia när den gudomliga *personligheten*, som var hans son Mikael från Nebadon, inkarnerade sig i Jesu människonatur. För att dela de skapade personligheternas erfarenhet, måste Guds Paradissöner själva anta sådana varelsers väsenden och själva inkarnera sina gudomliga personligheter som verkliga skapade. Inkarnationen, Sonaringtons hemlighet, är det förfarande enligt vilket Sonen undkommer personlighetsabsolutismens annars alltomfattande bojor.

7:5.5 (86.6) För länge, länge sedan utgav den Evige Sonen sig själv till var och en av kretsarna i den centrala skapelsen till upplysning och framåtskridande för alla invånare och pilgrimer i Havona, inklusive de uppstigande pilgrimerna från tiden. Under inget av dessa sju utgivanden verkade han som vare sig en uppstigande eller en havonabo. Han existerade som sig själv. Hans erfarenhet var unik; den skedde inte *med* eller *som* en människa eller annan pilgrim, men på något sätt associativt i överpersonlig bemärkelse.

7:5.6 (86.7) Han deltog inte heller i den vila som infaller mellan den inre havonakretsen och Paradisets stränder. Det är inte möjligt för honom, en absolut varelse, att avbryta personlighetsmedvetandet, för i honom centrerar den andliga gravitationens alla kraftlinjer. Och under tiderna för dessa utgivanden var den andliga luminositetens centrala Paradisfäste ofördunklat, och Sonens grepp om den universella andegravitationen var oförminskat.

7:5.7 (87.1) Den Evige Sonens utgivanden i Havona faller inte inom området för människans föreställningsvärld; de var

transcendentala. Han utökade erfarenheten för hela Havona då och därefter, men vi vet inte om han utökade den förmodade erfarenhetsmässiga förmågan hos sitt existentiella väsen. Den saken torde höra till Paradissönernas utgivningsmysterium. Vi tror emellertid att vad den Evige Sonen än förvärvade under dessa utgivningsuppdrag har han sedan dess bibehållit; men vi vet inte vad det är.

7:5.8 (87.2) Vilka svårigheter vi än har att förstå utgivandet av Gudomens Andra Person förstår vi väl utgivandet i Havona av en Son till den Evige Sonen, som faktiskt passerade genom centraluniversumets kretsar och i själva verket delade de erfarenheter som utgör en uppstigandes förberedelse för uppnåelse av Gudomen. Detta var den ursprunglige Mikael, den förstfödde Skaparsonen, och han genomlevde livserfarenheterna för en uppstigande pilgrim från krets till krets och färdades personligen med dem ett skede av varje krets under Grandfandas dagar; Grandfanda var den förste av alla dödliga som uppnådde Havona.

7:5.9 (87.3) Vad annat denne ursprunglige Mikael än uppenbarade, gjorde han det transcendentala utgivandet av den Ursprunglige Moder-Sonen verkligt för varelserna i Havona. Så verkligt att varje från tiden kommande pilgrim som kämpar med äventyret att klara av Havonakretsarna, därefter för alltid blir uppmuntrad och styrkt av att med säkerhet veta att Guds Evige Son sju gånger avsade sig makten och härligheten i Paradiset för att ta del i erfarenheterna som är utmärkande för pilgrimerna från tiden och rymden på de sju kretsarna av progressiv uppnåelse i Havona.

7:5.10 (87.4) Den Evige Sonen är den föredömliga inspirationen för alla Guds Söner i deras utgivningsverksamhet överallt i tidens och rymdens universer. De jämställda Skaparsönerna och de associerade Administrativa Sönerna, såväl som andra ouppenbarade klasser av Söner, delar alla denna underbara villighet att utge sig själva till de olika klasserna av skapade varelser och som själva dessa varelser. Därför blir det sant, i anden och på grund av väsensgemenskap såväl som härstamning, att vid utgivandet av varje Guds Son till världarna i rymden har den Evige Sonen, i, genom och med dessa utgivanden, utgett sig själv till de intelligenta viljevarelserna i universerna.

7:5.11 (87.5) Till ande och väsen, om inte till alla sina egenskaper, är varje Paradisson en gudomligt perfekt avbildning av den Ursprunglige Sonen. Det är faktiskt sant att den som har sett en Paradisson har sett Guds Evige Son.

6. Gud Paradissöner

7:6.1 (87.6) Den bristande kunskapen om att det finns mångahanda Guds Söner är en källa till stor förvirring på Urantia. Och denna okunskap består trots uttalanden sådana som anteckningen om en konklav av dessa gudomliga personligheter: ”När Guds Söner höjde glädjerop, och alla Morgonstjärnorna jublade tillsammans.” Vart tusende år enligt sektorstandardtid samlas de olika klasserna av gudomliga Söner för sina periodiska konklaver.

7:6.2 (87.7) Den Evige Sonen är det personliga ursprunget till de förtjusande egenskaperna barmhärtighet och tjänstvillighet som så

rikligt kännetecknar alla klasser av Guds nedstigande Söner i deras verksamhet överallt i skapelsen. Hela sin gudomliga natur, om ock inte hela infiniteten i sina egenskaper, överför den Evige Sonen ofelbart till Paradissönerna som utgår från den eviga Ön för att uppenbara hans gudomliga karaktär till universernas universum.

7:6.3 (88.1) Den Ursprunglige och Evige Sonen är ättlingspersonen av den "första" avslutade och infinita tanken hos den Universelle Fadern. Varje gång den Universelle Fadern och den Evige Sonen gemensamt projicerar en ny, ursprunglig, identisk, unik och absolut personlig tanke, i samma ögonblick personaliseras denna kreativa idé fullkomligt och slutligt i en ny och ursprunglig *Skapars* varelse och personlighet. Till sin andenatur, gudomliga vishet och samordnade skapande kraft är dessa Skaparsöner potentiellt jämlika med Gud Fadern och Gud Sonen.

7:6.4 (88.2) Skaparsönerna utgår från Paradiset till universerna i tiden och, under medverkan av det Tredje Ursprungets och Centrets övervakande och skapande representanter, fullbordar de organiserandet av lokaluniverserna i den progressiva evolutionen. Dessa Söner är inte knutna till, och tar inte heller befattning med, de centrala och universella kontrollerna av materia, sinne eller ande. Sålunda begränsas de i sina skapande handlingar av preexistensen, prioriteten och överhögheten hos det Första Ursprunget och Centret och hans jämställda Absolut. Dessa Söner kan administrera endast det som de ger existens åt. Absolut administration är en naturlig del av existensens prioritet och oskiljaktig från evighetsnärvaro. Fadern förblir den förste i universerna.

7:6.5 (88.3) I stort sett så som Skaparsönerna personaliseras av Fadern och Sonen, så personaliseras de *Administrativa Sönerna* av Sonen och Anden. Detta är de Söner som, genom erfarenheterna av livet som inkarnerad skapad varelse, skaffar sig rätten att tjänstgöra som överlevnadsdomare i tidens och rymdens skapelser.

7:6.6 (88.4) Fadern, Sonen och Anden förenar sig också för att personalisera de mångkunniga *Treenighetens Undervisande Söner* som rör sig i storuniversum som de himmelska lärarna för alla personligheter: mänskliga och gudomliga. Och det finns talrika andra klasser av Paradissöner som inte har bragts till de dödligas kännedom på Urantia.

7:6.7 (88.5) Mellan den Ursprunglige Moder-Sonen och dessa härskaror av Paradissöner spridda överallt i skapelsen, finns en direkt och exklusiv kommunikationskanal, en kanal vars funktion är inneboende i beskaflenheten av det andliga släktskapet som förenar dem med band av närapå absolut andlig samhörighet. Denna strömkrets mellan Guds Söner skiljer sig helt från andegravitationens universella strömkrets, som även den är centrerad i det Andra Ursprungets och Centrets person. Alla Guds Söner som har sitt ursprung i Paradisgudomarnas personer står i direkt och ständig kontakt med den Evige Moder-Sonen. Och denna kommunikation är ögonblicklig; den är oberoende av tiden ehuru stundom betingad av rymden.

7:6.8 (88.6) Den Evige Sonen har ständigt, inte endast fullständig kunskap om ställningen, tankarna och de mångahanda aktiviteterna hos alla klasser av Paradissöner, utan han har även fullständig

kunskap vid alla tidpunkter om allting av andligt värde som existerar i hjärtana på alla skapade varelser i evighetens ursprungliga centrala skapelse och i de jämställda Skaparsönernas senare skapelser i tiden.

7. Den högsta uppenbarelsen av Fadern

7:7.1 (88.7) Den Evige Sonen är den fullständiga, exklusiva, universella och slutliga uppenbarelsen av den Universelle Faderns ande och personlighet. All kunskap och information om Fadern måste komma från den Evige Sonen och hans Paradissöner. Den Evige Sonen är från evigheten och är helt och utan andliga begränsningar ett med Fadern. Beträffande sin gudomliga personlighet är de jämställda; till sitt andliga väsen är de jämlika; till gudomligheten är de identiska.

7:7.2 (89.1) Guds karaktär kunde omöjligen i sig själv bli förbättrad i Sonens person, ty den gudomliga Fadern är i infinit bemärkelse fullkomlig, men denna karaktär och personlighet förstärks för att uppenbaras för skapade varelser genom att avklädas det icke-personliga och det icke-andliga. Det Första Ursprunget och Centret är mycket mera än en personlighet, men alla andeegenskaper hos det Första Ursprungets och Centrets faderspersonlighet är andligen närvarande i den Evige Sonens absoluta personlighet.

7:7.3 (89.2) Den förste Sonen och hans Söner är sysselsatta med att universellt uppenbara Faderns andliga och personliga väsen för hela skapelsen. I centraluniversumet, i superuniverserna, i lokaluniverserna eller på de bebodda planeterna är det en Paradisson

som uppenbarar den Universelle Fadern för människor och änglar. Den Evige Sonen och hans Söner uppenbarar vägen för de skapade att närma sig den Universelle Fadern. Och även vi av högt ursprung förstår Fadern mycket mer fullständigt då vi studerar uppenbarelsen av hans karaktär och personlighet i den Evige Sonen och i den Evige Sonens Söner.

7:7.4 (89.3) Fadern nedstiger till er som en personlighet endast genom den Evige Sonens gudomliga Söner. Och ni uppnår Fadern genom denna samma levande väg; ni uppstiger till Fadern under ledning av denna grupp av gudomliga Söner. Och detta är sant trots att er personlighet uttryckligen är en direkt utgivning från den Universelle Fadern.

7:7.5 (89.4) Glöm inte att Sonen i alla dessa vittomfattande aktiviteter i den Evige Sonens vidsträckta andliga administration är en person, alldeles lika säkert och verkligt som Fadern är en person. För varelser som en gång har hört till människoklassen är den Evige Sonen faktiskt lättare att närma sig än den Universelle Fadern. Då ni som pilgrimer från tiden framskrider genom kretsarna i Havona kommer ni att ha förmågan att uppnå Sonen långt innan ni är redo att urskilja Fadern.

7:7.6 (89.5) Mera av karaktären och den barmhärtiga naturen hos barmhärtighetens Evige Son torde ni förstå när ni tänker och mediterar på den uppenbarelse av dessa gudomliga egenskaper som gjordes som en kärleksgärning av er egen Skaparson, en gång Människoson på jorden, nu den upphöjda härskaren i ert lokaluniversum — Människoson och Guds Son.

7:7.7 (89.6) [Avfattad av en Gudomlig Rådgivare med uppdrag att formulera denna redogörelse som skildrar den Evige Sonen i Paradiset.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 7](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 9](#) >>

Kapitel 8

Den Oändlige Anden

8:0.1 (90.1) LÅNGT TILLBAKA i evigheten, när den Universelle Faderns ”första” infinita och absoluta tanke finner ett så fullkomligt och adekvat ord för dess gudomliga uttryck i den Evige Sonen, uppstår det hos både Tanke-Guden och hos Ord-Guden en enastående önskan om en universell och infinit representant för gemensamt uttryck och förenad handling.

8:0.2 (90.2) I evighetens gryning blir både Fadern och Sonen i infinit bemärkelse medvetna om sitt ömsesidiga beroende av varandra, sin eviga och absoluta etthet; och därför ingår de ett infinit och evigt förbund om gudomligt kompanjonskap. Denna aldrig upphörande överenskommelse görs för verkställandet av deras förenade tankar överallt inom evighetens cirkel; och allt sedan denna

evighetshändelse fortsätter Fadern och Sonen i denna gudomliga förening.

8:0.3 (90.3) Vi är nu ansikte mot ansikte med evighetsursprunget till den Oändlige Anden, Gudomens Tredje Person. I samma ögonblick som Gud Fadern och Gud Sonen tillsammans föreställer sig en identisk och infinit handling — verkställandet av en absolut tankeplan — i samma ögonblick blir den Oändlige Anden till, fullt utvecklad sin tillvaro.

8:0.4 (90.4) Då jag på detta sätt berättar om ordningsföljden för Gudomarnas ursprung gör jag det endast för att ni skall kunna tänka på deras inbördes förhållande. I verkligheten existerar de alla tre från evigheten; de är existentiella. De är utan dagarnas begynnelse eller slut; de är jämställda, suprema, ultimata, absoluta och infinita. De existerar, har alltid existerat och skall alltid existera. Och de är tre klart individualiserade men evigt associerade personer: Gud Fadern, Gud Sonen och Gud Anden.

1. Handlingens Gud

8:1.1 (90.5) Efter personaliseringen av den Oändlige Anden i det förgångnas evighet blir den gudomliga personlighetsserien fulländad och fullständig. Handlingens Gud finns till och rymdens vida scen är färdig för det enormt stora skapelsedramat — det universella äventyret — de eviga tidsåldrarnas gudomliga panorama.

8:1.2 (90.6) Den Oändlige Andens första handling är att granska och igenkänna sina gudomliga föräldrar: Fader-Fadern och Moder-

Sonen. Han, Anden, identifierar dem båda totalt och utan reservation. Han är fullt medveten om deras skilda personligheter och infinita egenskaper såväl som om deras gemensamma natur och förenade funktion. Därefter avger Gudomens Tredje Person ett löfte, frivilligt, med transcendent villighet och inspirerande spontanitet, trots sin jämlikhet med den Förste och den Andre Personen, om evig lojalitet gentemot Gud Fadern och erkänner evig tillit till Gud Sonen.

8:1.3 (90.7) Som en inneboende del i karaktären av denna transaktion samt med ömsesidigt erkännande av personlighetens självständighet hos var och en, och den verkställande föreningen av alla tre, grundläggs evighetens kretslopp. Paradistreenigheten finns till. Den universella rymdens scen är färdig för det mångfaldiga och aldrig upphörande panoramat av kreativt utvecklande av den Universelle Faderns syfte genom den Evige Sonens personlighet och av verkställandet som utförs av Handlingens Gud, den exekutiva representanten för verklighetsföreställningarna uppkomna av Faderns och Sonens skapareförbund.

8:1.4 (91.1) Handlingens Gud verkar och rymdens döda valv är i rörelse. En miljard perfekta sfärer får ögonblickligen sin existens. Före denna hypotetiska evighetsstund existerar rymdenergierna som en naturlig del av Paradiset och är potentiellt operativa, men de har ingen aktualitet i tillvaron; inte heller kan fysisk gravitation mätas annat än med reaktionen hos materiella realiteter för dess oavbrutna dragning. Det finns inget materiellt universum vid denna (antagna) evigt avlägsna stund, men i samma ögonblick som en miljard världar materialiserar sig finns det tillräcklig och adekvat gravitation för att hålla dem i Paradisets grepp för alltid.

8:1.5 (91.2) Genom Gudarnas skapelse lyser nu fram den andra formen av energi, och denna utflödande ande grips omedelbart av den Evige Sonens andliga gravitation. Sålunda är universum, omfattat av den tvåfaldiga gravitationen, berört av oändlighetens energi och försänkt i gudomlighetens ande. På detta sätt har livets grogrund beretts för medvetandet hos sinnet, som manifesteras i den Oändlige Andens associerade intelligensströmkretsar.

8:1.6 (91.3) På dessa frön av potentiell existens, utspridda överallt i Gudarnas centrala skapelse, agerar Fadern, och då framträder personlighet avsedd för skapade varelser. Därefter fyller Paradisgudomarnas närvaro all organiserad rymd och börjar effektivt dra alla ting och varelser mot Paradiset.

8:1.7 (91.4) Den Oändlige Anden blir förevigad samtidigt med födseln av Havona-världarna, detta centraluniversum som skapas av honom, med honom och i honom enligt de kombinerade tankarna och de förenade viljorna hos Fadern och Sonen. Den Tredje Personen gudifieras med just denna medskapande handling och blir sålunda för alltid Medskaparen.

8:1.8 (91.5) Det rör sig här om de storartade och väldiga tiderna av Faderns och Sonens skapande expansion genom och i verksamheten som deras gemensamma kompanjon och exklusiva verkställare, det Tredje Ursprunget och Centret står för. Det finns inga anteckningar om dessa rörelsefulla tider. Vi har endast den Oändlige Andens magra avslöjanden som stöd för dessa mäktiga händelser, och han endast bekräftar att centraluniversumet och allt som hör därtill, blev

förevigat samtidigt med att han uppnådde personlighet och medveten existens.

8:1.9 (91.6) I korthet vittnar den Oändlige Anden om att eftersom han är evig så är också centraluniversumet evigt. Och detta är den traditionella begynnelsepunkten i universernas universums historia. Absolut ingenting är känt, och inga anteckningar finns, om någon händelse eller transaktion före denna enorma eruption av skapande energi och administrativ visdom, som utkristalliserade sig i det vida universum som existerar och så utsökt väl fungerar i alltings centrum. Bortom denna händelse ligger evighetens outgrundliga transaktioner och oändlighetens djup — absolut mysterium.

8:1.10 (91.7) Och vi beskriver på detta sätt det Tredje Ursprungets och Centrets successiva uppkomst som en tolkningsmässig eftergift för det tidsbundna och rymdbetingade sinnet hos dödliga varelser. Människans sinne måste ha en startpunkt för att visualisera universums historia, och jag har blivit anvisad att erbjuda detta sätt att närma sig den historiska uppfattningen om evigheten. I det materiella sinnet fordrar följdriktigheten en Första Orsak; därför utgår vi från den Universelle Fadern som det Första Ursprunget och Absoluta Centret för all skapelse, samtidigt som vi instruerar alla skapades sinnen att Sonen och Anden är sameviga med Fadern i alla faser av universums historia och inom alla områden av skapande verksamhet. Och vi gör detta utan att på något sätt åsidosätta Paradisöns eller det Okvalificerade eller det Universella Absolutets eller Gudomsabsolutets verklighet och evighet.

8:1.11 (92.1) Det är tillräckligt av ett sträckande för det materiella sinnet hos tidens barn att tänka sig Fadern i evigheten. Vi vet att varje

barn bäst kan relatera sig själv till verkligheten genom att först bemästra förhållandena mellan barn och föräldrar och genom att sedan utvidga denna uppfattning till att omfatta familjen som helhet. Därefter kan barnets växande sinne anpassa sig till begreppet familjerelationer, relationer inom samhället, rasen, världen och senare inom universum, superuniversum, ja rentav inom universernas universum.

2. Den Oändlige Andens väsen

8:2.1 (92.2) Medskaparen är från evigheten och är helt och utan förbehåll ett med den Universelle Fadern och den Evige Sonen. Den Oändlige Anden återspeglar fullkomligt inte endast Paradisfaderns, utan även den Ursprunglige Sonens, väsen.

8:2.2 (92.3) Det Tredje Ursprunget och Centret är känt under talrika benämningar: den Universelle Anden, den Supreme Ledsagaren, Medskaparen, den Gudomlige Verkställaren, det Oändliga Sinnet, Andarnas Ande, Paradisets Moder-Ande, Samverkaren, den Slutlige Koordinatören, den Allestädesnärvarande Anden, den Absoluta Intelligensen, den Gudomliga Verksamheten; och på Urantia sammanblandas han stundom med det kosmiska sinnet.

8:2.3 (92.4) Det är helt och hållet riktigt att benämna Gudomens Tredje Person den Oändlige Anden, ty Gud är ande. Men materiella varelser, som tenderar att dras mot misstaget att betrakta materien som den grundläggande verkligheten och sinnet, tillsammans med

anden, som postulat rotade i materien, skulle bättre förstå det Tredje Ursprunget och Centret om han kallades den Oändliga Verkligheten, den Universelle Organisatören eller Personlighetskoordinatören.

8:2.4 (92.5) Den Oändlige Anden är, som en universumuppenbarelse av gudomligheten, outgrundlig och helt bortom människans fattningsförmåga. För att förnimma Andens absoluthet behöver ni endast begrunda den Universelle Faderns infinitet och stå i vördnad inför den Ursprunglige Sonens evighet.

8:2.5 (92.6) Det finns verkligen någonting dolt i den Oändlige Andens person, men inte lika mycket som i Fadern och Sonen. Av alla aspekter i Faderns väsen framhäver Medskaparen på ett ytterst slående sätt hans infinitet. Även om totaluniversum slutligen expanderar ända till infiniteten, kommer Samverkarens andenärvaro, energikontroll och sinnespotential att vara adekvata för att fylla de krav som en sådan gränslös skapelse förutsätter.

8:2.6 (92.7) Fastän den Oändlige Anden i alla avseenden delar den Universelle Faderns fullkomlighet, rättfärdighet och kärlek, lutar han dock mot barmhärtighetens egenskaper hos den Evige Sonen och blir sålunda Paradisgudomarnas barmhärtighetsutövare till storuniversum. För alltid och på alla sätt — universellt och evigt — är Anden en barmhärtighetsutövare, ty så som de gudomliga Sönerna uppenbarar Guds kärlek, så skildrar den gudomlige Anden Guds barmhärtighet.

8:2.7 (93.1) Det är inte möjligt för Anden att ha mera godhet än Fadern eftersom all godhet har sitt ursprung i Fadern, men i Andens handlingar kan vi bättre förstå denna godhet. Faderns trohet och Sonens trofasthet blir mycket verkliga för sfärernas andevarelser och

materiella varelser genom den kärleksfulla omvårdnad och det oupphörliga tjänande som utgår från den Oändlige Andens personligheter.

8:2.8 (93.2) Medskaparen har ärvt allt av Faderns tankeskönhets och sanningskaraktär. Och dessa gudomlighetens sublima drag koordineras på det kosmiska sinnets nära nog suprema nivåer underordnade den infinita och eviga visdom som finns i det Tredje Ursprunget och Centrets obetingade och gränslösa sinne.

3. Andens förhållande till Fadern och Sonen

8:3.1 (93.3) Så som den Evige Sonen är orduttrycket för den Universelle Faderns ”första” absoluta och infinita tanke, så är Samverkaren det fulländade verkställandet av den ”första” fullbordade skapande tanken eller planen för kombinerad verksamhet avfattad av personlighetskompanjonskapet Fadern-Sonen om absolut förening av tanke och ord. Det Tredje Ursprunget och Centret blir evigt samtidigt med den centrala eller på order uppkomna skapelsen, och endast denna centrala skapelse bland universerna är evig till sin existens.

8:3.2 (93.4) Efter personaliseringen av det Tredje Ursprunget deltar det Första Ursprunget inte längre personligen i universumskapande. Den Universelle Fadern delegerar allt som är möjligt till den Evige Sonen; likaså utger den Evige Sonen all möjlig auktoritet och makt till Medskaparen.

8:3.3 (93.5) Den Evige Sonen och Medskaparen, verkande som kompanjoner och genom sina jämställda personligheter, har planerat och formgivit varje universum som har fått sin tillvaro efter Havona. Anden upprätthåller i all senare skapelse samma personliga förhållande till Sonen, som Sonen upprätthåller till Fadern i den första och centrala skapelsen.

8:3.4 (93.6) En av den Evige Sonens Skaparsöner och en av den Oändlige Andens Skapande Andar skapade er och ert universum; och medan Fadern i trohet uppehåller det som de har organiserat faller det på denne Universumson och denna Universumande att fostra och stödja sitt verk, såväl som att ha omvårdnad om de varelser de själva har danat.

8:3.5 (93.7) Den Oändlige Anden är den allom älskande Faderns och den alltigenom barmhärtige Sonens effektiva representant, som verkställer deras gemensamma projekt med att dra till sig alla sanningsälskande själar i tidens och rymdens alla världar. I samma ögonblick som den Evige Sonen accepterade sin Faders plan för de skapade i universerna att uppnå fulländning, i den stund då uppstigningsprojektet blev en Faderns och Sonens plan, i det ögonblicket blev den Oändlige Anden Faderns och Sonens gemensamma administratör för verkställandet av deras förenade och eviga syfte. Och i och med detta utlovade den Oändlige Anden alla sina resurser av gudomlig närvaro och andepersonligheter åt Fadern och Sonen; han har helgat *allt* åt den enorma planen att upphöja överlevande viljevarelser till de gudomliga höjderna i Paradisets fullkomlighet.

8:3.6 (93.8) Den Oändlige Anden är en fullständig, exklusiv och universell uppenbarelse av den Universelle Fadern och hans Evige Son. All kunskap om kompanjonskapet Fadern-Sonen måste fås genom den Oändlige Anden, den gemensamme representanten för den gudomliga föreningen av tanke och ord.

8:3.7 (93.9) Den Evige Sonen är den enda vägen att närma sig den Universelle Fadern, och den Oändlige Anden är det enda medlet att uppnå den Evige Sonen. Endast med hjälp av Andens tålmodiga omvårdnad kan de uppstigande varelserna från tiden upptäcka Sonen.

8:3.8 (94.1) I alltings centrum är den Oändlige Anden den förste av Paradisgudomarna som uppnås av de uppstigande pilgrimerna. Den Tredje Personen skyler den Andra och Första Personen och måste därför alltid först bli igenkänd av alla som strävar efter att bli presenterade för Sonen och hans Fader.

8:3.9 (94.2) Och på många andra sätt representerar Anden likvärdigt Fadern och Sonen och tjänar dem likartat.

4. Den gudomliga omvårdnadens ande

8:4.1 (94.3) Parallellt med det fysiska universum där Paradisets gravitation håller allting samman, finns det det andliga universum där Sonens ord uttolkar Guds tanke och, när det ”blir kött”, demonstrerar den kärleksfulla barmhärtigheten i de associerade Skaparnas kombinerade natur. Men i all denna materiella och andliga skapelse, och genomträngande denna, finns ett vidsträckt område där den Oändlige Anden och hans andeavkommor uppvisar den kombinerade

barmhärtigheten, tålmodigheten och oändliga tillgivenheten hos de gudomliga föräldrarna gentemot de förståndsmässiga barn som de tillsammans har planerat och åstadkommit. En evig omvårdnad av sinnet är kärnan i Andens gudomliga karaktär. Och alla andeavkommor till Samverkaren delar denna önskan att omvårda, denna gudomliga längtan att tjäna.

8:4.2 (94.4) Gud är kärlek, Sonen är barmhärtighet, Anden är omvårdnad — utgivningen av gudomlig kärlek och ändlös barmhärtighet till hela den intelligenta skapelsen. Anden är personifikationen av Faderns kärlek och Sonens barmhärtighet; i honom är de evigt förenade för universell tjänst. Anden är *kärlek tillämpad* på skapelsen av skapade varelser: Faderns och Sonens kombinerade kärlek.

8:4.3 (94.5) På Urantia är den Oändlige Anden känd som en allestädes närvarande inflytelse, en universell närvaro, men i Havona kommer ni att känna honom som ett personligt väsen engagerad i faktisk omvårdnad. Här är Paradisandens omvårdnad det exemplariska och inspirerande mönstret för var och en av hans jämställda Andar och underställda personligheter som vårdar sig om de skapade varelserna i tidens och rymdens världar. I detta gudomliga universum deltog den Oändlige Anden till fullo i den Evige Sonens sju transcendentala framträdanden; likaså tog han del, tillsammans med den ursprunglige Mikaelsonen, i de sju utgivningarna på Havonas kretsar och blev därigenom den sympatiska och förståelsefulle andeomvårdaren för varje tidens pilgrim som färdas genom dessa fulländade kretsar i höjden.

8:4.4 (94.6) När en av Guds Skaparsöner accepterar skaparansvaret för ett planerat lokaluniversum, förbinder sig den Oändlige Andens personligheter som outtröttliga omvårdare vid sidan av denne Mikaelson när han drar ut på sitt uppdrag av skapande äventyr. I synnerhet i de Skapande Döttrarnas, lokaluniversernas Moderandars, person finner vi den Oändlige Anden hängiven uppgiften att främja de materiella varelsernas uppstigning till allt högre nivåer av andlig uppnåelse. Och allt detta arbete med omvårdnad av de skapade varelserna sker i fulländad harmoni med syftena hos dessa lokala universers Skaparsöner och i nära förbindelse med deras personligheter.

8:4.5 (94.7) Så som Guds Söner är engagerade i den jättelika uppgiften att uppenbara Faderns kärleksfulla personlighet för ett universum, så är den Oändlige Anden hängiven den eviga verksamhet som avser att uppenbara Faderns och Sonens kombinerade kärlek för alla barns individuella sinnen i varje universum. I dessa lokala skapelser kommer Anden inte ned till de materiella raserna i de dödligas köttsliga gestalt, så som vissa av Guds Söner kommer, utan den Oändlige Anden och hans sinsemellan jämställda Andar sänker sig, undergår med glädje en förvånande serie förtunningar av gudomligheten tills de framträder som änglar för att stå vid er sida och leda er fram längs den jordiska tillvarons anspråkslösa stigar.

8:4.6 (95.1) Just med hjälp av denna avtagande serie kommer den Oändlige Anden faktiskt, och som person, mycket nära varje varelse från det animala ursprungets sfärer. Och allt detta gör Anden utan att på minsta sätt upphäva sin existens som Gudomens Tredje Person i alltings centrum.

8:4.7 (95.2) Samskaparen är i sanning och för evigt den stora omvårdande personligheten, den universelle barmhärtighetsutdelaren. För att förstå Andens verksamhet begrunda sanningen att han är den kombinerade avbildningen av Faderns gränslösa kärlek och Sonens eviga barmhärtighet. Andens verksamhet är emellertid inte begränsad till att enbart representera den Evige Sonen och den Universelle Fadern. Den Oändlige Anden har också makten att vårda sig om världens varelser i eget namn och med egen rätt; den Tredje Personen har gudomlig värdighet och visar också universell barmhärtighet på sina egna vägnar.

8:4.8 (95.3) När människan får veta mera om den kärleksfulla och outtröttliga omvårdnaden som de lägre klasserna i denna Oändlige Andes varelsfamilj ansvarar för, kommer hon att allt mera beundra och vörda det transcendenta väsendet och den ojämförliga karaktären som uttrycks i den Universelle Faderns och den Evige Sonens kombinerade Verksamhet. Sannerligen är denne Ande ”Herrens ögon som alltid är vända till de rättfärdiga” och ”de gudomliga öronen som alltid är öppna för deras böner”.

5. Guds närvaro

8:5.1 (95.4) Den Oändlige Andens mest framträdande egenskap är allestädesnärvaron. Genom hela universernas universum finns överallt närvarande denna allt genomsyrande ande, som är så besläktad med närvaron av ett universellt och gudomligt sinne. Både

Gudomens Andre och Tredje Person är representerade i alla världar av sina alltid närvarande andar.

8:5.2 (95.5) Fadern är *infini*t och begränsas därför endast av sin vilja. Vid utgivningen av Riktare och vid kopplandet av personligheten till sin strömkrets verkar Fadern ensam, men vid andekrafternas kontakt med intelligenta varelser sker det genom den Evige Sonens och den Oändlige Andens andar och personligheter. När han så vill är han andligen närvarande lika mycket med Sonen eller med Samverkaren; han är närvarande *med* Sonen och *i* Anden. Fadern är helt visst överallt närvarande och vi urskiljer hans närvaro med hjälp av och genom var och en och alla av dessa olika men associerade krafter, influenser och närvaron.

8:5.3 (95.6) I era heliga skrifter förefaller termen *Guds Ande* att användas för att ibland beteckna den Oändlige Anden i Paradiset och ibland den Skapande Anden i ert lokaluniversum. Den Heliga Anden är denna Skapande Dotters andliga strömkrets; Dotter till Paradisets Oändlige Ande. Den Heliga Anden är en strömkrets som är egenartad för varje lokaluniversum och den är begränsad till det andliga riket i den skapelsen; men den Oändlige Anden är allestädesnärvarande.

8:5.4 (95.7) Det finns många andliga inflytelser och de är alla som *en*. Även Tankeriktarnas arbete, fast oberoende av alla andra inflytelser, sammanfaller ofelbart med andeomvårdnaden som de kombinerade inflytelserna av den Oändlige Anden och lokaluniversumets Moderande står för. Så som dessa andliga närvaron verkar i urantiabornas liv, kan de inte särskiljas. I era sinnen och i förhållande till era själar fungerar de som en enda ande, oberoende av

sina olika ursprung. Och då denna förenade andliga verksamhet upplevs blir den för er inflytelsen av den Supreme, ”som alltid förmår bevara er från att falla och kan ställa er obefläckade framför er Fader i höjden”.

8:5.5 (96.1) Minns alltid att den Oändlige Anden är *Samverkaren*; både Fadern och Sonen fungerar i och genom honom; han är närvarande inte endast som sig själv utan också som Fadern, som Sonen och som Fadern-Sonen. Med hänsyn till detta och av många andra orsaker kallas den Oändlige Andens andenärvaro ofta ”Guds ande”.

8:5.6 (96.2) Det skulle också vara följdriktigt att tala om förbindelsen av all andlig omvårdnad som Guds ande, ty en sådan förbindelse är verkligen föreningen av Gud Faderns, Gud Sonens, Gud Andens och Gud den Sjufaldiges andar — ja även Gud den Supremes ande.

6. Den Oändlige Andens personlighet

8:6.1 (96.3) Låt inte det omfattande utgivandet och den långtgående distributionen av det Tredje Ursprunget och Centret skymma eller på annat sätt förminska det faktum att han är en personlighet. Den Oändlige Anden är en närvaro i universum, en evig verksamhet, en kosmisk styrka, en helig inflytelse och ett universellt sinne; han är allt detta och oändligt mycket mera, men han är också en sann och gudomlig personlighet.

8:6.2 (96.4) Den Oändlige Anden är en fullständig och fullkomlig personlighet, den Universelle Faderns och den Evige Sonens jämlike och jämställde. Medskaparen är alldeles lika verklig och synlig för de högre förståndsvarelserna i universerna som Fadern och Sonen; i själva verket mera så, ty det är Anden som alla uppstigande måste uppnå innan de får närma sig Fadern genom Sonen.

8:6.3 (96.5) Den Oändlige Anden, Gudomens Tredje Person, har alla de egenskaper som ni associerar med personlighet. Anden är begåvad med absolut sinne: ”Anden uttrännsakar ju allt, ja ock Guds djuphet.” Anden är begåvad inte endast med sinne utan också med vilja. Om hans utgivning av sina gåvor är det skrivet: ”Men allt detta verkar densamme ene Anden, i det han, alltefter sin vilja, tilldelar mycket åt var och en.”

8:6.4 (96.6) ”Andens kärlek” är verklig så som även hans sorger; därför ”bedröva icke Guds Ande”. Oberoende av om vi betraktar den Oändlige Anden som Paradisgudom eller som Skapande Ande i ett lokaluniversum finner vi att Medskaparen inte endast är det Tredje Ursprunget och Centret utan även en gudomlig person. Denna gudomliga personlighet reagerar också på universum som en person. Anden talar till er: ”Den som har öra, han må höra vad Anden säger.” ”Anden själv manar gott för oss.” Anden utövar ett direkt och personligt inflytande på skapade varelser: ”Ty alla de som leds av Guds Ande, de är Guds barn.”

8:6.5 (96.7) Fastän vi ser hur den Oändlige Anden vårdar sig om de mest avlägsna världar i universernas universum, fastän vi möter denna samma koordinerande Gudom i och genom de otaliga legioner av mångahanda varelser som har sitt ursprung i det Tredje Ursprunget

och Centret, fastän vi igenkänner Andens allestädesnärvaro försäkrar vi fortfarande att detta samma Tredje Ursprung och Center är en person, Medskaparen av alla ting, alla varelser och alla universer.

8:6.6 (96.8) I administrationen av universerna är Fadern, Sonen och Anden fullkomligt och evigt associerade med varandra. Fastän var och en är engagerad i en personlig omvårdnad av skapelsen är alla tre gudomligt och absolut sammankopplade i ett sådant tjänande av skapelsen och en sådan övervakning att det för evigt gör dem till *ett*.

8:6.7 (97.1) I den Oändlige Andens person är Fadern och Sonen gemensamt närvarande, alltid och i obegränsad fullkomlighet, ty Anden är lik Fadern och lik Sonen, och även lik Fadern och Sonen så som de två är för evigt ett.

8:6.8 (97.2) [Framfört på Urantia av en Gudomlig Rådgivare från Uversa befullmäktigad av Dagarnas Forna att beskriva den Oändlige Andens väsen och verk.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 8](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 10](#) >>

Kapitel 9

Den Oändlige Andens förhållande till universum

9:0.1 (98.1) NÅGONTING märkvärdigt hände då den Universelle Fadern och den Evige Sonen i Paradisets närvaro förenas för att personalisera sig. Ingenting i denna evighetssituation förebådar att Samverkaren skulle personalisera sig som en obegränsad andlighet koordinerad med absolut sinne och begåvad med unika privilegier för behandling av energin. Hans tillkomst avslutar Faderns befrielse från den centraliserade fullkomlighetens band och personlighetsabsolutismens bojar. Och denna befrielse avslöjas i Medskaparens häpnadsväckande förmåga att skapa varelser som är

väl lämpade att tjäna som omvårdande andar för till och med materiella skapade varelser i de senare evolverande universerna.

9:0.2 (98.2) Fadern är infinit i kärlek och vilja, i andlig tanke och andligt syfte; han är den universelle upprätthållaren. Sonen är infinit i visdom och sanning, i andligt uttryckande och andlig tolkning; han är den universelle uppenbararen. Paradiset är infinit i sin potential att förse med kraft och i sin kapacitet att dominera energi; det är den universella stabilisatorn. Samverkaren har unika privilegier att förena i syntes, infinit kapacitet att koordinera alla existerande energier i universum, alla aktuala andar i universum och alla verkliga intellekt i universum; det Tredje Ursprunget och Centret är den universelle förenaren av de mångfaldiga energier och olika skapelser som har uppstått som följd av den Universelle Faderns gudomliga plan och eviga syfte.

9:0.3 (98.3) Den Oändlige Anden, Medskaparen, är en universell och gudomlig omvårdare. Anden utdelar oupphörligt Sonens barmhärtighet och Faderns kärlek, alltid i harmoni med Paradistreninghetens stabila, oföränderliga och rättfärdiga rättvisa. Hans inflytande och personligheter är ständigt nära er; de känner er verkligen och förstår er sannerligen.

9:0.4 (98.4) Överallt i universerna behandlar Samverkarens representanter oupphörligt krafterna och energierna i hela rymden. Såsom det Första Ursprunget och Centret så reagerar även det Tredje för både det andliga och för det materiella. Samverkaren är uppenbarelsen av enhetligheten hos Gud, i vilken allting innehålls: ting, betydelser och värden; energier, sinnen och andar.

9:0.5 (98.5) Den Oändlige Anden genomsyrar all rymd; han bebor evighetens cirkel; och Anden är, likt Fadern och Sonen, fulländad och oföränderlig — absolut.

1. Det Tredje Ursprungets och Centrets egenskaper

9:1.1 (98.6) Det Tredje Ursprunget och Centret är känt under många namn som alla betecknar förhållande och anger funktion: Som Gud Anden är personlighetsjämfäst och gudomlig jämfäst med Gud Sonen och Gud Fadern. Som den Oändlige Anden är han ett allestädes närvarande andligt inflytande. Som den Universelle Behandlaren är han anfader till de styrkekontrollerande varelserna och aktiveraren av rymdens kosmiska krafter. Som Samverkaren är han Faderns och Sonens gemensamma representant och verkställare av deras kompanjonskap. Som det Absoluta Sinnet är han ursprunget till begåvningen med intellekt överallt i universerna. Som Handlingens Gud är han synbarligen ursprunget till rörelse, förändring och förhållande.

9:1.2 (99.1) En del av egenskaperna hos det Tredje Ursprunget och Centret härstammar från Fadern, en del från Sonen, medan andra drag inte kan observeras som aktiva eller personligen närvarande i vare sig Fadern eller Sonen — egenskaper som knappast kan förklaras annat än genom att anta att kompanjonskapet Fadern-Sonen, som gör det Tredje Ursprunget och Centret evigt, konsekvent fungerar i samklang med och med erkännande av Paradisets eviga absoluthet.

Medskaparen införlivar till fullo de kombinerade och infinita uppfattningarna om Gudomens Förste och Andre person.

9:1.3 (99.2) Medan ni betraktar Fadern som en ursprunglig skapare och Sonen som en andlig administratör borde ni tänka på det Tredje Ursprunget och Centret som en universell koordinator, en omvårdare i obegränsat samarbete. Samverkaren korrelerar all aktual verklighet; han är gudomsförrådet för Faderns tanke och Sonens ord, och i sin verksamhet tar han alltid hänsyn till den centrala Öns materiella absolutet. Paradistreenigheten har föreskrivit *framåtskridandets* universella ordning, och Guds försyn är verksamhetsområdet för Medskaparen och den evolverande Suprema Varelsen. Ingen aktual eller aktualerande verklighet kan undgå att slutligen komma i kontakt med det Tredje Ursprunget och Centret.

9:1.4 (99.3) Den Universelle Fadern härskar över förenergins, förändens och personlighetens områden; den Evige Sonen dominerar de andliga aktiviteternas sfärer; Paradisöns närvaro förenar den fysiska energins och den materialiserande styrkans domän; Samverkaren fungerar inte endast som en infinit ande, som representerar Sonen, utan även som en universell behandlare av Paradisets krafter och energier och ger sålunda tillvaro åt det universella och absoluta sinnet. Samverkaren fungerar överallt i storuniversum som en positiv och distinkt personlighet, i synnerhet i de högre sfärerna av andliga värden, i förhållanden som rör den fysiska energin samt i sanna sinnesbetydelser. Han verkar i synnerhet var och när energi och ande än förenas och påverkar varandra; han dominerar alla reaktioner som berör sinnet, han utövar stor makt i den

andliga världen och har ett mäktigt inflytande över energi och materia. Det Tredje Ursprunget uttrycker alltid det Första Ursprungets och Centrets väsen.

9:1.5 (99.4) Det Tredje Ursprunget och Centret delar fullkomligt och utan förbehåll det Första Ursprungets och Centrets allestädesnärvaro och kallas stundom den Allestädesnärvarande Anden. På ett egendomligt och mycket personligt sätt delar sinnets Gud allvetandet hos den Universelle Fadern och hans Evige Son; Andens kunskap är djupgående och fullständig. Samskaparen manifesterar vissa faser av den Universelle Faderns allsmäktighet, men är i själva verket allsmäktig endast inom sinnets område. Gudomens Tredje Person är det intellektuella centret för, och den universella administratören av, sinnets sfärer; därinom är han absolut — hans överhöghet är obegränsad.

9:1.6 (99.5) Samverkaren förefaller att motiveras av kompanjonskapet Fadern-Sonen, men alla hans handlingar förefaller att notera förhållandet Fadern-Paradiset. Stundom, och i vissa funktioner förefaller han att kompensera ofullständigheten i utvecklingen hos de erfarenhetsmässiga Gudomarna: Gud den Supreme och Gud den Ultimate.

9:1.7 (100.1) Och häri ligger ett oändligt mysterium: Att den Infinite samtidigt uppenbarade sin infinitet i Sonen och som Paradiset, varefter en varelse blir till som är jämlik Gud i gudomlighet, som reflekterar Sonens andliga natur och som kan aktivera Paradisets mönster, en varelse som är provisoriskt underställd i fråga om suveränitet, men som på många sätt

uppenbarligen är den mest mångsidiga när det gäller *verksamhet*. Och en sådan uppenbar överlägsenhet i verksamheten avslöjas i en egenskap hos det Tredje Ursprunget och Centret, en egenskap överlägsen även den fysiska gravitationen dvs. den universella manifestationen av Paradisön.

9:1.8 (100.2) Förutom denna superkontroll av energi och fysiska ting är den Oändlige Anden rikt begåvad med egenskaperna tålmod, barmhärtighet och kärlek som så utomordentligt framträder i hans andliga omvårdnad. Anden är supremt kompetent att utdela kärlek och att mildra rättvisan med barmhärtighet. Gud Anden äger all den himmelska vänligheten och barmhärtiga tillgivenheten hos den Ursprunglige och Evige Sonen. Det universum där ni har ert ursprung hamras ut mellan rättvisans städ och lidandets hammare; men de som för hammaren är barmhärtighetens barn, andeättlingar till den Oändlige Anden.

2. Den allestädesnärvarande Anden

9:2.1 (100.3) Gud är ande i trefaldig betydelse: Han är själv ande; i sin Son framträder han som ande utan begränsning; i Samverkaren som ande i förening med sinne. Och förutom dessa andliga realiteter tror vi oss urskilja nivåer av erfarenhetsmässiga andefenomen: den Suprema Varelsens, den Ultimata Gudomens och Gudomsabsolutets andar.

9:2.2 (100.4) Den Oändlige Anden är precis lika mycket ett komplement till den Evige Sonen som Sonen är ett komplement till

den Universelle Fadern. Den Evige Sonen är en förandligad
personalisering av Fadern; den Oändlige Anden är ett personaliserat
förandligande av den Evige Sonen och den Universelle Fadern.

9:2.3 (100.5) Det finns många ostörda andliga kraftlinjer och källor
av övermateriell styrka som förenar människor på Urantia direkt med
Gudomarna i Paradiset. Det finns Tankeriktarnas koppling direkt till
den Universelle Fadern, det vittomfattande inflytandet av dragningen
i den Evige Sonens andliga gravitation och Medskaparens andliga
närvaro. Det är en skillnad i funktionen mellan Sonens ande och
Andens ande. Den Tredje Personen kan i sin andliga omvårdnad
fungera som sinne plus ande eller som enbart ande.

9:2.4 (100.6) Förutom dessa Paradisnärvaron har urantiaborna
fördel av de andliga inflytelserna och aktiviteterna som finns i
lokaluniversumet och superuniversumet, med deras nästan ändlösa
skaror av kärleksfulla personligheter som alltid leder de till sitt syfte
sanna och de till sitt hjärta ärliga uppåt och inåt mot gudomlighetens
ideal och den suprema fulländningens mål.

9:2.5 (100.7) Närvaron av den Evige Sonens universella ande
känner vi — vi kan ofelbart känna igen den. Närvaron av den
Oändlige Anden, Gudomens Tredje Person, kan även den dödliga
människan känna, ty materiella varelser kan verkligen erfara,
uppleva, den välgörande inverkan av detta gudomliga inflytande som
verkar som den Heliga Anden, utgiven för människoraserna i
lokaluniversumet. Människovarelser kan även i någon mån bli
medvetna om Riktaren, den Universelle Faderns opersonliga närvaro.
De gudomliga andar som arbetar för människans upplyftande och
förandligande verkar alla i samförstånd och fullkomlig samverkan.

De är som en i det andliga förverkligandet av planerna för de dödligas uppstigande och uppnående av fulländning.

3. Den universella behandlaren

9:3.1 (101.1) Paradisön är den fysiska gravitationens ursprung och substans; och det borde vara tillräckligt för att informera er om att gravitationen är en av de mest *verkliga* och evigt tillförlitliga ting i hela det fysiska universernas universum. Gravitationen kan inte modifieras eller upphävas annat än av de krafter och energier som Fadern och Sonen gemensamt svarar för och som har anförtrotts åt, och som är funktionellt associerade med, det Tredje Ursprungets och Centrets person.

9:3.2 (101.2) Den Oändlige Anden äger en unik och häpnadsväckande styrka — *antigravitationen*. Denna styrka är inte funktionellt (observerbart) närvarande i vare sig Fadern eller Sonen. Denna förmåga att stå emot dragningen av den materiella gravitationen, som är en naturlig del av det Tredje Ursprunget, framträder i Samverkarens personliga reaktioner på vissa faser av universumförhållanden. Och denna unika egenskap är överförbar till vissa av den Oändlige Andens högre personligheter.

9:3.3 (101.3) Antigravitationen kan upphäva gravitationen inom en lokal ram; den gör det genom att använda en lika stor kraftnärvaro. Den verkar endast i förhållande till materiell gravitation och är inte ett uttryck för sinnesverksamhet. Fenomenet med gravitationsmotståndet

i ett gyroskop är en rimlig illustration av antigravitationens *effekt* men är värdelös för att illustrera *orsaken* till antigravitationen.

9:3.4 (101.4) Samverkaren uppvisar ytterligare styrkor som kan transcendera kraft och neutralisera energi. Dessa styrkor verkar genom att sänka energins hastighet till materialisationspunkten och genom andra för er okända förfaranden.

9:3.5 (101.5) Samverkaren är inte energi eller ursprunget till energin eller energins bestämmelse; han är *behandlaren* av energi. Medskaparen är verksamhet — rörelse, förändring, modifiering, koordinering, stabilisering och jämvikt. De energier som lyder under Paradisets direkta eller indirekta kontroll reagerar av naturen för de åtgärder som det Tredje Ursprunget och Centret samt hans mångahanda representanter vidtar.

9:3.6 (101.6) Universernas universum är genomströmmat av det Tredje Ursprungets och Centrets varelser för styrkekontroll: fysiska övervakare, styrkeledare, styrkecentra och andra representanter för Handlingens Gud som har att göra med reglerandet och stabiliserandet av fysiska energier. Alla dessa unika varelser för fysisk funktion äger varierande egenskaper av styrkekontroll, så som antigravitation, som de använder i sina strävanden att etablera fysisk jämvikt i materien och energierna i storuniversum.

9:3.7 (101.7) Alla dessa materiella aktiviteter utförda av Handlingens Gud förefaller att anknyta hans funktion till Paradisön, och styrkerepresentanterna tar alla i själva verket hänsyn till, och är rentav beroende av, den eviga Öns absolutet. Men Samverkaren handlar inte för, eller som svar på, Paradiset. Han handlar, personligen, för Fadern och Sonen. Paradiset är inte en person. De

icke-personliga, opersonliga eller på annat sätt inte personliga aktiviteterna som det Tredje Ursprunget och Centret står för, är alla viljemässiga handlingar av Samverkaren själv; de är inte återspeglings, härledningar eller återverkningar av någonting eller någon.

9:3.8 (101.8) Paradiset är infinitetens mönster; Handlingens Gud är den som aktiverar detta mönster. Paradiset är infinitetens materiella stödpoint; det Tredje Ursprungets och Centrets agenter är de intelligensens hävstänger som motiverar den materiella nivån och inför in spontanitet i den fysiska skapelsens mekanism.

4. Det absoluta sinnet

9:4.1 (102.1) Det finns en intellektuell natur hos det Tredje Ursprunget och Centret, skilt från hans fysiska och andliga egenskaper. En sådan natur är knappast möjlig att kontakta, men den är associerbar — intellektuellt men dock inte personligen. Den kan särskiljas från de fysiska egenskaperna och den andliga karaktären hos den Tredje Personen på verksamhetens sinnesmässiga nivåer, men så som personligheter kan urskilja fungerar denna natur aldrig fristående från fysiska eller andliga manifestationer.

9:4.2 (102.2) Det absoluta sinnet är den Tredje Personens sinne; det är oskiljaktigt från personligheten hos Gud Anden. Sinnet, i fungerande varelser, är inte avskilt från energi eller ande eller från båda. Sinne är inte en naturlig del av energi; energi är mottaglig för och reagerar för sinne; sinne kan läggas ovanpå energi, men

medvetande är inte en naturlig del av den rent materiella nivån. Sinne behöver inte läggas till ren ande, ty anden är av naturen medveten och identifierande. Anden är alltid intelligent, *sinnad* på ett eller annat sätt. Det kan röra sig om det ena eller det andra sinnet, försinne eller supersinne, även andesinne, men det utför det som är fullt motsvarande att tänka och att veta. Andens insikt transcenderar och tilläggs, och teoretiskt sett föregår, medvetandet hos sinnet.

9:4.3 (102.3) Medskaparen är absolut endast inom sinnets domän, på den universella intelligensens områden. Sinnet hos det Tredje Ursprunget och Centret är infinit. Det transcenderar helt och hållet de aktiva och fungerande sinnesströmkretsarna i universernas universum. Sinnesutrustningen i de sju superuniverserna härstammar från de Sju Härskarandarna, Medskaparens primära personligheter. Dessa Härskarandar distribuerar sinne till storuniversum i form av det kosmiska sinnet, och ert lokaluniversum genomsyras av Nebadon-varianten av det kosmiska sinnets Orvonton-typ.

9:4.4 (102.4) Det infinita sinnet ignorerar tiden, det ultimata sinnet transcenderar tiden, det kosmiska sinnet är betingat av tiden. Så är det även med rymden: Det Infinita Sinnet är oberoende av rymden, men då nedstigning görs från den infinita nivån till nivåerna varpå de biträdande sinnesandarna fungerar måste intellektet i tilltagande grad räkna med rymden och dess begränsningar som ett faktum.

9:4.5 (102.5) Kosmisk kraft reagerar för sinne även så som kosmiskt sinne reagerar för ande. Ande är gudomligt syfte, och andesinne är gudomligt syfte i verksamhet. Energi är ting, sinne är mening, ande är värde. Även i tiden och rymden etablerar sinnet

sådana relativa förhållanden mellan energi och ande som tyder på ömsesidigt släktskap i evigheten.

9:4.6 (102.6) Sinnet omformar andens värden till intellektets betydelser; viljan har makt att få sinnets betydelser att bära frukt både inom de materiella och inom de andliga domänerna. Uppstigningen till Paradiset innebär en relativ och differentierad tillväxt i ande, sinne och energi. Personligheten är den som förenar dessa den erfarenhetsmässiga individualitetens komponenter.

5. Sinnestilldelningen

9:5.1 (102.7) Det Tredje Ursprunget och Centret är infinit till sitt sinne. Om universum skulle växa ut ända till oändlighet, skulle hans sinnespotential fortfarande vara tillräcklig för att begåva ett obegränsat antal varelser med lämpligt sinne och andra förutsättningar för intellekt.

9:5.2 (102.8) Inom det *skapade sinnets* domän härskar den Tredje Personen supremt, tillsammans med sina jämställda och underordnade medarbetare. Varelsesinnets områden har sitt exklusiva ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret; han är sinnets utgivare. Även Fadersfragmenten finner det omöjligt att ta sin boning i människornas sinne innan väg vederbörligen har banats för dem av den Oändlige Andens sinnesverksamhet och andliga verkan.

9:5.3 (103.1) Sinnets unika drag består däri, att det kan utges till ett så brett urval av liv. Genom sina skapande och sina skapade medarbetare vårdar sig det Tredje Ursprunget och Centret om alla

sinnen på alla sfärer. Han vårdar sig om människans och det under människan stående intellektet genom sinnesbiträden i lokaluniverserna, och genom de fysiska övervakarnas förmedling vårdar han sig även om de lägsta icke-erfarande primitiva livsarterna. Och alltid är det personligheter av sinne och ande eller sinne och energi som vårdar sig om sinnesöversinseendet.

9:5.4 (103.2) Då Gudomens Tredje Person är sinnets ursprung är det helt naturligt att de evolutionära viljevarelserna finner det lättare att bilda förståeliga uppfattningar om den Oändlige Anden än om vare sig den Evige Sonen eller den Universelle Fadern. Medskaparens verklighet avslöjas ofullständigt i själva existensen av människans sinne. Medskaparen är anfader till det kosmiska sinnet, och människans sinne är en individualiserad strömkrets, en opersonlig del, av detta kosmiska sinne så som det utges i ett lokaluniversum av en Skapande Dotter till det Tredje Ursprunget och Centret.

9:5.5 (103.3) Även fast den Tredje Personen är sinnets ursprung, skall ni inte ta er friheten att hålla alla sinnesfenomen för gudomliga. Människans intellekt har sina rötter i djurarternas materiella ursprung. Intelligensen i universum är inte en sannare uppenbarelse av Gud som är sinne, än den fysiska naturen är en sann uppenbarelse av Paradisets skönhet och harmoni. Fulländningen finns i naturen, men naturen är inte fulländad. Medskaparen är sinnets ursprung, men sinnet är inte Medskaparen.

9:5.6 (103.4) Sinnet på Urantia är en kompromiss mellan tankefullkomlighetens väsen och den evolverande mentaliteten hos er omogna människonatur. Planen för er intellektuella utveckling syftar

verkligen till en himmelsk fulländning, men ni är långt ifrån detta gudomliga mål då ni fungerar i köttets tempel. Sinnet är sannerligen av gudomligt ursprung, och det har en gudomlig ödesbestämmelse, men ert dödliga sinne har inte ännu gudomlig värdighet.

9:5.7 (103.5) För ofta, alltför ofta, fördärvar ni ert sinne med oärlighet och förhärdat det med orättfärdighet; ni utsätter det för djurisk rädsla och förvrider det med onödig ängslan. Därför kan sinnet så som ni känner det på er uppstigningsvärld, fastän dess ursprung är gudomligt, knappast bli föremål för stor beundran, än mindre för tillbedjan eller dyrkan. Kontemplationen av människans omogna och inaktiva intellekt borde leda endast till reaktioner av ödmjukhet.

6. Sinnesgravitationens strömkrets

9:6.1 (103.6) Det Tredje Ursprunget och Centret, den universella intelligensen, är personligen medveten om varje *sinne*, varje intellekt, i hela skapelsen, och han håller en personlig och fullkomlig kontakt med alla dessa med sinne begåvade fysiska, morontiella och andliga varelser i de vidsträckta universerna. Alla dessa sinnesaktiviteter hålls i greppet av den absoluta sinnesgravitationens krets, som har sitt centrum i det Tredje Ursprunget och Centret och är en del av den Oändlige Andens personliga medvetande.

9:6.2 (103.7) I stort sett så som Fadern drar all personlighet till sig, och så som Sonen attraherar all andlig verklighet, så utövar Samverkaren en dragningskraft på alla sinnen; han totalt dominerar

och övervakar den universella sinnesströmkretsen. Alla sanna och genuina intellektuella värden, alla gudomliga tankar och fulländade idéer, dras ofelbart in i denna absoluta sinnesströmkrets.

9:6.3 (104.1) Sinnesgravitationen kan fungera oberoende av den materiella och den andliga gravitationen, men var och när de senare två än stöter ihop, fungerar alltid sinnesgravitationen. När alla tre är associerade kan personlighetsgravitationen omsluta den materiella varelsen — vare sig denna är fysisk eller morontieell, finit eller absonit. Men oberoende härav, om till och med opersonliga varelser förses med sinne får de förmågan att tänka och de ges medvetande trots den totala avsaknaden av personlighet.

9:6.4 (104.2) En självexistens med personlighetsvärdighet — mänsklig eller gudomlig, odödlig eller potentiellt odödlig — uppkommer emellertid inte av vare sig ande, sinne eller materia; det är en gåva från den Universelle Fadern. Inte heller är samverkan mellan ande-, sinne- och materiell gravitation en förutsättning för personlighetsgravitationens framträdande. Faderns strömkrets kan omsluta en med sinne utrustad materiell varelse som inte reagerar för andegravitation, eller den kan innesluta en med sinne försedd ande som inte reagerar för materiell gravitation.

Personlighetsgravitationens verksamhet är alltid en viljeakt hos den Universelle Fadern.

9:6.5 (104.3) Medan sinnet är energiassocierat i rent materiella varelser och andeassocierat i rent andliga personligheter, har otaliga klasser av personligheter, människan medräknad, sinne som är associerat med både energi och med ande. De andliga aspekterna av

varelsesinnet reagerar ofelbart på dragningen från den Evige Sonens andegravitation; de materiella aspekterna reagerar på gravitationsdraget i det materiella universumet.

9:6.6 (104.4) Det kosmiska sinnet, när det inte är associerat med vare sig energi eller ande, är inte underställt gravitationskraven från vare sig de materiella eller de andliga strömkretsarna. Rent sinne är endast underställt Samverkarens universella gravitationsgrepp. Rent sinne är nära besläktat med det infinita sinnet, och det infinita sinnet (teoretiskt sett ett koordinat till andens och energins absolut) är uppenbarligen en lag i sig själv.

9:6.7 (104.5) Ju större skillnad mellan ande och energi, desto större är den iakttagbara sinnesverksamheten; ju mindre olikhet mellan energi och ande, desto mindre är den iakttagbara sinnesverksamheten. Uppenbarligen är det kosmiska sinnets verksamhet störst i tidens universer i rymden. Här förefaller sinnet att fungera i en mellanzon mellan energi och ande; men detta är inte sant om de högre sinnesnivåerna; i Paradiset är energi och ande väsentligen ett.

9:6.8 (104.6) Sinnesgravitationens krets är tillförlitlig; den utgår från Gudomens Tredje Person i Paradiset, men inte all iakttagbar sinnesverksamhet är förutsägbar. Överallt i den kända skapelsen finns det vid sidan av denna sinnets strömkrets någon närvaro som är föga förstådd och vars verkan inte kan förutses. Vi tror att denna oförutsebarhet delvis kan hänföras till det Universella Absolutets verksamhet. Vad denna verksamhet är vet vi inte; vad som förorsakar den, kan vi endast gissa; om dess förhållande till skapade varelser kan vi endast spekulera.

9:6.9 (104.7) Vissa faser av oförutsebarheten i det finita sinnet kan bero på den Suprema Varelsens ofullständighet, och det finns en vid zon av aktiviteter där Samverkaren och det Universella Absolutet möjligen tangerar varandra. Det finns mycket beträffande sinnet som är okänt, men detta är vi säkra på: den Oändlige Anden är det perfekta uttrycket för Skaparens sinne till alla skapade varelser; den Suprema Varelsen är det evolverande uttrycket för alla skapade varelsers sinne till deras Skapare.

7. Återspeglingsen i universum

9:7.1 (105.1) Samverkaren har förmågan att koordinera alla nivåer av universumaktualitet på ett sådant sätt att det möjliggör ett samtidigt iakttagande av det mentala, det materiella och det andliga. Detta är fenomenet *återspeglingsen i universum*, denna unika och oförklarliga förmåga att se, höra, uppfatta och veta allting samtidigt som det händer överallt i ett superuniversum och att med återspeglingsen fokusera all denna information och kunskap till vilken som helst önskad punkt. Återspeglingsverksamheten förekommer fulländad i varje högkvartersvärld i de sju superuniverserna. Den verkar även inom superuniversernas alla sektorer och innanför lokaluniversernas gränser. Återspeglingsen fokuseras slutligen i Paradiset.

9:7.2 (105.2) Återspeglingsfenomenet, så som det avslöjas i superuniversernas högkvartersvärldar i den häpnadsväckande verksamheten som utförs av där stationerade återspeglingspersonligheter, representerar den mest komplexa ömsesidiga

föreningen av alla faser av existens som står att finna i hela skapelsen. Andens kraftlinjer kan ledas tillbaka till Sonen, fysisk energi till Paradiset och sinnet till det Tredje Ursprunget; men i det enastående återspeglingsfenomenet i universum har vi en unik och exceptionell förening av alla tre, så associerade att det är möjligt för universumhärskarna att veta om avlägsna förhållanden ögonblickligen, samtidigt med att de inträffar.

9:7.3 (105.3) Mycket av återspeglingstekniken förstår vi, men det finns många faser som sannerligen förbryllar oss. Vi vet att Samverkaren är universumcentret för sinnesströmkretsen, att han är anfader till det kosmiska sinnet, och att det kosmiska sinnet verkar under dominans av det Tredje Ursprungets och Centrets absoluta sinnesgravitation. Vi vet vidare att det kosmiska sinnets strömkretsar influerar de intellektuella nivåerna i all känd tillvaro; de innehåller de universella rymdrapporterna, och alldeles lika säkert har de sin fokus i de Sju Härskarandarna och sammanstrålar i det Tredje Ursprunget och Centret.

9:7.4 (105.4) Förhållandet mellan det finita kosmiska sinnet och det gudomliga absoluta sinnet förefaller att evolvera i den Supremes erfarenhetsmässiga sinne. Vi får lära oss att detta erfarenhetsmässiga sinne i tidens gryning utgavs till den Supreme av den Oändlige Anden, och vi gissar att vissa drag i återspeglingsfenomenet kan förklaras endast med att förutsätta aktivitet av det Suprema Sinnet. Om den Supreme inte har del i återspeglingen kan vi rakt inte förklara de invecklade transaktionerna och ofelbara funktionerna som detta världsalltets medvetande ansvarar för.

9:7.5 (105.5) Återspeglingen förefaller att vara allvetandet inom gränserna för det erfarenhetsmässiga finita och representerar eventuellt uppkomsten av närvaromedvetandet hos den Suprema Varelsen. Om detta antagande är sant, då innebär utnyttjandet av återspeglingen, i varje fas därav, detsamma som partiell kontakt med den Supremes medvetande.

8. Den Oändlige Andens personligheter

9:8.1 (105.6) Den Oändlige Anden har full makt att överföra många av sina befogenheter och privilegier till sina sinsemellan jämställda och underordnade personligheter och representanter.

9:8.2 (105.7) Den Oändlige Andens första gudomsskapande handling, vari han fungerade skilt från Treenigheten men i någon ouppenbarad association med Fadern och Sonen, personaliserade existensen av Paradisets Sju Härskarandar, distributörerna av den Oändlige Anden till universerna.

9:8.3 (106.1) Det Tredje Ursprunget och Centret har ingen direkt representant i ett superuniversums högkvarter. Var och en av dessa sju skapelser är beroende av en av Paradisets Härskarandar, som verkar genom de sju Återspeglande Andarna placerade i superuniversumets huvudstad.

9:8.4 (106.2) Den följande och fortgående skapande handlingen som utförs av den Oändlige Anden avslöjas då och då i frambringandet av Skapande Andar. Varje gång den Universelle Fadern och den Evige Sonen blir föräldrar till en Skaparson, blir den

Oändlige Anden anfader till ett lokaluniversums Skapande Ande, som blir den nära medarbetaren till denne Skaparson i all senare universumerfarenhet.

9:8.5 (106.3) Precis så som det är nödvändigt att skilja mellan den Evige Sonen och Skaparsönerna, så är det nödvändigt att göra åtskillnad mellan den Oändlige Anden och de Skapande Andarna, Skaparsönernas jämställda i lokaluniverserna. Det som den Oändlige Anden är för hela skapelsen, det är en Skapande Ande för ett lokaluniversum.

9:8.6 (106.4) Det Tredje Ursprunget och Centret representeras i storuniversum av en omfattande skara av omvårdande andar, budbärare, lärare, domare, biträden och rådgivare, tillsammans med övervakare av vissa strömkretsar av fysisk, morontieell och andlig natur. Inte alla av dessa varelser är personligheter i termens strikta bemärkelse. Personlighet av det slag som finita varelser har kännetecknas av:

9:8.7 (106.5) 1. Subjektivt självmedvetande.

9:8.8 (106.6) 2. Objektiv reaktion på Faderns personlighetsströmkrets.

9:8.9 (106.7) Det finns skaparpersonligheter och skapade varelsers personligheter, och förutom dessa två grundläggande typer finns *det Tredje Ursprungets och Centrets personligheter*, varelser som är personliga för den Oändlige Anden, men som inte är okvalificerat personliga för skapade varelser. Det Tredje Ursprungets personligheter har inte del i Faderns personlighetsströmkrets. Personlighet av Första Ursprunget och personlighet av Tredje

Ursprunget kan ömsesidigt kontakta varandra; all personlighet kan kontaktas.

9:8.10 (106.8) Fadern utger personlighet av sin personliga fria vilja. Varför han gör det kan vi endast gissa; hur han gör det vet vi inte. Inte heller vet vi varför det Tredje Ursprunget utger icke-Faderpersonlighet, men detta gör den Oändlige Anden för egen del i skapande samverkan med den Evige Sonen och på talrika för er okända sätt. Den Oändlige Anden kan också handla för Faderns del vid utgivandet av Första Ursprungets personlighet.

9:8.11 (106.9) Det finns talrika typer av det Tredje Ursprungets personligheter. Den Oändlige Anden utger Tredje Ursprungets personlighet till talrika grupper som inte är med i Faderns personlighetsströmkrets, såsom vissa av styrkeledarna. Likaså relaterar den Oändlige Anden till, som personligheter, talrika grupper av varelser sådana som de Skapande Andarna, som är i en klass för sig i sina relationer till de skapade, som hör till Faderns krets.

9:8.12 (106.10) Både Första Ursprungets och Tredje Ursprungets personligheter är begåvade med allt som människan associerar med begreppet personlighet, och mera därtill; de har sinne som omfattar minne, förnuft, omdöme, skapande fantasi, idéassociation, beslutsförmåga, valförmåga och talrika andra för de dödliga helt okända intellektuella förmågor. Med få undantag har de klasser som har uppenbarats för er form och en tydlig individualitet; de är verkliga varelser. En majoritet av dem är synliga för alla klasser av andevarelser.

9:8.13 (107.1) Även du kommer att kunna se dina andliga kompanjoner som hör till de lägre klasserna så snart du har befriats från dina nuvarande materiella ögons begränsade syn och har begåvats med en morontiaform med dess vidgade känslighet för den verklighet som andliga ting utgör.

9:8.14 (107.2) *Det Tredje Ursprungets och Centrets funktionella familj*, så som den uppenbaras för er i dessa berättelser, fördelar sig på tre stora grupper:

9:8.15 (107.3) I. *De Suprema Andarna*. En grupp av blandat ursprung som bland andra omfattar följande klasser:

- 9:8.16 (107.4) 1. Paradisets Sju Härskarandar.
- 9:8.17 (107.5) 2. Superuniversernas Återspeglande Andar.
- 9:8.18 (107.6) 3. Lokaluniversernas Skapande Andar.

9:8.19 (107.7) II. *Styrkeledarna*. En grupp av kontrollvarelser och -agenter som fungerar överallt i den organiserade rymden.

9:8.20 (107.8) III. *Den Oändlige Andens personligheter*. Denna beteckning anger inte nödvändigtvis att dessa varelser är Tredje Ursprungets personligheter fastän några av dem är unika som viljevarelser. De grupperas vanligen i tre huvudklasser:

- 9:8.21 (107.9) 1. Den Oändlige Andens Högre Personligheter.
- 9:8.22 (107.10) 2. Rymdens Budbärarskaror.
- 9:8.23 (107.11) 3. Tidens Omvårdande Andar.

9:8.24 (107.12) Dessa grupper tjänar i Paradiset, i det centrala eller residensuniversumet och i superuniverserna, och de omfattar klasser

som fungerar i lokaluniverserna medräknat konstellationer, system och planeter.

9:8.25 (107.13) Andepersonligheterna i den Gudomlige och Oändlige Andens vidsträckta familj är för evigt hängivna sitt tjänande att utge Guds kärlek och Sonens barmhärtighet till alla förståndsvarelser i tidens och rymdens evolutionära världar. Dessa andevarelser bildar den levande stege längs vilken den dödliga människan kliver från kaos till härlighet.

9:8.26 (107.14) [Uppenbarat på Urantia av en Gudomlig Rådgivare från Uversa, bemyndigad av Dagarnas Forna att beskriva den Oändlige Andens väsen och verk.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 9](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 11](#) >>

Kapitel 10

Paradistreenigheten

10:0.1 (108.1) DE EVIGA Gudomarnas Paradistreenighet underlättar Faderns befrielse från personlighetsabsolutism. Treenigheten förbinder fullkomligt det gränslösa uttrycket av Guds infinita personliga vilja med Gudomens absoluthet. Den Evige Sonen och de olika Sönerna av gudomligt ursprung tillsammans med Samverkaren och hans universumbarn, bidrar effektivt till Faderns befrielse från de begränsningar som annars ligger i överhöghet, fullkomlighet, oföränderlighet, evighet, universalitet, absoluthet och infinitet.

10:0.2 (108.2) Paradistreenigheten möjliggör effektivt ett fullt uttryckande och en fullkomlig uppenbarelse av Gudomens eviga väsen. Treenighetens Stationära Söner erbjuder likaså en fullständig och perfekt uppenbarelse av gudomlig rättvisa. Treenighet är

gudomsenhetlighet, och denna enhetlighet vilar evigt på de absoluta grundvalarna av den gudomliga ettheten hos de tre ursprungliga, jämställda och samexisterande personligheterna: Gud Fadern, Gud Sonen och Gud Anden.

10:0.3 (108.3) Då vi i den nuvarande situationen på evighetens cirkel ser bakåt till det ändlösa förgångna kan vi upptäcka endast en oundviklig nödvändighet i universums angelägenheter, och det är Paradistreenigheten. Jag anser att Treenigheten var oundviklig. När jag ser på tidens förgångna, nuvarande och framtida skeden anser jag att ingenting annat i universernas universum har varit oundvikligt. Det nuvarande totaluniversum, sett i tiden bakåt eller framåt, är otänkbart utan Treenigheten. Utgående från Paradistreenigheten kan vi föreställa oss alternativa eller rentav mångahanda sätt att göra allt möjligt, men utan Faderns, Sonens och Andens Treenighet kan vi inte föreställa oss hur den Infinite, med beaktande av Gudomens absoluta etthet, skulle kunna uppnå en trefaldig och jämlik personalisering. Ingen annan uppfattning om skapelsen når upp till Treenighetens mått på fullständigheten av den absoluthet som tillhör gudomsenhetligheten, tillsammans med fullheten i den viljebefrielse som medföljer den trefaldiga personaliseringen av Gudomen.

1. Det Första Ursprungets och Centrets självdistribution

10:1.1 (108.4) Det förefaller som om Fadern, långt tillbaka i evigheten, initierade principen om en djupgående självdistribution. Det finns något som tillhör den Universelle Faderns osjälviska, kärleksfulla och älskvärda väsen som får honom att förbehålla sig själv utövandet av endast de förmågor och den auktoritet som han uppenbarligen finner det omöjligt att delegera eller begåva.

10:1.2 (108.5) Den Universelle Fadern har hela tiden avstått från varje sådan del av sig själv som kan skänkas till någon annan Skapare eller skapad. Han har delegerat till sina gudomliga Söner och deras associerade förståndsvarelser varje rättighet och all auktoritet som kunde delegeras. Han har verkligen överfört till sina Suveräna Söner, i deras respektive universer, varje överförbart privilegium inom den administrativa makten. Beträffande angelägenheterna i ett lokaluniversum har han gjort varje Suverän Skaparson alldeles lika fullkomlig, kompetent och auktoritativ som den Evige Sonen är i det ursprungliga och centrala universumet. Han har gett bort, i själva verket begåvat med personlighetsinnehavets värdighet och helighet, allt av sig själv och alla sina egenskaper, allt som bara var möjligt för honom att avstå från, på varje sätt, i varje tidsålder, på varje plats, till varje person och i varje universum förutom det där han har sin centrala boning.

10:1.3 (109.1) Den gudomliga personligheten är inte självcentrerad; självdistribution och delgivande av personlighet karakteriserar det gudomliga, med fri vilja utrustade jaget. Skapade varelser längtar efter kontakt med andra personliga varelser; Skapare önskar dela gudomligheten med sina universumbarn; den Infinites personlighet avslöjas som den Universelle Fadern, som delar tillvarons verklighet

och jagets jämlikhet med två jämställda personligheter: den Evige Sonen och Samverkaren.

10:1.4 (109.2) För kunskap om Faderns personlighet och gudomliga egenskaper kommer vi alltid att vara beroende av den Evige Sonens uppenbarelser, ty då den gemensamma skapelseakten utfördes, när Gudomens Tredje Person plötsligt blev till som personlighet och verkställde sina gudomliga föräldrars kombinerade tankar, upphörde Fadern att existera som okvalificerad personlighet. Då Samverkaren blev till och skapelsens centrala kärna materialiserades, skedde vissa eviga förändringar. Gud gav sig själv som en absolut personlighet till sin Evige Son. Sålunda utger Fadern "infinitetens personlighet" till sin enfödde Son, medan de båda utger sin eviga förenings "sampersonlighet" till den Oändlige Anden.

10:1.5 (109.3) Av dessa och andra orsaker bortom det finita sinnets fattning är det ytterst svårt för människovarelsen att förstå Guds infinita faderspersonlighet annat än så som den universellt uppenbaras i den Evige Sonen och, med Sonen, är universellt aktiv i den Oändlige Anden.

10:1.6 (109.4) Eftersom Guds Paradissöner besöker de evolutionära världarna och ibland rentav vistas där i de dödligas köttsliga gestalt, och då dessa utgivningar gör det möjligt för den dödliga människan att verkligen få veta någonting om den gudomliga personlighetens väsen och karaktär, måste därför de skapade varelserna på planetsfärerna ty sig till utgivningen av dessa Paradissöner för behörig och tillförlitlig information om Fadern, Sonen och Anden.

2. Gudomens personalisering

10:2.1 (109.5) Genom treenigandets förfarande ger Fadern ifrån sig den okvalificerade andepersonlighet som är Sonen, men i och med detta gör han sig själv till denne samme Sons Fader och skaffar sig därmed obegränsad förmåga att bli den gudomlige Fadern till alla senare skapade, eventuerade eller andra personaliserade slag av intelligenta viljevarelser. Som den *absoluta och obegränsade personligheten* kan Fadern fungera endast som och med Sonen, men som en *personlig Fader* fortsätter han att utge personlighet till de skilda nivåernas olika skaror av intelligenta viljevarelser, och han upprätthåller för evigt kärleksfulla personliga förhållanden med denna omfattande familj av universumbarn.

10:2.2 (109.6) Efter det att Fadern har utgett hela sig själv till sin Sons personlighet, och när denna handling av självskänkning är slutförd och fulländad, utger de eviga kompanjonerna gemensamt, av den infinita styrka och det infinita väsen som sålunda existerar i föreningen av Fader och Son, de kvaliteter och egenskaper som bildar ytterligare en varelse lik dem själva, och denna sampersonlighet, den Oändlige Anden, avslutar Gudomens existentiella personalisering.

10:2.3 (110.1) Sonen är nödvändig för Guds faderskap. Anden är nödvändig för broderskapet mellan den Andre och den Tredje Personen. Tre personer är den minsta sociala gruppen, men detta är den minsta av alla de många orsakerna att tro på Samverkarens oundviklighet.

10:2.4 (110.2) Det Första Ursprunget och Centret är den infinita *faderspersonligheten*, den obegränsade ursprungspersonligheten. Den Evige Sonen är det okvalificerade *personlighetsabsolutet*, den gudomliga varelse som genom all tid och evighet står som den fulländade uppenbarelsen av Guds personliga väsen. Den Oändlige Anden är *sampersonlighet*, den unika personliga konsekvensen av den eviga unionen Fadern-Sonen.

10:2.5 (110.3) Det Första Ursprungets och Centrets personlighet är infinitetens personlighet minskad med den Evige Sonens absoluta personlighet. Det Tredje Ursprungets och Centrets personlighet är den superadditiva konsekvensen av föreningen mellan den befriade Faderspersonligheten och den absoluta Sonpersonligheten.

10:2.6 (110.4) Den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden är unika personer; ingen är ett duplikat; var och en är ursprunglig; alla är förenade.

10:2.7 (110.5) Endast den Evige Sonen upplever de gudomliga personlighetsrelationerna i full utsträckning, medvetande om att både vara son till Fadern och fader till Anden och gudomligt jämlik med både Fader-anfadern och med Ande-kompanjonen. Fadern känner upplevelsen att ha en Son som är hans jämlike, men han känner inga tidigare anfäder. Den Evige Sonen har erfarenheten av att vara son, kännedom om personlighetens anor, och samtidigt är Sonen medveten om att vara den ene föräldern till den Oändlige Anden. Den Oändlige Anden är medveten om dubbla personlighetsanor men är inte förälder till en jämställd Gudomspersonlighet. Med Anden är den existentiella serien av Gudomens personalisering avslutad; det Tredje Ursprungets

och Centrets primära personligheter är erfarenhetsmässiga och sju till antalet.

10:2.8 (110.6) Jag har mitt ursprung hos Paradistreenigheten. Jag känner Treenigheten som förenad Gudom; jag vet också att Fadern, Sonen och Anden existerar och verkar i sina bestämda personliga kapaciteter. Jag vet med säkerhet att de inte endast verkar personligen och gemensamt, utan att de även koordinerar sina utföranden i olika grupperingar så att de till slut fungerar i sju olika bemärkelser, ensamma eller flera tillsammans. Och eftersom dessa sju föreningar uttömmar möjligheterna till sådana gudomlighetskombinationer är det oundvikligt att realiteterna i universum förekommer i sju variationer av värden, betydelser och personlighet.

3. Gudomens tre personer

10:3.1 (110.7) Trots att det finns endast en Gudom finns det tre riktiga och gudomliga personaliseringar av Gudomen. Beträffande människornas begåvande med gudomliga Riktare, sade Fadern: ”Låt oss göra den dödliga människan till vår avbild.” Överallt i skrifterna på Urantia återkommer denna hänvisning till en plural Gudoms agerande, vilket klart anger ett medvetande om existensen av och verksamheten utförd av de tre Ursprungen och Centren.

10:3.2 (110.8) Vi får lära oss att Sonen och Anden uppehåller samma och ensartade relationer till Fadern i treenighetsassociationen. I evigheten och som Gudomar gör de det otvivelaktigt, men i tiden och som personligheter uppvisar de relationer av mycket olika natur.

Sedda från Paradiset ut mot universerna förefaller dessa relationer verkligen mycket likartade, men sedda från rymdens domäner förefaller de helt olikartade.

10:3.3 (111.1) De gudomliga Sönerna är sannerligen ”Guds Ord”, men Andens barn är i sanning ”Guds Verk”. Gud talar genom Sonen och verkar, tillsammans med Sonen, genom den Oändlige Anden, medan i alla aktiviteter i universum Sonen och Anden är utomordentligt broderliga, arbetande som två jämlika bröder med beundran för och kärlek till en ärad och gudomligt respekterad gemensam Fader.

10:3.4 (111.2) Fadern, Sonen och Anden är helt visst jämlika till sin natur, jämställda till sitt väsen, men det finns omisskännliga skillnader i deras framträdanden i universum, och då de verkar ensamma är varje person av Gudomen uppenbarligen begränsad i fråga om absoluthet.

10:3.5 (111.3) Innan den Universelle Fadern av egen vilja ger ifrån sig den personlighet samt de förmågor och egenskaper som bildar Sonen och Anden förefaller han att ha varit (filosofiskt sett) en okvalificerad, absolut och infinit Gudom. Men ett sådant teoretiskt Första Ursprung och Center utan en Son kunde inte i någon betydelse av detta ord anses vara den *Universelle Fadern*; faderskap är inte verkligt utan en son. Och vidare, för att ha varit absolut i en total betydelse måste Fadern i någon evigt avlägsen stund ha existerat ensam. Men han har aldrig haft en sådan ensam existens; Sonen och Anden är båda sameviga med Fadern. Det Första Ursprunget och Centret har alltid varit, och kommer för evigt att vara, den evige

Fadern till den Ursprunglige Sonen och, med Sonen, den evige stamfadern för den Oändlige Anden.

10:3.6 (111.4) Vi observerar att Fadern har avstått från absoluthetens alla direkta manifestationer med undantag för absolut faderskap och absolut vilja. Vi vet inte om viljan är en oskiljbar egenskap hos Fadern; vi kan endast observera att han *inte* avstod från viljan. Denna viljans infinitet måste ha varit evigt inneboende i det Första Ursprunget och Centret.

10:3.7 (111.5) Genom att utge personlighetens absoluthet till den Evige Sonen frigör sig Fadern från personlighetsabsolutismens fjättrar, men därmed tar han ett steg som gör det för evigt omöjligt för honom att verka ensam som personlighetsabsolut. Och med den slutliga personaliseringen av samexisterande Gudom — Samverkaren — uppkommer det avgörande ömsesidiga treenighetsberoendet mellan de tre gudomliga personligheterna med hänsyn till totaliteten av Gudomens funktion i det absoluta.

10:3.8 (111.6) Gud är Fader-Absolutet för alla personligheter i universernas universum. Fadern är personligen absolut när det gäller handlingsfrihet, men i tidens och rymdens universer, i de som har gjorts, de som är i görningen och de som ännu skall göras, kan Fadern som total Gudom inte urskiljas som absolut utom i Paradistreenigheten.

10:3.9 (111.7) Det Första Ursprunget och Centret fungerar utanför Havona i de fenomenella universerna som följer:

10:3.10 (111.8) 1. Som skapare, genom Skaparsönerna, hans sonsöner.

10:3.11 (111.9) 2. Som övervakare, genom gravitationscentret i Paradiset.

10:3.12 (111.10) 3. Som ande, genom den Evige Sonen.

10:3.13 (111.11) 4. Som sinne, genom Samskaparen.

10:3.14 (111.12) 5. Som Fader, han håller föräldrakontakt med alla skapade varelser genom sin personlighetsströmkrets.

10:3.15 (111.13) 6. Som person, han verkar *direkt* överallt i skapelsen genom sina exklusiva fragment — i den dödliga människan genom Tankeriktarna.

10:3.16 (111.14) 7. Som total Gudom, så fungerar han endast i Paradistreenigheten.

10:3.17 (112.1) Alla dessa den Universelle Faderns överföringar och delegeranden av behörighet är helt frivilliga och självvalda. Den allsmäktige Fadern påtar sig avsiktligt dessa begränsningar av makten i universum.

10:3.18 (112.2) Den Evige Sonen förefaller att fungera som ett med Fadern i alla andliga avseenden utom vid utgivandet av Gudsfragment och vid andra förpersonliga aktiviteter. Inte heller är Sonen nära identifierad med de intellektuella aktiviteterna hos materiella varelser eller med energifunktionerna i de materiella universerna. Som absolut fungerar Sonen som en person och endast inom det andliga universumets domäner.

10:3.19 (112.3) Den Oändlige Anden är förvånansvärt universell och otroligt mångsidig i alla sina operationer. Han verkar inom sinnets, materiens och andens sfärer. Samverkaren representerar associationen Fader-Son, men han fungerar även för sig själv. Han tar inte direkt befattning med den fysiska gravitationen, den andliga gravitationen eller personlighetsströmkretsen, men han deltar mer eller mindre i alla

andra aktiviteter i universum. Samtidigt som den Oändlige Anden uppenbarligen är beroende av tre existentiella och absoluta gravitationskontroller förefaller han att utöva tre superkontroller. Denna trefaldiga förmåga används på många sätt för att transcendera och synbarligen neutralisera även manifestationer av primära krafter och energier, ända upp till de superultimata gränserna mot absolutheten. I vissa situationer transcenderar dessa superkontroller absolut rentav den kosmiska verklighetens primära manifestationer.

4. Gudomens treenighetsförening

10:4.1 (112.4) Av alla absoluta associationer är Paradistreenigheten (den första trefalden) unik i sin egenskap av en exklusiv association av personlig Gudom. Gud fungerar som Gud endast i förhållande till Gud och till dem som kan känna Gud, men som absolut Gudom endast i Paradistreenigheten och i förhållande till universums totalitet.

10:4.2 (112.5) Den eviga Gudomen är fullkomligt förenad; ändå finns det tre fullkomligt individualiserade Gudomspersoner. Paradistreenigheten gör det möjligt att samtidigt uttrycka hela mångfalden av karaktärsdrag och infinita förmågor hos det Första Ursprunget och Centret och hans eviga jämställda och av hela den gudomliga enhetligheten som finns i den odelade Gudomens universumfunktioner.

10:4.3 (112.6) Treenigheten är en association av infinita personer som fungerar i en icke-personlig bemärkelse men inte i strid mot personligheten. Illustrationen är grov, men en far, son och sonson

kunde bilda ett bolag som inte är personligt men ändå underställt deras personliga vilja.

10:4.4 (112.7) Paradistreenigheten är *verklig*. Den existerar som Gudomsföreningen mellan Fader, Son och Ande; trots det kan Fadern, Sonen eller Anden, eller vilka som helst två av dem, fungera i förhållande till denna samma Paradistreenighet. Fadern, Sonen och Anden kan samarbeta på ett sätt som inte är Treenighet men inte som tre Gudomar. Som personer kan de samarbeta hur de vill, men det är inte Treenighet.

10:4.5 (112.8) Minns alltid att det som den Oändlige Anden gör är Samverkarens funktion. Både Fadern och Sonen verkar i och genom honom och som han. Men det vore fåfängt att försöka belysa mysteriet med Treenigheten: tre som en och i en, och en som två och verkande för två.

10:4.6 (112.9) Treenigheten är så relaterad till angelägenheterna i hela universum att den måste beaktas i våra försök att förklara helheten av någon enskild kosmisk händelse eller personlighetsrelation. Treenigheten verkar på alla nivåer i kosmos, och den dödliga människan är begränsad till den finita nivån; därför måste människan nöja sig med en finit uppfattning om Treenigheten som Treenighet.

10:4.7 (113.1) Som köttslig dödlig bör du betrakta Treenigheten i enlighet med din individuella upplysning och i harmoni med reaktionerna hos ditt sinne och din själ. Du kan veta mycket litet om Treenighetens absolutet, men då du stiger upp mot Paradiset kommer du mången gång att bli förvånad över successiva

uppenbarelsen och oväntade upptäckter om Treenighetens suprematet och ultimatumet, om ej rentav absolutitet.

5. Treenighetens funktioner

10:5.1 (113.2) De personliga Gudomarna har egenskaper, men det är knappast följdriktigt att tala om att Treenigheten har egenskaper.

Denna association av gudomliga varelser kan hellre anses ha *funktioner*, såsom skipandet av rättvisa, helhetsattityder, jämställd verksamhet och kosmisk överkontroll. Dessa funktioner är aktivt suprema, ultimata och (inom Gudomens gränser) absoluta vad beträffar alla levande realiteter med personlighetsvärde.

10:5.2 (113.3) Paradistreenighetens funktioner är inte helt enkelt endast summan av Faderns uppenbara gudomlighetsutgivning och de specialiserade egenskaper som är unika för Sonens och Andens personliga existens. Treenighetsassociationen mellan de tre Paradisgudomarna resulterar i utvecklandet, eventuerandet och gudifierandet av nya betydelser, värden, förmågor och kapaciteter för universell uppenbarelse, verksamhet och administration. Levande associationer, människofamiljer, sociala grupper eller Paradistreenigheten växer till sig inte endast av en aritmetisk addition. Grupppotentialen överstiger alltid betydligt den enkla summan av egenskaperna hos gruppens individer.

10:5.3 (113.4) Treenigheten uppehåller en unik attityd som Treenighet gentemot hela det förgångna, nuvarande och framtida universumet. Treenighetens funktioner kan bäst beaktas i förhållande

till Treenighetens universumattityder. Dessa attityder är samtidiga och kan vara flera beträffande varje enskild situation eller händelse:

10:5.4 (113.5) 1. *Attityd gentemot det finita*. Treenighetens största självbegränsning är dess attityd gentemot det finita. Treenigheten är inte en person, inte heller är den Suprema Varelsen en exklusiv personalisering av Treenigheten, men den Supreme kommer närmast en sådan styrka-personlighetsfokusering av Treenigheten som kan förstås av finita varelser. Därför talar man ibland om Treenighetens förhållande till det finita som Suprematetens Treenighet.

10:5.5 (113.6) 2. *Attityd gentemot det absonita*. Paradistreenigheten beaktar de existensnivåer som är mer än finita men mindre än absoluta, och detta förhållande benämns ibland Ultimatetens Treenighet. Varken den Ultimate eller den Supreme representerar helt Paradistreenigheten, men i ett begränsat avseende och för sina respektive nivåer ser vardera ut att representera Treenigheten under de förpersonliga skedena av utveckling av erfarenhetsmässig styrka.

10:5.6 (113.7) 3. *Den absoluta attityden* hos Paradistreenigheten gäller förhållandet till absoluta existenser och kulminerar i den totala Gudomens verksamhet.

10:5.7 (113.8) Den Infinita Treenigheten innefattar den jämställda verksamheten i det Första Ursprungets och Centrets alla trefaldiga förhållanden — ogudifierade såväl som gudifierade — och är därför mycket svår att fatta för personligheter. Vid begrundandet av Treenigheten som infinit skall ni inte förbise de sju trefalderna; därmed kan vissa svårigheter att förstå undvikas, och vissa paradoxer kan delvis få sin förklaring.

10:5.8 (114.1) Men jag har inte till mitt förfogande ett språk som skulle göra det möjligt för mig att överföra till det begränsade människosinnet hela sanningen om och den eviga betydelsen av Paradistreenigheten samt karaktären av den oupphörliga ömsesidiga associationen mellan den infinita fullkomlighetens tre varelser.

6. Treenighetens Stationära Söner

10:6.1 (114.2) All lag har sin begynnelse i det Första Ursprunget och Centret; *han är lagen*. Administrationen av den andliga lagen hör till det Andra Ursprunget och Centret. Uppenbarelsen av lagen, förkunnandet och tolkningen av de gudomliga statuterna, är det Tredje Ursprungets och Centrets funktion. Lagens tillämpning, rättskipningen, faller inom Paradistreenighetens område och verkställs av vissa Treenighetens Söner.

10:6.2 (114.3) *Rättvisan* är en naturlig del av Paradistreenighetens universella suveränitet, men godhet, barmhärtighet och sanning är uttryck för omvårdnaden i universum utgående från de gudomliga personligheter vilkas gudomsunion utgör Treenigheten. Rätten är inte en attityd hos Fadern, Sonen eller Anden. Rätten är treenighetsattityden hos dessa kärlekens, barmhärtighetens och omvårdnadens personligheter. Ingen av Paradisgudomarna handhar rättvisan. Rättvisan är aldrig en personlig attityd; den är alltid en funktion av ett flertal.

10:6.3 (114.4) *Bevismaterialiet*, grunden för vad som är rättvist (rättvisan i harmoni med barmhärtigheten), tillhandahålls av de personligheter av det Tredje Ursprunget och Centret, Faderns och Sonens gemensamma representant till alla världar och till alla förståndsvarelsernas sinnen i hela skapelsen.

10:6.4 (114.5) *Domen*, rättvisans slutliga tillämpning i enlighet med det bevismaterial som har framlagts av den Oändlige Andens personligheter, är en uppgift för Treenighetens Stationära Söner, varelser som är delaktiga av den förenade Faderns, Sonens och Andens treenighetsnatur.

10:6.5 (114.6) Denna grupp av Treenighetssöner omfattar följande personligheter:

10:6.6 (114.7) 1. Suprematetens Treenigade Hemligheter.

10:6.7 (114.8) 2. Dagarnas Eviga.

10:6.8 (114.9) 3. Dagarnas Forna.

10:6.9 (114.10) 4. Dagarnas Fullkomliga.

10:6.10 (114.11) 5. Dagarnas Sentida.

10:6.11 (114.12) 6. Dagarnas Förenade.

10:6.12 (114.13) 7. Dagarnas Trogna.

10:6.13 (114.14) 8. Visdomens Fulländare.

10:6.14 (114.15) 9. Gudomliga Rådgivare.

10:6.15 (114.16) 10. Universella Censorer.

10:6.16 (114.17) Vi är barn till de tre Paradisgudomarna fungerande som Treenighet, ty jag råkar höra till den tionde av dessa grupper: de Universella Censorerna. Dessa klasser representerar inte Treenighetens attityd i universell bemärkelse; de representerar denna

Gudomens kollektiva attityd endast inom områdena för domens verkställande — inom rättvisan. De planerades speciellt av Treenigheten för de uttryckliga uppgifter som de har tillsats för, och de representerar Treenigheten endast i de funktioner för vilka de har personaliserats.

10:6.17 (115.1) Dagarnas Forna och deras kompanjoner med treenighetsursprung dömer rättvist, med beaktande av suprem opartiskhet, i de sju superuniverserna. I centraluniversumet existerar dessa funktioner endast i teorin; där är opartiskhet och rättvishet en självklar del av fullkomligheten, och fullkomligheten i Havona utesluter all möjlighet till disharmoni.

10:6.18 (115.2) Rättvisan är uttryck för rättfärdighetens kollektiva tanke; barmhärtigheten är dess personliga uttryck. Barmhärtighet är kärlekens attityd; precision kännetecknar lagens verkan; gudomligt dömande är barmhärtighetens själ, ständigt i överensstämmelse med Treenighetens rättvisa, ständigt fullgörande Guds gudomliga kärlek. Fullt uppfattade och fullständigt förstådda sammanfaller Treenighetens rättfärdiga rättvisa och den Universelle Faderns barmhärtiga kärlek. Men människan har inte denna fulla förståelse för den gudomliga rättvisan. Så som människan är benägen att se det, är därför Faderns, Sonens och Andens personligheter i Treenigheten anpassade till jämställd utdelning av kärlek och lag i de erfarenhetsmässiga universerna i tiden.

7. Suprematetens övervakning

10:7.1 (115.3) Gudomens Förste, Andre och Tredje Person är sinsemellan jämlika, och de är ett. ”Herren vår Gud är en.” Det råder fulländning av syftet och etthet i verkställandet i de eviga Gudomarnas gudomliga Treenighet. Fadern, Sonen och Samverkaren är sannerligen och gudomligen ett. Om en sanning står det skrivet: ”Jag är den förste, och jag är den siste, och förutom mig finnes ingen Gud.”

10:7.2 (115.4) Så som det ser ut för den dödlige på den finita nivå befattar sig Paradistreenigheten, liksom den Suprema Varelsen, endast med helheten: en hel planet, ett helt universum, ett helt superuniversum, ett helt storuniversum. Denna helhetsattityd existerar därför att Treenigheten är Gudomens helhet, och av många andra orsaker.

10:7.3 (115.5) Den Suprema Varelsen är någonting mindre och någonting annat än Treenigheten fungerande i de finita universerna; men inom vissa gränser och under den nuvarande tidsåldern av ofullständig styrke-personalisering förefaller faktiskt denna evolutionära Gudom att återspegla attityden hos Suprematetens Treenighet. Fadern, Sonen och Anden fungerar inte personligen tillsammans med den Suprema Varelsen, men under nuvarande universumtidsålder samarbetar de som Treenighet med honom. Vi förstår att de uppehåller en liknande relation till den Ultimate. Vi gissar ofta på vad det personliga förhållandet skall bli mellan Paradisgudomarna och Gud den Supreme när denne slutligen har evolverat, men vi vet verkligen inte.

10:7.4 (115.6) Vi finner inte Suprematetens överkontroll att vara helt förutsägbart. Dessutom förefaller denna oförutsägbart att kännetecknas av en viss utvecklingsmässig ofullständighet, otvivelaktigt ett tecken på den Supremes ofullständighet och ofullständigheten i den finita reaktionen för Paradistreenigheten.

10:7.5 (115.7) Det dödliga sinnet kan omedelbart tänka sig tusen och en saker — katastrofartade fysiska tilldragelser, fasansfulla olyckshändelser, horribla olyckor, smärtsamma sjukdomar och världsomfattande plågor — och ställa frågan om sådana hemsökelse är korrelerade i den okända manövreringen av denna den Suprema Varelsens sannolika funktion. Uppriktigt sagt vet vi inte; vi är verkligen inte säkra på hur det förhåller sig. Men vi observerar helt bestämt att alla dessa svåra och mer eller mindre oförklarliga situationer med tiden *alltid leder* till välgång och framåtskridande för universerna. Det kan hända att förhållandena i tillvaron och livets oförklarliga skiftande öden alla sammanvävs till ett meningsfullt mönster av högt värde som följd av den Supremes funktion och Treenighetens överkontroll.

10:7.6 (116.1) Som en son till Gud kan du urskilja den personliga attityden av kärlek i Gud Faderns alla handlingar. Men du kan inte alltid förstå hur många av Paradistreenighetens handlingar i universum är till fördel för den enskilde dödlige i de evolutionära världarna i rymden. Under evighetens framåtskridande uppenbaras Treenighetens handlingar som alltigenom meningsfulla och omtänksamma, men de förefaller inte alltid så för tidens varelser.

8. Treenigheten bortom det finita

10:8.1 (116.2) Många sanningar och fakta som berör Paradistreenigheten kan förstås endast ens delvis genom att inse nödvändigheten av en funktion som övergår det finita.

10:8.2 (116.3) Det vore oklokt att diskutera Ultimatetens Treenighets funktion, men det kan avslöjas att Gud den Ultimate är den manifestation av Treenigheten som transcendentalerna förstår. Vi är benägna att tro att förenhetligandet av totaluniversum är den handling som eventuerar den Ultimate och sannolikt återspeglar vissa, men inte alla, faser av Paradistreenighetens absonita överkontroll. Den Ultimate är en begränsad manifestation av Treenigheten i förhållande till det absonita, endast i den bemärkelse som den Supreme på detta sätt delvis representerar Treenigheten i förhållande till det finita.

10:8.3 (116.4) Den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden är i viss mening den totala Gudomens konstituerande personligheter. Deras union i Paradistreenigheten och Treenighetens absoluta funktion motsvarar den totala Gudomens funktion. Och denna fullständighet hos Gudomen överstiger både det finita och det absonita.

10:8.4 (116.5) Fastän ingen av Paradisgudomarna som enskild person faktiskt fyller hela gudomspotentialen gör de det tillsammans alla tre. Tre infinita personer tycks vara det minsta antal varelser som fordras för att aktivera den totala Gudomens förpersonliga och existentiella potential — Gudomsabsolutet.

10:8.5 (116.6) Vi känner den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden som *personer*, men jag känner inte

personligen Gudomsabsolutet. Jag älskar och dyrkar Gud Fadern; jag respekterar och ärar Gudomsabsolutet.

10:8.6 (116.7) Jag vistades en gång i ett universum där en viss grupp varelser undervisade att finaliterna i evigheten slutligen skulle bli barn till Gudomsabsolutet. Men jag är ovillig att godta denna lösning till det mysterium som omger finaliternas framtid.

10:8.7 (116.8) Finalitkåren omfattar, bland andra, de dödliga från tiden och rymden som har uppnått fulländning i allting som har att göra med Guds vilja. Som skapade varelser och inom gränserna för de skapades förmåga känner de fullt och sant Gud. Efter att sålunda ha funnit Gud som Fadern för alla skapade måste dessa finaliter en gång börja söka den superfinita Fadern. Men detta sökande involverar en förståelse av den absonita naturen i Paradisfaderns ultimata egenskaper och karaktär. Evigheten kommer att avslöja om ett sådant uppnående är möjligt, men vi är övertygade att även om finaliterna fattar denna gudomlighetens ultimatet kommer de sannolikt inte att kunna uppnå den absoluta Gudomens superultimata nivåer.

10:8.8 (116.9) Det kan vara möjligt att finaliterna delvis kommer att uppnå Gudomsabsolutet, men även om de gör det kommer dock problemet med det Universella Absolutet att i evigheternas evighet fortsätta att fascinera, mystifiera, förvåna och utmana de uppstigande och framåtskridande finaliterna, ty vi ser att outgrundligheten när det gäller det Universella Absolutets kosmiska relationer har en benägenhet att växa i samma mån som de materiella universerna och deras andliga administration fortsätter att expandera.

10:8.9 (117.1) Endast infiniteten kan avslöja Fadern-Infiniten.

10:8.10 (117.2) [Avfattad under beskydd av en Universell Censor med
behörighet av Dagarnas Forna som har sitt hemvist i Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 10](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 12](#) >>

Kapitel 11

Den eviga Paradisön

11:0.1 (118.1) PARADISET ÄR det eviga centrumet i universernas universum och hemvist för den Universelle Fadern, den Evige Sonen, den Oändlige Anden och deras gudomliga jämställda och kompanjoner. Denna centrala Ö är den kosmiska verklighetens mest gigantiska organiserade rymdkropp i hela totaluniversum. Paradiset är en materiell sfär såväl som en andlig boplats. Hela den Universelle Faderns intelligenta skapelse har sitt hemvist på materiella boplatser; därför måste också det absoluta kontrollcentrumet vara materiellt, konkret. Och det bör igen påpekas att andliga ting och andliga varelser är *verkliga*.

11:0.2 (118.2) Paradisets materiella skönhet består av utsöktheten i dess fysiska fullkomlighet; det storartade i Guds Ö framträder i dess

invånares superba intellektuella prestationer och sinnesutveckling; den centrala Öns härlighet framkommer i den infinita begåvningen av gudomlig andepersonlighet — livets ljus. Men djupet av den andliga skönheten och undren i denna utsökta helhet ligger totalt bortom fattningsförmågan av de materiella varelsernas finita sinne. Det gudomliga hemvistets härlighet och andliga prakt är omöjliga för de dödliga att förstå. Och Paradiset är från evigheten; det finns varken anteckningar eller sägner om hur denna Ljusets och Livets Ö i alltings centrum blev till.

1. Det gudomliga residenset

11:1.1 (118.3) Paradiset tjänar många syften i administrationen av världarna i universum, men för skapade varelser existerar det i första hand som Gudomens hemort. Den Universelle Faderns personliga närvaro har sitt hemvist i mitten av den övre ytan på denna nästan runda men inte sfäriska boplatz för Gudomarna. Den Universelle Faderns paradishemvist omges omedelbart av den Evige Sonens personliga närvaro, medan de båda innesluts i den Oändlige Andens ousägliga härlighet.

11:1.2 (118.4) Gud bor, har bott och kommer för evigt att bo på denna samma centrala och eviga boplatz. Vi har alltid funnit och kommer alltid att finna honom där. Den Universelle Fadern är kosmiskt fokuserad, andligen personaliserad och geografiskt befintlig i detta centrum av universernas universum.

11:1.3 (118.5) Vi känner alla den raka kurs som skall följas för att finna den Universelle Fadern. Ni kan inte förstå särskilt mycket om det gudomliga residenset emedan det är så långt borta från er och den mellanliggande rymden är så väldig, men de som kan förstå meningen med dessa enorma avstånd vet var Gud finns och har sitt residens precis lika säkert och verkligt som ni vet var New York, London, Rom eller Singapor finns, städer som definitivt och geografiskt är belägna på Urantia. Om du vore en kunnig sjöfarare, utrustad med skepp, kartor och kompass, kunde du med lätthet finna dessa städer. På samma sätt kunde du, om du hade tid och fortskaffningsmedel, om du vore andligen kvalificerad och fick nödvändig ledning, lotsas genom universum efter universum och från strömkrets till strömkrets, ständigt på färd inåt genom stjärnornas värld för att till slut stå framför det centrala skenet av den Universelle Faderns andliga härlighet. Utrustad med allt som är nödvändigt för resan, är det alldeles lika möjligt att finna Guds personliga närvaro i alltings centrum som att finna avlägsna städer på er egen planet. Det att ni inte har besökt dessa platser motbevisar på intet sätt deras realitet eller verkliga existens. Det att så få skapade varelser i universum har funnit Gud i Paradiset motbevisar på intet sätt vare sig realiteten av hans existens eller aktualiteten av hans andliga person i alltings centrum.

11:1.4 (119.1) Fadern står alltid att finna på detta centrala ställe. Om han förflyttade sig skulle det uppstå ett universellt upplösningstillstånd, för i honom i detta hemvistcentrum sammanstrålar de universella gravitationslinjerna från skapelsens ände. Om vi följer personlighetsströmkretsen bakåt genom

universerna eller följer de uppstigande personligheterna på deras färd inåt mot Fadern; om vi följer den materiella gravitationens linjer till nedre Paradiset eller följer den kosmiska kraftens invällande omlopp; om vi följer den andliga gravitationens linjer till den Evige Sonen eller följer den inåtgående processjonen av Guds Paradissöner; vare sig vi spårar sinnesströmkretsarna eller följer de biljoner på biljoner av himmelska varelser som har sitt ursprung i den Oändlige Anden — med varje sådan observation, eller alla sådana observationer, leds vi direkt tillbaka till Faderns närvaro, till hans centrala boplatz. Här är Gud personligen, bokstavligen och verkligen närvarande. Och från hans infinita varelse flödar strömmarna av liv, energi och personlighet ut till alla universer.

2. Den eviga öns beskaffenhet

11:2.1 (119.2) Då ni nu börjar skymta det materiella universumets enorma omfattning, som kan urskiljas även från ert astronomiska läge, från er rymdposition i stjärnsystemen, borde det bli uppenbart för er att ett sådant väldigt materiellt universum måste ha en ändamålsenlig och värdig huvudstad, ett högkvarter som motsvarar värdigheten och infiniteten hos den universelle Härskaren över all denna omfattande och vidsträckta skapelse av materiella världar och levande varelser.

11:2.2 (119.3) Till formen skiljer sig Paradiset från de bebodda rymdkropparna: det är inte sfäriskt. Det är definitivt en ellipsoid, vars diameter är en sjättedel längre från norr till söder än från öst till väst.

Den centrala Ön är praktiskt taget flat, och avståndet från den övre ytan till den nedre ytan är en tiondedel av diametern från öst till väst.

11:2.3 (119.4) Dessa olikheter i dimensionerna tillsammans med dess stationära läge och det större trycket på utflödet av kraft-energi vid Öns norra ände gör det möjligt att bestämma absolut riktning i totaluniversum.

11:2.4 (119.5) Den centrala Ön är geografisk fördelad i tre aktivitetsområden:

11:2.5 (119.6) 1. Övre Paradiset.

11:2.6 (119.7) 2. Perifera Paradiset.

11:2.7 (119.8) 3. Nedre Paradiset.

11:2.8 (119.9) Vi kallar den yta på Paradiset som upptas av personlighetsaktiviteter för den övre sidan och den motsatta ytan för den nedre sidan. Paradisets periferi tillgodohåller aktiviteter som inte är klart personliga eller icke-personliga. Treenigheten tycks dominera det personliga eller övre planet, det Okvalificerade Absolutet det nedre eller opersonliga planet. Vi uppfattar knappast det Okvalificerade Absolutet som en person, men vi tänker oss detta Absoluts funktionella rymdnärvaro som fokuserad i nedre Paradiset.

11:2.9 (120.1) Den eviga Ön består av en enda form av materialisation — stationära verklighetssystem. Denna konkreta paradissubstans består av en homogent organiserad kraftresurs i rymden som inte finns någon annanstans i hela det vidsträckta universernas universum. Den har fått många namn i olika universer, och Melkisedekarna i Nebadon gav den för länge sedan namnet *absolutum*. Detta Paradisets ursprungsmaterial är varken dött eller

levande; det är det Första Ursprungets och Centrets ursprungliga icke-andliga uttryck; det är *Paradiset*, och det finns inget duplikat av Paradiset.

11:2.10 (120.2) Det förefaller oss att det Första Ursprunget och Centret har koncentrerat all absolut potential för kosmisk verklighet till Paradiset som en del av sitt förfarande att befria sig från infinitetsbegränsningar, som ett sätt att möjliggöra subinfinit skapelse, även skapelse i tid och rymd. Men därav följer inte att Paradiset vore begränsat av tid och rymd, trots att universernas universum uppvisar dessa egenskaper. Paradiset existerar utan tid och har inget läge i rymden.

11:2.11 (120.3) I stora drag rymden ser ut att få sin början just under nedre Paradiset; tiden just ovanför övre Paradiset. Tiden, så som ni förstår den, är inte något som hör till paradistillvaron, fastän den centrala Öns medborgare är fullt medvetna om händelsernas icke-tidsmässiga följd. Rörelse hör inte som en naturlig del till Paradiset; den är viljebetingad. Men begreppet avstånd, även absolut avstånd, har en mycket stor betydelse då det kan tillämpas på relativa lägen i Paradiset. Paradiset är utan rymd; följaktligen är dess områden absoluta och därför användbara på många sätt bortom det dödliga sinnets fattningsförmåga.

3. Övre Paradiset

11:3.1 (120.4) På övre Paradiset finns det tre stora aktivitetssfärer: *Gudomsnärvaron*, *Allra Heligaste Sfären* och *Heliga Området*. Det

vidsträckta område som omedelbart omger Gudomarnas närvaro är avskilt som den Allra Heligaste Sfären och är reserverad för funktionerna dyrkan, treenigande och hög andlig uppnåelse. Det finns inga materiella strukturer eller rent intellektuella skapelser inom denna zon; de skulle inte kunna existera där. Det är lönlöst för mig att börja beskriva för människans sinne den gudomliga naturen och den sköna storslagenheten i Paradisets Allra Heligaste Sfär. Denna värld är helt andlig, och ni är nästan helt materiella. En rent andlig verklighet existerar uppenbarligen inte för en rent materiell varelse.

11:3.2 (120.5) Även om det inte finns några fysiska materialisationer i det Allra Heligastes område finns det rikligt med minnen från era materiella dagar i det Heliga Landets sektorer och i det perifera Paradiset finns det ännu flera historiska områden som väcker minnen från forna tider.

11:3.3 (120.6) Det Heliga Området, det yttre eller boningsområdet, är delat i sju koncentrisk zoner. Paradiset kallas ibland "Faderns Hus", då det är hans eviga residens, och dessa sju zoner betecknas ofta som "Faderns Paradis-boningar". Den inre eller första zonen bebos av Paradisets medborgare och de infödda havonabor som tillfälligt vistas i Paradiset. Den följande eller andra zonen är boningsområdet för de som har fötts i tidens och rymdens sju superuniverser. Denna andra zon är till en del underindeldad i sju enorma områden: paradishemmet för de andevarelser och uppstigande skapade som härstammar från det evolutionära framåtskridandets universer. Var och en av dessa sektorer är uteslutande inriktad på välgången och framåtskridandet för personligheterna från ett enda

superuniversum, men dessa utrymmen överstiger nästan oändligt de nuvarande sju superuniversernas behov.

11:3.4 (121.1) Var och en av Paradisets sju sektorer är underindeldad i bostadsenheter lämpade som högkvarterslogement för en miljard glorifierade individuella arbetsgrupper. Ettusen av dessa enheter bildar en division. Etthundratusen divisioner är lika med en församling. Tio miljoner församlingar utgör en generalförsamling. En miljard generalförsamlingar gör en storenhet. Och denna stigande serie fortsätter med den andra storenheten, den tredje och så vidare ända till den sjunde storenheten. Och sju av storenheterna bildar en totalenhet, och sju totalenheter utgör en högenhet; och sålunda fortsätter den stigande serien med steg av sju genom hög, superhög, himmelsk och superhimmelsk till de suprema enheterna. Men inte ens detta fyller allt utrymme som finns att tillgå. Detta svindlande antal av boningsutrymmen i Paradiset, ett antal bortom er fattningsförmåga, fyller betydligt under en procent av det anvisade området i det Heliga Landet. Det finns fortfarande gott om rum för dem som är på väg inåt, ja även för dem som inte påbörjar sin färd till Paradiset förrän i den eviga framtiden.

4. Perifera Paradiset

11:4.1 (121.2) Den centrala Ön slutar plötsligt i periferin, men dess storlek är så enorm att denna slutvinkel är relativt omärklig inom varje begränsat område. Paradisets perifera yta upptas till en del av landnings- och avgångsfälten för olika grupper av andepersonligheter.

Eftersom den ogenomströmmade rymdens zoner nästan stöter emot periferin landar alla transporter av personligheter till Paradiset i dessa regioner. Varken övre eller nedre Paradiset går att närma sig för transportsupernafer eller andra typer av rymdfarare.

11:4.2 (121.3) De Sju Härskarandarna har sina personliga makt- och auktoritetssäten på Andens sju sfärer som roterar runt Paradiset i rymden mellan Sonens lysande glober och Havonavärldarnas inre krets, men de har sitt högkvarter för kraftfokus inom Paradisets periferi. Här anger de Sju Suprema Styrkeledarnas långsamt cirkulerande närvaro lokaliseringen av de sju blixystationerna från vilka vissa paradisenergier går ut till de sju superuniverserna.

11:4.3 (121.4) Här i perifera Paradiset finns de enorma historiska och profetiska utställningsområden, som har tilldelats Skaparsönerna och är tillägnade lokaluniverserna i tid och rymd. Det finns jämnt sju biljoner av dessa historiska reservat som nu har satts upp eller reserverats, men dessa arrangemang fyller alla tillsammans endast omkring fyra procent av den del av det perifera området som har anvisats för detta ändamål. Vi sluter oss till att dessa vidsträckta reserver tillhör skapelser som någon gång kommer att finnas bortom gränserna för de nuvarande kända och bebodda sju superuniverserna.

11:4.4 (121.5) Den del av Paradiset som har bestämts att användas av de existerande universerna är fylld endast till mellan en och fyra procent, medan det område som har anvisats för dessa aktiviteter är åtminstone en miljon gånger det som verkligen behövs för sådana ändamål. Paradiset är tillräckligt stort för att rymma en nästan oändlig skapelses aktiviteter.

11:4.5 (121.6) Men det vore fåfängt att ytterligare försöka visualisera Paradisets härligheter för er. Ni måste vänta och stiga uppåt medan ni väntar, ty i sanning: ”Intet öga har sett och intet öra har hört, och inte har det uppstått i den dödliga människans sinne, vad den Universelle Fadern har berett åt dem som överlever livet i köttet i tidens och rymdens världar.”

5. Nedre Paradiset

11:5.1 (122.1) Beträffande nedre Paradiset vet vi endast det som har uppenbarats; personligheter vistas inte där. Det har inget som helst att göra med andeintelligensernas angelägenheter; inte heller fungerar Gudomsabsolutet där. Vi har blivit informerade om att alla strömkretsar för fysisk energi och kosmisk kraft har sitt ursprung i nedre Paradiset, och att det består av följande områden:

11:5.2 (122.2) 1. Direkt under Treenighetens lokalisering, i den centrala delen av nedre Paradiset, finns den okända och ouppenbarade Infinitetens Zon.

11:5.3 (122.3) 2. Denna Zon omges omedelbart av ett namnlöst område.

11:5.4 (122.4) 3. De yttre kanterna av den undre ytan upptas av en region som främst har att göra med rymdens kraftresurs och kraftenergi. Aktiviteterna i detta vidsträckta elliptiska kraftcentrum kan inte identifieras med de kända funktionerna hos någon av trefalderna, men rymdens ursprungliga kraftladdning förefaller att vara fokuserad i detta område. Detta centrum består av tre koncentriskt elliptiska

zoner: Den innersta är fokuspunkten för kraft-energi-aktiviteterna i själva Paradiset; den yttersta kan möjligen identifieras med det Okvalificerade Absolutets funktioner, men vi är inte säkra på mellanzonens rymdfunktioner.

11:5.5 (122.5) *Den inre zonen* i detta kraftcentrum tycks verka som ett jättelikt hjärta vars pulsering leder strömmar till den fysiska rymdens yttersta gränser. Det leder och modifierar kraftenergier men driver knappast fram dem. Urkraftens verklighetsnärvarotryck är definitivt större vid paradiscentrets norra ände än i de södra regionerna; detta är en enhälligt registrerad skillnad. Rymdens moderkraft ser ut att flyta in i söder och ut i norr genom verkan av något okänt cirkulationssystem som handhar spridningen av denna grundform av kraft-energi. Då och då noteras också skillnader i de öst-västliga trycken. De krafter som utgår från denna zon reagerar inte på den observerbara fysiska gravitationen, men de lyder alltid paradisgravitationen.

11:5.6 (122.6) *Mellanzonen* i kraftcentret omger omedelbart detta område. Denna mellanzon förefaller att vara statisk utom att den utvidgas och sammandras genom tre serier av aktiviteter. Den minsta av dessa pulseringar sker i öst-västlig riktning, den följande i nord-sydlig riktning, medan den största fluktuationen sker i varje riktning, en allmän utvidgning och sammandragning. Detta mellanområdes funktion har aldrig blivit verkligt klarlagd, men den måste ha någonting att göra med ömsesidig anpassning mellan den inre och den yttre zonen i kraftcentret. Många tror att mellanzonen är kontrollmekanismen för mellanrymden eller de tysta zoner som

åtskiljer de på varandra följande rymdnivåerna i totaluniversum, men det finns inte några bevis eller någon uppenbarelse som stöd för detta. Denna slutledning härrör från kunskapen om att detta mellanområde på något sätt är relaterat till den ogenomströmmade rymdens mekanism i totaluniversum.

11:5.7 (122.7) *Den yttre zonen* är den största och aktivaste av de tre koncentrisk och elliptiska bältena av oidentifierad rymdpotential. Detta område är säte för otroliga aktiviteter, den centrala kretsloppspunkten för strömmar som går ut i rymden i varje riktning till de yttersta gränserna för de sju superuniverserna och vidare för att sprida sig över hela den yttre rymdens enorma och ofattbara domäner. Denna rymdnärvaro är helt och hållet opersonlig trots att den på något oavslöjat sätt ser ut att indirekt reagera för de infinita Gudomarnas vilja och påbud när dessa verkar som Treenighet. Detta tros vara det centrala fokuset, paradiscntret, för det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro.

11:5.8 (123.1) Alla former av kraft och alla faser av energi ser ut att gå i strömkretsar; de cirkulerar överallt i universum och återvänder enligt bestämda rutter. Men strömmarna i det Okvalificerade Absolutets aktiverade zon förefaller att vara antingen utgående eller inkommande — aldrig båda samtidigt. Denna yttre zon pulserar i tidsålderslånga cykler av gigantiska proportioner. Under litet mera än en miljard Urantia-år går detta centrums rymdkraft ut; därefter kommer den in under en lika lång tid. Och detta centrums manifestationer av rymdkraft är universella; de sträcker sig ut genom hela den genomströmbara rymden.

11:5.9 (123.2) All fysisk kraft, energi och materia är ett. All kraft-energi utgår ursprungligen från nedre Paradiset och återvänder slutligen dit efter fullbordat kretslopp i rymden. Men energierna och de materiella strukturerna i universernas universum härstammar inte alla från nedre Paradiset i den form de nu framträder i; rymden är skötet för flera former av materia och förmateria. Fast den yttre zonen i Paradisets kraftcentrum är källan till rymdenergier får rymden inte sin upprinnelse där. Rymd är inte kraft, energi eller styrka. Inte heller är denna zons pulseringar orsaken till rymdandningen, men zonens inkommande och utgående faser är synkroniserade med rymdens två miljarder långa cykler av utvidgning och sammandragning.

6. Rymdens andning

11:6.1 (123.3) Vi känner inte den verkliga mekanismen bakom rymdens andning; vi endast observerar att all rymd turvis sammandras och utvidgas. Denna andning påverkar både den horisontala utsträckningen av den genomströmmade rymden och de vertikala utsträckningarna av den ogenomströmmade rymden som existerar i de väldiga rymdreservoarerna ovan- och nedanför Paradiset. Då ni försöker föreställa er volymkonturerna av dessa rymdreservoarer kan ni kanske tänka på ett timglas.

11:6.2 (123.4) Då universerna i den horisontala utsträckningen av den genomströmmade rymden expanderar, sammandras reservoarerna i den vertikala utsträckningen av den ogenomströmmade rymden och vice versa. Den genomströmmade och den ogenomströmmade

rymden flyter samman strax under nedre Paradiset. Båda typerna av rymd flyter där igenom de omvandlande regleringskanalerna som förändrar genomströmbar rymd till ogenomströmbar och vice versa inom de kosmiska cyklerna av sammandragning och utvidgning.

11:6.3 (123.5) ”Ogenomströmmad” rymd betyder: ogenomströmmad av de krafter, energier, makter och närvaron som man vet existerar i den genomströmmade rymden. Vi vet inte om den vertikala (reservoar-) rymden är bestämd att alltid verka som motvikt till den horisontala (universum-) rymden; vi vet inte om det finns en skapande avsikt beträffande den ogenomströmmade rymden; vi vet verkligen mycket litet om rymdreservoarerna, endast att de existerar och att de ser ut att balansera upp rymdens cykler av utvidgning och sammandragning i universernas universum.

11:6.4 (123.6) Rymdandningens cykler omfattar i vardera fasen något över en miljard Urantia-år. Under den ena fasen expanderar universerna; under följande fas sammandras de. Den genomströmmade rymden närmar sig nu mitten av den expanderande fasen, medan den ogenomströmmade rymden närmar sig mitten av den sammandragande fasen, och vi har informerats om att de båda rymdutsträckningarnas yttersta gränser nu befinner sig, teoretiskt sett, ungefär lika långt från Paradiset. Reservoarerna av ogenomströmmad rymd sträcker sig nu vertikalt ovanför övre Paradiset och nedanför nedre Paradiset alldeles lika långt som universums genomströmmade rymd sträcker sig horisontalt ut från periferia Paradiset ända till slutet av och rentav utöver den yttre rymdens fjärde nivå.

11:6.5 (124.1) Under en miljard Urantia-år sammandrar sig rymdreservoarerna, medan totaluniversum och hela den horisontala rymdens kraftaktiviteter expanderar. Det fordras sålunda något över två miljarder Urantia-år för att fullborda hela expansions- och kontraktionscykeln.

7. Paradisets rymdfunktioner

11:7.1 (124.2) Rymden existerar inte på någon av Paradisets ytor. Om man ”såg” rakt upp från Paradisets övre yta skulle man inte ”se” någonting annat än utgående eller inkommande ogenomströmmad rymd, just nu inkommande. Rymden vidrör inte Paradiset; endast de lugna *mellanrymdzonerna* kommer i kontakt med den centrala Ön.

11:7.2 (124.3) Paradiset är i själva verket det orörliga centret för de relativt lugna zoner som existerar mellan den genomströmmade och den ogenomströmmade rymden. Geografiskt förefaller dessa zoner att vara en relativ utvidgning av Paradiset, men det finns sannolikt en viss rörelse i dem. Vi vet mycket litet om dem, men vi observerar att dessa zoner av minskad rymdrörelse skiljer åt den genomströmmade och den ogenomströmmade rymden. Liknande zoner existerade en gång mellan den genomströmmade rymdens nivåer, men de är numera mindre lugna.

11:7.3 (124.4) Ett vertikalt tvärsnitt av den totala rymden skulle i någon mån påminna om ett malteserkors, med de horisontala armarna representerande den genomströmmade (universum-) rymden och de vertikala armarna representerande den ogenomströmmade

(reservoar-) rymden. Områdena mellan de fyra armarna skulle skilja åt dem i viss mån såsom mellanrymdzonerna skiljer åt genomströmmad och ogenomströmmad rymd. Dessa lugna mellanrymdzoner blir allt vidare ju större avståndet till Paradiset blir, och till slut omfattar de gränserna för hela rymden och inkapslar helt och hållet både rymdreservoarerna och den genomströmmade rymdens hela horisontala utsträckning.

11:7.4 (124.5) Rymden är varken ett subabsolut tillstånd inom, eller närvaron av, det Okvalificerade Absolutet, inte heller är den en funktion av den Ultimate. Den är en utgivning från Paradiset, och storuniversums rymd och alla de yttre regionernas rymd tros i själva verket vara genomströmmade av det Okvalificerade Absolutets förstadiemässiga kraftresurs i rymden. Från närheten av perifera Paradiset sträcker sig denna genomströmmade rymd horisontalt ut genom den fjärde rymdnivån och bortom totaluniversums periferi, men hur långt bortom vet vi inte.

11:7.5 (124.6) Om ni föreställer er ett finit men väldigt stort V-format plan placerat i rät vinkel mot både den övre och den nedre ytan av Paradiset, med sin spets nästan berörande perifera Paradiset, och sedan visualiserar detta plan i elliptisk rörelse runt Paradiset, så skulle dess rotation i stort sett ange volymen av den genomströmmade rymden.

11:7.6 (124.7) Den horisontala rymden har en övre och en nedre gräns angående varje given punkt i universerna. Om man kunde röra sig tillräckligt långt i rät vinkel mot Orvontons plan, antingen uppåt eller nedåt, skulle man till slut möta den övre eller nedre gränsen av den genomströmmade rymden. Inom totaluniversums kända

dimensioner går dessa gränser alltmer ifrån varandra ju längre avståndet från Paradiset blir; rymden blir tjockare, och den tjocknar något snabbare än skapelseplanet, universerna.

11:7.7 (125.1) De relativt lugna zonerna mellan rymdnivåerna, såsom den som skiljer de sju superuniverserna från den yttre rymdens första nivå, är enorma elliptiska regioner av dämpade rymdaktiviteter. Dessa zoner skiljer åt de vidsträckta galaxer som i ordnat följe löper runt Paradiset. Ni kan visualisera yttre rymdens första nivå, där otaliga universer nu håller på att bildas, som ett vidsträckt följe av galaxer kretsande runt Paradiset, avgränsad upptill och nedtill av de dämpade mellanrymdzonerna och vid sin inre och yttre kant avgränsad av de relativt lugna rymdzonerna.

11:7.8 (125.2) En rymdnivå fungerar sålunda som en elliptisk region av rörelse omgiven på alla sidor av relativ orörlighet. Sådana förhållanden mellan rörelse och stillastående bildar en krökt rymdbana av minskat motstånd till rörelse, och den följs universellt av den kosmiska kraften och emergenta energin på deras eviga kretslopp runt Paradisön.

11:7.9 (125.3) Denna alternerande zonindelning av totaluniversum, i förening med den alternerande strömmen av galaxerna medurs och moturs, är en faktor vid stabiliseringen av den fysiska gravitationen avsedd att förhindra gravitationstrycket att stiga så högt att det skulle leda till upplösande och skingrande aktiviteter. Ett sådant arrangemang motverkar gravitationen och fungerar som en broms vid hastigheter som annars vore farliga.

8. Paradisgravitationen

11:8.1 (125.4) Gravitationens ofrånkomliga dragning håller effektivt alla världar i alla universer i hela rymden i sitt grepp. Gravitationen är det alltomfattande greppet av Paradisets fysiska närvaro.

Gravitationen är den allsmåktiga tråd på vilken de glittrande stjärnorna, de flammande solarna och de snurrande sfärerna är upphängda och bildar den universella fysiska utsmyckningen av den evige Guden, som är allting, fyller allting och i vilken allting innehålls.

11:8.2 (125.5) Centrum och fokus för den absoluta materiella gravitationen är Paradisön, kompletterad av de mörka gravitationskropparna som kretsar runt Havona och balanserad av de övre och nedre rymdreservoarerna. Alla kända utflöden från nedre Paradiset reagerar utan undantag och ofelbart på det centrala gravitationsdraget som påverkar de ändlösa strömkretsarna i de elliptiska rymdnivåerna i totaluniversum. Varje känd form av kosmisk verklighet har tidsåldrarnas böjning, cirkelns trend och den stora ellipsens svängning.

11:8.3 (125.6) Rymden reagerar inte på gravitationen, men den håller gravitationen i jämvikt. Utan rymdens dämpande effekt skulle explosioner i rymden stöta iväg omgivande rymdkroppar. Den genomströmmade rymden utövar även en inverkan på gravitationen som motverkar den fysiska eller lineära gravitationen; rymden kan i själva verket neutralisera denna gravitationsinverkan även om den inte kan fördröja den. Absolut gravitation är paradisgravitation. Lokal

eller lineär gravitation hänför sig till energins eller materiens elektriska stadium; den verkar inom centraluniversum, inom superuniverserna och de yttre universerna, där lämplig materialisation än har ägt rum.

11:8.4 (125.7) De talrika formerna av kosmisk kraft, fysisk energi, universumstyrka och olika materialisationer avslöjar tre allmänna, fast inte helt perfekt avgränsade stadier av reaktion på paradisgravitationen:

11:8.5 (126.1) 1. *Förgravitationsstadierna (kraft)*. Detta är det första steget i individualiseringen av rymdens kraftresurs till förenergiformerna av kosmisk kraft. Detta stadium motsvarar begreppet om rymdens ursprungliga kraftladdning, stundom kallad *ren energi* eller *segregata*.

11:8.6 (126.2) 2. *Gravitationsstadierna (energi)*. Denna modifikation av rymdens kraftladdning åstadkoms av den verksamhet som Paradisets kraftorganisatörer ansvarar för. Den anger uppkomsten av energisystem som reagerar på dragningen från paradisgravitationen. Denna emergenta energi är ursprungligen neutral, men efter ytterligare omvandlingar uppvisar den så kallade negativa och positiva egenskaper. Vi kallar dessa stadier *ultimata*.

11:8.7 (126.3) 3. *Eftergravitationsstadierna (universumstyrka)*. På detta stadium visar energi-materian respons på lineära gravitationens kontroll. I centraluniversumet är dessa fysiska system trefaldiga organisationer kända som *triata*. De är de superstyrkefulla modersystemen till skapelserna i tid och rymd. Superuniversernas fysiska system mobiliseras av Universums Styrkeledare och deras medarbetare. Dessa materiella organisationer är tvåfaldiga till sin

uppbyggnad, och de är kända som *gravita*. De mörka gravitationskropparna som kretsar runt Havona är varken triata eller gravita, och deras dragningskraft avslöjar bägge formerna av fysisk gravitation: lineär och absolut.

11:8.8 (126.4) Rymdens kraftresurs är inte underkastad interaktion med någon form av gravitation. Denna primära utgivning från Paradiset är inte en aktual nivå av verklighet, men den är ett förstadium till alla relativa, funktionella icke-ande-realiteter — alla manifestationer av kraft-energi och organiseringen av styrka och materia. Rymdens kraftresurs är en term som är svår att definiera. Därmed menas inte något förstadium till rymden; dess betydelse borde förmedla idén om resurser och potentialer som existerar i rymden. Den kan i stort sett uppfattas som inkluderande alla de absoluta inflytelser och potentialer som utgår från Paradiset och bildar det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro.

11:8.9 (126.5) Paradiset är det absoluta ursprunget till och det eviga fokuset för all energi-materia i universernas universum. Det Okvalificerade Absolutet är uppenbararen, regulatören och förvararen av det som har Paradiset som sitt ursprung och upphov. Det Okvalificerade Absolutets universella närvaro ser ut att motsvara uppfattningen om en potentiell infinitet av gravitationsutsträckning, en elastisk spänning av paradisnärvaro. Denna uppfattning hjälper oss att förstå varför allting dras inåt mot Paradiset. Illustrationen är grov men icke desto mindre nyttig. Den förklarar också varför gravitationen alltid helst verkar i det plan som är vinkelrätt mot massan, ett fenomen som antyder Paradisets och de omgivande skapelsernas olika dimensioner.

9. Det unika Paradiset

11:9.1 (126.6) Paradiset är unikt däri att det är det primära ursprungets värld och bestämmelsens slutliga mål för alla andepersonligheter. Fastän det är sant att inte alla av de lägre andevarelserna i lokaluniverserna är omedelbart bestämda för Paradiset förblir Paradiset dock målet för alla övermateriella personligheters längtan.

11:9.2 (126.7) Paradiset är infinitetens geografiska centrum; det är inte en del av den universella skapelsen, inte ens en egentlig del av det eviga Havona-universumet. Vi talar vanligen om den centrala Ön som om den hörde till det gudomliga universumet, men det gör den i själva verket inte. Paradiset är en evig och exklusiv existens.

11:9.3 (127.1) I den förgångna evigheten när den Universelle Fadern uttryckte sitt andejag som en infinit personlighet i den Evige Sonens varelse, uppenbarade han samtidigt infinitetspotentialen i sitt icke-personliga jag som Paradiset. Det icke-personliga och icke-andliga Paradiset förefaller att ha varit den oundvikliga följderna av Faderns vilja och handling som gjorde den Ursprunglige Sonen evig. Sålunda projicerade Fadern verkligheten i två aktuala faser: den personliga, och den icke-personliga; den andliga och den icke-andliga. Spänningen mellan dem gav inför Faderns och Sonens vilja till handling upphov till Samverkaren och centraluniversumet av materiella världar och andliga varelser.

11:9.4 (127.2) När verkligheten differentieras i det personliga och det icke-personliga (den Evige Sonen och Paradiset) är det knappast riktigt att kalla det som är icke-personligt för ”Gudom”, såvida man inte anger någon närmare bestämning. Energin och de materiella följderna av Gudomens handlande kunde knappast kallas Gudom. Gudomen kan förorsaka mycket som inte är Gudom, och Paradiset är inte Gudom; inte heller är det medvetet, så som den dödliga människan någonsin skulle kunna förstå denna term.

11:9.5 (127.3) Paradiset är inte upphovet till någon varelse eller något levande väsen; det är inte en skapare. Personlighet och förhållanden mellan sinne och ande är *överförbara*, men inte mönster. Mönstren är aldrig återspeglings; de är duplikat — reproduktioner. Paradiset är mönstrens absolut; Havona är ett uttryck i aktualiteten för dessa potentialer.

11:9.6 (127.4) Guds residens är centralt och evigt, lysande och idealiskt. Hans hem är det sköna mönstret för alla högkvarterstvärldar i universum; och centraluniversumet som direkt omger hans boning är mönstret för alla universer i deras ideal, organisation och slutliga bestämelse.

11:9.7 (127.5) Paradiset är det universella högkvarteret för alla personlighetsaktiviteter och ursprungscentret för alla kraft-rymd- och energimanifestationer. Allting som har funnits, nu finns eller ännu skall finnas, har kommit, kommer nu eller skall komma fram från detta centrala residens för de eviga Gudarna. Paradiset är centret för all skapelse, ursprunget för all energi och platsen för det primära upphovet till alla personligheter.

11:9.8 (127.6) När allt kommer omkring är det viktigaste när det gäller Paradiset för de dödliga det faktum att denna den Universelle Faderns perfekta boning är den verkliga och avlägsna bestämmelsen för de odödliga själarna i Guds dödliga och materiella Söner, de uppstigande skapade varelserna i de evolutionära världarna i tid och rymd. Varje dödlig som känner Gud och som har omfattat livsuppgiften att göra Faderns vilja har redan påbörjat den långa, långa paradisfärden av strävan efter gudomlighet och uppnåelse av fulländning. Och när en sådan från djuren härstammande varelse står, så som otaliga nu står, inför Gudarna i Paradiset efter att ha stigit upp från de ringa sfärerna i rymden, så representerar en sådan bragd realiteten av en andlig förvandling som närmar sig suprematetens gränser.

11:9.9 (127.7) [Framfört av en Visdomens Fulländare, bemyndigad för uppgiften av Dagarnas Forna i Uversa]

Urantiaboken

<< [Kapitel 11](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 13](#) >>

Kapitel 12

Universernas universum

12:0.1 (128.1) DEN ENORMA storleken av den Universelle Faderns vittomfattande skapelse är helt bortom den finita föreställningsförmågan. Totaluniversums väldiga omfattning sätter uppfattningsförmågan på prov till och med när det gäller en varelse av min klass. Men det dödliga sinnet kan läras mycket om universernas plan och anordning; det är möjligt för er att veta någonting om deras fysiska organisation och beundransvärda administration; ni kan lära er mycket om de olika grupperna av förståndsvarelser som bebor tidens sju superuniverser och evighetens centraluniversum.

12:0.2 (128.2) I princip, med andra ord till sin eviga potential, uppfattar vi den materiella skapelsen som infinit, emedan den

Universelle Fadern aktuellt är infinit, men då vi studerar och observerar den totala materiella skapelsen vet vi att den i varje givet ögonblick i tiden är begränsad, fastän den för ert finita sinne är förhållandevis obegränsad, praktiskt taget ändlös.

12:0.3 (128.3) Vi är övertygade på basis av våra studier av fysisk lag och observationer av stjärnområdena att den infinite Skaparen inte ännu är manifesterad i sitt slutliga kosmiska uttryck, att mycket av den Infinites kosmiska potential ännu är innesluten i sig själv och ouppenbarad. För skapade varelser kunde totaluniversum förefalla nästan oändligt, men det är långt ifrån färdigt; den materiella skapelsen har fortfarande sina fysiska gränser, och den erfarenhetsmässiga uppenbarelsen av det eviga syftet pågår ännu.

1. Totalauniversums rymdnivåer

12:1.1 (128.4) Universernas universum är inte ett oändligt plan, en obegränsad kub eller en gränslös cirkel; det har definitivt sina dimensioner. De lagar som gäller den fysiska organisationen och administrationen bevisar slutgiltigt att hela den vidsträckta ansamlingen av kraft-energi och materia-styrka i sista hand fungerar som en rymdenhet, som en organiserad och koordinerad helhet. Den materiella skapelsens observerbara beteende utgör bevis för att det fysiska universumet har definitiva gränser. Det slutliga beviset för att universum har en omkrets och är begränsat erbjuder det för oss kända faktum att alla former av grundenergi alltid kretsar runt längs den

krökta vägen i totaluniversums rymdnivåer i lydnad till paradisgravitationens oupphörliga och absoluta dragning.

12:1.2 (128.5) De på varandra följande rymdnivåerna i totaluniversum utgör den genomströmmade rymdens huvudsakliga indelningsområden — den totala skapelsen, den organiserade och delvis bebodda, eller den som ännu skall organiseras och bebos. Om totaluniversum inte vore en serie elliptiska rymdnivåer av minskat rörelsemotstånd, alternerande med zoner av relativt lugn, fattar vi att en del av de kosmiska energierna skulle observeras skjuta iväg på en infinit färd, på en rätlinjig väg in i den spårlösa rymden; men vi finner aldrig att kraft, energi eller materia skulle bete sig sålunda; alltid svänger de runt, alltid i svängning framåt längs spåren i rymdens stora strömkretsar.

12:1.3 (129.1) Utgående från Paradiset genom den horisontala utsträckningen av den genomströmmade rymden existerar totaluniversum i sex koncentriskt elliptiska rymdnivåerna som kretsar kring den centrala Ön:

12:1.4 (129.2) 1. Centraluniversumet — Havona.

12:1.5 (129.3) 2. De sju superuniverserna

12:1.6 (129.4) 3. Yttre rymdens första nivå.

12:1.7 (129.5) 4. Yttre rymdens andra nivå.

12:1.8 (129.6) 5. Yttre rymdens tredje nivå.

12:1.9 (129.7) 6. Yttre rymdens fjärde och yttersta nivå.

12:1.10 (129.8) *Havona*, centraluniversumet, är inte en tidsskapelse; det är en evig existens. Detta universum utan begynnelse och utan slut består av en miljard sublimt perfekta sfärer som är omgivna av

enorma mörka gravitationskroppar. I centrum av Havona finns den stationära och absolut stabiliserade Paradisön omgiven av sina tjugoen satelliter. På grund av den enorma massan i de mörka gravitationskroppar som kretsar runt centraluniversumets periferi överstiger massainnehållet i denna centrala skapelse betydligt den totala kända massan i alla sju sektorer av storuniversum.

12:1.11 (129.9) *Paradis-Havona-systemet*, det eviga universumet som kretsar kring den eviga Ön, bildar den fullkomliga och eviga kärnan i totaluniversum; alla sju superuniverser och alla regioner i yttre rymden kretsar i bestämda banor kring den centrala ansamlingen av paradissatelliter och havonasfärer.

12:1.12 (129.10) *De sju superuniverserna* är inte primära fysiska system; ingenstans delar deras gränser en familj av nebulosor, inte heller korsar de ett lokaluniversum, en primär skapande enhet. Varje superuniversum är helt enkelt en geografisk rymdgruppering omfattande ungefär en sjundedel av den organiserade och delvis bebodda skapelsen som har tillkommit efter Havona, och vart och ett av dem innesluter ungefär lika stort antal lokala universer och omfattar ungefär lika mycket rymd. *Nebadon*, ert lokaluniversum, är en av de nyare skapelserna i *Orvonton*, det sjunde superuniversumet.

12:1.13 (129.11) *Storuniversum* är den nuvarande organiserade och bebodda skapelsen. Det består av de sju superuniverserna, med en sammanlagd evolutionär potential om cirka sju biljoner bebodda planeter, den centrala skapelsens eviga sfärer inte medräknade. Men denna preliminära uppskattning innehåller inte arkitektoniska administrativa sfärer, inte heller inkluderar den grupper av utanför liggande oorganiserade universer. Storuniversums nuvarande

skrovliga kant, dess ojämna och ofärdiga periferi, tillsammans med hela den astronomiska planens väldigt ofärdiga tillstånd, får våra stjärnforskare att tro att även de sju superuniverserna tills vidare är ofullbordade. Då vi rör oss inifrån, från det gudomliga centret utåt i vilken riktning som helst kommer vi slutligen till de yttre gränserna av den organiserade och bebodda skapelsen; vi kommer till storuniversums yttre gränser. Och det är nära denna yttre gräns, i ett avlägset hörn av en sådan magnifik skapelse, som ert lokala händelserika universum finns.

12:1.14 (129.12) *Yttre rymdens nivåer.* Långt ut i rymden, på ett enormt avstånd från de sju bebodda superuniverserna, håller vidsträckta och otroligt häpnadsväckande strömkretsar av kraft och materialiserande energier på att samlas. Mellan de sju superuniversernas energikretsar och detta jättelika yttre bälte av kraftaktivitet finns en förhållandevis lugn rymdzon, som varierar i bredd men i medeltal är omkring fyrahundratusen ljusår. Dessa rymdzoner är fria från stjärndamm, kosmisk dimma. Våra utforskare av dessa fenomen är osäkra på vilken exakt status de rymdkrafter har som finns i denna relativt lugna zon som omger de sju superuniverserna. Men omkring en halv miljon ljusår bortom det nuvarande storuniversums periferi observerar vi början av en zon med en otrolig energiaktivitet som tilltar i volym och intensitet under mer än tjugofem miljoner ljusår. Dessa enorma hjul av energiuppladdande krafter är belägna på yttre rymdens första nivå, ett sammanhängande bälte av kosmisk aktivitet som omger hela den kända, organiserade och bebodda skapelsen.

12:1.15 (130.1) Ännu större aktiviteter förekommer bortom dessa regioner, ty fysikerna i Uversa har funnit de första bevisen för

kraftmanifestationer mer än femtio miljoner ljusår bortom den yttersta utsträckningen av fenomenen på yttre rymdens första nivå. Dessa aktiviteter förebådar otvivelaktigt organiserandet av de materiella skapelserna på yttre rymdens andra nivå i totaluniversum.

12:1.16 (130.2) Centraluniversumet är evighetens skapelse; de sju superuniverserna är skapelser i tiden; de fyra yttre rymdens nivåer är otvivelaktigt bestämda att eventuera och evolvera skapelsens ultimatet. Och det finns de som hävdar att den Infinite aldrig kan komma till fullt uttryck annat än i infiniteten; och därför postulerar de en ytterligare och ouppenbarad skapelse bortom yttre rymdens fjärde och yttersta nivå, ett möjligen ständigt expanderande, aldrig upphörande infinitetens universum. I teorin vet vi inte hur man skulle kunna begränsa vare sig Skaparens infinitet eller skapelsens potentiella infinitet, men så som det existerar och administreras anser vi att totaluniversum har sina gränser, att det är definitivt avgränsat och vid sina yttre kanter gränsar till öppna rymden.

2. Det Okvalificerade Absolutets domäner

12:2.1 (130.3) När astronomerna på Urantia genom sina allt starkare teleskop skådar in i yttre rymdens hemlighetsfulla vidder och ser där den förvånansvärda evolutionen av nästan otaliga fysiska universer, borde de inse att de iakttar ett mäktigt fullföljande av de outgrundliga planerna som har uppgjorts av Totaluniversums Arkitekter. Det är

sant att vi har bevis som antyder närvaron av vissa inflytelser från Paradispersonligheter här och var bland de vidsträckta manifestationerna av energi som nu kännetecknar dessa yttre regioner, men sett ur en vidare synvinkel anses det allmänt att de rymdregioner som sträcker sig bortom de yttre gränserna för de sju superuniverserna utgör det Okvalificerade Absolutets domäner.

12:2.2 (130.4) Även om människan med blotta ögat kan se endast två eller tre nebulosor utanför gränserna för superuniversumet Orvonton, avslöjar era teleskop bokstavligen miljoner och åter miljoner av dessa fysiska universer som håller på att bildas. De flesta stjärnområden som kan ses vid sökandet med era nuvarande teleskop är i Orvonton, men med hjälp av fotograferingstekniken tränger de större teleskopen långt bortom storuniversums gränser in i yttre rymdens domäner, där otaliga universer håller på att organiseras. Och det finns ytterligare andra miljoner universer bortom räckvidden för era nuvarande instrument.

12:2.3 (130.5) I en inte avlägsen framtid kommer nya teleskop att avslöja för Urantia-astronomernas förundrande blickar inte mindre än 375 miljoner nya galaxer i yttre rymdens avlägsna vidder. Samtidigt kommer dessa starkare teleskop att avslöja att många universumöar, vilka tidigare troddes existera i yttre rymden, i själva verket är en del av Orvontons galaktiska system. De sju superuniverserna växer fortfarande; periferin bortom vart och ett av dem expanderar gradvis; nya nebulosor stabiliseras och organiseras ständigt; och några av de nebulosor som Urantia-astronomerna anser ligga utanför galaxen är i verkligheten på Orvontons ytterkant och färdas tillsammans med oss.

12:2.4 (131.1) Stjärnforskarna i Uversa har lagt märke till att storuniversum är omgivet av förstadierna till en serie stjärn- och planetgrupperingar som helt omger den nuvarande bebodda skapelsen i form av koncentrisk ringar av yttre universer på universer. Fysikerna i Uversa kalkylerar att energin och materien i dessa yttre och okartlagda regioner redan många gånger överstiger den totala materiella massan och energiladdningen innesluten i de sju superuniverserna. Vi har informerats om att metamorfosen av kosmisk kraft på dessa yttre rymdnivåer är en funktion som Paradisets kraftorganisatörer står för. Vi vet också att dessa krafter är ett förstadium till de fysiska energier som för närvarande aktiverar storuniversum. Orvontons styrkeledare har emellertid ingenting att göra med dessa avlägsna världar, inte heller kan man urskilja att energirörelserna i dem skulle vara i kontakt med styrkekretsarna i de organiserade och bebodda skapelserna.

12:2.5 (131.2) Vi vet mycket litet om betydelsen av dessa ofantliga fenomen i yttre rymden. En större framtida skapelse håller på att formas. Vi kan iaktta dess väldighet, vi kan urskilja dess utsträckning och förnimma dess majestätiska dimensioner, men i övrigt vet vi inte mycket mera om dessa världar än astronomerna på Urantia. Så vitt vi vet finns det inga materiella varelser av människoklass, inga änglar eller andra andevarelser i denna yttre ring av nebulosor, solar och planeter. Detta avlägsna område ligger utanför superuniversernas regeringars jurisdiktion och administration.

12:2.6 (131.3) Överallt i Orvonton tror man att en ny typ av skapelse håller på att ta form, en klass av universer bestämda att bli scenen för de framtida aktiviteterna av den Finalitkår som håller på att samlas;

och om våra antaganden är rätta, då kan den ändlösa framtiden för er ha i beredskap samma slags förtrollande skådespel som det ändlösa förgångna visade för era överordnade och föregångare.

3. Universell gravitation

12:3.1 (131.4) Alla former av kraft-energi — materiella, sinnesmässiga eller andliga — är på samma sätt underkastade de grepp, den universella närvaron som vi kallar gravitation. Personligheten reagerar också på gravitation — på Faderns exklusiva strömkrets; men fast denna strömkrets är exklusiv för Fadern är han inte utestängd från de andra strömkretsarna; den Universelle Fadern är infinit och verkar över *alla* fyra strömkretsar för absolut gravitation i totaluniversum:

12:3.2 (131.5) 1. Den Universelle Faderns personlighetsgravitation.

12:3.3 (131.6) 2. Den Evige Sonens andegravitation.

12:3.4 (131.7) 3. Samverkarens sinnesgravitation.

12:3.5 (131.8) 4. Paradisöns kosmiska gravitation.

12:3.6 (131.9) Dessa fyra strömkretsar är inte relaterade till kraftcentret i nedre Paradiset; de är varken kraft, energi, eller styrkeströmkretsar. Det är absoluta *närvaro*-kretsar och likt Gud oberoende av tid och rymd.

12:3.7 (132.1) I detta sammanhang är det intressant att notera vissa observationer som har gjorts av gravitationsforskarnas kår i Uversa under de senaste årtusendena. Denna arbetsgrupp av experter har

kommit fram till följande slutsatser beträffande de olika gravitationssystemen i totaluniversum:

12:3.8 (132.2) 1. *Fysisk gravitation.* Efter att ha uppgjort en beräkning av summan av den totala kapaciteten av hela den fysiska gravitationen i storuniversum, har arbetsgruppen mödosamt utfört en jämförelse av detta resultat med den beräknade totala nu verkande närvaron av absolut gravitation. Dessa kalkyler anger att den totala gravitationsverkan på storuniversum är en mycket liten del av Paradisets beräknade gravitationsdragning, beräknad på basis av i vilken utsträckning universummateriens fysiska grundenheter reagerar på gravitationen. Dessa undersökningar når fram till den förbluffande slutsatsen att centraluniversumet och de omgivande sju superuniverserna för närvarande använder endast omkring fem procent av den aktiva verkan av den absoluta gravitationen i Paradisets grepp. Med andra ord: för närvarande är cirka nittiofem procent av den från Paradisön utgående aktiva verkan av den kosmiska gravitationen, beräknad enligt denna totalitetsteori, engagerad i att kontrollera materiella system bortom gränserna för de nuvarande organiserade universerna. Alla dessa beräkningar avser absolut gravitation; lineär gravitation är ett ömsesidigt verkande fenomen och kan beräknas endast om man känner den aktuella paradisgravitationen.

12:3.9 (132.3) 2. *Andlig gravitation.* Med samma förfarande av jämförande uppskattning och beräkning har dessa forskare utforskat den nuvarande reaktionskapaciteten i den andliga gravitationen och, i samarbete med Ensamma Budbärare och andra andepersonligheter,

har kommit fram till totalsumman av det Andra Ursprungets och Centrets aktiva andegravitation. Och det är mycket lärorikt att notera att de finner ungefär samma värde för den aktuala och verksamma närvaron av andegravitation i storuniversum som de postulerar för den nuvarande totala aktiva andegravitationen. Med andra ord: för närvarande kan den Evige Sonens praktiskt taget hela andegravitation, beräknad enligt denna totalitetsteori, iakttas såsom verkande i storuniversum. Om dessa resultat är tillförlitliga kan vi dra den slutsatsen att de universer som nu evolverar i yttre rymden vid denna tid är helt icke-andliga. Om detta är sant skulle det på ett tillfredsställande sätt förklara varför andebegåvade varelser har så litet eller ingen information om dessa vidsträckta energimanifestationer, utom att de känner till deras fysiska existens.

12:3.10 (132.4) 3. *Sinnesgravitation*. Enligt dessa samma principer för jämförande beräkning har dessa experter tagit sig an problemet med sinnesgravitationens närvaro och reaktion. Uppskattningens sinnesenhet erhöles genom att ta medeltalet av tre materiella och tre andliga typer av mentalitet, fastän den sinnestyp som styrkeledarna och deras medarbetare har visade sig vara en störande faktor i strävan att nå fram till en basenhet för uppskattning av sinnesgravitation. Det fanns föga hinder för uppskattningen av den nuvarande kapaciteten hos det Tredje Ursprunget och Centret för sinnesgravitationsverksamhet i enlighet med denna totalitetsteori. Fastän resultaten i detta fall inte är lika övertygande som vid uppskattningarna av den fysiska gravitationen och andegravitationen är de, sedda som jämförelse, mycket lärorika, rentav fängslande. Dessa utforskare drar den slutsatsen att omkring åttiofem procent av

sinnesgravitationsreaktionen på Samverkarens intellektuella dragning har sitt ursprung i det existerande storuniversum. Detta skulle antyda möjligheten att sinnesaktiviteter är involverade i samband med de observerbara fysiska aktiviteter som nu pågår överallt i yttre rymdens områden. Även om denna uppskattning sannolikt är långt ifrån helt rätt överensstämmer den i princip med vår tro att intelligenta kraftorganisatörer för närvarande är sysselsatta med att styra evolutionen av universer på rymdnivåerna bortom de nuvarande yttre gränserna för storuniversum. Vilken natur denna postulerade intelligens än har, så reagerar den uppenbarligen inte på andegravitation.

12:3.11 (133.1) Men alla dessa beräkningar är i bästa fall uppskattningar baserade på lagar som antas existera. Vi menar att de är ganska tillförlitliga. Även om det fanns några få andevarelser i yttre rymden skulle deras kollektiva närvaro inte märkbart inverka på kalkyler som involverar sådana enorma mätningar.

12:3.12 (133.2) *Personlighetsgravitationen* kan inte beräknas. Vi känner igen denna strömkrets, men vi kan inte mäta vare sig kvalitativa eller kvantitativa realiteter som reagerar för den.

4. Rymd och rörelse

12:4.1 (133.3) Alla enheter av kosmisk energi är stadda i primär rotation, engagerade i att utföra sin uppgift medan de löper runt sin universella bana. Rymdens universer och deras delsystem och -världar är alla roterande sfärer som rör sig längs de ändlösa kretsarna

i totaluniversums rymdnivåer. Absolut ingenting är stationärt i hela totaluniversum förutom själva centrum av Havona, den eviga Paradisön, centrum för gravitationen.

12:4.2 (133.4) Det Okvalificerade Absolutet är funktionellt begränsat till rymden, men vi är inte lika säkra på detta Absolutets förhållande till rörelsen. Är rörelsen en naturlig del därav? Det vet vi inte. Vi vet att rörelse inte är en naturlig del av rymden; inte ens rymdens *egna* rörelser är medfödda. Men vi är inte lika säkra på det Okvalificerades förhållande till rörelsen. Vem eller vad har verkligen ansvaret för de jättelika aktiviteter av kraft-energi-omvandlingar som nu pågår ute bortom gränserna för de nuvarande sju superuniverserna? Då det gäller upphovet till rörelse har vi följande åsikter:

12:4.3 (133.5) 1. Vi tror att Samverkaren sätter i gång rörelsen i rymden.

12:4.4 (133.6) 2. Om Samverkaren åstadkommer rymdens *egna* rörelser, så kan vi inte bevisa det.

12:4.5 (133.7) 3. Det Universella Absolutet ger inte upphov till ursprunglig rörelse, men utjämnar och kontrollerar nog alla de spänningar som uppkommer av rörelse.

12:4.6 (133.8) I yttre rymden är kraftorganisatorerna uppenbarligen ansvariga för framställningen av de jättelika universumhjul som nu undergår en process av stjärnevolution, men deras förmåga att verka på detta sätt måste ha gjorts möjlig av någon modifikation av det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro.

12:4.7 (133.9) Rymden är ur människans synpunkt ingenting — negativt; den existerar endast i förhållande till någonting positivt och

icke-rymdmässigt. Rymden är emellertid någonting verkligt. Den innehåller och betingar rörelse. Den rentav rör sig. Rymdrörelserna kan i stort sett klassificeras som följer:

12:4.8 (133.10) 1. Primär rörelse — rymdens andning, rymdens egen rörelse.

12:4.9 (133.11) 2. Sekundär rörelse — de på varandra följande rymdnivåernas rotationer i alternerande riktning.

12:4.10 (133.12) 3. Relativa rörelser — relativa i den meningen att de inte bedöms med Paradiset som fixpunkt. De primära och sekundära rörelserna är absoluta, rörelse i förhållande till det orörliga Paradiset.

12:4.11 (133.13) 4. Kompenserande eller korrelerande rörelse avsedd att koordinera alla andra rörelser.

12:4.12 (134.1) Medan det nuvarande förhållandet mellan er sol och dess associerade planeter avslöjar många relativa och absoluta rörelser i rymden, tenderar det att ge astronomiska observatörer det intrycket att ni är förhållandevis stationära i rymden, och att de omgivande stjärngrupperingarna och -strömmarna flyr iväg utåt med ständigt ökande hastighet allt efter som era beräkningar når längre ut i rymden. Men detta är inte fallet. Ni observerar inte den nuvarande utgående och enhetliga expansionen av de fysiska skapelserna i hela den genomströmmade rymden. Er egen lokala skapelse (Nebadon) deltar i denna rörelse av universell utåtriktad expansion. De sju superuniverserna deltar i sin helhet i rymdandningens två miljarder års cykler tillsammans med de yttre regionerna i totaluniversum.

12:4.13 (134.2) När universerna expanderar och sammandras rör sig de materiella massorna i den genomströmmade rymden mot respektive med dragningen från Paradisets gravitation. Det arbete

som utförs med att förflytta skapelsens materiella energimassa är *rymd*-arbete men inte *styrka-energi*-arbete.

12:4.14 (134.3) Fastän era spektroskopiska uppskattningar av astronomiska hastigheter är någotsånär tillförlitliga när de gäller stjärnområden som hör till ert eget superuniversum och dess associerade superuniverser är sådana beräkningar med hänsyn till yttre rymdens världar helt otillförlitliga. Spektrets linjer förskjuts från det normala mot det violetta då en stjärna närmar sig; likaledes förskjuts dessa linjer mot rött då en stjärna avlägsnar sig. Många faktorer träder emellan, så att det förefaller som om de yttre universerna avlägsnade sig med en hastighet som ökar i en takt av mer än hundrasextio kilometer eller mer än hundra engelska mil per sekund för varje miljon ljusår som avståndet växer med. Med denna beräkningsmetod kommer det att förefalla, efter det att starkare teleskop har blivit fulländade, som om dessa långt avlägsna system flydde från denna del av universum med den otroliga hastigheten av mer än fyrtioåttatusen kilometer eller mer än trettiotusen engelska mil per sekund. Men denna skenbara avlägsningshastighet är inte verklig; det är ett resultat av flera felfaktorer som omfattar observationsvinklar och andra av tiden och rymden förorsakade förvrängningar.

12:4.15 (134.4) Men den största av alla sådana förvrängningar uppstår emedan yttre rymdens vidsträckta universer med områdena närmast de sju superuniversernas domäner ser ut att rotera i en riktning motsatt storuniversums riktning. Det betyder att dessa myriader av nebulosor och de solar och sfärer som har följe med dem, i nuvarande tid roterar medsols kring den centrala skapelsen. De sju

superuniverserna roterar motsols kring Paradiset. Det förefaller som om det andra yttre universumet av galaxer, liksom superuniverserna, roterade motsols kring Paradiset. Och de astronomiska observatörerna i Uversa tycker sig upptäcka bevis för rotationsrörelser i ett tredje yttre bälte av avlägsen rymd som börjar uppvisa tendenser till riktning medsols.

12:4.16 (134.5) Det kan antas att dessa alternerande riktningar hos universernas på varandra följande rymdproceSSIONer har någonting att göra med det Universella Absolutets gravitationsteknik inom totaluniversum och består av en koordinering av krafter och ett utjämnande av rymdspänningar. Rörelse såväl som rymd är ett komplement eller en motvikt till gravitationen.

5. Rymd och tid

12:5.1 (134.6) Liksom rymden så är även tiden en utgivning från Paradiset, men inte i samma betydelse utan endast indirekt. Tiden uppkommer tack vare rörelsen och därför att sinnet av naturen är medvetet om ordningsföljd. Från en praktisk synpunkt är rörelsen nödvändig för tiden, men det finns ingen universell tidsenhet baserad på rörelse, såvida inte standarddagen i Paradiset-Havona arbiträrt erkänns som sådan. Totaliteten av rymdandningen förstör dess lokala värde som en tidskälla.

12:5.2 (135.1) Rymden är inte infinit, även om den har sitt ursprung i Paradiset; den är inte absolut, ty den genomströmmas av det

Okvalificerade Absolutet. Vi känner inte rymdens absoluta gränser, men vi vet att tidens absolut är evigheten.

12:5.3 (135.2) Tiden och rymden är oskiljaktiga endast i tid-rymdskapelserna, de sju superuniverserna. Icke-tidsmässig rymd (rymd utan tid) existerar teoretiskt, men den enda sant icke-tidsmässiga platsen är Paradisets *område*. Icke-rymdmässig tid (tid utan rymd) existerar i det sinne som fungerar på paradisnivån.

12:5.4 (135.3) De relativt rörelsefria mellanrymdzonerna som nästan vidrör Paradiset och skiljer åt den genomströmmade och den ogenomströmmade rymden är övergångszoner från tid till evighet; därav nödvändigheten för Paradispilgrimerna att bli medvetlös under denna övergång när den är avsedd att kulminera i medborgarskap i Paradiset. Tidsmedvetna *besökare* kan färdas till Paradiset utan denna sömn, men de förblir tidsvarelser.

12:5.5 (135.4) Förhållanden till tiden existerar inte utan rörelse i rymden, men medvetande om tiden gör det. Följd kan ge upphov till tidsmedvetande även om rörelse saknas. Människans sinne är mindre tidsbundet än rymdbundet till följd av sinnets medfödda natur. Även under det jordiska livets dagar i köttet är människans skapande fantasi förhållandevis oberoende av tiden även om hennes sinne är strängt rymdbundet. Men tiden själv är inte genetiskt en egenskap hos sinnet.

12:5.6 (135.5) Det finns tre olika nivåer av tidsuppfattning:

12:5.7 (135.6) 1. Sinnesuppfattad tid — medvetande om ordningsföljd, rörelse och en uppfattning om fortvaro och varaktighet.

12:5.8 (135.7) 2. Andeuppfattad tid — insikt om rörelse i riktning mot Gud och medvetenheten om den uppstigande rörelsen till nivåer

av tilltagande gudomlighet.

12:5.9 (135.8) 3. Personligheten *skapar* en unik tidsuppfattning utav insikt i Verkligheten plus ett medvetande om närvaro och en medvetenhet om fortvaro.

12:5.10 (135.9) Oandliga djur känner endast det förgångna och lever i nuet. Människan, i vars inre anden bor, har möjlighet till förutseende (insikt); hon kan visualisera framtiden. Endast framåtseende och progressiva attityder är personligt verkliga. Statisk etik och traditionell moralitet ligger endast en aning över djurens nivå. Inte heller representerar stoicism en hög grad av självförverkligande. Etik och moral blir sant mänskliga när de är dynamiska och progressiva, när de lever i takt med verkligheten i universum.

12:5.11 (135.10) Människans personlighet är inte endast en följeslagare till händelser i tid och rymd; människans personlighet kan även verka som en kosmisk förorsakare av sådana händelser.

6. Universell övervakning

12:6.1 (135.11) Universum är icke-statiskt. Stabilitet är inte ett resultat av stillastående, utan snarare en produkt av balanserade energier, samarbetande sinnen, koordinerade morontior, andeövervakning och personlighetens förenande. Stabiliteten är helt och alltid proportionell till gudomligheten.

12:6.2 (135.12) Inom den fysiska kontrollen av totaluniversum utövar den Universelle Fadern prioritet och överhöghet genom Paradisön; inom den andliga administrationen av kosmos är Gud absolut i den

Evige Sonens person. När det gäller sinnets domäner verkar Fadern och Sonen koordinerat i Samverkaren.

12:6.3 (136.1) Det Tredje Ursprunget och Centret bistår vid upprätthållandet av jämvikt och koordinering mellan de kombinerade fysiska och andliga energierna och organisationerna genom absolutheten i sitt grepp om det kosmiska sinnet och genom utövandet av sina medfödda och universella komplement till den fysiska och andliga gravitationen. När och var det än sker en förbindelse mellan det materiella och det andliga är ett sådant sinnesfenomen ett verk av den Oändlige Anden. Sinnet ensamt kan sammankoppla den materiella nivåns fysiska krafter och energier med andenivåns andliga förmågor och varelser.

12:6.4 (136.2) Försäkra er om att ni vid allt ert begrundande av universella fenomen tar i beaktande växelverkan mellan fysiska, intellektuella och andliga energier och tar behörig hänsyn till oväntade fenomen som åtföljer personlighetens förenande av dessa energier samt till de oförutsägbara fenomen som är ett resultat av den erfarenhetsmässiga Gudomens och Absolutens handlingar och reaktioner.

12:6.5 (136.3) Universum är noggrant förutsägbart endast när det är frågan om kvantitet eller gravitationsmätning; inte ens de ursprungliga fysiska krafterna reagerar på lineär gravitation, inte heller gör de högre sinnesbetydelserna och de ultimata universumrealiteternas sanna andevärden. I kvalitativt avseende är universum inte noggrant förutsägbart när det gäller nya associationer av krafter, vare sig fysiska, sinnesmässiga eller andliga, fastän många sådana kombinationer av energier eller krafter blir delvis förutsägbara

när de underkastas kritisk observation. När materia, sinne och ande förenas av en skapad varelses personlighet kan vi inte helt förutsäga de beslut som en sådan varelse med fri vilja fattar.

12:6.6 (136.4) Alla faser av urtida kraft, gryende ande och andra icke-personliga ultimateter förefaller att reagera i enlighet med vissa relativt stabila men okända lagar och kännetecknas av en vid uppträdandefrihet och en responsfrihet som ofta är förvirrande när man möter dem i fenomen som hör till en begränsad och isolerad situation. Vad är förklaringen till denna oförutsägbara reaktionsfrihet som dessa framkommande universumaktualheter uppvisar? Dessa okända, ofattbara oförutsägbarheter — vare sig de gäller förekomsten av en urtida kraftenhet, reaktionen av en oidentifierad sinneshöjd, eller fenomenen i ett vidsträckt föruniversum som håller på att bildas i yttre rymdens domäner — är sannolikt uttryck för den Ultimates aktiviteter och Absolutens närvaro-åtgärder som föregår alla universumskapares verksamhet.

12:6.7 (136.5) Vi vet verkligen inte, men vi antar att en sådan förvånande mångsidighet och djupgående koordinering anger Absolutens närvaro och åtgärder, och att sådana olikheter i reaktionen trots uppenbarligen enhetligt förorsakande är uttryck för Absolutens reaktion, inte endast på det omedelbara och situationsbundna förorsakandet, utan även på alla andra närbesläktade orsakssammanhang överallt i hela totaluniversum.

12:6.8 (136.6) Individerna har sina ödesvakter; planeter, system, konstellationer, universer och superuniverser har var och en sina respektive härskare som arbetar för sina domäners bästa. Havona och

även storuniversum övervakas av dem som har blivit anförtrödda detta stora ansvar. Men vem vårdar sig om och sköter de fundamentala behoven i totaluniversum som en helhet, från Paradiset till den fjärde och yttre rymdnivån? Existentiellt kan en sådan översyn sannolikt hänföras till Paradistreenigheten, men från en erfarenhetsmässig synpunkt beror uppkomsten av de universer som kommer efter Havona på:

12:6.9 (136.7) 1. Absoluten för potential.

12:6.10 (136.8) 2. Den Ultimate för styrning.

12:6.11 (137.1) 3. Den Supreme för evolutionär koordinering.

12:6.12 (137.2) 4. Totaluniversums Arkitekter för administration före specifika härskares framträdande.

12:6.13 (137.3) Det Okvalificerade Absolutet genomströmmar all rymd. Vi är inte helt på det klara beträffande Gudomsabsolutets och det Universella Absolutets exakta status, men vi vet att den senare verkar varhelst Gudomsabsolutet och det Okvalificerade Absolutet verkar. Gudomsabsolutet kan vara universellt närvarande men knappast närvarande i rymden. Den Ultimate är, eller kommer en gång att vara, närvarande i rymden till de yttre gränserna av den fjärde rymdnivån. Vi tvivlar på att den Ultimate någonsin skulle ha en närvaro i rymden bortom totaluniversums periferi, men innanför denna gräns integrerar den Ultimate progressivt den skapande organisationen av de tre Absolutens potentialer.

7. Delen och helheten

12:7.1 (137.4) Överallt genom all tid och rymd och med hänsyn till all verklighet, av vilket slag den än är, verkar en oföränderlig och opersonlig lag som motsvarar den kosmiska försynens funktion. Barmhärtighet kännetecknar Guds kärleksfulla attityd till individen; opartiskhet motiverar Guds attityd till helheten. Guds vilja råder inte nödvändigtvis i delen — i hjärtat på en enskild personlighet — men hans vilja råder faktiskt över helheten, universernas universum.

12:7.2 (137.5) I alla Guds förbindelser med alla sina varelser är det sant att hans lagar inte till sin natur är godtyckliga. För er, med er begränsade syn och finita utgångspunkt, måste Guds handlingar ofta förefalla diktatoriska och godtyckliga. Guds lagar är endast Guds vanor, hans upprepade förfaringssätt; och han gör alltid allting väl. Ni observerar att Gud gör samma sak på samma sätt, upprepat, helt enkelt för att det är det bästa sättet att göra denna speciella sak i en given situation; och det bästa sättet är det rätta sättet, och därför bestämmer den oändliga visdomen utförandet på detta precisa och fulländade sätt. Ni borde också minnas att naturen inte uteslutande är Gudomens verk; det finns andra inflytelser närvarande i de fenomen som människan kallar naturen.

12:7.3 (137.6) Det är motbjudande för den gudomliga naturen att få utstå någon som helst sorts försämring eller att någonsin tillåta att någon rent personlig handling utförs på ett uselt sätt. Det bör emellertid göras klart att *om*, i gudomligheten i vilken som helst situation, i det extrema i vilken som helst omständighet, i varje fall där den suprema visdomens lopp kunde ange behovet av ett annorlunda förfarande — om kravet på fulländning av någon orsak skulle diktera ett annat reaktionssätt, ett bättre sätt, skulle den allwise

Guden då och där verka på detta bättre och lämpligare sätt. Det skulle innebära att uttrycka en högre lag, inte att upphäva en lägre lag.

12:7.4 (137.7) Gud är inte en vanebunden slav under ett ständigt upprepande av sina egna frivilliga handlingar. Det finns ingen konflikt mellan den Infinites lagar; de är alla fulländningar av den ofelbara karaktären; de är alla tveklösa handlingar som uttrycker felfria beslut. Lagen är den oföränderliga reaktionen i ett infinit, fullkomligt och gudomligt sinne. Guds handlingar är alla viljemässiga trots denna synbara likformighet. I Gud finns "ingen föränderlighet eller skuggan av förändring". Men allt detta som i sanning kan sägas om den Universelle Fadern kan inte med samma säkerhet sägas om alla hans underordnade förståndsvarelser eller om hans evolutionära skapade varelser.

12:7.5 (137.8) Emedan Gud är oföränderlig kan ni i alla vanliga omständigheter lita på att han gör samma sak på samma likartade och vanliga sätt. Gud är garantin för stabiliteten för alla skapade ting och varelser. Han är Gud; därför förändras han ej.

12:7.6 (138.1) Och all denna oföränderlighet i uppförandet och enhetlighet i handlingen är personlig, medveten och i högsta grad viljemässig, ty den store Guden är inte en hjälplös slav under sin egen fullkomlighet och infinitet. Gud är inte en automatisk kraft som verkar av sig själv; han är inte en slavisk lagbunden makt. Gud är varken en matematisk ekvation eller en kemisk formel. Han är en med fri vilja försedd och ursprunglig personlighet. Han är den Universelle Fadern, en varelse överfylld av personlighet och den universella källan till alla skapade varelsers personlighet.

12:7.7 (138.2) Guds vilja råder inte enhetligt i hjärtat på den materielle dödlige som söker Gud, men om tidsramen förstoras utöver stunden till att omfatta hela det första livet blir Guds vilja allt mer skönjbar i andens frukter som växer fram i livet hos Guds andeledda barn. Och vidare, om människans liv ytterligare förstoras till att omfatta morontiaerfarenheten ses den gudomliga viljan lysa klarare och klarare i de förändligande gärningarna av de tidsvarelser som har börjat smaka fröjderna av att erfara förhållandet mellan människans personlighet och den Universelle Faderns personlighet.

12:7.8 (138.3) Guds Faderskap och människans broderskap uttrycker paradoxen mellan delen och helheten på personlighetsnivån. Gud älskar *varje* individ som ett individuellt barn i den himmelska familjen. Men Gud älskar sålunda *var och en* individ; han gör inte skillnad på person, och universaliteten i hans kärlek åstadkommer ett släktskap i helheten, det universella broderskapet.

12:7.9 (138.4) Faderns kärlek individualiserar ovillkorligen varje personlighet som ett unikt barn till den Universelle Fadern, ett barn som det inte i oändligheten finns en dubblett av, en viljevarelse som är oersättlig i all evighet. Faderns kärlek glorifierar varje Guds barn, upplysande varje medlem av den himmelska familjen, skarpt avtecknande varje unik personlig varelse mot de opersonliga nivåer som ligger utanför den broderliga krets som utgår från allas Fader. Guds kärlek för på ett slående sätt fram det transcendenta värdet av varje viljevarelse, uppenbarar otvetydigt det höga värde som den Universelle Fadern har satt på vart och ett av sina barn, från den högsta skaparpersonligheten med paradisstatus till den lägsta personligheten med viljans värdighet bland de vilda

människostammarna i människosläktets gryning på någon evolutionär värld i tid och rymd.

12:7.10 (138.5) Det är uttryckligen Guds kärlek till individen som ger upphov till den gudomliga familjen av alla individer, det universella broderskapet av de med fri vilja begåvade barnen till Paradisfadern. Och detta broderskap, som är universellt, är ett helhetsförhållande. Broderskap, när det är universellt, visar inte förhållande för *var och en*, utan förhållandet för *alla*. Broderskap är en helhetens realitet och uttrycker därför helhetens kvaliteter i motsats till delens kvaliteter.

12:7.11 (138.6) Broderskap utgör ett faktum beträffande förhållandet mellan varje personlighet med universell existens. Ingen person kan undgå de fördelar eller nackdelar som kan komma som ett resultat av förhållandet till andra personer. Delen har fördel av eller lider med helheten. Varje individs goda försök och ansträngning gynnar alla människor; varje människas misstag eller ondska ökar vedermödorna och prövningarna för alla människor. Så som delen rör sig, så rör sig helheten. Liksom helhetens framsteg är delens framsteg. Delens och helhetens relativa hastigheter bestämmer om delen hålls tillbaka av helhetens tröghet eller förs framåt av det kosmiska broderskapets momentum.

12:7.12 (139.1) Det är ett mysterium att Gud är en högst personlig varelse, medveten om sig själv, med residenshögkvarter, och samtidigt personligen närvarande i ett så vidsträckt universum och personligen i kontakt med ett sådant nästan oändligt antal varelser. Att ett sådant fenomen är ett mysterium bortom människans fattning borde inte på minsta sätt minska er tro. Låt inte infinitetens storhet, evighetens väldighet och storslagenheten och strålglassen i Guds

ojämförbara karaktär skrämmer er eller få er att vackla eller misströsta; ty Fadern är inte alls långt borta från någon av er; han dväls inne i er, och i honom ordagrant rör vi oss, lever vi verkligen och har vi veritabelt vår varelse.

12:7.13 (139.2) Fastän Paradisfadern verkar genom sina gudomliga skapare och sina skapade barn har han även den mest intima inre kontakt med er, så sublim, så högst personlig, att den övergår även mitt förstånd — Fadersfragmentets gåtfulla gemenskap med människans själ och med det dödliga sinne där det i själva verket dväls. Med den vetskap ni har om dessa Guds gåvor känner ni sålunda till att Fadern står i nära kontakt inte endast med sina gudomliga kompanjoner, utan även med sina evolutionära dödliga barn i tiden. Fadern bor sannerligen i Paradiset, men hans gudomliga närvaro dväls även i människornas sinne.

12:7.14 (139.3) Även fast en Sons ande utgjuts över allt kött, även fast en Son en gång vistades hos er i dödlig köttslig gestalt, även fast seraferna personligen vakar över och leder er, hur kan någon av dessa gudomliga varelser från det Andra och Tredje Centret någonsin hoppas på att komma lika nära er eller att förstå er lika fullt som Fadern, som har givit en del av sig själv för att dvälas i er, för att vara ert verkliga och gudomliga, rentav ert eviga jag?

8. Materia, sinne och ande

12:8.1 (139.4) ”Gud är ande”, men Paradiset är det inte. Det materiella universumet är alltid den arena där alla andliga aktiviteter

försiggår; andevarelser och andeuppstigande varelser lever och arbetar på fysiska sfärer av materiell verklighet.

12:8.2 (139.5) Utgivandet av kosmisk kraft, den kosmiska gravitationens domän, är Paradisöns funktion. All ursprunglig kraft-energi utgår från Paradiset, och materien för byggandet av otaliga universer cirkulerar nu överallt i totaluniversum i form av en supergravitationsnärvaro som utgör kraftladdningen i det genomströmmade universumet.

12:8.3 (139.6) Oberoende av vilka omvandlingar kraften undergår i de avlägsna universerna, efter att ha lämnat Paradiset färdas den vidare, underkastad den aldrig upphörande, ständigt närvarande, ofelbara dragningen från den eviga Ön, troget och av sin natur svingande sig vidare runt universernas eviga rymdbanor. Den fysiska energin är den enda realitet som är trogen och ståndaktig i lydnad mot universell lag. Endast inom områdena för de skapades vilja har det förekommit avvikelse från de gudomliga vägarna och de ursprungliga planerna. Styrka och energi är de universella bevisen för stabiliteten, beständigheten och evigheten i den centrala Paradisön.

12:8.4 (139.7) Utgivandet av ande och förändligandet av personligheter, den andliga gravitationens domän, är den Evige Sonens område. Och denna Sonens andegravitation, som ständigt drar alla andliga realiteter till honom, är alldeles lika verklig och absolut som Paradisöns allsmåktiga materiella grepp. Men den materiellt sinnade människan är naturligtvis mera bekant med de materiella manifestationerna av fysisk natur än med de lika verkliga och mäktiga

operationerna av andlig natur, som urskiljs endast genom själens andliga insikt.

12:8.5 (140.1) När sinnet av någon personlighet i universum blir mera andligt — Gudalikt — blir sinnet mindre reaktivt för materiell gravitation. Verkligheten mätt enligt reaktionen på fysisk gravitation är antitesen till verkligheten bestämd enligt kvaliteten av andeinnehåll. Den fysiska gravitationens verkan är en kvantitativ angivare av den energi som är icke-ande; den andliga gravitationens verkan är det kvalitativa måttet på gudomlighetens levande energi.

12:8.6 (140.2) Vad Paradiset är för den fysiska skapelsen, och vad den Evige Sonen är för det andliga universumet, det är Samverkaren för sinnets områden — det intelligenta universumet av materiella, morontieella och andliga varelser och personligheter.

12:8.7 (140.3) Samverkaren reagerar för både materiella och för andliga realiteter och blir därför av naturen den universella ombesörjaren för alla förståndsvarelser, varelser som kan representera en förening av både de materiella och av de andliga faserna i skapelsen. Utgivningen av intelligens, ombesörjandet av det materiella och det andliga i det fenomen som benämns sinne, är den exklusiva domänen för Samverkaren som sålunda blir det andliga sinnets partner, morontiasinnets innersta natur och det materiella sinnets substans hos de evolutionära varelserna i tiden.

12:8.8 (140.4) Sinnet är metoden varigenom anderealiteter blir erfarenhetsmässiga för skapade personligheter. Och i sista hand är de förenande möjligheter som även människans sinne har, förmågan att koordinera ting, idéer och värden, övermateriell.

12:8.9 (140.5) Fastän det knappast är möjligt för det dödliga sinnet att förstå sig på de sju nivåerna av relativ kosmisk verklighet borde människans intellekt kunna fatta mycket av betydelsen tre fungerande nivåer inom finit verklighet:

12:8.10 (140.6) 1. *Materia*. Organiserad energi som är underkastad lineär gravitation förutom när den är modifierad av rörelse och betingad av sinne.

12:8.11 (140.7) 2. *Sinne*. Organiserat medvetande som inte helt är underkastat materiell gravitation och som verkligen befrias när det modifieras av ande.

12:8.12 (140.8) 3. *Ande*. Den högsta personliga realiteten. Sann ande är inte underkastad fysisk gravitation men blir så småningom det motiverande inflytandet i alla evolverande energisystem med personlighetsvärdighet.

12:8.13 (140.9) Målet för alla personligheters existens är ande; materiella manifestationer är relativa, och det kosmiska sinnet träder emellan dessa universella motsatser. Utgivandet av sinne och tilldelningen av ande är ett verk av Gudomens kompanjonspersoner: den Oändlige Anden och den Evige Sonen. Gudomens totala realitet är inte sinne utan ande-sinne — sinne-ande förenad av personlighet. Ändå sammanlöper absoluten av både ande och av ting i den Universelle Faderns person.

12:8.14 (140.10) I Paradiset är de tre energierna — fysisk, sinnesmässig och andlig — samordnade. I det evolutionära kosmos dominerar energi-materien, utom i personligheten där anden genom sinnets förmedling strävar efter bemästring. Anden är den

fundamentala realiteten i personlighetserfarenheten hos alla skapade varelser därför att Gud är ande. Anden är oföränderlig och därför transcenderar den i alla personlighetsrelationer både sinnet och materien, vilka är det progressiva uppnåendets erfarenhetsmässiga variabler.

12:8.15 (140.11) I den kosmiska evolutionen blir materien en filosofisk skugga som kastas av sinnet i närvaron av den gudomliga upplysningens andeluminositet, men detta omintetgör inte materie-energiens verklighet. Sinne, materia och ande är lika verkliga, men de är inte av samma värde för personligheten då den strävar efter att uppnå gudomlighet. Medvetande om gudomlighet är en progressiv andlig erfarenhet.

12:8.16 (141.1) Ju klarare den förändligade personligheten lyser (Fadern i universum, fragmentet av den potentiella andepersonligheten i den individuella skapade varelsen) desto större skugga kastar det mellanliggande sinnet över sin materiella klädnad. I tiden är människans kropp precis lika verklig som sinnet eller anden, men i döden överlever både sinnet (identiteten) och anden, medan kroppen inte gör det. En kosmisk realitet kan vara obefintlig i personlighetserfarenheten. Och sålunda har ert grekiska bildliga uttryck — om det materiella som skuggan av den verkligare andesubstansen — faktiskt en filosofisk betydelse.

9. Personliga realiteter

12:9.1 (141.2) Anden är den grundläggande personliga realiteten i universerna, och personligheten är grunden för allt progressivt erfärande av den andliga verkligheten. Varje fas av personlighetserfarandet på varje successiv nivå av framåtskridande i universum är full av ledtrådar till att upptäcka lockande personliga realiteter. Människans sanna bestämmelse består i att skapa nya och andliga mål och att sedan reagera på de kosmiska lockelserna i sådana överjordiska mål av icke-materiellt värde.

12:9.2 (141.3) Kärleken är hemligheten med en gynnsam förening mellan personligheter. Man kan inte verkligen känna en person som resultat av en enda kontakt. Man kan inte känna till musik, så att man hyser uppskattning för den, genom matematiskt härledande även om musik är en form av matematisk rytm. Numret som har givits en telefonabonnent identifierar inte på något sätt abonnentens personlighet och anger ingenting om hans karaktär.

12:9.3 (141.4) Matematik, materiell vetenskap är oundgänglig för en intelligent diskussion om universumets materiella aspekter, men sådan kunskap är inte nödvändigtvis en del av den högre förståelsen av sanningen eller av den personliga uppskattningen av andliga realiteter. Inte endast på livets områden utan även i den fysiska energins värld är summan av två eller flera ting mycket ofta någonting *mera* än eller någonting *annat* än de förutsägbara additionsmässiga konsekvenserna av sådana föreningar. All matematikens vetenskap, filosofins hela område eller den högsta fysiken eller kemin skulle inte kunna förutsäga eller veta att föreningen av två gasformiga väteatomer med en gasformig syreatom skulle resultera i en ny och kvalitativt additionsöverstigande substans:

vätskeformigt vatten. Den insiktsfulla kunskapen om detta ena fysikaliskt-kemiska fenomen borde ha förhindrat utvecklingen av den materialistiska filosofin och den mekanistiska kosmologin.

12:9.4 (141.5) Teknisk analys avslöjar inte vad en person eller ett ting kan göra. Till exempel: vatten används effektivt för att släcka eld. Att vatten släcker eld är ett faktum enligt vår alldagliga erfarenhet, men ingen analys av vatten skulle någonsin kunna avslöja en sådan egenskap. Analysen anger att vatten består av väte och syre; ett närmare studium av dessa element avslöjar att syre är den egentliga uppehållaren av förbränning och att väte för sig brinner lätt.

12:9.5 (141.6) Er religion håller på att bli verklig därför att den håller på att frigöra sig från rädslans slaveri och vidskepelsens band. Er filosofi kämpar för frigörelse från dogmer och tradition. Er vetenskap är engagerad i den tidsålderslånga kampen mellan sanning och misstag medan den kämpar för befrielse från abstraktionens bojor, matematikens slaveri och den mekanistiska materialismens relativa blindhet.

12:9.6 (142.1) Den dödliga människan har en andekärna. Sinnet är ett personligt energisystem som existerar runt den gudomliga andekärnan och fungerar i en materiell omgivning. Ett sådant levande förhållande mellan personligt sinne och ande bildar universumpotentialen för en evig personlighet. Verkliga svårigheter, bestående besvikelse, allvarlig förlust eller oundviklig död kan komma endast sedan självuppfattningar tar sig friheten att helt åsidosätta den centrala andekärnans styrande makt och därmed sliter sönder den kosmiska planen för personlighetsidentitet.

12:9.7 (142.2) [Framfört av en Visdomens Fulländare, bemyndigad
av Dagarnas Forna.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 12](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 14](#) >>

Kapitel 13

Paradisets heliga sfärer

13:0.1 (143.1) MELLAN DEN centrala Paradisön och den innersta av Havonas planetkretsar finns det tre i rymden belägna mindre kretsar av speciella sfärer. Den innersta kretsen består av den Universelle Faderns sju hemliga sfärer; den andra gruppen innehåller den Evige Sonens sju lysande världar; i den yttersta finns den Oändlige Andens sju enorma sfärer, de Sju Härskarandarnas exekutiva högkvartersvärldar.

13:0.2 (143.2) Dessa tre Faderns, Sonens och Andens kretsar av sju världar är sfärer av oöverträffad storslagenhet och otrolig härlighet. Även deras materiella eller fysiska konstruktion är av en klass ouppenbarad för er. Alla kretsar är olika till sitt material, och alla världar på varje krets är olika, förutom Sonens sju världar som är lika

till sin fysiska uppbyggnad. Alla tjugoen är enorma sfärer, och varje grupp av sju är eviggjord på olika sätt. Så vitt vi vet har de alltid funnits; likt Paradiset är de eviga. Det finns varken anteckningar eller traditioner om deras ursprung.

13:0.3 (143.3) Den Universelle Faderns sju hemliga sfärer, som kretsar runt Paradiset helt nära den eviga Ön, återspeglar starkt den andliga strålglansen från de eviga Gudomarnas centrala sken och sprider den gudomliga härlighetens ljus överallt i Paradiset och även över Havonas sju kretsar.

13:0.4 (143.4) På den Evige Sonens sju heliga världar förefaller andeluminositetens opersonliga energier att ha sin upprinnelse. Ingen personlig varelse får vistas på någon av dessa sju glänsande världar. Med andlig härlighet upplyser de hela Paradiset och hela Havona, och de styr ren andestrålglans till de sju superuniverserna. Dessa lysande sfärer på den andra kretsen sänder likaså sitt ljus (ljus utan värme) till Paradiset och till de en miljard världar i det sju-kretsade centraluniversumet.

13:0.5 (143.5) Den Oändlige Andens sju världar upptas av de Sju Härskarandarna, som styr de sju superuniversernas öden och sänder ut den andliga upplysningen från Gudomens Tredje Person till dessa skapelser i tid och rymd. Hela Havona, men inte Paradisön, badar i dessa förändligande inflytelser.

13:0.6 (143.6) Fastän Faderns världar är de sfärer där alla som Fadern har tilldelat personlighet får sin slutliga status, så är detta inte deras enda funktion. Många andra än personliga varelser och väsen vistas i dessa världar. Varje värld i Faderns krets och Sonens krets har en särskild typ av permanenta medborgare, men vi tror att Sonens

världar bebos av enhetliga typer av varelser som är någonting annat än personliga. Fadersfragmenten hör till Diviningtons ursprungsinvånare; de andra klasserna av permanenta medborgare har inte uppenbarats för er.

13:0.7 (143.7) De tjugoen paradissatelliterna tjänar både i centraluniversumet och i superuniverserna många syften som inte avslöjas i dessa berättelser. Ni kan förstå så litet av dessa sfärers liv att ni inte kan hoppas på att få någonting likt en konsekvent uppfattning om dem, vare sig om deras natur eller funktion; tusentals aktiviteter försiggår där ouppenbarade för er. Dessa tjugoen sfärer omfattar *potentialerna* för totaluniversums funktion. Dessa kapitel erbjuder endast en flyktig glimt av vissa avgränsade aktiviteter som berör den nuvarande universumtidsåldern i storuniversum — rättare sagt, i en av de sju sektorerna i storuniversum.

1. Faderns sju heliga världar

13:1.1 (144.1) Faderns krets av heliga livssfärer innehåller de enda inneboende, personlighetshemligheterna i universernas universum. Dessa Paradisets satelliter, den innersta av de tre kretsarna, är de enda förbjudna områden som har att göra med personlighet i centraluniversumet. Nedre Paradiset och Sonens världar är likaså stängda för personligheter, men inget av dessa riken har på något sätt direkt att göra med personlighet.

13:1.2 (144.2) Faderns paradisvärldar styrs av den högsta klassen av Treenighetens Stationära Söner: Suprematetens Treenigade

Hemligheter. Om dessa världar kan jag berätta föga; om deras mångahanda aktiviteter får jag berätta ännu mindre. Denna information gäller endast de varelser som verkar där och utgår därifrån. Och fastän jag i någon mån är bekant med sex av dessa speciella världar har jag aldrig landat i Divinington; den världen är helt förbjuden för mig.

13:1.3 (144.3) En av orsakerna till det hemliga med dessa världar är att var och en av de heliga sfärerna åtnjuter en specialiserad representation, eller manifestation, av Gudomarna som bildar Paradistreenigheten; inte en personlighet, men en unik närvaro av Gudomlighet som endast kan uppskattas och förstås av de speciella grupper av förståndsvarelser som är bosatta på eller har tillträde till ifrågavarande sfär. Suprematetens Treenigade Hemligheter är de personliga representanterna för dessa opersonliga närvaron av Gudomlighet. Och Suprematetens Hemligheter är högst personliga varelser, superb utrustade och underbart anpassade till sitt ädla och krävande verk.

13:1.4 (144.4) 1. DIVININGTON. Denna värld är i unik bemärkelse ”Faderns famn”, den Universelle Faderns sfär för personlig kommunikation, och där finns en speciell manifestation av hans gudomlighet. Divinington är paradismötesplatsen för Tankeriktarna, men det är också hemmet för talrika andra väsen, personligheter och andra varelser med ursprung i den Universelle Fadern. Förutom den Evige Sonen har många personligheter sitt direkta ursprung i den Universelle Faderns ensamt utförda verk. Endast Fadersfragmenten och de personligheter och andra varelser med direkt och exklusivt

ursprung i den Universelle Fadern umgås och verkar på denna hemvist.

13:1.5 (144.5) *Diviningtons hemligheter* inkluderar hemligheten med utgivandet av Tankeriktare och med deras mission. Deras väsen, ursprung och tekniken för deras kontakt med de evolutionära världarnas ringa skapade varelser är denna paradissfärs hemlighet. Dessa häpnadsväckande transaktioner berör inte personligen resten av oss, och därför anser Gudomarna det riktigt att undanhålla vissa aspekter av denna stora och gudomliga omvårdnad från vår fulla insikt. I den mån vi kommer i kontakt med denna fas av gudomlig aktivitet tillåts vi full kännedom om dessa transaktioner, men beträffande de intima detaljerna av denna stora utgivning är vi inte fullt informerade.

13:1.6 (145.1) Denna sfär gömmer också hemligheterna bakom naturen, syftet och aktiviteterna som förknippas med alla andra former av Fadersfragment, Gravitationsbudbärarna och härskarorna av andra varelser ouppenbarade för er. Det är högst antagligt att de sanningar som berör Divinington som undanhålls mig och endast skulle förvirra och hindra mig i mitt arbete om de uppenbarades, och dessutom är de kanske bortom fattningsförmågan för min klass av varelser.

13:1.7 (145.2) 2. SONARINGTON. Denna värld är ”Sonens famn”, den Evige Sonens personliga mottagningsvärld. Det är paradishögkvarteret för Guds nedstigande och uppstigande Söner när de fullt har ackrediterats och slutligt godkänts. Denna värld är paradishemmet för den Evige Sonens alla Söner och för hans jämlika

och associerade Söner. Det finns talrika klasser av gudomliga söner knutna till denna himmelska boplats som inte har uppenbarats för de dödliga, emedan de inte har att göra med de planer som gäller för människans uppstigningsväg för andligt framåtskridande genom universerna och vidare till Paradiset.

13:1.8 (145.3) *Sonaringtons hemligheter* inkluderar hemligheten med de gudomliga Sönernas inkarnation. När en Gudsson bli en Människoson, faktiskt föds av en kvinna, så som skedde i er värld för nittonhundra år sedan, är det ett universellt mysterium. Det sker hela tiden överallt i universerna, och det är en sonaringtonhemlighet som gäller de gudomliga Sönerna. Riktarna är ett av Gud Faderns mysterier. Inkarnationen av gudomliga Söner är ett av Gud Sonens mysterier; det är en hemlighet instängd i Sonaringtons sjunde sektor, ett rike som ingen annan har tillträde till än de som personligen har genomgått denna unika erfarenhet. Endast de faser av inkarnation som har att göra med ert uppstigande livsskede har uppmärksamrats för er. Det finns många andra faser i mysteriet med ouppenbarade inkarnationen av Paradissöner på uppdrag i universumtjänst som inte har avslöjats för er. Och det finns ännu andra sonaringtonmysterier.

13:1.9 (145.4) 3. SPIRITINGTON. Denna värld är ”Andens famn”, paradishemmet för de höga varelser som uteslutande representerar den Oändlige Anden. Här samlas de Sju Härskarandarna och vissa av deras avkomlingar från alla universer. I denna himmelska boplats kan man också finna talrika ouppenbarade klasser av andepersonligheter, varelser vars uppgift är de mångahanda aktiviteter i universum som

inte är förenade med planerna för upphöjningen av tidens dödliga varelser till evighetens paradisnivåer.

13:1.10 (145.5) *Spiritingtons hemligheter* inrymmer återspeglings ogenomträngliga mysterier. Vi berättar för er om återspeglings vidsträckta och universella fenomen, i synnerhet såsom den fungerar på högkvartersvärldarna i de sju superuniverserna, men vi förklarar aldrig helt detta fenomen, emedan vi inte fullt förstår det. Mycket, verkligt mycket förstår vi, men många grundläggande detaljer är fortfarande ett mysterium för oss. Återspeglingsen är en av Gud Andens hemligheter. Ni har blivit instruerade om återspeglingsfunktioner i förhållande till uppstigningsplanen för de dödligas överlevnad, och så fungerar de helt visst, men återspeglings är också ett oundgängligt drag i det normala framskridandet av talrika andra faser av verksamhet i universum. Denna Oändlige Andens egenskap används också på andra områden än för insamlandet av upplysningar och spridandet av information. Spiritington hyser även andra hemligheter.

13:1.11 (145.6) 4. VICEGERINGTON. Denna planet är ”Faderns och Sonens famn” och den hemliga sfären för vissa ouppenbarade varelser som har sitt ursprung i Faderns och Sonens handlingar. Detta är också paradishemmet för många förhärligade varelser med sammansatt ursprung. Deras ursprung är invecklat på grund av de många olika förfaranden som används i de sju superuniverserna. I denna värld samlas många grupper av varelser vilkas identitet inte har uppenbarats för de dödliga på Urantia.

13:1.12 (146.1) *Vicegeringtons hemligheter* inkluderar hemligheterna med treenigandet, och treenigandet utgör hemligheten med behörigheten att representera Treenigheten, att verka som ställföreträdare för Gudarna. Behörighet att representera Treenigheten gäller endast de varelser, uppenbarade eller ouppenbarade, som har treenigats, skapats, eventuerats eller eviggjorts av två eller alla tre medlemmar av Paradistreenigheten. Personligheter som har fått sin tillvaro genom treenigande handlingar av vissa typer av förhärlikade skapade varelser representerar ingenting mer än den begreppsmässiga potential som har mobiliserats vid detta treenigande, trots att sådana varelser kan stiga upp längs den väg till omfamning av Gudomen som är öppen för alla av deras art.

13:1.13 (146.2) Icke-treenigade varelser förstår inte fullt förfarandet vid treenigandet av antingen två eller tre Skapare eller av vissa varelser. Ni kommer aldrig att fullt förstå detta fenomen om ni inte i en avlägsen framtid under ert förhärlikade livsskede skulle försöka er på och lyckas med ett sådant äventyr, ty annars kommer dessa *Vicegeringtons hemligheter* alltid att vara förbjudna för er. Men för mig, som är en varelse av högt treenighetsursprung, är alla sektorer i *Vicegerington* öppna. Jag förstår fullt hemligheten med mitt ursprung och min bestämmelse, och lika fullt och helgat värnar jag om den.

13:1.14 (146.3) Det finns ytterligare andra former och faser av treenigande som inte har bragts till folkens kännedom på *Urantia*, och dessa erfarenheter skyddas till sina personliga aspekter på behörigt sätt i *Vicegeringtons* hemliga sektor.

13:1.15 (146.4) 5. SOLITARINGTON. Denna värld är "Faderns och Andens famn" och är mötesplatsen för en storartad härskara av

ouppenbarade varelser med ursprung i den Universelle Faderns och den Oändlige Andens gemensamma handlingar varelser som utöver sitt arv från Anden har drag av Fadern.

13:1.16 (146.5) Detta är också hemmet för de Ensamma Budbärarna och andra personligheter av överänglaklass. Ni vet om mycket få av dessa varelser; det finns ett stort antal klasser ouppenbarade på Urantia. Fastän deras hemort är belägen i den femte världen följer därav inte nödvändigtvis att Fadern hade något att göra med skapandet av Ensamma Budbärare eller deras överänglakompanjoner, men i denna universumtidsålder har han att göra med deras funktion. Under den nuvarande universumtidsåldern är detta också den statusenliga sfären för Universums Styrkeledare.

13:1.17 (146.6) Det finns talrika andra klasser av andepersonligheter, varelser okända för den dödliga människan, som betraktar Solitarington som sin hemsfär i Paradiset. Man bör komma ihåg att alla delar och nivåer av universumaktiviteter är alldeles lika fullt försedda med omvårdande andar som den värld som ägnar sig åt att hjälpa den dödliga människan att stiga upp till sin gudomliga paradisbestämmelse.

13:1.18 (146.7) *Solitaringtons hemligheter.* Förutom treenigandets hemligheter gömmer denna värld de hemligheter som berör det personliga förhållandet mellan den Oändlige Anden och vissa av det Tredje Ursprungets och Centrets högre avkomlingar. I Solitarington finns mysterierna om den intima förbindelsen av talrika ouppenbarade klasser med Faderns, Sonens och Andens andar, med Treenighetens trefaldiga ande och med den Supremes, den Ultimates och den Supreme-Ultimates andar.

13:1.19 (146.8) 6. SERAFINGTON. Denna sfär är ”Sonens och Andens famn” och hemvärlden för den stora härskara av ouppenbarade varelser som Sonen och Anden har skapat. Detta är också bestämmelsesfären för alla omvårdande klasser av änglaskaror, som inkluderar supernafer, sekonafer och serafer. I centraluniversumet och i de uteliggande universerna tjänar även många klasser av enastående andar som inte är ”tjänande andar för dem som skall få frälsning till arvedel”. Alla dessa andearbetare på alla nivåer och i alla världar av universumaktiviteter betraktar Serafington som sitt paradishem.

13:1.20 (147.1) *Serafingtons hemligheter* innehåller ett trefaldigt mysterium, endast ett av vilket jag får nämna — mysteriet som gäller serafisk transport. Förmågan hos olika klasser av serafer och med dem förenade andevarelser att inom sin andeform innesluta alla klasser av icke-materiella personligheter och att föra iväg dem på långa interplanetariska resor är en hemlighet instängd i de heliga sektorerna av Serafington. Transportseraferna förstår detta mysterium, men de förklarar det inte för resten av oss, eller kanske kan de inte göra det. De övriga mysterierna i Serafington gäller de personliga erfarenheterna hos sådana typer av andetjänare som ännu inte har uppenbarats för de dödliga. Och vi avstår från att diskutera hemligheterna kring så nära med er besläktade varelser, ty ni kan nästan förstå dessa nära existensklasser, och det vore som att svika ett förtroende att presentera ens vår partiella kunskap om dessa fenomen.

13:1.21 (147.2) 7. ASCENDINGTON. Denna unika värld är ”Faderns, Sonens och Andens famn”, mötesplatsen för de uppstigande

varelserna från rymden, mottagningssfären för tidens pilgrimer som färdas genom Havona-universumet på sin väg till Paradiset. Ascendington är det verkliga paradishemmet för de uppstigande själarna från tid och rymd innan de uppnår paradisstatus. Ni dödliga kommer att tillbringa de flesta av era ”semestrar” i Ascendington. Under ert liv i Havona kommer Ascendington att vara för er det som omväxlingsledarna var under uppstigningen i lokaluniversumet och i superuniversumet. Här kommer ni att engagera er i tusentals aktiviteter som ligger utom räckhåll för den dödliga fantasin. Och som vid varje tidigare framsteg under uppstigningen mot Gud, kommer ert mänskliga jag att här träda in i nya förbindelser med ert gudomliga jag.

13:1.22 (147.3) *Ascendingtons hemligheter* inkluderar mysteriet med det gradvisa och säkra uppbyggandet i det materiella och dödliga sinnet av en andlig och potentiellt odödlig motsvarighet till karaktären och identiteten. Detta fenomen utgör ett av de mest svårutförbara mysterierna i universerna: evolutionen av en odödlig själ i den dödliga och materiella skapade varelsens sinne.

13:1.23 (147.4) Ni kommer aldrig att fullt förstå denna transaktion innan ni når fram till Ascendington. Och just därför kommer hela Ascendington att vara öppet för er förundrade syn. En sjundedel av Ascendington är förbjuden för mig — den sektor som berör just denna hemlighet som är (eller kommer att vara) en exklusiv erfarenhet och ägodel för er varelsetyp. Denna erfarenhet tillhör er mänskliga existensklass. Min personlighetsklass har inte direkt att göra med dessa transaktioner. Därför är det förbjudet för mig och uppenbaras så småningom för er. Men även efter att det har

uppenbarats för er, förblir det av någon orsak för alltid er hemlighet. Ni uppenbarar det inte för oss eller för någon annan klass av varelser. Vi känner till den eviga fusionen mellan en gudomlig Riktare och en odödlig själ av människoursprung, men de uppstigande finaliterna känner själva denna erfarenhet som en absolut realitet.

2. Förhållandena mellan Faderns världar

13:2.1 (147.5) Dessa hemvärldar för olika klasser av andliga varelser är oerhört stora och häpnadsväckande sfärer, och de är lika med Paradiset i sin enastående skönhet och fantastiska härlighet. De är mötesplatsvärldar, återföreningssfärer, som tjänar som permanenta kosmiska adresser. Som finaliter kommer ni att vara bosatta i Paradiset, men Ascendington kommer i alla tider att vara er hemadress, även då ni träder i tjänst i yttre rymden. Genom all evighet kommer ni att anse Ascendington vara ert hem, fyllt av sentimentala minnen och påminnelser om gamla tider. När ni blir sjunde stadiets andevarelser ger ni möjligen upp er invånarstatus i Paradiset.

13:2.2 (148.1) Om yttre universer håller på att bildas, om de skall bebos av tidsvarelser med uppstigningspotential, då drar vi slutsatsen att dessa framtidens barn också är bestämda att betrakta Ascendington som sin hemvärld i Paradiset.

13:2.3 (148.2) Ascendington är den enda heliga sfär som undantagslöst kommer att vara öppen för din inspektion som nykomling i Paradiset. Vicegerington är den enda heliga sfär som helt och undantagslöst är öppen för mitt skärskådande. Fastän dess hemligheter berör mitt ursprung betraktar jag inte i denna universumtidsålder Vicegerington som mitt hem. Varelsor med treenighetsursprung och treenigade varelser är inte det samma.

13:2.4 (148.3) Varelserna med treenighetsursprung har inte full del i Faderns världar; de har sina enda hem på Paradisön helt nära den Allra Heligaste Sfären. De förekommer ofta i Ascendington, ”Faderns, Sonens och Andens famn”, där de umgås med sina bröder som har kommit upp från de ringa världarna i rymden.

13:2.5 (148.4) Ni kunde tänkas anta att Skaparsönerna, som är av Fader-Son-ursprung, skulle anse Vicegerington som sitt hem, men detta är inte fallet i denna universumtidsålder då Gud den Sjufaldige är verksam. Och det finns många liknande problem som kommer att förbrylla er, ty ni kommer med säkerhet att möta många svårigheter då ni försöker förstå dessa ting som är så nära Paradiset. Inte heller kan ni med framgång resonera er igenom dessa frågor; ni vet så litet. Och om ni visste mera om Faderns världar skulle ni helt enkelt möta endast mera svårigheter ända tills ni visste *allt* om dem. Ställning uppnås på var och en av dessa hemliga världar på basis av tjänst såväl som på grund av ursprungsnatur, men de efterföljande tidsåldrarna kan om distribuera vissa av dessa personlighetsgrupperingar, och gör det också.

13:2.6 (148.5) Den inre kretsens världar är i verkligheten sällskaps- eller statusvärldar mer än egentliga residenssfärer. De dödliga kommer att uppnå någon status i var och en av Faderns världar, med undantag för en enda värld. Till exempel, när ni dödliga uppnår Havona får ni tillstånd till Ascendington, där ni är högst välkomna, men ni tillåts inte besöka de övriga sex heliga världarna. Efter det att ni har genomgått paradisträningen och har upptagits i Finalitkåren får ni tillstånd för Sonarington, eftersom ni är söner till Gud såväl som uppstigande varelser — och ni är till och med mer. Men det kommer alltid att finnas en sjundedel av Sonarington, sektorn för de gudomliga Sönernas inkarnationshemligheter, som inte är öppen för er granskning. Aldrig kommer dessa hemligheter att uppenbaras för de uppstigande sönerna till Gud.

13:2.7 (148.6) Slutligen kommer ni att ha fullt tillträde till Ascendington och relativt tillträde till Faderns andra sfärer, med undantag för Divinington. Men även sedan ni har fått tillstånd att landa på ytterligare fem sfärer, efter att ni har blivit finaliter, tillåts ni inte besöka alla sektorer i dessa världar. Inte heller tillåts ni landa på stränderna av Divinington, ”Faderns famn”, fastän ni helt visst upprepade gånger kommer att stå ”vid Faderns högra sida”. Aldrig under all evighet uppstår det någon nödvändighet för er närvaro på Tankeriktarnas värld.

13:2.8 (149.1) Dessa andelivets mötesplatsvärldar är förbjuden mark i den utsträckning att vi ombeds att inte underhandla om inträde till de faser av dessa sfärer som ligger helt utanför våra erfarenhetsområden. Ni kan bli fulländade som skapade varelser, såsom den Universelle Fadern är gudomsfullkomlig, men ni får inte veta de

erfarenhetsmässiga hemligheterna som berör alla andra klasser av universumpersonligheter. När Skaparen har en erfarenhetsmässig personlighetshemlighet med sin skapade varelse håller Skaparen den hemligheten i evigt förtroende.

13:2.9 (149.2) Alla dessa hemligheter antas vara kända för hela gruppen av Suprematetens Treenigade Hemligheter. Dessa varelsor är fullt kända endast för grupperna på deras speciella värld; de är föga förstådda av andra klasser. Efter det att ni har uppnått Paradiset kommer ni att känna och högt älska de tio Suprematetens Hemligheter som styr Ascendington. Ni kommer också att uppnå en partiell förståelse av Suprematetens Hemligheter på Faderns övriga världar, utom Divinington, men inte lika fulländat som i Ascendington.

13:2.10 (149.3) Suprematetens Treenigade Hemligheter är, såsom deras namn kan tänkas ange, relaterade till den Supreme; de är likaså relaterade till den Ultimate och till den framtida Supreme-Ultimate. Dessa Suprematetens Hemligheter är den Supremes hemligheter och även den Ultimates hemligheter, ja till och med den Supreme-Ultimates hemligheter.

3. Den Evige Sonens heliga världar

13:3.1 (149.4) Den Evige Sonens sju lysande sfärer är världar för den rena andeexistensens sju faser. Dessa strålande glober är källan till det trefaldiga ljuset i Paradiset och Havona, och deras inverkan begränsas i stort sett, men inte helt och hållet, till centraluniversumet.

13:3.2 (149.5) Det finns ingen personlighet på dessa paradissatelliter; därför finns det inte mycket beträffande den rena andens boplatser som kan presenteras för den dödliga och materiella personligheten. Vi har fått lära oss att i dessa världar vimlar det av den Evige Sonens levande varelser som är någonting annat än personliga. Vi drar slutsatsen att dessa väsen håller på att församlas för tjänst i de nya universer som är under planering i yttre rymden. Filosoferna i Paradiset påstår att varje paradiscykel, cirka två miljarder år enligt Urantia-tid, bevittnar ett skapande av ytterligare reserver av dessa klasser på den Evige Sonens hemliga världar.

13:3.3 (149.6) Så vitt jag vet har ingen personlighet någonsin varit på någon av den Evige Sonens sfärer. Jag har aldrig fått i uppdrag att besöka någon av dessa världar under all min långa erfarenhet inom- och utanför Paradiset. Inte ens de personligheter som har samskapats av den Evige Sonen besöker dessa världar. Vi sluter oss till att alla icke-personliga andar — oberoende av vems avkomlingar de är — har tillträde till dessa andehem. Eftersom jag är en person och har en andeform skulle en sådan värld utan tvivel te sig tom och ödslig ifall jag tilläts besöka den. Höga andepersonligheter är inte begivna på och får ingen tillfredsställelse av, meningslös nyfikenhet, av rent värdelösa äventyr. Det finns hela tiden alltför mycket spännande och meningsfulla äventyr för att tillåta uppkomsten av något stort intresse för sådana projekt som antingen är till ingen nytta eller överkliga.

4. Den Oändlige Andens världar

13:4.1 (149.7) Mellan den inre kretsen i Havona och den Evige Sonens strålande sfärer kretsar den Oändlige Andens sju glober, världar bebodda av den Oändlige Andens avkomlingar, av förhärligade skapade personligheters treenigade söner och av andra typer av ouppenbarade varelser sysselsatta med att effektivt administrera de många företagen inom de olika områdena av universumaktiviteter.

13:4.2 (150.1) De Sju Härskarandarna är de suprema och ultimata representanterna för den Oändlige Anden. De har sina personliga funktionsställena, sina styrkefokuser, inom Paradisets perifera område, men alla operationer som gäller deras förvaltning och styre av storuniversum utförs på och från den Oändlige Andens speciella exekutiva sfärer. De Sju Härskarandarna är i verkligheten balanshjulet för sinne-ande i universernas universum, en allt omslutande, allt omfattande och allt koordinerande centralt belägen styrka.

13:4.3 (150.2) Från dessa sju speciella sfärer verkar Härskarandarna för att utjämna och stabilisera det kosmiska sinnets kretsar i storuniversum. De har också att göra med Gudomarnas differentials andliga attityd och närvaro överallt i storuniversum. Fysiska reaktioner är ensartade, regelbundna och alltid omedelbara och automatiska. Men erfarenhetsmässig andlig närvaro är i enlighet med de underliggande förhållanden eller tillstånd av andlig mottaglighet innevarande i de individuella sinnena i världarna.

13:4.4 (150.3) Fysiskt inflytande, fysisk närvaro och funktion är utan variation i alla universer — små eller stora. Den faktor som varierar i den andliga närvaron eller reaktionen är den varierande skillnaden i viljevarelsernas uppfattning och mottagande av den. Medan den

absoluta och existentiala Gudomens andliga närvaro på intet sätt influeras av skapade varelsers lojala eller illojala attityd, är det samtidigt sant att den subabsoluta och erfarenhetsmässiga Gudomens fungerande närvaro definitivt och direkt influeras av dessa finita skapade varelsers beslut, val och viljeattityder — av den individuella varelsens, planetens, systemets, konstellationens eller universumets lojalitet och tillgivenhet. Men denna andliga närvaro av gudomlighet är inte nyckfull eller godtycklig; dess erfarenhetsmässiga variation är en naturlig följd av att de personliga varelserna har försetts med fri vilja.

13:4.5 (150.4) Det som bestämmer variationen i den andliga närvaron finns i era egna hjärtan och tankesinnen och består i de sätt ni själva väljer, de beslut ert sinne fattar och den beslutsamhet er egen vilja visar. Denna skillnad är en naturlig del av den fria viljans reaktioner hos intelligenta personliga varelser, varelser som den Universelle Fadern har bestämt skall utöva denna frihet att välja. Och Gudomarna följer alltid ebben och floden av sin ande då de möter och tillfredsställer förhållandena och behoven i de skapades olika val, så att de ger ut mera av sin närvaro som svar på en uppriktig önskan därom och igen drar sig tillbaka från scenen då deras skapade varelser beslutar sig ogynnsamt vid utövandet av sin gudomligt utgivna frihet att välja. Och sålunda blir gudomlighetens ande ödmjukt hörsam inför vad de skapade i världarna väljer.

13:4.6 (150.5) De Sju Härskarandarnas exekutiva boningar är i själva verket paradishögkvarteren för de sju superuniverserna och de med dem korrelerade segmenten i yttre rymden. Varje Härskarande presiderar över ett superuniversum, och var och en av dessa sju

världar är uteslutande hänvisad till en av Härskarandarna. Det finns faktiskt ingen fas i de sju superuniversernas administration under paradinsnivån som inte skulle ombesörjas på dessa exekutiva världar. De är inte lika exklusiva som Faderns eller Sonens sfärer, och fastän boendestatus är begränsad till de infödda varelserna och till dem som arbetar där, är dessa sju administrativa planeter alltid öppna för alla varelser som önskar besöka dem och som kan arrangera den nödvändiga överföringen dit.

13:4.7 (151.1) För mig är dessa exekutiva världar de mest intressanta och spännande ställen utanför Paradiset. På ingen annan plats i det vida universumet kan man observera så mångahanda aktiviteter, som involverar så många olika klasser av levande varelser, som har att göra med operationer på så många skilda nivåer, verksamheter som samtidigt är materiella, intellektuella och andliga. När jag beviljas en period av ledighet från tjänst, och om jag råkar vara i Paradiset eller Havona, far jag vanligen vidare till någon av de Sju Härskarandarnas livligt aktiva världar för att där låta mitt sinne inspireras av uppvisningar i företagsamhet, hängivenhet, lojalitet, visdom och effektivitet. Ingen annanstans kan jag observera en sådan häpnadsväckande sammankoppling av personlighetsverksamhet på alla sju nivåer av universumverklighet. Och jag blir alltid stimulerad av verksamhet som utförs av de varelser som så väl kan sitt arbete och som så helt njuter av att göra det.

13:4.8 (151.2) [Framfört av en Visdomens Fulländare, bemyndigad härtill av Dagarnas Forna i Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 13](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 15](#) >>

Kapitel 14

Det centrala och gudomliga universumet

14:0.1 (152.1) DET FULLÄNDADE och gudomliga universumet ligger i centrum av all skapelse; det är den eviga kärnskapelsen runt vilken tidens och rymdens vidsträckta skapelser roterar. Paradiset är den absoluta stabilitetens jättelika Kärnö, som vilar orörlig i själva hjärtat av det storslagna eviga universumet. Denna centrala planetfamilj kallas Havona, och det ligger långt avlägset från lokaluniversumet Nebadon. Dess dimensioner är enorma och dess massa nästan otrolig och den omfattar en miljard sfärer av ofattbar skönhet och enastående storslagenhet, men den verkliga omfattningen

av denna vidsträckta skapelse ligger faktiskt bortom det mänskliga sinnets fattningsförmåga.

14:0.2 (152.2) Detta är den enda stadgade, perfekta och etablerade anhopningen av världar. Det är ett helt och hållet skapat och fullkomligt universum; det är inte ett resultat av evolutionär utveckling. Detta är fulländningens eviga kärnskapelse, och kring den roterar det ändlösa följet av universer som bildar det oerhört omfattande evolutionära experimentet, det djärva äventyret för Guds Skaparsöner som strävar efter att i tiden duplicera och i rymden reproducera mönsteruniversumet, idealet för gudomlig fullständighet, suprem finalitet, ultimat verklighet och evig fulländning.

1. Paradis-Havona-systemet

14:1.1 (152.3) Från Paradisets periferi till de sju superuniversernas inre gränser finns följande sju rymdförhållanden och -rörelser:

14:1.2 (152.4) 1. De lugna mellanrymdzonerna som snuddar vid Paradiset.

14:1.3 (152.5) 2. Medursrörelsen i de tre paradis- och de sju havonakretsarna.

14:1.4 (152.6) 3. De halvlugna rymdzonerna som skiljer havonakretsarna från de mörka gravitationskropparna i centraluniversumet.

14:1.5 (152.7) 4. Det inre bältet av mörka gravitationskroppar som rör sig moturs.

14:1.6 (152.8) 5. Den andra unika rymdzonen som skiljer de mörka gravitationskropparnas två rymdbanor från varandra.

14:1.7 (152.9) 6. Det yttre bältet av mörka gravitationskroppar som roterar medurs runt Paradiset.

14:1.8 (152.10) 7. En tredje rymdzon — en halvlugn zon — som skiljer det yttre bältet av mörka gravitationskroppar från de innersta kretsarna i de sju superuniverserna.

14:1.9 (152.11) Havonas en miljard världar är ordnade i sju koncentrisk kretsar som omedelbart omger paradissatelliternas tre kretsar. Det finns uppåt trettiofem miljoner världar i den innersta havonakretsen och över tvåhundrafyrtiofem miljoner i den yttersta, med ett proportionellt antal i de mellanliggande kretsarna. Alla kretsar är olika, men alla är perfekt balanserade och utomordentligt väl organiserade, och var och en genomströmmas av den Oändlige Andens specialiserade representation — en av Kretsarnas Sju Andar. Utöver andra funktioner koordinerar denna opersonliga Ande skötseln av himmelska angelägenheter överallt i sin krets.

14:1.10 (153.1) Havonas planetariska kretsar ligger inte över varandra; världarna i dem följer varandra i en välordnad lineär procession. Centraluniversumet virvlar runt den stationära Paradisön i ett enda vidsträckt plan, bestående av tio koncentrisk stabiliserade enheter — paradissfärernas tre kretsar och havonavärldarnas sju kretsar. Fysiskt sett är havona- och paradiskretsarna ett och samma system; man skiljer mellan dem för att de funktionellt och administrativt är åtskilda.

14:1.11 (153.2) Tiden räknas inte i Paradiset; de som är infödda på den centrala Ön har en medfödd uppfattning om det successiva händelseförloppet. Men tiden är nära förbunden med havonakretsarna och med talrika varelser, både av himmelskt och av jordiskt ursprung, som vistas där. Varje havonavärld har sin egen lokaltid som bestämts av kretsen. Alla världar på en given krets har ett lika långt år eftersom de alla enhetligt löper i bana runt Paradiset, och längden av dessa planetariska år minskar från den yttersta till den innersta kretsen.

14:1.12 (153.3) Förutom omloppstiden i Havona finns Paradis-Havona-standarddagen och andra tidsangivelser som bestäms på och utsänds från den Oändlige Andens sju paradissatelliter. Paradis-Havona-standarddagen är baserad på längden av den tid det tar för planetboningarna på den första eller inre havonakretsen att fullfölja ett varv runt Paradisön; och fastän deras hastighet är enorm, som följd av deras läge mellan de mörka gravitationskropparna och det gigantiska Paradiset, fordras det nästan tusen år för dessa sfärer att fullfölja sitt kretslopp. Ovetandes har ni läst sanningen när era ögon har dröjt vid orden: ”En dag är för Herren såsom tusen år, ja blott som en vakt i natten.” En Paradis-Havona-dag är exakt sju minuter, tre och en åttendedels sekunder mindre än ett tusen år enligt den nuvarande skottårskalendern på Urantia.

14:1.13 (153.4) Denna Paradis-Havona-dag är standardtidsmåttet för de sju superuniverserna fast vart och ett av dem har sin egen intern tidsstandard.

14:1.14 (153.5) I utkanterna av detta vidsträckta centraluniversum, långt ut bortom havonavärldarnas sjunde bälte, cirkulerar ett otroligt antal enorma mörka gravitationskroppar. Dessa mångfaldiga mörka

massor är i många detaljer helt olika andra rymdkroppar; även till formen är de mycket annorlunda. Dessa mörka gravitationskroppar varken återspeglar eller absorberar ljus; de reagerar inte för ljus av fysisk energi, och de omger och omsluter så fullständigt Havona att de gömmer det från att synas från även närliggande bebodda universer i tid och rymd.

14:1.15 (153.6) Det stora bältet av mörka gravitationskroppar delas i två likadana elliptiska kretsar av ett unikt rymdintrång. Det inre bältet roterar moturs; det yttre roterar medsols. Dessa motsatta rörelseriktningar tillsammans med de mörka kropparnas oerhört stora massa utjämnar så effektivt gravitationslinjerna i Havona att centraluniversumet blir en fysiskt balanserad och fullkomligt stabiliserad skapelse.

14:1.16 (153.7) Den inre processionen av mörka gravitationskroppar är rörformigt anordnad och består av tre cirkulära grupperingar. Ett tvärsnitt av denna krets skulle uppvisa tre koncentriska cirklar, alla av ungefär samma täthet. Den yttre kretsen av mörka gravitationskroppar är arrangerad i en lodrät formation, tiotusen gånger högre än den inre kretsen. Den yttre kretsens höjd är femtiotusen gånger dess bredd.

14:1.17 (154.1) Den mellanliggande rymden som finns mellan dessa två kretsar av gravitationskroppar är *unik* då ingenting liknande står att finna i hela det vida universum. Denna zon kännetecknas av enorma upp- och nedgående vågrörelser och uppfylls av enorma energiaktiviteter av ett okänt slag.

14:1.18 (154.2) Enligt vår uppfattning kommer ingenting likt de mörka gravitationskropparna i centraluniversumet att känneteckna den framtida utvecklingen av nivåerna i yttre rymden; vi anser dessa

processioner i alternerande riktning av jättelika gravitationsbalanserade kroppar vara unika i totaluniversum.

2. Havonas sammansättning

14:2.1 (154.3) Andevarelserna vistas inte i den dunkla rymden; de bebor inte eteriska världar; de har sitt hemvist på faktiska sfärer av materiell natur, världar som är precis lika verkliga som de på vilka de dödliga lever. Havonavärldarna är verkliga och konkreta, även fast deras verkliga substans skiljer sig från den materiella organisationen av planeterna i de sju superuniverserna.

14:2.2 (154.4) Havonas fysiska realiteter företräder en klass av energiorganisation som radikalt skiljer sig från varje slag som råder i rymdens evolutionära universer. Havonaenergierna är trefaldiga; enheterna av energi-materia i superuniverserna innehåller en tvåfaldig energiladdning, fastän en form av energi existerar i negativa och positiva faser. Skapandet av centraluniversumet är trefaldigt (Treenighet); skapandet av ett lokaluniversum (direkt) är tvåfaldigt, av en Skaparson och en Skapande Ande.

14:2.3 (154.5) Materialet i Havona består av en organisation av exakt tusen kemiska grundelement och en balanserad funktion av de sju formerna av havonaenergi. Var och en av dessa grundenergier uppvisar sju retningsfaser, så att ursprungsinvånarna i Havona reagerar på fyrtionio olika förnimmelsestimuli. Med andra ord, sett från en rent fysisk standpunkt har ursprungsinvånarna i centraluniversumet fyrtionio specialiserade former av

sinnesförmimmelser. Morontiasinnena är sjuttio och de högre andliga formerna av reaktionsrespons varierar hos olika typers varelser från sjuttio till tvåhundra.

14:2.4 (154.6) Ingen av de fysiska varelserna i centraluniversumet skulle vara synlig för urantiabor. Inte heller skulle någon fysisk retning i dessa avlägsna världar leda till någon reaktion i era grova sinnesorgan. Om en dödlig från Urantia kunde transporteras till Havona skulle han där vara döv, blind och i total avsaknad av alla andra sinnesreaktioner; han skulle kunna fungera endast som en begränsad självmedveten varelse utan alla intryck från omgivningen och alla reaktioner därpå.

14:2.5 (154.7) Det finns talrika fysiska fenomen och andliga reaktioner som försiggår i den centrala skapelsen och som är okända i sådana världar som Urantia. Den grundläggande organisationen av en trefaldig skapelse är helt olik den tvåfaldiga sammansättningen av ett skapat universum i tid och rymd.

14:2.6 (154.8) All naturlag är koordinerad på en helt annan basis än i de dubbla energisystemen i de evolverande skapelserna. Hela centraluniversumet är organiserat i enlighet med ett trefaldigt system av fulländad och symmetrisk kontroll. Överallt i hela Paradis-Havona-systemet upprätthålls en fulländad balans mellan alla kosmiska realiteter och alla andliga krafter. Med ett absolut grepp om den materiella skapelsen reglerar och upprätthåller Paradiset fullkomligt de fysiska energierna i detta centraluniversum; den Evige Sonen uppehåller som en del av sitt alltomfattande andegrepp på det mest fullkomliga sätt den andliga statusen som alla i Havona har. I

Paradiset är ingenting experimentellt, och Paradis-Havona-systemet är en enhet av kreativ fulländning.

14:2.7 (155.1) Den Evige Sonens universella andliga gravitation är otroligt aktiv överallt i centraluniversumet. Alla andevärden och andliga personligheter dras oupphörligt inåt mot Gudarnas boning. Denna dragning mot Gud är intensiv och oundviklig. Ambitionen att nå fram till Gud är starkare i centraluniversumet, inte för att andegravitationen är starkare än i de uteliggande universerna, utan för att de varelser som har uppnått Havona är mera fullt förändrigade och därför mera mottagliga för den ständigt närvarande verkan av dragningen från den Evige Sonens universella andegravitation.

14:2.8 (155.2) På samma sätt drar den Oändlige Anden alla intellektuella värden mot Paradiset. Överallt i centraluniversumet verkar den Oändlige Andens sinnesgravitation i förening med den Evige Sonens andegravitation, och dessa tillsammans bildar den kombinerade drivkraften som får de uppstigande själarna att söka Gud, att nå fram till Gudomen, att uppnå Paradiset och att lära känna Fadern.

14:2.9 (155.3) Havona är ett andligen fullkomligt och fysiskt stabilt universum. Kontrollen av och den balanserade stabiliteten i centraluniversumet förefaller att vara perfekt. Allt det fysiska och det andliga är fullständigt förutsägbart, men inte sinnesfenomenen och den personliga viljan. Vi drar den slutsatsen att synd kan räknas som en omöjlig företeelse, men vi gör det på basis av att Havonas med fri vilja försedda ursprungsvarelser aldrig har gjort sig skyldiga till att gå emot Gudomens vilja. Under all evighet har dessa himmelska varelser varit konsekvent lojala mot Dagarnas Eviga. Inte heller har synd

framträtt i någon skapad varelse som har kommit till Havona som pilgrim. Aldrig har det inträffat att någon varelse har uppfört sig illa i någon grupp av personligheter som någonsin har skapats i, eller fått tillträde till, centraluniversumet Havona. Så fulländade och gudomliga är urvalsmetoderna och -sätten i tidens universer att något misstag enligt anteckningarna i Havona aldrig har inträffat; inga misstag har någonsin gjorts; ingen uppstigande själ har någonsin för tidigt fått tillträde till centraluniversumet.

3. Världarna i Havona

14:3.1 (155.4) När det gäller regeringen i centraluniversumet, så finns det ingen. Havona är så utsökt fulländat att inget intellektuellt regeringssystem behövs. Det finns inga reguljärt inrättade domstolar, inte heller finns det lagstiftande församlingar; Havona behöver endast ett administrativt styre. Här kan man se höjden av idealen om sant *självstyre*.

14:3.2 (155.5) Det finns inget behov av regering bland sådana perfekta och nästan perfekta förståndsvarelser. De behöver inte något reglemente, ty de är varelser med medfödd fullkomlighet blandade med evolutionära varelser som för länge sedan har klarat prövningen i superuniversernas högsta domstolar.

14:3.3 (155.6) Administrationen av Havona är inte automatisk, men den är beundransvärt fulländad och gudomligt effektiv. Den är i huvudsak planetarisk och anförtrodd den på planeten bosatta Dagarnas Evige; varje havonasfär styrs av en av dessa personligheter

med treenighetsursprung. Dagarnas Eviga är inte skapare, men de är perfekta administratörer. De undervisar med suprem skicklighet och leder sina planetariska barn med en visdomens fullkomlighet som gränsar till absoluthet.

14:3.4 (156.1) Centraluniversumets en miljard sfärer utgör utbildningsvärldar för de höga personligheterna födda i Paradiset och Havona, och vidare tjänar de som slutliga utvärderingsarenor för uppstigande varelser från de evolutionära världarna i tiden. Vid verkställandet av den Universelle Faderns stora plan för de skapades uppstigande landsätts tidens pilgrimer på den yttre eller sjunde kretsens mottagningsvärldar, och efter ytterligare träning och vidgad erfarenhet uppflyttas de stegvis, från planet till planet och cirkel till cirkel, tills de slutligen når fram till Gudomarna och får residens i Paradiset.

14:3.5 (156.2) Fastän sfärerna på de sju kretsarna upprätthålls i all sin himmelska härlighet används för närvarande endast omkring en procent av all planetarisk kapacitet i arbetet med att befrämja Faderns universella plan för de dödligas uppstigande. Omkring en tiondedel av en procent av dessa enorma världars yta är anvisad för Finalitkårens liv och aktiviteter; dessa varelser som evigt är stadgade i ljus och liv vistas och tjänar ofta på havonavärldarna. Dessa upphöjda varelser har sitt personliga residens i Paradiset.

14:3.6 (156.3) Den planetariska uppbyggnaden av havonasfärerna är helt olik rymdens evolutionära världar och system. Ingen annanstans i hela storuniversum är det lämpligt att använda sådana enorma sfärer som bebodda världar. Den triatafysiska konstitutionen tillsammans med den balanserande effekten av de enorma mörka

gravitationskropparna gör det möjligt att så fulländat utjämna de fysiska krafterna och att så utsökt balansera de olika attraktionskrafterna i denna väldiga skapelse. Antigravitation används också vid organiserandet av de materiella funktionerna och de andliga aktiviteterna i dessa enorma världar.

14:3.7 (156.4) Arkitekturen, belysningen och uppvärmningen, såväl som den biologiska och artistiska utsmyckningen av havonasfärerna ligger helt bortom den största möjliga sträckningen av människans föreställningsförmåga. Man kan inte berätta er mycket om Havona; för att förstå dess skönhet och storslagenhet måste ni se det. Det finns emellertid verkliga floder och sjöar i dessa fulländade världar.

14:3.8 (156.5) Andligen är dessa världar idealiskt utrustade; de är lämpligt anpassade för sitt syfte att härbärgera de talrika klasser av olika varelser som verkar i centraluniversumet. Mångahanda aktiviteter som ligger långt bortom människans fattning försiggår i dessa vackra världar.

4. Det Centrala Universumets skapade varelser

14:4.1 (156.6) Det finns sju grundformer av levande ting och varelser i havonavärldarna, och var och en av dessa grundformer existerar i tre skilda faser. Var och en av dessa faser indelas i sjuttio huvudavdelningar, och varje huvudavdelning består av tusen underavdelningar, som ytterligare har sina underindelningar och så vidare. Dessa livets basgrupper kunde klassificeras sålunda:

- 14:4.2 (156.7) 1. Materiella.
- 14:4.3 (156.8) 2. Morontiella.
- 14:4.4 (156.9) 3. Andliga.
- 14:4.5 (156.10) 4. Absonita.
- 14:4.6 (156.11) 5. Ultimata.
- 14:4.7 (156.12) 6. Samabsoluta.
- 14:4.8 (156.13) 7. Absoluta.

14:4.9 (157.1) Förfall och död är inte en del av livscykeln i havonavärldarna. I centraluniversumet undergår de lägre levande tingen materialisationsomvandling. De byter förvisso form och manifestation men de upplöses inte genom en process av förfall och celldöd.

14:4.10 (157.2) Ursprungsinvånarna i Havona är alla Paradistreenighetens avkomlingar. De har inga skapade föräldrar och de är icke-reproducerande varelser. Vi kan inte beskriva skapandet av dessa centraluniversumets medborgare, varelser som aldrig har blivit skapade. Hela berättelsen om skapandet av Havona är ett försök att i tid och rymd införa ett evighetsfaktum som inte står i något förhållande till tid eller rymd så som den dödliga människan förstår dem. Men vi måste göra en eftergift för människans filosofi i form av en begynnelsepunkt; även personligheter långt ovanför människans nivå behöver ett begrepp ”begynnelse”. I alla fall är Paradis-Havona-systemet evigt.

14:4.11 (157.3) Ursprungsinvånarna i Havona lever på centraluniversumets en miljard sfärer i samma bemärkelse som andra klasser av permanenta medborgare lever på sina respektive

födelsesfärer. Så som den materiella klassen av söner sköter den materiella, intellektuella och andliga ekonomin i en miljard lokalsystem i ett superuniversum, så lever och verkar, i vidare bemärkelse, Havonas ursprungsinvånare i dessa en miljard världar i centraluniversumet. Ni kunde möjligen anse dessa havoniter vara materiella varelser i den meningen att ordet ”materiell” kunde utvidgas till att beskriva de fysiska realiteterna i det gudomliga universumet.

14:4.12 (157.4) Det finns ett liv som är inhemskt i Havona och som har betydelse i och för sig. Havoniterna sörjer på många sätt för dem som stiger ned från Paradiset och för dem som stiger upp från superuniverserna, men de lever också liv som är unika i centraluniversumet och som har relativ betydelse helt oberoende av vare sig Paradiset eller superuniverserna.

14:4.13 (157.5) Så som trossönernas dyrkan i de evolutionära världarna sörjer till tillfredsställelsen av den Universelle Faderns kärlek, så mättar havonavarelsernas upphöjda tillbedjan den gudomliga skönhetens och sanningens fullkomliga ideal. Så som den dödliga människan strävar efter att göra Guds vilja, så lever centraluniversumets varelser för att tillfredsställa Paradistreenighetens ideal. Till själva sin natur *är* de Guds vilja. Människan fröjdas över Guds godhet, havoniterna jublar över den gudomliga skönheten, medan ni båda får åtnjuta den levande sanningens frihet.

14:4.14 (157.6) Havoniterna har både valbar nuvarande och framtida ouppenbarad ödesbestämmelse. Och det finns ett framåtskridande avsett för de infödda varelserna som är speciellt för

centraluniversumet, ett framåtskridande som innebär varken uppstigande till Paradiset eller penetrerande av superuniverserna. Detta framåtskridande till högre havonastatus kan antydast som följer:

14:4.15 (157.7) 1. Erfarenhetsmässigt framåtskridande utåt från den första till den sjunde kretsen.

14:4.16 (157.8) 2. Framåtskridande inåt från den sjunde till den första kretsen.

14:4.17 (157.9) 3. Framåtskridande inom kretsen — framsteg inom världarna på en given krets.

14:4.18 (157.10) Förutom ursprungsinvånarna i Havona omfattar centraluniversumets invånare talrika klasser av mönstervarelser för olika grupper i universum: rådgivare, ledare och lärare som rådgiver, leder och lär samma slags varelser överallt i skapelsen. Alla varelser i alla universer är formade efter någon viss klass av mönstervarelse som lever i någon viss värld av Havonas en miljard världar. Även tidens dödliga har sitt mål och sina ideal för de skapades existens på de yttre kretsarna av dessa förebildssfärer i höjden.

14:4.19 (157.11) Sedan finns det de varelser som har nått fram till den Universelle Fadern, och som är berättigade att komma och gå, som utses för speciella tjänsteuppdrag här och där i universerna. Och i varje havonavärld finner man uppnåelsekandidater, de som fysiskt har uppnått centraluniversumet men som ännu inte har nått den andliga utveckling som gör det möjligt för dem att söka residens i Paradiset.

14:4.20 (158.1) Den Oändlige Anden representeras i havonavärldarna av en stor mängd personligheter, älskvärda varelser med charm och strålgans, som administrerar detaljerna av de intrikata intellektuella och andliga angelägenheterna i centraluniversumet. De utför i dessa

världar av gudomlig fulländning det arbete som av naturen hör till den normala skötseln av denna omfattande skapelse, och därtill har de hand om de mångahanda sysslorna med att undervisa, träna och vårda sig om de enorma antal uppstigande skapade varelser som har klivit upp till härligheten från rymdens mörka världar.

14:4.21 (158.2) Det finns talrika grupper av ursprungsvarelser i systemet Paradis-Havona vilka på intet sätt direkt har att göra med uppstigningsplanen för de skapades uppnåelse av fulländning; därför har de utelämnats i den klassifikation av personligheter som presenteras för de dödligas raser. Endast huvudgrupperna av övermänskliga varelser och de klasser som direkt är anknutna till er överlevnadserfarenhet presenteras i detta sammanhang.

14:4.22 (158.3) I Havona förekommer det rikligt med livsformer av alla faser av intelligenta varelser, som där försöker avancera från lägre till högre kretsar i sin strävan att nå högre nivåer av gudomlighetsförståelse och vidgad uppskattning av suprema betydelser, ultimata värden och absolut verklighet.

5. Livet i Havona

14:5.1 (158.4) På Urantia genomgår ni ett kort och intensivt test under ert inledande livsskede av materiell existens. I mansonivärldarna och upp genom ert system, er konstellation och ert lokaluniversum går ni igenom uppstigningens morontiafaser. I superuniversernas utbildningsvärldar passerar ni genom de sanna andestadierna i framåtskridandet och förbereds för att till slut

överförs till Havona. På de sju kretsarna i Havona är era framsteg intellektuella, andliga och erfarenhetsmässiga. Och det finns en bestämd uppgift att utföra i varje värld i varje krets.

14:5.2 (158.5) Livet i de gudomliga världarna i centraluniversumet är så rikt och fullt, så fullständigt och överflödande, att det helt övergår människans uppfattning om vad en skapad varelse överhuvudtaget skulle kunna erfara. De sociala och ekonomiska aktiviteterna i denna eviga skapelse är helt olika de sysselsättningar som materiella varelser i evolutionära världar som Urantia är vana vid. Även tekniken att tänka i Havona är olik tankeprocessen på Urantia.

14:5.3 (158.6) Föreskrifterna i centraluniversumet är lämpligt och medfött naturliga; förhållningsreglerna är inte godtyckliga. I varje krav i Havona framkommer rättfärdigheten som grund och rättvisan som regel. Och dessa två faktorer i förening motsvarar det som på Urantia skulle kallas *rättrådighet*. Då ni anländer till Havona kommer ni av naturen att fröjdas över att göra saker så som de borde göras.

14:5.4 (158.7) När intelligenta varelser först uppnår centraluniversumet tas de emot och bosätts på den sjunde havonakretsens pilotvärld. Då de nyanlända framskrider andligen och kan uppfatta identiteten av deras superuniversums Härskarande, förflyttas de till den sjätte cirkeln. (Det är från dessa arrangemang i centraluniversumet som framstegscirklarna i människans sinne har fått sitt namn.) Efter det att de uppstigande har nått insikt om den Supreme och därmed förberetts för gudomsäventyret tas de till den femte kretsen; och sedan de har uppnått den Oändlige Anden flyttas de till den fjärde. Efter uppnåelsen av den Evige Sonen förs de till den tredje; och då de har känt igen den Universelle Fadern går de vidare

till vistelse på den andra kretsen av världar där de blir närmare bekanta med Paradisets härskaror. Ankomst till den första kretsen i Havona anger att tidens kandidater har accepterats för tjänst i Paradiset. Beroende på längden och arten av uppstigning som skapad varelse dröjer de en obestämd tid på den inre kretsen av progressiva andliga uppnåelser. Från denna inre krets färdas de uppstigande pilgrimerna inåt till residens i Paradiset och inträde i Finalitkåren.

14:5.5 (159.1) Under er vistelse som uppstigande pilgrim i Havona tillåts ni fritt besöka världarna på den krets ni tillhör. Ni tillåts också gå bakåt till planeterna på de kretsar ni tidigare har genomgått. Och allt detta är möjligt för dem som vistas på havonacirklarna utan att behöva ty sig till supernafransport. Pilgrimerna från tiden har förmågan att utrusta sig själva så att de kan färdas i "uppnådd" rymd, men de måste ty sig till föreskriven teknik för att övervinna "ouppnådd" rymd; en pilgrim kan inte lämna Havona eller färdas framåt från sin anvisade krets utan hjälp av en transportsupernaf.

14:5.6 (159.2) Det finns en uppfriskande originalitet kring denna vida centrala skapelse. Med undantag för materiens fysiska organisation och den grundläggande konstitutionen hos basklasserna av intelligenta varelser och andra levande ting finns det ingenting gemensamt för världarna i Havona. Var och en av dessa planeter är en ursprunglig, unik och exklusiv skapelse; varje planet är en ojämförlig, enastående och fulländad produktion. Och denna individualitetens mångfald utsträcker sig till alla särdrag i de fysiska, intellektuella och andliga aspekterna av planetarisk existens. Var och en av dessa en miljard fulländade sfärer har utvecklats och utsmyckats enligt de

planer som den därstädes bofasta Dagarnas Evige har utarbetat. Och just därför finns det inte två lika bland dem.

14:5.7 (159.3) Inte förrän du genomgår den sista havonakretsen och besöker den sista havonavärlden kommer äventyrets tonikum och nyfikenhetens stimulans att försvinna från din levnadsbana. Och då kommer den starka längtan, evighetens impuls framåt, att ersätta sin föregångare, äventyrslusten i tiden.

14:5.8 (159.4) Enformighet är ett tecken på den skapande fantasins omognad och inaktivitet i den intellektuella koordineringen med den andliga begåvningen. Vid den tid då en uppstigande dödlig börjar utforska dessa himmelska världar har han redan uppnått emotionell, intellektuell och social mognad, om ock ej andlig mognad.

14:5.9 (159.5) Inte endast kommer du att möta förändringar du inte har kunnat drömma om då du avancerar från krets till krets i Havona, men din förvåning kommer att vara obeskrivlig då du framskrider från planet till planet inom varje krets. Var och en av dessa en miljard studievärldar är ett verkligt överraskningarnas universitet. Fortgående förvåning, ändlös förundran, är vad de erfar som genomgår dessa kretsar och färdas över dessa jättelika sfärer. Enformighet är inte en del av livsskedet i Havona.

14:5.10 (159.6) Äventyrslust, nyfikenhet och fasa för enformighet — dessa drag som är en naturlig del av den evolverande människonaturen — är inte planterade i er bara för att förarga och reta er under er korta vistelse på jorden, utan snarare för att antyda för er att döden endast är början till en ändlös levnadsbana av äventyr, till ett evigt liv av förväntan, en evig upptäcktsfärd.

14:5.11 (160.1) Nyfikenheten — undersökandets ande, instinkten att upptäcka, iveren att utforska — är en del av de medfödda och gudomliga gåvor som de evolutionära skapade i rymden har fått. Dessa naturliga impulser har inte givits er bara för att frustreras och undertryckas. Det är sant att dessa ambitiösa drifter ofta måste hållas tillbaka under ert korta liv på jorden, besvikelse måste ofta erfaras, men de kommer att bli fullt förverkligade och storslaget tillfredsställda under de långa tidsåldrar som kommer.

6. Syftet med det Centrala Universumet

14:6.1 (160.2) Omfånget av aktiviteterna i det sjukretsade Havona är enormt. Allmänt taget kan de beskrivas som:

14:6.2 (160.3) 1. Havonala.

14:6.3 (160.4) 2. Paradisiska.

14:6.4 (160.5) 3. Uppstigande-finita — Suprem-Ultimevolutionella.

14:6.5 (160.6) Många superfinita aktiviteter pågår i den nuvarande universumtidsålderns Havona, bland dem otaliga olika absonita och andra faser av sinnes- och andefunktioner. Det är möjligt att centraluniversumet tjänar många syften som inte har uppenbarats för mig, emedan det fungerar på många sätt bortom det skapade sinnets fattning. I alla fall skall jag försöka beskriva hur denna fullkomliga

skapelse ser till behoven och bidrar till tillfredsställelserna hos sju klasser av intelligenser i universum.

14:6.6 (160.7) 1. *Den Universelle Fadern* — det Första Ursprunget och Centret. Gud Fadern erhåller suprem föräldramässig tillfredsställelse av den centrala skapelsens fullkomlighet. Han fröjdar sig åt att erfara kärlekens mätnad på nästan jämlika nivåer. Den fullkomlige Skaparen är gudomligt belåten med den perfekta skapade varelsens dyrkan.

14:6.7 (160.8) Havona ger Fadern suprem prestationstillfredsställelse. Fulländningens förverkligande i Havona kompenserar för tid-rymd fördröjningen av den eviga lusten till infinit expansion.

14:6.8 (160.9) Fadern njuter av den gudomliga skönhetens återgivning i Havona. Det tillfredsställer det gudomliga sinnet att erbjuda alla evolverande universer en fullkomlig förebild av utsökt harmoni.

14:6.9 (160.10) Vår Fader ser ut över centraluniversumet med fullkomligt välbehag emedan det är en värdig uppenbarelse av anderealitet för alla personligheter i universernas universum.

14:6.10 (160.11) Universernas Gud har en välvillig inställning till Havona och Paradiset då de utgör det eviga styrkecentret för all efterföljande expansion av universum i tid och rymd.

14:6.11 (160.12) Den evige Fadern betraktar med oupphörlig tillfredsställelse havonaskapelsen som det värdiga och lockande målet för tidens uppstigningskandidater, hans dödliga barnbarn från rymden uppnående sin Skapare-Faders eviga hem. Och Gud finner behag i

universumet Paradis-Havona som det eviga hemmet för Gudomen och den gudomliga familjen.

14:6.12 (160.13) 2. *Den Evige Sonen* — det Andra Ursprunget och Centret. För den Evige Sonen erbjuder den enastående centrala skapelsen evigt bevis för det effektiva i kompanjonskapet i den gudomliga familjen: Fader, Son och Ande. Det är den andliga och materiella grundvalen för absolut förtroende för den Universelle Fadern.

14:6.13 (160.14) Havona erbjuder den Evige Sonen en nästan obegränsad bas för andestyrkans ständigt expanderande förverkligande. Centraluniversumet erbjöd den Evige Sonen den arena där han säkert och väl kunde demonstrera utgivningsverksamhetens anda och teknik för att instruera sina associerade Paradissöner.

14:6.14 (161.1) Havona är verklighetsgrunden för den Evige Sonens andegravitationskontroll av universernas universum. Detta universum erbjuder Sonen tillfredsställelse av föräldramässig längtan, av andlig reproduktion.

14:6.15 (161.2) Havonavärldarna och deras fulländade invånare är det första och evigt slutliga beviset för att Sonen är Faderns Ord. Därmed är Sonens medvetande om att vara ett infinit komplement till Fadern fullständigt tillfredsställt.

14:6.16 (161.3) Och detta universum ger möjlighet att förverkliga ömsesidigheten i den jämlika gemenskapen mellan den Universelle Fadern och den Evige Sonen, och detta utgör för evigt beviset för varderas infinita personlighet.

14:6.17 (161.4) 3. *Den Oändlige Anden* — det Tredje Ursprunget och Centret. Havonauniversumet erbjuder den Oändlige Anden bevis för att han är Samverkaren, den förenade Fader-Sonens infinita representant. I Havona erfar den Oändlige Anden den kombinerade tillfredsställelsen av att verka som en skapande aktivitet och samtidigt ha belåtenheten av absolut samexistens med sin gudomliga gärning.

14:6.18 (161.5) I Havona fann den Oändlige Anden en arena där han kunde demonstrera sin förmåga och villighet att tjäna som en potentiell barmhärtighetsutgivare. I denna fulländade skapelse repeterade Anden för omvårdnadsäventyret i de evolutionära universerna.

14:6.19 (161.6) Denna fulländade skapelse erbjöd den Oändlige Anden möjlighet att delta i administrationen av universum tillsammans med båda föräldrarna — att administrera ett universum som associerad Skapare och avkomling, och därmed förbereda sig för gemensam administration av lokaluniverserna som Skapande Ande, medarbetare till Skaparsönerna.

14:6.20 (161.7) Havonavärldarna är sinneslaboratoriet för skaparna av det kosmiska sinnet och för omvårdarna av alla de skapades sinnen som existerar. Sinnet är olikt i varje havonavärld och tjänar som mönster för alla skapades andliga och materiella intellekt.

14:6.21 (161.8) Dessa fulländade världar är sinnets högskolor för alla varelser bestämda för Paradissamhället. De erbjöd Anden rikliga möjligheter att på riskfria och rådgivande personligheter testa i praktiken tekniken för sinnesomvårdnad.

14:6.22 (161.9) Havona är en kompensation till den Oändlige Anden för hans vittomfattande och osjälviska arbete i rymdens universer.

Havona är det fulländade hemmet och vilostället för den outtröttlige Sinnesomvårdaren i tid och rymd.

14:6.23 (161.10) 4. *Den Suprema Varelsen* — den evolutionära föreningen av erfarenhetsmässig Gudom. Havonaskapelsen är det eviga och fullkomliga beviset för den Suprema Varelsens andliga realitet. Denna perfekta skapelse är en uppenbarelse av den fullkomliga och symmetriska andenaturen som karakteriserar Gud den Supreme före begynnelsen av styrka-personlighet-syntesen av de finita återspeglingsarna av Paradisets Gudomar i de erfarenhetsmässiga universerna i tid och rymd.

14:6.24 (161.11) I Havona är den Allsmäktiges styrkepotentialer förenade med den Supremes andliga natur. Denna centrala skapelse är en exemplifiering av den Supremes enhet i den framtida evigheten.

14:6.25 (161.12) Havona är en fulländad modell för den Supremes universalitetspotential. Detta universum är en färdig porträttering av den Supremes framtida fulländning och antyder den Ultimates potential.

14:6.26 (162.1) Havona uppvisar andevärdenas finalitet existerande som levande viljevarelser med suprem och fulländad självkontroll; sinne existerande som slutligen likvärdigt med ande; verklighet och intelligensenhet med obegränsad potential.

14:6.27 (162.2) 5. *De jämlika Skaparsönerna*. Havona är det utbildningsmässiga övningsfält där Paradisets Mikaeler förbereds för sina senare äventyr då de skapar universer. Denna gudomliga och perfekta skapelse är en modell för varje Skaparson. Han strävar efter

att hans eget universum slutligen skall uppnå dessa fullkomliga Paradis-Havonanivåer.

14:6.28 (162.3) En Skaparson använder de skapade varelserna i Havona som möjliga personlighetsmönster för sina egna dödliga barn och andevarelser. Mikaelsonerna och andra Paradissöner ser Paradiset och Havona som gudomlig bestämmelse för tidens barn.

14:6.29 (162.4) Skaparsönerna vet att den centrala skapelsen är det verkliga ursprunget till den nödvändiga överkontrollen i universum vilken stabiliserar och förenar deras lokala universer. De vet att den personliga närvaron av den Supremes och den Ultimates ständiga inflytelse är i Havona.

14:6.30 (162.5) Havona och Paradiset är källan till en Mikael-Sons skapande kraft. Här vistas de varelser som samarbetar med honom i skapandet av ett universum. Från Paradiset kommer Universernas Moderandar, medskaparna av lokala universer.

14:6.31 (162.6) Paradissönerna anser den centrala skapelsen vara sina gudomliga föräldrars hem — sitt hem. Det är den plats som de med glädje återvänder till tid efter annan.

14:6.32 (162.7) *6. De jämlika Omvårdande Döttrarna.* Universernas Moderandar, medskaparna av lokaluniverserna, får sin förpersonliga träning på Havonas världar i nära association med Kretsarnas Andar. I centraluniversumet övades lokaluniversernas Andedöttrar vederbörligen i metoderna för samarbete med Paradissönerna och samtidigt underställda Faderns vilja.

14:6.33 (162.8) I Havonas världar finner Anden och Andens Döttrar sinnesmönstren för alla sina grupper av andliga och materiella förståndsvarelser, och detta centraluniversum är den framtida

bestämmelsen för de skapade varelser som ett universums Moderande tillsammans med en associerad Skaparson står fadder för.

14:6.34 (162.9) Universums Moder-Skapare minns Paradiset och Havona som platsen för sitt ursprung och som den Oändlige Moderandens hem, boplatsen för det Infinita Sinnets personlighetsnärvaro.

14:6.35 (162.10) Från detta centraluniversum kom också utgivningen av de personliga privilegier till skaparförmåga som ett universums Gudomliga Omvårdare använder för att komplettera en Skaparson i arbetet med att skapa levande viljevarelser.

14:6.36 (162.11) Och till slut, emedan dessa Dotterandar till den Oändlige Moderanden troligen inte någonsin kommer att återvända till sitt paradishem, får de stor tillfredsställelse av det universella återspeglingsfenomenet som är associerat med den Suprema Varelsen i Havona och personaliserat i Majeston i Paradiset.

14:6.37 (162.12) *7. De evolutionära dödliga från det uppstigande livsskedet.* Havona är hemmet för mönsterpersonligheten för varje typ av dödliga och hemmet för alla övermänskliga, med de dödliga associerade personligheter som inte har sitt ursprung i tidens skapelser.

14:6.38 (162.13) Dessa världar stimulerar människans alla impulser till att uppnå sanna andevärden på högsta tänkbara verklighetsnivåer. Havona är det förparadisiska utbildningsmålet för varje uppstigande dödlig. Här uppnår de dödliga förparadisisk Gudom — den Suprema Varelsen. Havona innebär för varje viljevarelse porten som leder till Paradiset och fram till Gud.

14:6.39 (163.1) Paradiset är finaliternas hem och Havona deras arbetsfält och rekreationsområde. Och varje dödlig som känner Gud längtar efter att vara en finalit.

14:6.40 (163.2) Centraluniversumet är inte endast människans etablerade bestämmelse, utan det är också utgångspunkten för finaliternas eviga levnadsbana, då de en gång skall sändas ut på det oavslöjade och universella äventyr som innebär upplevelsen att utforska den Universelle Faderns infinitet.

14:6.41 (163.3) Havona kommer otvivelaktigt att fungera i absonit bemärkelse även i framtida universumtidsåldrar, som kan bevittna rymdpilgrimer som försöker finna Gud på överfinita nivåer. Havona har kapacitet att fungera som ett utbildningsuniversum för absonita varelser. Det kommer antagligen att vara den avslutande skolan då de sju superuniverserna fungerar som mellanstadieskola för dem som har slutat yttre rymdens grundskolor. Och vi lutar åt den åsikten att det eviga Havonas potentialer verkligen är obegränsade, att centraluniversumet har evig kapacitet att tjäna som ett erfarenhetsmässigt utbildningsuniversum för alla forna, nuvarande eller framtida typer av skapade varelser.

14:6.42 (163.4) [Framfört av en Visdomens Fulländare, bemyndigad här till av Dagarnas Forna i Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 14](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 16](#) >>

Kapitel 15

De sju superuniverserna

15:0.1 (164.1) VAD BETRÄFFAR den Universelle Fadern — som Fader — är universerna egentligen icke-existerande; han har att göra med personligheter; han är personligheternas Fader. Vad beträffar den Evige Sonen och den Oändlige Anden — som skaparpartners — är universerna lägesbestämda och individuella under Skaparsönernas och de Skapande Andarnas gemensamma styre. Vad beträffar Paradistreenigheten finns det utanför Havona endast sju bebodda universer, de sju superuniverserna vilkas jurisdiktion omfattar den första rymdnivåkretsen efter Havona. De Sju Härskarandarna utstrålar sitt inflytande från den centrala Ön och bildar sålunda av den vidsträckta skapelsen ett enda jättelikt hjul, vars nav är den eviga

Paradisön, de sju ekrarna strålningen från de Sju Härskarandarna och hjulringen de yttre regionerna av storuniversum.

15:0.2 (164.2) Tidigt under den universella skapelsens materialisationsskede formulerades den sjufaldiga planen för superuniversernas organisation och styre. Den första skapelsen efter Havona delades i sju väldiga segment och högkvartersvärldarna för dessa superuniversumstyrelser planerades och konstruerades. Det nuvarande administrationssystemet har varit i bruk nästan i evighet, och härskarna i dessa sju superuniverser kallas med rätta Dagarnas Forna.

15:0.3 (164.3) Av den väldiga mängden kunskap om superuniverserna är det endast litet jag kan hoppas på att berätta för er, men alltigenom dessa världar verkar en teknik för intelligent kontroll av både fysiska och av andliga krafter, och inflytelserna från den universella gravitationsnärvaron fungerar där med majestätisk styrka och fulländad harmoni. Det är viktigt att först få en adekvat uppfattning om den fysiska strukturen och materiella organisationen av superuniversernas domäner, ty då är ni bättre förberedda att förstå betydelsen av den storartade organisation som existerar för deras andliga styre och för det intellektuella framåtskridandet hos de viljevarelser som vistas på myriaderna av bebodda planeter utspridda här och där överallt i dessa sju superuniverser.

1. Superuniversernas rymdnivå

15:1.1 (164.4) Inom den begränsade ramen för de generationers anteckningar, observationer och minnen som har levt under en miljon eller en miljard av era korta år, upplever Urantia och det universum som den hör till, praktiskt taget ett äventyr av en enda lång och ej-kartlagd dykning in i ny rymd; men enligt uppteckningarna i Uversa, i enlighet med äldre observationer, i harmoni med mera omfattande erfarenheter och beräkningar av vår klass och som ett resultat av slutledningar baserade på dessa och andra upptäckter, vet vi att universerna är med i en ordnad, väl förstådd och perfekt kontrollerad procession som i majestätisk storslagenhet kretsar runt det Första Stora Ursprunget och Centret och hans residensuniversum.

15:1.2 (165.1) Vi har för länge sedan upptäckt att de sju superuniverserna färdas längs en stor ellips, en jättelik och avlång cirkel. Ert solsystem och andra världar i tiden dyker inte huvudstupa, utan karta och kompass, in i en okänd rymd. Lokaluniversumet till vilket ert system hör följer en bestämd och välförstådd kurs moturs längs den vida bana som går runt centraluniversumet. Denna kosmiska bana är väl kartlagd och precis lika grundligt känd för superuniversernas stjärnforskare som banorna för de planeter som bildar ert solsystem är kända för astronomerna på Urantia.

15:1.3 (165.2) Urantia är belägen i ett lokaluniversum och ett superuniversum som inte är fullt organiserade, och ert lokaluniversum är i omedelbar närhet av talrika delvis färdigställda fysiska skapelser. Ni hör till ett av de relativt nyligen bildade universerna. För närvarande håller ni emellertid inte på att störta vilt in i en kartlös rymd eller kretsas blint in i okända regioner. Ni följer en ordnad och förutbestämd bana i superuniversernas rymdnivå. Ni passerar nu

genom exakt samma rymd som ert planetsystem eller dess föregångare korsade för länge sedan; och någon dag i den avlägsna framtiden kommer ert system eller dess efterföljare att igen färdas genom den identiska rymd som ni nu med sådan fart ilar igenom.

15:1.4 (165.3) I denna tidsålder och så som riktning uppfattas på Urantia kretsar superuniversum nummer ett nästan rakt mot norr och befinner sig ungefär, i östlig riktning, mittemot de Stora Ursprungens och Centrens paradisresidens och centraluniversumet Havona. Detta läge, jämte motsvarande på västra sidan, representerar den största fysiska närheten av tidens sfärer till den eviga Ön. Superuniversum nummer två är i norr och förbereder sig för svängen mot väst, medan nummer tre nu håller det nordligaste segmentet av den stora rymdbanan och redan har vänt in i kurvan som för rakt söderut. Nummer fyra befinner sig på den förhållandevis raka sträckan mot söder, och de framskjutna regionerna är nu snart mittemot de Stora Centren. Nummer fem har så gott som lämnat sitt läge mittemot Centrens Center och fortsätter med direkt kurs söderut just före svängen österut; nummer sex upptar det mesta av den södra kurvan, det segment som ert superuniversum redan nästan har passerat.

15:1.5 (165.4) Ert lokaluniversum Nebadon hör till Orvonton, det sjunde superuniversumet som kretsar mellan superuniverserna ett och sex, och som för inte länge sedan (så som vi räknar tiden) har rundat den sydöstra kurvan i superuniversernas rymdnivå. Idag är det solsystem som Urantia hör till några miljarder år efter svängen runt den södra böjningen, så att ni just nu avancerar förbi den sydöstra kurvan och snabbt rör er längs den långa och förhållandevis raka

sträcken norrut. Under otaliga tidsåldrar kommer Orvonton att följa denna nästan rakt nordliga kurs.

15:1.6 (165.5) Urantia hör till ett system som ligger ganska långt ut mot gränstrakterna av ert lokaluniversum; och ert lokaluniversum färdas för närvarande i periferin av Orvonton. Det finns ännu andra bortom er, men ni ligger långt ut i rymden från de fysiska system som kretsar runt längs den stora cirkeln förhållandevis nära det Stora Ursprunget och Centret.

2. Organisationen av superuniverserna

15:2.1 (165.6) Endast den Universelle Fadern känner läget och det verkliga antalet av bebodda världar i rymden; han kallar dem alla med namn och nummer. Jag kan ange endast det ungefärliga antalet bebodda eller beboeliga planeter, ty en del lokala universer har flera världar som lämpar sig för intelligent liv än andra. Inte heller har alla planerade lokala universer blivit organiserade. Därför är syftet med de uppskattningar jag framför endast att ge något slags uppfattning om den materiella skapelsens ofantlighet.

15:2.2 (166.1) Det finns sju superuniverser i storuniversum, och de är strukturerade ungefärligen som följer:

15:2.3 (166.2) 1. *Systemet*. Grundenheten i superstyrelsen består av omkring tusen bebodda eller beboeliga världar. Blossande solar, kalla världar, planeter för nära de heta solarna och andra sfärer som inte lämpar sig för skapade varelser att bo på är inte medräknade i denna

grupp. Dessa tusen världar som är anpassade att uppehålla liv kallas ett system, men i de yngre systemen är kanske endast ett förhållandevis litet antal av dessa världar bebodda. Varje bebodd planet leds av en Planetprins, och varje lokalsystem har en arkitektonisk sfär som sitt högkvarter och den styrs av en Systemhärskare.

15:2.4 (166.3) 2. *Konstellationen*. Hundra system (omkring 100.000 beboeliga planeter) bildar en konstellation. Varje konstellation har en arkitektonisk högkvarterssfär och leds av tre Vorondadeksöner, de Högsta. Varje konstellation har också en Dagarnas Trogna som observatör, en ambassadör från Paradistreenigheten.

15:2.5 (166.4) 3. *Lokaluniversumet*. Hundra konstellationer (omkring 10.000.000 beboeliga planeter) bildar ett lokalt universum. Varje lokalt universum har en storartad arkitektonisk högkvartersvärld och styrs av en av Guds jämlika Skaparsöner som tillhör Mikael-klassen. Varje universum är välsignad genom närvaron av en Dagarnas Förenade, en representant från Paradistreenigheten.

15:2.6 (166.5) 4. *Den mindre sektorn*. Hundra lokala universer (omkring 1.000.000.000 beboeliga planeter) bildar en mindre sektor av superuniversumets styre; den har en underbar högkvartersvärld där dess härskare, Dagarnas Sentida, administrerar den mindre sektorns angelägenheter. Det finns tre Dagarnas Sentida, Suprema Treenighetspersonligheter, i varje mindre sektors högkvarter.

15:2.7 (166.6) 5. *Den större sektorn*. Hundra mindre sektorer (omkring 100.000.000.000 beboeliga planeter) bildar en större sektor.

Varje större sektor är försedd med ett enastående högkvarter och det leds av tre Dagarnas Fulländade, Suprema Treenighetspersonligheter.

15:2.8 (166.7) 6. *Superuniversumet*. Tio större sektorer (omkring 1.000.000.000.000 beboeliga planeter) utgör ett superuniversum.

Varje superuniversum är försett med en enorm och strålande högkvartersvärld och den styrs av tre Dagarnas Forna.

15:2.9 (166.8) 7. *Storuniversum*. Sju superuniverser bildar det nuvarande organiserade storuniversumet, som består av ungefär sju biljoner beboeliga världar plus de arkitektoniska sfärerna och de en miljard bebodda sfärerna i Havona. Superuniverserna styrs och administreras, indirekt och genom återspeglning, från Paradiset av de Sju Härskarandarna. Havonas en miljard världar administreras direkt av Dagarnas Eviga, med en sådan Suprem Treenighetspersonlighet presiderande över var och en av dessa fulländade sfärer.

15:2.10 (167.1) Uteslutande Paradis-Havona-sfärerna innehåller planen för universums organisation följande enheter:

15:2.11 (167.2)	Superuniverser	7
15:2.12 (167.3)	Större sektorer.	70
15:2.13 (167.4)	Mindre sektorer.	7.000
15:2.14 (167.5)	Lokala universer700.000
15:2.15 (167.6)	Konstellationer.	70.000.000
15:2.16 (167.7)	Lokalsystem.7.000.000.000
15:2.17 (167.8)	Beboeliga planeter	7.000.000.000.000

15:2.18 (167.9) Vart och ett av de sju superuniverserna är strukturerat ungefär som följer:

- 15:2.19 (167.10) Ett system omfattar, ungefär.
- 15:2.20 (167.11) En konstellation (100 system)1.000 världar
 100.000 världar
- 15:2.21 (167.12) Ett universum (100 konstellationer)
- 15:2.22 (167.13) En mindre sektor (100 universer). .10.000.000 världar
 1.000.000.000 världar
- 15:2.23 (167.14) En större sektor (100 mindre sektorer). . . .
- 15:2.24 (167.15) Ett superuniversum (10 .100.000.000.000 världar
 större sektorer) . . 1.000.000.000.000 världar
- 15:2.25 (167.16) Alla sådana uppskattningar är i bästa fall ungefärliga,
 ty nya system utvecklas ständigt medan andra organisationer
 temporärt passerar ut ur materiell existens.

3. Superuniverset Orvonton

15:3.1 (167.17) Praktiskt taget alla de stjärnbeströdda områden som på Urantia kan ses med blotta ögat hör till den sjunde sektorn i storuniversum, superuniversumet Orvonton. Vintergatans vidsträckta stjärnsystem representerar den centrala kärnan i Orvonton och ligger till största delen bortom gränserna för ert lokaluniversum. Denna stora anhopning av solar, mörka öar i rymden, dubbelstjärnor, sfäriska svärmar, stjärnmoln, spiralformiga och andra nebulosor, tillsammans med myriader av enskilda planeter bildar en klockliknande, avlångt cirkelformad gruppering om cirka en sjundedel av de bebodda evolutionära universerna.

15:3.2 (167.18) Då ni från Urantias astronomiska läge ser igenom tvärsnittet av närliggande system mot den stora Vintergatan observerar ni att sfärerna i Orvonton färdas i ett vidsträckt avlångt plan vars bredd är långt större än tjockleken och längden långt större än bredden.

15:3.3 (167.19) Observation av den så kallade Vintergatan avslöjar att tätheten av stjärnor i Orvonton relativt sett tilltar när man skärskådar himmelen i en viss riktning, medan tätheten avtar på vardera sidan därom; antalet stjärnor och andra sfärer avtar bort från huvudplanet i vårt materiella superuniversum. Då observationsvinkeln är fördelaktig, när ni skådar genom huvuddelen av detta tätaste område, ser ni in mot residensuniversumet och alltings centrum.

15:3.4 (167.20) Av de tio större delarna av Orvonton har åtta blivit någotsånär identifierade av astronomerna på Urantia. De två andra är svåra att urskilja separat då ni är tvungna att se dessa fenomen från insidan. Om ni kunde se på superuniversumet Orvonton från ett läge långt ute i rymden skulle ni omedelbart känna igen de tio större sektorerna i den sjunde galaxen.

15:3.5 (168.1) Rotationscentret för er mindre sektor är beläget långt borta i Skyttens enorma och täta stjärnmoln, runt vilket ert lokaluniversum och dess associerade skapelser alla rör sig, och från motsatta sidorna av Skyttens vidsträckta subgalaktiska system kan ni observera två stora strömmar av stjärnmoln som framträder som enorma stjärnslingor.

15:3.6 (168.2) Kärnan av det fysiska system till vilket er sol och dess associerade planeter hör den före detta nebulosan Andronovers center. Denna forna spiralnebulosa blev något deformerad av

gravitationsstörningarna förenade med de händelser som inträffade i samband med att ert solsystem föddes och som förorsakades av att en stor nebulosa i grannskapet kom nära intill. Denna närapå kollision förändrade Andronover till en något klotformad anhopning men förstörde inte helt tvåvägsprocessionen av solarna och deras associerade fysiska grupper. Ert solsystem intar nu en ganska central position i en av armarna av denna deformerade spiral, med ett läge ungefär halvvägs från centrum ut mot änden av stjärnströmmen.

15:3.7 (168.3) Skyttens sektor och alla andra sektorer och delar av Orvonton kretsar runt Uversa, och en del av förvirringen hos stjärnforskarna på Urantia uppstår av de illusioner och relativa förvrängningar som åstadkoms av följande mångahanda rotationsrörelser:

15:3.8 (168.4) 1. Urantias rotation kring sin sol.

15:3.9 (168.5) 2. Ert solsystems kretslopp kring kärnan av den före detta nebulosan Andronover.

15:3.10 (168.6) 3. Stjärnfamiljen Andronovers och med den förenade svärmars rotation kring det sammansatta rotations- och gravitationscentret i stjärnmolnet Nebadon.

15:3.11 (168.7) 4. Det lokala stjärnmolnet Nebadons och dess associerade skapelsers rotation kring sin mindre sektors centrum i Skytten.

15:3.12 (168.8) 5. De hundra mindre sektorernas, medräknat Skyttens, rotation kring sin större sektor.

15:3.13 (168.9) 6. De tio större sektorernas, de så kallade stjärnförskjutningarnas, kretslopp kring Orvontons högkvarter Uversa.

15:3.14 (168.10) 7. Orvontons och de sex associerade superuniversernas rörelse runt Paradiset och Havona, processionen moturs av superuniversernas rymdnivå.

15:3.15 (168.11) Dessa mångahanda rörelser är av flera slag: Rymdbanorna för er planet och ert solsystem är medärvda, tillhörande tillkomsten. Orvontons absoluta rörelse moturs är också medärvd, tillhörande totaluniversums arkitektoniska planer. Men de mellanliggande rörelserna är av blandat ursprung, och de beror till en del på den strukturella segmenteringen av materia-energi till superuniverserna och till en del är de ett resultat Paradisets kraftorganisatörers intelligenta och ändamålsenliga verksamhet.

15:3.16 (168.12) Lokaluniverserna är närmare varandra ju närmare Havona de är belägna; kretsarna är större till antalet, och de ligger oftare ovanpå varandra, skikt på skikt. Men längre ut från det eviga centret finns det allt färre system, skikt, kretsar och universer.

4. Nebulosorna — universernas anfäder

15:4.1 (169.1) Trots att skapandet och universernas organiserande evigt förblir under kontroll av de infinita Skaparna och deras kompanjoner, framskrider hela fenomenet enligt en föreskriven teknik och i överensstämmelse med gravitationslagarna för kraft, energi och materia. Men det finns något av ett mysterium förenat med den universella kraftladdningen i rymden; vi förstår helt organiserandet av

de materiella skapelserna från det ultimatoniska stadiet och vidare, men vi förstår inte fullt ultimatonernas kosmiska förhistoria. Vi är övertygade om att dessa förstadiiekrafter har ett ursprung i Paradiset emedan de ständigt löper genom den genomströmmade rymden exakt längs Paradisets gigantiska huvudlinjer. Fastän den inte reagerar för Paradisets gravitation, reagerar denna rymdens kraftladdning, förstadiet till all materialisation, alltid för nedre Paradisets närvaro; uppenbarligen går dess strömkrets in och ut genom nedre Paradisets centrum.

15:4.2 (169.2) Paradisets kraftorganisatörer förvandlar rymdens kraftresurser till urkraft och utvecklar denna förmateriella potential till den fysiska verklighetens primära och sekundära energimanifestationer. När denna energi uppnår nivåer som reagerar för gravitationen inträder styrkeledarna på scenen med sina medarbetare från superuniversumförvaltningen och påbörjar sina ändlösa manipulationer avsedda att etablera de mångahanda styrkekretsarna och energikanalerna i tidens och rymdens universer. Sålunda uppkommer fysisk materia i rymden, och så är scenen färdig för inledandet av universumorganisering.

15:4.3 (169.3) Denna segmentering av energin är ett fenomen som aldrig har blivit klarlagt av Nebadons fysiker. Deras huvudsakliga svårighet ligger i att Paradisets kraftorganisatörer är relativt otillgängliga, ty fastän de levande styrkeledarna är kompetenta att behandla rymdenergi, har de inte den minsta uppfattning om ursprunget till de energier de så skickligt och intelligent manipulerar.

15:4.4 (169.4) Paradisets kraftorganisatörer är nebulosornas upphovspersoner; de kan kring sin rymdnärvaro sätta igång de

väldiga kraftcykloner som, då de en gång har startats, aldrig kan stoppas eller begränsas förrän de allt genomströmmande krafterna har mobiliserats för den slutliga uppkomsten av universummateriens ultimatoniska enheter. Sålunda får spiral- och andra nebulosor sin tillvaro, moderhjulen för solarna med direkt ursprung samt deras olika system. I yttre rymden kan man se tio olika former av nebulosor, faser av primär universumevolution, och dessa vidsträckta energihjul hade samma ursprung som dem i de sju superuniverserna.

15:4.5 (169.5) Nebulosor varierar mycket is storlek vilket resulterar i att deras stjärn- och planetavkomlingars antal och totalmassa också varierar. En solformande nebuloa strax norr om Orvontons gränser, men inom superuniversernas rymdnivå, har redan gett upphov till ungefär fyrtiotusen solar, och moderhjulet kastar ännu av sig solar av vilka majoriteten är till storleken många gånger er sol. Några av de större nebulosorna i yttre rymden ger upphov till så många som hundra miljoner solar.

15:4.6 (169.6) Nebulosorna hör inte direkt till någon av de administrativa enheterna, såsom mindre sektorer eller lokala universer, fastän några lokala universer har organiserats av beståndsdelarna i en enskild nebuloa. Varje lokalt universum omfattar, oberoende av sitt nebulosaförhållande, exakt en hundratusendedel av ett superuniversums totala energiladdning, ty energin är inte organiserad enligt nebulosor — den är universellt fördelad.

15:4.7 (170.1) Inte alla spiralnebulosor deltar i solalstring. En del har bibehållit kontrollen över många av sina åtskilda stjärnavkommor, och deras spiralformade utseende förorsakas av att deras solar

passerar ut ur nebulosaarmen i tät formation men återkommer längs skilda vägar, vilket gör det lätt att observera dem på ett ställe men svårare att se dem när de är vitt utspridda på sina återvägar längre ut och borta från nebulosans arm. Det finns inte många solbildande nebulosor som är aktiva i Orvonton för närvarande, fastän Andromeda som ligger utanför det bebodda superuniversumet är mycket aktiv. Denna långt avlägsna nebulosa är synlig för blotta ögat, och då ni betraktar den, stanna upp och betänk att ljuset ni ser lämnade dessa avlägsna solar för nästan en miljon år sedan.

15:4.8 (170.2) Vintergatans galax består av ett väldigt stort antal före detta spiral- och andra nebulosor, och många av dem har fortfarande kvar sin ursprungliga form. Men som resultat av inre katastrofer och yttre dragningskrafter har mången undergått en sådan deformation och omgruppering att dessa enorma anhopningar har börjat se ut som jättelika lysande massor av blossande solar, såsom det Magellanska molnet. Den sfäriska typen av stjärnsvärmar är förhärskande nära Orvontons yttre gränser.

15:4.9 (170.3) De vidsträckta stjärnmolnen i Orvonton borde ses som enskilda anhopningar av materia jämförbara med de separata nebulosor som kan observeras i rymdregionerna utanför Vintergatans galax. Många av de så kallade stjärnmolnen i rymden består emellertid endast av gasformigt material. Energipotentialen i dessa stjärnvärldens gasmoln är otroligt stor, och en del av den tas upp av närbelägna solar och återsänds till rymden som solutsrömningar.

5. Rymdkropparnas ursprung

15:5.1 (170.4) Huvuddelen av den massa som solarna och planeterna i ett superuniversum består av härstammar från nebulosahjulen; en mycket liten del av superuniversernas massa är organiserad genom styrkeledarnas direkta verksamhet (så som vid konstruktionen av de arkitektoniska sfärerna), fastän en ständigt varierande mängd materia får sin början i den öppna rymden.

15:5.2 (170.5) Beträffande sitt ursprung kan majoriteten av solarna, planeterna och de övriga sfärerna klassificeras i en av följande tio grupper:

15:5.3 (170.6) 1. *Koncentriska kontraktionsringar.* Inte alla nebulosor är spiralformade. Mången väldig nebulosa undergår förtätning genom bildandet av mångfaldiga ringar, i stället för att klyvas till ett dubbelstjärnsystem eller utvecklas som en spiral. Under långa perioder uppträder en sådan nebulosa som en enorm centralsol omgiven av talrika jättelika moln av materiaformationer som kretsar runt den och ser ut som ringar.

15:5.4 (170.7) 2. *Utkastade stjärnor* omfattar de solar som har slungats ut från de stora moderhjulen av högt upphettade gaser. De är inte utslungade som ringar utan i höger- och vänstervridna processioner. Det finns också utkastade stjärnor av annat ursprung än från spiralnebulosor.

15:5.5 (170.8) 3. *Planeter uppkomna av gravitationsexplosioner.* När en sol föds av en spiralformad eller strimlad nebulosa slungas den inte sällan ut på ett avsevärt avstånd. En sådan sol är i hög grad gasformig, och senare efter att den har kallnat och förtätats något kan det hända att den kretsar nära någon enorm materiamassa, en jättelik

sol eller en mörk ö i rymden. Ett sådant närmande är kanske inte tillräckligt nära för att medföra en kollision, men dock tillräckligt nära för att dragningskraften från den större kroppen skall sätta igång flodvågsliknande konvulsioner i den mindre, och sålunda påbörja en serie av flodvågsliknande omvälvningar som sker samtidigt på motsatta sidor av solen med konvulsioner. Då de är som störst producerar dessa exploderande utbrott en serie olika stora anhopningar av materia som kan slungas bortom gränser för den erupterande solens gravitationsfälts förmåga att återuppta dem, och de blir sålunda stabiliserade i sina egna banor kring en av de två kroppar som berörs av denna händelse. Senare förenar sig de större ansamlingarna av materia och drar så småningom till sig de mindre kropparna. På detta sätt får många fasta planeter i de mindre systemen sin uppkomst. Ert eget solsystem hade just en sådan tillkomst.

15:5.6 (171.1) 4. *Centrifugala planetdöttrar*. Enorma solar som befinner sig i vissa stadier av utveckling börjar, om deras rotationshastigheter storligen accelererar, slunga av sig stora mängder materia som senare kan samlas för att bilda små världar som fortsätter att kretsa kring sin modersol.

15:5.7 (171.2) 5. *Sfärer uppkomna av gravitationsunderskott*. Det finns en kritisk gräns för storleken av enskilda stjärnor. När en sol uppnår denna gräns, såvida inte rotationshastigheten avtar, är den dömd att splittras; då inträffar en solfission och en ny dubbelstjärna av detta slag föds. Talrika nya planeter kan senare bildas som en biprodukt till denna gigantiska splittring.

15:5.8 (171.3) 6. *Kontraktionsstjärnor.* I de mindre systemen drar den största yttre planeten ibland till sig sina grannplaneter, medan de planeter som är nära solen börjar sin terminala dykning. I ert solsystem skulle ett sådant slut betyda att de fyra inre planeterna skulle slukas av solen, medan den största planeten Jupiter skulle bli mycket förstörd efter att ha fångat in de återstående världarna. Ett sådant slut för ett solsystem skulle resultera i uppkomsten av två närbelägna men olika solar, som är ett sätt på vilket dubbelstjärnor bildas. Sådana katastrofer är ovanliga med undantag för utkanterna av superuniversernas stjärnanhopningar.

15:5.9 (171.4) 7. *Kumulativa sfärer.* Från de stora mängder materia som kretsar i rymden kan små planeter så småningom hopa sig. De växer genom tillskott av meteoriter och genom mindre kollisioner. I vissa av rymdens sektorer gynnar förhållandena sådana former av planetuppkomst. Mången bebodd värld har haft en sådan födelsehistoria.

15:5.10 (171.5) En del av de kompakta mörka öarna är ett direkt resultat av tillskott på energi som undergår omvandling i rymden. En annan grupp av dessa mörka öar har kommit till genom anhopningen av enorma mängder kall materia, endast fragment och meteoriter, som cirkulerar i rymden. Sådana ansamlingar av materia har aldrig varit heta, och med undantag för tätheten är de till sammansättningen mycket lika Urantia.

15:5.11 (171.6) 8. *Utbrunna solar.* En del av de mörka öarna i rymden är utbrunna isolerade solar; de har utstrålat all tillgänglig rymdenergi. De organiserade materiaenheter närmar sig full täthet, verkligen

fullständig konsolidering; och det fordras tidsålder efter tidsålder för sådana enorma massor av högt förtätad materia att återuppladdas i rymdens strömkretsar och sålunda, som följd av en kollision eller annan lika återupplivande kosmisk händelse, förberedas för nya cykler av universumfunktion.

15:5.12 (171.7) 9. *Kollisionssfärer*. I de regioner där det finns tätare svärmar är kollisioner inte ovanliga. En sådan astronomisk omfördelning åtföljs av enorma energiförändringar och materiaomvandlingar. Kollisioner som involverar döda solar är egendomligt inflytelserika i skapandet av vittomfattande energifluktuationer. Stora spillror från kollisionerna utgör ofta den materiella kärnan för de planetkroppar som senare bildas och som lämpar sig för dödliga att bo på.

15:5.13 (172.1) 10. *Arkitektoniska världar*. Detta är de världar som har byggts enligt planer och specifikationer för något speciellt ändamål, såsom Salvington, högkvarteret i ert lokaluniversum, och Uversa, säte för regeringen i vårt superuniversum.

15:5.14 (172.2) Det finns talrika andra förfaranden för att utveckla solar och åtskilja planeter, men de föregående förfaringssätten antyder de metoder med vilka det stora flertalet av stjärnsystem och planetfamiljer har kommit till. Om man ville beskriva alla de förfaranden som förekommer vid stjärnomvandling och planetutveckling skulle detta fordra en beskrivning av närmare hundra olika sätt för solars uppkomst och planeters ursprung. När era stjärnforskare mönstrar himlarna kommer de att observera fenomen som antyder alla dessa stjärneevolutionsmetoder, men de kommer

sällan att finna bevis för uppkomsten av dessa små icke-lysande ansamlingar av materia som tjänar som bebodda planeter, de viktigaste av de omfattande materiella skapelserna.

6. Sfärerna i rymden

15:6.1 (172.3) Oberoende av ursprung kan rymdens sfärer klassificeras i följande huvudgrupper:

15:6.2 (172.4) 1. Solarna — stjärnorna i rymden.

15:6.3 (172.5) 2. De mörka öarna i rymden.

15:6.4 (172.6) 3. Mindre rymdkroppar — kometer, meteoriter och småplaneter.

15:6.5 (172.7) 4. Planeterna, inklusive de bebodda världarna.

15:6.6 (172.8) 5. Arkitektoniska sfärer — världar gjorda enligt beställning.

15:6.7 (172.9) Med undantag för de arkitektoniska sfärerna har alla rymdkroppar haft en evolutionär uppkomst, evolutionär i den meningen att de inte har fått sin tillvaro genom ett dekret från Gudomen, evolutionär i den meningen att Guds skapande handlingar har utvecklats av ett tid-rymd-förfarande genom verksamheten av många av Guds skapade och eventuella intelligenser.

15:6.8 (172.10) *Solarna*. Dessa är rymdens stjärnor i alla sina olika stadier av tillvaro. Några är ensamma evolverande rymdsystem; andra är dubbelstjärnor, planetsystem som sammandras eller försvinner. Stjärnorna i rymden existerar i inte mindre än tusen olika tillstånd och

stadier. Ni är bekanta med solar som utstrålar ljus tillsammans med värme; men det finns också solar som lyser utan värme.

15:6.9 (172.11) De biljoner och biljoner år som en vanlig sol fortsätter att ge ut värme och ljus åskådliggör väl den stora energimängd som varje enhet av materia innehåller. Den verkliga energimängden lagrad i dessa osynliga partiklar av fysisk materia är så gott som omöjlig att föreställa sig. Och denna energi blir nästan helt tillgänglig som ljus när den utsätts för det enorma värmetrycket och därmed förenade energiaktiviteter som förekommer i det inre av de blossande solarna. Ytterligare andra förhållanden gör det möjligt för dessa solar att omforma och sända vidare mycket av den rymdenergi som kommer till dem längs de etablerade strömkretsarna i rymden. Många faser av fysisk energi och alla former av materia dras till, och senare distribueras av, soldynamorna. På detta sätt tjänar solarna som lokala acceleratorer för energins cirkulation och verkar som automatiska stationer för styrkekontroll.

15:6.10 (172.12) Superuniversumet Orvonton upplyses och uppvärms av mer än tio biljoner blossande solar. Dessa solar är stjärnorna i ert observerbara astronomiska system. Mer än två biljoner är för avlägsna och för små för att någonsin kunna ses från Urantia. Men i totaluniversumet finns det lika många solar som det finns vattenglas i ert världs oceaner.

15:6.11 (173.1) *De mörka öarna i rymden.* Detta är de döda solarna och andra stora anhopningar av materia utan ljus och värme. De mörka öarna är ibland enorma till sin massa och de inverkar kraftfullt på jämvikten i universumet och på manipulerandet av energin. Tätheten i en del av dessa väldiga massor är nära nog otrolig. Och

denna stora koncentration av massa gör det möjligt för dessa mörka öar att fungera som kraftfulla balanshjul, som håller omfattande grannsystem effektivt tyglade. De upprätthåller gravitationens styrkebalans i många konstellationer; många fysiska system som annars snabbt skulle dyka till förstörelse i närbelägna solar hålls tryggt i gravitationsgreppet av dessa skyddande mörka öar. Det är på grund av denna funktion som vi kan lokalisera dem noggrant. Vi har mätt gravitationsdraget från de lysande himlakropparna, och därför kan vi kalkylera de mörka rymdkropparnas exakta storlek och läge vilka så effektivt fungerar för att hålla ett givet system stadigt på dess kurs.

15:6.12 (173.2) *Mindre rymdkroppar.* Meteorerna och andra små materiepartiklar som cirkulerar och evolverar i rymden utgör en enorm anhopning av energi och materiell substans.

15:6.13 (173.3) Mången komet är en oetablerad vild avkomma från solarnas moderhjul, och de kommer så småningom under den centrala styrande solens kontroll. Kometer har också talrika andra ursprung. En komets svans vänder sig bort från den attraherande kroppen eller solen som följd av den elektriska reaktionen i dess starkt expanderade gaser och som följd av det faktiska trycket av ljus och andra energier som flödar ut från solen. Detta fenomen utgör ett av de positiva bevisen för ljusets och dess associerade energiers realitet; det visar att ljuset har vikt. Ljus är en verklig substans, inte bara vågor i en hypotetisk eter.

15:6.14 (173.4) *Planeterna.* Dessa är de större materiaanhopningar som följer en bana kring en sol eller någon annan rymdkropp; de

varierar i storlek från småplaneter till enorma gasformiga, vätskeformiga eller fasta sfärer. De kalla världar som har byggts upp av ansamlingen av material som flyter omkring i rymden är de mera idealiska planeterna för intelligenta invånare att bo på, när de råkar stå i lämplig relation till en närbelägen sol. De döda solarna är som regel inte lämpade för liv; de är vanligen för långt borta från en levande, blossande sol, och dessutom är de alldeles för massiva; gravitationen på deras yta är väldig.

15:6.15 (173.5) I ert superuniversum är inte ens en kall planet av fyrtio beboelig för varelser av er klass. Och naturligtvis är de superheta solarna och de iskalla avlägsna världarna olämpliga att hysa högre liv. I ert solsystem är för närvarande endast tre planeter lämpade att hysa liv. Urantia är till sin storlek, sin täthet och sitt läge i många avseenden idealisk för människor att bo på.

15:6.16 (173.6) Lagarna för den fysiska energins beteende är i grunden universella, men lokala inflytanden har mycket att göra med de fysiska förhållanden som råder på enskilda planeter och i lokala universer. En nästan ändlös variation av skapade varelser och andra levande manifestationer kännetecknar rymdens otaliga världar. Det finns emellertid likhet på vissa punkter i en grupp av världar associerade i ett givet system, samtidigt som också varje universum har sitt mönster för intelligent liv. Det finns fysiskt släktskap mellan de planetariska system som hör till samma fysiska strömkrets och som nära följer varandra i det ändlösa kretsloppet längs universernas cirkel.

7. De arkitektoniska sfärerna

15:7.1 (174.1) Medan regeringen för varje superuniversum presiderar nära centret av de evolutionära universerna i dess rymdsegment, verkar den i en värld som har gjorts enligt beställning och befolkas av ackrediterade personligheter. Dessa högkvartersvärldar är arkitektoniska sfärer, rymdkroppar särskilt konstruerade för sitt speciella ändamål. Förutom att de får del av ljuset från närbelägna solar är dessa sfärer självständigt upplysta och uppvärmda. Var och en har en sol som avger ljus utan värme, liksom Paradisets satelliter, medan var och en förses med värme genom vissa energiströmmar som cirkulerar nära sfärens yta. Dessa högkvartersvärldar hör till ett av de större systemen beläget nära det astronomiska centret för respektive superuniversum.

15:7.2 (174.2) Tiden är standardiserad i superuniversernas högkvarter. Standarddagen i superuniversumet Orvonton motsvarar nästan trettio dagar av Urantia-tid, och Orvonton-året motsvarar hundra standarddagar. Detta Uversa-år är standard i det sjunde superuniversumet, och det är tjugotvå minuter kortare än tretusen dagar av Urantia-tid, omkring åtta och en femtedel av era år.

15:7.3 (174.3) Högkvartersvärldarna i de sju superuniverserna får del av Paradisets natur och storslagenhet, deras centrala, perfekta förebild. I verkligheten är alla högkvartersvärldar paradisiska. De är faktiskt himmelska boningar, och de tilltar i materiell storlek, morontiaskönhet och andlig härlighet från Jerusem till den centrala Ön. Och alla satelliter till dessa högkvartersvärldar är också arkitektoniska världar.

15:7.4 (174.4) De olika högkvartersvärldarna är utrustade med varje fas av materiell och andlig skapelse. Alla slags av materiella, morontiella och andliga varelser känner sig som hemma i dessa universernas mötesplatsvärldar. När de dödliga varelserna stiger uppåt i universumet och övergår från de materiella till de andliga rikena förlorar de aldrig sin uppskattning och sitt tycke för sina tidigare existensnivåer.

15:7.5 (174.5) *Jerusem*, högkvartersvärlden i ert lokalsystem Satania har sina sju övergångskulturvärldar, och kring var och en kretsar sju satelliter, bland dem de sju mansonivärldarna för morontiauppehåll, människans första boplats efter det dödliga livet. Så som termen himmel har använts på Urantia har den ibland avsett dessa sju mansonivärldar, varvid den första mansonivärlden har kallats den första himlen och så vidare till den sjunde.

15:7.6 (174.6) *Edentia*, högkvarteret i er konstellation Norlatiadek har sina sjuttio satelliter för socialiserande kultur och utbildning där de uppstigande vistas efter att ha genomgått Jerusems program för personlighetens mobilisering, förenande och förverkligande.

15:7.7 (174.7) *Salvington*, huvudstaden i Nebadon, ert lokaluniversum, är omgiven av tio klungor av universitet med fyrtionio sfärer i varje. Här blir människan förändligad, sedan hon socialt har anpassat sig i konstellationen.

15:7.8 (174.8) *Uminor den tredje*, högkvarteret i er mindre sektor Ensa, är omgivet av sju sfärer för de högre fysiska studierna av det uppstigande livet.

15:7.9 (174.9) *Umajor den femte*, högkvarteret i er större sektor Splandon, är omgivet av sjuttio sfärer för den allt mera krävande

intellektuella träningen i superuniversumet.

15:7.10 (175.1) *Uversa*, högkvarteret i Orvonton, ert superuniversum, är omedelbart omgivet av de sju högre universiteten för avancerad andlig utbildning av uppstigande viljevarelser. Var och en av dessa sju klungor av förunderliga sfärer består av sjuttio specialiserade världar som innehåller tusentals och åter tusentals av rikligt försedda institutioner och organisationer som ägnar sig åt universumutbildning och andekultur, och där pilgrimerna från tiden utbildas och examineras på nytt som förberedelse inför sin långa färd till Havona. De anländande pilgrimerna från tiden tas alltid emot i dessa associerade världar, men de avresande graduerade sänds alltid iväg till Havona direkt från Uversas stränder.

15:7.11 (175.2) *Uversa* är det andliga och administrativa högkvarteret för ungefär en biljon bebodda eller beboeliga världar. Härligheten, storslagenheten och fulländningen av Orvontons huvudstad överträffar varje underverk i tidens och rymdens skapelser.

15:7.12 (175.3) Om alla projekterade lokala universer och deras beståndsdelar vore etablerade skulle det finnas något mindre än femhundra miljarder arkitektoniska världar i de sju superuniverserna.

8. Kontroll och reglering av energi

15:8.1 (175.4) Superuniversernas högkvartersvärldar är så konstruerade att de kan fungera som effektiva regulatorer av styrka och energi för de olika sektorerna; de tjänar som fokus för styrandet av energi till sina beståndsdelar, lokaluniverserna. De utövar ett

mäktigt inflytande över balansen och kontrollen av de fysiska energier som cirkulerar genom den organiserade rymden.

15:8.2 (175.5) Reglerande funktioner utövas också av superuniversernas styrkecentra och fysiska övervakare, levande och semilevande intelligenta väsen som har danats för detta speciella ändamål. Dessa styrkecentra och övervakare är svåra att förstå sig på; de lägre klasserna är inte viljemässiga, de har ingen vilja, de väljer inte, deras funktioner är mycket intelligenta men uppenbarligen automatiska och inneboende i deras högt specialiserade organisation. Superuniversernas styrkecentra och fysiska övervakare tar hand om styrningen och delvis kontrollen av de trettio energisystem som utgör gravitaområdet. De strömkretsar för fysisk energi som administreras av Uversas styrkecentra fordrar litet över 968 miljoner år för att fullborda ett varv runt superuniversumet.

15:8.3 (175.6) Evolverande energi har substans; den har vikt, fast vikten alltid är relativ beroende på rotationshastighet, massa och antigravitation. Massan i materien tenderar att hämma energins hastighet; och den varsomhelst närvarande energihastigheten motsvarar: utgångshastigheten, minskad av fördröjande massa som möts under färden, samt ökad med den reglerande funktionen av superuniversumets levande energiövervakare och den fysiska inverkan av närbelägna högt upphettade eller kraftigt laddade rymdkroppar.

15:8.4 (175.7) Den universella planen för uppehållandet av jämvikt mellan materia och energi gör det nödvändigt att ständigt bilda och bryta ned de mindre materiella enheterna. Universums Styrkeledare

har förmåga att koncentrera och kvarhålla eller utvidga och befria varierande mängder av energi.

15:8.5 (175.8) Om den fördröjande inverkan fortsatte tillräckligt länge skulle gravitationen till slut omvandla all energi till materia, om det inte vore för två faktorer: för det första på grund av energiövervakarnas antigravitationsinflytanden, och för det andra emedan organiserad materia tenderar att upplösas under vissa förhållanden, som påträffas i mycket heta stjärnor och under vissa egendomliga förhållanden i rymden nära kraftigt energiladdade kalla kroppar av förtätad materia.

15:8.6 (176.1) När anhopningen av massa blir för stor och hotar att sätta energin ur balans, att tömma de fysiska styrkeströmkretsarna, ingriper de fysiska övervakarna såvida inte gravitationens egen fortsatta tendens att övermaterialisera energi går om intet genom att det inträffar en kollision mellan rymdens döda jättar, vilket sålunda på ett ögonblick fullständigt skingrar gravitationens ackumulerade anhopningar. Vid dessa kollisioner omvandlas plötsligt enorma massor av materia till den ovanligaste formen av energi, och kampen för universell jämvikt börjar på nytt. Slutligen blir de större fysiska systemen stabiliserade, fysiskt stadgade, och svingas in i superuniversernas balanserade och etablerade kretsar. Efter denna händelse inträffar inga fler kollisioner eller andra förödande katastrofer i dessa etablerade system.

15:8.7 (176.2) Under tider av överskottsenergi förekommer det styrkestörningar och värme fluktuationer åtföljda av elektriska manifestationer. Under tider av energiunderskott ökar materians tendenser att samla sig, koncentreras och frigöra sig från kontroll i de

mera ömtåligt balanserade kretsarna, vilket resulterar i flodvågsliknande eller kollisionsbetonade justeringar som snabbt återställer balansen mellan cirkulerande energi och mera konkret stabiliserad materia. Att förutsäga och i övrigt förstå ett sådant sannolikt beteende bland de blossande solarna och de mörka öarna i rymden är en av uppgifterna för de himmelska stjärnforskarna.

15:8.8 (176.3) Vi kan identifiera de flesta lagar som styr jämvikten i universum och förutse mycket som gäller stabiliteten i universum. Våra prognoser är praktiskt taget tillförlitliga, men vi möter ständigt vissa krafter som inte helt följer de lagar vi känner till om energikontroll och materiens beteende. Möjligheten att förutsäga alla fysiska fenomen blir allt svårare ju längre från Paradiset och ut i universerna vi kommer. Då vi passerar bortom gränserna för Paradishärskarnas personliga förvaltning, möter oss en allt större oförmåga att beräkna enligt etablerade normer och förvärvad erfarenhet i samband med observationer som uteslutande gäller fysiska fenomen i de närbelägna astronomiska systemen. Även i de sju superuniversernas världar lever vi mitt ibland de kraftverksamheter och energireaktioner som genomströmmar alla våra domäner och sträcker sig vidare i förenat jämviktsläge ut genom alla regioner i yttre rymden.

15:8.9 (176.4) Ju längre ut vi far desto säkrare stöter vi på dessa varierande och oförutsägbara fenomen som är så ofelbart karakteristiska för Absolutens och de erfarenhetsmässiga Gudomarnas ofattbara närvaroutföranden. Och dessa fenomen måste tyda på någon universell övervakning av allting.

15:8.10 (176.5) Superuniversumet Orvonton tycks nu vara på neddrift; de yttre universerna ser ut att vara på uppdrift för enastående, framtida aktiviteter; centraluniversumet Havona är evigt stabiliserat. Gravitation och avsaknad av värme (köld) organiserar och håller samman materia; värme och antigravitation bryter upp materia och förlöser energi. De levande styrkeledarna och kraftorganisatörerna är hemligheten med den speciella kontrollen och intelligenta styrningen av de ändlösa omvandlingarna när universer bildas, upplöses och nybildas. Nebulosor kan skinngas, solar brinna ut, system försvinna och planeter förgås, men universerna slits inte ut.

9. Superuniversernas strömkretsar

15:9.1 (176.6) Paradisets universella strömkretsar genomströmmar verkligen världarna i de sju superuniverserna. Dessa närvarokretsar är: den Universelle Faderns personlighetsgravitation, den Evige Sonens andliga gravitation, Samverkarens sinnesgravitation och den eviga Öns materiella gravitation.

15:9.2 (177.1) Förutom de universella paradiskretsarna och uttrycken för Absolutens och de erfarenhetsmässiga Gudomarnas närvaro fungerar det inom superuniversernas rymdnivå endast två fördelningar av energiströmkretsar eller styrkesegment: superuniversernas strömkretsar och lokaluniversernas strömkretsar.

15:9.3 (177.2) *Superuniversernas strömkretsar:*

15:9.4 (177.3) 1. Den förenhetligande intelligensströmkretsen som åstadkoms av en av Paradisets Sju Härskarandar. Det kosmiska

sinnets krets är begränsad till ett enskilt superuniversum.

15:9.5 (177.4) 2. Strömkretsen för återspeglings tjänsten som de sju Återspeglade Andarna i varje superuniversum står för.

15:9.6 (177.5) 3. Mysterieledsagarnas hemliga strömkretsar som på något sätt är förenade med varandra och dirigerade via Divinington till den Universelle Fadern i Paradiset.

15:9.7 (177.6) 4. Kretsen för ömsesidig kommunikation mellan den Evige Sonen och hans Paradissöner.

15:9.8 (177.7) 5. Den Oändlige Andens blixtsnabba närvaro.

15:9.9 (177.8) 6. Paradisets utsändningar, Havonas rymdrapporter.

15:9.10 (177.9) 7. Styrkecentrens och de fysiska övervakarnas energiströmkretsar.

15:9.11 (177.10) *Lokaluniversernas strömkretsar:*

15:9.12 (177.11) 1. Paradissönernas utgivningsande, utgivningsvärldarnas Tröstare. Sanningens Ande, Mikael's ande på Urantia.

15:9.13 (177.12) 2. De Gudomliga Omvårdarnas strömkrets, lokaluniversernas Moderandar, den Heliga Anden i er värld.

15:9.14 (177.13) 3. Strömkretsen för förståndsomvårdnad i ett lokalt universum, medräknat den på många olika sätt fungerande närvaron av de biträdande sinnesandarna.

15:9.15 (177.14) När det utvecklas en sådan andlig harmoni i ett lokalt universum att dess enskilda och kombinerade strömkretsar inte kan särskiljas från motsvarande i superuniversumet, när en sådan likhet i verksamheten och enhet i omvårdnaden verkligen råder, då övergår lokaluniversumet omedelbart till ljusets och livets stadgade

strömkretsar och blir genast behörigt för inträde i det andliga förbundet för superskapelsens fulländade förening. Fordringarna för inträde i Dagarnas Fornas råd, medlemskap i superuniversumets förbund, är:

15:9.16 (177.15) 1. *Fysisk stabilitet*. Stjärnorna och planeterna i ett lokalt universum måste vara i jämvikt; perioderna för omedelbara omvandlingar av stjärnor måste vara över. Universumet måste framskrida längs ett klart spår; dess bana måste vara säkert och slutligt stabiliserad.

15:9.17 (177.16) 2. *Andlig lojalitet*. Det måste existera ett tillstånd av universellt erkännande av och lojalitet gentemot Guds Härskarson som presiderar över lokaluniversumets angelägenheter. Det måste ha uppkommit ett tillstånd av harmoniskt samarbete mellan de enskilda planeterna, systemen och konstellationerna i hela lokaluniversumet.

15:9.18 (177.17) Ert lokaluniversum räknas inte ens som hörande till den stabiliserade fysiska klassen i superuniversumet, än mindre som medlem av superstyrelsens erkända andliga familj. Fastän Nebadon inte ännu har representation i Uversa sänds vi i superuniversumets styrelse då och då på speciella uppdrag till dess världar, såsom även jag har kommit till Urantia direkt från Uversa. Vi ger all möjlig hjälp åt era ledare och härskare vid lösandet av deras svåra problem; vi önskar se ert universum kvalificerat för fullt inträde i superuniversumets familj av associerade skapelser.

10. Superuniversernas härskare

15:10.1 (178.1) Superuniversernas högkvarter är säte för det höga andliga styret över tidens och rymdens domäner. Superstyrets verkställande gren, som har sitt ursprung i Treenighetens Råd, leds direkt av en av den suprema övervakningens Sju Härskarandar, som sitter på paradisauktoritetens troner och administrerar superuniverserna genom de Sju Suprema Verkställarna stationerade på den Oändlige Andens sju speciella världar, Paradisets yttersta satelliter.

15:10.2 (178.2) Superuniversernas högkvarter är de ställen där de Återspeglade Andarna och Återspeglingsmedhjälparna vistas. Från denna halvvägsposition bedriver dessa underbara varelser sina väldiga återspeglingsoperationer och betjänar sålunda centraluniversumet ovan och lokaluniverserna nedan.

15:10.3 (178.3) Varje superuniversum presideras över av tre Dagarnas Forna, superstyrets förenade chefsverkställare. I den verkställande grenen av superstyret består personalen av sju olika grupper:

15:10.4 (178.4) 1. Dagarnas Forna.

15:10.5 (178.5) 2. Visdomens Fulländare.

15:10.6 (178.6) 3. Gudomliga Rådgivare.

15:10.7 (178.7) 4. Universella Censorer.

15:10.8 (178.8) 5. Mäktiga Budbärare.

15:10.9 (178.9) 6. De med Stor Auktoritet.

15:10.10 (178.10) 7. De utan Namn och Nummer.

15:10.11 (178.11) De tre Dagarnas Forna assisteras direkt av en kår på en miljard Visdomens Fulländare, med vilka tre miljarder Gudomliga Rådgivare är associerade. En miljard Universella Censorer är knutna

till administrationen i varje superuniversum. Dessa tre grupper är Jämlika Treenighetspersonligheter med direkt och gudomligt ursprung i Paradistreenigheten.

15:10.12 (178.12) De tre återstående klasserna, de Mäktiga Budbärarna, de med Stor Auktoritet och de utan Namn och Nummer är förhärlicade dödliga med uppstigningsbakgrund. De första i dessa klasser uppsteg och färdades genom Havona under Grandfandas dagar. Efter att ha uppnått Paradiset överfördes de till Finalitkåren, mottog Paradistreenighetens omfamning och anvisades därefter till den himmelska tjänsten hos Dagarnas Forna. Som en grupp är dessa tre klasser kända som Uppnåelsens Treenigade Söner, som har ett tvåfaldigt ursprung men nu är i treenighetstjänst. Sålunda vidgades superuniversumstyrets verkställande gren till att omfatta de evolutionära världarnas förhärlicade och fulländade barn.

15:10.13 (178.13) Det jämlika superuniversumrådet består av de sju tidigare nämnda verkställande grupperna och följande sektorhärskare och andra regionala övervakare:

15:10.14 (179.1) 1. Dagarnas Fulländade — härskarna över superuniversernas större sektorer.

15:10.15 (179.2) 2. Dagarnas Sentida — ledarna för superuniversernas mindre sektorer.

15:10.16 (179.3) 3. Dagarnas Förenade — Paradisets rådgivare åt lokaluniversernas härskare.

15:10.17 (179.4) 4. Dagarnas Trogna — Paradisets rådgivare åt konstellationsstyrets Högsta härskare.

15:10.18 (179.5) 5. Treenighetens Undervisande Söner, de som händelsevis befinner sig i tjänst vid superuniversumets högkvarter.

15:10.19 (179.6) 6. Dagarnas Eviga, de som av en händelse är närvarande vid superuniversumets högkvarter.

15:10.20 (179.7) 7. De sju Återspeglingsmedhjälparna — talesmän för de sju Återspeglade Andarna och genom dem representanter för Paradisets Sju Härskarandar.

15:10.21 (179.8) Återspeglingsmedhjälparna fungerar också som representanter för talrika andra grupper av varelser som har inflytande i superuniversernas styrelser, men som av olika orsaker inte för närvarande är fullt aktiva i individuellt avseende. Denna grupp omfattar: den Suprema Varelsens evolverande superuniversumpersonlighetsmanifestation, den Supremes Okvalificerade Övervakare, den Ultimates Kvalificerade Ståthållare, Majestons obenämnda kontaktåterspeglare och den Evige Sonens överpersonliga anderepresentanter.

15:10.22 (179.9) Vid nästan alla tider är det möjligt att finna representanter för alla grupper av skapade varelser i superuniversernas högkvartersvärldar. Det rutinmässiga arbetet i superuniverserna utförs av de mäktiga sekonaferna och andra medlemmar av den Oändlige Andens omfattande familj. I arbetet i dessa superuniversernas underbara centra för administration, kontroll, omvårdnad och verkställande rättskipning blandas förståndsvarelserna från varje sfär av universellt liv i effektiv tjänst, vis administration, kärleksfull omvårdnad och rättvis jurisdiktion.

15:10.23 (179.10) Superuniverserna upprätthåller inte någon sorts ambassadörsrepresentation; de är fullständigt isolerade från varandra. De känner till varandras angelägenheter endast genom den informationscentral som de Sju Härskarandarna upprätthåller i

Paradiset. Deras härskare arbetar i den gudomliga visdomens råd för sina egna superuniversers bästa oberoende av vad som må försiggå i andra sektioner av den universella skapelsen. Denna isolering av superuniverserna kommer att bestå ända tills koordineringen av dem uppnås av en mer fullständig förverkling av personlighetsöverhögheten hos den evolverande erfarenhetsmässiga Suprema Varelsen.

11. Den rådplägende församlingen

15:11.1 (179.11) Det är i sådana världar som Uversa där varelser som representerar fullkomlighetens envælde och evolutionens demokrati möts ansikte mot ansikte. Superstyrets verkställande gren har sitt ursprung i fullkomlighetens världar; den lagstiftande grenen härstammar från de evolutionära universernas blomning.

15:11.2 (179.12) Superuniversumets rådplägende församling är begränsad till högkvartersvärlden. Denna lagstiftande eller rådgivande församling består av sju kammare. Varje lokalt universum som har vunnit inträde i superuniversumets råd väljer en infödd representant till varje kammare. Dessa representanter väljs av sådana lokaluniversers höga råd från bland de uppstigande pilgrimer som har graduerats i Orvonton och som vistas i Uversa med tillstånd för transport till Havona. Mandatperioden är i medeltal omkring hundra år på superuniversums standardtid.

15:11.3 (180.1) Aldrig har jag fått vetskap om någon oenighet mellan Orvontons verkställande och Uversas rådsförsamling. Aldrig i vårt

superuniversums historia har det rådpläggande organet ännu någonsin antagit en rekommendation som superstyrets verkställande avdelningens har tvekat att utföra. Alltid har det rått det mest perfekta samspel och samförstånd i arbetet, vilket allt bevisar det faktum att evolutionära varelser verkligen kan nå upp till den fulländade vishetens höjder, vilket kvalificerar dem att umgås och samarbeta med personligheter av perfekt ursprung och gudomlig natur. Närvaron av de rådpläggande församlingarna i superuniversernas högkvarter uppenbarar visdomen i och förebådar den slutliga triumfen av den Universelle Faderns och hans Evige Sons hela vittomfattande evolutionära tanke.

12. De högsta domstolarna

15:12.1 (180.2) Då vi talar om Uversa-styrets verkställande och rådgivande grenar kan ni, från analogin med vissa former av civilförvaltning på Urantia, sluta er till att vi måste ha en tredje eller juridisk gren, och det har vi; men den har ingen särskild personal. Våra domstolar är sammansatta som följer: Som ordförande fungerar, beroende på fallets natur och allvarlighet, en Dagarnas Forne, en Visdomens Fulländare eller en Gudomlig Rådgivare. Bevismaterialet för eller emot en individ, en planet, ett system, en konstellation eller ett universum presenteras och tolkas av Censorerna. Försvaret av tidens barn och de evolutionära planeterna sköts av de Mäktiga Budbärarna, de officiella observatörerna från superuniversumstyret till lokaluniverserna och systemen. Den högre förvaltningens

inställning beskrivs av De med Stor Auktoritet. Och vanligen formuleras domstolsutslaget av en kommission av varierande storlek bestående av De utan Namn och Nummer tillsammans med lika många förståelsefulla personligheter valda från den rådgivande församlingen.

15:12.2 (180.3) Dagarnas Fornas domstolar är de höga appellationsdomstolarna för det andliga dömandet i superuniversumets alla deluniverser. Härskarsönerna i lokaluniverserna är de högsta i sina egna domäner; de är underställda superstyret endast i den mån de frivilligt överför ärenden för rådgivning eller domslut till Dagarnas Forna, med undantag för ärenden som berör utsläckandet av viljevarelser. Domslut fattas i lokaluniverserna, men domar som innebär förintelse av viljevarelser formuleras alltid på, och verkställs från, superuniversernas högkvarter. Lokaluniversernas Söner kan påbjuda överlevnad för den dödliga människan, men endast Dagarnas Forna kan som verkställare sitta till doms i ärenden som gäller evigt liv och död.

15:12.3 (180.4) I alla ärenden som inte fordrar rättegång, framläggandet av bevismaterial, fattar Dagarnas Forna eller deras medhjälpare beslut, och dessa utslag är alltid enhälliga. Vi har här att göra med fullkomlighetens råd. Det finns inga meningsskiljaktigheter eller minoritetsopinioner vid domsluten i dessa suprema och oöverträffliga domstolar.

15:12.4 (180.5) Med vissa få undantag utövar superstyrelserna domsrätt över alla ting och alla varelser i sina respektive domäner. Det går inte att överklaga superuniversummyndigheternas avgöranden och beslut emedan dessa representerar de samstämmiga opinionerna

hos Dagarnas Forna och den Härskarande som från Paradiset presiderar över ifrågavarande superuniversums ödesbestämmelse.

13. Sektorstyrelserna

15:13.1 (181.1) En *större sektor* omfattar omkring en tiondedel av ett superuniversum och består av hundra mindre sektorer, tio tusen lokala universer, omkring hundra miljarder beboeliga världar. Dessa större sektorer administreras av tre Dagarnas Fulländade, Suprema Treenighetspersonligheter.

15:13.2 (181.2) Dagarnas Fulländades domstolar är i mycket uppbyggda såsom motsvarande domstolar hos Dagarnas Forna, med undantag för att de inte har andlig domsrätt över sina världar. Arbetet i dessa större sektors styrelser har främst att göra med den intellektuella statusen i en vitt utspridd skapelse. De större sektorerna kvarhåller, dömer, behandlar och klassificerar, för rapportering till Dagarnas Fornas domstolar, alla de rutin- och förvaltningsärenden av betydelse för superuniversumet som inte direkt berör världarnas andliga administration eller förverkligandet av Paradishärskarnas planer för de dödligas uppstigande. Personalen i en större sektors styre skiljer sig inte från superuniversumpersonalen.

15:13.3 (181.3) Såsom Uversas magnifika satelliter ägnar sig åt er slutliga andliga förberedelse för Havona så är Umajor den femtes sjuttio satelliter hängivna er intellektuella utbildning och utveckling i superuniversumet. Här samlas från hela Orvonton de visa varelser som outtröttligt arbetar med att förbereda de dödliga från tiden för

deras fortsatta framskridande mot levnadsbanan i evigheten. Det mesta av denna träning av uppstigande dödliga sker i de sjuttio studievärldarna.

15:13.4 (181.4) Styrelserna för de *mindre sektorerna* leds av tre Dagarnas Sentida. Deras administration gäller främst den fysiska kontrollen, förenhetligandet, stabiliserandet och den rutinmässiga koordineringen av förvaltningen av lokaluniverserna i den mindre sektorn. Varje mindre sektor omfattar så många som hundra lokaluniverser, tio tusen konstellationer, en miljon system och omkring en miljard beboeliga världar.

15:13.5 (181.5) De mindre sektorernas högkvartersvärldar är storartade mötesplatser för de Ledande Fysiska Övervakarna. Dessa högkvartersvärldar omges av sju instruktionssfärer som bildar inträdesskolorna till superuniversumet och är utbildningscentra för fysisk och administrativ kunskap om universernas universum.

15:13.6 (181.6) Administratörerna i de mindre sektorernas styrelser står direkt under jurisdiktionen av de större sektorernas härskare. Dagarnas Sentida får alla observationsrapporter och koordinerar alla rekommendationer som kommer upp till ett superuniversum från Dagarnas Förenade, som är stationerade som Treenighetsobservatörer och rådgivare på högkvarterssfärerna i lokaluniverserna, och från Dagarnas Trogna som på samma sätt är knutna till de Högstas råd vid högkvarteren i konstellationerna. Alla sådana rapporter överförs till Dagarnas Fulländade i de större sektorerna, för att senare föras vidare till Dagarnas Fornas domstolar. Sålunda sträcker sig Treenighetens regim från lokaluniversernas konstellationer upp till

superuniversernas högkvarter. Högkvarteren i lokalsystemen har inte representanter för Treenigheten.

14. De sju superuniversernas syften

15:14.1 (181.7) Det finns sju huvudsakliga syften som framträder i utvecklingen av de sju superuniverserna. Varje huvudsyfte i superuniversernas evolution kommer att nå sitt högsta uttryck i endast ett av de sju superuniverserna, och därför har varje superuniversum en speciell funktion och en unik karaktär.

15:14.2 (182.1) Orvonton, det sjunde superuniversumet, det som ert lokaluniversum hör till, är känt huvudsakligen för sitt väldiga och överflödande utgivande av barmhärtig omvårdnad till världarnas dödliga. Det är berömt för det sätt på vilket rättvisan råder mildrad av barmhärtighet och makten härskar betingad av tålamod, medan uppoffringar i tiden villigt görs för att säkra stabiliteten i evigheten. Orvonton är en uppvisning av kärlek och barmhärtighet i universumform.

15:14.3 (182.2) Det är emellertid mycket svårt att beskriva vår uppfattning om den sanna naturen av det evolutionära syfte som framträder i Orvonton, men det kan antydvas genom att säga att vi i denna superskapelse känner att den kosmiska evolutionens sex unika syften, som manifesteras i de sex associerade superskapelserna, här blir förenade med varandra till en helhetsmening; och det är av den orsaken vi ibland har förmodat att Gud den Supremes evolverade och färdiga personalisering i en avlägsen framtid, och från Uversa,

kommer att härska över de fulländade sju superuniverserna i all den erfarenhetsmässiga majestäten av sin då uppnådda allsmäktiga suveräna makt.

15:14.4 (182.3) Liksom Orvonton är unik till sin natur och individuell till sin bestämmelse, så är också vart och ett av dess sex associerade superuniverser. En hel del av det som sker i Orvonton uppenbaras emellertid inte för er, och av dessa oavslöjade särdrag om livet i Orvonton är det många som kommer fullständigast till uttryck i något annat superuniversum. De sju syften med superuniversernas evolution fungerar överallt i alla sju superuniverser, men varje superskapelse kommer att fullständigast uttrycka endast ett av dessa syften. För att förstå mera av dessa syften med superuniverserna skulle det vara nödvändigt att uppenbara mycket av det som ni inte förstår, och även då skulle ni fatta endast litet. Hela denna berättelse ger endast en flyktig glimt av den enorma skapelse av vilken er värld och ert lokalsystem är en del.

15:14.5 (182.4) Er värld kallas Urantia, och den är nummer 606 i den planetariska gruppen, eller systemet, Satania. Detta system har för närvarande 619 bebodda världar, och dessutom håller över tvåhundra planeter på att utvecklas fördelaktigt för att bli bebodda världar någon gång i framtiden.

15:14.6 (182.5) Satania har en högkvartersvärld kallad Jerusem och är system nummer tjugofyra i konstellationen Norlatiadek. Er konstellation Norlatiadek består av hundra lokalsystem och har en högkvartersvärld kallad Edentia. Norlatiadek är nummer sjuttio i universumet Nebadon. Lokaluniversumet Nebadon består av hundra konstellationer och har en huvudstad som kallas Salvington.

Universumet Nebadon är nummer åttiofyra i den mindre sektorn Ensa.

15:14.7 (182.6) Den mindre sektorn Ensa består av ett hundra lokala universer och har en huvudstad kallad Uminor den tredje. Denna mindre sektor är nummer tre i den större sektorn Splandon. Splandon består av hundra mindre sektorer och har en högkvartersvärld kallad Umajor den femte. Det är den femte större sektorn i superuniversumet Orvonton, det sjunde segmentet av storuniversum. På så sätt kan ni lokalisera er planet i organisations- och administrationsschemat för universernas universum.

15:14.8 (182.7) Storuniversumnumret för er värld är 5.342.482.337.666. Det är registernumret i Uversa och i Paradiset, ert nummer i katalogen över bebodda världar. Jag vet också ert registernummer för fysiska sfärer, men det är så utomordentligt stort att det har föga praktisk betydelse för det dödliga sinnet.

15:14.9 (183.1) Er planet är medlem av ett enormt kosmos; ni hör till en närapå oändlig familj av världar, men er sfär administreras alldeles lika noggrant och vårdas alldeles lika kärleksfullt som om den vore den enda bebodda världen i hela tillvaron.

15:14.10 (183.2) [Framfört av en Universell Censor, med hemvist i Uversa]

Urantiaboken

<< [Kapitel 15](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 17](#) >>

Kapitel 16

De sju Härskarandarna

16:0.1 (184.1) PARADISETS Sju Härskarandar är den Oändlige Andens primära personligheter. I denna sjufaldiga skapande akt av att mångfaldiga sig själv uttömde den Oändlige Anden de associativa möjligheter som matematiskt ingår i den faktiska existensen av Gudomens tre personligheter. Om det hade varit möjligt att frambringa ett större antal Härskarandar så skulle de ha skapats, men i tre Gudomar ingår jämnt sju och endast sju associativa möjligheter. Och detta förklarar varför universum fungerar i sju stora block och varför talet sju är av grundläggande betydelse i dess organisation och administration.

16:0.2 (184.2) De Sju Härskarandarna har sålunda sitt ursprung i följande sju gestaltningar, som de också får sina individuella

karaktärsdrag från:

- 16:0.3 (184.3) 1. Den Universelle Fadern.
- 16:0.4 (184.4) 2. Den Evige Sonen.
- 16:0.5 (184.5) 3. Den Oändlige Anden.
- 16:0.6 (184.6) 4. Fadern och Sonen.
- 16:0.7 (184.7) 5. Fadern och Anden.
- 16:0.8 (184.8) 6. Sonen och Anden.
- 16:0.9 (184.9) 7. Fadern, Sonen och Anden.

16:0.10 (184.10) Vi vet mycket litet om Faderns och Sonens verksamhet vid skapandet av Härskarandarna. Uppenbarligen fick de sin tillvaro genom den Oändlige Andens personliga handlingar, men vi har uttryckligen blivit instruerade att både Fadern och Sonen deltog i deras tillkomst.

16:0.11 (184.11) Till sin andliga karaktär och natur är dessa Paradisets Sju Andar som en, men till alla andra identitetsaspekter är de mycket olika, och resultaten av deras verksamhet i superuniverserna är sådana att de individuella olikheterna hos var och en omisskännligen framgår. Alla senare planer för de sju segmenten i storuniversum — och även för motsvarande segment i yttre rymden — har betingats av olikheten i allt annat än det andliga hos dessa Sju Härskarandar för suprem och ultimat övervakning.

16:0.12 (184.12) Härskarandarna har många funktioner, men för närvarande är deras speciella domän den centrala övervakningen av de sju superuniverserna. Varje Härskarande upprätthåller ett enormt kraftfokushögkvarter som långsamt kretsar runt Paradisets periferi och alltid intar ett läge mittemot det superuniversum som direkt övervakas, och som ligger i paradisfokus för dess specialiserade

styrkekontroll och segmentella energidistribution. Radiegränslinjerna för varje superuniversum sammanlöper faktiskt just i den övervakande Härskarandens paradishögkvarter.

1. Förhållande till treenig Gudom

16:1.1 (185.1) Samskaparen, den Oändlige Anden, är nödvändig för att göra den odelade Gudomens treeniga personalisering fullständig. Denna trefaldiga personalisering av Gudomen innehåller av naturen en sjufaldig möjlighet att uttrycka sig individuellt och associativt; därför gjorde den efterföljande planen att skapa universer bebodda av intelligenta och potentiellt andliga varelser som vederbörligen uttrycker Fadern, Sonen och Anden, personaliseringen av de Sju Härskarandarna oundviklig. Vi har kommit att benämna den trefaldiga personaliseringen av Gudomen den *absoluta oundvikligheten*, medan vi brukar betrakta de Sju Härskarandarnas uppkomst som den *subabsoluta oundvikligheten*.

16:1.2 (185.2) Även om de Sju Härskarandarna knappast är ett uttryck för den *trefaldiga* Gudomen är de den eviga avbildningen av den *sjufaldiga* Gudomen, de aktiva och associativa funktionerna av Gudomens tre alltid existerande personligheter. Med, i och genom dessa Sju Andar kan den Universelle Fadern, den Evige Sonen eller den Oändlige Anden, eller vilka två som helst av dessa i förening fungera i nämnd egenskap. Då Fadern, Sonen och Anden verkar tillsammans, kan de fungera, och gör det verkligen, genom Härskarande nummer Sju, men inte som Treenighet. Enskilt och

tillsammans representerar Härskarandarna alla olika och möjliga gudumsfunktioner, en eller flera funktioner, men inte de kollektiva funktionerna, Treenighetens funktioner. Härskaranden Nummer Sju fungerar inte personligen i förhållande till Paradistreenigheten, och det är just därför han kan fungera *personligen* för den Suprema Varelsen.

16:1.3 (185.3) Men när de Sju Härskarandarna lämnar sina individuella säten för personlig makt och superuniversumauktoritet och samlas kring Samverkaren i den treeniga närvaron av Paradisgudomen, och där representerar de gemensamt den verksamma makten, visdomen och auktoriteten hos den odelade Gudomen — Treenigheten — för och i de evolverande universerna. En sådan paradisförening av det ursprungliga sjufaldiga uttrycket för Gudomen innefattar, bokstavligen omsluter, verkligen allting av varje egenskap och attityd hos de tre eviga Gudomarna inom Supremateten och Ultimateten. De Sju Härskarandarna omfattar praktiskt taget, då och där den Supreme-Ultimates verksamhetsområde med hänsyn till och inom totaluniversum.

16:1.4 (185.4) Så vitt vi kan se är dessa Sju Andar associerade med de gudomliga aktiviteterna som Gudomens tre eviga personer står för; vi finner inga bevis för en direkt association med den Absolutes tre eviga fasers verksamma närvaron. När de är associerade representerar Härskarandarna Paradisets Gudomar i det som i stort sett kan uppfattas som det finita verksamhetsområdet. Det kunde tänkas omfatta mycket som är ultimat men *inte* absolut.

2. Förhållande till den Oändlige Anden

16:2.1 (185.5) Precis så som den Evige och Ursprunglige Sonen uppenbaras genom de personer som utgör det ständigt ökande antalet gudomliga Söner, så uppenbaras den Oändlige och Gudomlige Anden genom de Sju Härskarandarnas kanaler och de med dem associerade andegrupperna. I centrernas centrum är det möjligt att närma sig den Oändlige Anden, men inte alla som når fram till Paradiset kan genast urskilja hans personlighet och differentierade närvaro; men alla som når centraluniversumet kan genast kommunicera, och gör det också, med en av de Sju Härskarandarna, med den som leder det superuniversum från vilket den nyanlända rymdpilgrimen härstammar.

16:2.2 (186.1) Till universernas universum talar Paradisfadern endast genom sin Son, medan han och Sonen verkar gemensamt endast genom den Oändlige Anden. Utanför Paradiset och Havona *talat* den Oändlige Anden endast med de Sju Härskarandarnas röster.

16:2.3 (186.2) Den Oändlige Anden utövar ett inflytande i form av *personlig närvaro* inom gränserna för Paradis-Havona-systemet; på andra håll utövas hans personliga andenärvaro av och genom en av de Sju Härskarandarna. I superuniverserna är därför det Tredje Ursprungets och Centrets andenärvaro i varje värld och i varje individ betingad av den unika naturen hos den övervakande Härskaranden för ifrågavarande segment av skapelsen. Omvänt löper de kombinerade linjerna för andekraft och intelligens inåt till Gudomens Tredje Person via de Sju Härskarandarna.

16:2.4 (186.3) De Sju Härskarandarna är gemensamt begåvade med det Tredje Ursprungets och Centrets suprema och ultimata egenskaper. Fastän var och en individuellt har del i denna utrustning, uppvisar de endast kollektivt egenskaperna allmakt, allvetande och allestädes närvaro. Ingen av dem kan fungera på detta sätt universellt; som individer och vid utövandet av dessa suprematetens och ultimatetens maktbefogenheter är var och en personligen begränsad till det superuniversum som står under hans direkta övervakning.

16:2.5 (186.4) Allt av det som har berättats för er om Samverkarens gudomlighet och personlighet gäller lika väl och fullt för de Sju Härskarandarna, som så effektivt distribuerar den Oändlige Anden till storuniversums sju segment i enlighet med sin gudomliga utrustning och på ett sätt som motsvarar deras olika och individuellt unika karaktärer. Det vore därför i sin ordning att för hela gruppen om sju använda vart och ett eller alla av den Oändlige Andens namn. Som grupp är de ett med Samverkaren på alla subabsoluta nivåer.

3. Härskarandarnas identitet och olikhet

16:3.1 (186.5) De Sju Härskarandarna är obeskrivliga varelser, men de är klart och definitivt personliga. De har namn, men vi föredrar att presentera dem med nummer. Som primära personaliseringar av den Oändlige Anden är de besläktade, men som primära uttryck för de sju möjliga associationerna av treenig Gudom är de väsentligen olika till naturen, och denna olikhet i deras natur bestämmer olikheterna i

skötseln av superuniverserna. De Sju Härskarandarna kan beskrivas som följer:

16:3.2 (186.6) *Härskarande nummer ett.* På ett speciellt och direkt sätt representerar denne Ande Paradisfadern. Han är en säregen och effektiv manifestation av den Universelle Faderns styrka, kärlek och visdom. Han är en nära medarbetare och himmelsk rådgivare till ledaren för Mysterieledsagarna, den varelse som förestår de Personaliserade Riktarnas högskola i Divinington. Då de Sju Härskarandarna är församlade är det alltid Härskarande nummer ett som talar för den Universelle Fadern.

16:3.3 (186.7) Denne Ande presiderar över det första superuniversumet, och samtidigt som han ofelbart uppvisar den gudomliga naturen hos en primär personalisering av den Oändlige Anden förefaller han att till karaktären mer speciellt likna den Universelle Fadern. Han står alltid i personlig förbindelse med de sju Återspeglade Andarna vid högkvarteret i det första superuniversumet.

16:3.4 (187.1) *Härskarande nummer två.* Denne Ande återger troget den makalösa naturen och charmerande karaktären hos den Evige Sonen, den förstfödde i hela skapelsen. Han är alltid nära förbunden med alla klasser av Guds Söner när än de råkar befinna sig i residensuniversumet individuellt eller i fröjdefull rådplägning. Vid alla möten mellan de Sju Härskarandarna talar han alltid för den Evige Sonen och som representant för denne.

16:3.5 (187.2) Denne Ande leder superuniversum nummer tvås öden och styr denna vida domän i stort sett såsom den Evige Sonen skulle

göra det. Han står alltid i förbindelse med de sju Återspeglande Andarna stationerade i det andra superuniversumets huvudstad.

16:3.6 (187.3) *Härskarande nummer tre.* Denne Andepersonlighet påminner speciellt om den Oändlige Anden, och han styr förehavandena och arbetet för många av den Oändlige Andens höga personligheter. Han leder deras möten och är nära förbunden med alla personligheter som har sitt ursprung uteslutande i det Tredje Ursprunget och Centret. När de Sju Härskarandarna är samlade till rådplägning är det Härskarande nummer tre som alltid talar för den Oändlige Anden.

16:3.7 (187.4) Denne Ande har ansvar för superuniversum nummer tre, och han administrerar angelägenheterna i detta segment i stort sett så som den Oändlige Anden skulle göra det. Han står alltid i förbindelse med de Återspeglande Andarna vid högkvarteret i det tredje superuniversumet.

16:3.8 (187.5) *Härskarande nummer fyra.* Denne Härskarande som har del i Faderns och Sonens kombinerade natur har det avgörande inflytandet beträffande planer och procedurer som rör både Fadern och Sonen i de Sju Härskarandarnas rådsförsamlingar. Denne Ande är den ledande övervakaren och rådgivaren för de uppstigande varelser som har uppnått den Oändlige Anden och sålunda blivit kandidater för att se Sonen och Fadern. Han vårdar sig om den enorma gruppen av personligheter som har sitt ursprung i Fadern och Sonen. När det blir nödvändigt att representera Fadern och Sonen i de Sju Härskarandarnas förening är det alltid Härskarande nummer fyra som talar.

16:3.9 (187.6) Denne Ande främjar det fjärde segmentet i storuniversum i enlighet med sin säregna association av den Universelle Faderns och den Evige Sonens egenskaper. Han står alltid i personlig förbindelse med de Återspeglande Andarna vid högkvarteret i det fjärde superuniversumet.

16:3.10 (187.7) *Härskarande nummer fem.* Denna gudomliga personlighet som på ett utsökt sätt förenar den Universelle Faderns och den Oändlige Andens karaktärer är rådgivare för den enorma gruppen av varelser kända som styrkeledare, styrkecentra och fysiska övervakare. Denne Ande vårdar sig också om alla personligheter med ursprung i Fadern och Samverkaren. När det vid de Sju Härskarandarnas rådsmöten är frågan om Faderns och Andens inställning är det alltid Härskarande nummer fem som talar.

16:3.11 (187.8) Denne Ande leder det femte superuniversumets välgång på ett sätt som antyder den Universelle Faderns och den Oändlige Andens kombinerade verksamhet. Han står alltid i förbindelse med de Återspeglande Andarna vid högkvarteret i det femte superuniversumet.

16:3.12 (187.9) *Härskarande nummer sex.* Denna gudomliga varelse förefaller att återge den Evige Sonens och den Oändlige Andens kombinerade karaktär. När helst de varelser som har skapats gemensamt av Sonen och Anden samlas i centraluniversumet är det denne Härskarande som är deras rådgivare; och när helst det vid de Sju Härskarandarnas rådsmöten blir nödvändigt att tala gemensamt för den Evige Sonen och den Oändlige Anden är det Härskarande nummer sex som tar till orda.

16:3.13 (188.1) Denne Ande leder angelägenheterna i det sjätte superuniversumet i stort sett så som den Evige Sonen och den Oändlige Anden skulle göra det. Han står alltid i förbindelse med de Återspeglande Andarna vid högkvarteret i det sjätte superuniversumet.

16:3.14 (188.2) *Härskarande nummer sju.* Den Ande som leder det sjunde superuniversumet återger på ett unikt sätt lika mycket den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden. Den sjunde anden, den främjande rådgivaren för alla varelser med treenighetsursprung, är också rådgivare och ledare för alla uppstigande pilgrimer i Havona, för dessa ringa varelser som har nått upp till härlighetens hov genom Faderns, Sonens och Andens gemensamma omvårdnad.

16:3.15 (188.3) Den sjunde Härskaranden är inte organiskt en representant för Paradistreenigheten, men det är ett känt faktum att hans personliga och andliga natur *är* Samverkarens avbildning till lika delar av de tre infinita personer vilkas gudomsförening *är* Paradistreenigheten och vilkas verksamhet som sådan *är* källan till Gud den Supremes personliga och andliga natur. Därav kommer det sig att den Sjunde Härskaranden uppvisar ett personligt och organiskt förhållande till den evolverande Supremes andeperson. När det därför vid Härskarandarnas rådsmöten i höjden blir nödvändigt att uttrycka Faderns, Sonens och Andens kombinerade personliga attityder eller att framföra den Suprema Varelsens andliga inställning är det Härskarande nummer sju som fungerar. Han blir sålunda på ett naturligt sätt ordförande för de Sju Härskarandarnas paradISRåd.

16:3.16 (188.4) Ingen av de sju Andarna är organiskt en representant för Paradistreenigheten, men då de förenar sig som sjufaldig Gudom motsvarar denna förening i gudomsbemärkelse — inte i personlig bemärkelse — en funktionell nivå som kan associeras med treenighetsfunktioner. I denna bemärkelse kan den ”Sjufaldiga Anden” associeras med Paradistreenigheten. Det är också i denna bemärkelse som Härskarande nummer sju ibland talar för att bekräfta Treenighetens attityder, eller snarare verkar som talesman för inställningen i den Sjufaldige Andens union beträffande attityden i den Trefaldiga Gudomens union, Paradistreenighetens attityd.

16:3.17 (188.5) Den Sjunde Härskarandens mångahanda funktioner sträcker sig från en kombinerad återgivning av Faderns, Sonen och Andens *personliga naturer*, genom en framställning av Gud den Supremes *personliga attityd*, till ett uppenbarande av Paradistreenighetens *gudomsattityd*. Och i vissa avseenden uttrycker denna ledande Ande på liknande sätt den Ultimate och den Supreme-Ultimates *attityder*.

16:3.18 (188.6) Det är Härskarande nummer sju som i sina mångahanda kapaciteter personligen stödjer uppstigningskandidaternas framsteg från tidens världar i deras strävanden att kunna förstå Suprematetens odelade Gudom. En sådan förståelse involverar en uppfattning om den existentiella suveräniteten hos Suprematetens Treenighet, så koordinerad med tanken om den Suprema Varelsens växande erfarenhetsmässiga suveränitet att den skapade varelsen kan fatta Suprematetens enhetlighet. När den skapade varelsen inser dessa tre faktorer, motsvarar det uppfattningen i Havona om Treenighetens verklighet

och ger tidens pilgrimer förmågan att till slut tränga igenom Treenigheten, att upptäcka Gudomens tre infinita personer.

16:3.19 (188.7) Pilgrimernas oförmåga att i Havona helt finna Gud den Supreme kompenseras av den Sjunde Härskaranden, vars treeniga natur på ett så säreget sätt avslöjar den Supremes andeperson. Under nuvarande universumtidsålder, då den Supremes person inte kan kontaktas, fungerar Härskarande nummer sju som ställföreträdare för de uppstigande varelsernas Gud när det gäller personliga förhållanden. Han är den höga andevarelse som alla uppstigande med säkerhet kommer att känna igen och i någon mån förstå när de når fram till härlighetens centra.

16:3.20 (189.1) Denne Härskarande står alltid i förbindelse med de Återspeglade Andarna i Uversa, högkvarteret i det sjunde superuniversumet, vårt eget segment av skapelsen. Hans administration av Orvonton uppvisar den fantastiska symmetrin i den jämlika blandningen av Faderns, Sonens och Andens gudomliga naturer.

4. Härskarandarnas egenskaper och funktioner

16:4.1 (189.2) De Sju Härskarandarna utgör den Oändlige Andens fullständiga representation i de evolutionära universerna. De representerar det Tredje Ursprunget och Centret i de förhållanden som berör energi, sinne och ande. Glöm inte att fastän de fungerar som koordinerande överhuvuden för Samverkarens universella

administrativa kontroll har de sitt ursprung i Paradisgudomarnas skapande handlingar. Det är ordagrant sant att dessa Sju Andar är den treeniga Gudomens personaliserade fysiska styrka, kosmiska sinne och andliga närvaro, ”Guds Sju Andar utsända till hela universum.”

16:4.2 (189.3) Härskarandarna är unika såtillvida att de fungerar på verklighetens alla universumnivåer med undantag för den absoluta. De är därför effektiva och perfekta övervakare av alla faser av administrativa angelägenheter på alla aktivitetsnivåer i superuniverserna. Det är svårt för den dödliges sinne att förstå särskilt mycket om Härskarandarna, emedan deras arbete är så högt specialiserat men dock allt omfattande, så exceptionellt materiellt och samtidigt så utsökt andligt. Det kosmiska sinnets mångfasetterade skapare är anfäder till Universums Styrkeledare, och själva är de suprema ledare för den väldiga och vittutbredda skapelsen av skapade andevarelser.

16:4.3 (189.4) De Sju Härskarandarna har skapat Universums Styrkeledare och deras medarbetare, väsen som är oundgängliga för organisationen, kontrollen och reglerandet av storuniversums fysiska energier. Och dessa samma Härskarandar assisterar på ett mycket materiellt sätt Skaparsönerna i arbetet med att forma och organisera lokaluniverserna.

16:4.4 (189.5) Vi kan inte upptäcka något personligt samband mellan Härskarandarnas arbete med kosmisk energi och det Okvalificerade Absolutets kraftfunktioner. De energimanifestationer som hör till Härskarandarnas verksamhetsområde styrs alla från Paradisets periferi; de förefaller inte att på något direkt sätt vara associerade med anslutna kraftfenomen till Paradisets nedre yta.

16:4.5 (189.6) Otvivelaktigt är vi, när vi möter de olika Morontia-Styrkeövervakarnas funktionella aktiviteter, ansikte mot ansikte med vissa av Härskarandarnas ouppenbarade aktiviteter. Vem förutom dessa anfäder till både fysiska övervakare och till andeomvårdare kunde ha kommit på att så kombinera och förena materiella och andliga energier att det uppstod en dittills okänd fas av universumverklighet: morontiasubstans och morontiasinne?

16:4.6 (189.7) Mycket av de andliga världarnas verklighet är av morontiaklass, en fas av universumverklighet helt okänd på Urantia. Målet för personlighetstillvaron är andligt, men morontiaskapelserna kommer alltid emellan och överbryggas den djupa klyftan mellan de materiella världarna för de dödligas ursprung och superuniversums sfärer för tilltagande andlig status. Det är inom detta område som Härskarandarna storligen bidrar till planen för människans uppstigning till Paradiset.

16:4.7 (190.1) De Sju Härskarandarna har personliga representanter som verkar överallt i storuniversum; men då en stor majoritet av dessa underordnade varelser inte direkt har att göra med uppstigningsplanen för de dödligas framsteg längs vägen mot Paradisets fulländning har föga eller ingenting uppenbarats om dem. Mycket, väldigt mycket, av de Sju Härskarandarnas aktivitet förblir dold för människans förståelse emedan den på intet sätt direkt berör problematiken kring ert uppstigande till Paradiset.

16:4.8 (190.2) Det är högst sannolikt, fastän vi inte kan erbjuda något definitivt bevis, att Orvontons Härskarande utövar ett avgörande inflytande inom följande aktivitetsområden:

16:4.9 (190.3) 1. Förfarandena som är förknippade med lokaluniversernas Livsbärare vid livets införande.

16:4.10 (190.4) 2. Livsaktiveringarna utgående från de biträdande sinnesandarna som har utgivits till världarna av den Skapande Anden i ett lokaluniversum.

16:4.11 (190.5) 3. De fluktuationer i energimanifestationerna som uppvisas av de enheter av organiserad materia som reagerar för lineär gravitation.

16:4.12 (190.6) 4. Den emergenta energins beteende då den är helt befriad från det Okvalificerade Absolutets grepp och sålunda börjar reagera för den lineära gravitationens direkta inflytande och Universums Styrkeledares och deras medarbetares behandlingar.

16:4.13 (190.7) 5. Utgivandet av den omvårdande anden från den Skapande Anden i ett lokaluniversum, känd på Urantia som den Heliga Anden.

16:4.14 (190.8) 6. Den senare utgivningen av utgivningssönernas ande, på Urantia kallad Hugsvalaren eller Sanningens Ande.

16:4.15 (190.9) 7. Återspeglingsmekanismen i lokaluniverserna och i superuniversumet. Många drag förenade med detta särpräglade fenomen kan knappast förnuftigt förklaras eller rationellt förstås utan att man förutsätter Härskarandarnas verksamhet i association med Samverkaren och den Suprema Varelsen.

16:4.16 (190.10) Trots att vi inte tillräckligt väl förstår de Sju Härskarandarnas mångahanda verksamheter är vi övertygade om att det finns två områden inom det vida fältet av universumaktiviteter som de ingenting som helst har att göra med: utgivandet av

Tankeriktarna och dessas verksamhet samt det Okvalificerade Absolutets outgrundliga funktioner.

5. Förhållande till skapade varelser

16:5.1 (190.11) Varje segment i storuniversum, varje enskilt universum och enskild värld åtnjuter förmånen av alla Sju Härskarandars förenade råd och vishet men får den personliga prägeln och nyansen av endast en. Och den personliga naturen hos varje Härskarande genomströmmar helt och betingar unikt hans superuniversum.

16:5.2 (190.12) Som följd av de Sju Härskarandarnas personliga inflytande måste varje varelse i varje klass av intelligenta varelser utanför Paradiset och Havona ha den karakteristiska individuella prägel som anger den nedärvda naturen från någon av dessa Sju Härskarandar. Vad beträffar de sju superuniverserna kommer varje infödd varelse, människa eller ängel, att för evigt bära detta kännetecken som anger hennes födelseursprung.

16:5.3 (191.1) De Sju Härskarandarna tränger inte direkt in i de enskilda varelsernas materiella sinnen i de evolutionära världarna i rymden. De dödliga på Urantia upplever inte den personliga närvaron av sinne- och andeinverkan från Orvontons Härskarande. Om denne Härskarande uppnår någon form av kontakt med det enskilda dödliga sinnet under de tidigare evolutionära tidsåldrarna på en bebodd planet, måste det ske genom den omvårdnad som utgår från lokaluniversumets Skapande Ande, maken och medarbetaren till

Guds Skaparson, som presiderar över varje lokal skapelses öden. Men denna samma Skapande Moderande är till sin natur och karaktär helt lik Orvontons Härskarande.

16:5.4 (191.2) Den fysiska prägeln som härstammar från en Härskarande är en del av människans materiella ursprung. Hela det morontiella livsskedet levs under fortgående inflytande från denne samme Härskarande. Det är knappast underligt att det efterföljande andelivsskedet som en sådan uppstigande dödlig genomgår inte någonsin helt upprotar det kännetecknande draget som härstammar från denne samme övervakande Ande. En Härskarandes prägel är grundläggande för själva existensen i varje stadium av de dödligas uppstigande före Havona.

16:5.5 (191.3) De utmärkande personlighetstrender som framträder i de evolutionära dödligas livserfarenheter, och som är särpräglade i varje superuniversum och direkt uttrycker naturen hos den dominerande Härskaranden, utplånas aldrig helt, inte ens efter det att dessa uppstigande varelser underkastas den långa träning och enande disciplin som de möter på Havonas en miljard utbildningssfärer. Även den efterföljande intensiva paradiskulturen räcker inte till för att sudda ut de kännetecken som anger från vilket superuniversum vederbörande härstammar. Under all evighet kommer en uppstigande dödlig att uppvisa karaktäristiska drag som anger den ledande Anden i superuniversumet för hans födelse. Även då man i Finalitkåren önskar få fram eller skildra ett *fullständigt* treenighetsförhållande till den evolutionära skapelsen samlar man alltid en grupp om sju finaliter, en från varje superuniversum.

6. Det kosmiska sinnet

16:6.1 (191.4) Härskarandarna är det sjufaldiga ursprunget till det kosmiska sinnet, den intellektuella potentialen i storuniversum. Detta kosmiska sinne är en subabsolut manifestation av det Tredje Ursprungets och Centrets sinne och i vissa avseenden funktionellt anknutet till den evolverande Suprema Varelsens sinne.

16:6.2 (191.5) I en värld som Urantia möter vi inte de Sju Härskarandarnas direkta inflytande på människorasernas angelägenheter. Ni lever under det omedelbara inflytandet av Nebadons Skapande Ande. Trots det dominerar dessa samma Härskarandar grundreaktionerna i alla skapade varelsers sinnen, ty de är de verkliga källorna till de intellektuella och andliga potentialer som i lokaluniverserna har specialiserats för att fungera i de individers liv som bebor de evolutionära världarna i tid och rymd.

16:6.3 (191.6) Det kosmiska sinnets faktiska existens förklarar släktskapet mellan olika typer av mänskliga och övermänskliga sinnen. Inte endast besläktade andar dras till varandra, utan besläktade sinnen är också mycket umgängesvänliga och benägna att samarbeta med varandra. Människosinnen kan ibland observeras löpa i banor av förvånansvärd likhet och oförklarlig samstämmighet.

16:6.4 (191.7) I det kosmiska sinnets alla personlighetsassociationer finns det en egenskap som kunde kallas ”verklighetsrespons”. Det är denna universella kosmiska förmåga hos viljevarelser som räddar dem från att bli hjälplösa offer för de antaganden som vetenskap,

filosofi och religion på förhand utgår från som sanna. Denna verklighetssensitivitet hos det kosmiska sinnet reagerar för vissa faser av verklighet precis så som energi-materia reagerar för gravitation. Det vore ännu mer korrekt att säga att dessa övermateriella realiteter reagerar på detta sätt för sinnet i kosmos.

16:6.5 (192.1) Det kosmiska sinnet reagerar ofelbart (igenkänner reaktionen) på tre nivåer av universumverklighet. Dessa reaktioner är självklara för klart resonerande och djupt tänkande sinnen. Dessa verklighetsnivåer är:

16:6.6 (192.2) 1. *Kausalitet* — de fysiska sinnenas verklighetsdomän, de vetenskapliga områdena av logisk enhetlighet, åtskiljandet av det faktiska och det icke-faktiska, begrundade slutsatser baserade på kosmisk respons. Detta är den matematiska formen av kosmisk urskillning.

16:6.7 (192.3) 2. *Plikt* — moraluppfattningens verklighetsdomän inom det filosofiska området, förnuftets arena, uppfattandet av relativt rätt och fel. Detta är den juridiska formen av kosmisk urskillning.

16:6.8 (192.4) 3. *Dyrkan* — den andliga domänen av den religiösa erfarenhetens verklighet, den personliga upplevelsen av gudomlig gemenskap, erkännandet av andevärden, övertygelsen om evig överlevnad, upphöjelsen från ställningen som Guds tjänare till Guds söners glädje och frihet. Detta är den högsta insikten hos det kosmiska sinnet, den vördnadsfulla och andäktiga formen av kosmisk urskillning.

16:6.9 (192.5) Dessa vetenskapliga, moraliska och andliga insikter, dessa kosmiska responser, är en naturlig del av det kosmiska sinnet som berikar alla viljevarelser. Livserfarenheten underlåter aldrig att

utveckla dessa tre former av kosmisk intuition; de är byggstenar i självmedvetandets reflekterande tänkande. Men det är sorgligt att notera att så få personer på Urantia finner nöje i att kultivera dessa kvaliteter av modigt och självständigt kosmiskt tänkande.

16:6.10 (192.6) I lokaluniversernas sinnesutgivingar bildar dessa det kosmiska sinnets tre insikter de förhandsantaganden som gör det möjligt för människan att fungera som en rationell och självmedveten personlighet inom områdena för vetenskap, filosofi och religion. Uttryckt på annat sätt sker uppfattandet av *realiteten* av dessa den Infinites tre manifestationer med hjälp av en kosmisk självuppenbarelseteknik. Materia-energi uppfattas med sinnenas matematiska logik; sinne-förnuftet vet intuitivt sin moraliska plikt; ande-tron (dyrkan) är religionen om den andliga erfarenhetens verklighet. Dessa tre grundfaktorer i det reflekterande tänkandet kan bli förenade och koordinerade i personlighetsutvecklingen, eller de kan bli oproportionerliga och så gott som orelaterade i sina respektive funktioner. Men när de blir förenade frambringar de en stark karaktär som består i en korrelation av en faktabaserad vetenskap, en moralisk filosofi och en genuin religiös erfarenhet. Det är dessa tre former av kosmisk intuition som ger objektiv validitet, realitet, åt människans erfarenhet av ting, betydelser och värden.

16:6.11 (192.7) Det är utbildningens syfte att utveckla och skärpa denna medfödda förmåga hos människans sinne; civilisationens uppgift att uttrycka dem; livserfarenhetens ändamål att förverkliga dem; religionens syfte att förädla dem och personlighetens att förena dem.

7. Moral, dygd och personlighet

16:7.1 (192.8) Intelligensen ensam kan inte förklara den moraliska naturen. Moral, dygd, hör medfött till människans personlighet. Moralisk intuition, att inse plikten, är en beståndsdel i sinnet som människan är begåvad med, och den är associerad med de andra omistligheterna i människans natur: vetenskaplig nyfikenhet och andlig insikt. Människans mentalitet långt överstiger hennes djurkusiners, men det är de moraliska och religiösa sidorna i hennes natur som speciellt särskiljer henne från djurvärlden.

16:7.2 (193.1) Den selektiva responsen hos ett djur är begränsad till beteendets motoriska nivå. Den förmodade insikten hos de högrestående djuren sker på en motorisk nivå och uppträder vanligen först efter erfarenhet av motoriska försök och misstag. Människan kan använda sig av vetenskaplig, moralisk och andlig insikt före allt utforskande och experimenterande.

16:7.3 (193.2) Endast en personlighet kan veta vad den gör innan den gör det; endast personligheter äger insikt som föregår erfarenheten. En personlighet kan se framför sig innan den hoppar och kan därför lära sig av att se framför sig såväl som av att hoppa. Ett icke-personligt djur lär sig vanligen endast av att hoppa.

16:7.4 (193.3) Som resultat av erfarenhet blir ett djur förmöget att undersöka de olika sätten att nå ett mål och att välja ett förfarande baserat på ackumulerad erfarenhet. Men en personlighet kan också undersöka målet självt och ta ställning till dess viktighet, dess värde. Intelligensen kan på egen hand urskilja de bästa sätten att uppnå

ändamål utan urskillning, men en moralisk varelse äger en insikt som gör det möjligt för henne att skilja mellan såväl mål som medel. Och en moralisk varelse som väljer dygden är trots det intelligent. Hon vet vad hon gör, varför hon gör det, vart hon är på väg och hur hon skall komma dit.

16:7.5 (193.4) När människan underlåter att göra skillnad mellan målen för sin jordiska strävan finner hon sig fungera på djurens nivå i tillvaron. Hon har underlåtit att använda sig av de överlägsna fördelarna av materiellt skarpsinnighet, moralisk urskillning och andlig insikt som i hennes egenskap av en personlig varelse är en väsentlig del av hennes begåvning med kosmiskt sinne.

16:7.6 (193.5) Dygd är rättfärdighet — samklang med kosmos. Att benämna dygderna är inte att definiera dem; att leva enligt dem är att känna dem. Dygd är inte endast kunskap, inte heller vishet ännu, utan snarare en verklighet av progressiv erfarenhet i uppnåendet av stigande nivåer av kosmisk framgång. I den dödliga människans liv dag för dag förverkligas dygden genom att man konsekvent väljer gott hellre än ont, och en sådan förmåga att välja är bevis för att man äger en moralisk natur.

16:7.7 (193.6) Människans val mellan gott och ont influeras inte endast av styrkan i hennes moraliska natur, utan även av sådana inflytanden som okunnighet, omogenhet och villfarelse. Ett sinne för proportioner fordras också vid dygdens utövande, ty ont kan begås när det mindre väljs i stället för det större som följd av förvrängning eller förvillelse. Konsten att göra relativa bedömningar eller jämförande mätningar hör till utövandet av dygd inom det moraliska området.

16:7.8 (193.7) Människans moraliska natur skulle vara oförmögen utan konsten att mäta, utan den urskillning som ligger i hennes förmåga att granska betydelser. Likaså skulle moraliskt väljande vara fåfängt utan den kosmiska insikt som frambringar medvetandet om andliga värden. Sett ur intelligensens synpunkt stiger människan upp till den moraliska nivån därför att hon är begåvad med personlighet.

16:7.9 (193.8) Moralitet kan aldrig befrämjas med lag eller med våld. Det är en personlig och frivillig sak, och den måste spridas av smittan från kontakten mellan moraliskt doftande personer och dem som är moraliskt mindre mottagliga men som också i någon mån önskar göra Faderns vilja.

16:7.10 (193.9) Moraliska handlingar är sådana mänskliga utföranden som kännetecknas av högsta intelligens, styrda av selektiv urskillning vid valet av högre ändamål, liksom vid valet av moraliska medel att uppnå dessa mål. Sådant beteende är dygdigt. Högsta dygd är därför att helhjärtat välja att göra den himmelske Faderns vilja.

8. Urantiapersonlighet

16:8.1 (194.1) Den Universelle Fadern skänker personlighet till talrika klasser av varelser som fungerar på olika nivåer av universumaktualitet. Människovarelserna på Urantia är begåvade med personlighet av den finita-dödliga typen som fungerar på nivån för Guds uppstigande söner.

16:8.2 (194.2) Fastän vi knappast kan åta oss att definiera personlighet kan vi försöka redogöra för vår förståelse av de kända faktorer som behövs för att forma den helhet av materiella, mentala och andliga energier vilkas ömsesidiga förening bildar den mekanism vari, varpå och varmed den Universelle Fadern får den av honom utgivna personligheten att fungera.

16:8.3 (194.3) Personlighet är en unik gåva av ursprunglig natur vars existens är oberoende av och föregår utgivningen av Tankeriktaren. Icke desto mindre ökar Riktarens närvaro personlighetens kvalitativa manifestation. Tankeriktarna är, när de träder fram från Fadern, identiska till naturen, men personligheten är olikartad, ursprunglig och enastående; och manifestationen av personligheten betingas och bestäms ytterligare av beskaffenheten och kvaliteten hos de associerade energierna av materiell, sinnesmässig och andlig natur som bildar bärarorganismen för personlighetsmanifestationen.

16:8.4 (194.4) Personligheter kan vara likartade men de är aldrig en och densamma. Personer av en given serie, typ, klass eller modell kan likna varandra, och gör det, men de är aldrig identiska. Personligheten är det särdrag hos en individ som vi *känner*, och som gör det möjligt för oss att identifiera denna varelse någon gång i framtiden oberoende av naturen och omfattningen av förändringarna i form, sinne eller andestatus. Personligheten är den del av en individ som gör det möjligt för oss att känna igen och helt säkert identifiera den personen som den som vi tidigare har känt, oberoende av hur mycket han kan ha förändrats som följd av att medlet som uttrycker och manifesterar hans personlighet har förändrats.

16:8.5 (194.5) Skapade varelsers personlighet kännetecknas av två självmanifesterande och karakteristiska fenomen i de dödligas reaktionsbeteende: självmedvetande och därmed associerad relativt fri vilja.

16:8.6 (194.6) Självmedvetande består av intellektuell medvetenhet om att personligheten är aktual; det inkluderar förmågan att inse att även andra personligheter är reella. Det anger kapacitet för individualiserad erfarenhet i och med kosmiska realiteter, vilket motsvarar ett uppnående av identitetsstatus i universums personlighetsförhållanden. Självmedvetande innebär att man inser att sinnesomvårdnaden är faktisk och att man fattar den skapande och bestämmande fria viljans relativa oberoende.

16:8.7 (194.7) Den relativt fria viljan, som kännetecknar självmedvetandet hos människans personlighet, är involverad i:

16:8.8 (194.8) 1. Moraliskt avgörande, högsta vishet.

16:8.9 (194.9) 2. Andligt val, urskiljandet av sanningen.

16:8.10 (194.10) 3. Osjälvisk kärlek, tjänandet av medmänniskorna.

16:8.11 (194.11) 4. Ändamålsenlig samverkan, grupplojalitet.

16:8.12 (194.12) 5. Kosmisk insikt, fattandet av universumbetydelser.

16:8.13 (194.13) 6. Personlighetshelgelse, helhjärtad hängivelse åt att göra Faderns vilja.

16:8.14 (195.1) 7. Dyrkan, uppriktig strävan efter gudomliga värden och helhjärtad kärlek till den gudomlige Värdegivaren.

16:8.15 (195.2) Urantia-typen av människopersonlighet kan ses som fungerande i en fysisk mekanism som består av den planetariska modifikationen av Nebadon-typens organism, vilken hör till den

elektrokemiska klassen av livsaktivering och är utrustad med kosmiskt sinne av Nebadon-klass i Orvonton-serien enligt den modell som gäller vid föräldrabaserad fortplantning. Utgivningen av personlighetens gudomliga gåva till en sådan sinnesutrustad dödlig mekanism förlämnar värdigheten av kosmiskt medborgarskap och gör det möjligt för denna dödliga varelse att genast bli reaktiv för den uppbyggande insikten om de tre grundläggande sinnesrealiteterna i kosmos:

16:8.16 (195.3) 1. Den matematiska eller logiska insikten om den fysiska kausalitetens enhetlighet.

16:8.17 (195.4) 2. Den förnuftsbaseade insikten om förpliktelsen till moraliskt beteende.

16:8.18 (195.5) 3. Trosinsikten i den gemenskapsbaseade dyrkan av Gudomen, associerad med det kärleksfulla tjänandet av mänskligheten.

16:8.19 (195.6) När en sådan personlighetsutrustning fungerar fullt ut innebär det en begynnande insikt om släktskap med Gudomen. Ett sådant jag, bebott av ett förpersonligt fragment av Gud Fadern, är sannerligen och verkligen en andlig son till Gud. En sådan varelse uppvisar inte endast kapacitet att ta emot den gudomliga närvarons gåva utan reagerar även för personlighetsgravitationens strömkrets från Paradisfadern till alla personligheter.

9. Människomedvetandets realitet

16:9.1 (195.7) Den med kosmiskt sinne försedda, av Riktare bebodda personliga varelsen har i sig förmåga att uppfatta och förstå energiverklighet, sinnesverklighet och andeverklighet. Viljevarelsen är sålunda utrustad att urskilja Guds verklighet, Guds lag och Guds kärlek. Bortsett från dessa tre oskiljaktiga delar av människans medvetande är all mänsklig erfarenhet i verkligheten subjektiv, förutom att intuitiv uppfattning av validiteten är förknippad med *förenandet* av den kosmiska insiktens tre reaktioner inför universumverkligheten.

16:9.2 (195.8) Den dödlige som urskiljer Gud kan känna det värde som ligger i förenandet av dessa tre kosmiska kvaliteter i den överlevande själens evolution, människans suprema åtagande i den fysiska stofthydda där det moraliska sinnet samarbetar med den inneboende gudomliga anden för att tvåfaldiga den odödliga själen. Från sin tidigaste begynnelse är själen *verklig*; den har kosmiska överlevnadsegenskaper.

16:9.3 (195.9) Om den dödliga människan inte överlever den naturliga döden, överlever de reella andliga värdena som finns i denna människas erfarenhet som en del av Tankeriktarens fortgående erfarenhet. Personlighetsvärdena hos en sådan icke-överlevande består som en faktor i den aktualiserande Suprema Varelsens personlighet. Sådana bestående personlighetskvaliteter berövas identiteten men inte de erfarenhetsmässiga värdena som har ackumulerats under den dödliges liv i köttet. Identitetens överlevande är beroende av att den odödliga själen överlever, själen som har morontiastatus och tilltagande gudomligt värde. Personlighetens identitet överlever i och med att själen överlever.

16:9.4 (195.10) Människans självmedvetande innebär insikt om reella andra jag, andra än det medvetna jaget och antyder dessutom att en sådan medvetenhet är ömsesidig; att jaget känns igen såsom det själv känner igen. Detta syns på ett rent mänskligt sätt i människans sociala liv. Du kan emellertid inte bli lika absolut säker på en medmänniskas realitet som du kan om verkligheten av Guds närvaro som lever inom dig. Det sociala medvetandet är inte omistligt liksom gudsmedvetenheten; det är ett resultat av kulturell utveckling och är beroende av kunskap, symboler och bidragen från människans uppbyggande begåvningar: vetenskap, moral och religion. Och när dessa kosmiska gåvor omsätts i samhället bygger de upp en civilisation.

16:9.5 (196.1) Civilisationer är instabila emedan de inte är kosmiska; de har inte en naturlig anknytning till människosläktenas individer. De måste fostras med de kombinerade bidragen från människans uppbyggande faktorer: vetenskap, moral och religion. Civilisationerna kommer och går, men vetenskap, moral och religion överlever alltid kraschen.

16:9.6 (196.2) Jesus uppenbarade inte endast Gud för människan, utan han förde även fram en ny uppenbarelse om människan för henne själv och för andra människor. I Jesu liv ser man människan som bäst. Människan blir då så vackert reell emedan Jesus hade så mycket av Gud i sitt liv, och uppfattandet av (insikten om) Gud är omistlig och inneboende i alla människor.

16:9.7 (196.3) Osjälviskheten, bortsett från föräldrainstinkten, är inte helt naturlig; det är inte självklart att man älskar andra personer och att man tjänar dem socialt. Det behövs den upplysning som förnuft,

moral, religionens sporre, gudsmedvetenheten, ger för att åstadkomma en osjälvisk och altruistisk samhällsordning. Människans egen medvetenhet om sin personlighet, självmedvetandet, är också direkt beroende uttryckligen av denna medvetenhet om andras existens, denna medfödda förmåga att inse och uppfatta en annan personlighets realitet, allt från den mänskliga till den gudomliga.

16:9.8 (196.4) Osjälviskt socialt medvetande måste i grunden vara ett religiöst medvetande; det vill säga om det är objektivt; annars är det en rent subjektiv filosofisk abstraktion och därför kärlekslöst. Endast en individ som känner Gud kan älska en annan person så som hon älskar sig själv.

16:9.9 (196.5) Självmedvetande är i grund och botten ett gemenskapsmedvetande: Gud och människa, Fader och son, Skapare och skapad. I människans självmedvetande finns fyra latent och medfödda insikter om universumverkligheten:

16:9.10 (196.6) 1. Strävan efter kunskap, vetenskapens logik.

16:9.11 (196.7) 2. Strävan efter moraliska värden, pliktmedvetande.

16:9.12 (196.8) 3. Strävan efter andliga värden, den religiösa erfarenheten.

16:9.13 (196.9) 4. Strävan efter personlighetsvärden, förmågan att inse realiteten att Gud är en personlighet och den samtidiga insikten om vårt broderliga förhållande till medpersonligheter.

16:9.14 (196.10) Du blir medveten om människan som din skapade broder emedan du redan är medveten om Gud som din Skaparfader. Faderskap är det förhållande från vilket vi resonerar oss till insikten om broderskap. Och Faderskapet blir, eller kan bli, en

universumrealitet för alla moralvarelser emedan Fadern själv har utgivit personlighet till alla sådana varelser och kopplat dem inom räckhåll för den universella personlighetskretsen. Vi dyrkar Gud först för att *han finns till*, sedan för att *han är i oss*, och till sist för att *vi är i honom*.

16:9.15 (196.11) Är det underligt att det kosmiska sinnet är självmedvetet underkunnigt om sitt eget ursprung, den Oändlige Andens oändliga sinne, och samtidigt medvetet om de vittutbredda universernas fysiska verklighet, den Evige Sonens andliga verklighet och den Universelle Faderns personlighetsverklighet?

16:9.16 (196.12) [Avfattad under beskydd av en Universell Censor från Uversa]

Urantiaboken

<< [Kapitel 16](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 18](#) >>

Kapitel 17

De sju grupperna av Suprema Andar

17:0.1 (197.1) DE SJU grupperna av Suprema Andar är de universella koordinerande ledarna för den sjusegmenterade administrationen av storuniversum. Även fast alla räknas till den Oändlige Andens funktionella familj klassificeras följande tre grupper vanligen som barn till Paradistreenigheten:

- 17:0.2 (197.2) 1. De Sju Härskarandarna.
- 17:0.3 (197.3) 2. De Sju Suprema Verkställarna.
- 17:0.4 (197.4) 3. De Återspeglade Andarna.

17:0.5 (197.5) De återstående fyra grupperna blir till genom de skapande handlingar som den Oändlige Anden eller hans medarbetare

med skaparstatus ansvarar för:

- 17:0.6 (197.6) 1. Återspeglingsmedhjälparna.
- 17:0.7 (197.7) 2. Kretsarnas Sju Andar.
- 17:0.8 (197.8) 3. Lokaluniversernas Skapande Andar.
- 17:0.9 (197.9) 4. De Biträdande Sinnesandarna.

17:0.10 (197.10) Dessa sju klasser är i Uversa kända som de sju grupperna av Suprema Andar. Deras verksamhetsområde sträcker sig från de Sju Härskarandarnas personliga närvaro i den eviga Öns periferi, genom Andens sju paradissatelliter, havonakretsarna, superuniversernas regeringar och lokaluniversernas administration och övervakning ända till den anspråkslösa tjänst som utförs av sinneshjälparna som är utgivna till det evolutionära sinnets riken i tidens och rymdens världar.

17:0.11 (197.11) De Sju Härskarandarna är de koordinerande ledarna för denna vittutbredda administrativa domän. I en del angelägenheter som gäller den administrativa regleringen av organiserad fysisk styrka, sinnesenergi och opersonlig andeverksamhet verkar de personligen och direkt, och i andra fall fungerar de genom sina mångahanda medarbetare. I alla ärenden av verkställande natur — avgöranden, bestämmelser, förordnanden och administrativa beslut — verkar Härskarandarna i de Sju Suprema Verkställarnas personer. I centraluniversumet kan Härskarandarna verka genom Havonakretsarnas Sju Andar; i de sju superuniversernas högkvarter uppenbarar de sig genom de Återspeglade Andarnas kanal och verkar genom Dagarnas Fornas personer, med vilka de står i personlig kontakt via Återspeglingsmedhjälparna.

17:0.12 (197.12) De Sju Härskarandarna kontaktar inte direkt och personligen universumadministrationen nedanför Dagarnas Fornas hov. Ert lokaluniversum administreras som en del av vårt superuniversum av Orvontons Härskarande, men hans funktion i förhållande till de infödda varelserna i Nebadon utförs och leds personligen av den Skapande Moderanden som bor i Salvington, högkvarteret i ert lokaluniversum.

1. De sju Suprema Verkställarna

17:1.1 (198.1) Härskarandarnas högkvarter för verkställande verksamhet upptar den Oändlige Andens sju paradissatelliter, som kretsar kring den centrala Ön mellan den Evige Sonens strålande sfärer och Havonas innersta krets. Dessa exekutiva sfärer står under ledning av de Suprema Verkställarna, en grupp av sju som treenigades av Fadern, Sonen och Anden i enlighet med de Sju Härskarandarnas specifikationer för varelser av en typ som skulle kunna fungera som deras universella representanter.

17:1.2 (198.2) Härskarandarna upprätthåller kontakten med de olika delarna av superuniversernas regeringar genom dessa Suprema Verkställare. Det är dessa som till en mycket stor del bestämmer de grundläggande strukturella trenderna i de sju superuniverserna. De är enhetligt och gudomligt fullkomliga, men de har även olikartade personligheter. De har inget överhuvud; varje gång de möts väljer de en som leder detta gemensamma rådsmöte. Från tid till annan reser de till Paradiset för att hålla möte med de Sju Härskarandarna.

17:1.3 (198.3) De Sju Suprema Verkställarna fungerar som storuniversums administrativa koordinater; man kunde säga att de är en styrelse som består av verkställande direktörer för skapelsen efter Havona. De tar inte befattning med Paradisets interna angelägenheter, och de styr sina egna havonaaktivitetens begränsade sfärer genom Kretsarnas Sju Andar. Annars finns det få begränsningar i omfattningen av deras övervakning; de ägnar sig åt styrelsen av fysiska, intellektuella och andliga ting; de ser allt, hör allt, känner allt, till och med vet allt som händer i de sju superuniverserna och i Havona.

17:1.4 (198.4) Dessa Suprema Verkställare initierar inte verksamhetsprogram och modifierar inte universumförfaranden; de ombesörjer verkställandet av de gudomliga planer som kungörs av de Sju Härskarandarna. Inte heller ingriper de i Dagarnas Fornas styre i superuniverserna eller i Skaparsönernas överhöghet i lokaluniverserna. De är koordinerande verkställarna vars funktion är att genomföra alla vederbörligen förordnade härskares kombinerade verksamhetsprogram i storuniversum.

17:1.5 (198.5) Varje verkställare, med de hjälpmedel som hör till hans sfär, ägnar sig åt att effektivt administrera ett enda superuniversum. Supreme Verkställaren nummer ett, som fungerar på exekutiv sfär nummer ett, är helt och hållet upptagen med angelägenheterna i superuniversum nummer ett, och så vidare till Supreme Verkställare nummer sju, som arbetar utgående från andens sjunde paradissatellit och ägnar sina energier åt förvaltningen av det sjunde superuniversumet. Namnet på denna sjunde sfär är Orvonton, ty andens paradissatelliter har samma namn som deras motsvarande

superuniversum; i själva verket fick superuniverserna sina namn efter dem.

17:1.6 (198.6) Personalen på det sjunde superuniversumets exekutiva sfär som ägnar sig åt att hålla ordning på angelägenheterna i Orvonton uppgår till ett antal bortom människans fattningsförmåga och omfattar praktiskt taget alla klasser av himmelska intelligenser. Alla transporter av personligheter i superuniversum (förutom Inspirerade Treenighetsandar och Tankeriktare) passerar genom en av dessa sju exekutiva världar på deras universumfärder till och från Paradiset. Här förs också de centrala registren över alla de personer som har skapats av det Tredje Ursprunget och Centret och som tjänstgör inom superuniverserna. Systemet för materiella, morontieella och andliga arkivnoteringar på en av dessa Andens exekutiva världar gör till och med en varelse av min klass häpen.

17:1.7 (199.1) De Suprema Verkställarnas närmaste underordnade består till största delen av treenigade söner till Paradis-Havona-personligheter och av treenigade efterkommande till förhärligade dödliga graduerade från den tidsålderslånga utbildningen enligt planen för uppstigande i tid och rymd. Dessa treenigade söner anvisas till tjänst hos de Suprema Verkställarna av ledaren för det Suprema Rådet för Paradisets finalitkår.

17:1.8 (199.2) Varje Suprem Verkställare har två rådgivande ministärer: Den Oändlige Andens barn i varje superuniversums högkvarter väljer bland sig representanter som tjänar tusen år i sin Supreme Verkställares primära rådgivande ministär. För alla ärenden som berör de från tiden uppstigande dödliga finns det en andra ministär, som består av dödliga som har uppnått Paradiset och av

treenigade söner till förhärligade dödliga; detta organ väljs av de uppstigande varelser som går mot fulländning och som tillfälligt vistas i de sju superuniversernas högkvarter. Ledarna för alla andra verksamheter utnämns av de Suprema Verkställarna.

17:1.9 (199.3) Från tid till annan äger stora sammankomster, konklaver, rum på dessa Andens paradissatelliter. Treenigade söner som har anvisats till dessa världar jämte uppstigande som har nått fram till Paradiset samlas med det Tredje Ursprungets och Centrets andepersonligheter för att minnas mödor och segrar som de har upplevt under uppstigningsskedet. De Suprema Verkställarna presiderar alltid över dessa broderliga sammankomster.

17:1.10 (199.4) En gång per tusen år enligt paradistid lämnar de sju Suprema Verkställarna sina auktoritetssäten och beger sig till Paradiset, där de håller sin tusenårssammankomst för att universellt hälsa på och önska välgång för skapelsens skaror av intelligenta varelser. Denna speciella händelse äger rum i omedelbar närvaro av Majeston, ledaren för alla grupper av återspeglande andar. Och de kan sålunda genom den universella återspeglings enastående verksamhet kommunicera samtidigt med alla sina medarbetare i storuniversum.

2. Majeston — Ledare för Återspeglingen

17:2.1 (199.5) De Återspeglande Andarna är av gudomligt treenighetsursprung. Det finns femtio av dessa enastående och i någon mån mystiska varelser. Dessa speciella personligheter skapades i grupper bestående av sju, och varje sådan skapande händelse åstadkoms av en förening mellan Paradistreenigheten och en av de Sju Härskarandarna.

17:2.2 (199.6) Denna betydelsefulla händelse, som inträffade i tidens gryning, är ett uttryck för de Suprema Skaparpersonligheternas, Härskarandarnas, första strävan att fungera som medskapare till Paradistreenigheten. Denna förening av de Suprema Skaparnas skapande styrka med Treenighetens skapande potentialer är själva ursprunget till den Suprema Varelsens aktualitet. När det återspeglande skapandets cykel hade kommit till ända, när var och en av de Sju Härskarandarna hade funnit fullkomlig skapande synkronisering med Paradistreenigheten, när den fyrtionionde Återspeglande Anden hade blivit personaliserad, då inträffade en ny och vittomfattande reaktion i Gudomsabsolutet. Denna reaktion förlänade den Suprema Varelsen nya personlighetsprivilegier och kulminerade i personaliseringen av Majeston som är ledare för återspeglingsfenomenet och paradiscentrum för allt det arbete som utförs av de fyrtionio Återspeglande Andarna och deras medhjälpare överallt i universernas universum.

17:2.3 (200.1) Majeston är en verklig person, det personliga och ofelbara centret för återspeglingsfenomenet i tidens och rymdens alla sju superuniverser. Han upprätthåller permanent högkvarter i Paradiset nära alltings centrum vid mötesplatsen för de Sju Härskarandarna. Han tar befattning endast med koordineringen och

upprätthållandet av återspeglings tjänsten i den vittutbredda skapelsen; han är inte i övrigt involverad i administrationen av universums angelägenheter.

17:2.4 (200.2) Majeston är inte inkluderad i vår katalog på paradispersonligheter, emedan han är den enda existerande gudomliga personlighet som har skapats av den Suprema Varelsen i funktionell förening med Gudomsabsolutet. Han är en person, men han tar uteslutande och uppenbarligen automatiskt befattning av endast denna ena fas i universumförvaltning; han är inte verksam nu i något personligt avseende i förhållande till andra (icke-återspeglande) klasser av universumpersonligheter.

17:2.5 (200.3) Skapandet av Majeston innebar den Suprema Varelsens första suprema skaparhandling. Denna handlingsvilja var ett medvetet val hos den Supreme Varelsen, men Gudomsabsolutets kolossala reaktion var inte förutsedd. Inte sedan Havona framträdde i evigheten hade universum bevittnat ett sådant jättelikt förverkligande av en sådan enormt stor och vittomfattande gruppering av styrka och koordinering av funktionella andeaktiviteter. Gudomsresponsen inför den Suprema Varelsens och hans medhjälparens skapande viljor var vida utöver deras ändamålsenliga avsikt och översteg storligen de förväntningar som de hade föreställt sig.

17:2.6 (200.4) Vi är vördnadsfulla inför möjligheten av vad framtida tidsåldrar, då den Supreme och den Ultimate kanske kan uppnå nya nivåer av gudomlighet och uppstiga till nya områden av personlighetsverksamhet, kan få bevittna i fråga om gudifierandet av ännu andra oväntade varelser, som ingen ens har drömt om och som kommer att inneha förmågor till förhöjd universumkoordinering som

ingen ens har föreställt sig. Det ser inte ut att finnas någon gräns för Gudomsabsolutets potential för respons inför en sådan förening av förhållanden mellan erfarenhetsmässig Gudom och den existentiella Paradistreenigheten.

3. De Återspeglade Andarna

17:3.1 (200.5) De fyrtionio Återspeglade Andarna är av treenighetsursprung, men var och en av de sju skapande tilldragelser som inträffade vid deras uppkomst resulterade i en typ av varelse som till naturen påminde om dragen hos den Härskarande som hade del i dess uppkomst. De återspeglar sålunda på olika sätt naturen och karaktären i de sju möjliga kombinationerna av association mellan den Universelle Faderns, den Evige Sonens och den Oändlige Andens gudomliga egenskaper. Av denna orsak är det nödvändigt att ha sju Återspeglade Andar vid högkvarteret i varje superuniversum. En av varje av de sju typerna behövs för att uppnå den perfekta återspeglingen av alla faser av varje möjlig manifestation av Paradisets tre Gudomar, emedan sådana fenomen kan inträffa i vilken del som helst av de sju superuniverserna. En av varje typ anvisades följaktligen för tjänst i vart och ett av superuniverserna. Dessa grupper av sju olika Återspeglade Andar upprätthåller högkvarter i superuniversernas huvudstäder, i varje segments återspeglingsfokus, och det sammanfaller inte med den andliga polaritetspunkten.

17:3.2 (200.6) De Återspeglade Andarna har namn, men dessa benämningar uppenbaras inte i världarna i rymden. De anknyter till

dessas varelsers natur och karaktär och är en del av de sju universella mysterierna i Paradisets hemliga sfärer.

17:3.3 (201.1) Återspeglingsegenskapen, detta sinnesnivåns fenomen som präglar Samverkaren, den Suprema Varelsen och Härskarandarna, kan överföras till alla varelser som berörs av detta omfattande program för universell informationstjänst. Och häri ligger ett stort mysterium: Varken Härskarandarna eller Paradisets Gudomar uppvisar enskilt eller kollektivt dessa förmågor av jämställd universell återspeglning alldeles så som de manifesteras i dessa Majestons fyrtionio kontaktpersonligheter, och detta trots att de är skaparna av dessa underbart utrustade varelser. Gudomlig härstamning uppvisar ibland i den skapade varelsen vissa egenskaper som inte framträder hos Skaparen.

17:3.4 (201.2) Av återspeglings tjänstens personal är alla förutom Majeston och de Återspeglande Andarna skapade av den Oändlige Anden och hans omedelbara medarbetare och underordnade. De Återspeglande Andarna i varje superuniversum har skapat sina egna Återspeglingsmedhjälpare, som är deras personliga ombud vid Dagarnas Fornas hov.

17:3.5 (201.3) De Återspeglande Andarna är inte endast överförare av information; de är även personligheter som lagrar information. Deras efterkommande, sekonaferna, är likaså informationslagrande eller registrerande personligheter. Allting av äkta andligt värde registreras i dubblett, varav ett intryck förvaras i den personliga utrustningen som innehas av någon medlem av de talrika klasserna av sekorafiska personligheter som hör till de Återspeglande Andarnas omfattande stab.

17:3.6 (201.4) De formella uppteckningarna från universerna förs uppåt av registratoränglarna, men de sant andliga uppteckningarna samlas med återspeglings och förvaras mentalt av lämpliga och ändamålsenliga personligheter som hör till den Oändlige Andens familj. Dessa är *levande* anteckningar i motsats till formella och *döda* anteckningar i universum, och de förvaras helt perfekt i den Oändlige Andens registrerande personligheters levande sinnen.

17:3.7 (201.5) Organisationen för återspeglings är också hela skapelsens mekanism för att samla in nyheter och sprida påbud. Den fungerar ständigt, i motsats till tjänsten för de olika informationsutsändningarna som fungerar periodvis.

17:3.8 (201.6) Allting av betydelse som sker i ett lokaluniversums högkvarter reflekteras naturligt till huvudstaden för ifrågavarande superuniversum. Och omvänt återspeglas allting av betydelse för lokaluniverserna ut till huvudstäderna i lokaluniverserna från högkvarteret i deras superuniversum. Återspeglings-tjänsten från tidens universer upp till superuniverserna verkar vara automatisk eller självfungerande, men så är inte fallet. Alltsammans är mycket personligt och intelligent; precisionen är ett resultat av perfekt samarbete mellan personligheter och kan därför knappast hänföras till Absolutens icke-personliga närvaroframträdanden.

17:3.9 (201.7) Trots att Tankeriktarna inte deltar i det universella återspeglings-systemets verksamhet har vi all orsak att tro att alla Fadersfragment är fullt medvetna om dessa transaktioner och kan använda sig av deras innehåll.

17:3.10 (201.8) Under innevarande universumtidsålder förefaller utsträckningen av återspeglings-tjänsten i rymden utanför Paradiset att

begränsas av de sju superuniversernas periferi. I övrigt förefaller denna tjänst att fungera oberoende av tid och rymd. Den verkar vara oberoende av alla kända subabsoluta kretsar i universum.

17:3.11 (201.9) I högkvarteren i varje superuniversum verkar organisationen för återspeglings som en särskild enhet; men vid vissa speciella tillfällen kan alla sju verka i universell samklang under Majestons ledning, vilket de också gör, såsom i händelse av det jubileum som orsakas av att ett helt lokalt universum stabiliseras i ljus och liv, och vid de tider då de Sju Suprema Verkställarna framför sina tusenårshälsningar.

4. Återspeglingsmedhjälparna

17:4.1 (202.1) De fyrtionio Återspeglingsmedhjälparna skapades av de Återspeglade Andarna, och det finns exakt sju medhjälpare i varje superuniversums högkvarter. Den första skapelseakten som de sju Återspeglade Andarna i Uversa genomförde var att frambringa sina sju Medhjälpare; varje Återspeglade Ande skapade sin egen Medhjälpare. Återspeglingsandarna är till vissa egenskaper och karakteristika fulländade reproduktioner av sina Återspeglade Moderandar; de är egentligen kopior men saknar återspeglingsens egenskap. De är sanna avbildningar och fungerar ständigt som kommunikationskanal mellan de Återspeglade Andarna och myndigheterna i superuniverserna. Återspeglingsmedhjälparna är inte endast assistenter; de representerar verkligen sina respektive Andeföräldrar; de är *avbildningar*, och de svarar troget mot sitt namn.

17:4.2 (202.2) De Återspeglande Andarna själva är sanna personligheter men av en sådan klass att de inte kan förstås av materiella varelser. Även på högkvarterssfärerna i superuniverserna behöver de hjälp av sina Medhjälpare vid all personlig kommunikation med Dagarnas Forna och dessas medhjälpare. Vid kontakterna mellan Återspeglingsmedhjälparna och Dagarnas Forna fungerar ibland en enda Medhjälpare tillfredsställande, medan det vid andra tillfällen behövs två, tre, fyra, eller till och med alla sju för en fullständig och riktig presentation av det kommunikationsinnehåll som har anförtrotts att överföras av dem. På samma sätt mottas Återspeglingsmedhjälparnas meddelanden i olika fall av en, två, eller alla de tre Dagarnas Forna, beroende på vad kommunikationsinnehållet kan tänkas fordra.

17:4.3 (202.3) Återspeglingsmedhjälparna tjänar för evigt vid sidan av de Andar som de härstammar från, och de har till sitt förfogande en otrolig mängd sekondahjälpare. Återspeglingsmedhjälparna fungerar inte direkt i samband med utbildningsvärldarna för de uppstigande dödliga. De är nära associerade med informationstjänsten i samband med den universella planen för de dödligas framåtskridande, men ni kommer inte personligen i kontakt med dem när ni vistas i skolorna i Uversa, emedan dessa till synes personliga varelser saknar vilja; de har inte förmågan att välja. De är sanna avbildningar som återspeglar den enskilda Andeförälderns personlighet och sinne. Som en klass kommer de uppstigande dödliga inte i nära kontakt med återspeglingen. Alltid placeras någon varelse av återspeglingsnatur mellan er och själva verksamheten i denna serviceform.

5. Kretsarnas sju Andar

17:5.1 (202.4) Havonakretsarnas Sju Andar utgör den Oändlige Andens och de Sju Härskarandarnas gemensamma opersonliga representation på centraluniversumets sju kretsar. De är Härskarandarnas tjänare och sammanlagda efterkommande. Härskarandarna erbjuder en distinkt och diversifierad administrativ individualitet i de sju superuniverserna. Genom dessa likartade Havonakretsarnas Andar är det möjligt för dem att förse centraluniversumet med en enhetlig, likartad och koordinerad andlig övervakning.

17:5.2 (202.5) Var och en av Kretsarnas Sju Andar är begränsad till att genomtränga en enda havonakrets. De har inte direkt att göra med det styre som utgår från Dagarnas Eviga, härskarna på de enskilda havonavärldarna. Men de står i förbindelse med de Sju Suprema Verkställarna, och de synkroniserar med den Suprema Varelsens närvaro i centraluniversumet. Deras arbete begränsas helt till Havona.

17:5.3 (203.1) Dessa Kretsarnas Andar tar kontakt med dem som vistas i Havona genom sina personliga efterkommande: tredje gradens supernafer. Fastän Kretsarnas Andar är samexisterande med de Sju Härskarandarna fick deras funktion att skapa tredje gradens supernafer inte någon större betydelse förrän de första pilgrimerna från tiden anlände till den yttre kretsen i Havona under Grandfandas dagar.

17:5.4 (203.2) Då ni framskrider från krets till krets i Havona får ni veta om Kretsarnas Andar, men ni kommer inte att kunna ha

personligt umgänge med dem fastän ni personligen kan få tillgång till, och kan känna av, den opersonliga närvaron av deras andliga inverkan.

17:5.5 (203.3) Kretsarnas Andar förhåller sig till de infödda invånarna i Havona i stort sett så som Tankeriktarna förhåller sig till de dödliga varelser som bebor världarna i de evolutionära universerna. Liksom Tankeriktarna är Kretsarnas Andar opersonliga, och de förenar sig med havonavarelsernas fulländade sinne ungefär så som den Universelle Faderns opersonliga andar bebor de dödliga människornas finita sinnen. Men Kretsarnas Andar blir aldrig en bestående del av havonapersonligheterna.

6. De lokala universernas Skapande Andar

17:6.1 (203.4) Mycket av det som gäller de Skapande Andarnas natur och funktion i lokaluniverserna hör lämpligen till berättelsen om deras association med Skaparsönerna vid organiserandet och förvaltningen av de lokala skapelserna; men det finns hos dessa underbara varelser, i de erfarenheter som föregår verksamheten i lokaluniverserna, många drag som kan berättas som en del av denna diskussion om de Suprema Andarnas sju grupper.

17:6.2 (203.5) Vi är förtrogna med sex faser i ett lokaluniversums Moderandes levnadsbana, och vi spekulerar mycket kring

sannolikheten av ett sjunde stadium av aktivitet. Dessa olika eksistensstadier är:

17:6.3 (203.6) 1. *Ursprunglig differentiering i Paradiset.* När en Skaparson personaliseras av den Universelle Faderns och den Evige Sonens gemensamma aktion inträffar samtidigt i den Oändlige Andens person något som kallas ”suprem kompletterande reaktion”. Vi förstår inte denna reaktions natur, men vi förstår att den anger en medfödd modifikation av de personaliserbara möjligheter som är inneslutna i Samskaparens skapande potential. En jämställd Skaparsons födelse anger födelsen inom den Oändlige Andens person av potentialen för den framtida makan till denne Paradisson i lokaluniversumet. Vi är inte medvetna om denna nya förpersonliga identifikation av ett väsen, men vi vet att detta faktum noteras i Paradisets register över ifrågavarande Skaparsons levnadsbana.

17:6.4 (203.7) 2. *Förberedande skaparträning.* Under den långa perioden av förberedande träning för en Mikael-Son i organiseringen och administrationen av universer undergår hans framtida gemål ytterligare utveckling av sitt väsen och blir gruppmedveten om sin bestämmelse. Vi vet inte, men vi misstänker, att ett sådant gruppmedvetet väsen blir rymdmedvetet och påbörjar den förberedande träning som fordras för att få andeförmåga för sin framtida samverkan med den kompletterande Mikael i att skapa och administrera ett universum.

17:6.5 (204.1) 3. *Den fysiska skapelsens stadium.* Vid den tid då den Evige Sonen ålägger en Mikael-Son dennes skaparansvar, in närvaro av den Oändlige Anden, framför den Härskarande som styr det

superuniversum till vilket den nye Skaparsonen är bestämd ”bönen om identifikation”; och för första gången framträder den blivande Skapande Andens väsen skild från den Oändlige Andens person. Och detta väsen träder direkt fram till den bönfallande Härskaranden och försvinner sedan omedelbart från vårt igenkännande och blir uppenbarligen en del av denna Härskarandes person. Den nyss identifierade Skapande Anden stannar hos Härskaranden ända till det ögonblick då Skaparsonen avreser till äventyret i rymden; då överlämnar Härskaranden den nya Andemakan åt Skaparsonen för gott och ålägger samtidigt Andemakan uppgiften om evig trohet och gränslös lojalitet. Och sedan inträffar en av de mest djupt rörande episoder som någonsin förekommer i Paradiset. Den Universelle Fadern uttalar sitt erkännande av Skaparsonens och den Skapande Andens eviga förbund och sin bekräftelse av vissa gemensamma administrativa fullmakter som har utgivits av Härskaranden för ifrågavarande superuniversums jurisdiktion.

17:6.6 (204.2) Skaparsonen och den Skapande Anden som Fadern har förenat avreser därefter till sitt äventyr att skapa ett universum. Och de arbetar tillsammans i denna form av förening allt under den långa och mödosamma perioden av att materiellt organisera sitt universum.

17:6.7 (204.3) 4. *Det livsskapande skedet.* Då Skaparsonen har deklarerat sin avsikt att skapa liv, blir följden i Paradiset ”personaliseringsceremonierna” som de Sju Härskarandarna deltar i och som personligt upplevs av den övervakande Härskaranden. Detta är ett bidrag från Paradisgudomen till individualiteten hos Skaparsonens Andegemål och manifesteras för universum i form av

”den primära eruptionen” i den Oändlige Andens person. Samtidigt med detta fenomen i Paradiset blir Skaparsonens hittills opersonliga Andemaka praktiskt taget en äkta person. Härefter och för all framtid anses denna samma Moderande för lokaluniversumet som en person, och hon upprätthåller personliga förbindelser med alla de skaror av personligheter som uppkommer under det påföljande skede då liv skapas.

17:6.8 (204.4) 5. *Tidsåldrarna efter utgivningarna.* En annan stor förändring inträffar i en Skapande Andes evigt fortgående levnadsbana då Skaparsonen återvänder till universumhögkvarteret efter att ha fullbordat sin sjunde utgivning och erhållit full suveränitet i sitt universum. Vid detta tillfälle upphöjer den segerrike Skaparsonen, inför universumets församlade administratörer, Universums Moderande till medsuveränitet och erkänner Andemakan som sin jämlika.

17:6.9 (204.5) 6. *Ljusets och livets tidsåldrar.* Då ljusets och livets skede har etablerats inträder lokaluniversumets medregent i den sjätte fasen av en Skapande Andes levnadsbana. Men vi får inte beskriva naturen av denna stora upplevelse. Sådana ting hör till ett framtida utvecklingsstadium i Nebadon.

17:6.10 (204.6) 7. *Det ouppenbarade livsskedet.* Vi känner till dessa Moderandens sex livsskeden i ett lokalunivesum. Det är ofrånkomligt att vi skulle fråga: Finns det ett sjunde livsskede? Vi är medvetna om att när finaliterna uppnår det som förefaller vara deras slutliga ödesbestämmelse som dödliga uppstigande, registreras de såsom inträdande på levnadsbanan för sjätte stadiets andar. Vi förmodar att

finaliterna har att se fram emot ännu ett annat och ouppenbart livsskede av tjänst i universum. Det ligger därför nära till hands att vi likaledes anser Universernas Moderandar ha framför sig något oavslöjat livsskede som skall utgöra deras sjunde fas av personlig erfarenhet i universumtjänst och lojal samverkan med Skaparmikaelernas klass.

7. De biträdande sinnesandarna

17:7.1 (205.1) Dessa biträdande andar utgör den sjufaldiga sinnesutgivningen från ett lokalt universums Moderande till de levande varelser som Skaparsonen och denna Skapande Ande tillsammans har skapat. Denna utgivning blir möjlig vid den tid då Anden upphöjs till den ställning som medför personlighetsprivilegier. Redogörelsen för de sju sinnesandarnas natur och funktion hör närmast till berättelsen om ert lokaluniversum Nebadon.

8. De Suprema Andarnas funktioner

17:8.1 (205.2) De sju grupperna av Suprema Andar bildar kärnan i det Tredje Ursprungets och Centrets familj, varvid det Tredje Ursprunget och Centret betraktas både som den Oändlige Anden och som Samverkaren. De Suprema Andarnas domän sträcker sig från Treenighetens närvaro i Paradiset till verksamheten av det sinne som är av evolutionär och dödlig klass på planeterna i rymden. De förenar

sålunda de nedstigande administrativa nivåerna och koordinerar personalens mångahanda funktioner där. Vare sig det är fråga om en grupp Återspeglande Andar i förbindelse med Dagarnas Forna, en Skapande Ande som verkar tillsammans med en Mikael-Son, eller de Sju Härskarandarna inkopplade kring Paradistreenigheten, så möter man de Suprema Andarnas aktivitet överallt i centraluniversumet, i superuniverserna och i lokaluniverserna. De fungerar på samma sätt med treenighetspersonligheterna av "Dagarnas" klass som med paradispersonligheterna av "Sönernas" klass.

17:8.2 (205.3) Tillsammans med den Oändliga Moderanden är grupperna av Suprema Andar de omedelbara skaparna av det Tredje Ursprungets och Centrets omfattande familj av varelser. Alla klasser av omvårdande andar härstammar från denna förening. Första gradens supernafer har sitt ursprung i den Oändlige Anden; andra gradens varelser av denna klass skapas av Härskarandarna; tredje gradens supernafer av Kretsarnas Sju Andar. De Återspeglande Andarna är gemensamt mödrar-skapare till den storartade klassen av änglaskaror som utgör superuniversumtjänstens mäktiga sekonafer. En Skapande Ande är moder till änglaklasserna i en lokal skapelse; dessa serafiska omvårdare är egenartade i varje lokalt universum, fastän de gestaltas enligt mönster från centraluniversumet. Alla dessa skapare av omvårdande andar assisteras endast indirekt från den centrala boplatsen för den Oändlige Anden, den ursprungliga och eviga modern till alla omvårdande änglar.

17:8.3 (205.4) De sju grupperna av Suprema Andar är den bebodda skapelsens koordinatörer. Sammanslutningen av deras styrande

överhuvuden, de Sju Härskarandarna, förefaller att koordinera Gud den Sjufaldiges vittutspredda aktiviteter:

17:8.4 (205.5) 1. Kollektivt motsvarar Härskarandarna nästan gudomsnivån som Treenigheten av Paradisets Gudomar befinner sig på.

17:8.5 (205.6) 2. Individuellt uttömmar de den treeniga Gudomens primära associerbara möjligheter.

17:8.6 (206.1) 3. Som diversifierade representanter för Samverkaren utgör de förvarare av den Suprema Varelsens suveränitet av ande, sinne och styrka som han ännu inte personligen utövar.

17:8.7 (206.2) 4. Genom de Återspeglande Andarna synkroniserar de Dagarnas Fornas superuniversumstyrelser med Majeston, Paradisets centrum för universell återspeglning.

17:8.8 (206.3) 5. Med sitt deltagande i individualiserandet av lokaluniversernas Gudomliga Omvårdare bidrar Härskarandarna till den sista nivån av Gud den Sjufaldige, föreningen mellan Skaparsonen och den Skapande Anden i lokaluniverserna.

17:8.9 (206.4) Funktionell enhetlighet, som är en naturlig del av Samverkaren, uppenbaras för de evolverande universerna i de sju Härskarandarna, hans primära personligheter. Men i framtidens fulländade superuniverser kommer denna enhetlighet utan tvivel inte att kunna särskiljas från den Supremes erfarenhetsmässiga suveränitet.

17:8.10 (206.5) [Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa]

Urantiaboken

<< [Kapitel 17](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 19](#) >>

Kapitel 18

De suprema treenighetspersonligheterna

18:0.1 (207.1) DE Suprema Treenighetspersonligheterna är alla skapade för specifik tjänst. De är uttänkta av den gudomliga Treenigheten för att utföra vissa specifika uppgifter, och de är kvalificerade att tjäna med fulländad teknik och högsta hängivelse. Det finns sju klasser av Suprema Treenighetspersonligheter:

- 18:0.2 (207.2) 1. Suprematetens Treenigade Hemligheter.
- 18:0.3 (207.3) 2. Dagarnas Eviga.
- 18:0.4 (207.4) 3. Dagarnas Forna.
- 18:0.5 (207.5) 4. Dagarnas Fulländade.
- 18:0.6 (207.6) 5. Dagarnas Sentida.

18:0.7 (207.7) 6. Dagarnas Förenande.

18:0.8 (207.8) 7. Dagarnas Trogna.

18:0.9 (207.9) Dessa varelser av administrativ fulländning är bestämda och slutliga till antalet. Skapandet av dem är en förgången händelse; inga flera personaliseras.

18:0.10 (207.10) Överallt i storuniversum företräder dessa Suprema Treenighetspersonligheter Paradistreenighetens administrativa verksamhetsprogram; de representerar Paradistreenighetens rättvisa och de *är* dess verkställande domslut. De bildar en inbördes sammanlänkad kedja av administrativ fulländning som sträcker sig från Faderns paradissfärer till högkvartersvärldarna i lokaluniverserna och till huvudstäderna i de konstellationer som de består av.

18:0.11 (207.11) Alla varelser med ursprung i Treenigheten är skapade med Paradisets fulländning i alla sina gudomliga egenskaper. Endast när det gäller erfarenhet har tidens gång gjort dem mera skickade för kosmisk tjänst. Det finns aldrig någon fara för försummelse eller risk för uppror då det gäller varelser med treenighetsursprung. De är av gudomlighetssubstans, och man vet inte att de någonsin skulle ha avvikit från den gudomliga och fulländade vägen för personlighetens uppträdande.

1. Suprematetens Treenigade Hemligheter

18:1.1 (207.12) Det finns sju världar i den innersta kretsen av paradissatelliter, och var och en av dessa höga världar leds av en kår på tio Suprematetens Treenigade Hemligheter. De är inte skapare, men de är suprema och ultimata administratörer. Skötseln av dessa sju brödrasfärers angelägenheter är helt anförtrodd denna kår av sjuttio suprema ledare. Fastän efterkommande till Treenigheten övervakar dessa sju heliga sfärer närmast Paradiset, är denna grupp av världar universellt känd som den Universelle Faderns personliga krets.

18:1.2 (208.1) Suprematetens Treenigade Hemligheter fungerar i grupper om tio jämställda och gemensamma ledare för sina respektive sfärer, men de fungerar också individuellt inom speciella ansvarsområden. Arbetet på var och en av dessa speciella världar är indelat i sju större avdelningar, och en av dessa jämställda ledare presiderar över varje sådan avdelning för specialiserade aktiviteter. De återstående tre verkar som den treeniga Gudomens personliga representanter i förhållande till de övriga sju, varvid en representerar Fadern, en Sonen och en Anden.

18:1.3 (208.2) Även om det finns en definitiv klasslikhet som är typisk för Suprematetens Treenigade Hemligheter, uppvisar de också sju olika gruppkännetecken. De tio suprema ledarna för verksamheten i Divinington reflekterar den Universelle Faderns personliga karaktär och natur; och detsamma gäller för var och en av dessa sju sfärer: varje grupp av tio liknar den Gudomsmedlem eller gudomsassociation som är karakteristisk för dess domän. De tio ledare som styr över Ascendington reflekterar Faderns, Sonens och Andens kombinerade natur.

18:1.4 (208.3) Jag kan uppenbara mycket litet om dessa höga personligheters arbete i Faderns sju heliga världar, ty de är sannerligen Suprematetens *Hemligheter*. Det finns inga godtyckliga hemligheter associerade med närmandet till den Universelle Fadern, den Evige Sonen eller den Oändlige Anden. Gudomarna är en öppen bok för alla som uppnår gudomlig fulländning, men Suprematetens alla Hemligheter kan man aldrig helt uppnå. Aldrig kommer vi att fullt kunna tränga in i de världar som innehåller personlighetshemligheterna om Gudomens association med de skapade varelsernas sjufaldiga gruppering.

18:1.5 (208.4) Då dessa suprema ledares arbete har att göra med Gudomarnas intima och personliga kontakt med dessa sju basgrupperingar av universumvarelser, bosatta i dessa sju speciella världar eller på tjänstgöring någonstans i storuniversum, är det lämpligt att dessa mycket personliga förhållanden och speciella kontakter hålls heligt hemliga. Paradisskaparna respekterar personlighetens enskildhet och okränkbarhet även i sina ringa skapade varelser. Och detta är sant både för individer och för de olika skilda klasserna av personligheter.

18:1.6 (208.5) Även för varelser som har uppnått en hög ställning i universum förblir dessa hemliga världar alltid ett lojalitetstest. Det är oss givet att fullt och personligt få känna de eviga Gudarna, att fritt lära känna deras gudomliga och fullkomliga karaktärer, men vi tillåts inte att fullt tränga in i Paradishärskarnas alla personliga förhållanden med alla sina skapade varelser.

2. Dagarnas Eviga

18:2.1 (208.6) Var och en av de en miljard världarna i Havona styrs av en Suprem Treenighetspersonlighet. Dessa härskare är kända som Dagarnas Eviga, och de är exakt en miljard till antalet, en för varje Havonasfär. De är ättlingar till Paradistreenigheten, men liksom i fråga om Suprematetens Hemligheter finns det inga uppteckningar om deras ursprung. För evigt har dessa två grupper av allvisa fäder styrt sina utsökta världar i systemet Paradis-Havona, och de fungerar utan rotation eller förnyad utnämning.

18:2.2 (208.7) Dagarnas Eviga är synliga för alla viljevarelser som vistas inom deras domäner. De leder de reguljära planetariska sammankomsterna. Periodvis och enligt rotation besöker de högkvarterssfärerna i de sju superuniverserna. De är nära besläktade och gudomliga jämlikar med Dagarnas Forna, som leder de sju superregeringarnas öden. När en Dagarnas Evig är frånvarande från sin sfär styrs hans värld av en Treenighetens Undervisande Son.

18:2.3 (209.1) Med undantag för de etablerade klasserna av liv, såsom de infödda i Havona och andra levande varelser som hör hemma i centraluniversumet, har de där bosatta Dagarnas Eviga utvecklat sina respektive sfärer helt enligt sina egna personliga idéer och ideal. De besöker varandras planeter, men de kopierar eller imiterar inte; de är alltid och helt och hållet originella.

18:2.4 (209.2) Arkitekturen, den naturliga utsmyckningen, morontiastrukturerna och andeskapelserna är exklusiva och unika på varje sfär. Varje värld är en plats av evigtvarande skönhet och helt olik varje annan värld i centraluniversumet. Och ni kommer var och en av er att vistas en längre eller kortare tid på varje sådan unik och

spännande sfär på er väg inåt genom Havona till Paradiset. Det är naturligt att i er värld tala om Paradiset som *uppåt*, men det vore mera korrekt att hänvisa till det gudomliga målet för uppstigningen som *inåt*.

3. Dagarnas Forna

18:3.1 (209.3) När tidens dödliga gradueras från utbildningsvärldarna som omger högkvarteret i ett lokaluniversum och uppflyttas till undervisningssfärerna i sitt superuniversum har de i andlig utveckling framskridit till den punkt att de kan känna igen och kommunicera med dessa avancerade världars höga andliga härskare och ledare, inklusive Dagarnas Forna.

18:3.2 (209.4) Dagarnas Forna är alla i grunden identiska; de uppvisar Treenighetens kombinerade karaktär och förenade natur. De har sin individualitet och till personligheten är de olika, men de skiljer sig inte från varandra så som de Sju Härskarandarna gör. De står för det enhetliga ledarskapet i de sju superuniverserna, som i övrigt skiljer sig från varandra, då vart och ett är en särskild, åtskild och unik skapelse. De Sju Härskarandarna är olika till natur och egenskaper, men Dagarnas Forna, de personliga härskarna över superuniverserna, är alla likartade och superfulländade efterkommande till Paradistreenigheten.

18:3.3 (209.5) De Sju Härskarandarna i höjden bestämmer sina respektive superuniversers *karaktär*, men Dagarnas Forna dikterar *administrationen* av dessa samma superuniverser. De lägger

administrativ enhetlighet ovanpå den skapande mångfalden och tillförsäkrar helheten harmoni trots de många underliggande skapelseolikheterna i de sju segmentsgrupperingarna i storuniversum.

18:3.4 (209.6) Dagarnas Forna blev alla treenigade samtidigt. Med dem tog registret över personligheter i universernas universum sin början, därav deras namn — Dagarnas *Forna*. När ni når Paradiset och söker i de skriftliga uppteckningarna om alltings begynnelse kommer ni att finna att den första anteckningen i sektionen för personligheter är berättelsen om treenigandet av dessa tjugoen Dagarnas Forna.

18:3.5 (209.7) Dessa höga varelser regerar alltid i grupper om tre. Det finns många faser av aktivitet i vilka de arbetar som individer, och andra där vilka två som helst av dem kan fungera, men i de högre sfärerna av sin administration måste de verka tillsammans. De lämnar aldrig personligen sina residensvärldar, men de behöver inte heller göra det, ty dessa världar är superuniversernas fokus för återspeglings vittutbredda system.

18:3.6 (209.8) De personliga boningarna för varje grupp av tre Dagarnas Forna är belägna vid den andliga polaritetspunkten på deras högkvarterssfärer. En sådan sfär är indelad i sjuttio administrativa sektorer och har sjuttio delhuvudstäder i vilka Dagarnas Forna emellanåt vistas.

18:3.7 (210.1) När det gäller makt, behörighetens omfattning och domsrättens utsträckning är Dagarnas Forna de mest kraftfulla och mäktiga av alla direkta härskare i tidens och rymdens skapelser. I hela det vidsträckta universernas universum är endast de försedda med den

höga makten att fälla och verkställa dom om evig förintelse av viljevarelser. Och alla tre Dagarnas Forna måste ta del i det slutliga avgörandet i ett superuniversums högsta domstol.

18:3.8 (210.2) Bortsett från Gudomarna och deras medarbetare i Paradiset är Dagarnas Forna de mest fulländade, mest mångsidiga och mest gudomligt utrustade härskare i hela tidens och rymdens tillvaro. De är uppenbarligen superuniversernas suprema härskare; men de har inte erfarenhetsmässigt förtjänat denna rätt att härska och är därför bestämda att en gång bli förbigångna av den Suprema Varelsen, en erfarenhetsmässig härskare, vars ställföreträdare de otvivelaktigt kommer att bli.

18:3.9 (210.3) Den Suprema Varelsen uppnår genom erfarenhetsmässig tjänst överhöghet i de sju superuniverserna precis så som en Skaparson erfarenhetsmässigt förtjänar överhögheten i sitt lokaluniversum. Men under den nuvarande tidsåldern då den Supremes evolution är oavslutad, ombesörjer Dagarnas Forna den koordinerade och perfekta administrativa övervakningen av de evolverande universerna i tid och rymd. Originell visdom och individuellt initiativ kännetecknar Dagarnas Fornas alla påbud och avgöranden.

4. Dagarnas Fulländade

18:4.1 (210.4) Det finns exakt tvåhundratio Dagarnas Fulländade, och de leder regeringarna för de tio större sektorerna i varje superuniversum. De blev treenigade för det speciella arbetet att

assistera superuniversernas ledare, och de regerar som de närmaste och personliga ställföreträdarna för Dagarnas Forna.

18:4.2 (210.5) Tre av Dagarnas Fulländade är tillsatta i varje större sektors huvudstad, men till skillnad från Dagarnas Forna är det inte nödvändigt att alla tre är närvarande hela tiden. Emellanåt kan en av dessa tre vara frånvarande för att personligen konferera med Dagarnas Forna om välfärden i sitt rike.

18:4.3 (210.6) Dessa treeniga härskare i de större sektorerna är speciellt fulländade i att bemästra administrativa detaljer, därav deras namn — Dagarnas *Fulländade*. Då vi skall ange namnen på dessa den andliga världens varelser stöter vi på problemet att översätta dem till ert språk, och mycket ofta är det ytterst svårt att få fram en tillfredsställande översättning. Vi tycker inte om att använda godtyckliga benämningar som vore meningslösa för er; därför finner vi det ofta svårt att välja ett lämpligt namn, ett som skulle vara tydligt för er och samtidigt i någon mån representativt för originalet.

18:4.4 (210.7) Dagarnas Fulländade har en måttligt stor kår av Gudomliga Rådgivare, Visdomens Fulländare och Universella Censorer knutna till sin styrelse. Därtill har de ännu ett större antal Mäktiga Budbärare, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer. Men mycket av rutinarbetet vid skötseln av de större sektorerna utförs av de Himmelska Väktarna och de Höga Sönernas Assistenten. Dessa två grupper uttas från de treenigade efterkommande till antingen Paradis-Havona-personligheter eller förhärskade dödliga finaliter. Vissa av dessa två klassers varelser, som har treenigats av skapade varelser, treenigas på nytt av Paradisets

Gudomar och sänds därefter att assistera superuniversernas regeringar i förvaltningen.

18:4.5 (211.1) De flesta av de Himmelska Vaktarna och de Höga Sönernas Assistenten anvisas tjänst i de större eller mindre sektorerna, men de Treenigade Beskyddarna (av Treenigheten omfamnade serafer och mellanvarelser) är tjänstepersonal i alla tre avdelningars rätter och fungerar vid tribunalerna hos Dagarnas Forna, Dagarnas Fulländade och Dagarnas Sentida. De Treenigade Ambassadörerna (av Treenigheten omfamnade uppstigna dödliga som fusionerats med Sonen eller Anden) kan man träffa på överallt i ett superuniversum, men majoriteten är på tjänst i de mindre sektorerna.

18:4.6 (211.2) Innan styrelsesättet i de sju superuniverserna var färdigutvecklat tjänade praktiskt taget alla administratörer från de olika avdelningarna inom dessa styrelser, med undantag för Dagarnas Forna, under olika lång tid i lära hos Dagarnas Eviga i de olika världarna i det fulländade Havona-universumet. De senare treenigade varelserna genomgick likaså en träningsperiod hos Dagarnas Eviga innan de knöts till tjänsten hos Dagarnas Forna, Dagarnas Fulländade och Dagarnas Sentida. De är alla härdade, prövade och erfarna administratörer.

18:4.7 (211.3) Ni kommer att träffa Dagarnas Fulländade i ett tidigt skede då ni når fram till högkvarteret i Splandon efter er vistelse i världarna i er mindre sektor, ty dessa höga härskare är nära associerade med den större sektorns sjuttio världar som ombesörjer den högre undervisningen för tidens uppstigande varelser. Dagarnas Fulländade tar personligen emot de högtidliga grupplöftena av de uppstigande graduerade från skolorna i den större sektorn.

18:4.8 (211.4) Arbetet för tidens pilgrimer i de världar som omger högkvarteret i en större sektor är främst av intellektuell natur, i motsats till den mer fysiska och materiella karaktären i träningen på de sju utbildningssfärerna i en mindre sektor och till de andliga projekten i de fyrahundranittio universitetsvärldarna vid högkvarteret i ett superuniversum.

18:4.9 (211.5) Fastän ni endast förs in i registret i den större sektorn Splandon, som innehåller lokaluniversumet för ert ursprung, måste ni gå igenom var och en av de tio större delarna av vårt superuniversum. Ni kommer att se alla trettio Dagarnas Fulländade i Orvonton innan ni når Uversa.

5. Dagarnas Sentida

18:5.1 (211.6) Dagarnas Sentida är de yngsta av de suprema ledarna i superuniverserna; i grupper om tre styr de ärendena i de mindre sektorerna. Till sin natur är de jämlika med Dagarnas Fulländade, men i fråga om administrativ behörighet är de underordnade. Det finns jämnt tjugooettusen av dessa till sin personlighet glänsande och gudomligt effektiva Treenighetspersonligheter. De skapades samtidigt, och tillsammans genomgick de sin träning i Havona under Dagarnas Eviga.

18:5.2 (211.7) Dagarnas Sentida har en liknande kår av medarbetare och assistenter som Dagarnas Fulländade. Dessutom har de tilldelats enorma antal olika underordnade klasser av himmelska varelser. I administrationen av de mindre sektorerna använder de i stora antal

där bosatta uppstigande dödliga, personal från de olika goodwillkolonierna och de olika grupperna med ursprung i den Oändlige Anden.

18:5.3 (211.8) Styrelserna i de mindre sektorerna befattar sig till mycket stor del, ehuru inte uteslutande, med de stora fysiska problemen i superuniverserna. Sfärerna i de mindre sektorerna är de Ledande Fysiska Övervakarnas högkvarter. I dessa världar bedriver de uppstigande dödliga studier och experiment som gäller undersökandet av aktiviteterna bland den tredje klassen av Suprema Styrkecentra och bland alla sju klasser av Ledande Fysiska Övervakare.

18:5.4 (212.1) Emedan regimen i en mindre sektor i så stor utsträckning ägnar sig åt fysiska problem är dessa tre Dagarnas Sentida sällan samtidigt på huvudstadssfären. Största delen av tiden är en av dem borta för konferens med Dagarnas Fulländade i den övervakande större sektorn eller frånvarande för att representera Dagarnas Forna vid sammankomsterna i Paradiset för de höga varelserna av treenighetsursprung. De alternerar med Dagarnas Fulländade i att representera Dagarnas Forna vid de suprema rådsmötena i Paradiset. Under tiden kan en annan Dagarnas Sentida vara borta på en inspektionsresa till högkvartersvärldarna i de lokala universer som hör till hans förvaltningsområde. Men åtminstone en av dessa härskare är alltid i tjänst vid högkvarteret i en mindre sektor.

18:5.5 (212.2) Ni kommer alla en gång att lära känna de tre Dagarnas Sentida som ansvarar för Ensa, er mindre sektor, eftersom ni måste passera genom deras händer på er väg inåt till träningsvärldarna i de

större sektorerna. Under ert uppstigande till Uversa går ni endast genom en grupp av skolningssfärer i den mindre sektorn.

6. Dagarnas Förenade

18:6.1 (212.3) Treenighetspersonligheterna av "Dagarnas" klass fungerar inte i administrativa sammanhang under nivån för superuniversernas styrelse. I de evolverande lokaluniverserna verkar de endast som rådgivare och vägledare. Dagarnas Förenade är en grupp förbindelsepersonligheter som har ackrediterats av Paradistreenigheten till dubbelhärskarna i lokaluniverserna. Varje organiserat och bebott lokaluniversum har tilldelats en av dessa rådgivare från Paradiset, som verkar som Treenighetens, och i vissa avseenden den Universelle Faderns, representant i den lokala skapelsen.

18:6.2 (212.4) Det existerar sjuhundratusen av dessa varelser, fast alla har inte blivit förordnade än. Reservkåren av Dagarnas Förenande fungerar i Paradiset som Universumanpassningens Suprema Råd.

18:6.3 (212.5) På ett speciellt sätt koordinerar dessa Treenighetens observatörer de administrativa aktiviteterna inom alla grenar av den universella regeringen, från aktiviteterna i lokaluniverserna upp genom sektorstyrelserna till aktiviteterna i superuniversumet, därav deras namn — Dagarnas *Förenande*. De framlägger en trefaldig rapport till sina överordnade: De rapporterar relevanta data av fysisk eller semiintellektuell natur till Dagarnas Sentida i sin mindre sektor; de rapporterar intellektuella och kvasiandliga händelser till Dagarnas

Fulländade i sin större sektor; de rapporterar andliga och semiparadisiska angelägenheter till Dagarnas Forna i sitt superuniversums huvudstad.

18:6.4 (212.6) Eftersom de är varelser med treenighetsursprung kan de använda alla Paradisets strömkretsar för kommunikation mellan sig, och sålunda står de alltid i kontakt med varandra och med alla andra behövliga personligheter ända upp till de suprema råden i Paradiset.

18:6.5 (212.7) En Dagarnas Förenande är inte organiskt knuten till styrelsen för lokaluniversumet där han har sitt uppdrag. Undantaget sina uppgifter som observatör verkar han endast på anhållan av de lokala myndigheterna. Han är å tjänstens vägnar medlem av alla primära råd och viktiga sammankomster i den lokala skapelsen, men han deltar inte i den tekniska behandlingen av administrativa problem.

18:6.6 (213.1) När ett lokaluniversum är etablerat i ljus och liv umgås dess förhärligade varelser fritt med Dagarnas Förenande, som då fungerar i en utvidgad bemärkelse i ett sådant rike av evolutionär fulländning. Men han är fortfarande i första hand en Treenighetens ambassadör och en rådgivare från Paradiset.

18:6.7 (213.2) Ett lokaluniversum styrs direkt av en gudomlig Son med tvåfaldigt gudomsursprung, men han har ständigt vid sin sida en paradisbroder, en personlighet med treenighetsursprung. För den händelse att en Skaparson tillfälligt är frånvarande från högkvarteret i sitt lokaluniversum, låter de ställföreträdande härskarna sig till stor del vägledas i sina större beslut av råden från sin Dagarnas Förenande.

7. Dagarnas Trogna

18:7.1 (213.3) Dessa höga personligheter med treenighetsursprung är Paradisets rådgivare till härskarna i de hundra konstellationerna i varje lokaluniversum. Det finns sjuttio miljoner Dagarnas Trogna, och liksom Dagarnas Förenande är de inte alla i tjänst. Deras reservkår i Paradiset är den Rådgivande Kommissionen för Interuniversell Etik och Självstyrelse. Dagarnas Trogna roterar i tjänst enligt avgöranden i deras reservkårs suprema råd.

18:7.2 (213.4) Allt det som en Dagarnas Förenande är för en Skaparson i ett lokaluniversum, är Dagarnas Trogna för Vorondadeksönerna som styr konstellationerna i denna lokala skapelse. De är supremt hängivna och gudomligt trogna de konstellationers välgång som de blivit anvisade, därav deras namn — Dagarnas *Trogna*. De verkar endast som rådgivare; de tar aldrig del i administrativa aktiviteter om de inte blir ombedda därtill av konstellationens myndigheter. Inte heller befattar de sig direkt med utbildningsverksamheten för de uppstigande pilgrimerna på de arkitektoniska skolningssfärerna som omger högkvarteret i en konstellation. Alla sådana företag står under övervakning av Vorondadeksönerna.

18:7.3 (213.5) Alla Dagarnas Trogna som fungerar i ett lokaluniversums konstellationer hör till verksamhetsområdet för en Dagarnas Förenande och rapporterar direkt till honom. De har inget vittomfattande system för kommunikation sinsemellan, utan de har vanligen själva begränsat kontakten mellan sig till området för ett

lokaluniversum. Varje Dagarnas Trogen i tjänst i Nebadon kan kommunicera, och gör det, med alla andra av sin klass som är i tjänst i detta lokaluniversum.

18:7.4 (213.6) Likt Dagarnas Förenande i ett universumhögkvarter upprätthåller Dagarnas Trogna sina personliga residens i konstellationernas huvudstäder skilt från de administrativa ledarnas i dessa världar. Deras boningar är verkligen anspråkslösa i jämförelse med de hem som konstellationernas Vorondadekhärskare har.

18:7.5 (213.7) Dagarnas Trogna är den sista länken i den långa administrativa och rådgivande kedja som sträcker sig från den Universelle Faderns heliga sfärer nära alltings centrum till de primära indelningarna av lokaluniverserna. Den regim som har treenighetsursprung slutar med konstellationerna; inga sådana rådgivare från Paradiiset är permanent stationerade i de system som konstellationerna består av eller i de bebodda världarna. Dessa senare administrativa enheter hör helt till behörighetsområdet för varelser infödda i lokaluniverserna.

18:7.6 (213.8) [Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa]

Urantiaboken

<< [Kapitel 18](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 20](#) >>

Kapitel 19

De jämlika varelserna med treenighetsursprung

19:0.1 (214.1) DENNA paradigrupp, kallad de Jämställda Varelserna med Treenighetsursprung, omfattar Treenighetens Undervisande Söner, som också räknas till Guds Paradissöner, tre grupper av superuniversernas höga administratörer och den något icke-personliga kategorin Inspirerade Treenighetsandar. Även de infödda havonaborna kan rätteligen, tillsammans med talrika grupper av varelser bosatta i Paradiset, inkluderas i denna klassificering av treenighetspersonligheter. De varelser med treenighetsursprung som skall behandlas i denna diskussion är:

19:0.2 (214.2) 1. Treenighetens Undervisande Söner.

- 19:0.3 (214.3) 2. Visdomens Fulländare.
19:0.4 (214.4) 3. Gudomliga Rådgivare.
19:0.5 (214.5) 4. Universella Censorer.
19:0.6 (214.6) 5. Inspirerade Treenighetsandar.
19:0.7 (214.7) 6. Infödda Havonabor.
19:0.8 (214.8) 7. Medborgarna i Paradiset.

19:0.9 (214.9) Med undantag för Treenighetens Undervisande Söner och möjligen de Inspirerade Treenighetsandarna har dessa grupper ett bestämt antal medlemmar; skapandet av dem är en avslutad och förgången händelse.

1. Treenighetens Undervisande Söner

19:1.1 (214.10) Av alla de höga klasser av himmelska personligheter som uppenbaras för er verkar endast Treenighetens Undervisande Söner i en tvåfaldig bemärkelse. Till sitt ursprung är de av treenighetsnatur, till sin funktion är de nästan helt och hållet hängivna uppgifterna som gudomliga Söner. De är förbindelsevarelser som överbryggar universumklyftan mellan personligheter med treenighetsursprung och tvåfaldigt ursprung.

19:1.2 (214.11) Medan Treenighetens Stationära Söner är fulltaliga växer antalet Treenighetens Undervisande Söner ständigt. Vad det slutliga antalet Undervisande Söner kommer att vara vet jag inte. Jag kan emellertid berätta att Paradisets register i den senaste periodiska rapporten till Uversa uppvisade 21.001.624.821 av dessa Söner i tjänst.

19:1.3 (214.12) Dessa varelser är den enda för er uppenbarade gruppen av Guds Söner som har sitt ursprung i Paradistreenigheten. De finns i centraluniversumet och i superuniverserna, och en enorm kår är anvisad till varje lokaluniversum. De betjänar också enskilda planeter liksom Guds övriga Paradissöner. Eftersom planen för storuniversum inte är fullt utvecklad hålls ett stort antal Undervisande Söner i reserv i Paradiset, och de erbjuder sig som frivilliga för nödfallsupdrag och ovanliga uppgifter i alla delar av storuniversum, i de ensamma världarna i rymden, i lokaluniverserna och superuniverserna och i världarna i Havona. De fungerar också i Paradiset, men det är bättre att framskjuta den detaljerade behandlingen av dem tills vi kommer till diskussionen om Guds Paradissöner.

19:1.4 (215.1) I detta sammanhang kan det emellertid noteras att de Undervisande Sönerna är de suprema koordinerande personligheterna med treenighetsursprung. I detta vittutspridda universernas universum finns det alltid en stor fara att göra sig skyldig till det misstag som kommer sig av en begränsad synvinkel, för det onda som ligger i en segmenterad uppfattning av verkligheten och gudomligheten.

19:1.5 (215.2) Till exempel: Människosinnet skulle i vanligtvis kräva att närma sig den kosmiska filosofi, som framförs i dessa uppenbarelsen, från det enkla och finita till det komplicerade och infinita, från mänskliga ursprung till gudomliga bestämmelser. Men den vägen leder inte till *andlig visdom*. Ett sådant förfarande är den lättaste vägen till en viss form av *genetisk kunskap*, men i bästa fall kan den endast uppenbara människans ursprung; den uppenbarar föga eller intet om hennes gudomliga bestämmelse.

19:1.6 (215.3) Även när det gäller studiet av människans biologiska evolution på Urantia finns det allvarliga invändningar mot att uteslutande närma sig hennes nuvarande ställning och nuvarande problem ur historisk synvinkel. Det sanna perspektivet på varje problem som gäller verkligheten — den mänskliga eller den gudomliga, den jordiska eller den kosmiska — kan man få endast genom att helt och fullt och utan fördomar studera och sinsemellan jämföra tre faser av verklighet i universum: uppkomst, historia och bestämelse. Den riktiga förståelsen av dessa tre erfarenhetsmässiga realiteter bildar grunden för en vis bedömning av det nuvarande läget.

19:1.7 (215.4) När människans sinne väljer det filosofiska förfarandet att börja från det lägre för att nå det högre, vare sig inom biologi eller teologi, utsätter det sig alltid för faran att begå fyra fel i resonemanget:

19:1.8 (215.5) 1. Det kan totalt undgå att inse det slutliga och fullbordade evolutionära målet för antingen den personliga uppnåelsen eller den kosmiska bestämmelsen.

19:1.9 (215.6) 2. Det kan göra sig skyldigt till det suprema filosofiska misstaget att överförenkla den kosmiska evolutionära (erfarenhetsmässiga) verkligheten, vilket sålunda leder till förvrängning av fakta, fördärvande av sanningen och missuppfattning av bestämmelser.

19:1.10 (215.7) 3. Studiet av orsakssammanhang är en historisk granskning. Men kunskapen om *hur* en varelse uppkommer ger inte nödvändigtvis en intelligent förståelse av en sådan varelses nuvarande ställning och sanna karaktär.

19:1.11 (215.8) 4. Historien ensam kan inte på ett adekvat sätt avslöja framtida utveckling — bestämmelse. Finita uppkomster är härvidlag till hjälp, men endast gudomliga orsaker avslöjar slutliga verkningar. Eviga slutmål syns inte i tidsmässiga begynnelse. Nuet kan tolkas på rätt sätt endast i ljuset av det korrelerade forna och framtida.

19:1.12 (215.9) På grund av dessa och ytterligare andra orsaker använder vi oss därför av förfarandet att närma oss människan och hennes planetariska problem genom att börja resan i tid och rymd från Paradisets infinita, eviga och gudomliga Ursprung och Centrum för all personlighetsverklighet och all kosmisk tillvaro.

2. Visdomens Fulländare

19:2.1 (215.10) Visdomens Fulländare är en specialiserad skapelse som har åstadkommit av Paradistreenigheten och den är avsedd att personifiera gudomlighetens visdom i superuniverserna. Det finns exakt sju miljarder av dessa varelser, och en miljard är anvisad till vart och ett av de sju superuniverserna.

19:2.2 (215.11) Liksom sina jämställda, de Gudomliga Rådgivarna och de Universella Censorerna, har Visdomens fulländare tagit del av visdomen i Paradiset, i Havona och på Faderns paradissfärer med undantag för Divinington. Efter dessa erfarenheter anvisades Visdomens Fulländare till stadigvarande tjänst hos Dagarnas Forna. De tjänar varken i Paradiset eller i Paradis-Havonakretsarnas världar; de är helt och hållet sysselsatta med administrationen i superuniversernas regeringar.

19:2.3 (216.1) Var en Visdomens Fulländare än fungerar, där fungerar den gudomliga visdomen. Det finns en närvarons aktualitet och en manifestationens fulländning i den kunskap och visdom som kommer fram i dessa mäktiga och majestätiska personligheters handlande. De *reflekterar* inte Paradistreenighetens visdom; de *är* den visdomen. De är källan till visdom för alla som undervisar i universumkunskapens tillämpning; de är det goda omdömet's fontäner och urskillningens källsprång för alla institutioner av vetande och insikt i alla universer.

19:2.4 (216.2) Visdomen är tvåfaldig till sitt ursprung; den härrör från den fulländade gudomliga insikten som är medfödd i fulländade varelser och från den personliga erfarenhet som evolutionära varelser har förvärvat. Visdomens Fulländare *är* den gudomliga visdom som ingår i gudomsinsiktens paradisfulländning. Deras administrativa medarbetare i Uversa, de Mäktiga Budbärarna, De utan Namn och Nummer och De med Stor Auktoritet, *är* när de verkar tillsammans erfarenhetens visdom i universum. En gudomlig varelse kan ha fulländad gudomlig kunskap. En evolutionär dödlig kan någon gång uppnå de uppstigande varelsernas fulländade kunskap, men ingendera av dessa varelser uttömmar ensam potentialerna för all den visdom som är möjlig. Således, närhelst man vid skötseln av superuniversumet önskar uppnå maximal administrativ visdom associerar sig alltid dessa fulländare av den gudomliga insiktens visdom med de uppstigande personligheter som har nått upp till höga ansvarspositioner i superuniversum genom de erfarenhetsmässiga prövningarna inom evolutionärt framåtskridande.

19:2.5 (216.3) Visdomens Fulländare kommer alltid att behöva detta komplement av erfarenhetsbaserad visdom för att komplettera sitt administrativa skarpsinne. Men man har antagit att en hög och hittills ouppnådd visdomsnivå möjligen kan uppnås av finaliterna i Paradiset *efter* det att de en gång har införts i det sjunde stadiet av andetillvaro. Om denna slutsats är korrekt skulle dessa fulländade varelser från den evolutionära uppstigningen otvivelaktigt bli de mest effektiva universumadministratörer som någonsin påträffas i hela skapelsen. Jag tror att detta är den höga ödesbestämmelsen för finaliterna.

19:2.6 (216.4) Mångsidigheten hos Visdomens Fulländare gör det möjligt för dem att ta del i de uppstigande varelsernas praktiskt taget alla himmelska uppgifter. Visdomens Fulländare och min personlighetsklass, de Gudomliga Rådgivarna, bildar tillsammans med de Universella Censorerna de högsta klasser av varelser som kan engagera sig, och som engagerar sig, i arbetet med att uppenbara sanning till enskilda planeter och system, antingen under deras tidigare perioder eller när de har etablerats i ljus och liv. Från tid till annan kommer vi alla i beröring med de uppstigande dödligas tjänst, från en planet där livet nyligen fått sin början vidare upp genom ett lokaluniversum och superuniversum, i synnerhet det senare.

3. De Gudomliga Rådgivarna

19:3.1 (216.5) Dessa varelser med treenighetsursprung är Gudomens rådgivning till världarna i de sju superuniverserna. De *reflekterar* inte Treenighetens gudomliga rådgivning; de *är* den rådgivningen. Det

finns tjugoen miljarder Rådgivare i tjänst, och tre miljarder är anvisade till varje superuniversum.

19:3.2 (217.1) Gudomliga Rådgivare är medarbetare och jämlikar till de Universella Censorerna och Visdomens Fulländare; från en till sju Rådgivare är associerade med var och en av dessa sistnämnda personligheter. Alla tre klasser deltar i Dagarnas Fornas regering, inklusive större och mindre sektorer, i lokaluniverserna och konstellationerna och i lokalsystemens härskares råd.

19:3.3 (217.2) Vi verkar enskilt, såsom jag vid avfattandet av denna redogörelse, men vi fungerar också som en trio när tillfället fordrar det. När vi agerar i verkställande kapacitet är en Visdomens Fulländare, en Universell Censor och från en till sju Gudomliga Rådgivare alltid associerade med varandra.

19:3.4 (217.3) En Visdomens Fulländare, sju Gudomliga Rådgivare och en Universell Censor bildar en tribunal som representerar Treenighetens gudomlighet och utgör det högsta mobila rådgivande organet i tidens och rymdens universer. En sådan grupp om nio är känd för att antingen vara en faktaundersökande eller en sanningsuppenbarande tribunal, och när den sitter till doms över något problem och avkunnar ett utslag är det precis som om en Dagarnas Forne hade avgjort ärendet, ty enligt superuniversernas alla krönikor har ett sådant utslag aldrig ändrats av Dagarnas Forna.

19:3.5 (217.4) När de tre Dagarnas Forna verkar, verkar Paradistreenigheten. När de nios tribunal efter gemensam överläggning kommer fram till ett beslut är det praktiskt taget Dagarnas Forna som har uttalat sig. Och det är på detta sätt som Paradishärskarna, i administrativa frågor och genom

regeringsreglering, står i personlig kontakt med de enskilda världarna, systemen och universerna.

19:3.6 (217.5) Gudomliga Rådgivare är Paradistreenighetens fulländade gudomliga rådgivning. Vi representerar, i själva verket *är* vi, fulländningens råd. När vi får erfarenhetsmässiga råd från våra medarbetare, de fulländade och av Treenigheten omfamnade varelserna från det evolutionära uppstigandet, är våra kombinerade slutsatser inte endast fullständiga utan även uttömmande. När en Universell Censor har gjort sig bekant med, bedömt, bekräftat och utfärdat vårt gemensamma rådslut är det mycket troligt att det närmar sig tröskeln till universell totalitet. Sådana domslut representerar största möjliga närmande till Gudomens absoluta attityd inom tidrymdgränserna för ifrågavarande situation och berörda problem.

19:3.7 (217.6) Sju Gudomliga Rådgivare i förbindelse med en treenigad evolutionär trio — en Mäktig Budbärare, en av De med Stor Auktoritet och en av De utan Namn och Nummer — representerar det största närmandet i superuniverserna till föreningen mellan den mänskliga synpunkten och den gudomliga attityden på de andliga betydelsernas och verklighetsvärdenas närpå paradisiska nivåer. En sådan nära överensstämmelse mellan de förenade kosmiska attityderna hos den skapade och Skaparen överträffas endast i Paradisets Utgivningssöner som, när det gäller personlighetserfarenhetens varje fas, är Gud och människa.

4. De Universella Censorerna

19:4.1 (217.7) Det existerar exakt åtta miljarder Universella Censorer. Dessa unika varelser *är* Gudomens dom. De reflekterar inte bara de fulländade besluten; de *är* Paradistreenighetens domslut. Inte ens Dagarnas Forna sitter till doms annat än tillsammans med de Universella Censorerna.

19:4.2 (217.8) Var och en av de en miljard världarna i centraluniversumet har anvisats en Censor, som är knuten till den planetariska administrationen vars ledare är den Dagarnas Evige som residerar där. Varken Visdomens Fulländare eller Gudomliga Rådgivare är på detta sätt permanent knutna till förvaltningsorganen i Havona, och vi förstår inte heller helt och hållet varför Universella Censorer är stationerade i centraluniversumet. Deras nuvarande aktiviteter är knappast orsaken till deras placering i Havona, och vi misstänker därför att de är där i väntan på behoven i någon framtida universumtidsålder, då befolkningen i Havona delvis kan vara en annan.

19:4.3 (218.1) En miljard Censorer är anvisade till vart och ett av de sju superuniverserna. Både enskilt och i förening med Visdomens Fulländare och Gudomliga Rådgivare verkar de överallt i alla delar av de sju superuniverserna. Censorerna verkar således på alla nivåer i storuniversum, från de fulländade världarna i Havona till Systemhärskarnas råd, och de är en organisk del av alla avdömanden av de evolutionära världarna vid domperiodernas slut.

19:4.4 (218.2) Var en Universell Censor än är närvarande, där faller Gudomens dom. Och eftersom Censorerna alltid avkunnar sin dom i förbindelse med Visdomens Fulländare och Gudomliga Rådgivare omfattar dessa avgöranden Paradistreenighetens förenade visdom, råd

och dom. I denna juridiska trio kan Visdomens Fulländare ses som ”Jag var”, den Gudomliga Rådgivaren som ”Jag kommer att vara”, men den Universella Censorn är alltid ”Jag är”.

19:4.5 (218.3) Censorerna är universums sammanräknande personligheter. När tusen vittnen — eller en miljon — har gett sina vittnesmål, när visdomens röst har talat och gudomlighetens råd har registrerats, när vittnesmålet från den uppstigande fulländningen har lagts till, då verkar Censorn, och omedelbart uppenbaras en ofelbar och gudomlig sammanräkning av allt som har skett; och ett sådant avslöjande representerar den gudomliga slutledningen, det huvudsakliga innehållet av ett slutligt och fulländat beslut. Efter att en Censor har talat får därför ingen annan tala, ty Censorn har presenterat den sanna och ofelbara sammanräkningen av allt som har inträffat. När han talar finns det inte längre någon besvärsmöjlighet.

19:4.6 (218.4) Mest fullständigt förstår jag hur en Visdomens Fulländares sinne fungerar, men jag förstår verkligen inte helt hur en Universell Censors dömande sinne arbetar. Det förefaller mig som om Censorerna skulle formulera nya betydelser och finna nya värden ur associationen av de fakta, sanningar och upptäckter som presenteras för dem under loppet av en undersökning om universumangelägenheter. Det förefaller troligt att de Universella Censorerna kan frambringa nya tolkningar av kombinationen mellan Skaparens fullkomliga insikt och den skapades fulländade erfarenhet. Denna förening av paradisfulländning och universumerfarenhet leder otvivelaktigt till eventuerandet av något nytt värde inom ultimaterna.

19:4.7 (218.5) Detta är emellertid inte slutet på våra svårigheter beträffande de Universella Censorernas sinnesfunktion. Efter det att

vi har tagit hänsyn till allt vad vi vet eller antar att vi vet om hur en Censor fungerar i någon given universumsituation lägger vi märke till att vi fortfarande inte kan förutsäga avgöranden eller förutse domslut. Vi bestämmer mycket noggrant det sannolika resultatet av föreningen mellan Skaparens attityd och den skapades erfarenhet, men dessa slutsatser är inte alltid noggranna förutsägelser av Censorernas uppenbaranden. Det förefaller troligt att Censorerna på något sätt är i förbindelse med Gudomsabsolutet; annars kan vi inte förklara många av deras beslut och utslag.

19:4.8 (218.6) Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare och Universella Censorer bildar tillsammans med de sju klasserna av Suprema Treenighetspersonligheter de tio grupper som ibland benämnts *Treenighetens Stationära Söner*. Tillsammans utgör de den stora kåren av Treenighetens administratörer, härskare, verkställare, handledare, rådgivare och domare. Deras antal överstiger något trettiosju miljarder. Två miljarder sjuttio är stationerade i centraluniversumet och litet över fem miljarder i varje superuniversum.

19:4.9 (219.1) Det är mycket svårt att beskriva verksamhetsgränserna för Treenighetens Stationära Söner. Det vore inkorrekt att säga att deras handlingar begränsar sig till det finita, enär superuniversernas register uppvisar handlingar som anger annorlunda. De verkar på varje nivå av universumadministration eller domstolsförfarande som kan fordras av förhållandena i tid och rymd och som gäller den förgångna, nuvarande eller framtida evolutionen av totaluniversum.

5. Inspirerade Treenighetsandar

19:5.1 (219.2) Jag kan berätta mycket litet för er om de Inspirerade Treenighetsandarna, ty de är en av de få helt hemliga klasserna av existerande varelser, hemliga utan tvivel därför att det är omöjligt för dem att helt uppenbara sig ens för dem av oss vilkas ursprung är så nära källan till skapandet av dem. De får sin tillvaro på åtgärd av Paradistreenigheten och kan användas av varje Gudomsmedlem eller av två eller tre av dessa tillsammans. Vi vet inte huruvida det finns ett avslutat eller ständigt växande antal av dessa Andar, men vi är benägna att tro att deras antal inte är fixerat.

19:5.2 (219.3) Vi förstår inte helt vare sig de Inspirerade Treenighetsandarnas natur eller beteende. De hör möjligen till kategorin överpersonliga andar. De förefaller att fungera över alla kända kretsar och ser ut att verka närapå oberoende av tid och rymd. Men vi vet föga om dem annat än vad vi kan sluta oss till beträffande deras karaktär från naturen av deras aktiviteter, vilkas resultat vi definitivt observerar här och var i universerna.

19:5.3 (219.4) Under vissa förhållanden kan dessa Inspirerade Andar individualisera sig tillräckligt för att kunna urskiljas av varelser med treenighetsursprung. Jag har sett dem; men det skulle aldrig vara möjligt för de lägre klasserna av himmelska varelser att urskilja någon av dem. Vissa omständigheter uppkommer också från tid till annan vid skötseln av de evolverande universerna, då varje varelse med treenighetsursprung direkt kan anställa dessa Andar för att befrämja sina uppdrag. Vi vet därför att de finns till, och att vi under

vissa omständigheter kan påkalla och få deras hjälp och ibland urskilja deras närvaro. Men de är inte en del av den manifesterade och definitivt uppenbarade organisation som ombesörjer skötseln av universerna i tid och rymd innan dessa materiella skapelser har etablerats i ljus och liv. De har ingen klart urskiljbar plats i de evolverande sju superuniversernas nuvarande organisation eller administration. De är en av Paradistreenighetens hemligheter.

19:5.4 (219.5) Melkisedekarna i Nebadon lär ut att de Inspirerade Treenighetsandarna är bestämda att en gång i den eviga framtiden fungera i stället för de Ensamma Budbärarna, vilkas led sakta men säkert glesnar av att de tillsätts som medarbetare till vissa typer av treenigade söner.

19:5.5 (219.6) De Inspirerade Andarna är de ensamma Andarna i universernas universum. Som Andar är de mycket lika de Ensamma Budbärarna förutom att de senare är tydliga personligheter. Vi får mycket av vår kunskap om de Inspirerade Andarna från de Ensamma Budbärarna som upptäcker deras närhet tack vare en medfödd känslighet för de Inspirerade Andarnas närvaro; denna känslighet verkar lika ofelbart som en magnetisk nål som visar mot en magnetisk pol. När en Ensam Budbärare befinner sig nära en Inspirerad Treenighetsande är han medveten om en kvalitativ indikation av denna gudomliga närvaro och också om en mycket bestämd kvantitativ registrering som gör det möjligt för honom att faktiskt veta en eller flera Andenärvarons klassificering eller antal.

19:5.6 (220.1) Jag kan berätta ytterligare ett intressant faktum: När en Ensam Budbärare befinner sig på en planet vars invånare bebos av Tankeriktare, såsom på Urantia, är han medveten om en kvalitativ

stimulus i sin reaktionskänslighet för andenärvaro. I sådana fall förekommer ingen kvantitativ stimulus, endast en kvalitativ stimulus. På en planet som Riktare inte kommer till leder kontakt med de infödda inte till någon sådan reaktion. Detta antyder att Tankeriktarna på något sätt är relaterade till eller sammankopplade med Paradistreenighetens Inspirerade Andar. På något sätt kan de möjligen vara associerade med varandra i vissa faser av sitt arbete; men vi vet verkligen inte. De uppkommer båda nära alltings centrum och ursprung, men de hör inte till samma varelseklass. Tankeriktarna härstammar från Fadern ensam; Inspirerade Andar är efterkommande till Paradistreenigheten.

19:5.7 (220.2) De Inspirerade Andarna hör uppenbarligen inte till den evolutionära planen för de enskilda planeterna eller universerna, och trots det ser de ut att finnas nästan överallt. Även nu medan jag är sysselsatt med att formulera denna redogörelse anger den med mig associerade Ensamma Budbärarens personliga känslighet för närvaron av denna Andeklass att det just i detta ögonblick finns med oss, på mindre än åtta meters avstånd, en Ande av den Inspirerade klassen och att styrkenärvaron är av tredje volymen. Den tredje volymen av styrkenärvaro antyder för oss sannolikheten att tre Inspirerade Andar fungerar i förbindelse med varandra.

19:5.8 (220.3) Av mer än tolv klasser av varelser associerade med mig vid denna tidpunkt är den Ensamma Budbäraren den enda som är medveten om närvaron av dessa Treenighetens hemlighetsfulla entiteter. Och vidare, fastän vi sålunda är underrättade om dessa gudomliga Andars närhet är vi lika ovetande om deras uppgift. Vi vet verkligen inte huruvida de endast är intresserade iakttagare av vad vi

gör, eller om de i själva verket på något för oss okänt sätt bidrar till framgången med vårt företag.

19:5.9 (220.4) Vi vet att Treenighetens Undervisande Söner ägnar sig åt *medveten* upplysning av universumvarelser. Jag har kommit till den bestämda uppfattningen att de Inspirerade Treenighetsandarna med *övermedvetna* förfaranden fungerar också som världarnas lärare. Jag är övertygad om att det finns en väldig mängd väsentlig andlig kunskap, sanning som är oundgänglig för att uppnå en hög andlighet, som inte kan tas emot medvetet; självmedvetandet skulle effektivt äventyra ett säkert mottagande. Om vi har rätt i denna uppfattning, och hela min varelseklass delar den, kan det vara dessa Inspirerade Andars uppgift att överkomma denna svårighet, att överbrygga detta gap i den universella planen för moralisk upplysning och andligt framåtskridande. Vi tänker oss att dessa två typer av lärare med treenighetsursprung åstadkommer någon slags förbindelse mellan sina aktiviteter, men vi vet faktiskt inte.

19:5.10 (220.5) I superuniversernas träningsvärldar och på de eviga kretsarna i Havona har jag umgåtts med de dödliga som håller på att fulländas — förändligade och uppstigande själar från de evolutionära världarna — men aldrig har de varit medvetna om de Inspirerade Andarna, vilka de Ensamma Budbärarnas upptäcktsförmåga allt emellanåt angav att befinna sig mycket nära oss. Jag har fritt konverserat med alla klasser av Guds Söner, höga som låga, och de är likaså omedvetna om de Inspirerade Treenighetsandarnas uppmaningar. De kan se och ser tillbaka på sina erfarenheter och berättar om händelser som är svåra att förklara om man inte räknar med dessa Andars verksamhet. Men med undantag för Ensamma

Budbärare, och ibland varelser med treenighetsursprung, har ingen av den himmelska familjen någonsin varit medveten om de Inspirerade Andarnas närhet.

19:5.11 (221.1) Jag tror inte att de Inspirerade Treenighetsandarna leker kurragömma med mig. De försöker antagligen lika envetet avslöja sig för mig som jag försöker kommunicera med dem; våra svårigheter och begränsningar måste vara ömsesidiga och medfödda. Jag är övertygad om att det inte finns några godtyckliga hemligheter i universum; därför kommer jag aldrig att upphöra i min strävan att lösa mysteriet med isolationen av dessa Andar som hör till min skapelseklass.

19:5.12 (221.2) Och av allt detta kan ni dödliga, som just nu tar era första steg på den eviga färden, väl se att ni måste färdas en lång väg innan ni kan göra framsteg av att ”se” och av ”materiell” övertygelse. Ni kommer länge att förlita er på tro och vara beroende av uppenbarelse, om ni hoppas på att framskrida snabbt och säkert.

6. Infödda Havoniter

19:6.1 (221.3) De infödda havoniterna är skapade direkt av Paradistreenigheten, och deras antal ligger bortom ert begränsade sinnes fattningsförmåga. Det är inte heller möjligt för urantianer att föreställa sig de medfödda egenskaperna hos sådana gudomligt fulländade skapade varelser som det eviga universumets raser med treenighetsursprung. Ni kan aldrig sant föreställa er dessa strålande

varelser; ni måste invänta er ankomst till Havona då ni kan möta dem som andekamrater.

19:6.2 (221.4) Under er långa vistelse i havonakulturens en miljard världar utvecklar ni en evig vänskap med dessa ädla varelser. Och hur djup är inte den vänskap som växer fram mellan den lägsta personliga skapade från rymdens världar och dessa höga personliga varelser infödda på de fulländade sfärerna i centraluniversumet! Uppstigande dödliga får under sin långa och kärleksfulla förbindelse med de infödda havoniterna mycket sådant som kompenserar den andliga fattigdomen under de tidigare stadierna av deras dödliga framskridande. Samtidigt får havoniterna genom sina kontakter med de uppstigande pilgrimerna en erfarenhet som ej i liten utsträckning ersätter den erfarenhetsmässiga bristen i att alltid ha levt ett liv av gudomlig fulländning. Nyttan för både den uppstigande dödliga och för den infödde havoniten är stor och ömsesidig.

19:6.3 (221.5) De infödda havoniterna har liksom alla andra personligheter med treenighetsursprung kommit till i gudomlig fulländning, och liksom i fråga om andra personligheter med treenighetsursprung kan tidens gång öka deras förråd av erfarenhetsmässiga egenskaper. Men till skillnad från Treenighetens Stationära Söner kan havoniterna utveckla sitt tillstånd; de kan ha en ouppenbarad framtida evighetsbestämmelse. Detta illustreras av de havoniter som med sin tjänstgöring skaffar sig förmågan till fusion med ett Fadersfragment av icke-Riktare-typ och därmed kvalificerar sig för medlemskap i de Dödligas Finalitkår. Och det finns även andra finalitkårer öppna för dessa infödda i centraluniversumet.

19:6.4 (221.6) Den utveckling som sker i havoniternas ställning har förorsakat mycken spekulation i Uversa. Eftersom de ständigt söker sig in i flera av Paradisets Finalitkårer, och eftersom inga fler skapas, är det uppenbart att antalet infödda som stannar kvar i Havona ständigt minskar. De slutliga konsekvenserna av dessa händelser har aldrig uppenbarats för oss, men vi tror inte att Havona någonsin kommer att vara helt tömt på sina infödda. Vi har övervägt teorin att havoniterna möjligen kommer att upphöra med att inträda i finalitkårer någon gång under tidsåldrarna för de successiva skapelserna på yttre rymdens nivåer. Vi har också övervägt tanken att det centrala universumet under dessa senare universumtidsåldrar kan vara befolkat av en blandad grupp av bofasta varelser, så att medborgarna endast till en del består av de ursprungliga havoniterna. Vi vet inte vilken klass eller typ av skapade varelser som kan tänkas vara sålunda bestämd för residentstatus i det framtida Havona, men vi har tänkt på följande:

19:6.5 (222.1) 1. Univitatierna som för närvarande är de stadigvarande medborgarna på konstellationerna i lokaluniverserna.

19:6.6 (222.2) 2. Framtida typer av dödliga som kan tänkas bli födda på superuniversernas bebodda sfärer under blomstringen i ljusets och livets tidsåldrar.

19:6.7 (222.3) 3. Den inkommande andliga aristokratin från de successiva yttre universerna.

19:6.8 (222.4) Vi vet att det Havona som fanns under den föregående universumtidsåldern var något annorlunda än Havona i den nuvarande tidsåldern. Vi anser det inte mer än rimligt att anta att vi nu bevittnar de långsamma förändringar i centraluniversumet vilka förebådar de

tidsåldrar som skall komma. En sak är säker: universum är inte statistiskt; endast Gud är oföränderlig.

7. Medborgarna i Paradiset

19:7.1 (222.5) Det finns talrika grupper av ädla varelser bosatta i Paradiset, nämligen Paradisets medborgare. De har inte direkt att göra med planen för fulländandet av de uppstigande viljevarelserna och uppenbaras därför inte helt för de dödliga på Urantia. Det finns över tre tusen klasser av dessa himmelska förståndsvarelser, och den sista gruppen personaliserades samtidigt med Treenighetens förordnande som kungjorde skapelseplanen för de sju superuniverserna i tid och rymd.

19:7.2 (222.6) Paradisets medborgare och infödda havoniter kallas ibland kollektivt för *Paradis-Havonapersonligheter*.

19:7.3 (222.7) Detta avslutar berättelsen om de varelser som har fått sin tillvaro av Paradistreenigheten. Ingen av dem har någonsin gått vilse. Och ändå är de alla i högsta grad utrustade med fri vilja.

19:7.4 (222.8) Varelser med treenighetsursprung är utrustade med transitprivilegier som gör dem oberoende av transportpersonligheter, sådana som serafer. Vi har alla förmågan att röra oss fritt och snabbt i universernas universum. Med undantag för de Inspirerade Treenighetsandarna kan vi inte uppnå de Ensamma Budbärarnas nästan otroliga hastighet, men vi kan utnyttja de totala transportsätten i rymden på ett sådant sätt att vi kan nå varje punkt i ett superuniversum från dess högkvarter på mindre än ett år av Urantia-

tid. Det tog 109 dagar enligt er tid för mig att färdas från Uversa till Urantia.

19:7.5 (222.9) Genom dessa samma kanaler kan vi ögonblickligen kommunicera med varandra. Hela vår skapelseklass står i kontakt med varje individ inom varje avdelning av Paradistreenighetens barn endast med undantag av de Inspirerade Andarna.

19:7.6 (222.10) [Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 19](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 21](#) >>

Kapitel 20

Guds Paradissöner

20:0.1 (223.1) ENLIGHT sin funktion i superuniversumet Orvonton klassificeras Guds Söner i tre allmänna grupper:

20:0.2 (223.2) 1. Guds Nedstigande Söner.

20:0.3 (223.3) 2. Guds Uppstigande Söner.

20:0.4 (223.4) 3. Guds Treenigade Söner.

20:0.5 (223.5) De nedstigande klasserna av söner inkluderar personligheter som är direkt och gudomligt skapade. Uppstigande söner, sådana som dödliga skapade varelser, når denna ställning genom att erfarenhetsmässigt delta i det skapande förfarande som kallas evolution. Treenigade Söner är en grupp med blandat ursprung

som omfattar alla varelser som har omfamnats av Paradistreenigheten även om de inte har direkt treenighetsursprung.

1. Guds nedstigande Söner

20:1.1 (223.6) Alla Guds nedstigande Söner har högt och gudomligt ursprung. De är hängivna den nedstigande omvårdnadstjänsten i tidens och rymdens världar och system för att där underlätta framåtskridandet upp mot Paradiset för de ringa varelserna med evolutionärt ursprung: Guds uppstigande söner. Av de talrika klasserna av nedstigande Söner skall sju beskrivas i dessa berättelser. De Söner som träder fram ur Gudomarna på den centrala Ljusets och Livets Ö kallas *Guds Paradissöner* och de omfattar följande tre klasser:

20:1.2 (223.7) 1. Skaparsöner — Mikaelerna.

20:1.3 (223.8) 2. Administratörsöner — Avonalerna.

20:1.4 (223.9) 3. Treenighetens Undervisande Söner — Daynalerna.

20:1.5 (223.10) De återstående fyra klasserna av nedstigande söner är kända som *Guds Söner i lokaluniverserna*:

20:1.6 (223.11) 4. Melkisedeksöner.

20:1.7 (223.12) 5. Vorondadeksöner.

20:1.8 (223.13) 6. Lanonandeksöner.

20:1.9 (223.14) 7. Livsbärare.

20:1.10 (223.15) Melkisedekarna är de gemensamma efterkommande till ett lokaluniversums Skaparson, Skapande Ande och Fader

Melkisedek. Både Vorondadekar och Lanonandekar har skapats av en Skaparson och hans medarbetande Skapande Ande. Vorondadekarna är mest kända som de Allra Högsta, Konstellationsfäderna; Lanonandekarna är kända som Systemhärskare och Planetprinsar. Den tredelade klassen av Livsbärare har skapats av en Skaparson och Skapande Ande associerade med en av de tre Dagarnas Forna inom ifrågavarande superuniversum. Men Guds söners natur och aktiviteter i lokaluniverserna är lämpligare att beskriva i de kapitel som handlar om de lokala skapelsernas angelägenheter.

20:1.11 (224.1) Guds Paradissöner har ett tredelat ursprung: de primära eller Skaparsönerna har skapats av den Universelle Fadern och den Evige Sonen; de sekundära eller Administratörsönerna är barn till den Evige Sonen och den Oändlige Anden; Treenighetens Undervisande Söner är efterkommande till Fadern, Sonen och Anden. Med tanke på tjänst, dyrkan och bönfallande är Paradissönerna som en; deras ande är en, och deras arbete är identiskt till sin kvalitet och fullständighet.

20:1.12 (224.2) Så som Dagarnas paradisklasser visade sig vara gudomliga administratörer, så har Paradissönernas klasser uppenbarat sig som gudomliga omvårdare: skapare, tjänare, utgivare, domare, lärare och sanningsuppenbarare. Deras verksamhet omfattar universernas universum från den eviga Öns stränder till tidens och rymdens bebodda världar, och de utför mångahanda tjänster i centraluniversumet och superuniverserna som inte avslöjas i dessa berättelser. De är organiserade på olika sätt beroende på arten av och stället för deras tjänst, men i ett lokaluniversum tjänar både

Administratörsöner och Undervisande Söner under ledning av den Skaparson som regerar inom denna domän.

20:1.13 (224.3) Skaparsönerna ser ut att ha en i sin person centrerad andlig egenskap som de kan kontrollera och som de kan utge, såsom er egen Skaparson gjorde när han utgjöt sin ande över alla dödliga på Urantia. Varje Skaparson är utrustad med denna andliga dragningskraft i sitt eget rike; han är personligen medveten om varje handling och känsla hos varje nedstigande Guds Son som tjänar inom hans domän. Här har vi en gudomlig återspeglning, en kopiering i lokaluniversumet av den Evige Sonens absoluta dragningskraft, som gör det möjligt för honom att nå ut för att ta kontakt och bibehålla den med alla sina Paradissöner oberoende av var de kan tänkas befinna sig i universernas hela universum.

20:1.14 (224.4) Paradisets Skaparsöner tjänar inte endast som Söner i sin nedstigande tjänste- och utgivningsverksamhet, utan då de har avslutat sitt utgivande livsskede fungerar var och en som en Universumfader i sin egen skapelse, medan de övriga Gudssönerna fortsätter tjänsten av utgivning och andligt upplyftande avsedda att vinna planeterna, en och en, till att villigt erkänna den Universelle Faderns kärleksfulla styre, kulminerande i att de skapade varelserna ägnar sig åt Paradisfaderns vilja och i den planetariska lojaliteten till hans Skaparsons överhöghet i universumet.

20:1.15 (224.5) I en sjufaldig Skaparson är Skapare och skapad för evigt inblandade i en förstående, empatisk och barmhärtig förening. Hela Mikael-klassen, Skaparsönerna, är så enastående att behandlingen av deras naturer och aktiviteter reserveras för nästa kapitel i denna serie, medan denna berättelse i huvudsak kommer att

beröra de två återstående klasserna av Paradissöner:
Administratörsönerna och Treenighetens Undervisande Söner.

2. Administratorsönerna

20:2.1 (224.6) Varje gång en ursprunglig och absolut tanke om en varelse, formulerad av den Evige Sonen, förenar sig med ett nytt och gudomligt ideal om kärleksfull tjänst, uttänkt av den Oändlige Anden, framkommer en ny och ursprunglig Son till Gud, en Paradisets Administratörson. Dessa Söner bildar Avonalernas klass till skillnad från Mikael-klassen, dvs. Skaparsönerna. Fastän de inte är skapare i personlig bemärkelse är de nära associerade med Mikaelerna i allt sitt arbete. Avonalerna är planetariska omvårdare och domare, fredsdomare i alla tidens och rymdens världar, för alla raser, för alla världar och i alla universer.

20:2.2 (225.1) Vi har orsaker till att tro att det totala antalet Administratörsöner i storuniversum är omkring en miljard. De är en självstyrande klass och styrs av sitt suprema råd i Paradiset; rådet består av erfarna Avonaler valda från tjänsterna i alla universer. Men när de har anvisats till, och fått fullmakt att verka i, ett lokaluniversum tjänar de under ledning av Skaparsonen i denna domän.

20:2.3 (225.2) Avonalerna är Paradissöner för tjänst på och utgivning till de enskilda planeterna och lokala universerna. Och eftersom varje Avonalsen har en exklusiv personlighet, eftersom det inte finns två likadana, är deras arbete individuellt enastående i de världar där de

vistas och där de ofta inkarnerar i de dödligas gestalt och ibland föds av jordiska mödrar i de evolutionära världarna.

20:2.4 (225.3) Förutom sin tjänst på de högre administrativa nivåerna har Avonalerna en tredelad funktion i de bebodda världarna:

20:2.5 (225.4) 1. *Juridiska åtgärder.* De verkar vid slutet av de planetariska domperioderna. Med tiden kan tiotals — hundratals — sådana uppdrag verkställas i varje enskild värld, och de kan besöka samma eller andra världar ett otal gånger som avslutare av domperioden, befriare av de sovande överlevande.

20:2.6 (225.5) 2. *Administrativa uppdrag.* Ett planetariskt besök av denna typ inträffar vanligen före ankomsten av en Gåvoson. På ett sådant uppdrag framträder en Avonal som en vuxen i ifrågavarande värld. Då används ett inkarnationsförfarande som inte innebär födelse som dödlig. Efter detta första och vanliga administrativa besök kan Avonalerna upprepade gånger i administrativ bemärkelse tjäna på samma planet både före och efter Gåvosonens framträdande. Under dessa andra administrativa uppdrag kan en Avonal uppträda i materiell och synlig form eller inte, men i inget av dessa fall föds han till världen som ett hjälplöst barn.

20:2.7 (225.6) 3. *Utgivningsuppdrag.* Avonalsönerna utger sig alla åtminstone en gång till något dödligt släkte i någon evolutionär värld. De juridiska besöken är talrika, de administrativa uppdragen kan vara flera, men på varje planet framträder endast en Gåvoson. Utgivningsavonaler föds av kvinna, så som Mikael från Nebadon inkarnerade på Urantia.

20:2.8 (225.7) Det finns ingen gräns för det antal gånger som Avonalsönerna kan verka på administrativa eller utgivningsuppdrag, men när de har genomgått erfarenheten sju gånger sker det vanligen ett avbrott till fördel för dem som har haft mindre av sådan tjänst. Dessa Söner som har haft flera utgivningserfarenheter hänförs då till en Skaparsons höga personliga råd och får sålunda del i administrationen av universumangelägenheter.

20:2.9 (225.8) I allt sitt arbete för och i de bebodda världarna assisteras Administratörsönerna av två klasser av varelser från lokaluniversumet, Melkisedekarna och ärkeänglarna, medan de under utgivningsuppdragen även åtföljs av de Lysande Aftonstjärnorna, som likaså har sitt ursprung i de lokala skapelserna. I varje planetariskt företag stöds de sekundära Paradissönerna, Avonalerna, med full kraft och auktoritet av en primär Paradisson, Skaparsonen i lokaluniversum där de gör sin tjänst. I själva verket är deras arbete på de bebodda sfärerna alldeles lika effektivt och acceptabelt som en Skaparsons tjänst skulle ha varit i sådana av dödliga bebodda världar.

3. Juridiska åtgärder

20:3.1 (226.1) Avonalerna är kända som Administratörsöner emedan de är världarnas höga fredsdomare, avkunnare av domsluten över de på varandra följande domperioderna i tidens världar. De presiderar över uppväckandet av de sovande överlevande, sitter till doms över världen, avslutar en domperiod av uppskjuten rättvisa, verkställer de uppdrag som gäller en prövotidsålder av villkorlig barmhärtighet,

tillsätter rymdvarelserna i planetarisk tjänst på nytt till uppgifterna i den nya domperioden och återvänder till högkvarteret i sitt lokaluniversum sedan de har avslutat sitt uppdrag.

20:3.2 (226.2) När de sitter till doms över en tidsålders ödesbestämmelser avgör de ödet för de evolutionära släkterna, men även om de kan avkunna dom om utsläckning av personliga varelsers identitet verkställer de inte dessa domar. Beslut av detta slag verkställs uteslutande av myndigheterna i ett superuniversum.

20:3.3 (226.3) När en Paradisavonal anländer till en evolutionär värld för att avsluta en domperiod och inleda en ny era av planetariskt framskridande innebär det inte nödvändigtvis vare sig ett administrativt uppdrag eller ett utgivningsuppdrag. Administrativa uppdrag är ibland inkarnationer, och utgivningsuppdrag är det alltid; det vill säga vid sådana uppdrag tjänar Avonalerna i materiell form — bokstavligen. Deras andra besök är ”tekniska”, och i dessa fall inkarnerar en Avonal inte för planetarisk tjänst. Om en Administratörson kommer endast som domare över domperioden, anländer han till en planet som en andlig varelse, osynlig för världens materiella varelser. Sådana tekniska besök förekommer upprepade gånger under en bebodd världs långa historia.

20:3.4 (226.4) Avonalsönerna kan verka som planetariska domare före såväl sin administrativa som utgivningserfarenhet. Under någotdera av dessa uppdrag kommer den inkarnerade Sonen emellertid att döma den pågående planetariska tidsåldern; detta gör även en Skaparson då han inkarnerar i dödlig gestalt på ett utgivningsuppdrag. När en Skaparson besöker en evolutionär värld

och blir som en av dess människor, avslutar hans närvaro en domperiod och innebär en dom över världen.

4. Administrativa uppdrag

20:4.1 (226.5) Före det planetariska framträdandet av en Gåvoson besöks en bebodd värld vanligen av en Paradisavonal på ett administrativt uppdrag. Om det är det första administrativa besöket inkarnerar Avonalen alltid som en materiell varelse. Han framträder på planeten för sitt uppdrag som en fullvuxen man av de dödligas släkte, en varelse fullt synlig för och i fysisk kontakt med de dödliga av hans tid och generation. Under hela tiden för en administrativ inkarnation är förbindelsen mellan Avonalsonen och de lokala och universella andliga krafterna fullständig och obruten.

20:4.2 (226.6) En planet kan erfara många administrativa besök både före och efter en Gåvosons framträdande. Den kan besökas många gånger av samma eller andra Avonaler som avkunnar dom över domperioden, men sådana tekniska domslutsuppdrag är till sin natur varken utgivande eller administrativa, och Avonalerna är aldrig inkarnerade vid sådana tillfällen. Även när en planet välsignas med upprepade administrativa uppdrag underkastar sig Avonalerna inte alltid inkarnation som dödliga; och när de verkligen tjänar i de dödligas köttsliga gestalt framträder de alltid som den världens vuxna varelser; de föds inte av kvinna.

20:4.3 (227.1) När Paradissönerna är inkarnerade för uppdrag av antingen utgivande eller administrativ natur har de en erfaren Riktare,

och dessa Riktare är olika för varje inkarnation. De Riktare som sinnesmässigt bebor Guds inkarnerade Söner kan aldrig hoppas på personlighet genom fusion med de människo-gudomliga varelser som de vistas i, men ofta personaliseras de med dekret av den Universelle Fadern. Sådana Riktare bildar det suprema rådet i Divinington för styrandet av Mysterieledsagarnas administration, identifiering och avsändande till de bebodda världarna. De tar också emot och ackrediterar Riktare vid deras återkomst till "Faderns famn" efter upplösningen i döden av deras jordiska stofthyddor. På detta sätt blir världsdomarnas trogna Riktare upphöjda ledare för sin egen art.

20:4.4 (227.2) Urantia har aldrig varit värd för en Avonolson på ett administrativt uppdrag. Om Urantia hade följt den allmänna planen för bebodda världar skulle den ha blivit välsignad med ett administrativt besök någon gång mellan Adams dagar och Kristus Mikael's utgivning. Men den vanliga följden av Paradissöner på er planet blev helt rubbad av att er Skaparson framträdde på sin sista utgivning för nittonhundra år sedan.

20:4.5 (227.3) Urantia kan ännu få besök av en Avonal befullmäktigad att inkarnera för ett administrativt uppdrag, men beträffande det framtida uppträdandet av Paradissöner vet "icke ens änglarna i himlen tiden eller sättet för sådana besök", ty en värld där en Mikael har utgivit sig kommer under en Mästarsons särskilda och personliga beskydd och är därför helt underställd hans egna planer och beslut. I er värld kompliceras detta ytterligare av Mikael's löfte att återkomma. Oberoende av missförstånden gällande Mikael från Nebadons vistelse på Urantia är en sak med säkerhet autentisk: hans löfte att komma tillbaka till er värld. Med beaktande av denna utsikt

kan endast tiden avslöja den framtida ordningsföljden för Guds Paradissöners besök på Urantia.

5. Utgivningen av Guds Paradissöner

20:5.1 (227.4) Den Evige Sonen är Guds eviga Ord. Den Evige Sonen är det fulländade uttrycket för den evige Faderns ”första” absoluta och infinita tanke. När en personlig duplett eller gudomlig utvidgning av denne Ursprunglige Son beger sig på ett utgivningsuppdrag, som innebär inkarnation som dödlig, blir det bokstavligen sant att det gudomliga ”Ordet blir kött”, och att Ordet sålunda har sin boning bland de ringa varelserna med ursprung i djurriket.

20:5.2 (227.5) På Urantia finns det en vitt utbredd tro att avsikten med en Sons utgivning är att på något sätt påverka den Universelle Faderns attityd. Men er upplysning borde ange att detta inte är sant. Utgivningen av Avonal- och Mikaelsonerna är en nödvändig del i den erfarenhetsmässiga process som har utformats för att göra dessa Söner till pålitliga och förstående myndighetspersoner och härskare över folken och planeterna i tid och rymd. En levnadsbana som omfattar en sjufaldig utgivning är det suprema målet för Paradisets alla Skaparsöner. Och alla Administratörsöner motiveras av denna samma tjänandets anda som så överflödande kännetecknar de primära Skaparsönerna och Paradisets Evige Son.

20:5.3 (227.6) En Paradisson av någon klass måste utges till varje av dödliga bebodda värld för att göra det möjligt för Tankeriktare att

sinnesmässigt bebo alla normala människovarelser på den sfären, ty Tankeriktarna kommer inte till *alla* äkta människovarelser förrän Sanningens Ande har utgjutits över allt kött; och utgjutelsen av Sanningens Ande är beroende av att en Paradisson, som med framgång i dödlig skepnad har verkställt ett utgivningsuppdrag i en evolverande värld, återvänder till universumhögkvarteret.

20:5.4 (228.1) Under loppet av en bebodd planets långa historia inträffar många domperiodsdömanden, och mer än ett administrativt uppdrag kan förekomma, men vanligen tjänar en Gåvoson endast en gång på sfären. Det fordras endast att varje bebodd värld har en Gåvoson som kommer för att leva ett fullt liv som dödlig, från födelse till död. Förr eller senare är varje värld som bebos av dödliga, oberoende av sin andliga ställning, bestämd att bli värd för en Administratörson på ett utgivningsuppdrag med undantag för den planet i varje lokaluniversum på vilken en Skaparson väljer att utgesig som dödlig varelse.

20:5.5 (228.2) Då ni förstår mera av det som gäller Utgivningssönerna inser ni varför Urantia tilldrar sig så mycket intresse i Nebadons historia. Er lilla och obetydliga planet är av intresse i lokaluniversumet helt enkelt därför att den är den jordiska hemvärlden för Jesus från Nasaret. Den var scenen för er Skaparsons slutliga och segerrika utgivning, den arena där Mikael vann den suprema personliga överhögheten i universumet Nebadon.

20:5.6 (228.3) Vid högkvarteret i sitt lokaluniversum ägnar en Skaparson, i synnerhet efter det att han har slutfört sin egen utgivning som dödlig, mycket av sin tid åt att råda och instruera kollegiet av Medarbetarsöner: Administratörsönerna och andra. I kärlek och

hängivelse, med öm barmhärtighet och tillgiven hänsynsfullhet, utger sig dessa Administratörsöner till världarna i rymden. Och på intet sätt är dessa planetariska tjänster underlägsna Mikaelernas utgivningar i de dödligas gestalt. Det är sant att er Skaparson, som värld för sitt slutliga äventyr i ett liv som skapad varelse, valde en värld som hade träffats av ovanliga motgångar. Men ingen planet skulle någonsin kunna vara i ett sådant tillstånd att det skulle fordras en Skaparsons utgivning för att åstadkomma dess andliga rehabilitering. Varje Son i utgivningsgruppen skulle ha varit lika tillfyllest, ty i allt sitt arbete i världarna i ett lokaluniversum är Administratörsönerna alldeles lika gudomligt effektiva och allvisa som deras Paradisbroder, Skaparsonen, skulle ha varit.

20:5.7 (228.4) Fastän möjligheten till katastrof alltid åtföljer dessa Paradissöner under deras utgivningsinkarnationer, har jag ännu aldrig sett någon rapport om ett misslyckande eller en försummelse vare sig det är frågan om en Administratör- eller Skaparson på utgivningsuppdrag. Båda är till sitt ursprung alltför nära absolut fulländning för att misslyckas. De tar minsann risken; de blir verkligen lika de dödliga varelserna av kött och blod och får därmed den skapades unika erfarenhet, men enligt mina iakttagelser lyckas de alltid. De misslyckas aldrig med att nå målet för utgivningsuppdraget. Berättelsen om deras utgivning och planetariska tjänst överallt i Nebadon bildar det ädlaste och mest fascinerande kapitlet i ert lokaluniversums historia.

6. Utgivningarna i dödlig gestalt

20:6.1 (228.5) Den metod med vilken en Paradisson bereder sig för att som en Gåvoson inkarnera i dödlig gestalt, hur han blir innesluten i sin mor på utgivningsplaneten, är ett universellt mysterium; och varje försök att upptäcka hur detta Sonarington-förfarande fungerar är dömt att möta ett säkert misslyckande. Låt den storslagna kunskapen om Jesu från Nasarets liv som dödlig absorberas av er själ. Det är emellertid lönlöst och onödigt att spekulera hur Mikael's hemlighetsfulla inkarnation utfördes. Låt oss alla fröjdas i vetenskapen och vissheten om att sådana åtgärder är möjliga för det gudomliga väsendet och inte slösa tid på onödiga gissningar om det förfarande som den gudomliga visdomen använder för att åstadkomma dessa fenomen.

20:6.2 (229.1) På ett utgivningsuppdrag som dödlig föds en Paradisson alltid av en kvinna och växer upp som ett barn av manligt kön i den världen, såsom Jesus gjorde på Urantia. Dessa den suprema tjänstens Söner går alla från barndom genom ungdom till mandom precis så som en människa. I varje avseende blir de lika de dödliga i det släkte de föds till. De framför sina önskemål till Fadern så som barnen i de världar där de tjänar. Sett från materiell synpunkt lever dessa människo-gudomliga Söner ett vanligt liv med endast ett undantag: de avlar inte efterkommande i de världar där de vistas; detta är en universell begränsning som gäller alla klasser av Paradisets Utgivningssöner.

20:6.3 (229.2) Så som Jesus arbetade i er värld som en timmermans son, så arbetar andra Paradissöner i olika uppgifter på sina utgivningsplaneter. Ni skulle knappast kunna tänka er ett yrke som

inte hade utövats av någon Paradisson under förloppet av hans utgivning till någon av tidens evolutionära planeter.

20:6.4 (229.3) När en Gåvoson har skaffat sig erfarenheten att leva den dödliges liv, när han har uppnått fulländad harmoni med sin inre Riktare, då påbörjar han den delen av sitt planetariska uppdrag som avser att upplysa hans dödliga bröders sinne och inspirera deras själar. Som lärare ägnar sig dessa Söner uteslutande åt den andliga upplysningen av de dödliga släkterna i de världar där de vistas.

20:6.5 (229.4) Fastän Mikaelernas och Avonalernas utgivningar i dödlig gestalt är jämförbara i de flesta avseenden är de inte i alla avseenden identiska: Aldrig förkunnar en Administratörson: ”Den som har sett Sonen han har sett Fadern”, så som er Skaparson gjorde då ha var på Urantia i köttslig gestalt. Men en utgiven Avonal förkunnar: ”Den som har sett mig har sett Guds Evige Son.” Administratörsönerna härstammar inte direkt från den Universelle Fadern, inte heller inkarnerar de underställda Faderns vilja; alltid utger de sig själva som *Paradissöner* underställda den Evige Sonens vilja.

20:6.6 (229.5) När Gåvosönerna — Skapar- eller Administratörsönerna — träder in genom dödens portar uppenbarar de sig åter på den tredje dagen. Men ni borde inte hysa tron att de alltid möter det tragiska slut som er Skaparson mötte då han för nittonhundra år sedan vistades i er värld. Den speciella och ovanligt grymma erfarenhet som Jesus från Nasaret genomgick har lett till att Urantia lokalt har blivit känd som ”korsets värld”. Det är inte nödvändigt att en Guds Son ges en sådan omänsklig behandling, och

en omfattande majoritet av planeterna har gett dem ett hänsynsfullare mottagande och låtit dem slutföra sitt livsskede som dödliga, avsluta tidsåldern, döma de sovande överlevande och inleda en ny domperiod utan att ålägga dem en våldsam död. En Gåvoson måste möta döden, måste genomgå hela den verkliga erfarenheten som världarnas dödliga gör, men den gudomliga planen fordrar inte att denna död är vare sig våldsam eller ovanlig.

20:6.7 (229.6) När Gåvosöner inte dödas med våld ger de frivilligt upp sitt liv och går genom dödens portar, inte för att tillfredsställa kraven på ”sträng dom” eller ”gudomlig vrede”, utan för att slutföra utgivningen, ”att tömma kalken” från inkarnationslivsskedet och personlig erfarenhet av allt det som utgör en skapad varelses liv så som det levs på den dödliga tillvarons planeter. Utgivningen är nödvändig för planeterna och universumet, och den fysiska döden är ingenting mera än en nödvändig del av ett utgivningsuppdrag.

20:6.8 (230.1) När inkarnationen som dödlig är avslutad färdas Avonalen som har utfört tjänsten till Paradiset, tas emot av den Universelle Fadern, återvänder till lokaluniversumet för sitt uppdrag och tar emot Skaparsonens erkänsla. Därefter sänder Utgivningsavonalen och Skaparsonen sin förenade Sanningens Ande att verka i hjärtana på utgivningsvärldens dödliga släkten. Under de tidsåldrar som föregår ett lokaluniversums suveränitet är detta bägge Sönernas gemensamma ande, tillämpad av den Skapande Anden. Den skiljer sig något från den Sanningens Ande som kännetecknar de lokala universernas tidsåldrar efter en Mikael's sjunde utgivning.

20:6.9 (230.2) Efter det att en Skaparsons slutliga utgivning har avslutats förändras naturen hos den Sanningens Ande som tidigare

har sänts till alla Utgivningsavonalers världar i detta lokaluniversum: den blir mer ordagrant den suveräne Mikael's ande. Detta fenomen sker samtidigt med att Sanningens Ande frigörs för tjänst på planeten för Mikael's utgivning i dödlig gestalt. Därefter får varje värld som får äran av en Administratörsons utgivning, tillsammans med honom, samme Andetröstare från den sjufaldige Skaparsonen som den skulle ha fått om lokaluniversumets Härskare personligen hade inkarnerats som dess Gåvoson.

7. Treenighetens Undervisande Söner

- 20:7.1 (230.3) Dessa högst personliga och högst andliga Paradissöner har skapats av Paradistreenigheten. De är kända i Havona som Daynalernas klass. I Orvonton är de registrerade som Treenighetens Undervisande Söner, så benämnda på grund av sin härstamning. I Salvington kallas de ibland Paradisets Andliga Söner.
- 20:7.2 (230.4) De Undervisande Sönernas antal ökar ständigt. Meddelandet om den senaste universella folkräkningen angav antalet av dessa Treenighetssöner som verkar i centraluniversumet och i superuniverserna till något över tjugo miljarder, och detta inkluderar inte Paradisets reserver som omfattar över en tredjedel av alla de Treenighetens Undervisande Söner som finns till.
- 20:7.3 (230.5) Daynalernas klass av Söner är inte en organisk del av lokaluniversernas eller superuniversernas förvaltning. Dess medlemmar är varken skapare eller återuppvinnare, varken domare eller härskare. De befattar sig inte så mycket med administrationen av

universum som med moralisk upplysning och andlig utveckling. De är universella utbildare, som ägnar sig åt det andliga uppvaknandet och moraliska ledsagandet av alla världar. Deras verksamhet är intimt sammanflätad med den omvårdnad som den Oändlige Andens personligheter står för. Den är nära associerad med de skapade varelsernas uppstigning till Paradiset.

20:7.4 (230.6) Dessa Treenighetens Söner tar del av den kombinerade naturen hos Paradisets alla tre Gudomar, men i Havona förefaller de att mer reflektera den Universelle Faderns väsen. I superuniverserna ser de ut att spegla den Evige Sonens väsen, medan de i de lokala skapelserna förefaller att uppvisa den Oändlige Andens karaktärsdrag. I alla universer förkroppsligar de tjänandet och representerar visdomens goda omdöme.

20:7.5 (230.7) Avvikande från sina Paradisbröder — Mikaelerna och Avonalerna — får Treenighetens Undervisande Söner ingen förberedande träning i centraluniversumet. De sänds direkt till superuniversernas högkvarter och förordnas därifrån till tjänst i något lokaluniversum. I sin omvårdnad av dessa evolutionära världar utnyttjar de Skaparsonens och de med honom associerade Administratörsönernas kombinerade andliga inflytande, ty Daynaler har ingen andlig dragningskraft i sig själva.

8. Daynalernas tjänst i de lokala universerna

20:8.1 (231.1) Paradisets Andliga Söner är enastående varelser med treenighetsursprung och Treenighetens enda varelser som är så fullständigt associerade med skötseln av universerna av tvåfaldigt ursprung. De är kärleksfullt hängivna den utbildande omvårdnaden av dödliga varelser och lägre klasser av andliga varelser. De börjar sitt arbete i lokalsystemen, och i enlighet med erfarenhet och resultat befordras de inåt via tjänst i konstellationerna till det högsta arbetet i den lokala skapelsen. Sedan de har fått sina certifikat kan de bli andliga ambassadörer som representerar lokaluniversumet där de har tjänstgjort.

20:8.2 (231.2) Det exakta antalet Undervisande Söner i Nebadon känner jag inte till; det finns många tusen av dem. Många av avdelningsföreståndarna i Melkisedek-skolorna hör till denna klass, medan den sammanlagda personalen i det reguljärt konstituerade Universitetet i Salvington uppgår till över hundratusen inkluderande dessa Söner. Stora antal är stationerade i de olika världarna för morontiaträning, men de är inte enbart sysselsatta med de dödligas andliga och intellektuella framsteg; de sysslar lika mycket med att instruera serafvarelser och andra infödda i de lokala skapelserna. Många av deras assistenter är varelser som har treenigats av skapade varelser.

20:8.3 (231.3) De Undervisande Sönerna bildar lärarkårer som administrerar alla examinationer och utför alla test som kvalificerar och certifierar för alla underordnade faser av universumtjänst, från uppgifterna som vaktpost till stjärnforskare. De leder en tidsålderslång träningsverksamhet, som sträcker sig från de planetariska kurserna upp till Visdomens Högskola i Salvington.

Erkänsla för utförd strävan och uppnått resultat ges alla uppstigande dödliga eller ambitiösa keruber, vilka slutför dessa äventyr i visdom och sanning.

20:8.4 (231.4) Alla Guds Söner i alla universer är tackskyldiga dessa ständigt trogna och universellt effektiva Treenighetens Undervisande Söner. De är alla andepersonligheters upphöjda lärare, ja även själva Guds Söners prövade och sanna lärare. Men om de ändlösa detaljerna i de Undervisande Sönernas plikter och funktioner kan jag knappast instruera er. Det vidsträckta området för Daynalsönernas aktiviteter kommer att bättre förstås på Urantia när ni är mera avancerade till förståndet, och efter det att den andliga isoleringen av er planet har avslutats.

9. Daynalernas planetariska tjänst

20:9.1 (231.5) När händelseutvecklingen i en evolutionär värld anger att tiden är mogen för att inleda en andlig tidsålder anmäler sig Treenighetens Undervisande Söner alltid för denna tjänst. Ni känner inte till denna klass av Söner, ty Urantia har aldrig upplevt en andlig tidsålder, ett årtusende av kosmisk upplysning. De Undervisande Sönerna besöker emellertid även nu er värld i syfte att göra upp planer för sin tilltänkta vistelse på er sfär. De kommer att uppträda på Urantia efter det att dess invånare har nått relativ befrielse från djuriskhetens bojar och materialismens fjättrar.

20:9.2 (231.6) Treenighetens Undervisande Söner har ingenting att göra med avslutandet av planetariska domperioder. De varken dömer

de döda eller omvandlar de levande, men på varje planetariskt uppdrag åtföljs de av en Administratörson som utför dessa tjänster. Undervisande Söner är helt inriktade på inledandet av en andlig tidsålder, på gryningen av de andliga realiteternas era på en evolutionär planet. De förverkligar de andliga motsvarigheterna till materiell kunskap och tidsbunden visdom.

20:9.3 (232.1) De Undervisande Sönerna stannar vanligen på sina besöksplaneter i tusen år av planetarisk tid. En Undervisande Son leder det planetariska tusenårsstyret och han assisteras av sjuttio medarbetare av sin klass. Daynalerna inkarnerar inte och materialiserar sig inte heller på annat sätt så att de vore synliga för materiella varelser; därför uppehålls kontakt med den värld som besöks genom de Lysande Aftonstjärnornas aktiviteter. De är personligheter från lokaluniversumet som är associerade med Treenighetens Undervisande Söner.

20:9.4 (232.2) Daynalerna kan återvända många gånger till en bebodd värld, och efter deras sista uppdrag blir planeten införd i etablerad status som en ljusets och livets sfär, det evolutionära målet för alla av dödliga bebodda världar i den nuvarande universumtidsåldern. De Dödligas Finalitkår har mycket att göra med de sfärer som har etablerats i ljus och liv, och deras aktiviteter tangerar de Undervisande Sönernas verksamhet. I själva verket är hela klassen av Daynalsöner nära förbunden med alla faser av finalitverksamhet i tidens och rymdens evolutionära skapelser.

20:9.5 (232.3) Treenighetens Undervisande Söner förefaller att vara så fullständigt identifierade med programmet för de dödligas framskridande under de tidigare stadierna av den evolutionära

uppstigningen att vi ofta tenderar att spekulera om deras möjliga association med finaliterna under de framtida universernas ouppenbarade livsskeden. Vi observerar att superuniversernas administratörer till en del består av personligheter med treenighetsursprung och till en del av treenighetsomfamnade uppstigna evolutionära varelser. Vi tror bestämt att de Undervisande Sönerna och finaliterna nu är engagerade i att skaffa sig erfarenhet av samarbete i tiden, vilket kan tänkas vara den preliminära träning som förbereder dem för nära samarbete i någon ouppenbarad framtida bestämelse. I Uversa tror vi att när superuniverserna slutligen har etablerats i ljus och liv kommer dessa Paradisets Undervisande Söner, som så grundligt har lärt känna problemen i de evolutionära världarna och så länge har varit associerade med de evolutionära dödligas levnadsbanor, troligen att överföras till evig förening med Paradisets Finalitkår.

10. Paradissönernas förenade verksamhet

20:10.1 (232.4) Alla Guds Paradissöner är gudomliga till sitt ursprung och sitt väsen. Varje Paradissons arbete till förmån för varje värld är precis som om den tjänande Sonen vore Guds förste och ende Son.

20:10.2 (232.5) Paradissönerna är en gudomlig presentation för tidens och rymdens domäner av den verksamma naturen hos Gudomens tre personligheter. Skaparsönerna, Administratörsönerna och de Undervisande Sönerna är de eviga Gudomarnas gåva till

människobarnen och till universums alla andra skapade varelser med uppstigningspotential. Dessa Guds Söner är de gudomliga omvårdare som oupphörligt ägnar sig åt arbetet att hjälpa tidens varelser att nå evighetens höga andliga mål.

20:10.3 (232.6) I Skaparsönerna förenas den Universelle Faderns kärlek med den Evige Sonens barmhärtighet och uppenbaras för lokaluniverserna i Mikaelernas skapande kraft, kärleksfulla omvårdnad och förståelsefulla överhöghet. I Administratörsönerna uppenbaras den Evige Sonens barmhärtighet, i förening med den Oändlige Andens omvårdnad, för de evolutionära domänerna i levnadsbanorna av dömandets, tjänandets och utgivandets Avonaler. I Treenighetens Undervisande Söner koordineras de tre Paradisgudomarnas kärlek, barmhärtighet och omvårdnad på tidens och rymdens högsta värdenivåer och de presenteras för universerna som levande sanning, gudomlig godhet och sann andlig skönhet.

20:10.4 (233.1) I lokaluniverserna samarbetar dessa klasser av Söner för att åstadkomma en uppenbarelse av Paradisets Gudomar för de skapade varelserna i rymden: Som Fader för ett lokaluniversum speglar en Skaparson den infinita karaktären hos den Universelle Fadern. Som barmhärtighetens Gåvosöner uppenbarar Avonalerna den ojämförliga naturen hos den oändliga medkänslans Evige Son. Som de uppstigande personligheternas sanna lärare framhäver Treenighetens Daynalsöner den Oändlige Andens lärarpersonlighet. I sitt gudomligt fulländade samarbete medverkar Mikaelerna, Avonalerna och Daynalerna till att förverkliga och uppenbara Gud den Supremes personlighet och suveränitet i och för universerna i tid och rymd. I harmoni mellan sina treeniga aktiviteter fungerar dessa

Guds Paradissöner alltid i förtruppen av Gudomens personligheter då de följer den oupphörliga expansionen av gudomligheten hos det Första Stora Ursprunget och Centret från den eviga Paradisön in i rymdens okända djup.

20:10.5 (233.2) [Framfört av en Visions Fulländare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 20](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 22](#) >>

Kapitel 21

Paradisets Skaparsöner

21:0.1 (234.1) SKAPARSÖNERNA är skapare av och härskare över lokaluniverserna i tid och rymd. Dessa universernas skapare och härskare är av tvåfaldigt ursprung; de förkroppsligar egenskaperna hos Gud Fadern och Gud Sonen. Men varje Skaparson är olik varje annan; var och en är unik till naturen såväl som till personligheten; var och en är den ”enfödde Sonen” av det fulländade gudomsideal som är hans ursprung.

21:0.2 (234.2) I det omfattande arbetet att organisera, utveckla och fullborda ett lokaluniversum åtnjuter dessa höga Söner alltid den Universelle Faderns understödjande bifall. Förhållandet mellan Skaparsönerna och deras Paradisfader är rörande och oöverträffligt. Otvivelaktigt är Gudomsföräldrarnas djupa tillgivenhet för sina

gudomliga efterkommande källsprånget till den vackra och närpå
gudomliga kärlek som även dödliga föräldrar visar sina barn.

21:0.3 (234.3) Dessa primära Paradissöner personaliseras som
Mikaeler. Då de ger sig ut från Paradiset för att grunda sina universer
är de kända som Skapar-Mikaeler. När de är etablerade med suprem
auktoritet kallas de Mästar-Mikaeler. Ibland hänvisar vi till härskaren
i ert universum Neadon som Kristus Mikael. Alltid och för evigt
regerar de enligt ”Mikaels ordning”, ty Mikael är benämningen på
den förste Sonen av deras klass och art.

21:0.4 (234.4) Den ursprunglige eller förstfödde Mikael har aldrig
upplevt inkarnation som en materiell varelse, men sju gånger har han
genomgått erfarenheten att som andlig varelse göra uppstigningen på
de sju kretsarna i Havona, avancerande från de yttre sfärerna till den
innersta kretsen i den centrala skapelsen. Mikael-klassen känner
storuniversum från dess ena ände till den andra; det finns ingen
väsentlig erfarenhet som tidens och rymdens barn har som
Mikaelerna inte personligen har tagit del i; de har faktiskt del inte
endast i den gudomliga naturen utan även i er natur, i betydelsen alla
naturer, från de högsta till de lägsta.

21:0.5 (234.5) Den ursprunglige Mikael fungerar som ordförande för
de primära Paradissönerna när de samlas till konferens i alltings
centrum. För inte länge sedan registrerade vi i Uversa en universell
informationsutsändning från en speciell sammankomst på den eviga
Ön. Den bestod av hundrafemtio tusen Skaparsöner som hade samlats
i sina föräldrars närvaro för överläggningar om framstegen i
förenhetligandet och stabiliserandet av universernas universum. Detta
var en utvald grupp av Härskar-Mikaeler, sjufaldiga Utgivningssöner.

1. Skaparsönernas ursprung och natur

21:1.1 (234.6) När den absoluta andliga idébildningens helhet i den Evige Sonen möter den absoluta personlighetstankens helhet i den Universelle Fadern, när en sådan skapande förening är slutligt och helt uppnådd, när en sådan andens absoluta identitet och en sådan personlighetstankens infinita enhet inträffar, just då och där, utan att någondera av de infinita Gudomarna förlorar någonting i fråga om personlighet eller rättigheter, blir en ny och ursprunglig Skaparson blixtsnabbt till som fullfjädrad varelse, den enfödde Sonen till det fulländade ideal och den mäktiga idé vilkas förening resulterar i denna nya maktens och fulländningens skaparpersonlighet.

21:1.2 (235.1) Varje Skaparson är den enfödde efterkommande och den ende som kan födas ur den fulländade föreningen av de ursprungliga tankarna i de två infinita, eviga och fulländade sinnen som tillhör de evigt existerande Skaparna av universernas universum. Det kan aldrig finnas en annan likadan Son, ty varje Skaparson är det ovillkorliga, fullbordade och slutliga uttrycket och förkroppsligandet av allt i varje fas av varje särdrag i varje möjlighet av varje gudomlig realitet som genom all evighet någonsin skulle kunna finnas i, uttryckas av eller utvecklas från dessa gudomliga skapande potentialer som förenades för att ge existens åt denne Mikael-Son. Varje Skaparson är absolutet av de förenade gudomstankar som utgör hans gudomliga ursprung.

21:1.3 (235.2) Dessa Skaparsöners gudomliga naturer härrör i princip lika mycket från egenskaperna hos bägge Paradisföräldrarna.

Alla har del i den gudomliga naturens fullhet som karakteriserar den Universelle Fadern och i skaparprivilegierna som är typiska för den Evige Sonen, men när vi iakttar hur Mikaelernas funktioner i praktiken omsätts i universerna urskiljer vi uppenbara skillnader. En del Skaparsöner förefaller mera lika Gud Fadern; andra mer lika Gud Sonen. Till exempel: Trenden i administrationen i universumet Nebadon antyder att dess Skapare och härskande Son är en vars natur och karaktär mera liknar den Evige Moder-Sonens. Det bör ytterligare framhållas att en del universer leds av Paradismikaeler som lika mycket liknar Gud Fadern och Gud Sonen. Och dessa observationer innebär på intet sätt någon kritik; de utgör endast ett konstaterande av faktum.

21:1.4 (235.3) Jag känner inte det exakta antalet existerande Skaparsöner, men jag har goda skäl för att tro att det finns mer än sjuhundratusen. Vi vet ju att det finns exakt sjuhundratusen Dagarnas Förenande och att inga flera skapas. Vi observerar också att de föreskrivna planerna under nuvarande universumtidsålder ser ut att ange att en av Dagarnas Förenande skall stationeras i varje lokaluniversum som Treenighetens rådgivande ambassadör. Vi noterar vidare att det ständigt stigande antalet Skaparsöner redan överstiger det konstanta antalet Dagarnas Förenande. Beträffande bestämmelsen för Mikaelerna utöver de sjuhundratusen har vi aldrig blivit informerade.

2. De lokala universernas Skapare

21:2.1 (235.4) Paradisets Söner av den primära klassen är planerare, skapare, byggare och administratörer av sina respektive domäner, lokaluniverserna i tid och rymd, de grundläggande skapelseenheter i de sju evolutionära superuniverserna. En Skaparson får välja platsen i rymden för sin framtida kosmiska aktivitet, men innan han får påbörja ens det fysiska organiserandet av sitt universum måste han under en lång observationstid studera sina äldre bröders strävanden i olika skapelser som är belägna i det superuniversum där han planerar sin verksamhet. Och före allt detta har Mikaelsonen fullföljt sin långa och unika erfarenhet av observation i Paradiset och träning i Havona.

21:2.2 (235.5) När en Skaparson avreser från Paradiset för att ge sig in på äventyret att bygga ett universum, att bli överhuvud — praktiskt taget Gud — i det lokaluniversum som han själv organiserar, då märker han för första gången att han är i nära kontakt med, och i många avseenden beroende av, det Tredje Ursprunget och Centret. Fastän den Oändlige Anden förblir hos Fadern och Sonen i alltings centrum är han bestämd att fungera som den faktiska och effektiva medhjälparen till varje Skaparson. Därför åtföljs varje Skaparson av en Skapande Dotter till den Oändlige Anden. Det är den varelse som är bestämd att bli Gudomlig Omvårdare, Moderanden i det nya lokaluniversumet.

21:2.3 (236.1) En Mikaelsons avfärd vid detta tillfälle frigör för evigt hans skaparprivilegier från Paradisets Ursprung och Centra, med undantag endast för vissa begränsningar som kommer sig av detta Ursprungs och dessa Centras preexistens och vissa andra tidigare krafter och närvaron. Dessa begränsningar som kännetecknar Universumfaderns i övrigt allsmäktiga skaparprivilegier är som följer:

21:2.4 (236.2) 1. *Energi-materien* domineras av den Oändlige Anden. Innan några nya former av ting, stora eller små, kan skapas, innan några nya omvandlingar av energi-materia kan prövas, måste en Skaparson försäkra sig om den Oändlige Andens medgivande och fungerande samarbete.

21:2.5 (236.3) 2. *Mönster för och typen av skapade varelser* kontrolleras av den Evige Sonen. Innan en Skaparson kan börja skapa någon ny varelsetyp, något nytt mönster för varelser, måste han skaffa sig den Evige och Ursprunglige Moder-Sonens samtycke.

21:2.6 (236.4) 3. *Personligheten* planeras och utges av den Universelle Fadern.

21:2.7 (236.5) Typer av och mönster för *sinne* bestäms av de faktorer i tillvaron som föregår de skapade varelserna. Sedan dessa har förenats för att bilda en varelse (personlig eller ej) ges sinnet som utrustning från det Tredje Ursprunget och Centret, den Universella källan till sinnesomvårdnad för alla varelser under Paradisets Skapares nivå.

21:2.8 (236.6) Kontrollen av modeller för och typer av *ande* beror på deras manifesteringsnivå. I sista hand kontrolleras andliga modeller av Treenigheten eller av de andeutrustningar som Treenighetspersonligheterna — Fadern, Sonen och Anden — som föregår Treenigheten är i besittning av.

21:2.9 (236.7) När en sådan fulländad och gudomlig Son har tagit i besittning den plats i rymden som han har valt för sitt universum; när begynnelseproblemen kring materialisationen av universumet och uppnåendet av ungefärlig jämvikt har lösts; när han har format en

effektiv och samarbetande gemenskap med sin kompletterande Dotter till den Oändlige Anden — då inleder denne Universumson och denna Universumande den förbindelse som är avsedd att ge upphov till de otaliga skarorna av barn till dem i lokaluniversumet. I samband med denna händelse blir den Skapande Andens fokalisering av Paradisets Oändlige Ande förändrad till sin natur och tillägnar sig de personliga egenskaperna hos ett lokaluniversums Moderande.

21:2.10 (236.8) Trots att alla Skaparsöner är gudomligt lika sina Paradisföräldrar liknar ingen exakt den andre; var och en är unik, olika, enastående och ursprunglig såväl till *natur* som personlighet. Och eftersom de är arkitekter för och uppgörare av livsplanerna i sina respektive riken garanterar just denna olikhet att deras domäner också blir olika för varje form och fas av levande existens som härstammar från Mikaelerna och som skapas eller senare utvecklas där. Därför är de klasser av varelser som är infödda i lokaluniverserna ganska olika. Det finns inte två lokala universer som skulle administreras eller bebos av i alla avseenden identiska infödda varelser med tvåfaldigt ursprung. Inom varje superuniversum är hälften av deras medfödda egenskaper helt likadana emedan de härstammar från de ensartade Skapande Andarna; den andra hälften varierar emedan den härstammar från de olikartade Skaparsönerna. Men en sådan olikhet kännetecknar inte de skapade varelser som härstammar endast från den Skapande Anden, inte heller de importerade varelser som är födda i centraluniversumet eller i superuniverserna.

21:2.11 (237.1) När en Mikael-Son är frånvarande från sitt universum leds dess regering av den förste där födda varelsen: den Klara Morgonstjärnan, lokaluniversumets ledande verkställare.

Handledning och rådgivning från Dagarnas Förenade är ovärderligt vid dessa tider. Under dessa frånvaron kan en Skaparson överföra till den associerade Moderanden övervakningen av hans andliga närvaro i de bebodda världarna och i hjärtana på hans dödliga barn. Och Moderanden i ett lokaluniversum förblir alltid i dess högkvarter. Därifrån utsträcker hon sin fostrande vård och andliga omvårdnad till de yttersta delarna av denna evolutionära domän.

21:2.12 (237.2) En Skaparsons personliga närvaro i sitt lokaluniversum är inte nödvändig för att en etablerad materiell skapelse skall fungera smidigt. Dessa Söner kan färdas till Paradiset, och alltjämt kretsar deras universer vidare genom rymden. De kan lägga ned maktens tyglar för att inkarnera som tidens barn, och alltjämt roterar deras riken runt kring sina respektive centra. Ingen materiell organisation är oberoende av greppet från Paradisets absoluta gravitation eller av den kosmiska överkontrollen som är inbyggd i det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro.

3. De lokala universernas suveränitet

21:3.1 (237.3) En Skaparson ges området för ett universum med Paradistreenighetens godkännande och med bekräftelse av den övervakande Härskaranden för ifrågavarande superuniversum. Denna handling medför rätt till fysisk besittning, en kosmisk arrenderätt. Men upphöjelsen av en Mikael-Son från detta första och självbegränsade stadium av härskande till den erfarenhetsmässiga supremateten av självförvärvad suveränitet är ett resultat av hans egna

personliga erfarenheter av arbetet med att skapa ett universum och företa inkarnationsutgivningar. Tills han har uppnått utgivningsförtjänad suveränitet härskar han som ställföreträdare för den Universelle Fadern.

21:3.2 (237.4) En Skaparson skulle när som helst kunna hävda full suveränitet över sin personliga skapelse, men visligen väljer han att inte göra det. Om han, innan han har genomgått utgivningarna som skapad varelse, påtog sig en oförtjänt suprem suveränitet skulle Paradispersonligheterna bosatta i hans lokaluniversum dra sig tillbaka. Detta har emellertid aldrig hänt någonstans i alla tidens och rymdens skapelser.

21:3.3 (237.5) Ställningen som Skapare innebär full suveränitet, men Mikaelerna väljer att erfarenhetsmässigt *förtjäna* den och bibehåller därmed fullständig medverkan av alla Paradispersonligheter som är knutna till lokaluniversumets administration. Vi känner inte till att någon Mikael någonsin skulle ha agerat annorlunda; men de kunde alla göra det, ty de är Söner med verklig fri vilja.

21:3.4 (237.6) En Skaparsons suveränitet i ett lokaluniversum genomgår sex, kanske sju, stadier av erfarenhetsmässig manifestation. Dessa framträder i följande ordning:

21:3.5 (237.7) 1. Den första tidens suveränitet som ställföreträdare — ensam, provisorisk befogenhet som utövas av en Skaparson innan den associerade Skapande Anden har fått personliga egenskaper.

21:3.6 (237.8) 2. Gemensam suveränitet som ställföreträdare — Paradisparets förenade styre efter det att Universums Moderande har uppnått personlighet.

21:3.7 (238.1) 3. Tilltagande suveränitet som ställföreträdare — en Skaparsons ökande befogenhet under perioden för hans sju utgivningar som skapad varelse.

21:3.8 (238.2) 4. Suprem suveränitet — den etablerade befogenheten efter fullföljandet av den sjunde utgivningen. I Nebadon daterar sig den suprema suveräniteten från fullföljandet av Mikael's utgivning på Urantia. Den har existerat bara lite över nitton hundra år enligt er planetariska tid.

21:3.9 (238.3) 5. Tilltagande suprem suveränitet — det avancerade förhållande som växer fram av att majoriteten av de skapade varelsernas världar etableras i ljus och liv. Detta stadium hänför sig till den ouppnådda framtiden i ert lokaluniversum.

21:3.10 (238.4) 6. Treenighetssuveränitet — som utövas efter det att hela lokaluniversumet har etablerats i ljus och liv.

21:3.11 (238.5) 7. Ouppenbarad suveränitet — de okända förhållandena i en framtida universumtidsålder.

21:3.12 (238.6) Då en Skaparmikael mottar den första tidens ställföreträdarsuveränitet i ett planerat lokaluniversum går han ed inför Treenigheten på att inte anta suprem suveränitet innan de sju utgivningarna som skapad varelse har fullföljts och att de har blivit bekräftade av superuniversumets härskare. Men om en Mikael-Son inte kunde, om han så ville, hävda en sådan ointjänad suveränitet skulle det inte vara någon mening med att gå ed på att inte göra det.

21:3.13 (238.7) Även under de tidsåldrar som föregår utgivningarna styr en Skaparson sitt område närapå supremt när det inte finns några meningsskiljaktigheter i någon av dess delar. Begränsningarna i härskarmakten skulle knappast framträda om suveräniteten aldrig

utmanades. Den suveränitet som utövas av en Skaparsons före utgivningarna och i ett universum utan uppror, är inte alls större än i ett universum där ett uppror inträffar; men i det första fallet är suveränitetens begränsningar inte uppenbara; i det senare fallet är de det.

21:3.14 (238.8) Om en Skaparsons auktoritet eller förvaltning någonsin utmanas, attackeras eller äventyras är han evigt förbunden att upprätthålla, skydda, försvara och, om nödvändigt, återvinna sin personliga skapelse. Dessa Söner kan besväras eller antastas endast av varelser som de själva har skapat eller av högre varelser som de själva har valt. Man kunde sluta sig till att det är osannolikt att ”högre varelser”, de som har sitt ursprung på nivåer ovanför ett lokaluniversum, skulle förorsaka en Skaparson bekymmer, och det är sant. Men om de ville, så skulle de kunna göra det. Dygden är viljebestämd i personligheten; rättfärdigheten är inte automatisk i skapade varelser med fri vilja.

21:3.15 (238.9) Före fullföljandet av utgivningslivsskedet regerar en Skaparson med vissa självpåtagna begränsningar i suveräniteten, men efter sin avslutade utgivningstjänst regerar han i kraft av sin faktiska erfarenhet i sina mångahanda skapade varelsers form och gestalt. När en Skapare sju gånger har vistats hos sina skapade, när utgivningslivsskedet är avslutat, då är han supremt etablerad i sin auktoritet i universumet; han har blivit en Mästarson, en suverän och suprem härskare.

21:3.16 (238.10) Förfarandet för att uppnå suprem suveränitet i ett lokaluniversum består av följande sju erfarenhetsmässiga steg:

21:3.17 (238.11) 1. Att erfarenhetsmässigt sätta sig in i sju varelsenivåer i tillvaron genom tekniken för inkarnerad utgivning i just den gestalt som varelserna på ifrågavarande nivå har.

21:3.18 (238.12) 2. Att erfarenhetsmässigt viga sig åt varje fas i Paradisgudomens sjufaldiga vilja så som den personifieras i de Sju Härskarandarna.

21:3.19 (239.1) 3. Att genomgå var och en av de sju erfarenheterna på de skapades nivåer samtidigt med en av de sju invigningarna till Paradisgudomens vilja.

21:3.20 (239.2) 4. Att på varje varelsenivå erfarenhetsmässigt, för Paradisgudomen och för alla förståndsvarelser i universumet, framställa varelselivets kulmen.

21:3.21 (239.3) 5. Att på varje varelsenivå erfarenhetsmässigt uppenbara en fas av Gudomens sjufaldiga vilja för utgivningsnivån och för hela universumet.

21:3.22 (239.4) 6. Att erfarenhetsmässigt förena den sjufaldiga varelseerfarenheten med den sjufaldiga erfarenheten av helgelsen att uppenbara Gudomens väsen och vilja.

21:3.23 (239.5) 7. Att uppnå ett nytt och högre förhållande till den Suprema Varelsen. Återverkan av totaliteten av denna Skapares och skapads erfarenhet förstärker Gud den Supremes superuniversumverklighet och den Allsmäktige Supremes suveränitet i tid och rymd samt förverkligar den suprema suveräniteten i ett lokaluniversum för en Paradismikael.

21:3.24 (239.6) Då frågan om suveränitet i ett lokaluniversum avgörs uppvisar Skaparsonen inte endast sin egen duglighet i att regera, utan han uppenbarar även Paradisgudomarnas natur och framställer deras

sjufaldiga attityd. Det rör sig om den finita förståelsen för och de skapades uppskattning av Faderns överhöghet, när Sonen i sitt äventyrliga företag stiger ned för att ta på sig sina skapade varelsers form och erfarenheter. Dessa primära Paradissöner är de verkliga uppenbararna av Faderns kärleksfulla väsen och välgörande auktoritet, den samme Fader som tillsammans med Sonen och Anden är det universella överhuvudet för all makt och personlighet och allt styre överallt i alla universella riken.

4. Mikaelernas utgivningar

21:4.1 (239.7) Det finns sju grupper av Skaparsöner, som utger sig. De grupperas på detta sätt enligt antalet gånger de har utgivit sig till de skapade i sina världar. De sträcker sig från dem med den första erfarenheten upp genom ytterligare fem sfärer av progressiv utgivning tills de uppnår den sjunde och slutliga tilldragelsen i den skapades och Skaparens erfarenhet.

21:4.2 (239.8) Avonalernas utgivningar sker alltid i köttsliga varelsers gestalt, men en Skaparsons sju utgivningar innebär att han framträder på sju av de skapades varelsenivåer och gäller uppenbarandet av de sju primära uttrycken för Gudomens vilja och väsen. Utan undantag genomgår alla Skaparsöner detta att sju gånger ge sig själva till sina skapade barn innan de påtar sig etablerad och suprem beslutanderätt i de universer som de själva har skapat.

21:4.3 (239.9) Fastän dessa sju utgivningar varierar i olika sektorer och universer inkluderar de alltid äventyret med utgivning i dödlig

gestalt. Vid den slutliga utgivningen framträder en Skaparson som medlem av en av de dödligas högre raser i någon bebodd värld, vanligen som medlem av den grupp som har fått den största mängden ärftliga egenskaper från Adams ätt, som tidigare har importerats för att förbättra det fysiska tillståndet för folken med ursprung i djurriket. Endast en gång under sitt sjufaldiga livsskede som Gåvoson föds en Paradismikael av kvinna, så som ni har beskrivningen om barnet i Betlehem. Endast en gång lever och dör han som medlem av den lägsta klassen av evolutionära viljevarelser.

21:4.4 (239.10) Efter varje utgivning stiger en Skaparson upp till "Faderns högra sida" för att där ta emot Faderns godkännande av utgivningen och för att få instruktioner som en förberedelse för följande skede i universumtjänst. Efter den sjunde och slutliga utgivningen erhåller en Skaparson av den Universelle Fadern suprem auktoritet och behörighet i sitt universum.

21:4.5 (240.1) Det är dokumenterat att den gudomlige Sonen som senast framträdde på er planet var en Paradisets Skaparson som hade fullföljt sex faser av sitt utgivningslivsskede; följaktligen kunde han, när han gav upp det medvetna greppet om sitt inkarnerade liv på Urantia, sannerligen säga, vilket han också gjorde: "Det är fullbordat." Det var bokstavligen fullbordat. Hans död på Urantia avslutade hans utgivningslivsskede; det var sista steget i uppfyllandet av en Paradisets Skaparsons heliga ed. Och när denna erfarenhet har erhållits är dessa Söner suprema universumhärskare; de härskar inte längre som Faderns ställföreträdare utan med egen rätt och i eget namn som "Konungarnas Konung och Herrarnas Herre". Med vissa angivna undantag är dessa sjufaldiga Utgivningssöner ovillkorligen

suprema i de universer där de har sin boning. Beträffande hans lokaluniversum överlämnades ”all makt i himlen och på jorden” till denne segerrike och upphöjde Mästarson.

21:4.6 (240.2) Efter att de har avslutat sitt utgivningslivsskede räknas Skaparsönerna till en särskild klass: de sjufaldiga Mästarsönerna. Till sin person är Mästarsönerna identiska med Skaparsönerna, men de har genomgått en sådan unik utgivningsupplevelse att de allmänt anses höra till en annan klass. När en Skapare värdigas genomföra en utgivning blir följden en verklig och bestående förändring. Det är sant att Gåvosonen fortfarande och icke desto mindre är en Skapare, men han har lagt till sin natur erfarenheten hos en skapad varelse, vilket för evigt förflyttar honom från en Skaparsons gudomliga nivå och upphöjer honom till det erfarenhetsmässiga planet för en Mästarson, en som fullt har förtjänat rätten att härska över ett universum och administrera dess världar. Sådana varelser förkroppsligar allt som kan fås av gudomliga föräldrar och innesluter allting som står att få av erfarenheten som fullbordad skapad varelse. Varför skulle människan beklaga sitt ringa ursprung och sin påtvungna evolutionära levnadsbana när självaste Gudarna måste gå igenom en motsvarande erfarenhet innan de räknas som erfarenhetsmässigt värdiga och kompetenta att slutligen och helt härska över sina universumdomäner!

5. Mästarsönernas förhållande till universumet

21:5.1 (240.3) En Mästar-Mikaels makt är obegränsad emedan den härrör från upplevd association med Paradistreenigheten och obestridd emedan den härrör från faktisk erfarenhet i egenskap av just de varelser som är underställda denna auktoritet. En sjufaldig Skaparsons suveränitet är suprem till sin natur emedan den:

21:5.2 (240.4) 1. Omfattar Paradisgudomens sjufaldiga synvinkel.

21:5.3 (240.5) 2. Inbegriper den sjufaldiga attityden hos tidens och rymdens skapade varelser.

21:5.4 (240.6) 3. Fulländat sammanför Paradisets attityd och de skapades synvinkel.

21:5.5 (240.7) Denna erfarenhetsmässiga suveränitet innehåller sålunda Gud den Sjufaldiges all gudomlighet som kulminerar i den Suprema Varelsen. En sjufaldig Sons personliga suveränitet är lik den en gång fullbordade Suprema Varelsens framtida suveränitet och omfattar sålunda det största möjliga innehållet av Paradistreenighetens makt och auktoritet som kan manifesteras inom ifrågavarande tid-rymd ramar.

21:5.6 (240.8) Då en Mikael-Son uppnår suprem suveränitet i lokaluniversumet förlorar han förmågan och möjligheten att under nuvarande universumtidsålder skapa helt nya typer av varelser. Men en Mästarsons förlust av förmågan att ge upphov till helt nya klasser av varelser inverkar ingalunda på arbetet med det livsbearbetande som redan har etablerats och som befinner sig i utvecklingsprocess; detta omfattande universumevolutionsprogram fortsätter utan avbrott eller inskränkning. Då en Mästarson uppnår suprem suveränitet medför det ansvaret för personlig hängivelse att fostra och

administrera det som redan har formats och skapats och det som senare åstadkoms av dem som har blivit sålunda formade och skapade. Med tiden kan det uppkomma en nästan ändlös utveckling av olika varelser, men inga helt nya mönster eller typer av intelligenta varelser får härefter sin början direkt från en Mästarson. Detta är det första steget, början till en stabiliserad administration i varje lokaluniversum.

21:5.7 (241.1) Upphöjandet av en sjufaldig Gåvoson till obestridd suveränitet i hans universum betyder att en tidsålderslång osäkerhet och relativ förvirring börjar ta slut. Efter denna händelse kommer det som inte en gång kan förändligas att till slut upplösas och det som inte en gång kan koordineras med kosmisk verklighet att till slut förstöras. När förråden av ändlös barmhärtighet och outsägbart tålamod har uttömts i en strävan att vinna viljevarelsernas lojalitet och hängivenhet i världarna, då tar rätten och rättfärdigheten över. Det som inte nåden kan rehabilitera, det kommer rättvisan till slut att tillintetgöra.

21:5.8 (241.2) Mästar-Mikaelerna är suprema i sina egna lokala universer när de en gång har installerats som suveräna härskare. De få begränsningar som finns för deras styre kommer sig av vissa krafter och personligheters kosmiska preexistens. I övrigt är dessa Mästarsöner suprema i fråga om auktoritet, ansvar och administrativ makt i sina respektive universer; de är i egenskap av Skapare och Gudar suprema i praktiskt taget allting. Det finns ingenting utöver deras visdom när det gäller ett givet universums fungerande.

21:5.9 (241.3) Efter sin upphöjelse till stabiliserad suveränitet i ett lokaluniversum har en Paradis-Mikael full kontroll över alla andra

Guds Söner som verkar inom hans domän, och han kan fritt regera i enlighet med sin uppfattning om behoven i hans världar. En Mästarson kan enligt sin vilja ändra på ordningen av de andliga domsluten och evolutionära anpassningarna på de bebodda planeterna. Och dessa Söner uppgör och verkställer planer enligt eget val i allt som gäller speciella planetariska behov, i synnerhet för de världar där de har vistats som skapade varelser och ännu mera när det gäller världen för deras slutliga utgivning, den planet där de har inkarnerat i köttslig gestalt.

21:5.10 (241.4) Mästarsönerna ser ut att stå i fullständig förbindelse med sina utgivningsvärldar, inte endast de världar där de personligen har vistats utan alla världar till vilken en Administratörson har utgivit sig. Denna kontakt upprätthålls av deras egen andliga närvaro, Sanningens Ande, som de kan "utgjuta över allt kött". Dessa Mästarsöner upprätthåller också en obruten kontakt med den Evige Moder-Sonen i alltings centrum. De har en välvillig förståelse som sträcker sig från den Universelle Fadern i höjden till det planetariska livets ringa släkten i tidens riken.

6. Mästarmikaelernas ödesbestämmelse

21:6.1 (241.5) Ingen kan med slutlig auktoritet ta sig friheten att diskutera vare sig naturen hos eller bestämmelsen för lokaluniversernas sjufaldiga Mästarhärskare; trots det spekulerar vi alla mycket kring dessa frågor. Vi har fått lära oss, och vi tror, att

varje Paradis-Mikael är ett *absolut* av de tvåfaldiga gudomstankar som utgör hans ursprung; sålunda förkroppsligar han aktuala faser av den Universelle Faderns och den Evige Sonens infinitet. Mikaelerna måste vara partiella i förhållande till den totala infiniteten, men de är antagligen absoluta i förhållande till den del av infiniteten som berör deras ursprung. Men då vi observerar deras arbete i den nuvarande universumtidsåldern upptäcker vi ingen handling som är mer än finit; all superfinit kapacitet som kan tänkas finnas måste vara innesluten i sig själv och ännu ouppenbarad.

21:6.2 (242.1) Avslutandet av utgivningslivsskedet som skapad varelse och upphøjelsen till suprem suveränitet i universumet måste betyda ett avslutat frigörande av en Mikaelns kapacitet för finit verksamhet åtföljd av uppkomsten av kapacitet för mer än finit tjänst. Ty i detta sammanhang noterar vi att dessa Mästarsöner då hindras från att åstadkomma nya typer av skapade varelser, en begränsning som otvivelaktigt har nödvändiggjorts av befrielsen av deras superfinita potentialer.

21:6.3 (242.2) Det är högst troligt att dessa oavslöjade skaparförmågor förblir inneslutna i sig själva under hela den nuvarande universumtidsåldern. Men någon gång i en mycket avlägsen framtid, bland de nu mobiliserande universerna i yttre rymden, tror vi att förbindelsen mellan en sjufaldig Mästarson och en sjunde stadiets Skapande Ande kan nå upp till absonita tjänstenivåer förenad med uppkomsten av nya ting, betydelser och värden på transcendentala nivåer av ultimat universumbetydelse.

21:6.4 (242.3) Alldeles så som den Supremes Gudom aktualeras genom erfarenhetsmässig tjänst, så uppnår Skaparsönerna det

personliga förverkligande av paradisdigdomlighetens potentialer som finns gömda i deras outgrundliga väsen. När Kristus Mikael var på Urantia sade han en gång: ”Jag är vägen, sanningen och livet.” Vi tror att Mikaelerna i evigheten är bokstavligen bestämda att vara ”vägen, sanningen och livet”, ständigt belysande och banande vägen för alla universumpersonligheter där den går från suprem digdomlighet genom ultimat absonitet till evig digdomsfinalitet.

21:6.5 (242.4) [Framfört av en Visdomens Fulländare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 21](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 23](#) >>

Kapitel 22

Guds treenigade söner

22:0.1 (243.1) DET finns tre grupper av varelser som kallas Guds Söner. Förutom de nedstigande och de uppstigande klasserna av Söner finns det en tredje grupp känd som Guds Treenigade Söner. Den treenigade klassen av Söner underindelas i tre primära indelningar enligt ursprungen av dess många typer av personligheter, uppenbarade och ouppenbarade. Dessa primära indelningar är:

22:0.2 (243.2) 1. Av Gudomen treenigade Söner.

22:0.3 (243.3) 2. Av Treenigheten omfamnade Söner.

22:0.4 (243.4) 3. Av skapade varelser treenigade Söner.

22:0.5 (243.5) Oberoende av ursprung är erfarenheten av att bli treenigad gemensam för alla Guds Treenigade Söner, antingen som en

del av deras ursprung eller som en senare uppnådd erfarenhet av Treenighetens omfamning. De av Gudomen treenigade Sönerna förblir ouppenbarade i dessa berättelser; därför begränsar sig denna presentation till en beskrivning av de återstående två grupperna, i synnerhet till de av Treenigheten omfamnade sönerna till Gud.

1. De av Treenigheten omfamnade Sönerna

22:1.1 (243.6) Alla av Treenigheten omfamnade söner är ursprungligen av tvåfaldigt eller av enkelt ursprung, men efter Treenighetens omfamning ägnar de sig för evigt åt Treenighetens tjänst och uppdrag. Denna kår, så som den uppenbaras och så som den är organiserad för superuniversumtjänst, omfattar sju klasser av personligheter:

- 22:1.2 (243.7) 1. Mäktiga Budbärare.
- 22:1.3 (243.8) 2. De med Stor Auktoritet.
- 22:1.4 (243.9) 3. De utan Namn och Nummer.
- 22:1.5 (243.10) 4. Treenigade Väktare.
- 22:1.6 (243.11) 5. Treenigade Ambassadörer.
- 22:1.7 (243.12) 6. Himmelska Beskyddare.
- 22:1.8 (243.13) 7. De Höga Sönernas Assistenten.

22:1.9 (243.14) Dessa sju grupper av personligheter klassificeras ytterligare enligt ursprung, natur och funktion i tre större indelningar:

Uppnåelsens Treenigade Söner, Utväljningens Treenigade Söner och Fulländningens Treenigade Söner.

22:1.10 (244.1) *Uppnåelsens Treenigade Söner* — de Mäktiga Budbärarna, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer — är alla med Riktaren fusionerade uppstigna dödliga som har nått Paradiset och Finalitkåren. Men de är inte finaliter; när de har omfamnats av Treenigheten avlägsnas deras namn från namnlistan på finaliterna. De nya sönerna av denna klass genomgår specifika träningskurser under relativt korta perioder på Havona-kretsarnas högkvartersplaneter under ledning av Dagarnas Eviga. Därefter anvisas de till tjänst hos Dagarnas Forna i de sju superuniverserna.

22:1.11 (244.2) *Utväljningens Treenigade Söner* omfattar de Treenigade Väktarna och de Treenigade Ambassadörerna. De rekryteras bland vissa evolutionära serafer och omvandlade mellanvarelser som har färdats genom Havona och uppnått Paradiset, såväl som bland vissa med Anden fusionerade och med Sonen fusionerade dödliga som likaledes har stigit upp till den centrala Ön av Ljus och Liv. Sedan de har omfamnats av Paradistreenigheten och efter en kort träningsperiod i Havona överförs de till Dagarnas Fornas domstolar.

22:1.12 (244.3) *Fulländningens Treenigade Söner*. De Himmelska Beskyddarna och deras jämställda, de Höga Sönernas Assistenten, bildar en unik grupp av två gånger treenigade personligheter. De är av skapade varelser treenigade söner till Paradis-Havonapersonligheter eller till fulländade uppstigna dödliga som länge har utmärkt sig i Finalitkåren. Efter tjänst hos de Sju Härskarandarnas Suprema Verkställare och efter att ha tjänat under Treenighetens Undervisande

Söner treenigas (omfamnas) en del av dessa av skapade varelser treenigade söner på nytt av Paradistreenigheten och förordnas sedan till Dagarnas Fornas hov som Himmelska Beskyddare och som de Höga Sönernas Assistenten. Fulländningens Treenigade Söner bestäms direkt till superuniversumtjänst utan ytterligare träning.

22:1.13 (244.4) Våra medarbetare med treenighetsursprung — Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare och Universella Censorer — är oförändrade till sitt antal, men de av Treenigheten omfamnade söner växer ständigt i antal. Alla sju klasser av treenighetsomfamnade söner är förordnade som medlemmar i styret för ett av de sju superuniverserna, och antalet i tjänst i varje superuniversum är exakt detsamma; inte en enda har någonsin gått förlorad. Varelsena som omfamnats av Treenigheten har aldrig gått vilse; de kan tillfälligt snubbla, men inte en enda av dem har någonsin dömts för förakt för superuniversernas regeringar. Uppnåelsens Söner och Utväljningens Söner har aldrig vacklat i sin tjänst i Orvonton, men de Fulländningens Treenigade Söner har ibland felat i omdömet och därmed orsakat övergående förvirring.

22:1.14 (244.5) Under ledning av Dagarnas Forna fungerar alla sju klasser i stor utsträckning som självstyrande grupper. Omfattningen av deras tjänst är vidsträckt. Fulländningens Treenigade Söner lämnar inte superuniversumet för sitt förordnande, men deras treenigade medarbetare genomströvar storuniversum och färdas från tidens och rymdens evolutionära världar till Paradisets eviga Ö. De kan fungera i vilket superuniversum som helst, men de gör det alltid som medlemmar av superstyrelsen för sitt ursprungliga förordnande.

22:1.15 (244.6) Uppenbarligen har de av Treenigheten omfamnade sönerna varaktigt utnämnts till tjänst i de sju superuniverserna; med säkerhet gäller denna stationering för hela den nuvarande universumtidsåldern, men vi har aldrig informerats om att den skulle vara för evigt.

2. De Mäktiga Budbärarna

22:2.1 (245.1) Mäktiga Budbärare hör till uppstigningsgruppen av Treenigade Söner. De är en klass av fulländade dödliga som har testats vid uppror eller deras personliga lojalitet har på annat sätt prövats; alla har gått igenom någon definitiv test i universumtrohet. I något skede under sin uppstigning till Paradiset stod de fasta och lojala inför sina överordnades svek, och en del fungerade aktivt och lojalt i stället för sådana otrogna ledare.

22:2.2 (245.2) Med dessa personliga intyg på trofasthet och hängivelse färdas dessa uppstigande dödliga med strömmen av tidens pilgrimer genom Havona. De uppnår Paradiset, gradueras därifrån och upptas i Finalitkåren. Därefter treenigas de i Paradistreenighetens hemliga omfamning och förordnas därefter att förena sig med Dagarnas Forna i administrationen av de sju superuniversernas regeringar.

22:2.3 (245.3) Varje uppstigen dödlig, med erfarenhet av uppror, som fungerar lojalt inför upproret är bestämd att till slut bli en Mäktig Budbärare i superuniversumtjänst. Detsamma gäller för varje uppstigningsvarelse som effektivt förhindrar sådana omvälvningar av

villfarelse, ondska och synd; ty verksamhet som avser att förhindra uppror eller åstadkomma högre former av lojalitet i en universumkris anses vara till och med av större värde än lojalitet inför faktiskt uppror.

22:2.4 (245.4) De äldre Mäktiga Budbärarna valdes bland de från tid och rymd uppstigna dödliga som var bland de första som hade anlänt till Paradiset; många av vilka hade färdats genom Havona på Grandfandas tid. Men det första treenigandet av Mäktiga Budbärare verkställdes inte förrän kandidat kåren bestod av representanter från vart och ett av de sju superuniverserna. Och den sista gruppen av denna klass som kvalificerade sig i Paradiset omfattade uppstigna pilgrimer från lokaluniversumet Nebadon.

22:2.5 (245.5) Mäktiga Budbärare omfamnas av Paradistreenigheten i klasser om sjuhundratusen, hundratusen för stationering i varje superuniversum. Nästan en biljon Mäktiga Budbärare är förordnade till Uversa, och det finns skäl att tro att det antal som tjänar i vart och ett av de sju superuniverserna är exakt detsamma.

22:2.6 (245.6) Jag är en Mäktig Budbärare, och det kan intressera urantier att veta att min följeslagare och medarbetare under min erfarenhet som dödlig också var segerrik i den stora testen och att vi, trots att vi många gånger och långa perioder var åtskilda under den tidsålderslånga uppstigningen inåt mot Havona, omfamnades i samma grupp om sjuhundratusen och att vi tillbringade tiden på färden genom Vicegerington i nära och kärleksfull förbindelse med varandra. Vi fick slutligen vårt förordnande och sändes tillsammans till Uversa i Orvonton, och vi sänds ofta tillsammans för att utföra uppdrag som fordrar två Budbärares tjänster.

22:2.7 (245.7) Mäktiga Budbärare tillsätts, liksom alla treenighetsomfamnade söner, till alla faser av verksamhet i superuniverserna. De står i ständig kontakt med sina högkvarter genom superuniversumets återspeglingsjänst. Mäktiga Budbärare tjänar i alla sektorer av ett superuniversum och utför ofta uppdrag i de lokala universerna och även i enskilda världar, såsom jag vid detta tillfälle.

22:2.8 (245.8) I superuniversernas domstolar verkar Mäktiga Budbärare som försvarare av både individer och planeter då dessa kommer upp för domslut; de assisterar också Dagarnas Fulländade i att leda verksamheten i de större sektorerna. Som grupp är deras huvudsakliga uppdrag att verka som observatörer i superuniverserna. De är stationerade som Dagarnas Fornas officiella observatörer i olika högkvartersvärldar och på enskilda planeter av betydelse. Sålunda utsända tjänar de också som rådgivare för de myndigheter som styr verksamheten på de sfärer där de vistas. Budbärarna tar aktivt del i alla faser av planen för de dödligas progressiva uppstigande. Tillsammans med sina medarbetare av dödligt ursprung håller de superregeringarna i nära och personlig kontakt med läget och framstegen i Guds nedstigande Söners planer.

22:2.9 (246.1) Mäktiga Budbärare är fullt medvetna om hela sitt livsskede som uppstigna, och det är därför som de är sådana användbara och medkännande omvårdare, förståelsefulla budbärare, för tjänst i varje värld i rymden och för varje varelse i tiden. Så snart ni har befriats från den köttsliga kroppen kommer ni att kommunicera fritt och förståeligt med oss, ty vi härstammar från alla raser i alla

evolutionära världar i rymden, dvs. från de dödliga folkslag vars medlemmar innebos av och senare fusioneras med Tankeriktare.

3. De med Stor Auktoritet

22:3.1 (246.2) De med Stor Auktoritet, den andra gruppen av Uppnåelsens Treenigade Söner, är alla med Riktaren fusionerade varelser med dödligt ursprung. De är fulländade dödliga som har uppvisat utmärkt administrativ förmåga och visat sig ovanligt genialiska som verkställare under sitt långa uppstigande livsskede. De utgör eliten i fråga om förmåga att regera bland de överlevande dödliga från rymden.

22:3.2 (246.3) Sjuttiotusen av De med Stor Auktoritet treenigas vid varje treenighetsförbindelse. Fastän lokaluniversumet Nebadon är en relativt ung skapelse finns dess representanter bland en nyligen treenigad grupp av denna klass. I Orvonton finns nu över tio miljarder förordnade av dessa skickliga administratörer. Liksom alla skilda klasser av himmelska varelser upprätthåller de sitt eget högkvarter i Uversa, och liksom hos de andra treenighetsomfamnade sönerna verkar deras reserver i Uversa som den centrala styrelseorganisationen för deras klass i Orvonton.

22:3.3 (246.4) De med Stor Auktoritet är administratörer utan begränsning. De är Dagarnas Fornas allestädes närvarande och alltid effektiva verkställare. De tjänar på varje sfär, på varje bebodd planet och i varje fas av aktivitet i vart och ett av de sju superuniverserna.

22:3.4 (246.5) Emedan de besitter ypperlig administrativ visdom och ovanlig verkställighetsförmåga åtar sig dessa lysande varelser att framföra superuniversumtribunalernas lagtolkning; de vårdar sig om att rättvisan verkställs och missanpassningarna rättas till i de evolutionära universerna. Om ni därför någon gång skulle bli stämnda för felbedömningar under er uppstigning till de världar och sfärer som hör till ert föreskrivna kosmiska framskridande, är det knappast sannolikt att ni skulle få lida orättvisa, emedan era åklagare vore de en gång uppstigna varelser som personligen är bekanta med varje steg i det livsskede ni har genomgått och genomgår.

4. De utan Namn och Nummer

22:4.1 (246.6) De utan Namn och Nummer bildar den tredje och sista gruppen av Upphöjelsens Treenigade Söner; de är uppstigna själar som har utvecklat förmågan till gudsdyrkan utöver skickligheten hos alla andra söner och döttrar bland de evolutionära folkslagen från tidens och rymdens världar. De har förvärvat sig en andlig uppfattning om den Universelle Faderns eviga ändamål, vilken relativt sett överstiger förståelsen hos de evolutionära varelserna med namn och nummer; därför kallas de De utan Namn och Nummer. Noggrannare översatt skulle deras namn vara ”De *ovanför* Namn och Nummer”.

22:4.2 (247.1) Denna klass av söner omfamnas av Paradistreenigheten i grupper om sju tusen. Registren i Uversa visar över etthundra miljoner av dessa söner med förordnande i Orvonton.

22:4.3 (247.2) Eftersom De utan Namn och Nummer utgör de främsta andliga sinnena från de överlevande folkslagen är de speciellt kvalificerade att sitta till doms och framföra åsikter när en andlig synvinkel är önskvärd och när erfarenhet av uppstigningslivsskedet är väsentlig för en tillräcklig förståelse av de frågor som ingår i problemet som skall bedömas. De är de suprema jurymedlemmarna i Orvonton. Ett dåligt administrerat jurysystem kan i en del världar vara mer eller mindre en karikatyr av rättvisan, men i Uversa och dess filialdomstolar anlitar vi som jurymedlemsdomare dem som representerar den högsta typen av evolverad andlig mentalitet. Rättskipningen är den högsta funktionen i varje form av regering, och de som ombetros att avkunna dom borde väljas bland de mest högtstående och ädla av de mest erfarna och förståelsefulla individerna.

22:4.4 (247.3) Utväljandet av kandidater till de grupper av Mäktiga Budbärare, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer som skall treenigas sker naturligt och automatiskt. Paradisets urvalsförfaranden är inte i något avseende godtyckliga. Personlig erfarenhet och andliga värden bestämmer personsammansättningen av Uppnåelsens Treenigade Söner. Dessa varelser är jämlika till sin auktoritet och ensartade till sin administrativa ställning, men de besitter var och en individualitet och olika karaktärer; de är inte standardiserade varelser. Alla är olika till sina utmärkande drag, beroende på olikheterna i deras uppstigningsskeden.

22:4.5 (247.4) Som tillägg till dessa erfarenhetsmässiga kvalifikationer har Uppnåelsens Treenigade Söner blivit treenigade i den gudomliga omfamningen hos Paradisets Gudomar. Som en följd

därav fungerar de som jämställda medarbetare till Treenighetens Stationära Söner, ty Treenighetens omfamning tycks verkligen att ur den kommande tidens ström lyfta fram många icke-realiserad potential hos skapade varelser. Men detta är sant endast för det som gäller den nuvarande universumtidsåldern.

22:4.6 (247.5) Denna grupp av söner befattar sig huvudsakligen, men inte enbart, med de tjänster som berör uppstigningsskedet för tidens och rymdens dödliga. Om det någonsin råder osäkerhet om en dödlig varelses ståndpunkt, avgörs frågan genom hänvändelse till en uppstigningskommission bestående av en Mäktig Budbärare, en av De med Stor Auktoritet och en av De utan Namn och Nummer.

22:4.7 (247.6) Ni dödliga som läser detta budskap må kanske själva stiga upp till Paradiset, få ta emot Treenighetens omfamning, i en avlägsen framtida tidsålder knyts till Dagarnas Fornas tjänst i ett av de sju superuniverserna och någon gång anvisas att utvidga sanningens uppenbarelse på någon evolverande bebodd planet, just så som jag nu fungerar på Urantia.

5. De Treenigade Våktarna

22:5.1 (247.7) De Treenigade Våktarna är Utväljningens Treenigade Söner. Inte endast era släkten och andra dödliga av överlevnadsvärde färdas genom Havona, uppnår Paradiset och finner sig ibland bestämda till superuniversumtjänst tillsammans med Treenighetens Stationära Söner, utan även era trogna serafiska beskyddare och era lika trogna medarbetare, mellanvarelserna, kan också bli kandidater

för samma Treenighetens erkänsla och samma höga personlighetsbestämmelse.

22:5.2 (248.1) Treenigade Väktare är uppstigna serafer och omvandlade mellanvarelser som har färdats genom Havona, uppnått Paradiset och Finalitkåren. Därefter omfamnades de av Paradistreenigheten och anvisades tjänst hos Dagarnas Forna.

22:5.3 (248.2) Kandidaterna för Treenighetens omfamning bland de uppstigna seraferna ges denna erkänsla på grund av sitt modiga samarbete med någon uppstigen dödlig som nådde upp till Finalitkåren och senare blev treenigad. Min egen serafiska beskyddare från det dödliga livsskedet kom igenom med mig, blev senare treenigad och är nu knuten till styrelsen i Uversa som en Treenigad Väktare.

22:5.4 (248.3) Så är det också med mellanvarelserna; många omvandlas och uppnår Paradiset, och tillsammans med seraferna — och av samma orsaker — omfamnas de av Treenigheten och förordnas till superuniverserna som Väktare.

22:5.5 (248.4) De Treenigade Väktarna omfamnas av Paradistreenigheten i grupper om sjuttiotusen, och en sjundedel av varje grupp anvisas till varje superuniversum. Det finns nu i tjänst i Orvonton något över tio miljoner av dessa betrodda och höga Väktare. De tjänar i Uversa och på högkvartersssfärerna i de större och mindre sektorerna. I sitt arbete assisteras de av en kår av flera miljarder sekonafer och andra dugliga superuniversumpersonligheter.

22:5.6 (248.5) De Treenigade Väktarna börjar sin karriär som väktare, och de fortsätter som sådana i superstyrelsernas ärenden. På sätt och vis är de tjänsteinnehavare vid regeringarna i sina

superuniverser, men de har inte att göra med individer såsom de Himmelska Beskyddarna. De Treenigade Vaktarna administrerar gruppärenden och utvecklar kollektiva projekt. De är vaktare för register, planer och institutioner; de verkar som förvaltare för projekt, personlighetsgrupper, uppstigningsprojekt, morontiaplaner, universumprojekteringar och otaliga andra underhavanden.

6. De Treenigade Ambassadörerna

22:6.1 (248.6) De Treenigade Ambassadörerna är den andra klassen av Utväljningens Treenigade Söner, och likt sina medarbetare, Vaktarna, rekryteras de bland två typer av uppstigna varelser. Alla uppstigande dödliga fusioneras inte med Riktaren eller Fadern; en del fusioneras med Anden, en del med Sonen. En del av dessa med Anden eller Sonen fusionerade dödliga når fram till Havona och uppnår Paradiset. Bland dem som stigit upp till Paradiset utväljs kandidater att omfamnas av Treenigheten, och emellanåt treenigas de i grupper om sjutusen. De förordnas sedan till superuniverserna som Dagarnas Fornas Treenigade Ambassadörer. Nästan en halv miljard är registrerade i Uversa.

22:6.2 (248.7) Treenigade Ambassadörer utväljs att omfamnas av Treenigheten enligt rekommendation av deras lärare i Havona. De utgör de bästa sinnena i sina respektive grupper och är därför bäst kvalificerade att hjälpa superuniversernas härskare att förstå och administrera de världars intressen från vilka de dödliga som har fusionerats med Anden härstammar. De med Sonen fusionerade

Ambassadörerna är till stor hjälp när vi behandlar problem som berör den med Sonen fusionerade personlighetsklassen.

22:6.3 (248.8) De Treenigade Ambassadörerna är Dagarnas Fornas emissarier för varje syfte, till varje värld eller universum inom superuniversumet för deras förordnande. De utför speciell och viktig tjänst i de mindre sektorernas högkvarter, och de uträttar de otaliga diverseuppgifterna i ett superuniversum. De är superregeringarnas nödfalls- eller reservkår bland de Treenigade Sönerna, och de är därför tillgängliga för en stor mängd olika uppdrag. I fråga om superuniversernas angelägenheter sysslar de med tusentals arbetsuppgifter som det är omöjligt att beskriva för människosinnet då det inte på Urantia försiggår någonting som på något sätt skulle kunna jämföras med dessa aktiviteter.

7. Förfarandet vid treenigande

22:7.1 (249.1) Jag kan inte helt förklara för det materiella sinnet den upplevelse som utgör den suprema skapande akten för fulländade och fullbordade andliga varelser: treenigandet. Treenigandets förfaranden ingår bland Vicegeringtons och Solitaringtons hemligheter och kan uppenbaras för och förstås av inga andra än de som har genomgått dessa unika erfarenheter. Därför är det inte möjligt för någon varelse att för människans sinne med framgång beskriva naturen av och innebörden i detta mycket speciella utförande.

22:7.2 (249.2) Förutom Gudomarna är det endast Paradis-Havonapersonligheter och vissa medlemmar i var och en av

finalitkårerne som deltar i treenigande. Under vissa specialiserade förhållanden av paradisfulländning kan dessa ädla varelser inlåta sig på det unika äventyret att ge identitet åt ett begrepp, och mången gång lyckas de åstadkomma en ny varelse: en av skapade varelser treenigad son.

22:7.3 (249.3) Förhärligade skapade varelser som inlåter sig på sådana äventyr som innebär treenigande får ta del i endast en sådan erfarenhet, medan det inte ser ut att finnas någon gräns för fortsatt utförande av treeniganden när det gäller Paradisets Gudomar. Gudomen förefaller att vara begränsad endast i ett avseende: det kan finnas endast en Ursprunglig och Oändlig Ande, endast en infinit verkställare av Faderns och Sonens förenade vilja.

22:7.4 (249.4) De uppstigna dödliga finaliterna som har fusionerat med Riktare och uppnått vissa nivåer av Paradisets kultur och andliga utveckling hör till dem som kan försöka sig på att treeniga en skapad varelse. Grupperingar av dödliga finaliter som är stationerade i Paradiset beviljas en viloperiod vart tusende år av Havona-tid. Dessa finaliter kan välja bland sju olika sätt att använda denna uppdragsfria period, och ett av dessa sätt är att i förening med någon medfinaliter eller någon Paradis-Havonapersonlighet försöka utföra treenigande av en skapad varelse.

22:7.5 (249.5) Om två dödliga finaliter genom att gå inför Totaluniversums Arkitekter visar att de oberoende av varandra har valt ett identiskt begrepp för treenigande har Arkitekterna enligt eget omdöme befogenhet att kungöra tillåtelse för dessa förhärligade dödliga uppstigande att förlänga sin viloperiod och dra sig tillbaka för en tid till sektorn för treenigande för Paradisets Medborgare. Om de

vid slutet av detta tilldelade tillbakadragande anmäler att de enskilt och gemensamt har valt att göra det paradisiska försöket att förändliga, idealisera och aktualera ett utvalt och ursprungligt begrepp som inte tidigare har treenigats, då ger Härskarande Nummer Sju order om bemyndigande för ett sådant speciellt företag.

22:7.6 (249.6) Dessa äventyr tar ibland otroligt långa tidsperioder i anspråk; en tidsålder ser ut att passera innan dessa trogna och beslutsamma före detta dödliga — och ibland Paradis-Havonapersonligheter — slutligen når sitt mål, verkligen lyckas ge sitt valda begrepp av universell sanning aktual tillvaro. Och dessa hängivna par lyckas inte alltid; mången gång misslyckas de, och detta utan att man kan upptäcka något fel hos dem. De kandidater för treenigande som sålunda misslyckas upptas i en speciell grupp av finaliter. De betecknas som varelser som har gjort det suprema försöket och har utstått den suprema besvikelsen. När Paradisets Gudomar förenas i avsikt att treeniga lyckas de alltid, men detta gäller inte ett homogent par av skapade varelser, försöket till förening mellan två medlemmar av samma varelseklass.

22:7.7 (250.1) När en ny och ursprunglig varelse treenigas av Gudarna förblir de gudomliga föräldrarna oförändrade till sin gudomspotential; men när upphöjda skapade varelser utför en sådan skapande handling undergår den ene av de kontrakterande och deltagande individerna en unik personlighetsförändring. De två föräldrarna till en av skapade varelser treenigad son blir i viss bemärkelse andligen som en. Vi tror att denna tvåförening av vissa andliga faser i personligheten antagligen kommer att bestå till den tid

då den Supreme Varelsen har uppnått full och avslutad personlighetsmanifestation i storuniversum.

22:7.8 (250.2) Samtidigt med uppkomsten av en ny av skapade varelser treenigad son, inträffar denna funktionella andliga förening av de två föräldrarna; de två treenigande föräldrarna blir ett på den ultimata funktionella nivån. Ingen skapad varelse i universum kan helt förklara detta förvånande fenomen; det är en närapå gudomlig erfarenhet. När Fadern och Sonen förenades för att göra den Oändlige Anden evig, blev de efter fullbordat syfte omedelbart som en och har sedan dess varit ett. Och fastän föreningen mellan två skapade treenighetsvarelser är i linje med den infinita omfattningen av den fulländade gudomsföreningen mellan den Universelle Fadern och den Evige Sonen, är följdverkningarna av det treenigande som utförs av skapade varelser inte eviga till sin natur; de kommer att upphöra då de erfarenhetsmässiga Gudomarna har uppnått färdig faktisk existens.

22:7.9 (250.3) Fastän dessa föräldrar till treenigade söner blir som en i sina universumuppdrag räknas de fortsättningsvis som två personligheter i Finalitkårens sammansättning och personregister, såväl som i registret hos Totaluniversums Arkitekter. Under innevarande universumtidsålder är alla föräldrar som förenas av treenigande oskiljaktiga till uppdrag och funktion; dit den ene far, far ock den andra; det den ene gör, gör ock den andra. Om föräldrarnas tvåförening innebär en förening mellan en dödlig (eller annan) finalit och en Paradis-Havonapersonlighet fungerar de förenade föräldravarelserna varken tillsammans med paradisborna, havonaborna eller finaliterna. Sådana blandade föreningar av varelser samlas i en speciell kår bestående av liknande varelser. Och i alla

föreningar för treenigande, blandade eller ej, är föräldravarelserna medvetna om och kan kommunicera med varandra, och de kan utföra uppgifter som ingendera tidigare kunde ha klarat av.

22:7.10 (250.4) De Sju Härskarandarna har behörighet att godkänna föreningen mellan finaliter och Paradis-Havonapersonligheter för treenigande, och dessa blandade förbindelser är alltid framgångsrika. De magnifika treenigade söner som kommer till på detta sätt är uttryck för begrepp som inte lämpar sig att förstås vare sig av Paradisets eviga skapade eller av rymdens tidsvarer; de blir därför skyddslingar hos Totaluniversums Arkitekter. Dessa ödesbestämmelsens treenigade söner förkroppsligar idéer, ideal och *erfarenhet* som uppenbarligen hänför sig till en kommande universumtidsålder och därför inte har något omedelbart praktiskt värde för administrationen i vare sig superuniverserna eller centraluniversumet. Dessa unika söner till tidens barn och evighetens medborgare hålls alla i reserv i Vicegerington, där de är sysselsatta med att studera tidens begrepp och evighetens realiteter i en speciell sektor av sfären som upptas av Skaparsonkårens hemliga högskolor.

22:7.11 (251.1) Den Suprema varelsen utgör en förening av tre faser av gudomsrealitet: Gud den Supreme, den andliga föreningen av vissa finita aspekter hos Paradistreenigheten; den Allsmäktige Supreme, maktföreningen av storuniversums Skapare; och det Suprema Sinnet, det individuella bidraget från det Tredje Ursprunget och Centret och hans jämställda till den Suprema Varelsens realitet. I sina äventyr som syftar till treenigande är de storartade skapade varelserna i centraluniversumet och Paradiset sysselsatta med en trefaldig

utforskning av den Supremes Gudom, vilket leder till att det uppstår tre klasser av söner, treenigade av de skapade:

22:7.12 (251.2) 1. *Av uppstigna varelser treenigade Söner.* I sina skapande strävanden försöker finaliterna treeniga vissa av den Allsmäktige Supremes begreppsmässiga realiteter, vilka de erfarenhetsmässigt har förvärvat under sin uppstigning genom tid och rymd till Paradiset.

22:7.13 (251.3) 2. *Av Paradis-Havonapersonligheter treenigade Söner.* Paradismedborgarnas och havoniternas kreativa strävanden resulterar i treenigandet av vissa höga andliga aspekter hos den Suprema Varelsen, vilka de erfarenhetsmässigt har förvärvat på en supersuprem bakgrund gränsande till den Ultimate och den Evige.

22:7.14 (251.4) 3. *Ödesbestämmelsens treenigade Söner.* Men när en finalit och en paradishavonit tillsammans treenigar en ny varelse får denna gemensamma strävan följdverkningar i vissa faser av det Suprema-Ultimata Sinnet. De treenigade söner som detta resulterar i är överskapelsemässiga; de företräder den Supreme-Ultimate Gudomens aktualiteter som inte på annat sätt har uppnåtts erfarenhetsmässigt och som därför automatiskt faller inom området för Totaluniversums Arkitekter, beskyddarna av de ting som överskrider skapelsegränserna i den nuvarande universumtidsåldern. Ödesbestämmelsens treenigade söner förkroppsligar vissa aspekter av den Supreme-Ultimates ouppenbarade totaluniversumfunktion. Vi vet inte särskilt mycket om dessa tidens och evighetens gemensamma barn, men vi vet mycket mer än vi tillåts uppenbara.

8. De av de skapade treenigade Sönerna

22:8.1 (251.5) Förutom de av skapade varelser treenigade söner som har beskrivits i denna berättelse, finns det talrika ouppenbarade klasser av varelser som har treenigats av skapade varelser: olika efterkommande från mångahanda förbindelser mellan personligheter från sju finalitkårer och Paradis-Havonapersonligheter. Men alla dessa varelser, uppenbarade och ouppenbarade, som har treenigats av skapade varelser, är begåvade med personlighet av den Universelle Fadern.

22:8.2 (251.6) När de nya av uppstigna varelser treenigade och av Paradis-Havonapersonligheter treenigade söner är unga och oskolade sänds de vanligen för långa tjänstperioder till den Oändlige Andens sju paradissfärer, där de tjänar under överinseende av de Sju Suprema Verkställarna. Senare kan de antas av Treenighetens Undervisande Söner för ytterligare träning i de lokala universerna.

22:8.3 (251.7) Dessa adopterade söner med ursprung i höga och förhärlicade skapade varelser är lärlingar, elevbiträden, hos de Undervisande Sönerna, och när det gäller klassificeringen räknas de ofta tillfälligtvis samman med dessa Söner. De får utföra, och gör det, många ädla uppdrag som kräver självförsakelse till förmån för de områden som de har valt för sin tjänst.

22:8.4 (251.8) De Undervisande Sönerna i de lokala universerna kan nominera sina treenigade skyddslingar för att omfamnas av

Paradistreenigheten. Då de återvänder från denna omfamning som Tulländningens Treenigade Söner inträder de i tjänst hos Dagarnas Forna i de sju superuniverserna, vilket är den nu kända bestämmelsen för denna unika grupp av två gånger treenigade varelser.

22:8.5 (252.1) Alla av-skapade-varelser-treenigade söner omfamnas inte av Treenigheten; många blir medarbetare och ambassadörer i tjänst hos Paradisets Sju Härskarandar, superuniversernas Återspeglade Andar och de lokala skapelsernas Moderandar. En del antar speciella uppdrag på den eviga Ön. Andra kan inträda i specialtjänst i Faderns hemliga världar och på Andens sfärer i Paradiset. Så småningom finner mången vägen till den gemensamma kåren för de Treenigade Sönerna på den inre kretsen i Havona.

22:8.6 (252.2) Med undantag för Fulländningens Treenigade Söner och de som samlas i Vicegerington förefaller den suprema ödesbestämmelsen för alla av skapade varelser treenigade söner att vara inträde i de Treenigade Finaliternas Kår, en av Paradisets sju Finalitkårer.

9. De Himmelska Beskyddarna

22:9.1 (252.3) Av-skapade-varelser-treenigade söner omfamnas av Paradistreenigheten i grupper om sjutusen. Dessa treenigade efterkommande till fullbordade människor och Paradis-Havonapersonligheter omfamnas alla på samma sätt av Gudomarna, men de skickas till superuniverserna enligt råd av deras tidigare instruktörer, Treenighetens Undervisande Söner. De med mera

acceptabel tjänst bakom sig förordnas till Höga Söners Assistenten; de som har utmärkt sig mindre i sin verksamhet utnämns till Himmelska Beskyddare.

22:9.2 (252.4) När dessa unika varelser har omfamnats av Treenigheten blir de värdefulla medhjälpare till superuniversernas styrelser. De är förtrogna med de frågor som berör uppstigningsskedet, inte som följd av personlig uppstigning men som resultat av sin tjänst hos Treenighetens Undervisande Söner i världarna i rymden.

22:9.3 (252.5) Nästan en miljard Himmelska Beskyddare har förordnats till Orvonton. De har i huvudsak hänförs till Dagarnas Fulländades administration på de större sektorernas högkvarter och assisteras dugligt av en kår av Son-fusionerade uppstigna dödliga.

22:9.4 (252.6) De Himmelska Beskyddarna är tjänstemän vid Dagarnas Fornas domstolar, och de fungerar som bud och överbringare av stämningar och beslut från de olika tribunalerna i superuniversernas styrelser. De utför häktningarna för Dagarnas Forna; de färdas ut från Uversa för att hämta med sig de varelser vilkas närvaro fordras inför superuniversumets domare; de verkställer besluten om arrestering av varje personlighet i superuniversumet. De åtföljer också med Anden fusionerade dödliga från de lokala universerna när dessas närvaro av någon orsak fordras i Uversa.

22:9.5 (252.7) De Himmelska Beskyddarna och deras medarbetare de Höga Sönernas Assistenten har aldrig haft Riktare. De är inte heller fusionerade med Sonen eller Anden. Paradistreenighetens omfamning kompenserar emellertid Fulländningens Treenigade Söners

ofusionerade status. Treenighetsomfamningen kan verka endast på den idé som har personifierats i en av skapade varelser treenigad son, så att den omfamnade sonen i övrigt förblir oförändrad, men en sådan begränsning inträffar endast när så har planerats.

22:9.6 (252.8) Dessa två gånger treenigade söner är underbara varelser, men de är varken lika mångsidiga eller pålitliga som sina uppstigna medarbetare; de saknar den oerhörda och djupa personliga erfarenhet som resten av sönerna i denna grupp har förvärvat genom att faktiskt kliva upp till härligheten från rymdens mörka domäner. Vi som har det uppstigande livsskedet bakom oss älskar dem och gör allt i vår makt för att kompensera deras brister, men de får oss alltid att vara tacksamma för vårt ringa ursprung och vår förmåga till erfarenhet. Deras villighet att inse och erkänna sina brister i fråga om universumuppstigningens erfarenhetsmöjliga realiteter är överjordiskt vacker och ibland helt rörande patetisk.

22:9.7 (253.1) Fulländningens Treenigade Söner är begränsade i motsats till andra treenigade söner emedan de saknar erfarenhetsmässig förmåga i tid och rymd. I fråga om erfarenhet är de bristfälliga trots sin långa träning hos de Suprema Verkställarna och de Undervisande Sönerna, och om så ej vore skulle deras erfarenhetsmässiga mättnad hindra dem från att bli lämnade i reserv för att förvärva erfarenhet i en framtida universumtidsålder. Det finns helt enkelt ingenting i hela den universella tillvaron som kan ersätta faktisk personlig erfarenhet, och dessa söner som har treenigats av skapade varelser hålls i reserv för erfarenhetsmässig verksamhet i någon framtida universumepok.

22:9.8 (253.2) I mansoniavärldarna har jag ofta sett dessa värdiga tjänstemän vid superuniversums höga domstolar titta så längtansfullt och vädjande på även sådana som nyligen har anlänt från de evolutionära världarna i rymden, att man inte kunde låta bli att inse att dessa innehavare av icke-erfarenhetsbaserat treenigande verkligen avundades sina förment mindre lyckosamma bröder som stiger upp längs den universella vägen med steg av äkta erfarenhet och verkligt levande. Trots sina handikapp och begränsningar är de en underbart nyttig och ständigt villig kår av arbetare när det gäller förverkligandet av superuniversumregeringarnas komplicerade administrativa planer.

10. De Höga Sönernas Assistenten

22:10.1 (253.3) De Höga Sönernas Assistenten är den förnämsta gruppen bland de ånyo treenigade sönerna till förhärligade uppstigna varelser från de Dödligas Finalitkår och Paradis-Havonapersonligheter, deras eviga medarbetare. De anvisas tjänst och funktion i superuniverserna som personliga medhjälpare till höga söner i Dagarnas Fornas regeringar. De kunde lämpligen kallas privatsekreterare. De verkar emellanåt som tjänstemän i de höga sönernas speciella kommissioner och andra gruppsammanslutningar. De betjänar Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare, Universella Censorer, Mäktiga Budbärare, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer.

22:10.2 (253.4) Om jag i diskussionen om de Himmelska Beskyddarna förefaller att ha poängterat begränsningarna och

handikappen hos dessa två gånger treenigade söner, så låt mig nu i rättvisans namn fästa uppmärksamheten på deras ena mycket starka sida, en egenskap som gör dem nästan ovärderliga för oss. Dessa varelser har själva sin existens att tacka för det faktum att de är personifikationen av ett enda och supremt begrepp. De förkroppsligar som personlighet någon gudomlig idé, något universellt ideal som aldrig tidigare har uttänkts, uttryckts eller treenigats. Och de har senare omfamnats av Treenigheten; sålunda uttrycker och faktiskt förkroppsligar de just den visdom hos den gudomliga Treenigheten som gäller idén och idealet för deras personlighetsexistens. I den mån detta speciella begrepp kan uppenbaras för universerna, förkroppsligar dessa personligheter allt det som förståndet hos någon skapad eller Skapare någonsin skulle kunna uttänka, uttrycka eller exemplifiera. *De är denna idé personifierad.*

22:10.3 (253.5) Kan ni inte se att sådana levande koncentrationer av ett enda supremt begrepp av universell realitet är till ousäglig hjälp för dem som har anförtrotts administrationen av superuniverserna?

22:10.4 (254.1) För inte länge sedan bestämdes jag att leda en kommission på sex — en av varje av de höga sönerna — med uppgift att studera tre problem angående en grupp av nya universer i de södra delarna av Orvonton. Jag blev mycket starkt medveten om värdet av de Höga Sönernas Assistenten när jag hos ledaren för deras klass i Uversa anhöll om temporärt tilldelande av sådana sekreterare till min kommission. Idén som gällde vårt första problem representerades av en av de Höga Sönernas Assistenten i Uversa som genast knöts till vår grupp. Vårt andra problem förkroppsligades av en av de Höga Sönernas Assistenten anvisad till superuniversum nummer tre. Vi fick

mycken hjälp från denna källa genom centraluniversumets informationscentral för koordinering och spridning av väsentlig kunskap, men ingenting jämförbart med den hjälp som erbjöds av den faktiska närvaron av en personlighet som *är* ett begrepp treenigat i suprematet av skapade varelser och treenigat i slutlighet av Gudomen. Beträffande vårt tredje problem avslöjade Paradisets register att en sådan idé aldrig hade blivit treenigad av skapade varelser.

22:10.5 (254.2) Höga Söners Assistenten är unika och ursprungliga personaliseringar av ofantliga begrepp och oerhörda ideal. Och som sådana kan de från tid efter annan på ett obeskrivbart sätt belysa våra överläggningar. Då jag verkar i något avlägset uppdrag ute i rymdens universer, tänk vad det betyder i fråga om hjälp om jag har lyckan att ha knuten till mitt uppdrag en av de Höga Sönernas Assistenten som är det gudomliga begreppets fullhet beträffande just det problem som jag har blivit sänd att ta itu med och lösa; och jag har upprepade gånger fått erfara just detta. Den enda svårigheten med denna plan är att inget superuniversum kan ha en fullständig uppsättning av dessa treenigade idéer; vi får endast en sjundedel av dessa varelser; därför är det endast i ungefär ett fall av sju som vi har nöjet att ha dessa varelser personligen med oss även då registren utvisar att idén har treenigats.

22:10.6 (254.3) Vi skulle med stor fördel kunna använda ett mycket större antal av dessa varelser i Uversa. På grund av deras stora värde för superuniversernas administration uppmuntrar vi på alla möjliga sätt pilgrimerna från rymden och även Paradisets invånare att försöka sig på treenigande efter det att de har överfört till varandra de

erfarenhetsmässiga realiteter som är väsentliga för att förverkliga dessa skapande äventyr.

22:10.7 (254.4) Vi har nu i vårt superuniversum ungefär en och en kvarts miljon Höga Söners Assistenten, och de tjänar både i de större och de mindre sektorerna, så som de även verkar i Uversa. De följer ofta med oss på våra uppdrag till de avlägsna universerna. De Höga Sönernas Assistenten är inte stadigvarande bestämda åt någon Son eller till någon kommission. De befinner sig i ständig cirkulation och tjänar var den idé eller det ideal, som de *är*, bäst kan främja Paradistreenighetens eviga syfte vilkens söner de har blivit.

22:10.8 (254.5) De är rörande tillgivna, ypperligt lojala, utomordentligt intelligenta, supremt visa — beträffande en enda idé — och överjordiskt ödmjuka. Samtidigt som de kan ge er hela universums lärdom om sin ena idé eller sitt ena ideal är det nära nog patetiskt att observera dem söka kunskap och information om en massa andra frågor, till och med från de uppstigande dödliga.

22:10.9 (254.6) Och detta är berättelsen om ursprunget, naturen och verksamheten som är utmärkande för vissa av dem som kallas Guds Treenigade Söner, i synnerhet dem som har fått del av Paradistreenighetens gudomliga omfamning och som sedan har anvisats tjänst i superuniverserna för att där hänge sig åt klokt och förståelsefullt samarbete med Dagarnas Fornas administratörer i deras outtröttliga strävan att för de uppstigande dödliga från tiden underlätta framskridandet inåt mot deras omedelbara bestämmelse i Havona och deras slutliga mål i Paradiset.

22:10.10 (255.1) [Berättat av en Mäktig Budbärare, medlem av
uppenbarelsekåren från Orvonton.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 22](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 24](#) >>

Kapitel 23

De Ensamma Budbärarna

23:0.1 (256.1) DE Ensamma Budbärarna är Samskaparens personliga och universella kår; de är den första och äldsta klassen av den Oändlige Andens Högre Personligheter. De representerar den Oändlige Andens första skapande handling i ensam verksamhet för att ge existens åt ensamma personlighetsandar. Varken Fadern eller Sonen deltog direkt i detta överväldigande förändligande.

23:0.2 (256.2) Dessa andebudbärare personaliserades genom en enda skapelseakt och deras antal är konstant. Även fast jag har en av dessa extraordinära varelser associerad med mig på detta nuvarande uppdrag, vet jag inte hur många sådana personligheter existerar i universernas universum. Jag vet endast emellanåt hur många som enligt registeranteckningarna för tillfället tjänstgör inom området för

vårt superuniversums jurisdiktion. I den senaste rapporten från Uversa ser jag att nästan 7.690 biljoner Ensamma Budbärare då verkade inom gränserna för Orvonton; och jag antar att detta är betydligt mindre än en sjundedel av deras totala antal.

1. De Ensamma Budbärarnas Natur och Ursprung

23:1.1 (256.3) Omedelbart efter det att Havonakretsarnas Sju Andar hade skapats gav den Oändlige Anden tillvaro åt de Ensamma Budbärarnas väldiga kår. Det finns ingen del av den universella skapelsen, förutom Paradiset och Havonakretsarna, som har existerat före de Ensamma Budbärarna; de har verkat överallt i storuniversum nästan i evighet. De är fundamentala för det gudomliga förfarande genom vilket den Oändlige Anden uppenbarar sig för, och får personlig kontakt med, de vidsträckta skapelserna i tid och rymd.

23:1.2 (256.4) Trots att dessa budbärare existerar från tiden nära evigheten är de alla medvetna om att deras jag har en begynnelse. De är medvetna om tid, och de är de första i den Oändlige Andens skapelse som har ett sådant tidsmedvetande. De är den Oändlige Andens förstfödda varelser som personaliseras i tiden och förändligas i rymden.

23:1.3 (256.5) Dessa ensamma andar uppkom vid tidens gryning som fullt utvecklade och fulländat utrustade andevarelser. De är alla jämlika och det finns inga klasser eller underavdelningar grundade på

personliga olikheter. Klassificeringen av dem bygger helt på den typ av arbete som de från tid till annan har blivit anvisade.

23:1.4 (256.6) De dödliga börjar som nästan helt materiella varelser i rymdens världar och stiger upp inåt mot de Stora Centren; dessa ensamma andar börjar i alltings centrum och längtar efter uppdrag i de avlägsna skapelserna, även i de enskilda världarna i de yttersta lokala universerna och rentav längre bort.

23:1.5 (256.7) Fastän de kallas Ensamma Budbärare känner de sig inte som ensamma andar, ty de tycker verkligen om att arbeta ensamma. De är de enda varelserna i hela skapelsen som kan njuta av ensamheten, och som gör det, även om de lika mycket njuter av samvaro med de mycket få klasser av förståndsvarelser i universum med vilka de kan umgås broderligt.

23:1.6 (257.1) De Ensamma Budbärarna är inte isolerade i sin tjänst; de är ständigt i kontakt med intellektens ymnighet i hela skapelsen, emedan de har förmågan att ”inlyssna” på alla informationsutsändningar i de världar där de vistas. De kan också stå i ömsesidig förbindelse med medlemmar av sin egen omedelbara kår, de varelser som gör samma slags arbete i samma superuniversum. De skulle kunna stå i kontakt även med andra av sin klass, men har blivit beordrade av de Sju Härskarandarnas råd att inte göra det, och de är en lojal grupp; de är inte olydiga eller försumliga. Det finns ingen anteckning om att en Ensam Budbärare någonsin skulle ha förrirat sig in i mörkret.

23:1.7 (257.2) De Ensamma Budbärarna är likt Universums Styrkeledare bland de mycket få typer av överallt verkande varelser som är undantagna från möjligheten att bli häktade eller anhållna av

tidens och rymdens tribunaler. De kan inte bli kallade att inställa sig inför någon annan än de Sju Härskarandarna, men enligt alla krönikor i totaluniversum har detta råd i Paradiset aldrig sammankallats för att döma i ett mål mot en Ensam Budbärare.

23:1.8 (257.3) Dessa budbärare med ensamma uppdrag är en pålitlig, tillitsfull, mångkunnig, genomandlig och vida förståelsefull grupp av skapade varelser som härstammar från det Tredje Ursprunget och Centret; de verkar med behörighet av den Oändlige Anden bosatt på Paradisets centrala Ö och såsom denne är personaliserad på högkvarterssfärerna i de lokala universerna. De är ständigt knutna till den direkta krets som utgår från den Oändlige Anden, även då de verkar i de lokala skapelserna under det omedelbara inflytandet från lokaluniversumets Moderande.

23:1.9 (257.4) Det finns en teknisk orsak till att dessa Ensamma Budbärare måste resa och arbeta ensamma. För korta perioder och när stationerade kan de samarbeta i grupp, men när de är sålunda församlade är de helt avskurna från paradiskretsens stöd och ledning; de är helt isolerade. När de befinner sig i transit eller när de verkar på rymdens kretsar och i tidens strömmar, och om två eller flera av denna klass då kommer nära varandra bryts förbindelsen med de högre cirkulerande krafterna för båda eller alla. De ”får kortslutning”, så som ni symboliskt må beskriva det. Därför har de inbyggt i sig ett automatiskt alarm, en varnande signal, som ofelbart informerar dem om hotande sammanstötningar och utan undantag håller dem tillräckligt långt från varandra för att inte störa deras korrekta och effektiva verksamhet. De har även en medfödd och automatisk

förmåga att upptäcka och ange närheten av både Inspirerade Treenighetsandar och gudomliga Tankeriktare.

23:1.10 (257.5) Dessa budbärare besitter ingen förmåga till att utsträcka personligheten eller att reproducera sig, men det finns praktiskt taget inget arbete i universerna som de inte kan engagera sig i och till vilket de inte kan bidra med någonting väsentligt och nyttigt. I synnerhet är de stora inbesparare av tid för dem som är sysselsatta med att administrera universernas angelägenheter; och de assisterar oss alla, från de högsta till de lägsta.

2. De Ensamma Budbärarnas Uppdrag

23:2.1 (257.6) De Ensamma Budbärarna är inte stadigvarande knutna till någon enskild eller grupp av himmelska personligheter. De är alltid i tjänst enligt uppdrag och arbetar då under omedelbar överinsyn av dem som styr områdena de är knutna till. För sig själva har de varken organisation eller styrelse av något slag; de är *Ensamma* Budbärare.

23:2.2 (258.1) De Ensamma Budbärarna är förordnade av den Oändlige Anden till följande sju tjänstegrupperingar:

23:2.3 (258.2) 1. Paradistreenighetens Budbärare.

23:2.4 (258.3) 2. Havonakretsarnas Budbärare.

23:2.5 (258.4) 3. Superuniversernas Budbärare.

23:2.6 (258.5) 4. De lokala universernas Budbärare.

23:2.7 (258.6) 5. Utforskare med öppet uppdrag.

23:2.8 (258.7) 6. Ambassadörer och Emissarier med specialuppdrag.

23:2.9 (258.8) 7. Sanningsuppenbarare.

23:2.10 (258.9) Dessa andebudbärare är i varje avseende utbytbara från en typ av tjänst till en annan; sådana överföringar sker ständigt. Det finns inga skilda klasser av Ensamma Budbärare; de är andligen lika och i varje avseende jämlika. Fastän de i allmänhet betecknas med nummer känner den Oändlige Anden dem med deras personliga namn. De övriga av oss känner dem enligt det namn eller nummer som betecknar deras pågående uppdrag.

23:2.11 (258.10) 1. *Paradistreenighetens Budbärare*. Jag har inte tillåtelse att uppenbara särskilt mycket om vad det är för arbete som denna grupp av budbärare anvisad till Treenigheten utför. De är Gudomarnas betrodda och hemliga tjänare, och då de har anförtrots speciella meddelanden som innehåller Gudarnas ouppenbarade planer och framtida ledning vet man inte att de någonsin skulle ha avslöjat en hemlighet eller svikit den tillit som har satts till deras klass. Och allt detta berättas i detta sammanhang, inte för att skryta med deras fulländning, utan snarare för att påpeka att Gudarna kan skapa, och skapar, *fulländade varelser*.

23:2.12 (258.11) Förvirringen och oordningen på Urantia betyder inte att Paradisets Härskare vare sig saknar intresse eller förmåga att sköta saker och ting annorlunda. Skaparna har full förmåga att göra Urantia till ett sannskyldigt paradis, men ett sådant Eden skulle inte bidra till att utveckla de starka, ädla och erfarna karaktärer som Gudarna förvisso hamrar ut i er värld mellan nödvändighetens städ och våndans slägga. Era bekymmer och sorger, era prövningar och

besvikelser, är precis lika mycket en del av den gudomliga planen på er sfär som den utsökta fulländningen och alltings infinita anpassning till sitt suprema syfte i världarna i det centrala och fulländade universumet.

23:2.13 (258.12) 2. *Havonakretsarnas Budbärare*. Under hela ert uppstigningsskede kommer ni vagt, men i tilltagande grad att kunna upptäcka de Ensamma Budbärarnas närvaro, men inte förrän ni når fram till Havona känner ni ofelbart igen dem. De första budbärarna som ni möter ansikte mot ansikte är budbärarna på kretsarna i Havona.

23:2.14 (258.13) De Ensamma Budbärarna har speciella förhållanden till de infödda i världarna i Havona. Dessa budbärare, som är så funktionellt handikappade när de associerar sig med varandra, kan ha, och har, en mycket nära och personlig gemenskap med de infödda i Havona. Men det är helt omöjligt att till människans sinne förmedla en uppfattning om den suprema tillfredsställelse som följer av kontakten mellan dessa gudomligt fulländade varelsers sinnen och sådana nära nog transcendent personligheters andar.

23:2.15 (259.1) 3. *Superuniversernas Budbärare*. Dagarnas Forna, dessa personligheter med treenighetsursprung som styr de sju superuniversernas öden, dessa trion av gudomlig makt och administrativ visdom, är rikligt försedda med Ensamma Budbärare. Det är endast genom denna klass av budbärare som de treeniga härskarna i ett superuniversum direkt och personligen kan kommunicera med härskarna i ett annat superuniversum. De Ensamma Budbärarna är den enda tillgängliga typen av

andeförståndsvarelser — möjligen med undantag för de Inspirerade Treenighetsandarna — som kan sändas från högkvarteret i ett superuniversum direkt till högkvarteret i ett annat. Alla andra personligheter måste göra sådana färder via Havona och Härskarandarnas exekutiva världar.

23:2.16 (259.2) Det finns vissa sorters information som inte kan fås fram med vare sig Gravitationsbudbärare, återspeglning eller informationsutsändning. Och när Dagarnas Forna vill vara säkra på dessa saker måste de sända en Ensam Budbärare till källan för den kunskapen. Långt före livet fanns på Urantia var den budbärare som nu är i mitt sällskap anvisad till ett uppdrag ut från Uversa till centraluniversumet — och var borta från namnuppropen i Orvonton under närmare en miljon år men återvände i sinom tid med den önskade informationen.

23:2.17 (259.3) Det finns ingen gräns för de Ensamma Budbärarnas tjänst i superuniverserna; de kan fungera som verkställare av de höga tribunalernas domar eller som insamlare av information för rikets bästa. Av alla superskapelser är Orvonton den som de helst tjänar i, emedan behovet här är störst och möjligheterna till en heroisk insats mångfaldiga. De mera nödställda världarna ger oss alla tillfredsställelsen av en mera fullödlig verksamhet.

23:2.18 (259.4) 4. *De lokala universernas Budbärare.* Beträffande verksamheten i ett lokaluniversum finns det ingen gräns för de Ensamma Budbärarnas handlande. De är trogna uppenbarare av motiven och avsikten som lokaluniversumets Moderande har, fastän de är helt underställda den regerande Mästarsonen. Och detta gäller för alla budbärare som verkar i ett lokaluniversum, vare sig de färdas

ut direkt från universumhögkvarteret eller tillfälligt fungerar i förbindelse med Konstellationsfäder, Systemhärskare eller Planetprinsar. Innan all makt har koncentrerats i händerna på en Skaparson i samband med hans upphöjelse till suverän härskare i sitt universum, fungerar dessa budbärare i lokaluniversumet under Dagarnas Fornas allmänna ledning och ansvarar omedelbart inför dessas lokala representant, Dagarnas Förenande.

23:2.19 (259.5) 5. *Utforskare med öppet uppdrag.* När de Ensamma Budbärarnas reservkår blir överbemannad utfärdar en av de Sju Suprema Styrkeledarna ett upprop om frivilliga för forskningsresor; och det råder aldrig brist på frivilliga, ty de fröjdas över att bli sända som fria och obehindrade utforskare, att uppleva spänningen i att finna de kärnenheter av nya världar och universer som håller på att bildas.

23:2.20 (259.6) De far iväg för att undersöka de ledtrådar som rymdens utgrundare inom verksamhetsområdena har gett dem. Otvivelaktigt känner Paradisets Gudomar till existensen av dessa oupptäckta energisystem i rymden, men de avslöjar aldrig sådan information. Om de Ensamma Budbärarna inte utforskade och kartlade dessa energicentra som nyligen börjat bildas, skulle dessa fenomen länge förbli obemärkta även för förståndsvarelserna i närbelägna världarna. De Ensamma Budbärarna är som klass starkt känsliga för gravitation; följaktligen kan de ibland upptäcka den sannolika närvaron av mycket små mörka planeter, just de världar som bäst lämpar sig för livsexperiment.

23:2.21 (260.1) Dessa budbärare och utforskare med öppet uppdrag patrullerar totaluniversum. De är ständigt ute på upptäcktsfärder till

de okartlagda regionerna i hela yttre rymden. Våldigt mycket av den information vi har om händelser i yttre rymdens riken är tack vare de Ensamma Budbärarnas utforskningar, då de ofta arbetar och studerar tillsammans med de himmelska astronomerna.

23:2.22 (260.2) 6. *Ambassadörer och Emissarier med specialuppdrag.*

Lokaluniverser inom samma superuniversum utbyter sedvanligen ambassadörer som är valda bland de infödda klassernas söner. Men för att undvika tidsspillan ombes Ensamma Budbärare ofta att resa som ambassadörer från en lokal skapelse till en annan, att representera och tolka ett rike för ett annat. Till exempel när man upptäcker en värld som nyligen har blivit bebodd kan det visa sig att den är så avlägsen i rymden, att det skulle ta lång tid för en ånglaomsluten ambassadör att nå detta avlägsna universum. En seraomsluten varelse kan omöjligen överskrida hastigheten 899.370 urantiakilometer per sekund urantiatid. Massiva stjärnor, tvärströmmar, omvägar såväl som tangerande gravitationsfält tenderar alla att sänka hastigheten, så att hastigheten på en lång färd blir i medeltal omkring 885.000 kilometer per sekund.

23:2.23 (260.3) När det framgår att det skulle ta hundratals år för en infödd ambassadör att nå fram till ett avlägset lokaluniversum ombeds en Ensam Budbärare ofta att förflytta sig dit omedelbart för att verka som tillfällig ambassadör. Ensamma Budbärare kan färdas på mycket kort tid, inte oberoende av tid och rymd som Gravitationsbudbärarna, men nästan. Under andra omständigheter tjänar de också som emissarier med specialuppdrag.

23:2.24 (260.4) 7. *Sanningsuppenbarare*. De Ensamma Budbärarna anser uppdraget att uppenbara sanning som det högsta förtroendet för deras klass. Och de fungerar då och då i denna bemärkelse, från superuniverserna till de enskilda planeterna i rymden. De knyts ofta till kommissioner som sänds för att utvidga sanningens uppenbarelse i världar och lokalsystem.

3. De Ensamma Budbärarnas tjänster i tid och rymd

23:3.1 (260.5) De Ensamma Budbärarna är den högsta typen av fulländade och förtroendefulla personligheter är tillgängliga i alla världar för snabb överföring av viktiga och brådskande meddelanden, när det är olämpligt att ty sig till tjänsten för informationsutsändning eller mekanismen för återspeglning. De tjänar i en ändlös variation av uppdrag och hjälper de andliga och materiella varelserna i de olika världarna, i synnerhet när tidsfaktorn är inblandad. Av alla klasser som har anvisats till tjänst inom superuniversernas domäner är de de mest mångsidiga personliga varelser som kan komma så nära att trotsa tid och rymd.

23:3.2 (260.6) Universum är välförsett med andar som utnyttjar gravitationen för att förflytta sig; de kan bege sig vart som helst och när som helst — ögonblickligen — men de är inte personer. Vissa andra gravitationsfarare är personliga varelser, så som Gravitationsbudbärare och Transcendental Upptecknare, men de är

inte tillgängliga för superuniversernas och lokaluniversernas administratörer. Världarna vimlar av änglar, människor och andra högst personliga varelser, men de är handikappade av tid och rum. Den högsta möjliga hastigheten för de flesta icke-serafomslutna varelser är 299.790 av er världs kilometer per sekund av er tid; mellanvarelser och vissa andra kan uppnå dubbel hastighet, och gör det ofta — 599.580 kilometer per sekund — medan serafer och andra kan genomkorsa rymden med tredubbel hastighet, omkring 899.370 kilometer per sekund. Med undantag för de Ensamma Budbärarna finns det emellertid inga transport- eller budbärarpersonligheter som tjänstgör mellan gravitationsfararnas ögonblickliga hastighet och serafers jämförelsevis låga hastighet.

23:3.3 (261.1) Ensamma Budbärare anlitas därför vanligen för expediering och tjänst i sådana situationer där det är väsentligt med personlighet för att utföra uppdraget, och då man önskar undvika den tidsförlust som skulle förorsakas av att sända någon annan lätt tillgänglig typ av personlig budbärare. De är de enda definitivt personaliserade varelser som kan synkronisera sig med de kombinerade universella strömmarna i storuniversum. Deras hastighet då de korsar rymden varierar beroende på en stor mångfald av störande inflytanden, men registreringen utvisar att min medarbetande budbärare på sin resa för att utföra detta uppdrag färdades med en hastighet av 1.354.169.220.000 av era kilometer per sekund av er tid.

23:3.4 (261.2) Det övergår helt min förmåga att förklara för den materiella typen av sinne hur en ande kan vara en verklig person och samtidigt genomkorsa rymden med sådana oerhörda hastigheter. Men just dessa Ensamma Budbärare kommer verkligen till Urantia och

beger sig därifrån med dessa ofattbara hastigheter; i själva verket skulle hela den universella administrationens struktur till stor del berövas sitt personliga element om så ej vore fallet.

23:3.5 (261.3) De Ensamma Budbärarna kan fungera som kommunikationslinjer i nödsituationer överallt i avlägsna rymdregioner, i områden som inte är inneslutna i storuniversums etablerade strömkretsar. Det visar sig att en budbärare som fungerar på detta sätt kan överföra ett budskap eller sända en impuls genom rymden till en annan budbärare på ungefär etthundra ljusårs avstånd, så som astronomerna på Urantia beräknar stjärnavstånd.

23:3.6 (261.4) Bland de oräkneliga varelser som samarbetar med oss vid skötseln av superuniversumets angelägenheter finns inga viktigare med tanke på praktisk nytta och tidbesparande hjälp. I rymdens universer måste vi räkna med tidens handikapp; därför är de Ensamma Budbärarna till så stor hjälp, då de till följd av sina personliga kommunikationsprivilegier är i någon mån oberoende av rymden och tack vare sina oerhörda färdhastigheter nära nog oberoende av tiden.

23:3.7 (261.5) Jag kan inte förklara för de dödliga på Urantia hur de Ensamma Budbärarna kan sakna gestalt och trots det ha verklig och definitiv personlighet. Även om de saknar den form som naturligt associeras med personlighet har de en andenärvaro som kan urskiljas av alla högre typer av andevarelser. De Ensamma Budbärarna är den enda klass av varelser som ser ut att ha närapå alla fördelar av en formlös ande i förening med en fulltfjädrad personlighets privilegier.

De är sanna personer, och dock utrustade med nästan alla kännetecken på den opersonliga andemanifestationen.

23:3.8 (261.6) I de sju superuniverserna tenderar vanligen — men inte alltid — allting som ökar en varelses frigörelse från tidens och rymdens handikapp att i motsvarande mån minska personlighetsprivilegierna. De Ensamma Budbärarna är ett undantag från denna allmänna regel. De är i sina aktiviteter nästan obehindrade att använda alla de gränslösa kanalerna för andligt uttryck, gudomlig tjänst, personlig omvårdnad och kosmisk kommunikation. Om ni kunde se dessa mycket speciella varelser i ljuset av min erfarenhet av universumadministration skulle ni förstå hur svårt det vore att koordinera superuniversernas angelägenheter utan deras mångsidiga medverkan.

23:3.9 (262.1) Oberoende av hur mycket större hela universum kan tänkas bli kommer troligen inga flera Ensamma Budbärare någonsin att skapas. Då universernas antal ökar måste det utvidgade administrationsarbetet i tilltagande grad utföras av andra typer av andeomvårdare och av de varelser som får sitt ursprung i dessa nya skapelser, såsom de som skapas av Härskarsönerna och lokaluniversernas Moderandar.

4. De Ensamma Budbärarnas specialverksamhet

23:4.1 (262.2) De Ensamma Budbärarna verkar vara personlighetskoordinatorer för alla typer av andevarelser. Deras

verksamhet hjälper alla personligheter i den vidsträckta andliga världen att känna sig besläktade. De bidrar mycket till utvecklingen av ett medvetande om gruppidentitet hos alla andevarelser. Varje typ av andevarelser betjänas av speciella grupper av Ensamma Budbärare som befrämjar förmågan hos dessa varelser att förstå och umgås med alla andra typer och klasser, hur olika de än är.

23:4.2 (262.3) De Ensamma Budbärarna uppvisar en sådan häpnadsväckande förmåga att koordinera alla typer och klasser av finita personligheter — till och med att kontakta totaluniversumövervakarnas absonita regim — att vissa av oss antar att den Oändlige Andens skapande av dessa budbärare på något sätt anknyter till Samverkarens utgivande av Supremt-Ulmat Sinne.

23:4.3 (262.4) När en finalit och en Paradismedborgare i samarbete treenigar ett ”tidens och evighetens barn” — en handling som involverar den Supreme-Ulmates ouppenbarade sinnespotentialer — och när en sådan oklassificerad personlighet sänds till Vicegerington anvisas alltid en Ensam Budbärare (en förmodad personlighetspåföljd av utgivandet av ett sådant gudomssinne) som beskyddare och sällskap åt denne av-skapade-varelser-treenigade son. Denne budbärare åtföljer ödesbestämmelsens nye son till den värld han har anvisats och lämnar aldrig mera Vicegerington. När en Ensam Budbärare sålunda har knutits till öden som ett tidens och evighetens barn skall möta, överförs han för alltid till att övervakas endast av Totaluniversums Arkitekter. Vad framtiden för en sådan speciell förbindelse kan tänkas vara vet vi inte. Under tidsåldrars förlopp har dessa par av unika personligheter fortsatt att samlas i Vicegerington, men inte ens ett enda par har någonsin begett sig vidare därifrån.

23:4.4 (262.5) De Ensamma Budbärarnas antal är bestående, men treenigandet av ödesbestämmelsens söner är uppenbarligen ett obegränsat förfarande. Eftersom varje treenigad ödesbestämmelsens son har tilldelats en Ensam Budbärare förefaller det oss som om tillgången på budbärare någon gång i en avlägsen framtid skulle sina. Vem skall fortsätta deras arbete i storuniversum? Kommer deras tjänst att övertas av någon ny utveckling bland de Inspirerade Treenighetsandarna? Kommer storuniversum i en avlägsen framtid att närmare administreras av varelser med treenighetsursprung medan skapade varelser med enkelt och tvåfaldigt ursprung flyttar vidare till världarna i yttre rymden? Om budbärarna återvänder till sin tidigare tjänst kommer dessa ödesbestämmelsens söner att åtfölja dem? Kommer treenigandena mellan finaliter och paradishavoniter att upphöra då mängden av Ensamma Budbärare har absorberats som beskyddare och sällskap för dessa ödesbestämmelsens söner? Skall alla våra effektiva Ensamma Budbärare koncentreras till Vicegerington? Kommer dessa mycket speciella andepersonligheter att för evigt förena sig med dessa treenigade söner med ouppenbarad bestämmelse? Vilken betydelse borde vi fästa vid det faktum att dessa par som samlas i Vicegerington står uteslutande under ledning av dessa mäktiga mysterievarelser, Totaluniversums Arkitekter? Dessa och många andra frågor ställer vi oss själva, och ställer vi till talrika andra klasser av himmelska varelser, men vi vet inte svaren.

23:4.5 (263.1) Detta genomförande tillsammans med många andra liknande händelser i universumadministrationen anger ofelbart att personalen i storuniversum, ja även i Havona och Paradiset, undergår en definitiv och viss omorganisation koordinerad med, och med

avseende på, de omfattande energiutvecklingar som nu försiggår överallt i yttre rymdens riken.

23:4.6 (263.2) Vi är benägna att tro att den eviga framtiden kommer att bevittna sådana fenomen i universums evolution som vida överstiger allt vad det eviga förgångna har erfarit. Och vi ser fram emot dessa oerhörda äventyr, såsom även ni borde, med stor iver och ständigt förhöjd förväntan.

23:4.7 (263.3) [Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 23](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 25](#) >>

Kapitel 24

Den Oändlige Andens högre personligheter

24:0.1 (264.1) I UVERSA indelar vi Samskaparens alla personligheter och väsen i tre stora avdelningar: den Oändlige Andens Högre Personligheter, Budbärarskarorna i Rymden och de Omvårdande Andarna i Tiden, de andevarelser som är sysselsatta med att undervisa och omvårda viljevarelserna enligt uppstigningsplanen för de dödligas framåtskridande.

24:0.2 (264.2) Den Oändlige Andens Högre Personligheter som omnämns i dessa berättelser verkar överallt i universum som sju grupper:

24:0.3 (264.3) 1. Ensamma Budbärare.

- 24:0.4 (264.4) 2. Universernas Strömkretsövervakare.
- 24:0.5 (264.5) 3. Folkräkningsledare.
- 24:0.6 (264.6) 4. Personliga Biträden till den Oändlige Anden.
- 24:0.7 (264.7) 5. Biträdande Inspektörer.
- 24:0.8 (264.8) 6. Förordnade Vakter.
- 24:0.9 (264.9) 7. De Graduerades Guider.

24:0.10 (264.10) Ensamma Budbärare, Strömkretsövervakare, Folkräkningsledare och Personliga Biträden kännetecknas av att de äger en oerhört stor utrustning av antigravitation. De Ensamma Budbärarna har enligt vad man vet inget allmänt högkvarter; de far strövar omkring i universernas universum. Universernas Strömkretsövervakare och Folkräkningsledarna upprätthåller högkvarter i superuniversernas huvudstäder. De Personliga Biträdena till den Oändlige Anden är stationerade på den centrala Ljusets Ö. De Biträdande Inspektörerna är stationerade i de lokala universernas huvudstäder och de Förordnade Vakterna i huvudstäderna i lokaluniversernas system. De Graduerades Guider är bosatta i Havona-universumet och fungerar i alla dess en miljard världar. De flesta av dessa högre personligheter har verksamhetsställen i lokaluniverserna, men de är inte organiskt anknutna till administrationen i de evolutionära rikena.

24:0.11 (264.11) Av de sju klasser som denna grupp omfattar är hela universernas universum verksamhetsområde endast för de Ensamma Budbärarna och möjligen för de Personliga Biträdena. Ensamma Budbärare möter man från Paradiset och utåt: genom kretsarna i Havona till superuniversernas huvudstäder och därifrån utåt vidare genom sektorerna och de lokala universerna med deras

underavdelningar, ända till de bebodda världarna. Fastän de Ensamma Budbärarna hör till den Oändlige Andens Högre Personligheter har deras ursprung, natur och tjänst redan diskuterats i föregående kapitel.

1. Universernas Strömkretsövervakare

24:1.1 (265.1) De väldiga styrkeströmmarna i rymden såväl som andeenergins strömkretsar kan förefalla att verka automatiskt; de kan förefalla att fungera utan minsta hinder, men så är inte fallet. Alla dessa enorma energisystem är under kontroll; de är underställda intelligent övervakning. Universernas Strömkretsövervakare befattar sig inte med områdena för rent fysisk eller materiell energi — Universums Styrkeledares domän — utan med strömkretsarna för relativ andlig energi och med de modifierade strömkretsar som är väsentliga för att upprätthålla både de högt utvecklade andliga varelserna och förståndsvarelserna av morontia- eller övergångstyp. Övervakarna ger inte upphov till strömkretsar av energi och gudomlighetens supersubstans, men i allmänhet har de att göra med tidens och evighetens alla högre andeströmkretsar och med alla relativa andeströmkretsar som berörs vid administrationen av storuniversums alla beståndsdelar. De leder och behandlar alla sådana strömkretsar för andeenergi utanför Paradisön.

24:1.2 (265.2) Universernas Strömkretsövervakare har skapats enbart av den Oändlige Anden och de fungerar uteslutande som Samverkarens representanter. De personaliseras för tjänst i följande fyra klasser:

- 24:1.3 (265.3) 1. Suprema Strömkretsövervakare.
24:1.4 (265.4) 2. Biträdande Strömkretsövervakare.
24:1.5 (265.5) 3. Andra Gradens Strömkretsövervakare.
24:1.6 (265.6) 4. Tredje Gradens Strömkretsövervakare.

24:1.7 (265.7) Antalet suprema övervakare i Havona och biträdande övervakare i de sju superuniverserna är fullständigt; inga flera skapas i dessa klasser. De suprema övervakarna är sju till antalet, och de är stationerade på de sju Havonakretsarnas styrvärldar. Strömkretsarna i de sju superuniverserna sköts av en ypperlig grupp av sju biträdande övervakare, som har sitt högkvarter på den Oändlige Andens sju Paradis-sfärer, de Sju Suprema Verkställarnas världar. Härifrån övervakar och leder de strömkretsarna i rymdens superuniverser.

24:1.8 (265.8) På dessa Andens sju paradissfärer åstadkommer de sju biträdande strömkretsövervakarna och första klassens Suprema Styrkecentra en förbindelse som under ledning av de Suprema Verkställarna resulterar i den subparadisiska koordineringen av alla materiella och andliga strömkretsar som går ut till de sju superuniverserna.

24:1.9 (265.9) I högkvartersvärlden i varje superuniversum är andra gradens övervakare stationerade för de lokala universerna i tid och rymd. De större och mindre sektorerna är superstyrelsernas administrativa avdelningar, men är inte inblandade i dessa ärenden som gäller andeenergins övervakning. Jag vet inte hur många andra gradens strömkretsövervakare det finns i storuniversum, men i Uversa finns det 84.691 av dessa varelser. Andra gradens övervakare skapas alltemellanåt; från tid till annan framträder de i grupper om sjuttio i de Suprema Verkställarnas världar. Vi får på anhållan tillgång till dem

när vi arrangerar etableringen av skilda strömkretsar för andeenergi och förbindelsestyrka till de universer inom vårt verksamhetsområde som nyligen har påbörjat sin utveckling.

24:1.10 (265.10) En tredje gradens strömkretsövervakare fungerar i högkvartersvärlden i varje lokaluniversum. Det skapas fortgående fler av denna klass liksom andra gradens övervakare; de skapas i grupper om sjuhundra och anvisas till de lokala universerna av Dagarnas Forna.

24:1.11 (266.1) Strömkretsövervakarna skapas för sina specifika uppgifter, och de tjänar för evigt i de grupper de ursprungligen har förordnats till. De roteras inte i tjänsten och studerar sålunda under en hel tidsålder de problem som hör till områdena de ursprungligen har anvisats till. Som exempel: Tredje gradens strömkretsövervakare nummer 572.842 har fungerat i Salvington allt sedan ert lokaluniversum fick sin första början, och han är medlem av Mikael av Nebadons personliga stab.

24:1.12 (266.2) Oberoende av om strömkretsövervakarna verkar i de lokala eller i de högre universerna dirigerar de alla som berörs att använda de rätta strömkretsarna för överföring av alla andemeddelanden och för transport av alla personligheter. I sitt arbete att övervaka strömkretsarna utnyttjar dessa effektiva varelser alla enheter, krafter och personligheter i universernas universum. De tar i sin tjänst de ouppenbarade ”höga andepersonligheterna för strömkretskontroll”, och de assisteras kunnigt av talrika staber av den Oändlige Andens personligheter. Det är de som isolerar en evolutionär värld om dess Planetprins gör uppror mot den Universelle Fadern och hans ställföreträdande regent-Son. De kan koppla bort

varje värld från vissa av den högre andliga ordningens strömkretsar i universum, men de kan inte upphäva styrkeledarnas materiella strömmar.

24:1.13 (266.3) Universernas Strömkretsövervakare har något av samma förhållande till andeströmkretsar som Universums Styrkeledare har till materiella strömkretsar. De två klasserna kompletterar varandra och har tillsammans översynen av alla de andens och materiens strömkretsar som kan kontrolleras och behandlas av skapade varelser.

24:1.14 (266.4) Strömkretsövervakarna utövar en viss översyn av de sinnesströmkretsar som är andeassocierade, mycket så som styrkeledarna har ett visst välde över de sinnesfaser som är associerade med fysisk energi — det mekaniska sinnet. I allmänhet expanderar vardera klassens funktioner genom förbindelse med den andra, men strömkretsarna för rent sinne är inte underställda någonderas övervakning. Inte heller är de två klasserna jämställda; i alla sina mångahanda sysslor är Universernas Strömkretsövervakare underställda de Sju Suprema Styrkeledarna och deras underordnade.

24:1.15 (266.5) Även fast strömkretsövervakarna är fullständigt lika varandra inom sina respektive klasser är de alla skilda individer. De är sant personliga varelser, men de har en annan typ av personlighet än den av Fadern utgivna, och den påträffas inte hos någon annan varelsetyp i hela den universella tillvaron.

24:1.16 (266.6) Fastän ni kommer att känna igen dem och känna till dem när ni färdas inåt mot Paradiset kommer ni inte att ha några personliga relationer till dem. De är strömkretsövervakare, och de håller sig strikt och effektivt till sina uppgifter. De befattar sig endast

med de personligheter och väsen som har uppsikt över de aktiviteter som berör strömkretsarna under deras övervakning.

2. Folkräkningens Ledare

24:2.1 (266.7) Trots att den Universella Intelligensens kosmiska sinne är medvetet om alla *tänkande* varelsers närvaro och vistelseort, finns det i universernas universum dessutom en oberoende metod att hålla räkning på alla *viljevarelser*.

24:2.2 (266.8) Folkräkningens Ledare är en av den Oändlige Andens speciella och avslutade skapelser, och de finns till i ett för oss okänt antal. De är skapade så att de kan vara fullständigt synkroniserade med återspeglingsförfarandet i superuniverserna, samtidigt som de personligen är känsliga för förståndsmässig *vilja* och reagerar för den. Dessa ledare blir omedelbart medvetna om uppkomsten av vilja var som helst i storuniversum, ett förfarande som inte är helt förstått. De är därför alltid kompetenta att ge oss antalet, naturen och vistelseorten för alla viljevarelser i varje del av den centrala skapelsen och i de sju superuniverserna. Men de fungerar inte i Paradiset; det finns inget behov av dem där. I Paradiset är kunskapen inherent; Gudomarna vet allting.

24:2.3 (267.1) Sju Folkräkningsledare verkar i Havona; en är stationerad i styrvärlden i varje Havonakrets. Med undantag av dessa sju och de klassens reserver som finns i Andens paradisvärldar verkar alla Folkräkningsledare inom Dagarnas Fornas behörighetsområde.

24:2.4 (267.2) En Folkräkningsledare presiderar på högkvarteret i varje superuniversum, medan tusenden och åter tusenden är underställda denne huvudledare, en i huvudstaden i varje lokaluniversum. Alla personligheter i denna klass är jämlika förutom de i styrvärldarna i Havona och de sju huvudledarna i superuniverserna.

24:2.5 (267.3) I det sjunde superuniversumet finns det etthundratusen Folkräkningsledare. Och detta antal består helt och hållet av dem som kan förordnas till lokaluniverser; däri inkluderas inte Usatias personliga stab, superuniversumets huvudledare för alla Folkräkningsledare i Orvonton. Liksom huvudledarna i de övriga superuniverserna är Usatia inte direkt anpassad till att registrera förståndsmässig vilja. Han är enbart inställd till sina underordnade som är stationerade i Orvontons universer; sålunda verkar han som en ypperlig sammanräknande personlighet för deras rapporter, som kommer in från huvudstäderna i de lokala skapelserna.

24:2.6 (267.4) Från tid till annan för de officiella registratorerna i Uversa in i sina register ställningen i superuniversumet, så som den framkommer i registreringarna i Usatias personlighet. Sådana folkräkningsdata hör hemma i superuniverserna; dessa rapporter överförs varken till Havona eller till Paradiset.

24:2.7 (267.5) Folkräkningsledarna har att göra med människor — liksom med andra viljevarelser — endast i den utsträckningen att de registrerar själva viljefunktionen. De har inget att göra med uppteckningarna om ert liv och dess händelser; de är inte i något avseende upptecknande personligheter. Folkräkningsledaren i Nebadon, nr 81.412 i Orvonton-serien, är i själva detta ögonblick

personligen medveten om din levande närvaro här på Urantia; och han förser registren med bekräftelse på din död i det ögonblick du upphör att fungera som en viljevarelse.

24:2.8 (267.6) Folkräkningsledarna registrerar existensen av en ny viljevarelse när den första viljeakten utförs; de anger en viljevarelse död när den sista viljeakten sker. Det partiella framträdandet av vilja som observeras i reaktionerna hos vissa av de högre djuren hör inte till Folkräkningsledarnas område. De håller inte räkning på någonting annat än äkta viljevarelser, och de reagerar inte för någonting annat än *viljans funktion*. Exakt hur de registrerar viljans funktion vet vi inte.

24:2.9 (267.7) Dessa varelser har alltid varit Folkräkningsledare och förblir det alltid. De skulle vara relativt onyttiga inom något annat arbetsområde i universum. Men de är ofelbara i sin funktion; de gör sig aldrig skyldiga till försummelse, ej heller till förfalskning. Och trots sin förunderliga förmåga och otroliga förmånsrätt är de personer; de har andenärvaro och -form som går att känna igen.

3. Den Oändlige Andens personliga biträden

24:3.1 (268.1) Vi har ingen autentisk kunskap om tiden eller sättet för skapandet av de Personliga Biträdena. Deras antal måste vara legio, men det är inte registrerat i Uversa. Utgående från försiktiga beräkningar baserade på vår kunskap om deras arbete dristar jag mig att uppskatta deras antal till flera biljoner. Vi är av den åsikten att den

Oändlige Anden inte har några begränsningar i fråga om antalet vid skapandet av Personliga Biträden.

24:3.2 (268.2) Den Oändlige Andens Personliga Biträden existerar uteslutande för att assistera Gudomens Tredje Persons närvaro i Paradiset. Fastän de är knutna direkt till den Oändlige Anden och lokaliserade till Paradiset går de som blixtrar till och från även de yttersta delarna i skapelsen. Vart Samskaparens strömkretsar än sträcker sig, där kan dessa Personliga Biträden framträda för att verkställa den Oändlige Andens påbud. De genomkorsar rymden i stort sett så som de Ensamma Budbärarna, men de är inte personer i den bemärkelse budbärarna är det.

24:3.3 (268.3) De Personliga Biträdena är alla jämlika och identiska; de uppvisar inga individuella skillnader. Fastän den Oändlige Anden ser på dem som sanna personligheter är det svårt för andra att anse dem som verkliga personer; de manifesterar ingen andenärvaro för andra andevarelser. Varelsor med paradisursprung är alltid medvetna om när dessa Biträden är i närheten; men vi uppfattar ingen personlighetsnärvaro. Avsaknaden av en sådan närvaroform gör dem otvivelaktigt ännu mer användbara för Gudomens Tredje Person.

24:3.4 (268.4) Av alla de uppenbarade klasserna av andevarelser som har sitt ursprung i den Oändlige Anden är de Personliga Biträdena nästan de enda som ni inte möter under er inåtgående uppstigning till Paradiset.

4. De Biträdande Inspektörerna

24:4.1 (268.5) De Sju Suprema Verkställarna på den Oändlige Andens sju sfärer i Paradiset fungerar kollektivt som superledarnas råd för de sju superuniverserna. De Biträdande Inspektörerna förkroppsligar personligen de Suprema Verkställarnas auktoritet för de lokala universerna i tid och rymd. Dessa höga observatörer av angelägenheterna i de lokala skapelserna är gemensamma efterkommande till den Oändlige Anden och Paradisets Sju Härskarandar. I tiden nära evigheten personaliserades sjuhundra tusen av dem, och deras reservkår vistas i Paradiset.

24:4.2 (268.6) De Biträdande Inspektörerna arbetar under direkt överinsyn av de Sju Suprema Verkställarna och är deras personliga och mäktiga representanter i tidens och rymdens lokaluniverser. En inspektör är stationerad på högkvarterssfären i varje lokal skapelse, och han är en nära medarbetare till den Dagarnas Förenande som är bosatt där.

24:4.3 (268.7) De Biträdande Inspektörerna mottar rapporter och rekommendationer endast av sina underordnade, de Befullmäktigade Vakterna som är stationerade i huvudstäderna för de bebodda världarnas lokalsystem, medan de själva rapporterar endast till sin direkta överordnade, den Supreme Verkställaren för ifrågavarande superuniversum.

5. De Förordnade Vakterna

24:5.1 (268.8) De Förordnade Vakterna är de sju Suprema Verkställarnas koordinerande personligheter och

förbindelserepresentanter. De personaliserades i Paradiset av den Oändlige Anden, och de skapades för de speciella ändamålen med deras uppdrag. Deras antal är bestående, och det finns exakt sju miljarder av dem.

24:5.2 (269.1) I stort sätt så som en Biträdande Inspektör representerar de Sju Suprema Verkställarna i ett helt lokaluniversum, så finns det i vart och ett av den lokala skapelsens tio tusen system en Förordnad Vakt som verkar som den direkta representanten för det avlägsna och suprema superkontrollrådet för angelägenheterna i alla sju superuniverser. Vakterna som är i tjänst i lokalsystemens styrelser i Orvonton verkar under den direkta överhögheten av den Supreme Verkställaren Nummer Sju, koordinatören för det sjunde superuniversumet. Men i den administrativa organisationen är alla vakter som har förordnats till ett lokaluniversum underställda den Biträdande Inspektören som är stationerad i universumets högkvarter.

24:5.3 (269.2) Inom en lokal skapelse roterar de Förordnade Vakterna i tjänst genom att de överförs från ett system till ett annat. De byts vanligen vart tusende år enligt lokaluniversumets tid. De hör till de högsta graderna av personligheter stationerade i systemens huvudstäder, men de deltar aldrig i överläggningar om systemangelägenheter. I lokalsystemen tjänar de som överhuvuden å tjänstens vägnar för de tjugofyra administratörer som härstammar från de evolutionära världarna, men i övrigt har uppstigande dödliga föga kontakt med dem. Vakterna är nästan uteslutande sysselsatta med att hålla den Biträdande Inspektören i sitt universum fullt informerad om alla ärenden som gäller välfärden och läget i systemen för deras uppdrag.

24:5.4 (269.3) Förordnade Vakter och Biträdande Inspektörer rapporterar inte till de Suprema Verkställarna genom högkvarteret i ett superuniversum. De är ansvariga endast inför den Supreme Verkställaren för ifrågavarande superuniversum; deras aktiviteter är åtskilda från Dagarnas Fornas administration.

24:5.5 (269.4) De Suprema Verkställarna, Biträdande Inspektörerna och Förordnade Vakterna bildar tillsammans med omniaferna och en mängd ouppenbarade personligheter ett effektivt, direkt och centraliserat men vitt utspritt system för rådgivande och administrativ koordinering av hela storuniversum av ting och varelser.

6. De Graduerades Guider

24:6.1 (269.5) De Graduerades Guider stödjer och leder som grupp det höga universitetet för teknisk undervisning och andlig övning som är så väsentligt för att de dödliga skall uppnå tidsåldrarnas mål: Gud, vila, och sedan fulländat tjänande i evigheten. Dessa högst personliga varelser har sitt namn från naturen av och syftet med deras arbete. De ägnar sig uteslutande åt uppgiften att leda de dödliga graduerade från superuniverserna i tiden genom Havona-kursen av undervisning och träning, vilket avser att förbereda de uppstigande pilgrimerna för tillträde till Paradiset och Finalitkåren.

24:6.2 (269.6) Det är inte förbjudet för mig att berätta om de Graduerades Guiders arbete, men det är så ultraandligt att jag tvivlar på att jag kan ge det materiella sinnet en riktig uppfattning om deras mångahanda aktiviteter. I mansonivärldarna, efter att er synkrets har

utvidgats och ni har befriats från de materiella jämförelsernas bojor, kan ni börja förstå meningen med de realiteter som ”intet öga har sett och intet öra har hört, och vad ingen människas hjärta har kunnat tänka”, och även det som ”Gud har berett åt dem som älskar sådana eviga sanningar”. Ni kommer inte alltid att vara så begränsade i vidden av er syn och andliga förståelse.

24:6.3 (270.1) De Graduerades Guider ägnar sig åt att lotsa pilgrimerna från tiden genom de sju kretsarna av Havona-världar. Den guide som möter dig vid din ankomst till mottagningsvärlden på den yttre Havonakretsen stannar med dig under hela ditt livsskede på de himmelska kretsarna. Fastän du umgås med otaliga andra personligheter under din vistelse i en miljard världar följer dig din Graduerades Guide till slutet av ditt framåtskridande i Havona och bevittnar ditt insjunkande i tidens terminalsömn, sömnen för evighetsöverföring till Paradis-målet, där du vid uppvaknandet hälsas av den Paradiskompanjon som har anvisats att välkomna dig och kanske stanna med dig tills du invigs som medlem av de Dödligas Finalitkår.

24:6.4 (270.2) Antalet Graduerades Guider ligger bortom det mänskliga sinnets fattningsförmåga, och det uppkommer hela tiden flera av dem. Deras ursprung är något av ett mysterium. De har inte existerat i evighet; de uppkommer hemlighetsfullt efter hand när de behövs. Det finns ingen anteckning om någon Graduerades Guide i någon av centraluniversumets världar förrän den dag i en avlägset svunnen tid då alla tiders förste dödlige pilgrim lyckades komma fram till det yttre bältet i den centrala skapelsen. I det ögonblick han anlände till pilotvärlden på den yttre kretsen möttes han av den

vänskapligt hälsande Malvorian, den förste av de Graduerades Guider och nu ledare för deras suprema råd och föreståndare för deras vidsträckta utbildningsorganisation.

24:6.5 (270.3) I Paradisets register för Havona, inom den del som har namnet ”Graduerades Guider”, finns denna första anteckning:

24:6.6 (270.4) ”Och Malvorian, den förste av denna klass, hälsade och instruerade pilgrimen som hade funnit Havona och ledde honom från den första erfarenhetens yttre kretsar steg för steg och krets för krets tills han stod inför Ursprunget och Bestämmelsen för all personlighet och senare steg över evighetens tröskel till Paradiset.”

24:6.7 (270.5) Vid denna tid för länge sedan var jag ansluten till tjänst hos Dagarnas Forna i Uversa, och vi fröjdades alla i förvisningen om att även pilgrimer från vårt superuniversum till slut skulle nå fram till Havona. Under tidsåldrarnas gång hade vi fått lära oss att de evolutionära skapade varelserna i rymden skulle komma att uppnå Paradiset, och alla tiders spänningsrysning svepte genom de himmelska hoven när den första pilgrimen verkligen anlände.

24:6.8 (270.6) Namnet på denna pilgrim som fann Havona är *Grandfanda*, och han härstammade från planet 341 i system 84 i konstellationen 62 i lokaluniversumet 1.131 beläget i superuniversumet nummer ett. Hans ankomst var signalen till att etablera informationsutsändningen i universernas universum. Dessförinnan hade endast informationsutsändningarna i superuniverserna och lokaluniverserna varit i funktion, men meddelandet om Grandfandas ankomst till Havonas portar signalerade initierandet av de ”ärorika rapporterna från rymden”, så kallat då den första universella informationsutsändningen

rapporterade att den första av de evolutionära varelserna som hade uppnått målet för uppstigningstillvaron hade anlänt till Havona.

24:6.9 (270.7) De Graduerades Guider lämnar aldrig världarna i Havona; de ägnar sig åt att betjäna de graduerade pilgrimerna från tiden och rymden. Du kommer en gång att möta dessa ädla varelser ansikte mot ansikte om du inte avvisar den säkra och alltigenom fulländade plan som är avsedd att åstadkomma din överlevnad och uppstigning.

7. Uppkomsten av de Graduerades Guider

24:7.1 (270.8) Fastän evolutionen inte hör till ordningen i centraluniversumet tror vi att de Graduerades Guider är fullkomnade eller mera erfarna medlemmar av en annan klass av varelser i centraluniversumet, nämligen Servitalerna i Havona. De Graduerades Guider visar en så omfattande sympati och en sådan förmåga att förstå de uppstigande varelserna att vi är övertygade om att de har vunnit denna kultur genom verklig tjänst i superuniversernas världar som Havonaservitaler för universell omvårdnad. Om inte denna åsikt stämmer hur kan vi då förklara att de äldre eller mera erfarna servitalerna fortgående försvinner?

24:7.2 (271.1) En servital är länge frånvarande från Havona på uppdrag i ett superuniversum, och han har haft många sådana uppdrag tidigare. Han återvänder hem och beviljas förmånen av ”personlig

kontakt” med Paradisets Centrala Sken, omfamnas av de Luminösa Personerna och försvinner ur sina andekamraters åsyn utan att någonsin på nytt uppenbara sig bland de sina.

24:7.3 (271.2) En Havonaservital kan komma i åtnjutande av talrika gudomliga omfamningar, vid återkomsten från superuniversumtjänst, och återvända från dem endast som en upphöjd servital. Att erfara den luminösa omfamningen innebär inte nödvändigtvis att servitalen måste omvandlas till en Graduerades Guide, men nästan en fjärdedel av dem som får ta emot den gudomliga omfamningen återvänder aldrig till tjänst igen.

24:7.4 (271.3) Det förekommer i de höga registren en följd av anteckningar likt denna:

24:7.5 (271.4) ”Och servital nummer 842.842.682.846.782 i Havona, kallad Sudna, kom över från superuniversumtjänst, mottogs i Paradiset, kände Fadern, gick in i den gudomliga omfamningen och finns ej.”

24:7.6 (271.5) När en sådan anteckning uppträder i registren är livsskedet för denna servital avslutat. Men efter tre ögonblick (något mindre än tre dagar enligt er tid) framträder en nyfödd Graduerades Guide ”spontan” på den yttre kretsen i Havonauniversumet. Och antalet Graduerades Guider, om man tillåter en obetydlig skillnad som utan tvivel beror på dem som befinner sig i övergång, är exakt detsamma som antalet försvunna servitaler.

24:7.7 (271.6) Det finns ytterligare en orsak för att anta att de Graduerades Guider är evolverade Havonaservitaler, och det är den ofelbara tendensen hos dessa guider och deras medarbetande

servitaler att forma sådana ovanligt starka band till varandra. Det sätt på vilket dessa till synes skilda klasser av varelser förstår och sympatiserar med varandra är helt oförklarligt. Det är uppfriskande och inspirerande att bevittna deras ömsesidiga tillgivenhet.

24:7.8 (271.7) De Sju Härskarandarna och de med dem associerade Sju Suprema Styrkeledarna är personliga omhändertagare av den sinnespotential respektive styrkepotential hos den Suprema Varelsen som denna ännu inte personligen nyttjar. När dessa medarbetare i Paradiset samverkar för att skapa Havonaservitaler blir dessa medfött involverade i vissa faser av Supremateten. Havonaservitalerna är sålunda i själva verket en återspeglning i det fulländade centraluniversumet av vissa evolutionära potentialer i tidens och rymdens domäner, vilket allt avslöjas när en servital undergår omformning och pånyttskapelse. Vi tror att denna omformning sker enligt den Oändlige Andens vilja, och att han otvivelaktigt verkar för den Supremes del. De Graderades Guider skapas inte av den Suprema Varelsen, men vi drar alla den slutsatsen att den erfarenhetsmässiga Gudomen på något sätt är involverad i de händelser som för in dessa varelser i tillvaron.

24:7.9 (271.8) Det Havona som de uppstigande dödliga nu färdas genom skiljer sig i många avseenden från centraluniversumet sådant det var före Grandfandas tid. De dödliga uppstigandes ankomst till kretsarna i Havona initierade svepande förändringar i den centrala och gudomliga skapelsens organisation, förändringar otvivelaktigt initierade av den Suprema Varelsen — de evolutionära varelsernas Gud — som reaktion på ankomsten av det första av hans erfarenhetsmässiga barn från de sju superuniverserna. Uppkomsten av

de Graduerades Guider tillsammans med skapandet av tredje gradens supernafer tyder på dessa utföranden av Gud den Supreme.

24:7.10 (272.1) [Framfört av en Gudomlig Rådgivare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 24](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 26](#) >>

Kapitel 25

Rymdens budbärarskaror

25:0.1 (273.1) I DEN Oändlige Andens familj är Rymdens Budbärarskaror av mellanliggande rangordning. Dessa mångkunniga varelser fungerar som förenande länkar mellan de högre personligheterna och de omvårdande andarna. Budbärarskarorna inkluderar följande klasser av himmelska varelser:

- 25:0.2 (273.2) 1. Havonaservitaler.
- 25:0.3 (273.3) 2. Universella Medlare.
- 25:0.4 (273.4) 3. Tekniska Rådgivare.
- 25:0.5 (273.5) 4. Väktare av Paradisets Register.
- 25:0.6 (273.6) 5. Himmelska Upptecknare.
- 25:0.7 (273.7) 6. Morontiaföljeslagare.
- 25:0.8 (273.8) 7. Paradisföljeslagare.

25:0.9 (273.9) Av de sju uppräknade grupperna är endast tre — servitaler, medlare och morontiaföljeslagare — skapade sådana som de är; de övriga fyra representerar uppnåelsenivåer inom änglaklasserna. I enlighet med sin medfödda natur och sin uppnådda ställning tjänar budbärarskarorna på olika sätt i universernas universum, men alltid under ledning av dem som regerar de riken där de har sitt uppdrag.

1. Havonaservitalerna

25:1.1 (273.10) Fastän de kallas servitaler är centraluniversumets ”mellanvarelser” inte tjänare i någon nedsättande betydelse av ordet. I den andliga världen finns det inga lägre sysslor; all tjänst är helig och stimulerande; inte heller ser de högre klasserna av varelser ned på de lägre klasserna i tillvaron.

25:1.2 (273.11) Havonaservitalerna är de Sju Härskarandarnas och deras medarbetares, de Sju Suprema Styrkeledarnas, gemensamma skapelse. Denna skapande samverkan kommer närmast till att vara ett mönster för den långa listan av den tvåfaldiga klassens reproduktion i de evolutionära universerna, börjande med skapandet av en Klar Morgonstjärna genom förbindelsen mellan en Skaparson och Skapande Ande ned till sexuell fortplantning i världar som Urantia.

25:1.3 (273.12) Antalet servitaler är enormt, och det skapas ständigt flera. De uppkommer i grupper om ettusen i den tredje stunden efter att Härskarandarna och de Suprema Styrkeledarna har samlats på sitt

gemensamma område i Paradisets sektor långt i norr. Var fjärde servital är mera fysisk till sin typ än de andra. Det betyder att sjuhundrafemtio av varje tusende uppenbarligen är av ren andetyp, men tvåhundrafemtio är semifysiska till sin natur. Dessa *fjärde varelser* påminner något om materiella varelser (materiella i havonabemärkelse), och de liknar de fysiska styrkeledarna mer än Härskarandarna.

25:1.4 (274.1) När det gäller förhållanden mellan personligheter dominerar det andliga över det materiella, även om det inte nu förefaller att vara så på Urantia. Vid åstadkommandet av Havonaservitaler råder denna lag om andens dominans; det etablerade förhållandet ger tre andliga varelser för en semifysisk.

25:1.5 (274.2) Alla nyligen skapade servitaler och nyligen uppkomna Graduerades Guider, genomgår de träningskurser som de äldre guiderna ständigt leder på var och en av de sju Havonakretsarna. Servitalerna anvisas därefter till de aktiviteter som de bäst är lämpade för, och då de är av två typer — andliga och semifysiska — finns det få gränser för det arbete dessa mångkunniga varelser kan utföra. De högre eller andegrupperna anvisas selektivt till tjänst hos Fadern, Sonen och Anden, och till arbete hos de Sju Härskarandarna. Då och då sänds de i stort antal att tjäna i de studievärldar som kretsar kring högkvarterssfärerna i de sju superuniverserna, de världar vilkas uppgift det är att ge den slutliga träningen och den andliga kulturen till de uppstigande tidens själar som förbereder sig för uppflyttning till kretsarna i Havona. Både andeservitaler och deras mer fysiska följeslagare förordnas också som assistenter och medarbetare till de

Graduerades Guider för att hjälpa och instruera de olika klasserna av uppstigande varelser som har uppnått Havona och som försöker nå Paradiset.

25:1.6 (274.3) Havonaservitalerna och de Graduerades Guider uppvisar en enastående hängivelsenhet till sitt arbete och en rörande tillgivenhet för varandra. Denna tillgivenhet, medan andlig, kan ni förstå endast i jämförelse med mänsklig kärlek. Det finns en gudomlig lidelse i servitalernas åtskiljande från guiderna, vilket så ofta inträffar då servitalerna sänds på uppdrag bortom gränserna för centraluniversumet; men de ger sig iväg med glädje och inte med sorg. Den tillfredsställande glädjen som kommer av den höga tjänstgöringen är den allt överskuggande känslan hos andliga varelser. Sorg kan inte finnas inför medvetandet om att det gudomliga uppdraget utförts troget. Och när människans uppstigande själ står inför den Supreme Domaren avgörs det beslut som har evig betydelse inte av materiell framgång eller kvantitativa resultat; domen som ekar genom de höga domstolarna förkunnar: ”Väl gjort, gode och *trogne* tjänare; du har varit trogen i några väsentligheter; du skall sättas att härska över universums realiteter.”

25:1.7 (274.4) Vid superuniversumtjänst anvisas Havonaservitalerna alltid till den domän som leds av den Härskarande som de mest liknar i fråga om allmänna och speciella andliga egenskaper. De tjänar endast i utbildningsvärldarna som omger huvudstäderna i de sju superuniverserna, och den sista rapporten från Uversa anger att nästan 138 miljarder servitaler var verksamma på dess 490 satelliter. De engagerar sig i en ändlös mångfald av aktiviteter i samband med arbetet i dessa utbildningsvärldar, som utgör superuniversiteten i

superuniversumet Orvonton. Här är de era följeslagare; de har kommit ned från ert nästa livsskede för att studera er och inspirera er med medvetandet och vissheten om er slutliga graduering från tidens universer till evighetens världar. Vid dessa kontakter får servitalerna den preliminära erfarenheten av att vårda sig om de uppstigande tidens varelser vilket är till så stor hjälp i deras senare arbete på havonakretsarna som medarbetare till de Graduerades Guider eller — i egenskap av omvandlade servitaler — själva som Graduerades Guider.

2. De Universella Medlare

25:2.1 (275.1) För varje skapad Havonaservital kommer sju Universella Medlare in i tillvaron, en i varje superuniversum. Denna skapelsehändelse involverar ett bestämt superuniversumförfarande för återspeglade reaktion på transaktioner som försiggår i Paradiset.

25:2.2 (275.2) I högkvartersvärldarna i de sju superuniverserna fungerar de Sju Härskarandarnas sju återspeglare. Det är svårt att för materiella sinnen söka beskriva dessa Återspeglade Andars väsen. De är verkliga personligheter; men varje medlem av en superuniversumgrupp återspeglar fullständigt endast en av de Sju Härskarandarna. Varje gång Härskarandarna förenar sig med styrkeledarna för att skapa en grupp av Havonaservitaler sker det en samtidig fokalisering till en av de Återspeglade Andarna i varje superuniversumgrupp. Och genast framträder ett lika antal Universella Medlare fullt utvecklade i högkvartersvärldarna i de sju

superskapelserna. Om Härskarande Nummer Sju tog initiativet till skapandet av servitaler skulle endast den sjunde klassens Återspeglande Andar bli havande med medlare; och samtidigt med skapandet av ett tusen servitaler av Orvonton-klass skulle ett tusen av den sjunde klassens medlare framträda i varje superuniversums huvudstadsvärld. Ur dessa tilldragelser, som reflekterar Härskarandarnas sjufaldiga natur, uppkommer de sju skapade klasserna av medlare som tjänar i varje superuniversum.

25:2.3 (275.3) Medlare med förparadisisk ställning tjänar inte turvis i olika superuniverser utan är begränsade till de segment i skapelsen där de har fötts. Varje superuniversumkär, som innehåller en sjundedel av varje skapad klass, vistas därför en mycket lång tid under inflytande av en av Härskarandarna, med uteslutande av de övriga, ty fastän alla sju *reflekteras* i superuniversernas huvudstäder är endast en *dominant* i varje superskapelse.

25:2.4 (275.4) Var och en av de sju superskapelserna genomströmmas i själva verket av den av Härskarandarna som styr dess öden. Varje superuniversum blir sålunda som en jättelik spegel som reflekterar den övervakande Härskarandens natur och karaktär. Och allt detta får ytterligare en fortsättning av de Skapande Moderandarnas närvaro och funktion i varje underordnat lokalt universum. Inverkan av en sådan omgivning på den evolutionära tillväxten är så djupgående att medlarna i sina livsskeden efter superuniversumtiden kollektivt uppvisar fyrtionio erfarenhetsmässiga synvinklar eller insikter, var och en vinklad — och sålunda ofullständig — men som alla ömsesidigt kompletterar varandra och tillsammans tenderar att omfatta Suprematetens cirkel.

25:2.5 (275.5) I varje superuniversum finner sig de Universella Medlarna märkligt och medfött uppdelade i grupper om fyra, grupperingar i vilka de fortsättningsvis tjänar. I varje grupp finns det tre andepersonligheter och en medlande — liksom den fjärde varelsen bland servitalerna — som är en semimateriell varelse. Kvartetten utgör en fredsstiftande kommission och är uppbyggd som följer:

25:2.6 (275.6) 1. *Skiljedomaren*. Den som de tre andra samstämmigt har betecknat som den mest kompetenta och bäst kvalificerade att verka som juridisk ledare för gruppen.

25:2.7 (275.7) 2. *Andeadvokaten*. Den som skiljedomaren har utnämnt att framlägga bevismaterialet och att trygga alla de personligheters rättigheter som berörs av de ärenden som har lämnats för avgörande till den fredsstiftande kommissionen.

25:2.8 (276.1) 3. *Den gudomlige verkställaren*. Den medlare som enligt sin medfödda natur är lämpad att ta kontakt med världarnas materiella varelser och att verkställa kommissionens beslut. De gudomliga verkställarna, som är fjärde varelser — kvasimateriella varelser — är nästan men inte helt skönjbara för de dödliga människosläktenas kortsiktiga syn.

25:2.9 (276.2) 4. *Registratorn*. Den återstående medlemmen av kommissionen blir automatiskt registratorn, domstolens sekreterare. Han ser till att alla protokoll förs på rätt sätt för superuniversumets arkiv och för lokaluniversumets register. Om kommissionen är i tjänst i en evolutionär värld uppgörs med verkställarens bistånd en tredje rapport för de fysiska arkiven i domkretsens systemstyrelse.

25:2.10 (276.3) När kommissionen är i sammanträde fungerar den som en grupp om tre, emedan advokaten är fränkopplad under

förhandlingen och deltar i formulerandet av utslaget först då förhören har avslutats. Härav kommer det sig att dessa kommissioner ibland kallas skiljedomartrion.

25:2.11 (276.4) Medlarna är av stort värde för att hålla universernas universum i smidig funktion. Då de färdas genom rymden med den serafiska fartens tredubbla hastighet tjänar de som världarnas ambulerande domstolar, kommissioner som ägnar sig åt ett snabbt avgörande av mindre problem. Vore det inte för dessa rörliga och utomordentligt rättvisa kommissioner skulle sfärernas tribunaler vara hopplöst överbelastade med ärenden som gäller mindre missförstånd i världarna.

25:2.12 (276.5) Dessa skiljedomartrion tar inte ställning i ärenden som har evig betydelse; själen, evighetsutsikterna hos en varelse från tiden, äventyras aldrig av deras verksamhet. Medlarna behandlar inte frågor som sträcker sig bortom den timliga existensen och den kosmiska välfärden för tidens varelser. Men när en kommission en gång har tagit ett problem till behandling är dess avgöranden slutliga och alltid samstämmiga; det finns ingen möjlighet att överklaga skiljedomarens beslut.

3. Medlarnas vittomfattande tjänst

25:3.1 (276.6) Medlarna upprätthåller grupphögkvarter i sitt superuniversums huvudstad, där även deras primära reservkår finns. Deras sekundära reserver är stationerade i lokaluniversernas huvudstäder. De yngre och mindre erfarna

kommissionsmedlemmarna börjar sin tjänst i de lägre världarna, världar som Urantia, och uppflyttas till att behandla större problem allt efter de har fått en mognare erfarenhet.

25:3.2 (276.7) Medlarnas klass är helt tillförlitlig; ingen av dem har någonsin kommit på avvägar. Även om de inte är ofelbara i sin visdom och sitt omdöme är deras tillförlitlighet tvivellös och deras trogenhet osviklig. De uppkommer i ett superuniversums högkvarter, och dit återvänder de till slut, avancerande genom följande nivåer av universumtjänst:

25:3.3 (276.8) 1. *Medlare för världarna*. När de personligheter som övervakar de enskilda världarna än blir storligen förbryllade eller direkt råkar i dödläge beträffande vad som under rådande förhållanden vore det riktiga förfarandet, och om saken inte är tillräckligt betydelsefull för att tas upp på områdets reguljärt konstituerade tribunaler kan en medlande kommission, på anhållan av två personligheter från vardera sidan i tvistefrågan, genast börja fungera.

25:3.4 (277.1) När dessa svårigheter gällande administration och behörighet har satts i händerna på medlarna för att studeras och avgöras har de suprem auktoritet. Men de formulerar inget beslut förrän allt bevismaterial har presenterats, och det finns absolut ingen gräns för deras behörighet att inkalla vittnen varifrån som helst. Och fastän det inte går att besvära sig över deras beslut utvecklar sig ärendena ibland på ett sådant sätt att kommissionen avslutar sina protokoll vid en viss punkt, sammanfattar sina åsikter och överför hela frågan till områdets högre tribunaler.

25:3.5 (277.2) Kommissionsmedlemmarnas beslut införs i de planetariska registren och, om så erfordras, sättes i verket av den gudomlige verkställaren. Hans makt är mycket stor och hans aktiviteter i en bebodd värld har en mycket vidsträckt omfattning. De gudomliga verkställarna är mästare i att omforma det som är så att det blir till gagn för vad det borde vara. Ibland är det uppenbart att deras arbete gynnar välfärden inom ifrågavarande område, och ibland är deras handlingar i tidens och rymdens världar svåra att förklara. Fastän de inte verkställer beslut som skulle strida vare sig mot naturlagar eller föreskrivna förfaranden för ifrågavarande värld förverkligar de ofta sina märkvärdiga handlingar och genomdriver medlarnas uppdrag i enlighet med systemadministrationens högre lagar.

25:3.6 (277.3) 2. *Medlare för systemhögkvarteren.* Från tjänsten i de evolutionära världarna flyttas dessa kvartettkommissioner upp till tjänst i ett systemhögkvarter. Här har de mycket arbete att utföra, och de visar sig vara förståelsefulla vänner till människor, änglar och andra andevarelser. Skiljedomartriona tar inte så mycket befattning med personliga meningsskiljaktigheter som med tvister mellan grupper och med missförstånd som uppkommer mellan olika klasser av skapade varelser; och i ett systemhögkvarter lever både andliga och materiella varelser, såväl som de kombinerade typerna, sådana som de Materiella Sönerna.

25:3.7 (277.4) I det ögonblick då Skaparna för in i tillvaron evolverande individer med förmågan att välja, i det ögonblicket sker en avvikelse från den gudomliga fulländningens smidiga verksamhet; det är säkert att missförstånd uppkommer, och åtgärder måste vidtas

för att rättvist jämkla mellan dessa ärliga meningsskiljaktigheter. Vi bör alla minnas att de allvisa och allsmäktiga Skaparna kunde ha gjort lokaluniverserna precis lika fulländade som Havona. Inga medlande kommissioner behövs i centraluniversumet. Men Skaparna valde i sin fulla visdom att inte göra så. Och samtidigt som de har åstadkommit universer som flödar av olikheter och vimlar av svårigheter har de också tillhandahållit mekanismerna och medlen att belägga och sammanställa alla dessa olikheter och att harmonisera all denna synbara förvirring.

25:3.8 (277.5) 3. *Medlare för constellationerna.* Från tjänsten i systemen befordras medlarna till att behandla problemen i en constellation, varvid de tar upp de mindre svårigheter som uppkommer mellan dess ett hundra system av bebodda världar. Inte särskilt många av de problem som uppstår i en konstellations högkvarter faller inom området för deras behörighet, men de hålls upptagna med att färdas från system till system för att samla bevismaterial och utarbeta preliminära utlåtanden. Om tvisten är ärlig, om svårigheterna uppkommer av uppriktiga åsiktsskillnader och ärliga skillnader i synsätten, oberoende av hur få personer som kan tänkas vara inblandade och hur obetydligt missförståndet än kan te sig, kan man alltid ha en medlande kommission att uttala sig om kontroversens sakförhållanden.

25:3.9 (277.6) 4. *Medlare för lokaluniverserna.* I detta mera omfattande arbete som gäller ett universum är kommissionsmedlemmarna till stor hjälp för både Melkisedekarna och Administratörsönerna, för konstellationshärskarna och för de

skaror av personligheter som är sysselsatta med koordineringen och administrationen av de etthundra konstellationerna. De olika klasserna av serafer och andra bofasta invånare på högkvarterssfärerna i ett lokaluniversum använder sig också av hjälp och beslut från skiljedomartriona.

25:3.10 (278.1) Det är nästan omöjligt att förklara naturen av de meningsskiljaktigheter som kan uppkomma beträffande de detaljerade angelägenheterna i ett system, en konstellation eller ett universum. Det uppkommer säkert svårigheter, men de är mycket olika de små prövningarna och mödorna i den materiella tillvaron så som den förverkligas i de evolutionära världarna.

25:3.11 (278.2) *5. Medlare för superuniversernas mindre sektorer.* Från problemen i lokaluniverserna flyttas kommissionsmedlemmarna upp till studiet av frågor som uppstår i de mindre sektorerna av deras superuniverser. Ju längre upp de stiger inåt från de enskilda planeterna desto färre är den gudomliga verkställarens materiella skyldigheter; gradvist antar han en ny roll som uttolkare av barmhärtighet och rättvisa och håller samtidigt — kvasimateriell som han är — kommissionen som helhet i sympatisk kontakt med de materiella aspekterna av dess undersökningar.

25:3.12 (278.3) *6. Medlare för superuniversernas större sektorer.* Karaktären av kommissionsmedlemmarnas arbete fortsätter att förändras då de avancerar. Det finns allt färre missförstånd att ta ställning till och allt flera mystiska fenomen att förklara och tolka. Steg för steg utvecklas de från skiljedomare i tvistefrågor till *förklarare av mysterier* — domare som utvecklas till uttolkande

lärare. En gång var de skiljedomare för dem som genom okunskap låter svårigheter och missförstånd uppkomma; men nu håller de på att bli instruktörer för dem som är tillräckligt intelligenta och toleranta för att undvika sinneskonflikter och meningsskiljaktigheter. Ju högre en varelses utbildning är desto mera respekt har han för andras kunskap, erfarenhet och åsikter.

25:3.13 (278.4) *7. Medlare för superuniversumet.* Här blir medlarna jämställda — fyra skiljedomare — lärare som förstår varandra och fungerar perfekt. Den gudomliga verkställaren avkläs sin förmåga att straffa och blir andetrions fysiska språkrör. Vid denna tid har dessa rådgivare och lärare blivit grundligt bekanta med de flesta av de aktuella problem och svårigheter som uppkommer vid skötseln av superuniversernas angelägenheter. Sålunda blir de underbara rådgivare och visa lärare för de uppstigande pilgrimerna som vistas på de utbildningssfärer som omger högkvartersvärldarna i superuniverserna.

25:3.14 (278.5) Alla medlare tjänar under Dagarnas Fornas allmänna överinseende och under Återspeglingsmedhjälparnas omedelbara ledning ända till den tid då de uppflyttas till Paradiset. Under vistelsen i Paradiset rapporterar de till den Härskarande som leder det superuniversum som de härstammar från.

25:3.15 (278.6) Superuniversumets register upptar inte de medlare som har lämnat dess förvaltningsområde, och det finns sådana kommissioner vittutspridda i storuniversum. Den sista registerrapporten i Uversa anger antalet kommissioner som verkar i Orvonton till nästan aderton biljoner — över sjuttio biljoner individer.

Men detta är endast en mycket liten bråkdel av den enorma mängd medlare som har skapats i Orvonton; det antalet är av en helt annan storleksklass och motsvarar det totala antalet Havonaservitaler, med avvikelse beroende på omvandlingen till Graduerades Guider.

25:3.16 (278.7) Från tid till annan, då antalet medlare i superuniverserna ökar, omvandlas och överförs de till fulländningens råd i Paradiset, varifrån de senare framträder som den koordinerande kår som har utvecklats för universernas universum av den Oändlige Anden — en fantastisk grupp av varelser som ständigt växer i antal och effektivitet. Av den erfarenhetsmässiga uppstigningen och träningen i Paradiset har de fått ett unikt grepp om den Suprema Varelsens uppkommande realitet, och de färdas omkring i universernas universum på specialuppdrag.

25:3.17 (279.1) Medlemmarna i en medlande kommission skiljs aldrig åt. En grupp om fyra tjänar för evigt tillsammans, just så som de ursprungligen förenades. Även i sin förhärligade tjänst fortsätter de att fungera som kvartetter präglade av ackumulerad kosmisk erfarenhet och fullbordad erfarenhetsmässig visdom. De är för evigt associerade som ett förkroppsligande av den suprema rättvisan i tid och rymd.

4. Tekniska Rådgivare

25:4.1 (279.2) Dessa legala och tekniska sinnen i andevärlden skapades inte som sådana. Bland de tidiga supernaferna och omniaferna utvaldes en miljon av de mest välordnade sinnena av den

Oändlige Anden som kärnan i denna omfattande och mångkunniga grupp. Och allt sedan denna långt avlägsna tid har verklig erfarenhet i tillämpandet av fulländningens lagar på planerna för den evolutionära skapelsen fordrats av alla som önskar bli Tekniska Rådgivare.

25:4.2 (279.3) De Tekniska Rådgivarna rekryteras från följande personlighetsklassers led:

25:4.3 (279.4) 1. Supernaferna.

25:4.4 (279.5) 2. Sekonaferna.

25:4.5 (279.6) 3. Tertiaferna.

25:4.6 (279.7) 4. Omniaferna.

25:4.7 (279.8) 5. Seraferna.

25:4.8 (279.9) 6. Vissa typer av uppstigande dödliga.

25:4.9 (279.10) 7. Vissa typer av uppstigande mellanvarelser.

25:4.10 (279.11) Om man utesluter de dödliga och mellanvarelserna, som alla är tillfälligt anknutna, uppgår antalet Tekniska Rådgivare som för närvarande är registrerade i Uversa och verkar i Orvonton till något över sextioen biljoner.

25:4.11 (279.12) De Tekniska Rådgivarna fungerar ofta som enskilda individer, men de är organiserade för tjänst och de upprätthåller gemensamt högkvarter på uppdragssfärerna i grupper om sju. I varje grupp måste åtminstone fem ha permanent ställning medan två kan vara tillfälligt anslutna. Uppstigande dödliga och uppstigande mellanvarelser tjänar i dessa rådgivande kommissioner under sin uppstigning till Paradiset, men de deltar inte i de reguljära träningskurserna för Tekniska Rådgivare, inte heller blir de någonsin permanenta medlemmar av klassen.

25:4.12 (279.13) De dödliga och de mellanvarelser som tillfälligt tjänar tillsammans med rådgivarna utväljs för detta arbete på grund av sin sakkunnighet beträffande universell lag och suprem rättvisa. Då ni är på väg mot ert mål i Paradiset och ständigt förvärvar ökad kunskap och större skicklighet erbjudes ni fortgående tillfälle att dela med er till andra den visdom och erfarenhet som ni redan har samlat; hela vägen in till Havona agerar ni i rollen av elev-lärare. Ni arbetar er uppåt genom de stigande nivåerna i detta vidsträckta erfarenhetsmässiga universitet genom att förmedla till dem som är just nedanför er den nyfunna kunskapen i er uppåtgående karriär. I den universella regimen räknar man inte med att ni har tillägnat er kunskap och sanning förrän ni har demonstrerat er förmåga och er villighet att förmedla denna kunskap och sanning till andra.

25:4.13 (280.1) Efter lång träning och verklig erfarenhet tillåts varje omvårdande ande med ställning ovanför keruberna att erhålla permanent utnämning till Teknisk Rådgivare. Alla kandidater ansluter sig frivilligt till denna tjänsteklass; men då de en gång har tagit emot dessa ansvarsuppgifter kan de inte avsäga sig dem. Endast Dagarnas Forna kan förflytta dessa rådgivare till andra aktiviteter.

25:4.14 (280.2) Träningen av Tekniska Rådgivare, som har påbörjats i lokaluniversernas Melkisedek-institut, fortsätter ända fram till Dagarnas Fornas hov. Från denna superuniversumträning går de vidare till de "sju kretsarnas skolor" i Havonakretsarnas styrvärldar. Och från styrvärldarna tas de in på "högskolan för rättsetik och suprematetsteknik", Paradisets träningsskola för de Tekniska Rådgivarnas fullkomnande.

25:4.15 (280.3) Dessa rådgivare är mera än lagexperter; de är studerande och lärare av *tillämpad* lag, universums lagar tillämpade på livet och bestämmelsen för alla som bebor de vidsträckta domänerna i den vittutspridda skapelsen. Med tiden blir de tidens och rymdens levande lagbibliotek, som förhindrar oändligt besvär och onödiga förseningar med att instruera tidens personligheter angående de förfaringssätt och -former som är mest acceptabla för evighetens härskare. De kan så råda rymdens arbetare att dessa kan fungera i harmoni med Paradisets fordringar; de är alla skapade varelsers lärare beträffande Skaparnas förfaranden.

25:4.16 (280.4) Ett sådant levande bibliotek bestående av tillämpad lag skulle inte kunna skapas; sådana varelser måste evolveras genom verklig erfarenhet. De infinita Gudomarna är existentiella och sålunda kompenserade för den erfarenhet som saknas; de vet allt redan innan de erfar allt, men de förmedlar inte denna icke-erfarenhetsmässiga kunskap till sina underordnade varelser.

25:4.17 (280.5) De Tekniska Rådgivarna ägnar sig åt att förhindra dröjsmål, underlätta framsteg och ge råd om hur man uppnår resultat. Det finns alltid ett sätt som är *bäst* och *rätt* att göra saker och ting; det finns alltid en fulländad teknik, en gudomlig metod, och dessa rådgivare vet hur de skall leda oss alla för att finna detta bättre sätt.

25:4.18 (280.6) Dessa utomordentligt visa och praktiska varelser är alltid nära associerade med de Universella Censorernas tjänst och arbete. Melkisedekarna har en duglig kår till sitt förfogande. Härskarna i systemen, konstellationerna, universerna och superuniversumsektorerna är alla rikligt försedda med dessa den andliga världens tekniska eller juridiska referenssinnen. En speciell

grupp fungerar som juridiska rådgivare till Livsbärarna för att ge dessa Söner råd om hur långt det är tillåtet att avvika från den etablerade ordningen för livets fortplantning och i övrigt instruera dem om deras privilegier och verksamhetsbefogenheter. De är rådgivare till alla klasser av varelser beträffande lämpliga tillvägagångssätt och förfaranden för alla åtgärder i andevärlden. De tar ändå inte direkt och personligen befattning med världarnas materiella varelser.

25:4.19 (280.7) Förutom att ge råd beträffande juridiska förfaranden ägnar sig de Tekniska Rådgivarna jämväl åt att effektivt tolka alla lagar som gäller skapade varelser: fysiska, sinnesmässiga eller andliga. De är tillgängliga för de Universella Medlarna och för alla andra som önskar veta lagens sanning; med andra ord veta hur man kan förlita sig på att Gudomens Suprematet reagerar i en given situation som innehåller faktorer av en etablerad fysisk, sinnesmässig eller andlig art. De försöker till och med belysa det sätt på vilket den Ultimate verkar.

25:4.20 (281.1) De Tekniska Rådgivarna är utvalda och beprövade varelser; jag vet inte att någon av dem skulle ha hamnat på avvägar. Vi har inga uppteckningar i Uversa som skulle ange att de någonsin hade dömts för ringaktande av de gudomliga lagar som de så effektivt tolkar och så värtaligt utlägger. Det finns ingen känd gräns för deras verksamhetsområde, inte heller för deras framåtskridande. De fortsätter som rådgivare ända till Paradisets portar; hela lagens och erfarenhetens universum är öppet för dem.

5. Väktare av Paradisets Register

25:5.1 (281.2) Bland tredje gradens supernafer i Havona utväljs vissa av de äldre ledande registratorerna till Väktare av Registren, till upprätthållare av de formella arkiven på Ljusets Ö, dessa arkiv som är något annat än de levande registreringarna i kunskapsbevararnas sinne, ibland kallat "Paradisets levande bibliotek".

25:5.2 (281.3) De registrerande änglarna på de bebodda planeterna är ursprunget till alla individuella anteckningar. Överallt i universum fungerar även andra registratorer beträffande formella register såväl som levande register. Från Urantia till Paradiset påträffas bägge sorts registreringar; i ett lokaluniversum mer av de skrivna registreringarna och mindre av de levande; i Paradiset mer av de levande och mindre av de formella; i Uversa är bägge lika tillgängliga.

25:5.3 (281.4) Varje händelse av betydelse i den organiserade och bebodda skapelsen registreras. Medan händelser som endast har en lokal betydelse registreras enbart lokalt, behandlas de händelser som har en vidsträcktare betydelse i enlighet med detta. Från planeterna, systemen och constellationerna i Nebadon registreras allting, som har betydelse för universumet, i Salvington; och från sådana universumhuvudstäder förs händelseuppgifterna vidare för registrering högre upp vilka har att göra med sektor- och superstyrelsernas angelägenheter. I Paradiset finns också ett relevant sammandrag av uppgifterna från superuniverserna och Havona; och denna historiska och kumulativa berättelse om universernas universum står under beskydd av dessa upphöjda tredje gradens supernafer.

25:5.4 (281.5) Fastän vissa av dessa varelser har sänts till superuniverserna att tjäna som Ledande Registratorer, vilka styr de Himmelska Upptecknarnas aktiviteter, har inte en enda någonsin överförs från den permanenta namnförteckningen över deras klass.

6. De Himmelska Upptecknarna

25:6.1 (281.6) Dessa är de registratorer som verkställer alla uppteckningar i två exemplar: en ursprunglig anderegistrering och en semimateriell motsvarighet — vad man kunde kalla en genomslagskopia. Detta kan de göra på grund av sin säregna förmåga att samtidigt behandla både andlig och materiell energi. Himmelska Upptecknare skapas inte som sådana; de är uppstigna serafer från lokaluniverserna. De tas emot, klassificeras och anvisas till sina arbetsfärer av de Ledande Registratorens råd i de sju superuniversernas högkvarter. Där är också belägna de skolor som tränar de Himmelska Upptecknarna. Skolan i Uversa drivs av Visdomens Fulländare och de Gudomliga Rådgivarna.

25:6.2 (281.7) Då upptecknarna avancerar i universumtjänsten fortsätter de sitt system av dubbel registrering och gör sålunda alltid sina uppteckningar tillgängliga för alla klasser av varelser, allt från dem som hör till den materiella klassen till ljusets höga andar. Under er övergångserfarenhet, då ni stiger upp från denna materiella värld, kommer ni alltid att kunna konsultera uppteckningarna om, och på annat sätt vara förtrogen med, historien och traditionerna på den sfär där ni är stationerade.

25:6.3 (282.1) Upptecknarna är en testad och beprövad kår. Det har aldrig kommit till min kännedom att någon Himmelsk Upptecknare skulle ha avvikit, och aldrig har man upptäckt någon förfalskning i deras registreringar. De är underställda en dubbel inspektion på så sätt att deras uppteckningar granskas av deras upphöjda kamrater från Uversa och av de Mäktiga Budbärarna, som intygar riktigheten av de kvasifysiska kopiorna av de ursprungliga anderegistreringarna.

25:6.4 (282.2) Medan de avancerande upptecknarna som är stationerade på de underordnade registreringssfärerna i Orvontons universer uppgår till biljoner och åter biljoner, är de som har uppnått högre status i Uversa inte fullt åtta miljoner till antalet. Dessa äldre eller graduerade upptecknare är väktare och vidarebefordrare i superuniversumet av de verifierade uppteckningarna från tid och rymd. Deras permanenta högkvarter finns i de cirkelformade boningarna som omger arkivområdet i Uversa. De överlämnar aldrig beskyddet av dessa register till andra; enskilda individer kan vara frånvarande, men aldrig i större antal.

25:6.5 (282.3) Liksom de supernafer som har blivit Väktare av Registren har de Himmelska Upptecknarnas kår ett permanent uppdrag. Då serafer och supernafer en gång har antagits till dessa tjänster förblir de Himmelska Upptecknare respektive Väktare av Registren till den dag då Gud den Supremes fulla personalisering medför en ny och modifierad förvaltning.

25:6.6 (282.4) I Uversa kan dessa äldre Himmelska Upptecknare visa registren över allting av kosmisk betydelse i hela Orvonton sedan den avlägset svunna tid då Dagarnas Forna anlände, medan på den eviga Ön Väktarna av Registren vaktar detta rikes arkiv vilket vittnar om

händelserna i Paradiset sedan tiden för den Oändlige Andens personifiering.

7. Morontiaföljeslagarna

25:7.1 (282.5) Dessa barn till lokaluniversernas Moderandar är vänner och medarbetare till alla som lever uppstigandets morontialiv. De är inte outhärliga för det arbete som en uppstigande varelse gör för sitt framåtskridande, inte heller ersätter de på något sätt arbetet för de serafiska beskyddarna som ofta åtföljer sina dödliga medarbetare på färden till Paradiset. Morontiaföljeslagarna är helt enkelt vänliga värdar för dem som nyligen har påbörjat sin långa uppstigning inåt. De är också skickliga rekreationsledare och får i detta arbete kunnig hjälp av omväxlingsledarna.

25:7.2 (282.6) Fastän ni får allvarliga och gradvist allt svårare uppgifter att utföra i de morontiella träningsvärldarna i Nebadon, ser man alltid till att ni får regelbundna perioder av vila och omväxling. Under hela färden till Paradiset finns det alltid tid för vila och andelek; och under livsskedet av ljus och liv finns det alltid tid för dyrkan och nya bedrifter.

25:7.3 (282.7) Dessa Morontiaföljeslagare är sådana vänliga följeslagare att när ni slutligen lämnar den sista fasen av morontiaerfarenheten bakom er, när ni förbereder er för att påbörja andeäventyret i superuniversumet, kommer ni uppriktigt att beklaga att dessa sällskapliga varelser inte kan följa med er; men de tjänar uteslutande i lokaluniverserna. På varje stadium i uppstigningens

livsskede är alla personligheter som ni kan få kontakt med vänliga och sällskapliga, men inte förrän ni möter Paradisföljeslagarna kommer ni att finna en annan grupp som är lika hängiven vänskapen och kamratskapet.

25:7.4 (283.1) Morontiaföljeslagarnas arbete beskrivs mera fullständigt i de berättelser som handlar om angelägenheterna i ert lokaluniversum.

8. Paradisföljeslagarna

25:8.1 (283.2) Paradisföljeslagarna är en sammansatt eller hopsamlad grupp som har rekryterats från serafernas, sekonafernas, supernafernas och omniafernas led. Fastän de tjänar under en tid som ni skulle anse oerhört lång har de inte permanent ställning. När deras verksamhet är avslutad återvänder de som regel (men inte undantagslöst) till de uppgifter de utförde då de kallades till tjänst i Paradiset.

25:8.2 (283.3) Medlemmar i änglaskarorna utnämns till denna tjänst av lokaluniversernas Moderandar, av superuniversernas Återspeglade Andar och av Majeston i Paradiset. De kallas till den centrala Ön och förordnas till Paradisföljeslagare av en av de Sju Härskarandarna. Om man frånsäger permanent ställning i Paradiset är denna tillfälliga tjänst som de utför som Paradisföljeslagare den högsta ära som någonsin kan förlänas de omvårdande andarna.

25:8.3 (283.4) Dessa utvalda änglar är hängivna tjänsten som följeslagare och tillförordnas som följeslagare för alla varelseklasser

som råkar vara ensamma i Paradiset, i huvudsak till de uppstigna dödliga men också till alla andra som är ensamma på den centrala Ön. Paradisföljeslagarna har ingenting speciellt som de borde uträtta för dem som de umgås med; de är helt enkelt följeslagare. Nästan alla andra varelser som ni dödliga möter under er vistelse i Paradiset — fränsett era pilgrimskamrater — har någonting definitivt som de skall göra med er eller för er; men dessa följeslagare har anvisats endast för att vara tillsammans med er och att sällskapa med er som personlighetsföljeslagare. De assisteras ofta i sin verksamhet av Paradisets vänliga och lysande Medborgare.

25:8.4 (283.5) De dödliga kommer från människoraser som är mycket sällskapliga. Skaparna vet att ”det är inte gott för människan att vara ensam”, och därför är det även i Paradiset ordnat med sällskap.

25:8.5 (283.6) Om du som uppstigen dödlig skulle nå Paradiset i sällskap med din kompanjon eller nära medarbetare från ditt jordiska livsskede, eller om din serafiska ödesväktare skulle råka anlända tillsammans med dig eller skulle invänta dig där, då skulle ingen permanent följeslagare anvisas dig. Men om du anländer ensam då kommer förvisso en följeslagare att hälsa dig välkommen då du vaknar på Ljusets Ö från tidens sista sömn. Även om det är känt att du kommer att åtföljas av någon som du har varit i sällskap med under uppstigningsskedet förordnas tillfälliga följeslagare att hälsa er välkomna till de eviga stränderna och att följa med er till det som färdigställts för dig och dina närstående. Ni kan vara säkra på att varmt välkomnas när ni upplever uppståndelsen till evigheten på Paradisets eviga stränder.

25:8.6 (283.7) Mottaganingsföljeslagare anvisas under de sista dagarna av de uppstignas vistelse på den sista kretsen i Havona, och de undersöker noggrant registren över den dödliges ursprung och den händelserika uppstigningen genom världarna i rymden och kretsarna i Havona. När de välkomnar de dödliga från tiden är de redan väl insatta i dessa anlända pilgrimers levnadsbanor och visar sig vara sympatiska och intressanta följeslagare.

25:8.7 (283.8) Om du under din förfinalitiska vistelse i Paradiset av någon orsak skulle bli åtskild från din kompanjon — dödlig eller serafisk — från uppstigningsskedet, skulle en Paradisföljeslagare genast tillförordnas som rådgivare och sällskap. Då en följeslagare en gång har anvisats till en uppstigen dödlig som bor ensam i Paradiset stannar hon hos denne person tills han antingen återförenas med sina kompanjoner från uppstigningsskedet eller vederbörligen antas till Finalitkåren.

25:8.8 (284.1) Paradisföljeslagarna tillförordnas i ordningsföljd enligt väntan, förutom att en uppstigen aldrig anförtros en följeslagare vars natur är olik hans superuniversumtyp. Om en dödlig från Urantia idag anlände till Paradiset skulle honom anvisas den första väntande följeslagaren som antingen har sitt ursprung i Orvonton eller annars är av den Sjunde Härskarandens natur. Omniaferna tjänar sålunda inte tillsammans med de uppstigna varelserna från de sju superuniverserna.

25:8.9 (284.2) Paradisföljeslagare utför även många andra tjänster: Om en uppstigande dödlig ensam nådde fram till centraluniversumet, och om han under sin färd genom Havona misslyckades i någon fas

av gudomsäventyret, då skulle han i sinom tid återsändas till universerna i tiden, och samtidigt skulle en kallelse gå till Paradisföljeslagarnas reserver. En av denna klass skulle anvisas till att åtfölja pilgrimen som har lidit nederlag, att vara med honom och att trösta och uppmuntra honom samt att stanna hos honom tills han återvände till centraluniversumet för att fortsätta uppstigningen till Paradiset.

25:8.10 (284.3) Om en uppstigande pilgrim led nederlag i sitt gudomsäventyr under sin färd genom Havona i sällskap med en uppstigande seraf, skyddsängeln från livsskedet som dödlig, skulle denna välja att åtfölja sin dödlige kompanjon. Dessa serafer anmäler sig alltid som frivilliga och tillåts följa med sina långtida dödliga kamrater tillbaka till tjänsten i tid och rymd.

25:8.11 (284.4) Men så är inte fallet med två nära associerade dödliga uppstigande: Om den ene når fram till Gud medan den andre tillfälligt misslyckas väljer den som har lyckats undantagslöst att fara tillbaka till de evolutionära skapelserna tillsammans med den besvikna personligheten, men detta tillåts inte. I stället går en kallelse till Paradisföljeslagarnas reserver och en av deras frivilliga utväljs att åtfölja den besvikne pilgrimen. En frivillig Paradismedborgare förenar sig då med den dödlige som har lyckats, och som dröjer kvar på den centrala Ön inväntande återkomsten till Havona av kamraten som har lidit nederlag. Under tiden undervisar han i vissa skolor i Paradiset och framför äventyrsberättelsen från det evolutionära uppstigandet.

25:8.12 (284.5) [Avfattat under beskydd av En med Stor Auktoritet från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 25](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 27](#) >>

Kapitel 26

Det centrala universumets omvårdande andar

26:0.1 (285.1) SUPERNAFERNA är de omvårdande andarna i Paradiset och centraluniversumet; de är den högsta klassen i den lägsta gruppen av den Oändlige Andens barn — änglaskarorna. Dessa omvårdande andar möter man från Paradisets Ö till världarna i tid och rymd. Ingen betydande del av den organiserade och bebodda skapelsen är utan deras tjänster.

1. De Omvårdande Andarna

26:1.1 (285.2) Änglarna är de omvårdande andekompanjonerna till de evolutionära och uppstigande viljevarelserna i hela rymden; de är också kolleger och arbetskamrater till de högre skarorna av sfärernas gudomliga personligheter. Änglarna av alla klasser är tydliga personligheter och högt individualiserade. De har alla en stor förmåga att uppskatta omväxlingsledarnas verksamhetsformer. Såsom även Rymdens Budbärarskaror tillbringar de omvårdande andarna perioder av vila och omväxling; de har en mycket sällskaplig läggning och deras associativa förmåga överstiger vida människornas.

26:1.2 (285.3) De omvårdande andarna i storuniversum klassificeras som följer:

26:1.3 (285.4) 1. Supernafer.

26:1.4 (285.5) 2. Sekonafer.

26:1.5 (285.6) 3. Tertiafer.

26:1.6 (285.7) 4. Omniafer.

26:1.7 (285.8) 5. Serafer.

26:1.8 (285.9) 6. Keruber och Sanober.

26:1.9 (285.10) 7. Mellanvarelser.

26:1.10 (285.11) De enskilda medlemmarna av änglaklasserna är inte helt stationära i fråga om personlig ställning i universumet. Änglar av vissa klasser kan bli Paradisföljeslagare för en period; en del blir Himmelska Upptecknare; andra stiger upp till de Tekniska Rådgivarnas led. Vissa av keruberna kan aspirera på ställning och bestämelse som seraf, medan evolutionära serafer kan nå upp till Guds uppstigande Söners andliga nivåer.

26:1.11 (285.12) De sju ovan uppenbarade klasserna av omvårdande andar grupperas för presentation i enlighet med deras funktioners största betydelse för uppstigande dödliga:

26:1.12 (285.13) 1. *De omvårdande andarna i centraluniversumet.* De tre klasserna av *supernafer* tjänar i Paradis-Havonasystemet. Första gradens eller Paradissupernaferna skapas av den Oändlige Anden. Den andra och tredje gradens klasser som tjänar i Havona är efterkommande till Härskarandarna respektive Kretsarnas Andar.

26:1.13 (286.1) 2. *De omvårdande andarna i superuniverserna* — sekonaferna, tertiaferna och omniaferna. *Sekonaferna*, de Återspeglande Andarnas barn, tjänar i olika uppgifter i de sju superuniverserna. *Tertiaferna*, som har sitt ursprung i den Oändlige Anden, blir till slut hängivna förbindelsetjänsten hos Skaparsönerna och Dagarnas Forna. *Omniaferna* skapas med gemensamma krafter av den Oändlige Anden och de Sju Suprema Verkställarna, och de fungerar uteslutande som tjänare hos de sistnämnda. Diskussionen om dessa tre klasser är temat för en efterföljande berättelse i denna serie.

26:1.14 (286.2) 3. *De omvårdande andarna i de lokala universerna* omfattar *seraferna* och deras assistenter *keruberna*. Med dessa efterkommande till ett Universums Moderande har de dödliga uppstigande sin första kontakt. *Mellanvarelserna*, som är födda i de bebodda världarna, hör inte riktigt till de egentliga änglaklasserna fastän de ofta funktionellt grupperas bland de omvårdande andarna. Berättelsen om dem presenteras tillsammans med en redogörelse om serafer och keruber i de kapitel som handlar om angelägenheterna i ert lokaluniversum.

26:1.15 (286.3) Änglaskarornas alla klasser ägnar sig åt olika universumuppgifter och tjänar på ett eller annat sätt de himmelska varelsernas högre klasser; men det är supernaferna, sekonaferna och seraferna som i stora antal används för att främja den progressiva fulländningens uppstigningsplan för tidens barn. Då de tjänstgör i centraluniversumet, i superuniverserna och i lokaluniverserna utgör de den obrutna kedja av andeomvårdare som den Oändlige Anden har ombesörjt till hjälp och ledning för alla som strävar efter att nå fram till den Universelle Fadern genom den Evige Sonen.

26:1.16 (286.4) Supernaferna är begränsade till sin ”andepolaritet” endast beträffande en verksamhetsfas, den som är knuten till den Universelle Fadern. De kan arbeta ensamma förutom då de direkt använder Faderns exklusiva strömkretsar. När supernaferna befinner sig i styrkemottagning direkt från Fadern måste de frivilligt förena sig i par för att kunna fungera. Sekonaferna är på samma sätt begränsade och måste dessutom arbeta i par för att synkronisera med den Evige Sonens strömkretsar. Seraferna kan arbeta ensamma som fristående och lokalt begränsade personligheter, men de kan koppla in till strömkretsarna endast då de är polariserade som förbindelsepar. När sådana andevarelser förenar sig som par säger man att den ena kompletterar den andra. Kompletterande förhållanden kan vara tillfälliga; de är inte nödvändigtvis av bestående natur.

26:1.17 (286.5) Dessa strålande ljusvarelser uppehåller livet med direkt intag av andlig energi från de primära strömkretsarna i universum. De dödliga på Urantia måste få sin ljusenergi genom ljusets inkarnation i växtriket, men änglaskarorna är strömkretsinkopplade, de ”har mat som ni inte vet om”. De tar också

del av den cirkulerande undervisningen som de ypperliga Treenighetens Undervisande Söner meddelar; de har ett sätt att ta emot kunskap och inhämta visdom som mycket liknar deras förfarande för assimilation av livsenergierna.

2. De Mäktiga Supernaferna

26:2.1 (286.6) Supernaferna är skickliga omvårdare för alla typer av varelser som vistas i Paradiset och i centraluniversumet. Dessa höga änglar skapas i tre huvudklasser: första, andra och tredje gradens supernafer.

26:2.2 (287.1) *Supernaferna av första graden* är efterkommande uteslutande till Samskaparen. De delar sin omvårdnad ungefär jämnt mellan vissa grupper av Paradismedborgare och de ständigt växande kårerna av uppstigningspilgrimer. Dessa änglar på den eviga Ön är mycket verksamma med att befrämja den väsentliga träningen av båda grupperna av invånare i Paradiset. De bidrar med mycket som är nyttigt för den ömsesidiga förståelsen mellan dessa två unika klasser av universumvarelser — den ena representerande den högsta typen av gudomlig och fulländad viljevarelse, den andra företrädande den fullbordade evolutionen av den lägsta typen av viljevarelse i hela universernas universum.

26:2.3 (287.2) Det arbete som supernaferna av första graden utför är så unikt och särpräglat att det skall behandlas skilt för sig i följande berättelse.

26:2.4 (287.3) *Supernaferna av andra graden* är ledare för de uppstigande varelsernas angelägenheter på de sju kretsarna i Havona. De är lika mycket sysselsatta med att sköta undervisningen av de talrika klasser av Paradismedborgare som under långa perioder vistas på världskretsarna i den centrala skapelsen, men vi får inte diskutera denna fas av deras tjänst.

26:2.5 (287.4) Det finns sju typer av höga änglar, var och en med ursprung i en av de Sju Härskarandarna och till sin natur mönstrad enligt denna. Kollektivt skapar de Sju Härskarandarna många olika grupper av unika varelser och väsen, och de enskilda medlemmarna i varje sådan grupp är förhållandevis ensartade till sin natur. När samma Sju Härskarandar skapar individuellt är de klasser som det alltid resulterar i sjufaldiga till sin natur; barnen till varje Härskarande liknar naturen hos sin skapare och är följaktligen olika de andra. Detta är ursprunget till supernaferna av andra graden, och änglarna av alla sju skapade typer tjänstgör i alla verksamhetskanaler som är öppna för hela deras klass, huvudsakligen på de sju kretsarna i det centrala och gudomliga universumet.

26:2.6 (287.5) Var och en av de sju planetariska kretsarna i Havona står under direkt övervakning av en av Kretsarnas Sju Andar, som själva är en kollektiv — och sålunda ensartad — skapelse av de Sju Härskarandarna. Fastän de till sin natur liknar det Tredje Ursprunget och Centret var dessa sju assisterande Andar i Havona inte en del av det ursprungliga mönsteruniversumet. De började fungera efter den ursprungliga (eviga) skapelsen men långt före Grandfandas tid. Otvivelaktigt uppkom de som Härskarandarnas skapande reaktion på den Suprema Varelsens framträdande avsikt, och de befanns vara i

tjänst efter det att storuniversum hade organiserats. Den Oändlige Anden och alla hans skapande medarbetare förefaller att som universella koordinators vara rikligt begåvade med förmågan att komma med lämpliga skapande reaktioner på de samtidiga utvecklingsfenomenen i de erfarenhetsmässiga Gudomarna och de evolverande universerna.

26:2.7 (287.6) *Supernaferna av tredje graden* har sitt ursprung i dessa Kretsarnas Sju Andar. Var och en av dem, på de skilda kretsarna i Havona, får av den Oändlige Anden förmågan att skapa ett tillräckligt antal höga supernafiska omvårdare av tredje graden för att tillfredsställa behovet i centraluniversumet. Medan Kretsarnas Andar åstadkom förhållandevis få av dessa omvårdande änglar innan tidens pilgrimer anlände till Havona, påbörjade de Sju Härskarandarna inte ens skapandet av andra gradens supernafer förrän Grandfanda hade landat. Och de äldre av de två klasserna, supernaferna av tredje graden, skall därför behandlas först.

3. Tredje gradens Supernufer

26:3.1 (288.1) De Sju Härskarandarnas tjänare är specialistänglar på de olika kretsarna i Havona, och deras omvårdnad sträcker sig till både till de uppstigande pilgrimerna från tiden och till de nedstigande pilgrimerna från evigheten. I de en miljard studievärldarna i den fulländade centrala skapelsen är era supernafiska medarbetare av alla klasser fullt synliga för er. Där är ni alla i den högsta betydelsen broderliga och förståelsefulla varelser med ömsesidig kontakt och

sympati. Ni känner också igen och umgås innerligt med de nedstigande pilgrimerna: Paradismedborgarna som färdas genom dessa kretsar inifrån utåt, anländer till Havona genom styrvärlden på den första kretsen och fortsätter utåt till den sjunde.

26:3.2 (288.2) De uppstigande pilgrimerna från de sju superuniverserna färdas genom Havona i motsatt riktning. De anländer till styrvärlden på den sjunde kretsen och fortsätter inåt. Det finns ingen tidsgräns för de uppstigande varelsernas framskridande från värld till värld och krets till krets, på samma sätt som det inte finns någon bestämd tidsrymd godtyckligt angiven för boendet i morontiavärldarna. Men medan tillräckligt utvecklade individer kan befrias från vistelsen i en eller flera av träningsvärldarna i lokaluniversumet kan ingen pilgrim undgå att färdas genom alla sju havonakretsar präglade av progressivt förändligande.

26:3.3 (288.3) Den kår av tredje gradens supernafer som främst är förordnade till tjänst åt pilgrimerna från tiden klassificeras som följer:

26:3.4 (288.4) 1. *Harmoniövervakarna*. Det bör vara uppenbart att någon form av koordinerande inflytande fordras även i det fulländade Havona för att upprätthålla systemet och garantera harmonin i allt arbete med att förbereda pilgrimerna från tiden för deras senare uppnåelser i Paradiset. Detta är den verkliga uppgiften för harmoniövervakarna — att se till att allting löper smidigt och snabbt. De uppkommer på den första kretsen, tjänar överallt i Havona, och deras närvaro på kretsarna betyder att ingenting kan möjligen gå fel. Deras stora förmåga att koordinera en stor mängd olika aktiviteter som involverar personligheter av olika klasser — rentav flera olika

nivåer — gör det möjligt för dessa supernafer att vara till hjälp än var och när så behövs. De bidrar enormt till den ömsesidiga förståelsen mellan pilgrimerna från tiden och pilgrimerna från evigheten.

26:3.5 (288.5) 2. *De Ledande Upptecknarna*. Dessa änglar skapas på den andra kretsen men verkar överallt i centraluniversumet. De gör uppteckningarna i tre exemplar och registrerar dem i Havonas konkreta arkiv, i deras klassers andliga arkiv och i Paradisets formella register. Dessutom sänder de automatiskt meddelande till Paradisets levande bibliotek, kunskapsväktarna av supernafernas första grad, om de händelser som ger viktig sann-kunskap.

26:3.6 (288.6) 3. *Informationsutsändarna*. Barnen till den tredje kretsens Ande fungerar överallt i Havona fast de officiellt är stationerade på planet nummer sjuttio i den yttersta cirkeln. Dessa teknikens mästare är mottagare och avsändare av informationsutsändningarna i den centrala skapelsen, och de styr rymdrapporterna om alla gudomsfenomen i Paradiset. De kan använda alla basströmkretsar i rymden.

26:3.7 (288.7) 4. *Budbärarna* har sitt ursprung på krets nummer fyra. De genomfar Paradis-Havonasystemet som bärare av alla meddelanden som fordrar personlig överföring. De tjänar sina kamrater, de himmelska personligheterna, paradispilgrimerna och även de uppstigande själarna från tiden.

26:3.8 (289.1) 5. *Informationskoordinatorerna*. Dessa tredje gradens supernafer, barnen till den femte kretsens Ande, är alltid visa och sympatiska befrämjare av broderlig association mellan de

uppstigande och de nedstigande pilgrimerna. De tar hand om alla invånare i Havona, i synnerhet om de uppstigande, genom att hålla dem ständigt informerade om händelserna i universernas universum. Tack vare sina personliga kontakter med informationsutsändarna och återspeglarna får dessa ”levande tidningar” i Havona ögonblickligen reda på all information som går ut över centraluniversumets omfattande nyhetsströmkretsar. De samlar information med Havonas grafmetod, vilken gör det möjligt för dem att automatiskt ta emot lika mycket information på en timme av Urantia-tid som det skulle ta ett tusen år med er snabbaste telegrafteknik.

26:3.9 (289.2) 6. *Transportpersonligheterna*. Dessa varelser, som har sitt ursprung på krets nummer sex, verkar vanligen från planet nummer fyrtio på den yttersta kretsen. Det är dessa som transporterar bort de besvikna kandidater som tillfälligt misslyckas i sitt gudomsäventyr. De är redo att betjäna alla som måste komma och gå i sin tjänst i Havona och som inte själva kan färdas i rymden.

26:3.10 (289.3) 7. *Reservkåren*. Variationerna i arbetet med de uppstigna varelserna, Paradispilgrimerna och andra klasser av varelser som vistas i Havona gör det nödvändigt att upprätthålla dessa reserver av supernafer i styrvärlden i den sjunde cirkeln, där de har sitt ursprung. De skapas utan speciell inriktning och är kompetenta att rycka in i tjänst i de mindre krävande faserna av alla uppgifter som hör till deras supernafiska medarbetare av tredje graden.

4. Andra gradens Supernaffer

26:4.1 (289.4) Supernaferna av andra graden är omvårdare på de sju planetariska kretsarna i centraluniversumet. En del av dem ägnar sig åt att betjäna pilgrimerna från tiden, och hälften av hela deras klass är förordnad till träningen av Paradispilgrimerna från evigheten. Dessa Paradismedborgare åtföljs också, under sin pilgrimsfärd genom kretsarna i Havona, av frivilliga från de Dödligas Finalitkår, ett arrangemang som har varit i kraft sedan den första finalitgruppen blev fylld.

26:4.2 (289.5) I enlighet med sitt periodiska uppdrag att ta vård om de uppstigande pilgrimerna arbetar andra gradens supernafer i följande sju grupper:

- 26:4.3 (289.6) 1. Pilgrimernas hjälpare.
- 26:4.4 (289.7) 2. Suprematetens guider.
- 26:4.5 (289.8) 3. Treenighetens guider.
- 26:4.6 (289.9) 4. Sonens finnare.
- 26:4.7 (289.10) 5. Faderns guider.
- 26:4.8 (289.11) 6. Rådgivare och handledare.
- 26:4.9 (289.12) 7. Vilans fullbordare.

26:4.10 (289.13) Var och en av dessa arbetsgrupper består av änglar av alla sju skapade typer, och en pilgrim från rymden handleds alltid av en andra gradens supernaf med ursprung i den Härskarande som styr det superuniversum där pilgrimen är född. När ni dödliga på Urantia når fram till Havona kommer ni förvisso att vägledas av supernafer vilkas skapade natur — likt er egen evolverade natur — härrör från Härskaranden i Orvonton. Och då era handledare härstammar från Härskaranden i ert eget superuniversum är de speciellt kvalificerade

att förstå, trösta och hjälpa er i alla era strävanden att uppnå
Paradisets fulländning.

26:4.11 (290.1) Pilgrimerna från tiden transporteras förbi Havonas mörka gravitationskroppar till den yttre planetariska kretsen av transportpersonligheterna bland första gradens sekonafer, som verkar utgående från högkvarteren i de sju superuniverserna. En majoritet, men inte alla, av de serafer som tjänar på planeterna och i de lokala universerna och som har blivit ackrediterade för uppstigningen till Paradiset tar avsked av sina dödliga kompanjoner före den långa färden till Havona, påbörjar genast en lång och intensiv träning för himmelskt förordnande och förväntar sig att som serafer uppnå fulländad existens och supremt tjänande. Och detta gör de, i hopp om att återförenas med pilgrimerna från tiden, för att räknas bland dem som för evigt följer samma väg som sådana dödliga vilka har nått fram till den Universelle Fadern och har fått förordnande till Finalitkåren med dess oavslöjade tjänst.

26:4.12 (290.2) Pilgrimen landar på mottagningsvärlden i Havona, styrvärlden på den sjunde kretsen, utrustad med endast ett slags fulländning: syftets fulländning. Den Universelle Fadern har påbjudit: ”Var fullkomliga, såsom även jag är fullkomlig.” Detta är den häpnadsväckande inbjudan och befallningen som har sänts ut till de finita barnen i världarna i rymden. Kungörandet av denna uppmaning har satt hela skapelsen i rörelse i den gemensamma strävan hos de himmelska varelserna att hjälpa till att uppfylla och förverkliga denna oerhörda befallning från det Första Stora Ursprunget och Centret.

26:4.13 (290.3) När du tack vare alla hjälpande skarors omvårdnad, vilka ingår i den universella överlevnadsplanen, slutligen lämnas ned i mottagningsvärlden i Havona, anländer du med endast ett slags fulländning — *syftets fulländning*. Ditt syfte har grundligt prövats; din tro har testats. Du är känd för att tåla besvikelser. Inte ens ett misslyckande i att urskilja den Universelle Fadern kan skaka tron eller allvarligt störa tilliten hos en uppstigen dödlig som har gått igenom den erfarenhet som alla måste genomgå för att nå fram till de fulländade sfärerna i Havona. Vid den tid då du når Havona har din uppriktighet blivit lovvärd. Syftets fulländning och längtans gudomlighet tillsammans med trons fasthet har säkrat ditt inträde i evighetens stabiliserade boningar; din frigörelse från tidens obeständigheter och osäkerheter är fullständig och avslutad; och nu måste du ställas ansikte mot ansikte med Havonas problem och Paradisets omätligheter för att möta det för vilket du så länge har tränats under de erfarenhetsmässiga tidsepokerna i världarnas skolor i rymden.

26:4.14 (290.4) Tron har för den uppstigne pilgrimen vunnit en syftets fulländning, som ger tidens barn tillträde till evighetens portar. Nu måste pilgrimernas medhjälpare påbörja arbetet med att utveckla den förståelsens fulländning och den uppfattningens teknik vilka är så oundgängliga för personlighetens paradisfulländning.

26:4.15 (290.5) *Förmåga att förstå är den dödliges pass för tillträde till Paradiset.* Villighet att tro är nyckeln till Havona. Acceperandet av sonskap, samarbete med Riktaren i människans inre, är priset för evolutionär överlevnad.

5. Pilgrimernas hjälpare

26:5.1 (291.1) De första av de sju grupperna av andra gradens supernafer som påträffas är pilgrimernas hjälpare, dessa varelser med snabb uppfattning och vid sympati som välkomnar de mycket beresta uppstigna från rymden till de stabiliserade världarna och den stadgade organisationen i centraluniversumet. Samtidigt påbörjar dessa höga omvårdare sitt arbete för paradispilgrimerna från evigheten, av vilka den första anlände till den innersta havonakretsens styrvärld i det sammanhang då Grandfanda anlände till styrvärlden i den yttersta kretsen. Under dessa avlägset svunna dagar träffades pilgrimerna från Paradiset och pilgrimerna från tiden för första gången i mottagningsvärlden i krets nummer fyra.

26:5.2 (291.2) Dessa pilgrimshjälpare, som tjänstgör i havonavärldarnas sjunde cirkel, utför sitt arbete för de uppstigande dödliga i tre huvudgrupperingar. Den första: den suprema förståelsen av Paradisteenigheten; den andra: den andliga förståelsen av kompanjonskapet mellan Fader och Son; den tredje: det intellektuella uppfattandet av den Oändlige Anden. Var och en av dessa instruktionsfaser är indelad i sju grenar, var och en omfattar tolv mindre grupperingar, som består av sjuttio undergrupper var; och var och en av dessa sjuttio instruktioners undergrupperingar framförs indelad i ett tusen klassificeringar. Mera detaljerad undervisning ges på följande cirklar, men huvuddragen av varje paradiskrav undervisas av pilgrimernas hjälpare.

26:5.3 (291.3) Detta är alltså den första eller elementära kursen som de i tron testade och mycket beresta pilgrimerna från rymden ställs inför. Men långt innan dessa uppstigna barn från tiden når Havona har de lärt sig att festa på osäkerhet, att göda sig av besvikelse, att entusiasmeras av uppenbart nederlag, att stärkas inför svårigheter, att visa okuvligt mod inför ofantligheter och att ty sig till oövervinnlig tro vid mötet med utmaningen från det oförklarliga. För länge sedan blev stridsropet för dessa pilgrimer: "I förbindelse med Gud är ingenting — absolut ingenting — omöjligt."

26:5.4 (291.4) Det finns ett definitivt krav på pilgrimerna från tiden på varje cirkel i Havona; och fastän varje pilgrim fortsättningsvis handleds av supernafer som av naturen är anpassade till att hjälpa den ifrågavarande typen av uppstigna varelser, så är den kurs som måste behärskas ganska enhetlig för alla uppstigna som når centraluniversumet. Denna resultatinriktade kurs är kvantitativ, kvalitativ och erfarenhetsmässig — intellektuell, andlig och suprem.

26:5.5 (291.5) Tiden har föga betydelse på cirkelarna i Havona. På ett begränsat sätt påverkar den möjligheterna att avancera, men det uppnådda resultatet är det slutliga och suprema testet. I samma ögonblick som din supernafiska följeslagare bedömer dig vara kompetent att förflyttas inåt till nästa cirkel leds du inför de tolv adjutanterna till den sjunde Kretsens Ande. Här fordras det att du klarar av cirkelns test som har bestämts enligt superuniversumet för ditt ursprung och systemet för din födelse. Gudomsuppnåelsen på denna cirkel sker i styrvärlden och består i det andliga igenkännandet och uppfattandet av Härskaranden för den uppstigande pilgrimens superuniversum.

26:5.6 (291.6) När arbetet på den yttersta cirkeln i Havona är avslutat och den givna kursen behärskas tar pilgrimernas hjälpare sina skyddslingar till styrvärlden på nästa cirkel och lämnar dem under beskydd av suprematetens guider. Pilgrimernas hjälpare dröjer alltid där en tid för att hjälpa till att göra förflyttningen både angenäm och givande.

6. Suprematetens Guider

26:6.1 (292.1) De uppstigande från rymden betecknas som ”andliga graduerade” då de överförs från den sjunde till den sjätte cirkeln och placeras under omedelbart överinseende av suprematetens guider. Dessa guider bör inte förväxlas med de Graduerades Guider, som hör till den Oändlige Andens Högre Personligheter och som tillsammans med sina servitalmedarbetare betjänar både uppstigande och nedstigande pilgrimer på alla kretsar i Havona. Suprematetens guider fungerar endast på den sjätte cirkeln i centraluniversumet.

26:6.2 (292.2) Det är på denna cirkel som de uppstigande uppnår en ny insikt om den Suprema Gudomligheten. Under sina långa livsskeden i de evolutionära universerna har tidens pilgrimer erfarit en växande medvetenhet om realiteten av en allsmäktig övervakning av skapelserna i tid och rymd. Här på denna Havonakrets närmar de sig mötandet av centraluniversumets källa till enheten i tid och rymd: Gud den Supremes andliga realitet.

26:6.3 (292.3) Jag kan inte riktigt förklara vad som händer på denna cirkel. Ingen personaliserad närvaro av Supremateten kan skönjas av

de uppstigande. I vissa avseenden kompenserar nya förhållanden till den Sjunde Härskaranden denna avsaknad av kontaktmöjlighet till den Suprema Varelsen. Men oavsett vår oförmåga att förstå själva förfarandet, ser varje uppstigande skapad varelse ut att undergå en transformerande tillväxt, en ny integrering av medvetandet, ett nytt förändligande av syftet, en ny sensitivitet för gudomlighet, vilket knappast kan förklaras tillfredsställande utan att ty sig till den Suprema Varelsens ouppenbarade aktivitet. För dem av oss som har observerat dessa mystiska företeelser förefaller det som om Gud den Supreme kärleksfullt gav sina erfarenhetsmässiga barn, ända till den yttersta gränsen för deras erfarenhetsmässiga kapacitet, den förhöjning av intellektuell fattning, andlig insikt och personlighetsutsträckning som de så väl kommer att behöva i alla sina strävanden med att penetrera gudomlighetsnivån av Suprematetens Treenighet för att nå fram till de eviga och existentiella Gudomarna i Paradiset.

26:6.4 (292.4) När guider till supremateten anser sina elever vara mogna att gå vidare för de dem inför de sjuttios kommission, en blandad grupp vars medlemmar tjänar som examinators i styrvärlden i krets nummer sex. Efter det att pilgrimerna har tillfredsställt denna kommission angående sin förståelse av den Suprema Varelsen och Suprematetens Treenighet godkänns de för överföring till den femte kretsen.

7. Treenighetens Guider

26:7.1 (292.5) Treenighetens guider är outtröttliga omvårdare av tidens och rymdens avancerande pilgrimer på havonaträningens femte cirkel. De andliga graduerade betecknas här som ”kandidater för gudomsäventyret”, emedan det är på denna cirkel som pilgrimerna under ledning av guider till Treenigheten får avancerad undervisning om den gudomliga Treenigheten — som förberedelse för försöket att kunna känna igen den Oändlige Andens personlighet. Och här börjar pilgrimerna upptäcka vad äkta studium och verklig mental strävan betyder, samtidigt som de börjar urskilja naturen av den ännu mera krävande och ännu mera mödosamma andliga ansträngning som fordras för att möta kraven i det höga mål som har satts för dem att uppnå i världarna i denna krets.

26:7.2 (292.6) Treenighetens guider är de mest trogna och effektiva; och varje pilgrim får den odelade uppmärksamheten och åtnjuter hela tillgivenheten av en andra gradens supernaf som hör till denna klass. Aldrig skulle en pilgrim från tiden finna den förste personen i Paradistreenigheten som det går att närma sig om han inte fick hjälp och stöd av dessa guider och skaran av andra andliga varelser som är engagerade i att instruera de uppstigande beträffande naturen av och tekniken i det uppkommande gudomsäventyret.

26:7.3 (293.1) Då träningskursen på denna krets har avslutats tar Treenighetens guider sina elever till kretsens styrvärld och presenterar dem för en av de många treförenade kommissioner som fungerar som examinatorer och godkännare av kandidater för gudomsäventyret. Dessa kommissioner består av en representant för finaliterna, en av ledarna för uppträdande från klassen av första gradens supernafer och

antingen en Ensam Budbärare från rymden eller en Treenigad Son från Paradiset.

26:7.4 (293.2) När en uppstigen själ verkligen färdas till Paradiset åtföljs han endast av en transittrio: den supernafiska cirkelföljeslagaren, den Graduerades Guide och den senares ständigt närvarande servitalmedarbetare. Dessa exkursioner från cirkelarna i Havona till Paradiset är försöksresor; de uppstigna har ännu ingen ställning i Paradiset. De uppnår inte boendestatus i Paradiset förrän de har genomgått den avslutande vilan i tiden, sedan de har uppnått den Universelle Fadern och slutligen klarat av Havonakretsarna. Inte förrän efter den gudomliga vilan får de del av ”gudomlighetens väsen” och ”suprematetens ande” och börjar sålunda verkligen fungera inom evighetens cirkel och i Treenighetens närvaro.

26:7.5 (293.3) Den uppstigandes följeslagare i transittion behövs inte för att han skall kunna lokalisera den geografiska närvaron av Treenighetens andliga strålgång, utan snarare för att erbjuda en pilgrim all möjlig hjälp i hans svåra uppgift att uppfatta, urskilja och förstå den Oändlige Anden tillräckligt för att det skall innebära ett personlighetsigenkännande. Varje uppstigen pilgrim i Paradiset kan urskilja Treenighetens geografiska eller lägesnärvaro, den stora majoriteten har förmåga att kontakta Gudomarnas intellektuella verklighet, i synnerhet den Tredje Personen, men alla kan inte uppfatta eller ens delvis förstå verkligheten av Faderns och Sonens andliga närvaro. Ännu svårare är ens den minsta andliga förståelsen av den Universelle Fadern.

26:7.6 (293.4) Sällan händer det att sökandet efter den Oändlige Anden inte fullbordas, och då Treenighetsguidernas skyddsslingor har

lyckats i denna fas av gudomsäventyret förbereder guiderna deras transport till Sonfinnarnas omvårdnad på den fjärde cirkeln i Havona.

8. Sonens Finnare

26:8.1 (293.5) Den fjärde kretsen i Havona kallas ibland ”Sönernas krets”. Från världarna på denna krets beger sig de uppstigande pilgrimerna till Paradiset för att nå en insiktsfull kontakt med den Evige Sonen, medan de nedstigande pilgrimerna i världarna i denna krets får en ny förståelse för Skaparsönernas natur och uppgift i tid och rymd. Det finns sju världar i denna krets i vilka Paradismikaelernas reservkår upprätthåller speciella serviceskolor för ömsesidig omvårdnad för både de uppstigande och de nedstigande pilgrimerna; och det är i dessa Mikaelsonernas världar som pilgrimerna från tiden och pilgrimerna från evigheten uppnår den första verkligen ömsesidiga förståelsen av varandra. I många avseenden är erfarenheterna på denna krets de mest intressanta under hela vistelsen i Havona.

26:8.2 (294.1) Sonfinnarna är supernafiska omvårdare för de uppstigande dödliga på den fjärde kretsen. Förutom det allmänna arbetet med att förbereda sina kandidater för en insikt om den Evige Sonens treenighetsförhållanden måste dessa Sonfinnare instruera sina skyddslingar så fullständigt att dessa helt lyckas: för det första med att andligen uppfatta Sonen tillräckligt, för det andra med att tillfredsställande känna igen Sonens personlighet, för det tredje, med

att korrekt skilja mellan Sonens och den Oändlige Andens personlighet.

26:8.3 (294.2) Efter uppnåelsen av den Oändlige Anden hålls inga fler examina. De inre cirkelnas tester utgörs av pilgrimskandidaternas prestationer medan de är inneslutna i Gudomarnas omfamning. Framåtskridandet avgörs enbart av individens andlighet, och ingen annan än Gudarna dristar sig att bedöma innehavet därav. I fall av misslyckande anges aldrig några orsaker, inte heller tillrättavisas eller kritiseras någonsin kandidaterna själva eller deras olika lärare och guider. I Paradiset ses besvikelse aldrig som nederlag; uppskjutande betraktas aldrig som skamligt; uppenbara misslyckanden i tiden sammanblandas aldrig med betydelsefulla förseningar i evigheten.

26:8.4 (294.3) Det är inte många pilgrimer som upplever det dröjsmål som det skenbara misslyckandet i gudomsäventyret innebär. Nästan alla uppnår den Oändlige Anden, fastän det någon gång händer att en pilgrim från superuniversum nummer ett inte lyckas vid första försöket. De pilgrimer som uppnår Anden misslyckas sällan med att finna Sonen; av dem som verkligen misslyckas i första äventyret härstammar nästan alla från superuniverserna nummer tre och fem. En stor majoritet av dem som misslyckas i det första äventyret att finna Fadern, efter att ha funnit både Anden och Sonen, kommer från superuniversum nummer sex, fastän några få från nummer två och tre likaså är utan framgång. Och allt detta tycks tydligt ange att det finns någon god och tillräcklig orsak till dessa skenbara misslyckanden; i verkligheten endast oundvikliga dröjsmål.

26:8.5 (294.4) De kandidater för gudomsäventyret som har lidit nederlag hänförs till förvaltningsområdet för uppdragsledarna, en grupp av första gradens supernafer, och sänds tillbaka till arbetet i världarna i rymden för en period om minst ett tusen år. De återvänder aldrig till sitt födelsesuperuniversum utan alltid till den superskapelse som är mest gynnsam för deras omskolning som förberedelse för det andra gudomsäventyret. Efter denna tjänst återvänder de på eget initiativ till den yttersta kretsen i Havona, eskorteras omedelbart till den cirkel där deras livsskede hade avbrutits och återupptar genast sina förberedelser för gudomsäventyret. Aldrig misslyckas andra gradens supernafer att vid det andra försöket med framgång lotsa sina skyddslingar, och samma supernafiska omvårdare och andra guider har alltid hand om dessa kandidater under detta andra äventyr.

9. Faderns Guider

26:9.1 (294.5) När pilgrimsjälén uppnår den tredje cirkeln i Havona kommer han under handledning av Faderns guider, de äldre, högt skickade och mest erfarna supernafiska omvårdarna. I världarna i denna krets upprätthåller Faderns guider visdomsskolor och tekniska högskolor där alla varelser bosatta i centraluniversumet tjänar som lärare. Ingenting förbises som kunde vara till nytta för en varelse från tiden i hans transcendenta äventyr att uppnå evigheten.

26:9.2 (294.6) Uppnåendet av den Universelle Fadern är passet till evigheten, trots de återstående kretsarna som skall passeras. Det är därför en betydelsefull händelse i styrvärlden i cirkel nummer tre när

transittrion förkunnar att det sista vågstycket i tiden håller på att börja; att en till skapad varelse från rymden söker inträde till Paradiset genom evighetens portar.

26:9.3 (295.1) Tidens prövning är nästan slut; loppet för att vinna evigheten är nästan över. Osäkerhetens dagar går mot sin ände; frestelsen att tvivla håller på att försvinna; påbudet att vara *fulländad* har blivit åttlytt. Från själva botten av den förståndsmässiga tillvaron har tidens varelse med materiell personlighet stigit upp längs de evolutionära sfärerna i rymden och sålunda bevisat att uppstigningsplanen är genomförbar, samtidigt som han för alltid har demonstrerat rättvisan och rättfärdigheten i den Universelle Faderns befallning till sina ringa varelser i världarna: ”Var fulländade, såsom jag är fulländad.”

26:9.4 (295.2) Steg för steg, liv på liv, värld efter värld har uppstigningskarriären behärskats och Gudomens mål uppnåtts. Överlevnaden är avslutad i fulländning, och fulländningen är fylld av gudomlighetens suprematet. Tiden går förlorad i evigheten; rymden försvinner i en dyrkande identifiering och harmoni med den Universelle Fadern. Informationsutsändingarna från Havona signalerar fram de ärorika rymdrapporterna, de goda nyheterna att sannerligen har de samvetsgranna varelserna av djurisk natur och materiellt ursprung genom evolutionär uppstigning, i verkligheten och för evigt blivit Guds fulländade söner.

10. Rådgivarna och Handledarna

26:10.1 (295.3) De supernafiska rådgivarna och handledarna på den andra cirkeln är instruktörer för tidens barn beträffande evighetens livsskede. Uppnåelsen av Paradiset medför förpliktelser av en ny och högre klass, och vistelsen på den andra cirkeln erbjuder rikliga möjligheter att ta del av de hjälpsamma råden från dessa hängivna supernafer.

26:10.2 (295.4) De som inte lyckas vid det första försöket att uppnå Gudomen, flyttas fram från den cirkel där de har misslyckats direkt till den andra cirkeln innan de återsänds till superuniversumtjänst. Sålunda tjänar rådgivarna och handledarna också som rådgivare och tröstare för dessa besvikna pilgrimer. De har just mött sin största besvikelse, som inte på något sätt skiljer sig — annat än i omfattning — från den långa listan av liknande erfarenheter längs vilka de har klättrat som på en stega från kaos till härlighet. Det är dessa som har tömt den erfarenhetsmässiga bägaren till dess bottensats; och jag har observerat att de tillfälligt återvänder till tjänsten i superuniverserna som den högsta typen av kärleksfulla omvårdare för tidens och den temporära besvikelsens barn.

26:10.3 (295.5) Efter en lång vistelse på krets nummer två examineras de besvikna skyddslingarna av fulländningens råd som sammanträder i denna cirkels styrvärld, och de får bekräftelse på att de har godkänts i proven i Havona; och detta ger dem, till den del det inte är fråga om andlig status, samma ställning i tidens universer som om de faktiskt hade lyckats i gudomsäventyret. Dessa kandidaters ande var helt acceptabel; deras misslyckande var inbyggt i någon fas av deras teknik att närma sig eller i någon del av deras erfarenhetsmässiga bakgrund.

26:10.4 (295.6) De förs sedan av cirkeln's rådgivare inför uppdragsledarna i Paradiset och återsänds till tjänst i tiden i världarna i rymden; och de färdas med fröjd och glädje till uppgifterna från forna dagar och tidsåldrar. En senare dag skall de återvända till cirkeln för deras största besvikelse och på nytt försöka sig på gudomsäventyret.

26:10.5 (296.1) För de pilgrimer som har lyckats på den andra cirkeln är stimulansen från den evolutionära osäkerheten över, men det eviga uppdragets äventyr har ännu inte börjat; och samtidigt som vistelsen på denna cirkel är helt angenäm och i högsta grad givande saknas något av den förväntansfulla entusiasmen från de tidigare cirkelarna. Många är de pilgrimer som i en sådan stund med en glädjefylld avund ser tillbaka på den långa, långa kampen och verkligen önskar att de på något sätt kunde fara tillbaka till världarna i tiden och börja allting på nytt igen, precis så som ni dödliga då ålderdomen närmar sig, ibland ser tillbaka på kämpandet i unga år och svunna tider och ärligt önskar att ni fick leva ert liv på nytt igen.

26:10.6 (296.2) Men genomkorsandet av den innersta cirkeln ligger genast framför, och snart därefter är den sista transitsömnen till ända och det eviga livsskedets nya äventyr börjar. Rådgivarna och handledarna på den andra cirkeln inleder förberedandet av sina skyddslingar för denna stora och slutliga vila, den oundvikliga sömn som alltid inträder mellan de stadier som innebär skilda epoker i uppstigningsskedet.

26:10.7 (296.3) När de uppstigna pilgrimer, som har nått fram till den Universelle Fadern, fullbordar sin erfarenhet på den andra cirkeln, utfärdar deras alltid närvarande Graduerades Guider den order som

ger dem tillträde till den slutliga cirkeln. Dessa guider lotsar personligen sina skyddslingar till den innersta cirkeln och lämnar dem där i vård hos vilans fullbordare, de sista av de klasser av andra gradens supernafer som har förordnats att ta hand om pilgrimerna från tiden på världskretsarna i Havona.

11. Vilans Kolplement

26:11.1 (296.4) Mycket av en uppstigandes tid på den sista kretsen ägnas åt fortsatta studier av de nära förestående problem i samband med residens i Paradiset. En omfattande skara av olika varelser, de flesta ouppenbarade, är permanenta eller tillfälliga invånare på denna innersta ring av världar i Havona. Och blandningen av dessa mångahanda typer erbjuder de supernafiska vilans fullbordare en omgivning rik på olika situationer som de effektivt utnyttjar för att främja utbildningen av de uppstigande pilgrimerna, i synnerhet med tanke på anpassningsproblemen till de många grupper av varelser som de snart kommer att möta i Paradiset.

26:11.2 (296.5) Bland dem som vistas på denna innersta krets är de söner som de skapade har treenigat. Supernaferna av första och andra graden är de allmänna beskyddarna av dessa söners gemensamma kår, som inkluderar de treenigade efterkommande till de dödliga finaliterna och liknande avkomma till Paradismedborgarna. Vissa av dessa söner är omfamnade av Treenigheten och beordrade till superstyrelserna, andra är förordnade till olika uppgifter, men den stora majoriteten samlas ihop till en gemensam kår i de fulländade

världarna i den innersta kretsen i Havona. Här förbereds de under supernafernas övervakning för något framtida arbete av en speciell och namnlös kår av höga Paradismedborgare, som före Grandfandas tid verkade som första verkställande assistenter till Dagarnas Eviga. Det finns många orsaker till att anta att dessa två unika grupper av treenigade varelser kommer att arbeta tillsammans i den avlägsna framtiden, inte minst på grund av deras gemensamma bestämmelse att tillhöra reserverna i de Treenigade Finaliternas Paradiskår.

26:11.3 (296.6) På denna innersta krets umgås både de uppstigande och de nedstigande pilgrimerna med varandra och med de söner som de skapade varelserna har treenigat. Liksom sina föräldrar har också dessa söner stor nytta av att associeras med varandra, och det är supernafernas speciella uppdrag att underlätta och befrämja det ömsesidiga umgänget mellan de söner som har treenigats av de dödliga finaliterna och de som har treenigats av Paradismedborgarna. De supernafiska vilans fullbordare befattar sig inte så mycket med deras träning som med att befrämja deras förståelsefulla samvaro med olika grupper.

26:11.4 (297.1) De dödliga har fått befallningen från Paradiset: ”Var fulländade, såsom er Fader i Paradiset är fulländad.” För dessa treenigade söner i den gemensamma kåren upphör de övervakande supernaferna aldrig att förkunna: ”Var förstående mot era uppstigna bröder, såsom Paradisets Skaparsöner känner och älskar dem.”

26:11.5 (297.2) Den dödliga varelsen måste finna Gud. Skaparsonen upphör aldrig att söka förrän han finner människan — den lägsta viljevarelsen. Otvivelaktigt förbereder sig Skaparsönerna och deras dödliga barn för någon framtida och obekant universumtjänst. Båda

färdas genom det erfarenhetsmässiga universumets hela skala och utbildas och tränas på så sätt för sitt eviga uppdrag. Överallt i universerna sker denna blandning av det mänskliga och det gudomliga, sammanflätandet av skapad och Skapare. Tanklösa dödliga har hänvisat till yttringarna av gudomlig barmhärtighet och ömsinhet, i synnerhet gentemot de svaga och för de behövande, som tecken på en antropomorfisk, människoliknande, Gud. Vilket misstag! Hellre borde sådana yttringar av barmhärtighet och fördragsamhet hos människovarelser tas som bevis för att den dödliga människan innebos av den levande Gudens ande, att den skapade, när allt kommer omkring, är gudomlighetsmotiverad.

26:11.6 (297.3) Nära slutet av vistelsen på den första cirkeln träffar de uppstigande pilgrimerna för första gången vilans instiftare från supernafernas första klass. Detta är Paradisets änglar som kommer ut för att välkomna dem som står vid tröskeln till evigheten och för att avsluta deras förberedelse för övergångssömnen till den sista uppståndelsen. Du är i verkligheten inte ett Paradisets barn förrän du har genomkorsat den innersta cirkeln och upplevt uppståndelsen i evigheten från den sista sömnen i tiden. De fullbordade pilgrimerna börjar denna vila, faller i sömn, på den första cirkeln i Havona, men de vaknar upp på Paradisets stränder. Av alla som stiger upp till den eviga Ön är endast de som anländer på detta sätt evighetens barn; de andra färdas dit som besökare, som gäster utan boendestatus.

26:11.7 (297.4) Och nu då ert livsskede i Havona når sin höjdpunkt, då ni dödliga faller i sömn på den innersta kretsens styrvärld, går ni inte ensamma till vila som ni gjorde i er ursprungsvärld, när ni slöt ögonen i den kroppsliga dödens naturliga sömn, ej heller som då ni

inträdde i den långa transitdvalan som förberedelse för färden till Havona. Nu när ni förbereder er för uppnåelsens vila får ni vid er sida er långvariga följeslagare på den första cirkeln, den majestätiska vilans fullbordare som förbereder sig att gå in i vilan som ett med er, som en garanti från Havona att er övergång är fullbordad och att ni har endast att se fram emot fulländningens avslutande finslipning.

26:11.8 (297.5) Er första övergång var verkligen döden, er andra en idealisk sömn, och nu är den tredje omvandlingen den sanna vilan, tidsåldrarnas avkoppling.

26:11.9 (297.6) [Framfört av en Visdomens Fulländare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 26](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 28](#) >>

Kapitel 27

Första gradens Supernafer och deras verksamhet

27:0.1 (298.1) SUPERNAFERNA av första graden är Gudomarnas himmelska tjänare på den eviga Paradisön. Aldrig vet man att de skulle ha avvikit från ljusets och rättfärdighetens vägar. Namnlistorna är fullständiga; från evighetens gryning har inte en enda från denna magnifika grupp gått förlorad. Dessa höga supernafer är fulländade varelser, suprema i sin fulländning, men de är inte absonita och inte heller absoluta. Dessa barn till den Oändlige Anden, som är fulländade till sin natur, arbetar varierande och enligt eget val i alla faser av sina mångahanda uppgifter. De tjänstgör inte särskilt mycket utanför Paradiset, fastän de tar del i de olika tusenårssamlingarna och

gruppsammankomsterna i centraluniversumet. De ger sig också av som Gudomarnas speciella budbärare, och i stort antal stiger de upp för att bli Tekniska Rådgivare.

27:0.2 (298.2) Primära Supernafer placeras också i ledningen för de serafiska skaror som verkar i världar isolerade på grund av uppror. När en Paradisson utges till en sådan värld, avslutar sitt uppdrag, uppstiger till den Universelle Fadern, accepteras och återvänder som den befullmäktigade befriaren av denna isolerade värld, förordnar uppdragsledarna alltid en supernaf av första graden att ta befälet över de omvårdande andarna i tjänst på den nyligen återvunna sfären. Supernaferna i denna speciella tjänst roteras periodvis. På Urantia är den nuvarande ”serafledaren” den andra av denna klass som är i tjänst sedan tiden för Kristus Mikael's utgivning.

27:0.3 (298.3) Från evighetens begynnelse har supernaferna av första graden tjänat på Ljusets Ö och färdats ut på ledaruppdrag till världarna i rymden, men enligt deras nutida klassificering har de tjänstgjort endast sedan havonapilgrimerna från tiden har anlänt till Paradiset. Dessa höga änglar verkar nu huvudsakligen i följande sju tjänsteklasser:

- 27:0.4 (298.4) 1. Gudsdyrkarledarna.
- 27:0.5 (298.5) 2. Filosofins mästare.
- 27:0.6 (298.6) 3. Kunskapens bevarare.
- 27:0.7 (298.7) 4. Etikettshandledarna.
- 27:0.8 (298.8) 5. Etikens uttolkare.
- 27:0.9 (298.9) 6. Uppdragscheferna.
- 27:0.10 (298.10) 7. Vilans instiftare.

27:0.11 (298.11) Först när de uppstigande pilgrimerna faktiskt får bosätta sig i Paradiset kommer de under direkt inflytande av dessa supernafer, och genomgår då en träningsperiod under ledning av dessa änglar i omvänd ordning mot förteckningen ovan. Det betyder att du inleder ditt livsskede i Paradiset under handledning av vilans instiftare och, efter successiva perioder med de mellanliggande klasserna, avslutar du denna träningsperiod med gudsdyrkarledarna. Därefter är du färdig att påbörja det ändlösa livsskedet som en finalit.

1. Vilans Instiftare

27:1.1 (299.1) Vilans instiftare är Paradisets inspektörer som går ut från den centrala Ön till den innersta kretsen i Havona för att där samarbeta med sina kolleger, vilans fullbordare av supernafernas andra grad. Det verkligen viktiga för att komma i åtnjutande av Paradiset är vila, gudomlig vila; och dessa vilans instiftare är de slutliga instruktörerna som gör pilgrimerna från tiden redo att införas i evigheten. De börjar sitt arbete på den sista uppnåelsecirkeln i centraluniversumet och fortsätter med det när pilgrimen vaknar från den sista övergångssömnen, slummern som graduerar en skapad varelse från rymden till det evigas rike.

27:1.2 (299.2) Det finns vila av sju slag: Sömnens och lekens vila finns bland de lägre livsklasserna, upptäckstens vila bland de högre varelserna och dyrkan bland den högsta typen av andepersonlighet. Det finns också den normala vila som består i intagandet av energi, varelsernas uppladdning med fysisk eller andlig energi. Och sedan

finns det också transitsömnen, medvetlös slummer som serafomsluten under färden från en sfär till en annan. Helt avvikande från alla dessa är metamorfosens djupa sömn, övergångsvilan från ett varelsestadium till ett annat, från ett liv till ett annat, från en existensnivå till en annan, den sömn som alltid åtföljer övergången från en viss *ställning* i universum i motsats till evolutionen genom olika *stadier* inom en och samma ställning.

27:1.3 (299.3) Men den sista metamorfossömnen är någonting mer än dessa föregående övergångsslumrar, som har markerat de successiva ställningsuppnåelserna under uppstigningsskedet; härvid färdas de skapade varelsena från tiden och rymden genom de allra innersta gränsområdena av det tids- och rymdmässiga för att uppnå ställningen som invånare i Paradisets tidlösa och rymdlösa boningar. Vilans instiftare och fullbordare är lika väsentliga för denna transcenderande metamorfos som seraferna och deras associerade varelser är för den dödliga varelsens överlevnad efter döden.

27:1.4 (299.4) Du går in i vilan på den sista Havonakretsen och uppväcks till evigheten i Paradiset. När du där andligen återpersonaliseras känner du omedelbart igen den vilans instiftare som välkomnar dig till de eviga stränderna; Han är exakt samma första gradens supernaf som åstadkom den slutliga sömnen på den innersta kretsen i Havona; och du kommer ihåg den sista stora töjningen av tron när du igen en gång gjorde dig redo att anförtro omsorgen om din identitet i den Universelle Faderns hand.

27:1.5 (299.5) Den sista vilan i tiden har åtnjutits; den sista övergångssömnen har upplevts; nu vaknar du till evigt liv på den eviga boningens stränder. ”Och där skall inte längre finnas någon

sömn. Guds och hans Sons närvaro är framför er, och ni är för evigt hans tjänare; ni har sett hans ansikte, och hans namn är er ande. Ingen natt skall vara där; och de behöver inget ljus från solen, ty det Stora Ursprunget och Centret ger dem ljus; de skall leva för alltid och evigt. Och Gud skall torka alla tårar från deras ögon; döden skall icke mera vara till, ingen sorg eller klagan, ej heller plåga skall vara mer, ty det som förr var är nu förgånget.”

2. Uppdragscheferna

27:2.1 (300.1) Detta är den grupp som från tid efter annan förordnas av den ledande supernafen, ”den ursprungliga förebildsängeln”, att leda organisationen för alla tre klasser av änglar: första, andra och tredje gradens. Supernaferna är som organisation helt självstyrande och självreglerande, med undantag av funktionerna för deras gemensamma ledare, Paradisets första ängel, som alltid verkar som ledare för alla dessa andepersonligheter.

27:2.2 (300.2) Uppdragsänglarna har mycket att göra med de förhärligade dödliga invånarna i Paradiset innan dessa antas till Finalitkåren. Studier och undervisning är inte den enda sysselsättningen för dem som anländer till Paradiset; tjänst spelar också en viktig roll i den förfinalitiska utbildningserfarenheten i Paradiset. Jag har observerat att när de uppstigna dödliga är lediga uppvisar de en förkärlek för att umgås med reservkåren av supernafiska uppdragschefer.

27:2.3 (300.3) När ni uppstigande dödliga når fram till Paradiset innebär era sociala relationer en hel del annat än kontakt med en skara upphöjda och gudomliga varelser och en bekant mångfald av förhärligade dödliga kamrater. Ni måste också umgås med över tretusen olika klasser av Paradismedborgare, med de olika grupperna av transcendentaler och med talrika andra typer av Paradisinwånare, permanenta eller tillfälliga, som inte har uppenbarats på Urantia. Efter ett långvarigt umgänge med dessa mäktiga intellekt i Paradiset är det mycket vilsamt att umgås med sinnen av änglatyp; de får tidens dödliga att tänka på seraferna med vilka de har haft en så lång beröring och en så uppfriskande förbindelse.

3. Etikens Uttolkare

27:3.1 (300.4) Ju högre upp man stiger på livets skala desto mera uppmärksamhet måste man fästa vid universumetiken. Etisk medvetenhet innebär helt enkelt att varje individ erkänner de rättigheter som hör till existensen av alla andra individer. Den andliga etiken överstiger emellertid långt den dödliga och även den morontiella uppfattningen om person- och grupprelationer.

27:3.2 (300.5) Etik har vederbörligen undervisats och av tidens pilgrimer i tillräcklig grad inhämtats under deras långa uppstigning till Paradisets härlighet. Medan detta inåtuppstigande livsskede har utvecklats med början i födelsevärldarna i rymden fortsätter de uppstigna att tillägga grupp efter grupp till sin ständigt vidgande krets av universumkamrater. Varje ny grupp av kolleger medför ytterligare

en etiknivå som skall erkännas och följas, ända tills de uppstigna dödliga, vid den tid då de når Paradiset, verkligen behöver någon som ger hjälpsamma och vänliga råd angående etiska tolkningar. De behöver inte få undervisning i etik, men de behöver få det som de så mödosamt har lärt sig riktigt *uttolkat* för sig, då de kommer ansikte mot ansikte med den ovanligt stora uppgiften att komma i kontakt med så mycket som är nytt.

27:3.3 (300.6) Etikens uttolkare är till ovärderlig hjälp för dem som anländer till Paradiset, då de bistår dem att anpassa sig till talrika grupper av majestätiska varelser under den händelserika period som sträcker sig från uppnåendet av residensstatus till den formella upptagningen i de dödligas Finalitkår. Många av de talrika typerna av Paradismedborgare har de uppstigna pilgrimerna redan mött på de sju kretsarna i Havona. De förhärlicade dödliga har också åtnjutit intim kontakt med de treenigade sönerna till de skapade varelserna från den gemensamma kåren på den innersta Havonakretsen, där dessa varelser får en stor del av sin utbildning. Och på de övriga kretsarna har de uppstigande pilgrimerna mött talrika ouppenbarade invånare i systemet Paradis-Havona, vilka är där för att undergå gruppträning som förberedelse för ouppenbarade framtida uppdrag.

27:3.4 (301.1) Alla dessa himmelska kamratskap är utan undantag ömsesidiga. Som uppstigande dödliga har ni inte endast själva nytta av dessa på varandra följande universumföljeslagare och talrika klasser av allt gudomligare kompanjoner, utan ni ger också dessa vänskapliga varelser någonting av er egen personlighet och erfarenhet vilket för alltid gör var och en av dem annorlunda och bättre av att ha

umgåtts med en uppstigande dödlig från de evolutionära världarna i tid och rymd.

4. Etikettshandledarna

27:4.1 (301.2) Efter att redan ha blivit fullt instruerade om etiken i Paradisets personförhållanden — varken meningslösa formaliteter eller konstgjorda kastindelningspåbud, utan snarare en naturlig hövlighet — finner de uppstigna dödliga det hjälpsamt att få rådgivning av de supernafiska Etikettshandledarna, som instruerar de nya medlemmarna av paradissamhället i de seder som hör till fulländat uppförande bland de höga varelser som vistas på Ljusets och Livets centrala Ö.

27:4.2 (301.3) Harmoni är grundtonen i centraluniversumet och en skönjbar ordning råder i Paradiset. Ett korrekt uppförande är väsentligt för framstegen via kunskap, genom filosofi till den spontana dyrkans andliga höjder. Det finns en gudomlig teknik för att närma sig Gudomligheten; och pilgrimen kan inte tillägna sig den tekniken förrän han har anlänt till Paradiset. Andemeningen i den har givits på kretsarna i Havona, men finslipningen i träningen av tidens pilgrimer kan inte ges förrän dessa faktiskt har uppnått Ljusets Ö.

27:4.3 (301.4) Allt uppträdande i Paradiset är helt spontant, i alla avseenden naturligt och fritt. Men det finns dock ett riktigt och fulländat sätt att göra saker och ting på den eviga Ön, och Etikettshandledarna står ständigt vid sidan av ”främlingarna innanför portarna” för att instruera dem och så leda deras steg att de känner sig

fullkomligt obesvärade, och för att samtidigt hjälpa pilgrimerna att undvika den förvirring och osäkerhet som annars vore oundviklig. Endast med ett sådant arrangemang kunde ändlös förvirring undvikas; och i Paradiset förekommer aldrig förvirring.

27:4.4 (301.5) Dessa etikettshandledare fungerar i själva verket som förhärlikade lärare och guider. De sysslar i huvudsak med att instruera de nya dödliga invånarna angående den nästan ändlösa raden av nya situationer och obekanta seder. Trots den långa förberedelsen för Paradiset och den långa färden dit är Paradiset fortfarande utsägligt främmande och oväntat nytt för dem som slutligen uppnår hemortsrätt där.

5. Kunskapens Bevarare

27:5.1 (301.6) De supernafiska bevararna av kunskapen är de högre ”levande epistlarna”, kända och lästa av alla som vistas i Paradiset. De är sanningens gudomliga arkiv, den reella kunskapens levande böcker. Ni har hört om registreringarna i ”livets bok”. Kunskapens bevarare är just sådana levande böcker, fulländade uppteckningar inskrivna i det gudomliga livets och den suprema ofelbarhetens eviga urkunder. De är i verkligheten levande automatiska bibliotek. Universernas fakta är inherenta i dessa primära supernafer, faktiskt registrerade i dessa änglar; och det är också en inherent omöjlighet för en osanning att slå rot i dessa fulländade och kompletta bevarares sinnen som sparar sanningen från evigheten och informationen från tiden.

27:5.2 (302.1) Dessa bevarare håller informella instruktionskurser för invånarna på den eviga Ön, men deras huvudsakliga funktion är med hänvisning och verifiering. Var och en som vistas i Paradiset kan efter behag få vid sin sida en levande bevarare som ansvarar för det speciella faktum eller den speciella sanning som vill vetas. På Öns norra ytterområde står kunskapens levande upphittare till förfogande; de anger ledaren för den grupp som har den sökta informationen och genast framträder de lysande varelser som *är* precis det som ni vill veta. Längre behöver ni inte söka upplysning från tryckta sidor; ni umgås nu ansikte mot ansikte med levande information. Suprem kunskap får ni sålunda från de levande varelser som är dess slutliga bevarare.

27:5.3 (302.2) När ni lokaliserar den supernaf som är exakt det ni önskar verifiera finner ni att *alla* kända fakta från alla universer står till buds, för dessa kunskapens bevarare är de slutliga och levande sammandragen från det vidsträckta nätverket av registrerande änglar, allt från seraferna och sekonaferna i de lokala universerna och superuniverserna till de ledande upptecknarna bland tredje gradens supernafer i Havona. Och denna levande ansamling av kunskap är någonting annat än Paradisets formella urkunder, den kumulativa sammanföringen av den universella historien.

27:5.4 (302.3) Sanningens visdom har sitt ursprung i gudomligheten i centraluniversumet, men kunskapen, den erfarenhetsmässiga kunskapen, har till stor del sin upprinnelse i tidens och rymdens domäner — därav nödvändigheten att upprätthålla de vittutspridda superuniversumorganisationerna av registrerande serafer och supernafer stödda av de Himmelska Upptecknarna.

27:5.5 (302.4) Dessa första gradens supernafer som automatiskt innehar universumkunskap är också ansvariga för dess organisering och klassificering. Då de har format sig till universernas universums levande referensbibliotek har de indelat kunskapen i sju stora klasser, var och en med omkring en miljon undergrupper. Den lätthet med vilken invånarna i Paradiset kan konsultera denna omfattande samling av kunskap är enbart ett resultat av dessa bevarares frivilliga och kloka strävanden. Bevararna är också centraluniversumets upphöjda lärare, som ger fritt ut sina levande skatter till alla varelser på varje krets i Havona, och de används i stor utsträckning, fast indirekt, av Dagarnas Fornas domstolar. Men detta levande bibliotek, tillgängligt för centraluniversumet och superuniverserna, har de lokala skapelserna inte tillgång till. Endast indirekt och via återspeglingsen kan de lokala universerna försäkra sig om fördelarna av kunskapen i Paradiset.

6. Filosofins Mästare

27:6.1 (302.5) Näst efter den suprema tillfredsställelsen av dyrkan kommer upprymdheten, som filosofin ger. Aldrig stiger er ni så högt eller avancerar så långt att det ännu inte skulle finnas tusende mysterier som fordrar tillämpning av filosofi när man försöker lösa dem.

27:6.2 (302.6) Mästarfilosoferna i Paradiset fröjdas åt att leda dess invånares, både inföddas och uppstignas tankar, i den uppfriskande sysselsättningen att försöka lösa universumproblem. Dessa

supernafiska filosofins mästare är de ”vise männen i himlen”, de visdomens varelser som utnyttjar kunskapens sanning och erfarenhetens fakta i sina strävanden att få grepp om det okända. Hos dem når kunskapen upp till sanning och erfarenheten höjs till visdom. I Paradiset upplever de uppstigna personligheterna från rymden varandets höjdpunkter: de har kunskap; de känner sanningen; de kan filosofera — tänka sanning; de kan rentav söka förstå den Ultimates uppfattningar och försöka få grepp om Absolutens förfaranden.

27:6.3 (303.1) Inom det södra ytterområdet av Paradisets vidsträckta domän håller filosofins mästare detaljerade kurser om visdomens sjuttio funktionella delområden. Här behandlar de Infinitetens planer och ändamål och försöker koordinera erfarenheterna och sammanfatta allas kunskap som har tillträde till deras visdom. De har utvecklat en högt specialiserad inställning till olika universumproblem, men deras slutliga slutledningar är alltid entydigt överensstämmande.

27:6.4 (303.2) Dessa Paradisfilosofer undervisar med alla möjliga instruktionsmetoder, inklusive den högre graftekniken från Havona och vissa paradismetoder för överföring av information. Alla dessa högre förfaranden att bibringa kunskap och överföra idéer ligger totalt bortom fattningsförmågan hos även det högst utvecklade människosinnet. En timmes instruktion i Paradiset motsvarar tio tusen år enligt de metoder som på Urantia bygger på att minnas ord. Ni kan inte förstå sådana kommunikationsförfaranden, och det finns helt enkelt ingenting som de kan jämföras med i de dödligas erfarenhet, ingenting som de kan liknas vid.

27:6.5 (303.3) För filosofins mästare är det ett supremt nöje att förmedla sin tolkning av universernas universum till de varelser som

har stigit upp från världarna i rymden. Fastän filosofin aldrig kan vara lika säker i sina slutledningar som kunskapens fakta och erfarenhetens sanningar, så kommer ni dock, efter att ha lyssnat till dessa första gradens supernafer diskutera evighetens olösta problem och Absolutens åtgärder, att känna en bestämd och bestående tillfredsställelse beträffande dessa obemästrade frågor.

27:6.6 (303.4) Dessa intellektuella sysselsättningar i Paradiset utsänds inte; fulländningens filosofi är tillgänglig endast för dem som personligen är närvarande. De runtom kretsande skapelserna känner till denna undervisning endast genom dem som har gått igenom denna erfarenhet och som senare har fört denna visdom ut till universerna i rymden.

7. Gudsdyrkarledarna

27:7.1 (303.5) Dyrkan är det högsta privilegiet och den första plikten för alla skapade förståndsvarelser. Dyrkan är den medvetna och glädjefyllda handling som innebär ett igenkännande och erkännande av sanningen och verkligheten av Skaparnas nära och personliga förhållanden till sina skapade. Dyrkans kvalitet bestäms av djupet i den skapade varelsens uppfattning; och då kunskapen om Gudarnas infinita karaktär tilltar blir gudsdyrkan allt mera allomfattande tills den slutligen når upp till den högsta erfarenhetsmässiga glädjens härlighet och det mest utsökta välbehag som skapade varelser känner.

27:7.2 (303.6) Fastän Paradisön har vissa platser för dyrkan är den närmare att vara en enda enorm helgedom för gudsdyrkan. Dyrkan är

den första och dominerande passionen hos alla som stiger iland på dess lycksaliga stränder — de varelsers spontana känsloutbrott som har lärt sig tillräckligt om Gud för att nå fram till hans närvaro. Cirkel efter cirkel under färden inåt genom Havona är dyrkan en växande passion tills det i Paradiset blir nödvändigt att styra och på annat sätt kontrollera dess uttryck.

27:7.3 (304.1) De periodiska, spontana grupp- och andra speciella utbrotten av suprem tillbedjan och andligt lov i Paradiset sker under ledning av en speciell kår av första gradens supernafer. Under ledning av dessa gudsdyrkarledare når denna vördnadsbetygelse upp till den skapades mål att känna största möjliga tillfredsställelse, supremt välbehag, och upp till högsta fulländning i sublimt självuttryckande och personlig njutning. Alla första gradens supernafer längtar efter att bli gudsdyrkarledare; och alla uppstigande varelser skulle med glädje för alltid stanna kvar i denna attityd av dyrkan om inte uppdragscheferna periodiskt skulle upplösa dessa samlingar. Men av ingen uppstigen varelse fordras att han går in i den eviga tjänstens uppdrag förrän han har uppnått full tillfredsställelse av dyrkan.

27:7.4 (304.2) Det är gudsdyrkarledarnas uppgift att undervisa de uppstigna varelserna att dyrka på så sätt att de kan få denna tillfredsställelse av att uttrycka sig själva och samtidigt kunna rikta uppmärksamheten på paradisregimens väsentliga aktiviteter. Utan förbättring av tekniken för dyrkan skulle det ta hundratals år för en genomsnittlig dödlig som når Paradiset att fullt och tillfredsställande uttrycka sina känslor av intelligent uppskattning och den uppstignes tacksamhet. Gudsdyrkarledarna öppnar nya och hittills okända uttryckskanaler så att dessa underbara barn från rymdens sköte och

tidens födslovånda kan få den fulla tillfredsställelsen av dyrkan på mycket kortare tid.

27:7.5 (304.3) Allt det kunnande som hela universums alla varelser är i besittning av och som kan intensifiera och förhöja förmågan att uttrycka sig och att framföra uppskattning används i största möjliga utsträckning vid dyrkan av Paradisgudomarna. *Dyrkan är den högsta glädjen i Paradisets tillvaro*; det är Paradisets upplivande underhållning. Vad lek och spel gör för ert uttröttade sinne på jorden, det gör dyrkan för era fulländade själar i Paradiset. Sättet för dyrkan i Paradiset ligger helt bortom de dödligas fattning, men andan i dyrkan kan ni börja uppskatta redan här nere på Urantia, ty redan nu bor Gudarnas andar i er, svävar över er och inspirerar er till sann gudsdyrkan.

27:7.6 (304.4) Det finns fastställda tider och platser för dyrkan i Paradiset, men det är inte tillräckligt inom ramen för det ständigt växande överflödet av andliga känslor som beror på de strålande varelsernas växande intelligens och expanderande gudomlighetsinsikt som de har skaffat sig under den erfarenhetsmässiga uppstigningen till den eviga Ön. Allt sedan Grandfandas dagar har supernaferna aldrig helt kunnat göra rum för dyrkans ande i Paradiset. Det finns alltid ett överskott av andaktighet mätt med förberedelserna till dyrkan. Och detta beror på att personligheter som är medfött fulländade aldrig helt kan uppskatta de överväldigande reaktionerna förorsakade av de andliga känslorna hos varelser som långsamt och med möda har banat sin väg uppåt till Paradisets härlighet från djupet av det andliga mörkret i de lägre världarna i tid och rymd. När dessa änglar och dödliga från tiden når fram inför Paradisets Makter

kommer de känslor som har samlats under tidsåldrarnas gång till uttryck, ett skådespel som högeligen förvånar Paradisets änglar och som åstadkommer den största möjliga glädjen av gudomlig tillfredsställelse hos Paradisets Gudomar.

27:7.7 (304.5) Ibland blir hela Paradiset översköljt av en förhärskande flodvåg av andliga och andaktsfulla uttryck. Ofta kan gudsdyrkarledarna inte kontrollera dessa fenomen förrän den trefaldiga fluktuationen i ljuset från Gudomens boning framträder, vilket anger att Gudarnas gudomliga hjärta har blivit helt och fullt tillfredsställt av den uppriktiga dyrkan av Paradisets invånare, härlighetens fulländade medborgare och de uppstigna varelserna från tiden. Vilken metodens triumf! Vilken fullbordan av Gudarnas eviga plan och syfte är det inte att det skapade barnets intelligenta kärlek leder till full tillfredsställelse av Skaparfaderns oändliga kärlek!

27:7.8 (305.1) Efter det att ni har uppnått den suprema tillfredsställelse som dyrkans fullhet ger är ni kvalificerade för inträde i Finalitkåren. Uppstigningsskedet är så gott som avslutat, och det sjunde jubileet förbereds att firas. Det första jubileet markerade den dödliga varelsens överenskommelse med Tankeriktaren, när avsikten att överleva förseglades; det andra var uppvaknandet till morontialivet; det tredje var fusionen med Tankeriktaren; det fjärde var uppvaknandet i Havona; det femte firade finnandet av den Universelle Fadern; och det sjätte jubileet hölls vid uppvaknandet i Paradiset från tidens slutliga transitsömn. Det sjunde jubileet markerar inträdet i de dödligas finalitkår och begynnelsen av evighetstjänsten. En finalits uppnående av det sjunde stadiet av

andeförverkligande kommer antagligen att signalera firandet av det första jubileet i evigheten.

27:7.9 (305.2) Och sålunda slutar berättelsen om Paradisets supernafer, den högsta klassen av alla omvårdande andar, dessa varelser som, i egenskap av en universell klass, ständigt vårdar sig om er, från er ursprungsvärld tills gudsdyrkarledarna slutligen tar farväl av er då ni svär Treenighetens evighetsed och upptas i de Dödligas Finalitkår.

27:7.10 (305.3) Paradistreenighetens ändlösa tjänst skall snart börja; och nu är finaliten ansikte mot ansikte med utmaningen av Gud den Ultimate.

27:7.11 (305.4) [Framfört av en Visdomens Fulländare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 27](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 29](#) >>

Kapitel 28

De omvårdande andarna i superuniverserna

28:0.1 (306.1) SÅ SOM supernaferna utgör änglaskarorna i centraluniversumet och seraferna i lokaluniversumet, så är sekonaferna de omvårdande andarna i superuniverserna. Till graden av gudomlighet och potentialen av suprematet liknar emellertid dessa barn till de Återspeglade Andarna mera supernaferna än seraferna. De tjänar inte ensamma i superskapelserna, och både många och spännande är de händelser där de får stöd av sina ouppenbarade kollegor.

28:0.2 (306.2) Så som de presenteras i dessa berättelser omfattar de omvårdande andarna i superuniverserna följande tre klasser:

28:0.3 (306.3) 1. Sekonaferna.

28:0.4 (306.4) 2. Tertiaferna.

28:0.5 (306.5) 3. Omniaferna.

28:0.6 (306.6) Eftersom de två sist nämnda klasserna inte är så direkt involverade i uppstigningsplanen för de dödligas framsteg skall de i korthet behandlas före det längre betraktandet av sekonaferna. I teknisk bemärkelse är varken tertiafer eller omniafer *superuniversernas* omvårdande andar även om båda tjänar som andevårdare *inom* dessa domäner.

1. Tertiaferna

28:1.1 (306.7) Dessa höga änglar är registrerade i superuniversernas högkvarter, och trots att de tjänar i lokaluniverserna är de tekniskt sett invånare i superuniversernas huvudstäder emedan de inte är födda i lokaluniverserna. Tertiaferna är barn till den Oändlige Anden och personaliseras i Paradiset i grupper om ett tusen. Dessa himmelska varelser av gudomlig ursprunglighet och nästan suprem mångsidighet är den Oändlige Andens gåva till Guds Skaparsöner.

28:1.2 (306.8) När en Mikael-Son blir fristående från föräldraregimen i Paradiset och förbereds att ge sig iväg på universumäventyret i rymden, framförer den Oändlige Anden en grupp om ett tusen av dessa sällskapsandar. Och dessa majestätiska tertiafer åtföljer denna Skaparson när han beger sig ut på äventyret att organisera ett universum.

28:1.3 (306.9) Allt under de tidigare skedena av universumbyggande är dessa ett tusen tertiafer en Skaparsons enda personliga stab. De förvärvar en väldig erfarenhet som Sonens assistenter under dessa spännande tider då universumet sammanställs och andra astronomiska påverkningar företas. De tjänar vid sidan av Skaparsonen ända till den dag då den Klara Morgonstjärnan, den förstfödde i ett lokaluniversum, personaliseras. Därefter lämnar tertiaferna in sina formella avskedsansökningar vilka beviljas. Och då de första klasserna av infött änglaliv framträder drar de sig tillbaka från aktiv tjänst i lokaluniversumet och blir förbindelsepersoner mellan Skaparsonen, som de tidigare var knutna till, och Dagarnas Forna i det berörda superuniversumet.

2. Omniaferna

28:2.1 (307.1) Omniaferna skapas av den Oändlige Anden i förbindelse med de Sju Suprema Verkställarna, och de är uteslutande dessa Suprema Verkställares tjänare och budbärare. Omniaferna har sina uppdrag i hela storuniversum, och i Orvonton upprätthåller deras kår högkvarter i de norra delarna av Uversa, där de bor som en speciell goodwillkoloni. De är inte registrerade i Uversa, och inte heller är de knutna till vår administration. Inte heller har de direkt att göra med uppstigningsplanen för de dödligas framsteg.

28:2.2 (307.2) Omniaferna är helt och hållet sysselsatta med tillsynen av superuniverserna med tanke på administrativ koordinering sett från de Sju Suprema Verkställarnas synpunkt. Vår

koloni av omniafer i Uversa får instruktioner av och rapporterar till endast Orvontons Suprema Verkställare, som verkar på den gemensamma verkställighetssfären nummer sju i den yttersta ringen av paradissatelliter.

3. Sekonaferna

28:3.1 (307.3) Sekonafernas skaror skapades av de sju Återspeglande Andarna tillsatta i högkvarteren i varje superuniversum. Det finns en bestämd Paradis-deltagande teknik associerad med skapandet av dessa änglar i grupper om sju. Bland dessa sju finns alltid en första gradens sekonafer, tre andra gradens och tre tredje gradens sekonafer; de personaliseras alltid exakt i denna proportion. När sju av dessa sekonafer skapas blir en, den av första graden, knuten till Dagarnas Fornas tjänst. De tre änglarna av andra graden associeras med superstyrelsernas tre grupper av administratörer med paradisursprung: de Gudomliga Rådgivarna, Visdomens Fulländare och de Universella Censorerna. De tre änglarna av tredje graden knyts till superuniversumhärskarnas uppstigna treenigade kollegor: de Mäktiga Budbärarna, De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer.

28:3.2 (307.4) Dessa superuniversernas sekonafer är efterkommande till de Återspeglande Andarna, och därför är återspeglingsen en naturlig del av deras väsen. De reagerar återspeglande för allt i varje fas hos varje skapad varelse med ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret samt i Paradisets Skaparsöner, men de återspeglar inte direkt varelsor och väsen, personliga eller andra, med ursprung

uteslutande i det Första Ursprunget och Centret. Vi har många bevis för att den Oändlige Andens universella intelligensens strömkretsar är verkliga, men även om vi inte hade några andra bevis skulle sekonafernas återspeglade verksamhet vara helt tillräcklig för att demonstrera att den universella närvaron av Samverkarens infinita sinne är verklig.

4. Första gradens Sekonafer

28:4.1 (307.5) Sekonaferna av första graden, som har sitt uppdrag hos Dagarnas Forna, är levande speglar i dessa treeniga härskares tjänst. Tänk vad det betyder vid skötseln av ett superuniversum att kunna vända sig som till en levande spegel och i den se och med den höra de klara svaren från en annan varelse ett tusen eller ett hundratusen ljusår längre bort, och att göra allt detta ögonblickligen och ofelbart. Uppteckningar är viktiga för skötseln av universerna, informationsutsändningar är nyttiga, de Ensamma och andra budbärarnas arbete är till stor hjälp, men Dagarnas Forna från sitt läge halvvägs mellan de bebodda världarna och Paradiset — mellan människan och Gud — kan ögonblickligen se åt bägge håll, höra från bägge håll och *veta* på bägge håll.

28:4.2 (308.1) Denna förmåga — att höra och se allting så att säga — kan i superuniverserna förverkligas fulländat endast av Dagarnas Forna och endast i deras respektive högkvartersvärldar. Även där möter man begränsningar: från Uversa är denna kommunikation begränsad till världarna och universerna i Orvonton, och samtidigt

som den inte fungerar mellan superuniverserna håller denna samma återspeglade teknik var och en av dem i nära kontakt med centraluniversumet och med Paradiset. Fast de sju superstyrelserna är åtskilda från varandra, reflekterar de sålunda fullständigt makten ovan och är helt empatiskt inställda till, och fullständigt förtrogna med, behoven nedan.

28:4.3 (308.2) Man märker att första gradens supernafer av sin medfödda natur har läggning för någon av sju typer av tjänst, och det är lämpligt att den första serien i denna klass skulle vara så utrustad att den har en medfödd förmåga att tolka Andens sinne för Dagarnas Forna:

28:4.4 (308.3) 1. *Samverkarens Röst*. I varje superuniversum uppvisar den första supernafen av första graden, och var sjunde av dem som senare skapas i den klassen, en hög grad av anpassningsförmåga till att förstå och uttolka den Oändlige Andens sinne för Dagarnas Forna och deras medarbetare i superstyrelserna. Detta är av stort värde i superuniversernas högkvarter, ty avvikande från de lokala skapelserna med deras Gudomliga Omvårdare har sätet för superregeringen ingen specialiserad personalisering av den Oändlige Anden. Sålunda kommer dessa sekonafiska röster närmast till att vara personliga representanter för det Tredje Ursprunget och Centret på en sådan huvudstadssfär. Visst finns de sju Återspeglade Andarna där, men dessa mödrar till de sekonafiska skarorna återspeglar mindre verkligt och automatiskt Samverkaren än de Sju Härskarandarna.

28:4.5 (308.4) 2. *De Sju Härskarandarnas Röst.* Den andra sekonafer av första graden, och var sjunde av dem som senare skapas, har läggning för att visa de Sju Härskarandarnas kollektiva natur och reaktioner. Fastän varje Härskarande redan är representerad i ett superuniversums huvudstad av en av de Återspeglade Andarna i tjänst där, är denna representation individuell, inte kollektiv. Kollektivt är de närvarande endast som återspeglade; därför välkomnar Härskarandarna tjänsterna av dessa högst personliga änglar, den andra serien av första gradens sekonafer som är så kompetenta att representera dem inför Dagarnas Forna.

28:4.6 (308.5) 3. *Skaparsönernas Röst.* Den Oändlige Anden måste ha haft någonting att göra med skapandet eller träningen av Mikaelklassens Paradissöner, ty den tredje första gradens sekonafer och var sjunde serie därefter har den anmärkningsvärda gåvan att kunna återspegla dessa Skaparsöners sinne. Om Dagarnas Forna skulle vilja veta — verkligen veta — hur Mikael från Nebadon ställer sig till något ärende som är under behandling, behöver de inte kontakta honom längs linjerna i rymden; de behöver endast kalla på Ledaren för Nebadonrösterna, som på begäran presenterar den Mikaelsekonaf som registret utvisar; och genast uppfattar Dagarnas Forna rösten av Mästarsonen från Nebadon.

28:4.7 (309.1) Ingen annan klass av Söner kan på detta sätt ”återspeglas”, och ingen annan klass av änglar kan fungera på detta sätt. Vi vet inte helt hur detta åstadkoms, och jag tvivlar storligen på att Skaparsönerna själva helt förstår det. Men med säkerhet vet vi att det fungerar, och att det ofelbart fungerar till belåtenhet vet vi också,

ty i hela Uversas historia har de sekonafiska rösterna aldrig misstagit sig i sina presentationer.

28:4.8 (309.2) Ni börjar här se något av det sätt på vilket gudomligheten omsluter tidens rymd och övervinner rymdens tid. Ni får här en av era första flyktiga glimtar av evighetscykelns teknik, för ögonblicket avvikande för att hjälpa tidens barn i deras uppgifter att övervinna rymdens svåra hinder. Och dessa fenomen är ett tillägg till de Återspeglande Andarnas etablerade universumteknik.

28:4.9 (309.3) Fastän de uppenbarligen inte har tillgång till den personliga närvaron av Härskarandarna ovanför och Skaparsönerna nedanför har Dagarnas Forna till sitt förfogande levande varelser anpassade till kosmiska mekanismer av återspeglande fulländning och yttersta precision, varigenom de kan åtnjuta den reflektiva närvaron av alla dessa upphöjda varelser vilkas personliga närvaro de nekas till. Genom dessa sätt, och andra för er okända sätt, är Gud potentiellt närvarande i superuniversernas högkvarter.

28:4.10 (309.4) Dagarnas Forna kan fullständigt sluta sig till Faderns vilja genom att jämställa Andens röstblixst uppifrån och Mikaelernas röstblixstar nedifrån. På så sätt kan de vara ofelbart säkra när de beräknar Faderns vilja beträffande de administrativa ärendena i de lokala universerna. Men för att härleda en av Gudarnas vilja vill uttrycka utgående från kunskap om de två övrigas, måste de tre Dagarnas Forna verka tillsammans; två kan inte få fram svaret. Av denna orsak, även om inga andra fanns, leds superuniverserna alltid av tre Dagarnas Forna, inte av en eller ens av två.

28:4.11 (309.5) 4. *Änglaskarornas Röst*. Den fjärde första gradens sekonaf och därefter var sjunde serie visar sig vara änglar som är

särskilt mottagliga för stämningarna hos alla klasser av änglar: medräknat supernaferna ovanför och seraferna nedanför. Sålunda är en befälsförande eller övervakande ängels inställning omedelbart tillgänglig för övervägande vid Dagarnas Fornas varje rådsmöte. Inte en dag passerar i er värld utan att serafernas ledare på Urantia blir medveten om att det sker en återspeglade överföring, att man från Uversa tyr sig till henne i något syfte; men om hon inte förvarnas av en Ensam Budbärare förblir hon helt okunnig om vad som söks och hur det fås. Dessa omvårdande andar i tiden levererar ständigt detta slag av omedvetna, och därför med säkerhet opartiska bevismaterial som berör den ändlösa raden av ärenden som fordrar uppmärksamhet och råd av Dagarnas Forna och deras medarbetare.

28:4.12 (309.6) 5. *Mottagarna av informationsutsändningar.* Det finns en speciell klass av utsända budskap som tas emot endast av dessa första gradens sekonafer. Fastän de inte är ordinarie informationsutsändare i Uversa arbetar de i förbindelse med de återspeglade rösternas änglar i syfte att synkronisera Dagarnas Fornas reflektiva vision med vissa aktuella budskap som kommer in över de etablerade strömkretsarna för universumkommunikation. Mottagarna av informationsutsändningar är den femte serien: den femte första gradens sekonafer som skapas och var sjunde därefter.

28:4.13 (310.1) 6. *Transportpersonligheter.* Detta är de sekonafer som transporterar tidens pilgrimer från superuniversernas högkvartersvärldar till den yttersta kretsen i Havona. De är superuniversernas transportkår som opererar inåt till Paradiset och

utåt till världarna i sina respektive sektorer. Denna kår består av den sjätte första gradens sekonafer och var sjunde senare skapad.

28:4.14 (310.2) 7. *Reservkåren*. En mycket stor grupp av sekonafer, första gradens sjunde serie, hålls i reserv för oklassificerade uppgifter och nödfallsuppdrag i världarna. Då de inte är högt specialiserade kan de fungera rätt bra i vilken kapacitet som helst av sina olika kollegor, men de tar sig an sådant specialiserat arbete endast i nödsituationer. Deras vanliga uppgifter är att utföra de allmänna uppgifter i ett superuniversum, vilka inte faller inom ramen för änglarna med specificerad tjänst.

5. Andra gradens Sekonafer

28:5.1 (310.3) Sekonaferna av andra gradens klass är inte mindre reflektiva än sina kollegor av första graden. Klassificeringen i första, andra och tredje graden anger inte i sekonafernas fall en olikhet i status eller funktion; den betecknar endast deras verksamhetsordning. Alla tre grupper uppvisar identiska egenskaper i sina sysslor.

28:5.2 (310.4) De sju återspeglande typerna av andra gradens sekonafer förordnas till tjänst hos de med Dagarnas Forna jämställda medarbetarna med treenighetsursprung enligt följande:

28:5.3 (310.5) Till Visdomens Fulländare — Visdomens Röster, Filosofins Själur och Själarnas Förenande.

28:5.4 (310.6) Till de Gudomliga Rådgivarna — Rådets Hjärtan, Tillvarons Fröjder och Tjänstens Tillfredsställelser.

28:5.5 (310.7) Till de Universella Censorerna — Andarnas Urskiljare.

28:5.6 (310.8) Liksom första gradens klass skapas denna grupp i serier; det betyder att den förstfödde var en Visdomens Röst, likaså den sjunde därefter, och likadant med de sex övriga typerna av dessa återspeglade änglar.

28:5.7 (310.9) 1. *Visdomens Röst*. Vissa av dessa sekonafer står i ständig förbindelse med Paradisets levande bibliotek, kunskapens bevarare, som hör till de primära supernaferna. I specialiserad reflekterande tjänst är Visdomens Röster levande, tidsenliga, fullständiga och alltigenom tillförlitliga koncentringar och fokuseringar av den koordinerade visdomen i universernas universum. I förhållande till den närapå oändliga volymen av information som cirkulerar i superuniversernas huvudströmkretsar, är dessa superba varelser så reflektiva och selektiva och så känsliga att de kan särskilja och ta emot det viktigaste av visdomen och ofelbart överföra dessa själsverksamhetens juveler till sina överordnade: Visdomens Fulländare. Och de fungerar på ett sådant sätt att Visdomens Fulländare inte endast hör de verkliga och ursprungliga uttrycken för denna visdom utan även återspeglar ser själva de varelser, av högt eller ringa ursprung, som uttryckte den.

28:5.8 (310.10) Det står skrivet: ”Om någon brister i visdom, må han utbedja sig sådan.” När det i Uversa blir nödvändigt att fatta beslut som fordrar visdom i förbryllande situationer i samband med superuniversumstyrelsens invecklade ärenden, när man måste få fram både fulländningens och utförbarhetens visdom, då kallar Visdomens

Fulländare på ett batteri av Visdomens Röster, och med denna klassens fulländade färdighet ställer och riktar de in dessa levande mottagare av den sinnesinslutna och cirkulerande visdomen i universernas universum på ett sådant sätt att från dessa sekonafiska röster framflyter det då en ström av gudomlighetens visdom från universumet ovanför och utförbarhetens visdom från de högre sinnena i universerna nedanför.

28:5.9 (311.1) Om förvirring uppstår beträffande harmoniseringen av dessa två versioner av visdom görs en omedelbar hänvändelse till de Gudomliga Rådgivarna som genast avgör den rätta kombinationen av förfaranden. Om det finns tvivel beträffande äktheten i något som kommer in från världar där det har rått uppror sker hänvändelse till Censorerna som med sina Andarnas Urskiljare genast kan avgöra ”vad slags ande” som har påverkat rådgivaren. Sålunda är tidernas visdom och stundens förstånd ständigt närvarande hos Dagarnas Forna, som en öppen bok inför deras välvilliga blick.

28:5.10 (311.2) Ni kan endast svagt förstå vad allt detta betyder för dem som är ansvariga för ledningen av superuniversernas styrelser. Den enorma storleken och omfattningen av dessa transaktioner ligger helt bortom den finita uppfattningen. När ni står, vilket jag upprepade gånger har gjort, i de speciella mottagningskamrarna i visdomens tempel i Uversa och ser allt detta i verkligheten fungera blir ni rörda till dyrkan av att se hur fulländat komplicerad universernas interplanetariska kommunikation är och hur säkert den fungerar. Ni kommer att framföra er hyllning inför den gudomliga visdomen och godheten hos Gudarna som planerar och verkställer med en sådan

utomordentlig teknik. Och allt detta sker verkligen alldeles så som jag har beskrivit det.

28:5.11 (311.3) 2. *Filosofins Själ*. Dessa underbara lärare är också knutna till Visdomens Fulländare, och när de inte på annat sätt är inriktade förblir de fokuserat synkroniserade med filosofins mästare i Paradiset. Tänk er att stiga fram liksom till en väldig levande spegel, men i stället för att se bilden av ert finita och materiella jag skulle ni se en återspeglings av gudomlighetens visdom och Paradisets filosofi. Och om det blir önskvärt att ”inkarnera” denna fulländningens filosofi, att späda ut den så att den blir praktiskt användbar för, och kan assimileras av, de ringa folken i de lägre världarna, så behöver dessa levande speglar endast vända sina ansikten nedåt för att återspegla normerna och behoven i en annan värld eller ett annat universum.

28:5.12 (311.4) Med själva dessa förfaranden anpassar Visdomens Fulländare beslut och rekommendationer till de ifrågavarande folks och världars verkliga behov och aktuella status, och alltid verkar de i samförstånd med de Gudomliga Rådgivarna och de Universella Censorerna. Men den sublima fullödigheten i dessa åtgärder överstiger även min fattningsförmåga.

28:5.13 (311.5) 3. *Själarnas Förenande*. Den treförenade staben knuten till Visdomens Fulländare blir fulltalig av dessa återspeglare av idealen och tillstånden i etiska förhållanden. Av alla problem i universumet som fordrar ett utövande av erfarenhetens och tillämpningens fulla visdom, är inga viktigare än de som uppkommer av förhållandena och föreningarna mellan intelligenta varelser. Vare

sig det rör sig om mänskliga sammanslutningar för handel och varuutbyte, vänskap och äktenskap eller änglaskarornas förbindelser, så uppstår det alltid små friktioner, smärre missförstånd, alltför obetydliga för att ens tilldra sig medlarnas uppmärksamhet men tillräckligt irriterande och besvärande för att störa universumets smidiga funktion om de tilläts sprida sig och fortsätta. Därför gör Visdomens Fulländare sin klass' visa erfarenhet tillgänglig som "förlikningens olja" för ett helt superuniversum. I allt detta arbete får dessa superuniversumets vise män god hjälp av sina återspeglande medarbetare, Själarnas Förenande, som gör den aktuella informationen om tillståndet i universumet tillgänglig och samtidigt skildrar Paradisets ideal om det bästa sättet att lösa dessa förvirrande problem. När dessa sekonafer inte är specifikt inriktade på någonting annat, håller de sig i reflektiv förbindelse med etikens uttolkare i Paradiset.

28:5.14 (312.1) Detta är de änglar som fostrar och främjar grupparbete i hela Orvonton. En av de viktigaste läxorna som ni kan lära er under ert livsskede som dödliga är *grupparbete*. Fulländningens sfärer är befolkade av dem som har lärt sig behärska denna konst att arbeta tillsammans med andra varelser. Få är uppgifterna i universumet för en ensam tjänare. Ju högre upp ni kommer desto ensammare känner ni er då ni tillfälligt är utan era kamraters sällskap.

28:5.15 (312.2) 4. *Rådets Hjärtan*. Detta är den första gruppen bland dessa reflektiva genier som placeras under överinseende av de Gudomliga Rådgivarna. Sekonaferna av denna typ är i besittning av rymdens fakta, emedan de utväljer dessa data från tidens strömkretsar. De återspeglar särskilt de supernafiska informationskoordinatorerna,

men selektivt återspeglar de också råden från alla varelser av såväl hög som låg ställning. När man än vänder sig till de Gudomliga Rådgivarna för viktiga råd eller avgöranden, kallar dessa omedelbart på en grupp av Rådets Hjärtan, och om en stund framkommer ett avgörande som faktiskt samlar koordinerat visdomen och råden från de mest kompetenta sinnena i hela superuniversumet. Och allting har blivit granskat och kontrollerat i ljuset av rådgivningen från de höga sinnena i Havona och även Paradiset.

28:5.16 (312.3) 5. *Tillvarons Fröjd*. Dessa varelser är av naturen reflektivt inställda till de supernafiska harmoniövervakarna ovanför och till vissa av seraferna nedanför, men det är svårt att förklara exakt vad medlemmarna av denna intressanta grupp verkligen gör. Deras huvudsakliga aktiviteter inriktar sig på att främja glädjereaktioner bland olika klasser av änglaskaror och lägre viljevarelser. De Gudomliga Rådgivarna, som de är knutna till, använder dem sällan för att finna något speciellt glädjeämne. Mera allmänt taget och i samarbete med omväxlingsledarna fungerar de som fröjdens spridningscentral som strävar efter att förhöja glädjereaktionerna i världarna, samtidigt som de försöker förbättra smaken när det gäller humor. De har som mål att utveckla en superhumor bland dödliga och änglar. De strävar efter att visa att en existens med fri vilja innehåller en naturlig glädje som är oberoende av alla yttre inflytanden; och de har rätt, fastän de stöter på stora svårigheter i att inpräglad denna sanning i primitiva människors sinne. De högre andepersonligheterna och änglarna reagerar snabbare för dessa utbildningssträvanden.

28:5.17 (312.4) 6. *Tjänstens Tillfredsställelse*. Dessa änglar återspeglar i hög grad Etikettshandledarnas inställning i Paradiset; de fungerar i stort sett som Tillvarons Fröjder och strävar efter att höja värdet av tjänandet och öka de tillfredsställelser som det medför. De har gjort mycket för att belysa de senare utfallande belöningar som finns inbyggda i osjälvisk tjänst, tjänande för utvidgande av sanningens rike.

28:5.18 (312.5) De Gudomliga Rådgivarna, till vilka denna klass är knuten, använder dem för att från en värld till en annan återspegla de välsignelser som står att få av andlig tjänst. Och genom att använda de bästas prestationer för att inspirera och uppmuntra de medelmåttiga, bidrar dessa sekonafer enormt till kvaliteten på hängiven tjänst i superuniverserna. Den broderliga tävlingsandan används effektivt genom att till varje enskild värld distribuera information om vad de andra, i synnerhet de bästa, gör. En upplivande och hälsosam rivalitet främjas även bland serafskarorna.

28:5.19 (313.1) 7. *Andarnas Urskiljare*. En speciell förbindelse existerar mellan rådgivarna och handledarna på den andra havonacirkeln och dessa återspeglade änglar. De är de enda sekonaferna knutna till de Universella Censorerna, men de är antagligen de mest unikt specialiserade bland alla sina kollegor. Oberoende av källan till eller kanalen för informationen, oberoende av hur magert det bevismaterial är som finns till handa, när det underställs dessa urskiljares reflektiva granskning informerar de oss genast om det sanna motivet, det verkliga syftet och ursprungets reella natur. Jag förundrar mig över hur utomordentligt de fungerar,

dess änglar som så ofelbart återspeglar den verkliga moraliska och andliga karaktären hos varje individ som ställs i fokus.

28:5.20 (313.2) Andarnas Urskiljare utför dessa intrikata tjänster tack vare sin medfödda ”andliga insikt”, om jag får använda sådana ord i ett försök att till det mänskliga sinnet förmedla tanken att dessa återspeglade änglar på detta sätt fungerar intuitivt, medfött och ofelbart. När de Universella Censorerna ser dessa presentationer är de ansikte mot ansikte med den återspeglade individens nakna själ; och just denna säkra och perfekta porträttering förklarar delvis varför Censorerna alltid kan fungera så rättvist som rättfärdiga domare. Urskiljarna åtföljer alltid Censorerna på varje uppdrag ut från Uversa, och de är precis lika effektiva ute i universerna som i sitt högkvarter i Uversa.

28:5.21 (313.3) Jag försäkrar er att alla dessa handlingar i andevärlden är verkliga, att de sker i enlighet med etablerade förfaranden och i harmoni med de universella domänernas oföränderliga lagar. De varelser som hör till varje ny skapad klass återspeglas ögonblickligen i höjden så snart de har fått livets anda; en levande beskrivning av de skapades natur och potential sänds blixtnabbt till superuniversumets högkvarter. Genom urskiljarnas förmedling hålls Censorerna sålunda medvetna om exakt ”vad för slags ande” som har fötts i rymdens världar.

28:5.22 (313.4) Så är det också med den dödliga människan: Moderanden i Salvington känner er till fullo, ty den Heliga Anden i er värld ”utrannsakar allt”, och vad Anden än vet om er är omedelbart tillgängligt när de sekonafiska urskiljarna än återspeglar med Anden beträffande Andens kunskap om er. Det bör emellertid nämnas att

Fadersfragmentens kunskap och planer inte kan återspeglas. Urskiljarna kan återspegla, och gör det också, Riktarnas närvaro (och Censorerna förklarar dessa vara gudomliga), men de kan inte uttyda innehållet i Mysterieleadsagarnas sinnesutrustning.

6. Tredje gradens Sekonafer

28:6.1 (313.5) På samma sätt som sina kollegor skapas dessa änglar i serier och som sju återspeglade typer, men dessa typer förordnas inte individuellt till superuniversumadministratörernas olika tjänster. Alla tredje gradens sekonafer förordnas kollektivt till Uppnåelsens treenigade Söner, och dessa uppstigna söner använder dem utan åtskillnad; det betyder att de Mäktiga Budbärarna kan utnyttja vilken som helst av tredje gradens typer, och gör det också; så även deras jämställda De med Stor Auktoritet och De utan Namn och Nummer. Dessa sju typer av tredje gradens sekonafer är:

28:6.2 (314.1) 1. *Ursprungens Betydelse*. De uppstigna Treenigade Sönerna i ett superuniversums styrelse har ålagts ansvaret att ta hand om alla ärenden som bottnar i någon individs, ras' eller världs ursprung; och ursprungets betydelse är den viktigaste frågan i alla våra planer för det kosmiska framåtskridandet av rikenas levande varelser. Alla förhållanden och tillämpningen av etiken växer fram ur ursprungets fundamentala fakta. Ursprunget är grunden för Gudarnas relationsreaktioner. Alltid tar Samverkaren ”notis om människan, vad för slags uppkomst hon har.”

28:6.3 (314.2) Då det gäller de högre nedstigande varelserna är ursprunget endast ett faktum att fastställa, men i fråga om de uppstigande varelserna, inklusive de lägre klasserna av änglar, är ursprungets natur och omständigheter inte alltid lika klara, fast av lika vital betydelse nästan vart man vänder sig i universums angelägenheter — därav värdet av att ha till vårt förfogande en serie återspeglade sekonafer som ögonblickligen kan beskriva vad än behövs beträffande uppkomsten av någon varelse i antingen centraluniversumet eller någonstans inom hela området för ett superuniversum.

28:6.4 (314.3) Ursprungens Betydelser är levande genealogiska uppslagsverk om de väldiga skaror av varelser — människor, änglar och andra — som bebor de sju superuniverserna. De är alltid redo att förse sina överordnade med en tidsenlig, fullständig och tillförlitlig uppskattning av de nedärvda faktorerna och den nuvarande faktiska ställningen för varje individ i varje värld i deras eget superuniversum; och deras sammanställning av de fakta de besitter är alltid helt aktuell.

28:6.5 (314.4) 2. *Barmhärtighetens Minne*. Dessa är de verkliga, fullständiga och uttömmande, levande arkiven över den barmhärtighet som har utsträckts till individer och raser genom den ömma omvårdnaden av den Oändlige Andens förmedlingar, i avsikt att adaptera rättfärdighetens rättvisa till världarnas tillstånd, så som uppenbarats av Ursprungens Betydelsers skildringar. Barmhärtighetens Minne uppvisar den moraliska skulden hos barmhärtighetens barn — deras andliga skulder — att vägas mot deras tillgångar bestående av den frälsande försörjning, som har etablerats av Guds Söner. I ett

uppenbarande av Faderns pre-existerande barmhärtighet, etablerar Guds Söner den nödvändiga krediten för att säkra allas överlevnad. Och därefter etableras, i enlighet med rönen som har gjorts av Ursprungens Betydelse, en nådekredit för överlevnaden av varje förnuftsvarelse, en kredit av ymniga proportioner, en kredit som innehåller tillräckligt med nåd för att säkra överlevnaden av varje själ som verkligen önskar gudomligt medborgarskap.

28:6.6 (314.5) Barmhärtighetens Minne är en levande provbalans, ett löpande utdrag av ditt kontoförhållande med världarnas övernaturliga krafter. Dessa är barmhärtighetstilldelningens levande uppteckningar som läses in i vittnesmålet vid domstolarna i Uversa när varje individs rätt till ändlöst liv kommer upp till avgörande, när ”troner sätts fram och Dagarnas Forna sätter sig ned.

Informationsutsändningarna ljuder och framträder inför dem; tusende efter tusende betjänar dem, och tiotusen gånger tiotusen står inför dem. Domens stund är kommen och böckerna öppnas”. Och de böcker som öppnas vid ett sådant väldigt tillfälle är levande register som superuniversernas sekonafer av tredje graden presenterar. De formella uppteckningarna finns arkiverade för att vid behov bekräfta vittnesbörden från Barmhärtighetens Minnen.

28:6.7 (314.6) Barmhärtighetens Minne måste visa att den frälsande krediten som har etablerats av Guds Söner har blivit fullt och troget utbetald i den kärleksfulla omvårdnad som utgår från det Tredje Ursprungets och Centrets tålmodiga personligheter. Men när nåden är uttömd, när ”minnet” av den intygar att den har tagit slut, då härskar rätten och råder rättfärdigheten. Ty nåden skall inte trugas på dem som föraktar den; nåden är inte en gåva som tidens envisa rebeller

kan trampa under fötterna. Icke desto mindre, fast barmhärtheten sålunda är dyrbar och dyrt utgiven, överstiger era individuella krediträttigheter alltid långt er förmåga att uttömma reserven, om era syften är uppriktiga och ert sinne ärligt.

28:6.8 (315.1) Barmhärthetens återspeglare, tillsammans med sina tredje gradens medarbetare, ägnar sig åt talrika former av omvårdnad i superuniverserna, inklusive undervisandet av de uppstigande varelserna. Bland mycket annat lär Ursprungens Betydelser dessa uppstigare att tillämpa andeetik, och efter den träningen lär Barmhärthetens Minnen dem att vara verkligen barmhärtinga. Fastän andeförfarandena för barmhärtinghetstilldelning övergår er fattningsförmåga borde ni redan nu förstå att barmhärtinghet är en egenskap som växer. Ni borde inse att det ligger en stor belöning i form av personlig tillfredsställelse i att vara först just, sedan rättvis, därefter tålmodig och sedan vänlig. Och därefter, på denna grund, och om ni så vill och har det i ert hjärta, kan ni ta följande steg och verkligen visa barmhärtinghet; men ni kan inte visa barmhärtinghet i och för sig. Dessa nämnda steg måste tas; annars finns det inte någon äkta barmhärtinghet. Det kan röra sig om förmyndarskap, nedlåtenhet eller välgörenhet — rentav medlidande — men inte barmhärtinghet. Sann barmhärtinghet kommer endast som den sköna klimaxen på dessa föregående bestämningar till gruppförståelse, ömsesidig uppskattning, broderlig samhörighet, andlig gemenskap och gudomlig harmoni.

28:6.9 (315.2) 3. *Tidens Betydelse.* Tiden är en universell gåva till alla viljevarelser; den är "den talent" som har anförtrotts alla viljevarelser. Ni har alla tid under vilken ni kan säkra er överlevnad;

och tiden förslösas fatalt först när den grävs ned i försummelse, när ni underlåter att använda den på ett sätt som skulle säkra överlevnaden av er själ. Försummelse att utnyttja sin tid i största möjliga utsträckning medför inte ödesdigra straff; det endast fördröjer tidens pilgrim på hans uppstigningsfärd. Om överlevnad uppnås kan alla andra förluster återvinnas.

28:6.10 (315.3) Vid tilldelningen av ansvarsuppgifter är råden från Tidens Betydelser ovärderliga. Tiden är en livsviktig faktor i allting på den här sidan av Havona och Paradiset. Vid den slutliga domen inför Dagarnas Forna är tiden ett element i bevismaterialet. Tidens Betydelser måste alltid framföra vittnesmål som visar att varje svarande har haft rikligt med tid för att fatta beslut, för att göra sitt val.

28:6.11 (315.4) Dessa utvärderare av tiden är också profetians hemlighet; de beskriver det tidselement som behövs för att fullgöra ett projekt, och de är alldeles lika tillförlitliga indikerare som frandalankerna och kronoldekerna inom andra livsklasser. Gudarna förutser och vet därför på förhand; men uppstigningsmyndigheterna i tidens universer måste konsultera Tidens Betydelser för att förutsäga framtida händelser.

28:6.12 (315.5) Ni möter dessa varelser första gången i mansonivärldarna, och de kommer där att instruera er i att fördelaktigt använda det som ni kallar ”tid”, både i dess positiva användning till arbete och i dess negativa utnyttjande till vila. Båda användningarna av tiden är viktiga.

28:6.13 (315.6) 4. *Förtroendets Högtidlighet.* Förtroende innebär den avgörande testen för viljevarelser. Pålitligheten är det sanna måttet på

självbehärskande — karaktär. Dessa sekonafer fyller ett dubbelt syfte i superuniversernas hushållning: De ger alla viljevarelser en bild av vad förpliktelse, helighet och förtroendets högtidlighet innebär.

Samtidigt återspeglar de till de styrande myndigheterna varje kandidats exakta pålitlighet för förtroende- eller ansvarsuppgifter.

28:6.14 (316.1) På Urantia försöker ni på ett förvridet sätt bestämma karaktären och värdera särskilda talanger, men i Uversa utför vi faktiskt dessa saker till fulländning. Dessa sekonafer väger pålitligheten på den ofelbara karaktärsbedömningens levande våg, och då de har sett på er behöver vi endast se på dem för att veta begränsningarna i er förmåga att bära ansvar, verkställa förtroenden och fullfölja uppdrag. Era tillgångar av pålitlighet ställs klart fram vid sidan av era skulder av möjliga försummelser eller svek.

28:6.15 (316.2) Det är era överordnades plan att avancera er genom ökat förtroende, i den takt som er karaktär utvecklas tillräckligt för att med grace bära dessa ökade ansvarsuppgifter, men att överbelasta individen endast inbjuder till olycka och garanterar besvikelse. Och misstaget att för tidigt ge ansvar åt vare sig människor eller änglar kan undvikas just genom att anlita de tjänster som dessa ofelbara uppskattare av förtroendekapaciteten hos tidens och rymdens individer erbjuder. Dessa sekonafer åtföljer ständigt De med Stor Auktoritet, och aldrig utger dessa verkställare uppdrag förrän deras kandidater har vägts i sekonafernas våg och har förklarats ”icke bristfälliga”.

28:6.16 (316.3) 5. *Tjänstens Helgd*. Privilegiet att tjäna följer omedelbart då pålitligheten har kunnat konstateras. Ingenting kan stå emellan er och tillfällen till utvidgad tjänst förutom er egen

opålitlighet, er bristande förmåga att sätta värde på förtroendets högtidlighet.

28:6.17 (316.4) Tjänst — meningsfull tjänst, inte slaveri — resulterar i den högsta tillfredsställelse och uttrycker den gudomligaste värdighet. Tjänst — mera tjänst, utvidgad tjänst, svår tjänst, äventyrlig tjänst och slutligen gudomlig och fulländad tjänst — är tidens mål och rymdens bestämmelse. Men alltid kommer tidens underhållningsperioder att alternera med framstegens perioder av tjänst. Och efter tjänsten i tiden följer supertjänsten i evigheten. Under leken i tiden borde ni föreställa er arbetet i evigheten, alldeles så som ni under tjänsten i evigheten kommer att minnas leken i tiden.

28:6.18 (316.5) Den universella ekonomin bygger på intag och utgivning; under hela ert eviga livsskede kommer ni aldrig att möta enformighet förorsakad av överksamhet eller personlighetens stagnation. Framsteg möjliggörs av inbyggd rörelse, framåtskridande kommer av den gudomliga förmågan till verksamhet och resultatuppnåelse är barn av det fantasiskapande verksamhet. Men en oskiljaktig del av denna förmåga till resultatuppnåelse är det etiska ansvaret, nödvändigheten att erkänna att världen och universum är fyllda av en mängd olika typer av varelser. Hela denna storartade skapelse, *inklusive dig själv*, skapades inte endast för dig. Detta är inte ett egocentriskt universum. Gudarna har påbjudit: ”Saligare är att giva än att taga”, och er Härskarson sade: ”Om någon bland er vill vara störst, må han vara allas tjänare.”

28:6.19 (316.6) Den verkliga naturen av varje tjänst, vare sig den utförs av människa eller ängel, uppenbaras helt i ansiktena på dessa sekonafiska tjänsteindikatorer, Tjänstens Helgder. Den fullständiga

analysen av de sanna och de dolda motiven framgår klart. Dessa änglar är verkligen sinnets utläsare, hjärtats utgrundare och själens avslöjare i universum. Dödliga kan använda ord för att dölja sina tankar, men dessa höga sekonafer blottar motiven på djupet av människohjärtat och änglasinnet.

28:6.20 (317.1) 6. och 7. *Storhetens Hemlighet och Godhetens Själ*. Då de uppstigande pilgrimerna har vaknat till tidens betydelse är vägen beredd för att inse förtroendets högtidlighet och för uppskattandet av tjänstens helgd. Medan dessa är storhetens moraliska element finns det också storhetens hemligheter. När de andliga testen av storheten tillämpas frånses inte de moraliska elementen, men osjälviskhetens egenskap uppenbarad i oegennyttigt arbete för ens jordiska medmänniskors bästa, i synnerhet för värdiga varelser i nöd och svårigheter, är det verkliga *måttet* på planetarisk storhet. *Manifestationen* av storhet i en värld som Urantia ligger i utövandet av självkontroll. Den människan är inte stor som ”intar en stad” eller ”besegrar ett folk”, utan snarare ”den som tämjer sin egen tunga”.

28:6.21 (317.2) Storhet är detsamma som gudomlighet. Gud är supremt stor och god. *Storhet och godhet kan helt enkelt inte skiljas åt*. De är för evigt förenade i Gud. Denna sanning illustreras bokstavligen och slående av det ömsesidiga beroendet av varandra hos Storhetens Hemlighet och Godhetens Själ vid återspeglingsen, ty ingendera kan fungera utan den andra. Vid återspeglandet av andra egenskaper hos gudomligheten kan superuniversumets sekonafer verka ensamma, och gör det också, men de återspeglade uppskattningarna av storhet och godhet förefaller oskiljaktiga. Därför

måste dessa återspeglare av storhet och godhet arbeta tillsammans i varje värld och i varje universum och alltid uppvisa en dubbel och ömsesidigt avhängig rapport av varje varelse som de ställer i fokus. Storhet kan inte uppskattas utan kännedom om godhetens innehåll, medan godhet inte kan åskådliggöras utan att visa dess inneboende och gudomliga storhet.

28:6.22 (317.3) Uppskattningen av storhet varierar från sfär till sfär. Att vara stor är att likna Gud. Och eftersom storhetens kvalitet helt bestäms av dess innehåll av godhet följer därav att om ni, rentav i er nuvarande människoställning, genom nåd kan bli goda blir ni därmed stora. Ju ståndaktigare du betraktar och ju mer ihärdigt du efterföljer begreppen om gudomlig godhet, desto säkrare kommer du att växa i storhet, i sann storhet av genuin överlevnadskaraktär.

7. Sekonafernas omvårdnadsverksamhet

28:7.1 (317.4) Sekonaferna har sitt ursprung och sitt högkvarter i superuniversernas huvudstäder, men tillsammans med sina förbindelsekollegor sträcker sig deras verksamhet från Paradisets stränder till de evolutionära världarna i rymden. De tjänar som värderade assistenter till medlemmarna av superstyrelsernas rådplägende församlingar och är till stor hjälp för goodwillkolonierna i Uversa: stjärnforskare, tusenårsturister, himmelska observatörer och en mängd andra, inklusive de uppstigna varelser som väntar på transport till Havona. Det är ett nöje för Dagarnas Forna att anvisa

vissa av första gradens sekonafer att assistera de uppstigande skapade varelserna med hemort i de fyrahundranittio studievärldarna som omger Uversa; där tjänar också många av andra och tredje graden som lärare. Dessa uversasatelliter är avslutande skolor i tidens universer, och de ger den förberedande kursen för Havonas sjukretsade universitet.

28:7.2 (317.5) Av de tre klasserna av sekonafer ansvarar den tredje gradens grupp, som är knuten till uppstigningsmyndigheterna, för den mest vidsträckta omvårdnaden av tidens uppstigande varelser. Du kommer att möta dem tillfälligtvis snart efter din avfärd från Urantia, fastän du inte i större utsträckning anlitar deras tjänster förrän du når väntevärldarna i Orvonton. Du kommer att glädjas åt deras sällskap när du blir helt bekant med dem under din vistelse i Uversas skolvärldar.

28:7.3 (318.1) Dessa tredje gradens sekonafer är tidssparare, rymdförkortare, felupptäckare, trogna lärare och eviga vägvisare — den gudomliga säkerhetens levande skyltar — av barmhärtighet utplacerade vid tidens vägkorsningar för att där styra bekymrade pilgrimers steg i stunder av stor förvirring och andlig osäkerhet. Långt innan du når fram till fulländningens portar börjar du få tillgång till gudomlighetens redskap och komma i kontakt med Gudomens förfaranden. Allt från den tid då du anländer till den första mansonivärlden tills du sluter dina ögon i havonasömnens som förberedelse för din överföring till Paradiset kommer du i tilltagande grad att använda dig av dessa underbara varelsers nödfallshjälp, som så helt och fullt återspeglar den säkra kunskapen och vissa visdomen

hos de trygga och pålitliga pilgrimer som före dig har färdats den långa vägen till fulländningens portar.

28:7.4 (318.2) Vi är förnekade den fulla förmånen av att använda den återspeglade klassens änglar på Urantia. De besöker er värld ofta, tillsammans med personligheter som har förordnats till något uppdrag, men de kan inte fungera fritt här. Denna sfär befinner sig fortfarande i partiell andlig karantän, och här saknas för närvarande vissa av de strömkretsar som är nödvändiga för deras tjänster. När er värld en gång igen återförenas med ifrågavarande återspeglade strömkretsar, blir en stor del av arbetet med interplanetarisk och interuniversell kommunikation mycket enklare och snabbare. Himmelska arbetare på Urantia möter många svårigheter på grund av denna funktionella begränsning som berör deras återspeglade medarbetare. Men vi fortsätter glatt att sköta våra ärenden med de hjälpmedel som finns, trots att vi lokalt saknar många av de tjänster som dessa underbara varelser, rymdens levande speglar och tidens närvaroprojektorer, utför.

28:7.5 (318.3) [Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 28](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 30](#) >>

Kapitel 29

Styrkeledarna i universum

29:0.1 (319.1) AV ALLA universumpersonligheter som har att göra med regleringen av interplanetariska och interuniversella angelägenheter har man på Urantia vetat minst om styrkeledarna och deras medarbetare. Medan era släkten länge har känt till existensen av änglar och liknande klasser av himmelska varelser någonsin har föga information lämnats om övervakarna och reglerarna av den fysiska domänen. Även nu har jag tillstånd att avslöja endast den sista av följande tre grupper av levande varelser som sysslar med kraftkontroll och energireglering i totaluniversum:

29:0.2 (319.2) 1. Första gradens Eventuerade Ledande Kraftorganisatörer.

29:0.3 (319.3) 2. Biträdande Transcendentala Ledande Kraftorganisatörer.

29:0.4 (319.4) 3. Styrkeledarna i Universum.

29:0.5 (319.5) Fastän jag håller det för omöjligt att beskriva individualiteten hos de olika grupperna av ledare, centrer och övervakare av universumstyrka hoppas jag kunna förklara någonting om området för deras aktiviteter. De är en unik grupp av levande varelser som har att göra med den förnuftsmässiga regleringen av energi överallt i storuniversum. Medräknat de suprema ledarna omfattar de följande större grupper:

29:0.6 (319.6) 1. De Sju Suprema Styrkeledarna.

29:0.7 (319.7) 2. De Suprema Styrkecentren.

29:0.8 (319.8) 3. De Ledande Fysiska Övervakarna.

29:0.9 (319.9) 4. Morontiastyrkans Övervakare.

29:0.10 (319.10) De Suprema Styrkeledarna och Centren har existerat närapå i evighet, och enligt vad vi vet har inga flera varelser skapats i dessa klasser. De Sju Suprema Ledarna personaliserades av de Sju Härskarandarna, och därefter samarbetade de med sina föräldrar med att frambringa mer än tio miljarder medarbetare. Före styrkeledarnas dagar stod energikretsarna utanför centraluniversumet under den förnuftsmässiga övervakningen av de Ledande Kraftorganisatörerna i Paradiset.

29:0.11 (319.11) Då ni har kunskap om materiella varelser har ni åtminstone en kontrasterande uppfattning om andliga varelser; men det är mycket svårt för det dödliga sinnet att gestalta styrkeledarna. Enligt framstegsplanen för uppstigning till högre tillvaronivåer har ni

ingenting direkt att göra med vare sig de suprema ledarna eller med styrkecentren. Vid vissa sällsynta tillfällen kommer ni i kontakt med de fysiska övervakarna och efter ankomsten till mansoniavärldarna kommer ni att fritt arbeta tillsammans med övervakarna av morontistyrka. Dessa Morontistyrkans Övervakare fungerar så uteslutande inom de lokala skapelsernas morontiregim att det anses bäst att berätta om deras aktiviteter i den del som handlar om lokaluniversumet.

1. De Sju Suprema Styrkeledarna

29:1.1 (320.1) De Sju Suprema Styrkeledarna är den fysiska energins reglerare i storuniversum. Då de blev skapade av de Sju Härskarandarna innebar detta det första registrerade tillfället då det uppkom semimateriella efterkommande av en rent andlig härstamning. När de Sju Härskarandarna skapar individuellt frambringar de högt andliga personligheter av änglaklass; när de skapar kollektivt åstadkommer de ibland dessa höga typer av semimateriella varelser. Men även dessa kvasifysiska varelser vore osynliga för de dödligas kortsiktiga syn på Urantia.

29:1.2 (320.2) De Suprema Styrkeledarna är sju till antalet, och de är identiska till sitt väsen och sin funktion. En av dem kan inte särskiljas från en annan, utom av den Härskarande med vilken var och en är omedelbart associerad och som var och en funktionellt är fullständigt underordnad. Varje Härskarande är sålunda evigt förbunden med en av deras gemensamma efterkommande. Samma ledare är alltid

förenad med samma Ande, och deras arbetsgemenskap resulterar i en unik association av fysiska och andliga energier, av en semifysisk varelse och en andepersonlighet.

29:1.3 (320.3) De Sju Suprema Styrkeledarna är stationerade inom Paradisets periferi, där deras långsamt roterande närvaron anger läget för Härskarandarnas kraftfokushögkvarter. Dessa styrkeledare fungerar var för sig vid reglerandet av styrkeenergin i superuniverserna men kollektivt vid administrationen av den centrala skapelsen. De verkar från Paradiset men vidmakthåller sig som effektiva styrkecentrer i alla delar av storuniversum.

29:1.4 (320.4) Dessa mäktiga varelser är fysiska förfäder till den väldiga skaran av styrkecentrer och genom dem till de fysiska övervakarna utspridda överallt i de sju superuniverserna. Dessa underordnade organismer för fysisk kontroll är i stort sett likartade, identiska, förutom varje superuniversumkårs olika intoning. För att byta till tjänst i ett annat superuniversum skulle de endast behöva återvända till Paradiset för förnyad intoning. Den fysiska skapelsen är fundamentalt likartad i sin administration.

2. De Suprema Styrkecentren

29:2.1 (320.5) De Sju Suprema Styrkeledarna kan inte enskilt reproducera sig, men kollektivt och i association med de Sju Härskarandarna kan de reproducera — skapa — varelser som är lika dem själva. Detta är ursprunget till de Suprema Styrkecentren i storuniversum vilka fungerar i följande sju grupper:

- 29:2.2 (320.6) 1. Suprema Centerövervakare.
- 29:2.3 (320.7) 2. Havonacentrer.
- 29:2.4 (320.8) 3. Superuniversernas Centrer.
- 29:2.5 (320.9) 4. Lokaluniversernas Centrer.
- 29:2.6 (320.10) 5. Konstellationernas Centrer.
- 29:2.7 (320.11) 6. Systemens Centrer.
- 29:2.8 (320.12) 7. Oklassificerade Centrer.

29:2.9 (321.1) Tillsammans med de Suprema Styrkeledarna är dessa styrkecentrer varelser med stor vilje- och handlingsfrihet. De är alla försedda med personlighet från det Tredje Ursprunget och de uppvisar en obestridd viljekapacitet av hög klass. Dessa centrer som styr universums styrkesystem besitter utomordentliga förståndsgåvor; de är styrkesystemens intellekt i storuniversum och hemligheten med tekniken för sinneskontroll av hela det vida nätverk som de Ledande Fysiska Övervakarnas och Morontiastyrkans Övervakares vittomfattande funktioner bildar.

29:2.10 (321.2) 1. *Suprema Centerövervakare*. Dessa sju jämställda kollegor till de Sju Suprema Styrkeledarna är de som reglerar energiströmkretsarnas huvudlinjer i storuniversum. Varje centerövervakare har sitt högkvarter i en av de Sju Suprema Verkställarnas speciella världar, och de arbetar i nära association med dessa koordinators av allmänna universumärenden.

29:2.11 (321.3) De Suprema Styrkeledarna och de Suprema Centerövervakarna fungerar både enskilt och tillsammans angående alla kosmiska fenomen under nivåerna för ”gravitationsenergin”. När dessa fjorton varelser verkar i förbindelse med varandra är de för

universumstyrkan detsamma som de Sju Suprema Verkställarna är för allmänna universumärenden och de Sju Härskarandarna för det kosmiska sinnet.

29:2.12 (321.4) 2. *Havonacentrer*. Före skapandet av tidens och rymdens universer, behövdes styrkecentrer inte i Havona, men allt sedan dessa långt avlägsna tider har en miljon fungerat i den centrala skapelsen, så att varje center står för övervakningen av ett tusen havonavärldar. Här i det gudomliga universumet råder fullkomlig energikontroll; en situation som inte existerar annanstans. Fulländad energireglering är det slutliga målet för alla styrkecentrer och fysiska övervakare i rymden.

29:2.13 (321.5) 3. *Superuniversernas Centrer*. Ett tusen styrkecentrer av den tredje klassen upptar ett enormt område av huvudstadssfären i vart och ett av de sju superuniverserna. Tre strömmar av primärenergi, var och en med tio underarter, kommer in till dessa styrkecentrer, men sju specialiserade och välriktade, ehuru ofullständigt kontrollerade, styrkeströmmar går ut från sätet för deras förenade verksamhet. Detta är den elektroniska organiseringen av universumstyrka.

29:2.14 (321.6) All energi kretsar i Paradisets cykel, men Universums Styrkeledare *styr* nedre Paradisets kraftenergier så som de finner dem modifierade i rymdfunktionerna i centraluniversumet och i superuniverserna, och omvandlar och leder dessa energier in i kanaler för nyttig och konstruktiv tillämpning. Det finns en skillnad mellan energin i Havona och superuniversernas energier. Styrkeladdningen i ett superuniversum består av tre faser av energi, var och en med tio

olika underarter. Denna trefaldiga energiladdning är utspridd överallt i rymden inom storuniversum; den är som en väldig rörlig ocean av energi som helt omsluter och översköljer var och en av de sju superskapelserna.

29:2.15 (321.7) Den elektroniska organiseringen av universumstyrka fungerar i sju faser och uppvisar varierande reaktion på lokal eller lineär gravitation. Denna sjufaldiga strömkrets utgår från superuniversernas styrkecentrer och genomströmmar varje superskapelse. Sådana specialiserade strömmar i tid och rymd är bestämda och lokaliserade energirörelser som igångsätts och styrs för speciella ändamål, i stort sett så som Golfströmmen fungerar som ett avgränsat fenomen mitt i Atlantiska oceanen.

29:2.16 (321.8) 4. *Lokaluniversens Centrer*. I varje lokaluniversums högkvarter är ett hundra styrkecentrer av den fjärde klassen stationerade. Deras funktion är att transformera ned och i andra avseenden modifiera de sju styrkeströmkretsar som utgår från superuniversumets högkvarter, för att sålunda göra dem användbara för bruk i constellationerna och systemen. De lokala astronomiska katastroferna i rymden är av övergående betydelse för dessa styrkecentrer; de är sysselsatta med den regelbundna distributionen av effektiv energi till de underställda constellationerna och systemen. De är till stor hjälp för Skaparsönerna under det senare skedet av universumorganisering och energimobilisering. Dessa centrer kan erbjuda intensifierade leder av energi som kan användas för interplanetarisk kommunikation mellan viktiga bebodda punkter. En sådan *led* eller *linje* av energi, ibland också kallad energiväg, är en direkt strömkrets av energi från ett styrkecenter till ett annat eller från

en fysisk övervakare till en annan. Den är en särskild styrkeström och står som motsats till den odifferentierade energins fria rörelse i rymden.

29:2.17 (322.1) *5. Konstellationernas Centrer.* Tio av dessa levande styrkecentrer är stationerade i varje konstellation, och de fungerar som energiprojektorer för de ett hundra underställda lokalsystemen. Från dessa varelser utgår styrkelinjerna för kommunikation och transport och för energiuppladdning av sådana levande varelser som är beroende av vissa former av fysisk energi för att uppehålla livet. Men varken styrkecentren eller de underställda fysiska övervakarna befattar sig i övrigt med livet som en funktionell organisation.

29:2.18 (322.2) *6. Systemens Centrer.* Ett Supremt Styrkecenter är permanent förordnat till varje lokalsystem. Dessa systemcentrer sänder styrkeströmkretsarna till de bebodda världarna i tid och rymd. De koordinerar de underställda fysiska övervakarnas aktiviteter och verkar i övrigt för att säkra en tillfredsställande distribution av styrka i lokalsystemet. Strömkretsöverföringen mellan planeterna är beroende av perfekt koordinering av vissa materiella energier och på en effektiv reglering av fysisk styrka.

29:2.19 (322.3) *7. Oklassificerade Centrer.* Dessa är centrer som fungerar i vissa lokala situationer men inte på de bebodda planeterna. De enskilda världarna ombesörjs av de Ledande Fysiska Övervakarna och får de inkopplade styrkelinjer som styrkecentret i deras system sänder ut. Endast de sfärer där de mest ovanliga energiförhållanden råder har styrkecentrer av den sjunde klassen, och de fungerar som universums balanshjul eller energiguvernörer. I varje fas av

verksamheten är dessa styrkecentrer fullt jämlika med dem som fungerar i de högre övervakningsenheterna, men inte en rymdkropp på miljonen hyser en sådan levande rymdorganisation.

3. Styrkecentrens domän

29:3.1 (322.4) De Suprema Styrkecentren som är distribuerade överallt i superuniverserna utgör, tillsammans med sina medarbetare och underordnade, över tio miljarder till antalet. Och de är alla perfekt synkroniserade och fullständigt förbundna med sina stamfäder i Paradiset, de Sju Suprema Styrkeledarna. Styrkekontrollen i storuniversum är sålunda anförtrodd att skötas och ledas av de Sju Härskarandarna, skaparna av de Sju Suprema Styrkeledarna.

29:3.2 (322.5) De Suprema Styrkeledarna och alla deras medarbetare, assistenter och underordnade är för alltid befriade från att bli instämnda till, eller utsatta för, inblandning från någon domstol i rymden; inte heller är de underställda administrativ styrning från vare sig Dagarnas Fornas superuniversumregering eller Skaparsönernas administration i lokaluniverserna.

29:3.3 (323.1) Dessa styrkecentrer och ledare får sin tillvaro av den Oändlige Andens barn. De hör inte till Guds Söners administration fastän de ansluter sig till Skaparsönerna under de senare skedena av universernas materiella organisering. Styrkecentrerna är på något sätt nära associerade med den Suprema Varelsens kosmiska övervakning.

29:3.4 (323.2) Styrkecentrer och fysiska övervakare undergår ingen träning; de skapas alla i fulländning och är av naturen fulländade i sin

verksamhet. De övergår aldrig från en funktion till en annan; alltid tjänar de så som de ursprungligen har blivit förordnade. Det förekommer ingen evolution inom deras led, och detta gäller alla sju grupper inom båda klasserna.

29:3.5 (323.3) Då de inte har något uppstigningsförgånget att i minnet återvända till, leker styrkecentrer och fysiska övervakare aldrig; de är fullständigt affärsmässiga i alla sina handlingar. De är alltid i tjänst; det finns i den universella planen inga möjligheter till att avbryta de fysiska energilinjerna; aldrig kan dessa varelser för bråkdelen av en sekund lämna övervakningen av energiströmkretsarna i tid och rymd.

29:3.6 (323.4) Ledarna, centren och övervakarna av styrka har ingenting att göra med någonting annat i skapelsen än styrka, materiell eller semifysisk energi; de ger inte upphov till den, men de modifierar, omvandlar och riktar den. Inte heller har de något som helst att göra med fysisk gravitation förutom att stå emot dess dragningskraft. Deras förhållande till gravitationen är helt negativt.

29:3.7 (323.5) Styrkecentren använder omfattande mekanismer och koordineringar av materiell art i förbindelse med de levande mekanismerna av de olika segregerade energikoncentrationerna. Varje enskilt styrkecenter består av exakt en miljon enheter för funktionell kontroll, och dessa energimodifierande enheter är inte stationära som de vitala organen i människans fysiska kropp; dessa ”vitala organ” för styrkereglering är rörliga och verkligen kalejdoskopiska i sina associeringsmöjligheter.

29:3.8 (323.6) Det överstiger helt min förmåga att förklara det sätt på vilket dessa levande varelser utför omvandlingen och regleringen av

universumenergins huvudströmkretsar. Att söka ytterligare informera er om dessa jättelika och nästan fulländat effektiva styrkecentrers storlek och funktion, skulle endast öka er förvirring och häpnad. De är både levande och ”personliga”, men de ligger bortom er fattningsförmåga.

29:3.9 (323.7) Utanför Havona fungerar de Suprema Styrkecentren endast på särskilt konstruerade (arkitektoniska) sfärer eller på annars lämpligt uppbyggda rymdkroppar. De arkitektoniska världarna är så konstruerade att de levande styrkecentren kan verka som selektiva omkopplare för att rikta, modifiera och koncentrera rymdens energier som flödar över dessa sfärer. De skulle inte kunna fungera på detta sätt på en vanlig evolutionär sol eller planet. Vissa grupper ombesörjer också uppvärmningen av och andra materiella nödvändigheter för dessa speciella högkvartersvärldar. Och fastän det överstiger den kunskap som finns på Urantia kan jag kanske nämna att dessa levande styrkepersonligheter har mycket att göra med distributionen av det ljus som skiner utan värme. De åstadkommer inte detta fenomen, men de ombesörjer dess spridning och inriktning.

29:3.10 (323.8) Styrkecentren och deras underordnade övervakare är förordnade att arbeta med alla fysiska energier i den organiserade rymden. De arbetar med de tre basströmmarna om tio energier var. Detta är den organiserade rymdens energiladdning; och den organiserade rymden är deras domän. Universums Styrkeledare har inget som helst att göra med den enorma kraftverksamhet som nu pågår utanför de nuvarande gränserna för de sju superuniverserna.

29:3.11 (324.1) Styrkecentren och övervakarna utövar en fulländad kontroll över endast sju av de tio formerna av energi som varje basström i universum består av; de former som delvis eller helt är undantagna från deras kontroll måste representera de oförutsägbara områden av energimanifestation vilka domineras av det Okvalificerade Absolutet. Om de utövar ett inflytande på detta Absolutets urtida krafter är vi inte medvetna om dessa funktioner, ehuru det finns några smärre bevis som talar för att vissa av de fysiska övervakarna ibland automatiskt reagerar för vissa impulser från det Universella Absolutet.

29:3.12 (324.2) Dessa levande styrkemekansimer står inte i en medveten relation till det Okvalificerade Absolutets energiövervakning i totaluniversum, men vi antar att deras hela och nästan fulländade plan för styrkeinriktning är på något okänt sätt underställd denna närvaro av supergravitation. I varje lokal energisituation utövar centren och övervakarna närapå suprematet, men de är alltid medvetna om det Okvalificerade Absolutets superenerginärvaro av och oigenkännliga verksamhet.

4. De Ledande Fysiska Övervakarna

29:4.1 (324.3) Dessa är de Suprema Styrkecentrens mobila underordnade. De fysiska övervakarna är begåvade med förmåga till ett slags individualitetsomvandling att de på anmärkningsvärt många sätt kan förflytta sig till olika platser, och de kan genomkorsa den lokala rymden med hastigheter som närmar sig de Ensamma

Budbärarnas hastighet. Men liksom alla andra rymdfarare behöver de hjälp av både sina kollegor och av vissa andra typer av varelser för att övervinna gravitationens verkan och tröghetsmotståndet vid avfärd från en materiell sfär.

29:4.2 (324.4) De Ledande Fysiska Övervakarna tjänar överallt i storuniversum. De styrs direkt från Paradiset av de Sju Suprema Styrkeledarna ända till superuniversernas högkvarter; härifrån vidare leds och distribueras de av Jämviktens Råd, som består av de höga styrkekommissionärerna utsända av de Sju Härskarandarna från de Biträdande Ledande Kraftorganisatorernas personal. Dessa höga kommissionärer är behöriga att tolka de ledande frandalankernas avläsningar och registreringar, dessa levande instrument som anger styrketrycket och energiladdningen i ett helt superuniversum.

29:4.3 (324.5) Medan Paradisgudomarnas närvaro omsluter hela storuniversum och sveper runt evighetens cirkel, är var och en av de Sju Härskarandarnas inflytande begränsat till ett enda superuniversum. Det finns en klar segregering av energi och en åtskillnad av styrkeströmkretsar mellan var och en av de sju superskapelserna; därför måste individualiserade kontrollmetoder användas.

29:4.4 (324.6) De Ledande Fysiska Övervakarna är direkta efterkommande till de Suprema Styrkecentren och inkluderar följande:

- 29:4.5 (324.7) 1. Biträdande Styrkeledare.
- 29:4.6 (324.8) 2. Mekaniska Övervakare.
- 29:4.7 (324.9) 3. Energiomformare.
- 29:4.8 (325.1) 4. Energiöverförare.

29:4.9 (325.2) 5. Första gradens Förenare.

29:4.10 (325.3) 6. Andra gradens Åtskiljare.

29:4.11 (325.4) 7. Frandalankerna och Kronoldekerna.

29:4.12 (325.5) Inte alla av dessa klasser är personer i den bemärkelsen att de skulle ha en individuell förmåga att välja. I synnerhet de fyra sistnämnda förefaller att vara helt automatiska och mekaniska i responsen på impulserna från sina överordnade och i reaktionen på existerande energiförhållanden. Men fastän denna respons förefaller helt mekanistisk är den det inte; de kan förefalla att vara automater, men de uppvisar alla den särskiljande förståndsfunctionen.

29:4.13 (325.6) Personlighet hör inte nödvändigtvis sinnet till. Sinnet kan tänka även då det saknar all förmåga att välja, såsom i talrika av de lägre typerna av djur och i vissa av dessa underordnade fysiska övervakare. Många av dessa mera automatiska regulatorer av fysisk styrka är inte personer i någon som helst betydelse av termen. De är inte försedda med vilja och förmåga till självständiga beslut, utan de är helt underordnade den mekaniska fulländning som har planerats för de uppgifter som de tilldelats. Trots detta är de alla högt intelligenta varelser.

29:4.14 (325.7) De fysiska övervakarna är i huvudsak sysselsatta med att justera basenergier som är oupptäckta på Urantia. Dessa okända energier är mycket väsentliga för det interplanetariska transportsystemet och för vissa kommunikationstekniker. När vi lägger ut energilinjer för att överföra motsvarigheten till ljud eller för att förmedla synintryck, används dessa oupptäckta former av energi av de levande fysiska övervakarna och deras medarbetare. Dessa

samma energier används också ibland av mellanvarelserna i deras rutinarbete.

29:4.15 (325.8) 1. *Biträdande Styrkeledare*. Dessa underbart effektiva varelser är betrodda med att förordna och utsända alla klasser av Ledande Fysiska Övervakare i enlighet med de ständigt skiftande behoven i världarnas ständigt föränderliga energistatus. Stora reserver av de fysiska övervakarna upprätthålls i de mindre sektorernas högkvartersvärldar, och från dessa koncentrationspunkter sänds de från tid till annan av de biträdande styrkeledarna till högkvarteren i universerna, konstellationerna och systemen samt till de enskilda planeterna. När de fysiska övervakarna på detta sätt har förordnats är de provisoriskt underställda ordergivningen från de medlande kommissionernas gudomliga verkställare, men i övrigt är de endast ansvariga inför sina biträdande ledare och inför de Suprema Styrkecentren.

29:4.16 (325.9) Tre miljoner biträdande styrkeledare är anvisade till var och en av de mindre sektorerna i Orvonton, vilket gör en total kvot om tre miljarder av dessa förvånansvärt mångsidiga varelser i varje superuniversum. Deras egna reserver upprätthålls i dessa samma mindre sektors världar, där de också tjänar som instruktörer för alla som studerar vetenskaperna om förfarandena vid intelligent övervakning och omformning av energi.

29:4.17 (325.10) Dessa ledare alternerar mellan perioder av verkställande tjänst i de mindre sektorerna och lika långa perioder av inspektionstjänst i rymdens världar. Åtminstone en verksam inspektor är alltid närvarande i varje lokalsystem och upprätthåller sitt

högkvarter på dess huvudstadssfär. De håller hela den väldiga, levande energianhopningen harmoniskt synkroniserad.

29:4.18 (325.11) 2. *Mekaniska Övervakare*. Dessa är utomordentligt mångsidiga och mobila assistenter till de biträdande styrkeledarna. Biljoner och åter biljoner av dem är förordnade i Ensa, er mindre sektor. Dessa varelser kallas mekaniska övervakare emedan de så fullständigt domineras av sina överordnade, så helt är underkastade de biträdande styrkeledarnas vilja. Icke desto mindre är de själva mycket intelligenta, och fastän deras arbete är mekaniskt och prosaiskt till sin natur utförs det skickligt.

29:4.19 (326.1) Av alla de Ledande Fysiska Övervakare som har förordnats till de bebodda världarna, är de mekaniska övervakarna de ojämförligt mest kraftfulla. Då de är utrustade med en större levande källa av antigravitation än alla andra varelser har varje övervakare ett gravitationsmotstånd som uppnås endast av enorma sfärer när de roterar med enorm hastighet. Tio av dessa övervakare är nu stationerade på Urantia, och en av deras viktigaste planetariska aktiviteter är att underlätta avfärden för serafiska transporter. När de fungerar i den bemärkelsen verkar alla tio mekaniska övervakare tillsammans, medan ett batteri av ett tusen energiöverförare ger begynnelsefarten för den serafiska avfärden.

29:4.20 (326.2) De mekaniska övervakarna har förmågan att rikta energiflödet och underlätta dess koncentration till strömmar eller strömkretsar för specialiserad användning. Dessa mäktiga varelser har mycket att göra med segregeringen, riktandet och intensifieringen av de fysiska energierna och med utjämningen av trycket i de interplanetariska strömkretsarna. De är experter på att behandla

tjugoen av rymdens trettio fysiska energier, som utgör ett superuniversums energiladdning. De kan också åstadkomma mycket när det gäller behandlingen och kontrollen av sex av de nio subtilare formerna av fysisk energi. Genom att placera dessa övervakare i lämplig teknisk relation till varandra och till vissa av styrkecentren, blir det möjligt för de biträdande styrkeledarna att åstadkomma otroliga förändringar i styrkejustering och energikontroll.

29:4.21 (326.3) De Ledande Fysiska Övervakarna fungerar ofta i batterier om hundrade, tusende och rentav miljoner, och genom att variera sina positioner och formationer kan de åstadkomma energikontroll såväl kollektivt som individuellt. Allt efter behov kan de utöka och accelerera energins volym och rörelse eller hålla tillbaka, förtäta eller fördröja energiströmmarna. De påverkar omvandlingarna av energi och styrka ungefär så som så kallade katalytiska ämnen förstärker kemiska reaktioner. De fungerar på basis av sin inbyggda förmåga och i samarbete med de Suprema Styrkecentren.

29:4.22 (326.4) 3. *Energiomformarna*. Antalet av dessa varelser i ett superuniversum är otroligt. Enbart i Satania finns det nästan en miljon, och den vanliga kvoten för varje bebodd värld är ett hundra.

29:4.23 (326.5) Energiomformarna är de Sju Suprema Styrkeledarnas och de Sju Centerövervakarnas gemensamma skapelse. De är bland de mera personliga klasserna av fysiska övervakare, och när ingen biträdande styrkeledare är närvarande i en bebodd värld har omformarna kommandot. De är planetariska inspektörer av alla avgående serafiska transporter. Alla klasser av himmelskt liv kan utnyttja de mindre personliga klasserna av fysiska övervakare endast i

förbindelse med de mera personliga klasser som de biträdande ledarna och energiomformarna representerar.

29:4.24 (326.6) Dessa omformare är kraftfulla och effektiva levande omkopplare som kan sätta sig i läge för eller emot en given styrkedisposition eller -inriktning. De är också skickliga i sina strävanden att isolera planeterna från de kraftfulla energiströmmar som passerar mellan jättelika planet- och stjärngrannar. Deras energiomformande egenskaper gör dem högst användbara för den viktiga uppgiften att bibehålla universell energibalans eller styrkejämvikt. I den ena stunden ser de ut att konsumera eller lagra energi, i andra stunder förefaller de att utsöndra eller frigöra energi. Omformarna kan öka eller minska ”ackumulatorns” potential av levande och livlösa energier i sina respektive områden. Men de behandlar endast fysiska och semimateriella energier; de fungerar inte direkt inom livets domän, och de förändrar inte levande varelsers form.

29:4.25 (327.1) I vissa avseenden är energiomformarna de mest anmärkningsvärda och hemlighetsfulla av alla semimateriella levande varelser. De är på något okänt sätt fysiskt differentierade, och genom att variera sina förbindelseförhållanden kan de utöva en djupgående inverkan på den energi som går genom deras associerade närvaron. De fysiska världarnas tillstånd ser ut att genomgå en omvandling under deras skickliga behandling. *De kan förändra, och gör det också, den fysiska formen av rymdens energier.* Med hjälp av sina medövervakare kan de faktiskt förändra formen och potentialen i tjugosju av de trettio fysiska energier som ingår i superuniversumets styrkeladdning. Det faktum att tre av dessa energier ligger utanför

deras kontroll bevisar att de inte är det Okvalificerade Absolutets verktyg.

29:4.26 (327.2) De återstående fyra grupperna av Ledande Fysiska Övervakare är knappast personer enligt någon acceptabel definition av detta ord. Dessa överförare, förenare, åtskiljare och frandalanker är helt automatiska i sina reaktioner; ändå är de i varje mening intelligenta. Vi är mycket begränsade i vår kunskap om dessa underbara väsen emedan vi inte kan kommunicera med dem. De förefaller att förstå områdets språk, men de kan inte kommunicera med oss. De tycks att helt och fullt kunna ta emot våra meddelanden men det verkar som om de var helt maktlösa när det gäller att svara.

29:4.27 (327.3) 4. *Energiöverförare*. Dessa varelser fungerar huvudsakligen, men inte enbart, i inomplanetarisk bemärkelse. De är fantastiska förmedlare av energi, sådan den framträder i de enskilda världarna.

29:4.28 (327.4) När energi skall växlas in på en ny strömkrets placerar sig överförarna i ett led längs den önskade energivägen, och tack vare sin unika egenskap att kunna attrahera energi kan de faktiskt inducera ett ökat energiflöde i den önskade riktningen. Detta gör de alldeles lika ordagrant som vissa strömkretsar av metall riktar flödet av vissa former av elektrisk energi; och de är levande superledare för mer än hälften av de trettio formerna av fysisk energi.

29:4.29 (327.5) Överförarna formar skickliga förbindelser som är effektiva för att återställa avtagande strömmar av specialenergi som går från en planet till en annan och från en station till en annan på en enskild planet. De kan upptäcka strömmar som är alldeles för svaga

för att observeras av någon annan typs levande varelse, och de kan så förstärka dessa energier att det åtföljande meddelandet blir helt förståeligt. Deras tjänster är ovärderliga för mottagarna av informationsutsändningar.

29:4.30 (327.6) Energiöverförare kan fungera i förhållande till alla former av kommunicerbar förnimmelse; de kan göra en avlägsen scen ”synlig” så väl som ett avlägset ljud ”hörbart”. De tillhandahåller nödlinjerna för kommunikation i lokalsystemen och på de enskilda planeterna. Dessa tjänster måste praktiskt taget alla skapade varelser använda för kommunikation utanför de reguljärt etablerade strömkretsarna.

29:4.31 (327.7) Dessa varelser är tillsammans med energiomformarna oundgängliga för upprätthållande av de dödligas existens i de världar som har en utarmad atmosfär, och de är en integrerande del av livets teknik på planeter för varelser som inte andas.

29:4.32 (328.1) *5. Första gradens Förenare.* Dessa intressanta och ovärderliga väsen är mästerliga bevarare och väktare av energi. Något så som en växt lagrar solljus så lagrar dessa levande organismer energi under tider av överskott. De arbetar i jättelik skala och omvandlar rymdens energier till en fysisk form okänd på Urantia. De kan också föra dessa omvandlingar vidare till den punkt då det produceras några av den materiella tillvarons primitiva enheter. Dessa varelser verkar helt enkelt genom sin närvaro. De uttröttas eller uttöms inte av denna funktion; de verkar likt levande katalysatorer.

29:4.33 (328.2) Under perioder av energiunderskott är de berättigade att ge ut dessa ackumulerade energier. Men er kunskap om energi och materia är inte tillräckligt avancerad för att möjliggöra en redovisning

som förklarar tekniken i denna fas av deras arbete. De arbetar alltid i enlighet med de universella lagarna, och de behandlar och bearbetar atomer, elektroner och ultimatoner i stort sett så som ni handskas med reglerbar tryckning för att få samma alfabetiska symboler att berätta helt olika historier.

29:4.34 (328.3) Förenarna är den första gruppen av liv som uppträder på en materiell sfär som undergår organisering, och de kan fungera vid sådana fysiska temperaturer som ni skulle anse ytterst oförenliga med existensen av levande varelser. De representerar en klass av liv som helt enkelt ligger bortom gränsen för människans föreställningsförmåga. Tillsammans med sina medarbetare, åtskiljarna, är de de mest slavartade av alla förståndsvarelser.

29:4.35 (328.4) 6. *Andra gradens Åtskiljare*. Jämfört med första gradens förenare arbetar dessa varelser, som är försedda med en enorm antigravitationsförmåga, i motsatt riktning. Det finns aldrig någon risk att de speciella eller modifierade formerna av fysisk energi i de lokala världarna eller lokalsystemen skulle bli uttömda, ty dessa levande organisationer är utrustade med den unika förmågan att evolvera obegränsad tillgång på energi. De ombesörjer i huvudsak evolutionen av en form av energi, som knappt är känd på Urantia, ur en form av materia som är ännu mindre känd. De är sannerligen, rymdens alkemister och tidens underverksgörare. Men i alla de under de utför överträder de aldrig mandatet från den Kosmiska Supremateten.

29:4.36 (328.5) 7. *Frandalankerna*. Dessa varelser är gemensamt skapade av alla tre klasser av varelser för energikontroll:

kraftorganisatorerna av första och andra graden samt styrkeledarna. Frandalankerna är de talrikaste av alla Ledande Fysiska Övervakare; endast det antal som tjänstgör i Satania ligger bortom er numeriska uppfattning. De är stationerade i alla bebodda världar och är alltid knutna till de högre klasserna av fysiska övervakare. De tjänstgör omväxlande i centraluniversumet, i superuniverserna och i yttre rymdens domäner.

29:4.37 (328.6) Frandalankerna skapas i trettio divisioner, en för varje form av grundläggande universumkraft, och de fungerar uteslutande som levande och automatiska mätare av närvaro, tryck och hastighet. Dessa levande barometrar sysslar endast med den automatiska och ofelbara registreringen av tillståndet för alla former av kraft-energi. De är för det fysiska universum vad den vidsträckta återspeglingsmekanismen är för det sinnesmässiga universum. De frandalanker som förutom kvantitativ och kvalitativ energinärvaro registrerar tid kallas *kronoldeker*.

29:4.38 (328.7) Jag inser att frandalankerna är intelligenta, men jag kan inte klassificera dem som annat än levande maskiner. Nästan det enda sätt på vilket jag kan hjälpa er att förstå dessa levande mekanismer är att jämföra dem med era egna mekaniska apparater som fungerar med en precision och en noggrannhet som nästan verkar intelligent. Om ni vill föreställa er dessa varelser använd då er fantasi så långt att ni inser att vi i storuniversum faktiskt har intelligenta och *levande* mekanismer (väsen, entiteter) som kan utföra mera komplicerade uppgifter, involverande mera oerhört omfattande beräkningar, med ännu större känslighet och exakthet, rentav med slutlig precision.

5. De Ledande Kraftorganisatörerna

29:5.1 (329.1) Kraftorganisatörerna är bosatta i Paradiset, men de fungerar överallt i totaluniversum, särskilt inom den oorganiserade rymdens domäner. Dessa speciella varelser är varken skapare eller skapade, och de omfattar två stora tjänstedivisioner:

29:5.2 (329.2) 1. Första gradens Eventuerade Ledande Kraftorganisatörer.

29:5.3 (329.3) 2. Biträdande Transcendentala Ledande Kraftorganisatörer.

29:5.4 (329.4) Dessa två mäktiga klasser av urkraftens behandlare arbetar uteslutande under överinsyn av Totaluniversums Arkitekter, och i nuvarande tid fungerar de inte särskilt mycket inom storuniversums gränser.

29:5.5 (329.5) Första gradens Ledande Kraftorganisatörer behandlar det Okvalificerade Absolutets urtida eller grundläggande rymdkrafter; de är nebulosornas skapare. De är de levande igångsättarna av energicyklonerna i rymden och de tidiga organisatörerna och riktarna av dessa gigantiska manifestationer. Dessa kraftorganisatörer förvandlar *urkraft* (förenergi som inte reagerar på Paradisets direkta gravitation) till primär eller *maktenergi*, energi som omformas från det Okvalificerade Absolutets exklusiva grepp till Paradisöns gravitationsgrepp. De efterföljs därefter av de biträdande kraftorganisatörerna som fortsätter processen med förvandling av

energi från det primära till det sekundära eller
gravitationsenergistadiet.

29:5.6 (329.6) Då planerna för skapandet av ett lokaluniversum är färdiga, vilket tillkännages av en Skaparsons ankomst, ger de Biträdande Ledande Kraftorganisatörerna rum för de klasser av styrkeledare som verkar inom superuniversumet för ifrågavarande astronomiska område. Men om inga sådana planer finns fortsätter de biträdande kraftorganisatörerna på obestämd tid att sköta dessa materiella skapelser, såsom de även nu opererar i yttre rymden.

29:5.7 (329.7) De Ledande Kraftorganisatörerna motstår temperaturer och fungerar under fysiska förhållanden som vore outhärdliga till och med för de mångsidiga styrkecentren och fysiska övervakarna i Orvonton. De enda andra typer av uppenbarade varelser som kan fungera i dessa yttre rymdens riken är de Ensamma Budbärarna och de Inspirerade Treenighetsandarna.

29:5.8 (329.8) [Avfattat under beskydd av en Universell Censor bemyndigad av Dagarnas Forna i Uversa]

Urantiaboken

<< [Kapitel 29](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 31](#) >>

Kapitel 30

Personligheterna i storuniversum

30:0.1 (330.1) DE PERSONLIGHETER och andra än personliga väsen som nu tjänstgör i Paradiiset och i storuniversum utgör ett närapå gränslöst antal levande varelser. Redan antalet huvudklasser och -typer skulle få människans föreställningsförmåga att vackla, för att inte nämna de otaliga undertyperna och variationerna. Det är emellertid önskvärt att presentera någonting av två grundläggande klassifikationer av levande varelser: en antydning om den klassifikation som används i Paradiiset och en förkortning av personlighetsregistret i Uversa.

30:0.2 (330.2) Det är inte möjligt att formulera täckande och helt följdriktiga klassifikationer av personligheterna i storuniversum emedan *alla* grupper inte uppenbaras. Det skulle fordra talrika kapitel till för att täcka den tilläggsuppenbarelse som behövs för att systematiskt klassificera alla grupper. En sådan begreppsmässig expansion skulle knappast vara önskvärd då den skulle beröva de tänkande dödliga under de följande tusen åren på den stimulering till kreativ begrundan som dessa partiellt uppenbarade begrepp ger. Det är bäst att människan inte får för mycket uppenbarelse; det kväver fantasin.

1. Paradisets klassifikation av levande varelser

30:1.1 (330.3) Levande varelser klassificeras i Paradiset enligt medfött och uppnått förhållande till Paradisgudomarna. Under storsamlingarna i centraluniversumet och i superuniverserna grupperas de närvarande ofta enligt ursprung: de med treenigt ursprung eller som har uppnått Treenigheten, de med dubbelt ursprung och de med enkelt ursprung. Det är svårt att tolka paradisklassificeringen av levande varelser för det dödliga sinnet, men vi är befullmäktigade att framföra följande:

30:1.2 (330.4) I. *VARELSER MED TREENIGT URSPRUNG.*

Varelser skapade av alla tre Paradisgudomar, antingen tillsammans eller i egenskap av Treenigheten, samt de Treenigades Kårer, vilken

beteckning anger alla grupper av treenigade varelser: uppenbarade och ouppenbarade.

30:1.3 (330.5)	<i>A. De Suprema Andarna</i>
30:1.4 (330.6)	1. De Sju Härskarandarna.
30:1.5 (330.7)	2. De Sju Suprema Verkställarna.
30:1.6 (330.8)	3. De Sju Klasserna av Återspeglande Andar.
30:1.7 (330.9)	<i>B. Treenighetens Stationära Söner</i>
30:1.8 (330.10)	1. Suprematetens Treenigade Hemligheter.
30:1.9 (330.11)	2. Dagarnas Eviga.
30:1.10 (330.12)	3. Dagarnas Forna.
30:1.11 (330.13)	4. Dagarnas Fulländade.
30:1.12 (331.1)	5. Dagarnas Sentida.
30:1.13 (331.2)	6. Dagarnas Förenade.
30:1.14 (331.3)	7. Dagarnas Trogna.
30:1.15 (331.4)	8. Visdomens Fulländare.
30:1.16 (331.5)	9. Gudomliga Rådgivare.
30:1.17 (331.6)	10. Universella Censorer.
30:1.18 (331.7)	<i>C. Varelser med Treenighetsursprung och Treenigade Varelser</i>
30:1.19 (331.8)	1. Treenighetens Undervisande Söner.
30:1.20 (331.9)	2. Inspirerade Treenighetsandar.
30:1.21 (331.10)	3. Infödda Havoniter.
30:1.22 (331.11)	4. Paradisets Medborgare.
30:1.23 (331.12)	5. Uppenbarade Varelser med Treenighetsursprung.

30:1.24 (331.13) 6. Ouppenbarade av Gudomen Treenigade Varelser.

30:1.25 (331.14) 7. Uppnåelsens Treenigade Söner.

30:1.26 (331.15) 8. Utväljningens Treenigade Söner.

30:1.27 (331.16) 9. Fulländningens Treenigade Söner.

30:1.28 (331.17) 10. Av de Skapade Treenigade Söner.

30:1.29 (331.18) II. *VARELSER MED DUBBELT URSPRUNG*. De med ursprung i vilka som helst två av Paradisgudomarna eller annars skapade av vilka som helst två varelser med direkt eller indirekt härstamning från Paradisgudomarna.

30:1.30 (331.19) A. *De Nedstigande Klasserna*.

30:1.31 (331.20) 1. Skaparsönerna.

30:1.32 (331.21) 2. Administratörsönerna.

30:1.33 (331.22) 3. De Klara Morgonstjärnorna.

30:1.34 (331.23) 4. Fader-Melkisedekarna.

30:1.35 (331.24) 5. Melkisedekarna.

30:1.36 (331.25) 6. Vorondadekarna.

30:1.37 (331.26) 7. Lanonandekarna.

30:1.38 (331.27) 8. De Lysande Aftonstjärnorna.

30:1.39 (331.28) 9. Ärkeänglarna.

30:1.40 (331.29) 10. Livsbärarna.

30:1.41 (331.30) 11. De Ouppenbarade Universummedhjälparna.

30:1.42 (331.31) 12. Guds Ouppenbarade Söner.

30:1.43 (331.32) B. *De Stationära Klasserna*

30:1.44 (331.33) 1. Abandonterna.

30:1.45 (331.34) 2. Susatia.

- 30:1.46 (331.35) 3. Univitatia.
30:1.47 (331.36) 4. Spironga.
30:1.48 (331.37) 5. De Ouppenbarade Varelserna med Dubbelt
Ursprung

- 30:1.49 (331.38) *C. De Uppstigande Klasserna*
30:1.50 (331.39) 1. De Riktarfusionerade Dödliga.
30:1.51 (331.40) 2. De Sonfusionerade Dödliga.
30:1.52 (331.41) 3. De Andefusionerade Dödliga.
30:1.53 (331.42) 4. De Omvandlade Mellanvarelserna.
30:1.54 (331.43) 5. De Ouppenbarade Uppstigna.

30:1.55 (332.1) III. *VARELSER MED ENKELT URSPRUNG*. De med
ursprung i en av Paradisgudomarna eller annars skapade av en enda
varelse med direkt eller indirekt härstamning från Paradisgudomarna.

- 30:1.56 (332.2) *A. De Suprema Andarna*
30:1.57 (332.3) 1. Gravitationsbudbärarna.
30:1.58 (332.4) 2. Havonakretsarnas Sju Andar.
30:1.59 (332.5) 3. Havonakretsarnas Tolvfaldiga Biträden.
30:1.60 (332.6) 4. Återspeglingsmedhjälparna.
30:1.61 (332.7) 5. Universernas Moderandar.
30:1.62 (332.8) 6. De Sjufaldiga Biträdande Sinnesandarna.
30:1.63 (332.9) 7. De Ouppenbarade Varelserna med
Gudomsursprung.

- 30:1.64 (332.10) *B. De Uppstigande Klasserna*
30:1.65 (332.11) 1. Personaliserade Riktare.
30:1.66 (332.12) 2. Uppstigande Materiella Söner.

- 30:1.67 (332.13) 3. Evolutionära Serafer.
30:1.68 (332.14) 4. Evolutionära Keruber.
30:1.69 (332.15) 5. Ouppenbarade Uppstigare.

30:1.70 (332.16) C. *Den Oändlige Andens Familj*

- 30:1.71 (332.17) 1. De Ensamma Budbärarna.
30:1.72 (332.18) 2. Universernas Strömkretsövervakare.
30:1.73 (332.19) 3. Folkräkningsledarna.
30:1.74 (332.20) 4. Den Oändlige Andens Personliga Biträden.
30:1.75 (332.21) 5. De Biträdande Inspektörerna.
30:1.76 (332.22) 6. De Förordnade Vakterna.
30:1.77 (332.23) 7. De Graduerades Guider.
30:1.78 (332.24) 8. Havonaservitalerna.
30:1.79 (332.25) 9. De Universella Medlarna.
30:1.80 (332.26) 10. Morontiaföljeslagarna.
30:1.81 (332.27) 11. Supernaferna.
30:1.82 (332.28) 12. Sekonaferna.
30:1.83 (332.29) 13. Tertiaferna.
30:1.84 (332.30) 14. Omniaferna.
30:1.85 (332.31) 15. Seraferna.
30:1.86 (332.32) 16. Keruberna och Sanoberna.
30:1.87 (332.33) 17. De Ouppenbarade Varelserna med
Andeursprung.
30:1.88 (332.34) 18. De Sju Suprema Styrkeledarna.
30:1.89 (332.35) 19. De Suprema Styrkecentren.
30:1.90 (332.36) 20. De Ledande Fysiska Övervakarna.
30:1.91 (332.37) 21. Morontiastyrkans Övervakare.

30:1.92 (332.38) IV. *EVENTUERADE TRANSCENDENTALA*

VARELSER. Det finns i Paradiset en väldig skara transcendentala varelser vilkas ursprung vanligen inte avslöjas för universerna i tid och rymd förrän de är stadgade i ljus och liv. Dessa Transcendentaler är varken skapare eller skapade; de är gudomlighetens, ultimatetens och evighetens *eventuerade* barn. Dessa ”eventuerare” är varken finita eller infinita — de är *absonita*; och absonitheten är varken infinitet eller absoluthet.

30:1.93 (333.1) Dessa oskapade icke-skapare är ständigt lojala mot Paradistreenigheten och lydiga mot den Ultimate. De existerar på personlighetsaktivitetens fyra ultimata nivåer, och de tjänstgör på absonithetens sju nivåer i tolv stora divisioner bestående av ett tusen större arbetsgrupper om sju klasser var. Dessa eventuerade varelser inkluderar följande klasser:

30:1.94 (333.2) 1. Totaluniversums Arkitekter.

30:1.95 (333.3) 2. Transcendentala Upptecknare.

30:1.96 (333.4) 3. Andra Transcendentaler.

30:1.97 (333.5) 4. Första gradens Eventuerade Ledande Kraftorganisatörer.

30:1.98 (333.6) 5. Biträdande Transcendentala Ledande Kraftorganisatörer.

30:1.99 (333.7) Gud, i egenskap av en superperson, eventuerar; Gud, i egenskap af person, skapar; Gud, i egenskap aven förperson, fragmenterar; och ett sådant Riktarfragment av honom själv evolverar andesjälén ovanpå det materiella och dödliga sinnet enligt personlighetens frivilliga val och vilken har utgivits till en sådan dödlig varelse genom Guds föräldrahandling i egenskap av en Fader.

30:1.100 (333.8) V. *GUDOMENS FRAGMENTERADE VÄSEN*. Denna klass av levande existens med ursprung i den Universelle Fadern exemplifieras bäst av Tankeriktarna, fastän dessa väsen på intet sätt är de enda fragmenteringarna av det Första Ursprungets och Centrets förpersonliga verklighet. De andra än Riktarfragmentens funktioner är mångahanda och föga kända. Fusion med en Riktare eller med ett annat sådant fragment gör den skapade till en *Faderfusionerad varelse*.

30:1.101 (333.9) Fragmenteringarna av det Tredje Ursprungets och Centrets för-sinnesande bör i detta sammanhang noteras, ehuru de knappast kan jämföras med Fadersfragmenten. Sådana fragment skiljer sig enormt från Riktarna; de vistas inte som sådana i Spiritington; inte heller färdas de som sådana längs sinnesgravitationens strömkretsar; de bebor inte heller de dödliga varelserna under det jordiska livet. De är inte förpersonliga i den mening som Riktarna, men sådana fragment av för-sinnesande utges till vissa överlevande dödliga, och fusion med dem gör dessa till *Andefusionerade dödliga* till åtskillnad från Riktarfusionerade dödliga.

30:1.102 (333.10) Ännu svårare att beskriva är en Skaparsons individualiserade ande; förening med denna gör den skapade varelsen till en *med Sonen fusionerad dödlig*. Och det finns ytterligare andra fragmenteringar av Gudomen.

30:1.103 (333.11) VI. *ÖVERPERSONLIGA VARELSER*. Det finns en väldig skara andra än personliga varelser, som är av gudomligt ursprung och som tjänar på mångahanda sätt i universernas universum. Vissa av dessa varelser är bosatta i Sonens paradisvärldar;

andra, såsom den Evige Sonens överpersonliga representanter, påträffas annanstans. Till största delen nämns de inte i dessa berättelser, och det vore helt fåfängt att försöka beskriva dem för *personliga* varelser.

30:1.104 (333.12) VII. *OKLASSIFICERADE OCH OUPPENBARADE KLASSER*. Under innevarande universumtidsålder är det inte möjligt att placera alla varelser, personliga eller andra, inom klassifikationer som gäller den nuvarande universumtidsåldern; inte heller har alla sådana kategorier uppenbarats i dessa berättelser; därför har talrika klasser utelämnats från dessa listor. Beakta följande:

30:1.105 (333.13) Universumbestämmelsens Fullbordare.

30:1.106 (333.14) Den Ultimates Kvalificerade Ställföreträdare.

30:1.107 (334.1) Den Supremes Okvalificerade Övervakare.

30:1.108 (334.2) Dagarnas Fornas Ouppenbarade Skapande Representanter.

30:1.109 (334.3) Majeston i Paradiset.

30:1.110 (334.4) Majestons Icke-Namngivna Förbindelsepersonligheter för Återspeglning.

30:1.111 (334.5) Midsonitklasserna i lokaluniverserna.

30:1.112 (334.6) Ingen speciell betydelse behöver fästas vid att dessa klasser listas tillsammans, förutom att ingen av dem uppträder i paradisklassifikationen så som den nu här har uppenbarats. Dessa är de få oklassificerade; det återstår för er att lära er om de ouppenbarade många.

30:1.113 (334.7) Det finns andar: andeväsen, andenärvaron, personliga andar, förpersonliga andar, överpersonliga andar, andeexistenser,

andepersonligheter — men varken de dödligas språk eller de dödligas intellekt når upp till detta. Vi kan emellertid konstatera att det inte finns några personligheter som är ”endast sinne”; inget väsen har personlighet om det inte har fått den av Gud, som är ande. Inget sinnesväsen som inte är associerat med antingen andlig eller fysisk energi är en personlighet. Men i samma mening som det finns andepersonligheter som har sinne finns det sinnespersonligheter som har ande. Majeston och hans medarbetare är ganska bra illustrationer av sinnesdominerade varelser, men det finns bättre illustrationer av denna typ av personlighet som är okänd för er. Det finns rentav hela ouppenbarade klasser av sådana *sinnespersonligheter*, men de är alltid andeassocierade. Vissa andra ouppenbarade skapade varelser är vad som kunde kallas *den sinnesmässiga och fysiska energins personligheter*. Denna typ av varelse reagerar inte på andegravitationen men är icke desto mindre en sann personlighet — den är inom Faderns strömkrets.

30:1.114 (334.8) Dessa kapitel påbörjar inte ens — kan inte påbörja — uttömmandet av berättelsen om de levande skapade varelserna, skaparna, de eventuerade varelserna och ännu på annat sätt existerande varelserna som lever och dyrkar och tjänar i de vimlande universerna i tiden och i centraluniversumet i evigheten. Ni dödliga är personer; därför kan vi beskriva varelser som är *personaliserade*, men hur skulle en *absonitiserad* varelse någonsin kunna förklaras för er?

2. Personlighetsregistret i Uversa

30:2.1 (334.9) Den gudomliga familjen av levande varelser är registrerad i Uversa i sju stora divisioner:

- 30:2.2 (334.10) 1. Paradisgudomarna.
- 30:2.3 (334.11) 2. De Suprema Andarna.
- 30:2.4 (334.12) 3. Varelserna med Treenighetsursprung.
- 30:2.5 (334.13) 4. Guds Söner.
- 30:2.6 (334.14) 5. Den Oändlige Andens Personligheter.
- 30:2.7 (334.15) 6. Styrkeledarna i Universum.
- 30:2.8 (334.16) 7. De Permanenta Medborgarnas Kår.

30:2.9 (334.17) Dessa grupper av viljevarelser är indelade i talrika klasser och mindre undergrupper. Presentationen av klassificeringen av storuniversums personligheter tar emellertid i huvudsak fasta på ett framförande av de klasser av förståndsvarelser som har uppenbarats i dessa berättelser, av vilka de dödliga möter de flesta som en del av sin uppstigningserfarenhet under den progressiva uppstigningen till Paradiset. De följande katalogiseringarna upptar inte de omfattande klasser av universumvarelser som är sysselsatta i sitt arbete utanför uppstigningsplanen för de dödliga.

30:2.10 (335.1) I. *PARADISGUDOMARNA*

- 30:2.11 (335.2) 1. Den Universelle Fadern.
- 30:2.12 (335.3) 2. Den Evige Sonen.
- 30:2.13 (335.4) 3. Den Oändlige Anden.

30:2.14 (335.5) II. *DE SUPREMA ANDARNA*

- 30:2.15 (335.6) 1. De Sju Härskarandarna.
- 30:2.16 (335.7) 2. De Sju Suprema Verkställarna.

- 30:2.17 (335.8) 3. De Sju Grupperna av Återspeglande Andar.
30:2.18 (335.9) 4. Återspeglingsmedhjälparna.
30:2.19 (335.10) 5. Kretsarnas Sju Andar.
30:2.20 (335.11) 6. Lokaluniversernas Skapande Andar.
30:2.21 (335.12) 7. De Biträdande Sinnesandarna.

30:2.22 (335.13) III. *VARELSERNA MED TREENIGHETSURSPRUNG*

- 30:2.23 (335.14) 1. Suprematetens Treenigade Hemligheter
30:2.24 (335.15) 2. Dagarnas Eviga.
30:2.25 (335.16) 3. Dagarnas Forna.
30:2.26 (335.17) 4. Dagarnas Fulländade.
30:2.27 (335.18) 5. Dagarnas Sentida.
30:2.28 (335.19) 6. Dagarnas Förenande.
30:2.29 (335.20) 7. Dagarnas Trogna.
30:2.30 (335.21) 8. Treenighetens Undervisande Söner.
30:2.31 (335.22) 9. Vidsomens Fulländare.
30:2.32 (335.23) 10. De Gudomliga Rådgivarna.
30:2.33 (335.24) 11. De Universella Censorerna.
30:2.34 (335.25) 12. De Inspirerade Treenighetsandarna.
30:2.35 (335.26) 13. De Infödda Havoniterna.
30:2.36 (335.27) 14. Paradismedborgarna.

30:2.37 (335.28) IV. *GUDS SÖNER*

30:2.38 (335.29) A. *Nedstigande Söner*

- 30:2.39 (335.30) 1. Skaparsönerna — Mikaelerna.
30:2.40 (335.31) 2. Administratörsönerna — Avonalerna.
30:2.41 (335.32) 3. Treenighetens Undervisande Söner —
Daynalerna.

- 30:2.42 (335.33) 4. Melkisedeksönerna.
- 30:2.43 (335.34) 5. Vorondadeksönerna.
- 30:2.44 (335.35) 6. Lanonandeksönerna.
- 30:2.45 (335.36) 7. Livbärarsönerna.

30:2.46 (335.37) *B. Uppstigande Söner*

- 30:2.47 (335.38) 1. De Faderfusionerade Dödliga.
- 30:2.48 (335.39) 2. De Sonfusionerade Dödliga.
- 30:2.49 (335.40) 3. De Andefusionerade Dödliga.
- 30:2.50 (335.41) 4. De Evolutionära Seraferna.
- 30:2.51 (335.42) 5. De Uppstigande Materiella Sönerna.
- 30:2.52 (335.43) 6. De Omvandlade Mellanvarelserna.
- 30:2.53 (335.44) 7. De Personaliserade Riktarna.

30:2.54 (336.1) *C. Treenigade Söner*

- 30:2.55 (336.2) 1. De Mäktiga Budbärarna.
- 30:2.56 (336.3) 2. De med Stor Auktoritet.
- 30:2.57 (336.4) 3. De utan Namn och Nummer.
- 30:2.58 (336.5) 4. De Treenigade Väktarna.
- 30:2.59 (336.6) 5. De Treenigade Ambassadörerna.
- 30:2.60 (336.7) 6. De Himmelska Beskyddarna.
- 30:2.61 (336.8) 7. De Höga Sönernas Assistenten.
- 30:2.62 (336.9) 8. De Av de Uppstigna Treenigade Sönerna.
- 30:2.63 (336.10) 9. De Av Paradis-Havonabor Treenigade Sönerna.
- 30:2.64 (336.11) 10. Ödesbestämmelsens Treenigade Söner.

30:2.65 (336.12) *V. DEN OÄNDLIGE ANDENS PERSONLIGHETER*

- 30:2.66 (336.13) *A. Den Oändlige Andens Högre Personligheter*
- 30:2.67 (336.14) 1. De Ensamma Budbärarna.
- 30:2.68 (336.15) 2. Universernas Strömkretsövervakare.
- 30:2.69 (336.16) 3. Folkräkningsledarna.
- 30:2.70 (336.17) 4. Den Oändlige Andens Personliga Biträden.
- 30:2.71 (336.18) 5. De Biträdande Inspektörerna.
- 30:2.72 (336.19) 6. De Förordnade Vakterna.
- 30:2.73 (336.20) 7. De Graduerades Guider.
- 30:2.74 (336.21) *B. Rymdens Budbärarskaror*
- 30:2.75 (336.22) 1. Havonaservitalerna.
- 30:2.76 (336.23) 2. De Universella Medlarna.
- 30:2.77 (336.24) 3. De Tekniska Rådgivarna.
- 30:2.78 (336.25) 4. Våktarna av Paradisets Register.
- 30:2.79 (336.26) 5. De Himmelska Upptecknarna.
- 30:2.80 (336.27) 6. Morontiaföljeslagarna.
- 30:2.81 (336.28) 7. Paradisföljeslagarna.
- 30:2.82 (336.29) *C. De Omvårdande Andarna*
- 30:2.83 (336.30) 1. Supernaferna.
- 30:2.84 (336.31) 2. Sekonaferna.
- 30:2.85 (336.32) 3. Tertiaferna.
- 30:2.86 (336.33) 4. Omniaferna.
- 30:2.87 (336.34) 5. Seraferna.
- 30:2.88 (336.35) 6. Keruberna och Sanoberna.
- 30:2.89 (336.36) 7. Mellanvarelserna.

30:2.90 (336.37) *VI. STYRKELEDARNA I UNIVERSUM*

30:2.91 (336.38)	<i>A. De Sju Suprema Styrkeledarna</i>
30:2.92 (336.39)	<i>B. Suprema Styrkecentrer</i>
30:2.93 (336.40)	1. De Suprema Centerövervakarna.
30:2.94 (336.41)	2. Havonacentrerna.
30:2.95 (336.42)	3. Superuniversumcentrerna.
30:2.96 (336.43)	4. Lokaluniversers Centrer.
30:2.97 (336.44)	5. Konstellationscentrerna.
30:2.98 (336.45)	6. Systemcentrerna.
30:2.99 (336.46)	7. De Oklassificerade Centrerna.
30:2.100 (337.1)	<i>C. Ledande Fysiska Övervakare</i>
30:2.101 (337.2)	1. De Biträdande Styrkeledarna.
30:2.102 (337.3)	2. De Mekaniska Övervakarna.
30:2.103 (337.4)	3. Energiomformarna.
30:2.104 (337.5)	4. Energiöverförarna.
30:2.105 (337.6)	5. Första gradens Förenare.
30:2.106 (337.7)	6. Andra gradens Åtskiljare.
30:2.107 (337.8)	7. Frandalankerna och Kronoldekerna.
30:2.108 (337.9)	<i>D. Morontiastyrkans Övervakare</i>
30:2.109 (337.10)	1. Strömkretsregulatorerna.
30:2.110 (337.11)	2. Systemkoordinatorerna.
30:2.111 (337.12)	3. De Planetariska Väktarna.
30:2.112 (337.13)	4. De Kombinerade Övervakarna.
30:2.113 (337.14)	5. Förbindelsestabilisatorerna.
30:2.114 (337.15)	6. De Utväljande Sorterarna.
30:2.115 (337.16)	7. De Biträdande Registratorerna.

30:2.116 (337.17) VII. *DE PERMANENTA MEDBORGARNAS KÅRER*

30:2.117 (337.18) 1. De Planetariska Mellanvarelserna.

30:2.118 (337.19) 2. Systemens Adamiska Söner.

30:2.119 (337.20) 3. Konstellationernas Univitatia.

30:2.120 (337.21) 4. Lokaluniversernas Susatia.

30:2.121 (337.22) 5. Lokaluniversernas Andefusionerade

Dödliga.

30:2.122 (337.23) 6. Superuniversernas Abandonter.

30:2.123 (337.24) 7. Superuniversernas Sonfusionerade Dödliga.

30:2.124 (337.25) 8. De Infödda Havoniterna.

30:2.125 (337.26) 9. De Infödda på Andens Sfärer i Paradiset.

30:2.126 (337.27) 10. De Infödda på Faderns Sfärer i Paradiset.

30:2.127 (337.28) 11. De Skapade Medborgarna i Paradiset.

30:2.128 (337.29) 12. De Riktارفusionerade Dödliga

Medborgarna i Paradiset.

30:2.129 (337.30) Detta är den verksamma klassificeringen av universernas personligheter, så som de är registrerade i högkvartersvärlden i Uversa.

30:2.130 (337.31) *SAMMANSATTA PERSONLIGHETSGRUPPER. I*

Uversa finns ytterligare talrika grupper av förståndsvarelser registrerade, varelser som också är nära relaterade till storuniversums organisation och administration. Bland dessa klasser finns följande tre sammansatta grupper av personligheter:

30:2.131 (337.32) A. *Finalitkåren i Paradiset*

30:2.132 (337.33) 1. De Dödligas Finalitkår.

30:2.133 (337.34) 2. Paradisets Finalitkår.

30:2.134 (337.35)	3. De Treenigades Finalitkår.
30:2.135 (337.36)	4. De Gemensamt Treenigades Finalitkår.
30:2.136 (337.37)	5. Havonafinaliternas Kår.
30:2.137 (337.38)	6. De Transcendentala Finaliternas Kår.
30:2.138 (337.39)	7. Kåren för de Ouppenbarade Bestämmelsens Söner.

30:2.139 (337.40) De Dödligas Finalitkår behandlas i det nästföljande och slutliga kapitlet i denna serie.

30:2.140 (338.1)	B. <i>Universumbiträderna</i>
30:2.141 (338.2)	1. Klara Morgonstjärnorna.
30:2.142 (338.3)	2. Lysande Aftonstjärnorna.
30:2.143 (338.4)	3. Ärkeänglarna.
30:2.144 (338.5)	4. De Allra Högstas Assistenten.
30:2.145 (338.6)	5. De Höga Kommissionärerna.
30:2.146 (338.7)	6. De Himmelska Översynarna.
30:2.147 (338.8)	7. Mansonivärldens Lärare.

30:2.148 (338.9) Både i lokaluniversernas och i superuniversernas alla högkvartersvärldar tar man emot dessa varelser som är engagerade i specifika uppdrag för Skaparsönerna, lokaluniversernas härskare. Vi välkomnar dessa *Universumbiträden* i Uversa, men vi har ingen bestämmanderätt över dem. Dessa emissarier utför sitt arbete och gör sina observationer med behörighet av Skaparsönerna. Deras aktiviteter beskrivs mera ingående i berättelsen om ert lokaluniversum.

30:2.149 (338.10)	C. <i>De Sju Goodwillkolonierna</i>

30:2.150 (338.11)	1. Stjärnforskarna.
30:2.151 (338.12)	2. De Himmelska Artisanerna.
30:2.152 (338.13)	3. Omväxlingsledarna.
30:2.153 (338.14)	4. Fortbildningsinstruktörerna.
30:2.154 (338.15)	5. De Olika Reservkårena.
30:2.155 (338.16)	6. Gäststuderandena.
30:2.156 (338.17)	7. De Uppstigande Pilgrimerna.

30:2.157 (338.18) Dessa sju grupper av varelser förekommer sålunda organiserade och styrda i alla högkvartersvärldar från lokalsystemen upp till superuniversernas huvudstäder, i synnerhet i de senare. Huvudstäderna i de sju superuniverserna är mötesplatser för nästan alla klasser och grupper av förståndsvarelser. Med undantag för talrika grupper av Paradis-Havonabor kan man där observera och studera viljevarelser från varje fas av existens.

3. Goodwillkolonierna

30:3.1 (338.19) De sju goodwillkolonierna vistas på de arkitektoniska sfärerna under en längre eller kortare tid medan de ägnar sig åt att främja sina uppdrag och utföra sina speciella uppgifter. Deras arbete kan beskrivas som följer:

30:3.2 (338.20) 1. *Stjärnforskarna*, de himmelska astronomerna, väljer att arbeta på sfärer som Uversa emedan sådana speciellt konstruerade världar är ovanligt gynnsamma för deras observationer och beräkningar. Uversa är gynnsamt belägen för denna kolonis

arbete, inte endast på grund av sitt centrala läge, utan även för att det inte i närheten finns några jättelika levande eller döda solar att störa energiströmmarna. Dessa forskare är på intet sätt organiskt förbundna med superuniversumets angelägenheter; de är enbart gäster.

30:3.3 (338.21) Den astronomiska kolonin i Uversa består av individer från många närbelägna sfärer, från centraluniversumet och även från Norlatiadek. Varje varelse i varje värld i varje system i varje universum kan bli stjärnforskare, kan sträva efter att upptas i någon kår av himmelska astronomer. De enda fordringarna är: fortsatt liv och tillräckligt med kunskap om världarna i rymden, i synnerhet de fysiska lagarna om deras evolution och övervakning. Det fordras inte att stjärnforskarna skulle tjäna för evigt i denna kår, men ingen som har antagits till denna grupp får avgå inom ett tusen år enligt tideräkningen i Uversa.

30:3.4 (339.1) Stjärnobservatörernas koloni i Uversa uppgår nu till ett antal om över en miljon. Dessa astronomer kommer och går, fastän en del stannar för ganska långa perioder. De utför sitt arbete med hjälp av en mängd mekaniska instrument och fysiska apparater; de får också stor hjälp av de Ensamma Budbärarna och andra andeutforskare. Dessa himmelska astronomer utnyttjar ständigt de levande energiomformarna och -överförarna så väl som de återspeglande personligheterna i sitt arbete med att studera stjärnorna och kartlägga rymden. De studerar alla former och faser av rymdmaterial och energimanifestationer, och de är alldeles lika intresserade av kraftens funktion som av stjärnfenomen; ingenting i hela rymden undgår deras undersökande.

30:3.5 (339.2) Liknande kolonier av astronomer finns såväl i högkvartersvärldarna i superuniversernas sektorer som i de arkitektoniska huvudstäderna i lokaluniverserna och deras administrativa underavdelningar. Kunskapen är inte medfödd, med undantag av i Paradiset; förståelsen av det fysiska världsalltet är till stor del beroende av observationer och forskning.

30:3.6 (339.3) 2. *De himmelska artisanerna* tjänar överallt i de sju superuniverserna. De uppstigande dödliga får sin första kontakt med dessa grupper under morontiaskedet i lokaluniversumet och i samband därmed diskuteras dessa artisaner mera ingående.

30:3.7 (339.4) 3. *Omväxlingsledarna* är befrämjare av avslappning och humor — återvändande till minnen från det förgångna. Deras tjänst har stor betydelse för det praktiska genomförandet av uppstigningsplanen för de dödligas framskridande, i synnerhet under de tidigare faserna av morontiaövergång och andeerfarenhet. Berättelsen om dem hör till skildringen av de dödligas levnadsbana i lokaluniversumet.

30:3.8 (339.5) 4. *Fortbildningsinstruktörerna*. Den nästföljande högre residensvärlden i uppstigningslivsskedet upprätthåller alltid en stor kår av lärare i världen strax nedanför, ett slags förberedande skola för de framåtskridande invånarna på den sfären; detta är en fas i uppstigningsplanen då tidens pilgrimer avancerar. Dessa skolor, deras undervisnings- och examinationsmetoder, är helt olika allt det som ni försöker utföra på Urantia.

30:3.9 (339.6) Hela uppstigningsplanen för de dödligas framåtskridande karaktärisera av förfarandet att ge vidare till andra

varelser ny sanning och erfarenhet så snart man har förvärvat den. Ni arbetar er igenom den långa utbildningen för att uppnå Paradiset genom att tjäna som lärare för de elever som kommer genast efter er på framåtskridandets skala.

30:3.10 (339.7) 5. *De olika reservkåreerna.* Omfattande reserver av varelser som inte står under vår direkta överinsyn samlas i Uversa till reservkårskolonin. Det finns sjuttio primära divisioner i denna koloni i Uversa, och det är en allmänbildande utbildning att få tillåtelse att vistas en period med dessa anmärkningsvärda personligheter. Liknande allmänna reserver upprätthålls i Salvington och i andra universumhuvudstäder; de sänds ut till aktiv tjänst på begäran av sina respektive gruppledare.

30:3.11 (339.8) 6. *Gäststuderande.* Från hela universum flyter det en ständig ström av himmelska besökare genom de olika högkvartersvärldarna. Som individer och som klasser dessa olika typer av varelser flockas till oss som observatörer, utbyteselever och praktikanter. I Uversa finns det för närvarande över en miljard personer i denna goodwillkoloni. En del av dessa besökare stannar kanske en dag, andra kanske ett år, beroende på arten av deras uppdrag. Denna koloni består av nästan varje klass av universumvarelser förutom Skaparpersonligheter och morontiadödliga.

30:3.12 (340.1) De morontiadödliga är gäststuderande endast inom lokaluniversumet där de har sitt ursprung. De kan göra besök inom hela superuniversumet först efter att ha uppnått andestatus. Hela hälften av vår gästkoloni består av ”mellanlandande”, varelser på väg

någon annanstans vilka stannar för att besöka huvudstaden i Orvonton. Dessa personligheter kan ha ett universumuppdrag att utföra, eller de kan ha en semesterperiod — ledighet från uppdrag. Privilegiet att resa och göra observationer inom universumets gränser är en del av alla uppstigande varelsers levnadsbana. Människans önskan att resa och iaktta nya folk och världar blir fullt tillgodosedd under den långa och händelserika uppstigningen till Paradiset genom lokaluniversumet, superuniversumet och centraluniversumet.

30:3.13 (340.2) *7. De uppstigande pilgrimerna.* Då de uppstigande pilgrimerna förordnas till olika tjänster i samband med sitt framskridande mot Paradiset har de sitt hemvist i form av en goodwillkoloni på de olika högkvarterssfärerna. Medan de tjänstgör här och var, överallt i ett superuniversum, är dessa grupper i stort sett självstyrande. De utgör en koloni med ständigt växlande sammansättning, och de omfattar alla klasser av evolutionära dödliga och deras uppstigande medarbetare.

4. De Uppstigande Dödliga

30:4.1 (340.3) Samtidigt som tidens och rymdens dödliga överlevande benämns *uppstigande pilgrimer* då de har blivit godkända för den progressiva uppstigningen till Paradiset, intar dessa evolutionära varelser en så viktig plats i dessa berättelser att vi här önskar presentera en översikt av följande sju steg i uppstigningslivsskedet i universum:

30:4.2 (340.4) 1. Planetariska dödliga.

- 30:4.3 (340.5) 2. Sovande överlevande.
30:4.4 (340.6) 3. Mansoniavärldarnas studerande.
30:4.5 (340.7) 4. Morontiaframskridare.
30:4.6 (340.8) 5. Superuniversernas skyddslingar.
30:4.7 (340.9) 6. Havonapilgrimer.
30:4.8 (340.10) 7. De som har anlänt till Paradiset.

30:4.9 (340.11) Berättelsen i det följande skildrar en Riktarvistad dödligs livsskede i universum. De Son- och Andefusionerade dödliga har vissa delar gemensamma i detta livsskede, men vi har valt att framföra denna berättelse så som den gäller för de Riktarfusionerade dödliga, ty en sådan bestämmelse må förväntas av alla människoraser på Urantia.

30:4.10 (340.12) 1. *Planetariska dödliga*. De dödliga är alla evolutionära varelser med ursprung i djurriket och med uppstigningspotential. Till ursprung, natur och bestämmelse är dessa olika grupper och typer av människovarelser inte helt olika folken på Urantia. Människoraser i varje värld erhåller samma omvårdnad av Guds Söner och får åtnjuta närvaron av tidens omvårdande andar. Efter den naturliga döden umgås alla typer av uppstigare på ett broderligt sätt som en enda stor morontiafamilj i mansoniavärldarna.

30:4.11 (341.1) 2. *Sovande överlevande*. Alla dödliga med överlevnadsstatus, under beskydd av personliga ödesväktare, går genom den naturliga dödens port och personaliseras på den tredje perioden i mansoniavärldarna. De godkända varelser som av någon orsak inte har kunnat nå den nivå av intelligensbehärsande och andlighetsbegåvande som skulle berättiga dem till personliga väktare,

kan inte på detta sätt omedelbart och direkt bege sig till mansonivärldarna. Dessa överlevande själar måste vila i medvetlös sömn tills domedagen i en ny tidsålder, i en ny domperiod, tills en Guds Son kommer för att hålla tidsålderns namnupprop och döma världen; och detta är det allmänna förfarandet överallt i Neadon. Om Kristus Mikael sades det när han uppsteg i höjden efter avslutat arbete på jorden, att "han ledde en stor mängd av fångar". Och dessa fångar var de sovande överlevande från Adams dagar till dagen för Mästarens uppståndelse på Urantia.

30:4.12 (341.2) Tidens gång har ingen betydelse för de sovande dödliga; de är helt medvetlösa och minns inte längden av sin vila. Då personligheten igen har sammanfogats vid slutet av en tidsålder, reagerar de som har sovit fem tusen år inte annorlunda än de som har vilat fem dagar. Med undantag för detta dröjsmål genomgår dessa överlevande uppstigningsprogrammet på samma sätt som de som undviker den längre eller kortare dödssömnen.

30:4.13 (341.3) Dessa domperiodsklasser av pilgrimer från världarna används för morontiella gruppaktiviteter i lokaluniversernas arbete. Det finns en stor fördel med att mobilisera sådana enorma grupper; de hålls sålunda tillsammans under långa perioder av effektiv tjänst.

30:4.14 (341.4) 3. *Mansonivärldstuderande*. Alla överlevande som vaknar upp i mansonivärldarna hör till denna klass.

30:4.15 (341.5) Den fysiska kroppen av dödligt kött är inte en del av den nya sammansättningen av den sovande överlevande; den fysiska kroppen har blivit stoft igen. Den förordnade serafen anskaffar den nya kroppen, morontiagestalten, som blir den odödliga själens nya livsuppehållare och som bebos av den återvändande Riktaren.

Riktaren är beskyddare av andereproduktionen av den sovande överlevandes sinne. Den förordnade serafen har vård om den överlevande identiteten — den odödliga själen — så långt den har utvecklats. Och när dessa två, Riktaren och serafen, återförenar sina personlighetsansvar, utgör den nya individen återuppståndelsen av den gamla personligheten, överlevnaden av själens evolverande morontiaidentitet. Denna återförening av själ och Riktare kallas med all rätt återuppståndelse, ett sammanfogande på nytt av personlighetens faktorer; men inte ens detta förklarar helt och hållet återuppträdandet av den överlevande *personligheten*. Fastän ni antagligen aldrig kommer att förstå själva denna oförklarliga händelse kommer ni en gång att erfarenhetsmässigt veta sanningen därav om ni inte avvisar planen för de dödligas överlevnad.

30:4.16 (341.6) Den plan som innebär att till en början kvarhålla de dödliga i sju efter varandra följande skolningsvärldar är närapå universell i Orvonton. I varje lokalsystem om ungefär ett tusen bebodda världar finns det sju mansoniavärldar, vanligen satelliter eller undersatelliter till systemets huvudstad. De utgör mottagningsvärldarna för majoriteten av uppstigande dödliga.

30:4.17 (341.7) Ibland kallas alla utbildningsvärldar som bebos av dödliga ”boningar”, och det var sådana sfärer Jesus avsåg då han sade: ”I min Faders hus finns många boningar.” Härifrån vidare framskrider de uppstigande inom en given grupp av sfärer såsom mansoniavärldarna, individuellt från sfär till sfär och från en fas av livet till en annan, men de avancerar alltid i klassformation från ett stadium av universumstudier till ett annat.

30:4.18 (342.1) 4. *Morontiaframskridare*. Från mansonivärldarna uppåt genom systemets, konstellationens och universumets sfärer klassas de dödliga som morontiaframskridare; de färdas genom övergångssfärerna för de dödligas uppstigning. Under sitt framskridande från de lägre till de högre morontivärldarna tjänar de uppstigande dödliga i många uppgifter i association med sina lärare och i sällskap med sina mera avancerade och äldre bröder.

30:4.19 (342.2) Morontiaframskridandet gäller den fortgående utvecklingen av intellekt, ande och personlighetsform. De överlevande är fortfarande varelser med tre naturer. Genom hela morontiaerfarenheten är de lokaluniversumets skyddslingar. Superuniversumets regim berör dem inte förrän livsskedet som ande börjar.

30:4.20 (342.3) De dödliga får verklig andeidentitet just innan de far från lokaluniversumets högkvarter till mottagningsvärldarna i superuniversumets mindre sektorer. Övergången från det slutliga morontiastadiet till den första eller lägsta andenivån innebär endast en obetydlig förändring. Sinnet, personligheten och karaktären förändras inte av en sådan uppflyttning; endast formen undergår modifiering. Men andeformen är precis lika verklig som morontiakroppen, och den är lika urskiljbar.

30:4.21 (342.4) Innan de far från sitt lokala födelseuniversum till mottagningsvärldarna i superuniversumet, får tidens dödliga ta emot andekonfirmation av Skaparsonen och lokaluniversumets Moderande. Från denna stund framöver är den uppstigande dödligas status för evigt avgjord. Det är inte känt inte att superuniversumets skyddslingar

någonsin skulle ha förirrat sig. De uppstigande seraferna flyttas också upp på änglaskalan när de lämnar lokaluniversumet.

30:4.22 (342.5) 5. *Superuniversernas skyddslingar*. Alla uppstigande som anländer till utbildningsvärldarna i superuniverserna blir Dagarnas Fornas skyddslingar; de har genomlevt morontialivet i lokaluniversumet och är nu auktoriserade andar. Som unga andar börjar de sin uppstigning i superuniversumets system för träning och kultur, vilket sträcker sig från mottagningssfärerna i deras mindre sektor in genom studievärldarna i de tio större sektorerna och vidare till de högre kulturella sfärerna i superuniversumets högkvarter.

30:4.23 (342.6) Det finns tre klasser av andestuderande beroende på om de vistas i den mindre sektorn, de större sektorerna eller superuniversumets högkvartersvärldar för andeframskridande. Liksom de morontiauppstigande studerade och arbetade i lokaluniversumets världar, så fortsätter de andeuppstigande att bemästra nya världar medan de praktiserar att delge andra vad de har tillägnat sig från visdomens erfarenhetsmässiga källor. Men att gå i skola som andevarelse under livsskedet i superuniversumet är mycket annorlunda än vad som någonsin har trängt in i föreställningsvärlden i människans materiella sinne.

30:4.24 (342.7) Innan dessa uppstigande andar lämnar superuniversumet för Havona, tar de samma grundliga kurs i förvaltningen av superuniversumet som de under sin morontiaerfarenhet tog i övervakning av lokaluniversumet. Innan de når fram till Havona är de andedödligas huvudsakliga studieområde, men inte deras enda sysselsättning, att behärska lokaluniversers och superuniversers administration. Orsaken till att all denna erfarenhet

ges är inte nu fullt uppenbar, men utan tvivel är denna träning vis och nödvändig med tanke på deras möjliga framtida bestämmelse som medlemmar av Finalitkåren.

30:4.25 (342.8) Superuniversumkursen är inte densamma för alla uppstigande dödliga. De får samma allmänna utbildning, men vissa specialgrupper och -klasser genomgår speciella instruktionskurser och specifika övningskurser.

30:4.26 (343.1) 6. *Havonapilgrimerna*. När andeutvecklingen är färdig, även om ännu inte fullkomlig, då förbereder sig den överlevande dödlige för det långa flyget till Havona, frihamnen för evolutionära andar. På jorden var du en varelse av kött och blod; under hela tiden i lokaluniversumet var du en morontiavarelse; i superuniversumet var du en evolverande ande; med din ankomst till mottagningsvärldarna i Havona börjar din andliga utbildning verkligen på allvar; ditt slutliga framträdande i Paradiset kommer att ske som en fulländad ande.

30:4.27 (343.2) Resan från superuniversumets högkvarter till mottagningssfärerna i Havona görs alltid ensam. Härefter ges undervisning inte längre i klass eller grupp. Du är färdig med den tekniska och administrativa träningen i tidens och rymdens evolutionära världar. Nu börjar din *personliga utbildning*, din individuella andliga träning. Från början till slut, överallt i Havona är undervisningen personlig och trefaldig till sin natur: intellektuell, andlig och erfarenhetsmässig.

30:4.28 (343.3) Den första handlingen under ditt livsskede i Havona blir att känna igen och avtacka din transportsekonaf för den långa och trygga resan. Därefter blir du presenterad för de varelser som stödjer

dina första aktiviteter i Havona. Därefter går du och registrerar din ankomst och förbereder ditt tacksägelse- och hyllningsbudskap för avsändning till Skaparsonen i ditt lokaluniversum, den Universumfader som gjorde ditt livsskede som son möjligt. Därmed är formaliteterna vid ankomsten till Havona avslutade; varefter du ges en lång ledighet för fria observationer, och detta ger dig möjlighet att söka upp dina vänner, kamrater och medarbetare från den långa uppstigningserfarenheten. Du kan också granska informationsutsändningarna för att få reda på vem av dina medpilgrimer som har avrest till Havona sedan du lämnade Uversa.

30:4.29 (343.4) Uppgiften om din ankomst till mottagningsvärldarna i Havona meddelas vederbörligen till högkvarteret i ditt lokaluniversum och förmedlas personligen till din serafiska väktare, var denna seraf än råkar befinna sig.

30:4.30 (343.5) De uppstigna dödliga har fått en grundlig utbildning i allt som gäller de evolutionära världarna i rymden; nu börjar de sin långa och givande kontakt med fulländningens skapade sfärer. Vilken förberedelse för något framtida arbete erbjuder inte denna kombinerade, unika och märkvärdiga erfarenhet! Men jag kan inte berätta för er om Havona; ni måste se dessa världar för att uppskatta deras härlighet eller förstå deras storslagenhet.

30:4.31 (343.6) *7. De som har anlänt till Paradiset.* Vid ankomsten till Paradiset med boenderätt påbörjar du den progressiva kursen i gudomlighet och absonithet. Det att du bor i Paradiset anger att du har funnit Gud och att du skall upptas i de Dödligas Finalitkår. Av alla skapade varelser i storuniversum upptas endast de som är Faderfusionerade i de Dödligas Finalitkår. Endast sådana individer

avlägger finaliteten. Andra varelser av paradisfulländning eller -uppnåelse kan temporärt knytas till denna finalitkår, men de är inte för evigt förordnade till det okända och ouppenbarade uppdraget som denna ackumulerande skara av evolutionära och fulländade veteraner från tid och rymd står inför.

30:4.32 (343.7) De som anländer till Paradiset ges en period av frihet, varefter de börjar sin association med de sju grupperna av första gradens supernafer. De kallas graduerade från Paradiset när de har avslutat sin kurs med gudsdyrkarledarna och därefter, som finaliter, bestäms till observations- och samarbetsjänst allt ut till den vidsträckta skapelsens ände. Tills vidare ser det inte ut att finnas någon specifik eller bestämd uppgift för de Dödligas Finalitkår, fastän de tjänar i många bemärkelser i världar som har stabiliserats i ljus och liv.

30:4.33 (344.1) Även om det inte funnes någon framtida eller ouppenbarad bestämmelse för de Dödligas Finalitkår skulle dessa uppstigna varelsers nuvarande uppdrag vara alltigenom tillräckligt och ärorikt. Deras nuvarande bestämmelse rättfärdigar helt den universella planen för evolutionärt uppstigande. Men de framtida tidsåldrarna med sin evolution av yttre rymdens sfärer kommer otvivelaktigt att ytterligare utveckla och med större fullödighet gudomligt belysa visdomen och den kärleksfulla godheten hos Gudarna vid verkställandet av deras gudomliga plan för människornas överlevnad och de dödligas uppstigande.

30:4.34 (344.2) Denna berättelse presenterar, tillsammans med det som har uppenbarats för er och det som ni kan tillägna er i samband med undervisningen om er egen värld, en översikt av en uppstigande

dödligs levnadsbana. Berättelsen varierar avsevärt i olika superuniverser, men denna skildring erbjuder en glimt av den genomsnittliga planen för de dödligas framskridande så som den fungerar i lokaluniversumet Neadon och i det sjunde segmentet av storuniversum, superuniversumet Orvonton.

30:4.35 (344.3) [Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare från Uversa.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 30](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [DEL II](#) >>

Kapitel 31

Finalitkåren

31:0.1 (345.1) DE DÖDLIGAS Finalitkår representerar den nuvarande kända bestämmelsen för de uppstigande Riktarfusionerade dödliga från tiden. Men det finns andra grupper som också anvisas till denna kår. Den primära finalitkåren består av följande:

- 31:0.2 (345.2) 1. Infödda havoniter.
- 31:0.3 (345.3) 2. Gravitationsbudbärare.
- 31:0.4 (345.4) 3. Förhärligade dödliga.
- 31:0.5 (345.5) 4. Adopterade serafer.
- 31:0.6 (345.6) 5. Förhärligade materiella söner.
- 31:0.7 (345.7) 6. Förhärligade mellanvarelser.

31:0.8 (345.8) Dessa sex grupper av förhärligade varelser bildar detta unika samfund med evig bestämmelse. Vi tror att vi känner till deras framtida arbete, men vi är inte säkra. Fastän de Dödligas Finalitkår samlas i Paradiset, och fastän de nu i så stor utsträckning vårdar sig om universerna i rymden och administrerar de världar som har etablerats i ljus och liv, måste deras framtida mål vara de universer i yttre rymden som nu undergår organisering. Åtminstone antar man detta i Uversa.

31:0.9 (345.9) Kåren är organiserad enligt arbetsgemenskaperna från världarna i rymden och i enlighet med den associativa erfarenhet som har erhållits under hela det långa och händelserika uppstigningsskedet. Alla uppstigna varelser som upptas i kåren tas emot som jämlika, men denna upphöjda jämlikhet förtar på intet sätt individualiteten eller tillintetgör den personliga identiteten. När vi kommunicerar med en finalit kan vi omedelbart urskilja huruvida han är en uppstigen dödlig, en infödd havonit, en adopterad seraf, en mellanvarelse eller en materiell son.

31:0.10 (345.10) Under den nuvarande universumtidsåldern återvänder finaliterna till tjänst i tidens universer. De förordnas till arbete successivt i de olika superuniverserna och aldrig till sitt födelsesuperuniversum förrän de har tjänat i alla de sex andra superskapelserna. På så sätt får de möjlighet till en sjufaldig uppfattning om den Suprema Varelsen.

31:0.11 (345.11) Ett eller flera kompanier av dödliga finaliter är ständigt i tjänst på Urantia. Det finns inget område av universumtjänst till vilket de inte skulle anvisas; de fungerar universellt, med alternerande och lika långa perioder av anvisad tjänst och fri tjänst.

31:0.12 (345.12) Vi har ingen uppfattning om arten av denna märkliga grupps framtida organisation, men finaliterna är nu ett helt självstyrande samfund. De väljer sina egna permanenta, periodiska och uppdragsbegränsade chefer och ledare. Inget yttre inflytande kan någonsin inverka på deras verksamhetsprinciper, och de svär trohetsed endast till Paradistreenigheten.

31:0.13 (346.1) Finaliterna upprätthåller sitt eget högkvarter i Paradiset, i superuniverserna, i lokaluniverserna och i huvudstäderna i de sistnämndas alla delar. De är en särskild klass i den evolutionära skapelsen. Vi styr eller övervakar dem inte direkt, och det oaktat är de absolut lojala och alltid beredda att samarbeta med alla våra planer. De är verkligen ackumulerande prövade och trofasta själar från tid och rymd — det evolutionära saltet i universum — de är för evigt otillgängliga för ondska och säkra mot synd.

1. De infödda Havoniterna

31:1.1 (346.2) Många av de infödda havoniterna som tjänar som lärare i centraluniversumets skolor för träningen av pilgrimerna, fäster sig storligen vid de uppstigande dödliga och fångslas än mer av Finalitkårens framtida arbete och bestämmelse. Vid kårens administrativa högkvarter i Paradiset upprätthålls ett register över frivilliga havonabor fört av Grandfandas medarbetare. Idag finner man miljoner och åter miljoner infödda havoniter på denna väntelista. Dessa fulländade varelser som har skapats direkt och gudomligt är till stor hjälp för de Dödligas Finalitkår, och de kommer otvivelaktigt att

vara till ännu större nytta i den avlägsna framtiden. De erbjuder dens synvinkel som har fötts i fulländning och gudomlig mättnad.

Finaliterna innesluter sålunda båda faserna av erfarenhetsmässig existens: fullkomlig och fullkomnad.

31:1.2 (346.3) Infödda havoniter måste uppnå en viss erfarenhetsmässig utveckling i förbindelse med evolutionära varelser, vilket skapar mottagningskapacitet för utgivning av ett fragment av den Universelle Faderns ande. De Dödligas Finalitkår har som permanenta medlemmar endast sådana varelser som har fusionerat med det Första Ursprungets och Centrets ande eller som, likt Gravitationsbudbärarna, medfött innesluter denna Gud Faderns ande.

31:1.3 (346.4) Invånarna i centraluniversumet tas in till kåren i förhållandet en per tusen — ett finalitkompani. Kåren organiseras för tillfällig tjänst i kompanier om ett tusen, varvid de uppstigande varelserna uppgår till 997 med en infödd havonit och en Gravitationsbudbärare. Finaliterna mobiliseras sålunda i kompanier, men finaliteten avlägger de individuellt. Det är en ed med vittomfattande följder och evig betydelse. Den infödda havoniten avlägger samma ed och blir för evigt knuten till kåren.

31:1.4 (346.5) Havona-rekryterna följer det kompani som de har anvisats till; vart gruppen än far, dit far de. Om ock ni kunde se finaliternas entusiasm i deras nya arbete. Möjligheten att bli upptagen i Finalitkåren är ett av de största spänningsmomenten i Havona; möjligheten att bli finalit är ett av dessa fulländade släktens suprema äventyr.

31:1.5 (346.6) De infödda havoniterna upptas också, i samma proportion, i Kåren för Gemensamt Treenigade Finaliter i

Vicegerington och i Kåren för Transcendentala Finaliter i Paradiset. Medborgarna i Havona anser att dessa tre bestämmelser utgör de suprema målen för deras himmelska karriär tillsammans med deras eventuella upptagande i Havona-finaliternas Kår.

2. Gravitationsbudbärarna

31:2.1 (346.7) Var och när Gravitationsbudbärare än tjänstgör, där har finaliterna befälet. Alla Gravitationsbudbärare är underställda uteslutande Grandfandas beslutanderätt, och de anvisas endast till den primära Finalitkåren. De är ovärderliga för finaliterna även nu, och i den eviga framtiden blir de lämpliga för all tjänst. Ingen annan grupp av förståndsvarelser har en sådan personlig budbärarkår som kan transcendera tid och rymd. Liknande typer av budbärarupptecknare knutna till andra finalitkåror är inte personliga; de är absonitiserade.

31:2.2 (347.1) Gravitationsbudbärarna härstammar från Divinington, och de är modifierade och personliga Riktare, men ingen i vår Uversa-grupp åtar sig att förklara naturen hos en av dessa budbärare. Vi vet att de är högst personliga varelser, gudomliga, intelligenta och rörande förståelsefulla, men vi förstår inte deras tidlösa teknik att färdas genom rymden. De ser ut att kunna utnyttja alla energier och strömmar, och även gravitationen. Finaliterna från de dödligas kår kan inte trotsa tid och rymd, men de har associerade med sig och underställda sitt befäl närapå infinita andepersonligheter som kan göra det. Vi tar oss friheten att kalla Gravitationsbudbärarna

personligheter, men i verkligheten är de superandevarelser, obegränsade och gränslösa personligheter. Jämförda med Ensamma Budbärare är de av en helt annan personlighetstyp.

31:2.3 (347.2) Gravitationsbudbärare kan knytas till ett finalitkompani i obegränsat antal, men endast en budbärare, ledaren för sina kamrater, upptas i de Dödligas Finalitkår. Ledaren har emellertid förordnat till sig en permanent stab om 999 budbärarkamrater, och vid behov kan han från kårens reserver kalla på assistenter i obegränsat antal.

31:2.4 (347.3) Mellan Gravitationsbudbärare och förhäriligade dödliga finaliter uppkommer en rörande och djupgående tillgivenhet för varandra; de har mycket gemensamt: Den ena är en direkt personalisering av ett fragment av den Universelle Fadern, den andra en skapad varelses personlighet som existerar i den överlevande odödliga själen fusionerad med Tankeriktaren, som är ande, ett fragment av samme Universelle Fader.

3. Förhäriligade dödliga

31:3.1 (347.4) Uppstigna, med Riktaren fusionerade dödliga utgör stommen i den primära Finalitkåren. Tillsammans med de adopterade och förhäriligade seraferna uppgår de vanligen till 990 i varje finalitkompani. Proportionen mellan dödliga och änglar varierar i varje grupp, men de dödliga är dock långt flera än seraferna. De infödda havoniterna, förhäriligade Materiella Sönerna, förhäriligade mellanvarelserna, Gravitationsbudbärarna och den okända

frånvarande medlemmen utgör endast en procent av kåren; varje kompani om ett tusen finaliter har plats för endast tio av dessa icke-dödliga och icke-serafiska personligheter.

31:3.2 (347.5) Vi i Uversa känner inte till ”finalitbestämmelsen” för de uppstigna dödliga från tiden. För närvarande är de bosatta i Paradiset och tjänar tillfälligt i Ljusets och Livets Kår, men en så omfattande träningskurs under uppstigningsskedet och en så långvarig universumdisciplin måste vara avsedda att göra dem kvalificerade för ännu större förtroendetest och ädlare ansvarsuppgifter.

31:3.3 (347.6) Trots att dessa uppstigna dödliga har uppnått Paradiset, och trots att de har upptagits i Finalitkåren och sänts tillbaka i stort antal för att delta i skötseln av lokaluniverser och hjälpa till vid administrationen av ärenden i superuniverserna — även trots denna *uppenbara* ödesbestämmelse återstår det betydelsefulla faktum att de är registrerade endast som sjätte stadiets andar. Det finns otvivelaktigt ytterligare ett steg i levnadsbanan för de Dödligas Finalitkår. Vi vet inte vad det steget innebär, men vi har observerat tre fakta som vi här vill fästa uppmärksamheten på:

31:3.4 (348.1) 1. Av registreringarna vet vi att de dödliga är andar av första klassen under sin vistelse i de mindre sektorerna och att de uppflyttas till den andra klassen när de har överförts till de större sektorerna och till den tredje när de går vidare till de centrala träningsvärldarna i superuniversumet. De dödliga blir fjärde gradens eller graduerade andar då de har nått den sjätte kretsen i Havona och andar av femte klassen när de finner den Universelle Fadern. De

uppnår därefter sjätte stadiet av andetillvaro sedan de har avlagt eden som för evigt knyter dem till evighetsuppdraget de Dödligas Finalitkår utför.

31:3.5 (348.2) Vi observerar att andeklassificeringen eller benämningen har bestämts av det faktiska avancemanget från ett område av universumtjänst till ett annat eller från ett universum till ett annat; och vi sluter oss till att utgivningen av klassificeringen som sjunde stadiets andar till de Dödligas Finalitkår kommer att ske samtidigt med deras uppflyttning till evigt uppdrag för tjänst på hittills oregistrerade och ouppenbarade sfärer och i anslutning till att de uppnår Gud den Supreme. Förutom dessa djärva antaganden vet vi verkligen inte mera än ni om allt detta; vår kunskap om de dödligas levnadsbana sträcker sig inte längre än till den nuvarande paradisbestämmelsen.

31:3.6 (348.3) 2. De dödliga finaliterna har till fullo följt tidsåldrarnas uppmaning: ”Var fulländade”; de har vandrat upp längs den universella stigen för de dödligas uppnåelse, de har funnit Gud, och de har blivit vederbörligen antagna till Finalitkåren. Dessa varelser har uppnått den nuvarande gränsen för andeframskridande men inte *den ultimata andestatusens finalitet*. De har nått den nuvarande gränsen för de skapade varelsernas fulländning men inte *finaliteten för den skapade varelsens tjänst*. De har upplevt gudomsdyrkan i hela dess vidd men inte *den erfarenhetsmässiga gudomsuppnåelsens finalitet*.

31:3.7 (348.4) 3. De förhärligade dödliga i Paradisets Finalitkår är uppstigna varelser som besitter erfarenhetsmässig kunskap om varje

steg av verkligheten och filosofin i den förståndsmässiga tillvarons fullständigast möjliga liv, samtidigt som under tidsåldrarna för denna uppstigning från de lägsta materiella världarna till Paradisets andliga höjder har dessa överlevande varelser utbildats intill gränserna för sin kapacitet beträffande varje detalj i varje gudomlig princip för rättvis och effektiv, såväl som barmhärtig och tålmodig, administration av den universella skapelsen i tid och rymd.

31:3.8 (348.5) Vi anser att människovarelserna är berättigade att få del av våra åsikter och att ni är fria att tillsammans med oss spekulera beträffande mysteriet med den slutliga ödesbestämmelsen för Paradisets Finalitkår. Det förefaller uppenbart för oss att de fullkomnade evolutionära varelsernas nuvarande uppdrag till sin natur påminner om postgraduala kurser i att förstå universer och administrera superuniverser; och alla frågar vi: ”Hur kommer det sig att Gudarna har en sådan omsorg om att så grundligt träna de överlevande dödliga i tekniken att sköta universer?”

4. Adopterade serafer

31:4.1 (348.6) Många av de dödligas trogna serafiska väktare tillåts gå igenom uppstigningsskedet tillsammans med sina människoskyddslingar, och sedan de har Fader-fusionerats avlägger många av dessa skyddsänglar tillsammans med sina skyddslingar evighetens finalitet och accepterar sålunda att för evigt dela sina dödliga medarbetares bestämmelse. Änglar som genomgår uppstigningsskedet för dödliga varelser kan dela människonaturens

bestämmelse; de kan på samma sätt och för evigt bli upptagna i denna Finalitkår. Adopterade och förhärligade serafer ansluts i stort antal till de olika finalitkåren för icke-dödliga.

5. Förhärligade Materiella Söner

31:5.1 (349.1) Det finns bestämmelser i universerna i tid och rymd enligt vilka Adammedborgarna i lokalsystemen, om de har väntat länge på att få ett planetariskt uppdrag, kan lämna in en anhållan om att befrias från ställningen som permanent medborgare. Och om anhållan beviljas förenar de sig med de uppstigande pilgrimerna i universumhuvudstäderna och går därifrån vidare till Paradiset och Finalitkåren.

31:5.2 (349.2) När en avancerad evolutionär värld når fram till de senare skedena av ljusets och livets tidsålder kan de materiella söner, de planetariska Adam och Eva, välja att bli vanliga människor, att få Riktare och påbörja det evolutionära loppet av uppstigning i universum tills de når de Dödliga Finaliternas Kår. Vissa av dessa materiella söner har delvis misslyckats eller tekniskt gjort sig skyldiga till försummelse i sitt uppdrag som biologiska acceleratorer, såsom Adam på Urantia; och då är de tvungna att ta den naturliga vägen för människorna i den världen, ta emot Riktare, gå genom döden och i tro framskrida genom uppstigningsregimen för att till slut uppnå Paradiset och Finalitkåren.

31:5.3 (349.3) Dessa materiella söner finner man inte i många finalitkompanier. Deras närvaro medför en stor potential av

möjligheter till hög tjänst för en sådan grupp, och de väljs ofelbart till dess ledare. Om båda av Eden-paret är knutna till samma grupp tillåts de vanligen att fungera gemensamt, som en enda personlighet. Sådana uppstigningspar är långt mera framgångsrika i sina äventyr att treeniga än de uppstigna dödliga.

6. Förhärligade mellanvarelser

31:6.1 (349.4) På många planeter produceras ett stort antal mellanvarelser, men de stannar sällan i sin födelsevärld sedan den har etablerats i ljus och liv. Då, eller snart därefter, befrias de från sin ställning som permanenta medborgare. De påbörjar uppstigningen till Paradiset, färdas genom morontiavärldarna, superuniversumet och Havona i sällskap med tidens och rymdens dödliga.

31:6.2 (349.5) Mellanvarelserna från olika universer skiljer sig mycket från varandra till ursprung och väsen, men de är alla destinerade till en eller annan av Paradisets finalitkårer. Mellanvarelserna av andra graden fusioneras alla till slut med Riktare och upptas i de dödligas kår. Många finalitkompanier har en av dessa förhärligade varelser i sin grupp.

7. Ljusets evangelister

31:7.1 (349.6) För närvarande omfattar varje finalitkompani 999 personligheter som har avlagt eden, dvs. permanenta medlemmar.

Den lediga platsen intas av ledaren för de Ljusets Evangelister som har anvisats till något enskilt uppdrag. Men dessa varelser är endast tillfälliga medlemmar av kåren.

31:7.2 (349.7) Varje himmelsk personlighet som har anvisats till tjänst i någon finalitkår benämns Ljusets Evangelist. Dessa varelser avlägger inte finaliteten, och fastän de är underställda kårens organisation är de inte permanent anknutna. Denna grupp kan omfatta Ensamma Budbärare, supernafer, sekonafer, medborgare i Paradiset eller deras treenigade efterkommande — vilken varelse som helst som behövs för ett övergående finalituppdrag. Huruvida kåren skall ha dessa varelser knutna till sitt eviga uppdrag vet vi inte. Då anslutningen till kåren upphör återgår dessa Ljusets Evangelister till sin tidigare ställning.

31:7.3 (350.1) Så som de Dödligas Finalitkår för närvarande är sammansatt omfattar den endast sex klasser av permanenta medlemmar. Såsom man kunde vänta sig ägnar sig finaliterna åt mycken spekulation om sina framtida kamraters identitet, men det finns föga överensstämmelse mellan deras åsikter.

31:7.4 (350.2) Vi i Uversa för ofta fram gissningar om den sjunde finalitargruppens identitet. Vi rör oss med många idéer inklusive möjligheten att vissa av de ackumulerande kårerna bestående av de talrika treenigade grupperna i Paradiset, i Vicegerington och på den innersta kretsen i Havona förordnas dit. Det förmodas till och med att Finalitkåren kan tillåtas treeniga många av sina assistenter i arbetet med universernas administration för den händelse att de är destinerade till tjänst i de universer som nu håller på att bildas.

31:7.5 (350.3) En av oss är av den åsikten att denna lediga plats i kåren kommer att fyllas av någon typ av varelse med ursprung i det nya universum där finaliterna skulle komma att tjäna; en annan är benägen att tro att denna plats kommer att intas av någon typ av paradispersoneghet som ännu inte har skapats, eventuellt eller treenigats. Men det är högst troligt att vi måste invänta finaliternas inträde i det sjunde stadiet av sin andeuppnåelse innan vi verkligen vet.

8. Transcendentalerna

31:8.1 (350.4) En del av den fullkomnade dödlighas erfarenhet som finalit i Paradiset består av strävan att förstå naturen och funktionen som är karakteristiska för mer än ett tusen grupper av transcendentala supermedborgare i Paradiset, eventuellt varelser med absonita egenskaper. I sin association med dessa superpersonegheter får de uppstigna finaliterna stort bistånd av den hjälpsamma vägledningen från talrika klasser av transcendentala omvårdare som har anvisats till uppgiften att introducera de evolverade finaliterna för sina nya bröder i Paradiset. Hela klassen av Transcendentaler bor i den västra delen av Paradiset i ett vidsträckt område som de ensamma besitter.

31:8.2 (350.5) I diskussionen om Transcendentalerna begränsas vi inte endast av bristerna i människans förmåga att förstå, utan även av villkoren i det mandat som gäller för dessa avslöjanden om personegheterna i Paradiset. Dessa varelser är på intet sätt knutna till de dödlighas uppstigning till Havona. Den väldiga skaran av

Transcendentaler i Paradiset har inget som helst att göra med angelägenheterna vare sig i Havona eller i de sju superuniverserna, ty de befattar sig endast med superadministrationen av ärendena i totaluniversum.

31:8.3 (350.6) Du som är en skapad varelse kan föreställa dig en Skapare, men du kan knappast fatta att det finns en enorm och diversifierad ansamling av intelligenta varelser som varken är Skapare eller skapade. Dessa Transcendentaler skapar inga varelser, och inte heller blev de själva någonsin skapade. För att undvika användningen av en ny term — en godtycklig och meningslös benämning — anser vi det bäst att om deras ursprung säga att Transcendentalerna helt enkelt *eventuerar*. Gudomsabsolutet kan mycket väl ha haft att göra med deras ursprung och kan vara inbegripen i deras bestämmelse, men dessa unika varelser står inte nu under Gudomsabsolutets välde. De är underställda Gud den Ultimate, och deras nuvarande vistelse i Paradiset är på allt sätt övervakad och ledd av Treenigheten.

31:8.4 (351.1) Fastän alla dödliga som uppnår Paradiset ofta umgås broderligt med Transcendentalerna så som med Paradisets medborgare visar det sig att människans första allvarliga kontakt med en Transcendental inträffar vid det betydelsefulla tillfälle då den dödlige uppstigaren, som medlem av en ny finalitgrupp, står i finaliternas mottagningscirkel och evighetens treenighetsed förestavas av Transcendentalernas ledare, ordföranden för Totaluniversums Arkitekter.

9. Totaluniversums Arkitekter

31:9.1 (351.2) Totalunivesums Arkitekter utgör den kår som styr Paradisets Transcendentaler. Denna styrande kår omfattar 28.011 personligheter med mästerligt sinne, superb ande och himmelsk absonit. Den ledande funktionären för denna magnifika grupp, Mästararkitekternas äldste, är det koordinerande överhuvudet för alla förståndsvarelser i Paradiset under gudomsnivån.

31:9.2 (351.3) Det sextonde förbudet i det mandat som befullmäktigar framförandet av dessa berättelser lyder: ”Om det anses klokt kan existensen av Totaluniversums Arkitekter och deras medarbetare avslöjas, men deras ursprung, natur och bestämmelse får inte till fullo uppenbaras.” Vi får emellertid informera er om att dessa Mästararkitekter existerar på sju av det absonitas nivåer. Dessa sju grupper klassificeras som följer:

31:9.3 (351.4) 1. *Paradisnivån*. Endast den äldste eller först eventuerade fungerar på det absonitas högsta nivå. Denna ultimata personlighet — varken Skapare eller skapad — eventuerades i evighetens gryning och fungerar nu som den enastående koordineraren av Paradiset och dess tjugoen världar med associerade aktiviteter.

31:9.4 (351.5) 2. *Havonanivån*. Det andra eventuerandet av Arkitekter gav tre mästerliga planerare och absonita administratörer, och de har alltid ägnat sig åt att koordinera de en miljard perfekta sfärerna i centraluniversumet. Traditionen i Paradiset vet berätta att dessa tre Arkitekter, med råd av den tidigare eventuerade Arkitekt-äldsten, medverkade vid planeringen av Havona, men vi vet det verkligen inte.

31:9.5 (351.6) 3. *Superuniversumnivån*. Den tredje absonita nivå omfattar de sju superuniversernas sju Mästararkitekter, som nu som en grupp vistas ungefär lika lång tid i sällskap med de Sju Härskarandarna i Paradiset och med de Sju Suprema Verkställarna på den Oändlige Andens sju speciella världar. De är storuniversums superkoordinerare.

31:9.6 (351.7) 4. *Den första rymdnivån*. Denna grupp omfattar sjuttio Arkitekter, och vi förmodar att de är sysselsatta med de ultimata planerna för det första universumet i yttre rymden, vilket nu mobiliseras bortom gränserna för de nuvarande sju superuniverserna.

31:9.7 (351.8) 5. *Den andra rymdnivån*. Denna femte kår av Arkitekter uppgår till 490, och igen antar vi att de måste ha att göra med det andra universumet i yttre rymden, där våra fysiker redan har upptäckt definitiva mobiliseringar av energi.

31:9.8 (352.1) 6. *Den tredje rymdnivån*. Denna sjätte grupp av Mästararkitekter uppgår till 3.430, och vi sluter oss likaledes till att de måste vara sysselsatta med de jättelika planerna för det tredje universumet i yttre rymden.

31:9.9 (352.2) 7. *Den fjärde rymdnivån*. Denna sista och största kår består av 24.010 Mästararkitekter, och om våra tidigare antaganden stämmer måste den vara relaterad till det fjärde och sista av de allt större universerna i yttre rymden.

31:9.10 (352.3) Dessa sju grupper av Mästararkitekter utgör totalt 28.011 universumplanerare. I Paradiset finns det en tradition enligt vilken man långt tillbaka i evigheten försökte eventuella den 20.012:te Mästararkitekten, men denna varelse lyckades inte absonitisera sig och fick uppleva att personligheten drogs in till det Universella

Absolutet. Det är möjligt att den stigande serien av Mästararkitekter uppnådde gränsen för absonitheten med den 28.011:te Arkitekten och att det 28.012:te försöket nådde den matematiska nivån för Absolutets närvaro. Med andra ord: vid den 28.012:te eventuerandenivån motsvarade absonithetens kvalitet det Universellas nivå och uppnådde Absolutets värde.

31:9.11 (352.4) I sin funktionella organisation verkar de tre övervakande arkitekterna i Havona som biträdande assistenter till den ensamme Arkitekten i Paradiset. Superuniversernas sju Arkitekter verkar som jämställda med de tre övervakarna av Havona. De sjuttio planerarna av universerna på yttre rymdens första nivå tjänar för närvarande som biträdande assistenter till de sju superuniversernas sju Arkitekter.

31:9.12 (352.5) Totaluniversums Arkitekter har till sitt förfogande talrika grupper av assistenter och medhjälpare, bland dem två omfattande klasser av kraftorganisatörer: de primära eventuerade och de biträdande transcendentala. Dessa Ledande Kraftorganisatörer skall inte förväxlas med styrkeledarna som hör till storuniversum.

31:9.13 (352.6) Alla varelser som åstadkoms genom föreningen mellan barn från tiden och från evigheten, sådana som de treenigade efterkommande till finaliterna och medborgarna i Paradiset, blir Mästararkitekternas skyddslingar. Bland alla andra varelser eller väsen som har uppenbarats fungera i de nuvarande organiserade universerna upprätthåller endast de Ensamma Budbärarna och de Inspirerade Treenighetsandarna någon organisk association med Transcendentalerna och Totaluniversums Arkitekter.

31:9.14 (352.7) Mästararkitekterna ger sitt tekniska godkännande av Skaparsönernas förordnande till sina rymdområden för att organisera lokaluniverser. Det finns en mycket nära association mellan Mästararkitekterna och Paradisets Skaparsöner, och fastän detta förhållande inte har uppenbarats har ni blivit informerade om associationen av Arkitekterna och storuniversums Suprema Skapare inom den första erfarenhetsmässiga Treenighetens förhållandesfär. Dessa två grupper bildar, tillsammans med den evolverande och erfarenhetsmässiga Suprema Varelsen, den Ultimata Treenigheten av transcendentala värden och totaluniversumbetydelser.

10. Det ultimata äventyret

31:10.1 (352.8) Mästararkitekternas äldste har tillsynen över de sju Finalitkåreerna, och de är:

31:10.2 (352.9) 1. De Dödligas Finalitkår.

31:10.3 (352.10) 2. Paradisfinaliternas Kår.

31:10.4 (352.11) 3. De Treenigade Finaliternas Kår.

31:10.5 (353.1) 4. De Gemensamt Treenigade Finaliternas Kår.

31:10.6 (353.2) 5. Havonafinaliternas Kår.

31:10.7 (353.3) 6. De Transcendentala Finaliternas Kår.

31:10.8 (353.4) 7. Kåren för Ödesbestämmelsens Ouppenbarade Söner.

31:10.9 (353.5) Var och en av dessa bestämmelsekårer har en ordförande, och dessa sju ordförande bildar Bestämmelsens Suprema Råd i Paradiset; och under innevarande universumtidsålder är

Grandfanda ledare för detta suprema organ för universumförordnande för den ultimata bestämmelsens barn.

31:10.10 (353.6) Sammanförandet av dessa sju finalitkårer betecknar verklighetsmobilisation av potentialer, personligheter, sinnen, andar, absoniter och erfarenhetsmässiga aktualiteter som antagligen överstiger även den Suprema Varelsens framtida funktioner i totaluniversum. Dessa sju finalitkårer är troligen ett tecken på den Ultimata Treenighetens nuvarande aktivitet. Den Ultimata Treenigheten är sysselsatt med att uppbåda det finitas och det absonitas krafter som förberedelse för ofattbara utvecklingsskeden i yttre rymdens universer. Ingenting likt denna mobilisation har ägt rum sedan den evighetens gryning då Paradistreenigheten på liknande sätt mobiliserade de personligheter som då existerade i Paradiset och Havona och förordnade dem som administratörer och härskare till de planerade sju superuniverserna i tid och rymd. De sju finalitkårer representerar storuniversums gudomlighetsrespons på de framtida behoven i de outvecklade potentialerna i yttre rymdens universer av framtidseviga aktiviteter.

31:10.11 (353.7) Vi vågar förutse framtida och större yttre universer med bebodda världar, nya sfärer befolkade med nya klasser av utsökta och unika varelser, ett materiellt universum sublimt i sin ultimatet, en vidsträckt skapelse där endast en viktig detalj fattas: närvaron av verklig *finit erfarenhet* av det universella livet inom uppstigningstillvaron. Ett sådant universum uppkommer med ett oerhört stort erfarenhetsmässigt handikapp: det har gått miste om att delta i den Allsmäktige Supremes evolution. Dessa yttre universer kommer alla att få del av den Suprema Varelsens ojämförliga

omvårdnad och himmelska övervakning, men dennes aktiva närvaro utesluter deras deltagande i den Supreme Gudomens aktualering.

31:10.12 (353.8) Under den nuvarande universumtidsåldern upplever de evolverande personligheterna i storuniversum många svårigheter på grund av den ofullständiga aktualeringen av Gud den Supremes suveränitet, men vi delar alla den unika erfarenheten av hans evolution. Vi evolverar i honom och han evolverar i oss. En gång i den eviga framtiden kommer den Supreme Gudomens evolution att vara ett avslutat faktum i universums historia, och möjligheten att vara med om denna underbara erfarenhet kommer att ha försvunnit från den kosmiska verksamhetens scen.

31:10.13 (353.9) Men de av oss som har fått denna unika erfarenhet i universums ungdom kommer att uppskatta den högt under all framtida evighet. Många av oss spekulerar i att det kan tänkas vara missionen för de gradvis ackumulerande reserverna av uppstigna och fullkomnade dödliga i Finalitkåren att, i association med de sex på liknande sätt uppkommande kårerna, administrera dessa yttre universer i en strävan att kompensera deras erfarenhetsmässiga brister då de inte har varit med om den Suprema Varelsens evolution i tid och rymd.

31:10.14 (353.10) Dessa brister är oundvikliga på alla nivåer av universumtillvaro. Under den nuvarande universumtidsåldern kommer vi ned från de högre nivåerna av andlig tillvaro för att administrera de evolutionära universerna och vårda oss om de uppstigande dödliga; sålunda försöker vi gottgöra deras brister i den högre andliga erfarenhetens realiteter.

31:10.15 (354.1) Men fastän vi verkligen ingenting vet om vilka planer Totaluniversums Arkitekter har för dessa yttre skapelser, är vi trots det säkra på tre saker:

31:10.16 (354.2) 1. Det finns verkligen ett vidsträckt och nytt system av universer som gradvist håller på att bildas i yttre rymdens domäner. Nya klasser av fysiska skapelser, enorma och jättelika cirklar av myllrande universer på universer långt ute bortom de nuvarande gränserna för de befolkade och organiserade skapelserna kan faktiskt ses genom era teleskop. För närvarande är dessa yttre skapelser helt fysiska; de är uppenbarligen obebodda och ser inte ut att vara administrerade av skapade varelser.

31:10.17 (354.3) 2. Under den ena tidsåldern efter den andra fortsätter den oförklarade och helt mystiska mobiliseringen i Paradiset av de fullkomnade och uppstigna varelserna från tid och rymd, i association med de sex andra finalitkåren.

31:10.18 (354.4) 3. I anslutning till dessa handlingar och händelser får Gudomens Supreme Person allt mera makt som den allsmäktige härskaren över superskapelserna.

31:10.19 (354.5) Då vi betraktar denna treförenade utveckling som omfattar skapade varelser, universer och Gudom, kan vi då kritiseras för att vänta oss att någonting nytt och ouppenbarat närmar sig sin kulmination i totaluniversum? Är det inte naturligt att vi associerar denna tidsålderslånga mobilisering och organisering av fysiska universer i en sådan hittills okänd skala och den Suprema Varelsens personlighetsframträdande med denna väldiga plan för uppflyttandet av de dödliga från tiden till gudomlig fulländning och med deras därpå följande mobilisering i Paradiset i Finalitkåren — en

beteckning och bestämmelse inhöljd i ett mysterium i universum? Det är en tilltagande tro hos alla i Uversa att Finalitkåerna som samlas är bestämda till någon framtida tjänst i universerna i yttre rymden, där vi redan kan identifiera formationerna av åtminstone sjuttio tusen ansamlingar av materia, av vilka var och en är större än något av de nuvarande superuniverserna.

31:10.20 (354.6) De evolutionära dödliga föds på planeterna i rymden, passerar genom morontiavärldarna, stiger upp till andeuniverserna, färdas genom sfärerna i Havona, finner Gud, uppnår Paradiset och upptas i den primära Finalitkåen, för att där invänta nästa uppdrag i universumtjänst. Sex andra finalitkåer håller på att sammansättas, men Grandfanda, den förste dödlige uppstigne, verkar som Paradisets ledare för alla klasser av finaliter. Och då vi betraktar detta storslagna skådespel, utropar vi alla: Vilken ärorik och fantastisk ödesbestämmelse för de från djuren komna tidens barn och rymdens materiella söner!

31:10.21 (354.7) [Avfattat under gemensamt beskydd av en Gudomlig Rådgivare och En utan Namn och Nummer, för uppgiften bemyndigade av Dagarnas Forna i Uversa.]

* * * * *

31:10.22 (354.8) Dessa trettioett kapitel som beskriver Gudomens natur, Paradisets realitet, organisationen och verksamheten i centraluniversumet och i superuniverserna, personligheterna i storuniversum och de evolutionära dödligas höga bestämmelse

stöddes, formulerades och översattes till engelska språket av en hög kommission bestående av tjugofyra Orvonton-administratörer som handlade enligt ett av Dagarnas Forna i Uversa utfärdat mandat som bestämde att vi skulle göra detta på Urantia, 606 i Satania, i Norlatiadek av Nebadon år 1934 e.Kr.

Urantiaboken

<< [Kapitel 31](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 32](#) >>

DEL II

Lokaluniversumet

Avfattad under beskydd av en Nebadon-kår av personligheter i lokaluniversumet med bemyndigande av Gabriel i Salvington.

Urantiaboken

<< [DEL II](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 33](#) >>

Kapitel 32

Evolutionen av lokaluniverser

32:0.1 (357.1) ETT lokaluniversum är ett verk av en Skaparson som hör till Mikaelernas Paradisklass. Det består av ett hundra konstellationer, var och en omfattande ett hundra system av bebodda världar. Varje system kommer till slut att innehålla ungefär ett tusen bebodda sfärer.

32:0.2 (357.2) Dessa universer i tid och rymd är alla evolutionära. Paradismikaelernas skapelseplan framskrider alltid genom en gradvis evolution och progressiv utveckling av den fysiska, intellektuella och andliga naturen och kapaciteten hos de mångahanda varelser som bebor de olika klasserna av sfärer som ett sådant lokaluniversum består av.

32:0.3 (357.3) Urantia hör till ett lokaluniversum vars härskare är Gud-människan från Nebadon, Jesus från Nasaret och Mikael från Salvington. Och alla Mikaelns planer för detta universum blev till fullo godkända av Treenigheten i Paradiset innan han ens påbörjade det suprema äventyret i rymden.

32:0.4 (357.4) Guds Söner kan välja området för sina skaparaktiviteter, men dessa materiella skapelser projekterades och planerades ursprungligen av Totaluniversums Arkitekter i Paradiset.

1. Universernas fysiska uppkomst

32:1.1 (357.5) Behandlingen av rymdkraften och urenergierna är de Ledande Kraftorganisatorernas verk i Paradiset och föregår universernas uppkomst; men när den emergenta energin i superuniversernas domäner börjar reagera på lokal eller linjär gravitation, då drar de sig tillbaka till förmån för ifrågavarande superuniversums styrkeledare.

32:1.2 (357.6) Dessa styrkeledare fungerar ensamma under de förmateriella och efter kraften uppkommande faserna av ett lokaluniversums skapelse. Det finns ingen möjlighet för en Skaparson att påbörja organiserandet av ett universum förrän styrkeledarna har åstadkommit en mobilisering av rymdenergierna som är tillräcklig för att erbjuda en materiell grund — konkreta solar och materiella sfärer — för det uppkommande universumet.

32:1.3 (357.7) Lokaluniverserna har alla ungefär samma energipotential fastän de är mycket olika till sina fysiska dimensioner

och kan variera från tid till annan beträffande sitt innehåll av synlig materia. Doneringen av styrkeladdning och potentiell materia i ett lokaluniversum bestäms av de behandlingar som har utförts av styrkeledarna och deras föregångare såväl som av Skaparsonens aktiviteter och av den inherenta förmågan till fysisk kontroll som hans skapande kollega besitter.

32:1.4 (358.1) Energiladdningen i ett lokaluniversum är ungefär etthundratusendedelen av kraftdoneringen i dess superuniversum. När det gäller Nebadon, ert lokaluniversum, är materialisationen av massa en aning mindre. I fysisk bemärkelse har Nebadon all den fysiska utrustning av energi och materia som finns i varje lokal skapelse i Orvonton. Den enda fysiska begränsningen av den utvecklingsmässiga expansionen av universumet Nebadon består i den kvantitativa laddning av rymdenergi som hålls fången av gravitationskontrollen hos den kombinerade universummekanismens associerade styrkor och personligheter.

32:1.5 (358.2) När energi-materian har uppnått ett visst stadium i materialisationen av massa, uppträder på scenen en Paradisets Skaparson åtföljd av en Skapande Dotter till den Oändlige Anden. Samtidigt med Skaparsonens ankomst påbörjas arbetet med den arkitektoniska sfär som skall bli högkvartersvärld för det projekterade lokaluniversumet. Under långa tidsåldrar evolverar en sådan lokal skapelse, solar stabiliseras, planeter formas och går in i sina banor, medan arbetet fortgår med att skapa de arkitektoniska världar som skall tjäna som högkvarter i konstellationerna och som huvudstäder i systemen.

2. Organiseringen av universumet

32:2.1 (358.3) Skaparsönerna föregås vid universumets organisering av styrkeledarna och andra varelser med ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret. Av rymdens energier, som på detta sätt tidigare har organiserats, etablerade er Skaparson Mikael de bebodda världarna i universumet Nebadon, och sedan dess har han omsorgsfullt ägnat sig åt administrationen av dem. Av den förut-existerande energin materialiserar dessa gudomliga Söner synlig materia, projekterar levande varelser och skapar i samarbete med den Oändlige Andens universumnärvaro ett mångfaldigt följe av andepersonligheter.

32:2.2 (358.4) Dessa styrkeledare och energiövervakare, som länge föregick Skaparsonen i det förberedande fysiska arbetet med organiseringen av universumet, tjänar senare i ypperlig förbindelse med denne Universumson och förblir alltid i associerad kontroll av de energier som de ursprungligen organiserade och införde i strömkretsar. I Salvington fungerar nu samma ett hundra styrkecentrer som samarbetade med er Skaparson i det ursprungliga formandet av detta lokaluniversum.

32:2.3 (358.5) Den första avslutade fysiska skapelseakten i Nebadon var organiserandet av högkvartersvärlden, den arkitektoniska sfären Salvington med dess satelliter. Från tiden för styrkecentrers och de fysiska övervakarnas första åtgärder tills den levande staben anlände till de färdigställda sfärerna i Salvington tog det något över en miljard

är enligt er nuvarande planetariska tid. Efter konstruktionen av Salvington följde omedelbart skapandet av ett hundra högkvartersvärldar i de projekterade konstellationerna och tiotusen högkvarterssfärer i de projekterade lokalsystemen för planetarisk övervakning och administration, tillsammans med deras arkitektoniska satelliter. Sådana arkitektoniska världar är avsedda att härbärgera både fysiska och andliga personligheter såväl som de mellanliggande morontia- eller övergångsstadievarselerna.

32:2.4 (359.1) Salvington, högkvarteret i Nebadon, ligger exakt i lokaluniversumets centrum för energi-massa. Men ert lokaluniversum är inte ett enda astronomiskt system fastän ett vidsträckt system i själva verket existerar i dess fysiska centrum.

32:2.5 (359.2) Salvington är det personliga högkvarteret för Mikael i Nebadon, men han är inte alltid där. Ert lokaluniversums smidiga fungerande kräver inte längre att Skaparsonen ständigt är närvarande på huvudstadssfären, men detta gällde inte under de tidigare skedena av fysiskt organiserande. En Skaparson kan inte lämna sin högkvartersvärld förrän stabiliseringen av gravitationen i området har åstadkommits genom att tillräckligt med energi har materialiserats för att göra det möjligt för de olika strömkretsarna och systemen att uppbalansera varandra med ömsesidig materiell dragningskraft.

32:2.6 (359.3) När nu den fysiska planen för ett universum är fullbordad, uppgör Skaparsonen tillsammans med den Skapande Anden sin plan för att skapa liv, varpå den Oändlige Andens representation börjar sin universumfunktion som en särskild skapande personlighet. När denna första skapelseakt har formulerats och verkställt, plötsligt blir den Klara Morgonstjärnan till,

personifikationen av detta första skapande identitetskoncept och gudomlighetsideal. Detta är universumets ledande verkställare, Skaparsonens personliga anförvant som är lik honom till alla sina karaktärsdrag fastän klart begränsad när det gäller gudomlighetsegenskaperna.

32:2.7 (359.4) Nu när Skaparsonens högra hand och ledande verkställare har framträtt ges tillvaro åt ett omfattande och underbart uppbåd av olika skapade varelser. Lokaluniversumets söner och döttrar framträder, och snart därefter förses denna skapelse med ett styre som sträcker sig från universumets suprema råd till konstellationernas fäder och lokalsystemens härskare — anhopningarna av de världar som är avsedda att senare bli hem för de olika dödliga raserna av viljevarelser; och var och en av dessa världar kommer att ledas av en Planetprins.

32:2.8 (359.5) När ett sådant universum har blivit så fullständigt organiserat och så väl bemannat, börjar Skaparsonen verkställa Faderns förslag att skapa den dödliga människan till deras gudomliga avbild.

32:2.9 (359.6) Organiserandet av planetariska boningar fortgår alltså i Nebadon, för detta universum är faktiskt en ung klunga bland stjärn- och planetvärldarna i Orvonton. Vid den senaste registreringen fanns det 3.840.101 bebodda planeter i Nebadon, och Satania, er världs lokalsystem, är ganska typiskt jämfört med andra system.

32:2.10 (359.7) Satania är inte ett enhetligt fysiskt system, en enda astronomisk enhet eller organisation. Dess 619 bebodda världar är belägna i över femhundra olika fysiska system. Endast fem har mer

än två bebodda världar, och av dessa har endast en fyra befolkade planeter, medan det finns fyrtiosex med två bebodda världar.

32:2.11 (359.8) Satania-systemet av bebodda världar är långt avlägset från Uversa och den stora klunga av solar som fungerar som det fysiska eller astronomiska centret för det sjunde superuniversumet. Från Jerusem, högkvarteret i Satania, är det över tvåhundratusen ljusår till superuniversumet Orvontons fysiska centrum långt, långt borta i det täta tvärsnittet av Vintergatan. Satania ligger i lokaluniversumets periferi, och Nebadon är nu långt ut mot gränsen av Orvonton. Från det yttersta systemet av bebodda världar till superuniversumets centrum är det en aning under tvåhundrafemtiotusen ljusår.

32:2.12 (360.1) Universumet Nebadon kretsar nu långt mot söder och öster längs sin bana i superuniversumet Orvonton. De närmaste universerna i grannskapet är: Avalon, Henselon, Sanselon, Portalon, Wolvering, Fanoving och Alvoring.

32:2.13 (360.2) Men evolutionen av ett lokaluniversum är en lång berättelse. Kapitel som handlar om superuniversumet introducerar detta ämne, de kapitel i denna del som handlar om de lokala skapelserna utgör en fortsättning av ämnet, medan de kapitel som följer och som handlar om Urantias historia och bestämmelse avslutar berättelsen. Men ni kan i tillräckligt hög grad förstå de dödligas ödesbestämmelse i en sådan lokal skapelse endast genom att studera berättelserna om er Skaparsons liv och lärdomar, så som han en gång levde som människa i de dödligas köttsliga gestalt i er egen evolutionära värld.

3. Evolutionens idé

32:3.1 (360.3) Havona, centraluniversumet, som skapades direkt av den Universelle Faderns tanke och den Evige Sonens ord, är den enda fullständigt stadgade skapelsen. Havona är ett existentiellt, fulländat och färdigt universum som omger de eviga Gudomarnas hem, alltings centrum. De sju superuniversernas skapelser är finita, evolutionära och stadigt progressiva.

32:3.2 (360.4) De fysiska systemen i tid och rymd är alla evolutionära till sitt ursprung. De är inte ens fysiskt stabiliserade förrän de har kommit in i sina superuniversers etablerade banor. Inte heller stadgas ett lokaluniversum i ljus och liv förrän de fysiska möjligheterna till expansion och utveckling har uttömts och den andliga ställningen i alla dess bebodda världar för evigt har stadgats och stabiliserats.

32:3.3 (360.5) Förutom i centraluniversumet är fulländning ett resultat som uppnås progressivt. I den centrala skapelsen har vi ett mönster för fulländningen, men alla andra världar måste uppnå denna fulländning med de metoder som har etablerats för just dessa världars eller universers framåtskridande. En nästan oändlig mångfald kännetecknar Skaparsönernas planer för att organisera, utveckla, disciplinera och stabilisera sina respektive lokaluniverser.

32:3.4 (360.6) Med undantag för Faderns gudomsnärvaro är varje lokaluniversum i viss mening en kopia av den administrativa organisationen i den central- eller mönsterskapelsen. Fastän den

Universelle Fadern personligen är närvarande i sitt residensuniversum, bor han inte i de varelsers sinne som har sitt ursprung i detta universum, så som han bokstavligen bor hos själen i tidens och rymdens dödliga. Det förefaller att finnas en allvis kompensation i justeringen och regleringen av de andliga angelägenheterna i den vittutspridda skapelsen. I centraluniversumet är Fadern personligen närvarande som sådan, men frånvarande i dessa barns sinnen i denna fulländade skapelse; i rymdens universer saknas Fadern som person och representeras där av sina Härskarsöner, medan han är intimt närvarande i sina dödliga barns sinnen och representeras där andligen av den förpersonliga närvaron av Mysterieledsagarna som bor i dessa viljevarelsers sinnen.

32:3.5 (360.7) I ett lokaluniversums högkvarter bor alla de skapar- och skapande personligheter som representerar självständig auktoritet och administrativ autonomi, med undantag för den personliga närvaron av den Universelle Fadern. I lokaluniversumet kan man finna någonting av alla och någon av nästan varje klass av intelligenta varelser som existerar i centraluniversumet, utom den Universelle Fadern. Fastän den Universelle Fadern inte personligen är närvarande i ett lokaluniversum representeras han personligen av dess Skaparson, en gång Guds viceregent och senare suprem och suverän härskare i eget namn.

32:3.6 (361.1) Ju lägre ned på livets skala vi går desto svårare blir det att, med trons ögon, lokalisera den osynlige Fadern. De lägre varelserna — och ibland även de högre personligheterna — finner det svårt att alltid se den Universelle Fadern i hans Skaparsöner. Och så, före tiden för sin andliga upphöjelse då utvecklingens fulländning gör

det möjligt för dem att se och möta Gud som person, förtröttas de i sitt framåtskridande, börjar hysa andliga tvivel, snubblar in i förvirring och isolerar sig sålunda från sin tids och sitt universums progressiva andliga syften. På detta sätt förlorar de förmågan att se Fadern när de betraktar Skaparsonen. Det säkraste skyddet för den skapade varelsen under hela den långa kampen för att nå upp till Fadern, under denna tid då de naturliga omständigheterna gör en sådan uppnåelse omöjlig, är att enträget hålla fast vid den sanning och det faktum att Fadern är närvarande i sina Söner. Bokstavligt och bildligt, andligt och personligt är Fadern och Sönerna ett. Det är ett faktum: Den som har sett en Skaparson, den har sett Fadern.

32:3.7 (361.2) Till en början är personligheterna i ett givet universum stadgade och tillförlitliga endast i enlighet med hur nära besläktade de är med Gudomen. När varelsernas ursprung avlägsnar sig tillräckligt långt från de ursprungliga och gudomliga källorna, vare sig vi har att göra med Guds Söner eller de omvårdande varelserna som hör till den Oändlige Anden, så ökar möjligheten till disharmoni, förvirring, och ibland uppror — synd.

32:3.8 (361.3) Med undantag för fulländade varelser med gudomsursprung, är alla viljevarelser i superuniverserna av evolutionär art; de börjar i en obetydlig ställning och kliver ständigt uppåt, i verkligheten inåt. Även högt andliga personligheter fortsätter att stiga upp längs livets skala genom gradvisa omvandlingar från ett liv till ett annat och från en sfär till en annan. När det gäller dem som är försedda med Mysterieledsagare, finns det verkligen ingen gräns

för de höjder som det är möjligt för dem att andligen stiga upp till och att uppnå i universumet.

32:3.9 (361.4) Fulländningen hos tidens varelser är, när den till sist uppnås, till fullo förvärvat, en äkta egenskap hos personligheten. Fastän det finns en frikostig tillsats av nådens element är det som den skapade varelsen har uppnått icke desto mindre resultatet av individuell strävan och verkligt levande, personlighetens reaktion i förhållande till den existerande omgivningen.

32:3.10 (361.5) Det evolutionära ursprunget i djurriket är i universums ögon ingen skamfläck för någon personlighet, emedan det utgör den enda metoden att åstadkomma den ena av de två grundtyperna av finita intelligenta viljevarelser. När fulländningens och evighetens höjder har uppnåtts är det desto ärofullare för dem som började från botten och med fröjd klev upp längs livets steg, rond efter rond, och som, när de till sist når upp till härlighetens höjder, har fått en personlig erfarenhet omfattande verklig kunskap om livets varje fas från botten till topp.

32:3.11 (361.6) I allt detta framgår Skaparnas visdom. Det vore precis lika enkelt för den Universelle Fadern att skapa alla dödliga till fulländade varelser, att skänka fulländning med sitt gudomliga ord. Men det skulle frånta dem den underbara erfarenheten av det äventyr och den träning som är förenade med den långa och stegvisa stigningen inåt, en erfarenhet endast för dem som är så lyckosamma att de får börja från själva botten av levnadsexistensen.

32:3.12 (362.1) I universerna som kretsar kring Havona finns det endast ett tillräckligt antal fulländade varelser för att täcka behovet av mönsterlärare och -guider för dem som är i uppstigande på livets

evolutionära skala. Den erfarenhetsmässiga naturen hos den evolutionära typen av personlighet är det naturliga kosmiska komplementet till den evigt fulländade naturen hos de skapade Paradis-Havona-varelserna. I verkligheten är både fulländade och fullkomnade varelser ofullständiga när det gäller den finita totaliteten. Men i den kompletterande associationen mellan de existentiellt fulländade skapade varelserna i Paradis-Havona-systemet och de erfarenhetsmässigt fullkomnade finaliterna som stiger upp från de evolutionära universerna, finner båda typerna befrielse från medfödda begränsningar och kan sålunda gemensamt försöka uppnå de sublima höjderna av skapade varelsers ultimata ställning.

32:3.13 (362.2) Dessa åtgärder som berör de skapade varelserna är påföljder i universum av aktioner och motreaktioner inom den Sjufaldiga Gudomen, vari den eviga gudomligheten hos Paradistreenigheten förenas med den evolverande gudomligheten hos de Suprema Skaparna av universerna i tid och rymd, i, av och genom den Suprema Varelsens styrke-aktualiserande Gudom.

32:3.14 (362.3) Den gudomligt fulländade varelsen och den evolutionärt fullkomnade varelsen har vardera lika mycket gudomlighetspotential, men de skiljer sig till sin art. Vardera måste ty sig till den andra för att uppnå den suprema nivån av tjänst. De evolutionära superuniverserna är beroende av att det fulländade Havona erbjuder den slutliga träningen för deras uppstigande medborgare, men så behöver också det fulländade centraluniversumet existensen av de fullkomnande superuniverserna för att möjliggöra full utveckling av dess nedstigande invånare.

32:3.15 (362.4) De två primära manifestationerna av den finita verkligheten, medfödd fulländning och utvecklad fulländning, vare sig de är personligheter eller universer, är jämställda, beroende av varandra och integrerade. Vardera behöver den andra för att uppnå fullödig funktion, tjänst och bestämmelse.

4. Guds förhållande till ett lokaluniversum

32:4.1 (362.5) Ni skall inte tänka att den Universelle Fadern, emedan han har delegerat så mycket av sig själv och sin makt till andra, är en tyst eller inaktiv medlem i Gudomens kompanjonskap. Frånsett personlighetens områden och utgivandet av Riktare är han synbarligen den minst aktiva av Paradisgudomarna i och med att han tillåter sina Gudomsjämlika, sina Söner, och talrika skapade förståndsvarelser att utföra så mycket av det som fullföljer hans eviga syfte. Han är den tysta medlemmen av den skapande trion endast såtillvida att han aldrig gör något som någon av hans jämlika eller underställda kompanjoner kan göra.

32:4.2 (362.6) Gud har full förståelse för behovet av verksamhet och erfarenhet hos varje förståndsvarelse, och i alla situationer, vare sig det gäller ett universums öde eller välfärden hos en av hans ringaste varelser, drar sig Gud tillbaka från aktivitet till förmån för den galax av skapade och Skapare-personligheter som av naturen ligger mellan honom själv och varje given situation eller skapande händelse i universum. Men trots detta tillbakadragande, denna uppvisning i

infinitt koordinering, tar Gud verkligt, bokstavligt och personligt del i dessa händelser med och genom dessa förordnade representanter och personligheter. Fadern arbetar i och genom alla dessa kanaler för hela sin vidsträckta skapelses välfärd.

32:4.3 (363.1) När det gäller ett lokaluniversums verksamhetsprinciper, dess ledning och administration, verkar den Universelle Fadern i sina Skaparsöners person. När det gäller förhållandena mellan Guds Söner, i gruppassociationerna av personligheter med ursprung i det Tredje Ursprunget och Centret eller i förhållandet mellan varje annat slag av varelser, så som mellan människor, ingriper Gud aldrig i dessa förbindelser. Skaparsonens lag, Konstellationsfädernas, Systemhärskarnas och Planetprinsarnas styre — de verksamhetsprinciper och förfaranden som har bestämts för detta universum — råder alltid. Det finns ingen delad auktoritet; aldrig korsar den gudomliga makten och det gudomliga syftet varandra. Gudomarna är fulländat och evigt eniga.

32:4.4 (363.2) Skaparsonen härskar supremt i allt som gäller etiska förbindelser, förhållandena mellan någon gruppering av varelserna till varje annan klass av varelser, eller mellan två eller flera individer inom en given grupp; men en sådan plan betyder inte att den Universelle Fadern inte på sitt eget sätt skulle kunna komma emellan och göra vad det gudomliga sinnet än vill med varje *individuell skapad varelse* överallt i skapelsen när det gäller denna individs nuvarande ställning eller framtida utsikter och angår Faderns eviga plan och infinita syfte.

32:4.5 (363.3) I de dödliga viljevarelserna är Fadern i själva verket närvarande i den inneboende Riktaren, ett fragment av hans

förpersonliga ande; och Fadern är också källan till en sådan dödlig viljevarelses personlighet.

32:4.6 (363.4) Dessa Tankeriktare, den Universelle Faderns gåvor, är förhållandevis isolerade; de dväls i människornas sinne men har ingen skönjbar anknytning till de etiska ärendena i en lokal skapelse. De är inte direkt koordinerade med den serafiska tjänsten och inte heller med administrationen av system, konstellationer eller ett lokaluniversum, inte ens med en Skaparsons styre vars vilja är den suprema lagen i hans universum.

32:4.7 (363.5) Riktaren i människans inre är ett av Guds enskilda men förenade sätt för kontakt med varelserna i hans närapå oändliga skapelse. Sålunda manifesterar han som är osynlig för den dödliga människan sin närvaro, och om han kunde skulle han visa sig för oss även på andra sätt, men en sådan vidare uppenbarelse är inte gudomligt möjlig.

32:4.8 (363.6) Vi kan se och förstå den mekanism med vilken Sönerna får tillgång till ingående och fullständig kunskap om de universer som hör till deras välde; men vi kan inte helt förstå de metoder som gör Gud så fullt och personligt förtrogen med detaljerna i universernas universum, fastän vi åtminstone kan uppfatta den farled längs vilken den Universelle Fadern kan få information om och manifestera sin närvaro för varelserna i sin ofantliga skapelse. Via personlighetsströmkretsen är Fadern medveten om — har personlig kunskap om — alla varelsers alla tankar och handlingar i alla system i alla universer i hela skapelsen. Fastän vi inte till fullo kan förstå denna teknik för Guds gemenskap med sina barn kan vi känna oss

styrkta i förvissningen om att ”Herren känner sina barn”, och att han för var och en av oss ”tar i beaktande var vi föddes”.

32:4.9 (363.7) I ditt universum och i ditt hjärta är den Universelle Fadern närvarande, andligt talat, genom en av den centrala boningens Sju Härskarandar och i synnerhet genom den gudomliga Riktaren som lever, verkar och väntar i djupet av det dödliga sinnet.

32:4.10 (363.8) Gud är inte en självcentrerad personlighet; Fadern distribuerar sig själv frikostigt till sin skapelse och till sina skapade. Han lever och verkar inte endast i Gudomarna, utan också i sina Söner som han anförtroar utförandet av allt som är gudomligt möjligt för dem att göra. Den Universelle Fadern har sannerligen avstått från varje uppgift som det är möjligt för en annan varelse att utföra. Och detta är alldeles lika sant om den dödliga människan som om Skaparsonen som styr i Guds ställe i högkvarteret i ett lokaluniversum. Sålunda ser vi hur den Universelle Faderns ideal och oändliga kärlek förverkligas.

32:4.11 (364.1) I denna Faderns universella utgivning av sig själv har vi rikligt med bevis för både storheten och storsinnet i hans gudomliga natur. Om Gud har undanhållit någonting av sig själv från den universella skapelsen, då utger han från denna rest med överflödande generositet Tankeriktare till de dödliga i världarna, tidens Mysterieledsagare som så tålmodigt dväljs i de dödliga kandidaterna för evigt liv.

32:4.12 (364.2) Den Universelle Fadern har utgjutit sig själv för att, så att säga, berika all skapelse med innehav av personlighet och potential för andlig uppnåelse. Gud har givit sig själv till oss så att vi

skulle kunna vara såsom han, och av makt och härlighet har han reserverat för sig själv endast det som är nödvändigt för att upprätthålla allt det som han av kärlek till sålunda har avhändat sig allting annat.

5. Det eviga och gudomliga syftet

32:5.1 (364.3) Det finns en stor och ärorik avsikt med universernas marsch genom rymden. Allt ert dödliga kämpande är inte förgäves. Vi har alla del i en ofantlig plan, ett jättelikt företag, och det är företagets omfattning som gör det omöjligt att se särskilt mycket av det vid en enda tidpunkt eller under ett enda liv. Vi är alla en del av ett evigt projekt som Gudarna övervakar och utarbetar. Hela den förunderliga och universella mekanismen rör sig majestätiskt genom rymden till musiken från takten i den infinita tanken och det eviga syftet hos det Första Stora Ursprunget och Centret.

32:5.2 (364.4) Den eviga Gudens eviga syfte är ett högt andligt ideal. Tidens händelser och den materiella tillvarons strider är endast tillfälliga byggnadsställningar som för över till den andra sidan, till den andliga verklighetens och den himmelska tillvarons utlovade land. Naturligtvis finner ni dödliga det svårt att fatta idén om ett evigt syfte; det är så gott som omöjligt för er att förstå evighetens tanke, någonting som aldrig börjar och aldrig slutar. Allt som är bekant för er har ett slut.

32:5.3 (364.5) När det gäller ett enskilt liv, livstiden för en värld eller tideräkningen för något händelseförlopp ser det ut som om vi hade att

göra med en isolerad tidsperiod; allting ser ut att ha en början och ett slut. Och det förefaller som om en serie sådana erfarenheter, liv, tidsåldrar eller epoker arrangerade efter varandra utgjorde en rak sträcka, en isolerad tidshändelse som för ett ögonblick glimtar till över evighetens oändliga ansikte. Men när vi betraktar allt detta bakom scenen antyder en vidare synvinkel och en mera fullständig förståelse att en sådan förklaring är otillräcklig, lösryckt och helt olämplig för att kunna förklara tidens händelser och i övrigt korrelera dem med evighetens underliggande syften och grundläggande reaktioner.

32:5.4 (364.6) Det förefaller mig mera lämpligt att som en förklaring för det dödliga sinnet föreställa sig evigheten som en cykel och det eviga syftet som en ändlös cirkel, en evighetens cykel på något sätt synkroniserad med tidens övergående materiella cykler. När det gäller tidens sektorer som är förenade med och bildar en del av evighetens cykel tvingas vi inse att sådana temporära epoker föds, lever och dör alldeles som tidens temporära varelser föds, lever och dör. Då de flesta människor inte har lyckats uppnå andenivån för fusion med Riktaren dör de, emedan dödens metamorfos utgör det enda möjliga förfarande varigenom de kan undkomma tidens fjättrar och den materiella skapelsens bojar och därmed få förmågan att hålla jämna andliga steg med evighetens framskridande procession. Sedan ni har överlevt tidens och den materiella tillvarons liv på prov blir det möjligt för er att fortsätta vidare i kontakt med och rentav som en del av evigheten och för evigt kretsa runt med rymdens världar i de eviga tidsåldrarnas cirkel.

32:5.5 (365.1) Tidens sektorer är som glimtarna av personligheten i tidsbunden form; de framträder för en period och försvinner sedan från människans synkrets, bara för att ånyo framträda som nya aktörer och fortsättande faktorer i det högre livet i ändlöst kretsande runt den eviga cirkeln. Evigheten kan knappast uppfattas som en rak sträcka med beaktande av att vi tror att universum är avgränsat och rör sig i en vid elongerad cirkel runt den Universelle Faderns centrala boplatz.

32:5.6 (365.2) Uppriktigt sagt är evigheten ofattbar för tidens finita sinne. Ni kan helt enkelt inte fatta den; ni kan inte förstå den. Jag kan inte helt visualisera den, och även om jag kunde skulle det vara omöjligt för mig att förmedla min uppfattning till människans sinne. Trots det har jag gjort mitt bästa för att beskriva någonting av vårt synsätt, berätta för er något om hur vi förstår de eviga tingen. Jag försöker hjälpa er att kristallisera era tankar om dessa värden som är infinita till sin natur och eviga till sin betydelse.

32:5.7 (365.3) Gud har i sitt sinne en plan som omfattar varje varelse i alla hans vidsträckta domäner, och denna plan är ett evigt syfte till gränslösa möjligheter, obegränsade framsteg och ändlöst liv. Och de oändliga skatterna från en sådan makalös karriär finns för er att sträva efter!

32:5.8 (365.4) Evighetens mål är framöver! Äventyret att uppnå gudomligheten ligger framför er! Loppet för att vinna fulländning pågår! Den som vill, får komma med, och en säker seger skall kröna varje människovarelses ansträngningar vilken vill löpa trons och tillitens lopp och vid varje steg på vägen förlita sig på Riktarens ledning och guidningen från Universumsonens goda ande, som så frikostigt har utgjutits över allt kött.

32:5.9 (365.5) [Framfört av en Mäktig Budbärare tillfälligt knuten till det Suprema Rådet i Neadon och anvisad till detta uppdrag av Gabriel från Salvington.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 32](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 34](#) >>

Kapitel 33

Administrationen av lokaluniversumet

33:0.1 (366.1) FASTÄN den Universelle Fadern för visso härskar över sin vida skapelse verkar han i lokaluniversumets administration genom Skaparsonens person. På annat sätt verkar Fadern inte personligen i ett lokaluniversums administrativa angelägenheter. Dessa ärenden är anförtrödda Skaparsonen, lokaluniversumets Moderande och deras mångahanda barn. Lokaluniversumets planer, verksamhetsprinciper och administrativa åtgärder utformas och verkställs av denne Son, som i samverkan med sin Andekompanjon delegerar verkställande makt till Gabriel och domsrätt till Konstellationsfäderna, Systemhärskarna och Planetprinsarna.

1. Mikael från Nebadon

33:1.1 (366.2) Vår Skaparson är personifikationen av det 611.121:sta ursprungliga tankeuttrycket för infinit identitet, som samtidigt uppkom hos den Universelle Fadern och den Evige Sonen. Mikael från Nebadon är den ”enfödde Sonen” som personaliserar detta 611.121:sta universella tankeuttryck för gudomlighet och infinitet. Hans högkvarter finns i det trefaldiga ljusets palats i Salvington. Och denna boning är så anordnad emedan Mikael har upplevt livet i alla dess tre faser i förståndsvarelsernas tillvaro: andlig, morontieell och materiell. På grund av det namn som är associerat med hans sjunde och sista utgivning på Urantia talar man ibland om honom som Kristus Mikael.

33:1.2 (366.3) Vår Skaparson är inte den Evige Sonen, den existentiella Paradiskompanjonen till den Universelle Fadern och den Oändlige Anden. Mikael från Nebadon är inte en medlem av Paradistreenigheten. Icke desto mindre har vår Mästarson inom sitt rike alla de gudomliga egenskaper och förmågor som den Evige Sonen själv skulle uppvisa om han i själva verket vore närvarande i Salvington och verkade i Nebadon. Mikael har rentav mera makt och auktoritet, ty han inte endast personifierar den Evige Sonen utan representerar också till fullo den Universelle Faderns personlighetsnärvaro, och i själva verket förkroppsligar denne, för och i sitt lokaluniversum. Han representerar även Fader-Sonen. Dessa förhållanden gör Skaparsonen till den mäktigaste, den mest

mångsidiga och inflytelserika av alla gudomliga varelser som har förmågan att direkt administrera evolutionära universer och att ha personlighetskontakt med omogna skapade varelser.

33:1.3 (366.4) Vår Skaparson utövar samma andliga dragningskraft, andegravitation, från lokaluniversumets högkvarter som den Evige Sonen från Paradiiset skulle utöva om han vore personligen närvarande i Salvington, och *mera*; denne Universumson är också den Universelle Faderns personifikation för universumet Nebadon. Skaparsönerna är personlighetscentra för de andliga krafterna från Fader-Sonen i Paradiiset. Skaparsönerna är de slutliga styrke- och personlighetsfokuseringarna för Gud den Sjufaldiges mäktiga tidrymd attribut.

33:1.4 (367.1) Skaparsonen är den Universelle Faderns ställföreträdande personalisering, den Evige Sonens jämlike i fråga om gudomlighet och den Oändlige Andens skapande kompanjon. För vårt universum och alla dess bebodda världar är Härskarsonen i själva verket Gud. Han personifierar allt det av Paradisgudomarna som evolverande dödliga kan urskilja och förstå. Denne Son och hans Andepartner *är* era skaparföräldrar. För er är Mikael, Skaparsonen, den suprema personligheten; för er är den Evige Sonen supersuprem — en infinit Gudomspersonlighet.

33:1.5 (367.2) I Skaparsonens person har vi en härskare och gudomlig förälder som är alldeles lika mäktig, effektiv och välvillig som den Universelle Fadern och den Evige Sonen skulle vara om båda vore närvarande i Salvington och engagerade i att administrera universumet Nebadons angelägenheter.

2. Nebadons härskare

33:2.1 (367.3) Observation av Skaparsönerna avslöjar att en del liknar mera Fadern, andra Sonen, och en del är en blandning av båda sina infinita föräldrar. Vår Skaparson uppvisar mycket klart drag och egenskaper som mera påminner om den Evige Sonen.

33:2.2 (367.4) Mikael valde att organisera detta lokaluniversum, och här härskar han nu supremt. Hans personliga makt begränsas av de från förut existerande gravitationsströmkretsarna med centrum i Paradiset och av förbehållet hos Dagarnas Forna i superuniversumstyret att fatta de slutliga verkställighetsdomarna om personlighetens utsläckande. Personlighet utges endast av Fadern, men Skaparsönerna formar med godkännande av den Evige Sonen nya varelsemönster, och i samverkan med sin Andepartner kan de försöka åstadkomma nya omvandlingar av energi och materia.

33:2.3 (367.5) Mikael är personifikationen av Paradisets Fader-Son för och i lokaluniversumet Nebadon; när därför den Skapande Moderanden, den Oändlige Andens representation i lokaluniversumet, underordnade sig Kristus Mikael vid hans återkomst från sin slutliga utgivning på Urantia fick Mästarsonen därmed i sin hand ”all makt i himlen och på jorden”.

33:2.4 (367.6) Då de Gudomliga Omvårdarna sålunda underordnar sig Skaparsönerna i lokaluniverserna blir dessa Mästarsöner personliga bevarare av den gudomlighet hos Fadern, Sonen och Anden som kan manifesteras på den finita nivån, medan Mikaelernas

erfarenheter av att utge sig som skapade varelser kvalificerar dem för att åskådliggöra den Suprema Varelsens erfarenhetsmässiga gudomlighet. Inga andra varelser i universerna har sålunda personligen uttömt den nuvarande finita erfarenhetens potentialer, och inga andra varelser i universerna har sådana kvalifikationer att ensamma härska suveränt.

33:2.5 (367.7) Fastän Mikael's högkvarter officiellt är beläget i Salvington, Nebadons huvudstad, använder han mycket av sin tid till att besöka konstellationernas och systemens högkvarter och även de enskilda planeterna. Från tid till annan färdas han till Paradiset och ofta till Uversa där han rådgör med Dagarnas Forna. När han är frånvarande från Salvington intas hans plats av Gabriel som då fungerar som universumet Nebadons regent.

3. Universumets Son och Ande

33:3.1 (368.1) Fastän den Oändlige Anden genomsyrar alla tidens och rymdens universer verkar den från högkvarteret i varje lokaluniversum som en specialiserad fokusering som får personlighetens alla egenskaper genom skapande samarbete med Skaparsonen. I fråga om ett lokaluniversum är Skaparsonens administrativa auktoritet suprem; den Oändlige Anden samarbetar, i form av den Gudomliga Omvårdaren, fullständigt, fast fullkomligt jämställd.

33:3.2 (368.2) Universumets Moderande i Salvington, Mikael's kompanjon vid övervakningen och administrationen av Nebadon, hör till den sjätte gruppen av Suprema Andar och utgör den 611.121:sta i den klassen. Hon erbjöd sig att följa med Mikael vid det tillfälle då han blev fri från sina skyldigheter i Paradiset och har allt sedan dess verkat tillsammans med honom i att skapa och styra hans universum.

33:3.3 (368.3) Härskar-Skaparsonen är den personliga regenten i sitt universum, men i alla detaljer vid dess skötsel är Universum-Anden medregent med Sonen. Medan Anden alltid erkänner Sonen som regent och härskare tillerkänner Sonen alltid Anden en jämbördig ställning och jämlik behörighet i rikets alla ärenden. I allt sitt arbete med att skänka kärlek och liv får Skaparsonen alltid och evigt fulländat stöd och skicklig hjälp av den allvisa och evigt trogna Universum-Anden och av hela hennes mångahanda följe av änglapersonligheter. Denna Gudomliga Omvårdare är i verkligheten andarnas och andepersonligheternas moder, Skaparsonens ständigt närvarande och allvisa rådgivare, och en trogen och sann manifestation av den Oändlige Anden i Paradiset.

33:3.4 (368.4) Sonen fungerar som en far i sitt lokaluniversum. Anden har rollen av en mor, så som dödliga varelser förstår det; hon assisterar alltid Sonen och är för evigt oundgänglig för universumets administration. Vid uppror kan endast Sonen och hans associerade Söner fungera som frälsare. Anden kan aldrig börja bekämpa ett uppror eller försvara den lagliga makten, men alltid stöder Anden Sonen i allt vad han kan nödgas genomgå i sina strävanden att stabilisera styret och upprätthålla den lagliga makten i världar som

befläckas av det onda eller domineras av synd. Endast en Son kan återvinna deras gemensamma skapelse, men ingen Son kunde hoppas på slutlig framgång utan oupphörlig medverkan av den Gudomliga Omvårdaren och hennes omfattande samling av andemedhjälpare, Guds döttrar, som så troget och tappert kämpar för de dödliga människornas välfärd och för sina gudomliga föräldrars ära.

33:3.5 (368.5) Då Skaparsonen har avslutat sin sjunde och sista utgivning som skapad varelse tar den osäkerhet slut som den tidvisa isoleringen har medfört för den Gudomliga Omvårdaren, och Sonens medhjälpare i universumet blir för evigt etablerad i säkerhet och kontroll. Det är vid Skaparsonens tronbestigning som Mästarson, vid jubileernas jubileum, som Universumets Ande inför de församlade himmelska skarorna för första gången offentligt och universellt erkänner sig underordnad Sonen och förbinder sig till trohet och lydnad. Denna händelse inträffade i Nebadon vid Mikaelns återkomst till Salvington efter sin utgivning på Urantia. Aldrig före detta betydelsefulla tillfälle hade Universumets Ande erkänt sig underordnad Universumets Son, och först sedan Anden sålunda frivilligt hade avstått från makt och behörighet kunde det sanningsenligt förkunnas om Sonen att ”all makt i himmelen och på jorden har blivit given i hans hand”.

33:3.6 (369.1) Efter den Skapande Moderandens försäkran om underordnande erkände Nebadons Mikael ädelt sitt eviga beroende av denna Andeföljeslagare, förordnande Anden till medhärskare över sitt universums domäner och fordrade att alla deras skapade varelser försäkrar Anden sin lojalitet, såsom de hade gett Sonen denna försäkran; och sedan utgavs och utsändes den slutliga ”Förklaringen

om Jämlikhet". Fastän Sonen var suverän härskare i sitt lokaluniversum kungjorde han för världarna Andens jämlikhet när det gäller alla former av personlighetsbegåvning och gudomliga karaktärsegenskaper. Och detta blir det överjordiska mönstret för familjeorganisationen och -styret hos till och med de ringa varelserna i rymdens världar. Detta är i sanning familjens och det på fri vilja baserade äktenskapets höga ideal.

33:3.7 (369.2) Sonen och Anden leder nu universumet i mycket så som en far och en mor vakar över och vårdar sig om sin familj bestående av söner och döttrar. Det är inte helt opassande att tala om Universums Ande som Skaparsonens skapande kompanjon och att anse världarnas varelser vara deras söner och döttrar — en stor och härlig familj men en som medför otaliga skyldigheter och fordrar ändlös uppsikt.

33:3.8 (369.3) Sonen initierar skapandet av vissa universumbarn medan Anden ensam svarar för att ge tillvaro åt de talrika klasser av andepersonligheter som vårdar och tjänar under ledning och vägledning av denna samma Moderande. Vid skapandet av andra typer av universumpersonligheter fungerar både Sonen och Anden tillsammans, och vid ingen skapelseakt gör den ena något utan råd och godkännande av den andra.

4. Gabriel — den ledande verkställaren

33:4.1 (369.4) Den Klara Morgonstjärnan utgör personaliseringen av den första identitetstanke och det första personlighetsideal som har

uttänkts av Skaparsonen och den Oändlige Andens manifestation i lokaluniversumet. Om vi går bakåt till de första tiderna i lokaluniversumet, innan Skaparsonen och Moderanden hade slutit den skapande samverkans förbund, till de tider då skapandet av deras mångkunniga familj bestående av söner och döttrar ännu inte hade påbörjats, finner vi att den första gemensamma handlingen som utgår ur denna tidiga och fria förbindelse mellan dessa två gudomliga personer resulterar i skapandet av Sonens och Andens högsta andepersonlighet, den Klara Morgonstjärnan.

33:4.2 (369.5) Det frambringas endast en enda sådan vis och majestätisk varelse i varje lokaluniversum. Den Universelle Fadern och den Evige Sonen kan skapa, och skapar i själva verket, ett obegränsat antal Söner som till sin gudomlighet är deras jämlikar; men dessa Söner kan i förening med den Oändlige Andens Döttrar skapa endast en enda Klar Morgonstjärna i varje universum, en varelse lik dem själva och en som har frikostig del i deras kombinerade natur men inte i deras skaparprivilegier. Gabriel från Salvington är lik Universumets Son när det gäller gudomligheten i sitt väsen men avsevärt begränsad i fråga om Gudomens egenskaper.

33:4.3 (369.6) Den förstfödde till föräldrarna i ett nytt universum är en unik personlighet med många underbara egenskaper som inte kommer till synes i någondera föräldern, en varelse med en exempellös mångsidighet och oanad begåvning. Denna himmelska personlighet företräder Sonens gudomliga vilja i kombination med Andens skapande fantasi. Den Klara Morgonstjärnans tankar och handlingar representerar alltid till fullo både Skaparsonen och den Skapande Anden. En sådan varelse har också förmågan till en

omfattande förståelse av och sympatisk kontakt med både de andliga serafiska skarorna och de materiella evolutionära viljevarelserna.

33:4.4 (370.1) Den Klara Morgonstjärnan är inte en skapare, men han är en utomordentlig administratör, Skaparsonens personliga administrativa representant. Frånsett skapelseverksamheten och förlänandet av liv överlägger Sonen och Anden aldrig om viktiga förfaranden i universumet utan att Gabriel är närvarande.

33:4.5 (370.2) Gabriel från Salvington är den ledande verkställaren i universumet Nebadon och han avgör alla verkställighetsbesvär som gäller dess administration. Denna verkställare i universumet skapades fullt utrustad för sitt arbete, men han har samlat erfarenhet i samband med tillväxten och utvecklingen av vår lokala skapelse.

33:4.6 (370.3) Gabriel är den ledande befattningshavaren för verkställandet av superuniversumbestämmelser som gäller icke-personliga ärenden i lokaluniversumet. De flesta ärenden som har att göra med massomfattande domar och de dödas uppståndelser vid domperiodernas slut, vilka avgörs av Dagarnas Forna, delegeras också till Gabriel och hans stab för verkställighet. Gabriel är sålunda den gemensamma ledande verkställaren för härskarna både i superuniversumet och i lokaluniversumet. Han har till sitt förfogande en ypperlig kår av administrativa assistenter som är skapade för sitt speciella arbete men som inte uppenbaras för de evolutionära dödliga. Förutom dessa assistenter kan Gabriel använda varje klass av himmelska varelser som verkar i Nebadon, och han är också överbefälhavare för "himlens arméer" — de himmelska härskarorna.

33:4.7 (370.4) Gabriel och hans stab är inte lärare; de är administratörer. Det är inte känt att de någonsin skulle ha avvikit från sitt reguljära arbete utom när Mikael var inkarnerad och utgiven som en skapad varelse. Under dessa utgivningar följde Gabriel alltid den inkarnerade Sonens vilja, och i samverkan med vederbörande Dagarnas Förenande blev han den verkliga ledaren för universumets angelägenheter under de senare utgivningarna. Gabriel har varit nära associerad med Urantias historia och utveckling allt sedan Mikael's utgivning som dödlig.

33:4.8 (370.5) Förutom möten med Gabriel i utgivningsvärldarna och vid tiderna för namnuppropen vid de dödas allmänna och speciella uppståndelser möter de dödliga honom sällan under sin uppstigning genom lokaluniversumet innan de installeras i det administrativa arbetet i den lokala skapelsen. Som administratörer kommer ni oberoende av klass eller grad under Gabriels ledning.

5. Treenighetens ambassadörer

33:5.1 (370.6) Den administration som personligheterna med treenighetsursprung ombesörjer upphör vid superuniversernas styrelse. Lokaluniverserna kännetecknas av dubbel tillsyn, fader-moder-tankens begynnelse. Universumets far är Skaparsonen; universumets mor är den Gudomliga Omvårdaren, lokaluniversumets Skapande Ande. Varje lokaluniversum är emellertid välsignat med närvaron av vissa personligheter från centraluniversumet och Paradiset. Ledare för denna paradigrupp i Nebadon är

Paradistreenighetens ambassadör — Immanuel i Salvington — den Dagarnas Förenande som har förordnats till lokaluniversumet Nebadon. I viss mening är denne höge Treenighetens Son också den Universelle Faderns personliga representant vid Skaparsonens hov; därav hans namn Immanuel.

33:5.2 (370.7) Immanuel i Salvington, nummer 611.121 i den sjätte klassen av de Suprema Treenighetspersonligheterna, är en varelse med en sådan sublim värdighet och en sådan storslagen självnedlåtenhet att han avvisar alla levande varelsers dyrkan och tillbedjan. Han kännetecknas av särdraget att vara den enda personligheten i hela Nebadon som aldrig har erkänt sig underordnad sin broder Mikael. Han verkar som Härskarsonens rådgivare, men han ger råd endast på begäran. När Skaparsonen är frånvarande kan han fungera som ordförande för vilket som helst högt universumråd, men han deltar inte i övrigt i universumets verkställighetsärenden utom vid anhöllan.

33:5.3 (371.1) Denna Paradisets ambassadör i Nebadon är inte underställd lokaluniversumstyrets beslutanderätt. Men han har inte heller auktoritativ beslutsrätt i ett evolverande lokaluniversums verkställighetsärenden, utom när det gäller uppsikten över hans förbindelsebröder, Dagarnas Trogna, som tjänar i konstellationernas högkvarter.

33:5.4 (371.2) Likt Dagarnas Förenande erbjuder aldrig Dagarnas Trogna konstellationernas härskare råd eller hjälp annat än på begäran. Dessa Paradisets ambassadörer i konstellationerna representerar den sista personliga närvaron av de Treenighetens Stationära Söner som verkar i rådgivande roller i lokaluniverserna.

Konstellationerna är närmare förenade med superuniversumets administration än lokalsystemen som administreras uteslutande av personligheter födda i lokaluniversumet.

6. Allmän administration

33:6.1 (371.3) Gabriel är den ledande verkställaren och egentliga administratören i Neadon. Mikael's frånvaro från Salvington stör på intet sätt den regelbundna skötseln av universumets angelägenheter. Under Mikael's frånvaro, så som nyligen då han deltog i en sammankomst för Orvontons Härskarsöner i Paradiset, är Gabriel universumets regent. Vid alla sådana tillfällen rådgör Gabriel alltid om alla större problem med Immanuel i Salvington.

33:6.2 (371.4) Fader-Melkisedek är Gabriels förste assistent. När den Klara Morgonstjärnan är frånvarande från Salvington övertas hans skyldigheter av denne ursprunglige Melkisedekson.

33:6.3 (371.5) De olika underadministrationerna i universumet har fått sig tilldelat vissa speciella ansvarsområden. Medan en systemstyrelse i allmänhet ser till sina planeters välfärd är den speciellt sysselsatt med levande varelsers fysiska status, med biologiska problem. Konstellationshärskarna i sin tur fäster speciell uppmärksamhet på de sociala och administrativa förhållanden som råder på olika planeter och i olika system. En konstellationsstyrelse arbetar huvudsakligen med förenhetligande och stabilisering. På en högre nivå är universumets härskare mera upptagna av världarnas andliga ställning.

33:6.4 (371.6) Ambassadörerna utnämns genom domstolsbeslut och de representerar ett universum i andra universer. Konsulerna är konstellationernas inbördes representanter och representanter i universumets högkvarter; de utnämns genom lagstiftningsbeslut och verkar endast inom lokaluniversumets område. Observatörerna förordnas med verkställighetsbeslut av en Systemhärskare att representera detta system i andra system och i konstellationens huvudstad, och även de fungerar endast inom lokaluniversumets område.

33:6.5 (371.7) Från Salvington går informationsutsändningar samtidigt ut till konstellationshögkvarteren, systemhögkvarteren och de enskilda planeterna. Alla högre klasser av himmelska varelser kan utnyttja denna tjänst för kommunikation med sina kamrater spridda överallt i universumet. Universumets utsändningar når alla bebodda världar oberoende av deras andliga ställning. Interplanetarisk förbindelse förvägras endast de världar som befinner sig i andlig karantän.

33:6.6 (372.1) Konstellationens informationsutsändningar sänds periodvist ut av ledaren för Konstellationsfäderna från konstellationens högkvarter.

33:6.7 (372.2) Tideräkningen uppskattas, beräknas och rättas till av en speciell grupp av varelser i Salvington. Standarddagen i Nebadon motsvaras av aderton dagar, sex timmar plus två och en halv minuter enligt urantiatid. Nebadonåret består av ett segment av tiden för universumets omlopp i förhållande till Uversas bana och uppgår till

ett hundra dagar av standardtiden i universumet, omkring fem år av Urantiatid.

33:6.8 (372.3) Neadontiden som utsänds från Salvington är standard för alla konstellationer och system i detta lokaluniversum. Varje konstellation sköter sina ärenden enligt nebadontid, men systemen har sin egen tideräkning, såsom även de enskilda planeterna.

33:6.9 (372.4) Dagen i Satania är enligt tideräkningen i Jerusem något mindre (1 timme, fyra minuter och 15 sekunder) än tre dagar enligt Urantiatid. Dessa tider benämns i allmänhet Salvington- eller universumtid och Satania- eller systemtid. Standardtiden är universumtid.

7. Neadons domstolar

33:7.1 (372.5) Mästarsonen, Mikael, tar supremt befattning med endast tre ting: skapande, upprätthållande och omvårdnad. Han tar inte personligen del i det juridiska arbetet i universumet. Skapare sitter aldrig till doms över sina skapade; sådant sköts uteslutande av varelser med hög utbildning och egen erfarenhet av den skapades liv.

33:7.2 (372.6) Hela den rättsliga mekanismen i Neadon står under Gabriels uppsikt. De högre domstolarna, som är belägna i Salvington, behandlar problem med allmän betydelse för universumet och appellationsmål som kommer upp från systemdomstolarna. Det finns sjuttio grenar av dessa universumdomstolar, och de fungerar i sju avdelningar om tio sektorer var. I alla ärenden som skall avgöras leds

förhandlingarna av en magistrat med två medlemmar, en domare med bakgrund i fulländningen och en magistratsperson med erfarenhet av uppstigningen.

33:7.3 (372.7) När det gäller domsrätt är domstolarna i lokaluniverserna begränsade i följande ärenden:

33:7.4 (372.8) 1. Administrationen i lokaluniversumet gäller skapande, evolution, upprätthållande och omvårdnad. Universumets domstolar har därför inte rätt att döma de fall som gäller frågan om evigt liv eller död. Detta har ingenting att göra med den naturliga döden så som den förekommer på Urantia, men om frågan om rätten till fortsatt existens, evigt liv, kommer upp för avgörande måste den hänskjutas till domstolarna i Orvonton, och i de fall som avgörs till individens nackdel måste alla domar om utsläckning verkställas på order av superstyrelsens härskare och av deras representanter.

33:7.5 (372.9) 2. Försummelse eller avfallande hos någon av Guds Söner i lokaluniversumet, vilket riskerar deras ställning och auktoritet som Söner avgörs aldrig vid en Sons domstolar; en sådan oenighet skulle omedelbart föras inför superuniversumets domstolar.

33:7.6 (372.10) 3. Frågan om återupptagande efter andlig isolering av någon beståndsdel i ett lokaluniversum — sådan som ett lokalsystem — i kretsen av dem som har fullvärdig andlig ställning i den lokala skapelsen måste godkännas av superuniversumets höga rådsförsamling.

33:7.7 (373.1) I alla andra ärenden är domstolarna i Salvington den sista och suprema instansen. Det finns ingen möjlighet att besvära sig över eller undkomma deras avgöranden och påbud.

33:7.8 (373.2) Oberoende av hur orättvist mänskliga tvister ibland kan förefalla att avgöras på Urantia råder dock rättvisa och gudomlig opartiskhet i universumet. Ni lever i ett välordnat universum och förr eller senare kan ni förlita er på att bli behandlade rättvist, ja även barmhärtigt.

8. De lagstiftande och verkställande funktionerna

33:8.1 (373.3) I Salvington, Nebadons högkvarter, finns det inga egentliga lagstiftande organ. Universumets högkvartersvärldar är till stor del sysselsatta med juridiska avgöranden. Lokaluniversumets lagstiftande församlingar är belägna i högkvarteren i de ett hundra konstellationerna. Systemen sysslar i huvudsak med de lokala skapelsernas verkställande och administrativa arbete. Systemhärskarna och deras medarbetare genomför konstellationshärskarnas lagmässiga beslut och verkställer de rättsliga avgörandena från universumets högre domstolar.

33:8.2 (373.4) Fastän egentligt lagstiftande inte sker i universumets högkvarter verkar en mängd olika sammanslutningar för rådgivning och forskning i Salvington, och de är sammansatta och skötta på olika sätt i enlighet med sitt omfång och syfte. En del är bestående; andra upplöses då de har fullföljt sitt ändamål.

33:8.3 (373.5) Lokaluniversumets *suprema råd* består av tre medlemmar från varje system och sju representanter från varje

konstellation. System som befinner sig i isolation är inte representerade i denna rådsförsamling, men de tillåts sända observatörer som är närvarande och studerar alla dess överväganden.

33:8.4 (373.6) *De suprema sanktionernas ett hundra råd* finns också i Salvington. Ledarna för dessa råd bildar Gabriels omedelbara arbetskabinett.

33:8.5 (373.7) Alla resultat från de höga rådgivande universumråden överförs antingen till de juridiska organen i Salvington eller till de lagstiftande församlingarna i konstellationerna. Dessa höga råd saknar auktoritet eller makt att genomföra sina rekommendationer. Om deras råd baserar sig på grundlagarna i universumet, då fattar domstolarna i Nebadon beslut om deras verkställande; men om deras rekommendationer har att göra med lokala förhållanden eller nödsituationer måste de föras ned till konstellationens lagstiftande församlingar för övervägande och sedan till systemmyndigheterna för verkställande. Dessa höga råd är i verkligheten universumets superlegislaturer, men de fungerar utan auktoritet för antagande och utan makt för verkställande.

33:8.6 (373.8) Fastän vi talar om universumets administration med termer som ”domstolar” och ”rådsförsamlingar” bör man förstå att dessa andliga transaktioner är mycket olika de mera primitiva och materiella aktiviteterna på Urantia för vilka samma benämningar används.

33:8.7 (373.9) [Framfört av Ledaren för Ärkeänglarna i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 33](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 35](#) >>

Kapitel 34

Lokaluniversumets Moderande

34:0.1 (374.1) NÄR en Skaparson personaliseras av den Universelle Fadern och den Evige Sonen, då individualiserar den Oändlige Anden en ny och unik representation av sig själv som åtföljer denne Skaparson till rymdens områden för att där vara hans partner, först i det fysiska organiserandet och senare i skapandet och omvårdnaden av varelserna i det nyligen projekterade universumet.

34:0.2 (374.2) En Skapande Ande reagerar både på fysiska och andliga realiteter; så även en Skaparson; och sålunda är de jämlika och associerade i administrationen av ett lokaluniversum i tid och rymd.

34:0.3 (374.3) Dessa Dotterandar har del i den Oändlige Andens väsen, men de kan inte fungera samtidigt i arbetet med fysiskt

skapande och med andlig omvårdnad. I det fysiska skapandet ger Universumets Son mönstret medan Universumets Ande sätter igång materialisationen av fysiska realiteter. Sonen opererar med styrkemönster men Anden omformar dessa energiskapelser till fysiska substanser. Fastän det i någon mån är svårt att beskriva den Oändlige Andens tidiga universumnärvaro som en person, är Andepartnern för Skaparsonen, det oaktat, personlig och har alltid fungerat som en tydligt urskiljbar individ.

1. Personaliseringen av den Skapande Anden

34:1.1 (374.4) Efter det att det fysiska organiserandet av ett stjärn- och planetkomplex har avslutats och energiströmkretsarna har etablerats av superuniversumets styrkecentrer, sedan detta preliminära skapelsearbete har utförts av den Oändlige Andens representanter verkande genom och under ledning av hans skapande fokusering i lokaluniversumet, då går Mikaelsonens kungörelse ut om att det härnäst i det nyligen organiserade universumet skall projekteras liv. Sedan Paradiset har erkänt denna avsiktsproklamation inträffar en reaktion av godkännande i Paradistreenigheten, varefter den Härskarande i vars superuniversum denna nya skapelse undergår organisering försvinner in i Gudomarnas andliga sken. Under tiden närmar sig de andra Härskarandarna denna Paradisgudomarnas centrala boning, och senare då den gudomsomfamnade Härskaranden träder fram inför sina kollegor inträffar det som kallas för en ”primär

eruption”. Detta är en ofantlig andlig blix, ett fenomen som klart kan urskiljas så långt borta som i det ifrågavarande superuniversumets högkvarter; och samtidigt med denna föga förstådda treenighetsmanifestation inträffar en betydande förändring i naturen av närvaron och styrkan i den Oändlige Andens skapande ande som är bosatt i detta lokaluniversum. Som svar på dessa paradisfenomen personaliseras omedelbart inför Skaparsonen en ny personlig representation av den Oändlige Anden. Detta är den Gudomliga Omvårdaren. Skaparsonens individualiserade Skapande Andemedhjälpare har blivit hans personliga skapande medarbetare, lokaluniversumets Moderande.

34:1.2 (375.1) Från och genom denna nya personliga avskiljning från Medskaparen utgår de etablerade strömmar och anvisade strömkretsar av andekraft och andligt inflytande som är bestämda att genomströmma alla världar och varelser i detta lokaluniversum. I verkligheten är denna nya och personliga närvaro endast en omformning av den från förut existerande och mindre personliga medarbetaren till Sonen i hans tidigare arbete med organisering av det fysiska universumet.

34:1.3 (375.2) Detta är med några få ord berättelsen om ett oerhört stort drama, men det är nästan allt som kan berättas om dessa betydelsefulla händelser. De är ögonblickliga, outgrundliga och ofattbara; hemligheten med tekniken och förfarandet ligger i Paradistreenighetens famn. Endast om en sak är vi förvissade: Andenärvaron i lokaluniversumet under tiden för det rent fysiska skapandet eller organiserandet var ofullständigt differentierad från den Oändlige Anden i Paradiset; däremot, efter det att den

övervakande Härskaranden åter uppenbarar sig från Gudarnas hemliga omfamning och efter blixten av andlig energi, förändras den lokala manifestationen av den Oändlige Anden plötsligt och fullständigt till att personligen likna den Härskarande som befann sig i förvandlande förbindelse med den Oändlige Anden.

Lokaluniversumets Moderande får sålunda en personlig natur som är färgad av naturen hos Härskaranden i superuniversumet för ifrågavarande astronomiska förvaltningsområde.

34:1.4 (375.3) Denna personaliserade närvaro av den Oändlige Anden, lokaluniversumets Skapande Moderande, är i Satania känd som den Gudomliga Omvårdaren. För alla praktiska syften och andliga ändamål är denna manifestation av Gudomen en gudomlig individ, en andeperson. Och som sådan är hon erkänd och ansedd av Skaparsonen. Det är genom denna lokalisering och personalisering av det Tredje Ursprunget och Centret i vårt lokaluniversum, som Anden senare kunde bli så helt underställd Skaparsonen att det om denne Son sanningsenligt sades: ”All makt i himlen och på jorden har anförtrotts honom”.

2. Den Gudomliga Omvårdarens väsen

34:2.1 (375.4) Efter att ha undergått en uppenbar personlighetsomvandling vid tiden för livets skapande fungerar den Gudomliga Omvårdaren som en person och samarbetar på ett mycket personligt sätt med Skaparsonen vid planerandet och skötseln av de omfattande ärendena i deras lokala skapelse. För många varelsetyper i

universumet kan även denna representation av den Oändlige Anden förefalla att inte vara helt personlig under tidsåldrarna före Mikael's slutliga utgivning; men efter det att Skaparsonen har upphöjts till en Mästarsons suveräna makt förstärks de personliga egenskaperna hos den Skapande Moderanden till den grad att hon känns igen som en person av alla individer som kommer i kontakt med henne.

34:2.2 (375.5) Från sin tidigaste association med Skaparsonen har Universumets Ande alla den Oändlige Andens egenskaper för fysisk kontroll, inklusive full förmåga till antigravitation. Efter det att Universumets Ande har uppnått personlig ställning utövar hon alldeles lika täckande och fullständig kontroll av sinnesgravitationen i lokaluniversumet som den Oändlige Anden skulle göra vid personlig närvaro.

34:2.3 (375.6) I varje lokaluniversum fungerar den Gudomliga Omvårdaren i enlighet med naturen och de inneboende karakteristika hos den Oändlige Anden så som de förkroppsligas i en av de Sju Härskarandarna i Paradiset. Fastän det finns en grundläggande enhetlighet i karaktären hos alla Universumandar finns det också en funktionell olikhet som bestäms av deras ursprung hos en av de Sju Härskarandarna. Denna olikhet i ursprunget är förklaringen till att lokaluniversernas Moderandar fungerar på olika sätt i olika superuniverser. Men i fråga om alla väsentliga andliga egenskaper är dessa Andar identiska, lika andliga och alltigenom gudomliga, oberoende av differentiering enligt superuniversum.

34:2.4 (376.1) Den Skapande Anden är medansvarig med Skaparsonen vid produktionen av världarnas skapade varelser och

hon sviker aldrig Sonen i strävandena att upprätthålla och bevara dessa skapelser. Liv tilldelas och uppehålls genom den Skapande Andens förmedling. ”Du sänder ut din Ande, då blir de skapade. Du förnyar jordens anlete.”

34:2.5 (376.2) Vid skapandet av ett universum med förståndsvarelser fungerar den Skapande Moderanden först inom universumfulländningens sfär och samarbetar med Sonen i skapandet av den Klara Morgonstjärnan. Senare närmar sig Andens efterkommande allt mera klassen av skapade varelser på planeterna, alldeles så som Sönerna sjunker i grad från Melkisedekarna till de Materiella Sönerna, som faktiskt tar kontakt med världarnas dödliga. I den senare evolutionen av dödliga varelser förmedlar Livsbärarsönerna den fysiska kroppen, fabricerad av det existerande organiserade materialet i världen, medan Universumets Ande bidrar med ”livsanden”.

34:2.6 (376.3) Fastän det sjunde segmentet i storuniversum i många avseenden kanske kan vara långsamt i utvecklingen ser eftersinnande utforskare av våra problem fram mot att en utomordentligt välbalanserad skapelse evolverar under kommande tidsåldrar. Vi förespår denna höggradiga symmetri i Orvonton emedan den Ande som leder detta superuniversum är ledare för Härskarandarna i höjden, en andeintelligens som förkroppsligar den balanserade föreningen och fulländade koordineringen av särdragen och karaktären hos alla tre eviga Gudomar. Vi är långsamma och efterblivna i jämförelse med andra sektorer, men vi kan otvivelaktigt vänta oss en transcendent utveckling och ett enastående uppnående en gång under framtidens eviga tidsåldrar.

3. Sonen och Anden i tid och rymd

34:3.1 (376.4) Varken den Evige Sonen eller den Oändlige Anden är begränsad eller betingad av vare sig tid eller rymd, men de flesta av deras efterkommande är det.

34:3.2 (376.5) Den Oändlige Anden genomsyrrar all rymd och bebor evighetens cirkel. I sina personliga kontakter med tidens barn måste dock den Oändlige Andens personligheter ofta räkna med tidselement, om än mindre med rymden. Många former av sinnesomvårdnad ignorerar rymden men medför en tidsfördröjning vid koordinerandet av olika nivåer av verklighet i universum. En Ensam Budbärare är praktiskt taget oberoende av rymden, förutom att det faktiskt åtgår tid att färdas från en plats till en annan; och det finns andra liknande men för er okända väsen.

34:3.3 (376.6) I fråga om personliga privilegier är en Skapande Ande till fullo och totalt oberoende av rymden, men inte av tiden. Det finns ingen specialiserad personlig närvaro av denna Universumande vare sig i konstellationernas eller i systemens högkvarter. Hon är likvärdigt och utspritt närvarande överallt i sitt lokaluniversum och är därför alldeles lika bokstavligt och personligt närvarande i en värld som i en annan.

34:3.4 (376.7) Endast när det gäller tidselementet är en Skapande Ande någonsin begränsad i sin omvårdnadsverksamhet i universumet. En Skaparson handlar ögonblickligen överallt i sitt universum; men den Skapande Anden måste i den universella sinnesverksamheten

räkna med tiden, såvida hon inte medvetet och avsiktligt utnyttjar de personliga privilegierna som Universumets Son förfogar över. Vid rent andlig funktion verkar den Skapande Anden också oberoende av tiden, såsom även i sin samverkan med den hemlighetsfulla återspeglingsverksamheten i universumet.

34:3.5 (377.1) Fast den Evige Sonens strömkrets för andegravitation fungerar oberoende av både tid och rymd är inte Skaparsonens alla funktioner undantagna de begränsningar som rymden för med sig. Om man undantar händelserna i de evolutionära världarna förefaller dessa Mikaelsooner att kunna verka relativt oberoende av tiden. En Skaparson handikappas inte av tiden, men han betingas av rymden; han kan inte personligen vara på två platser samtidigt. Mikael från Nebadon handlar tidlöst inom sitt eget universum och med hjälp av återspeglingen praktiskt taget så inom superuniversumet. Han kommunicerar tidlöst direkt med den Evige Sonen.

34:3.6 (377.2) Den Gudomliga Omvårdaren är Skaparsonens förståelsefulla medhjälpare som gör det möjligt för honom att övervinna och kompensera sina inneboende begränsningar beträffande rymden, ty när dessa två fungerar i administrativ förening är de praktiskt taget oberoende av tid *och* rymd inom gränserna för sin lokala skapelse. Därför, såsom man i praktiken kan observera överallt i ett lokaluniversum, fungerar Skaparsonen och den Skapande Anden vanligen oberoende av både tid och rymd eftersom vardera alltid har till sitt förfogande den andras oberoende av tid eller rymd.

34:3.7 (377.3) Endast absoluta varelser är oberoende av tid och rymd i absolut bemärkelse. Majoriteten av de personer som lyder under den

Evige Sonen eller den Oändlige Anden är beroende av både tid och rymd.

34:3.8 (377.4) När en Skapande Ande blir ”rymdmedveten” förbereder hon sig på att erkänna ett begränsat ”rymdområde” som sitt, ett rike inom vilket hon kan vara rymdfri i motsats till all annan rymd som hon skulle betingas av. Man är fri att välja och handla endast inom det område som ens medvetande omfattar.

4. Strömkretsarna i lokaluniversumet

34:4.1 (377.5) Det finns tre särskilda andeströmkretsar i lokaluniversumet Nebadon:

34:4.2 (377.6) 1. Skaparsonens utgivningsande, Tröstaren, Sanningens Ande.

34:4.3 (377.7) 2. Den Gudomliga Omvårdarens andeströmkrets, den Heliga Anden.

34:4.4 (377.8) 3. Strömkretsen för förståndsomvårdnad, inkluderande de sju biträdande sinnesandarnas mer eller mindre förenade aktiviteter men olika funktioner.

34:4.5 (377.9) Skaparsönerna är utrustade med en ande som är närvarande i universumet och på många sätt är jämförbar med de i Paradiset stationerade Sju Härskarandarnas ande. Detta är Sanningens Ande som utgjuts över en värld av en Gåvoson sedan han har fått andlig äganderätt till denna värld. Denna utgivna Tröstare är den andliga kraft som ständigt drar alla sanningssökare till Honom som är sanningens personifikation i lokaluniversumet. Denna ande är en inre

utrustning hos Skaparsonen, och den utgår från hans gudomliga natur precis så som huvudströmkretsarna i storuniversum härleds från Paradisgudomarnas personlighetsnärvaro.

34:4.6 (377.10) Skaparsonen kan komma och gå; hans personliga närvaro kan befinna sig i lokaluniversumet eller annanstans; Sanningens Ande fungerar dock ostörd, ty fast denna gudomliga närvaro härrör från Skaparsonens personlighet är den funktionellt centrerad i den Gudomliga Omvårdarens person.

34:4.7 (378.1) Universumets Moderande däremot lämnar aldrig lokaluniversumets högkvartersvärld. Skaparsonens ande kan fungera, och gör det också, oberoende av Sonens personliga närvaro, men detta gäller inte för hennes personliga ande. Den Gudomliga Omvårdarens Heliga Ande skulle upphöra att fungera om hennes personliga närvaro flyttades från Salvington. Hennes andenärvaro tycks vara fast ankrad i universumets högkvartersvärld, och det är just detta faktum som gör det möjligt för Skaparsonens ande att fungera oberoende av var Sonen befinner sig. Universumets Moderande verkar som universumfokus och -centrum för Sanningens Ande såväl som för hennes egen personliga inflytelse, den Heliga Anden.

34:4.8 (378.2) Skaparen Fader-Sonen och den Skapande Moderanden bidrar båda på olika sätt till sinnesutrustningen hos sina barn i lokaluniversumet. Den Skapande Anden begåvar emellertid inte sinne förrän hon har försetts med personliga privilegier.

34:4.9 (378.3) De superevolutionära personlighetsklasserna i ett lokaluniversum begåvas med lokaluniversumets typ av superuniversumets sinnesmönster. Det evolutionära livets människo-

och lägre än människan stående klasser begåvas med de biträdande andarnas typ av sinnesministration.

34:4.10 (378.4) De sju biträdande sinnesandarna är skapade av ett lokaluniversums Gudomliga Omvårdare. Dessa sinnesandar är likartade till karaktären men olika till sin förmåga, och de har alla lika del i naturen hos Universumets Ande fastän de knappast kan anses vara personligheter som kan särskiljas från sin Moder-Skapare. De sju sinneshjälparna har getts följande namn: *visdomens* ande, *dyrkans* ande, *rådets* ande, *kunskapens* ande, *modets* ande, *förståelsens* ande, *intuitionens*, den snabba uppfattningens, ande.

34:4.11 (378.5) Dessa är "Guds sju andar", "som eldbloss brinnande framför tronen", som profeten såg i visionens symboler. Men han såg inte de tjugofyra vakternas troner runt omkring dessa biträdande sinnesandar. Denna redogörelse representerar en sammanblandning av två skildringar av vilka den ena hänför sig till universumets högkvarter och den andra till systemets huvudstad. De tjugofyra äldstes troner finns i Jerusem, högkvarteret i ert lokalsystem av bebodda världar.

34:4.12 (378.6) Det var emellertid om Salvington som Johannes skrev: "Och från tronen utgick ljungeldar och dunder och tordön" — universumets informationsutsändningar till lokalsystemen. Han såg också lokaluniversumets varelser för riktningskontroll, högkvartersvärldens levande kompasser. Denna riktningskontroll i Nebadon upprätthålls av Salvingtons fyra kontrollvarelser som verkar över universumets strömkretsar och skickligt assisteras av den första fungerande sinnesanden, intuitionens hjälpare, den "snabba

uppfattningens” ande. Beskrivningen av dessa fyra varelser — på svenska kallade vilddjur — har blivit bedrövligt vanställd; de är enastående vackra och utsökta till sin gestalt.

34:4.13 (378.7) Kompassens fyra väderstreck är universella och inbyggda i livet i Nebadon. Alla levande varelser har kroppsenheter som är känsliga för och reagerar på dessa riktningströmmar. Dessa varelseskapelser dupliceras ned från universumet till de enskilda planeterna och i samverkan med världarnas magnetiska krafter aktiverar de mängderna av mikroskopiska kroppar i den animala organismen så att dessa riktningceller alltid pekar mot norr och söder. Sålunda är riktningssinnet för alltid fixerat hos universumets levande varelser. Människosläktet är inte helt omedvetet om detta sinne. Dessa kroppar observerades för första gången på Urantia ungefär vid tiden för denna berättelse.

5. Andens omvårdnad

34:5.1 (379.1) Den Gudomliga Omvårdaren samarbetar med Skaparsonen i utformandet av liv och skapandet av nya varelseklasser ända fram till tiden för hans sjunde utgivning, och sedan han har upphöjts till full suveränitet i sitt universum fortsätter hon samverkan med Sonen och Sonens utgivna ande i det fortsatta arbetet med världarnas omvårdnad och planeternas framåtskridande.

34:5.2 (379.2) I de bebodda världarna påbörjar Anden arbetet med det evolutionära framåtskridandet, börjande med världens livlösa material. Först utger hon växtrikets liv, därefter djurvärldens

organismer och sedan de första klasserna av människoliv; och varje efterföljande tilldelning medför ytterligare utveckling av den evolutionära potentialen i det planetariska livet, från de första och primitiva stadierna till uppkomsten av viljevarelser. Detta Andens arbete sker till stor del genom de sju sinneshjälparna, löftets andar, det förenande och koordinerande andesinnet på de evolverande planeterna vilket ständigt och enhetligt leder människoraserna mot högre idéer och andliga ideal.

34:5.3 (379.3) Den dödliga människan upplever för första gången Andens omvårdnad i förening med sinne när det rent animaliska sinnet, som de evolutionära varelserna är försedda med, utvecklar förmågan att ta emot dyrkans och visdomens sinneshjälpare. De sjätte och sjunde sinneshjälparnas verksamhet anger en sinnesevolution som når över tröskeln till andlig omvårdnad. Och omedelbart ansluts dessa sinnen i vilka dyrkan och visdom kan fungera till den Gudomliga Omvårdarens andliga strömkretsar.

34:5.4 (379.4) När sinnet sålunda har kommit i åtnjutande av den Heliga Andens omvårdnad har det förmågan att (medvetet eller omedvetet) ta emot den Universelle Faderns andliga närvaro — Tankeriktaren. Men det är först då en Utgivningsson har frigjort Sanningens Ande för planetarisk omvårdnad av alla dödliga som alla normala sinnen automatiskt bereds för att ta emot Tankeriktare. Sanningens Ande arbetar som ett med närvaron av den Gudomliga Omvårdarens ande. Denna dubbla andeförbindelse svävar över världarna för att lära ut sanning och andligen upplysa människornas sinnen, för att inspirera själarna hos de uppstigande släktenas varelser

och för att ständigt leda de folk som bebor de evolutionära planeterna mot deras gudomliga bestämmelse, deras mål i Paradiset.

34:5.5 (379.5) Fastän Sanningens Ande utgjuts över allt kött bestäms gränserna för funktionen och styrkan hos denna Sonens ande nästan helt av människans personliga mottagande av det som utgör kärnan i Gåvosonens mission. Den Heliga Anden är delvis oberoende av människans inställning och delvis betingad av beslut och samverkan som utgår från människans vilja. Men i varje fall blir den Heliga Andens omvårdnad allt effektivare i helgandet och förändligandet av det inre livet hos de dödliga som mer fullödigt *lyder* den gudomliga ledningen.

34:5.6 (379.6) Som individer har ni inte i er ägo någon avskild del eller avskilt väsen av Skaparen Fader-Sonens ande eller av den Skapande Moderanden; dessa andeformer tar inte kontakt med eller bor inne i tankecentren i individens sinne, såsom Mysterieledsagarna. Tankeriktarna är definitiva individualiseringar av den Universelle Faderns förpersonliga verklighet. De dväljs i själva verket i det dödliga sinnet som en verklig del av detta sinne, och de arbetar ständigt i fulländad harmoni med Skaparsonens och den Skapande Andens kombinerade andar.

34:5.7 (380.1) Närvaron av den Heliga Anden från Universumdottern till den Oändlige Anden, av Sanningens Ande från Universumsonen till den Evige Sonen och av Riktaranden från den Universelle Fadern i eller med en evolutionär dödlig, anger symmetri i den andliga utrustningen och omvårdnaden och gör en sådan dödlig kvalificerad att medvetet erfara trosfaktumet om att vara en Guds son.

6. Anden i människan

34:6.1 (380.2) Då evolutionen på en bebodd planet framskrider och dess invånare blir mer förändligade kan ytterligare andliga inflytelser tas emot av dessa mogna personligheter. När de dödliga förkovrar sig i att kontrollera sinnet och förnimma anden blir dessa mångahanda former av andeomvårdnad allt mer samordnade till funktionen; de flyter i tilltagande grad samman med Paradistreenighetens överordnade verksamhet.

34:6.2 (380.3) Fastän Gudomligheten kan vara flertalig i sin manifestation är Gudomen i människans erfarenhet entalig, alltid *en*. Inte heller upplever människan den andliga omvårdnaden som flertalig. Oberoende av mångtaligheten i ursprunget är alla andeinflytelser funktionellt en och densamma. De är verkligen en enda, ty de är Gud den Sjufaldiges andeomvårdnad i och för de skapade varelserna i storuniversum; och när varelserna växer i uppskattningen av och mottagligheten för denna andens förenande omvårdnad blir den i deras erfarenhet Gud den Supremes omvårdnad.

34:6.3 (380.4) Från den eviga härlighetens höjder stiger den gudomliga Anden ned längs en lång serie trappsteg för att möta dig sådan du är och där du är, för att därefter i trons partnerskap kärleksfullt omfamna själen, som är av dödligt ursprung, och påbörja den säkra och stadiga återfärden längs dessa trappsteg från nedstigningen utan att stanna förrän den evolutionära själen är tryggt upphöjd till dessa samma salighetens höjder varifrån den gudomliga

Anden ursprungligen drog ut på detta uppdrag av barmhärtighet och omvårdnad.

34:6.4 (380.5) Andliga krafter söker och uppnår ofelbart sina egna ursprungliga nivåer. Då de har dragit ut från det Eviga återvänder de med säkerhet dit, och de för med sig alla de tidens och rymdens barn som har omfattat den inre Riktarens ledning och undervisning, de som har blivit sant "födda av Anden", Guds trossöner.

34:6.5 (380.6) Den gudomliga Anden är källan till den ständiga omvårdnaden och uppmuntran av människobarnen. Din styrka och din gärning är "efter hans barmhärtighet, genom förnyelse i Anden". Det andliga livet förbrukas, liksom den fysiska energin. Andlig ansträngning leder till relativ andlig utmattning. Hela uppstigningserfarenheten är verklig såväl som andlig; därför är det sant skrivet: "Det är Anden som stimulerar." "Anden ger liv."

34:6.6 (380.7) Den döda teorin i även de förnämsta religiösa doktrinerna är maktlös när det gäller att omforma människans karaktär eller reglera de dödligas beteende. Vad dagens värld behöver är den sanning som er lärare fordom förkunnade: "Icke med ord allenast, utan i kraft och Helig Ande." Den teoretiska sanningens utsäde är dött, de högsta moraluppfattningarna är utan verkan innan den gudomliga Anden andas på sanningens former och ger liv åt rättfärdighetens formler.

34:6.7 (381.1) De som har tagit emot och insett Guds närvaro inom sig har blivit födda av Anden. "Ni är Guds tempel, och Guds ande bor i er." Det är inte tillräckligt att denna ande utgjuts över er; den gudomliga Anden måste dominera och reglera varje fas av människans erfarenhet.

34:6.8 (381.2) Det är närvaron av den gudomliga Anden, livets vatten, som förhindrar det dödliga missnöjets förtärande törst och det oförändligade människosinnets obeskrivliga hunger. Av Anden motiverade varelser ”törstar aldrig någonsin, ty detta andliga vatten skall i dem bli en tillfredsställelsens källa vars vatten stiger upp med evigt liv.” Sådana gudomligt vattnade själar är så gott som oberoende av den materiella omgivningen när det gäller livets fröjder och den tillfredsställelse som den jordiska tillvaron skänker. De är andligen upplysta och vederkvickta, moraliskt styrkta och välrustade.

34:6.9 (381.3) I varje dödlig finns det en dubbel natur: de nedärvda animala tendenserna och den höga kallelse som andeutrustningen ger. Under det korta liv ni lever på Urantia kan dessa två olika och motsatta drivkrafter sällan försonas; de kan knappast harmoniseras och förenas; men under hela din livstid verkar den förenade Anden ständigt för att hjälpa dig att underkasta köttet mer och mer under Andens ledning. Fastän du måste genomleva hela ditt materiella liv, fastän du inte kan komma undan kroppen och dess behov, icke desto mindre har du ifråga om syfte och ideal förmågan att i tilltagande grad underkasta den djuriska naturen under Andens välde. Inom dig finns faktiskt en sammansvärjning av andliga krafter, ett förbund av gudomliga makter, som uteslutande syftar till att åstadkomma din slutliga frigörelse från materiell trældom och finita handikapp.

34:6.10 (381.4) Avsikten med all denna verksamhet är ”att ni genom Hans ande växer till i kraft till er inre människa”. Och allt detta representerar endast de förberedande stegen för den slutliga uppnåelsen av trons och tjänstens fulländning, den erfarenhet där ni

skall bli ”uppfyllda av all Guds fullhet”, ”ty alla de som leds av Guds ande, de är Guds söner”.

34:6.11 (381.5) Anden *tvingar* aldrig, endast leder. Om du är villig att lära dig, om du önskar nå upp till andenivåer och nå de gudomliga höjderna, om du uppriktigt önskar nå det eviga målet, då skall den gudomliga Anden varsamt och kärleksfullt leda dig längs sonskapets och de andliga framstegens väg. Varje steg du tar måste kännetecknas av villighet, intelligent och glatt samarbete. Andens dominans befläckas aldrig av påtryckning eller komprometteras av tvång.

34:6.12 (381.6) Och när ett sådant liv under andens ledning frivilligt och intelligent accepteras utvecklas i människans sinne så småningom ett positivt medvetande om gudomlig kontakt och förvissning om andegemenskap; förr eller senare ”vittnar Anden med din ande (Riktaren) att du är ett Guds barn”. Din egen Tankeriktare har redan talat om för dig ditt släktskap med Gud, och därför intygar också denna anteckning att Anden vittnar ”*med* din ande”, inte *för* din ande.

34:6.13 (381.7) Medvetenheten om att anden dominerar en människas liv åtföljs av att Andens kännetecken allt mer framträder i livsreaktionerna hos en sådan av anden ledd dödlig, ”ty andens frukt är kärlek, glädje, frid, tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och måttlighet”. Fastän sådana av anden ledda och gudomligt upplysta dödliga fortfarande vandrar fram längs mödans enkla stigar och med mänsklig trofasthet utför de skyldigheter som hör till deras jordiska uppgifter har de redan börjat urskilja ljusen från det eviga livet som glimmar långt borta vid kusterna av en annan värld; de har redan börjat förstå verkligheten i den inspirerande och tröstande sanningen att ”Guds rike består icke i mat och dryck, utan i

rättfärdighet och frid och glädje i den Heliga Anden”. Och genom alla prövningar och i alla svårigheter har de själar som är födda av anden sitt stöd i detta hopp som övervinner all rädsla, ty den gudomliga Andens närvaro utgjuter Guds kärlek i alla hjärtan.

7. Anden och köttet

34:7.1 (382.1) Köttet, den medfödda naturen som härstammar från människorasernas ursprung i djurriket, bär inte av sig självt den gudomliga Andens frukter. När de dödligas natur har förbättrats av tillskottet från naturen hos Guds Materiella Söner, såsom Urantiaraserna i viss mån avancerades av Adams utgivning, då är vägen bättre beredd för Sanningens Ande att samarbeta med den inre Riktaren för att frambringa den fina skörden av andens karaktärsfrukter. Om ni inte avvisar denna ande, då ”skall han leda er fram till all sanning”, även om det skulle fordras en evighet att fullfölja uppdraget.

34:7.2 (382.2) Evolutionära dödliga som bebor världar som till sin andliga utveckling är normala upplever inte dessa skarpa konflikter mellan anden och köttet vilka kännetecknar dagens urantiaraser. Men även på de mest idealiska planeter måste människan före Adam göra positiva ansträngningar för att stiga upp från den rent djuriska existensnivån till successiva nivåer av tilltagande intellektuella betydelser och högre andliga värden.

34:7.3 (382.3) De dödliga i en normal värld upplever inte denna ständiga krigföring mellan sina fysiska och andliga naturer. De

konfronteras med nödvändigheten att klättra upp från de animaliska existensnivåerna till de högre planen av andligt liv, men denna uppstigning påminner mera om att genomgå en uppfostrande utbildning när man jämför den med de intensiva konflikterna hos de dödliga på Urantia inom detta område av divergerande materiell och andlig natur.

34:7.4 (382.4) Folken på Urantia lider av följderna av en dubbel förlust av hjälp när det gäller denna strävan till progressiv planetarisk andlig uppnåelse. Caligastia-omvälvningen åstadkom hastigt förvirring världen över och berövade alla senare generationer den moraliska hjälp som ett välordnat samhälle skulle ha erbjudit. Men ännu ödesdigrare var den adamiska försummelsen såtillvida att den berövade människoraserna denna överlägsna typ av fysisk natur som skulle ha varit mer harmonisk med andliga strävanden.

34:7.5 (382.5) De dödliga på Urantia är tvungna att genomgå en så påfallande kamp mellan anden och köttet emedan deras avlägsna förfäder inte blev i högre grad adamiserade av utgivningen från Eden. Enligt den gudomliga planen skulle de dödliga människoraserna på Urantia ha fått fysiska naturer som mera naturligt hade varit andebesvarande.

34:7.6 (382.6) Trots denna dubbla olycka som har drabbat människans natur och hennes omgivning skulle dagens dödliga uppleva mindre av detta uppenbara krig mellan köttet och anden om de trädde in i andens rike, där Guds trossöner åtnjuter relativ befrielse från köttets slaveri i den upplysta och befriande tjänsten att helhjärtat ägna sig åt att göra den himmelske Faderns vilja. Jesus visade

människosläktet det nya sättet att leva den dödligas liv, enligt vilket människovarelserna till mycket stor del kan undgå de hårda konsekvenserna av Caligastia-upproret och högst effektivt kompensera för de förluster som blev resultatet av den adamiska försummelsen. ”Anden från Kristus Jesu liv har gjort oss fria från det animala livets lag och från ondskans och syndens frestelser.” ”Detta är den seger som övervinner köttet, nämligen er tro.”

34:7.7 (383.1) De gudsmedvetna män och kvinnor som har blivit födda av Anden upplever ingen större konflikt med sin dödliga natur än invånarna i de mest normala världar, planeter som aldrig har befläckats av synd eller berörts av uppror. Trossöner arbetar på intellektuella nivåer och lever på andliga plan som ligger långt ovanför de konflikter som förorsakats av otyglade eller onaturliga fysiska begär. De normala drifterna hos animala varelser och den fysiska naturens naturliga aptiter och impulser står inte i konflikt med ens den högsta andliga uppnåelsen, förutom hos ovetande, fellärda eller olyckligtvis överdrivet samvetsömna personer.

34:7.8 (383.2) Efter det att du har påbörjat färden på det eviga livets väg, efter det att du har accepterat uppdraget och fått dina order om framryckning, räds inte farorna med den mänskliga glömskan och de dödligas ombytlighet, oroas inte av tvivel om misslyckande eller av förbryllande förvirring, vackla inte och ifrågasätt inte din status och ställning, ty i varje mörk stund, vid varje vägskäl under kampen framåt, kommer Sanningens Ande alltid att tala och säga: ”Detta är vägen.”

34:7.9 (383.3) [Framfört av en Mäktig Budbärare, temporärt
förordnad till tjänst på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 34](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 36](#) >>

Kapitel 35

Guds Söner i lokaluniversumet

35:0.1 (384.1) DE AV Guds Söner som har introducerats i det föregående har sitt ursprung i Paradiset. De är efterkommande till de universella domänernas gudomliga Härskare. Av den första paradisklassen av söner, Skaparsönerna, finns det i Nebadon endast en, Mikael, universumets fader och härskare. Av den andra klassen Paradissöner, Avonalerna eller Administratörsönerna, har Nebadon sin fulla kvot — 1.062. Och dessa ”mindre Kristusar” är alldeles lika effektiva och allsmåktiga i sina planetariska utgivningar som Skapar- och Mästarsonen var på Urantia. Den tredje klassen, som har sitt ursprung i Treenigheten, registreras inte i ett lokaluniversum, men jag uppskattar att det i Nebadon finns mellan femtontusen och tjugotusen av Treenighetens Undervisande Söner, förutom de registrerade 9.642

av skapade treenigade assistenterna. Dessa Paradisets Daynaler är varken domare eller administratörer; de är superlärare.

35:0.2 (384.2) De typer av Söner som här skall redogöras för har sitt ursprung i lokaluniversumet; de är efterkommande till en Paradisets Skaparson i varierande association med Universumets Moderande, som kompletterar honom. I dessa berättelser omnämns följande klasser av söner i lokaluniversumet:

35:0.3 (384.3) 1. Melkisedeksöner

35:0.4 (384.4) 2. Vorondadeksöner

35:0.5 (384.5) 3. Lanonandeksöner

35:0.6 (384.6) 4. Livsbärarsöner

35:0.7 (384.7) Den treeniga Paradisgudomen är verksam vid skapandet av tre klasser av söner: Mikaelerna, Avonalerna och Daynalerna. Den tvåförenade Gudomen i lokaluniversumet, Sonen och Anden, är också verksam vid skapandet av tre högre klasser av Söner: Melkisedekarna, Vorondadekarna och Lanonandekarna; och sedan de har åstadkommit detta trefaldiga frambringande samverkar de med följande nivå av Gud den Sjufaldige för att åstadkomma Livsbärarnas mångkunniga klass. Dessa varelser klassificeras som hörande till Guds nedstigande Söner, men de är en unik och säregen form av liv i universum. Redogörelsen för dem upptar nästa kapitel i sin helhet.

1. Fadermelkisedek

35:1.1 (384.8) Sedan varelserna för personlig tjänst såsom den Klara Morgonstjärnan och andra administrativa personligheter har fått sin tillvaro, sker det i enlighet med det gudomliga syftet och skapelseplanerna i ett givet universum en ny form av skapande förening mellan Skaparsonen och den Skapande Anden, den Oändlige Andens Dotter i lokaluniversumet. Den personlighetsefterkommande som blir resultatet av detta skapande partnerskap är den ursprunglige Melkisedek — Fader Melkisedek — den unika varelse som senare samverkar med Skaparsonen och den Skapande Anden för att ge tillvaro åt hela gruppen med detta namn.

35:1.2 (385.1) I universumet Nebadon verkar Fader Melkisedek som första verkställande medarbetare till den Klara Morgonstjärnan. Gabriel är sysselsatt mera med universumets verksamhetsprinciper, Melkisedek med praktiska förfaranden. Gabriel leder de reguljärt konstituerade domstolarna och råden i Nebadon, Melkisedek de speciella, extraordinära och nödfallskommissionerna och rådgivande organen. Gabriel och Fader Melkisedek är aldrig samtidigt borta från Salvington, ty i Gabriels frånvaro fungerar Fader Melkisedek som ledande verkställare i Nebadon.

35:1.3 (385.2) Melkisedekarna i vårt universum skapades alla inom en tusenårsperiod enligt standardtid av Skaparsonen och den Skapande Anden i förbindelse med Fader Melkisedek. Då de är en klass av söner vari en av deras egna fungerade som jämlik skapare är Melkisedekarna till sin konstitution delvis av självursprung och därför utvalda att förverkliga en överjordisk typ av självstyre. Vid bestämda tider väljer de sin egen administrativa ledare för en period på sju år enligt standardtid och fungerar i övrigt som en självreglerande klass,

fastän den ursprunglige Melkisedek i egenskap av medförälder utövar sådana naturliga privilegier. Från tid till annan utnämner denne Melkisedekfader vissa individer i sin klass för att fungera som speciella Livsbärare till midsonitvärldarna, en typ av bebodda världar som inte hittills har uppenbarats på Urantia.

35:1.4 (385.3) Melkisedekarna fungerar inte i större utsträckning utanför lokaluniversumet, utom när de kallas som vittnen i ärenden som är anhängiga vid superuniversumets domstolar, och då de är utnämnda till speciella ambassadörer, vilket de ibland är, för att representera ett universum i ett annat inom samma superuniversum. Den ursprunglige eller förstfödde Melkisedek i varje universum är alltid fri att färdas till grannuniverserna eller Paradiset i uppdrag som gäller intressen och skyldigheter som berör hans klass.

2. Melkisedeksönerna

35:2.1 (385.4) Melkisedekarna är den första klassen av gudomliga Söner som kommer tillräckligt nära de lägre skapade varelsernas liv för att kunna direkt ta del i arbetet med att upplyfta de dödliga, att tjäna de evolutionära människoraserna utan att behöva inkarnera. Dessa Söner befinner sig naturligt vid mittpunkten av den stora personlighetsnedstigningen; till sitt ursprung är de ungefär halvvägs mellan den högsta Gudomligheten och det lägsta skapade livet begåvat med vilja. De blir därför naturliga medlare mellan de högre och gudomliga nivåerna av livsexistens och de lägre, även materiella, formerna av liv i de evolutionära världarna. De serafiska klasserna,

änglarna, finner ett nöje i att arbeta med Melkisedekarna; i själva verket finner alla former av intelligent liv i dessa Söner förståelsefulla vänner, sympatiska lärare och visa rådgivare.

35:2.2 (385.5) Melkisedekarna är en självstyrande klass. Med denna unika grupp möter vi den första strävan till självbestämmande hos varelser i lokaluniversumet och observerar den högsta typen av sant självstyre. Dessa Söner organiserar sitt eget maskineri för administrationen av sin egen grupp och sin hemplanet jämte dess sex associerade sfärer och deras bivärldar. Det bör noteras att de aldrig har missbrukat sina privilegier; inom hela Orvontons superuniversum har dessa Melkisedeksöner inte en enda gång svikit sitt förtroende. De utgör hoppet för varje universumgrupp som strävar efter självstyre; de är mönstret för och undervisarna i självstyre för alla sfärer i Nebadon. Alla klasser av intelligenta varelser, överordnade ovanifrån och underordnade nedifrån, prisar helhjärtat Melkisedekarnas styre.

35:2.3 (386.1) Melkisedekklassen bland Sönerna innehar ställningen och påtar sig ansvaret som den äldste sonen i en stor familj har att bära. Det mesta av deras arbete är reguljärt och i någon mån rutinmässigt, men mycket av det är frivilligt och helt och hållet självpåtagat. Majoriteten av de speciella rådsmöten, som från tid till annan hålls i Salvington, sammankallas på förslag av Melkisedekarna. På eget initiativ patrullerar dessa Söner sitt födelseuniversum. De upprätthåller en autonom organisation, som ägnar sig åt att samla information i universumet, och rapporterar periodvist till Skaparsonen oberoende av all information som kommer upp till universumets högkvarter genom de reguljära representationerna som är sysselsatta med den rutinmässiga administrationen av riket. De är av naturen

fördomsfria observatörer; de åtnjuter fullt förtroende bland alla klasser av förståndsvarelser.

35:2.4 (386.2) Melkisedekarna fungerar som världarnas rörliga och rådgivande appellationsdomstolar; dessa Universumsöner beger sig i små grupper till världarna för att tjäna som rådgivande kommissioner, ta emot vittnesmål, höra förslag och verka som rådgivare. Sålunda hjälper de till att lösa de största svårigheterna och bilägga de allvarliga meningsskiljaktigheterna som från tid till annan uppkommer i de evolutionära domänernas angelägenheter.

35:2.5 (386.3) Dessa äldsta Söner i ett universum är den Klara Morgonstjärnans huvudmedhjälpare då Skaparsonens uppdrag utförs. När en Melkisedek beger sig till en avlägsen värld i Gabriels namn kan han för detta speciella uppdrag befullmäktigas att företräda avsändaren, och i så fall uppträder han på planeten för uppdraget med den Klara Morgonstjärnans hela auktoritet. Detta gäller i synnerhet för de sfärer där en högre Son ännu inte har framträtt i de skapades gestalt i den världen.

35:2.6 (386.4) När en Skaparson påbörjar sitt utgivningslivsskede i en evolutionär värld beger han sig ensam; men när en av hans Paradisbröder, en Avonalson, inleder sin utgivning åtföljs han av assisterande Melkisedekar, tolv till antalet, vilka så effektivt bidrar till att utgivningsuppdraget blir framgångsrikt. De assisterar också Paradisavonalerna på dessas administrativa uppdrag till de bebodda världarna, och vid dessa besök är Melkisedekarna synliga för de dödligas ögon om Avonalsonen också har manifesterat sig på detta sätt.

35:2.7 (386.5) Det finns ingen fas i det planetariska andliga behovet som de inte skulle ha vårdnad om. De är de lärare som så ofta vinner hela världar av avancerat liv för det slutliga och fullständiga erkännandet av Skaparsonen och hans Paradisfader.

35:2.8 (386.6) Melkisedekarna är så gott som fulländade i sin visdom, men de är inte ofelbara i sitt omdöme. När de är avskilda och ensamma på planetariska uppdrag har de ibland felat i mindre ärenden, dvs. de har valt att göra vissa saker som deras överordnade senare inte har godkänt. Ett sådant omdömesfel diskvalificerar tillfälligt en Melkisedek tills han färdas till Salvington och i audiens med Skaparsonen får den instruktion som effektivt renar honom från den disharmoni som ledde till osämja med hans kollegor; och efter återställande vila följer sedan återinsättande i tjänst på den tredje dagen. Men dessa mindre missanpassningar i Melkisedekarnas verksamhet har sällan inträffat i Nebadon.

35:2.9 (387.1) Dessa Söner utgör inte en klass i tillväxt; deras antal är stationärt, fastän olika i varje lokaluniversum. Antalet Melkisedekar registrerade på deras högkvartersplanet i Nebadon är över tio miljoner.

3. Melkisedekvärldarna

35:3.1 (387.2) Melkisedekarna har sin egen värld nära Salvington, universumets högkvarter. Denna sfär, som heter Melkisedek, är styrvärlden för Salvingtonkretsen av sjuttio primära sfärer som var och en omges av sex bisfärer för speciella aktiviteter. Dessa

underbara sfärer — sjuttio primära och 420 tilläggssfärer — kallas ofta Melkisedekarnas universitet. Uppstigande dödliga från alla konstellationer i Neadon genomgår träning i alla 490 världar för att förvärva boendestatus i Salvington. Men utbildningen av uppstigna är endast en fas i de mångahanda aktiviteter som försiggår i Salvingtons klunga av arkitektoniska sfärer.

35:3.2 (387.3) De 490 sfärerna i Salvingtonkretsen indelas i tio grupper, var och en bestående av sju primära och fyrtiotvå bisfärer. Varje grupp står under allmän överinsyn av en av de större livsklasserna i universumet. Den första gruppen, som består av styrvärlden och de följande sex primära sfärerna i omkretsens planetfölje, står under Melkisedekarnas övervakning. Dessa Melkisedekvärldar är:

35:3.3 (387.4) 1. Styrvärlden — Melkisedeksönernas hemvärld.

35:3.4 (387.5) 2. Världen för det fysiska livets skolor och de levande energiernas laboratorier.

35:3.5 (387.6) 3. Världen för morontialivet.

35:3.6 (387.7) 4. Sfären för det begynnande andelivet.

35:3.7 (387.8) 5. Världen för det mellersta andelivet.

35:3.8 (387.9) 6. Sfären för det avancerande andelivet.

35:3.9 (387.10) 7. Området för jämlikt och supremt självförverkligande.

35:3.10 (387.11) De sex bivärldarna runt var och en av dessa Melkisedeksfärer finns till för aktiviteter som hör ihop med arbetet på den associerade primära sfären.

35:3.11 (387.12) Styrvärlden, sfären *Melkisedek*, är den allmänna mötesplatsen för alla varelser som är engagerade i att utbilda och förändliga de uppstigande dödliga från tid och rymd. För en uppstigen är denna värld antagligen den mest intressanta platsen i hela Nebadon. Alla evolutionära dödliga som graduerar från sin träning i konstellationen är bestämda att landa på Melkisedek, där de bekantas med programmet för ämnesområdena och det andliga framskridandet i Salvingtons utbildningssystem. Och aldrig kommer du att glömma dina reaktioner under den första dagen av livet i denna unika värld, inte ens sedan du har nått din bestämmelse i Paradiset.

35:3.12 (387.13) De uppstigande dödliga har sin hemvist i Melkisedekvärlden medan de genomgår sin träning på de sex omkringkretsande planeterna för specialiserad utbildning. Och denna samma metod tillämpas under hela deras vistelse i de sjuttio kulturvärldarna, Salvingtonkretsens primära sfärer.

35:3.13 (387.14) Många olika aktiviteter upptar tiden för de talrika varelser som bor i Melkisedeksfärens sex bivärldar, men när det gäller de uppstigande dödliga är dessa satelliter helgade åt följande speciella faser av studium:

35:3.14 (388.1) 1. Sfär nummer ett är inriktad på en genomgång av de uppstigande dödligas inledande planetariska liv. Detta arbete sker i klasser bestående av dem som har sitt dödliga ursprung i en viss värld. De som kommer från Urantia företar denna erfarenhetsmässiga återblick tillsammans.

35:3.15 (388.2) 2. Det speciella arbetet på sfär nummer två består av en liknande genomgång av erfarenheterna från mansonivärldarna som kretsar runt primärsatelliten i lokalsystemets högkvarter.

35:3.16 (388.3) 3. De återblickar som sker på denna sfär hänför sig till vistelsen i lokalsystemets huvudstad och omfattar aktiviteterna i de återstående arkitektoniska världarna i systemets högkvartersklunga.

35:3.17 (388.4) 4. Den fjärde sfären är inriktad på en genomgång av erfarenheterna i konstellationens sjuttio bivärldar och på de med dem associerade sfärerna.

35:3.18 (388.5) 5. På den femte sfären försiggår genomgången av uppstigningsvistelsen i konstellationens högkvartersvärld.

35:3.19 (388.6) 6. Tiden på sfär nummer sex ägnas åt ett försök att korrelera dessa fem epoker och sålunda uppnå en koordinering av erfarenheterna som en förberedelse för inträdet i Melkisedeks grundskolor för universumträning.

35:3.20 (388.7) Skolorna för universumadministration och andlig visdom är belägna i Melkisedekarnas hemvärld, där också de skolor finns som är inriktade på en enda forskningslinje, såsom energi, materia, organisation, kommunikation, register, etik och jämförande av skapade varelsers existens.

35:3.21 (388.8) I Melkisedekarnas Högskola för Andlig Utrustning samarbetar alla klasser — även Paradisets klasser — av Guds Söner med Melkisedeklärarna och de serafiska lärarna i utbildningen av de skaror som färdas ut som bestämmelsens evangelister och förkunnar andlig frihet och gudomligt sonskap även till universumets avlägsna världar. Denna speciella skola vid Melkisedekarnas universitet är en exklusiv institution för universumet; gäststuderande från andra riken tas inte emot.

35:3.22 (388.9) Den högsta kursen av träning i universumadministration ges av Melkisedekarna i deras hemvärld.

Den Höga Etikens Högskola leds av den ursprunglige Fader Melkisedek. Det är till dessa skolor som de olika universerna sänder utbytesstudenter. Fastän Nebadons unga universum står lågt på skalan av universer när det gäller andlig uppnåelse och hög etisk utveckling har emellertid våra administrativa svårigheter till den grad gjort hela universumet till en enda stor klinik för närbelägna skapelser att Melkisedekarnas högskolor är till trängsel fyllda av gäststuderande och observatörer från andra riken. Förutom den oerhört stora gruppen av egna inskrivna studerande finns det alltid över ett hundra tusen främmande studerande närvarande vid Melkisedekarnas skolor, ty Melkisedekarnas klass i Nebadon är berömd över hela Splandon.

4. Melkisedekarnas specialuppgifter

35:4.1 (388.10) En långt specialiserad gren av Melkisedekarnas aktiviteter är sysselsatt med övervakningen av de uppstigande dödligas progressiva morontiaskede. Mycket av denna träning ges av de tålmodiga och visa serafiska omvårdarna assisterade av dödliga som har stigit upp till relativt högre nivåer av uppnåelse i universumet, men all denna utbildningsverksamhet står under allmän överinsyn av Melkisedekarna i förening med Treenighetens Undervisande Söner.

35:4.2 (389.1) Fastän Melkisedek-klasserna i huvudsak ägnar sig åt det omfattande utbildningssystemet och det erfarenhetsmässiga träningsprogrammet i lokaluniversumet, fungerar de också i unika uppgifter och ovanliga situationer. I ett evolverande universum som

till slut omfattar ungefär tio miljoner bebodda planeter måste man räkna med många händelser som avviker från det vanliga, och vid sådana kristillfällen verkar Melkisedekarna. I Edentia, högkvarteret i er konstellation, kallas de Nödfallssöner. De är alltid redo att tjäna i alla kritiska lägen — fysiska, intellektuella eller andliga — på en planet, i ett system, i en konstellation eller i ett universum. Var och när speciell hjälp än behövs, där finner man en eller flera av Melkisedeksönerna.

35:4.3 (389.2) När någon del av Skaparsonens plan hotas av misslyckande beger sig någon Melkisedek genast iväg för att hjälpa. Men inte särskilt ofta kallas de att tjänstgöra mitt i ett syndfullt uppror, ett sådant som inträffade i Satania.

35:4.4 (389.3) Melkisedekarna är de första att handla i alla krissituationer, av vad slag de än må vara, i alla världar där det bor viljevarelser. De verkar ibland på egensinniga planeter som temporära beskyddare och tjänar som godmän för en försumlig planetarisk styrelse. Vid en planetarisk kris tjänar dessa Melkisedeksöner i många unika bemärkelser. En sådan Son kan med lätthet göra sig synlig för dödliga varelser, och ibland har någon av denna klass även inkarnerat i de dödligas köttsliga gestalt. Sju gånger i Nebadon har en Melkisedek tjänat som en köttslig dödlig i en evolutionär värld, och vid talrika tillfällen har dessa Söner framträtt i gestalten hos andra klasser av universumvarelser. De är verkligen mångsidiga och frivilliga omvårdare i nödsituationer för alla klasser av förståndsvarelser i universumet och för alla världar och system av världar.

35:4.5 (389.4) Den Melkisedek som levde på Urantia under Abrahams tid var lokalt känd som Salems furste, för att han var ledare för en liten koloni av sanningssökare som bodde på en plats kallad Salem. Han erbjöd sig att inkarnera i de dödligas köttsliga gestalt, och det gjorde han efter godkännande av planetens Melkisedek-godmän som fruktade att livets ljus skulle slockna under denna period av tilltagande andligt mörker. Och han omhuldade sanningen för sin tid och förde den tryggt vidare till Abraham och dennes medarbetare.

5. Vorondadeksönerna

35:5.1 (389.5) Efter skapelsen av de personliga medhjälparna och den första gruppen av de mångkunniga Melkisedekarna gjorde Skaparsonen och lokaluniversumets Skapande Ande upp planerna för och gav existens åt den andra stora och olikartade klassen av universumsöner, Vorondadekarna. De är mera allmänt kända som konstellationsfäder, ty en Son av denna klass finns alltid som ledare för konstellationsstyrelsen i varje lokaluniversum.

35:5.2 (389.6) Antalet Vorondadekar varierar i varje lokaluniversum, och det registrerade antalet i Nebadon är jämnt en miljon. Dessa Söner saknar likt sina jämlika, Melkisedekarna, förmågan att föröka sig. Det finns ingen känd metod med vilken de kunde öka sitt antal.

35:5.3 (389.7) I många avseenden är dessa Söner en självstyrande enhet; som individer och som grupper och även som en helhet är de i stor utsträckning självbestämmande, ungefär så som Melkisedekarna,

men Vorondadekarnas aktiviteter är inte lika vittomfattande. De är inte jämbördiga med sina Melkisedek-bröder i lysande mångsidighet, men de är rentav mera tillförlitliga och effektiva som härskare och framsynta administratörer. Inte heller är de helt administrativa jämlingar med sina underordnade de lanonandekiska Systemhärskarna, men de överträffar alla klasser av universumsöner i fråga om syftets stabilitet och omdömet gudomlighet.

35:5.4 (390.1) Fastän denna klass av Söners beslut och avgöranden alltid är i enlighet med de gudomliga Sönernas ande och i harmoni med Skaparsonens verksamhetsprinciper har de, för fel som de har gjort, blivit kallade inför Skaparsonen, och när det gäller detaljer i något förfarande har deras beslut ibland upphävts vid hänvändelse till högre domstolar i universumet. Men sällan gör sig dessa Söner skyldiga till fel, och de har aldrig gjort uppror; aldrig i hela Nebadons historia har en Vorondadek befunnits visa förakt för universumets styrelse.

35:5.5 (390.2) Vorondadekarnas tjänst i lokaluniverserna är omfattande och varierande. De verkar som ambassadörer i andra universer och som konsuler representerande konstellationer inom deras födelseuniversum. Bland alla klasser av söner i lokaluniversumet anförtros de oftast full delegering av suveräna maktbefogenheter att utövas i kritiska situationer i universumet.

35:5.6 (390.3) I de världar som är avskilda i andligt mörker, på de sfärer som genom uppror och försummelse har råkat ut för planetarisk isolering, finns vanligen en Vorondadek närvarande för observation i avvaktan på att det normala läget återställs. I vissa krissituationer skulle denne Högste observatör kunna utöva absolut och godtycklig

auktoritet över varje himmelsk varelse som har förordnats till den planeten. Av Salvingtons register framgår att Vorondadekarna ibland har utövat denna auktoritet i egenskap av Högsta regenter på sådana planeter. Och detta har hänt även i sådana bebodda världar som inte har berörts av uppror.

35:5.7 (390.4) Ofta sitter en kår av tolv eller flera Vorondadeksöner till doms som en högre domstol för besvär och vädjan i speciella fall som berör en planets eller ett systems ställning. Men i större utsträckning rör deras arbete de lagstiftande funktioner som naturligt hör till konstellationsstyrelserna. Som ett resultat av alla dessa sina tjänster har Vorondadeksönerna blivit lokaluniversernas historiker; de är personligen bekanta med alla de politiska striderna och sociala omvälvningarna i de bebodda världarna.

6. Konstellationsfäderna

35:6.1 (390.5) Åtminstone tre Vorondadekar förordnas som härskare till vart och ett av de ett hundra konstellationerna i ett lokaluniversum. Dessa Söner utväljs av Skaparsonen och förordnas av Gabriel som de *Högsta* i konstellationerna för tjänst under en tiotusenårsperiod — 10.000 standardår, omkring 50.000 år enligt Urantiatid. Den regerande Högsta, Konstellationsfadern, har två medarbetare, en äldre och en yngre. Vid varje administrationsbyte blir den äldre medarbetaren ledare för regeringen och den yngre övertar den äldres skyldigheter, medan de oförordnade Vorondadekarna bosatta i Salvingtons världar nominerar en från sin krets att utväljas

till att överta den yngre medarbetarens skyldigheter. Sålunda har var och en av de Högsta härskarna enligt nuvarande praxis en ämbets tid om tre tiotusenårsperioder, omkring 150.000 urantiaår, vid högkvarteret i en konstellation.

35:6.2 (390.6) De ett hundra Konstellationsfäderna, de egentliga överhuvudena för konstellationsregeringarna, bildar Skaparsonens suprema rådgivande kabinett. Detta råd sammanträder ofta i universumhögkvarteret och dess överläggningar är obegränsade till område och omfattning men gäller i huvudsak konstellationernas välfärd och förenhetligandet av hela lokaluniversumets administration.

35:6.3 (391.1) När en Konstellationsfader är frånvarande för att sköta sina plikter vid universumets högkvarter, vilket han ofta är, blir den äldre medarbetaren fungerande ledare för konstellationens angelägenheter. Den normala funktionen för den äldre medarbetaren är uppsikten över andliga frågor medan den yngre medarbetaren är personligen sysselsatt med konstellationens fysiska välfärd. Inget större program genomförs emellertid i en konstellation utan att alla tre Högsta är överens om alla detaljer i dess förverkligande.

35:6.4 (391.2) Hela andeinformationsinsamlingens och kommunikationskanalernas mekanism står till förfogande för de Högsta i konstellationen. De har fulländad kontakt med sina överordnade i Salvington och med sina direkt underordnade, härskarna i lokalsystemen. De sammankommer ofta till möten med dessa Systemhärskare för att överlägga om läget i konstellationen.

35:6.5 (391.3) De Högsta omger sig med en kår av rådgivare, som varierar till antal och sammansättning från tid till annan enligt

närvaron av olika grupper vid konstellationshögkvarteret och de olika lokala behoven. I pressande tider kan de be om och snabbt få ytterligare Söner från Vorondadekarnas klass för att hjälpa till med det administrativa arbetet. Norlatiadek, er egen konstellation, administreras för närvarande av tolv Vorondadeksöner.

7. Vorondadekvärldarna

35:7.1 (391.4) Den andra gruppen om sju världar i den krets om sjuttio primära sfärer som omger Salvington utgörs av Vorondadekarnas planeter. Varje sfär med dess sex satelliter i omlopp kring den är inriktad på en speciell fas av Vorondadekarnas aktiviteter. I dessa fyrtionio världar får de uppstigande dödliga sin högsta utbildning beträffande universumets lagstiftning.

35:7.2 (391.5) De uppstigande dödliga har iakttagit de lagstiftande församlingarna då de verkade i konstellationernas högkvartersvärldar, men här i dessa Vorondadekvärldar deltar de under ledning av de äldre Vorondadekarna i utformningen av den egentliga allmänna lagstiftningen i lokaluniversumet. Denna utformning är avsedd att koordinera de olika ställningstagandena i de autonoma lagstiftande församlingarna i de ett hundra konstellationerna. Den undervisning man får i Vorondadekarnas skolor överträffas inte ens i Uversa. Denna träning framskrider gradvis och sträcker sig från den första sfären jämte kompletterande arbete på dess sex satelliter upp genom de återstående sex primära sfärerna och deras associerade satellitgrupper.

35:7.3 (391.6) De uppstigande pilgrimerna blir insatta i talrika nya aktiviteter i dessa världar för studier och praktiskt arbete. Vi är inte förbjudna att försöka uppenbara dessa nya sysselsättningar, som ni inte ens kan drömma om, men vi misströstar om att kunna beskriva dessa åtaganden för de dödliga varelsernas materiella sinne. Vi har inga ord för att överföra betydelsen i dessa himmelska aktiviteter, och det finns inga motsvarande mänskliga verksamheter som kunde användas för att illustrera de uppstigande dödligas nya sysselsättningar då de bedriver sina studier i dessa fyrtionio världar. Och många andra aktiviteter som inte hör till uppstigningsprogrammet är koncentrerade till dessa Vorondadekvärldar i kretsen runt Salvington.

8. Lanonandeksönerna

35:8.1 (392.1) Efter skapandet av Vorondadekarna förenar sig Skaparsonen och Universumets Moderande i avsikt att ge existens till den tredje klassen av universumsöner, Lanonandekarna. Fastän dessa ägnar sig åt mångahanda uppgifter som ansluter sig till systemens administration är de främst kända som Systemhärskare, härskare över lokalsystemen, och som Planetprinsar, administrativa överhuvuden för de bebodda världarna.

35:8.2 (392.2) Då dessa skapade söner är en senare och — med tanke på gudomlighetsnivåer — lägre klass, behövde dessa varelser genomgå vissa träningskurser i Melkisedekvärldarna som förberedelse för senare tjänst. De var de första studerande vid

Melkisedekarnas universitet, och de klassificerades och intygades av sina Melkisedeklärare och -examinatorer enligt förmåga, personlighet och uppnådda resultat.

35:8.3 (392.3) I början av sin tillvaro hade universumet Nebadon exakt tolv miljoner Lanonandekar, och då de hade genomgått Melkisedekarnas sfär indelades de på basis av de slutliga testen i tre klasser:

35:8.4 (392.4) 1. *Första gradens Lanonandekar.* Av den högsta rangen fanns det 709.841 Lanonandekar. Dessa är de Söner som bestäms till Systemhärskare, till assistenter vid constellationernas suprema råd och till rådgivare i universumets högre administrativa arbete.

35:8.5 (392.5) 2. *Andra gradens Lanonandekar.* Av denna klass som framträdde från Melkisedek fanns det 10.234.601 Lanonandekar. De förordnas som Planetprinsar och till reserven i den klassen.

35:8.6 (392.6) 3. *Tredje gradens Lanonandekar.* Denna grupp omfattade 1.055.558 Lanonandekar. Dessa Söner fungerar som underordnade assistenter, budbärare, väktare, kommissionärer och observatörer, och de uträttar allehanda ärenden i ett system och dess delvärldar.

35:8.7 (392.7) Det är inte möjligt för dessa Söner, såsom för evolutionära varelser, att avancera från en grupp till en annan. Sedan de har genomgått Melkisedekträningen och blivit testade och klassificerade tjänar de fortsättningsvis med den rang som har givits

dem. Inte heller producerar dessa Söner efterkommande; deras antal i universumet är konstant.

35:8.8 (392.8) Avrundat klassificeras Sönernas Lanonandekklass i Salvington enligt följande:

35:8.9 (392.9)	Universumkoordinatorer och Konstellationsrådgivare	
..		100.000
35:8.10 (392.10)	Systemhärskare och Assistenten
35:8.11 (392.11)	Planetprinsar och Reserver600.000
..		.10.000.000
35:8.12 (392.12)	Budbärarkårer.
35:8.13 (392.13)	Väktare och Upptecknare.400.000
....		100.000
35:8.14 (392.14)	Reservkår.
		800.000

35:8.15 (392.15) Emedan Lanonandekarna är en något lägre klass av Söner än Melkisedekarna och Vorondadekarna är de till ännu större hjälp i de underordnade enheterna i universumet, ty de kan komma närmare de förståndsmässiga rasernas lägre varelser. De löper också större risk att fara vilse, att avvika från de godtagbara förfarandena för universumstyre. Men dessa Lanonandekar, i synnerhet första gradens klass, är de mest dugliga och mångkunniga av alla administratörer i lokaluniversumet. I verkställighetsförmåga överträffas de endast av Gabriel och hans ouppenbarade medarbetare.

9. Lanonandekhärskarna

35:9.1 (393.1) Lanonandekarna är ständiga härskare över planeterna och roterande härskare över systemen. En sådan Son härskar nu i Jerusem, högkvarteret i ert lokalsystem som består av bebodda planeter.

35:9.2 (393.2) Systemhärskarna regerar i kommissioner om två eller tre i högkvarteret i varje system bestående av bebodda världar. Konstellationsfadern utnämner en av dessa Lanonandekar till ledare vart tiotusende år. Ibland företas ingen förändring beträffande trions ledare; ärendet ligger helt i konstellationshärskarnas händer. Det sker ingen plötslig förändring i systemstyrelsernas sammansättning, såvida inte någon tragedi av något slag inträffar.

35:9.3 (393.3) När Systemhärskare eller assistenter återkallas fylls deras platser genom urval som görs av det suprema rådet, beläget i konstellationshögkvarteret, från den klassens reserv, en grupp som i Edentia är större än vad i genomsnitt angetts.

35:9.4 (393.4) Lanonandekarnas suprema råd är belägna i de olika konstellationernas högkvarter. Ett sådant organ leds av den äldre Högsta medarbetaren till Konstellationsfadern, medan den yngre medarbetaren övervakar reserverna av dem som hör till andra gradens klass.

35:9.5 (393.5) Systemhärskarna gör skäl för sina namn; de är så gott som suveräna när det gäller de bebodda världarnas lokala angelägenheter. De är nästan faderliga i sin ledning av Planetprinsarna, de Materiella Sönerna och de omvårdande andarna. Det personliga greppet hos härskaren är nästan fullständigt. Dessa härskare övervakas inte av Treenighetens observatörer från centraluniversumet. De utgör den exekutiva grenen i

lokaluniversumet, och som övervakare av lagföreskrifternas efterlevnad och verkställare av domstolsbeslutens tillämpning företräder de den plats i hela universumets administration där personlig illojalitet i förhållande till Mikaelsonens vilja lättast och enklast skulle kunna förskansa sig och försöka hävda sig.

35:9.6 (393.6) Vårt lokaluniversum har haft otur såtillvida att över sju hundra Söner av Lanonandekarnas klass har gjort uppror mot universumets styrelse och sålunda åstadkommit förvirring i flera system och på talrika planeter. Av detta totala antal misslyckanden var endast tre Systemhärskare; praktiskt taget alla dessa Söner hörde till andra eller tredje klassen, Planetprinsar och tredje gradens Lanonandekar.

35:9.7 (393.7) Det stora antalet bland dessa Söner som har orsakat förlust av sin integritet, anger inte något fel i skapelseverksamheten. De kunde ha gjorts gudomligt fulländade, men de skapades sådana de är för att de bättre skulle förstå och komma nära de evolutionära varelserna som bor i tidens och rymdens världar.

35:9.8 (393.8) Av alla lokaluniverser i Orvonton, med undantag för Henselon, har vårt universum förlorat det största antalet Söner i denna klass. I Uversa råder den samstämmiga uppfattningen att vi har haft så mycket administrativt besvär i Neadon för att våra Söner i Lanonandekarnas klass har skapats med så stor grad av personlig frihet att välja och planera. Jag gör inte denna observation för att kritisera. Vårt universums Skapare har full rätt och makt att göra så. Våra höga regenter hävdar att fastän sådana fritt väljande Söner åstadkommer väldigt mycket besvärligheter i universumets tidigare tidsåldrar, så kommer vinsterna — dessa söners högre lojalitet och

gedignare frivillig tjänst — när allting har blivit färdigt sållat och slutligt avgjort, att långt mer än kompensera förvirringen och prövningarna under tidigare tider.

35:9.9 (394.1) Vid fall av uppror i ett systemhögkvarter installeras en ny härskare vanligen inom en förhållandevis kort tid, men så är inte fallet på enskilda planeter. De är beståndsdelar i den materiella skapelsen, och de skapades fria vilja utgör en faktor vid det slutliga dömandet av alla sådana problem. Efterföljare till Planetprinsen förordnas för isolerade världar, planeter vilkas behöriga furste farit vilse, men de påbörjar inte ett aktivt regerande av dessa världar förrän följderna av upproret delvis har övervunnits och avlägsnats av de helande åtgärder som Melkisedekarna och andra omvårdande personligheter har tillgripit. Uppror av en Planetprins isolerar genast hans planet; de lokala andliga strömkretsarna bryts omedelbart. Endast en Gåvoson kan återupprätta de interplanetariska kommunikationslinjerna i en sådan andligen isolerad värld.

35:9.10 (394.2) Det finns en plan för att rädda dessa egensinniga och okloka Söner, och många har begagnat sig av detta barmhärtiga arrangemang; men aldrig mera får de fungera i den ställning där de felade. Efter rehabilitering anvisas de till övervakningsuppgifter och till avdelningar för fysisk administration.

10. Lanonandekvärldarna

35:10.1 (394.3) Den tredje gruppen av sju världar i kretsen om sjuttio planeter runt Salvington jämte deras respektive fyrtiotvå satelliter

utgör Lanonandekarnas klunga av administrativa sfärer. I dessa världar tjänstgör de erfarna Lanonandekarna, som hör till kåren för tidigare Systemhärskare, som administrationslärare för de uppstigande pilgrimerna och de serafiska skarorna. De evolutionära dödliga iakttar systemadministratörerna i deras arbete i systemens huvudstäder, men här deltar de i själva koordineringen av de administrativa ställningstagandena i de tiotusen lokalsystemen.

35:10.2 (394.4) Dessa administrationsskolor i lokaluniversumet övervakas av en kår av Lanonandeksöner med lång erfarenhet som Systemhärskare och som rådgivare i konstellationerna. Dessa verkställighetsskolor överträffas endast av administrationsskolorna i Ensa.

35:10.3 (394.5) Samtidigt som Lanonandekarnas världar tjänar som träningssfärer för uppstigande dödliga utgör de centra för omfattande projekt som rör universumets normala och rutinmässiga operationer. Hela vägen in till Paradiset bedriver de uppstigande pilgrimerna sina studier i de praktiska skolorna för tillämpad kunskap — egentlig träning i att verkligen utföra det som de blir lärda. Universumets utbildningssystem som upprätthålls av Melkisedekarna är praktiskt, gradvis framskridande, meningsfullt och erfarenhetsbaserat. Det omfattar träning i materiella, intellektuella, morontiella och andliga ting.

35:10.4 (394.6) Det är i anslutning till dessa Lanonandekarnas administrativa sfärer som de flesta av de räddade Sönerna i den klassen tjänar som övervakare av och ledare för planetariska angelägenheter. Och dessa felande Planetprinsar och deras upprorsgelikar som valde att acceptera den erbjudna rehabiliteringen

kommer att fortsätta i dessa rutinuppgifter åtminstone tills Neadons universum har etablerats i ljus och liv.

35:10.5 (395.1) Många av Lanonandeksönerna i de äldre systemen har emellertid byggt upp för sig en utomordentlig meritlista i fråga om tjänst, administration och andlig uppnåelse. Det är en ädel, trogen och lojal grupp trots sin tendens att fara vilse genom misstagna uppfattningar om personlig frihet och överkliga föreställningar om självbestämmande.

35:10.6 (395.2) [Avfattat under beskydd av Ledaren för Ärkeänglarna, bemyndigad av Gabriel från Salvington.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 35](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 37](#) >>

Kapitel 36

Livsbärarna

36:0.1 (396.1) LIV uppkommer inte spontant. Liv konstrueras enligt planer som har uppgjorts av de (ouppenbarade) Varandets Arkitekter och uppkommer på de beboeliga planeterna antingen genom direkt införsel eller som ett resultat av åtgärder som vidtas av lokaluniversumets Livsbärare. Dessa bärare av liv är bland de mest intressanta och mångsidiga i Universumsönernas mångfaldiga familj. De har anförtrotts planerandet av varelseliv och dess transporterande till planetsfärerna. Och sedan de har planterat detta liv i sådana nya världar stannar de där under långa tider för att omhulda dess utveckling.

1. Livsbärarnas ursprung och väsen

36:1.1 (396.2) Även om Livsbärarna hör till de gudomliga Sönernas familj är de en säregen och speciell typ av Universumsöner, emedan de är den enda grupp av intelligent liv i ett lokaluniversum i vars skapande ett superuniversums härskare deltar. Livsbärarna är efterkommande till tre från förut existerande personligheter:

Skaparsonen, Universumets Moderande och, enligt förordnande, en av de tre Dagarnas Forna som leder ifrågavarande superuniversums öden. Dessa Dagarnas Forna, som är de enda som kan besluta om utsläckandet av intelligent liv, deltar i skapandet av Livsbärarna som har anförtrotts etablerandet av fysiskt liv i de evolverande världarna.

36:1.2 (396.3) I universumet Nebadon utvisar registren att det har skapats ett hundra miljoner Livsbärare. Denna effektiva kår av livsspridare är inte en sant självstyrande grupp. De leds av en livsbestämmande trio som består av Gabriel, Fader Melkisedek och Nambia, den ursprunglige och förstfödde Livsbäraren i Nebadon. I alla faser av administrationen av sina olika avdelningar är de ändå självstyrande.

36:1.3 (396.4) Livsbärarna är graderade i tre stora avdelningar: Den första avdelningen utgörs av de äldre Livsbärarna, den andra av assistenterna och den tredje av beskyddarna. Den primära avdelningen är underindeldad i tolv grupper av specialister på de olika formerna av livsmanifestation. Denna uppdelning i tre avdelningar utfördes av Melkisedekarna som på Livsbärarnas högkvarterssfär anordnade tester för dessa ändamål. Melkisedekarna har allt sedan

dess varit nära associerade med Livsbärarna och åtföljer dem alltid när de ger sig iväg för att etablera liv på en ny planet.

36:1.4 (396.5) När en evolutionär planet slutligen etableras i ljus och liv organiseras Livsbärarna i högre överläggande organ med rådgivande funktion för att bistå vid den fortsatta administrationen och utvecklingen av världen och dess förhärligade varelser. Under de senare och stadgade tiderna i ett evolverande universum anförtros dessa Livsbärare många nya uppgifter.

2. Livsbärarnas världar

36:2.1 (397.1) Melkisedekarna har den allmänna uppsikten över den fjärde gruppen om sju primära sfärer i Salvingtons krets. Dessa Livsbärarnas världar benämns som följer:

- 36:2.2 (397.2) 1. Livsbärarnas högkvarter.
- 36:2.3 (397.3) 2. Livsplanerandets sfär.
- 36:2.4 (397.4) 3. Livsbevarandets sfär.
- 36:2.5 (397.5) 4. Sfären för livsevolution.
- 36:2.6 (397.6) 5. Sfären för liv associerat med sinne.
- 36:2.7 (397.7) 6. Sfären för sinne och ande i levande varelser.
- 36:2.8 (397.8) 7. Sfären för ouppenbarat liv.

36:2.9 (397.9) Var och en av dessa primära sfärer omges av sex satelliter till vilka de speciella faserna i Livsbärarnas alla aktiviteter i universumet är koncentrerade.

36:2.10 (397.10) *Värld nummer ett*, högkvarterssfären med dess sex tillhörande satelliter, är inriktad på studiet av livet i universumet, livet i alla dess kända uttrycksformer. Här finns högskolan för livsplanering där lärare och rådgivare från Uversa och Havona, ja även från Paradiset, verkar. Och jag har tillåtelse att uppenbara att de biträdande sinnesandarnas sju centralförläggningar är belägna i denna Livsbärarnas värld.

36:2.11 (397.11) Tiotalet — decimalsystemet — är inbyggt i det fysiska universumet men inte i det andliga. Livets domän kännetecknas av tre, sju och tolv eller multipler och kombinationer av dessa grundtal. Det finns tre primära och väsentligt olika livsplaner, baserade på de tre Ursprungen och Centren i Paradiset, och i universumet Nebadon är dessa tre grundformer av liv fördelade på tre olika typer av planeter. Det fanns från början tolv särskilda och gudomliga tankebilder för överförbart liv. Detta tal tolv med dess delar och multipler löper genom alla grundläggande livsmönster i alla sju superuniverser. Det finns också sju arkitektoniska typer av livsdesign, fundamentala arrangemang för de reproducerande gestaltningarna av levande materia. Livsmönstren i Orvonton är gestaltade som tolv bärare av arvsanlag. De olika klasserna av viljevarelser gestaltas enligt talen 12, 24, 48, 96, 192, 384 och 768. På Urantia förekommer fyrtioåtta enheter för mönsterkontroll — anlagsbestämmare — i könscellerna för människans reproduktion.

36:2.12 (397.12) *Den andra världen* är sfären för livets utformande; här utarbetas alla nya former av livsorganisation. Fastän de ursprungliga livsmönstren ges av Skaparsonen är det egentliga utarbetandet av dessa planer anförtrott Livsbärarna och deras medarbetare. När de

allmänna livsplanerna för en ny värld har formulerats översänds de till högkvarterssfären, där de i detalj granskas av de äldre Livsbärarnas suprema råd i samverkan med en kår av konsulterande Melkisedekar. Om planerna innebär en avvikelse från tidigare accepterade formler måste Skaparsonen ta ställning till dem och godkänna dem. Melkisedekarnas ledare representerar ofta Skaparsonen vid dessa överläggningar.

36:2.13 (397.13) Fastän det planetariska livet i vissa avseenden är likartat är det också på många sätt olika i varje evolutionär värld. Inte ens i en enhetlig livsserie i en enda familj av världar är livet exakt likadant på två planeter; det finns alltid en planetarisk typ, ty Livsbärarna arbetar ständigt med att förbättra de livsformler som har lämnats i deras vård.

36:2.14 (398.1) Det finns över en miljon grundläggande eller kosmiska kemiska formler som utgör livsmanifestationernas stamformer och talrika funktionella grundvariationer. Livsplaneringssfärens satellit nummer ett är de universumfysikers och elektrokemisters värld vilka tjänar som tekniska assistenter till Livsbärarna i arbetet med att fånga upp, organisera och omvandla de nödvändiga enheter av energi som används för att bygga upp de materiella förmedlarna av livsöverföringen, den så kallade arvsmassan.

36:2.15 (398.2) Laboratorierna för planetarisk livsplanering är belägna på den andra satelliten till denna värld nummer två. I dessa laboratorier samverkar Livsbärarna och alla deras medarbetare med Melkisedekarna för att modifiera och om möjligt förbättra det liv som är avsett att inplanteras på *decimalplaneterna* i Nebadon. Det liv som

nu utvecklas på Urantia planerades och utarbetades delvis just i denna värld, ty Urantia är en decimalplanet, en värld för livsexperiment. I en värld av tio tillåts en större variation i livets standardmönster än i de andra (icke-experimentella) världarna.

36:2.16 (398.3) *Värld nummer tre* är inriktad på bevarandet av liv. Här studeras och utvecklas olika sätt att på vilka assistenterna och beskyddarna i Livsbärarnas kår kan skydda och bevara livet. Livsplanerna för varje ny värld innehåller alltid ett tidigt etablerande av kommissionen för livets bevarande, en kommission bestående av beskyddarspecialister som är experter på att behandla de grundläggande livsmönstren. På Urantia fanns det tjugofyra sådana beskyddarkommissionärer, två för varje grund- eller stamform av livsmaterialets arkitektoniska organisation. På planeter sådana som er reproduceras den högsta formen av liv av ett livsbärande knippe som har tjugofyra mönsterenheter. (Och eftersom det intellektuella livet växer ut från och på grundvalen av det fysiska, uppkommer det tjugofyra grundklasser av psykisk konstitution.)

36:2.17 (398.4) *Sfär nummer fyra* och dess tillhörande satelliter är inriktade på studiet och evolutionen av varelselivet i allmänhet och i synnerhet på de föregående evolutionära stadierna till varje enskild livsnivå. Den ursprungliga livsplasman för en evolutionär värld måste innehålla hela potentialen för alla framtida utvecklingsmässiga variationer och för alla senare evolutionära förändringar och modifikationer. Förberedandet av sådana långtgående projekt för livsomvandling kan fordra uppkomsten av många till synes onödiga former av djur- och växtliv. Sådana biprodukter av den planetariska

evolutionen, förutsedda eller oförutsedda, framträder på handlingsscenen för att igen försvinna, men genom hela denna långa process löper tråden av visa och intelligenta formuleringar hos de ursprungliga planerarna av den planetariska livsplanen och artsystemet. De många biprodukterna i den biologiska evolutionen är alla väsentliga för det sätt på vilket de högre intelligenta formerna av liv slutligt och fullt utvecklat fungerar, trots att en stor yttre disharmoni från tid till annan kan råda då de högre varelserna kämpar sig upp till att få herraväldet över de lägre livsformerna, av vilka många ibland är så fientligt stämda mot de evolverande viljevarelsernas frid och välbefinnande.

36:2.18 (398.5) *Världen nummer fem* befattar sig helt med liv associerat med sinne. Var och en av dess satelliter ägnar sig åt studiet av en enda fas av skapade varelsers sinne i förhållande till de skapade varelsernas liv. Sinnet så som människan förstår det, är en utgivning i form av de sju biträdande sinnesandarna som den Oändlige Andens representanter har lagt ovanpå de icke-läraktiga eller mekaniska nivåerna av sinne. Livsmönstren reagerar olika för dessa sinneshjälpare och för de olika former av andlig omvårdnad som förekommer överallt i tidens och rymdens universer. De materiella varelsernas förmåga att reagera för anden, är helt beroende av den associerade sinnesutrustningen, som i sin tur har styrt dessa samma dödliga varelsers biologiska evolution och dess riktning.

36:2.19 (399.1) *Värld nummer sex* är inriktad på korrelering av sinne med ande, såsom de är associerade i levande former och organismer. Denna värld och dess sex bivärldar innefattar skolorna för

koordinering av de skapade, där lärare från både centraluniversumet och superuniversumet samverkar med instruktörerna i Nebadon för att presentera de högsta nivåer som de skapade kan nå upp till i tid och rymd.

36:2.20 (399.2) Livsbärarnas *sjunde sfär* är inriktad på de ouppenbarade områdena av evolutionärt varelseliv, så som detta förhåller sig till den kosmiska filosofin om det expanderande förverkligandet av den Suprema Varelsen.

3. Livets överflyttande

36:3.1 (399.3) Livet uppkommer inte spontant i universerna; Livsbärarna måste sätta igång det på de karga planeterna. De är bärare, spridare och väktare av livet så som det framträder i de evolutionära världarna i rymden. Allt liv enligt det system och de former som är kända på Urantia har fått sin början genom dessa Söners åtgärder, fastän inte alla former av planetariskt liv existerar på Urantia.

36:3.2 (399.4) Den kår av Livsbärare som kommissioneras att plantera liv i en ny värld, består vanligen av ett hundra äldre Livsbärare, ett hundra assistenter och ett tusen beskyddare. Livsbärarna tar ofta med sig verklig livsplasma till en ny värld, men inte alltid. Ibland organiserar de livsmönstren sedan de har anlämt till planeten för sitt uppdrag i enlighet med de formler som tidigare har godkänts för ett nytt äventyr i etablerandet av liv. Sådant var ursprunget till det planetariska livet på Urantia.

36:3.3 (399.5) När de fysiska mönstren har framtagits i enlighet med de godkända formlerna, då katalyserar Livsbärarna detta livlösa material genom att via sin person ge det livets andegnista; och strax blir de livlösa mönstren levande materia.

36:3.4 (399.6) Livsgnistan — livets mysterium — utges genom Livsbärarna, inte av dem. De övervakar visserligen dessa händelser, och de formulerar själva livsmassan, men det är Universums Moderande som tillför levande plasma den avgörande faktorn. Från den Skapande Dottern till den Oändlige Anden kommer den energignista som ger liv åt kroppen och förebådar sinnet.

36:3.5 (399.7) Vid utgivningen av liv överför Livsbärarna ingenting av sitt personliga väsen, inte heller på de sfärer där nya klasser av liv projekteras. Vid dessa tillfällen tänder och överför de helt enkelt livsgnistan, startar de erforderliga omloppen i materian i enlighet med de fysiska, kemiska och elektriska specifikationerna i de föreskrivna planerna och mönstren. Livsbärarna är levande katalysatorer som sätter i rörelse, organiserar och ger liv åt de annars livlösa elementen i den materiella formen av tillvaro.

36:3.6 (400.1) Livsbärarna i en planetarisk kår ges en viss tidsperiod under vilken de skall etablera liv i en ny värld, ungefär en halv miljon år enligt tiden på den planeten. Vid denna periods slut, som anges av vissa utvecklingsmässiga resultat i det planetariska livet, upphör de med sina inplanteringssträvanden, och de får inte senare lägga till någonting nytt eller kompletterande till livet på den planeten.

36:3.7 (400.2) Under de tidsåldrar som ligger mellan livets etablerande och uppkomsten av människovarelser med moralstatus

har Livsbärarna tillåtelse att manipulera livsomgivningen och på annat sätt styra den biologiska evolutionen i gynnsam riktning. Och detta gör de under långa tidsperioder.

36:3.8 (400.3) När Livsbärarna som verkar i en ny värld en gång har lyckats åstadkomma en viljevarelse, med förmåga att fatta moraliska beslut och göra andliga val, upphör deras arbete — de är färdiga; de får inte längre manipulera det evolverande livet. Från denna punkt vidare måste evolutionen av levande ting framskrida i enlighet med den uppsättning av inbyggd natur och medfödda tendenser som redan har införts och etablerats i de planetariska livsformlerna och -mönstren. Livsbärarna tillåts inte experimentera med eller ingripa i viljan; de får inte dominera eller godtyckligt influera moralvarelser.

36:3.9 (400.4) Då en Planetprins har anlänt förbereder de sig för avfärd, fastän två av de äldre Livsbärarna och tolv beskyddare genom att tillfälligt ta avsked från sin tjänst, kan erbjuda sig att på obestämd tid stanna på planeten som rådgivare för den fortsatta utvecklingen och bevarandet av livsplasman. Två sådana Söner och deras tolv medarbetare tjänar nu på Urantia.

4. Melkisedeklivsbärarna

36:4.1 (400.5) I varje lokalsystem av bebodda världar utöver hela Nebadon finns det en enda sfär där Melkisedekarna har fungerat som livsbärare. Dessa boningar är kända som systemets *midsonitvärldar*, och i var och en av dem har en materiellt modifierad Melkisedekson tagit till sin maka en utvald Dotter från de Materiella Sönernas klass.

Moder Eva för en sådan midsonitvärld sänds ut från förvaltningsområdets systemhögkvarter sedan hon har blivit utvald av den förordnade Melkisedeklivsbäraren bland de talrika frivilliga som svarade på Systemhärskarens kallelse riktad till de Materiella Döttrarna på hans sfär.

36:4.2 (400.6) De efterkommande till en Melkisedeklivsbärare och en Materiell Dotter är kända som *midsoniter*. Fader Melkisedek till en sådan ras av överjordiska varelser lämnar senare planeten för sin unika livsuppgift, och Moder Eva för denna speciella klass av universumvarelser avreser också efter det att den sjunde generationen av planetariska efterkommande har framträtt. Ledandet av en sådan värld övergår då på hennes äldste son.

36:4.3 (400.7) Midsonitvarelserna lever och verkar som reproducerande varelser i sina storartade världar tills de är ett tusen standardår gamla; därefter förflyttas de upp med serafrtransport. Midsoniterna är härefter icke-reproducerande varelser emedan dematerialisationsförfarandet som de genomgår som förberedelse för seraformslutningen för alltid fråntar dem förmånen att reproducera sig.

36:4.4 (400.8) Dessa varelsers nuvarande ställning kan knappast anges som vare sig dödlig eller odödlig, inte heller kan de definitivt klassificeras som mänskliga eller gudomliga. Dessa varelser bebos inte av Riktare och är därför knappast odödliga. Men inte heller förefaller de att vara dödliga; ingen midsonit har genomgått döden. Alla midsoniter som någonsin har fötts i Nebadon lever i denna dag och tjänstgör i sin födelsevärld, på någon mellanliggande sfär eller på Salvingtons midsonitsfär i finaliternas grupp av världar.

36:4.5 (401.1) *Finaliternas Salvington-världar.*

Melkisedeklivsbärarna och de med dem associerade Moder Evorna beger sig från systemens midsonitsfärer till finaliternas värld i kretsen runt Salvington, där deras efterkommande också är bestämda att samlas.

36:4.6 (401.2) Det bör i detta sammanhang förklaras att den femte gruppen om sju primära världar i kretsen runt Salvington är Finaliternas världar i Nebadon. Barnen till Melkisedeklivsbärarna och de Materiella Döttrarna har sin hemort i finaliternas sjunde värld, midsonitsfären i Salvington.

36:4.7 (401.3) Satelliterna till finaliternas sju primära världar är mötesplats för de personligheter från superuniversumet och centraluniversumet som befinner sig på uppdrag i Nebadon. Fastän de uppstigande dödliga rör sig fritt i alla kulturvärldar och träningssfärer bland de 490 världar som Melkisedekarnas universitet omfattar, finns det vissa speciella skolor och talrika avgränsade zoner som de inte har tillåtelse att besöka. Detta gäller i synnerhet de fyrtionio sfärer som hör till finaliternas förvaltningsområde.

36:4.8 (401.4) Syftet med midsonitvarelserna är inte för närvarande känt, men det förefaller som om dessa personligheter samlas i den sjunde finalitvärlden som förberedelse för någon framtida eventualitet i universums evolution. Våra förfrågningar om midsonitraserna överförs alltid till finaliterna, och finaliterna avböjer alltid att diskutera sina skyddsslingars bestämmelse. Oberoende av vår osäkerhet om midsoniternas framtid vet vi att varje lokaluniversum i Orvonton hyser en sådan ackumulerande kår av dessa hemlighetsfulla varelser. Melkisedeklivsbärarna tror att deras midsonitbarn en dag

kommer att förse med absonithetens transcendentala och eviga ande av Gud den Ultimate.

5. De sju biträdande sinnesandarna

36:5.1 (401.5) Det är närvaron av de sju biträdande sinnesandarna som betingar riktningen av den organiska evolutionen i de primitiva världarna; det förklarar varför evolutionen är målinriktad och inte chansartad. Dessa sinneshjälpare representerar den sinnesomvårdnadsverksamhet som utgår från Oändlige Anden och utsträcks till de lägre klasserna av intelligent liv genom de åtgärder som Moderanden i ett lokaluniversum företar. Sinneshjälparna är barn till Universumets Moderande och utgör hennes personliga omvårdnad av de materiella sinnena i världarna. Var och när sådant sinne än framträder fungerar dessa andar på olika sätt.

36:5.2 (401.6) De sju biträdande sinnesandarna kallas vid namn som motsvarar följande beteckningar: intuition, förstånd, mod, kunskap, råd, dyrkan och visdom. Dessa sinnesandar sänder ut sin inverkan till alla bebodda världar som differentiella drifter så att var och en söker mottagningskapacitet för att manifestera sig helt oberoende av i vilken mån dess kumpaner kan tänkas finna mottagande och möjlighet att fungera.

36:5.3 (401.7) De biträdande sinnesandarnas centrala förläggningar i Livsbärarnas högkvartersvärld uppvisar för de övervakande Livsbärarna omfattningen och kvaliteten av sinneshjälparnas sinnesfunktion i varje värld och hos varje levande organism med

förståndsstatus. Dessa förläggningar för livssinnet anger fullständigt det levande sinnets funktion för de första fem sinneshjälparna. Men i fråga om den sjätte och sjunde biträdande anden — dyrkan och visdom — registrerar dessa centrala förläggningar endast den kvalitativa funktionen. Den kvantitativa aktiviteten hos dyrkans sinneshjälpare och visdomens sinneshjälpare registreras i den Gudomliga Omvårdarens direkta väsen i Salvington och innebär en personlig upplevelse för Universumets Moderande.

36:5.4 (402.1) De sju biträdande sinnesandarna åtföljer alltid Livsbärarna till en ny planet, men de bör inte betraktas som väsen; de är mera som strömkretsar. De sju universumhjälparnas andar fungerar inte som personligheter åtskilda från den Gudomliga Omvårdarens universumnärvaro; de är i själva verket en medvetandenivå hos den Gudomliga Omvårdaren, och de är alltid underställda sin skapande moders verksamhet och väsen.

36:5.5 (402.2) Vi har brist på ord som på ett rätt sätt skulle beteckna dessa sju biträdande sinnesandar. De är omvårdare av de lägre nivåerna av erfarenhetsmässigt sinne, och de kan beskrivas i den ordning som de evolutionärt uppnås enligt följande:

36:5.6 (402.3) 1. *Intuitionens ande* — snabb uppfattning, de primitiva fysiska och medfödda reflexartade instinkterna, förmågan att ta rätt riktning och andra självbevarelsefärdigheter hos allt skapat sinne; den enda av sinneshjälparna som i så stor utsträckning fungerar i djurlivets lägre klasser, och den enda som kan ta omfattande funktionell kontakt med det mekaniska sinnets icke-läraktiga nivåer.

36:5.7 (402.4) 2. *Förståndets ande* — impulsen att koordinera, den spontana och till synes automatiska associationen av idéer. Detta är gåvan att koordinera inhämtad kunskap, förmågan att dra snabba slutsatser, fälla kvicka omdömen och fatta snabba beslut.

36:5.8 (402.5) 3. *Modets ande* — trohetsegenskapen — hos personliga varelser; basen för karaktärens danande och den intellektuella roten till moralisk ståndaktighet och andlig tapperhet. När den upplyses av fakta och inspireras av sanning blir detta hemligheten bakom sporren till evolutionär uppstigning längs kanalerna för intelligent och samvetsgrann självstyrning.

36:5.9 (402.6) 4. *Kunskapens ande* — nyfikenhets- och vetgirighetsmodern till äventyr och upptäckt, vetenskapens ande; guide för och trogen medarbetare till modets och rådets andar; sporren att leda modets gåvor in på nyttiga och progressiva tillväxtvägar.

36:5.10 (402.7) 5. *Rådets ande* — sporren till social samhörighet, färdigheten till samverkan inom arten; förmågan hos viljevarelser till harmonisering med sina kumpaner; ursprunget till gruppinstinkten hos de lägre varelserna.

36:5.11 (402.8) 6. *Dyrkans ande* — den religiösa impulsen, den första differentierande sporren som delar sinnesvarelserna i två grundklasser i den dödliga tillvaron. Dyrkans ande särskiljer för alltid det djur som den är förenad med från de själlösa sinnesutrustade varelserna. Dyrkan är tecknet på att vederbörande är kandidat för andligt uppstigande.

36:5.12 (402.9) 7. *Visdomens ande* — den inneboende tendensen hos alla moralvarelser till ett ordnat och progressivt evolutionärt framåtskridande. Detta är den högsta av sinnesandarna, andekoordinatorn och förenaren av alla de andras arbete. Denna ande är hemligheten med den medfödda sporren hos sinnesvarelser vilken initierar och håller igång det praktiska och effektiva programmet på tillvarons stigande skala; denna gåva hos levande ting vilken förklarar deras annars oförklarliga förmåga att överleva och att vid överlevandet utnyttja all sin tidigare erfarenhet och sina nuvarande möjligheter, koordinerade för att införskaffa allt det som alla de övriga sex mentala omvårdarna kan uppbåda i den berörda organismens sinne. Visdomen är kulmen av den intellektuella verksamheten. Visdom är målet för en enbart mental och moralisk existens.

36:5.13 (403.1) De biträdande sinnesandarna växer erfarenhetsmässigt, men de blir aldrig personliga. De utvecklas i sin funktion, och de fem förstas verksamhet i djurens klasser är i viss mån nödvändig för att alla sju skall kunna fungera som människans intellekt. Detta förhållande till djuren gör sinnesandarna praktiskt effektivare som människosinne; djuren är därför i viss mån outhärliga för människans såväl intellektuella som fysiska evolution.

36:5.14 (403.2) Dessa sinneshjälpare till Moderanden i ett lokaluniversum förhåller sig till det skapade livet som har förståndsstatus i stort sett så som styrkecentren och de fysiska övervakarna förhåller sig till de icke-levande krafterna i universumet. De gör ovärderlig tjänst i sinnesströmkretsarna i de bebodda världarna och samverkar effektivt med de Ledande Fysiska

Övervakarna, som också övervakar och styr de sinneshivåer som finns före sinnesandarna, det icke-lärlakta sinnets nivåer eller det mekaniska sinnet.

36:5.15 (403.3) Innan förmågan att lära sig av erfarenheten framträder är det levande sinnet de Ledande Fysiska Övervakarnas omvårdnadsdomän. Innan förmågan att uppfatta gudomligheten och dyrka Gudomen har uppkommit i de skapade varelsernas sinne är sinnet de biträdande sinnesandarnas exklusiva domän. Då den andliga reaktionsförmågan uppkommer i skapade varelsers intellekt blir dessa sinnen genast översinnliga, då de omedelbart kopplas in till andecyklerna hos lokaluniversumets Moderande.

36:5.16 (403.4) De biträdande sinnesandarna är på intet sätt direkt relaterade till den olikartade och högst andliga funktionen som är förknippad med den Gudomliga Omvårdarens personliga närvaroande, den Heliga Anden i bebodda världar; men funktionellt sett föregår och förbereder de just denna andes framträdande hos den evolutionära människan. Sinnesandarna ger Universumets Moderande en varierande kontakt med och kontroll över de materiella levande varelserna i ett lokaluniversum, men deras verksamhet på nivåer som föregår personligheten medför inte återverkningar i den Suprema Varelsen.

36:5.17 (403.5) Icke-andligt sinne är antingen en manifestation av andeenergi eller ett fenomen rörande fysisk energi. Även människans sinne, personligt sinne, har inga överlevnads kvaliteter annat än genom identifikation med anden. Sinnet är en utgivning av gudomlighet, men det är inte odödligt när det fungerar utan andeinsikt och när det saknar förmågan att dyrka och längtan att överleva.

6. Levande krafter

36:6.1 (403.6) Livet är både mekanistiskt och vitalistiskt — materiellt och andligt. Ständigt kommer fysikerna och kemisterna på Urantia att gå framåt i sin förståelse av protoplasmaformerna i växt- och djurriket, men aldrig kommer de att kunna producera levande organismer. Livet är någonting som avviker från alla manifestationer av energi; inte heller är de fysiska varelsernas materiella liv inneboende i materien.

36:6.2 (403.7) Materiella ting kan ha en självständig existens, men liv uppkommer endast av liv. Sinne kan komma endast från förutvarande sinne. Anden har sitt ursprung endast i andeförfäder. Den skapade kan åstadkomma livets former, men endast en skaparpersonlighet eller skapande kraft kan ge den aktiverande levande gnistan.

36:6.3 (404.1) Livsbärarna kan organisera de materiella formerna eller fysiska mönstren för levande varelser, men Anden ger livets begynnelsesegnista och sinnets gåva. Även de levande formerna av experimentellt liv som Livsbärarna organiserar i sina Salvington-världar saknar alltid förmåga att föröka sig. När livsformlerna och livsmönstren sammanställs rätt och organiseras riktigt är närvaron av en Livsbärare tillräckligt för att initiera liv, men alla sådana levande organismer saknar två väsentliga egenskaper: sinnesutrustning och reproduktionsförmåga. Djurens sinne och människornas sinne är gåvor från lokaluniversumets Moderande, som verkar genom de sju biträdande sinnesandarna, medan de skapade varelsernas förmåga att

föröka sig är det specifika och personliga bidraget från Universumets Ande till den stamform av livsplasma som Livsbärarna inledde.

36:6.4 (404.2) När Livsbärarna hade planerat livsmönstren, sedan de hade organiserat energisystemen, måste ytterligare ett fenomen inträffa; "livets ande" måste ges åt dessa livlösa former. Guds Söner kan konstruera livsformerna, men det är Guds Ande som ger själva livsgnistan. Och när det liv som sålunda har getts har nått sitt slut, då blir igen den kvarvarande materiella kroppen död materia. När det utgivna livet är förbrukat återvänder kroppen till det materiella universums famn, därifrån den lånades av Livsbärarna för att tjäna som en tillfällig bärare av den livsgåva som de överförde till denna synliga förening av energi-materia.

36:6.5 (404.3) Det liv som av Livsbärarna har utgivits till växter och djur återvänder inte till Livsbärarna då växten eller djuret dör. Det liv som avlägsnar sig från ett sådant levande ting har varken identitet eller personlighet; det överlever inte döden individuellt. Under sin existens och tiden för sin vistelse i kroppen av materia har det undergått en förändring; det har undergått energievolution och överlever endast som en del av de kosmiska krafterna i universum; det överlever inte som ett individuellt liv. Dödliga varelsers överlevnad bygger helt på att det utvecklas en odödlig själ inom det dödliga sinnet.

36:6.6 (404.4) Vi talar om liv som "energi" och som "kraft", men i verkligheten är det ingendera. Kraft och energi reagerar på varierande sätt för gravitation, men liv gör det inte. Mönster reagerar inte heller för gravitation, då det är en gestaltning av energier som redan har

fullföljt alla skyldigheter att reagera för gravitationen. Liv som sådant innebär animation av något energisystem — materiellt, sinnesmässigt eller andligt — som har gestaltats enligt ett mönster eller på annat sätt särskiljts.

36:6.7 (404.5) Det finns vissa saker i samband med utarbetandet av livet på de evolutionära planeterna som inte är helt klara för oss. Vi förstår helt den fysiska organisationen av Livsbärarnas elektrokemiska formler, men vi begriper inte helt den *livsaktiverande gnistans* natur och ursprung. Vi vet att livet flödar från Fadern, genom Sonen och *på försorg av* Anden. Det är mer än möjligt att Härskarandarna är den sjufaldiga kanalen för livets flod som utgjuts över hela skapelsen. Men vi förstår inte det förfarande med vilket de övervakande Härskarandarna deltar i det ursprungliga förloppet vid livets utgivning till en ny planet. Vi är övertygade om att Dagarnas Forna också har någon del i detta igångsättande av livet i en ny värld, men vi är helt okunniga om naturen av deras deltagande. Vad vi vet är att Universumets Moderande verkligen vitaliserar de livlösa mönstren och förser sådan aktiverad plasma med förmågan till reproduktion av organismen. Vi observerar att dessa tre är nivåer av Gud den Sjufaldige, ibland betecknade som de Suprema Skaparna i tid och rymd; men i övrigt vet vi föga mer än de dödliga på Urantia — endast att tanken finns hos Fadern, dess uttryckande hos Sonen och livets förverkligande hos Anden.

36:6.8 (405.1) [Avfattat av en Vorondadekson stationerad på Urantia som observatör, som i den egenskapen har handlat på anmodan av Melkisedekledaren för den Övervakande Uppenbarelseskåren.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 36](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 38](#) >>

Kapitel 37

Lokaluniversumets personligheter

37:0.1 (406.1) HÖGST bland alla personligheter i Nebadon står Skapar- och Mästarsonen Mikael, universumets fader och regent. Jämlig i fråga om gudomlighet och kompletterande till sina skapande egenskaper är lokaluniversumets Moderande, den Gudomliga Omvårdaren i Salvington. Och dessa skapare är i en mycket bokstavlig mening Fader-Sonen och Ande-Modern till alla skapade varelser som hör hemma i Nebadon.

37:0.2 (406.2) De föregående kapitlen har handlat om de skapade klasserna av Söner; de efterföljande berättelserna beskriver de omvårdande andarna och uppstigande klasserna av söner. Detta

kapitel befattar sig i huvudsak med en mellanliggande grupp, universummedhjälparna, men det tar också upp till en kort behandling vissa av de högre andarna stationerade i Nebadon och vissa klasser av permanenta medborgare i lokaluniversumet.

1. Universummedhjälparna

37:1.1 (406.3) Många av de unika klasser som vanligen grupperas i denna kategori är ouppenbarade, men så som de presenteras i dessa kapitel omfattar Universummedhjälparna följande sju klasser:

- 37:1.2 (406.4) 1. Klara Morgonstjärnor.
- 37:1.3 (406.5) 2. Lysande Aftonstjärnor.
- 37:1.4 (406.6) 3. Ärkeänglar.
- 37:1.5 (406.7) 4. Assistenten till de Allra Högsta.
- 37:1.6 (406.8) 5. Höga Kommissionärer.
- 37:1.7 (406.9) 6. Himmelska Översynare.
- 37:1.8 (406.10) 7. Mansonivärldens Lärare

37:1.9 (406.11) Av den första klassen av universummedhjälpare, de Klara Morgonstjärnorna, finns det endast en i varje lokaluniversum, och han är den förstfödde av alla varelser som hör hemma i ett lokaluniversum. Den Klara Morgonstjärnan i vårt universum är känd som Gabriel från Salvington. Han är den ledande verkställaren för hela Nebadon, och han fungerar som personlig representant för Härskarsonen och som talesman för hans skapande gemål.

37:1.10 (406.12) Under de tidigare tiderna i Nebadon arbetade Gabriel helt ensam med Mikael och den Skapande Anden. Då universumet

växte och de administrativa problemen mångfaldigades försågs han med en personlig stab av ouppenbarade assistenter, och till slut utvidgades denna grupp av att Nebadons kår av Aftonstjärnor skapades.

2. De Lysande Aftonstjärnorna

37:2.1 (407.1) Dessa lysande varelser planerades av Melkisedekarna och gavs sedan tillvaro av Skaparsonen och den Skapande Anden. De tjänar i många olika bemärkelser men i huvudsak som förbindelseofficerare för Gabriel, den ledande verkställaren i lokaluniversumet. En eller flera av dessa varelser fungerar som hans representant i huvudstaden i varje konstellation och system i Nebadon.

37:2.2 (407.2) Som ledande verkställare i Nebadon är Gabriel å tjänstens vägnar ordförande för eller observatör vid de flesta konklaver i Salvington, och så många som ett tusen av dessa sammanträder ofta samtidigt. De Lysande Aftonstjärnorna representerar Gabriel vid dessa tillfällen; han kan inte vara på två ställen samtidigt, och dessa superänglar kompenserar denna begränsning. De utför en motsvarande tjänst för den kår som består av Treenighetens Undervisande Söner.

37:2.3 (407.3) Fastän Gabriel personligen är sysselsatt med administrativa uppgifter håller han genom de Lysande Aftonstjärnorna kontakt med alla andra faser av livet och angelägenheterna i universumet. De åtföljer honom alltid på hans

planetariska färder och reser ofta som hans personliga representanter på speciella uppdrag till de enskilda planeterna. Under sådana uppdrag har de ibland blivit kända som ”Herrens änglar”. De färdas ofta till Uversa för att representera den Klara Morgonstjärnan vid Dagarnas Fornas domstolar och sammankomster, men de reser sällan bortom Orvontons gränser.

37:2.4 (407.4) De Lysande Aftonstjärnorna är en unik tvådelad klass, av vilka en del har skapats till denna värdighet och andra har nått upp till tjänsten. Nebadonkåren av dessa superänglar uppgår nu till ett antal om 13.641. Det finns 4.832 med skapad värdighet, medan 8.809 är uppstigna andar som har nått upp till detta mål av upphöjd tjänst. Många av dessa uppstigna Aftonstjärnor började sin universumkarriär som serafer; andra har stigit upp från ouppenbarade nivåer av skapat varelseliv. Som ett mål att sträva efter är denna höga kår aldrig stängd för uppstigningskandidater så länge ett universum inte har etablerats i ljus och liv.

37:2.5 (407.5) Båda typerna av Lysande Aftonstjärnor är med lätthet synliga för morontiapersonligheter och vissa slag av materiella varelser som är högre än de dödliga. De skapade varelserna i denna intressanta och mångkunniga klass besitter en andekraft som kan manifesteras oberoende av deras personliga närvaro.

37:2.6 (407.6) Ledare för dessa superänglar är Gavalia, den förstfödde av denna klass i Nebadon. Allt sedan Kristus Mikaelns återkomst från sin segerrika utgivning på Urantia har Gavalia varit förordnad till omvårdnaden av de uppstigna dödliga, och under de senaste nittonhundra urantiaåren har hans kompanjon Galantia haft

sitt högkvarter i Jerusem, där han vistas ungefär hälften av sin tid. Galantia är den första av de uppstigna superänglarna som har uppnått denna höga ställning.

37:2.7 (407.7) Det finns ingen organisering i grupper eller kompanier av Lysande Aftonstjärnor annat än deras sedvanliga association i par på många uppdrag. De förordnas inte i särskilt stor utsträckning till uppgifter som berör de dödligas uppstigningsskede, men när de kommissioneras därtill fungerar de aldrig ensamma. De arbetar alltid i par — den ena en skapad, den andra en uppstigen Aftonstjärna.

37:2.8 (407.8) En av de höga plikterna för Aftonstjärnorna är att åtfölja Avonalgåvosönerna på deras planetariska uppdrag, på samma sätt som Gabriel åtföljde Mikael på hans utgivning på Urantia. De två superänglarna som ingår i följet är högt rankade personligheter på sådana uppdrag, och de tjänar som medkommendörer över ärkeänglarna och alla andra som har förordnats till dessa företag. Det är den äldre av dessa superänglakommendörer som vid den för Avonalgåvosonen betydelsefulla tidpunkten och tidsåldern ger honom uppmaningen: ”Sköt om din broders angelägenheter”.

37:2.9 (408.1) Liknande par av dessa superänglar förordnas till Treenighetens Undervisande Söners planetariska kår som verkar för att etablera den efter utgivningen följande eller gryende andliga tidsåldern på en bebodd planet. På sådana uppdrag tjänar Aftonstjärnorna som förbindelsepersonligheter mellan de dödliga i världen och den Undervisande Sonens osynliga kår.

37:2.10 (408.2) *Aftonstjärnornas världar.* Den sjätte gruppen om sju Salvingtonvärldar och deras tillhörande fyrtiotvå satelliter är anvisade till att administreras av de Lysande Aftonstjärnorna. De sju primära

världarna leds av den skapade klassen bland dessa superänglar medan de tillhörande satelliterna administreras av uppstigna Aftonstjärnor.

37:2.11 (408.3) De tre första världarnas satelliter är anvisade för de Undervisande Sönernas och Aftonstjärnornas skolor som ägnar sig åt andepersonligheterna i lokaluniversumet. De tre följande grupperna upptas av liknande gemensamma skolor som ägnar sig åt att träna de uppstigande dödliga. Den sjunde primärvärldens satelliter är reserverade för treeniga överläggningar mellan Undervisande Söner, Aftonstjärnor och finaliter. Under senare tider har dessa superänglar varit nära knutna till Finalitkårens arbete i lokaluniversumet, och de har länge varit associerade med de Undervisande Sönerna. Det finns en förbindelse av enorm styrka och betydelse mellan Aftonstjärnorna och de Gravitationsbudbärare som är knutna till finaliternas arbetsgrupper. Den sjunde världen själv är reserverad för de ouppenbarade ärenden som hänför sig till det framtida förhållande som kommer att råda mellan Undervisande Söner, finaliter och Aftonstjärnor sedan superuniversummanifestationen av Gud den Supremes personlighet har framträtt fullbordad.

3. Ärkeänglarna

37:3.1 (408.4) Ärkeänglarna är efterkommande till Skaparsonen och Universumets Moderande. De är den högsta typen av höga andevarelser som produceras i stort antal i ett lokaluniversum, och vid tiden för senaste registrering fanns det nästan åttahundratusen av dem i Nebadon.

37:3.2 (408.5) Ärkeänglarna är en av de få grupper av personligheter i lokaluniversumet som normalt inte står under Gabriels överhöghet. De tar inte på något sätt del i rutinadministrationen av universumet utan ägnar sig åt att arbeta för de skapade varelsernas överlevnad och åt att främja de dödligas uppstigningsskede från tid och rymd. Fastän de inte i vanliga fall är underställda den Klara Morgonstjärnans ledning fungerar de ibland enligt hans förordnande. De samverkar också med andra Universummedhjälpare, såsom Aftonstjärnorna, vilket illustreras av vissa händelser som beskrivs i berättelsen om livets överförande till er värld.

37:3.3 (408.6) Kåren av ärkeänglar i Nebadon leds av den förstfödde av denna klass, och under senare tider har ärkeänglarna upprätthållit ett divisionshögkvarter på Urantia. Denna ovanliga omständighet tilldrar sig snart de gäststuderandes uppmärksamhet som kommer från andra universer än Nebadon. Bland deras tidigaste iakttagelser beträffande händelserna inom universumet är upptäckten att många av de Lysande Aftonstjärnornas aktiviteter gällande de uppstigna varelserna leds från huvudstaden i ett lokalsystem, Satania. Då de undersöker närmare upptäcker de att vissa av ärkeänglarnas aktiviteter leds från en liten och synbart obetydlig bebodd planet kallad Urantia. Och sedan följer uppenbarelsen om Mikael's utgivning på Urantia och deras omedelbart stegrade intresse för er och er ringa sfär.

37:3.4 (409.1) Fattar ni betydelsen av det faktum att er ringa och förvirrade planet har blivit ett divisionshögkvarter för universumets administration och ledningen av vissa av ärkeänglarnas aktiviteter som har att göra med planen för uppstigning till Paradiset? Detta

förebådar otvivelaktigt en framtida koncentration av andra uppstigningsaktiviteter till Mikael's utgivningsvärld och ger en ofantlig och högtidlig betydelse åt Mästarens personliga löfte: ”Jag skall komma igen.”

37:3.5 (409.2) I allmänhet förordnas ärkeänglarna till tjänst och omvårdnad hos Avonal-klassens Söner, men inte förrän de har genomgått omfattande förberedande träning i alla faser av de olika omvårdande andarnas arbete. En kår om hundra ärkeänglar åtföljer varje Paradisgåvoson till en bebodd värld, och den är temporärt förordnad till hans disposition för den tid utgivningen varar. Om Administratörsonen blir temporär härskare över planeten verkar dessa ärkeänglar som styrande överhuvuden för allt himmelskt liv på den sfären.

37:3.6 (409.3) Två äldre ärkeänglar tillsätts alltid som personliga medhjälpare till en Paradisavonal för alla planetariska uppdrag, vare sig det gäller rättsliga åtgärder, administrativa uppdrag eller utgivningsinkarnationer. När denne Paradisson har avslutat domen av en värld och de döda kallas för registrering (den så kallade uppståndelsen) är det bokstavligen sant att de slumrande personligheternas serafiska beskyddare svarar på ”ärkeängeln's röst”. Namnuppropet vid avslutningen av en domperiod förrättas av en åtföljande ärkeängel. Detta är uppståndelsens ärkeängel, ibland kallad ”Mikael's ärkeängel”.

37:3.7 (409.4) *Ärkeänglarnas världar.* Den sjunde gruppen av världar som med sina tillhörande satelliter kretsar runt Salvington är anvisad för Ärkeänglarna. Sfar nummer ett och alla dess sex

tillhörande satelliter upptas av dem som sköter personlighetsregistret. Denna enorma kår av registratorer är sysselsatt med att föra registret över varje dödlig i tiden från födelseögonblicket upp genom livsskedet i universumet ända tills denna individ antingen lämnar Salvington för att färdas in till superuniversumets regim eller ”utplånas från registrerad tillvaro” enligt order av Dagarnas Forna.

37:3.8 (409.5) Det är på dessa världar som personlighetsregistren och identifikationssäkringarna klassificeras, arkiveras och förvaras under den tid som förlöper mellan den kroppsliga döden och den nya personaliseringen, uppståndelsen från döden.

4. Assistenterna till de Allra Högsta

37:4.1 (409.6) Assistenterna till de Allra Högsta är en grupp av frivilligt tjänstgörande varelser som har sitt ursprung utanför lokaluniversumet och som är temporärt förordnade som centraluniversumets och superuniversumets representanter i eller observatörer av den lokala skapelsen. Deras antal varierar ständigt men uppgår alltid till flera miljoner.

37:4.2 (409.7) Från tid till annan får vi sålunda åtnjuta sådana varelsers omvårdnad och bistånd vilka har sitt ursprung i Paradiset liksom Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare, Universella Censorer, Inspirerade Treenighetsandar, Treenigade Söner, Ensamma Budbärare, supernafer, sekonafer, tertiafer och andra behagliga omvårdare som vistas hos oss i avsikt att hjälpa våra infödda

personligheter i deras strävan att få hela Nebadon i bättre harmoni med Orvontons idéer och Paradisets ideal.

37:4.3 (410.1) Var och en av dessa varelser kan tjäna frivilligt i Nebadon och därför kan de tekniskt stå utanför vårt förvaltningsområde, men när de verkar enligt uppdrag är dessa personligheter från superuniversumet och centraluniversumet inte helt undantagna från bestämmelserna i lokaluniversumet där de vistas, fastän de fortsätter att fungera som representanter för de högre universerna och att arbeta enligt de instruktioner som utgör deras uppdrag i vårt område. Deras allmänna högkvarter är beläget i Salvingtons sektor för Dagarnas Förenande, och de verkar i Nebadon under överinsyn av denna Paradistreenighetens ambassadör. När de tjänar i oberoende grupper är dessa personligheten från de högre världarna vanligen självstyrande, men när de tjänar enligt anmodan ställer de sig ofta frivilligt helt under de övervakande ledarnas regim för de världar som de har blivit anvisade att fungera i.

37:4.4 (410.2) Assistenterna till de Allra Högsta tjänar i uppgifter på lokaluniversumets eller konstellationernas nivå men de är inte direkt knutna till system- eller planetstyrelserna. De får emellertid fungera var som helst i lokaluniversumet och kan förordnas till vilken som helst fas av aktivitet i Nebadon: administrativ, verkställande, utbildningsmässig eller annan.

37:4.5 (410.3) De flesta i denna kår är engagerade i att assistera Paradispersonligheterna i Nebadon: Dagarnas Förenande, Skaparsonen, Dagarnas Trogna, Administratörsönerna och Treenighetens Undervisande Söner. Då och då blir det vid skötseln av angelägenheterna i en lokal skapelse klokt att temporärt undanhålla

vissa detaljer från praktiskt taget alla infödda personligheters vetenskap i lokaluniversumet. Vissa avancerade planer och invecklade avgöranden fattas också bättre och förstås mera fullständigt av den mognare och fjärrsyntare kåren av Assistenten till de Allra Högsta, och det är i sådana situationer, och i många andra, som de är särskilt användbara för universumets härskare och administratörer.

5. Höga Kommissionärer

37:5.1 (410.4) De Höga Kommissionärerna är med Anden fusionerade uppstigna dödliga; de är inte fusionerade med Riktaren. Ni förstår er ganska väl på uppstigningsskedet i universum för en dödlig kandidat för fusion med Riktaren, vilket är den höga bestämmelse som alla dödliga på Urantia har möjlighet till sedan Kristus Mikael's utgivning. Men detta är inte den uteslutande bestämmelsen för alla dödliga i världar som er under tidsåldrarna före utgivningen, och det finns en annan typ av värld vars invånare aldrig stadigvarande bebos av Tankeriktare. Dessa dödliga förenas aldrig i ett bestående förbund med Mysterieleadsagaren som har utgivits från Paradiset; icke desto mindre bebos de tillfälligt av Riktare som tjänar som guider och mönster under det köttliga livsskedet. Under denna temporära vistelse omhuldar de evolutionen av en odödlig själ precis så som i fråga om de varelser med vilka de önskar bli fusionerade; men när den dödligas liv är slut tar de för evigt farväl av dessa skapade varelser som de temporärt var associerade med.

37:5.2 (410.5) Överlevande själar av denna klass uppnår odödlighet genom evig fusion med ett individualiserat fragment av anden som härstammar från lokaluniversumets Moderande. De är ingen talrik grupp, åtminstone inte i Nebadon. I mansonivärldarna möter ni dessa med Anden fusionerade dödliga och umgås med dem, då de stiger upp längs vägen till Paradiset med er så långt som till Salvington, där de stannar. En del av dem kan senare stiga upp till högre universumnivåer, men majoriteten förblir alltid i tjänst i lokaluniversumet; som klass är de inte bestämda att uppnå Paradiset.

37:5.3 (411.1) Då de inte är fusionerade med Riktaren blir de aldrig finaliter, men de blir slutligen upptagna i Fulländningens Kår i lokaluniversumet. De har i anden åttlytt Faderns befallning ”Var fulländade”.

37:5.4 (411.2) Sedan de har upptagits i Fulländningens Kår i Nebadon kan de med Anden fusionerade uppstigna ta emot uppdrag som Universummedhjälpare, vilket är en av de vägar som är öppna för dem för fortsatt erfarenhetsmässig tillväxt. På så sätt blir de kandidater för uppdrag i den höga tjänsten att tolka de evolverande skapade varelsernas synpunkter i de materiella världarna för de himmelska myndigheterna i lokaluniversumet.

37:5.5 (411.3) De Höga Kommissionärerna börjar sin tjänst på planeterna som raskommissionärer. I denna egenskap tolkar de synpunkterna och beskriver behoven hos de olika människoraserna. De är supremt hängivna välgången för de dödliga raser vilkas talesmän de är, och de söker ständigt att för dem utverka barmhärtighet, rättvisa och opartisk behandling i alla förhållanden till andra folk. Raskommissionärerna fungerar i en ändlös rad av

planetariska kriser och tjänar som det vältaliga uttrycket för hela grupper av kämpande dödliga.

37:5.6 (411.4) Efter lång erfarenhet av att lösa problem i bebodda världar uppflyttas dessa raskommissionärer till högre nivåer av verksamhet och de når till slut ställningen som Höga Kommissionärer i lokaluniversumet. Vid senaste registrering antecknades något över en och en halv miljard av dessa Höga Kommissionärer i Nebadon. Dessa varelser är inte finaliter, men de är uppstigna varelser med lång erfarenhet, och de är mycket nyttiga för sin födelsevärld.

37:5.7 (411.5) Vi finner utan undantag dessa kommissionärer vid alla domstolar, från de lägsta till de högsta. Inte så att de skulle delta i domstolsförhandlingarna, men de verkar som vänner vid domstolen och bistår de presiderande domarna med råd om de tidigare skedena, omgivningen och den inneboende naturen hos dem som domstolsförfarandet berör.

37:5.8 (411.6) Höga Kommissionärer är knutna till de olika budbärarskarorna i rymden och alltid till de omvårdande andarna i tiden. Man träffar på dem i programmet för olika sammankomster i universum, och dessa samma kommissionärer som känner de dödliga så väl knyts alltid till de uppdrag som Guds Söner utför i rymdens världar.

37:5.9 (411.7) När än opartiskhet och rättvisa kräver insikt om hur ett övervägt verksamhetsprogram eller förfarande skulle påverka de evolutionära raserna i tiden, finns dessa kommissionärer till hands för att presentera sina rekommendationer; de är alltid närvarande för att tala för dem som inte kan vara närvarande och tala för sig själva.

37:5.10 (411.8) *De med Anden fusionerade dödligas världar.* Den åttonde gruppen om sju primära världar med tillhörande satelliter i Salvingtons krets hör uteslutande till de med Anden fusionerade dödliga i Neadon. De uppstigna med Riktaren fusionerade dödliga har inte att göra med dessa världar, annat än att de har nöjet av många angenäma och fruktbara vistelser som gäster inbjudna av de med Anden fusionerade invånarna.

37:5.11 (411.9) Om man bortser från de få som uppnår Uversa och Paradiset utgör dessa världar den permanenta boningsorten för de med Anden fusionerade överlevande. En sådan med avsikt planerad begränsning av de dödligas uppstigning är till fördel för lokaluniversumet, då det garanterar kvarhållandet av en permanent utvecklad befolkning vars växande erfarenhet fortsättningsvis höjer den framtida stabiliseringen och diversifieringen av lokaluniversumets administration. Dessa varelser uppnår kanske inte Paradiset, men de förskaffar sig en erfarenhetsmässig visdom i att handskas med problemen i Neadon vilken helt överstiger allting som de uppstigna med tillfällig vistelse når upp till. Dessa överlevande själar är alltid lika enastående kombinationer av mänskligt och gudomligt, och de kan allt bättre förena synpunkterna från dessa två vitt skilda nivåer och presentera detta dubbla synsätt med ständigt fördjupad visdom.

6. Himmelska översynare

37:6.1 (412.1) Nebadons utbildningssystem administreras gemensamt av Treenighetens Undervisande Söner och Melkisedekarnas lärarkår, men mycket av det arbete som gäller dess upprätthållande och utvecklande utförs av de Himmelska Översynarna. Dessa varelser utgör en rekryterad kår som omfattar alla slag av individer som är knutna till utbildnings- och träningsprogrammet för de uppstigande dödliga. Det finns över tre miljoner av dem i Nebadon, och de är alla frivilliga som genom erfarenhet har kvalificerat sig för att tjäna som utbildningsrådgivare i hela riket. Från sitt högkvarter i Melkisedekarnas världar i Salvington genomströvar de lokaluniversumet som inspektörer av undervisningsmetoderna i Nebadon vilka är avsedda att åstadkomma träning av sinnet och utbildning av anden hos de uppstigande varelsena.

37:6.2 (412.2) Denna träning av sinnet och utbildning av anden försiggår med början i människornas födelsevärldar upp genom systemets mansonivärldar och de andra framstegssfärerna associerade med Jerusem, i de sjuttio världar för social anpassning som är knutna till Edentia och på de fyrahundranittio sfärer för framsteg i anden vilka kretsar runt Salvington. I själva universumets högkvarter finns talrika skolor under Melkisedekarna, Universumsönernas högskolor, de serafiska universiteten samt de Undervisande Sönernas och Dagarnas Förenandes skolor. Alla möjliga föranstaltningar vidtas för att göra de olika personligheterna i universumet kvalificerade för allt mera avancerad tjänst och allt bättre funktion. Hela universumet är en enda vittomfattande skola.

37:6.3 (412.3) De metoder som används i många av de högre skolorna ligger bortom människans uppfattning om konsten att lära ut sanning, men detta är grundtonen i hela utbildningssystemet: karaktär danad av upplyst erfarenhet. Lärarna tillhandahåller upplysningen; platsen i universumet och den uppstignas status erbjuder möjlighet till erfarenhet; det visa utnyttjandet av dessa två bygger upp karaktären.

37:6.4 (412.4) Grundprincipen i Nebadons utbildningssystem är att anvisa dig en uppgift och därefter erbjuda dig möjlighet att få undervisning i den idealiska och gudomliga metoden att bäst utföra denna uppgift. Du får en bestämd uppgift att utföra, och samtidigt har du tillgång till lärare som är kvalificerade att instruera dig i den bästa metoden att utföra ditt uppdrag. Den gudomliga utbildningsplanen förverkligar ett nära samband mellan arbete och undervisning. Vi lär dig hur man bäst gör det som vi bjuder dig att göra.

37:6.5 (412.5) Avsikten med all denna träning och erfarenhet är att förbereda er för tillträde till de högre och mera andliga utbildningssfärerna i superuniversumet. Framstegen inom en given värld är individuella, men övergången från en fas till en annan sker vanligen klassvis.

37:6.6 (412.6) Framskridandet i evigheten innebär inte endast andlig utveckling. Intellectuell tillväxt är också en del av den universella utbildningen. Sinnets erfarenhet breddas i samma takt som den andliga horisonten vidgas. Sinnet och anden erbjuds likadana möjligheter till träning och avancemang. Men i all denna ypperliga träning av sinne och ande är ni för evigt fria från de handikapp som det köttsliga livet medför. Längre behöver ni inte verka som skiljedomare i de konfliktfyllda striderna mellan er andliga och er

materiella natur som drar åt olika håll. Till sist kan ni glädja er åt den enade sporren i ett förhärligt sinne som för länge sedan har frigjorts från de primitiva animalistiska strävandena efter materiella ting.

37:6.7 (413.1) Innan de flesta dödliga från Urantia lämnar universumet Nebadon erbjuds de tillfälle att för en längre eller kortare tid tjäna som medlemmar av de Himmelska Översynarnas kår i Nebadon.

7. Mansoniavärldens lärare

37:7.1 (413.2) Mansoniavärldens Lärare är rekryterade och förhärligade keruber. Liksom de flesta andra instruktörer i Nebadon förordnas de av Melkisedekarna. De fungerar i de flesta av morontialivets utbildningsprojekt, och deras antal ligger helt bortom det dödliga sinnets fattningsförmåga.

37:7.2 (413.3) Såsom representerande en uppnåelsenivå för keruber och sanober tas Mansoniavärldens Lärare upp till närmare behandling i nästa kapitel, medan de i egenskap av lärare med en viktig roll i morontialivet diskuteras mera utförligt i det kapitel som heter Morontialivet.

8. Högre Andeklasser med förordnande

37:8.1 (413.4) Förutom styrkecentren och de fysiska övervakarna är vissa av de andevarelser med högre ursprung vilka hör till den Oändlige Andens familj permanent förordnade till lokaluniversumet. Av de högre andeklasserna i den Oändlige Andens familj är följande på detta sätt förordnade:

37:8.2 (413.5) *De Ensamma Budbärarna* är, när de är funktionellt knutna till lokaluniversumets administration, till ovärderlig hjälp för oss i våra strävanden att övervinna tidens och rymdens handicap. När de inte på detta sätt är förordnade har vi som hör hemma i lokaluniversumet absolut ingen bestämmanderätt över dem, men även då är dessa unika varelser alltid villiga att hjälpa oss att lösa våra problem och utföra våra uppdrag.

37:8.3 (413.6) Andovontia är namnet på den *Universernas Strömkretsövervakare* av tredje graden som är stationerad i vårt lokaluniversum. Han befattar sig endast med ande- och morontiaströmkretsar, inte med dem som lyder under styrkeledarna. Det var han som isolerade Urantia den gång då Caligastia svek och förledde planeten under Lucifer-upprorets prövande tider. Med de hälsningar som han sänder till de dödliga på Urantia uttrycker han sitt nöje över att se fram emot den dag då ni en gång återinkopplas till de universumströmkretsar som han övervakar.

37:8.4 (413.7) *Folkräkningens Ledare* i Nebadon, Salsatia, har sitt högkvarter inom Gabriels sektor i Salvington. Han är automatiskt medveten om viljans födelse och död och registrerar löpande det exakta antalet viljevarelser som fungerar i lokaluniversumet. Han arbetar i nära förbindelse med personlighetsregistratorerna som har sitt hemvist i ärkeänglarnas arkivvärldar.

37:8.5 (413.8) En *Biträdande Inspektör* är bosatt i Salvington. Han är den personliga representanten för Orvontons Suprema Verkställare. Hans medarbetare, de *Förordnade Vakterna* i lokalsystemen, är likaså representanter för den Suprema Verkställaren i Orvonton.

37:8.6 (414.1) De *Universella Medlarna* är ambulerande domstolar i tidens och rymdens universer, och de fungerar från de evolutionära världarna uppåt genom varje sektion i lokaluniversumet och därifrån vidare. Dessa skiljedomare är registrerade i Uversa; det exakta antalet av dem som verkar i Nebadon är inte antecknat, men jag uppskattar att det finns omkring ett hundra miljoner medlande kommissioner i vårt lokaluniversum.

37:8.7 (414.2) Av de *Tekniska Rådgivarna*, rikets juridiska sinnen, har vi vår kvot, omkring en halv miljard. Dessa varelser är levande och kringresande erfarenhetsmässiga juridiska bibliotek för hela rymden.

37:8.8 (414.3) Av de *Himmelska Upptecknarna*, de uppstigna seraferna, har vi i Nebadon sjuttiofem. Dessa är de äldre eller övervakande upptecknarna. De avancerande eleverna av denna klass uppgår till närmare fyra miljarder.

37:8.9 (414.4) De sjuttio miljarder nebadonska *Morontiaföljeslagarnas* omvårdnadsverksamhet beskrivs i de berättelser som handlar om övergångsplaneterna för tidens pilgrimer.

37:8.10 (414.5) Varje universum har sin egen infödda änglakår; det oaktat finns det tillfällen då det är mycket nyttigt att få hjälp av de högre andar som har sitt ursprung utanför den lokala skapelsen. Supernaferna utför vissa sällsynta och enastående tjänster; den nuvarande ledaren för seraferna på Urantia är en första gradens

supernaf från Paradiset. De återspeglande sekonaferna påträffas överallt där personal från superuniversumet fungerar, och ett stort antal tertiafer tjänar temporärt som Assisterer till de Allra Högsta.

9. Lokaluniversumets stadigvarande medborgare

37:9.1 (414.6) Såsom superuniverserna och centraluniversumet har också lokaluniversumet sina klasser av stadigvarande medborgare.

Dessa inkluderar följande skapade typer:

- 37:9.2 (414.7) 1. Susatier.
- 37:9.3 (414.8) 2. Univitatier.
- 37:9.4 (414.9) 3. Materiella Söner.
- 37:9.5 (414.10) 4. Mellanvarelser.

37:9.6 (414.11) Dessa den lokala skapelsens infödda varelser utgör tillsammans med de uppstigande som har fusionerat med Anden samt med spionerna (som klassificeras annorlunda) en relativt stadigvarande medborgargrupp. I stort sett hör dessa varelsklasser varken till de uppstigande eller nedstigande varelserna. De är alla erfarenhetsmässiga skapade varelser, men deras vidgande erfarenhet står fortsättningsvis till förfogande för det universum som representerar deras uppkomstnivå. Fastän detta inte är helt sant beträffande de adamiska sönerna och mellanvarelserna är det relativt sant för dessa klasser.

37:9.7 (414.12) *Susatierna*. Dessa underbara varelser bor och verkar som stadigvarande medborgare i Salvington, högkvarteret i detta lokaluniversum. De är lysande efterkommande till Skaparsonen och den Skapande Anden och är nära associerade med de uppstigna medborgarna i lokaluniversumet, de med Anden fusionerade dödliga i Fulländningens kår i Nebadon.

37:9.8 (414.13) *Univitatierna*. Var och en av de hundra konstellationernas högkvartersklungor av arkitektoniska sfärer åtnjuter den ständiga omvårdnaden av en där bosatt klass av varelser kända som univitatierna. Dessa barn till Skaparsonen och den Skapande Anden utgör den stadigvarande befolkningen i konstellationernas högkvartersvärldar. De är icke-reproducerande varelser och existerar på ett livsplan ungefär halvvägs mellan de Materiella Sönernas semimateriella status vilka har sitt hemvist i systemhögkvarteren och det mera klart andliga planet hos de med Anden fusionerade dödliga och susatierna i Salvington; univitatierna är ändå inte morontiavarelser. De utför för de uppstigande dödliga under dessas genomgång av konstellationssfärerna det samma som de infödda i Havona bidrar med för pilgrimandarna som färdas genom den centrala skapelsen.

37:9.9 (415.1) *Guds Materiella Söner*. När den skapande förbindelsen mellan Skaparsonen och den Oändlige Andens universumrepresentant, Universumets Moderande, har fullbordat sitt cykliska förlopp, när inga flera efterkommande med deras kombinerade väsen framkommer, då personaliserar Skaparsonen i tvåfaldig form sin sista varelsetanke och bekräftar sålunda slutligen

sitt eget ursprungliga tvåfaldiga ursprung. I och av sig själv skapar han då de vackra och ädla Sönerna och Döttrarna i den materiella klassen av universumsöner. Detta är ursprunget till den ursprungliga Adam och Eva i varje lokalsystem i Nebadon. De är en reproducerande klass av söner och skapas som manliga och kvinnliga. Deras efterkommande fungerar som systemhuvudstadens relativt stadigvarande medborgare, fastän en del av dem förordnas till planetariska Adamer.

37:9.10 (415.2) Under ett planetariskt uppdrag förordnas den Materiella Sonen och Dottern att lägga grunden till den adamiska rasen i den världen, en ras som är avsedd att till slut blandas med de dödliga invånarna på den sfären. Planetariska Adamer är både nedstigande och uppstigande Söner, men vi klassar dem vanligen som uppstigande.

37:9.11 (415.3) *Mellanvarelserna.* Under de tidigaste skedena i de flesta bebodda världar finns vissa övermänskliga men materialiserade varelser där på uppdrag, men de avlägsnar sig vanligen då de planetariska Adamerna har anlänt. Dessa varelsers åtgärder och de Materiella Sönernas strävanden som syftar till att förbättra de evolutionära raserna resulterar ofta i uppkomsten av ett begränsat antal varelser som är svåra att klassificera. Dessa unika varelser existerar ofta mittemellan de Materiella Sönerna och de evolutionära varelserna; därav deras beteckning mellanvarelser. I jämförelse med andra varelser är dessa mellanvarelser de evolutionära världarnas stadigvarande medborgare. Från de tidiga tider då Planetprinsen anländer ända till den långt avlägsna tid då planeten etableras i ljus och liv är de den enda grupp av intelligenta varelser som ständigt

befinner sig på sfären. På Urantia är mellanvarelseomvårdarna i själva verket planetens verkliga väktare; de är praktiskt taget Urantias medborgare. De dödliga utgör för visso de fysiska och materiella invånarna i en evolutionär värld, men ni är alla så kortlivade; ni vistas en så kort tid på er födelseplanet. Ni föds, lever, dör och går sedan vidare till andra världar av evolutionärt framåtskridande. Även de övermänniskliga varelser som tjänar på planeterna som himmelska omvårdare är tillfälligt förordnade; få av dem är länge knutna till en given sfär. Mellanvarelserna medför emellertid kontinuitet i den planetariska administrationen i en situation där de himmelska omvårdarna hela tiden efterträds av nya och de dödliga invånarna ständigt byts. Under alla dessa oupphörliga förändringar och ombyten, förblir mellanvarelserna på planeten och utför sitt arbete utan avbrott.

37:9.12 (415.4) På samma sätt har alla avdelningar inom lokaluniversernas och superuniversernas administrativa organisation sin mer eller mindre stadigvarande befolkning, invånare som har medborgarstatus. Så som Urantia har sina mellanvarelser har Jerusem, er systemhuvudstad, de Materiella Sönerna och Döttrarna; Edentia, ert konstellationshögkvarter, har univitatierna, medan medborgarna i Salvington är av två slag, de skapade susatierna och de evolverade med Ande fusionerade dödliga. De administrativa världarna i superuniversernas mindre och större sektorer har inte stadigvarande medborgare. Högkvarterssfärerna i Uversa omhuldas emellertid fortgående av en förvånadsvärd grupp av varelser som kallas *abandonter*, som har skapats av de ouppenbarade representanterna för Dagarnas Forna och de sju Återspeglade Andarna bosatta i

Orvontons huvudstad. Dessa bofasta medborgare i Uversa administrerar för närvarande rutinangelägenheterna i sin värld under omedelbart överinseende av de med Sonen fusionerade dödligas kår i Uversa. Även Havona har sina infödda varelser, och den centrala Ljusets och Livets Ö är hemmet för olika grupper av Paradismedborgare.

10. Andra grupper i lokaluniversumet

37:10.1 (416.1) Förutom serafernas och de dödligas klasser, som behandlas i senare kapitel, finns det ytterligare talrika varelser involverade i upprätthållandet och fulländandet av en sådan jättelik organisation som universumet Nebadon, som redan nu har över tre miljoner bebodda världar och med möjlighet till sammanlagt tio miljoner. De olika typerna av liv i Nebadon är alldeles för talrika för att katalogiseras i detta kapitel, men det finns två ovanliga klasser, som kan nämnas, som fungerar med stor utbredning på de 647.591 arkitektoniska sfärerna i lokaluniversumet.

37:10.2 (416.2) *Spirongerna* är ande-efterkommande till den Klara Morgonstjärnan och Fader Melkisedek. De är undantagna från möjligheten till personlighetsförintelse men är inte evolutionära eller uppstigande varelser. Inte heller tar de funktionellt befattning med det evolutionära uppstigningsprogrammet. De är lokaluniversumets andehjälpare som utför de rutinmässiga andeuppgifterna i Nebadon.

37:10.3 (416.3) *Spornagierna*. De arkitektoniska högkvartersvärldarna i lokaluniversumet är verkliga världar — fysiska skapelser. Deras fysiska skötsel fordrar mycket arbete, och därvid har vi hjälp av en grupp fysiska varelser kallade spornagier. De ägnar sig åt skötseln och odlingen av de materiella faserna i dessa högkvartersvärldar, från Jerusem till Salvington. Spornagierna är varken andar eller personer; de utgör en djurklass i tillvaron, men om ni kunde se dem skulle ni hålla med om att de förefaller att vara fulländade djur.

37:10.4 (416.4) De olika *goodwillkolonierna* har sitt hemvist i Salvington och annanstans. I synnerhet har vi nytta av de himmelska artisanernas verksamhet i constellationerna och av omväxlingsledarnas aktiviteter, vilka verkar i huvudsak i lokalsystemens huvudstäder.

37:10.5 (416.5) Till universumtjänsten knyts alltid en kår uppstigande dödliga, inklusive förhärligade mellanvarelser. Dessa uppstigna anlitas, sedan de har uppnått Salvington, i ett nästan oändligt antal aktiviteter i samband med skötseln av universumets angelägenheter. Från varje resultatnivå sträcker sig dessa avancerande dödliga bakåt och nedåt med en hjälpande hand till sina kamrater som följer efter dem i klättringen uppåt. Sådana dödliga som tillfälligt vistas i Salvington förordnas på begäran som medhjälpare, studerande, observatörer och lärare till praktiskt taget alla kårer av himmelska personligheter.

37:10.6 (416.6) Det finns ytterligare andra typer av intelligenta livsformer som sysslar med administrationen av ett lokaluniversum, men planen för denna berättelse innefattar inte ett ytterligare uppenbarande av dessa skapelseklasser. Tillräckligt om livet och

administrationen i detta universum blir härmed beskrivet för att de dödligas sinne skall kunna få ett grepp om överlevnadstillvarons verklighet och storslagenhet. Fortsatt erfarenhet under ert avancerande livsskede kommer i tilltagande grad att uppenbara dessa intressanta och charmerande varelser. Denna berättelse kan inte vara annat än en kort presentation av de mångahanda personligheters natur och arbete, vilka vimlar i rymdens universer och administrerar dessa skapelser som enorma övningsskolor, skolor där tidens pilgrimer avancerar från liv till liv och från värld till värld tills de kärleksfullt sänds över gränserna för sitt födelseuniversum till superuniversumets högre utbildningssystem och därifrån till världarna för andeträning i Havona och slutligen till Paradiset och den höga bestämmelsen för finaliterna — det eviga förordnandet till uppdrag som ännu inte har uppenbarats för universerna i tid och rymd.

37:10.7 (417.1) [Dikterat av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon, nummer 1.146 i den skapade kåren.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 37](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 39](#) >>

Kapitel 38

Lokaluniversumets omvårdande andar

38:0.1 (418.1) DET finns tre särskilda klasser av den Oändlige Andens personligheter. Den impulsive aposteln förstod detta när han skrev om Jesus, ”som har stigit upp till himlen och nu är på Guds högra sida, sedan änglar, makter och krafter har lagts under honom”; änglarna är tidens omvårdande andar; makter är rymdens budbärarskaror; krafter är den Oändlige Andens högre personligheter.

38:0.2 (418.2) Så som supernaferna i centraluniversumet och sekonaferna i ett superuniversum, så bildar seraferna tillsammans med de associerade keruberna och sanoberna änglakåren i ett lokaluniversum.

38:0.3 (418.3) Seraferna är alla ganska lika utformade. Överallt i de sju superuniverserna uppvisar de en minimal variation från ett universum till ett annat; de är de närmast standardiserade bland alla andetyper av personliga varelser. Deras olika klasser bildar de lokala skapelseernas kår av skickliga och allmänt förekommande omvårdare.

1. Serafernas ursprung

38:1.1 (418.4) Seraferna skapas av Universumets Moderande, och de har projicerats i enhetsformationer — 41.472 individer per gång — allt sedan ”mönsteränglarna” och vissa änglaarketyper skapades under Nebadons tidigare tider. Skaparsonen och den Oändlige Andens universumrepresentant samverkar vid skapandet av ett stort antal Söner och andra universumpersonligheter. När detta gemensamma projekt har slutförts engagerar sig Sonen i skapandet av Materiella Söner, de första sexuella varelserna, medan Universumets Moderande samtidigt påbörjar sitt första enskilda projekt för andereproduktion. Sålunda inleds skapandet av de serafiska skarorna i ett lokaluniversum.

38:1.2 (418.5) Dessa änglaklasser projiceras vid den tid då planerandet för evolutionen av de dödliga viljevarelserna sker. Skapandet av serafer daterar sig från den tid då Universumets Moderande uppnådde relativ personlighet, inte såsom senare som jämlik med Mästarsonen utan som den tidigare tidens skapande medhjälpare till Skaparsonen. Före denna händelse hade de serafer

som tjänade i Nebadon lånats temporärt från ett universum i grannskapet.

38:1.3 (418.6) Serafer skapas fortsättningsvis vid vissa tillfällen; universumet Nebadon uppbyggs fortfarande. Universumets Moderande upphör aldrig med sin skapande verksamhet i ett växande universum på väg mot fulländning.

2. Änglarnas väsen

38:2.1 (419.1) Änglarna har ingen materiell kropp, men de är definitiva och fristående varelser; de är av andenatur och andeursprung. Fastän de är osynliga för de dödliga förnimmer de er utan hjälp av transformatorer eller tolkar sådana ni är i er köttsliga gestalt; de förstår intellektuellt de dödligas sätt att leva, och de har gemensamt med människan alla icke-sensuella känslor och uppfattningar. De uppskattar och njuter storligen av era prestationer inom musik, konst och verklig humor. De är fullt medvetna om era moraliska kamper och andliga svårigheter. De älskar människorna, och endast gott kan komma av era försök att förstå och älska dem.

38:2.2 (419.2) Fastän seraferna är mycket tillgivna och sympatiska varelser är de inte varelser med sexuella känslor. De är i stort sett så som ni kommer att vara i mansoniavärldarna där ”män icke tager sig hustrur, ej heller gives hustrur åt män, utan de är då såsom änglarna i himmelen”. Ty de som ”bliver aktade värdiga att få del i mansoniavärldarna, med dem är det så, att varken män tager sig hustrur eller hustrur gives åt män; ej heller kan de längre dö, eftersom

de är lik änglarna". Då vi har att göra med könsvarelser har vi emellertid för vana att tala om de varelser som mera direkt härstammar från Fadern och Sonen som Guds söner, medan vi benämner Andens barn Guds döttrar. På planeter med könsvarelser används om änglarna därför vanligen feminina pronomen.

38:2.3 (419.3) Seraferna är skapade så att de fungerar både på andliga och konkreta nivåer. Det finns få faser av morontia- eller andeaktivitet som inte är öppna för deras verksamhet. Fastän änglarna till sin personliga ställning inte ligger långt från människovarelserna överglänses dessa vida av seraferna i fråga om vissa funktionella prestationer. De har många förmågor som ligger långt bortom människans fattningsförmåga. Ni har t.ex. blivit informerade om att "på er är till och med huvudhåren allesammans räknade", och det är sant att så är det, men en seraf ödslar inte sin tid på att räkna dem och hålla antalet rätt för dagen. Änglarna har en medfödd och automatisk förmåga (dvs. automatisk enligt vad ni kan se) att veta sådana saker; ni skulle sannerligen anse en seraf vara ett matematiskt underbarn. Därför utför seraferna med största lätthet talrika uppgifter som vore enorma åtaganden för de dödliga att genomföra.

38:2.4 (419.4) Änglarna står över er i fråga om andlig status, men de är inte era domare eller åklagare. Oberoende av era fel "framför inte änglarna, fastän de står högre i styrka och makt, någon anklagelse gentemot er". Änglarna sitter inte till doms över mänskligheten, inte heller bör enskilda dödliga på förhand döma sina medvarelser.

38:2.5 (419.5) Det är bra om ni älskar dem, men ni bör inte tillbe dem; änglar skall inte vara föremål för dyrkan. När er siare "föll ned

för hans fötter för att tillbe honom” sade den stora serafen Loyalatia: ”Gör icke så; jag är en medtjänare med dig och dina släkten som alla är ålagda att dyrka Gud”.

38:2.6 (419.6) Till sin natur och personlighetsutrustning står seraferna endast obetydligt framför de dödliga släktena på skalan för skapade varelse-existenser. När ni befrias från er köttsliga kropp blir ni sannerligen mycket lika dem. I mansonivärldarna börjar ni uppskatta seraferna, på konstellationens sfärer glädjas åt dem, medan de i Salvington delar sina ställen för vila och dyrkan med er. Under hela er morontia- och senare andeuppstigning kommer ert umgänge med seraferna att vara idealiskt; ert kamratskap kommer att vara superb.

3. Ouppenbarade änglar

38:3.1 (420.1) Överallt i lokaluniversumets domäner fungerar talrika klasser av andevarelser som inte uppenbaras för de dödliga emedan de på intet sätt är knutna till den evolutionära planen för uppstigning till Paradiset. I detta kapitel begränsas ordet ”ängel” med avsikt till att beteckna de serafiska och med dem associerade efterkommande till Universumets Moderande vilka i så stor utsträckning ombesörjer förverkligandet av planerna för de dödligas överlevnad. I lokaluniversumet tjänar sex andra klasser av besläktade varelser, de ouppenbarade änglarna, som inte på något särskilt sätt är knutna till de universumaktiviteter som berör de evolutionära dödligas uppstigning till Paradiset. Dessa sex grupper av änglakompanjoner

kallas aldrig serafer, inte heller talar man om dem som omvårdande andar. Dessa personligheter är helt upptagna av administrativa och andra ärenden i Nebadon, engagemang som på intet sätt anknyter till människans progressiva levnadslopp av andligt uppstigande och uppnåelse av fulländning.

4. Serafernas världar

38:4.1 (420.2) Den nionde gruppen om sju primära sfärer i Salvingtons krets är serafernas världar. Var och en av dessa världar har sex tillhörande satelliter där det finns speciella skolor som ägnar sig åt alla faser av serafernas utbildning. Fastän seraferna har tillträde till alla de fyrtionio världar som denna grupp av Salvington-sfärer består av besitter de ensamma endast den första klungan om sju sfärer. De återstående sex klungorna upptas av sex klasser av änglakompanjoner som inte har uppenbarats på Urantia; varje sådan grupp har sitt högkvarter i en av dessa sex primära världar och ägnar sig åt specialiserade aktiviteter på de sex tillhörande satelliterna. Varje änglaklass har fritt tillträde till alla dessa sju olika grupper världar.

38:4.2 (420.3) Dessa högkvartersvärldar hör till de magnifika rikena i Nebadon; serafernas egendomar kännetecknas av både skönhet och vidsträckthet. Här har varje seraf ett verkligt hem, och ”hem” betyder en bostad för två serafer; de bor parvis.

38:4.3 (420.4) Även fast inte manliga och kvinnliga liksom de Materiella Sönerna och de dödliga, är seraferna negativa och positiva. Majoriteten av uppdrag fordrar två änglar för att utföra. När de inte är

inkopplade till strömkretsarna kan de arbeta ensamma; inte heller behöver de kompletterare för sin varelse när de är stationära. Vanligen bibehåller de sin ursprungliga varelseskompletterare, men inte nödvändigtvis. Dessa förbindelser betingas i första hand av verksamheten; de kännetecknas inte av sexuella känslor fastän de är utomordentligt personliga och sant kärleksfulla.

38:4.4 (420.5) Förutom sina hem som de har blivit anvisade har seraferna också grupp-, kompani-, bataljons- och divisionshögkvarter. De samlas till möten vart tusende år och är alla närvarande enligt den tid då de har skapats. Om en seraf har ansvarsuppgifter som förbjuder frånvaro från tjänsten alternerar hon närvaron med sin kompletterare och ersätts av en seraf som är född vid en annan tidpunkt. Varje serafisk partner är sålunda närvarande vid åtminstone varannan sammankomst.

5. Serafernas utbildning

38:5.1 (420.6) Seraferna vistas under sitt första årtusende som icke-kommissionerade observatörer i Salvington och dess associerade skolvärldar. Det andra årtusendet tillbringas i serafernas världar i kretsen runt Salvington. Deras centrala övningsskola styrs nu av Nebadons första hundratusen serafer, och deras ledare är den ursprungliga eller förstfödda ängeln i detta lokaluniversum. Den först skapade gruppen av serafer i Nebadon tränades av en kår om ett tusen serafer från Avalon; senare har våra änglar undervisats av sina egna äldre kamrater. Melkisedekarna sköter också en stor del av

utbildningen och träningen av alla änglar i lokaluniversumet: serafer, keruber och sanober.

38:5.2 (421.1) Vid slutet av denna träningsperiod i serafernas världar i Salvington mobiliseras seraferna i änglaorganisationens sedvanliga grupper och enheter och anvisas till någon av konstellationerna. De förordnas ännu inte till omvårdande andar fastän de är väl inne i de faser av änglaträningen vilka föregår kommissioneringen.

38:5.3 (421.2) Seraferna börjar sin karriär som omvårdande andar med att tjäna som observatörer i de lägsta evolutionära världarna. Efter denna erfarenhet återvänder de till de associerade världarna vid högkvarteret i den anvisade konstellationen för att påbörja sina avancerade studier och mera definitivt förbereda sig för tjänst i något bestämt lokalsystem. Efter denna allmänna utbildning befordras de till tjänst i något av lokalsystemen. I de arkitektoniska världar som är associerade med huvudstaden i något av systemen i Nebadon avslutar våra serafer sin träning och kommissioneras som tidens omvårdande andar.

38:5.4 (421.3) När seraferna en gång har blivit förordnade kan de färdas på uppdrag i hela Nebadon, ja även i Orvonton. Deras arbete i universumet saknar gränser och begränsningar; de är nära associerade med de materiella varelserna i världarna och är ständigt i tjänst hos de lägre klasserna av andliga personligheter; de sköter kontakten mellan dessa varelser i andevärlden och de dödliga i de materiella världarna.

6. Serafernas organisation

38:6.1 (421.4) Efter den andra tusenårsvistelsen vid det serafiska högkvarteret organiseras seraferna under ledare i grupper om tolv (12 par, 24 serafer), och tolv sådana grupper bildar ett kompani (144 par, 288 serafer) under en ledares kommando. Tolv kompanier under en kommendör bildar en bataljon (1.728 par eller 3.456 serafer), och tolv bataljoner under en ledare utgör en serafisk division (20.736 par eller 41.472 individer), medan tolv divisioner underställda en föreståndares kommando bildar en legion som omfattar 248.832 par eller 497.664 individer. Jesus syftade på en sådan grupp av änglar den natt i trädgården i Getsemane då han sade: ”Jag kunde även nu be min Fader, och han skulle genast ge mig mer än tolv legioner änglar”.

38:6.2 (421.5) Tolv legioner änglar bildar en armékår som omfattar 2.985.984 par eller 5.971.968 individer, och tolv sådana armékårar (35.831.808 par eller 71.663.616 individer) bildar den största operativa serafororganisationen: en änglaarmé. En serafisk armékår kommenderas av en ärkeängel eller av någon annan personlighet med motsvarande rang, medan änglaarméerna leds av de Lysande Aftonstjärnorna eller av andra omedelbara företrädare för Gabriel. Och Gabriel är ”överbefälhavare för de himmelska arméerna”, Nebadon-Härskarens ledande verkställare, ”Herren, härskarornas Gud”.

38:6.3 (421.6) Även om seraferna och alla andra klasser i lokaluniversumet tjänar under direkt överinsyn av den Oändlige Anden, såsom denna är personaliserad i Salvington, har de efter Mikaelns utgivning på Urantia blivit underställda Härskarsonens överhöghet. Redan då Mikael föddes i köttslig gestalt på Urantia utgick superuniversumets informationsutsändning till hela Nebadon

med budskapet: ”Och alla änglar skall tillbe honom”. Alla grader av änglar är underställda hans överhöghet; de är en del av den grupp som har kallats ”hans mäktiga änglar”.

7. Keruber och sanober

38:7.1 (422.1) Till alla sina viktigaste egenskaper är keruberna och sanoberna lika seraferna. De har samma ursprung men inte alltid samma bestämmelse. De är underbart intelligenta, förunderligt effektiva, rörande tillgivna och nästan mänskliga. De är den lägsta klassen av änglar och sålunda ännu närmare besläktade med de mera progressiva typerna av människovarelser i de evolutionära världarna.

38:7.2 (422.2) Keruberna och sanoberna är medfött associerade, funktionellt förenade. Den ena är en energipositiv personlighet, den andra är energinegativ. Den högra sidans deflektor eller positivt laddade ängeln är kerub — den äldre eller bestämmande personligheten. Den vänstra sidans deflektor eller negativt laddade ängeln är sanob — väsendets kompletterare. Vardera typen av ängel är mycket begränsad om det gäller att fungera ensam; därför tjänar de vanligen parvis. När de tjänar oberoende av sina serafiska ledare är de ännu mera beroende av ömsesidig kontakt och fungerar då alltid i par.

38:7.3 (422.3) Keruberna och sanoberna är de serafiska omvårdarnas trogna och effektiva medhjälpare, och alla sju klasser av serafer har till sitt förfogande dessa underställda assistenter. Keruberna och sanoberna tjänar på detta sätt under långa tidsåldrar, men de åtföljer inte seraferna på uppdrag bortom gränserna för lokaluniversumet.

38:7.4 (422.4) Keruberna och sanoberna utför det rutinmässiga andearbetet i systemets enskilda världar. På ett icke-personligt uppdrag och i en nödsituation kan de tjäna i stället för ett serafiskt par, men aldrig fungerar de ens temporärt som änglar som vårdar sig om människovarelser; det är ett exklusivt serafprivilegium.

38:7.5 (422.5) När keruber anvisas till en planet påbörjar de den lokala träningskursen som inkluderar studier i de planetariska sederna och språken. De omvårdande andarna i tiden är alla tvåspråkiga; de talar språket i lokaluniversumet där de har sitt ursprung och ifrågavarande superuniversums språk. Genom att studera i världarnas olika skolor lär de sig ytterligare språk. Keruberna och sanoberna är likt seraferna och alla andra klasser av andevarelser ständigt engagerade i strävanden till självförkovran. Endast sådana som de underordnade varelserna för styrkekontroll och energistyrning är oförmögna till framåtskridande; alla varelser som har verklig eller potentiell personlighetsvilja strävar efter nya uppnåelser.

38:7.6 (422.6) Keruber och sanober är av naturen mycket nära tillvarons morontianivå, och de visar sig vara särskilt effektiva i arbetet i gränslandet mellan de fysiska, morontiella och andliga domänerna. Dessa barn till lokaluniversumets Moderande kännetecknas av ”fjärde varelser” i stort sett så som Havonaservitalerna och de medlande kommissionerna. Var fjärde kerub och var fjärde sanob är kvasimateriell och påminner mycket definitivt om tillvarons morontianivå.

38:7.7 (422.7) Dessa änglarnas fjärde varelser är till stor hjälp för seraferna i de mera konkreta faserna av deras universum- och

planetaktiviteter. Dessa morontiakeruber utför också många oundgängliga gränslandsuppgifter i de morontiella träningsvärldarna, och de är i stort antal förordnade till tjänst hos Morontiaföljeslagarna. De betyder för morontiasfärerna ungefär detsamma som mellanvarelserna för de evolutionära planeterna. I de bebodda världarna arbetar dessa morontiakeruber ofta i förbindelse med mellanvarelserna. Keruber och mellanvarelser är klart åtskilda varelseklasser; de har olika ursprung, men de uppvisar stor likhet till sin natur och funktion.

8. Kerubernas och sanobernas evolution

38:8.1 (423.1) Många vägar till mera avancerad tjänst är öppna för keruberna och sanoberna; de leder till högre status som ytterligare kan höjas av den Gudomliga Omvårdarens omfamning. Det finns tre stora klasser av keruber och sanober med hänsyn till evolutionär potential:

38:8.2 (423.2) 1. *Uppstigningskandidater*. Dessa varelser är av naturen kandidater för serafiskt status. Keruber och sanober av denna klass är briljanta fastän de inte till sina medfödda anlag är jämbördiga med seraferna; men med ihållande flit och genom erfarenhet är det möjligt för dem att uppnå full serafisk ställning.

38:8.3 (423.3) 2. *Mellanfaskeruber*. Alla keruber och sanober är inte lika till sin uppstigningspotential, och mellanfaskeruberna är medfött begränsade varelser bland änglaskapelserna. De flesta av dem förblir

keruber och sanober fastän de mera begåvade individerna kan nå upp till begränsad seraftjänst.

38:8.4 (423.4) 3. *Morontia*keruber. Dessa ”fjärde varelser” bland änglaklasserna bibehåller alltid sina kvasimateriella kännetecken. Tillsammans med majoriteten av sina mellanfasbröder kommer de att fortsätta som keruber och sanober i väntan på den avslutade faktualiseringen av den Suprema Varelsen.

38:8.5 (423.5) Medan den andra och den tredje gruppen är något begränsade i sin tillväxtpotential kan uppstigningskandidaterna uppnå den universella serafiska tjänstens höjder. Många bland de mera erfarna av dessa keruber är knutna till de serafiska ödesväktarna och placeras sålunda i den direkta kön för befordran till ställningen som Mansoniavärldens Lärare då de överges av sina serafiska överordnade. Ödesväktarna har inte keruber och sanober som medhjälpare när deras dödliga skyddslingar når fram till morontialivet. Och när andra typer av evolutionära serafer beviljas tillstånd för avfärd till Serafington och Paradiset måste de överge sina tidigare underordnade när de lämnar Nebadons gränser bakom sig. Sådana övergivna keruber och sanober omfamnas vanligen av Universumets Moderande och uppnår sålunda en nivå som motsvarar Mansoniavärldens Lärare i och med uppnåendet av serafstatus.

38:8.6 (423.6) När de en gång omfamnade keruberna och sanoberna länge har tjänat som Mansoniavärldens Lärare på morontiasfärerna, från den lägsta till den högsta, och när deras kår i Salvington är överfull, då kallar den Klara Morgonstjärnan inför sig dessa trogna tjänare till tidens skapade varelser. De avlägger

personlighetsomvandlingseden; och därefter omfamnas dessa avancerade och äldre keruber och sanober i grupper om sju tusen på nytt av Universumets Moderande. Från denna andra omfamning framträder de som fullt utvecklade serafer. Härefter är serafernas hela och fullständiga livsskede med alla dess möjligheter visavi Paradiset öppet för dessa pånyttfödda keruber och sanober. Sådana änglar kan förordnas till ödesväktare för någon dödlig varelse, och om den dödliga skyddslingen når upp till överlevnad blir de behöriga för uppflyttning till Serafington och de sju kretsarna som är uppnåeliga för serafer, ja även till Paradiset och Finalitkåren.

9. Mellanvarelserna

38:9.1 (424.1) Mellanvarelserna klassificeras på tre olika sätt: De klassificeras korrekt bland Guds uppstigande Söner; de grupperas sakenligt bland de stadigvarande medborgarnas klasser, medan de funktionellt sett räknas bland tidens omvårdande andar, emedan de har en nära och effektiv förbindelse med änglaskarorna i arbetet med att tjäna de dödliga människorna i de enskilda världarna i rymden.

38:9.2 (424.2) Dessa unika varelser framträder i de flesta bebodda världar och finns alltid på decimal- eller livsexperimentplaneterna, sådana som Urantia. Mellanvarelserna är av två typer — första gradens och andra gradens — och de uppkommer genom följande förfaranden:

38:9.3 (424.3) 1. *Första gradens mellanvarelser*, den mera andliga gruppen, är en något standardiserad klass av varelser som enhetligt

härstammar från Planetprinsarnas staber av modifierade uppstigna dödliga. Antalet första gradens mellanvarelser är alltid femtio tusen, och ingen planet som åtnjuter deras omvårdnad har en större grupp.

38:9.4 (424.4) 2. *Andra gradens mellanvarelser*, den mera materiella gruppen bland dessa varelser, varierar mycket till antalet i de olika världarna fastän medeltalet är omkring femtio tusen. De har en varierande härstamning från de planetariska biologiska upplyftarna, Adamerna och Evorna, eller från dessas omedelbara efterkommande. Det finns inte mindre än tjugofyra olika förfaranden att åstadkomma dessa andra gradens mellanvarelser i de evolutionära världarna i rymden. Det sätt på vilket denna grupp på Urantia fick sitt ursprung var ovanligt och speciellt.

38:9.5 (424.5) Ingendera av dessa grupper är en evolutionär tillfällighet; båda är väsentliga delar i de förutbestämda planerna uppgjorda av universums arkitekter, och deras framträdande i de evolverande världarna vid lägligt tillfälle är i enlighet med de övervakande Livsbärarnas ursprungliga riktlinjer och utvecklingsplaner.

38:9.6 (424.6) Första gradens mellanvarelser får sin intellektuella och andliga energi med samma förfarande som änglarna, och de är ensartade till sin intellektuella status. De sju biträdande sinnesandarna har ingen kontakt med dem; och endast den sjätte och sjunde, dyrkans ande och visdomens ande, kan betjäna dem som hör till andra gradens grupp.

38:9.7 (424.7) Andra gradens mellanvarelser får sin fysiska energi enligt den adamiska tekniken, andligen är de inkopplade så som

änglarna och intellektuellt är de utrustade med den morontiella övergångstypen av sinne. De indelas i fyra fysiska typer, andligen i sju klasser och i tolv nivåer av intellektuell reaktion på den gemensamma omvårdnaden från de två sista biträdande sinnesandarna och morontiasinnet. Dessa olikheter bestämmer deras olika aktiviteter och planetariska uppdrag.

38:9.8 (424.8) Första gradens mellanvarelser påminner mera om änglar än om dödliga; andra gradens klasser liknar mycket mera människovarelserna. Vardera gruppen är till ovärderlig hjälp för den andra vid utförandet av deras mångahanda planetariska uppdrag. Första gradens omvårdare kan åstadkomma förbindelsesamarbete både med övervakarna av morontia- och andeenergi och med sinnesströmkretskopplarna. Den andra gradens grupp kan etablera arbetskontakter endast med de fysiska övervakarna och behandlarna av de materiella strömkretsarna. Men eftersom vardera klassens mellanvarelser fulländat kan synkronisera kontakten med den andra gruppen kan båda grupper därmed praktiskt utnyttja hela energiskalan från den grova styrkan i de materiella världarna upp genom övergångsfaserna av universumenergier till de högre andeverklighetens krafter i de himmelska rikena.

38:9.9 (425.1) Klyftan mellan de materiella och andliga världarna överbryggs fulländat av serieförbindelsen mellan dödlig människa, andra gradens mellanvarelse, första gradens mellanvarelse, morontiakerub, mellanfaskerub och seraf. I en enskild dödligs personliga erfarenhet förenas dessa olika nivåer otvivelaktigt mer eller mindre och görs personligen meningsfulla av den gudomliga Tankeriktarens oobserverade och hemlighetsfulla verksamhet.

38:9.10 (425.2) I normala världar utför första gradens mellanvarelser sin tjänst som en informationsinsamlande kår och som himmelska världar som ombud för Planetprinsen, medan andra gradens omvårdare fortsätter sitt samarbete med den adamiska regimen för främjandet av den progressiva planetariska civilisationen. Om Planetprinsen avfaller och den Materielle Sonen misslyckas, vilket hände på Urantia, blir mellanvarelserna Systemhärskarens skyddslingar och tjänar under ledande rådgivning från planetens tillförordnade bevakare. Men i endast tre andra världar i Satania fungerar dessa varelser som en grupp under gemensam ledning vilket de förenade mellanvarelseomvårdarna på Urantia gör.

38:9.11 (425.3) Det planetariska arbete som både första gradens och andra gradens mellanvarelser gör är varierande och olika i de talrika enskilda världarna i ett universum, men på de normala och genomsnittliga planeterna är deras aktiviteter mycket annorlunda än de uppgifter som upptar deras tid på isolerade sfärer sådana som Urantia.

38:9.12 (425.4) Första gradens mellanvarelser är planetariska historiker som från tiden för Planetprinsens ankomst ända till tidsåldern av etablerat ljus och liv sammanställer de historiska skådespelen och planerar framställningarna av den planetariska historien för utställningarna över planeterna i systemhögkvarterets världar.

38:9.13 (425.5) Mellanvarelserna stannar i en bebodd värld under långa tider, men om de är trogna sitt förtroendeuppdrag får de till slut och för visso erkänsla för sin tidsålderslånga tjänst för upprätthållandet av Skaparsonens överhöghet; de blir vederbörligen

belönade för sin tålmodiga omvårdnad av de materiella dödliga i sin värld i tid och rymd. Förr eller senare upptas alla förordnade mellanvarelser i Guds uppstigande Söners klass och påbörjar vederbörligen det långa äventyret om uppstigning till Paradiset i sällskap med dessa samma dödliga med ursprung i djurriket, deras jordiska bröder som de så ängsligt vaktade och så effektivt tjänade under sin långa planetariska vistelse.

38:9.14 (425.6) [Framfört av en Melkisedek på uppdrag av ledaren för Neadons serafiska armékårer.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 38](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 40](#) >>

Kapitel 39

De serafiska skarorna

39:0.1 (426.1) SÅ VITT vi vet avser den Oändlige Anden, så som personaliserad i lokaluniversumets högkvarter, att åstadkomma ensartat fulländade serafer, men av någon okänd anledning är dessa serafefterkommande mycket olika. Denna olikhet kan vara ett resultat av den okända mellankomsten av evolverande erfarenhetsmässig Gudom; vi kan emellertid inte bevisa att så är fallet. Men vi observerar att när seraferna har undergått utbildningstester och träningsdisciplin kan de ofelbart och tydligt klassificeras i följande sju grupper:

- 39:0.2 (426.2) 1. Suprema serafer.
- 39:0.3 (426.3) 2. Högre serafer.
- 39:0.4 (426.4) 3. Övervakande serafer.

- 39:0.5 (426.5) 4. Förvaltningsserafer.
39:0.6 (426.6) 5. Planetariska medhjälpare.
39:0.7 (426.7) 6. Övergångsomvårdare.
39:0.8 (426.8) 7. Framtidens serafer.

39:0.9 (426.9) Det vore knappast sant att säga att vissa serafer är lägrestående än änglarna i någon annan grupp. Trots det är varje ängel till en början begränsad i sin tjänst till gruppen för sin ursprungliga och medfödda klassifikation. Min serafiska medarbetare vid utarbetandet av denna framställning, Manotia, är en suprem seraf som en gång verkade endast som suprem seraf. Med ihärdighet och tillgiven tjänst har hon uppnått alla sju serafiska tjänstetyper, en åt gången, och verkat inom snart sagt varje aktivitetsområde som är öppet för en seraf. Hon är nu kommissionerad som biträdande ledare för seraferna på Urantia.

39:0.10 (426.10) Människovarelserna finner det ibland svårt att förstå att kapacitet som har skapats för tjänst på högre nivå inte nödvändigtvis medför förmåga att fungera på relativt sett lägre tjänstenivåer. Människan börjar sitt liv som ett hjälplöst spädbarn; därför måste de dödligas alla framsteg innefatta alla dessa framstegs erfarenhetsmässiga förutsättningar; seraferna har inget liv som föregår vuxenlivet — ingen barndom. De är emellertid erfarenhetsmässiga varelser, och genom erfarenhet och vidareutbildning kan de öka sin gudomliga och medfödda begåvningsförmåga genom att erfarenhetsmässigt skaffa sig funktionell skicklighet inom en eller flera serafiska tjänstetyper.

39:0.11 (426.11) Sedan seraferna har fått sin tjänstefullmakt hänförs de till reserven i sin medfödda grupp. De med planetarisk status och

administratörställning tjänar ofta under långa tider enligt sin ursprungliga klassificering, men ju högre änglaomvårdarnas medfödda funktionsnivå är, desto ihärdigare söker de förordnande till de lägre nivåerna av universumtjänst. I synnerhet önskar de förordnande till de planetariska medhjälparnas reserver, och om de lyckas skriver de in sig i de himmelska skolorna som är knutna till Planetprinsens högkvarter i någon evolutionär värld. Här börjar de studera dessa människorasers språk, historia och lokala seder. Seraferna måste skaffa sig kunskap och samla erfarenhet i stort sett så som människorna. De är inte särskilt avlägsna från er i fråga om vissa personlighetsegenskaper. Och de längtar alla efter att börja från botten, på lägsta möjliga nivå av omvårdnad; då kan de hoppas på att uppnå högsta möjliga nivå av erfarenhetsmässig bestämmelse.

1. Suprema serafer

39:1.1 (427.1) Dessa serafer utgör den högsta av de sju uppenbarade klasserna av änglar i lokaluniversumet. De fungerar i sju grupper av vilka var och en är nära associerad med de änglaomvårdare som hör till de Fullbordade Serafernas Kår.

39:1.2 (427.2) 1. *Son-Ande-omvårdare*. Den första gruppen av suprema serafer är anvisade till tjänst hos de höga Sönerna och varelserna med andeursprung som är bosatta och verkar i lokaluniversumet. Denna grupp av änglaomvårdare tjänar också Universumets Son och Universumets Ande och är nära förbunden med underrättelseorganisationen under den Klara Morgonstjärnan,

universumets ledande verkställare av Skaparsonens och den Skapande Andens förenade viljor.

39:1.3 (427.3) Då de är förordnade till de höga Sönerna och Andarna är dessa serafer naturligt associerade med Paradisavonalernas vidsträckta tjänster, Paradisavonalerna som är gudomliga efterkommande till den Evige Sonen och den Oändlige Anden. Paradisavonalerna åtföljs alltid på alla administrations- och utgivningsuppdrag av denna höga och erfarna klass av serafer, som vid dessa tillfällen ägnar sig åt att organisera och administrera det speciella arbete som hänför sig till avslutandet av en planetarisk domperiod och inledandet av en ny tidsålder. De har ingenting att göra med det domstolsarbete som kan tänkas åtfölja domperiodsskifte.

39:1.4 (427.4) *Utgivningsföljeslagare.* Paradisavonalerna, men inte Skaparsönerna, åtföljs alltid under ett utgivningsuppdrag av en kår om 144 utgivningsföljeslagare. Dessa 144 änglar är ledare för alla andra Son-Ande-omvårdare som kan vara associerade med utgivningsuppdraget. Det kan möjligen finnas legioner av änglar som kommenderas av en inkarnerad Guds Son under hans planetariska utgivning, men alla dessa serafer organiseras och leds i så fall av de 144 utgivningsföljeslagarna. Högre klasser av änglar, supernafer och sekonafer kan också vara en del av den åtföljande härskaran, och fastän deras uppdrag är skilda från serafernas koordineras dock alla dessa aktiviteter av utgivningsföljeslagarna.

39:1.5 (427.5) Dessa utgivningsföljeslagare är fulländade serafer; de har alla genomgått Serafingtons kretsar och upptagits i de Fulländade Serafernas Kår. Och de har ytterligare tränats speciellt för att möta

svårigheterna och klara av nödfallssituationerna som är förenade med Guds Söners utgivningar för framåtskridandet hos tidens barn. Alla dessa serafer har nått fram till Paradiset och personligen omfamnats av det Andra Ursprunget och Centret, den Evige Sonen.

39:1.6 (427.6) Seraferna längtar lika mycket efter förordnande i anslutning till de inkarnerade Sönernas uppdrag som efter anställning som ödesväktare för de dödliga i de olika världarna; det senare är serafernas säkraste passersedel till Paradiset, medan utgivningsföljeslagarna har uppnått den högsta tjänsten i lokaluniversumet vilken är möjlig för fulländade serafer som har nått fram till Paradiset.

39:1.7 (428.1) 2. *Domstolsrådgivare*. Dessa är serafiska rådgivare och medhjälpare som är knutna till alla rättsinstanser från medlarna upp till rikets högsta domstolar. Avsikten med dessa domstolar är inte att avkunna straffdomar utan snarare att avgöra ärliga meningsskiljaktigheter och förkunna den eviga överlevnaden av uppstigande dödliga. Häri ligger domstolsrådgivarnas uppgift: att se till att alla anklagelser mot dödliga varelser framförs med rättvisa och avgörs med barmhärtighet. I detta arbete är de nära associerade med de Höga Kommissionärerna, med Anden fusionerade uppstigna dödliga som tjänar i lokaluniversumet.

39:1.8 (428.2) De serafiska domstolsrådgivarna tjänar i stor omfattning som de dödligas försvarare. Inte för att det någonsin skulle finnas en benägenhet att vara orättvis gentemot världarnas ringa varelser, men för att rättvisan fordrar ett domstolsavgörande av varje försummelse under klättringen mot gudomlig fulländning, och barmhärtigheten fordrar att varje sådant felsteg döms rättvist med

beaktande av varelsenaturen och det gudomliga syftet. Dessa änglar uttrycker och exemplifierar barmhärtighetsbeståndsdelen inneboende i den gudomliga rättvisan — rättsinnighet baserad på kännedom om de underliggande fakta om personliga motiv och rasmässiga tendenser.

39:1.9 (428.3) Denna klass av änglar tjänar från Planetprinsarnas råd upp till de högsta domstolarna i lokaluniversumet, medan deras kollegor från de Fulländade Serafernas Kår verkar i Orvontons högre riken, ända upp till Dagarnas Fornas domstolar i Uversa.

39:1.10 (428.4) 3. *Universumorientatorer*. Dessa är sanna vänner och postgraduala rådgivare till alla de uppstigande varelser som för sista gången stannar upp för en tid i Salvington, deras ursprungsuniversum, då de står inför början av andeäventyret som ligger framför dem i det väldiga superuniversumet Orvonton. Vid ett sådant tillfälle har mången uppstigande en känsla som de dödliga kunde förstå endast av en jämförelse med människans nostalgiska känsla. Bakom ligger de uppnådda resultatens världar, världar som har blivit bekanta på grund av lång tjänst och morontiaframsteg; framför ligger ett större och vidsträcktare universums utmanande mysterium.

39:1.11 (428.5) Det är universumorientatorernas uppgift att underlätta de uppstigande pilgrimernas övergång från den uppnådda till den ouppnådda nivån av universumtjänst, att hjälpa dessa pilgrimer att göra de kalejdoskopiska anpassningar i förståelsen av betydelser och värden som ligger i insikten om att en första gradens ande inte står vid slutet och höjdpunkten av morontiauppstigningen i lokaluniversumet, utan närmast vid foten av den långa stegen av andligt uppstigande till den Universelle Fadern i Paradiset.

39:1.12 (428.6) Många av Serafingtons graduerade, medlemmar av de Fullbordade Serafernas Kår, som är associerade med dessa serafer, utför ett omfattande undervisningsarbete i vissa av Salvingtons skolor som ägnar sig åt att förbereda de skapade varelserna i Nebadon för förhållandena under nästa universumtidsålder.

39:1.13 (428.7) 4. *Undervisningsrådgivarna.* Dessa änglar är ovärderliga assistenter till den andliga lärarkåren i lokaluniversumet. Undervisningsrådgivarna är sekreterare till alla klasser av lärare, från Melkisedekarna och Treenighetens Undervisande Söner till de morontiadödliga som är anvisade som medhjälpare till sina likar som kommer genast efter dem på skalan över det uppstigna livet. Ni *ser* för första gången dessa biträdande lärarserafer i någon av de sju mansonivärldarna som omger Jerusem.

39:1.14 (428.8) Dessa serafer blir medarbetare till avdelningsföreståndarna i de talrika utbildnings- och träningsinstitutionerna i lokaluniverserna, och de är i stort antal knutna till lärarkåren i lokalsystemens sju träningsvärldar och konstellationernas sjuttio utbildningssfärer. Denna verksamhet sträcker sig ända ned till de enskilda världarna. Även de sanna och hängivna lärarna i tiden får hjälp och åtföljs ofta av dessa rådgivare bland de suprema seraferna.

39:1.15 (429.1) Skaparsonens fjärde utgivning av sig som skapad varelse skedde i gestalten av en undervisningsrådgivare bland de suprema seraferna i Nebadon.

39:1.16 (429.2) 5. *Uppgiftsfördelningens ledare.* En grupp på 144 suprema serafer väljs från tid till annan av de änglar som tjänar på de

evolutionära och arkitektoniska sfärerna bebodda av skapade varelser. Denna grupp är det högsta änglarådet på varje sfär, och det koordinerar de självstyrda faserna av serafernas tjänst och förordnanden. Dessa änglar leder alla de serafernas sammankomster som gäller uppdragsområdet eller som innebär kallelse till gudsdyrkan.

39:1.17 (429.3) 6. *Upptecknarna*. Dessa är officiella upptecknare bland de suprema seraferna. Många av dessa höga änglar föddes med sina gåvor fullt utvecklade; andra har kvalificerat sig för sina förtroende- och ansvarspositioner genom att flitigt ägna sig åt studier och troget utförande av liknande uppgifter under sin anknytning till lägre eller mindre ansvarstygda klasser.

39:1.18 (429.4) 7. *Oanknutna omvårdare*. Ett stort antal oanknutna serafer i den suprema klassen tjänar självständigt på de arkitektoniska sfärerna och de bebodda planeterna. Dessa omvårdare utjämnar frivilligt variationerna i behovet av de suprema serafernas tjänster och utgör sålunda den allmänna reserven i denna klass.

2. Högre serafer

39:2.1 (429.5) De högre seraferna kallas inte så därför att de i något avseende vore kvalitativt högrestående än andra klasser av änglar, utan därför att de ansvarar för de högre aktiviteterna i ett lokaluniversum. Väldigt många i de två första grupperna av denna serafiska kår är serafer som har nått upp till denna ställning, änglar

som har tjänat i alla träningsfaser och återvänt till ett förhärligat uppdrag som ledare för sina gelikar inom sfärerna för sina tidigare aktiviteter. Då Neadon är ett ungt universum finns det inte många serafer av denna klass.

39:2.2 (429.6) De högre seraferna fungerar i följande sju grupper:

39:2.3 (429.7) 1. *Informationsinsamlingskåren*. Dessa serafer hör till Gabriels, den Klara Morgonstjärnans personliga stab. De genomkorsar lokaluniversumet för att samla information från världarna till hans vägledning vid rådsmötena i Neadon. De är informationsinsamlingskåren bland de mäktiga härskarorna som leds av Gabriel i hans egenskap av Mästarsonens viceregent. Dessa serafer är inte direkt knutna till vare sig systemen eller konstellationerna, och informationen från dem strömmar in direkt till Salvington längs en obruten, direkt och oavhängig strömkrets.

39:2.4 (429.8) Informationsinsamlingskåren i de olika lokaluniverserna kan kommunicera med varandra och gör det, men endast inom ett givet superuniversum. Det finns en olikhet i energin som effektivt skiljer de olika superstyrelsernas angelägenheter och åtgärder från varandra. Ett superuniversum kan vanligen kommunicera med ett annat superuniversum endast genom åtgärder och inrättningar i Paradisets informationscentral.

39:2.5 (430.1) 2. *Barmhärtighetens röst*. Barmhärtighet är grundtonen i serafernas tjänst och änglarnas omvårdnad. Det är därför naturligt att det finns en änglakår som på ett speciellt sätt ger uttryck åt barmhärtighet. Dessa serafer är verkliga barmhärtighetsomvårdare i lokaluniverserna. De är inspirerade ledare som främjar människors

och änglars högre impulser och heligare känslor. Ledarna för dessa legioner är nu alltid fulländade serafer som också har graduerats som ödesväktare för de dödliga; dvs. varje änglapar har lett åtminstone en själ med ursprung i djurriket under det köttsliga livet samt därefter gått igenom kretsarna i Serafington och upptagits i de Fulländade Serafernas Kår.

39:2.6 (430.2) 3. *Andekoordinatorer.* Den tredje gruppen av högre serafer har sin bas i Salvington men verkar i lokaluniversumet varhelst de kan vara till nytta. Fastän deras uppgifter är väsentligen andliga och därför ligger bortom vad det mänskliga sinnet egentligen kan förstå, förstår ni er kanske på något av deras verksamhet till förmån för de dödliga om det förklaras att dessa änglar är anförtrodda uppgiften att förbereda de uppstigna som vistas i Salvington för deras sista övergång i lokaluniversumet — från den högsta morontianivån till ställningen som nyfödda andevarelser. Så som sinnesplanerarna i morontiavärldarna hjälper de överlevande varelserna att anpassa sig till och effektivt ta i bruk de möjligheter som morontiasinnet erbjuder, så instruerar dessa serafer de morontiagraduerade i Salvington beträffande de nyligen uppnådda möjligheter som ligger i andesinnet. De tjänar de uppstigna dödliga även på många andra sätt.

39:2.7 (430.3) 4. *Biträdande lärare.* De biträdande lärarna är medhjälpare och medarbetare till sina serafkollegor, undervisningsrådgivarna. De är också individuellt knutna till de omfattande utbildningsprojekten i lokaluniversumet, i synnerhet till det sjufaldiga träningsprogrammet som fungerar i lokalsystemens

mansoniavärldar. En storartad kår av denna serafklass verkar på Urantia för att fostra och främja sanning och rättfärdighet.

39:2.8 (430.4) 5. *Transportörerna*. Alla grupper av omvårdande andar har sin transportkår som ägnar sig åt verksamheten att transportera de personligheter som inte själva kan färdas från en sfär till en annan. Den femte gruppen bland de högre seraferna har sitt högkvarter i Salvington och tjänar som rymdfarare till och från högkvarteret i lokaluniversumet. Liksom inom andra underavdelningar bland de högre seraferna skapades en del sådana de är medan andra har stigit upp från de lägre eller mindre begåvade grupperna.

39:2.9 (430.5) Serafernas ”energiomfång” är helt tillräckligt för vad som fordras inom lokaluniversumet och även inom superuniversumet, men de skulle aldrig kunna utstå energikraven förenade med en så lång resa som den från Uversa till Havona. En sådan uttröttande resa fordrar speciella krafter av en första gradens sekonaf med transportförmåga. Transportörerna tar in energi för flygningen under resan och återhämtar sin personliga styrka vid resans slut.

39:2.10 (430.6) Inte heller i Salvington har de dödliga personliga transitgestalter. De uppstigande måste lita till serafrtransport för att färdas vidare från en värld till en annan ända tills den sista sömnens vila på den innersta kretsen i Havona och uppvaknandet till evigheten i Paradiset är över. Efter detta är ni inte beroende av änglar för transport från ett universum till ett annat.

39:2.11 (430.7) Förloppet vid serafomslutningen är inte olik upplevelsen av döden eller sömnen, utom att det finns ett automatiskt tidselement i färdslummern. Du är medvetet omedveten under den

serafiska vilan. Men Tankeriktaren är helt och fullt medveten, i själva verket ovanligt effektiv eftersom du inte kan avvisa, motstå eller annars hindra dess skapande och omformande arbete.

39:2.12 (431.1) När du är serafomsluten faller du i sömn för en bestämd tid och vaknar upp i angivet ögonblick. En resas längd under övergångssömn är utan betydelse. Du är inte direkt medveten om tidens gång. Det är som om du föll i sömn i ett fortskaffningsmedel i en stad och efter att ha vilat fridfullt slumrande hela natten vaknade upp i en annan avlägsen metropol. Du reste medan du slumrade. Och på samma sätt flyger du genom rymden, serafomsluten, medan du vilar — sover. Övergångssömnen åstadkoms av förbindelsen mellan Riktarna och seraftransportörerna.

39:2.13 (431.2) Änglarna kan inte transportera förbränningskroppar — kött och blod — sådana som ni nu har, men de kan transportera alla andra, från de lägsta morontia- till de högre andekropparna. De fungerar inte i samband med den naturliga döden. När du avslutar ditt jordiska livsskede förblir din kropp på denna planet. Din Tankeriktare fortskrider till Faderns hägn, och dessa änglar berörs inte direkt av det senare sammanfogandet på nytt av din personlighet i den mansoniavärld där du identifieras. Där är din nya kropp en morontiagestalt, en som kan serafomslutas. Du ”sår en dödlig kropp” i graven; du ”skördar en morontiagestalt” i mansoniavärldarna.

39:2.14 (431.3) 6. *Upptecknarna*. Dessa personligheter sysslar speciellt med mottagandet, registrerandet och vidarebefordrandet av uppgifterna från Salvington och dess associerade världar. De tjänar också som speciella upptecknare för bofasta grupper av

superuniversum- och högre personligheter samt som funktionärer vid domstolarna i Salvington och som sekreterare för dessas ordförande.

39:2.15 (431.4) *Informationsutsändarna* — mottagarna och avsändarna — är en specialiserad underavdelning till de serafiska upptecknarna, och de ägnar sig åt att avsända uppgifter och sprida väsentlig information. Deras arbete är högt klassat och så mångdubbelt kopplat till strömkretsarna att 144.000 meddelanden samtidigt kan färdas längs samma energilinjer. De tillämpar de supernafiska ledande upptecknarnas högre ideografiska teknik och upprätthåller med dessa gemensamma symboler ömsesidig kontakt med både informationskoordinatorerna bland tredje gradens supernafer och med de förhärlikade informationskoordinatorerna från de Fullbordade Serafernas Kår.

39:2.16 (431.5) Den högre klassens serafiska upptecknare får sålunda till stånd en nära förbindelse med informationsinsamlingskåren i sin egen klass och med alla underordnade upptecknare, medan informationsutsändningarna gör det möjligt för dem att stå i ständig förbindelse med de högre upptecknarna i superuniversumet och genom denna kanal med upptecknarna i Havona och kunskapens väktare i Paradiset. Många av den högre klassens upptecknare är serafer som har stigit upp från liknande uppgifter i lägre delar av universumet.

39:2.17 (431.6) 7. *Reserverna*. Omfattande reserver av alla typer av högre serafer hålls i Salvington, och de är ögonblickligen tillgängliga för att sändas till de mest avlägsna världar i Neadon enligt rekvisition av uppdragsledarna eller på anhållan av universumets

administratörer. Reserverna av högre serafer står även till tjänst med budbärarmedhjälpare på anmodan av ledaren för de Lysande Aftonstjärnorna som är anförtrodd omsorgen om och avsändandet av alla personliga meddelanden. Ett lokaluniversum är fullt utrustat med tillräckliga medel för kommunikation mellan olika delar, men det finns alltid resterande budskap som måste överföras av personliga budbärare.

39:2.18 (432.1) Basreserverna för hela lokaluniversumet är förlagda till serafvärldarna i Salvington. Denna kår inkluderar alla typer av alla änglagrupper.

3. Övervakande serafer

39:3.1 (432.2) Denna mångsidiga klass av universumets änglar är förordnad till tjänst uteslutande i konstellationerna. Dessa dugliga omvårdare har sitt högkvarter i konstellationernas huvudstäder men verkar överallt i Nebadon till förmån för de riken som de har förordnats till.

39:3.2 (432.3) 1. *Övervakande assistenter.* Den första klassen bland de övervakande seraferna är förordnad till Konstellationsfädernas kollektiva arbete, och de är de Allra Högstas ständigt effektiva medhjälpare. Dessa serafer är i första hand sysselsatta med förenandet och stabiliserandet av en hel konstellation.

39:3.3 (432.4) 2. *Lagens förhandsberäknare.* Rättvisans intellektuella grund är lagen, och i ett lokaluniversum har lagen sitt

ursprung i konstellationernas lagstiftande församlingar. Dessa rådpläggande organ kodifierar och kungör formellt de grundläggande lagarna i Nebadon, lagar som är avsedda att tillåta största möjliga koordinering av en hel konstellation i överensstämmelse med den fasta principen om icke-inblandning i personliga varelsers fria vilja inom moralens område. De övervakande seraferna i andra klassen har som uppgift att för konstellationens lagstiftare göra en förhandsberäkning om hur en föreslagen lagstiftningsåtgärd skulle påverka livet för varelser med fri vilja. De är väl kvalificerade för denna tjänst tack vare sin långa erfarenhet i lokalsystemen och i de bebodda världarna. Dessa serafer strävar inte efter några speciella förmåner för den ena eller andra gruppen, men de framträder inför de himmelska lagstiftarna för att tala för dem som inte kan vara närvarande och tala för sig själva. Även den dödliga människan kan bidra till universumlagens utveckling, ty dessa serafer framför troget och fullständigt, inte nödvändigtvis människans övergående och medvetna önskningar, utan snarare den inre människans sanna längtan, den evolverande morontiasjälens hos den materiella dödliga i rymdens världar.

39:3.4 (432.5) 3. *Sociala arkitekter.* Från de enskilda planeterna upp genom de morontiella träningsvärldarna arbetar dessa serafer för att förbättra alla uppriktiga sociala kontakter och främja de skapade varelsernas sociala evolution i universumet. Dessa är änglar som strävar efter att frigöra alla förbindelser mellan intelligenta varelser från all konstgjordhet samtidigt som de försöker underlätta de ömsesidiga förbindelserna mellan viljevarelser på basis av verklig självförståelse och äkta ömsesidig uppskattning.

39:3.5 (432.6) De sociala arkitekterna gör allt inom sitt område och sin makt för att föra samman lämpliga individer för att bilda effektiva och angenäma arbetsgrupper på jorden; och ibland har sådana grupper funnit sig återförenade i mansonivärldarna för fortsatt fruktbringande tjänst. Dessa serafer uppnår inte alltid sina mål; inte alltid kan de föra samman dem som skulle bilda den mest idealiska gruppen för att uppnå ett givet ändamål eller utföra en viss uppgift; under sådana förhållanden måste de använda de bästa bland det material som står till förfogande.

39:3.6 (432.7) Dessa änglar fortsätter sin verksamhet i mansonivärldarna och de högre morontivärldarna. De har omsorg om varje projekt som gäller framåtskridande i morontivärldarna och som berör tre eller flera personer. När det gäller två varelser anses de fungera på basis av parbildning, ömsesidigt kompletterande av varandra eller partnerskap, men när tre eller flera grupperar sig för tjänst utgör de ett socialt problem och faller därför inom de sociala arkitekternas behörighetsområde. Dessa effektiva serafer är organiserade i sjuttio avdelningar i Edentia, och dessa avdelningar verkar i morontiaframåtskridandets sjuttio världar som kretsar runt högkvarterssfären.

39:3.7 (433.1) 4. *Etiska sensibilisera*. Det är dessa serafers uppgift att fostra och främja tillväxten i de skapade varelsernas värdesättning av moralen i mellanpersonliga förhållanden, ty däri ligger fröet till och hemligheten med den fortgående och ändamålsenliga utvecklingen av samhället och förvaltningen, den mänskliga eller den övermänskliga. Dessa förbättrare av den etiska värdesättningen verkar varhelst och överallt där de kan stå till tjänst, som frivilliga rådgivare

till planethärskarna och som utbyteslärare i systemens träningsvärldar. Ni kommer emellertid inte in under deras fullständiga ledning förrän ni når fram till broderskapsskolorna i Edentia, där de skärper er uppskattning av dessa samma broderskapets sanningar som ni just då så allvarligt utforskar genom den aktuella erfarenheten att leva tillsammans med univitatierna i Edentias sociala laboratorier, de sjuttio satelliterna kring huvudsfären i Norlatiadek.

39:3.8 (433.2) 5. *Transportörerna.* Den femte gruppen av övervakande serafer verkar som personlighetstransportörer, och för varelser till och från konstellationernas högkvarter. Under färden från en sfär till en annan är dessa transportserafer fullt medvetna om sin hastighet, sin riktning och sitt astronomiska läge. De färdas inte genom rymden som en livlös projektil. De kan passera nära varandra under rymdfärden utan minsta risk för kollision. De är fullt kapabla att variera färdhastigheten och att ändra flygriktningen, ja även att ändra bestämmelseorten om deras ledare så skulle instruera dem vid någon rymdkorsning av universumets strömkretsar för informationsinsamling.

39:3.9 (433.3) Dessa färdpersonligheter är så organiserade att de samtidigt kan utnyttja alla tre universellt fördelade energilinjer, som var och en har en obehindrad rymdhastighet om 299.725 kilometer per sekund. Dessa transportörer kan sålunda lägga energins hastighet till styrkans hastighet tills de på sina långa resor uppnår en medelhastighet som varierar mellan 893.000 och 899.400 era kilometer per sekund er tid. Hastigheten påverkas av närbelägen materias massa och avstånd och av universumstyrkans kraft och riktning i närbelägna huvudströmkretsar. Det finns talrika typer av

varelser liknande seraferna, som kan färdas genom rymden och som även kan transportera andra på rätt sätt förberedda varelser.

39:3.10 (433.4) 6. *Upptecknarna*. Den sjätte klassen av övervakande serafer verkar som speciella upptecknare av konstellationsangelägenheter. En stor och effektiv kår fungerar i Edentia, högkvarteret i konstellationen Norlatiadek, till vilket ert system och er planet hör.

39:3.11 (433.5) 7. *Reserverna*. Allmänna reserver av övervakande serafer är förlagda till konstellationernas högkvarter. Dess änglareservister är på intet sätt sysslolösa; många tjänar som budbärarmedhjälpare till konstellationens härskare; andra är knutna till reserverna av oförordnade Vorondadekar i Salvington; vidare kan andra vara knutna till Vorondadeksöner på specialuppdrag, såsom till Vorondadekobservatören, och ibland till den Högste regenten, på Urantia.

4. Förvaltningsseraferna

39:4.1 (434.1) Den fjärde klassen av serafer är anvisad till administrativa uppgifter i lokalsystemen. De hör naturligt hemma i systemens huvudstäder men är i stort antal stationerade på mansonia- och morontiasfärerna och i de bebodda världarna. Fjärde klassens serafer är av naturen utrustade med exceptionell administrativ förmåga. De är skickliga assistenter till ledarna för de lägre delarna av en Skaparsons universumstyre och är främst sysselsatta med

angelägenheterna i lokalsystemen och de världar som dessa består av. De är organiserade för tjänst enligt följande:

39:4.2 (434.2) 1. *Administrativa assistenter*. Dessa skickliga serafer är närmaste assistenter till en Systemhärskare, en första gradens Lanonandekson. De är ovärderliga medhjälpare vid verkställandet av de invecklade detaljerna i det exekutiva arbetet vid systemhögkvarteren. De tjänar också som personliga representanter för systemhärskarna och reser i stora skaror till och från de olika övergångsvärldarna och de bebodda planeterna för att verkställa många uppdrag för systemets välfärd och till fysisk och biologisk nytta för de bebodda världarna.

39:4.3 (434.3) Dessa samma serafadministratörer är också knutna till världshärskarnas, Planetprinsarnas styre. Majoriteten av planeter i ett givet universum underlyder en andra gradens Lanonandekson, men i vissa världar såsom på Urantia har den gudomliga planen slagit fel. Om så sker att en Planetprins avfaller blir dessa serafer knutna till Melkisedek-godmännen och deras efterträdare till den planetariska makten. Den nuvarande tjänstförrättande härskaren över Urantia assisteras av en kår på ett tusen serafer av denna mångsidiga klass.

39:4.4 (434.4) 2. *Rättsguider*. Dessa änglar presenterar sammandraget av det bevismaterial som gäller människors och änglars eviga välfärd när sådana ärenden kommer upp till avgörande vid domstolarna i ett system eller på en planet. De förbereder utlåtanden för alla preliminära förhör som gäller de dödligas överlevnad, utlåtanden som därefter åtföljer protokollen från dessa fall till de högre domstolarna i universumet och superuniversumet.

Försvaret för alla fall där överlevnaden är underkastad tvivel förbereds av dessa serafer, som har en perfekt förståelse av alla detaljer av varje fas av varje fall i de åtal som har avfattats av universumrättvisans administratörer.

39:4.5 (434.5) Det är inte dessa änglars uppgift att upphäva eller fördröja rättens gång utan snarare att garantera att ofelbar rättvisa utmäts med generös barmhärtighet opartiskt till alla skapade varelser. Dessa serafer fungerar ofta i de lokala världarna och framträder ofta inför de medlande kommissionernas skiljedomartrion — domstolarna för smärre missförstånd. Många som en gång tjänade som rättsguider i de lägre rikena uppträder senare som Barmhärtighetens Röster på de högre sfärerna och i Salvington.

39:4.6 (434.6) Vid Lucifers uppror i Satania gick mycket få av rättsguiderna förlorade, men mer än en fjärdedel av de andra förvaltningsseraferna och de lägre klasserna av serafomvårdare blev vilseledda och lurade av sofisterierna om den otyglade personliga friheten.

39:4.7 (434.7) 3. *Uttolkarna av kosmiskt medborgarskap.* När uppstigande dödliga har avslutat mansonivärldsträningen, den första lärlingstiden i det universella livsskedet, får de njuta av den relativa mognadens övergående tillfredsställelse — medborgarskap i systemets huvudstad. Fastän uppnåendet av varje mål under uppstigningsskedet är en verklig bragd är dessa mål i vidare bemärkelse endast milstolpar längs den långa vägen upp till Paradiset. Men hur relativa dessa framgångar än kan vara förvägras ingen evolutionär varelse någonsin den fulla fastän övergående tillfredsställelsen av att uppnå ett mål. Allt emellanåt förekommer det

en vilopaus under uppstigningen till Paradiset, en kort andningspaus under vilken universums horisont står stilla, varelsens ställning är oförändrad och personligheten får känna sötman i måluppfyllelsen.

39:4.8 (435.1) Den första av dessa perioder i livsskedet hos en dödlig uppstigen inträffar i huvudstaden i ett lokalsystem. Under denna vilopaus kommer du, som en medborgare i Jerusem, att försöka uttrycka i ditt liv det som du har tillägnat dig under de åtta föregående livserfarenheterna — omfattande Urantia och de sju mansoniavärldarna.

39:4.9 (435.2) De serafiska uttolkarna av kosmiskt medborgarskap vägleder de nya medborgarna i systemens huvudstäder och skärper deras värdesättning av universumstyrets skyldigheter. Dessa serafer är också nära associerade med de Materiella Sönerna i systemens administration, medan de åskådliggör det kosmiska medborgarskapets ansvar och moral för de materiella dödliga i de bebodda världarna.

39:4.10 (435.3) 4. *Moralens förstärkare.* I mansoniavärldarna börjar du lära dig självstyre som är till fördel för alla berörda. Ditt sinne lär sig samarbete, lär sig att planera tillsammans med andra och visare varelser. I systemhögkvarteret förstärker seraflärarna ytterligare din uppskattning av kosmisk moral — av växelverkan mellan frihet och lojalitet.

39:4.11 (435.4) Vad är lojalitet? Det är resultatet av en intelligent uppskattning av broderskapet i universum; att man inte kan ta så mycket och inte ge någonting. Då du stiger uppåt längs personlighetsskalan lär du dig först att vara lojal, sedan att älska, sedan att vara som en son eller dotter och därefter kan du vara fri;

men inte förrän du är en finalit, inte förrän du har uppnått den fulländade lojaliteten kan du själv förverkliga den slutliga friheten.

39:4.12 (435.5) Dessa serafer lär ut tålamodets fruktbarhet: att stagnation betyder en säker död och en alltför snabb tillväxt är ett likadant självmord; att så som en droppe vatten faller från en högre nivå till en lägre och under den fortsatta färden ständigt rinner nedåt genom en följd av små fall, på samma sätt sker framstegen ständigt uppåt i morontia- och andevärldarna — och alldeles lika långsamt och just med dessa små steg.

39:4.13 (435.6) För de bebodda världarna åskådliggör moralens förstärkare de dödligas liv som en obruten kedja av många länkar. Din korta vistelse på Urantia, på de dödligas barndomssfär, är endast en enda länk, den första i den långa kedja som skall sträcka sig över universer och genom eviga tidsåldrar. Det är inte så mycket en fråga om vad du lär dig under detta första liv; det är erfarenheten av att leva detta liv som är viktigt. Inte ens *arbetet* i denna värld, så viktigt det än är, är närmelsevis lika viktigt som det *sätt* på vilket du gör detta arbete. Det finns ingen materiell belöning för ett rättfärdigt liv, men det ger en djup tillfredsställelse — medvetandet om att ha uppnått någonting — och detta övergår all tänkbar materiell belöning.

39:4.14 (435.7) Nycklarna till himmelriket är: uppriktighet, mera uppriktighet och allt mera uppriktighet. Alla människor har dessa nycklar. Människorna använder dem — avancerar i andestatus — genom att fatta beslut, flera beslut och allt flera beslut. Det högsta moraliska valet är valet av det högsta möjliga värdet, och detta är alltid — inom varje sfär, inom alla sfärer — att välja att göra Guds vilja. Om människan så väljer *är* hon stor, även om hon vore den

ringaste medborgaren i Jerusem eller rentav den minsta dödliga på Urantia.

39:4.15 (436.1) 5. *Transportörerna*. Detta är transportserafer som fungerar i lokalsystemen. I ert system, Satania, för de passagerare till och från Jerusem och verkar i övrigt som interplanetariska transportörer. Sällan går en dag förbi utan att en transportseraf från Satania sätter i land en gäststuderande eller annan resande av ande- eller semiandenatur på Urantia. Dessa samma rymdfarare skall en dag ta dig till och från de olika världarna i systemets högkvartersgrupp, och när du har avslutat ditt uppdrag i Jerusem skall de ta dig vidare till Edentia. Under inga omständigheter för de dig tillbaka till världen för ditt ursprung som människa. En dödlig återvänder aldrig till sin födelseplanet under den domperiod som råder under hennes tidsmässiga existens, och om hon återvände under en senare domperiod skulle hon åtföljas av en transportseraf från universumets högkvartersgrupp.

39:4.16 (436.2) 6. *Upptecknarna*. Dessa serafer sköter de trefaldiga registren i lokalsystemen. Registertemplet i en systemhuvudstad är en unik byggnad; till en tredjedel är den materiell och konstruerad av lysande metaller och kristaller, till en tredjedel är den morontieell och tillverkad av en förening mellan andlig och materiell energi, men osynlig för de dödliga, och till en tredjedel är den andlig. Upptecknarna i denna klass förestår och upprätthåller detta trefaldiga registersystem. Uppstigande dödliga konsulterar till en början de materiella arkiven; de Materiella Sönerna och högre övergångsvarelserna konsulterar arkiven i morontiahallarna, medan

serafer och högre andepersonligheter i riket forskar i andesektionens register.

39:4.17 (436.3) 7. *Reserverna*. Förvaltningsserafernas reservkår i Jerusem tillbringar mycket av sin väntetid med att som andeföljeslagare umgås med de nyligen anlända uppstigande dödliga från systemets olika världar — de ackrediterade graduerade från mansonivärldarna. En av fröjderna med din vistelse i Jerusem blir att under fritiden tala och umgås med dessa beresta och i mångt och mycket erfarna serafer som väntar på uppdrag i reservkåren.

39:4.18 (436.4) Det är just sådana vänskapsförhållanden som dessa som gör en systemhuvudstad så kär för de uppstigande dödliga. I Jerusem ser ni för första gången Materiella Söner, änglar och uppstigande pilgrimer umgås med varandra. Här förbrödrar sig varelser som är helt andliga, semiandliga och individer som just har trätt fram från den materiella existensen. De dödligas gestalt är här så modifierad och människornas reaktionsförmåga inför ljus så vidgad att alla kan glädjas åt ömsesidigt igenkännande och sympatisk förståelse av personligheten.

5. Planetariska medhjälpare

39:5.1 (436.5) Dessa serafer har sitt högkvarter i systemhuvudstäderna, och fastän de är nära associerade med adamiska medborgare som är bofasta där är de i första hand förordnade till tjänst hos de planetariska Adamerna, de biologiska eller fysiska förbättrarna av de materiella raserna i de evolutionära

världarna. Änglarnas omvårdande arbete blir av allt större intresse då det närmar sig de bebodda världarna, med de verkliga problem som möter tidens män och kvinnor vilka förbereder sig för försöket att uppnå evighetens mål.

39:5.2 (437.1) Majoriteten av de planetariska medhjälparna förflyttades från Urantia då Adams regim bröt samman, och den serafiska övervakningen av er värld överfördes i större utsträckning till administratörerna, övergångsomvårdarna och ödesväktarna. Dessa serafiska medhjälpare hos era försumliga Materiella Söner betjänar emellertid Urantia fortfarande i följande grupper:

39:5.3 (437.2) 1. *Lustgårdens röster*. När det planetariska loppet av människans evolution håller på att nå sin högsta biologiska nivå anländer alltid den Materiella Sonen och Dottern, Adam och Eva, för att höja människorasernas fortsatta utveckling genom att konkret bidra med sin egen bättre livsplasma. Det planetariska högkvarteret för en sådan Adam och Eva benämns vanligen Edens Lustgård, och deras personliga serafer är ofta kända som "Lustgårdens röster". Dessa serafer är till ovärderlig hjälp för de planetariska Adamerna i alla deras projekt för att fysiskt och intellektuellt förbättra de evolutionära raserna. Efter den adamiska försummelsen på Urantia lämnades några av dessa serafer kvar på planeten och förordnades till Adams efterföljande makthavare.

39:5.4 (437.3) 2. *Broderskapets andar*. Det torde vara uppenbart att när en Adam och Eva anländer till en evolutionär värld är det deras uppgift av avsevärd omfattning att åstadkomma rasmässig harmoni och social samverkan mellan de olika raserna. Dessa raser, som har

olika färg och varierande natur förhåller sig sällan gynnsamt till planen för broderskap mellan människorna. Dessa primitiva människor börjar inse visheten i fredliga ömsesidiga förbindelser endast som resultat av mogen mänsklig erfarenhet och genom broderskapets serafiska andars trogna omvårdnad. Utan dessa serafers arbete skulle de Materiella Sönernas strävanden att harmonisera och föra framåt människoraserna i en evolverande värld storligen fördröjas. Och om er Adam hade hållit sig till den ursprungliga planen för utvecklingen av Urantia skulle dessa broderskapets andar hittills ha åstadkommit otroliga förändringar i människosläktet. Med beaktande av den adamiska försummelsen är det sannerligen remarkabelt att dessa serafklasser har kunnat fostra och förverkliga ens så mycket broderskap som ni nu har på Urantia.

39:5.5 (437.4) 3. *Fredens själar.* Mången strid kännetecknar årtusendena i början av den evolutionära människans strävanden uppåt. Fred är inte ett naturligt tillstånd i de materiella världarna. Världarna upplever först ”frid på jorden och god vilja bland människorna” genom den verksamhet som fredens serafs själar ansvarar för. Fastän dessa änglars första strävanden på Urantia till stor del omintetgjordes, blev Vevona, ledaren för fredens själar under Adams tid, kvar på Urantia, och hon är nu knuten till generalguvernörens stab här. Och det var denna samma Vevona som, när Mikael föddes, i egenskap av ledare för härskarorna av änglar förkunnade för världarna: ”Ära vare Gud i Havona och på jorden frid och god vilja bland människorna.”

39:5.6 (437.5) Under de mera avancerade tidsskedena i den planetariska evolutionen verkar dessa serafer för att ersätta idén om

försoning med tanken om gudomlig anpassning som filosofi för de dödligas överlevande.

39:5.7 (437.6) 4. *Tillitens andar*. Misstänksamhet är den medfödda reaktionen hos den primitiva människan; kampen för överlevnad under de tidiga tidsåldrarna är inte ägnad att medföra tillit. Tilliten är ett nytt mänskligt förvärvande som åstadkoms av dessa planetariska serafers verksamhet under den adamiska regimen. Det är deras uppgift att inpräglade tillit i de evolverande människornas sinnen. Gudarna är mycket tillitsfulla; den Universelle Fadern är villig att fritt överlämna sig — Riktaren — i människans hägn.

39:5.8 (438.1) Hela denna grupp av serafer överfördes efter det adamiska misslyckandet till den nya regimen, och de har allt sedan dess fortsatt sina bemödanden på Urantia. De har inte varit helt utan framgång då en civilisation nu håller på att utvecklas vilken omfattar mycket av deras ideal om förtroende och tillit.

39:5.9 (438.2) Under de mera avancerade planetariska tidsåldrarna höjer de människans uppskattning av sanningen att osäkerhet är hemligheten med en fortgående belåtenhet. De hjälper filosoferna bland de dödliga att inse att då okunskap är väsentlig för framgång vore det ett kolossalt misstag för den skapade att känna till framtiden. De förstärker människans smak för sötman i osäkerheten, för romansen med och charmen i den obestämda och okända framtiden.

39:5.10 (438.3) 5. *Transportörerna*. De planetariska transportörerna betjänar de enskilda världarna. Majoriteten av de serafomslutna varelser som förs till denna planet är på genomresa; de stannar endast för en stund; de omhändertas av sina egna speciella serafiska

transportörer; men det finns ett stort antal sådana serafer stationerade på Urantia. De är transportpersonligheter som trafikerar från lokala planeter som Urantia till Jerusem.

39:5.11 (438.4) Er sedvanliga föreställning om änglar har uppstått på följande sätt: Under ögonblick just före den fysiska döden inträffar ibland ett återspeglingsfenomen i människans sinne; detta fördunklande medvetande ser ut att visualisera någonting av den närvarande ängeln gestalt, och detta tolkas genast i enlighet med den gängse föreställning om änglar som denna individ har i sitt sinne.

39:5.12 (438.5) Den felaktiga uppfattningen att änglarna har vingar orsakas inte helt av gamla föreställningar om att de måste ha vingar för att kunna flyga genom luften. Människor har ibland tillåtits iaktta serafer som förbereddes för transporttjänst, och de gamla berättelserna om dessa upplevelser har till stor del bestämt uppfattningen om änglar på Urantia. Vid observerandet av en transportseraf som görs i ordning för att ta emot en passagerare för interplanetarisk färd kan man se något som ser ut som en dubbel uppsättning av vingar som sträcker sig från huvud till fot hos ängeln. I verkligheten är dessa vingar energiinsulatorer — friktionsskydd.

39:5.13 (438.6) När himmelska varelser skall serafomslutas för överföring från en värld till en annan förs de till sfärens högkvarter, och efter vederbörlig registrering försätts de i överföringssömn. Under tiden förflyttar sig transportserafen till horisontalt läge omedelbart ovanför universumenergins pol på den planeten. Medan energiskydden är vidöppna placeras den sovande personligheten med skicklighet av de tjänstgörande serafassistenterna rakt ovanpå

transportängeln. Därefter stängs och justeras både det övre och det nedre skyddsparet noggrant.

39:5.14 (438.7) Och nu börjar under medverkan av omformarna och överförarna en sällsam omvandling då serafen görs i ordning för att kasta sig in i energiströmmarna i universumets strömkretsar. Till det yttre smalnar serafen i båda ändar och blir så innesluten i ett konstigt bärnstensskiftande ljus att det mycket snart är omöjligt att urskilja den serafomslutna personligheten. När allt är färdigt för avfärd inspekterar transportledaren vederbörligen livsfarkosten, utför rutintesten för att undersöka huruvida ängeln är på rätt sätt inkopplad till strömkretsarna och kungör därefter att resenären är rätt och riktigt serafomsluten, att energierna är justerade, att ängeln är isolerad och att allting är klart för avfärdsblixten. De mekaniska övervakarna, två av dem, intar sedan följande sina positioner. Vid det här laget har transportserafen blivit en nästan genomskinlig, vibrerande och torpedformad, glimrande och lysande gestalt. Nu kallar den världens transportavsändaren till sig tilläggsbatterierna i form av de levande energiöverförarna, vanligen ett tusen till antalet; då han kungör transportens destination sträcker han sig fram och berör den närliggande änden av seraffarkosten, som skjuter iväg med blixstens hastighet och lämnar efter sig ett spår av himmelskt sken så långt som den planetariska atmosfären sträcker sig. Inom mindre än tio minuter är denna förunderliga syn försvunnen även från serafernas förstärkta syn.

39:5.15 (439.1) Medan de planetariska rymdrapporterna mottas klockan tolv på dagen enligt meridianen för ifrågavarande andliga högkvarter, avsänds transportörerna från denna samma plats vid

midnatt. Det är den gynnsammaste tiden för avfärd och standardtimme för avfärd om ej annat angetts.

39:5.16 (439.2) 6. *Upptecknarna*. Dessa är de som för register över de mera betydelsefulla angelägenheter som gäller planeten, så som den fungerar som en del av systemet och så som den förhåller sig till och berörs av universumstyret. De är verksamma vid registrerandet av planetariska angelägenheter, men de berörs inte av ärenden som gäller individers liv och existens.

39:5.17 (439.3) 7. *Reserverna*. De planetariska serafernas reserver i Satania är förlagda till Jerusem i nära förbindelse med reserven av Materiella Söner. Dessa rikliga reserver förslår i överflöd för varje fas av de mångahanda aktiviteterna hos denna serafklass. Dessa änglar är också personliga budbärare i lokalsystemen. De betjänar dödliga i övergångsvärldarna, änglar och Materiella Söner så väl som andra med hemvist i systemhögkvarteret. Fastän Urantia för närvarande är utanför de andliga strömkretsarna i Satania och Norlatiadek har ni i övrigt nära beröring med interplanetariska angelägenheter, ty dessa budbärare från Jerusem kommer ofta till denna värld såsom till alla de övriga sfärerna i systemet.

6. Övergångsomvårdarna

39:6.1 (439.4) Såsom deras namn kanske antyder tjänar seraferna för övergångsomvårdnad varhelst de kan bidra till de skapade varelsernas övergång från det materiella till det andliga tillståndet. Dessa änglar

tjänar med början i de bebodda världarna upp till systemhuvdstäderna, men de som finns i Satania inriktar för närvarande sina främsta strävanden på utbildningen av de överlevande dödliga i de sju mansoniavärldarna. Denna verksamhet är diversifierad enligt följande sju uppdragsklasser:

- 39:6.2 (439.5) 1. Serafevangelister.
- 39:6.3 (439.6) 2. Rasuttolkare.
- 39:6.4 (439.7) 3. Sinnesplanerare.
- 39:6.5 (439.8) 4. Morontiarådgivare.
- 39:6.6 (439.9) 5. Tekniker.
- 39:6.7 (439.10) 6. Upptecknarlärare.
- 39:6.8 (439.11) 7. Omvårdande reserver.

39:6.9 (439.12) Mera om dessa serafiska omvårdare för de uppstigna i övergångsvärldarna får ni veta i samband med de berättelser som handlar om mansoniavärldarna och morontialivet.

7. Framtidens serafer

39:7.1 (440.1) Dessa änglar tjänar inte i större utsträckning annanstans än i de äldre världarna och på de mera avancerade planeterna i Nebadon. Ett stort antal av dem hålls i reserv i serafvärldarna nära Salvington, där de är sysselsatta med projekt som ansluter sig till den en gång gryende tidsåldern av ljus och liv i Nebadon. Dessa serafer verkar i samband med de uppstigna dödligas livsskeden, men de vårdar sig nästan uteslutande om de dödliga som överlever enligt något av de modifierade uppstigningssätten.

39:7.2 (440.2) Då dessa änglar inte direkt har att göra med vare sig Urantia eller urantier anser vi det bäst att avstå från att beskriva deras fascinerande aktiviteter.

8. Serafernas bestämmelse

39:8.1 (440.3) Seraferna har sitt ursprung i lokaluniverserna, och i dessa samma födelsevärldar når en del av dem även sin slutliga tjänstebestämmelse. Med hjälp och råd från de äldre ärkeänglarna kan en del serafer bli upphöjda till de ädla uppgifterna hos en Lysande Aftonstjärna medan andra kan uppnå ställningen och tjänsten som ouppenbarade jämlika med Aftonstjärnorna. Även andra äventyr är det fritt att försöka sig på för bestämmelse inom lokaluniversumet, men Serafington förblir alltid det eviga målet för alla änglar. Serafington är änglarnas tröskel till Paradiset och uppnåelse av Gudomen, övergångssfären från verksamheten i tiden till den höga tjänsten i evigheten.

39:8.2 (440.4) Seraferna kan uppnå Paradiset på tjugotals — hundratals — olika sätt, men de viktigaste så som de beskrivs i dessa berättelser är följande:

39:8.3 (440.5) 1. Att få tillträde till serafernas boning i Paradiset som följd av personlig förmåga, genom att uppnå fulländning i specialiserad tjänst som himmelsk artisan, teknisk rådgivare eller himmelsk upptecknare. Att bli en paradisföljeslagare och efter att

sålunda ha nått fram till alltings centrum kanske sedan bli en evig omvårdare och rådgivare för serafernas klasser och andra.

39:8.4 (440.6) 2. Att bli kallad till Serafington. Under vissa omständigheter blir serafer förordnade till höjden; under andra omständigheter uppnår änglarna ibland Paradiset på mycket kortare tid än de dödliga. Men hur lämpade ett serafpar än må vara kan de inte på eget initiativ avresa till Serafington eller annanstans. Inga andra än framgångsrika ödesväktare kan vara säkra på sitt framskridande till Paradiset längs den evolutionära uppstigningens progressiva väg. Alla andra måste tålmodigt invänta ankomsten av Paradisets budbärare bland tredje gradens supernafer som kommer med kallelsen att inställa sig i höjden.

39:8.5 (440.7) 3. Att uppnå Paradiset med de dödligas evolutionära förfarande. Det suprema val som serafer kan göra under sitt livsskede i tiden är att välja posten som skyddsängel, för att därigenom uppnå livsskedet som finalit och kvalificera sig för uppdrag på seraftjänstens eviga sfärer. Dessa personliga guider för tidens barn kallas ödesväktare, vilket anger att de vakar över dödliga varelser på den gudomliga bestämmelsens väg och att de därmed avgör sin egen höga bestämmelse.

39:8.6 (440.8) Ödesväktarna antas från leden av alla serafklassers mera erfarna änglapersonligheter som har kvalificerat sig för denna tjänst. Alla överlevande dödliga destinerade att bli fusionerade med Riktaren tilldelas en temporär väktare, och dessa följeslagare kan bli permanent anknutna när de dödliga överlevande uppnår den intellektuella och andliga utveckling som förutsätts. Innan de dödliga

uppstigna lämnar mansoniavärldarna har de alla en permanent serafföljeslagare. Denna grupp av omvårdande andar behandlas i samband med berättelserna om Urantia.

39:8.7 (441.1) Det är inte möjligt för änglarna att nå fram till Gud från människans ursprungsnivå, ty de är skapade ”litet högre än ni”; men det har vist blivit så arrangerat, att fastän det inte är möjligt för dem att starta från själva botten, de andliga lågländerna för de dödligas existens, kan de stiga ned till dem som börjar från botten och lotsa dessa varelser steg för steg, värld för värld, till Havonas portar. När dödliga uppstigna lämnar Uversa för att börja genomgången av kretsarna i Havona tar dessa beskyddare, som har varit anknutna som följeslagare efter de dödligas köttsliga liv, tillfälligt farväl av sina pilgrimsföljeslagare medan de själva reser till Serafington, änglarnas bestämmelse i storuniversum. Här försöker dessa väktare uppnå, och uppnår otvivelaktigt, det serafiska ljusets sju kretsar.

39:8.8 (441.2) Många men inte alla av de serafer som har förordnats till ödesväktare under det materiella livet åtföljer sina dödliga följeslagare genom kretsarna i Havona, och vissa andra serafer går igenom kretsarna i centraluniversumet på ett sätt som helt avviker från de dödligas uppstigning. Men oberoende av uppstigningsvägen går alla evolutionära serafer genom Serafington, och majoriteten genomgår denna erfarenhet i stället för kretsarna i Havona.

39:8.9 (441.3) Serafington är bestämmelsesfären för änglar, och deras uppnåelse av denna värld avviker helt från de dödliga pilgrimernas erfarenheter i Ascendington. Änglarna är inte absolut

säkra på sin eviga framtid förrän de har uppnått Serafington. Ingen ängel som kommit till Serafington har enligt vad man vet någonsin gått vilse; synden finner aldrig genklang i hjärtat på en fulländad seraf.

39:8.10 (441.4) De graduerade från Serafington förordnas till olika uppgifter: Ödesväktarna med erfarenhet från Havonakretsarna går vanligen in i de Dödligas Finalitkår. Andra beskyddare, som har klarat sina urskiljningstest i Havona, återförenar sig ofta med sina dödliga följeslagare i Paradiset, och en del blir för alltid kompanjoner till de dödliga finaliterna medan andra ansluter sig till de olika finalitkårerna för icke-dödliga och många upptas i de Fulländade Serafernas Kår.

9. De Fulländade Serafernas Kår

39:9.1 (441.5) Efter att ha uppnått andarnas Fader och antagits till de fulländade änglarnas tjänst förordnas änglar ibland till verksamhet i världar etablerade i ljus och liv. De vinner också anknytning till de höga treenigade varelserna i universerna och till de upphöjda tjänsterna i Paradiset och Havona. Dessa serafer från lokaluniverserna har erfarenhetsmässigt kompenserat den skillnad i gudomlighetspotential som tidigare skiljde dem från de omvårdande andarna i centraluniversumet och superuniverserna. Änglarna i de Fulländade Änglarnas Kår tjänar som medarbetare till sekonaferna i superuniverserna och som assistenter till supernafernas höga klass i Paradiset och Havona. För dessa änglar är livsskedet i tiden avslutat;

härefter och för evigt är de Guds tjänare, gudomliga personligheters följeslagare och jämlika med finaliterna i Paradiset.

39:9.2 (441.6) Fulländade serafer återvänder i stort antal till sina födelseuniverser för att där komplettera den verksamhet som bygger på gudomlig begåvning med verksamhet baserad på erfarenhetsmässig fulländning. Nebadon är relativt sett ett av de yngre universerna och har därför inte så många av dessa återvända graduerade från Serafington som det finns i ett äldre rike; icke desto mindre är vårt lokaluniversum i tillräcklig grad försett med fulländade serafer, ty det är av betydelse att de evolutionära rikena uppvisar tilltagande behov av deras tjänster när de närmar sig ställningen av ljus och liv. De fulländade seraferna tjänar nu mest tillsammans med de suprema klasserna av serafer, men några tjänar i var och en av de andra änglaklasserna. Även er värld har förmånen av en omfattande omvårdnad från tolv specialiserade grupper från de Fulländade Serafernas Kår; dessa mästarserafer för planetarisk övervakning åtföljer varje nyutnämnd Planetprins till en bebodd värld.

39:9.3 (442.1) Många fascinerande möjligheter till verksamhet är öppna för de fulländade seraferna, men just så som de alla under tiden före Paradiset längtade efter uppdrag som ödesväktare, så vill de i sin erfarenhet efter Paradiset helst tjäna som utgivningsföljeslagare till de inkarnerade Paradissönerna. De är fortfarande supremt hängivna den universella planen att få iväg de dödliga varelserna i de evolutionära världarna på deras långa och lockande resa mot gudomlighetens och evighetens mål i Paradiset. Under de dödligas hela äventyr att finna Gud och uppnå gudomlig fulländning är dessa andeomvårdare bland

de fulländade seraferna tillsammans med tidens trogna omvårdande andar alltid och för evigt era sanna vänner och osvikliga hjälpare.

39:9.4 (442.2) [Framfört av en Melkisedek på anmodan av Ledaren för Serafernas Härskaror i Neadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 39](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 41](#) >>

Kapitel 40

Guds uppstigande söner

40:0.1 (443.1) SÅ SOM beträffande många andra av de större grupperna av varelser i universumet har även sju allmänna klasser bland Guds Uppstigande Söner uppenbarats:

- 40:0.2 (443.2) 1. Med Fadern fusionerade dödliga.
- 40:0.3 (443.3) 2. Med Sonen fusionerade dödliga.
- 40:0.4 (443.4) 3. Med Anden fusionerade dödliga.
- 40:0.5 (443.5) 4. Evolutionära serafer.
- 40:0.6 (443.6) 5. Uppstigande Materiella Söner.
- 40:0.7 (443.7) 6. Omvandlade Mellanvarelser.
- 40:0.8 (443.8) 7. Personaliserade Riktare.

40:0.9 (443.9) Berättelsen om dessa varelser, från de evolutionära världarnas ringa dödliga med ursprung i djurriket till den Universelle Faderns Personaliserade Riktare är en lysande berättelse om den frikostiga utgivningen av gudomlig kärlek och nåderik nedtrappning genom all tid och i alla universer i Paradisgudomarnas vidsträckta skapelse.

40:0.10 (443.10) Dessa presentationer började med en beskrivning av Gudomarna, och grupp för grupp har berättelsen rört sig nedåt längs den universella skalan för levande varelser tills den har nått den lägsta klassen av liv utrustad med potential för odödlighet; och nu har jag, som en gång var en dödlig med ursprung i en evolutionär värld i rymden, blivit utsänd från Salvington för att utveckla och fortsätta berättelsen om Gudarnas eviga syfte beträffande de uppstigande klasserna av söner, i synnerhet beträffande de dödliga varelserna i tid och rymd.

40:0.11 (443.11) Då större delen av denna berättelse ägnas åt att behandla de tre grundklasserna av uppstigande dödliga skall uppmärksamheten först fästas på de icke-dödliga uppstigande sönerns klasser — serafernas, Adamernas, mellanvarelsernas och Riktarnas klasser.

1. Evolutionära serafer

40:1.1 (443.12) De dödliga med ursprung i djurriket är inte de enda varelser som åtnjuter privilegiet att höra till Guds söner; änglarnas härskaror har också denna storartade möjlighet att nå fram till

Paradiset. Också väktarseraferna uppnår genom erfarenhet och tjänst tillsammans med de uppstigande dödliga i tiden ställningen som uppstigna söner. Dessa änglar uppnår Paradiset via Serafington, och mången upptas även i de Dödligas Finalitkår.

40:1.2 (443.13) Att uppnå de himmelska höjder som en finalitson till Gud stiger upp till är en mästerlig bragd för en ängel, en prestation som vida överstiger er uppnåelse av evig överlevnad genom den Evige Sonens plan och den inre Riktarens ständigt närvarande hjälp; men sådana uppståndelser av väktarseraferna, och stundom andra, inträffar verkligen.

2. Uppstigande Materiella Söner

40:2.1 (444.1) Guds Materiella Söner skapas i lokaluniverserna såsom Melkisedekarna och deras medarbetare, som alla klassificeras som nedstigande Söner. Och de planetariska Adamerna — de evolutionära världarnas Materiella Söner och Döttrar — är verkligen nedstigande Söner, som kommer ned till de bebodda världarna från sina ursprungssfärer, huvudstäderna i de lokala systemen.

40:2.2 (444.2) När en sådan Adam och Eva helt lyckas i sitt gemensamma planetariska uppdrag som biologiska förbättrare delar de invånarnas ödesbestämmelse i den världen. När en sådan värld har etablerats i de avancerade stadierna av ljus och liv får dessa trogna Materiella Söner och Döttrar tillstånd att avsäga sig alla planetariska förvaltningsuppdrag, och efter att sålunda ha blivit fria från nedstigningens äventyr får de registrera sig som fulländade Materiella

Söner i lokaluniversumets register. På samma sätt får de Materiella Sönerna med stationär ställning — medborgarna i de lokala systemen — om utnämningen till planetariskt uppdrag är länge fördröjt dra sig tillbaka från uppgifterna på sin statusenliga sfär och likaledes registrera sig som fulländade Materiella Söner. Efter dessa formaliteter erkänns dessa, från sina uppgifter befriade Adamer och Evor, som uppstigande Söner till Gud, och de kan omedelbart påbörja sin långa färd till Havona och Paradiset med början vid den exakta punkten för sin dåvarande ställning och andliga uppnåelsenivå. Och de gör denna färd tillsammans med dödliga och andra uppstigande Söner och fortsätter tills de har funnit Gud och upptagits i de Dödligas Finalitkår för evig tjänst hos Paradisgudomarna.

3. Förvandlade mellanvarelser

40:3.1 (444.3) Fastän båda grupperna av mellanvarelser går miste om de omedelbara fördelarna av Guds nedstigande Söners planetariska utgivningar, och fastän deras uppstigning till Paradiset blir långt framskjuten, befrias dock båda grupperna från sina planetariska uppgifter snart efter det att den evolutionära planeten har nått fram till de mellersta tidsskedena av ljus och liv (om ej dessförinnan). Ibland omvandlas majoriteten av dem tillsammans med sina människokusiner den dag då ljusets tempel sänker sig från himlen och Planetprinsen upphöjs till Planethärskarens värdighet. Sedan de har befriats från sin planetariska tjänst registreras båda klasserna i lokaluniversumet som uppstigande Söner till Gud och påbörjar

omedelbart den långa uppstigningen till Paradiset längs samma rutter som har förordnats för de dödliga släktenas framsteg i de materiella världarna. Bestämmelsen för dem som hör till första gradens grupp är olika finalitkårer, men andra gradens mellanvarelser, dvs. de adamiska mellanvarelserna, har alla en väg som leder till medlemskap i de Dödligas Finalitkår.

4. Personaliserade Riktare

40:4.1 (444.4) När en tidens dödlig under sin tid på planeten i förening med den Universelle Faderns andegåva inte uppnår evig överlevnad för sin själ, orsakas ett sådant misslyckande aldrig på något sätt av att Riktaren skulle ha försummat sin plikt, omsorg, tjänst eller hängivenhet. Vid den kroppsliga döden återvänder sådana övergivna Ledsagare till Divinington, och senare efter domen över den icke-överlevande kan de anvisas på nytt till världarna i tid och rymd. Efter upprepade tjänster av detta slag eller efter någon ovanlig erfarenhet, såsom att fungera som den inre Riktaren hos en inkarnerad Gåvoson, personaliseras dessa effektiva Riktare ibland av den Universelle Fadern.

40:4.2 (445.1) De Personaliserade Riktarna är varelser av en unik och ofattbar klass. Ursprungligen har de en existentiell förpersonlig status, men de har blivit erfarenhetsmässiga av att ta del i livet och dess skeden hos de ringa dödliga i de materiella världarna. Och eftersom den personlighet som utges till dessa erfarna Tankeriktare har sitt ursprung och källflöde i den Universelle Faderns personliga

och fortgående verksamhet att utge erfarenhetsmässig personlighet till sin skapelse av skapade varelser, så klassificeras dessa Personaliserade Riktare som uppstigande Söner till Gud, de högsta bland alla sådana klasser av Söner.

5. De dödliga i tid och rymd

40:5.1 (445.2) De dödliga utgör sista länken i den kedja av varelser som kallas Guds söner. Allt det som är kännetecknande för den Ursprunglige och Evige Sonen går vidare ned genom en serie av allt mindre gudomliga och allt mera mänskliga personaliseringar tills en varelse framträder som är mycket lik er själva, en som ni kan se, höra och röra vid. Och då görs ni andligen medvetna om den stora sanning som er tro kan fatta — att ni är söner till den evige Guden!

40:5.2 (445.3) På samma sätt kommer den Ursprunglige och Oändlige Anden med hjälp av en lång serie av allt mindre gudomliga och allt mera mänskliga klasser närmare och närmare de kämpande varelserna i världarna och når gränsen för sitt framträdande i änglarna — jämfört med vilka er ställning som skapade varelser är något lägre. Det är änglarna som personligen vakar över och vägleder er på livets färd under livsskedet som dödliga i tiden.

40:5.3 (445.4) Gud Fadern sänker sig inte, kan inte sänka sig, på detta sätt för att få en sådan nära personlig kontakt med det nästan obegränsade antalet uppstigande varelser överallt i universernas universum. Men Fadern är inte i avsaknad av personlig kontakt med sina ringa varelser; ni är inte utan den gudomliga närvaron. Fastän

Gud Fadern inte kan vara hos er som en direkt manifestation av sin personlighet, är han i er och en del av er i den inre Tankeriktaren, den gudomliga Ledsagarens, identitet. Sålunda kommer Fadern, som till personlighet och ande är längst borta från er, närmast er i personlighetsströmkretsen och i andeberöringen av inre gemenskap med själva själen hos hans dödliga söner och döttrar.

40:5.4 (445.5) Identifikation med anden utgör hemligheten med personlig överlevnad och avgör den andliga uppståndelsens ödesbestämmelse. Och eftersom Tankeriktarna är de enda andar med fusionspotential som kan identifiera sig med människan under hennes köttsliga liv klassificeras de dödliga i tid och rymd i första hand i enlighet med sitt förhållande till dessa gudomliga gåvor, de inneboende Mysterieledsagarna. Denna klassifikation är följande:

40:5.5 (445.6) 1. Dödliga hos vilka Riktaren vistas tillfälligt eller i erfarenhetssyfte.

40:5.6 (445.7) 2. Dödliga som till sin typ inte fusionerar med Riktaren.

40:5.7 (445.8) 3. Dödliga som har potential för fusion med Riktaren.

40:5.8 (445.9) *Serie ett — dödliga hos vilka Riktaren vistas tillfälligt eller i erfarenhetssyfte.* Denna seriebeteckning är temporär för varje planet i utveckling och används under de tidiga stadierna i alla bebodda världar utom i dem som hör till den andra serien.

40:5.9 (445.10) Dödliga av den första serien bebor världarna i rymden under de tidigare skedena av människosläktets utveckling och omfattar de mest primitiva typerna av människosinne. I många världar liksom Urantia före Adam uppnår stora antal högre och mera

avancerade typer av primitiva människor överlevnadskapacitet, men de lyckas inte uppnå fusion med Riktaren. Under många, många tidsåldrar innan människan har stigit upp till den högre andliga viljans nivå bor Riktarna i dessa kämpande varelsers sinne under deras korta köttsliga liv, och i den stund då Riktaren tar sin boning hos sådana viljevarelser börjar de gruppvisa skyddsänglarna fungera. Fastän dessa dödliga av den första serien inte har personliga beskyddare har de dock gruppvisa väktare.

40:5.10 (446.1) En Riktare vars syfte är att inhämta erfarenhet stannar hos en primitiv människovarelse under hela dennas köttsliga liv. Riktarna bidrar mycket till de primitiva människornas framsteg men kan inte ingå eviga föreningar med dessa dödliga. Denna tillfälliga omvårdnad av Riktarna åstadkommer två saker: För det första får de själva värdefull och verklig erfarenhet av hur det evolutionära intellektet är till sitt väsen och verkande, en erfarenhet som är ovärderlig i samband med senare kontakter med högre utvecklade varelser i andra världar. För det andra bidrar Riktarnas tillfälliga vistelse mycket till att förbereda deras dödliga försökspersoner för en eventuell senare fusion med Anden. Alla Gud-sökande själar av denna typ uppnår evigt liv genom lokaluniversumets Moderandes andliga omfamning och blir sålunda uppstigande dödliga inom lokaluniversumets regim. Många personer från tiden före Adam på Urantia uppflyttades på detta sätt till mansonivärldarna i Satania.

40:5.11 (446.2) Gudarna som föreskrev att den dödliga människan skall stiga upp till högre nivåer av andlig intelligens under långa tidsåldrar av evolutionära prövningar och vedermödor tar i beaktande hennes ställning och behov i varje skede av uppstigningen; och alltid

är de gudomligt opartiska och rättvisa, rentav charmfullt barmhärtiga vid de slutliga bedömningarna av dessa kämpande dödliga från de evolverande släktenas tidigaste tider.

40:5.12 (446.3) *Serie två — dödliga som till sin typ inte fusionerar med Riktaren.* Dessa är specialiserade typer av människovarelser som inte kan åstadkomma en evig förening med sin inre Riktare.

Typklassificeringen bland raser med en-, två- eller tredelade hjärnor är inte en faktor som har betydelse för fusionen med Riktaren; alla dessa dödliga är därvidlag lika, men dessa typer som inte fusionerar med Riktaren är en helt annorlunda och i betydande grad modifierad klass av viljevarelser. Många av dem som inte andas hör till denna serie, och det finns talrika andra grupper som vanligen inte fusionerar med Riktaren.

40:5.13 (446.4) Så som i serie nummer ett har varje medlem av denna grupp förmånen av en enda Riktares omvårdnad under den köttsliga livstiden. Under det världsliga livet gör dessa Riktare för sina personer, som de temporärt dväls i, allt det som görs i andra världar där de dödliga har potential för fusion. De dödliga i denna andra serie bebos ofta av en jungfrulig Riktare, men de högre människotyperna är ofta förenade med mästerliga och erfarna Ledsagare.

40:5.14 (446.5) I uppstigningsplanen för upplyftandet av skapade varelser med ursprung i djurriket ger Guds Söner dessa varelser samma hängivna tjänst som kommer de dödliga av urantiatyp till del. Serafernas samarbete med Riktarna på de planeter där fusion inte förekommer är precis lika väl ordnad som i de världar där fusionspotentialen finns; ödesvaktarna verkar på sådana sfärer alldeles så som på Urantia och fungerar på samma sätt vid tiden för

den dödligas överlevnad, varvid den överlevande själen blir fusionerad med Anden.

40:5.15 (446.6) Då ni möter dessa modifierade typer av dödliga i mansoniavärldarna kommer ni inte att ha några svårigheter att kommunicera med dem. De talar där samma systemspråk men med hjälp av ett modifierat förfarande. Dessa varelser är identiska med er klass av varelseliv i fråga om manifestation av ande och personlighet; de avviker endast i vissa fysiska drag och såtillvida att de inte kan fusioneras med Tankeriktaren.

40:5.16 (447.1) Jag kan inte säga varför det är så att denna varelsetyp aldrig kan fusionera med den Universelle Faderns Riktare. En del av oss lutar åt den åsikten att Livsbärarna i sina strävanden att forma varelser som kan existera i en ovanlig planetarisk omgivning finner det nödvändigt att göra så radikala förändringar i den universella planen för intelligenta viljevarelser att det blir av naturen omöjligt att åstadkomma en bestående förening med Riktaren. Ofta har vi frågat oss: Är detta en avsiktlig eller oavsiktlig del av uppstigningsplanen? Men vi har inte funnit något svar.

40:5.17 (447.2) *Serie tre — dödliga med potential för fusion med Riktaren.* Alla med Fadern fusionerade dödliga härstammar från djuren, just så som människoraserna på Urantia. De omfattar dödliga av en-, två- eller trehjärniga typer med potential för fusion med Riktaren. Urantierna är av mellantyp, dvs. av tvåhjärnig typ, och är på många sätt mänskligt överlägsna de enhjärnigas grupper men definitivt begränsade i jämförelse med de trehjärnigas klasser. Utrustningen i form av dessa tre typer av fysisk hjärna har ingen betydelse vid utgivning av Riktare, i fråga om serafernas tjänst eller

vid någon annan fas av andeomvårdnad. Den intellektuella och andliga skillnaden mellan de tre hjärntyperna sätter sin prägel på individer som i övrigt är helt lika till sin sinnesutrustning och andliga potential. Skillnaden är störst under det världsliga livet och tenderar att minska allt efter som mansonivärldarna en efter en genomgås. Från systemhögkvarteret och vidare är dessa tre typers framskridande det samma, och deras slutliga paradisbestämmelse är identisk.

40:5.18 (447.3) *De onumrerade serierna.* Dessa berättelser kan omöjligen omfatta alla de fascinerande variationerna i de evolutionära världarna. Ni vet att var tionde värld är en decimal- eller experimentplanet, men ni vet ingenting om de andra variablerna som allt emellan påverkar de evolutionära sfärernas kretsgång. Det finns alltför talrika skillnader även mellan de uppenbarade klasserna av levande varelser, liksom mellan de planeter som hör till samma grupp, för att man skall kunna redogöra för dem, men denna presentation klargör de väsentliga skillnaderna i förhållande till uppstigningslivsskedet. Och uppstigningslivsskedet är den viktigaste faktorn vid varje betraktande av de dödliga i tid och rymd.

40:5.19 (447.4) Vad beträffar de dödligas chanser till överlevnad må det för alltid göras klart: Alla själar inom varje tänkbar fas av de dödligas existens överlever förutsatt att de manifesterar villighet att samarbeta med sin inre Riktare och uppvisar en önskan att finna Gud och uppnå gudomlig fulländning, även om dessa önskningar vore blott de första svaga fladdringarna i den primitiva förståelsen av det ”sanna ljuset som lyser upp varje människa som kommer in i världen”.

6. Guds söner genom tron

40:6.1 (447.5) De dödligas släkten representerar den lägsta klassen av den förståndsmässiga och personliga skapelsen. Ni dödliga är gudomligt älskade, och var och en av er kan välja att acceptera den säkra ödesbestämmelse som innebär en underbar och ärorik erfarenhet, men ni är inte ännu till er natur av den gudomliga klassen; ni är helt och hållet dödliga. Ni kommer att räknas som uppstigande söner i det ögonblick då fusionen sker, men de dödligas ställning i tid och rymd är den samma som trossöners innan den slutliga sammansmältningen sker mellan den överlevande dödliga själen och någon typ av evig och odödlig ande.

40:6.2 (448.1) Det är ett högtidligt och himmelskt faktum att sådana ringa och materiella varelser som människorna på Urantia är Guds söner, den Allra Högstas söner genom tron. ”Se vilken kärlek Fadern har bevisat oss därmed att vi får kallas Guds söner.” ”Åt alla dem som tog emot honom gav han makt att inse att de är Guds söner.” Fastän ”det ännu inte framgår vad ni skall bli”, redan nu ”är ni Guds söner genom tron”; ”ty ni har inte fått träldomens ande så att ni igen skulle känna fruktan, utan ni har fått sonskapets ande i vilken ni ropar: ’Fader vår.’” Så talade profeten fordom i den eviga Gudens namn: ”Även till dem skall jag ge en plats i mitt hus och ett namn som är förmer än söner; jag skall ge dem ett evigt namn, ett som inte skall huggas av.” ”Och eftersom ni nu är söner, har Gud sänt sin Sons ande i era hjärtan.”

40:6.3 (448.2) I alla evolutionära världar som bebos av dödliga finns dessa Guds söner genom tron, nådens och barmhärtighetens söner, dödliga varelser som hör till den gudomliga familjen och i enlighet därmed kallas Guds söner. De dödliga på Urantia är berättigade att anse sig vara Guds söner emedan:

40:6.4 (448.3) 1. Ni är söner enligt ett andligt löfte, söner genom tron; ni har accepterat er ställning som söner. Ni tror att ert sonskap är verkligt, och sålunda blir det faktum att ni är Guds söner för evigt verkligt.

40:6.5 (448.4) 2. En Guds Skaparson blev en av er; han är i verkligheten er äldre broder; och om ni i anden blir sant besläktade bröder till Kristus, den segerrike Mikael, då måste ni i anden också vara söner till den Fader som ni har gemensam — nämligen allas Universelle Fader.

40:6.6 (448.5) 3. Ni är söner emedan en Sons ande blivit utgjuten över er, rikligt och med visshet utgiven till alla människosläkten på Urantia. Denna ande drar er ständigt mot den gudomlige Sonen, som är dess upphov, och mot Paradisfadern som är upphovet till denne gudomlige Son.

40:6.7 (448.6) 4. Av sin gudomliga fria vilja har den Universelle Fadern gett er en skapad varelses personlighet. Ni har blivit utrustade med ett visst mått av den gudomliga spontanitet som möjliggör verksamhet enligt fri vilja och som Gud delger till alla som kan bli hans söner.

40:6.8 (448.7) 5. Inne i er bor ett fragment av den Universelle Fadern, och ni är sålunda direkt besläktade med den gudomlige Fadern till alla Guds Söner.

7. Med Fadern fusionerade dödliga

40:7.1 (448.8) Att sända ut Rikare och att de bor i de dödliga, är sannerligen ett av Gud Faderns ofattbara mysterier. Dessa fragment av den Universelle Faderns gudomliga väsen för med sig potential för odödlighet hos de skapade varelserna. Riktarna är odödliga andar, och förening med Riktaren ger evigt liv åt själen som den fusionerade dödliga har.

40:7.2 (448.9) Era egna människoraser av överlevande dödliga hör till denna grupp av uppstigande Söner till Gud. Ni är nu planetariska söner, evolutionära varelser med ursprung i Livsbärarnas inplanteringar och modifierade av det adamiska livets ingjutande, knappast ännu uppstigande söner; men ni är sannerligen söner med potential för uppstigning — rentav till de högsta höjderna av härlighet och uppnåelse av gudomlighet — och denna andliga ställning som en uppstigande son kan ni uppnå genom tro och genom att av fri vilja samverka med den inre Riktarens förändligande aktiviteter. När du och din Riktare slutligen och för evigt fusionerar, när ni två blir ett, så som Guds Son och Människosonen är ett i Kristus Mikael, då är det ett faktum att ni har blivit uppstigande söner till Gud.

40:7.3 (449.1) Detaljerna i den inre omvårdnaden i Riktarens livsskede hos de dödliga på en försöks- och evolutionsplanet hör inte

till mitt uppdrag; behandlingen av denna stora sanning omfattar hela er levnadsbana. Jag inkluderar omnämmandet av vissa av Riktarens funktioner för att ge en uttömmande framställning av de dödliga som har fusionerat med Riktaren. Dessa Guds fragment i ert inre är tillsammans med er varelsklass från de första dagarna av fysisk existens genom hela skedet av uppstigning i Neadon och Orvonton, och vidare genom Havona till själva Paradiset. Därefter under det eviga äventyret är denna samma Riktare ett med dig och en del av dig.

40:7.4 (449.2) Detta är de dödliga som den Universelle Fadern har befallt: ”Var fullkomliga, såsom även jag är fullkomlig.” Fadern har utgivit sig själv till er, placerat sin egen ande inne i er; *därför* fordrar han slutlig fulländning av er. Berättelsen om människans uppstigning från de dödligas sfärer i tiden till de gudomliga rikena i evigheten utgör en spännande skildring som inte ingår i mitt uppdrag, men detta överjordiska äventyr borde utgöra den dödliga människans högsta studium.

40:7.5 (449.3) Fusion med ett fragment av den Universelle Fadern är detsamma som en gudomlig bekräftelse om att Paradiset till slut kommer att uppnås, och dessa med Riktaren fusionerade dödliga är den enda klass av människovarelser där alla genomgår kretsarna i Havona och finner Gud i Paradiset. För de dödliga som har fusionerat med Riktaren är den universella tjänstens levnadsbana vidöppen. Vilken värdig ödesbestämmelse och ärorik uppnåelse väntar inte er alla! Uppskattar ni till fullo allt som har gjorts för er? Förstår ni storslagenheten i den eviga uppnåelsens höjder som öppnar sig

framför er? — även framför er som nu trampar på längs livets obetydliga stig genom er så kallade ”tårarnas dal”?

8. Med Sonen fusionerade dödliga

40:8.1 (449.4) Även fast praktiskt taget alla överlevande dödliga fusionerar med sin Riktare i någon av mansoniavärldarna eller genast vid sin ankomst till de högre morontiasfärerna finns det vissa fall då fusionen försenas. En del upplever denna slutliga förvissning om sin överlevnad först i de sista utbildningsvärldarna vid universumets högkvarter; och några få av dessa dödliga kandidater för det liv som aldrig tar slut misslyckas totalt med att uppnå identitetsfusion med sina trogna Riktare.

40:8.2 (449.5) Dessa dödliga har av domstolsmyndigheterna ansetts värda att överleva, och även deras Riktare har genom att återvända från Divinington omfattat deras uppstigning till mansoniavärldarna. Dessa varelser har stigit upp genom ett system, en konstellation och genom utbildningsvärldarna i kretsen kring Salvington; de har haft de ”sjuttio gånger sju” tillfällena till fusion och fortfarande inte kunnat bli ett med sin Riktare.

40:8.3 (449.6) När det blir uppenbart att någon synkroniseringssvårighet förhindrar fusion med Fadern sammankallas Skaparsonens överlevnadsdomare. Och när denna undersökningsdomstol, som är sanktionerad av en personlig representant för Dagarnas Forna, slutligen finner att den uppstigande dödliga inte är skyldig till någon observerbar orsak till att fusionen

inte har lyckats noterar de detta i lokaluniversumets register och sänder detta resultat till Dagarnas Forna. Därefter återvänder den inre Riktaren genast till Divinington för bekräftelse av de Personaliserade Ledsagarna, och efter detta farväl fusioneras den morontiadödliga genast med en individualiserad utgivning av Skaparsonens ande.

40:8.4 (450.1) Mycket så som morontiasfärerna i Nebadon delas med de med Anden fusionerade dödliga så delar dessa med Sonen fusionerade varelser Orvontons tjänster med sina bröder som har fusionerat med Riktaren och som är på färd inåt mot den avlägsna Paradisön. De är i sanning era bröder och ni kommer att storligen gilla deras sällskap då ni färdas genom superuniversumets träningsvärldar.

40:8.5 (450.2) De med Sonen fusionerade dödliga är inte en talrik grupp, ty det finns mindre än en miljon av dem i superuniversumet Orvonton. Förutom att deras bestämmelse inte medför residensrätt i Paradiset är de i varje avseende jämlika med sina kamrater som har fusionerat med Riktaren. De reser ofta till Paradiset i uppdrag för superuniversumet, men de bor sällan stadigvarande där eftersom de som klass är begränsade till superuniversumet för sin födsel.

9. Med Anden fusionerade dödliga

40:9.1 (450.3) De uppstigande med Anden fusionerade dödliga är inte Tredje Ursprungets personligheter; de hör till Faderns personlighetsströmkrets, men de har fusionerat med individualiseringar av det Tredje Ursprungets och Centrets

försinnesmässiga ande. En sådan fusion med Anden inträffar aldrig under det naturliga livets gång; den sker först vid den dödligas uppvaknande till morontiatillvaron i mansonivärldarna. Det finns ingen överlappning i samband med fusionserfarenheten; viljevarelsen är antingen fusionerad med Anden, Sonen eller Fadern. De som är fusionerade med Riktaren eller Fadern är aldrig fusionerade med Anden eller Sonen.

40:9.2 (450.4) Det faktum att dessa typer av dödliga varelser inte är kandidater för fusion med Riktaren hindrar inte Riktarna från att dväljas i deras inre under det köttsliga livet. Riktarna arbetar i dessa varelsers sinne under det materiella livet men blir aldrig för evigt ett med sina elevsjälar. Under denna temporära vistelse bygger Riktarna effektivt upp samma andemotsvarighet av den dödligas väsen — själen — som de gör hos dem som är kandidater för fusion med Riktaren. Ända till tiden för den kroppsliga döden är Riktarnas arbete helt likartat deras funktion hos era egna människoraser, men vid den kroppsliga upplösningen tar Riktarna evigt farväl av dessa kandidater för fusion med Anden, beger sig direkt till Divinington, högkvarteret för alla gudomliga Ledsagare, och inväntar där de nya uppdragen i sin klass.

40:9.3 (450.5) När sådana sovande överlevande återpersonaliseras i mansonivärldarna fylls den avresta Riktarens plats av en individualisering av anden från den Gudomliga Omvårdaren, den Oändlige Andens representant i ifrågavarande lokaluniversumet. Denna ingjutning av ande gör dessa överlevande varelser till med Anden fusionerade dödliga. Dessa varelser är på allt sätt era jämlikar i fråga om sinne och ande; och de är i själva verket era samtida som

delar mansonia- och morontiasfärerna med er klass av fusionskandidater och med dem som skall fusionera med Sonen.

40:9.4 (450.6) Det finns emellertid en enskildhet vari de med Anden fusionerade dödliga skiljer sig från sina uppstigande bröder: De dödligas minne av erfarenheten som människa i de materiella ursprungsvärldarna överlever den kroppsliga döden därför att den inre Riktaren har förvärvat en andemotsvarighet eller kopia av de händelser i människans liv vilka var av andlig betydelse. Hos de med Anden fusionerade dödliga finns det emellertid ingen sådan mekanism genom vilken människans minne kan fortbestå. Riktarnas minneskopior är fullständiga och intakta, men dessa förvärv är de avresta Riktarnas erfarenhetsmässiga äodelar och står inte till förfogande för de varelser som Riktarna tidigare existerade i. Dessa varelser vaknar därför upp i uppståndelsehallarna på morontiasfärerna i Nebadon som om de vore varelser som hade skapats just då, varelser utan medvetande om en tidigare tillvaro.

40:9.5 (451.1) Det blir möjligt för dessa lokaluniversumets barn att igen få tillgång till mycket av erfarenheten från sitt tidigare människominne genom att deras seraf- och kerubföljeslagare berättar om den på nytt för dem och genom att de ser efter i arkiven om det dödliga livsskedet som har registrerats av de upptecknande änglarna. Detta kan de göra med en förvissning utan tvivel, emedan den överlevande själen som har ett erfarenhetsmässigt ursprung i det materiella och dödliga livet, fastän den inte har något minne av det dödliga livets händelser, har en resterande erfarenhetsmässig förmåga att känna igen och reagera på dessa händelser som har upplevts i det förgångna men som saknas i minnet.

40:9.6 (451.2) När en med Anden fusionerad dödlig får höra om händelser som har upplevts i det förgångna men som saknas i minnet inträffar det i själen (identiteten) hos denna överlevande en omedelbar reaktion av erfarenhetsmässigt igenkännande som ögonblickligen förser den berättade händelsen med den känslomässiga prägeln av verklighet och den intellektuella kvaliteten av faktum; och denna tvåfaldiga reaktion innebär en rekonstruktion, ett igenkännande och en bekräftelse av en fas som saknas i minnet från den dödligas erfarenhet.

40:9.7 (451.3) Även hos kandidater för fusion med Riktaren är endast de mänskliga erfarenheter som var av andligt värde gemensamt innehav för den överlevande dödliga och den återvändande Riktaren och kan därför kommas ihåg genast efter den dödligas överlevnad. Beträffande de händelser som inte hade andlig betydelse måste även dessa som skall fusionera med Riktaren lita till igenkänningsreaktionen i den överlevande själen. Och eftersom vilken som helst enskild händelse kan ha andlig betydelse för en dödlig men inte för en annan blir det möjligt för en grupp av samtida uppstigande från samma planet att förena sina förråd av händelser som Riktarna minns och sålunda rekonstruera varje för dem gemensam erfarenhet som var av andligt värde i livet hos någon av dem.

40:9.8 (451.4) Fastän vi ganska väl förstår dessa förfaranden för rekonstruktion av minnet förstår vi inte tekniken för personlighetsigenkännande. Personligheter som en gång har varit associerade med varandra reagerar ömsesidigt inför varandra helt oberoende av minnesfunktionen, fastän minnet självt och dess

rekonstruktionsförfaranden är nödvändiga för att förse en sådan ömsesidig reaktion mellan personligheterna med allt det som hör till hela igenkännandet.

40:9.9 (451.5) En överlevande som har fusionerat med Anden kan också lära sig mycket om sitt köttsliga liv av att på nytt besöka sin födelsevärld under en senare planetarisk domsperiod än den han levde i. Dessa andefusionens barn har möjlighet att forska i sitt tidigare livsskede som människa eftersom de i allmänhet är begränsade till tjänst i lokaluniversumet. De delar inte er höga och upphöjda ödesbestämmelse i Paradisets Finalitkår; endast de dödliga som har fusionerat med Riktaren eller andra speciellt omfamnade uppstigna varelser upptas i leden av dem som inväntar det eviga gudomsäventyret. De dödliga som har fusionerat med Anden utgör lokaluniversernas stadigvarande medborgare; de kan sträva efter Paradisbestämmelse, men de kan inte vara säkra på den. I Nebadon är deras universumhem den åttonde gruppen av världar som kretsar kring Salvington, en himmelsk bestämmelse som till sin natur och sitt läge i mycket är sådan som den har beskrivits i de visioner som ingår i de planetariska traditionerna på Urantia.

10. De uppstignas bestämmelse

40:10.1 (452.1) De med Anden fusionerade dödliga är allmänt taget begränsade till ett lokaluniversum; de överlevande som har fusionerat med Sonen är bundna till ett superuniversum; de med Riktaren fusionerade dödliga är bestämda att tränga igenom universernas

universum. Den med den dödliga fusionerade anden stiger alltid upp till nivån för sitt ursprung; dessa andeväsen återvänder alltid till den sfär som de ursprungligen har utgått från.

40:10.2 (452.2) De med Anden fusionerade dödliga hör till ett lokaluniversum; de stiger vanligen inte upp längre än till gränserna för sitt födelserike, inte längre än utbredningsområdet i rymden för den ande som genomsyrar dem. De med Sonen fusionerade stiger likaledes upp till källan för sin andeutrustning, ty i stort sett så som Skaparsonens Sanningsande fokuseras i den associerade Gudomliga Omvårdaren, så implementeras hans ”fusionsande” i de högre universernas Återspeglande Andar. En sådan anderelation mellan lokaluniversernas och superuniversernas nivåer hos Gud den Sjufaldige kan vara svår att förklara men inte att urskilja, ty den uppenbaras ofelbart i barnen till de Återspeglande Andarna — de sekorafiska Rösterna hos Skaparsönerna. Tankeriktaren som härstammar från Fadern i Paradiset stannar aldrig förrän den dödlige sonen står ansikte mot ansikte med den eviga Guden.

40:10.3 (452.3) Den mystiska variabeln i associationsförfarandet vilken gör att en dödlig inte blir eller kan bli evigt fusionerad med den inre Tankeriktaren kan tyckas visa en brist i uppstigningsplanen; fusion med Sonen eller Anden påminner ytligt sett om kompensation för oförklarade misslyckanden i någon detalj av planen för uppnåelse av Paradiset; men alla sådana slutledningar är felaktiga; vi har fått lära oss att alla dessa händelser utvecklas i enlighet med de Suprema Universumhärskarnas etablerade lagar.

40:10.4 (452.4) Vi har analyserat detta problem och kommit till den bestämda slutsatsen att ett överlämnande av alla dödliga till en slutlig

bestämmelse i Paradiset vore orättvist mot universerna i tid och rymd emedan Skaparsönernas och Dagarnas Fornas hov då vore helt beroende av tjänster från dem som är på genomresa till högre riken. Och det förefaller inte att vara mer än passande att styrelserna i lokaluniverserna och superuniverserna var och en skulle förses med en permanent grupp av uppstigna medborgare; att funktionerna i dessa administrationssystem skulle berikas av strävandena hos vissa grupper av förhärligade dödliga med permanent status, evolutionära komplement till abandonterna och susatierna. Det är ju nu helt uppenbart att den nuvarande uppstigningsplanen effektivt förser de nuvarande administrationssystemen i tid och rymd med just sådana grupper av uppstigna varelser; och vi har mången gång undrat: Representerar allt detta en avsiktlig del av den allvisa planen hos Totaluniversums Arkitekter avsedd att förse Skaparsönerna och Dagarnas Forna med en bestående uppstigen befolkning, med evolverade klasser av medborgare som i allt högre grad blir kompetenta att föra vidare angelägenheterna i dessa riken under kommande universumtidsåldrar?

40:10.5 (452.5) Variationerna i de dödligas bestämmelse bevisar på intet sätt att en bestämmelse nödvändigtvis vore bättre än en annan, endast att de är olika. De uppstigande som har fusionerat med Riktaren har sannerligen ett storartat och lysande livsskede som finaliter utbrett framför sig i den eviga framtiden, men detta betyder inte att de skulle anses vara mera gynnade än sina uppstigna bröder. Det finns ingen favorisering, ingenting godtyckligt, i urvalsförfarandet i den gudomliga planen för de dödligas överlevnad.

40:10.6 (453.1) Fastän finaliterna, som har fusionerat med Riktaren, uppenbarligen har de vidaste möjligheterna till tjänst utestänger uppnåendet av detta mål dem automatiskt från chansen att delta i den tidsålderslånga kampen i något visst universum eller superuniversum, från de tidigare och mindre stadgade skedena till de senare och etablerade epokerna då en relativ fulländning har uppnåtts. Finaliterna förskaffar sig en underbar och vittomfattande erfarenhet av tillfällig tjänst i storuniversums alla sju segment, men de får vanligen inte den ingående kunskap om ett enda universum vilken redan nu kännetecknar de med Anden fusionerade veteranerna i de Fullbordades Kår i Nebadon. Dessa individer har tillfälle att bevittna den uppstigande processionen av planetariska tidsåldrar så som de utvecklar sig en efter annan i tio miljoner bebodda världar. Och i den trogna tjänsten hos sådana medborgare i lokaluniversumet samlas erfarenhet på erfarenhet tills tidens fullbordan får denna höga kvalitet av visdom att mogna, en visdom som uppkommer av fokuserad erfarenhet — *auktoritativ* visdom — och detta är i sig en vital faktor i stadgandet av ett lokaluniversum.

40:10.7 (453.2) Så som det förhåller sig med dem som har fusionerat med Anden så är det också med de dödliga som har fusionerat med Sonen och som har uppnått residensstatus i Uversa. En del av dessa varelser härstammar från de tidigaste skedena i Orvonton, de företräder ett långsamt ackumulerande samfund av insiktsfördjupande visdom och utför en allt värdefullare tjänst till förmån för det sjunde superuniversumets välgång och slutliga stadgande.

40:10.8 (453.3) Vad den slutliga bestämmelsen för dessa stationära klasser av medborgare i lokaluniverserna och superuniverserna skall

bli vet vi inte. Men det är helt möjligt att när finaliterna från Paradiset utför sitt pionjärarbete vid gudomlighetens expanderande gränser i planetsystemen på yttre rymdens första nivå, kommer bröder från uppstigningens evolutionära kamp vilka har fusionerat med Sonen eller Anden att acceptabelt bidra till upprätthållandet av den erfarenhetsmässiga jämvikten i de fulländade superuniverserna, samtidigt som de står redo att välkomna den inkommande strömmen av pilgrimer till Paradiset, vilka denna avlägsna dag kan tänkas strömma in genom Orvonton och dess systerskapelser som en väldig andesökande störtflod från dessa nu okartlagda och obebodda galaxer i yttre rymden.

40:10.9 (453.4) Även om majoriteten av dem som har fusionerat med Anden tjänar stadigvarande som medborgare i lokaluniverserna, gör inte alla det. Om någon fas i deras universumverksamhet skulle fordra deras personliga närvaro i superuniversumet, då skulle sådana omvandlingar i dessa medborgares varelser göras att de kunde stiga upp till det högre universumet; och då de Himmelska Beskyddarna har anlänt med order om att presentera dessa med Anden fusionerade dödliga vid Dagarnas Fornas hov skulle de så uppstiga för att aldrig återkomma. De blir superuniversumets skyddslingar och tjänar som assistenter till de Himmelska Beskyddarna, fortgående, med undantag för de få som i sin tur kallas till tjänst i Paradiset och Havona.

40:10.10 (453.5) Liksom sina bröder som har fusionerat med Anden går de med Sonen fusionerade varken igenom Havona eller uppnår Paradiset såvida de inte har undergått vissa modifierande omvandlingar. Av goda och tillräckliga skäl har sådana omvandlingar gjorts med vissa överlevande som har fusionerat med Sonen, och

dessas varelser påträffas då och då på de sju kretsarna i centraluniversumet. Sålunda stiger ett visst antal av både med Sonen eller Anden fusionerade dödliga i själva verket upp till Paradiset och uppnår ett mål som på många sätt motsvarar det som de med Fadern fusionerade dödliga ser fram emot.

40:10.11 (453.6) De dödliga som har fusionerat med Fadern är potentiella finaliter; deras destination är den Universelle Fadern, och de uppnår honom, men inom ramen för den nuvarande universumtidsåldern uppnår finaliterna inte som sådana sin bestämmeelse. De förbli ofullbordade varelser — sjätte stadiets andar — och därför icke-aktiva inom de evolutionära domäner som till sin status inte har nått fram till ljusets och livets tid.

40:10.12 (454.1) När en dödlig finalit treenighetsomfamnas — blir en Treenigad Son, som t.ex. en Mäktig Budbärare — då har denna finalit uppnått sin bestämmeelse, åtminstone för innevarande universumtidsålder. De Mäktiga Budbärarna och deras kamrater är kanske inte i exakt mening sjunde stadiets andar, men utöver annat förser treenighetsomfamningen dem med allt vad en finalit en gång som sjunde stadiets ande kommer att få. Efter att de dödliga som har fusionerat med Sonen eller Anden har treenigats genomgå de erfarenheten i Paradiset tillsammans med de med Riktaren fusionerade uppstigna med vilka de då är likvärdiga i alla angelägenheter som gäller superuniversumets administration. Dessa Urvalets eller Uppnåelsens Treenigade Söner är åtminstone för närvarande fullbordade varelser, i motsats till finaliterna som tills vidare är ofullbordade varelser.

40:10.13 (454.2) Sålunda vore det i sista hand knappast riktigt att använda orden ”större” eller ”mindre” vid en jämförelse av bestämmelsen för de olika uppstigande sönerns klasser. Varje sådan son till Gud har Guds faderskap gemensamt, och Gud älskar var och en av sina skapade söner lika mycket; han tar inte anseende vare sig till uppstigningsbestämmelserna eller till de varelser som kan nå upp till dessa ödesbestämmelser. Fadern älskar *var och en* av sina söner, och denna tillgivenhet är inte mindre än sann, helig, gudomlig, obegränsad, evig och unik — en kärlek utgiven till *den ene* sonen och *den andre* sonen, individuellt, personligt och exklusivt. Och en sådan kärlek överskuggar totalt alla andra fakta. Sonskapet är det suprema förhållandet mellan den skapade och Skaparen.

40:10.14 (454.3) Som dödliga kan ni nu känna igen er plats i familjen av gudomliga söner och börja ana skyldigheten att utnyttja de fördelar som så fritt erbjuds i och med Paradisets plan för de dödligas överlevnad — en plan som så har upphöjts och belysts av en Gåvosons livserfarenhet. Alla möjligheter och all makt har ställts till förfogande för att säkra er slutliga uppnåelse av den gudomliga fulländningens mål i Paradiset.

40:10.15 (454.4) [Framfört av en Mäktig Budbärare temporärt knuten till staben hos Gabriel i Salvington.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 40](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 42](#) >>

Kapitel 41

Lokaluniversumets fysiska aspekter

41:0.1 (455.1) DET karakteristiska rymdfenomen som särskiljer varje lokal skapelse från alla andra är den Skapande Andens närvaro. Hela Nebadon är med säkerhet genomsyrat av rymdnärvaron av den Gudomliga Omvårdaren i Salvington, och denna närvaro tar lika säkert slut vid de yttre gränserna av vårt lokaluniversum. Det som genomsyras av vårt lokaluniversums Moderande *är* Nebadon; det som sträcker sig bortom hennes rymdnärvaro är utanför Nebadon och utgörs av rymdregionerna utanför Nebadon i superuniversumet Orvonton — andra lokaluniverser.

41:0.2 (455.2) Fastän den administrativa organisationen i storuniversum uppvisar en tydlig uppdelning mellan styrelserna för centraluniversumet, superuniverserna och lokaluniverserna, och fastän denna indelning har sin astronomiska motsvarighet i åtskiljandet i rymden av Havona och de sju superuniverserna, finns det inga sådana klara fysiska gränslinjer som åtskiljer lokaluniverserna. Även de större och mindre sektorerna i Orvonton kan (av oss) klart särskiljas, men det är inte lika lätt att veta var de fysiska gränserna går för lokaluniverserna. Detta beror på att dessa lokala skapelser är administrativt organiserade i enlighet med vissa *skapande* principer som styr segmenteringen av den totala energiladdningen i ett superuniversum, medan deras fysiska komponenter, sfärerna i rymden — solar, mörka öar, planeter osv. — får sin början främst från nebulosor, och dessa framträder astronomiskt i enlighet med vissa *förskapande* (transcendentala) planer som Totaluniversums Arkitekter har uppgjort.

41:0.3 (455.3) En eller flera — rentav många — sådana nebulosor kan finnas inom ett enda lokaluniversums område på samma sätt som Nebadon fysiskt blev sammansatt av stjärn- och planetefterkommande till Andronover och andra nebulosor. Nebadons sfärer härstammar från olika nebulosor, men de hade alla ett visst gemensamt minimum av rymdrörelse som så justerades genom styrkeledarnas intelligenta åtgärder att resultatet blev den nuvarande ansamlingen av rymdkroppar som färdas tillsammans som en sammanhängande enhet längs superuniversumets banor.

41:0.4 (455.4) Sådan är uppbyggnaden av det lokala stjärnmolnet Nebadon, som idag kretsar i en allt mera stadgad bana kring centrum

för Orvontons mindre sektor i stjärnbilden Skytten, till vilken sektor vår lokala skapelse hör.

1. Nebadons styrkecentra

41:1.1 (455.5) Spiral- och andra nebulosor, moderhjulen till sfärerna i rymden, påbörjas av Paradisets kraftorganisatörer; och sedan en nebula har utvecklats till att reagera för gravitationen övertas deras superuniversumfunktion av styrkecentren och de fysiska övervakarna som därefter har fullt ansvar för styrandet av den fysiska evolutionen av de påföljande generationerna av stjärn- och planetefterkommande. Denna fysiska övervakning av föruniversumet Nebadon koordinerades omedelbart efter Skaparsonens ankomst med hans planer för universumets organisation. Inom verksamhetsområdet för denne Guds Paradis samverkade de Suprema Styrkecentren och de Ledande Fysiska Övervakarna med de senare framträdande Morontiastyrkans Övervakare och andra för att åstadkomma det väldiga komplexet av kommunikationslinjer, energiströmkretsar och styrkebanor som alla stadigt sammanbinder de mångahanda rymdkropparna i Nebadon till en integrerad administrativ enhet.

41:1.2 (456.1) Ett hundra Suprema Styrkecentra av fjärde klassen är stadigvarande förordnade till vårt lokaluniversum. Dessa varelser tar emot de inkommande styrkelinjerna från tredje klassens centra i Uversa och förmedlar de nedtransformerade och modifierade strömmarna till styrkecentren i våra konstellationer och system. Dessa styrkecentra fungerar i förening med varandra för att åstadkomma det

levande system för kontroll och utjämning vilket verkar för att upprätthålla balansen och distributionen av annars fluktuerande och varierande energier. Styrkecentren befattar sig emellertid inte med övergående och lokala energiomvälvningar såsom solfläckar och elektriska störningar i systemen; ljus och elektricitet är inte rymdens grundenergier; de är sekundära och underordnade manifestationer.

41:1.3 (456.2) De hundra centren i lokaluniversumet är belägna i Salvington, där de verkar i det exakta energicentret för den sfären. Arkitektoniska sfärer, sådana som Salvington, Edentia och Jerusem, får sitt ljus, sin värme och sin energi med metoder som gör dem så gott som oberoende av solarna i rymden. Dessa sfärer konstruerades — tillverkades på beställning — av styrkecentren och de fysiska övervakarna och formades för att utöva ett kraftfullt inflytande över energidistributionen. Baserande sina aktiviteter på sådana fokuseringar av energikontroll, styr och kanaliserar styrkecentren rymdens fysiska energier genom sin levande närvaro. Och dessa energiströmkretsar utgör grunden för alla fysiskt materiella och morontieellt andliga fenomen.

41:1.4 (456.3) Tio Suprema Styrkecentra av den femte klassen är förordnade till var och en av Nebadons primära delar, de hundra konstellationerna. I Norlatiadek, en konstellation, är de inte stationerade på högkvarterssfären utan är belägna i centrum av det enorma stjärnsystem som utgör konstellationens fysiska kärna. I Edentia finns tio mekaniska övervakare och tio frandalanker som ständigt står i full förbindelse med de närliggande styrkecentren.

41:1.5 (456.4) Ett Supremt Styrkecenter av den sjätte klassen är stationerat exakt i gravitationsfokuset i varje lokalsystem. I systemet

Satania besitter det tillförordnade styrkecentret en mörk ö i rymden i systemets astronomiska centrum. Många av dessa mörka öar är väldiga generatorer som mobiliserar och riktar vissa rymdenergier. Dessa naturliga förhållanden utnyttjas effektivt av Satantias Styrkecenter vars levande massa fungerar som förbindelselänk till de högre centren och styr strömmarna av mera materialiserad styrka till de Ledande Fysiska Övervakarna på de evolutionära planeterna i rymden.

2. De fysiska övervakarna i Satania

41:2.1 (456.5) Även om de Ledande Fysiska Övervakarna tjänar tillsammans med styrkecentren överallt i storuniversum är deras funktioner i ett lokalsystem, sådant som Satania, lättare att förstå. Satania är ett av de hundra lokalsystem som bildar konstellationen Norlatiadeks administrativa organisation, och dess närmaste grannar är systemen Sandmatia, Assuntia, Porogia, Sortoria, Rantulia och Glantonia. Systemen i Norlatiadek skiljer sig i många avseenden från varandra, men alla är evolutionära och progressiva, i mycket som Satania.

41:2.2 (457.1) Satania självt består av över sju tusen astronomiska grupper eller fysiska system, av vilka få uppkom på ett liknande sätt som ert solsystem. Satantias astronomiska centrum är en enorm mörk rymdö som med sina tillhörande sfärer är belägen inte långt från systemstyrelsens högkvarter.

41:2.3 (457.2) Med undantag för det tillförordnade styrkecentrets närvaro är övervakningen av hela Satantias system av fysisk energi koncentrerad till Jerusem. En Ledande Fysisk Övervakare som är stationerad på denna högkvarterssfär arbetar i koordination med systemets styrkecenter och tjänar som förbindelseförmän för styrkeinspektörerna som har sitt högkvarter i Jerusem och verkar överallt i lokalsystemet.

41:2.4 (457.3) Införandet av energin i strömkretsarna och dess kanalisering övervakas av fem hundra tusen levande och intelligenta energibehandlare utspridda över hela Satania. Genom dessa fysiska övervakares verksamhet har de övervakande styrkecentren fullständig och fulländad kontroll över största delen av rymdens basenergier, inklusive utstrålningen från starkt upphettade himlakroppar och de mörka energiladdade sfärerna. Denna grupp av levande väsen kan mobilisera, transformera, omvandla, behandla och överföra nästan alla fysiska energier i den organiserade rymden.

41:2.5 (457.4) Livet har en inneboende förmåga att mobilisera och omvandla universell energi. Ni känner till växtlivets verksamhet att omvandla ljusets materiella energi till växtrikets olika manifestationer. Ni vet också något om den metod med vilken den vegetativa energin kan omformas till djurrikets aktivitetsfenomen, men ni vet praktiskt taget ingenting om tekniken som används av styrkeledarna och de fysiska övervakarna vilka är utrustade med förmågan att mobilisera, transformera, styra och koncentrera de mångahanda energierna i rymden.

41:2.6 (457.5) Dessa varelser i energirikena befattar sig inte direkt med energin som en beståndsdel hos levande varelser, inte ens med

området för fysiologisk kemi. De tar ibland del i de fysiska förberedelserna för liv, i utarbetandet av de energisystem som kan tjäna som fysiska bärare av de levande energierna hos elementära materiella organismer. På sätt och vis förhåller sig de fysiska övervakarna till de manifestationer av materiell energi vilka föregår livet så som de biträdande sinnesandarna förhåller sig till det materiella sinnets förändliga funktioner.

41:2.7 (457.6) Dessa intelligenta varelser för styrkek kontroll och energistyrning måste justera sin teknik på varje sfär i enlighet med den planetens fysiska sammansättning och arkitektur. De utnyttjar ofelbart de beräkningar och slutledningar som har gjorts av deras respektive staber av fysiker och andra tekniska rådgivare beträffande den lokala inverkan av starkt upphettade solar och andra typer av superladdade stjärnor. Även rymdens enorma kalla och mörka jättar och de kringsvärmande molnen av stjärndamm måste tas med i beräkningarna; alla dessa materiella ting har betydelse i samband med de praktiska problemen vid behandlingen av energin.

41:2.8 (457.7) Övervakningen av de evolutionära bebodda världarnas styrkeenergi är de Ledande Fysiska Övervakarnas plikt, men dessa varelser är inte ansvariga för alla energistörningar på Urantia. Det finns många orsaker till sådana störningar, av vilka en del ligger utanför de fysiska väktarnas område och kontroll. Urantia befinner sig på linjerna för ofantliga energier, en liten planet i strömkretsen för mycket stora massor, och de lokala övervakarna använder ibland enorma antal av sin klass för att försöka balansera dessa energilinjer. De lyckas ganska bra i fråga om de fysiska strömkretsarna i Satania,

men de har besvär med att isolera mot Norlatiadeks kraftfulla strömmar.

3. Våra stjärnkompanjoner

41:3.1 (458.1) Det finns över två tusen klart lysande solar som avger ljus och energi i Satania, och er egen sol är en genomsnittlig glödande himlakropp. Av de trettio solarna närmast er sol har endast tre ett starkare sken. Universumets Styrkeledare inleder de specialiserade energiströmmar som går mellan de enskilda stjärnorna och deras respektive system. Dessa solsmältugnar tillsammans med rymdens mörka jättar tjänar styrkecentren och de fysiska övervakarna som mellanstationer för den effektiva koncentrationen och styrningen av de materiella skapelsernas energiströmmar.

41:3.2 (458.2) Solarna i Nebadon är inte olika de i andra universer. Den materiella sammansättningen av alla solar, mörka öar, planeter, satelliter och även meteoror är helt likartad. Dessa solar har en diameter om i medeltal cirka en miljon sexhundra tusen kilometer; er sols diameter är något mindre. Den största stjärnan i universumet, stjärnmolnet Antares, har en diameter som är fyrahundra femtio gånger er sols diameter och en volym som är sextiomiljoner gånger dess volym. Men det finns gott om utrymme att härbärgera alla dessa enorma solar. De har förhållandevis precis lika mycket rörelseutrymme i rymden som ett dussin apelsiner skulle ha om de cirkulerade runt i det inre av Urantia, om planeten vore en ihålig glob.

41:3.3 (458.3) När solar som är alltför stora slungas ut från en nebulosas moderhjul bryts de snart sönder eller bildar dubbelstjärnor. Alla solar är ursprungligen sant gasformiga, fast de senare tillfälligt kan existera i ett semiflytande stadium. När er sol uppnådde detta kvasiflytande stadium som följd av supergastrycket var den inte tillräckligt stor för att delas itu längs ekvatorn, vilket är en typ av uppkomst för dubbelstjärnor.

41:3.4 (458.4) När de till storleken är mindre än en tionde del av er sol, sammandras, kondenseras och kallnar dessa eldklot snabbt. När de är över trettio gånger er sols storlek — rättare sagt trettio gånger bruttomängden av verkligt material — splittras de lätt i två skilda himlakroppar som antingen blir centra för nya system eller annars förblir i varandras gravitationsgrepp och roterar kring ett gemensamt centrum som en typ av dubbelstjärna.

41:3.5 (458.5) Den senaste större kosmiska eruptionen i Orvonton var den ovanliga explosionen av en dubbelstjärna; ljuset från denna explosion nådde Urantia år 1572 e.Kr. Denna eldstorm var så intensiv att explosionen tydligt kunde ses mitt på ljusa dagen.

41:3.6 (458.6) Alla stjärnor är inte fasta, men många av de äldre är det. En del av de rödaktiga, svagt glimrande stjärnorna har i centrum av sin enorma massa nått en täthet som kunde beskrivas med att säga att en kubikcentimeter av en sådan stjärna skulle på Urantia väga 166 kilo. Det enorma trycket tillsammans med förlusten av värme och cirkulerande energi har resulterat i att de materiella grundenheternas banor har kommit allt närmare varandra tills de slutligen närmar sig stadiet av elektronisk kondensering. Denna process av svalning och

sammandragning kan fortgå till den begränsande och kritiska explosionspunkten för ultimatonisk kondensering.

41:3.7 (459.1) De flesta jättesolar är relativt unga; de flesta dvärgstjärnor är gamla, men inte alla. Kollisionsdvärgarna kan vara mycket unga och glöda med ett intensivt vitt ljus utan att någonsin ha varit med om det första röda stadiet av ungdomligt lysande. Både mycket unga och mycket gamla solar lyser vanligen med ett rödaktigt sken. Den gula färgskiftningen anger måttlig ungdom eller annalkande ålderdom, men det lysande vita ljuset betyder ett kraftfullt vuxenliv som har pågått länge.

41:3.8 (459.2) Även om alla solar i unga år inte genomgår ett pulserande stadium, åtminstone inte så att det syns, kan ni om ni ser ut i rymden iaktta många av dessa yngre stjärnor vilkas jättelika andetag fordrar från två till sju dagar för hela cykeln. Er egen sol bär ännu ett avtagande arv från de mäktiga ansvällningarna under sina yngre dagar, men perioden har töjt ut från de tidigare tre och en halv dag långa pulseringarna till nuvarande elva och ett halvt års cykel för solfläckar.

41:3.9 (459.3) Stjärnornas variabler har talrika orsaker till sin uppkomst. I vissa dubbelstjärnor leder ebben och floden, som orsakas av att de inbördes avstånden snabbt förändras då de två himlakropparna kretsar runt i sina banor, också till periodiska fluktuationer i ljuset. Dessa variationer i gravitationen förorsakar regelbundna och återkommande uppflammanden, just så som infångandet av meteoror, som leder till tillskott av energi-material på ytan, resulterar i en förhållandevis plötslig ljusblxt som snabbt minskar till den normala ljusstyrkan för den solen. Ibland fångar en

sol en ström av meteorer på en linje av försvagat gravitationsmotstånd, och stundom orsakar kollisioner uppflammanden i stjärnorna, men majoriteten av dessa fenomen beror helt på inre fluktuationer i stjärnorna.

41:3.10 (459.4) Bland en grupp av variabla stjärnor är ljusets fluktuationsperiod direkt beroende på ljusstyrkan, och kännedomen om detta faktum gör det möjligt för astronomer att vid det fortsatta utforskandet av avlägsna stjärnhopar utnyttja sådana solar som fyrbåkar eller exakta mätpunkter i universum. Med detta förfarande är det möjligt att mycket noggrant mäta stjärnavstånd upp till över en miljon ljusår. Bättre metoder för rymdmätning och förbättrad teleskop teknik kommer en gång att närmare avslöja de tio stora indelningarna av superuniversumet Orvonton; ni kommer åtminstone att identifiera åtta av dessa ofantliga sektorer som jättelika och ganska symmetriska anhopningar av stjärnor.

4. Solarnas täthet

41:4.1 (459.5) Er sols massa är något större än vad era fysiker har beräknat; de har beräknat den till omkring ett tusenåttahundra kvadriljoner ($1,8 \times 10^{27}$) ton. Den befinner sig i sitt nuvarande tillstånd ungefär halvvägs mellan de tätaste och de glesaste stjärnorna, och dess täthet är ungefär en och en halv gång vattnets. Er sol är emellertid varken flytande eller fast — den är gasformig — och detta är sant trots svårigheten att förklara hur gasformig materia kan uppnå denna och rentav mycket större täthet.

41:4.2 (459.6) De gasformiga, flytande och fasta tillstånden gäller förhållandet mellan atomer eller molekyler, men täthet är ett förhållande mellan rymd och massa. Tätheten varierar i direkt förhållande till kvantiteten av massa inom en given rymd och i omvänt förhållande till mängden rymd inom en given massa, den rymd som finns mellan materians centrala kärnor och de partiklar som virvlar runt dessa centra såväl som rymden inom dessa materiapartiklar.

41:4.3 (459.7) Svalnande stjärnor kan vara fysiskt gasformiga och samtidigt otroligt täta. Ni känner inte till solarnas *supergaser*, men dessa och andra ovanliga former av materia förklarar hur även icke-fasta solar kan uppnå en täthet som motsvarar järnets — ungefär Urantias täthet — och dock befinna sig i ett starkt upphettat gasformigt tillstånd och fortsätta att fungera som solar. Atomerna i dessa supergaser är ovanligt små; de innehåller få elektroner. Dessa solar har också till stor del förlorat sina fria ultimatoniska energireserver.

41:4.4 (460.1) En av solarna i ert grannskap som började sitt liv med ungefär samma massa som er sol har nu krympt nästan till Urantias storlek och blivit fyrtio tusen gånger så tät som er sol. Denna heta och kalla, gasformiga och fasta sols vikt är omkring 55 kilo per kubikcentimeter. Och fortfarande lyser denna sol med ett svagt rödaktigt sken, det senila glimret hos en döende ljusets monark.

41:4.5 (460.2) De flesta solar är emellertid inte så täta. En av era ganska nära belägna grannar har en täthet som är exakt densamma som er atmosfärs vid havsytan. Om ni befann er i det inre av denna sol skulle ni inte kunna observera någonting. Och om temperaturen

tillät det kunde ni tränga igenom majoriteten av de solar som blinkar på natthimlen utan att observera dess mera materia än ni förnimmer i luften i ert vardagsrum på jorden.

41:4.6 (460.3) Den massiva solen Veluntia, en av de största i Orvonton, har en täthet om endast en tusendedel av Urantias atmosfär. Om den hade en sammansättning lik er atmosfärs och inte vore superupphettad skulle den utgöra ett sådant vakuum att människorna snabbt skulle kvävas om de befann sig i eller på den.

41:4.7 (460.4) En annan av Orvontons jättar har nu en yttemperatur på omkring 1.600 grader. Dess diameter är över fyra hundra åttio miljoner kilometer — tillräckligt med utrymme för att rymma er sol och jordens nuvarande omloppsbanan. Och trots all denna enorma storlek, över fyrtio miljoner gånger er sols, är dess massa endast omkring trettio gånger större. Dessa enorma solar har en utskjutande periferi som sträcker sig nästan från en sol till en annan.

5. Solstrålningen

41:5.1 (460.5) Det faktum att solarna i rymden inte är särskilt täta bevisas av de jämna strömmarna av flyende ljusenergier. En alltför stor täthet skulle med sin ogenomtränglighet hålla ljuset kvar tills trycket från ljusenergin nådde explosionspunkten. Det finns ett ofantligt ljus- eller gastryck inne i en sol vilket får den att skjuta ut en sådan ström av energi att den tränger igenom rymden miljoner och åter miljoner kilometer för att föra energi, ljus och värme till de avlägsna planeterna. Ett nästan sex meter tjockt ytskikt av Urantias

täthet skulle effektivt förhindra alla röntgen- och ljusenergiers utströmmande från en sol tills det stigande inre trycket av ackumulerande energier från atomernas delning skulle övervinna gravitationen i en enorm utåtriktad explosion.

41:5.2 (460.6) Då ljuset förekommer tillsammans med framdrivande gaser är det ytterst explosivt om det vid höga temperaturer blir instängt av ogenomskinliga väggar som håller det kvar. Ljuset är reellt. Så som ni värderar energi och styrka i er värld skulle solljuset vara billigt även om det kostade två miljoner dollar per kilo.

41:5.3 (460.7) Det inre av er sol är en väldig generator för röntgenstrålar. Solarna upprätthålls inifrån av det ständiga bombardemanget från dessa mäktiga utflöden.

41:5.4 (460.8) Det fordrar över en halv miljon år för en elektron som stimulerats av en röntgenstråle att arbeta sig upp från själva centrum av en genomsnittlig sol till dess yta, varifrån den börjar sitt rymdäventyr, kanske för att värma en bebodd planet, att fångas upp av en meteor, att ta del i en atoms födelse, att attraheras av en starkt laddad mörk ö i rymden eller att se sin rymdfärd avslutas med att till sist störta ned till ytan på en sol lik den därifrån den kom.

41:5.5 (461.1) Röntgenstrålarna i en sols inre laddar de starkt upphettade och agiterade elektronerna med tillräcklig energi för att föra dem ut genom rymden, förbi mängden av hindrande inflytelser i form av materia som kommer emellan och trots avledande gravitationsverkningar, till de avlägsna sfärerna i systemen långt borta. Den stora mängd hastighetsenergi som behövs för att komma loss från gravitationsgreppet i en sol är tillräcklig för att säkra solstrålens fortgående färd med oförminskad hastighet tills den möter

ansenliga materiamassor; därefter omvandlas den snabbt till värme samtidigt som andra energier frigörs.

41:5.6 (461.2) Energin, vare sig som ljus eller i andra former, rör sig på sin färd genom rymden rakt framåt. Den materiella existensens verkliga partiklar färdas genom rymden som en gevärssalva. De färdas i en rak och obruten linje eller följd, med undantag av inverkan från högre krafter och förutom att de alltid åtlyder den lineära gravitationens dragning som finns inbyggd i materiell massa och den cirkulära gravitationsnärvaron från Paradisön.

41:5.7 (461.3) Solenergin kan förefalla att gå fram i vågor, men det beror på inverkan av samexisterande och olikartade inflytelser. En given form av organiserad energi framskrider inte i vågor utan rätlinjigt. Närvaron av en andra eller tredje form av kraft-energi kan göra att den ström som observeras *förefaller* att framskrida i vågformation, just så som under ett förblindande störtregn åtföljt av en stark vind, vattnet ibland förefaller att falla ned i sjok eller komma ned i vågor. Regndropparna kommer ner i rät linje i obruten följd, men vindens inverkan är sådan att den ger ett synintryck av sjok av vatten och vågor av regndroppar.

41:5.8 (461.4) Verkan av vissa sekundära och andra oupptäckta energier som finns i ert lokaluniversums rymdregioner är sådan att flödet av solljus ser ut att uppvisa vissa vågfenomen och dessutom vara upphugget i oändligt små delar av bestämd längd och vikt. Och från praktisk synpunkt är det just vad som sker. Ni kan knappast hoppas på att komma fram till en bättre förståelse av ljusets beteende före den tid då ni får en klarare uppfattning om den ömsesidiga

inverkan av och det inbördes förhållandet mellan de olika rymdkrafter och solenergier som existerar i Neadons rymdregioner. Er nuvarande förvirring beror också på ert ofullständiga grepp om detta problem som involverar de ömsesidigt associerade aktiviteterna i totaluniversums personliga och icke-personliga övervakning — Samverkarens och det Okvalificerade Absolutets närvaro, åtgärder och koordinering.

6. Kalcium — vandraren i rymden

41:6.1 (461.5) Vid tolkandet av spektralfenomen bör man minnas att rymden inte är tom; att ljuset på sin väg genom rymden ibland modifieras något av de olika formerna av energi och materia som cirkulerar överallt i den organiserade rymden. En del av de linjer som anger okänd materia och som uppträder i er sols spektrum kommer sig av modifikationer i välkända grundämnen som flyter omkring i sönderfallen form överallt i rymden, det är de sönderfallna atomerna från de våldsamma sammanstötningarna i kampen mellan solens grundämnen. Rymden är full av dessa utstötta vandrare, i synnerhet natrium och kalcium.

41:6.2 (461.6) Kalcium är i själva verket det vanligaste grundämnet bland den materia som finns utspridd i rymden överallt i Orvonton. Hela vårt superuniversum är bestrött med finfördelad sten. Sten är bokstavligen det grundläggande byggnadsmaterialet för planeterna och sfärerna i rymden. Det kosmiska molnet, det stora rymdtäcket, består till största delen av modifierade kalciumatomer. Stenatomen är

ett av de vanligast förekommande och uthålligaste grundämnena. Inte endast uthärdar den soljonisering — delning — utan framhärdar i en associativ identitet även efter att ha blivit attackerad av de nedbrytande röntgenstrålarna och splittrad av de höga soltemperaturerna. Kalcium har en individualitet och en livslängd som är förmer än alla de mera vanliga formerna av materia.

41:6.3 (462.1) Såsom era fysiker har misstänkt rider dessa stympade kvarlevor av solkalcium bokstavligen på ljusstrålarna under färder av varierande längd, och sålunda underlättas väldigt deras vittomfattande spridning över hela rymden. Natriumatomen kan också, om den har undergått vissa modifikation, färdas med ljus och energi. Bedriften hos kalcium är desto märkligare eftersom massan hos detta grundämne är nästan dubbel mot massan hos natrium. Den lokala spridningen av kalcium i rymden beror på att ämnet i modifierad form frigör sig från solfotosfären genom att bokstavligen rida på de utgående solstrålarna. Trots sin relativt stora massa — det innehåller ju tjugo roterande elektroner — är kalcium bland alla solars grundämnen mest framgångsrikt i att frigöra sig från solarnas inre till områdena i rymden. Detta förklarar varför det på solen finns ett lager av kalcium, ett gasformigt ytskikt av sten, nio tusen sex hundra kilometer tjockt; och detta trots att det undertill finns nitton lättare och talrika tyngre grundämnen.

41:6.4 (462.2) Kalcium är ett aktivt och mångsidigt grundämne vid soltemperaturer. Stenatomen har två snabba och löst bundna elektroner i de två yttre elektronbanorna som ligger mycket nära varandra. Tidigt under atomernas kamp förlorar den sin yttre elektron; därefter påbörjar den en mästerlig uppvisning med att jonglera den

nittonde elektronen fram och tillbaka mellan kretsarna för det nittonde och tjugonde elektronomloppet. Genom att kasta denna nittonde elektron fram och tillbaka mellan dess egen bana och den förlorade följeslagarens bana över tjugofemtusen gånger per sekund kan en stympad stenatom delvis övervinna gravitationen och sålunda med framgång rida iväg på de uppdykande ljus- och energiströmmarna, solstrålarna, till frihet och äventyr. Denna kalciumatom rör sig utåt med alternerande ryck som för framåt då den turvis fattar och släpper greppet om solstrålen omkring tjugofemtusen gånger varje sekund. Och detta är varför sten är den huvudsakliga beståndsdel i rymdens världar. Kalcium är den skickligaste rymmare från solfängelserna.

41:6.5 (462.3) Denna akrobatiska kalciumelektrons rörlighet framgår av faktumet att när den av temperatur- och röntgenkrafterna i solen kastas till den högre banans krets förblir den i den banan endast omkring en miljondedels sekund; men innan den elektriska gravitationsstyrkan i atomens kärna drar den tillbaka till dess gamla bana hinner den fullfölja en miljon varv kring atomens center.

41:6.6 (462.4) Er sol har blivit av med en enorm kvantitet av sitt kalcium, då den förlorade ofantliga mängder under tiderna för dess konvulsiva utbrott i samband med uppkomsten av ert solsystem. En stor del av solens kalcium är nu i solens yttre skorpa.

41:6.7 (462.5) Man bör komma ihåg att spektralanalyser endast anger sammansättningen av solens ytskikt. Till exempel: Solens spektrum uppvisar många linjer för järn, men järn är inte det huvudsakliga grundämnet i solen. Detta fenomen beror nästan helt på

den nuvarande temperaturen vid solens yta, något under 3.300 grader. Denna temperatur är mycket gynnsam för att registrera järnets spektrum.

7. Solenergiens ursprung

41:7.1 (463.1) Temperaturen i det inre av många solar, även i er egen, är mycket högre än vad man allmänt tror. I det inre av en sol finns det praktiskt taget inga hela atomer; de är alla mer eller mindre splittrade av det intensiva bombardemanget från röntgenstrålar vilket är naturligt vid dessa höga temperaturer. Oberoende av vilka materiella element som kan finnas i de yttre lagren av en sol har grundämnena i solens inre blivit mycket likartade av den upplösande verkan från de sönderbrytande röntgenstrålarna. Röntgenstrålen är den stora nivelleraren i atomernas tillvaro.

41:7.2 (463.2) Temperaturen vid ytan av er sol är nästan 3.300 grader, men den stiger snabbt vid inträngande i det inre av solen tills den i mittregionerna når den otroliga höjden av omkring 19.400.000 grader. (Alla dessa temperaturer anges enligt er Celsius-skala.)

41:7.3 (463.3) Alla dessa fenomen antyder en enorm energiförbrukning, och solenergiens ursprung angivna i den ordning de har betydelse är:

41:7.4 (463.4) 1. Atomernas, och till sist elektronernas, förintelse.

41:7.5 (463.5) 2. Omvandling av grundämnen till andra, inklusive den därvid befriade gruppen av radioaktiva energier.

41:7.6 (463.6) 3. Ansamlingen och överföringen av vissa universella rymdenergier.

41:7.7 (463.7) 4. Rymdmateria och meteoror som oupphörligt dyker in i de blossande solarna.

41:7.8 (463.8) 5. Solarnas sammandragning; avkylningen och den åtföljande sammandragningen av en sol ger ibland mera energi och värme än vad rymdmaterian bidrar med.

41:7.9 (463.9) 6. Gravitationens inverkan vid höga temperaturer omvandlar vissa former av strömkretsstyrka till utstrålade energier.

41:7.10 (463.10) 7. Återfångat ljus och annan materia som dras tillbaka till solen efter att ha lämnat den, samt andra energier med ursprung utanför solen.

41:7.11 (463.11) Det finns ett reglerande täcke av heta gaser (ibland med en temperatur om miljoner grader) som omsluter solarna och som verkar för att stabilisera värmeförlusten och i övrigt förhindra riskfyllda fluktuationer vid avgivningen av värme. Under en sols aktiva liv förblir den inre temperaturen på 19.400.000 grader ungefär densamma trots att den yttre temperaturen allt mera sjunker.

41:7.12 (463.12) Ni kan försöka visualisera 19.400.000 graders hetta i förening med vissa gravitationstryck som elektronernas kokpunkt. Under sådant tryck och vid sådana temperaturer sönderfaller alla atomer och bryts upp i sina elektron- och andra förstadiekomponenter; även elektronerna och andra föreningar av ultimatoner kan brytas upp, men solarna har inte förmågan att bryta ned ultimatoner.

41:7.13 (463.13) Dessa soltemperaturer är ägnade att sätta en enorm fart på ultimatonerna och elektronerna, bland de senare åtminstone på dem som fortsättningsvis bibehåller sin existens under dessa förhållanden. Ni inser vad den höga temperaturen betyder för accelerationen av ultimatonernas och elektronernas aktivitet när ni stannar upp och betänker att en droppe vanligt vatten innehåller över ett tusen triljoner (1021) atomer. Det är en energimängd om mer än ett hundra hästkrafter utnyttjad fortgående i två års tid. Den totala värme som solsystemets sol nu ger ifrån sig varje sekund är tillräcklig för att koka allt vatten i alla oceaner på Urantia inom bara en sekund.

41:7.14 (464.1) Endast de solar som fungerar i de direkta kanalerna för huvudströmmarna av universumenergi kan lysa för evigt. Sådana solsmältugnar blossar på obegränsat, emedan de kan ersätta sina materialförluster med intag av rymdkraft och motsvarande cirkulerande energi. Men stjärnor som ligger långt borta från dessa huvudkanaler för uppladdning har att finna sig i att energin tar slut — att de så småningom avkyls och till slut brinner ut.

41:7.15 (464.2) Sådana döda eller döende solar kan bli föryngrade av kollisionsinverkan eller kan laddas upp på nytt av vissa icke-lysande energiöar i rymden, eller de kan med sin gravitation röva åt sig närliggande mindre solar eller system. Majoriteten av döda solar erfar återupplivning med dessa eller andra evolutionära förfaranden. De som inte till slut sålunda laddas upp på nytt är bestämda att undergå sönderslitning vid explosion av massan när förtätningen som följd av gravitationen når energitryckets kritiska nivå för ultimatonförtätning. Dessa solar som försvinner blir sålunda energi i dess mest uttunnade

form, energi som är utomordentligt lämpad för uppladdning av andra mera gynnsamt belägna solar.

8. Solenergin reaktioner

41:8.1 (464.3) I de solar som är inkopplade till kanalerna för rymdenergi frigörs solenergin av olika sammansatta kedjor av kärnreaktioner, av vilka den vanligaste är väte-kol-heliumreaktionen. I denna metamorfos verkar kolet som en energikatalysator emedan det faktiskt inte förändras på något sätt av denna process som omvandlar väte till helium. Under vissa förhållanden av hög temperatur tränger vätet in i kolkärnorna. Eftersom kolet inte kan hålla kvar mer än fyra sådana protoner börjar det sedan detta mättnadsstadium har uppnåtts, sända ut protoner lika snabbt som nya kommer in. Vid denna reaktion kommer de ingående vätepartiklarna ut som en heliumatom.

41:8.2 (464.4) Då innehållet av väte minskar ökar en sols ljusstyrka. I de solar vilkas öde det är att brinna ut uppnås höjden av ljusstyrka vid den punkt då vätet är slut. Efter denna punkt upprätthålls lyskraften av den sammandragningsprocess som blir följden och som förorsakas av gravitationen. Till slut blir en sådan stjärna en så kallad vit dvärg, en högst förtätad sfär.

41:8.3 (464.5) I stora solar — små cirkelformade nebulosor — när vätet tar slut och den av gravitationen orsakade sammandragningen sätter in, om en sådan himlakropp inte är tillräckligt ogenomtränglig för att hålla uppe trycket i sitt inre som stöd för de yttre gasregionerna

så inträffar en plötslig kollaps. De gravitationselektriska förändringarna ger upphov till väldiga mängder av små partiklar utan elektrisk potential, och sådana partiklar flyr lätt iväg från solens inre och åstadkommer sålunda en jättelik sols hopfallande inom några dagar. Det var en sådan emigration av dessa ”förrymda partiklar” som förorsakade kollapsen av jättenovan i nebulosan Andromeda för omkring femtio år sedan. Denna väldiga stjärnkropp föll ihop inom fyrtio minuter enligt tiden på Urantia.

41:8.4 (464.6) Som regel fortsätter den väldiga eruptionen av materia att existera omkring den återstående kallnande solen som omfattande moln av nebulosagaser. Och allt detta förklarar ursprunget till många typer av oregelbundna nebulosor, sådana som Kräftans nebulosa, som uppkom för ungefär nio hundra år sedan och som fortfarande uppvisar sin modersfär som är en ensam stjärna nära centrum av denna oregelbundna nebulosamassa.

9. Solarnas stabilitet

41:9.1 (465.1) De större solarna upprätthåller en sådan gravitationskontroll över sina elektroner att ljuset kan fly iväg endast med hjälp av de kraftfulla röntgenstrålarna. Dessa hjälpande strålar tränger igenom hela rymden och är involverade i upprätthållandet av energins grundläggande ultimatonföreningar. De stora energiförlusterna under en sols första tider, sedan den uppnått sin högsta temperatur — över 19.400.000 grader — beror inte så mycket på ljusets utströmmande som på läckage av ultimatoner. Dessa

ultimatonenergier flyr ut i rymden som en veritabel energistorm under solarnas ungdomstid för att ägna sig åt äventyret med elektronisk association och energimaterialisation.

41:9.2 (465.2) Atomer och elektroner underlyder gravitationen. Ultimatonerna är *inte* underställda lokal gravitation, den materiella attraktionens växelverkan, men de åtlöder helt den absoluta eller Paradis-gravitationen, inriktningen och svängningen hos universernas universums universella och eviga cirkel. Ultimatonenergin lyder inte den lineära eller direkta gravitationsattraktionen från närbelägna eller avlägsna materiella massor, men alltid följer den troget kretsen för den vittutspridda skapelsens stora ellips.

41:9.3 (465.3) Ert eget solcentrum utstrålar nästan hundra miljarder ton verklig materia årligen, medan jättesolarna förlorar materia i en enorm takt under sin tidigare tillväxt, den första miljarden år. En sols liv blir stabilt sedan den har uppnått den maximala temperaturen i sitt inre och när energierna i atomernas beståndsdelar börjar frigöras. Och det är just vid denna kritiska punkt som de större solarna har lätt för att börja pulsera konvulsiviskt.

41:9.4 (465.4) Solarnas stabilitet är helt beroende av jämvikten i kampen mellan gravitation och värme — gigantiska tryckförhållanden uppbalanserade av otänkbara temperaturer. Gaselasticiteten i solarnas inre håller uppe de ovanliggande lagren av olika material, och när gravitationen och värmen är i jämvikt uppvägs vikten av de yttre materialen exakt av temperaturtrycket från de underliggande gaserna i det inre. I många av de yngre stjärnorna åstadkommer den fortgående förtätningen, som orsakas av

gravitationen, ständigt stigande inre temperaturer, och då hettan i det inre stiger blir det inre röntgenstråletrycket i supergasvindarna så stort att en sol i samband med den centrifugala rörelsen börjar kasta sina yttre lager ut i rymden och korregerar på så sätt obalansen mellan gravitation och värme.

41:9.5 (465.5) Er egen sol har för länge sedan uppnått relativ jämvikt mellan sina perioder av utvidgning och sammandragning, dessa störningar som åstadkommer jättelika pulseringar i många av de yngre stjärnorna. Er sol håller nu på att lämna bakom sig sin sjätte årmiljard. För närvarande fungerar den i sin mest ekonomiska period. Den kommer att fortsätta att lysa med sin nuvarande effektivitet under mer än tjugofem miljarder år. Den kommer troligen att uppleva en nedgångsperiod av partiell effektivitet lika lång som perioderna för dess ungdom och dess stabiliserade funktion tillsammans.

10. De bebodda världarnas ursprung

41:10.1 (465.6) Många av de variabla stjärnorna som befinner sig i eller nära stadiet av maximal pulsering är inne i den process som ger upphov till underställda system, av vilka många till slut kommer att vara som er sol och planeterna som kretsar kring den. Er sol befann sig just i ett sådant stadium av mäktig pulsering när ett massivt system, Angona, svängde nära intill och solens ytskikt började utbryta i verkliga strömmar — sammanhängande sjök — av materia. Detta fortsatte med ständigt stegrad våldsamhet tills dessa kroppar befann sig närmast varandra, då gränserna för solens sammanhållning nåddes

och ett väldigt berg av materia, förstadiet till solsystemet, slungades ut. Under liknande omständigheter drar den attraherande himlakroppen vid sitt närmaste läge ibland med sig hela planeter eller rentav en fjärde- eller tredjedel av en sol. Dessa större utbrott bildar vissa säregna molntäckta typer av världar, sfärer i mycket som Jupiter och Saturnus.

41:10.2 (466.1) Majoriteten av solsystem hade emellertid en helt annorlunda uppkomst än ert solsystem, och detta gäller även för dem som åstadkoms genom gravitationstidvattentekniken. Men oberoende av vilken teknik för världsbyggande som råder åstadkommer gravitationen alltid en skapelse med ett solsystem; dvs. en sol eller mörk ö i centrum omgiven av planeter, satelliter, undersatelliter och meteoror.

41:10.3 (466.2) De enskilda världarnas fysiska aspekter bestäms till stor del av det sätt på vilket de har uppkommit, deras astronomiska läge och fysiska omgivning. Ålder, storlek, rotationshastighet och hastighet i rymden är också avgörande faktorer. Både de världar som har uppkommit genom gas-kontraktion och fast materia-anhopning kännetecknas av berg och, under de tidigare skedena av sitt liv om inte för små, av vatten och luft. De världar som har fått sin början genom smält-splittring eller genom kollision saknar ibland omfattande bergskedjor.

41:10.4 (466.3) Under de tidigare tiderna i alla dessa nya världar är jordbävningar ofta förekommande, och omfattande fysiska störningar är kännetecknande för dem alla; detta gäller i synnerhet för gas-kontraktionssfärerna, de världar som har fötts av de väldiga nebulosaringar som har blivit kvar efter förtätningen och

sammandragningen av vissa enskilda solar i ett tidigt skede. Planeter med ett dubbelt ursprung, som Urantia, går igenom ett mindre våldsamt och stormigt ungdomsskede. Trots det upplevde er värld ett tidigt skede av mäktiga omvälvningar, kännetecknade av vulkaner, jordbävningar, översvämningar och förfärliga stormar.

41:10.5 (466.4) Urantia är jämförelsevis isolerat i utkanter av Satania, ert solsystem är, med ett undantag, mest avlägset från Jerusem, medan Satania självt är det näst yttersta systemet i Norlatiadek och denna konstellation nu färdas längs ytterkanten av Nebadon. Ni var sannerligen bland de minsta i hela skapelsen tills Mikael's utgivning upphöjde er planet till en ställning av ära och stort universumintresse. Ibland är den sista först, samtidigt som den minsta sannerligen blir störst.

41:10.6 (466.5) [Framfört av en Ärkeängel i samverkan med Ledaren för Styrkecentren i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 41](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 43](#) >>

Kapitel 42

Energi — sinne och materia

42:0.1 (467.1) GRUNDEN till universum är materiell i den bemärkelse att energi är basen för all existens, och ren energi står under den Universelle Faderns kontroll. Kraft, energi, är det enaste ting som står som ett evigt monument utvisande och bevisande det Universella Absolutets existens och närvaro. Denna väldiga ström av energi som utgår från Paradisnärvarorna har aldrig brutits, aldrig uteblivit; det har aldrig förekommit något avbrott i det infinita upprätthållandet.

42:0.2 (467.2) Behandlingen av universumenergin sker alltid i enlighet med den Universelle Faderns personliga vilja och allvisa mandat. Denna personliga kontroll av manifesterad styrka och cirkulerande energi modifieras av den Evige Sonens jämbördiga

handlingar och beslut, såväl som av Sonens och Faderns gemensamma ändamål som verkställs av Samverkaren. Dessa gudomliga varelser handlar personligen och som individer; de fungerar också i ett nästan obegränsat antal underordnades person och styrka, som var och en på olika sätt uttrycker det eviga och gudomliga syftet i universernas universum. Men dessa funktionella och övergående modifikationer eller omvandlingar av gudomlig styrka förringar på intet sätt sanningen av utsagon att all kraft-energi i sista hand kontrolleras av en personlig Gud bosatt i alltings centrum.

1. Paradisets krafter och energier

42:1.1 (467.3) Universums grund är materiell, men livets essens är ande. Andarnas Fader är också universums anfader; den evige Fadern till den Ursprunglige Sonen är också evighetsursprunget till det ursprungliga mönstret, Paradisön.

42:1.2 (467.4) Materia — energi — ty de är endast olika manifestationer av samma kosmiska verklighet, är som universumfenomen en naturlig del av den Universelle Fadern. ”I honom innehålls allting.” Materien kan förefalla att manifestera inneboende energi och att uppvisa i sig själv inneslutna styrkor, men de gravitationslinjer som är involverade i de energier som det är frågan om vid alla dessa fysiska fenomen härstammar från och är beroende av Paradiset. Ultimatonen, den första mätbara formen av energi, har Paradiset som sin kärna.

42:1.3 (467.5) Det finns inbyggt i materien och närvarande i den universella rymden en form av energi som inte är känd på Urantia. När denna upptäckt slutligen görs, kommer fysikerna att tycka att de har löst, åtminstone nästan, materiens mysterium. Och visst har de då kommit ett steg närmare Skaparen; och visst har de då lärt sig behärska ytterligare en fas av den gudomliga tekniken; men i ingen mening har de funnit Gud, ej heller fastställt materiens existens eller naturlagarnas verkan åtskilda från Paradisets kosmiska teknik och den Universelle Faderns motiverande syfte.

42:1.4 (468.1) Även efter ännu större framsteg och ytterligare upptäckter, efter det att Urantia har avancerat oerhört mycket jämfört med den nuvarande kunskapen, fastän ni skulle få kontroll över energirotationerna hos materiens elektriska enheter tillräckligt för att modifiera deras fysiska manifestationer — även efter alla sådana möjliga framsteg kommer vetenskapsmännen för evigt att vara maktlösa att skapa en enda atom av materia eller ge upphov till en enda energiblixt eller att någonsin lägga till i materien det som vi kallar liv.

42:1.5 (468.2) Skapandet av energi och utgivningen av liv är den Universelle Faderns och hans biträdande Skaparpersonligheters privilegier. Floden av energi och liv är ett ständigt utflöde från Gudomarna, den universella och förenade strömmen av paradiskraft som går ut till hela rymden. Denna gudomliga energi genomsyrar hela skapelsen. Kraftorganisatörerna inleder de förändringar och genomför de modifikationer i rymdkraft vilka resulterar i energi; styrkeledarna omformar energi till materia; sålunda föds de materiella världarna. Livsbärarna inleder de processer i den döda materian vilka vi kallar

liv, materiellt liv. Morontiastråkans Övervakare fungerar likaledes överallt i övergångsvärldarna mellan de materiella och de andliga världarna. De högre Andenskaparna påbörjar liknande processer i gudomliga former av energi, och därvid uppkommer de högre andeformerna av intelligent liv.

42:1.6 (468.3) Energin utgår från Paradiset, formad enligt den gudomliga ordningen. Energin — den rena energin — tar del av den gudomliga organisationens natur; den är formad i likhet med de tre Gudarna inneslutna i en, så som de verkar i universernas universums högkvarter. Och all kraft är inkopplad i Paradiset, kommer från Paradisnäravarona och återvänder dit och är väsentligen en manifestation av den oförorsakade Orsaken — den Universelle Fadern; och utan Fadern skulle ingenting finnas till som finns.

42:1.7 (468.4) Kraft som är härledd från självexisterande Gudom är i sig själv alltid existerande. Kraft-energin är oförgänglig, oförstörbar; dessa manifestationer av den Infinite kan undergå obegränsad omvandling, ändlös omformning och evig metamorfos; men i ingen bemärkelse eller grad, inte ens i minsta tänkbara utsträckning, kunde de eller skall de någonsin utplånas. Men fastän energin flödar ur den Infinite manifesterar den sig inte i infinit utsträckning; det finns yttre gränser för det som för närvarande uppfattas som totaluniversum.

42:1.8 (468.5) Energin är evig men inte infinit; den reagerar alltid för den Infinites alltomfattande grepp. För evigt fortsätter kraften och energin sin färd; då de en gång har lämnat Paradiset måste de återvända dit, även om det skulle fordra tidsålder efter annan att fullborda det föreskrivna kretsloppet. Det som har sitt ursprung i

Paradisgudomen kan endast ha Paradiset som destination eller Gudomen som bestämmelse.

42:1.9 (468.6) Och allt detta befäster vår tro på ett kretsformigt, något begränsat men ordnat och vittutspjutt universernas universum. Om detta inte vore sant skulle tecken på att energin håller på att ta slut någonstans förr eller senare visa sig. Alla lagar och organisationer, all förvaltning och bevismaterialet från universums utforskare — allt tyder på existensen av en oändlig Gud men tills vidare ett ändligt universum, en kretsformighet av ändlös existens, närapå gränslös men icke desto mindre ändlig i jämförelse med oändligheten.

2. De universella icke-andliga energisystemen (fysiska energier)

42:2.1 (469.1) Det är verkligen svårt att finna lämpliga ord i engelska språket för att beteckna och beskriva de olika nivåerna av kraft och energi — fysisk, sinnesmässig eller andlig. Dessa berättelser kan inte helt följa era accepterade definitioner av kraft, energi och styrka. Det råder en sådan fattigdom i språket att vi måste använda dessa termer i flera olika betydelser. I detta kapitel till exempel används ordet *energi* för att ange alla faser och former av fenomenell rörelse, verksamhet och potential, medan *kraft* används för de stadier av energi vilka

existerar före gravitationens inverkan och *styrka* för stadierna efter gravitationens inflytande.

42:2.2 (469.2) Jag skall emellertid försöka minska begreppsförvirringen med att föreslå önskvärdheten att ta i bruk följande klassifikation för kosmisk kraft, emergent energi och universumstyrka — fysisk energi:

42:2.3 (469.3) 1. *Rymdpotens*. Detta är den obestridda fria rymdnärvaron av det Okvalificerade Absolutet. Extensionen av detta begrepp betecknar universums kraft-rymdpotential som ingår i det Okvalificerade Absolutets funktionella helhet, medan intensionen av detta begrepp anger den kosmiska verklighetens totalitet — universerna — som evighetsvist uppkom från Paradisön vilken aldrig har haft en början, aldrig har ett slut, aldrig rör sig och aldrig förändras.

42:2.4 (469.4) De fenomen som från början hör ihop med den undre sidan av Paradiset omfattar troligen tre zoner av absolut kraftnärvaro och verksamhet: det Okvalificerade Absolutets stödjepunktzon i mitten, själva Paradisöns zon och den mellanliggande zonen av vissa oidentifierade balanserande och kompenserande representationer eller funktioner. Dessa tre koncentrisk zoner är centrum för den kosmiska verklighetens paradiscykel.

42:2.5 (469.5) Rymdpotens är en förrealitet; den är det Okvalificerade Absolutets domän och reagerar endast för den Universelle Faderns personliga grepp, trots att det ser ut som om den kunde modifieras av närvaron av Första gradens Ledande Kraftorganisatörer.

42:2.6 (469.6) I Uversa benämns rymdpotens ABSOLUTA.

42:2.7 (469.7) 2. *Urkraft*. Denna representerar den första basförändringen i rymdpotensen och kan vara en av det Okvalificerade Absolutets funktioner i undre Paradiset. Vi vet att rymdnärvaron som går ut från undre Paradiset på något sätt modifieras från den som kommer in. Men oberoende av alla sådana möjliga samband är den allmänt erkända omvandlingen av rymdpotens till urkraft den primära differentierande funktionen för Paradisets levande kraftorganisatörers spänningsnärvaro.

42:2.8 (469.8) Passiv och potentiell kraft blir aktiv och urtida som reaktion på det motstånd som rymdnärvaron av Första gradens Eventuerade Ledande Kraftorganisatörer erbjuder. Kraften framträder nu från det Okvalificerade Absolutets exklusiva domän in i områdena för flerfaldig reaktion — reaktion på vissa ursprungliga rörelser igångsatta av Handlingens Gud och därefter på vissa kompenserande rörelser som utgår från det Universella Absolutet. Urkraften ser ut att reagera för transcendentalt orsakande i proportion till absolutheten.

42:2.9 (469.9) Urkraften benämns ibland *ren energi*; i Uversa kallar vi den SEGREGATA.

42:2.10 (470.1) 3. *Emergenta energier*. Den passiva närvaron av första gradens kraftorganisatörer är tillräcklig för att omvandla rymdpotens till urkraft, och det är på detta aktiverade rymdfält som dessa samma kraftorganisatörer inleder sina första och aktiva operationer. Urkraften är bestämd att genomgå två skilda faser av omvandling inom energimanifestationens område innan den framträder som universumstyrka. Dessa två nivåer av den emergenta energin är:

42:2.11 (470.2) a. *Maktenergi*. Detta är den kraftfullt riktningsbetonade, massrörelse underkastade, mäktigt

spänningsladdade och kraftigt reagerande energin — jättelika energisystem som har satts i rörelse av aktiviteterna hos första gradens kraftorganisatörer. Denna primära eller maktenergi reagerar till en början inte definitivt för dragningen från paradigravitationen fastän den troligen reagerar med hänsyn till total massa och rymdriktning för den samlade gruppen av absoluta inflytanden som verkar från undre sidan av Paradiset. När energin kommer fram till den nivå där den först reagerar för Paradisets kretsformiga och absoluta gravitationsgrepp drar sig första gradens kraftorganisatörer tillbaka och låter sina medarbetare av andra graden fortsätta verksamheten.

42:2.12 (470.3) b. *Gravitationsenergi*. Den nu framträdande energin som reagerar för gravitationen är bärare av potentialen till universumstyrka och blir den aktiva anfadern till all universummateria. Denna sekundära eller gravitationsenergi är produkten av den energibearbetning som har blivit resultatet av den trycknärvaro och de spänningstrender som de Biträdande Transcendentala Ledande Kraftorganisatörerna har byggt upp. Som en reaktion på dessa kraftbehandlares arbete övergår rymdenergin snabbt från maktenergins till gravitationsenergins stadium och börjar sålunda direkt reagera för det kretsformiga greppet hos Paradisets (absoluta) gravitation samtidigt som den uppvisar en viss potential till känslighet för den lineära gravitationens dragning som är inneboende i den snart framträdande materiella massan i de elektroniska och postelektroniska stadierna av energi och materia. Då gravitationsreaktionen framträder får de Biträdande Ledande Kraftorganisatörerna dra sig tillbaka från energicyklonerna i rymden

förutsatt att Styrkeledarna i Universum är redo att förordnas till detta verksamhetsfält.

42:2.13 (470.4) Vi är mycket osäkra på de exakta orsakerna till de tidiga stadierna av kraftevolution, men vi känner igen den Ultimates intelligenta verksamhet inom båda nivåerna för den emergenta energins manifestation. Maktenergi och gravitationsenergi sammantagna kallas i Uversa ULTIMATA.

42:2.14 (470.5) 4. *Universumstyrka*. Rymdkraften har förändrats till rymdenergi och därefter till energi som kontrolleras av gravitationen. Sålunda har den fysiska energin mognat till den punkt då den kan ledas in i styrkekanaler och fås att tjäna Universumskaparnas mångahanda ändamål. Detta arbete utförs av de mångsidiga ledarna, centren och övervakarna av fysisk energi i storuniversum — de organiserade och bebodda skapelserna. Dessa Universums Styrkeledare övertar en så gott som fullständig kontroll av tjugoen av de trettio energifaser som bildar det nuvarande energisystemet i de sju superuniverserna. Denna domän av styrka-energi-materia är den Sjufaldiges värld av intelligenta aktiviteter och fungerar under den Supremes överinseende i tid och rymd.

42:2.15 (470.6) I Uversa kallar vi universumstyrkans område GRAVITA.

42:2.16 (470.7) 5. *Havonaenergi*. Beträffande begreppen har denna berättelse rört sig i riktning mot Paradiset, då rymdkraften under sin omvandling har följts nivå efter nivå till energi-styrkans verksamhetsnivå i tidens och rymdens universer. Vidare i riktning mot Paradiset möter man därefter en förut existerande energifas som är karakteristisk för centraluniversumet. Här ser den evolutionära cykeln

ut att vända tillbaka i sina egna spår; energi-styrkan ser nu ut att börja svänga tillbaka mot kraft, men en kraft som till sin natur är mycket olik rymdpotens och urkraft. Energisystemen i Havona är inte tvåfaldiga; de är treeniga. Detta är det existentiella energiområdet för Samverkaren som agerar på Paradistreenighetens vägnar.

42:2.17 (471.1) I Uversa kallas dessa havonaenergier TRIATA.

42:2.18 (471.2) 6. *Transcendental energi*. Detta energisystem verkar på och från Paradisets övre nivå och endast i samband med absonitbefolkningarna. I Uversa kallas det TRANOSTA.

42:2.19 (471.3) 7. *Monota*. Energin är nära släkt med gudomligheten när det är Paradisets energi. Vi är benägna att tro att monota är Paradisets levande icke-andeenergi — en evighetsmotsvarighet till den Ursprunglige Sonens levande andeenergi — och sålunda den Universelle Faderns icke-andliga energisystem.

42:2.20 (471.4) Vi kan inte göra åtskillnad mellan paradisandens och paradismonotans *natur*; de är uppenbarligen likadana. De har olika namn, men man kan knappast berätta särskilt mycket för er om en realitet vars andliga och icke-andliga manifestationer kan särskiljas endast av *namnet*.

42:2.21 (471.5) Vi vet att finita varelser kan uppnå erfarenheten att dyrka den Universelle Fadern genom Gud den Sjufaldiges och Tankeriktarens verksamhet, men vi betvivlar att någon subabsolut personlighet, inte ens styrkeledarna, kan förstå det Första Stora Ursprungets och Centrets energiinfinitet. En sak är säker: om styrkeledarna är förtrogna med tekniken för rymdkraftens metamorfos

avslöjar de inte hemligheten för resten av oss. Det är min åsikt att de inte till fullo förstår kraftorganisatörernas funktion.

42:2.22 (471.6) Dessa styrkeledare är själva energikatalysatorer; dvs. de får med sin närvaro energin att segmentera, organisera eller samla sig i enhetsformation. Och allt detta antyder att det måste finnas någonting inneboende i energin som får den att fungera på detta sätt i närvaron av dessa styrkeväsen. Melkisedekarna i Nebadon har för länge sedan betecknat fenomenet med omvandling av kosmisk kraft till universumstyrka som en av de sju ”gudomlighetens infiniteter”. Och längre än så kommer ni inte att avancera på denna punkt under er uppstigning i lokaluniversumet.

42:2.23 (471.7) Trots vår oförmåga att till fullo förstå den kosmiska kraftens ursprung, natur och omvandlingar är vi helt förtrogna med alla faser av den emergenta energins beteende från tiden för dess direkta och omisskännliga reaktion på paradigravitationens verkan — omkring den tid då superuniversernas styrkeledare börjar fungera.

3. Klassificeringen av materia

42:3.1 (471.8) Materialen är identiska i alla universer med undantag för centraluniversumet. Materialens fysiska egenskaper beror på rotationshastigheten hos dess beståndsdelar, antalet och storleken av de roterande delarna, deras avstånd från kärnkroppen eller rymdinhållet i materialen samt på närvaron av vissa krafter som tills vidare är oundäckta på Urantia.

42:3.2 (471.9) I de olika solarna, planeterna och rymdkropparna finns det tio stora grupper av materia:

42:3.3 (472.1) 1. Ultimatonisk materia — de första fysiska enheterna i den materiella tillvaron, de energipartiklar som behövs för att bygga upp elektroner.

42:3.4 (472.2) 2. Subelektronisk materia — det explosiva och frånstötande stadiet i solarnas supergaser.

42:3.5 (472.3) 3. Elektronisk materia — det elektriska stadiet av materiell differentiering — elektroner, protoner och olika andra enheter som ingår i de elektroniska gruppernas varierande sammansättning.

42:3.6 (472.4) 4. Subatomisk materia — materia som i omfattande grad existerar i de heta solarnas inre.

42:3.7 (472.5) 5. Splittrade atomer — som man finner i de svalnande solarna och överallt i rymden.

42:3.8 (472.6) 6. Joniserad materia — enskilda atomer som har berövats sina yttre (kemiskt aktiva) elektroner av elektricitets-, värme- eller röntgenstråleaktiviteter och av lösningsmedel.

42:3.9 (472.7) 7. Atomisk materia — det kemiska stadiet för grundämnenas organisation, beståndsdelarna i den molekylära eller synliga materian.

42:3.10 (472.8) 8. Materians molekylära stadium — materia så som den existerar på Urantia i ett relativt stabilt stadium av materialisation under normala förhållanden.

42:3.11 (472.9) 9. Radioaktiv materia — den sönderfallande tendensen och aktiviteten hos de tyngre grundämnena under förhållanden av moderat hetta och minskat gravitationstryck.

42:3.12 (472.10) 10. Hopsjunkens materia — den relativt oföränderliga materian som finns i det inre av kalla eller döda solar. Denna form av materia är inte helt oföränderlig; den har ännu kvar en del ultimatonisk och även elektronisk aktivitet, men dessa enheter ligger mycket nära varandra, och deras rotationshastighet är starkt nedsatt.

42:3.13 (472.11) Klassificeringen av materia i det föregående hänför sig till dess organisation hellre än till de former den framträder i för skapade varelser. Inte heller tar den med i räkningen de föremergenta stadierna av energi eller de eviga materialisationerna i Paradiset och centraluniversumet.

4. Omvandlingarna av energi och materia

42:4.1 (472.12) Ljus, värme, elektricitet, magnetism, kemiska förändringar, energi och materia är — till ursprung, natur och bestämmelse — en och samma sak, tillsammans med andra materiella realiteter som ännu är oupptäckta på Urantia.

42:4.2 (472.13) Vi förstår inte till fullo de nästan ändlösa förändringar som fysisk energi kan undergå. I ett universum framträder den som ljus, i ett annat som ljus och värme, i ett tredje i energiformer som är okända på Urantia; efter otaliga miljoner år kan den uppträda på nytt i någon form av rastlös framvällande elektrisk energi eller magnetisk styrka; och ännu senare kan den igen framträda i ett dåtida universum som någon form av föränderlig materia som genomgår en serie

metamorfoser, och därefter kan den till sin yttre fysiska manifestation försvinna i någon stor världsomvälvning. Och sedan, efter otaliga tidsåldrar och nästan ändlöst vandrande genom tallösa universer, kan denna samma energi igen framträda på nytt och många gånger förändra sin form och potential; och så fortsätter dessa omvandlingar under tidsålder efter annan och genom otaliga världar. Sålunda sveper materian vidare och undergår omvandlingar i tiden men färdas alltid troget längs evighetens krets; även om den länge förhindras från att återvända till sitt ursprung reagerar den alltid för det och följer alltid den väg som har föreskrivits av den Infinita Personlighet som sände iväg den.

42:4.3 (473.1) Styrkecentren och deras medarbetare är mycket involverade i arbetet med att omvandla ultimatonen till elektronens banor och kretslopp. Dessa unika varelser kontrollerar och sammansätter styrka genom att skickligt behandla ultimatonerna, den materialiserade energins grundenheter. De är härskare över energin i den form den cirkulerar i detta primitiva stadium. I förbindelse med de fysiska övervakarna kan de effektivt kontrollera och styra energi även sedan den har omvandlats till den elektriska nivån, det så kallade elektroniska stadiet. Deras verksamhetsfält begränsas emellertid enormt då elektroniskt organiserad energi övergår i atomsystemens virvlar. Efter denna materialisation kommer dessa energier in under det fullständiga greppet från den lineära gravitationens dragningskraft.

42:4.4 (473.2) Gravitationen verkar positivt på styrkecentrens och de fysiska övervakarnas styrkebanor och energikanaler, men dessa

varelser har endast en negativ relation till gravitationen — utövandet av sina antigravitationsfärdigheter.

42:4.5 (473.3) Överallt i rymden utför kolden och andra influenser ett kreativt arbete med att organisera ultimatonerna till elektroner. Värmen är måttet på elektronisk aktivitet, medan köld endast anger frånvaro av värme — relativ energivila — det stadium som rymdens universella kraftladdning skulle befinna sig i om det varken fanns emergent energi eller organiserad materia som reagerade för gravitationen.

42:4.6 (473.4) Gravitationens närvaro och verkan förhindrar den teoretiska absoluta nollpunktens uppträdande, ty temperaturen i rymden mellan stjärnorna ligger inte vid den absoluta nollpunkten. Överallt i den organiserade rymden finns det för gravitationen reagerande energiströmmar, styrkeströmkretsar och ultimatoniska aktiviteter, såväl som organiserande elektroniska energier. Praktiskt sett är rymden inte tom. Även Urantias atmosfär tunnas allt mera ut tills den vid omkring 4.800 kilometers höjd börjar motsvara medeltalet av rymdmateria i denna del av universum. Den mest tomma rymd som är känd i Nebadon innehåller cirka hundra ultimatoner — motsvarande en elektron — i varje kubiktum (16,4 kubikcentimeter). Då det finns så litet materia anses rymden vara praktiskt taget tom.

42:4.7 (473.5) Temperaturen — värme och köld — är sekundär endast i förhållande till gravitationen inom områdena för energins och materians evolution. Ultimatonerna är ödmjukt lydiga vid extrema temperaturer. Låga temperaturer gynnar vissa former av elektronisk

konstruktion och atomuppbyggnad, medan höga temperaturer underlättar alla slag av atomnedbrytning och sönderfall av materia.

42:4.8 (473.6) När materien utsätts för den hetta och det tryck som under vissa förhållanden råder i solarnas inre kan alla andra än dess mest primitiva föreningar brytas upp. Hettan kan sålunda till stor del övervinna gravitationsstabiliteten. Men inga kända soltemperaturer eller -tryck kan omvandla ultimatoner tillbaka till maktenergi.

42:4.9 (473.7) De flammande solarna kan omvandla materia till olika former av energi, men de mörka världarna och hela yttre rymden kan minska den elektroniska och ultimatoniska aktiviteten till den punkt där dessa energier omvandlas till världarnas materia. Vissa närbelägna elektroniska föreningar, såväl som många grundföreningar i kärnmateria, formas vid de ytterst låga temperaturerna i den öppna rymden och förstärks senare av förening med större samlingar av materialiserande energi.

42:4.10 (473.8) Under hela denna metamorfos av energi och materia måste vi räkna med inverkan av gravitationstrycket och med de ultimatoniska energiernas antigravitationsbeteende under vissa temperatur-, hastighets- och omloppsförhållanden. Temperatur, energiströmmar, avstånd och närvaron av de levande kraftorganisatorerna och styrkeledarna är också av betydelse i samband med alla energins och materials omvandlingsfenomen.

42:4.11 (474.1) Ökningen av materials massa motsvarar ökningen av energin dividerad med ljusets hastighet i kvadrat. I dynamisk bemärkelse är det arbete som materia i vila kan utföra lika med den energi som gick åt till att sammanföra dess delar från Paradiset, minskad med motståndet från de krafter som har övervunnits på

vägen och den dragningskraft som materians delar utövar på varandra.

42:4.12 (474.2) Existensen av förelektroniska former av materia antyds av de två atomvikterna hos bly. Det bly som ursprungligen har bildats väger en aning mera än det bly som uppkommer vid uranets sönderfall genom radiumstrålningen: Denna skillnad i atomvikt representerar den verkliga förlusten av energi vid atomsönderfallet.

42:4.13 (474.3) Materian tillförsäkras en relativ integritet av det faktum att energi kan absorberas eller avges endast i de exakta mängder som vetenskapsmännen på Urantia har benämnt kvanta. Detta kloka arrangemang i de materiella världarna är ägnat att upprätthålla universerna som fungerande enheter.

42:4.14 (474.4) Den kvantitet energi som tas in eller ges ut när elektroniska eller andra positioner förändras är alltid ett ”kvantum” eller någon multipel därav, men det vibrerande eller våglika beteendet hos sådana energienheter bestäms helt av dimensionerna hos ifrågavarande materiastrukturer. Sådana vågliknande energikrusningar är 860 gånger diametern i ultimatoner, elektroner, atomer eller andra enheter som betar sig på detta sätt. Den aldrig upphörande förvirring som åtföljer observationen av vågmekaniken i kvantumbeteendet beror på att energivågorna överlappar varandra: två vågtoppar kan förenas och bilda en dubbelt så hög topp, medan en vågtopp och en vågdal kan förenas och sålunda upphäva varandra.

5. Den vågformade energins manifestationer

42:5.1 (474.5) I superuniversumet Orvonton finns det ett hundra oktaver av vågformad energi. Av dessa ett hundra grupper av energimanifestationer är sextiofyra helt eller delvis kända på Urantia. Solens strålar bildar fyra oktaver på superuniversumets skala, och de synliga strålarna omfattar en enda oktav, nummer fyrtiosex i denna serie. Den ultravioletta gruppen kommer närmast, medan tio oktaver uppåt finns röntgenstrålarna, efterföljda av gammastrålarna från radium. Trettiofyra oktaver ovanför det synliga solljuset finns yttre rymdens energistrålar som så ofta blandas med sina åtföljande starkt energiladdade minimala materiapartiklar. Närmast nedanför det synliga solljuset uppträder de infraröda strålarna, och trettio oktaver nedanför ligger gruppen för radioöverföring.

42:5.2 (474.6) Vågformade energimanifestationer kan - med utgångspunkt i det tjugonde århundradets vetenskapliga upplysning på Urantia — klassificeras i följande tio grupper:

42:5.3 (474.7) 1. *Infraultimatoniska strålar* — ultimatonernas gränsstadierotation där de börjar anta en definitiv form. Detta är den första fasen av emergent energi vid vilken vågformade fenomen kan iakttas och mätas.

42:5.4 (474.8) 2. *Ultimatoniska strålar*. Då energin samlas till ultimatonernas minimala sfärer förorsakar detta vibrationer i

rymdinnehållet vilka kan urskiljas och mätas. Och långt innan fysikerna finner ultimatonen kommer de utan tvivel att upptäcka fenomenen med dessa strålar då de strömmar in över Urantia. Dessa korta och kraftfulla strålar representerar den första aktiviteten hos ultimatonerna då de saktas av till den punkt där de vänder in mot materians elektroniska organisation. När ultimatonerna samlar sig till elektroner inträffar kondensering med lagring av energi som följd.

42:5.5 (475.1) 3. *De korta rymdstrålarna.* Dessa är de kortaste av alla rent elektroniska vibrationer och representerar det föratomiska stadiet av denna form av materia. Dessa strålar fordrar oerhört höga eller låga temperaturer för att uppkomma. Det finns två slag av dessa rymdstrålar: den ena uppkommer vid atomers födelse och den andra anger atomens sönderdelning. De emanerar i största utsträckning från superuniversumets, Vintergatans, tätaste plan som också är de yttre universernas tätaste plan.

42:5.6 (475.2) 4. *Det elektroniska stadiet.* Detta stadium hos energin är grunden för all materialisation i de sju superuniverserna. När elektroner övergår från högre till lägre energinivåer i sitt omlopp frigörs alltid kvanta. När elektronerna byter bana resulterar detta i utstötning eller i absorption av mycket bestämda och enhetliga mätbara partiklar av ljusenergi, medan en enskild elektron vid en kollision alltid avger en partikel av ljusenergi. Vågliknande energimanifestationer ansluter sig också till den verksamhet som det elektroniska stadiets positiva och andra delar är förknippade med.

42:5.7 (475.3) 5. *Gammastrålar* — de utstrålningar som kännetecknar den spontana upplösningen av atomisk materia. Den

bästa illustrationen av denna form av elektronisk aktivitet är de fenomen som ansluter sig till radiums sönderfall.

42:5.8 (475.4) 6. *Röntgenstrålarnas grupp*. Nästa steg i elektronens nedsaktning frambringar de olika formerna av solarnas röntgenstrålar och även de på konstgjord väg alstrade röntgenstrålarna.

Elektronernas laddning skapar ett elektriskt fält; rörelse ger upphov till en elektrisk ström; strömmen producerar ett magnetiskt fält. När en elektron plötsligt stoppas producerar den resulterande elektromagnetiska stöten röntgenstrålen; röntgenstrålen är *denna* störning. Solarnas röntgenstrålar är identiska med dem som mekaniskt genereras för att utforska det inre av människokroppen förutom att de är en aning längre.

42:5.9 (475.5) 7. *De ultravioletter* eller kemiska strålarna från solljuset och från olika mekaniska alster.

42:5.10 (475.6) 8. *Det vita ljuset* — allt synligt ljus från solarna.

42:5.11 (475.7) 9. *Infraröda strålar* — den elektroniska aktivitetens avtagande allt mera mot stadiet för observerbar värme.

42:5.12 (475.8) 10. *Hertz-vågorna* — de energier som på Urantia används för radioutsändning.

42:5.13 (475.9) Av alla dessa tio faser av vågliknande energiaktivitet kan människans öga reagera endast för en oktav, allt ljus i det vanliga solljuset.

42:5.14 (475.10) Den så kallade etern är endast ett gemensamt namn som betecknar en grupp av kraft- och energiaktiviteter som inträffar i rymden. Ultimatoner, elektroner och andra massanhopningar av energi är enhetliga materiapartiklar, och på sin färd genom rymden framskrider de verkligen i rät linje. Ljus och alla andra former av observerbara energimanifestationer består av en följd av faktiska energipartiklar som framskrider i rät linje med undantag för hur de modifieras av gravitation och andra mellankommande krafter. Det faktum att dessa processioner av energipartiklar ser ut som vågfenomen när de underkastas vissa observationer beror på motståndet från det odifferentierade krafttäcket i hela rymden, den hypotetiska etern, och på gravitationsspänningen mellan de associerade anhopningarna av materia. Mellanrummet mellan materiens partiklar tillsammans med energistrålarnas ursprungliga hastighet förorsakar det vågformiga framträdandet hos många former av energi-materia.

42:5.15 (476.1) Stimuleringen av innehållet i rymden åstadkommer en vågliknande reaktion på passerandet av de snabbt framskridande materiapartiklarna, alldeles så som ett fartygs färd genom vattnet åstadkommer vågor av varierande amplitud och intervall.

42:5.16 (476.2) Urkraftens beteende ger upphov till fenomen som på många sätt är analoga med den av er postulerade etern. Rymden är inte tom; sfärerna i hela rymden snurrar och störtar vidare genom en väldig ocean av utspridd kraft-energi; inte heller är rymdinnehållet i en atom tomt. Det oaktat finns det ingen eter, och själva avsaknaden av denna hypotetiska eter gör det möjligt för den bebodda planeten att

undgå att falla in i solen och för den kretsande elektronen att förhindra sitt fall in i kärnan.

6. Ultimatoner, elektroner och atomer

42:6.1 (476.3) Medan den universella kraftens rymdladdning är homogen och odifferentierad medför organiserandet av evolverad energi till materia koncentrerandet av energin till separata massor med tydliga dimensioner och bestämd vikt — exakt reaktion för gravitationen.

42:6.2 (476.4) Den lokala eller lineära gravitationen blir fullt verksam då materian framträder organiserad i atomer. Den föratomiska materian börjar reagera en aning för gravitationen när den aktiveras av röntgenstrålar och andra liknande energier, men ingen mätbar dragning från lineär gravitation utövas på fria, obundna och oladdade partiklar av elektronisk energi eller på oassocierade ultimatoner.

42:6.3 (476.5) Ultimatoner fungerar genom inbördes dragningskraft och reagerar endast för dragningen från Paradisets cirkulära gravitation. Då de saknar reaktion för lineär gravitation hålls de på detta sätt med i den universella rymddriften. Ultimatoner accelererar till den punkt då de delvis får ett antigravitatoriskt beteende, men de kan inte utan kraftorganisatörer eller styrkeledare nå den kritiska flykthastighet varvid de skulle förlora sin individualitet och återvända till maktenergins stadium. I naturen undkommer ultimatoner den fysiska tillvarons stadium

endast då de deltar i den slutliga upplösningen av en svalnad och döende sol.

42:6.4 (476.6) Ultimattonerna, som är okända på Urantia, sänker hastigheten genom många faser av fysisk aktivitet innan de når förutsättningarna beträffande roterande energi för elektronisk organisation. Ultimattonerna har tre variationer av rörelse: inbördes motstånd mot kosmisk kraft, individuella rotationer med antigravitationspotential och de ett hundra ömsesidigt med varandra associerade ultimattonernas intraelektroniska positioner.

42:6.5 (476.7) Ömsesidig dragningskraft håller ihop hundra ultimattoner i elektronens sammansättning; och det finns aldrig flera eller färre än hundra ultimattoner i en typisk elektron. Förlusten av en eller flera ultimattoner förstör den typiska elektroniska identiteten och ger sålunda upphov till en av elektronens tio modifierade former.

42:6.6 (476.8) Ultimattonerna beskriver inte banor eller snurrar omkring i kretsar inom elektronerna, men de sprider eller grupperar sig i enlighet med rotationshastigheten kring sin axel och bestämmer sålunda dimensionerna hos olika elektroner. Denna samma rotationshastighet hos ultimattonerna kring sin axel bestämmer också de negativa eller positiva reaktionerna hos de olika typerna av elektroniska enheter. Hela åtskiljandet och grupperingen av elektronisk materia samt den elektriska uppdelningen i negativa och positiva kroppar av energi-materia kommer sig av dessa olika funktioner hos de ultimattoniska beståndsdelarnas inbördes association.

42:6.7 (477.1) Varje atom är en aning över 1/40.000.000:te dels centimeter i diameter medan en elektron väger något över 1/2000:de del av den minsta atomen, väteatomen. Den positiva protonen, som är kännetecknande för atomkärnan, väger nästan två tusen gånger mera fastän den kanske inte är alls större än den negativa elektronen.

42:6.8 (477.2) Om materians massa förstorades så att en elektron skulle motsvara en tionde del av ett uns, 2,8 gram, och om storleken uppförstorades i samma proportion skulle volymen av en sådan elektron bli lika stor som jordklotets. Om en protons volym — som är ett tusen åtta hundra gånger så tung som en elektron — uppförstorades till ett knappnålshuvuds storlek, vid jämförelse skulle då knappnålshuvudets diameter förlängas till att bli densamma som jordbanans diameter kring solen.

7. Atomernas materia

42:7.1 (477.3) All materia är uppbyggd enligt solsystemets ordning. I centrum av varje ytterst litet energiuniversum finns det en relativt stabil, förhållandevis stationär kärndel av materiell existens. Denna centrala enhet är utrustad med en trefaldig möjlighet att manifestera sig. Omkring detta energicentrum snurrar, i en ändlös ymnighet men i fluktuerande banor, de energienheter som i någon mån kan jämföras med de planeter som kretsar kring solen i någon stjärngrupp såsom ert eget solsystem.

42:7.2 (477.4) I atomen kretsar elektronerna kring den centrala protonen med förhållandevis samma utrymme som planeterna har då

de kretsar kring solen i solsystemets rymd. Jämfört med den verkliga storleken råder samma relativa avstånd mellan atomkärnan och den innersta elektronkretsen som mellan den innersta planeten Merkurius och er sol.

42:7.3 (477.5) Elektronernas rotationshastighet kring sin axel och deras hastighet i bana kring atomkärnan ligger vardera bortom det som människan kan föreställa sig, för att inte nämna hastigheterna då det gäller deras beståndsdelar ultimatonerna. De positiva radiumpartiklarna flyger iväg ut i rymden med en hastighet om cirka sexton tusen kilometer per sekund, medan de negativa partiklarna uppnår en hastighet som närmar sig ljusets.

42:7.4 (477.6) Lokaluniverserna är uppbyggda enligt decimalsystemet. I ett dualt universum finns det jämnt ett hundra särskiljbara atommaterialisationer av rymdenergi; detta är den högsta möjliga materiaorganisationen i Nebadon. Dessa ett hundra former av materia består av en regelbunden serie i vilken från en till ett hundra elektroner roterar kring en central och relativt kompakt kärna. Det är denna ordnade och tillförlitliga association av olika energier som utgör materia.

42:7.5 (477.7) Inte varje värld uppvisar ett hundra identifierbara grundämnen vid ytan, men de finns någonstans närvarande, har funnits eller håller på att utvecklas. De förhållanden som råder vid uppkomsten och den senare evolutionen av en planet bestämmer hur många av de ett hundra atomtyperna som kan observeras. De tyngre atomerna finns inte på ytan i många världar. Även på Urantia uppvisar de kända tyngre grundämnena en tendens att falla sönder, såsom radiums beteende åskådliggör.

42:7.6 (477.8) Atomens stabilitet beror på antalet elektriskt inaktiva neutroner i centrumkärnan. Det kemiska beteendet är helt beroende av de fritt roterande elektronernas aktivitet.

42:7.7 (478.1) I Orvonton har det aldrig varit möjligt att på naturlig väg samla över ett hundra kretsande elektroner till att bli ett atomsystem. När ett hundraen artificiellt har förts in i banfältet har resultatet alltid varit en ögonblicklig upplösning av den centrala protonen och en vild utspridning av elektronerna och andra frigjorda energier.

42:7.8 (478.2) Även om atomerna kan innehålla från en till ett hundra elektroner i bana, roterar endast de större atomernas tio yttersta elektroner kring den centrala kärnan som tydliga och särskilda kroppar vilka intakta och kompakta kretsar runt i exakta och bestämda banor. De trettio elektronerna närmast centrum är svåra att observera eller upptäcka som separata och organiserade kroppar. Detta samma jämförelseförhållande i elektronernas beteende när det gäller närheten till kärnan finns i alla atomer oberoende av det antal elektroner de omfattar. Ju närmare kärnan dess mindre individualitet har elektronerna. En elektrons våglika energiutsträckning kan spridas ut så att den upptar atomernas mindre banor i sin helhet; i synnerhet gäller detta för elektronerna närmast atomkärnan.

42:7.9 (478.3) De trettio innersta elektronerna i bana är individuella, men deras energisystem tenderar att blandas med varandra och sträcka sig från en elektron till en annan och närapå från en bana till en annan. De följande trettio elektronerna bildar den andra familjen eller energizonen; de har en tilltagande individualitet och är materiakroppar som utövar en fullständigare kontroll över sina

tillhörande energisystem. De följande trettio elektronerna, den tredje energizonen, är ännu mera individualiserade och kretsar i tydligare och bestämdare banor. De sista tio elektronerna, som finns endast i de tio tyngsta grundämnena, är utrustade med oberoendets värdighet och kan därför mer eller mindre fritt fly från moderkärnans kontroll. Vid en obetydlig variation i temperatur och tryck flyr medlemmarna av denna fjärde och yttersta grupp av elektroner från centrumkärnans grepp, så som det spontana sönderfallet av uran och närbesläktade grundämnen utvisar.

42:7.10 (478.4) De första tjugosju atomerna, de som innehåller från en till tjugosju elektroner, är lättare att förstå sig på än resten. Från den tjugooåttonde uppåt möter vi allt mera av den oförutsägbarhet som antas bero på närvaron av det Okvalificerade Absolutet. Men en del av denna oförutsägbarhet hos elektronerna beror på ultimatonernas olika rotationshastighet kring sin axel och på den oförklarade tendensen hos ultimatonerna att ”klunga ihop sig”. Andra inflytanden — fysiska, elektriska, magnetiska och gravitationsbetingade — verkar också för att åstadkomma varierande beteende hos elektronerna. Atomer liknar därför personer när det gäller förutsägbarheten. Statistikerna kan upptäcka lagar som styr ett stort antal antingen atomer eller personer men inte en enskild individuell atom eller person.

8. Atomens kohesion

42:8.1 (478.5) Fastän gravitationen är en av flera inblandade faktorer när det gäller sammanhållandet av en atoms lilla energisystem finns det också närvarande i och bland dessa fysiska basenheter en kraftfull och okänd energi, hemligheten med deras grundläggande uppbyggnad och slutliga beteende, en kraft som det återstår att upptäcka på Urantia. Detta universella inflytande tränger igenom all den rymd som finns inne i denna lilla energiorganisation.

42:8.2 (478.6) Rymden mellan elektronerna i en atom är inte tom. Överallt i en atom aktiveras denna rymd mellan elektronerna av vågliknande manifestationer som är perfekt synkroniserade med elektronernas hastighet och ultimatonernas rotationer. Denna kraft domineras inte helt av era kända lagar om positiv och negativ dragningskraft; dess beteende är därför ibland oförutsebart. Denna icke namngivna inverkan förefaller att vara en av det Okvalificerade Absolutets rymdkraftreaktioner.

42:8.3 (479.1) De laddade protonerna och de oladdade neutronerna i atomens kärna hålls ihop av mesotronen som rör sig fram och tillbaka mellan dem och som är en materiapartikel 180 gånger så tung som elektronen. Utan detta arrangemang skulle den elektriska laddningen som protonen är bärare av söndra atomkärnan.

42:8.4 (479.2) Så som atomerna är uppbyggda skulle varken elektriska eller gravitatoriska krafter kunna hålla ihop kärnan. Kärnans okränkbarhet bibehålls av den ömsesidigt sammanhållande funktionen hos mesotronen som kan hålla ihop laddade och oladdade partiklar på grund av överlägsen kraft-massa-styrka och som dessutom fungerar så att den får protoner och neutroner att ständigt byta plats. Mesotronen får den elektriska laddningen hos

kärnpartiklarna att oupphörligt kastas fram och tillbaka mellan protoner och neutroner. För en oändligt liten del av en sekund är en viss kärnpartikel en laddad proton och i nästa stund en oladdad neutron. Och dessa alterneringar i energiläget är så otroligt snabba att den elektriska laddningen inte har någon möjlighet att fungera som en splittrande faktor. Sålunda fungerar mesotronen som en ”energibärar”partikel som mäktigt bidrar till atomkärnans stabilitet.

42:8.5 (479.3) Mesotronens närvaro och funktion förklarar också en annan gåta beträffande atomen. När atomer uppträder radioaktivt avger de långt mera energi än vad man skulle vänta sig. Denna överloppsstrålning kommer sig av att mesotronen som ”energibärare” bryts upp och därmed blir blott en elektron. Mesotronens sönderfall åtföljs också av utsändningen av vissa små oladdade partiklar.

42:8.6 (479.4) Mesotronen förklarar vissa sammanhållande egenskaper hos atomkärnan, men den åstadkommer inte kohesionen hos protonerna sinsemellan och inte heller neutronernas ömsesidiga dragning till varandra. Den paradoxala och starka kraft som håller ihop atomen som en helhet är en form av energi som tills vidare är oupptäckt på Urantia.

42:8.7 (479.5) Dessa mesotroener förekommer rikligt i de rymdstålar som så oupphörligt bryter in på er planet.

9. Naturfilosofin

42:9.1 (479.6) Inte endast religionen är dogmatisk; naturfilosofin tenderar att på samma sätt dogmatisera. När en vida berömd

religionslärare drog den slutsatsen att talet sju är av grundläggande betydelse i naturen därför att det finns sju öppningar i människans huvud kunde han, om han hade vetat mera om kemi, ha försvarat en sådan tro med att grunda den på ett sant fenomen i den fysiska världen. Trots att energins uppbyggnad enligt talet tio manifesteras universellt, finns det i alla fysiska universer i tid och rymd en ständigt närvarande påminnelse om den sjufaldiga elektroniska organisationens realitet i förmaterian.

42:9.2 (479.7) Talet sju är grundläggande för centraluniversumet och för det andliga systemet för karaktärens naturliga överföring, men talet tio, decimalsystemet, är inbyggt i energin, materian och den materiella skapelsen. Icke desto mindre uppvisar atomernas värld en viss periodisk karaktärisering som återkommer i grupper om sju — ett födelsemärke som denna materiella värld bär som tecken på sitt avlägsna andliga ursprung.

42:9.3 (480.1) Den kreativa konstitutionens sjufaldiga framhårdande uppvisas på kemins område som ett återkommande av liknande fysiska och kemiska egenskaper i åtskilda perioder om sju när grundämnena arrangeras enligt sina atomvikter. När de kemiska grundämnena på Urantia på detta sätt arrangeras i en rad, tenderar varje kvalitet eller egenskap att återkomma enligt indelning till sju. Denna förändring i perioder på sju återkommer i avtagande grad och med variationer längs hela den kemiska tabellen och observeras tydligast bland de tidigare eller lättare atomgrupperingarna. Om man utgår från vilket som helst grundämne och lägger märke till någon viss egenskap är denna egenskap förändrad i de följande sex grundämnena, men då man når det åttonde grundämnet tenderar den

att återuppträda, dvs. det åttonde kemiskt aktiva grundämnet påminner om det första, det nionde om det andra, och så vidare. Detta faktum i den fysiska världen pekar klart mot den förstadiemässiga energins sjudelade uppbyggnad och antyder den grundläggande realiteten att tidens och rymdens skapelser kännetecknas av en sjufaldig olikhet. Människan bör också lägga märke till att det naturliga spektret innehåller sju färger.

42:9.4 (480.2) Men inte alla naturfilosofins antaganden stämmer; till exempel den hypotetiska etern som representerar ett fyndigt sätt hos människan att förena sin okunskap om rymdfenomenen till en helhet. Universumfilosofin kan inte bygga på den så kallade vetenskapens observationer. Om en sådan metamorfos inte kunde ses skulle en vetenskapsman vara benägen att förneka möjligheten att det av en larv utvecklas en fjäril.

42:9.5 (480.3) Fysisk stabilitet i förening med biologisk elasticitet finns i naturen endast på grund av den närapå oändliga visdomen hos skapelsens Mästararkitekter. Ingenting mindre än transcendental visdom skulle någonsin kunna planera materiella enheter som samtidigt är så stabila och så effektivt flexibla.

10. Universella icke-andliga energisystem (materiella sinnessystem)

42:10.1 (480.4) Den relativa kosmiska verklighetens ändlösa utsträckning från paradismonotans absolutet till rymdpotensens

absoluthet tyder på vissa evolutioner i förhållandena bland det Första Ursprungets och Centrets icke-andliga realiteter — dessa realiteter som döljs i rymdpotens, uppenbaras i monota och tillfälligt avslöjas på de mellanliggande kosmiska nivåerna. Denna energins eviga kretsgång är absolut emedan den leder till och från universernas Fader, och emedan den är absolut kan den inte utvidgas vare sig som faktum eller värde; icke desto mindre förverkligar sig den Ursprunglige Fadern även nu — som alltid — av en ständigt expanderande arena av betydelser i tid och rymd och av betydelser som överstiger tid och rymd, en arena av förhållanden som undergår förändring och där energin och materian allt mera blir underställda överinsyn av levande och gudomlig ande genom erfarenhetsmässig strävan hos levande och personligt sinne.

42:10.2 (480.5) De universella icke-andliga energierna återförenas i de levande icke-skaparsinnenas system på olika nivåer av vilka vissa kan beskrivas som följer:

42:10.3 (480.6) 1. *Sinnet som föregår de biträdande sinnesandarnas inverkan.* Denna sinnesnivå är ej erfارande och omvårdas på de bebodda planeterna av de Ledande Fysiska Övervakarna. Detta sinne är mekaniskt, det icke-läraktiga intellektet som de mest primitiva formerna av materiellt liv har, men det icke-läraktiga sinnet fungerar förutom på det primitiva planetariska livets nivå även på många andra nivåer.

42:10.4 (481.1) 2. *Sinnet i förening med de biträdande sinnesandarna.* Ett lokaluniversums Moderande visar sin omvårdnad genom sina sju biträdande sinnesandar på det materiella sinnets läraktiga (icke-

mekaniska) nivå. På denna nivå gör det materiella sinnet erfarenheter: som intellekt under människans nivå (djurintellekt) i de första fem sinneshjälparna, som människans intellekt (moraliskt intellekt) i de sju sinnesandarna, som övermänskligt intellekt (mellanvarelseintellekt) i de sista två sinnesandarna.

42:10.5 (481.2) 3. *Evolverande morontiasinne* — evolverande personligheters expanderande medvetande under uppstigningsskedet i lokaluniversumet. Detta är en utgivning från lokaluniversumets Moderande i förbindelse med Skaparsonen. Denna sinnesnivå anger att en livsuppehållare av morontiatyp har bildats, en syntes av det materiella och det andliga vilken åstadkoms av Morontiastyrkans Övervakare i ett lokaluniversum. Morontiasinnet fungerar olika i förhållande till de 570 nivåerna av morontialiv och visar tilltagande förmåga att associera sig med det kosmiska sinnet på de högre uppnåelsenivåerna. Detta är det evolutionära loppet för dödliga varelser, men sinne av icke-morontiaklass utges också av en Universumson och Universumande till de icke-morontiella barnen i de lokala skapelserna.

42:10.6 (481.3) *Det kosmiska sinnet.* Detta är det sjufaldigt diversifierade sinnet i tid och rymd av vilket en fas av var och en av de Sju Härskarandarna fördelas till ett av de sju superuniverserna. Det kosmiska sinnet omfattar alla nivåer av det finita sinnet och koordineras erfarenhetsmässigt med det Suprema Sinnets evolutionära gudomsnivåer och transcendentalt med de existentiella nivåerna i det absoluta sinnet — Samverkarens direkta strömkretsar.

42:10.7 (481.4) I Paradiset är sinnet absolut, i Havona absonit, i Orvonton finit. Sinne anger alltid närvaro-aktivitet i form av levande omvårdnad plus olika energisystem, och detta gäller alla nivåer och alla slag av sinne. Men bortom det kosmiska sinnet blir det allt svårare att beskriva hur sinnet förhåller sig till icke-andlig energi. Havonasinnet ligger under det absoluta men ovanför det evolutionära; då det är existentiellt och erfarenhetsmässigt är det närmare det absonita än något annat begrepp som har uppenbarats för er. Paradissinnet ligger bortom människans fattningsförmåga; det är existentiellt, icke-rymdbetingat och icke-tidsbetingat. Ändå överskuggas alla dessa sinnensnivåer av Samverkarens universella närvaro — av sinnesgravitation som har sitt ursprung i sinnets Gud i Paradiset.

11. Universums mekanismer

42:11.1 (481.5) Vid värderingen och inseendet av sinnet bör man komma ihåg att universum varken är mekaniskt eller magiskt; det är en sinnesskapelse och en lagbunden mekanism. Men fastän naturlagarna i sin praktiska tillämpning fungerar i vad som förefaller att vara dubbla riken av fysiskt respektive andligt, är riket i verkligheten ett. Det Första Ursprunget och Centret är den ursprungliga orsaken till all materialisation och samtidigt den förste och slutlige Fadern till alla andar. Paradisfadern framträder personligen i universerna utanför Havona endast som ren energi och ren ande — i form av Tankeriktare och andra liknande fragment.

42:11.2 (481.6) Mekanismer har inte absolut dominans över den totala skapelsen; universernas universum *i sin helhet* är planerat av sinne, skapat av sinne och administrerat av sinne. Men universernas universums gudomliga mekanism är alltför fulländad för att de vetenskapliga metoderna i människans finita sinne skulle kunna upptäcka ens ett spår av det infinita sinnets dominans. Ty detta skapande, övervakande och upprätthållande sinne är varken materiellt sinne eller skapade varelsers sinne; det är andesinne som fungerar på och från den gudomliga verklighetens skaparnivåer.

42:11.3 (482.1) Förmågan att urskilja och upptäcka sinne i universumsmekanismer beror helt och hållet på förmågan, omfattningen och kapaciteten hos det utforskande sinne som gör sådana observationer. Sinnet i tid och rymd, organiserat utav tidens och rymdens energier, är underställt tidens och rymdens mekanismer.

42:11.4 (482.2) Rörelse och universumgravitation är de två aspekterna av den opersonliga tid-rymd-mekanismen i universernas universum. De nivåer där anden, sinnet och materian reagerar för gravitationen är helt oberoende av tiden, men endast verklighetens sanna andenivåer är oberoende av rymden (icke-rymdmässiga). De högre sinnesnivåerna i universum — andesinnets nivåer — kan också vara icke-rymdmässiga men i det materiella sinnets nivåer, såsom människans sinne, reagerar för universumgravitationens interaktion och förlorar denna respons endast i proportion till sin identifikation med anden. Anderealitetens nivåer känns igen av sitt andeinnehåll, och andlighet i tid och rymd mäts omvänt till reaktionen för lineär gravitation.

42:11.5 (482.3) Lineär gravitationsrespons är ett kvantitativt mått på icke-andlig energi. All massa — organiserad energi — är underkastad detta grepp till den del rörelse och sinne inte inverkar på massan. Lineär gravitation är den korta räckviddens sammanhållande kraft i makrokosmos ungefär som krafterna för sammanhållning i atomens inre är den korta räckviddens krafter i mikrokosmos. Fysisk materialiserad energi, organiserad som så kallad materia, kan inte färdas i rymden utan att åstadkomma en reaktion i den lineära gravitationen. Fastän denna gravitationsreaktion är direkt proportionell till massan modifieras den dock så av den mellanliggande rymden att det slutliga resultatet endast är en grov approximation när det uttrycks som omvänt proportionellt till kvadraten på avståndet. Rymden vinner till slut över den lineära gravitationen emedan den innehåller närvaron av de antigravitoriska inflytelserna från talrika supermateriella krafter som verkar för att neutralisera verkan av gravitationen och alla reaktioner därpå.

42:11.6 (482.4) Ytterst komplexa kosmiska mekanismer och de som förefaller att vara högt automatiska tenderar alltid att dölja den inneboende närvaron av sitt upphovs- eller kreativa sinne för varje förståndsvarelse som befinner sig mycket långt under universumnivåerna som uttrycker själva mekanismens natur och kapacitet. Därför är det oundvikligt att de högre universummekanismerna måste förefalla sinneslösa för de lägre klasserna av skapade varelser. Den enda möjliga invändningen mot en sådan slutsats är antydning om sinnesexistens i det förvånansvärda fenomenet med ett *universum som ser ut att upprätthålla sig självt* —

men det är en sak som hör till filosofin snarare än till den faktiska erfarenhetens område.

42:11.7 (482.5) Eftersom universum koordineras av sinne existerar ingen oföränderlighet i mekanismerna. Den progressiva evolutionens företeelse i förening med kosmisk självförsörjning är universell. Den evolutionära kapaciteten i universum är outtömlig beträffande spontanitetens oändlighet. Framåtskridande i riktning mot harmonisk enhetlighet, en växande erfarenhetsmässig syntes ovanpå en ständigt växande komplexitet av förhållanden, kan åstadkommas endast av ett målmedvetet och dominerande sinne.

42:11.8 (482.6) Ju högre det sinne är som är förenat med någon företeelse i universum, desto svårare är det för sinnena av lägre typ att upptäcka det. Och då universummekanismens sinne är skapande andesinne (rentav den Infinites sinnesexistens) kan det aldrig upptäckas eller urskiljas av de lägre nivåernas sinnen i universum, ännu mindre av det *lägsta* sinnet av alla, människans sinne. Fastän det evolverande från djurriket härstammande sinnet av naturen är Gudsökande är det inte ensamt och av sig självt medfött gudkännande.

12. Mönster och form — sinnets dominans

42:12.1 (483.1) Utvecklingen av mekanismer antyder och anger den dolda närvaron och dominansen av skapande sinne. Förmågan hos det dödliga intellektet att föreställa sig, formge och skapa automatiska

mekanismer påvisar de högre, skapande och målinriktade kvaliteterna i människans sinne som det dominerande inflytandet på planeten.

Sinnet sträcker sig alltid ut mot att:

- 42:12.2 (483.2) 1. Skapa materiella mekanismer.
- 42:12.3 (483.3) 2. Upptäcka dolda mysterier.
- 42:12.4 (483.4) 3. Utforska avlägsna situationer.
- 42:12.5 (483.5) 4. Formulera mentala system.
- 42:12.6 (483.6) 5. Uppnå visdomsmål.
- 42:12.7 (483.7) 6. Uppnå andenivåer.
- 42:12.8 (483.8) 7. Förverkliga gudomliga bestämmelser — suprema, ultimata och absoluta.

42:12.9 (483.9) Sinnet är alltid kreativt. Sinnesutrustningen hos ett enskilt djur, en dödlig, en morontiaavarelse, en uppstigande ande eller en som uppnår finaliteten kan alltid åstadkomma en lämplig och användbar kropp för den levande varelsidentiteten. Men närvaroföreteelsen av en personlighet eller mönstret för en identitet är inte som sådan en manifestation av energi, vare sig fysisk, sinnesmässig eller andlig. Personlighetsformen utgör en levande varelses *mönster*-aspekt; den innebär *arrangerandet* av energierna, och detta, plus liv och rörelse, utgör den skapade varelsens *mekanism* för existens.

42:12.10 (483.10) Även andevarelser har form, och dessa andeformer (mönster) är verkliga. Även de högsta typerna av andepersonligheter har form — personlighetsnärvaro som i varje avseende kan jämföras med de dödligas kroppar på Urantia. Nästan alla varelser som påträffas i de sju superuniverserna har form. Men det finns några få undantag från denna allmänna regel: Tankeriktarna förefaller att

sakna form tills de har fusionerat med sina dödliga anslutnas överlevande själar. Hos Ensamma Budbärare, Inspirerade Treenighetsandar, Personliga Medhjälpare till den Oändlige Anden, Gravitationsbudbärare, Transcendentala Upptecknare och vissa andra kan någon form inte heller urskiljas. Dessa är dock typiska för de få undantagen; det stora flertalet har en äkta personlighetsform, en form som individuellt är karakteristisk och som kan igenkännas och särskiljas från andra personligheter.

42:12.11 (483.11) Förbindelsen med det kosmiska sinnet och de biträdande sinnesandarnas verksamhet utvecklar en lämplig fysisk boning för den evolverande människovarelsen. På samma sätt individualiserar morontiasinnet morontiaformen för alla dödliga överlevande. Så som den dödliga kroppen är personlig och karakteristisk för varje människovarelse, så kommer också morontiaformen att vara högst individuell och tillräckligt karakteristisk för det skapande sinne som behärskar den. Det finns inte två morontiaformer som är mera lika varandra än två människokroppar. Morontiastyrkans Övervakare ansvarar för och de tjänstgörande seraferna tillhandahåller det odifferentierade morontiamaterial med vilket morontialivet kan börja fungera. Och efter morontialivet finner man att andeformerna är lika olika, personliga och karakteristiska för sina respektive innehavare med andesinne.

42:12.12 (483.12) I en materiell värld tänker ni att kroppen har en ande, men vi anser att anden har en kropp. De materiella ögonen är sannerligen fönster för själen som har fötts av ande. Anden är arkitekten, sinnet är byggaren, kroppen är den materiella byggnaden.

42:12.13 (484.1) De fysiska, andliga och sinnesmässiga energierna påverkar inte som sådana och i sitt rena tillstånd helt varandra som aktualer i de fenomenella universerna. I Paradiset är de tre energierna jämställda, i Havona koordinerade, medan man på de finita aktiviteternas universumnivåer måste möta alla variationer av materiell, sinnesmässig och andlig dominans. I icke-personliga situationer i tid och rymd förefaller den fysiska energin att vara förhärskande, men det ser också ut att ju mera andesinnets funktion närmar sig gudomlighet i syftet och suprematet i handlingen desto mera blir andefasen dominerande; så att på den ultimata nivån kan andesinnet bli nästan fullständigt dominerande. På den absoluta nivån är anden förvisso dominerande. Och därifrån utåt genom tidens och rymdens riken varhelst en gudomlig anderealitet är närvarande och närhelst ett reellt andesinne fungerar, tenderar det alltid att produceras en materiell eller fysisk motsvarighet till denna anderealitet.

42:12.14 (484.2) Anden är den skapande realiteten; den fysiska motsvarigheten är återspeglings i tid och rymd av anderealiteten, den fysiska återverkan av andesinnets skapande verksamhet.

42:12.15 (484.3) Sinnet härskar universellt över materien samtidigt som det i sin tur reagerar för andens ultimata överinsyn. Och hos den dödliga människan kan endast det sinne som villigt underkastar sig andens ledning hoppas på att överleva den dödliga tillvaron i tid och rymd som ett odödligt barn i den eviga andevärlden hos den Supreme, den Ultimate och den Absolute: den Infinite.

42:12.16 (484.4) [Framfört på anmodan av Gabriel av en Mäktig Budbärare i tjänst i Neadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 42](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 44](#) >>

Kapitel 43

Konstellationerna

43:0.1 (485.1) URANTIA betecknas i allmänhet som 606 i Satania i Nebadons Norlatiadek, vilket betyder den sexhundrasjätte bebodda planeten i lokalsystemet Satania, beläget i konstellationen Norlatiadek, en av de ett hundra konstellationerna i lokaluniversumet Nebadon. Då konstellationerna representerar den första indelningen av ett lokaluniversum förenar deras härskare lokalsystemen av bebodda planeter med lokaluniversumets centrala administration i Salvington och genom återspeglning med superadministrationen hos Dagarnas Forna i Uversa.

43:0.2 (485.2) Styrelsen för er konstellation är belägen i en klunga av 771 arkitektoniska sfärer av vilka den mittersta och största är Edentia,

sätet för Konstellationsfädernas, de Högstas i Norlatiadek, administration. Själva Edentia är ungefär ett hundra gånger så stor som er värld. De sjuttio större sfärerna som omger Edentia är cirka tio gånger Urantias storlek, medan de tio satelliter som kretsar kring var och en av dessa sjuttio världar är ungefär så stora som Urantia. Dessa 771 arkitektoniska sfärer är helt jämförbara i storlek med motsvarande i andra konstellationer.

43:0.3 (485.3) Tideräkningen och avståndsmätningen i Edentia är desamma som i Salvington, och likt sfärerna i universumets huvudstad är konstellationens högkvartersvärldar till fullo försedda med alla klasser av himmelska intelligenser. Allmänt taget avviker dessa personligheter inte särskilt mycket från dem som har beskrivits i samband med universumets administration.

43:0.4 (485.4) Övervakningsseraferna, den tredje klassen av änglar i lokaluniversumet, är förordnade till tjänst i konstellationerna. De har sitt högkvarter på huvudstadssfärerna och bedriver en omfattande verksamhet i de omgivande världarna för morontiaträning. I Norlatiadek bebos de sjuttio större sfärerna och de sju hundra mindre satelliterna av univitatierna, konstellationens stadigvarande medborgare. Alla dessa arkitektoniska världar förvaltas helt av de olika grupperna av infödda varelser, till större delen ouppenbarade men inkluderande de effektiva spirongerna och de vackra spornagierna. Då det ligger i mittpunkten av morontiaträningens program är morontialivet i konstellationerna, vilket ni kanske kan vänta er, både typiskt och idealiskt.

1. Konstellationens högkvarter

43:1.1 (485.5) Det finns rikligt med fascinerande högslätter på Edentia, vidsträckta höjder av fysisk materia som är krönta med morontialiv och överhöljda av andlig prakt, men det finns inga sådana ojämna och klippiga bergskedjor som på Urantia. Det finns tiotusentals glittrande sjöar och tusende och åter tusende förenande vattendrag, men det finns inga stora oceaner eller forsande floder. Endast högländerna saknar dessa ytströmmar.

43:1.2 (486.1) Vattnet på Edentia och liknande arkitektoniska sfärer är inte annorlunda än vattnet på de evolutionära planeterna. Vattensystemen på sådana sfärer finns både på ytan och under ytan och fuktigheten cirkulerar ständigt. Edentia kan kringseglas via dessa olika vattenvägar fastän den huvudsakliga kommunikationsleden utgörs av atmosfären. Andevarelser färdas naturligt ovanför sfärens yta medan morontiavarelserna och de materiella varelserna använder materiella och semimateriella medel för att färdas i atmosfären.

43:1.3 (486.2) Edentia och dess tillhörande världar har en verklig atmosfär, den vanliga blandningen av tre gaser som är kännetecknande för dessa arkitektoniska skapelser och som består av de två grundämnena i Urantias atmosfär samt en morontiagas som lämpar sig för morontiavarelser att andas. Men fastän denna atmosfär är både materiell och morontiell förekommer inga stormar eller orkaner; inte heller existerar sommar och vinter. Denna avsaknad av atmosfäriska störningar och årstidsväxlingar gör det möjligt att göra

allt som finns utomhus mycket vackert i dessa speciellt skapade världar.

43:1.4 (486.3) Högländerna på Edentia är storslagna fysiska landskap, och deras skönhet förhöjs av den ändlösa ymnigheten av liv som sträcker sig över hela deras längd och bredd. Med undantag för några få ganska isolerade strukturer finns det inga verk av skapade varelsers händer på dessa högländer. Materiella och morontiella utsmyckningar är begränsade till bostadsområdena. De mindre höjderna är säten för speciella residens och är vackert utsmyckade med både biologisk och morontieell konst.

43:1.5 (486.4) På toppen av den sjunde höglandsplatån är Edentias uppståndelsesalar belägna, och där vaknar de uppstigande dödliga som hör till den modifierade uppstigningsklassens andra grad. Dessa kamrar där de skapade varelserna sammansätts på nytt står under Melkisedekarnas övervakning. Den första av Edentias mottagningssfärer har också (likt planeten Melkisedek nära Salvington) speciella uppståndelsesalar där de dödliga som hör till de modifierade uppstigningsklasserna sammansätts på nytt.

43:1.6 (486.5) Melkisedekarna upprätthåller också två specialhögskolor på Edentia. Den ena, nödfallsskolan, ägnar sig åt studiet av problem som kommer sig av upproret i Satania. Den andra, utgivningsskolan, ägnar sig åt att bemästra de nya problem som uppstår av det faktum att Mikael utförde sin sista utgivning i en av världarna i Norlatiadek. Den senare högskolan grundades för nästan fyrtiotusen år sedan, omedelbart efter Mikael's meddelande att Urantia hade utvalts till den värld där hans sista utgivning skulle ske.

43:1.7 (486.6) Glashavet, mottagningsområdet på Edentia, är nära det administrativa centret och omgivet av högkvarterets amfiteater. Kring detta område finns styrelsecentren för de sjuttio avdelningarna för konstellationsangelägenheter. Hälften av Edentia är indelat i sjuttio triangulära delar vilkas gränser sammanlöper vid högkvartersbyggnaderna i sina respektive sektorer. Återstoden av denna sfär är en enda väldig naturpark, Guds trädgårdar.

43:1.8 (486.7) Fastän hela planeten är öppen för dig att utforska kommer du under dina periodiska besök på Edentia att tillbringa den mesta tiden i den administrativa triangel vars nummer motsvarar numret på den värld du då är fast bosatt i. Du är alltid välkommen som observatör i de lagstiftande församlingarna.

43:1.9 (486.8) Morontiaområdet som är anvisat för uppstigande dödliga bosatta på Edentia är beläget i det mellersta området av den trettiofemte triangeln och gränsar till finaliternas högkvarter i den trettiosjätte triangeln. Univitaternas allmänna högkvarter upptar ett enormt område i den trettiofjärde triangelns mellersta region bredvid det bostadsområde som har reserverats för morontiamedborgarna. Av dessa arrangemang framgår det kanske att åtgärder har vidtagits för att härbärgera åtminstone sjuttio större grupperingar av himmelskt liv, samt också att vart och ett av dessa sjuttio triangulära områden korrelerar med någon av de sjuttio större sfärerna för morontiaträning.

43:1.10 (487.1) Edentias glashav är en enda väldig rund kristall med en omkrets av ca ett hundrasextio kilometer och ett djup om ca fyrtioåtta kilometer. Denna magnifika kristall tjänar som mottagningsfält för alla transportserafer och andra varelser som

kommer från platser utanför sfären; ett sådant glashav underlättar storligen transportserafernas landning.

43:1.11 (487.2) Ett kristallfält av detta slag finns i nästan alla arkitektoniska världar; och det tjänar många syften förutom sitt dekorativa värde. Det används för att åskådliggöra återspeglning från superuniversumet för samlade grupper och som en faktor i samband med energitransformationstekniken för att modifiera strömmarna i rymden och för att anpassa andra inkommande strömmar av fysisk energi.

2. Konstellationens styrelse

43:2.1 (487.3) Konstellationerna är ett lokaluniversums autonoma enheter, ty varje konstellation administreras enligt sina egna lagföreskrifter. När Nebadons domstolar sitter till doms över universumangelägenheter avgörs alla interna ärenden i enlighet med de lagar som gäller för ifrågavarande konstellation. Dessa juridiska avgöranden i Salvington, tillsammans med konstellationernas lagföreskrifter verkställs av lokalsystemens administratörer.

43:2.2 (487.4) Konstellationerna fungerar sålunda som legislativa eller lagstiftande församlingar medan lokalsystemen tjänar som verkställande eller förverkligande enheter. Regeringen i Salvington är den högsta juridiska och koordinerande myndigheten.

43:2.3 (487.5) Fastän den högsta juridiska funktionen ligger hos lokaluniversumets centrala administration finns det två underordnade

men betydande domstolar vid högkvarteret i varje konstellation, Melkisedekarnas råd och den Högstes domstol.

43:2.4 (487.6) Alla juridiska problem genomgås först av Melkisedekarnas råd. Tolv av dem som hör till denna klass och som haft erforderlig erfarenhet på de evolutionära planeterna och i systemhögkvarterets världar ges behörighet att gå igenom bevismaterialet, ta del av bemötanden och formulera utkast till domslut, som går vidare till den Högstes, den regerande Konstellationsfaderns domstol. Avdelningen för de dödliga vid denna senare domstol består av sju domare som alla är uppstigna dödliga. Ju högre upp i universumet ni stiger, desto säkrare blir ni dömda av dem som hör till er egen art.

43:2.5 (487.7) Konstellationens lagstiftande organ är indelat i tre grupper. Konstellationens lagstiftningsprogram tar sin början i de uppstigandes underhus, en grupp som leds av en finalit och som består av ett tusen dödliga representanter. Varje system utser tio medlemmar till denna rådplägende församling. På Edentia är detta organ för närvarande inte fulltaligt.

43:2.6 (487.8) Lagstiftarnas mellersta kammare består av serafskarorna och deras medarbetare, andra barn till lokaluniversumets Moderande. Denna grupp har ett hundra medlemmar som utses av de övervakande personligheter som leder dessa varelsers olika aktiviteter då de verkar inom konstellationen.

43:2.7 (488.1) Konstellationslagstiftarnas rådgivande eller högsta organ utgörs av överhuset — de gudomliga Sönernas hus. Denna kår väljs av de Högsta Fäderna och omfattar tio medlemmar. Endast Söner med speciell erfarenhet kan tjäna i detta överhus. Det är fråga

om en faktainsamlande och tidsbesparande grupp som mycket effektivt betjänar de båda lägre avdelningarna av den lagstiftande församlingen.

43:2.8 (488.2) Lagstiftarnas gemensamma råd består av tre medlemmar från var och en av dessa olika grenar av konstellationens rådpläggande församling och leds av den regerande yngre Högste. Denna grupp godkänner den slutliga formen för alla lagbestämmelser och ger informationsutspridarna tillstånd att offentliggöra dem. Godkännande från denna suprema kommission gör alla lagföreskrifter till rikets lag; kommissionens avgöranden är slutliga. De kungjorda lagföreskrifterna från Edentia utgör den grundläggande lagstiftningen i hela Norlatiadek.

3. De Högsta i Norlatiadek

43:3.1 (488.3) Konstellationens härskare hör till Vorondadek-klassen bland lokaluniversumets söner. När de förordnas till aktiv tjänst i lokaluniversumet, som konstellationshärskare eller annat, är dessa Söner kända som de *Högsta* emedan de förkroppsligar den högsta administrativa visdomen i förening med den mest framsynta och intelligenta lojaliteten bland alla Guds Söner i lokaluniverserna. Deras personliga integritet och grupplojalitet har aldrig blivit ifrågasatt; inget missnöje bland Vorondadeksönerna har någonsin förekommit i Nebadon.

43:3.2 (488.4) Åtminstone tre Vorondadeksöner förordnas av Gabriel som Högste till varje konstellation i Nebadon. Den ledande

medlemmen bland dessa tre är känd som *Konstellationsfader* och hans två medarbetare som den *äldre Högste* och den *yngre Högste*. En Konstellationsfader regerar i tio tusen standardår (ca 50.000 urantiaår) efter att tidigare ha tjänat som yngre respektive äldre medarbetare under lika långa perioder.

43:3.3 (488.5) Psalmisten visste att Edentia styrdes av tre Konstellationsfäder och talade följaktligen om deras bostad i pluralis: ”En ström går fram, vars flöden ger glädje åt Guds stad, den heligaste platsen för de Högstas boningar.”

43:3.4 (488.6) Under alla tidsåldrar har det på Urantia rått en stor förvirring beträffande de olika universumhärskarna. Många senare lärare förväxlade sina vaga och obestämda stamgudar med de Högsta Fäderna. Ännu senare slog hebréerna samman alla dessa himmelska härskare till en sammansatt Gudom. En lärare förstod att de Högsta inte var de Suprema Härskarna, ty han sade: ”Den som vistas på den Högstes hemliga plats, han vilar under den Allsmäktiges skugga.” I skrifterna på Urantia är det ibland mycket svårt att veta vem termen ”Högste” avser. Men Daniel förstod till fullo dessa saker. Han sade: ”Den Högste råder över människors riken och upphöjer vem han vill till att härska över dem.”

43:3.5 (488.7) Konstellationsfäderna tar föga befattning med individerna på en bebodd planet, men de är nära associerade med de av konstellationens legislativa och lagberedande funktioner som i så hög grad berör varje dödlig *ras* och nationell *grupp* i de bebodda världarna.

43:3.6 (489.1) Fastän konstellationsregimen står mellan er och universumadministrationen har ni som individer i vanliga fall föga beröring med konstellationsstyrelsen. Ert stora intresse skulle normalt rikta sig mot lokalsystemet, Satania; men temporärt är Urantia nära knutet till konstellationshärskarna på grund av vissa system- och planetförhållanden som har sin upprinnelse i Lucifers uppror.

43:3.7 (489.2) De Högsta på Edentia övertog vissa faser av planetarisk auktoritet i de upproriska världarna vid tiden för Lucifers utbrytning. De har fortsatt att utöva denna makt och Dagarnas Forna bekräftade för länge sedan detta övertagande av kontrollen över dessa egensinniga världar. De kommer utan tvivel att fortsätta att utöva denna självpåtagna behörighet så länge Lucifer lever. Mycket av denna behörighet skulle vanligen i ett lojalt system ligga i Systemhärskarens händer.

43:3.8 (489.3) Men även på ett annat sätt blev Urantia speciellt anknutet till de Högsta. När Mikael, Skaparsonen, befann sig på sitt avslutande utgivningsuppdrag övervakades alla Urantias angelägenheter som berörde Mikael's utgivning direkt av de Högsta i Norlatiadek emedan Lucifers efterträdare inte hade full behörighet i lokalsystemet.

4. Mötesberget — Dagarnas Trogna

43:4.1 (489.4) Det högst heliga mötesberget är boplatsen för Dagarnas Trogna, Paradistreenighetens representant som verkar på Edentia.

43:4.2 (489.5) Denne Dagarnas Trogna är en Treenighetsson från Paradiset, och han har vistats på Edentia som Immanuels personliga representant allt sedan högkvartersvärlden skapades. Ständigt står Dagarnas Trogna vid Konstellationsfädernas högra sida för att ge dem råd, men han erbjuder aldrig råd utan att bli ombedd därtill. Paradisets höga Söner tar aldrig del i skötseln av lokaluniversumets ärenden annat än på anhållan av de tjänstförrättande härskarna över sådana domäner. Men allt det som en Dagarnas Förenande är för en Skaparson, det samma är en Dagarnas Trogna för de Högsta i en konstellation.

43:4.3 (489.6) Residenset som tillhör Dagarnas Trogna på Edentia är konstellationscentrum för paradissystemets kommunikation och informationsinsamling utanför universumet. Dessa Treenighetssöner med sina staber av personligheter från Havona och Paradiset är, i förening med de övervakande Dagarnas Förenande, i direkt och ständig kontakt med sin klass överallt i alla universer, även i Havona och Paradiset.

43:4.4 (489.7) Det heligaste berget är utsökt vackert och underbart utrustat, men Paradissonens egentliga bostad är anspråkslös i jämförelse med de Högstas centrala boning och de omgivande sjuttio strukturer som utgör Vorondadeksönernas residensenhet. Dessa byggnader är avsedda endast för boende; de är helt avskilda från högkvarterets administrationsbyggnader varifrån konstellationens ärenden sköts.

43:4.5 (489.8) Residenset som tillhör Dagarnas Trogna på Edentia är beläget norr om de Högstas residens och är känt som "Paradismötenas berg". På denna helgade högslätt samlas de uppstigande dödliga från

tid till annan för att höra denne Paradisson berätta om de framåtskridande dödligas långa och spännande färd genom de en miljard fulländade världarna i Havona och därifrån vidare till de obeskrivbara fröjderna i Paradiset. Och det är vid dessa speciella samlingar på Mötesberget som de morontiadödliga blir närmare bekanta med de olika grupperna av personligheter med ursprung i centraluniversumet.

43:4.6 (490.1) Då den förrädiske Lucifer, en gång Satantias härskare, kungjorde sina anspråk på utvidgade befogenheter försökte han åsidosätta alla högre klasser av Söner från lokaluniversumets förvaltningsstruktur. Han bestämde sig i sitt hjärta och sade: ”Jag skall upphöja min tron ovanför Guds Söner; jag skall sitta på mötesberget i norr; jag skall vara lik den Högste.”

43:4.7 (490.2) De hundra Systemhärskarna kommer vid vissa tider till konklaverna på Edentia för att diskutera konstellationens välfärd. Efter upproret i Satania brukade ärkerebellerna i Jerusem komma upp till dessa samlingar i Edentia alldeles så som de hade gjort vid tidigare tillfällen. Och man kunde inte finna något sätt att stoppa denna arroganta oförsämmdhet förrän efter Mikaelns utgivning på Urantia och sedan han hade tagit till sig den obegränsade suveräniteten i hela Nebadon. Aldrig sedan den dagen har dessa syndens anstiftare tillåtits ta del i de lojala Systemhärskarnas rådplägningar på Edentia.

43:4.8 (490.3) Att forna tiders lärare hade vetskap om dessa saker framgår av följande uppteckning: ”Och det hände sig en dag att Guds Söner kom och trädde fram inför de Högsta, och Satan kom också

med bland dem och trädde fram.” Och det är ett faktum som här konstateras oberoende av det sammanhang där det råkar förekomma.

43:4.9 (490.4) Sedan Kristi seger har hela Norlatiadek hållit på att bli renat från synd och rensat från rebeller. En tid före Mikael's köttsliga död försökte den fallne Lucifers medarbetare Satan delta i en sådan konklav på Edentia, men den hårdnande stämningen mot rebellerna hade nått den punkt där sympatins dörrar så gott som universellt hade tillslutits så att det inte längre fanns någon plattform för motståndarna från Satania. När det inte finns någon öppen dörr för det onda att komma in genom, finns det inget tillfälle för synden att få fotfäste. Alla hjärtans dörrar i hela Edentia stängdes för Satan; han avvisades enhälligt av de församlade Systemhärskarna, och det var vid detta tillfälle som Människosonen ”såg Satan falla ned från himlen såsom en ljungeld”.

43:4.10 (490.5) Efter Lucifers uppror har en ny konstruktion uppförts nära Dagarnas Trognas residens. Denna tillfälliga byggnad är högkvarter för den Högstes förbindelseofficer, som fungerar i nära kontakt med Paradissonen som rådgivare till konstellationsstyrelsen i alla ärenden som gäller principer och attityder hos Dagarnas klass gentemot synd och uppror.

5. Edentiafäderna sedan Lucifers uppror

43:5.1 (490.6) Rotationen mellan de Högsta på Edentia upphörde vid tiden för Lucifers uppror. Vi har nu samma härskare som befann sig i tjänst på den tiden. Vi sluter oss till att något byte av dessa härskare inte kommer att ske förrän Lucifer och hans kompanjoner har blivit slutligt undanskaffade.

43:5.2 (490.7) Konstellationens styrelse har emellertid utvidgats så att den omfattar tolv Söner av Vorondadekarnas klass. Dessa tolv är följande:

43:5.3 (490.8) 1. Konstellationsfadern. Den nuvarande Högste härskaren i Norlatiadek är nummer 617.318 i Vorondadekarnas serie i Nebadon. Han tjänade i många konstellationer i vårt lokaluniversum innan han tog sig an sina plikter på Edentia.

43:5.4 (490.9) 2. Den äldre Högste medarbetaren.

43:5.5 (491.1) 3. Den yngre Högste medarbetaren.

43:5.6 (491.2) 4. Den Högste rådgivaren, Mikael's personliga representant sedan han har uppnått ställningen som Mästarson.

43:5.7 (491.3) 5. Den Högste verkställaren, Gabriels personliga representant stationerad på Edentia allt sedan Lucifers uppror.

43:5.8 (491.4) 6. Den Högste ledaren för de planetariska observatörerna, ledaren för Vorondadekobservatörerna som är stationerade i de isolerade världarna i Satania.

43:5.9 (491.5) 7. Den Högste skiljedomaren, Vorondadeksonen som har ombetrots uppgiften att reglera alla svårigheter som är en följd av

upproret inom konstellationen.

43:5.10 (491.6) 8. Den Högste nödfallsadministratören, Vorondadeksonen som har i uppgift att anpassa nödfallsbestämmelserna, utfärdade av den lagstiftande församlingen i Norlatiadek, till de av upproret isolerade världarna i Satania.

43:5.11 (491.7) 9. Den Högste medlaren, Vorondadeksonen som har förordnats att harmonisera de speciella av utgivningen förorsakade regleringarna på Urantia med konstellationens rutinadministration. Förekomsten av vissa ärkeängla-aktiviteter och talrika andra former av oregelbunden omvårdnadsverksamhet på Urantia, samt de Lysande Aftonstjärnornas speciella aktiviteter i Jerusem gör denne Sons verksamhet nödvändig.

43:5.12 (491.8) 10. Den Högste domaradvokaten, ordföranden för nödfallsdomstolen som ägnar sig åt att reglera de speciella problem i Norlatiadek som kommer sig av förvirringen till följd av upproret i Satania.

43:5.13 (491.9) 11. Den Högste förbindelseofficeren, Vorondadeksonen som har knutits till Edentias härskare men förordnats som speciell rådgivare hos Dagarnas Trogna beträffande det bästa sättet att följa vid skötseln av problem som hänför sig till uppror och de skapades illojalitet.

43:5.14 (491.10) 12. Den Högste ledaren, ordföranden för nödfallsrådet på Edentia. Alla personligheter som har förordnats till Norlatiadek på

grund av omvälvningen i Satania bildar nödfallsrådet, och dess ordförande är en Vorondadekson med speciellt stor erfarenhet.

43:5.15 (491.11) Häri ingår inte de talrika Vorondadekar, sändebud från konstellationerna i Nebadon och andra, som även är bosatta på Edentia.

43:5.16 (491.12) Allt sedan Lucifers uppror har Edentiafäderna haft en speciell omsorg om Urantia och de andra isolerade världarna i Satania. Långt tillbaka i tiden insåg profeten Konstellationsfädernas styrande hand i nationernas angelägenheter. ”När den Högste fördelade till nationerna deras arvslott, när han åtskiljde Adams söner, då utstakade han gränserna för folken.”

43:5.17 (491.13) Varje värld som har isolerats eller försatts i karantän har en Vorondadekson som observatör. Han deltar inte i den planetariska administrationen utom då han beordras av Konstellationsfadern att intervensera i nationernas angelägenheter. I själva verket är det just denne Högste observatör som ”råder över människors riken”. Urantia är en av Norlatiadeks isolerade världar, och en Vorondadekobservatör har varit stationerad på planeten allt sedan Caligastias förräderi. När Makiventa Melkisedek verkade i semimateriell gestalt på Urantia visade han respektfull vördnad för den Högste observatören som då var i tjänst, ty det är skrivet: ”Och Melkisedek, konungen i Salem, var präst åt den Högste”. Melkisedek uppenbarade denne Högste observatörs förhållanden för Abraham när han sade: ”Och välsignad vare den Högste, som har givit dina fiender i din hand”.

6. Guds trädgårdar

43:6.1 (492.1) I synnerhet systemhuvudstäderna är förskönade med materiella mineralstrukturer medan universumhögkvarteren mera återspeglar den andliga härligheten, men konstellationernas huvudstäder representerar toppen av morontiaaktiviteter och levande utsmyckningar. I konstellationernas högkvartersvärldar används levande utsmyckningar mera allmänt, och det är denna ymnighet av liv — denna botaniska konstfärdighet — som gör att dessa världar kallas ”Guds trädgårdar”.

43:6.2 (492.2) Omkring hälften av Edentia är ägnad åt de Högstas utsökta trädgårdar, och dessa trädgårdar hör till lokaluniversumets mest fascinerande morontiaskapelser. Detta förklarar varför ovanligt vackra platser i de bebodda världarna i Norlatiadek så ofta kallas ”Edens lustgård”.

43:6.3 (492.3) I mitten av denna storslagna trädgård finns de Högstas helgedom för gudsdyrkan. Psalmisten måste ha vetat någonting om detta, ty han skrev: ”Vem skall gå upp på de Högstas höjd? Vem skall stå på denna heliga plats? Den som har obesudlade händer och ett rent hjärta, den som icke förhävt sin själ till fåfänga och icke svurit falskt.” I denna helgedom leder de Högsta var tionde dag, på vilodagen, hela Edentia i andäktig kontemplation av Gud den Supreme.

43:6.4 (492.4) De arkitektoniska världarna har tio former av materiellt liv. På Urantia finns det växt- och djurliv, men i en sådan

värld som Edentia finns det tio former av materiellt liv. Om ni betraktade dessa tio former av liv på Edentia, skulle ni snabbt klassificera de tre första som växter och de tre sista som djur, men det vore helt omöjligt för er att förstå sig på naturen av de fyra mellanliggande formerna av förökande och fascinerande livsformer.

43:6.5 (492.5) Även det liv som klart hör till djurriket skiljer sig mycket från det som finns i de evolutionära världarna. Skillnaden är så stor att det är helt omöjligt att för de dödliga beskriva den unika karaktären och tillgivna naturen hos dessa icke-talande varelser. Det finns tusende och åter tusende levande varelser som ni omöjligen kan föreställa er. Hela djurvärlden är av en helt annan karaktär än de oförfinade djurarterna på de evolutionära planeterna. Hela denna djurvärld är emellertid högst intelligent och utomordentligt nyttig, och alla de olika arterna är förvånansvärt vänliga och rörande sällskapliga. Det finns inga köttätande varelser i dessa arkitektoniska världar; det finns ingenting på hela Edentia som skulle göra någon levande varelse rädd.

43:6.6 (492.6) Växtlivet är också mycket olik växtlivet på Urantia, och det består av både materiella och morontiella arter. De materiella växterna har den karakteristiska gröna färgsättningen, men morontiamotsvarigheterna till växtliv har en violett- eller orkidéfärgad anstrykning med varierande nyanser och skiftningar. En sådan morontiavegetation är en ren energigröda; när den äts uppkommer inga rester.

43:6.7 (492.7) Då dessa arkitektoniska världar är utrustade med tio former av fysiskt liv, för att inte tala om morontiavarianterna, erbjuder de väldiga möjligheter till biologisk försköning av

landskapet och de materiella och morontiella strukturerna. De himmelska artisanerna leder de infödda spornagierna i detta omfattande arbete med botanisk dekorerings och biologisk utsmyckning. Medan era konstnärer måste ty sig till död färg och livlös marmor för att åskådliggöra sina tankar använder de himmelska artisanerna och univitatierna oftast levande material för att framföra sina idéer och fånga sina ideal.

43:6.8 (493.1) Om ni njuter av blommor, buskar och träd på Urantia då blir det en fest för era ögon att se den botaniska skönheten och blomsterprakten i Edentias himmelska trädgårdar. Det övergår dock min beskrivningsförmåga att försöka överföra till det dödliga sinnet en riktig uppfattning om skönheten i de himmelska världarna. Sannerligen, ögat har inte sett sådana härligheter som väntar er vid ankomsten till dessa världar som ingår i de dödligas uppstigningsäventyr.

7. Univitatierna

43:7.1 (493.2) Univitatierna är de stadigvarande medborgarna på Edentia och dess tillhörande världar, och de sjuhundrasjuttio världar som omger konstellationshöckvarteret står alla under deras överinseende. Dessa Skaparsonens och den Skapande Andens barn projiceras på ett existensplan mellan det materiella och det andliga, men de är inte morontiaavarelser. Dessa infödda på var och en av Edentias sjuttio större sfärer har alla olika synliga gestalter, och de morontiadödliga får sina morontiakroppar intonade till att motsvara

univitatiernas uppåtgående skala varje gång de flyttar från en av Edentias sfärer till en annan på sin stegvisa väg från värld nummer ett till värld nummer sjuttio.

43:7.2 (493.3) I andligt avseende är univatierna alla likartade; intellektuellt varierar de på samma sätt som de dödliga; till gestalten påminner de mycket om det morontiella existensstadiet, och de har skapats till att fungera i sjuttio olika personlighetsklasser. Var och en av dessa univatieklasser uppvisar tio större variationer i intellektuell aktivitet, och var och en av dessa olika intellektuella typer förestår de speciella tränings- och kulturskolorna för progressiv yrkesmässig eller praktisk samhällstillvändning på någon av de tio satelliter som kretsar runt Edentias varje större värld.

43:7.3 (493.4) Dessa sju hundra mindre världar är tekniska sfärer för praktisk utbildning i hur hela lokaluniversumet fungerar, och de är öppna för alla klasser av förståndsvarelser. Dessa träningsskolor för speciella färdigheter och teknisk kunskap drivs inte uteslutande för uppstigande dödliga, fastän morontiaeleverna utgör den allra största gruppen bland alla dem som deltar i dessa övningskurser. När du tas emot i någon av de sjuttio större världarna för samhällskultur ges du omedelbart rätt att besöka även var och en av de tio omgivande satelliterna.

43:7.4 (493.5) I de olika goodwillkolonierna är de flesta omväxlingsledare uppstigande morontiadödliga, men univatierna representerar den största gruppen associerad med de himmelska artisanernas kår i Neadon. I hela Orvonton kan inga andra varelser utanför Havona än abandonterna i Uversa mäta sig med univatierna i

fråga om konstnärlig färdighet, social anpassningsförmåga och koordinerande skicklighet.

43:7.5 (493.6) Dessa konstellationsmedborgare är inte egentliga medlemmar av artisankåren, men de arbetar gärna med alla grupper och bidrar mycket till att övergångskulturens storartade artistiska möjligheter huvudsakligen förverkligas på konstellationsvärldarnas sfärer. De fungerar inte bortom gränserna för konstellationens högkvartersvärldar.

8. Edentias träningsvärldar

43:8.1 (493.7) Den fysiska utrustningen på Edentia och dess omgivande sfärer är närapå fulländad; de kan knappast mäta sig med den andliga storslagenheten på Salvingtons sfärer, men de överstiger vida prakten i Jerusems träningsvärldar. Alla dessa Edentias sfärer får sin energi direkt från de universella rymdströmmarna, och deras enorma styrkesystem — både materiella och morontiella — övervakas och fördelas skickligt av konstellationscentren med bistånd av en kompetent kår av Ledande Fysiska Övervakare och Morontiastyrkans Övervakare.

43:8.2 (494.1) Den tid det tar att vistas i de sjuttio träningsvärldarna för övergångsskedets morontiakultur, som hör till Edentia-eran i den dödligas uppstigning, är den stabilaste perioden i en uppstigande dödligs livsskede på vägen upp till ställningen som finalit; det är verkligen typiskt morontialiv. Fastän du stäms om varje gång du förflyttas från en större kulturvärld till en annan bibehåller du samma

morontiakropp, och det förekommer inga perioder då personligheten är medvetlös.

43:8.3 (494.2) Din vistelse på Edentia och dess tillhörande sfärer upptas i huvudsak av att bemästra gruppetiken, hemligheten med angenäma och givande förhållanden mellan de olika universum- och superuniversumklasserna av intelligenta personligheter.

43:8.4 (494.3) I mansonivärldarna avslutade du förenhetligandet av den evolverande dödliga personligheten; i systemhuvudstaden uppnådde du medborgarskap i Jerusem och fick villigheten att underkasta jaget den disciplin som gruppaktiviteter och koordinerade företag förutsätter; men nu i konstellationens träningsvärldar kommer du att uppnå din evolverande morontiapersonlighets verkliga sociala anpassning. Detta himmelska kulturella tillägnande består i att lära sig hur man:

43:8.5 (494.4) 1. Lever lyckligt och arbetar effektivt med tio olika morontiaföljeslagare, medan tio sådana grupper förenas till ett kompani om ett hundra medlemmar och vidare till en kår om ett tusen medlemmar.

43:8.6 (494.5) 2. Med glädje vistas hos och hjärtligt samarbetar med tio univitatier som, fastän de intellektuellt är lika som morontiaavarelserna, är mycket olika i alla andra avseenden. Och sedan måste ni fungera med denna grupp om tio då den koordinerar sig med tio andra familjer, som i sin tur förenas till en kår om ett tusen univitatier.

43:8.7 (494.6) 3. Uppnår samtidig anpassning till både morontiaföljeslagare och dessa univativärdar; tillägnar sig

förmågan att frivilligt och effektivt samarbeta med sin egen klass av varelser i nära arbetsgemenskap med en något annorlunda grupp av förståndsvarelser.

43:8.8 (494.7) 4. Medan man sålunda fungerar socialt tillsammans med varelser som är lika och olika en själv, uppnår intellektuell harmoni med och yrkesmässigt anpassar sig till bägge grupperna av medarbetare.

43:8.9 (494.8) 5. Medan man uppnår tillfredsställande social anpassning av personligheten på intellektuella och yrkesinriktade nivåer, ytterligare fulländar förmågan att leva i nära kontakt med likartade och något olikartade varelser på ett sådant sätt att irritationen och förtrytelsen ständigt minskar. Omväxlingsledarna bidrar genom sina gruppspelsaktiviteter mycket till uppnåendet av denna färdighet.

43:8.10 (494.9) 6. Jämkar alla dessa olika förfaranden för social anpassning så att de främjar den progressiva koordineringen av uppstigningen till Paradiset; ökar universuminsikten genom att förbättra förmågan att fatta de eviga målbetydelser som finns dolda i dessa till synes obetydliga aktiviteter i tid och rymd.

43:8.11 (494.10) 7. Sedan bringar alla dessa förfaranden för mångsidig social anpassning till en höjdpunkt genom att samtidigt höja den andliga insikten, så som den anknyter till förstärkandet av alla faser av personlig förmåga genom andlig förening och morontiakoordinering i grupp. Intellektuellt, socialt och andligen inte endast fördubblar två moraliska varelser sina personliga potentialer

för universumuppnåelse genom partnerskapförfarandet; de närmast fyrdubblar sina resultat- och prestationsmöjligheter.

43:8.12 (495.1) Vi har beskrivit den sociala anpassningen i Edentia som en morontiadödligs förbindelse med en familjegrupp av univitatier, där gruppen består av tio intellektuellt olika individer, samtidigt med en liknande förbindelse med tio morontiaföljeslagare. Men i de första sju större världarna lever endast en uppstigande dödlig med tio univitatier. I den andra gruppen av sju större världar vistas två dödliga hos varje grupp av tio infödda, och så vidare tills på den sista gruppen av sju större sfärer tio morontiaavarelser bor tillsammans med tio univitatier. Då du lär dig att bättre umgås med univitatierna kommer du att tillämpa denna förbättrade etik i ditt förhållande till dina framåtskridande morontiaföljeslagare.

43:8.13 (495.2) I egenskap av uppstigande dödliga njuter ni av er vistelse i Edentias framstegsvärldar, men ni upplever inte den personliga tillfredsställelsens hänförelse som kännetecknar er första kontakt med universumärenden i systemhögkvarteret eller er avskedsberöring med dessa realiteter i universumets sista huvudstadsvärldar.

9. Medborgarskap på Edentia

43:9.1 (495.3) Efter gradueringen från värld nummer sjuttio bosätter sig de uppstigande dödliga på Edentia. De uppstigande deltar nu för första gången i "Paradisets möten" och hör berättelsen om sin vittomspännande karriär, så som den beskrivs av en av Dagarnas

Trogna, den första som de har mött av de Suprema Personligheterna med treenighetsursprung.

43:9.2 (495.4) Hela denna vistelse i konstellationens träningsvärldar, kulminerande i medborgarskap på Edentia, är en period av sann och himmelsk salighet för morontiaframskridarna. Under hela din vistelse i systemets världar evolverade du från nästan ett djur till en morontiavarelse; du var mera materiell än andlig. På Salvingtons sfärer evolverar du från en morontiavarelse till en sann ande; du är då mera andlig än materiell. Men i Edentia är de uppstigande halvvägs mellan sitt tidigare och sitt framtida tillstånd, halvvägs på sin utveckling från evolutionärt djur till uppstigande ande. Under hela din vistelse på Edentia och dess världar är du ”såsom änglarna”; du går ständigt framåt men bibehåller hela tiden din allmänna och typiska morontiastatus.

43:9.3 (495.5) Denna tid då de uppstigande dödliga vistas i konstellationen är den mest enhetliga och stabila tiden under hela morontiaframskridandets livsskede. Denna erfarenhet utgör den förändliga sociala anpassningsträningen för de uppstigande. Den motsvarar den förfinalitiska andliga erfarenheten i Havona och den förabsonita träningen i Paradiset.

43:9.4 (495.6) De uppstigande dödliga på Edentia är i huvudsak sysselsatta med sina uppdrag på de sjuttio efter varandra följande univitatievärldarna. De tjänar också i olika bemärkelser på själva Edentia, främst i samband med konstellationens program som gäller grupper, rasers, nationers och planeters välfärd. De Högsta är inte så mycket engagerade i att främja individuellt framåtskridande i de

bebodda världarna; de styr i människors riken mer än i enskilda individers hjärtan.

43:9.5 (495.7) Och den dag då du är färdig att lämna Edentia för livsskedet i Salvington kommer du att stanna upp och blicka tillbaka på en av de vackraste och mest vederkvickande av alla dina träningsperioder på den här sidan av Paradiset. Men all denna härlighet kommer endast att förstärkas under din uppstigning inåt och med din tilltagande förmåga att i större utsträckning uppskatta gudomliga betydelser och andliga värden.

43:9.6 (496.1) [Avfattat under beskydd av Malavatia Melkisedek.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 43](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 45](#) >>

Kapitel 44

De himmelska artisanerna

44:0.1 (497.1) BLAND goodwillkolonierna i högkvartersvärldarna i universumet och dess olika delar finner man den unika klass av olikartade personligheter som kallas de himmelska artisanerna. Dessa varelser är morontiarikenas och de lägre anderikenas mästerliga konstnärer och artisaner. De är andar och semiandar sysselsatta med morontiautsmäckning och andligt förskönande. Dessa artisaner är utspridda över hela storuniversum — de finns i högkvartersvärldarna i superuniverserna, lokaluniverserna, konstellationerna och systemen samt på alla sfärer som har etablerats i ljus och liv; men deras huvudsakliga verksamhetsområde är i konstellationerna och i synnerhet i de sjuhundra sjuttio världar som omger varje högkvarterssfär.

44:0.2 (497.2) Fastän deras arbete kan vara nästan ofattbart för det materiella sinnet är det viktigt att förstå att morontia- och andevärldarna inte saknar egna former av ädel konst och överjordisk kultur.

44:0.3 (497.3) De himmelska artisanerna har inte skapats som sådana; de är en utvald och rekryterad kår av varelser som består av vissa lärarpersonligheter födda i centraluniversumet och av deras volontärelever och som har utvalts bland de uppstigande dödliga och talrika andra himmelska grupper. Den ursprungliga lärarkåren bestående av dessa artisaner förordnades en gång av den Oändlige Anden i samverkan med de Sju Härskarandarna och bestod av sjutusen instruktörer från Havona, ett tusen till var och en av de sju divisionerna av artisaner. Börjande med denna kärntrupp har detta briljanta organ av skickliga arbetare för ande- och morontiauppgifter utvecklat sig under tidernas förlopp.

44:0.4 (497.4) Vilken morontiapersonlighet eller vilket andeväsen som helst kan vinna inträde i de himmelska artisanernas kår; dvs. varje varelse vars rang ligger under de medfött gudomliga Sönerna. Guds uppstigande söner från de evolutionära sfärerna kan efter sin ankomst till morontiavärldarna söka inträde till artisankåren, och om de är tillräckligt begåvade kan de välja en sådan levnadsbana för en längre eller kortare period. Men ingen kan ansluta sig till de himmelska artisanerna för mindre än en tusenårsperiod, ett tusen år enligt superuniversumtid.

44:0.5 (497.5) Alla himmelska artisaner registreras i superuniversernas högkvarter men leds av morontiaövervakarna i lokaluniversernas huvudstäder. De förordnas till någon av följande sju

större aktivitetsgrupper av morontiaövervakarnas centrala kår som verkar i varje lokaluniversums högkvartersvärld:

- 44:0.6 (497.6) 1. Himmelska musiker.
- 44:0.7 (497.7) 2. Himmelska återgivare.
- 44:0.8 (497.8) 3. Gudomliga byggare.
- 44:0.9 (497.9) 4. Tankeupptecknare.
- 44:0.10 (498.1) 5. Energibehandlare.
- 44:0.11 (498.2) 6. Formgivare och utsmyckare.
- 44:0.12 (498.3) 7. Harmoniarbetare.

44:0.13 (498.4) De ursprungliga lärarna i dessa sju grupper härstammade alla från de fulländade världarna i Havona, och i Havona finns mönstren, mönsterstudierna för alla faser och former av andekonstnärlig verksamhet. Fastän det är en jättelik uppgift att försöka överföra dessa konstformer från Havona till världarna i rymden har de himmelska artisanerna förbättrat sin teknik och sitt utförande för varje tidsålder. Som vid alla andra faser i uppstigningsskedet fordras det att de som är mest avancerade på något område ständigt delar med sig av sin överlägsnare kunskap och skicklighet till sina sämre lottade kamrater.

44:0.14 (498.5) I mansonivärldarna får ni för första gången se en skymt av dessa transplanterade konstformer, och deras skönhet och er uppskattning av denna skönhet ökar och blir klarare ända tills ni står i andehallarna i Salvington och beskådar dessa inspirerande mästerverk gjorda av anderikenas himmelska artister.

44:0.15 (498.6) Alla dessa aktiviteter i morontia- och andevärldarna är verkliga. För andevarelser är andevärlden verklighet. För oss är den

materiella verkligheten mera överklig. De högre formerna av andar går utan hinder genom vanlig materia. Höga andar reagerar inte för någonting materiellt, med undantag för vissa grundenergier. För materiella varelser är andevärlden mer eller mindre överklig; för andevarelser är den materiella världen nästan helt överklig, endast en skugga av anderealiteternas substans.

44:0.16 (498.7) Enbart med andesynden kan jag inte förnimma den byggnad där denna berättelse översätts och uppptecknas. En Gudomlig Rådgivare från Uversa som råkar stå vid min sida uppfattar ännu mindre av dessa rent materiella skapelser. Vi uppfattar hur dessa materiella strukturer ser ut för er genom att betrakta en andemotsvarighet som våra åtföljande energitransformerare presenterar för vårt sinne. Denna materiella byggnad är egentligen inte verklig för mig, en andevarelse, men den är naturligtvis mycket verklig och mycket användbar för materiella dödliga.

44:0.17 (498.8) Det finns vissa typer av varelser som har förmågan att urskilja vad som är verkligt både för varelserna i andevärlden och i de materiella världarna. Till denna klass hör de så kallade fjärde varelserna bland Havonaservitalerna och de fjärde varelserna bland medlarna. Änglarna i tid och rymd har också förmågan att urskilja både andevarelser och materiella varelser såsom även de uppstigande dödliga har efter frigörelsen från det köttsliga livet. Efter att ha nått de högre andliga nivåerna kan de uppstigande känna igen materiella, morontiella och andliga realiteter.

44:0.18 (498.9) Här med mig finns också en Mäktig Budbärare från Uversa, en uppstigen med Riktaren fusionerad före detta dödlig, och han ser er sådana som ni är, och samtidigt ser han den Ensamma

Budbäraren, supernafen och andra himmelska varelser som är närvarande. Aldrig under er långa uppstigning förlorar ni förmågan att känna igen era förbindelser från tidigare existenser. Alltid medan ni stiger upp längs livets stege inåt bibehåller ni förmågan att känna igen och umgås med medvarelserna från era tidigare och lägre erfarenhetsnivåer. Varje ny omvandling eller uppståndelse för in ytterligare en grupp av andevarelser i ert synfält utan att på minsta sätt fränta er förmågan att känna igen era vänner och bekanta från tidigare tillstånd.

44:0.19 (498.10) Allt detta görs möjligt i upplevelsen hos de uppstigande dödliga av den inre Tankeriktarens verksamhet. Genom att Tankeriktarna bevarar kopiorna av erfarenheterna från hela ert liv kan ni vara förvissade om att aldrig förlora någon sann egenskap som ni en gång hade; och dessa Riktare gör hela färden med er, som en del av er, i verkligheten som *ni*.

44:0.20 (499.1) Men jag har föga hopp om att för det materiella sinnet kunna beskriva de himmelska artisanernas arbete. Jag är tvungen att ständigt förvanska tanken och förvränga språket i ett försök att för det dödliga sinnet öppna verkligheten i dessa morontiahandlingar och närpå andefenomen. Ert förstånd kan inte fatta och ert språk är otillräckligt för att beskriva dessa semiandeaktiviteters betydelse, värde och inbördes förhållanden. Jag påbörjar detta försök att upplysa människosinnet om dessa realiteter fullt medveten om hur ytterst omöjligt det är för mig att vara särskilt framgångsrik i detta företag.

44:0.21 (499.2) Jag kan endast försöka skissera en grov parallell mellan de dödligas materiella aktiviteter och de himmelska artisanernas mångahanda funktioner. Om människoraserna på Urantia

vore mera avancerade inom konst och andra kulturella färdigheter kunde jag gå ett steg vidare i ett försök att rikta människosinnet från det materiella till det morontiella. Ungefär allt vad jag kan hoppas kunna åstadkomma är att inskräpa att dessa handlingar i morontia- och andevärldarna är verkliga.

1. De himmelska musikerna

44:1.1 (499.3) Med den begränsade omfattning som de dödligas hörsel har kan ni knappast bilda er en uppfattning om morontiamelodier. Det finns rentav ett materiellt område av vackert ljud, som människans hörselsinne inte uppfattar, för att inte nämna morontia- och andeharmonins ofattbara vidd. Andemelodierna är inte materiella ljudvågor utan andepulseringar som tas emot av de himmelska personligheternas ande. Det finns en vidd i omfattningen och en själ i uttrycksformen samt en storslagenhet i utförandet, förenade med sfärernas melodi, vilka ligger helt bortom människans fattning. Jag har sett miljoner hänryckta varelser hållas i sublim extas medan områdets melodi strömmade in över andeenergin i de himmelska strömkretsarna. Dessa underbara melodier kan radieras till de yttersta delarna av ett universum.

44:1.2 (499.4) De himmelska musikerna är sysselsatta med att åstadkomma himmelsk harmoni genom att behandla följande andekrafter:

44:1.3 (499.5) 1. *Andligt ljud* — avbrytanden av andeströmmen.

44:1.4 (499.6) 2. *Andligt ljus* — reglering och intensifiering av ljuset i de morontiella och andliga världarna.

44:1.5 (499.7) 3. *Energikollisioner* — melodier som åstadkoms genom skicklig behandling av morontia- och andeenergierna.

44:1.6 (499.8) 4. *Färgsymfonier* — melodier av morontiafärgtoner; detta räknas till det främsta som de himmelska musikerna åstadkommer.

44:1.7 (499.9) 5. *Harmoni av associerade andar* — själva arrangerandet och associerandet av olika klasser av morontia- och andevarelser åstadkommer majestätiska melodier.

44:1.8 (499.10) 6. *Tankemelodier* — att tänka andliga tankar kan bli så fulländat att det brister ut i Havonas melodier.

44:1.9 (499.11) 7. *Rymdens musik* — med lämplig inställning kan melodierna från andra sfärer tas in på universumets utsändningskretsar.

44:1.10 (500.1) Det finns över ett hundra tusen olika sätt att behandla ljud, färg och energi, förfaranden som kan jämföras med människans användning av musikinstrument. Era dansgrupper representerar utan tvivel ett primitivt och groteskt försök av materiella varelser att närma sig den himmelska harmoni som åstadkoms av varelsers placering och ordnandet av personligheter. De övriga fem formerna av morontiamelodier uppfattas inte av de materiella kropparnas sensoriska mekanism.

44:1.11 (500.2) Harmoni, musiken från de sju nivåerna av melodisk associering, är andekommunikationens enaste universella kod.

Musiken, så som de dödliga på Urantia förstår den, når sitt högsta uttryck i skolorna i Jerusem, systemhögkvarteret, där semimateriella varelser undervisas i ljudets harmonier. Dödliga reagerar inte för de andra formerna av morontiamelodier och himmelsk harmoni.

44:1.12 (500.3) Uppskattningen av musik på Urantia är både fysisk och andlig; och era människomusiker har gjort mycket för att höja smaken för musik från era tidigaste förfäders barbariska entonighet till de högre nivåerna av ljudets uppskattning. Majoriteten av de dödliga på Urantia reagerar för musik i så stor utsträckning med de materiella musklerna och så föga med sinnet och anden; det har emellertid skett en stadig förbättring när det gäller uppskattningen av musik under mer än trettiofem tusen år.

44:1.13 (500.4) Klangfull synkopering representerar en övergång från den primitiva människans musikaliska entonighet till era musikskapares uttrycksfulla harmoni och meningsfulla melodier under senare tider. Dessa tidigare typer av rytm stimulerar det musikälskande sinnet att reagera utan att medföra ett utövande av de högre intellektuella sinnesförmågorna för uppskattandet av harmonier, och mera allmänt tilltalar de därför omogna eller andligen slöa individer.

44:1.14 (500.5) Den bästa musiken på Urantia är endast ett flyktigt eko av den fantastiska musik som de himmelska medarbetarna till era musikskapare hörde; men musikskaparna lämnade endast brottstycken av dessa harmonier av morontiakrafter bevarade som

musikaliska melodier av ljudharmonier. Ande-morontiamusik använder sig inte sällan av alla sju uttrycks- och återgivningsformer, och därför är människosinnet mycket handikappat vid varje försök att reducera dessa melodier från de högre sfärerna till enbart musikens noter. En sådan strävan är ungefär som att försöka återge ljudet från en stor orkester med hjälp av ett enda musikinstrument.

44:1.15 (500.6) Fastän ni har sammanställt en del vackra melodier på Urantia har ni inte framskridit musikaliskt närmelsevis så långt som på många av era grannplaneter i Satania. Om Adam och Eva fortsättningsvis hade levt då hade ni haft verklig musik; men harmonins gåva som var så stor i deras natur har blivit så uttunnad av släktdrag med omusikaliska tendenser att endast i ett av tusen dödligas liv finner man någon större uppskattning av harmonierna. Men var inte nedstämda; en dag kan en verklig musikskapare framträda på Urantia och hela folk bli hänryckta av de underbara tonerna i hans melodier. En enda sådan människovarelse kunde ändra kursen för en hel nation, rentav för hela den civiliserade världen. Det är bokstavligen sant att ”melodin har makt att förändra hela världen”. För evigt förblir musiken det universella språket för människor, änglar och andar. Harmoni är talet i Havona.

2. De himmelska återgivarna

44:2.1 (500.7) Den dödliga människan kan knappast hoppas på mer än en mager och förvrängd uppfattning om de himmelska återgivarnas funktioner, som jag måste försöka belysa genom den

grova och begränsade symboliken i ert materiella språk. Ande-
morontiavärlden har tusen och ett ting av supremt värde, ting värda
att återges men okända på Urantia, upplevelser av den kategori av
aktiviteter som knappast ”runnit människan i hågen”, dessa realiteter
som Gud har i väntan för dem som överlever det köttsliga livet.

44:2.2 (501.1) Det finns sju grupper av himmelska återgivare, och
jag skall försöka belysa deras arbete med följande klassificering:

44:2.3 (501.2) 1. *Sångarna* — harmoniserarna som återger särskilda
harmonier från det förgångna och uttolkar den nuvarande tidens
melodier. Men allt detta sker på morontianivån.

44:2.4 (501.3) 2. *Färgarbetarna* — de ljusets och skuggans artister
som ni kanske skulle kalla tecknare och målare, artister som förevigar
flyktiga scener och tillfälliga episoder för framtida
morontiaförförelse.

44:2.5 (501.4) 3. *Ljusavbildarna* — de som gör upptagningarna av de
verkliga semiandefenomenen; filmens levande bilder utgör en mycket
grov illustration av detta.

44:2.6 (501.5) 4. *Framförarna av de historiska skådespelen* — de
som dramatiskt återger de avgörande händelserna i universumets
hävder och historia.

44:2.7 (501.6) 5. *De profetiska artisterna* — de som projicerar
historiens innebörd in i framtiden.

44:2.8 (501.7) 6. *Berättarna av livets historia* — de som för vidare livserfarenhetens mening och betydelse. Projicerandet av nuvarande personliga erfarenheter in i framtida uppnåelsevärden.

44:2.9 (501.8) 7. *De administrativa skådespelarna* — de som åskådliggör regeringsfilosofins och det administrativa förfarandets bemärkelse, suveränitetens himmelska dramatiserare.

44:2.10 (501.9) De himmelska återgivarna samverkar mycket ofta och effektivt med omväxlingsledarna i att kombinera återskapandet i minnet med vissa former av sinnesvila och personlighetsavledande. Före morontiakonklaverna och andesammankomsterna förenar sig dessa återgivare ibland i väldiga dramaföreställningar som skildrar syftet med sådana samlingar. Jag bevittnade nyligen en sådan storslagen presentation där mer än en miljon skådespelare framförde en följd av ett tusen scener.

44:2.11 (501.10) De högre intellektuella lärarna och övergångsomvårdarna använder gärna och effektivt dessa olika grupper av återgivare i sina morontiella undervisningsaktiviteter. Men inte alla deras strävanden ägnas åt tillfälligt åskådliggörande; mycket, verkligen mycket av deras arbete är av permanent natur och kommer för alltid att bestå som en gåva till all framtid. Så mångkunniga är dessa artisaner att när de samlas i stor mängd kan de uppföra en hel tidsålder på nytt, och i samverkan med serafomvårdarna kan de faktiskt avbilda andevärldens eviga värden för de dödliga siarna i tiden.

3. De gudomliga byggarna

44:3.1 (501.11) Det finns städer ”vilkas byggmästare och skapare är Gud”. I form av andemotsvarighet har vi allting som är bekant för er dödliga och utsägligt mera. Vi har hem, andebekvämligheter och morontianödvändigheter. För varje materiell tillfredsställelse som människor kan känna har vi tusentals andliga realiteter som berikar och vidgar vår tillvaro. De gudomliga byggmästarna fungerar i sju grupper:

44:3.2 (502.1) 1. *De som planerar och bygger hem* — de som konstruerar och omformar de boningar som har anvisats för enskilda individer och arbetsgrupper. Dessa morontia- och andeboningar är verkliga. De skulle vara osynliga för er korta synkrets, men för oss är de mycket verkliga och vackra. I viss utsträckning får alla andevarelser tillsammans med byggarna delta i planerandet och skapandet av vissa detaljer i sina morontia- och andeboningar. Dessa hem utrustas och utsmyckas enligt de behov som morontia- eller andevarelserna har som skall bo i dem. Det finns rikligt med variation och omfattande möjligheter till individuella uttrycksformer i alla dessa konstruktioner.

44:3.3 (502.2) 2. *De som bygger arbetsutrymmen* — de som är sysselsatta med att planera och uppföra byggnaderna för de reguljära och rutinmässiga arbetarna i ande- och morontiavärldarna. Dessa byggare kan jämföras med dem som uppför verkstäder och andra industriella anläggningar på Urantia. Övergångsvärldarna har en

behövlig ekonomi som innebär ömsesidigt tjänande och specialiserad arbetsfördelning. Vi gör inte alla allting; det finns olikheter i uppgifterna bland morontiaavarelserna och de evolverande andarna, och dessa byggare av arbetsutrymmen bygger inte endast bättre verkstäder utan bidrar även till att arbetarnas yrkesskicklighet stiger.

44:3.4 (502.3) 3. *De som bygger utrymmen för avkoppling.* Enorma byggnader utnyttjas under viloperioderna. Dödliga skulle kalla detta för rekreation och i viss mening lek. Lämpliga utrymmen reserveras för omväxlingsledarna, humoristerna i morontiavärldarna, de övergångssfärer där träningen av uppstigande varelser som helt nyligen har förflyttats från de evolutionära planeterna sker. Även de högre andarna ägnar sig åt en viss form av tillbakablickande humor under sina perioder av andlig uppladdning.

44:3.5 (502.4) 4. *De som bygger utrymmen för gudsdyrkan* — de erfarna arkitekter som uppför ande- och morontiatemplen. Alla världar för de dödligas uppstigning har tempel för gudsdyrkan, och de är de mest utsökta skapelserna i morontiavärldarna och på andesfärerna.

44:3.6 (502.5) 5. *De som bygger utrymmen för undervisning* — de som bygger högkvarteren för morontiaträning och avancerad andelärdom. Vägen är alltid öppen för att införskaffa mera kunskap, att få ytterligare information om ens nuvarande eller framtida arbete samt för universellt kulturellt vetande, information avsedd att göra uppstigande dödliga till intelligentare och effektivare medborgare i morontia- och andevärldarna.

44:3.7 (502.6) 6. *Morontiplanerarna* — de som bygger för den jämlika associeringen mellan alla personligheter från alla världar då de är närsomhelst närvarande på någon sfär. Dessa planerare samverkar med Morontiastyrkans Övervakare för att berika koordineringen av det framskridande morontialivet.

44:3.8 (502.7) 7. *De som bygger allmänna utrymmen* — de artisaner som planerar och bygger de samlingsplatser som är avsedda för annat än gudsdyrkan. Storslagna och magnifika är de allmänna samlingsutrymmena.

44:3.9 (502.8) Fastän varken dessa strukturer eller deras utsmyckning skulle vara riktigt verkliga för de materiella dödligas sinnesuppfattning är de högst verkliga för oss. Ni skulle inte kunna se dessa tempel om ni kunde vara där i er köttsliga gestalt; ändå finns alla dessa supermateriella skapelser verkligen där och vi urskiljer dem helt klart och lika fullt njuter vi av dem.

4. Tankeupptecknarna

44:4.1 (503.1) Dessa artisaner ägnar sig åt att bevara och återge världarnas högre tankar, och de fungerar i sju grupper:

44:4.2 (503.2) 1. *Tankebevararna*. Dessa artisaner ägnar sig åt att bevara de högre tankarna i världarna. I morontiavärldarna samlar de verkligen själsverksamhetens pärlor. Innan jag först kom till Urantia såg jag uppteckningar och hörde informationsutsändningar om de

idéer som en del stora tänkare på denna planet har givit upphov till.

Tankeupptecknarna bevarar sådana nobla idéer på Uversa-språket.

44:4.3 (503.3) Varje superuniversum har sitt eget språk som talas av dess personligheter och är förhärskande i alla dess sektorer. I vårt eget superuniversum kallas det uversiska. Varje lokaluniversum har också sitt eget språk. Alla de högre varelsklasserna i Nebadon är tvåspråkiga och talar både Nebadons och Uversas språk. När två individer från olika lokaluniverser träffas kommunicerar de på uversiska; om emellertid den ena av dem härstammar från ett annat superuniversum måste de ty sig till en tolk. I centraluniversumet finns det föga behov av ett språk; där råder fulländat och närapå fullkomligt samförstånd; där är det endast Gudarna man inte fullt förstår. Vi får lära oss att ett tillfälligt möte i Paradiset uppenbarar mera av ömsesidig förståelse än vad som kunde överföras med något av de dödligas språk på tusen år. Även i Salvington ”känner vi liksom vi är själva kända”.

44:4.4 (503.4) Förmågan att översätta tanken till språk på morontia- och andesfärerna övergår de dödligas förstånd. Den hastighet med vilken vi överför tanken till en bestående uppteckning kan av uppteckningsexperterna höjas till den grad att motsvarigheten till över en halv miljon ord eller tankesymboler kan registreras på en minut av urantiatid. Dessa universumspråk är långt mer kompletta än språken i de evolverande världarna. Begreppssymbolerna i Uversa omfattar mer än en miljard tecken, fastän basalfabetet innehåller endast sjuttio symboler. Nebadonskan är inte fullt så utvecklad; bassymbolerna, eller alfabetet, omfattar fyrtioåtta tecken.

44:4.5 (503.5) 2. *Begreppsupptecknarna*. Denna andra grupp av upptecknare befattar sig med bevarandet av begreppsbilder, idémönster. Detta är en form av bestående uppteckning okänd i de materiella världarna, och med denna metod skulle jag kunna inhämta mera kunskap på en timme av er tid än vad ni skulle kunna inhämta genom att läsa vanlig skriven text under ett hundra år.

44:4.6 (503.6) 3. *Ideografupptecknarna*. Vi har motsvarigheten till både ert skrivna och talade ord, men för bevarandet av tankar använder vi vanligen begreppsavbildning och ideografiska förfaranden. De som bevarar ideografer kan förbättra begreppsupptecknarnas arbete tusenfalt.

44:4.7 (503.7) 4. *Vältalighetens främjare*. Denna grupp av upptecknare är sysselsatt med att bevara tankar för återgivning genom vältalighet. Men på Nebadons språk skulle vi med en halv-timmes anförande kunna täcka hela livets innehåll hos en dödlig på Urantia. Ert enda hopp om att förstå dessa handlingar består i att stanna upp och tänka efter hur ert orediga och förvrängda drömliv fungerar — hur ni kan på några sekunder färdas genom flera år av erfarenhet i dessa nattliga fantasier.

44:4.8 (503.8) Talarkonsten i andevärlden är ett av de utsökta nöjen som inväntar er som har hört endast de oslipade och stapplande högtidliga talen på Urantia. I orationerna i Salvington och Edentia finns det en musikens harmoni och ett uttryckets välljud som är inspirerande bortom all beskrivning. Dessa brinnande tankar är som ädelstenar av skönhet i diadem av härlighet. Men jag kan inte göra

det! Jag kan inte förmedla till människosinnet bredden och djupet av dessa realiteter i en annan värld!

44:4.9 (504.1) 5. *Informationsutsändningsledarna*. Utsändningarna från Paradiset, superuniverserna och lokaluniverserna står under allmän överinsyn av denna grupp av tankebevarare. De verkar som censorer, redaktörer och koordinators av det material som utsänds; de anpassar alla utsändningar från Paradiset till superuniversumet och anpassar och översätter Dagarnas Fornas utsändningar till de enskilda språken i lokaluniverserna.

44:4.10 (504.2) Lokaluniversernas utsändningar måste också modifieras för att kunna tas emot av systemen och de enskilda planeterna. Överföringen av dessa rymdrapporter övervakas noggrant, och mottagaren sänder alltid en kopia tillbaka till avsändaren för att man skall kunna vara säker på att varje rapport har blivit rätt mottagen i varje värld i en viss strömkrets. Dessa informationsutsändningsledare är tekniska experter på användningen av rymdströmmar för informationsförmedlingens alla syften.

44:4.11 (504.3) 6. *Rytmupptecknarna*. Urantierna skulle utan tvivel beteckna dessa artister som poeter, fastän deras arbete avviker mycket från och nästan oändligt överstiger era poetiska prestationer. Rytm är mindre tröttande både för morontia- och andevarelser, och därför försöker man ofta såväl höja effektiviteten som öka nöjet genom att rytmiskt utföra många uppgifter. Jag kan bara hoppas att ni kunde få höra någon av de poetiska utsändningarna från sammankomsterna i Edentia och få njuta av färg- och tonrikedomen

hos konstellationens genier som är mästare på denna utsökta form av självuttryckande och social harmonisering.

44:4.12 (504.4) 7. *Morontiaupptecknarna*. Jag är villrådig om hur jag för det materiella sinnet ska kunna åskådliggöra funktionen för denna viktiga grupp av tankeupptecknare som har anvisats till arbetet med att bevara helhetsbilderna av olika grupperingar av morontiaangelägenheter och andetransaktioner; grovt illustrerat är de övergångsvärldarnas gruppfoto­grafer. De bevarar för framtiden de avgörande händelserna och sammanhangen från dessa på varandra följande tidsepoker och förvarar dem i morontiaregisterhallarnas arkiv.

5. Energibehandlarna

44:5.1 (504.5) Dessa intressanta och effektiva artisaner har att göra med varje slags energi: fysisk, sinnesmässig och andlig.

44:5.2 (504.6) 1. *Den fysiska energins behandlare*. Behandlarna av den fysiska energin tjänar under långa tider hos styrkeledarna och är experter på att behandla och kontrollera många faser av fysisk energi. De förstår sig på de tre grundströmmarna och de trettio underordnade energiformerna i superuniverserna. Dessa varelser är till omätbar hjälp för Morontiastyrkans Övervakare i övergångsvärldarna. De är ihärdiga utforskare av Paradisets kosmiska projektioner.

44:5.3 (504.7) 2. *Sinnesenergins behandlare*. Dessa är experter på kommunikation mellan morontiavarelser och andra typer av förståndsvarelser. Denna form av kommunikation mellan dödliga existerar praktiskt taget inte på Urantia. De är specialister som främjar förmågan hos de uppstigande morontiavarelserna att kommunicera med varandra, och deras arbete omfattar talrika enastående äventyr i intellektförbindelse vilka ligger långt bortom min förmåga att åskådliggöra för det materiella sinnet. Dessa artisaner är ivriga utforskare av den Oändlige Andens sinnesströmmar.

44:5.4 (505.1) 3. *Den andliga energins behandlare*. Behandlarna av andlig energi är en spännande grupp. Den andliga energin fungerar enligt bestämda lagar, just så som den fysiska energin. Det betyder att ett studium av andekraften leder till hållbara slutsatser och att den kan behandlas exakt liksom man kan de fysiska energierna. Det finns precis lika säkra och tillförlitliga lagar i andevärlden som de som råder i de materiella världarna. Under de senaste miljoner åren har många förbättrade förfaranden för intagandet av andlig energi åstadkommit av dessa utforskare av den Evige Sonens grundlagar som styr tillämpningen av andeenergin i förhållande till morontia- och andra klasser av himmelska varelser överallt i universerna.

44:5.5 (505.2) 4. *Sammansättningsbehandlarna*. Detta är en äventyrlig grupp av vältränade varelser som ägnar sig åt den funktionella associationen mellan de tre ursprungliga faserna av gudomlig energi manifesterade överallt i universerna som fysiska, sinnesmässiga och andliga energier. De är skarpsinniga personligheter som i verkligheten försöker upptäcka Gud den Supremes

universumnärvaro, ty i denna Gudomspersonlighet måste det erfarenhetsmässiga förenandet av all gudomlighet i storuniversum ske. I viss utsträckning har dessa artisaner under senare tider haft någon mån av framgång.

44:5.6 (505.3) 5. *Transportrådgivarna*. Denna kår av tekniska rådgivare till transportseraferna är synnerligen framstående i att i samverkan med stjärnforskarna utarbeta rutter och i övrigt assistera transportcheferna i rymdens världar. De är sfärernas trafikövervakare och de finns på alla bebodda planeter. Urantia betjänas av en kår om sjuttio transportrådgivare.

44:5.7 (505.4) 6. *Förbindelseexperterna*. Urantia betjänas likaså av tolv tekniker för interplanetariska och interuniversella förbindelser. Dessa varelser med lång erfarenhet är experter när det gäller kunskapen om lagarna för utsändningar och störningar tillämpade på kommunikationen mellan de olika rikena. Denna kår befattar sig med alla andra former av rymdmeddelanden än de som Gravitationsbudbärarna och de Ensamma Budbärarna framför. På Urantia måste mycket av deras arbete ske över ärkeänglarnas strömkrets.

44:5.8 (505.5) 7. *Vilolärarna*. Gudomlig vila är förenad med förfarandet för intagning av andlig energi. Morontia- och andeenergin måste fyllas på alldeles lika bestämt som den fysiska energin, men inte av samma orsaker. Jag är nödtvungen att använda grova illustrationer i mina försök att upplysa er; i varje fall måste vi från andevärlden från tid till annan upphöra med våra vanliga aktiviteter

och bege oss till lämpliga mötesplatser där vi går in i den gudomliga vilan och sålunda återställer våra sinande energier.

44:5.9 (505.6) Ni får era första lektioner om dessa saker när ni har nått mansonivärldarna efter att ni blivit morontivarelser och börjat få erfarenhet av de förfaranden som används vid andeärenden. Ni har vetskap om den innersta kretsen i Havona och om att pilgrimerna från rymden, sedan de genomkorsat de föregående kretsarna, måste föras in i Paradisets långa och vederkvickande vila. Detta är inte endast ett tekniskt krav för överföringen från livsskedet i tiden till tjänsten i evigheten, utan det är också en nödvändighet, en form av vila som fordras för att ersätta de energiförluster som åtföljer uppstigningserfarenhetens sista steg och för att lagra reserver av andestyrka för nästa skede i den ändlösa karriären.

44:5.10 (506.1) Dessa energibehandlare fungerar också på hundratals andra sätt, alltför talrika för att katalogiseras, såsom att rådgöra med serafer, keruber och sanober beträffande de effektivaste sätten för intagning av energi och om hur man upprätthåller den gynnsammaste balansen av olikriktade krafter mellan de aktiva keruberna och de passiva sanoberna. På många andra sätt är dessa experter till hjälp för morontia- och andevarelser i deras försök att förstå den gudomliga vilan, som är så väsentlig för det effektiva utnyttjandet av grundenergierna i rymden.

6. Formgivarna och utsmyckarna

44:6.1 (506.2) Hur jag önskar att jag kunde beskriva dessa enastående artisaners utsökta arbete! Varje försök att förklara andeutsmyckningsarbetet skulle i materiella sinnen endast återkalla era egna ömkliga, men aktningsvärda försök i denna riktning i sinnets och materians värld.

44:6.2 (506.3) Fastän denna kår funktionellt omfattar över ett tusen underavdelningar indelas den i följande sju större huvudgrupper:

44:6.3 (506.4) 1. *Färgformarna*. Det är dessa som får de tio tusen färgtonerna av andeåterspeglingsbrukande föra fram sina utsökta budskap om harmonisk skönhet. Det finns i människans erfarenhet ingenting annat än färguppfattningen som dessa aktiviteter kan jämföras med.

44:6.4 (506.5) 2. *Ljudformarna*. Andevågor av olika identitet och morontiavärdesättning avbildas av dessa som ger form åt det som ni skulle kalla ljud. Dessa impulser är i verkligheten de storslagna återspeglingsarna från de himmelska härskarornas bara och lysande andesjälar.

44:6.5 (506.6) 3. *Känslformarna*. Dessa känslans förstärkare och förvarare är de som tar vara på morontiastemningarna och gudomlighetskänslorna att studeras av tidens barn och för deras uppbyggelse samt för morontiaframskridares och avancerande andars inspiration och förskönande.

44:6.6 (506.7) 4. *Doftkonstnärerna*. Denna jämförelse av himmelska andeaktiviteter med det fysiska igenkännandet av kemiska dofter är verkligen olycklig, men de dödliga på Urantia skulle knappast kunna

förstå denna verksamhet under något annat namn. Dessa artister skapar sina olika symfonier för uppbyggelse och glädje för de avancerande ljusets barn. Ni har ingenting på jorden som denna typ av andlig storslagenhet ens avlägset kan jämföras med.

44:6.7 (506.8) 5. *Närvaroutsmyckarna*. Dessa artisaner sysslar inte med konsten att utsmycka sig själv eller sätten att försköna de skapade. De ägnar sig åt att åstadkomma mångahanda och glädjefyllda reaktioner hos enskilda morontia- och andevarelser genom att dramatisera betydelsen av inbördes förhållanden genom de positionsvärden som ges åt olika morontia- och andeklasser vid de blandade framträdandena av dessa olikartade varelser. Dessa artister ordnar övermateriella varelser så som ni skulle arrangera levande musiknoter, dofter och synintryck och förenar dem därefter till lovprisande hymner.

44:6.8 (506.9) 6. *Smakformarna*. Och hur kan man berätta för er om dessa artister! Försiktigt kunde jag föreslå att de förbättrar morontiasmaken, och de försöker också höja uppskattningen av skönhet genom att skärpa de evolverande andesinnena.

44:6.9 (507.1) 7. *Morontiasyntetiserarna*. Dessa är mästerliga yrkesmän som, sedan alla andra har bidragit på sitt sätt, lägger till den kulminerande och avslutande finslipningen av morontiaframträdandena och sålunda åstadkommer en inspirerande framställning av det gudomligt vackra, en bestående inspiration för andevarelser och deras morontiamedarbetare. Ni måste dock vänta tills ni blir fria från er djurkropp innan ni kan börja bilda er en

uppfattning om den artistiska glansen och estetiska skönheten i morontia- och andevärldarna.

7. Harmoniarbetarna

44:7.1 (507.2) Dessa artister befattar sig inte med musik, målning eller någonting liknande, vilket ni kanske skulle förmoda. De är sysselsatta med att behandla och organisera specialiserade krafter och energier som finns i andevärlden men som de dödliga inte känner till. Om jag hade den minsta lilla basis för jämförelse skulle jag försöka åskådliggöra detta enastående område av andeverksamhet, men jag förtvivlar — det finns inget hopp om att bibringa det dödliga sinnet denna sfär av himmelsk konstfärdighet. I alla fall det som inte kan beskrivas må antydast ändå.

44:7.2 (507.3) Skönhet, rytm och harmoni är intellektuellt associerade och andligen besläktade. Sanning, faktum och relation är intellektuellt oskiljaktiga och associerade med de filosofiska uppfattningarna om skönhet. Godhet, rättfärdighet och rättvisa står filosofiskt i relation till varandra och är andligen förbundna tillsammans med levande sanning och gudomlig skönhet.

44:7.3 (507.4) Kosmiska uppfattningar av sann filosofi, framställningar av himmelsk konstfärdighet eller de dödligas försök att skildra människans uppfattning av gudomlig skönhet kan aldrig vara helt tillfredsställande om framstegsförsök av en skapad varelse är oförenat. Dessa uttryck för den gudomliga längtan inom den evolverande varelsen kan vara intellektuellt sanna, emotionellt vackra

och andligen goda; men den verkliga själen i uttryckandet saknas om inte dessa sanningens realiteter, skönhetens betydelser och godhetens värden förenas i konstnärens, vetenskapsmannens eller filosofens livserfarenhet.

44:7.4 (507.5) Dessa gudomliga kvaliteter är fulländat och absolut förenade i Gud. Och varje människa eller ängel som känner Gud har potentialen för obegränsat uttryckande av sig själv på ständigt stigande nivåer av förenat självförverkligande genom det förfarande som innebär en aldrig upphörande strävan att bli lik Gud — genom att i den evolutionära erfarenheten erfarenhetsmässigt förena evig sanning, universell skönhet och gudomlig godhet.

8. De dödligas strävan och morontiaframgångar

44:8.1 (507.6) Fastän de himmelska artisanerna inte personligen arbetar på materiella planeter, såsom Urantia, kommer de från tid till annan från systemets högkvarter för att erbjuda hjälp åt av naturen begåvade individer bland de dödligas slakten. När de så förordnas arbetar dessa artisaner tillfälligt under överinsyn av de planetariska framstegsänglarna. Serafskarorna samarbetar med dessa artisaner för att försöka bistå de dödliga artister som har medfödda talanger och som också har Riktare med speciell och tidigare erfarenhet.

44:8.2 (507.7) Det finns tre möjliga källor till speciell mänsklig förmåga: I grunden finns *alltid* den naturliga eller medfödda läggningen. Särskild förmåga är aldrig en godtycklig gåva av

Gudarna; det finns alltid en nedärvd grund för varje framträdande talang. Förutom denna naturliga förmåga, eller hellre som ett tillägg till den, kan Tankeriktaren bidra med sin ledning hos de individer vilkas inre Riktare kanske har haft verkliga och äkta erfarenheter inom dessa områden i andra världar och hos andra dödliga varelser. I de fall då både människosinnet och den inre Riktaren är ovanligt skickliga kan andeartisanerna delegeras till att verka för harmoniserandet av dessa talanger och i övrigt assistera och inspirera dessa dödliga att försöka finna ständigt mer fulländade ideal och att försöka åskådliggöra dessa ideal på ett mera upphöjt sätt till uppbyggelse för hela världen.

44:8.3 (508.1) Det finns ingen kastindelning i andeartisanernas led. Oberoende av hur ringa ert ursprung är får ni, om ni har förmåga och gåvan att kunna uttrycka den, tillräckligt med erkännande och vederbörlig uppskattning under er uppstigning längs stegen av morontiaerfarenhet och andlig uppnåelse. Det finns inte något handikapp av människans arvsanlag eller någon brist i den dödligas omgivning som morontiaskedet inte till fullo kommer att kompensera och helt avlägsna. Och all den tillfredsställelse som den konstnärliga framgången och det uttrycksfulla självförverkligandet ger åstadkoms av era egna personliga strävanden under stegvis skeende framåtskridande. Till slut kan den evolutionära medelmåttighetens strävanden förverkligas. Fastän Gudarna inte godtyckligt fördelar talanger och förmåga till tidens barn sörjer de faktiskt för att all deras ädla längtan får sin tillfredsställelse och för att all människans hunger efter att uttrycka sig överjordiskt blir tillfredsställd.

44:8.4 (508.2) Varje människovarelse borde emellertid minnas: Många ambitioner att glänsa, som gäckar de dödliga under deras köttsliga liv, består inte hos dessa samma dödliga under deras morontia- och andelivsskede. De uppstigande morontiadödliga lär sig att socialt anpassa sina tidigare rent själviska önskningar och egoistiska ambitioner. Om ni emellertid, sedan ha förvärvat sann mota-insikt under morontialivsskedet ännu önskar göra det som ni så innerligt önskade att göra på jorden, men som omständigheterna så envist hindrade, då får ni för visso alla möjligheter att till fullo tillfredsställa era länge närda önskningar.

44:8.5 (508.3) Innan uppstigande dödliga lämnar lokaluniversumet för att påbörja sitt andelivsskede kommer de att vara mättade när det gäller varje intellektuell, konstnärlig och samhällelig önskan eller sann ambition som någonsin kännetecknade deras dödliga eller morontiella existensplan. Detta innebär uppnåendet av jämlikhet i fråga om tillfredsställelse att uttrycka sig och förverkliga sig men inte uppnåendet av identisk erfarenhetsmässig status eller fullständigt utplånande av kännetecknande individualitet när det gäller skicklighet, teknik och uttryck. Men den nya andeskillnaden i fråga om personligt erfarenhetsmässigt uppnående blir inte på detta sätt utjämnad och förenhetligad förrän ni har genomgått den sista kretsen under livsskedet i Havona. Sedan möts Paradisets invånare av nödvändigheten att anpassa sig till den personliga erfarenhetens absonita skillnad som kan utjämnas endast genom att man gruppvis uppnår det ultimata när det gäller skapade varelsers status — sjunde andestadiets bestämmelse för de dödliga finaliterna.

44:8.6 (508.4) Detta är berättelsen om de himmelska artisanerna, detta kosmopolitiska organ av utomordentliga arbetare som gör så mycket för att försköna de arkitektoniska sfärerna med de konstnärliga återgivningarna av den gudomliga skönheten hos Skaparna i Paradiset.

44:8.7 (508.5) [Avfattat av en Ärkeängel i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 44](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 46](#) >>

Kapitel 45

Administrationen av lokalsystemet

45:0.1 (509.1) SATANIAS administrativa centrum består av en klunga arkitektoniska sfärer, femtiosju till antalet — Jerusem självt, de sju större satelliterna och de fyrtionio undersatelliterna. Jerusem, systemets huvudstad, är nästan hundra gånger större än Urantia fastän dess gravitation är en aning mindre. Jerusems större satelliter är de sju övergångsvärldarna, av vilka var och en är omkring tio gånger så stor som Urantia, medan de sju undersatelliterna till varje övergångssfär i stort sett är av samma storlek som Urantia.

45:0.2 (509.2) De sju mansonivärldarna är de sju subsatelliterna till övergångsvärld nummer ett.

45:0.3 (509.3) Hela detta system bestående av femtiosju arkitektoniska världar har sin egen ljus-, värme-, vatten-, och energihushållning baserad på koordinering av Satantias Styrkecenter och Ledande Fysiska Övervakare enligt det etablerade förfarandet för fysiskt organiserande och arrangerande på dessa speciellt skapade sfärer. De blir också fysiskt omskötta och i övrigt underhållna av de infödda spornagierna.

1. Övergångskulturens världar

45:1.1 (509.4) De sju större världarna som kretsar kring Jerusem är i allmänhet kända som övergångskulturens sfärer. Deras härskare utnämns från tid till annan av det suprema verkställande rådet i Jerusem. Dessa sfärer är numrerade och namngivna enligt följande:

45:1.2 (509.5) *Nummer 1. Finalitvärlden.* Detta är högkvarteret för finalitkåren i lokalsystemet, och det omges av mottagningsvärldarna, de sju mansonivärldarna, koncentrerade helt på planen för de dödligas uppstigning. Finalitvärlden kan nås av invånarna i alla sju mansonivärldar. Transportserafer för uppstigande personligheter fram- och tillbaka på dessa pilgrimsresor som är avsedda att utveckla deras tro på den slutliga bestämmelsen för övergångsdödliga. Fastän finaliterna och deras strukturer inte i vanliga fall kan uppfattas med morontiasyn, kommer ni att bli hänfört förtjusta när energiomformarna och Morontiastyrkans Övervakare från tid till annan gör det möjligt för er att för ett ögonblick se en skymt av dessa höga andepersonligheter som verkligen har fullbordat uppstigningen

till Paradiset och som har återvänt till dessa samma världar, där ni påbörjar denna långa färd, som ett försäkrande bevis på att ni får och kan fullborda detta väldiga företag. Alla som vistas i mansoniavärldarna färdas till finalitvärlden åtminstone en gång om året för dessa möten där man får se finaliter.

45:1.3 (510.1) *Nummer 2. Morontiavärlden.* Denna planet är högkvarteret för övervakarna av morontialivet och omges av sju sfärer på vilka morontialedarna tränar sina medarbetare och medhjälpare, både morontiaavelser och uppstigande dödliga.

45:1.4 (510.2) Din färd genom de sju mansoniavärldarna innebär att du också framskrider genom dessa kulturella och sociala sfärer av tilltagande morontiakontakt. När du avancerar från den första till den andra mansoniavärlden blir du behörig att besöka övergångshögkvarteret nummer två, morontiavärlden, och så vidare. Och då du befinner dig på någon av dessa sex kultursfärer kan du, på inbjudan, besöka och observera vilken som helst av de sju omgivande världarna för tillhörande gruppaktiviteter.

45:1.5 (510.3) *Nummer 3. Änglavärlden.* Detta är högkvarteret för alla serafiska härskaror engagerade i systemaktiviteter, och den omges av de sju världarna för träning och undervisning av änglarna. De är serafernas sociala sfärer.

45:1.6 (510.4) *Nummer 4. Överänglarnas värld.* Denna sfär är Satania-hemmet för de Lysande Aftonstjärnorna och en väldig samling av jämställda och nästan jämställda varelser. De sju satelliterna till denna värld är anvisade till de sju större grupperna av dessa icke-namnliga himmelska varelser.

45:1.7 (510.5) *Nummer 5. Sönernas värld.* Denna planet är högkvarteret för alla slags gudomliga Söner inklusive de som har treenigats av de skapade. De omgivande sju världarna är avsedda för vissa individuella grupperingar av dessa gudomligt besläktade söner.

45:1.8 (510.6) *Nummer 6. Andens värld.* Denna sfär tjänar som systemets mötesplats för den Oändlige Andens höga personligheter. Dess sju omgivande satelliter är anvisade för enskilda grupper av dessa olika klasser. I övergångsvärld nummer sex har Anden emellertid ingen representation, och inte heller kan närvaron av en sådan iakttas i systemhuvudstäderna; den Gudomliga Omvårdaren i Salvington finns *överallt* i Nebadon.

45:1.9 (510.7) *Nummer 7. Faderns värld.* Detta är den tysta sfären i systemet. Ingen grupp av varelser har sin hemvist på den. Det stora ljusets tempel upptar en central plats, men man kan inte urskilja någon därinne. Alla varelser från systemets alla världar är välkomna som dyrkare av Gud.

45:1.10 (510.8) De sju satelliterna som omger Faderns värld utnyttjas på olika sätt i olika system. I Satania används de nu som fängelsesfärer för de internerade grupperna från Lucifers uppror. Konstellationshuvudstaden Edentia har inga motsvarande fängelsevärldar; de få serafer och keruber som gick över till rebellerna vid upproret i Satania har för länge sedan stängts in på dessa isoleringsvärldar i Jerusem.

45:1.11 (510.9) Då du vistas i den sjunde mansonivärlden har du tillträde till den sjunde övergångsvärlden, den Universelle Faderns sfär, och även tillåtelse att besöka Satanias fängelsevärldar, som

omger denna planet, och där nu Lucifer och majoriteten av de personligheter som följde honom i upproret mot Mikael är instängda. Denna sorgliga syn har kunnat iakttas under de senaste tidsåldrarna och tjänar fortsättningsvis som en allvarlig varning i hela Nebadon tills Dagarnas Forna avkunnar sin dom över Lucifers och hans fallna medarbetares synd, vilka avvisade frälsningen som erbjöds av Mikael, deras Universumfader.

2. Systemhärskaren

45:2.1 (511.1) Den ledande verkställaren i ett lokalsystem av bebodda världar är en Lanonandekson av första graden, Systemhärskaren. I vårt lokaluniversum har dessa härskare anförtrotts verkställighetsuppgifter med omfattande ansvar, ovanligt omfattande personliga privilegier. Inte alla universer, ens i Orvonton, är så organiserade att de tillåter Systemhärskaren att utöva sådana ovanligt vidsträckta befogenheter för personlig handlingsfrihet vid skötseln av systemets angelägenheter. I Nebadons hela historia har emellertid dessa obundna verkställare endast tre gånger visat sig vara illojala. Lucifers uppror i systemet Satania var det sista och mest vittomfattande av dem alla.

45:2.2 (511.2) I Satania har absolut inga förändringar gjorts i sättet att administrera systemet, inte ens efter denna katastrofala omvälvning. Den nuvarande Systemhärskaren har all den makt och utövar all den myndighet som hans ovärdige företrädare hade, med undantag för vissa ärenden som nu står under Konstellationsfädernas

uppsikt och som Dagarnas Forna ännu inte har återfört till Lanaforge, Lucifers efterträdare.

45:2.3 (511.3) Den nuvarande hövdingen i Satania är en vänlig och lysande ledare, och han är en härskare som har testats vid uppror. När han tjänade som biträdande Systemhärskare förblev Lanaforge Mikael trogen vid en tidigare omvälvning i universumet Nebadon. Denne mäktige och lysande Satanias Herre är en beprövad och testad administratör. När Systemhärskaren snubblade och föll in i mörker vid tiden för det andra systemupproret i Nebadon tog Lanaforge, förste assistent till den felande hövdingen, regeringstyglarna i sin hand och skötte systemets angelägenheter på ett sådant sätt att förhållandevis få personligheter gick förlorade vare sig i högkvartersvärldarna eller i de bebodda planeterna i detta olyckliga system. Lanaforge har äran att vara den ende Lanonandeksonen av första graden i hela Nebadon som på detta sätt tjänstgjorde lojalt i Mikaelns tjänst, och detta i en situation där hans broder som hade högre ställning och var äldre i tjänsten gjorde sig skyldig till försummelse. Lanaforge blir antagligen inte förflyttad från Jerusem förrän alla följder av den tidigare dåraktigheten har övervunnits och verkningarna av upproret har avlägsnats från Satania.

45:2.4 (511.4) Fastän alla angelägenheter i de isolerade världarna i Satania inte har återförts till Lanaforgets förvaltningsområde hyser han stort intresse för dessa världars välfärd, och han är en ofta sedd gäst på Urantia. Som i andra och normala system leder Härskaren världsledarnas systemråd, Planetprinsarna och de isolerade världarnas bofasta generalguvernörer. Detta planetariska råd sammankommer

från tid till annan i systemets högkvarter — ”När Guds Söner kommer samman.”

45:2.5 (511.5) En gång i veckan, var tionde dag i Jerusem, håller Härskaren rådplägning med någon grupp bland de olika personlighetsklasserna som är bosatta i högkvartersvärlden. Det är charmerande informella stunder i Jerusem, och de är tillfällen man aldrig glömmer. I Jerusem råder det allra bästa broderskap mellan alla de olika varelseklasserna och mellan var och en av dessa grupper och Systemhärskaren.

45:2.6 (511.6) Dessa unika sammankomster sker på glashavet, samlingsfältet i systemhuvudstaden. De är enbart sociala och andliga tillfällen; ingenting som gäller den planetariska administrationen eller ens uppstigningsplanen diskuteras någonsin. Uppstigande dödliga kommer samman vid dessa tider endast för att glädjas och för att träffa andra jerusemiter. De grupper som inte är Härskarens gäster vid dessa veckovisa avkopplingstillfällen möts i sina egna högkvarter.

3. Systemstyret

45:3.1 (512.1) Den ledande verkställaren i ett lokalsystem, Systemhärskaren, har alltid stöd av två eller tre Lanonandeksöner som tjänstgör som förste och andre assistent. Men för närvarande administreras systemet Satania av en stab om sju Lanonandekar:

45:3.2 (512.2) 1. *Systemhärskaren* — Lanaforge, nummer 2.709 av första gradens klass och efterträdare till den avfallne Lucifer.

45:3.3 (512.3) 2. *Den förste Assistenthärskaren* — Mansurotia, nummer 17.841 av tredje gradens Lanonandekar. Han sändes till Satania tillsammans med Lanaforge.

45:3.4 (512.4) 3. *Den andre Assistenthärskaren* — Sadib, nummer 271.402 av tredje gradens klass. Sadib kom också till Satania med Lanaforge.

45:3.5 (512.5) 4. *Systemets väktare* — Holdant, nummer 19 av tredje gradens kår, väktare och övervakare av alla internerade andar ovanför de dödligas existensklass. Holdant kom likaså till Satania med Lanaforge.

45:3.6 (512.6) 5. *Systemets upptecknare* — Vilton, sekreterare för Lanonandekregimen i Satania, nummer 374 av tredje gradens klass. Vilton var medlem av Lanaforages ursprungliga grupp.

45:3.7 (512.7) 6. *Utgivningsledaren* — Fortant, nummer 319.847 i reserven av andra gradens Lanonandekar och temporär ledare för alla universumaktiviteter som har överförts till Jerusem efter Mikael's utgivning på Urantia. Fortant har varit knuten till Lanaforages stab under ett tusen nio hundra år enligt urantiatid.

45:3.8 (512.8) 7. *Den höga rådgivaren* — Hanavard, nummer 67 av första gradens Lanonandeksöner och medlem av den höga kåren av universumrådgivare och koordinatörer. Han tjänstgör som tillförordnad ordförande för det verkställande rådet i Satania. Hanavard är den tolfte av denna klass som tjänar i denna egenskap i Jerusem sedan Lucifers uppror.

45:3.9 (512.9) Denna verkställande grupp om sju Lanonandekar bildar den utvidgade nödfallsadministration som blev nödvändig på grund av de svårigheter som Lucifers uppror förorsakade. Det finns endast domstolar för mindre ärenden i Jerusem emedan systemet är en enhet för administration, inte rättskipning, men Lanonandekarnas administration har stöd av Jerusems verkställande råd, det suprema rådgivande organet i Satania. Detta råd består av tolv medlemmar:

45:3.10 (512.10) 1. Hanavard, Lanonandek-ordföranden.

45:3.11 (512.11) 2. Lanaforge, Systemhärskaren.

45:3.12 (512.12) 3. Mansurotia, den förste Assistenthärskaren.

45:3.13 (512.13) 4. Ledaren för Melkisedekarna i Satania.

45:3.14 (512.14) 5. Den tillförordnade ledaren för Livsbärarna i Satania.

45:3.15 (512.15) 6. Ledaren för finaliterna i Satania.

45:3.16 (512.16) 7. Den ursprunglige Adam i Satania, ledaren som ser till de Materiella Sönerna.

45:3.17 (512.17) 8. Ledaren för serafernas härskaror i Satania.

45:3.18 (512.18) 9. Ledaren för de fysiska övervakarna i Satania.

45:3.19 (512.19) 10. Ledaren för Morontiastyrkans Övervakare i systemet

45:3.20 (513.1) 11. Den tillförordnade ledaren för systemets mellanvarelser

45:3.21 (513.2) 12. Den tillförordnade ledaren för de uppstigande dödligas kår

45:3.22 (513.3) Detta råd väljer vid vissa tillfällen tre medlemmar som representerar lokalsystemet i det suprema rådet vid universumhögkvarteret, men denna representation är avbruten på

grund av upproret. Satania har nu en observatör vid högkvarteret i lokaluniversumet, men efter Mikael's utgivning har systemet återupptagit valet av tio medlemmar till den lagstiftande församlingen i Edentia.

4. De tjugofyra rådgivarna

45:4.1 (513.4) I centrum av änglarnas sju bostadscirklar i Jerusem finns högkvarteret för det rådgivande organet för Urantia, de tjugofyra rådgivarna. Johannes Uppenbararen kallade dem de tjugofyra äldste: "Och runt omkring tronen fanns tjugofyra andra troner, och på de tronerna satt tjugofyra äldste, klädda i vita kläder." Tronen i mitten av denna grupp är den presiderande ärkeängels domarsäte, tronen för uppståndelseuppropet av barmhärtighet och rättvisa, den enda i hela Satania. Detta domarsäte har alltid funnits i Jerusem, men de omgivande tjugofyra sätena placerades ut för endast ett tusen nio hundra år sedan, en kort tid efter det att Mikael hade upphöjts till full suveränitet i Nebadon. Dessa tjugofyra rådgivare är hans personliga representanter i Jerusem, och de har befogenhet att representera Härskarsonen i alla ärenden som gäller namnuppropen i Satania och i många andra faser av planen för de dödligas uppstigning i de isolerade världarna i systemet. De är representanter som har utvalts att verkställa Gabriels speciella direktiv och Mikael's ovanliga uppdrag.

45:4.2 (513.5) Dessa tjugofyra rådgivare har rekryterats från de åtta raserna på Urantia, och de sista i denna grupp tillsattes vid tiden för

Mikaels namnupprop till uppståndelse för ett tusen nio hundra år sedan. Detta rådgivande organ för Urantia består av följande medlemmar:

45:4.3 (513.6) 1. *Onagar*, mästarsinnet under tidsåldern före Planetprinsen; han ledde sina samtida i dyrkan av ”Andans Givare”.

45:4.4 (513.7) 2. *Masant*, den store läraren under tidsåldern efter Planetprinsens ankomst till Urantia; han riktade sina samtida mot vördandet av ”Det Stora Ljuset”.

45:4.5 (513.8) 3. *Onamonalonton*, en i tiden långt avlägsen ledare för de röda människorna och den som ledde denna ras från att dyrka många gudar till att vörda ”Den Stora Anden”.

45:4.6 (513.9) 4. *Orlandof*, en av de blå människornas hövdingar och deras ledare då det gällde att erkänna ”Den Supreme Hövdingens” gudomlighet.

45:4.7 (513.10) 5. *Porshunta*, den utdöda orangefärgade rasens orakel och ledaren för sitt folk i dyrkandet av ”Den Store Läraren”.

45:4.8 (513.11) 6. *Singlangton*, den förste bland de gula människorna som lärde och ledde sitt folk att dyrka den ”Ena Sanningen” i stället för många. För tusentals år sedan visste de gula människorna att Gud är en.

45:4.9 (513.12) 7. *Fantad*, den som befriade de gröna människorna från mörkret och deras ledare i dyrkandet av ”Den Enda Källan till Livet”.

45:4.10 (513.13) 8. *Orvonon*, upplysaren av de indigofärgade raserna och deras ledare i tjänandet av "Gudarnas Gud" en gång i tiden.

45:4.11 (514.1) 9. *Adam*, den misskrediterade men återupprättade planetariske fadern för Urantia, en av Guds Materiella Söner som förvisades till en bland de köttsliga dödliga, men som överlevde och senare på order av Mikael upphöjdes till denna position.

45:4.12 (514.2) 10. *Eva*, moder till den violetta rasen på Urantia; hon led straffet för sitt felande tillsammans med sin make men återupprättades också med honom och förordnades att tjäna med denna grupp av dödliga överlevande.

45:4.13 (514.3) 11. *Enok*, den förste bland de dödliga på Urantia som fusionerade med Tankeriktaren under sitt köttsliga liv som dödlig.

45:4.14 (514.4) 12. *Mose*, befriaren av en återstod av den i folkhavet drunknade violetta rasen och den som på nytt införde dyrkan av den Universelle Fadern under namnet "Israels Gud".

45:4.15 (514.5) 13. *Elia*, en överförd själ som hade haft lysande andlig framgång under tidsåldern efter den Materielle Sonens ankomst.

45:4.16 (514.6) 14. *Makiventa Melkisedek*, den ende Sonen i denna klass som utgav sig till människosläkterna på Urantia. Fastän han fortfarande räknas som en Melkisedek har han blivit "för evig tid de Högstas präst" och för evigt antagit uppdraget att tjäna som en uppstigande dödlig, efter att ha vistats på Urantia i en dödligs köttsliga gestalt i Salem under Abrahams dagar. Denne Melkisedek

har nyligen utnämnts till Urantias ställföreträdande Planetprins med högkvarter i Jerusem och behörighet att handla i stället för Mikael, som i själva verket är Planetprins för den värld där han i människogestalt upplevde sin sista utgivning. Trots detta övervakas Urantia fortfarande av på varandra följande och på planeten bosatta generalguvernörer, som är medlemmar av de tjugofyras råd.

45:4.17 (514.7) 15. *Johannes Döparen*, förelöparen för Mikael's mission på Urantia och i köttsligt avseende avlägsen kusin till Människosonen.

45:4.18 (514.8) 16. *1-2-3 den Första*, ledaren för de lojala mellanvarelserna i tjänst hos Gabriel vid tiden för Caligastias bedrägeri, upphöjd till denna position av Mikael snart efter att denne hade uppnått ovillkorlig suveränitet.

45:4.19 (514.9) Dessa utvalda personligheter är på anmodan av Gabriel tills vidare undantagna från uppstigningsregimen, och vi har ingen aning om hur länge de kan tänkas tjäna i denna bemärkelse.

45:4.20 (514.10) Sätena nummer 17, 18, 19 och 20 är inte permanent besatta. De fylls temporärt enligt enhälligt samtycke av de sexton permanenta medlemmarna och hålls öppna för att senare anvisas till uppstigande dödliga från den nuvarande tidsåldern efter Sonens utgivning på Urantia.

45:4.21 (514.11) Nummer 21, 22, 23 och 24 fylls likaså temporärt, medan de hålls i reserv för de stora lärarna från andra och senare tidsåldrar som otvivelaktigt kommer att följa på innevarande tidsålder. Administratörsönernas, de Undervisande Sönernas samt

ljusets och livets tidsskeden kan emotes på Urantia, oberoende av gudomliga Söners oväntade besök, som kan inträffa eller utebli.

5. De Materiella Sönerna

45:5.1 (514.12) De stora grupperingarna av himmelskt liv har sitt högkvarter och sina väldiga domäner i Jerusem, och de inkluderar de olika klasserna av gudomliga Söner, höga andar, överänglar, änglar och mellanvarelser. Den centrala platsen i denna underbara sektor är de Materiella Sönernas huvudtempel.

45:5.2 (515.1) Adamernas domäner är huvudattraktionen för alla dem som nyss har anlänt till Jerusem. Det är ett enormt område som består av ett tusen centra, fastän varje familj av Materiella Söner och Döttrar bor på sin egen lantegendom ända till dess att medlemmarna avreser för tjänst i de evolutionära världarna i rymden eller tills de påbörjar sitt livsskede av uppstigning till Paradiset.

45:5.3 (515.2) Dessa Materiella Söner är de högsta typer av sexuellt reproducerande varelser som påträffas på träningssfärerna i de evolverande universerna. De är verkligen materiella; även de Planetariska Adamerna och Evorna är klart synliga för de dödliga släkterna i de bebodda världarna. Dessa Materiella Söner är den sista och fysiska länken i kedjan av personligheter som sträcker sig från gudomlighet och fulländning ovan till mänsklighet och materiell tillvaro nedan. De bebodda världarna får i dessa Söner en mellanhand som kan kontaktas både av den osynliga Planetprinsen och av världarnas materiella varelser.

45:5.4 (515.3) Vid den senaste tusenårsregistreringen i Salvington fanns det i Nebadons register 161.432.840 Materiella Söner och Döttrar som hade medborgarskap i lokalsystemens huvudstäder. Antalet Materiella Söner varierar i de olika systemen, och naturlig reproduktion ökar ständigt deras antal. Vid utövandet av sina reproduktiva funktioner leds de personligheter som förenar sig inte helt av sina personliga önskningar utan även av de högre styrande organen och rådgivande kommittéerna.

45:5.5 (515.4) Dessa Materiella Söner och Döttrar är stadigvarande invånare i Jerusem och dess tillhörande världar. De innehar vidsträckta områden i Jerusem och deltar frikostigt i den lokala skötseln av huvudstadssfären; de sköter praktiskt taget alla rutinmässiga angelägenheter med hjälp av mellanvarelserna och de uppstigande dödliga.

45:5.6 (515.5) I Jerusem har dessa reproducerande Söner tillåtelse att experimentera med självstyrelseidealen enligt Melkisedekarnas modell, och de håller på att skapa en mycket högtstående typ av samhälle. De högre klasserna av Söner förbehåller sig vetorätten i riket, men i nästan varje avseende styr Jerusems adamiter sig själva enligt allmän rösträtt och representativ förvaltning. Någon gång hoppas de få så gott som fullständig autonomi.

45:5.7 (515.6) Karaktären av den tjänst som de Materiella Sönerna utför bestäms till stor del av deras ålder. Fastän de inte är behöriga för inträde i Melkisedekuniversitetet i Salvington — emedan de är materiella och vanligen begränsade till vissa planeter — upprätthåller Melkisedekarna dock i varje systems högkvarter omfattande lärarkårer för undervisning av de yngre generationerna av Materiella

Söner. De pedagogiska och andliga träningssystemen som används för utvecklandet av de yngre Materiella Sönerna och Döttrarna representerar kulmen, den högsta fulländningen i fråga om omfattning, förfaranden och praktisk tillämpning.

6. Adamernas träning av de uppstigande

45:6.1 (515.7) De Materiella Sönerna och Döttrarna med sina barn erbjuder en fängslande syn som aldrig undgår att väcka nyfikenheten och engagera alla uppstigande dödligas uppmärksamhet. De är så lika era egna materiella raser av könsvarelser att ni bägge finner mycket av gemensamt intresse att sysselsätta era tankar och uppta era perioder av broderligt umgänge.

45:6.2 (515.8) Dödliga överlevande använder mycket av sin fritid i systemets huvudstad till att observera och studera dessa högrestående semifysiska könsvarelser livsvanor och beteende ty dessa Jerusems medborgare är de omedelbara faddrarna och rådgivarna till de dödliga överlevande från den tid då dessa får medborgarskap i högkvarteretsvärlden tills de avreser till Edentia.

45:6.3 (516.1) I de sju mansonivärldarna erbjuds de uppstigande dödliga rikliga möjligheter att kompensera alla sådana erfarenhetsmässiga försakelser som de har fått utstå i den värld där de har sitt ursprung, vare sig dessa brister har berott på ärftliga faktorer, på omgivningen eller på att det köttsliga livsskedet olyckligtvis har fått ett för tidigt slut. Detta är i varje bemärkelse sant utom

beträffande de dödligas sexualliv och de anpassningar det medför. Tusentals dödliga når mansoniavärldarna utan att ha fått den speciella nyttan av de lärdomar som ett genomsnittligt sexuellt förhållande på deras födelsesfär medför. Mansoniavärldserfarenheten erbjuder föga möjlighet att kompensera dessa mycket personliga förluster. Sexuell upplevelse i fysisk mening hör till det förgångna för dessa uppstigna, men i nära association med de Materiella Sönerna och Döttrarna, både enskilt och som medlemmar av deras familjer, görs det möjligt för dessa dödliga utan sexualerfarenhet att kompensera de sociala, intellektuella, emotionella och andliga sidorna av sin bristfällighet. Sålunda erbjuds alla de människor, som av omständigheterna eller dåligt omdöme har berövats de fördelar som ett givande sexuellt förhållande i de evolutionära världarna medför, här i systemhuvudstäderna full möjlighet att vinna det dödliga livets väsentliga erfarenheter i nära och kärleksfull samverkan med de överjordiska adamiska sexualvarelserna som är fast bosatta i systemhuvudstäderna.

45:6.4 (516.2) Ingen överlevande dödlig, mellanvarelse eller seraf må stiga upp till Paradiset, uppnå Fadern och antas till Finalitkåren utan att ha genomgått den storslagna erfarenheten av att ha stått i föräldraförhållande till ett växande barn i någon värld eller genomgått någon annan jämförbar och motsvarande erfarenhet. Förhållandet mellan barn och förälder är grundläggande för en riktig uppfattning om den Universelle Fadern och hans universumbarn. Därför blir en sådan erfarenhet oundgänglig för den erfarenhetsmässiga träningen av alla uppstigande.

45:6.5 (516.3) De uppstigande mellanvarelserna och de evolutionära seraferna måste skaffa sig denna föräldraerfarenhet i förening med de Materiella Sönerna och Döttrarna i systemhögkvarteren. På detta sätt får dessa icke-reproducerande uppstigande erfarenheten att vara förälder genom att hjälpa Adamerna och Evorna i Jerusem att uppfostra och träna sina efterkommande.

45:6.6 (516.4) Alla dödliga överlevande som inte har upplevt föräldraskap i de evolutionära världarna måste också skaffa sig denna nödvändiga träning medan de vistas i de Materiella Sönernas hem i Jerusem och som föräldramedarbetare till dessa ädla fäder och mödrar. Detta är sant utom i de fall då dessa dödliga har kunnat kompensera sina brister i systemets barnträdgård belägen i övergångskulturens första värld i Jerusem.

45:6.7 (516.5) Detta provotidshem för barn upprätthålls i Satania av vissa morontiapersonligheter i finaliternas värld, där ena hälften av planeten är helgad åt detta arbete med barnuppfostran. Här mottas och återställs vissa barn av överlevande dödliga, sådana som de efterkommande som förlorades i de evolutionära världarna innan de hade fått andlig ställning som individer. Om någondera av dess naturliga föräldrar uppstiger garanterar detta att ett sådant dödligt barn från någon värld på nytt personaliseras på systemets finalitplanet och senare där får visa med ett fritt val huruvida det väljer att följa förälderns väg för de dödligas uppstigning eller ej. Barnen här ser ut som i födelsevärlden utom att könsdifferentieringen saknas. Det finns ingen reproduktion av dödliga efter livserfarenheten i de bebodda världarna.

45:6.8 (517.1) De studerande i mansoniavärldarna som har ett eller flera barn i prøvotidshemmet för barn i finaliternas värld, och som brister i väsentlig föräldraerfarenhet, kan ansöka Melkisedekarna om tillstånd att temporärt bli förflyttade från uppstigningens plikter i mansoniavärldarna till finalitvärlden, där de ges tillfälle att fungera som biträdande föräldrar till sina egna och andra barn. Detta tjänande som omvårdande förälder kan senare räknas till godo i Jerusem som uppfyllelse av hälften av den träning som sådana uppstigande måste genomgå i de Materiella Sönernas och Döttrarnas familjer.

45:6.9 (517.2) Själva prøvotidshemmet för barn övervakas av ett tusen par Materiella Söner och Döttrar, frivilliga från samhället av deras klass i Jerusem. De har omedelbar hjälp av ungefär samma antal frivilliga föräldragrupper av midsoniter som här stannar upp för att utföra denna tjänst på sin väg från midsonitvärlden i Satania till den ouppenbarade bestämmelsen i sina speciella världar som har reserverats för dem bland i Salvingtons finalitsfärer.

7. Melkisedekarnas skolor

45:7.1 (517.3) Melkisedekarna är ledare för den omfattande kår av instruktörer — delvis förandligade viljevarelser och andra — som fungerar så väl i Jerusem och dess tillhörande världar men i synnerhet i de sju mansoniavärldarna. Dessa är uppehållsplaneter där de dödliga som inte lyckas uppnå fusion med sin inre Riktare under det köttsliga livet rehabiliteras i tillfällig form för att få ytterligare hjälp och förlängt tillfälle att fortsätta sina strävanden efter andlig uppnåelse,

fortsätta samma strävanden som i förtid avbröts av döden. Eller om denna själstillväxt av någon annan orsak inte blev fullföljd, såsom på grund av ärftligt handikapp, ogynnsam omgivning, samverkan av olika omständigheter eller av vilken annan orsak som helst, finner sig alla som är uppriktiga i sitt syfte och värdiga i anden, sådana som de är, på fortsättningsplaneterna där de måste lära sig behärska väsentligheterna för det eviga livet, tillägna sig karaktärsdrag som de inte kunde förvärva, eller inte förvärvade, under det köttsliga livet.

45:7.2 (517.4) De Lysande Aftonstjärnorna (och deras icke-namngivna jämställda) tjänar ofta som lärare i universumets olika utbildningsinstitutioner, inklusive de som Melkisedekarna ansvarar för. Också Treenighetens Undervisande Söner deltar i samarbetet, och de ger en anstrykning av Paradisets fulländning åt dessa progressiva övningsskolor. Alla dessa aktiviteter är emellertid inte uteslutande inriktade på de uppstigande dödligas framåtskridande; många avser lika mycket att stegvis träna de infödda andepersonligheterna i Nebadon.

45:7.3 (517.5) Melkisedeksönerna driver över trettio olika utbildningscentra i Jerusem. Dessa övningsskolor börjar med institutet för självevaluering och slutar med skolorna för medborgarskap i Jerusem, i vilka de Materiella Sönerna och Döttrarna förenar sig med Melkisedekarna och andra i den suprema strävan att göra de dödliga överlevande kvalificerade att anta de höga ansvaren med ett representativt styre. Hela universumet är organiserat och administreras enligt en *representantbaserad* plan. Representativt styre är det gudomliga idealet för självstyre bland icke-fulländade varelser.

45:7.4 (517.6) Vart hundra år enligt universumtid väljer varje system sina tio representanter som sitter i konstellationens lagstiftande församling. De väljs av rådet med ett tusen medlemmar i Jerusem, ett organ vars medlemmar utses genom val och vars uppgift det är att representera systemets grupper i alla sådana delegat- eller utnämningsärenden. Alla representanter eller andra delegater utväljs av rådet om ett tusen elektor, och de måste vara graduerade från den högsta enheten inom Melkisedekarnas Högskola för Administration, vilket också alla de som bildar denna grupp om ett tusen elektor är. Denna skola främjas av Melkisedekarna, under senare tider med bistånd av finaliterna.

45:7.5 (518.1) Det finns många valda organ i Jerusem, och de röstas till makten från tid till annan av tre medborgarklasser: de Materiella Sönerna och Döttrarna, seraferna och deras medarbetare, inklusive mellanvarelserna, och de uppstigande dödliga. För att nomineras för en representativ utmärkelse måste en kandidat ha fått erforderligt godkännande i Melkisedekarnas skolor för administration.

45:7.6 (518.2) Rösträtten i Jerusem är universell bland dessa tre grupper av medborgare, men röstens värde är olika i enlighet med det erkända och vederbörligen registrerade personliga innehavet av måta — morontiavisdom. Den röst som avges av någon personlighet vid val i Jerusem har ett värde mellan ett och ett tusen. Medborgarna i Jerusem är på detta sätt klassificerade enligt sin måtauppnåelse.

45:7.7 (518.3) Från tid till annan inställer sig Jerusems medborgare hos de examinerande Melkisedekarna som intygar hur mycket morontiavisdom var och en har uppnått. Därefter träder de fram inför den examinerande kåren av Lysande Aftonstjärnor, eller av dessa

utnämnda personligheter, som fastställer graden av andeinsikt. Sedan framträder de inför de tjugofyra rådgivarna och deras medarbetare som tar ställning till deras status i fråga om erfarenhetsmässigt uppnådd social anpassning. Dessa tre faktorer överförs sedan till medborgarskapsregistratorerna för representationsstyret vilka snabbt beräknar måtaställningen och anger rösträttskvalifikationerna i enlighet därmed.

45:7.8 (518.4) Under överinsyn av Melkisedekarna tas de uppstigande dödliga om hand av de Materiella Sönerna, i synnerhet de som är långsamma i att samla sin personlighet på de nya morontianivåerna, och ges intensiv träning avsedd att rätta till sådana brister. Ingen uppstigande dödlig lämnar systemhögkvarteret för det mera omfattande och omväxlande livsskedet av social anpassning i konstellationen förrän dessa Materiella Söner intygar att måtapersonlighet har uppnåtts — en individualitet som kombinerar den fullbordade dödliga existensen i erfarenhetsmässig association med det gryende morontialivsskedet, varvid bägge vederbörligen blandas genom det andliga överinseendet av Tankeriktaren.

45:7.9 (518.5) [Framfört av en Melkisedek temporärt förordnad till Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 45](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 47](#) >>

Kapitel 46

Lokalsystemets högkvarter

46:0.1 (519.1) JERUSEM, Satantias högkvarter, är en ordinär huvudstad i ett lokalsystem, och om man inte beaktar talrika oregelbundenheter som har förorsakats av Lucifers uppror och Mikaels utgivning på Urantia är den typisk för liknande sfärer. Ett lokalsystem har gått igenom några stormiga erfarenheter, men det administreras numera högst effektivt, och under tidsåldrarnas förlopp blir följderna av disharmonin sakta men säkert utraderade. Ordning och god vilja blir återställda, och förhållandena i Jerusem närmar sig allt mera himlen enligt era traditioner, ty systemets högkvarter är sannerligen den himmel som visualiseras av majoriteten av det tjugonde århundradets religiöst troende.

1. Jerusems fysiska aspekter

46:1.1 (519.2) Jerusem är indelat i ett tusen sektorer längs breddgraderna och tiotusen zoner längs meridianerna. Sfären har sju större huvudstäder och sjuttio mindre administrativa centra. De sju sektionshuvudstäderna är engagerade i mångahanda aktiviteter, och Systemhärskaren besöker var och en av dem åtminstone en gång om året.

46:1.2 (519.3) Jerusems standardmil motsvarar ungefär sju engelska mil på Urantia (11,2 km). Standardvikten ”gradant” är uppbyggd enligt decimalsystemet på basis av den fulltutvecklade ultimatonen och motsvarar nästan exakt tio uns, eller 280 gram, enligt ert mått. Dagen i Satania motsvarar tre dagar på Urantia minskat med en timme, fyra minuter och femton sekunder, vilket utgör Jerusems axiala rotationstid. Systemets år utgörs av hundra jerusemdagar. Tiden i systemet meddelas av de ledande kronoldekarna.

46:1.3 (519.4) Energin i Jerusem kontrolleras utomordentligt väl, och den cirkulerar kring sfären i zonkanaler som tar in energi direkt från energiladdningarna i rymden och som sakkunnigt administreras av de Ledande Fysiska Övervakarna. Det naturliga motståndet som förorsakas av dessa energiers gång genom de fysiska ledningskanalerna ger den värme som behövs för att åstadkomma en jämn temperatur i Jerusem. Temperaturen vid fullt dagsljus bibehålls vid omkring 21 grader Celsius, medan den under skymningsperioden faller till något under 10 grader.

46:1.4 (519.5) Belysningssystemet i Jerusem bör inte vara särskilt svårt för er att förstå. Det finns inga dagar och nätter, inga heta och inga kalla årstider. Styrkeomformarna upprätthåller hundratusen centra från vilka uttunnade energier projiceras upp genom atmosfären, varvid de undergår vissa förändringar, tills den når sfärens elektriska lufttak; och sedan reflekteras dessa energier tillbaka ned som ett mjukt silande och jämnt ljus ungefär av den intensitet som solljuset på Urantia har när solen skiner på himlen klockan tio på morgonen.

46:1.5 (520.1) Under sådana ljusförhållanden verkar ljusstrålarna inte komma från ett enda ställe; de bara silar ned från himlen och strålar jämnt från alla riktningar i rymden. Detta ljus är mycket likt naturligt solljus, utom att det innehåller mycket mindre värme. Sålunda framgår det att dessa högkvartersvärldar inte lyser i rymden; även om Jerusem befann sig mycket nära Urantia skulle den inte kunna ses.

46:1.6 (520.2) De gaser som reflekterar denna ljusenergi från Jerusems övre jonosfär tillbaka till marken liknar mycket dem som finns i Urantias övre luftskikt och som har att göra med era så kallade norrskensfenomen, fastän dessa är en följd av andra orsaker. På Urantia är det denna samma gassköld som hindrar de jordiska radiovågorna från att fly ut i rymden och i stället reflekterar dem mot jorden när de på sin färd rakt utåt slår emot detta gasskikt. På detta sätt hålls radioutsändningarna nära jordytan på sin färd genom luften runt er värld.

46:1.7 (520.3) Sfären hålls jämnt upplyst på detta sätt under sjuttiofem procent av jerusemdagen, och därefter minskas ljuset

gradvist tills det som minst ungefär motsvarar ljuset från er fullmåne en klar natt. Detta är den tysta tiden för hela Jerusem. Endast mottagnings- och informationsutsändningsstationerna är i funktion under denna period för vila och återhämtning.

46:1.8 (520.4) Jerusem får ett svagt ljus från flera närbelägna solar — ett slags klart stjärnljus — men är inte beroende av dem; världar som Jerusem är inte utsatta för de förändringar som förorsakas av solstörningar, inte heller står de någonsin inför problemet med en svalnande eller döende sol.

46:1.9 (520.5) De sju övergångsvärldarna för studier och deras fyrtionio satelliter får sin värme, sitt ljus, sin energi och sitt vatten enligt samma förfarande som Jerusem.

2. Jerusems fysiska drag

46:2.1 (520.6) I Jerusem kommer ni att sakna de klippiga bergskedjorna som finns på Urantia och andra evolverade världar, för där förekommer varken jordbävningar eller regn, men ni kommer att fröjdas över de vackra högländerna och andra enastående variationer i topografi och landskap. Enorma områden i Jerusem bibehålls i ”naturtillstånd”, och den storslagenhet sådana trakter uppvisar övergår helt människans föreställningsförmåga.

46:2.2 (520.7) Där finns tusende och åter tusende små sjöar men inga forsande floder eller omfattande oceaner. Det faller inget regn, inte heller förekommer stormar eller snöyra i någon av de arkitektoniska världarna, men det bildas dagligen dagg av fuktigheten som

kondenseras under tiden för den lägsta temperaturen som följer på det minskade ljuset. (Daggpunkten är högre i en värld med tre gaser än på en planet som likt Urantia har en tvågasatmosfär.) Det fysiska växtlivet och morontiavärlden av levande ting behöver bäge fuktighet, men den fås till stor del från cirkulationssystemet under markytan, och det sträcker sig över hela sfären, även upp till högländernas högsta höjder. Detta vattensystem är inte helt under ytan, ty det finns många kanaler som förenar de glittrande sjöarna i Jerusem.

46:2.3 (520.8) Jerusems atmosfär är en blandning av tre gaser. Denna luft liknar mycket Urantias luft, med tillägg av en gas som lämpar sig för andningen som morontiaklassens liv behöver. Denna tredje gas gör luften på intet sätt olämplig att andas för den materiella klassens djur eller växter.

46:2.4 (521.1) Transportsystemet är knutet till de cirkulerande strömmarna av energirörelse, och dessa huvudströmmar av energi förekommer med sexton kilometers mellanrum. Genom reglering av fysiska mekanismer kan planetens materiella varelser färdas med en hastighet som varierar mellan trehundra och åttahundra kilometer i timmen. Transportfåglarna flyger omkring hundrasextio kilometer i timmen. De Materiella Sönernas mekanismer för luftfärder har en hastighet om cirka åttahundra kilometer i timmen. Materiella varelser, och morontiavarelserna i sitt tidiga skede, måste använda dessa mekaniska transportmedel, men andepersonligheter färdas genom förbindelse med energins högre krafter och andekällor.

46:2.5 (521.2) Jerusem och dess tillhörande världar är utrustade med tio standardgrupper av fysiskt liv som är karakteristiska för de

arkitektoniska sfärerna i Nebadon. Och eftersom det inte förekommer någon organisk evolution i Jerusem, är inga former av liv i konflikt med varandra; det finns ingen kamp för tillvaron, inget överlevande av de dugligaste. I stället existerar där en kreativ anpassning som förebådar skönheten, harmonin och fulländningen i det centrala och gudomliga universumets eviga världar. I all denna kreativa fulländning finns den mest häpnadsväckande blandning av fysiskt och morontieellt liv, artistiskt kontrasterat av de himmelska artisanerna och deras medarbetare.

46:2.6 (521.3) Jerusem utgör verkligen en försmak av den paradisiska härligheten och storslagenheten. Ni kan emellertid aldrig hoppas få en riktig uppfattning om dessa ypperliga arkitektoniska världar genom något som helst försök till en beskrivning av dem. Det finns så lite som kan jämföras med någonting i er värld, och även i sådana fall överstiger det som finns i Jerusem det motsvarande på Urantia till den grad att en jämförelse är närmast grotesk. Tills ni själva verkligen anländer till Jerusem kan ni knappast ha ens en närmelsevis riktig uppfattning om de himmelska världarna, men den tiden är inte så långt avlägsen, om er ankomst till systemhuvudstaden jämförs med er framtida ankomst till de mera avlägsna träningssfärerna i universumet, superuniversumet och Havona.

46:2.7 (521.4) Tillverknings- eller labororiesektorn i Jerusem är ett vidsträckt område, som urantiaborna knappast skulle känna igen som sådant då det inte har några rykande skorstenar; icke desto mindre har dessa speciella världar en invecklad materiell ekonomi, och den fulländade mekaniska tekniken och de fysiska resultaten skulle förvåna och rentav inge vördnad hos era mest erfarna kemister och

uppfinnare. Betänk att denna första fördröjningsvärld på färden till Paradiset är mycket mera materiell än andlig. Under hela er vistelse i Jerusem och dess övergångsvärldar är ni mycket närmare ert jordiska liv med dess materiella tillhörigheter än ert senare liv av framskridande andetillvaro.

46:2.8 (521.5) Serafberget som är cirka fyra tusen sex hundra meter högt är den högsta platsen i Jerusem, och därifrån sker avfärden för alla transportserafer. Talrika mekaniska tillämpningar används för att åstadkomma den initialenergi som behövs för att komma loss från den planetariska gravitationen och övervinna luftmotståndet. En seraftransport avgår var tredje sekund enligt Urantiatid under hela den ljusa perioden, och ibland långt in i skymningen. Transportseraferna startar med en hastighet om cirka tjugofem standardmil i sekunden enligt Urantiatid och uppnår inte sin standardhastighet förrän de befinner sig över tvåtusen standardmil från Jerusem.

46:2.9 (521.6) Transporterna anländer till kristallfältet, det så kallade glashavet. Runt detta område finns det mottagningsstationer för olika klasser av varelser som färdas i rymden med seraftransport. Nära polarkristallens mottagningsstation för gäststuderande kan man stiga upp till det pärlskimrande observatoriet och beskåda den jättelika reliefkartan över hela högkvartersplaneten.

3. Jerusems informationsutsändningar

46:3.1 (522.1) Informationsutsändningarna från superuniversumet och Paradiset-Havona tas emot i Jerusem i förbindelse med

Salvington och med ett förfarande som utnyttjar polarkristallen, glashavet. Förutom de anordningar som finns för mottagandet av meddelanden som har avsänts utanför Nebadon finns det tre skilda grupper av mottagningsstationer. Dessa separata men i tre kretsar uppbyggda grupper av stationer är anpassade för att ta emot utsändningar från de lokala världarna, från konstellationshögkvarteret och från huvudstaden i lokaluniversumet. Alla dessa utsändningar offentliggörs automatiskt på ett sådant sätt att alla typer av varelser som är närvarande i den centrala amfiteatern för informationsmottagning kan ta del av dem; av alla sysselsättningar som en uppstigen dödlig har i Jerusem, är ingenting mera engagerande och fängslande än att följa med den aldrig sinande strömmen av rymdrapporter från universumet.

46:3.2 (522.2) Denna mottagningsstation i Jerusem omges av en enorm amfiteater konstruerad av gnistrande material, som i stort sett är okända på Urantia, och där över fem miljarder varelser får plats — materiella och morontiella varelser — förutom att den rymmer otaliga andepersonligheter. Det är den mest omtyckta formen av avkoppling för alla i Jerusem att under sin fritid vistas i mottagningsstationen för att där få veta om välfärden och tillståndet i universumet. Och detta är den enda planetariska aktivitet som inte avtar då ljuset dämpas.

46:3.3 (522.3) I denna amfiteater för mottagning kommer meddelanden ständigt in från Salvington. Nära intill mottas Edentia-budskapet från de Högsta Konstellationsfäderna åtminstone en gång om dagen. Med bestämda intervaller överförs reguljära och speciella utsändningar från Uversa via Salvington, och när budskap från Paradiset tas emot samlas hela befolkningen runt glashavet, och

vännerna i Uversa anknyter återspeglingsföreteelserna till tekniken för utsändningarna från Paradiset så att allt som hörs också kan ses. Och det är på detta sätt som de dödliga överlevande ständigt får en försmak av den tilltagande skönheten och storslagenheten på sin färd inåt under det eviga äventyret.

46:3.4 (522.4) Stationen för utsändningar från Jerusem är belägen vid sfärens motsatta pol. Alla utsändningar till de enskilda världarna överförs från systemhuvudstäderna med undantag av Mikael's budskap, vilka ibland går direkt dit de är adresserade längs ärkeänglarnas strömkrets.

4. Bostads- och administrationsområdena

46:4.1 (522.5) Ansenliga delar av Jerusem är anvisade till bostadsområden, medan andra delar av systemhuvudstaden har överlåtits för de nödvändiga administrativa funktionerna som omfattar övervakning av angelägenheterna i 619 bebodda sfärer, 56 världar för övergångskultur och själva systemhuvudstaden. I Jerusem och Nebadon är dessa arrangemang utformade som följer:

46:4.2 (522.6) 1. *Cirklarna* — bostadsområdena för icke-infödda.

46:4.3 (522.7) 2. *Kvadraterna* — systemets verkställighets- och administrationsområdena.

46:4.4 (522.8) 3. *Rektanglarna* — mötesplatserna för det lägrestående infödda livet.

46:4.5 (522.9) 4. *Trianglarna* — de administrativa områdena för lokal- eller jerusemförvaltning.

46:4.6 (522.10) Detta arrangerande av systemaktiviteterna i cirklar, kvadrater, rektanglar och trianglar är gemensamt för alla systemhuvudstäder i Nebadon. I ett annat universum kan det finnas ett helt annat arrangemang. Dessa angelägenheter bestäms av Skaparsönernas olika planer.

46:4.7 (523.1) Vår berättelse om dessa bostads- och administrationsområden tar inte i betraktande de vidsträckta och vackra gårdarna som tillhör Guds Materiella Söner, de stadigvarande medborgarna i Jerusem. Inte heller nämner vi de talrika andra fascinerande klasserna av ande- och nästan andevarelser. Till exempel: Jerusem åtnjuter effektiva tjänster som utförs av spirongerna som har gestaltats för att fungera i systemet. Dessa varelser ägnar sig åt andlig omvårdnad till förmån för de övermateriella invånarna och besökarna. Det är en underbar grupp av intelligenta och vackra varelser som är övergångstjänare för de högre morontiavarelserna och morontiamedhjälparna som arbetar med att underhålla och utsmycka alla morontiaskapelser. De är i Jerusem det som mellanvarelserna är på Urantia, halvvägsmedhjälpare som verkar mellan det materiella och det andliga.

46:4.8 (523.2) Systemens huvudstäder är unika såtillvida att de är de enda världar som uppvisar närapå fulländat alla tre faser av universumtillvaro: materiell, morontiell och andlig. Vare sig du är en materiell, en morontia- eller en andepersonlighet kommer du att

känna dig hemma i Jerusem; det gör också de kombinerade varelserna, sådana som mellanvarelserna och de Materiella Sönerna.

46:4.9 (523.3) Jerusem har storartade byggnader både av materiella och morontiella slag, samtidigt som utsmyckningen av de rent andliga zonerna är minst lika utsökt och fullödigg. O, att jag blott hade ord att beskriva morontiamotsvarigheterna till den förunderliga fysiska utrustningen i Jerusem! Om jag sedan blott kunde vidare skildra den sublma värdigheten och utsökta fulländningen i den andliga utstyrseln av denna högkvartersvärld! Er mest fantasifulla uppfattning om skönhetens fulländning och utrustningens fullödighet skulle knappast kunna närma sig dessa storslagna ting. Och Jerusem är endast första steget på vägen till den himmelska fulländningen i Paradisets skönhet.

5. Jerusems cirklar

46:5.1 (523.4) De områden som har reserverats för bostadsändamål för de större grupperna av livsformer i universumet kallas Jerusems cirklar. De cirkelgrupper som omnämns i dessa berättelser är följande:

46:5.2 (523.5) 1. Cirkarna för Guds Söner.

46:5.3 (523.6) 2. Cirkarna för änglarna och de högre andarna.

46:5.4 (523.7) 3. Cirkarna för Universummedhjälparna, inklusive cirkarna för de skapade varelsernas treenigade söner som inte anvisats till Treenighetens Undervisande Söner.

46:5.5 (523.8) 4. Cirkarna för de Ledande Fysiska Övervakarna.

46:5.6 (523.9) 5. Cirklarna för de förordnade uppstigande dödliga, inklusive mellanvarelserna.

46:5.7 (523.10) 6. Cirklarna för goodwillkolonierna.

46:5.8 (523.11) 7. Cirklarna för finalitkåren.

46:5.9 (523.12) Var och en av dessa bostadsgrupperingar består av sju koncentriska och successivt upphöjda cirkelar. De är alla konstruerade enligt samma principer men de är i olika storlekar och formade av olika material. De omges alla av vittomspännande inhägnader som är upphöjda för att bilda omfattande promenadvägar som helt omsluter varje grupp om sju koncentriska cirkelar.

46:5.10 (524.1) 1. *Cirklarna för Guds Söner*. Fastän Guds Söner har en egen planet för sitt sociala liv, en av övergångskulturens världar, har de också i sin besittning omfattande domäner i Jerusem. I deras värld för övergångskultur rör sig de uppstigande dödliga fritt bland alla klasser av gudomliga söner. Där kan ni personligen lära känna och älska dessa Söner, men deras sociala liv begränsas i stort sett till denna speciella värld och dess satelliter. I Jerusems cirkelar kan emellertid dessa olika grupper av söner iakttas i sitt arbete. Eftersom morontiasynkretsen har en enorm vidd kan ni, omkring på dessa Sönernas promenadvägar gå och se ut över dessa talrika klassers fängslade aktiviteter.

46:5.11 (524.2) Dessa Sönernas sju cirkelar är koncentriska och successivt upphöjda så att varje yttre och större cirkel har utsikt över de inre och mindre cirklarna, och var och en omges av en allmän promenadmur. Dessa murar är konstruerade av gnistrande klara kristallformade ädelstenar och är upphöjda så att de ger utsikt över

alla sina respektive residenscirklar. De många portarna — från femtio till ett hundrafemtiotusen — som går igenom murarna består av en enda pärlskimrande kristall.

46:5.12 (524.3) Den första cirkeln inom Sönernas domän upptas av Administratörsönerna och deras personliga staber. Här är alla planer och omedelbara aktiviteter, som rör dessa juridiska Söners utgivnings- och domslutstjänster, centrerade. Det är också genom detta centrum som systemets Avonaler håller kontakt med universumet.

46:5.13 (524.4) Den andra cirkeln upptas av Treenighetens Undervisande Söner. Inom detta heliga område fortsätter Daynalerna och deras medarbetare träningen av de nyligen anlända Undervisande Sönerna av första graden. I allt detta arbete får de god hjälp av en grupp som är jämställda med de Lysande Aftonstjärnorna. De av de skapade varelserna treenigade sönerna innehar en sektor inom Daynalernas cirkel. Treenighetens Undervisande Söner kommer närmast till att vara den Universelle Faderns personliga representanter i ett lokalsystem; de är åtminstone varelser med treenighetsursprung. Denna andra cirkel är ett område av utomordentligt intresse för alla befolkningsgrupper i Jerusem.

46:5.14 (524.5) Den tredje cirkeln är helgad åt Melkisedekarna. Här bor systemledarna som har uppsikt över dessa mångsidiga Söners nästan ändlösa aktiviteter. Med början i de första mansonivärldarna och vidare under de uppstigande dödligas hela livsskede i Jerusem fungerar Melkisedekarna som fosterfäder och ständigt närvarande rådgivare. Det är inte fel att säga att deras inflytande i Jerusem är

dominerande, vid sidan av de Materiella Sönernas och Döttrarnas ständigt pågående aktiviteter.

46:5.15 (524.6) Den fjärde cirkeln är hem för Vorondadekarna och alla andra klasser av besökande och observerande Söner som inte omhändertas på annat sätt. De Högsta Konstellationsfäderna tar sin boning i denna cirkel när de avlägger inspektionsbesök i lokalsystemet. Visdomens Fulländare, Gudomliga Rådgivare och Universella Censorer bor alla i denna cirkel när de är på uppdrag i systemet.

46:5.16 (524.7) Den femte cirkeln är hemvist för Lanonandekarna, Systemhärskarnas och Planetprinsarnas klass av söner. De tre grupperna blandar sig som en när de är hemma inom detta område. Systemets reserver är förlagda till denna cirkel, medan Systemhärskaren har ett tempel som är beläget i mitten av styrelsebyggnadernas grupp på administrationskullen.

46:5.17 (524.8) Den sjätte cirkeln är vistelseort för systemets Livsbärare. Alla klasser av dessa Söner samlas här, och härifrån far de ut till världarna på sina uppdrag.

46:5.18 (524.9) Den sjunde cirkeln är mötesplats för de uppstigande sönerna, de dödliga som har fått sitt förordnande och som tillsammans med sina serafiska följeslagare temporärt kan tänkas fungera i systemhögkvarteret. Alla f.d. dödliga som har en ställning ovanför medborgarna i Jerusem men under finaliterna räknas som hörande till den grupp som har sitt högkvarter i denna cirkel.

46:5.19 (525.1) Dessa Sönernas cirkulära områden upptar en enorm areal, och ännu för ett tusen nio hundra år sedan fanns där ett stort öppet utrymme i centrum. Denna centrala region är nu minnesplats

till Mikaelns ära, färdigställd för omkring fem hundra år sedan. För fyrahundranittiofem år sedan då detta tempel invigdes var Mikael personligen närvarande, och hela Jerusem hörde den rörande berättelsen om Mästarsonens utgivning på Urantia, den ringaste i Satania. Minnesplatsen till Mikaelns ära är nu centrum för alla de aktiviteter som utgör en del av systemets modifierade förvaltning, förorsakad av Mikaelns utgivning, inklusive de flesta av de aktiviteter som nyligen har överförts från Salvington. Minnesplatsens personal uppgår till över en miljon personligheter.

46:5.20 (525.2) 2. *Cirklarna för änglarna*. Likt Sönernas residensområde består dessa änglarnas cirklar av sju koncentrisk och successivt upphöjda cirklar, var och en med utsikt över de inre områdena.

46:5.21 (525.3) Den första cirkeln för änglarna upptas av den Oändlige Andens Högre Personligheter som kan tänkas vara stationerade i högkvarteretsvärlden — Ensamma Budbärare och deras medarbetare. Den andra cirkeln är helgad åt budbärarskarorna, Tekniska Rådgivare, följeslagare, inspektörer och upptecknare, då de från tid till annan eventuellt tjänstgör i Jerusem. Den tredje cirkeln innehas av de omvårdande andarna som tillhör de högre klasserna och grupperingarna.

46:5.22 (525.4) Den fjärde cirkeln innehas av förvaltningsseraferna, och de serafer som tjänar i ett lokalsystem som Satania är en ”oräknelig skara av änglar”. Den femte cirkeln upptas av de planetariska seraferna, medan den sjätte är övergångsomvårdarnas hem. Den sjunde cirkeln är vistelseorten för vissa ouppenbarade klasser av serafer. Upptecknarna inom alla dessa grupper av änglar

vistas inte med sina kollegor, utan är bosatta i Jerusems registertempel. Alla register bevaras i tre exemplar i denna trefaldiga arkivhall. I ett systemhögkvarter bevaras alla uppteckningar alltid i materiell, morontieell och andeform.

46:5.23 (525.5) Dessa sju cirklar omges av Jerusems utställningspanorama, över fem tusen standardmil i omkrets, som är ägnat åt att presentera framstegen i de bebodda världarna i Satania och som ständigt revideras för att verkligen representera de rådande förhållandena på de enskilda planeterna. Jag tvivlar inte på att detta vidsträckta promenadområde med utsikt över änglarnas cirklar kommer att vara den första sevärdheten i Jerusem som lägger beslag på er uppmärksamhet när ni beviljas förlängd fritid under era första besök.

46:5.24 (525.6) Dessa utställningar ombesörjs av de infödda livsformerna i Jerusem, men dessa får hjälp av de uppstigna från de olika världarna i Satania, uppstigna som vistas i Jerusem på väg till Edentia. Åskådliggörandet av planetariska förhållanden och världsframsteg sker med många metoder, av vilka en del är kända för er, men mestadels med förfaranden som är okända på Urantia. Dessa utställningar upptar den yttre randen av denna väldiga mur. Resten av promenadområdet är nästan helt öppet samt rikt och storslaget utsmyckat.

46:5.25 (525.7) 3. *Cirklarna för Universummedhjälparna* hyser Aftonstjärnornas högkvarter som är beläget på den enorma öppningen i centrum. Här upprätthålls systemhögkvarteret av Galantia, biträdande ledare för denna mäktiga grupp av superänglar och den första bland alla uppstigande Aftonstjärnor att få sitt förordnande.

Detta är en av de mest storslagna av alla administrativa sektorer i Jerusem, fastän den hör till de mera sentida konstruktionerna. Detta centrum har en diameter om cirka åttio kilometer. Galantias högkvarter är en monolitisk gjuten kristall, helt genomskinlig. Dessa materiella och morontiella kristaller är synnerligen uppskattade av både morontiella och materiella varelser. De skapade Aftonstjärnorna utövar sitt inflytande överallt i Jerusem; de besitter sådana egenskaper som sträcker sig utanför personligheten. Hela denna värld har fått en andlig doft sedan så många av deras aktiviteter överfördes hit från Salvington.

46:5.26 (526.1) 4. *Cirklarna för de Ledande Fysiska Övervakarna.* De olika klasserna av Ledande Fysiska Övervakare är koncentriskt ordnade runt det väldiga styrketemplet, där systemets styrkeledare presiderar tillsammans med ledaren för Morontiastyrkans Övervakare. Detta styrketempel är den ena av de två sektorer i Jerusem till vilka uppstigande dödliga och mellanvarelser inte har tillträde. Den andra är sektorn för dematerialisation inom de Materiella Sönernas område, en serie laboratorier där transportseraferna omvandlar materiella varelser till ett tillstånd helt likt tillvarons morontiaklass.

46:5.27 (526.2) 5. *Cirklarna för de uppstigande dödliga.* Området i centrum av cirklarna för de uppstigande dödliga upptas av en minnesgrupp bestående av 619 representationer av systemets bebodda världar, och dessa strukturer undergår tidvis omfattande förändringar. Det är ett privilegium för de dödliga från varje värld att från tid till annan komma överens om vissa ändringar i eller tillägg till sina

planetariska minnesmärken. Många förändringar görs även som bäst i strukturerna som representerar Urantia. I centrum av dessa 619 tempel finns en miniatyrmodell av Edentia och dess många världar av uppstigningskultur. Denna modell är cirka sextiofem kilometer i diameter och en trogen reproduktion av edentiasystemet, överensstämmande med originalet i varje detalj.

46:5.28 (526.3) De uppstigna fröjdas över sin tjänst i Jerusem och tar med nöje del av andra gruppers förfaranden. Allt som görs i dessa olika cirklar kan fritt iakttas av hela Jerusem.

46:5.29 (526.4) Aktiviteterna i en sådan värld är av tre helt skilda slag: arbete, framsteg och avkoppling. Med andra ord: tjänst, studier och rekreation. De gemensamma aktiviteterna består av socialt umgänge, gruppunderhållning och gudsdyrkan. Det ligger ett stort utbildningsvärde i att umgås med olika grupper av personligheter, klasser som är mycket avvikande från ens egna varelser.

46:5.30 (526.5) *6. Cirklarna för goodwillkolonierna.*

Goodwillkoloniernas sju cirklar pryds av tre enorma strukturer: Jerusems väldiga astronomiska observatorium, Satantias jättelika konstgalleri och omväxlingsledarnas ofantliga samlingssal, teatern för morontiaaktiviteter avsedda för vila och rekreation.

46:5.31 (526.6) De himmelska artisanerna leder spornagierna i deras arbete och åstadkommer mängden av kreativa dekorationer och monumentala minnesmärken som det finns rikligt av i alla allmänna samlingsutrymmen. Dessa artisans studior är bland de största och vackraste av alla de ojämförliga strukturerna i denna underbara värld. De övriga goodwillkolonierna upprätthåller omfattande och vackra högkvarter. Många av dessa byggnader är konstruerade helt och hållet

av kristallformade ädelstenar. Alla arkitektoniska världar har ett överflöd av kristaller och så kallade ädla metaller.

46:5.32 (527.1) 7. *Cirklarna för finaliterna* har en unik struktur i centrum. Och ett likadant tomt tempel finns i varje systemhögkvarters värld i hela Nebadon. Denna väldiga byggnad i Jerusem är förseglad med Mikael's insignier och bär följande inskription: ”Oinvigd för andens sjunde stadium — för det eviga förordnandet.” Gabriel satte sigillet på detta hemlighetsfulla tempel, och ingen annan än Mikael kan eller får bryta suveränitetens sigill anbragt av den Klara Morgonstjärnan. En dag skall du se ut över detta tysta tempel, även om du kanske inte kan utgrunda dess mysterium.

46:5.33 (527.2) *Andra cirklar i Jerusem*: Förutom dessa bostadscirklar finns det i Jerusem talrika andra designerade boningar.

6. Verkställighets- och administrationskvadraterna

46:6.1 (527.3) Systemets verkställighets- och administrationsavdelningar är belägna i enorma departementskvadrater, ett tusen till antalet. Varje administrativ enhet är indelad i hundra underavdelningar om tio undergrupper var. Dessa tusen kvadrater är sammanförda i tio storgrupperingar, som sålunda bildar följande administrativa departement:

46:6.2 (527.4) 1. Fysiskt underhåll och materiell förbättring, områdena för fysisk styrka och energi.

- 46:6.3 (527.5) 2. Medlingsverksamhet, etik och administrativa avgöranden.
- 46:6.4 (527.6) 3. Planetariska och lokala angelägenheter.
- 46:6.5 (527.7) 4. Konstlations- och universumangelägenheter.
- 46:6.6 (527.8) 5. Utbildning och Melkisedekarnas andra aktiviteter.
- 46:6.7 (527.9) 6. Planeternas och systemets fysiska framsteg, de naturvetenskapliga områdena av aktiviteterna i Satania.
- 46:6.8 (527.10) 7. Morontiaangelägenheter.
- 46:6.9 (527.11) 8. Rena andeaktiviteter och -etik.
- 46:6.10 (527.12) 9. Omvårdnad av de uppstigna.
- 46:6.11 (527.13) 10. Storuniversums filosofi.
- 46:6.12 (527.14) Dessa strukturer är genomskinliga; alla systemets aktiviteter kan därför beskådas även av gäststuderande.

7. Rektanglarna — spornagierna

- 46:7.1 (527.15) De tusen *rektanglarna* i Jerusem upptas av de lägre infödda livsformerna på högkvartersplaneten, och i centrum av dem är spornagiernas vidsträckta cirkelformade högkvarter beläget.
- 46:7.2 (527.16) I Jerusem kommer ni att bli förvånade över de underbara spornagiernas bedrifter när det gäller att odla jorden. Där odlas jorden främst för estetiska och dekorativa effekter. Spornagierna är högkvartersvärldarnas landskapsträdgårdmästare, och de är både originella och artistiska i sin behandling av de öppna områdena i Jerusem. De utnyttjar både djur och talrika mekaniska uppfinningar vid odlandet av jorden. De är intelligent sakkunniga i att

använda de krafter som finns tillgängliga i deras världar samt i att utnyttja de talrika klasserna av sina mindre bröder i den lägre djurvärlden, av vilka många har ställts till deras förfogande i dessa speciella världar. Denna klass av djurliv styrs nu till stor del av uppstigande mellanvarelser som härstammar från evolutionära sfärer.

46:7.3 (528.1) Spornagierna bebos inte av Riktare. De har ingen själ som överlever, men de har en lång livslängd, ibland ända till fyrtio- eller femtiotusen standardår. Deras antal är legio, och de står till tjänst med fysisk omvårdnad för alla klasser av universumpersonligheter som behöver materiell hjälp.

46:7.4 (528.2) Fastän spornagierna varken har eller utvecklar en överlevande själ, fastän de inte har personlighet, icke desto mindre utvecklar de en individualitet som kan uppleva återfödelse. När dessa unika varelsers fysiska kropp med tiden förfaller som följd av användning och ålder fabricerar deras skapare i samverkan med Livsbärarna en ny kropp där de gamla spornagierna på nytt tar sin boning.

46:7.5 (528.3) Spornagierna är de enda skapade varelserna i hela Nebadons universum som upplever denna eller någon som helst återfödelse av annat slag. De reagerar endast för de fem första biträdande sinnesandarna; de reagerar inte för dyrkans eller visdomens ande. Men sinnet med de fem biträdande andarna bildar en helhet eller sjätte verklighetsnivå, och det är denna faktor som består som en erfarenhetsmässig identitet.

46:7.6 (528.4) Jag har ingenting att jämföra med då jag försöker beskriva dessa nyttiga och ovanliga varelser, emedan det inte finns

några djur i de evolutionära världarna som de kunde jämföras med. De är inte evolutionära varelser, utan Livsbärarna har projicerat dem i deras nuvarande form och status. De är av två kön och avlar efterkommande för att tillfredsställa en växande befolknings behov.

46:7.7 (528.5) Kanske jag bäst kan antyda för sinnena på Urantia någonting om dessa vackra och nyttiga varelsers väsen med att säga att de har de kombinerade dragen hos en trogen häst och en tillgiven hund och uppvisar en intelligens som överstiger intelligensen som den högsta typen av schimpans har. De är mycket vackra enligt de fysiska normerna på Urantia. De uppskattar mycket den uppmärksamhet som visas dem av de materiella och semimateriella varelser som vistas i dessa arkitektoniska världar. De har en synförmåga som tillåter dem att urskilja — förutom materiella varelser — morontiaskepselerna, de lägre änglaklasserna, mellanvarelser och en del av de lägre klasserna av andepersonligheter. De förstår inte dyrkan av den Infinite, inte heller fattar de betydelsen av den Evige, men av tillgivenhet för sina herrar deltar de i de yttre andaktsövningarna i sina världar.

46:7.8 (528.6) Det finns de som tror att dessa trogna spornagier i en framtida universumtidsålder kommer att frigöra sig från sin tillvaro på djurens nivå och uppnå en värdig evolutionell bestämmelse av progressiv intellektuell tillväxt och rentav andlig uppnåelse.

8. Jerusems trianglar

46:8.1 (528.7) De rent lokala och rutinmässiga angelägenheterna i Jerusem leds från de hundra *trianglarna*. Dessa enheter är grupperade runt de tio underbara strukturer som hyser Jerusems lokala administration. Trianglarna omges av ett panorama över systemhögkvarterets historia. För närvarande finns det ett utraderat område om över två standardmil i denna cirkelformade berättelse. Denna sektor kommer att återställas efter att Satania har återupptagits i konstellationsfamiljen. Varje förberedande åtgärd har vidtagits för denna händelse genom Mikael's påbud, men Dagarnas Fornas domstol har ännu inte avslutat domstolsbehandlingen av de ärenden som ansluter sig till Lucifers uppror. Satania kan inte återinträda i fullt medlemskap i Norlatiadek så länge det hyser ärkerebeller, högtuppsatta skapade varelser som har fallit från ljuset uti mörker.

46:8.2 (529.1) När Satania kan återvända till konstellationens krets, då tas upp till behandling de isolerade världarnas återinträde i systemfamiljen av bebodda världar, vartill ansluter sig deras återbördande till världarnas andliga gemenskap. Men även om Urantia återförenades med systemets strömkretsar skulle ni fortfarande besväras av det faktum att hela ert system befinner sig i karantän vilket har utfärdats av Norlatiadek och som delvis avskiljer det från alla andra system.

46:8.3 (529.2) Inom kort kommer emellertid domen över Lucifer och hans medarbetare att återbörda systemet Satania till Norlatiadeks konstellation, och därefter blir Urantia och de övriga isolerade sfärerna återförenade med Satantias strömkretsar, och igen kommer dessa världar att åtnjuta förmånen av interplanetarisk kommunikation och gemenskap inom och med systemet.

46:8.4 (529.3) Rebeller och uppror får sitt slut. De Suprema Härskarna är barmhärtiga och tålmodiga, men den lag som gäller avsiktligt närd ondska tillämpas universellt och ofelbart. ”Syndens lön är döden” — evigt utplånande.

46:8.5 (529.4) [Framfört av en Ärkeängel i Neadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 46](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 48](#) >>

Kapitel 47

De sju mansoniavärldarna

47:0.1 (530.1) SKAPARSONEN talade under sin vistelse på Urantia om de ”många boningarna i Faderns universum”. I viss mening är alla de femtiosex världar som omger Jerusem inriktade på de uppstigande dödligas övergångskultur, men de sju satelliterna till värld nummer ett är mer bestämt kända som mansoniavärldarna.

47:0.2 (530.2) Övergångsvärlden nummer ett är själv helt uteslutande inriktad på uppstigningsaktiviteter och fungerar som högkvarter för den finalitkår som har förordnats till Satania. Denna värld tjänar nu som högkvarter för mer än hundra tusen kompanier av finaliter, och det finns tusen förhärligade varelser i var och en av dessa grupper.

47:0.3 (530.3) När ett system har etablerats i ljus och liv, och då mansoniavärldarna den ena efter den andra upphör att tjäna som träningsstationer för de dödliga, övertas de av den växande finalitbefolkning som samlas i dessa äldre och mera fulländade system.

47:0.4 (530.4) Morontiaövervakarna och Melkisedekarna har ansvaret för de sju mansoniavärldarna. Det finns en tjänstgörande guvernör i varje värld, och han är direkt ansvarig inför härskarna i Jerusem. Uversas medlare har högkvarter i varje mansoniavärld, och därintill har de Tekniska Rådgivarna sin mötesplats.

Omväxlingsledarna och de himmelska artisanerna upprätthåller grupphögkvarter i var och en av dessa världar. Spirongerna fungerar från och med mansoniavärld nummer två, medan alla sju, likt de övriga planeterna för övergångskultur och högkvartersvärlden, är rikligt försedda med spornagier som är standardenligt skapade.

1. Finaliternas värld

47:1.1 (530.5) Fastän endast finaliter och vissa grupper av barn som har blivit tillvaratagna samt dessas omvårdare är bosatta i övergångsvärld nummer ett, har åtgärder vidtagits för att ta hand om alla klasser av andevarelser, övergångsdödliga och gäststuderande. Spornagierna, som fungerar i alla dessa världar, är gästvänliga värdar för alla varelser som de kan urskilja. De har en vag känsla av finaliternas existens men kan inte se dem. Antagligen förhåller de sig

till dem i stort sett så som ni till änglarna i ert nuvarande fysiska tillstånd.

47:1.2 (530.6) Fast finalitvärlden är en sfär av utsökt fysisk skönhet och utomordentlig morontiautsmyckning är den storartade andebyggnaden i aktiviteternas mitt, finaliternas tempel, inte synlig utan yttre hjälp för den materiella eller nya morontiasynen. Energiomvandlarna kan emellertid göra många av dessa realiteter synliga för uppstigande dödliga, och från tid till annan fungerar de så, såsom vid de tillfällen då mansoniavärldarnas studerande klassvis samlas på denna kultursfär.

47:1.3 (531.1) Under hela ert liv i mansoniavärldarna är ni på sätt och vis andligen medvetna om närvaron av era förhärligade bröder som har uppnått Paradiset, men det är mycket uppfriskande att då och då verkligen se dem så som de fungerar i sina högkvartersboningar. Självmant kan ni inte se finaliter förrän ni har fått sann andesyn.

47:1.4 (531.2) I den första mansoniavärlden måste alla överlevande klara av de fordringar som föräldrakommissionen på deras födelseplanet ställer. Den nuvarande kommissionen för Urantia består av tolv föräldrapar, nyligen anlända, som har haft erfarenhet av att fostra tre eller flera barn upp till ungdomsåren. Tjänsten i denna kommission är roterande och i regel endast för tio år. Alla som inte lyckas tillfredsställa kommissionsmedlemmarna beträffande sin föräldraerfarenhet måste ytterligare kvalificera sig genom tjänst i de Materiella Sönernas hem i Jerusem eller till en del i provotidsbarnhemmet i finaliternas värld.

47:1.5 (531.3) Men oberoende av sin föräldraerfarenhet ges de föräldrar i mansoniavärldarna som har växande barn i

prövotidsbarnhemmet alla möjligheter att samverka med morontiabeteskyddarna av dessa barn beträffande deras undervisning och träning. Dessa föräldrar tillåts resa dit på besök så ofta som fyra gånger om året. Och det är en av de mest rörande vackra scener under hela uppstigningsskedet att se föräldrarna från mansoniavärldarna omfamna sina materiella efterkommande vid de tillfällen då de gör sina periodiska pilgrimsfärder till finalitvärlden. Fastän den ena eller bägge föräldrarna kan tänkas lämna en mansoniavärld tidigare än barnet är de mycket ofta samtidigt där under en period.

47:1.6 (531.4) Ingen uppstigande dödlig kan undgå erfarenheten att uppfostra barn — sina egna eller andras — antingen i de materiella världarna eller senare i finalitvärlden eller i Jerusem. Fäder måste genomgå denna väsentliga erfarenhet lika visst som mödrar. Det är en olycklig och felaktig uppfattning som moderna folk på Urantia har att barnens fostran främst är mödrarnas uppgift. Barn behöver en far lika väl som en mor, och fäderna behöver denna föräldraerfarenhet lika mycket som mödrarna.

2. Prövotidsbarnhemmet

47:2.1 (531.5) De skolor som i Satania tar emot småbarn är belägna i finalitvärlden, den första av Jerusems sfärer för övergångskultur. Dessa småbarnsskolor är inrättningar som ägnar sig åt att nära och träna tidens barn, inklusive dem som har dött i rymdens evolutionära världar innan de har förvärvat ställningen som individer i universumregistret. I det fall att någondera eller båda av ett sådant

barns föräldrar överlever utnämner ödesväktaren sin egen kerub till beskyddare av barnets potentiella identitet och ålägger keruben ansvaret att överföra denna outvecklade själ till att tas hand om av mansoniavärldens lärare i morontiavärldarnas provotidshem för barn.

47:2.2 (531.6) Det är dessa samma keruber, som har blivit ensamma, som i egenskap av mansoniavärldens lärare under Melkisedekarnas överinsyn upprätthåller sådana omfattande utbildningstjänster för att träna finaliternas provotidsskyddsslingar. Dessa finaliternas skyddsslingar, dessa småbarn till uppstigande dödliga, personaliseras alltid exakt enligt den fysiska status de hade vid tiden för sin död, med undantag för potentialen att föröka sig. Detta uppvaknande sker exakt vid den tid då barnets förälder anländer till den första mansoniavärlden. Och sedan ges dessa barn alla möjligheter att, sådana de är, välja den himmelska vägen precis så som de skulle ha fått välja i de världar där döden så olägligt avslutade deras livsskede.

47:2.3 (532.1) I barnhemsvärlden grupperas de varelser som är på provotid beroende på om de har Riktare eller inte, ty Riktarna kommer för att bebo dessa materiella barn alldeles så som i tidens världar. Barn som är i en ålder då de ännu inte har Riktare vårdas i familjer med fem barn, i åldersgruppen ett år under, upp till ungefär fem år, den tid då Riktaren kommer.

47:2.4 (532.2) Alla barn i de evolverande världarna som har Tankeriktare men som före sin död inte hade gjort sitt val beträffande det livsskede som leder till Paradiset, återpersonaliseras också i systemets finalitvärld där de likaså växer upp i de Materiella Sönernas och deras medarbetares familjer, så som de små som kom utan

Riktare men som senare får en Mysterieledsagare då de har uppnått den ålder som fordras för att göra ett moraliskt val.

47:2.5 (532.3) Alla barn och ungdomar som bebos av Riktare fostras också i finalitvärlden i familjer om fem barn, i åldrar mellan sex och fjorton; i medeltal består dessa familjer av barn som är sex, åtta, tio, tolv och fjorton år. Om de har gjort sitt slutliga val övergår de när som helst efter att ha fyllt sexton år till den första mansoniavärlden och börjar sin uppstigning till Paradiset. En del gör sitt val före denna ålder och går vidare till uppstigningssfärerna, men det finns mycket få barn under sexton års ålder, räknat enligt Urantias normer, i mansoniavärldarna.

47:2.6 (532.4) Serafväktarna vårdar sig om dessa barn i finalitvärldens provotidshem precis så som de andligen vårdar sig om de dödliga på evolutionära planeter, medan de trogna spornagierna sörjer för deras fysiska behov. Och på detta sätt växer dessa barn upp i övergångsvärlden tills den tid då de gör sitt slutliga val.

47:2.7 (532.5) Om inget val har gjorts till förmån för uppstigningslivet då det materiella livet har nått sitt slut, eller om dessa tidens barn definitivt besluter sig mot havonaäventyret, avslutar döden automatiskt deras provotidslivsskede. Det förekommer ingen domstolsbehandling i sådana fall; det finns ingen uppståndelse från en sådan andra död. De helt enkelt blir som om de aldrig hade funnits.

47:2.8 (532.6) Men om de väljer Paradisets väg till fulländning görs de omedelbart klara för överföring till den första mansoniavärlden, dit många av dem anländer i tid för att förena sig med sina föräldrar i uppstigningen till Havona. Sedan de har färdats genom Havona och nått fram till Gudomarna bildar dessa bärgade själar av dödligt

ursprung Paradisets permanenta uppstigarbefolkning. Dessa barn som har gått miste om den värdefulla och väsentliga evolutionära erfarenheten i de dödligas födelsevärldar upptas inte i Finalitkåren.

3. Den första mansoniavärlden

47:3.1 (532.7) I mansoniavärldarna fortsätter de återuppväckta dödliga överlevande sitt liv just där de slutade då döden hann upp dem. När du far från Urantia till den första mansoniavärlden kommer du att märka en ansenlig förändring, men om du hade kommit från en mera normal och progressiv sfär i tiden skulle du knappast märka skillnaden, med undantag för det faktum att du hade en annorlunda kropp; hyddan av kött och blod har lämnats kvar i födelsevärlden.

47:3.2 (532.8) Själva centrum för alla aktiviteter i den första mansoniavärlden är uppståndelsehallen, det enorma templet för personlighetssammansättning. Denna jättelika struktur utgör den centrala mötesplatsen för de serafiska ödesväktarna, Tankeriktarna och uppståndelsens ärkeänglar. Livsbärarna fungerar också tillsammans med dessa himmelska varelser vid återuppväckandet av de döda.

47:3.3 (533.1) Avskrifterna av det dödliga sinnet och de aktiva mönstren av den skapade varelsens minne utgör, i den form de har överförts från de materiella nivåerna till de andliga, de frikopplade Tankeriktarnas enskilda tillhörighet; dessa sinnets, minnets och varelsepersonlighetens förändligade faktorer är för evigt en del av dessa Riktare. Den skapades sinnesmatris och identitetens passiva

potentialer finns i morontiasjälen, vars bevarande har anförtrotts de serafiska ödesvaktarna. Och det är återföreningen av morontiasjälen, som har anförtrotts seraferna, och andesinnet, som har anförtrotts Riktaren, som på nytt sätter samman varelsepersonligheten och innebär återuppståndelsen av en sovande överlevande.

47:3.4 (533.2) Om en obeständig personlighet av dödligt ursprung aldrig blev sammansatt på nytt på detta sätt skulle andeelementen från en sådan icke-överlevande dödlig varelse för evigt fortsätta som en oskiljaktig del av den individuella erfarenhetsmässiga utrustningen hos den Riktare som en gång dvaldes i denna dödliga.

47:3.5 (533.3) Från det Nya Livets Tempel sträcker sig sju radiala flygelbyggnader, uppståndelsehallarna för de dödliga raserna. Var och en av dessa strukturer är avsedd för sammansättningen av personligheterna från en av de sju raserna i tiden. Det finns ett hundra tusen personliga uppståndelsekamrar i var och en av dessa sju flyglar, som slutar i cirkelrunda hallar som vid klassvis uppståndelse tjänar som uppvaknandekamrar för ända upp till en miljon individer. Dessa hallar omges av kamrar för sammansättning av personligheterna från de blandade raserna i de normala världarna från tiden efter Adam. Oberoende av det förfarande som kan tänkas komma till användning i de enskilda världarna i tiden i samband med uppståndelser som är speciella eller gäller hela domperioden, sker den verkliga och medvetna återföreningen av den faktiska och fullständiga personligheten i uppståndelsehallarna i mansoniavärld nummer ett. Under all evighet kommer ni att dra er till minnes de djupa minnesbilderna av hur ni först bevittnade denna uppståndelsemorgon.

47:3.6 (533.4) Från uppståndelsehallarna fortsätter du till Melkisedekarnas sektor där du blir anvisad permanent bostad. Du har därefter tio dagar av personlig frihet. Det står dig fritt att utforska omgivningen runt ditt nya hem och bekanta dig med det program som omedelbart är förestående. Du har också tid att tillfredsställa din längtan att konsultera registret och besöka dina kära och andra jordevänner som kanske kommit till dessa världar före dig. Vid slutet av din tio-dagars ledighet tar du det andra steget på vägen till Paradiset, ty mansoniavärldarna är i själva verket träningsvärldar, inte enbart uppehållsplaneter.

47:3.7 (533.5) I mansoniavärld nummer ett (eller någon annan om längre avancerad) återupptar du din intellektuella träning och andliga utveckling exakt på den nivå där de avbröts av döden. Under tiden mellan döden på planeten, eller omvandlingen, och uppståndelsen i mansoniavärlden inhämtar människan absolut ingenting annat än erfarenheten av överlevandet som ett faktum. Du börjar där på andra sidan precis där du slutade här nere.

47:3.8 (533.6) Nästan hela livet i mansoniavärld nummer ett gäller att rätta till brister. De överlevande som anländer till denna första uppehållssfär uppvisar så många och så olika karaktärsdefekter som skapade varelser och så många brister i erfarenheten som dödliga, att de flesta aktiviteter i denna värld gäller att korrigera och bota dessa mångahanda arv från det köttsliga livet i de materiella evolutionära världarna i tid och rymd.

47:3.9 (534.1) Vistelsen i mansoniavärld nummer ett är avsedd att utveckla de dödliga överlevande åtminstone till den nivå som i de normala evolutionära världarna råder under domperioden efter Adam.

Andligen är mansoniavärldens studerande naturligtvis långt avancerade framför detta stadium som gäller enbart den mänskliga utvecklingen.

47:3.10 (534.2) Om du inte skall kvarhållas i mansoniavärld nummer ett, sjunker du vid slutet av dessa tio dagar in i omvandlingssömnen och färdas till värld nummer två, och var tionde dag därefter avancerar du på detta sätt tills du anländer till den värld du har blivit förordnad till.

47:3.11 (534.3) Centrum av mansoniavärldens sju större administrationscirklar upptas av Morontiaföljeslagarnas tempel; de är personliga guider som har anvisats till uppstigande dödliga. Dessa följeslagare är efterkommande till lokaluniversumets Moderande, och det finns flera miljoner av dem i Satantias morontiavärldar. Förutom med dem som har förordnats till gruppföljeslagare kommer du att ha mycket att göra med tolkarna och översättarna, byggnadsvårdarna och exkursionsledarna. Alla dessa följeslagare har ett gott samarbete med alla dem som är sysselsatta med att utveckla dina personlighetsfaktorer beträffande sinnet och anden i morontiakroppen.

47:3.12 (534.4) Då du börjar i den första mansoniavärlden anvisas en enda Morontiaföljeslagare till varje kompani om ett tusen uppstigande dödliga, men du kommer att möta större antal av dem då du framskrider genom de sju mansoniasfärerna. Dessa vackra och mångsidiga varelser är sällskapliga kamrater och charmerande guider. Det står dem fritt att följa med individer eller utvalda grupper till vilken som helst av sfärerna för övergångskultur, inklusive satellitvärldarna. De är exkursionsguider och fritidsföljeslagare för

alla uppstigande dödliga. Ofta åtföljer de grupper av överlevande under periodiska besök till Jerusem, och medan du är där kan du vilken dag som helst fara till registersektorn i systemhuvudstaden och möta uppstigande dödliga från alla sju mansoniavärldar, ty de kan fritt resa fram och tillbaka mellan sina bostadsvärldar och systemhögkvarteret.

4. Den andra mansoniavärlden

47:4.1 (534.5) På denna sfär blir du närmare bekant med mansoniavärldslivet. Morontialivets grupperingar börjar ta form; arbetsgrupper och sociala organisationer börjar fungera, samhällen antar formella proportioner och de avancerande dödliga instiftar nya samhällsprogram och styrelseformer.

47:4.2 (534.6) Med Anden fusionerade överlevande vistas i mansoniavärldarna tillsammans med de uppstigande dödliga som har fusionerat med Riktaren. Fastän det finns skillnader mellan de olika klasserna av himmelskt liv är de alla vänliga och broderliga sinsemellan. I alla uppstigningsvärldar finner man ingenting som kan jämföras med människornas intolerans och de diskrimineringar som hänsynslösa kastsystem förorsakar.

47:4.3 (534.7) Då ni stiger upp genom den ena efter den andra mansoniavärlden blir de allt mera fyllda av framåtskridande överlevandes morontiaaktiviteter. Under färden framåt kommer ni att märka att mansoniavärldarna uppvisar allt mera av Jerusems särdrag. Glashavet uppträder för första gången i den andra mansoniavärlden.

47:4.4 (534.8) En nyligen utvecklad och lämpligt justerad morontiakropp erhålls varje gång då en uppflyttning sker från en mansoniavärld till en annan. Du faller i sömn för den tid serafransporten tar och vaknar upp med den nya men outvecklade kroppen i uppståndelsehallarna, i stort sett så som då du anlände till mansoniavärld nummer ett, utom att Tankeriktaren inte lämnar dig under denna övergångssömn mellan olika mansoniavärldar. Din personlighet förblir intakt sedan du en gång har övergått från de evolutionära världarna till den första mansoniavärlden.

47:4.5 (535.1) Riktarens minne förblir helt intakt hos dig under din uppstigning genom morontialivet. De mentala associationer som enbart var animaliska och helt materiella försvann helt naturligt tillsammans med den fysiska hjärnan, men av allt som var värdefullt i ditt mentala liv och som hade överlevnadsvärde skapade Riktaren en motsvarighet och den bevaras som en del av det personliga minnet under hela uppstigningsskedet. Du kommer att vara medveten om alla dina värdefulla erfarenheter då du avancerar från en mansoniavärld till en annan och från en sektion av universumet till en annan — ända till Paradiset.

47:4.6 (535.2) Fast ni har morontiakroppar fortsätter ni genom alla dessa sju världar att äta, dricka och vila. Ni intar morontiaklassens föda som hör till ett rike av levande energi okänd i de materiella världarna. Både mat och vatten utnyttjas till fullo i morontiakroppen; det uppkommer inget resterande avfall. Betänk: mansoniavärld nummer ett är en mycket materiell sfär, som endast uppvisar den första begynnelsen av morontiaregimen. Du är fortfarande nästan människa och inte särskilt långt kommen från det begränsade synsätt

som kännetecknar de dödligas liv, men varje värld medför klara framsteg. Från sfär till sfär blir du mindre materiell, mera intellektuell och en aning mera andlig. De andliga framstegen är störst i de tre sista av dessa sju progressiva världar.

47:4.7 (535.3) De biologiska bristerna avhjälpes till största delen i den första mansoniavärlden. Där blev defekterna i de planetariska erfarenheterna i fråga om sexualliv, familjeförhållanden och föräldrafunktion antingen korrigerade eller projicerade för framtida tillrättaläggning bland de Materiella Sönernas familjer i Jerusem.

47:4.8 (535.4) Mansoniavärld nummer två erbjuder i synnerhet goda möjligheter att avlägsna alla faser av intellektuell konflikt och att bota alla former av mental disharmoni. Strävan att förstå morontiamåtans betydelse som har påbörjats i den första mansoniavärlden fortsätter här med större allvar. Utvecklingen i mansoniavärld nummer två kan jämföras med den intellektuella status som råder i de idealiska evolutionära världarnas kultur efter Administratörsonens besök.

5. Den tredje mansoniavärlden

47:5.1 (535.5) Mansoniavärld nummer tre är högkvarter för mansoniavärldens lärare. Fastän de fungerar på alla sju mansoniasfärer upprätthåller de sitt grupphögkvarter i centrum av skolcirkelarna i värld nummer tre. Det finns miljoner av dessa instruktörer i mansonia- och de högre morontiavärldarna. Dessa avancerade och förhärligade keruber tjänar som morontialärare hela vägen upp från mansoniavärldarna till den sista sfären för de

uppstignas träning i lokaluniversumet. De är bland de sista att önska dig ett tillgivet adjö när tiden för avskedet närmar sig, den tid du tar farväl — åtminstone för några tidsåldrar — av ditt födelseuniversum när du serafomsluts för överföring till mottagningsvärldarna i superuniversumets mindre sektor.

47:5.2 (535.6) När du vistas i den första mansoniavärlden har du tillstånd att besöka den första övergångsvärlden, finaliternas högkvarter och systemets provotidsbarnhem för fostran av outvecklade evolutionära barn. När du anländer till mansoniavärld nummer två får du tillstånd att periodvis besöka övergångsvärld nummer två, där morontiaövervakarnas högkvarter för hela Satania och de olika morontiaklassernas övningsskolor är belägna. När du når mansoniavärld nummer tre får du genast tillstånd att besöka den tredje övergångssfären, änglaklassernas högkvarter och hemort för deras olika övningsskolor i systemet. Besök från denna värld till Jerusem blir allt mera givande och är av allt större intresse för de framåtskridande dödliga.

47:5.3 (536.1) Mansoniavärld nummer tre är en värld med stora personliga och sociala framsteg för alla som inte har klarat av motsvarigheten till dessa kulturcirkclar före frigörelsen från det köttsliga livet i sina födelsevärldar. På denna sfär påbörjas ett mera positivt undervisningsarbete. Träningen i de två första mansoniavärldarna är till sin natur mest bristavhjälpande — negativ — såtillvida att den gäller ett utfyllande av erfarenheten från det köttsliga livet. I denna tredje mansoniavärld lägger de överlevande verkligen grunden för sin progressiva morontiakultur. Det huvudsakliga syftet med denna träning är att öka förståelsen av

korrelationen mellan morontiamåta och de dödligas logik, att koordinera morontiamåta och människofilosofi. De överlevande dödliga får nu praktisk insikt i sann metafysik. Detta är en verklig introduktion till den intelligenta förståelsen av kosmiska betydelser och inbördes förhållanden i universum. Kulturen i den tredje mansoniavärlden påminner till sin natur om den som råder på en normal bebodd planet under tiden efter en Sons utgivning.

6. Den fjärde mansoniavärlden

47:6.1 (536.2) När du anländer till den fjärde mansoniavärlden är du väl inne i ditt morontiella livsskede; du har framskridit en god bit från den ursprungliga materiella tillvaron. Nu får du tillstånd att besöka övergångsvärld nummer fyra för att där bekanta dig med superänglarnas, inklusive de Lysande Aftonstjärnornas, högkvarter och övningsskolor. Med benäget bistånd av dessa superänglar i den fjärde övergångsvärlden görs det möjligt för morontiabesökarna att under sina periodiska besök i Jerusem komma mycket nära de olika klasserna av Guds Söner, ty nya sektorer i systemhuvudstaden öppnar sig så småningom för de avancerande dödliga under dessa upprepade besök i högkvarteretsvärlden. Nya storslagenheter öppnar sig efterhand för dessa uppstignas expanderande sinnen.

47:6.2 (536.3) I den fjärde mansoniavärlden finner den enskilda uppstigna bättre sin plats i det arbete som sker i grupp och i de funktioner som sker klassvis i morontialivet. De uppstigna utvecklar

här en större uppskattning av informationsutsändningarna och andra faser av lokaluniversumets kultur och framsteg.

47:6.3 (536.4) Det är under träningsperioden i värld nummer fyra som de uppstigande dödliga i själva verket för första gången får ta del av de fordringar och fröjder som morontia varelsernas sanna sociala liv medför. Det är verkligen en ny erfarenhet för evolutionära varelser att ta del i sociala aktiviteter som varken bygger på personlig självhävdelse eller egennyttig erövring. En ny social ordning introduceras, en som baserar sig på förståelsefull sympati av ömsesidig uppskattning, osjälvisk kärlek till ömsesidigt tjänande och en allt överstigande motivation som kommer sig av insikten om en gemensam och suprem ödesbestämmelse — den andäktiga och gudomliga fulländningens mål i Paradiset. De uppstigna börjar alla bli medvetna om att de känner Gud, uppenbarar Gud, söker Gud och finner Gud.

47:6.4 (536.5) Den intellektuella och sociala kulturen i denna fjärde mansoniavärld kan jämföras med det mentala och sociala livet under tidsåldern efter den Undervisande Sonen på planeter med normal evolution. Den andliga nivån ligger dock långt ovanför nivån i de dödligas världsordning.

7. Den femte mansoniavärlden

47:7.1 (537.1) Överföring till den femte mansoniavärlden innebär ett mycket stort steg framåt i en morontiaframskridares liv. Erfarenheten i denna värld är en verklig försmak av livet i Jerusem. Här börjar ni

inse de lojala evolutionära världarnas höga bestämmelse, ty de kan normalt nå upp till detta stadium under sin naturliga planetariska utveckling. Kulturen i denna mansoniavärld motsvarar allmänt taget kulturen under det tidiga skedet av ljus och liv på planeter som gör framsteg enligt normal evolution. Härav kan ni förstå varför det är så ordnat att de högt kultiverade och progressiva varelsetyper, som ibland bebor dessa avancerade evolutionära världar, är befriade från att gå igenom en eller flera, eller rentav alla mansoniasfärer.

47:7.2 (537.2) Efter att ha lärt dig behärska lokaluniversumets språk innan du lämnar den fjärde mansoniavärlden ägnar du nu mera tid åt att fullända din kunskap i Uversas språk, för att mästerligt behärska båda språken innan du som fast bosatt slår dig ned i Jerusem. Alla uppstigande dödliga från systemets högkvarter upp till Havona är tvåspråkiga. Och därefter är det endast nödvändigt att utvidga ordförrådet i superuniversumets språk, medan ett ytterligare utvidgande fordras för att bo i Paradiset.

47:7.3 (537.3) Vid ankomsten till mansoniavärld nummer fem ges pilgrimen tillstånd att besöka övergångsvärlden med motsvarande nummer, Sönernas högkvarter. Här blir den uppstigna dödliga personligt bekant med de olika grupperna av gudomliga söner. Han har hört om dessa superba varelser och har redan träffat dem i Jerusem, men nu lär han verkligen känna dem.

47:7.4 (537.4) I den femte mansoniavärlden börjar du få uppgifter om konstellationens studievärldar. Här sammanträffar du med de första av de instruktörer som börjar förbereda dig för din senare vistelse i konstellationen. Denna förberedelse fortsätter i världarna

sex och sju, medan den sista avslipningen ges i de uppstigande dödligas sektor i Jerusem.

47:7.5 (537.5) En verklig födelse till kosmiskt medvetande sker i mansoniavärld nummer fem. Ni blir universumsinnade. Detta är verkligen en tid då horisonterna vidgas. Det börjar gå upp för de uppstigande dödligas utvidgade sinne att någon väldig och magnifik, någon överjordisk och gudomlig bestämmelse väntar alla som fullföljer den stegvisa uppstigningen till Paradiset, vilken så mödosamt men så fröjdefullt och lovande har påbörjats. Ungefär vid denna punkt börjar den genomsnittliga dödliga uppstigna uppvisa äkta erfarenhetsmässig entusiasm för uppstigningen till Havona. Studerandet blir självmant, osjälviskt tjänande naturligt och gudsdyrkan spontan. En verklig morontiakaraktär knoppas; en äkta morontiavarelse utvecklas.

8. Den sjätte mansoniavärlden

47:8.1 (537.6) De som vistas på denna sfär tillåts besöka övergångssfär nummer sex, där de kan lära sig mera om superuniversumets höga andar, fast de inte kan se särskilt många av dessa himmelska varelser. Här får de också sina första lektioner om det förestående livsskedet som ande, vilket omedelbart följer på gradueringen från morontiaträningen i lokaluniversumet.

47:8.2 (537.7) Den biträdande Systemhärskaren besöker ofta denna värld, och här påbörjas den första undervisningen om hur universumet

administreras. Nu hålls de första lektionerna om ett helt universums angelägenheter.

47:8.3 (538.1) Detta är en lysande tid för uppstigande dödliga, och den medför vanligen en fulländad fusion mellan det mänskliga sinnet och den gudomliga Riktaren. Potentiellt kan denna fusion ha inträffat tidigare, men den egentliga funktionsidentiteten uppnås mången gång först vid tiden för vistelsen i den femte, eller rentav den sjätte mansoniavärlden.

47:8.4 (538.2) Den evolverande odödliga själens förenande med den eviga och gudomliga Riktaren signaleras av att seraferna kallar på den övervakande överängeln för de uppståndna överlevande och på ärkeängeln med registret över dem som går till doms på tredje dagen; och därefter yttrar dessa konfirmationens budbärare i närvaro av en sådan överlevandes morontiaföljeslagare: ”Detta är en älskad son, i vilken jag har funnit behag.” Denna enkla ceremoni är tecknet på att en uppstigande dödlig har beträtt paradistjänstens eviga levnadsbana.

47:8.5 (538.3) Omedelbart efter bekräftelsen om fusion med Riktaren presenteras den nya morontia varelsen för sina kamrater för första gången med sitt nya namn och beviljas fyrtio dagar av andlig avskildhet med befrielse från alla rutinaktiviteter för att under den tiden vara ensam med sig själv, för att välja en av de valbara vägarna till Havona och för att träffa sitt val bland de olika tillvägagångssätten för att uppnå Paradiset.

47:8.6 (538.4) Fortfarande är dock dessa strålande varelser mer eller mindre materiella; de är långt från sanna andar; de är mera likt superdödliga, andligen uttryckt, fortfarande litet lägre än änglarna. Men de är sannerligen på väg att bli storartade varelser.

47:8.7 (538.5) Under vistelsen i värld nummer sex uppnår mansoniavärldens studerande en ställning som är jämförbar med den höga utveckling som kännetecknar de evolutionära världar som på normalt sätt har framskridit bortom det första stadiet av ljus och liv. Samhällets organisation i denna mansoniavärld är av hög klass. Den skugga som den dödliga naturen kastar blir allt mindre efterhand som uppstigningen sker genom dessa världar, den ena efter den andra. Ni blir mer och mer förtjusande då ni lämnar bakom er de grova spåren från det planetariska ursprunget i djurvärlden. ”Att komma upp ur den stora vedermödan” är ägnat att göra förhärlikade dödliga mycket vänliga och förståelsefulla, mycket medlidsamma och toleranta.

9. Den sjunde mansoniavärlden

47:9.1 (538.6) Erfarenheten på denna sfär kröner det livsskede som följer direkt efter döden. Under din vistelse här blir du instruerad av många lärare som alla samarbetar för att förbereda dig att bo i Jerusem. Alla skillnader som kan urskiljas mellan de dödliga som härstammar från de isolerade och efterblivna världarna och de överlevande från de mera avancerade och upplysta sfärerna blir praktiskt taget utplånade under vistelsen i den sjunde mansoniavärlden. Här blir du renad från alla rester av olyckliga arvsanlag, ohälsosam omgivning och oandliga planetariska tendenser. De sista resterna av ”vilddjurets märke” uttraderas här.

47:9.2 (538.7) Under vistelsen i mansoniavärld nummer sju beviljas du tillstånd att besöka övergångsvärld nummer sju, den Universelle

Faderns värld. Här påbörjar du en ny och mera andlig dyrkan av den osedde Fadern, en vana som du i tilltagande grad följer hela vägen upp under ditt långa uppstigningsskede. Du finner Faderns tempel i denna värld för övergångskultur, men du ser inte Fadern.

47:9.3 (538.8) Nu börjar bildandet av klasser för graduering till Jerusem. Ni har färdats från en värld till en annan som individer, men förbereder er nu för avfärd i grupp till Jerusem, fastän en uppstigen inom vissa gränser kan välja att dröja kvar i den sjunde mansoniavärlden i syfte att göra det möjligt för en långsam medlem av hans jordiska eller mansoniavärldsarbetsgrupp att hinna upp honom.

47:9.4 (539.1) Personalen i den sjunde mansoniavärlden samlas på glashavet för att bevittna din avfärd till Jerusem, då du nu har fått residensrätt där. Hundratals eller tusentals gånger har du kanske besökt Jerusem, men alltid som gäst; aldrig tidigare har du rest in mot systemhuvudstaden i sällskap med en grupp av dina kamrater som bjöd ett evigt farväl till hela mansoniaskedet som uppstigande dödliga. Snart välkomnas ni på mottagningsfältet i högkvartersvärlden som medborgare i Jerusem.

47:9.5 (539.2) Du kommer att storligen fröjdas över ditt framåtskridande genom de sju världarna som befriar från det materiella; i själva verket är de sfärer som befriar från det dödliga. I den första mansoniavärlden är du främst mänsklig, endast en dödlig varelse minus en materiell kropp, ett mänskligt sinne inhyst i en morontiagestalt — en materiell kropp av morontiavärlden, men inte ett dödligt hölje av kött och blod. Ni övergår egentligen från det

dödliga stadiet till det odödliga tillståndet i den stund då fusionen med Riktaren sker, och efter att ha avslutat ert livsskede i Jerusem kommer ni att vara fullfjädrade morontianer.

10. Medborgarskap i Jerusem

47:10.1 (539.3) Mottagandet av en ny klass graduerade från mansoniavärlden är en signal för hela Jerusem att samlas som välkomstkommitté. Även spornagierna fröjdas över ankomsten av dessa segerrika uppstigna av evolutionärt ursprung, dessa som har löpt det planetariska loppet och fullbordat framskridandet i mansoniavärldarna. Endast de fysiska övervakarna och Morontiastyrkans Övervakare är frånvarande från dessa glädjefester.

47:10.2 (539.4) Johannes Uppenbararen såg i en vision ankomsten av en klass avancerande dödliga från den sjunde mansoniavärlden till deras första himmel, till Jerusems härlighet. Han antecknade: ”Och jag fick se något som såg ut såsom ett glashav blandat med eld; och jag såg dem som hade vunnit seger över vilddjuret som från början fanns i dem, och över dess avbild som fortlevde genom mansoniavärldarna, och slutligen över dess sista märke och spår, stå på glashavet med Guds harpor i sina händer, och de sjöng sången om befrielse från de dödligas fruktan och död.” (Fulländad rymdförbindelse står till buds i alla dessa världar; och det är möjligt för er att ta emot dessa meddelanden varsomhelst genom att bära ”Guds harpa”, en morontiaapparat som kompenserar oförmågan att

anpassa den omogna morontiella sinnesmekanismen till att direkt ta emot rymdmeddelanden.)

47:10.3 (539.5) Även Paulus hade en syn om de uppståndna medborgarnas kår av dödliga i Jerusem, som där går mot fulländning, ty han skrev: ”Men ni har kommit till Sions berg och till den levande Gudens stad, till det himmelska Jerusalem, och till änglar i oräkneligt antal, till Mikael's storslagna församling och till rättfärdiga människors andar som görs fulländade.”

47:10.4 (539.6) Sedan de dödliga har uppnått residensstatus i systemhögkvarteret upplever de inte längre några uppståndelser i bokstavlig mening. Den morontigestalt som gavs er vid avslutandet av livsskedet i mansoniavärlden är sådan att ni kan använda den ända till slutet av ert äventyr i lokaluniversumet. Förändringar i den görs från tid till annan, men ni bibehåller denna samma form tills ni tar avsked av den då ni framträder som första stadiets andar färdiga att överföras till superuniversumets världar för högre kultur och andeträning.

47:10.5 (540.1) Sju gånger upplever de dödliga, som går igenom hela mansoniavärldslivsskedet, anpassningssömnen och uppvaknandet till uppståndelse. Den sista uppståndelsehallen, den slutliga uppvaknandekammaren, lämnades emellertid i den sjunde mansoniavärlden. Ett byte av gestalt gör inte längre ett avbrott i medvetandet eller en lucka i det personliga minnets kontinuitet nödvändig.

47:10.6 (540.2) Den dödliga personligheten som har fått sin begynnelse i de evolutionära världarna och har haft sin boning i

köttslig hydda — indväljd av Mysterieledsagarna och utrustad med Sanningens Ande — är inte fullt mobiliserad, förverkligad och enad före den dag då en sådan medborgare i Jerusem ges klartecken för färd till Edentia och förkunnas vara en äkta medlem av morontiakåren i Nebadon — en odödlig överlevande förenad med Riktaren, en uppstigen på väg till Paradiset, en personlighet med morontiastatus och ett sant barn till de Högsta.

47:10.7 (540.3) Människornas död är ett förfarande som gör det möjligt att lämna det köttsliga materiella livet; och mansoniavärldserfarenheten av progressivt liv genom sju världar för korrigering och undervisning i kultur innebär ett introducerande av dödliga överlevande till morontialivsskedet, övergångslivet som ligger mellan den evolutionära materiella tillvaron och den högre andeuppnåelsen för dem som stiger upp ur tiden och vilkas bestämmelse det är att nå fram till evighetens portar.

47:10.8 (540.4) [Avfattat under beskydd av en Lysande Aftonstjärna.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 47](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 49](#) >>

Kapitel 48

Morontialivet

48:0.1 (541.1) GUDARNA kan inte förändra — åtminstone gör de det inte — en varelse med grov animalisk natur till en fulländad ande genom någon mystisk handling av skapande magi. När Skaparna önskar frambringa fulländade varelser gör de det med en direkt och ursprunglig skapelsehandling, men de företar sig aldrig att i ett enda steg omvandla materiella varelser med ursprung i djurriket till fulländade varelser.

48:0.2 (541.2) Morontialivet som sträcker sig över de olika stadierna av livsskedet i lokaluniversumet utgör det enda möjliga sättet för materiella dödliga att nå fram till andevärldens tröskel. Vilken magi kunde döden, den naturliga upplösningen av den materiella kroppen, innehålla för att ett sådant enkelt steg omedelbart skulle förändra det

dödliga och materiella sinnet till en odödlig och fulländad ande?
Sådana trosföreställningar är endast okunnig vidskepelse och
tilltalande fabler.

48:0.3 (541.3) Alltid ligger denna morontiaövergång mellan det
dödliga tillståndet och överlevande människovarelseers senare
andestatus. Detta mellanstadium i det framåtskridande som sker i
universumet uppvisar betydande olikheter i olika lokala skapelser,
men dess avsikt och ändamål är överallt helt lika. Ordningen i
mansonia- och de högre morontiavärldarna i Nebadon är ganska
typisk för de morontiella övergångsregimerna i denna del av
Orvonton.

1. Morontiamaterialen

48:1.1 (541.4) Morontiavärldarna är lokaluniversumets
förbindelsesfärer mellan den materiella och andliga nivån i
varelsernas tillvaro. På Urantia har man vetat om detta morontialiv
allt sedan Planetprinsens tidiga dagar. Från tid till annan har dödliga
fått undervisning om detta övergångstillstånd, och tanken har, i
förvrängd form, funnit en plats i nutida religioner.

48:1.2 (541.5) Morontiasfärerna utgör övergångsfaserna i de
dödligas uppstigning genom progressionsvärldarna i
lokaluniversumet. Endast de sju världar som omger finaliternas sfär i
lokalsystemen kallas mansoniavärldar, men alla femtiosex av
systemets övergångsboningar tillsammans med de högre sfärerna
kring konstellationerna och universumhögkvarteret kallas

morontiavärldar. Dessa skapelser har del i den fysiska skönhet och morontiella storslagenhet som finns på de lokala universernas högkvarterssfärer.

48:1.3 (541.6) Alla dessa världar är arkitektoniska sfärer, och de har jämnt det dubbla antalet grundämnen jämfört med de evolverade planeterna. Dessa världar som har gjorts enligt beställning har inte endast rikligt med tunga metaller och kristaller, då de har ett hundra fysiska grundämnen, utan har likaså exakt ett hundra former av en unik energiorganisation kallad *morontiamaterial*. De Ledande Fysiska Övervakarna och Morontiastyrkans Övervakare kan så modifiera kretsgången i materials primära enheter och samtidigt så transformera dessa energiassociationer att de skapar denna nya substans.

48:1.4 (542.1) De första tidernas morontialiv i lokalsystemen är mycket likt livet i er nuvarande materiella värld, men det blir mindre fysiskt och mera sant morontieellt i konstellationernas studievärldar. Då ni avancerar till Salvingtons sfärer uppnår ni allt mer andliga nivåer.

48:1.5 (542.2) Morontiastyrkans Övervakare kan åstadkomma en förening av materiella och andliga energier och organiserar därvid en materialiserad morontiaform som är mottaglig för ett tillägg i form av en övervakande ande. Under din färd genom morontialivet i Nebadon kommer dessa tålmodiga och skickliga Morontiastyrkans Övervakare att successivt förse dig med 570 morontiakroppar, som var och en representerar en fas i din stegvisa omvandling. Från den tid då du lämnar de materiella världarna tills du inrättas som en första stadiets ande i Salvington undergår du jämnt 570 skilda och uppåtgående

morontiaförändringar. Åtta av dessa inträffar i systemet, sjuttioen i konstellationen och 491 under vistelsen på sfärerna i Salvington.

48:1.6 (542.3) Under den tid du lever de dödligas köttsliga liv bor den gudomliga anden i dig, nästan som någonting skilt för sig — i verkligheten har människan blivit intagen av den Universelle Faderns utgivna ande. Men i morontialivet blir anden en verklig del av din personlighet, och då du successivt undergår de 570 stegvisa omvandlingarna höjer du dig från varelselivets materiella till dess andliga tillstånd.

48:1.7 (542.4) Paulus fick veta om morontiavärldarnas existens och morontiamaterialens verklighet, ty han skrev: ”De har i himlen ett bättre och hållbarare material.” Och dessa morontiamaterial är verkliga, konkreta, såsom i ”staden med de fasta grundvalarna, vars byggmästare och skapare är Gud”. Och var och en av dessa storartade sfärer är ”ett bättre land, nämligen ett himmelskt.”

2. Morontiastyrkans övervakare

48:2.1 (542.5) Dessa unika varelser är uteslutande sysselsatta med uppsikten över de aktiviteter som representerar en funktionell kombination av andliga och fysiska eller semimateriella energier. De ägnar sig uteslutande åt att befrämja de morontiella framstegen. Inte för att de mycket skulle vårda sig om de dödliga under deras övergångsskede, utan snarare för att de anpassar övergångsomgivningen till de framtidskridande morontiavarelserna.

De är morontiastyrkans kanaler som upprätthåller övergångsvärldarnas morontiafaser och förser dem med energi.

48:2.2 (542.6) Morontiastyrkans Övervakare är efterkommande till ett lokaluniversums Moderande. De är ganska standardiserade till sin utformning fastän de något skiljer sig till sin natur i de olika lokala skapelserna. De skapas för sina specifika funktioner och behöver ingen träning förrän de åtar sig sina ansvarsuppgifter.

48:2.3 (542.7) De första Morontiastyrkans Övervakare skapas samtidigt med att den första dödliga överlevande anländer till någon av de första mansonivärldarna i lokaluniversumet. De skapas i grupper om ett tusen som klassificeras enligt följande:

48:2.4 (542.8)	1. Strömkretsreglerare400
48:2.5 (542.9)	2. Systemkoordinatorer	200
48:2.6 (542.10)	3. Planetariska beskyddare . . .	100
48:2.7 (543.1)	4. Kombinerade övervakare . .	.100
48:2.8 (543.2)	5. Förbindelsestabilisatorer . . .	100
48:2.9 (543.3)	6. Utväljande sorterare.50
48:2.10 (543.4)	7. Biträdande registerförare . .	50

48:2.11 (543.5) Styrkeövervakarna tjänar alltid i sitt födelseuniversum. De leds uteslutande av Universumsonens och Universumandens förenade andeaktivitet men är i övrigt en helt självstyrande grupp. De upprätthåller högkvarter i den första mansonivärlden i varje lokalsystem, och de arbetar där i nära förbindelse både med de fysiska övervakarna och med seraferna men fungerar i sin egen värld när det gäller energimanifestation och andetillämpning.

48:2.12 (543.6) Ibland fungerar de också enligt temporärt förordnande som omvårdare i samband med övermateriella fenomen i de evolutionära världarna. Men de tjänar sällan på bebodda planeter; inte heller arbetar de i superuniversumets högre träningsvärldar utan verkar i huvudsak till förmån för övergångsregimen för morontieellt framåtskridande i ett lokaluniversum.

48:2.13 (543.7) 1. *Strömkretsreglerarna*. Dessa är de unika varelser som koordinerar fysisk och andlig energi och reglerar dess flöde till morontiefärernas skilda kanaler; och dessa strömkretsar är exklusivt planetariska, begränsade till en enda värld. Morontiaströmkretsarna skiljer sig från och kompletterar både fysiska och andliga strömkretsar i övergångsvärldarna, och det behövs miljoner av dessa reglerare för energihushållningen enbart i ett sådant mansoniavärldssystem som Satantias.

48:2.14 (543.8) Strömkretsreglerarna startar de förändringar i materiella energier som gör det möjligt för deras medarbetare att ta över kontrollen och regleringen. Dessa varelser är generatorer för morontiastyrka lika så väl som strömkretsreglerare. I stort sett så som en dynamo till synes genererar elektricitet ur atmosfären så ser dessa levande morontiadynamor ut att omvandla rymdens överallt förekommande energier till de material som morontiaövervakarna väver till kroppar och livsaktiviteter för de uppstigande dödliga.

48:2.15 (543.9) 2. *Systemkoordinatorerna*. Då varje morontiavärld har sin egen sorts av morontiaenergi är det mycket svårt för människor att visualisera dessa sfärer. Men på varje ny övergångssfär finner de dödliga att växtlivet och allt annat som tillhör morontiatillvaron är

stegvist modifierat för att motsvara den uppstigande överlevandes tilltagande förändligande. Eftersom energisystemet i varje värld på detta sätt är individualiserat verkar dessa koordinatörer för att harmonisera och blanda dessa olika styrkesystem till en fungerande enhet för de sfärer som hör samman i varje särskild grupp.

48:2.16 (543.10) De uppstigande dödliga går gradvis framåt från det fysiska till det andliga då de avancerar från en morontiavärld till en annan; därav nödvändigheten att ställa till förfogande morontiasfärer enligt en stigande skala och morontiakroppar likaså enligt stigande skala.

48:2.17 (543.11) När de uppstigna i en mansonivärld går vidare från en sfär till en annan, levereras de av transportseraferna till mottagarna bland systemkoordinatorerna i den högre världen. Här i dessa enastående tempel i centrum av de sjuttio utstrålande flygelbyggnaderna, där det finns likadana övergångskamrar som uppståndelsehallarna i den första mottagningsvärlden för dödliga av jordiskt ursprung, utförs de nödvändiga förändringarna i varelsekropparna skickligt av systemkoordinatorerna. Dessa första förändringar i morontiagestalten fordrar omkring sju dagar enligt standardtid för att utföras.

48:2.18 (544.1) 3. *De planetariska beskyddarna.* Från mansoniasfärerna upp till universumets högkvarter står varje morontiavärld — när det gäller morontiaangelägenheter — under beskydd av sjuttio beskyddare. De bildar det lokala planetariska rådet med suprem morontiaauktoritet. Detta råd besluter om material för morontiagestalter åt alla uppstigande varelser som landar på sfärerna och godkänner de förändringar i varelsegestalterna vilka gör det

möjligt för en uppstigen att gå vidare till följande sfär. Efter det att mansonivärldarna har genomgått överförs du från en fas av morontialivet till en annan utan att behöva ge upp medvetandet. Medvetsslöshet åtföljer endast de första metamorfoserna och de senare överföringarna från ett universum till ett annat och från Havona till Paradiset.

48:2.19 (544.2) 4. *De kombinerade övervakarna.* En av dessa högeligen mekaniserade varelser är alltid stationerad i mitten av varje administrativ enhet i en morontiavärld. En kombinerad övervakare är känslig för och verksam med fysiska, andliga och morontiella energier; och associerade med denna varelse är alltid två systemkoordinatorer, fyra strömkretsreglerare, en planetarisk väktare, en förbindelsestabilisator och antingen en biträdande registerförare eller en utväljande sorterare.

48:2.20 (544.3) 5. *Förbindelsestabilisatorerna.* Dessa är de som reglerar morontiaenergin i förbindelse med de fysiska krafterna och andekrafterna i ifrågavarande värld. De gör det möjligt att omvandla morontiaenergi till morontiamaterial. Tillvarons hela morontiaorganisation är beroende av stabilisatorerna. De sänker energins omloppshastighet till den punkt där en fysikaliserings kan ske. Jag har emellertid inga termer som jag kunde använda för att jämföra eller illustrera dessa varelsers verksamhet. Den ligger helt bortom människans föreställningsförmåga.

48:2.21 (544.4) 6. *De utväljande sorterarna.* Då du går vidare från en klass eller fas i en morontiavärld till en annan måste du stämmas om

eller tonas in på förhand, och det är dessa utväljande sorterares uppgift att hålla dig progressivt synkroniserad med morontialivet.

48:2.22 (544.5) Fastän de grundläggande morontiaformerna av liv och materia är identiska från den första mansonivärlden till den sista övergångssfären i universumet, finns där ett funktionellt framskridande som gradvis sträcker sig från det materiella till det andliga. Din anpassning till denna i grunden enhetliga men successivt avancerande och förändligande skapelse åstadkoms av denna utväljande omstämning. En sådan justering i personlighetsmekanismen är liktydig med en ny skapelse, trots att du bibehåller samma morontiagestalt.

48:2.23 (544.6) Du kan upprepade gånger inställa dig för test hos dessa examinatorer, och så snart du uppvisar tillräckliga andliga framsteg intygar de med glädje din avancerade ställning. Dessa progressiva förändringar medför ändrade reaktioner i förhållande till morontiaomgivningen, såsom ändringar i behovet av föda och talrika andra personliga vanor.

48:2.24 (544.7) De utväljande sorterarna är också till stor hjälp vid grupperandet av morontiapersonligheter för ändamål såsom studier, undervisning och andra projekt. De har en naturlig förmåga att ange vilka som temporärt fungerar bäst tillsammans.

48:2.25 (544.8) 7. *De biträdande registerförarna.* Morontivärlden har sina egna upptecknare som tjänar tillsammans med andeupptecknarna vid övervakningen och bevarandet av register och andra data som hör hemma i morontiaskapelserna. Morontiaregistren är tillgängliga för alla klasser av personligheter.

48:2.26 (545.1) Alla morontiella övergångsriken är lika tillgängliga för materiella varelser som andevarelser. Som morontiaframskridare förblir ni i full kontakt med den materiella världen och med materiella personligheter samtidigt som ni allt mera kan urskilja andevarelser och umgås med dem; och då ni lämnar morontiaregimen bakom er har ni sett alla klasser av andar med undantag för några få av de högre typerna, såsom de Ensamma Budbärarna.

3. Morontiaföljeslagarna

48:3.1 (545.2) Dessa värdar i mansonia- och morontiavärldarna är efterkommande till Moderanden i ett lokaluniversum. De skapas under tidsåldrarnas gång i grupper om ett hundra tusen individer, och i Nebadon finns det för närvarande över sjuttio miljarder av dessa unika varelser.

48:3.2 (545.3) Morontiaföljeslagarna tränas för tjänst av Melkisedekarna på en speciell planet nära Salvington; de genomgår inte Melkisedekarnas centrala skolor. Deras tjänster sträcker sig från systemens lägsta mansonivärldar till Salvingtons högsta studievärldar, men de påträffas sällan i de bebodda världarna. De tjänar under allmän överinsyn av Guds Söner och under direkt ledning av Melkisedekarna.

48:3.3 (545.4) Morontiaföljeslagarna upprätthåller tio tusen högkvarter i ett lokaluniversum — i var och en av de första mansonivärldarna i lokalsystemen. De är nästan helt en självstyrande klass, och det är i allmänhet en intelligent och lojal grupp av varelser;

men då och då, i samband med vissa olyckliga himmelska omvälvningar, är det känt att de har gått vilse. Tusentals av dessa nyttiga varelser förlorades under tiderna för Lucifers uppror i Satania. Ert lokalsystem har nu sin fulla kvot av dessa varelser, då förlusten från Lucifers uppror helt nyligen ersattes.

48:3.4 (545.5) Det finns två skilda typer av morontiaföljeslagare; den ena är aktiv, den andra tillbakadragen, men i övrigt är de till sin status jämlika. De är inte könsvarelser, men de manifesterar en rörande vacker tillgivenhet för varandra. Och fastän de knappast kan sägas bilda par i materiell (mänsklig) bemärkelse är de bland tillvarons alla varelser mycket nära släkt med människan. Mellanvarelserna i världarna är era närmaste släktingar; sedan kommer morontiakeruberna och efter dem Morontiaföljeslagarna.

48:3.5 (545.6) Dessa följeslagare är rörande tillgivna och charmfullt sällskapliga varelser. De har en klart urskiljbar personlighet, och när ni träffar dem i mansonivärldarna urskiljer ni snart deras individualitet, sedan ni först har lärt er känna igen dem som en klass. Dödliga påminner alla om varandra; samtidigt har var och en av er en klart urskiljbar personlighet som kan igenkännas.

48:3.6 (545.7) Något slags uppfattning om arten av dessa Morontiaföljeslagares arbete kan man kanske få av följande klassificering av deras aktiviteter i ett lokalsystem:

48:3.7 (545.8) 1. *Pilgrimsbeskyddarna* är inte förordnade till specifika uppgifter i sin samvaro med morontiaframskridarna. Dessa följeslagare är ansvariga för hela det morontiella livsskedet och är

därför de som koordinerar alla andra morontia- och övergångsomvårdares arbete.

48:3.8 (546.1) 2. *Pilgrismottagarna och de Fria följeslagarna.*

Dessa är följeslagare för de nyanländas sociala liv i mansoniavärldarna. En av dem kommer för visso att vara på plats för att välkomna dig när du vaknar upp i den första mansoniavärlden från den första övergångssömnen i tiden, när du upplever uppståndelsen från köttets död till morontialivet. Och från den tid då du sålunda formellt välkomnas vid uppvaknandet till den dag då du lämnar lokaluniversumet som en första stadiets ande är dessa morontiaföljeslagare ständigt hos dig.

48:3.9 (546.2) Följeslagarna förordnas inte permanent till enskilda individer. En uppstigande dödlig i en av mansoniavärldarna eller i de högre världarna kan ha olika följeslagare vid vart och ett av flera på varandra följande tillfällen, medan han också under långa tider kan vara utan följeslagare. Det beror på hur behoven varierar, och även på utbudet av tillgängliga följeslagare.

48:3.10 (546.3) 3. *Värdarna för himmelska besökare.* Dessa angenäma varelser ägnar sig åt att underhålla de övermänskliga grupperna av gäststuderande och andra himmelska personligheter som för tillfället kan vistas i övergångsvärldarna. Du kommer att ha rikligt med tillfällen att besöka varje värld som du erfarenhetsmässigt har uppnått. Gäststuderande får besöka alla bebodda planeter, även de isolerade.

48:3.11 (546.4) 4. *Koordinatorerna och förbindelseledarna.* Dessa följeslagare är inriktade på att underlätta morontiasamvaron och

förhindra förvirring. De instruerar i socialt uppförande och morontiaframskridande samt stödjer klass- och andra gruppaktiviteter bland de uppstigande dödliga. De upprätthåller omfattande områden där de samlar sina elever, och från tid till annan rekvirerar de himmelska artisaner och omväxlingsledare för att ge färg åt sina program. Medan du avancerar kommer du i nära kontakt med dessa följeslagare och blir synnerligen förtjust i båda grupperna. Det beror på slumpen om du blir associerad med en aktiv eller tillbakadragen typ av följeslagare.

48:3.12 (546.5) *5. Tolkarna och översättarna.* I början av morontiaskedet har du ofta behov av tolkar och översättare. De behärskar och talar alla språk i lokaluniversumet; de är rikets lingvister.

48:3.13 (546.6) Du tillägnar dig inte ett nytt språk automatiskt; du lär dig ett språk där uppe i stort sett så som här nere, och dessa lysande varelser är dina språklärare. Ditt första studieämne i mansonivärlden är språket i Satania och därefter Nebadons språk. Medan du lär dig behärska dessa nya språk fungerar Morontiaföljeslagarna som effektiva tolkar och tålmodiga översättare för dig. Du möter aldrig en besökare i någon av dessa världar utan att någon av Morontiaföljeslagarna kan fungera som tolk.

48:3.14 (546.7) *6. Exkursions- och omväxlingsövervakarna.* Dessa följeslagare ledsagar er på de längre färderna till högkvarterssfären och till övergångskulturens omgivande världar. De planerar, leder och övervakar alla sådana rundresor för enskilda och grupper till systemets världar för träning och kultur.

48:3.15 (546.8) *7. Områdes- och byggnadsvårdarna.* Även de materiella och morontiella strukturerna tilltar i fulländning och storslagenhet allt efter som du avancerar under morontiaskedet. Som individer och som grupper tillåts ni göra vissa förändringar i de boningar som anvisats till högkvarter under er vistelse i de olika mansoniavärldarna. Många av aktiviteterna på dessa sfärer försiggår i de öppna inhägnaderna av cirklar, kvadrater och trianglar avsedda för olika ändamål. Flertalet av mansoniavärldarnas strukturer är utan tak och består av inhägnader av magnifik konstruktion och utsökt utsmyckning. Klimatet och andra fysiska förhållanden som råder i de arkitektoniska världarna gör taken helt onödiga.

48:3.16 (547.1) Dessa beskyddare av övergångsfaserna i uppstigningslivet är suprema vid skötseln av morontiaangelägenheterna. De skapades för detta arbete, och ända tills den Suprema Varelsen framträder fullt förverkligad förblir de alltid Morontiaföljeslagare; de utför aldrig andra uppgifter.

48:3.17 (547.2) Allteftersom system och universer etableras i ljus och liv upphör mansoniavärldarna i allt högre grad att fungera som övergångssfärer för morontiaträning. Allt mera inrättar finaliterna sin nya träningsregim, som förefaller vara avsedd att omvandla det kosmiska medvetandet från dess nuvarande storuniversumnivå till de framtida yttre universernas nivå. Morontiaföljeslagarna är bestämda att allt mera fungera tillsammans med finaliterna och inom många andra områden som för närvarande inte har uppenbarats på Urantia.

48:3.18 (547.3) Du kan förutse att dessa varelser troligen kommer att bidra mycket till din förnöjelse i mansoniavärldarna, vare sig din vistelse där blir lång eller kort. Du kommer att fortsätta att ha glädje

av dem hela vägen upp till Salvington. De är inte tekniskt sett väsentliga för någon del av din överlevnadserfarenhet. Du kan nå Salvington utan dem, men du skulle storligen sakna dem. De är en extra lyx för personligheten under ditt uppstigningsskede i lokaluniversumet.

4. Omväxlingsledarna

48:4.1 (547.4) Glädjefylld uppsluppenhet och motsvarigheten till leende är lika universella som musik. Det finns en morontieell och andlig motsvarighet till munterhet och skratt. Livet som uppstigen fördelar sig ungefär jämnt mellan arbete och avkoppling — frihet från uppdrag.

48:4.2 (547.5) Himmelsk avkoppling och övermänsklig humor är helt olika sina mänskliga motsvarigheter, men vi hänger oss alla i själva verket åt en form av båda; och faktiskt åstadkommer de för oss på vårt stadium ungefär detsamma som vad idealisk humor kan göra för er på Urantia. Morontiaföljeslagarna är skickliga lekledare, och de har gott stöd av omväxlingsledarna.

48:4.3 (547.6) Ni kunde kanske bäst förstå omväxlingsledarnas arbete om de förliknades vid de högrestående humoristerna på Urantia, fastän det är ett synnerligen grovt och i någon mån olyckligt sätt att försöka förmedla en uppfattning om hur dessa ombytes- och avkopplingsledare fungerar, dessa odlare av morontia- och anderikenas ädla humor.

48:4.4 (547.7) Låt mig i en diskussion om andehumorn först berätta vad det *inte* är. Andeskämtet är aldrig färgat av ett framhävande av de svagas och felandes missöden. Det innebär heller aldrig ett hädande av rättfärdigheten och äran i gudomligheten. Vår humor omfattar tre allmänna nivåer av uppskattning:

48:4.5 (547.8) 1. *Ihågkommande skämt*. Kvickheter som uppkommer från minnen om gångna händelser i ens erfarenhet av strid, kamp och ibland rädsla samt ofta dum och barnslig ängslan. Hos oss kommer denna fas av humor från den djupt rotade och bestående förmågan att ur det förgångna hämta upp minnesmaterial med vilket vi angenämt kryddar och i övrigt lättar upp nuets tunga bördor.

48:4.6 (548.1) 2. *Stundens humor*. Orimligheten i mycket av det som så ofta orsakar oss allvarliga bekymmer, glädjen att upptäcka hur betydelselös en stor del av vår allvarliga personliga ängslan är. Vi uppskattar denna fas av humor mest när vi bäst kan reducera våra nuvarande farhågor till förmån för framtida förvissningar.

48:4.7 (548.2) 3. *Profetisk glädje*. Det är kanske svårt för dödliga att föreställa sig denna fas av humor, men vi får en egendomlig tillfredsställelse av förvissningen ”att allting samverkar till det goda” — för andar och morontianer såväl som för dödliga. Denna aspekt av den himmelska humorn växer fram ur vår förlitan på den kärleksfulla omsorgen som våra överordnade uppvisar och den gudomliga stabiliteten hos våra Suprema Ledare.

48:4.8 (548.3) Omväxlingsledarna i de olika världarna är emellertid inte enbart sysselsatta med att framföra den fina humorn hos de olika

klasserna av intelligenta varelser; de är också involverade i ledarskapet för avkoppling, andlig rekreation och morontiaunderhållning. I detta sammanhang har de starkt stöd av de himmelska artisanerna.

48:4.9 (548.4) Omväxlingsledarna själva är inte en skapad grupp; de är en rekryterad kår omfattande varelser som sträcker sig från de infödda i Havona ned genom budbärarskarorna i rymden och de omvårdande andarna i tiden till morontiaframskridarna från de evolutionära världarna. Alla är frivilliga som ger sig hän arbetet med att hjälpa sina kamrater nå tankeombyte och sinnesvila då sådana attitydförändringar är mest hjälpsamma i återvinnandet av sinande energier.

48:4.10 (548.5) När man är delvis uttröttad av strävan efter resultat, och medan man väntar på att få ta emot en ny energiladdning, är det ett angenämt nöje att på nytt leva sig in i händelserna under tidigare dagar och tidsåldrar. *Rasens eller klassens erfarenheter under de första tiderna är vilsamma att minnas.* Och just detta är orsaken till att dessa artister kallas omväxlings- eller återföringsledare — de hjälper till att återföra minnet till ett tidigare utvecklingsstadium eller ett mindre erfaret varelsetillstånd.

48:4.11 (548.6) Alla varelser får glädjas åt denna sorts återföring förutom de som till sin natur är Skapare och därför automatiskt vitaliserar sig, samt vissa högt specialiserade varelsetyper, såsom styrkecentren och de fysiska övervakarna som alltid och för evigt är alltigenom affärsmässiga i alla sina reaktioner. Dessa periodiska frigörelser från det funktionsmässiga tjänstgörandets spänning är en normal del av livet i alla världar överallt i universernas universum,

men inte på Paradisön. De varelser som är infödda på den centrala boplatsen kan inte uttröttas och undergår därför inte återuppladdning. Hos dessa varelser som uttrycker Paradisets eviga fulländning kan någon sådan återföring till evolutionära erfarenheter inte förekomma.

48:4.12 (548.7) De flesta av oss har kommit upp genom lägre stadier i tillvaron eller genom gradvis stigande nivåer i vår klass, och det är uppfriskande och i viss mån roande att se tillbaka på vissa episoder bland våra tidiga erfarenheter. Det är vilsamt att tänka över sådant som ligger långt i det förflutna för ens klass och som dröjer kvar som en minnesskatt i sinnet. Framtiden innebär kamp och framsteg; det betyder arbete, strävan och resultat; men doftar av det förgångna, det som redan har bemästrats och uppnåtts; kontemplation av det förgångna ger möjlighet till avslappning och till ett sådant bekymmerslöst återblickande som är ägnat att framkalla andefröjd och morontieellt sinnestillstånd som gränsar till munterhet.

48:4.13 (548.8) Även de dödligas humor blir hjärtligast när den beskriver episoder som berör dem som står bara lite under ens nuvarande utvecklingsstadium, eller när den skildrar dem som antas stå högre än en själv råka ut för erfarenheter som vanligen associeras med dem som antas stå lägre. Ni på Urantia har låtit mycket sådant som är både vulgärt och illvilligt blandas ihop med er humor, men i det stora hela är ni att gratulera till ett relativt skarpt sinne för humor. En del av era släkten har en rik ådra av humor och har stor nytta därav i sitt jordiska livsskede. Uppenbarligen fick ni mycket i fråga om humor i ert adamiska arv, mycket mer än vad som kom er till del inom musik och konst.

48:4.14 (549.1) Under tider av avkoppling, de tider då invånarna vederkvicker sig med att återuppväcka minnen från ett lägre stadium i tillvaron, får hela Satania sin uppbyggelse av den angenäma humor som förekommer i en kår av omväxlingsledare från Urantia. Sinnet för den himmelska humorn har vi alltid hos oss, även då vi är engagerade i de allra svåraste uppdrag. Det hjälper en att undvika en överbetoning av föreställningen om ens egen betydelse. Vi ger det ändå inte fria tyglar, så som ni kanske skulle säga ”ha roligt” annat än då vi är lediga från de allvarliga uppgifter som våra respektive klasser har.

48:4.15 (549.2) Om vi, när vi är frestade att uppförstora vår egen betydelse, stannar upp och betänker oändligheten av våra Skapares storhet och ädelhet blir vårt eget självförhärlikande i högsta grad löjligt, gränsande rentav till det humoristiska. En av humorns funktioner är att hjälpa oss att ta oss själva mindre allvarligt. *Humorn är det gudomliga motgiftet mot egots upphöjelse.*

48:4.16 (549.3) Behovet av avkoppling och omväxling i form av humor är störst bland de klasser av uppstigande varelser som är utsatta för fortgående stress i sin uppåtsträvande kamp. Livets två ytterligheter har föga behov av humorfylld omväxling. De primitiva människorna har ingen kapacitet för det, och varelser som representerar Paradisets fulländning har inget behov därav. Skarorna av varelser i Havona är av naturen en glad och upprymd samling av supremt lyckliga personligheter. I Paradiset undanröjer gudsdyrkans kvalitet behovet av omväxlingsaktiviteter. Bland dem som påbörjar sin levnadsbana långt under den paradisiska fulländningens mål finns ett stort utrymme för omväxlingsledarnas verksamhet.

48:4.17 (549.4) Ju högre stående dödlig art det rör sig om desto större är både stressen och kapaciteten för humor, såväl som behovet av humor. I andevärlden gäller det motsatta: Ju högre upp vi kommer desto mindre är behovet av avkoppling i form av omväxlingsupplevelser. Då man rör sig nedåt längs andelivets skala från Paradiset till skarorna av serafer fyller skämtet och spridandet av munterhet en allt större roll. De varelser som mest behöver uppfriskandet av en återgång till den intellektuella nivån i tidigare upplevelser, är de högre stående typerna av människosläktet, morontianerna, änglarna och de Materiella Sönerna, såväl som alla liknande personlighetstyper.

48:4.18 (549.5) Humorn borde fungera som en automatisk säkerhetsventil för att hindra uppkomsten av alltför stort tryck som följd av enformigheten i ständig och allvarlig självkontemplation i förening med intensiv kamp för utvecklingsmässiga framsteg och ädla utföranden. Humorn fungerar också för att minska chocken från oväntad inverkan av fakta eller sanning, stela och obevekliga fakta och flexibel ständigt levande sanning. De dödligas personlighet, aldrig säker på vad som närmast kommer att hända, fattar snabbt med humorns hjälp — ser poängen och får insikt i — det oväntade i situationen som må vara fakta eller sanning.

48:4.19 (549.6) Fastän humorn på Urantia är ytterst primitiv och högst oartistisk tjänar den ett värdefullt syfte både som sjukförsäkring och utlösare av emotionellt tryck och förhindrar sålunda skadlig nervspänning och alltför allvarlig självkontemplation. Humor och underhållning — avkoppling — är aldrig uttryck för framåtriktad strävan; alltid är de ekon av en tillbakablick, ett ihågkommande av det

förgångna. Även på Urantia, och sådana ni nu är, finner ni det alltid uppfriskande när ni för en kort tid kan avbryta utövandet av nyare och högre intellektuella sysselsättningar och återvända till era förfäders enklare sysslor.

48:4.20 (550.1) Principerna för fritidslivet på Urantia är filosofiskt sunda och fortsätter att gälla genom hela ert uppstigande liv, genom kretsarna i Havona till Paradisets eviga stränder. Som uppstigna varelser är ni i besittning av personliga minnen från alla tidigare och lägre existenser, och utan sådana identitetsminnen från det förgångna skulle det inte finnas någon bas för humorn i nuet, varken för de dödligas skratt eller för morontiaskämtet. Just detta återkallande i minnet av gångna erfarenheter bildar basen för den nuvarande omväxlingen och förnöjelsen. Och så kan ni fröjdas åt de himmelska motsvarigheterna till er jordiska humor hela vägen upp under ert långa morontiella och därefter allt mer andliga livsskede. Den del av Gud (Riktaren) som blir en evig del av personligheten hos en uppstigen dödlig bidrar med gudomlighetens övertoner till de glädjefyllda uttrycken, rentav det andliga skrattet, hos de uppstigande varelserna från tid och rum.

5. Mansoniavärldens lärare

48:5.1 (550.2) Mansoniavärldens Lärare är en kår av kvarlämnade men förhärligade keruber och sanober. När en pilgrim i tiden avancerar från en provovärld i rymden till morontiaträningens mansoniavärldar och med dem förbundna världar åtföljs han av sin

personliga eller gruppseraf, ödesväktaren. I den dödliga tillvarons världar får seraferna god hjälp av keruber och sanober; men när serafens dödliga skyddsling befrias från de köttsliga banden och påbörjar sitt livsskede som uppstigen, när det postmateriella eller morontiella livet börjar har den omvårdande serafen inte längre behov av sina tidigare adjutanter, kerubernas och sanobernas, tjänster.

48:5.2 (550.3) Dessa övergivna assistenter till de omvårdande seraferna kallas ofta till universumets högkvarter där Universumets Moderande omsluter dem i sin intima omfamning, och därefter far de ut till systemens träningssfärer som Mansoniavärldens Lärare. Dessa lärare besöker ofta de materiella världarna, och de tjänstgör från de lägsta mansoniavärldarna upp till de högsta utbildningssfärerna som är förbundna med universumets högkvarter. På egen begäran får de återvända till sitt tidigare arbete i anslutning till de omvårdande seraferna.

48:5.3 (550.4) Det finns miljarder och åter miljarder av dessa lärare i Satania, och deras antal växer ständigt, ty när en seraf far vidare inåt med en dödlig som har fusionerat med Riktaren blir, i de flesta fall, både keruben och sanoben kvar.

48:5.4 (550.5) Mansoniavärldens Lärare får liksom de flesta andra instruktörer sitt förordnande av Melkisedekarna. Den allmänna tillsynen av dem sköts av Morontiaföljeslagarna, men som individer och som lärare övervakas de av de tjänstgörande ledarna för de skolor eller sfärer där de fungerar som instruktörer.

48:5.5 (550.6) Dessa uppflyttade keruber arbetar vanligen i par så som de gjorde då de var knutna till seraferna. De är till sitt väsen mycket nära tillvarons morontiatyp, och de är av naturen sympatiska

lärare för de uppstigande dödliga och genomför högst effektivt programmet för mansonivärlden och det morontiella utbildningssystemet.

48:5.6 (551.1) I morontialivets skolor ger dessa lärare individuell, grupp-, klass- och massundervisning. I mansonivärldarna är dessa skolor organiserade i tre allmänna grupper om ett hundra avdelningar var: skolorna för tänkande, skolorna för kännande och skolorna för görande. När du når konstellationen kommer därtill skolorna för etik, administration och social anpassning. I universumets högkvartersvärldar påbörjar du studierna i skolorna för filosofi, gudomlighet och ren andlighet.

48:5.7 (551.2) Det som du kunde ha lärt dig på jorden, men inte lyckades lära dig, måste inhämtas under ledning av dessa trogna och tålmodiga lärare. Det finns inga kungsvägar, genvägar eller lätta stigar till Paradiset. Oberoende av vägens individuella variationer behärskar du det du kan lära dig på en sfär innan du far vidare till en annan; åtminstone gäller detta sedan du en gång lämnar din födelsevärld.

48:5.8 (551.3) Ett av ändamålen med morontiaskedet är att hos de dödliga överlevande åstadkomma en bestående utträdning av sådana återstående animala drag som förhållning, tvetydighet, ouppriktighet, problemundvikande, orättvisa och bekvämlighetssökande. Mansonivärldslivet lär de unga morontiaeleverna i ett tidigt skede att det inte i något avseende går att undvika saker genom att uppskjuta dem. Efter det köttliga livet är tiden inte längre tillgänglig som ett sätt att undgå situationer eller komma förbi oangenäma skyldigheter.

48:5.9 (551.4) Mansonivärldens Lärare börjar sin tjänst på de lägsta fördröjningssfärerna, och då de blir mera erfarna avancerar de genom systemets och konstellationens utbildningssfärer till träningsvärldarna i Salvington. De får ingen speciell utbildning vare sig före eller efter det att de omfamnats av Universumets Moderande. De har redan tränats för sitt arbete medan de tjänade som serafernas medarbetare i födelsevärldarna för sina elever i mansonivärldarna. De har fått verklig erfarenhet tillsammans med dessa avancerande dödliga i de bebodda världarna. De är praktiska och sympatiska lärare, kloka och förståelsefulla instruktörer, skickliga och effektiva guider. De är helt förtrogna med uppstigningsplanerna och har en grundlig erfarenhet av begynnelsefaserna i det uppåtgående livsskedet.

48:5.10 (551.5) Många av de äldre bland dessa lärare, de som länge har tjänat i världarna i Salvingtons krets, omfamnas på nytt av Universumets Moderande, och från denna andra omfamning träder dessa keruber och sanober fram som serafer.

6. Morontivärldens serafer — Övergångsomvårdarna

48:6.1 (551.6) Fastän alla klasser av änglar, från de planetariska medhjälparna till de suprema seraferna, verkar i morontivärldarna är övergångsomvårdarna mera exklusivt förordnade till dessa aktiviteter. Dessa änglar hör till den sjätte klassen av serafiska tjänare, och deras verksamhet är ägnad att underlätta materiella och dödliga varelsers

övergång från det tidsbundna köttsliga livet till de tidigare stadierna av morontiatillvaro i de sju mansonivärldarna.

48:6.2 (551.7) Ni bör förstå att en uppstigande dödligs morontialiv i själva verket får sin början i de bebodda världarna vid själens befruktning, i den stund då Riktaren, som är ande, tar sin boning i det varelsesinne som har förmågan till moraliska val. Och allt från den stunden har den dödligas själ potentiell kapacitet för att fungera ovanför de dödligas nivå, rentav för igenkännande på de högre nivåerna av lokaluniversumets morontiasfärer.

48:6.3 (552.1) Ni blir emellertid inte medvetna om övergångsserafernas verksamhet förrän ni når mansonivärldarna, där de outtröttligt arbetar för att föra framåt sina dödliga elever. De är förordnade till tjänst i följande sju grupperingar:

48:6.4 (552.2) 1. *Serafevangelisterna*. I den stund ni vaknar till medvetande i mansonivärldarna klassificeras ni som evolverande andar i systemets register. Det är sant att ni ännu inte är andar i verkligheten, men ni är inte längre dödliga eller materiella varelser; ni har påbörjat för-andeskedet och vederbörligen antagits till morontialivet.

48:6.5 (552.3) I mansonivärldarna hjälper serafevangelisterna er att göra ett klokt val bland de alternativa vägarna till Edentia, Salvington, Uversa och Havona. Om det finns flera lika rekommendabla vägar presenteras de för er, och ni får välja den som mest tilltalar er. Dessa serafer ger sedan sina rekommendationer till de tjugofyra rådgivarna i Jerusem beträffande den kurs som vore mest fördelaktig för varje uppstigande själ.

48:6.6 (552.4) Du får inte obegränsade valmöjligheter beträffande din framtida kurs; men du får välja inom gränserna för det som övergångsomvårdarna och deras överordnade visligen avgör vara lämpligast för din framtida andeuppnåelse. Andevärlden styrs enligt den principen att det val du av fri vilja träffar respekteras, förutsatt att den kurs du väljer inte är menlig för dig eller skadlig för dina kamrater.

48:6.7 (552.5) Dessa serafevangelister är hängivna att förkunna evangeliet om det eviga framåtskridandet, segern som innebär fulländningens uppnåelse. I mansonivärldarna förkunnar de den stora lagen om godhetens bestånd och dominans: Ingen god gärning går någonsin helt förlorad; den kan länge motverkas men aldrig helt tillintetgöras, och den är evigt verksam i proportion till gudomligheten i motivationen till den.

48:6.8 (552.6) Även på Urantia råder sanningens och rättfärdighetens människolärare att ty sig till att predika ”Guds godhet, som leder till ånger”, att förkunna ”Guds kärlek, som driver ut rädslan”. Även så här har dessa sanningar förkunnats i er värld:

48:6.9

(552.7) Gudarna tar hand om mig; jag skall inte gå vilse.

48:6.10

(552.8) Sida vid sida leder de mig till det eviga livets
härliga stigar och saliga vederkvickelse.

48:6.11

(552.9) Här i den Gudomliga Närvaron skall jag inte sakna
föda eller törsta efter vatten.

- 48:6.12
(552.10) Om jag går ned i osäkerhetens dal eller stiger upp
till tvivlets världar,
- 48:6.13
(552.11) Om jag vandrar i ensamhet eller tillsammans med
mina gelikar,
- 48:6.14
(552.12) Om jag segrar i ljusets körer eller vacklar i
sfärernas ensliga ställen,
- 48:6.15
(552.13) Skall din goda ande ha vård om mig, och din
saliga ängel trösta mig.
- 48:6.16
(552.14) Om jag ock stiger ned till mörkrets och själva
dödens djup,
- 48:6.17
(552.15) Skall jag inte tvivla på dig eller frukta dig,
- 48:6.18
(552.16) Ty jag vet att du vid tidens fullbordan och till ditt
namns ära
- 48:6.19 (552.17) Skall lyfta mig upp att sitta vid din sida på
muren med tinnar i höjden.
- 48:6.20 (553.1) Detta är berättelsen som viskades i nattens timme till
herdegossen. Han kunde inte hålla den i minnet ord för ord, men så
gott han mindes återgav han den i stort sett så som den idag finns
uppptecknad.
- 48:6.21 (553.2) Dessa serafer förkunnar också evangeliet om
uppnåendet av fulländning för hela systemet såväl som för den
enskilda uppstigna. Redan nu omfattar deras undervisning och planer

i det unga systemet Satania förberedelser för framtida tidsåldrar då mansonivärldarna inte längre tjänar som trappsteg till sfärerna i höjden för de dödliga uppstigna.

48:6.22 (553.3) 2. *Rasuttolkarna*. De dödliga varelsernas alla raser är inte likadana. Det är sant att det finns ett planetariskt mönster som löper genom den fysiska, mentala och andliga naturen och läggningen hos de olika raserna i en given värld; men det finns också klart olika rastyper, och mycket bestämda sociala tendenser karakteriserar de efterkommande till dessa olika grundtyper av människovarelser. I världarna i tiden främjar de serafiska rasuttolkarna raskommissionärernas strävanden att harmonisera rasernas olika synsätt, och de fortsätter sin funktion i mansonivärldarna där dessa samma skillnader tenderar att i någon mån finnas kvar. På en förvirrad planet, sådan som Urantia, har dessa lysande varelser knappast haft en verklig möjlighet att verka, men de är skickliga sociologer och kloka rådgivare i etniska ärenden i den första himlen.

48:6.23 (553.4) Ni borde betänka vad som har sagts om ”himlen” och ”himlarnas himmel”. Den himmel som de flesta av era profeter uppfattade var den första av mansonivärldarna i lokalsystemet. När aposteln talade om att han blev ”uppryckt till tredje himlen” avsåg han den upplevelse då hans Riktare frigjordes under sömnen och i detta ovanliga tillstånd projicerade sig till den tredje av de sju mansonivärldarna. Några av era visa män såg en vision om en större himmel, ”himlarnas himmel”, av vilka upplevelsen av den sjufaldiga mansonivärlden endast var den första, medan Jerusem var den andra, Edentia och dess satelliter den tredje, Salvington och dess omgivande

utbildningssfärer den fjärde, Uversa den femte, Havona den sjätte och Paradiset den sjunde himlen.

48:6.24 (553.5) 3. *Sinnesplanerarna*. Dessa serafer ägnar sig åt att effektivt gruppera morontiavarelser och att organisera deras grupparbete i mansoniavärldarna. De är psykologer i den första himlen. De flesta inom denna speciella avdelning bland de serafiska omvårdarna har tidigare erfarenhet som skyddsänglar för tidens barn, men av någon orsak personaliserades inte deras skyddslingar i mansoniavärldarna, eller också överlevde de enligt tekniken för fusion med Anden.

48:6.25 (553.6) Det är sinnesplanerarnas uppgift att studera naturen, erfarenheten och ställningen hos de Riktarsjälar som färdas genom mansoniavärldarna och att underlätta grupperandet av dem för uppdrag och uppflyttning. Dessa sinnesplanerare intrigerar inte eller manipulerar mansoniavärldens studerande och utnyttjar inte heller på annat sätt deras okunskap eller andra brister. De är helt opartiska och ytterst rättvisa. De respekterar er nyfödda morontivilja; de betraktar er som självständiga viljevarelser och försöker uppmuntra er till en snabb utveckling och ett snabbt framåtskridande. Här är ni ansikte mot ansikte med sanna vänner och förståelsefulla rådgivare, änglar som verkligen kan hjälpa er att ”se er själva så som andra ser er” och att ”känna er själva så som änglarna känner er”.

48:6.26 (553.7) Redan på Urantia lär dessa serafer ut denna eviga sanning: Om inte ditt eget sinne betjänar dig väl kan du byta ut det mot Jesus från Nasarets sinne som alltid betjänar dig väl.

48:6.27 (554.1) 4. *Morontiarådgivarna*. Dessa omvårdare får sitt namn av att de är förordnade att undervisa, leda och råda de överlevande dödliga från människornas födelsevärldar, själar som är på väg till de högre skolorna i systemhögkvarteret. De undervisar dem som strävar efter insikt om den erfarenhetsmässiga enheten mellan olika livsnivåer, de som försöker integrera betydelser och förena värden. Detta är filosofins uppgift i de dödligas värld, måtans uppgift på morontiasfärerna.

48:6.28 (554.2) Måta är mer än en överlägsen filosofi; den är i förhållande till filosofin som två ögon jämfört med ett öga; den har en stereoskopisk inverkan på betydelser och värden. Den materiella människan ser universum, så att säga, endast med ett öga — som flat. Mansonia världens studerande uppnår kosmiskt perspektiv — djup — genom att lägga till iakttagelserna från morontialivet på iakttagelserna från det fysiska livet. Och det blir möjligt för dem att få dessa materiella och morontiella synsätt i rätt fokus till stor del tack vare deras serafiska rådgivares outtröttliga verksamhet vilka så tålmodigt undervisar mansonia världens studerande och morontiaframskridarna. Många av undervisningsrådgivarna i serafernas suprema klass började sin bana som rådgivare till de dödligas nyligen befriade själar i tiden.

48:6.29 (554.3) 5. *Teknikerna*. Dessa serafer hjälper nya uppstigna att anpassa sig till den nya och jämförelsevis främmande omgivningen på morontiasfärerna. Livet i övergångsvärldarna medför verklig kontakt med både den materiella och den morontiella nivåns energier och material och i viss mån med andliga realiteter. De uppstigna måste acklimatisera sig på varje ny morontianivå, och i allt detta får de stor hjälp av serafeteknikerna. Dessa serafer verkar som

kontaktpersoner till Morontiastyrkans Övervakare och till de Ledande Fysiska Övervakarna och i stor omfattning även som instruktörer för de uppstigande pilgrimerna beträffande egenskaperna hos de energier som utnyttjas på övergångssfärerna. De tjänar som rymdfarare i nödsituationer och utför talrika andra reguljära och speciella uppgifter.

48:6.30 (554.4) 6. *Upptecknarna-Lärarna*. Dessa serafer upptecknar de händelser som inträffar i gränslandet mellan det andliga och det fysiska, förbindelserna mellan människor och änglar samt morontiahändelserna i universumets lägre riken. De tjänar även som instruktörer beträffande verksamma och effektiva förfaranden att registrera fakta. Det är en konstfärdighet förknippad med det intelligenta insamlandet och koordinerandet av inbördes data, och denna konst förädlas i samarbete med de himmelska artisanerna; även de uppstigande dödliga blir sålunda knutna till de upptecknande seraferna.

48:6.31 (554.5) Upptecknarna inom alla serafklasser ägnar en viss tid åt att undervisa och träna morontiaframskridarna. Dessa änglaväktare av tidens fakta är idealiska instruktörer för alla faktasökare. Innan ni lämnar Jerusem blir ni helt förtrogna med Satantias och dess 619 bebodda världars historia, och en stor del av denna berättelse kommer att delges er av de serafiska upptecknarna.

48:6.32 (554.6) Dessa änglar är alla en del av den kedja av upptecknare som sträcker sig från de lägsta till de högsta väktarna av tidens fakta och evighetens sanningar. En dag skall de lära dig att söka sanning såväl som fakta, att vidga din själ såväl som ditt sinne. Redan nu borde du lära dig att vattna hjärtats trädgård lika väl som att

söka kunskapens torra sandområden. Formerna är värdelösa när läxorna har lärts. Man kan inte få en kyckling utan skal, men inget skal har något värde sedan kycklingen har kläckts. Ibland är villfarelse emellertid så stor att dess korrigerande med hjälp av uppenbarelse vore ödesdigert för de långsamt framkommande sanningar som är väsentliga för att erfarenhetsmässigt utplåna villfarelsen. När barn har sina ideal, rubba dem inte; låt dem växa. Och medan ni lär er att tänka som vuxna bör ni också lära er att be som barn.

48:6.33 (555.1) Lagen är livet självt, inte reglerna hur det skall levas. Det onda är en överträdelse av lagen, inte ett brott mot de regler som gäller för hur livet skall levas, livet som *är* lagen. Öärlighet är inte en fråga om berättelseteknik, utan någonting som på förhand har uttänkts som en förvrängning av sanningen. Skapandet av nya bilder utav gamla fakta, återframställningen av föräldrarnas liv i de efterkommandes liv — detta är sanningens artistiska segrar. Skuggan av en hårsman på förhand uttänkt för ett osant syfte, den minsta vridning eller förvrängning av det huvudsakliga — detta innebär falskhet. Men fetischen i form av sanning som har gjorts till faktum, fossiliserad sanning, järnbandet av så kallad oföränderlig sanning håller en blint inom det kalla faktumets slutna cirkel. Man kan ha tekniskt rätt i fråga om faktum och evigt fel när det gäller sanning.

48:6.34 (555.2) 7. *Omvårdarna i reserven.* En stor kår av alla klasser bland övergångsseraferna är stationerad i den första mansonivärlden. Näst efter ödesväktarna kommer dessa övergångsomvårdare närmast människorna bland alla klasser av serafer, och många av era lediga stunder kommer ni att fördriva tillsammans med dem. Änglarna

fröjdas över att stå till tjänst, och när de inte har något förordnande tjänar de ofta frivilligt. Många uppstigande dödligas själar har för första gången upptänts av tjänstvillighetens gudomliga eld genom personlig vänskap med de frivilliga tjänarna i serafreserven.

48:6.35 (555.3) Av dem får ni lära er att låta tryck utveckla stabilitet och säkerhet; att vara trogna, enträgna och uppriktiga och på samma gång gladlynta; att acceptera utmaningar utan att klaga och att möta svårigheter och osäkra situationer utan rädsla. De frågar: Om du misslyckas, reser du dig okuvligt för att försöka på nytt? Om du lyckas, håller du ditt sinne välbalanserat — en stabil och förändligad attityd — genom varje strävan i den långa kampen att bryta den materiella tröghetens bojar, att uppnå andetillvarons frihet?

48:6.36 (555.4) Liksom de dödliga så har även dessa änglar varit med om många besvikelser, och de kommer att framhålla att ens mest nedslående misräkningar ibland har lett till ens största välsignelser. Då man sår ett frö fordrar det ibland att fröet dör, att ens käraste hopp dör, innan det kan födas på nytt för att bära frukt i form av nytt liv och nya möjligheter. Du får lära dig av dem att lida mindre av sorg och besvikelse, först genom att göra färre personliga planer beträffande andra personligheter, och sedan genom att acceptera din lott när du troget har utfört din uppgift.

48:6.37 (555.5) Du kommer att lära dig att du ökar dina bördor och minskar chanserna till framgång genom att ta dig själv alltför allvarligt. Ingenting kan gå före arbetet på din statussfär — denna värld eller följande. Mycket viktigt är arbetet med förberedelse för nästa högre sfär, men ingenting uppväger vikten av arbetet i den värld där du verkligen bor. Men fastän *arbetet* är viktigt är *jaget* inte

viktigt. När du känner dig viktig förlorar du energi till slitaget av egots värdighet, så att det endast finns lite energi kvar för arbetet. Jagets viktighet, inte arbetets, tröttar omogna varelser; jag-elementet tröttar, inte strävan efter resultat. Du kan utföra viktigt arbete om du inte börjar känna dig själv viktig; du kan göra flera saker lika lätt som en om du lämnar dig själv utanför. Omväxling är vilsamt; enformigheten är det som tär och tröttar. Dag efter dag är lika — bara liv, eller alternativt död.

7. Morontiamåta

48:7.1 (556.1) Morontiamåtans lägre plan förenas direkt med de högre nivåerna av människofilosofin. I den första mansoniavärlden är det brukligt att undervisa de mindre avancerade studerande med parallellförfarandet; dvs. i en kolumn presenteras måtabetydelseernas enklare begrepp och i den motsatta kolumnen citat av jämförliga framställningar av de dödligas filosofi.

48:7.2 (556.2) För inte länge sedan då jag utförde ett uppdrag i den första mansoniavärlden i Satania, hade jag tillfälle att observera denna undervisningsmetod; och fastän jag inte får företa mig att presentera måtainnehållet i lektionen har jag tillstånd att återge dessa tjugoåtta framställningar enligt människofilosofin vilka denna morontiainstruktör utnyttjade som illustrationsmaterial avsett att hjälpa dessa nykomlingar i mansoniavärlden i deras första försök att begripa vikten och betydelsen av måta. Dessa illustrationer från människofilosofin var följande:

48:7.3 (556.3) 1. Uppvisandet av skicklighet inom något specialområde är inte ett tecken på att vederbörande besitter andlig kapacitet. Fyndighet är inte ett substitut för sann karaktär.

48:7.4 (556.4) 2. Få personer lever upp till den tro som de i själva verket har. Oreflekterad rädsla är ett mästerligt intellektuellt bedrägeri som den dödligas evolverande själ utsätts för.

48:7.5 (556.5) 3. En given kapacitet kan inte överskridas; ett halvliters mått kan inte rymma en liter. Andebegrepp kan inte mekaniskt tvingas in i materiella minnesramar.

48:7.6 (556.6) 4. Få dödliga vågar någonsin räkna sig till godo någonting likt summan av personlighetsmeriterna, som har uppkommit genom naturens och nådens gemensamma försorg. Flertalet utarmade själar är i själva verket rika, men de vägrar att tro det.

48:7.7 (556.7) 5. Svårigheter kan utmana medelmåttigheten och besegra de räddhågade, men de endast stimulerar de Högstas sanna barn.

48:7.8 (556.8) 6. Att åtnjuta privilegier utan att missbruka dem, att ha frihet utan lättsinne, att inneha makt och ståndaktigt vägra att använda den för att förstora sig själv — dessa är tecknen på en hög civilisation.

48:7.9 (556.9) 7. Besinningslösa och oförutsedda olyckor inträffar inte i kosmos. Inte heller hjälper de himmelska varelserna den lägre varelse som vägrar att handla enligt sitt sanningsljus.

48:7.10 (556.10) 8. Strävan medför inte alltid glädje, men det finns ingen lycka utan intelligent strävan.

48:7.11 (556.11) 9. Handling leder till styrka; måttlighet framträder i charm.

48:7.12 (556.12) 10. Rättfärdigheten slår an sanningens harmoniackord, och melodin vibrerar genom hela kosmos, ända till den Infinites igenkännande.

48:7.13 (556.13) 11. De svaga avfattar resolutioner, de starka handlar. Livet är endast en dags arbete — gör det väl. Handlingen är vår, följderna Guds.

48:7.14 (556.14) 12. Den största plågan i kosmos är att aldrig ha varit plågad. De dödliga lär sig vishet endast genom att uppleva vedermödor.

48:7.15 (556.15) 13. Stjärnorna urskiljs bäst från de erfarenhetsmässiga djupens ensamma avskildhet, inte från de belysta och ekstatiska bergstopparna.

48:7.16 (556.16) 14. Reta aptiten för sanning hos dina medarbetare, giv råd endast när någon ber om dem.

48:7.17 (557.1) 15. Tillgjordhet är den ovetandes löjliga försök att förefalla klok, den ofruktsamma själens försök att förefalla rik.

48:7.18 (557.2) 16. Man kan inte uppfatta andlig sanning förrän man med känslan upplever den, och många sanningar kan man inte känna av annat än i motgångar.

48:7.19 (557.3) 17. Ärelystnad är farlig så länge den inte är helt socialt anpassad. Man har i själva verket inte förvärvat någon dygd förrän ens handlingar gör en värd den.

48:7.20 (557.4) 18. Otålighet är ett andegift; vrede är som en sten kastad i ett getingbo.

48:7.21 (557.5) 19. Ängslan måste överges. Svårast att bära är de besvikelser som aldrig kommer.

48:7.22 (557.6) 20. Endast en poet kan finna poesi i den rutinmässiga tillvarons alldagliga prosa.

48:7.23 (557.7) 21. Varje konststarts höga uppgift är att med sina illusioner förebåda en högre universumverklighet, att kristallisera tidens känslor till evighetens tanke.

48:7.24 (557.8) 22. Den evolverande själen blir inte gudomlig av vad den gör, utan av det som den strävar efter att göra.

48:7.25 (557.9) 23. Döden ökade inte den intellektuella förmögenheten eller den andliga utrustningen, men den ökade den erfarenhetsmässiga statusen med medvetandet om *överlevnad*.

48:7.26 (557.10) 24. Bestämmelsen i evigheten avgörs stund för stund av det som uppnås i livet dag för dag. Handlingarna idag är ödet i morgon.

48:7.27 (557.11) 25. Storheten ligger inte så mycket i att ha styrka som i att klokt och gudomligt använda denna styrka.

48:7.28 (557.12) 26. Kunskap kan besittas endast genom att den ges vidare; den skyddas av vishet och anpassas socialt av kärlek.

48:7.29 (557.13) 27. Framåtskridande fordrar utvecklandet av individualitet; medelmåttighet söker fortsättning i standardisering.

48:7.30 (557.14) 28. Det argumenterande försvaret av ett påstående är omvänt proportionellt mot den sanning det innehåller.

48:7.31 (557.15) Sådant är arbetet för nybörjarna i den första mansoniavärlden, medan de mera avancerade eleverna i de senare världarna lär sig behärska de högre nivåerna av kosmisk insikt och morontiamåta.

8. Morontiaframskridarna

48:8.1 (557.16) Från den tid då de uppstigande dödliga gradueras från mansoniavärldarna tills de uppnår andestatus i superuniversumskedet benämns de morontiaframskridare. Er färd genom livet i detta underbara gränsland blir en oförglömlig upplevelse, ett förtjusande minne. Det är den evolutionära portalen till andelivet och varelsens slutliga uppnåelse av fulländning, varigenom de uppstigna uppnår tidens mål — att finna Gud i Paradiset.

48:8.2 (557.17) Det finns ett definitivt och gudomligt syfte med hela detta morontia- och senare andesystem för de dödligas framskridande, denna universumets omsorgsfulla övningsskola för uppstigande varelser. Det är Skaparnas plan att ge de skapade varelserna i tiden

tillfälle att så småningom lära sig behärska detaljerna i storuniversums verksamhet och administration, och denna långa träningskurs genomförs bäst genom att de överlevande dödliga gradvist kliver upp och verkligen tar del i varje steg av uppstigningen.

48:8.3 (558.1) De dödligas överlevnadsplan har ett praktiskt och ändamålsenligt mål; ni är inte mottagare av allt detta gudomliga arbete och denna mödosamma träning endast för att överleva i ändlös lycksalighet och evig bekvämlighet. Det finns ett mål i form av transcendent tjänst gömt bakom den nuvarande universumtidsålderns horisont. Om Gudarna endast planerade att ta er på en enda lång och evig nöjesresa skulle de helt säkert inte i så stor utsträckning göra hela universum till en enda väldig och mångfasetterad praktisk övningsskola, rekvirera en betydande del av den himmelska skapelsen som lärare och instruktörer och sedan använda tidsålder efter tidsålder till att lotsa er en och en genom denna jättelika universumskola för erfarenhetsmässig träning. Att främja systemet för de dödligas framåtskridande förefaller att vara en av huvuduppgifterna i det universum som för närvarande är organiserat, och majoriteten av oräkneliga klasser av skapade förståndsvarelser är antingen direkt eller indirekt engagerade i att främja någon fas av denna framåtskridande fulländningsplan.

48:8.4 (558.2) Då du färdas längs den uppåtgående skalan av levande tillvaro från dödlig människa till Gudomens omfamning, lever du i själva verket det liv som kännetecknar varje möjlig fas och möjligt stadium av fulländad varelseexistens inom gränserna för den nuvarande universumtidsåldern. Från dödlig människa till finalit i Paradiset omfattar allt som nu kan vara — allt som för närvarande är

möjligt för de levande klasserna av intelligenta, fulländade, finita skapade varelser. Om den framtida bestämmelsen för Paradis-finaliterna är tjänst i nya universer som nu håller på att skapas, är det säkert att det inte i denna nya och framtida skapelse kommer att finnas skapade klasser av erfarenhetsmässiga varelser vilkas liv vore helt avvikande från det liv som de dödliga finaliterna har levt i någon värld som en del av sin uppstigande träning, som ett av stadierna i deras tidsålderslånga framåtskridande från djur till ängel, från ängel till ande och från ande till Gud.

48:8.5 (558.3) [Framfört av en Ärkeängel i Neadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 48](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 50](#) >>

Kapitel 49

De bebodda världarna

49:0.1 (559.1) ALLA världar som bebos av dödliga är evolutionära till sitt ursprung och till sin natur. Dessa sfärer utgör grogrunden, de evolutionära vaggorna, för de dödliga släktena i tid och rum. Varje enhet inom uppstigningslivet är en verklig övningsskola för det stadium i tillvaron som ligger just framför, och detta gäller varje stadium i människans stegvisa uppstigning till Paradiset; det gäller lika mycket den dödligas första erfarenhet på en evolutionär planet som Melkisedekarnas sista skola i universumets högkvarter, en skola som de uppstigande dödliga inte går på förrän kort före sin överföring till superuniversumets regim och uppnåelse av första gradens andetillvaro.

49:0.2 (559.2) Alla bebodda världar är på det hela taget grupperade för den himmelska förvaltningen i lokalsystem, och varje lokalsystem är begränsat till att omfatta omkring ett tusen evolutionära världar. Denna begränsning är bestämd av Dagarnas Forna, och den gäller verkliga evolutionära planeter där det bor dödliga med överlevnadsstatus. Varken världar som slutligt har etablerats i ljus och liv eller de planeter som befinner sig i det stadium av livets utveckling som föregår människan, räknas in i denna grupp.

49:0.3 (559.3) Satania självt är ett ofullbordat system som består av endast 619 bebodda världar. Sådana planeter ges serienummer enligt sin registrering som bebodda världar, världar bebodda av viljevarelser. Sålunda gavs Urantia numret *606 i Satania*, vilket betyder detta lokalsystems 606:tte värld i vilken den långa evolutionära livsprocessen kulminerade i människovarelsernas framträdande. Det finns trettiosex obebodda planeter som närmar sig det stadium då de förses med liv, och flera förbereds som bäst för Livsbärarna. Det finns närmare två hundra sfärer under utveckling för att ta emot liv inom några miljoner år.

49:0.4 (559.4) Alla planeter är inte lämpliga att hysa liv. Små planeter med en hög rotationshastighet är helt olämpliga som hemvist för liv. I flera av de fysiska systemen i Satania är de planeter som roterar kring en sol i centrum alltför stora för att bebos, emedan deras stora massa orsakar en besvärande gravitation. Många av dessa enorma sfärer har satelliter, ibland ett halvt dussin eller flera, och dessa månar är ofta ungefär lika stora som Urantia och därför nästan idealiska för bosättning.

49:0.5 (559.5) Den äldsta bebodda världen i Satania, värld nummer ett, är Anova, en av de fyrtiofyra satelliter som kretsar kring en enorm mörk planet, men som får olikartat ljus från tre närbelägna solar. Anova befinner sig i ett avancerat stadium av progressiv civilisation.

1. Det planetariska livet

49:1.1 (559.6) Tidens och rymdens universer utvecklas gradvis; livets utveckling — den jordiska eller den himmelska — är varken godtycklig eller magisk. Den kosmiska evolutionen är kanske inte alltid förståelig (förutsägbar), men den är definitivt inte slumpartad.

49:1.2 (560.1) Det materiella livets biologiska enhet är protoplasmacellen, en kombination av kemiska, elektriska och andra basenergier. De kemiska formlerna är olika i varje system, och de levande cellernas reproduktionsförfarande är något olika i varje lokaluniversum, men Livsbärarna är alltid de levande katalysatorer som initierar det materiella livets urtida reaktioner; de är anstiftare av energiströmkretsarna i levande materia.

49:1.3 (560.2) Alla världar i ett lokalsystem uppvisar ett omisskännligt fysiskt släktskap; trots det har varje planet sin egen variation av liv, så att det inte finns två världar med exakt likadan flora och fauna. Dessa planetariska variationer i systemets livstyper är ett resultat av Livsbärarnas avgöranden. Dessa varelser är ändå varken godtyckliga eller nyckfulla; universerna sköts i enlighet med lag och ordning. Nebadons lagar är de gudomliga påbuden från

Salvington, och den evolutionära ordningen för livet i Satania står i samklang med det evolutionära mönstret i Neadon.

49:1.4 (560.3) Evolutionen är regel för människans utveckling, men själva processen varierar storligen i olika världar. Livet initieras ibland i ett center, ibland i tre som på Urantia. I de atmosfäriska världarna har det vanligen ett marint ursprung, men inte alltid; mycket beror på planetens fysiska status. Livsbärarna har stor handlingsfrihet i sin uppgift att sätta igång livet.

49:1.5 (560.4) I det planetariska livets utveckling föregås djurlivet alltid av växtlivet som är ganska fullt utvecklat innan djurmönstren särskiljer sig. Alla djurtyper utvecklas från grundmönstren i livet i det föregående växtriket; de organiseras inte skilt för sig.

49:1.6 (560.5) De tidiga stadierna i livets evolution stämmer inte helt överens med era nuvarande uppfattningar. *Den dödliga människan är inte en evolutionär slump.* Det finns ett noggrant system, en universell lag, som bestämmer den planetariska livsplanens förverkligande på rymdens sfärer. Tiden och alstrandet av ett stort antal av en art är inte de avgörande faktorerna. Möss reproducerar sig mycket snabbare än elefanter, men elefanterna evolverar dock snabbare än mössen.

49:1.7 (560.6) Den planetariska evolutionens process sker ordnat och under övervakning. Högre organismers utveckling från lägre grupperingar av liv är inte slumpartad. Ibland fördröjs det evolutionära framskridandet temporärt av att vissa gynnsamma anlag i en utvald arts livsmassa förstörs. Det fordrar ofta tidsålder efter tidsålder att ersätta den skada som orsakats av förlusten av ett enda högre arvsanlag som hör till människans evolution. Dessa utsökta och högre arvsanlag i den levande protoplasman borde vaksamt och med

insikt slås vakt om så snart de uppträder. I de flesta bebodda världar uppskattas dessa livets högre potentialer mycket högre än på Urantia.

2. De planetariska fysiska typerna

49:2.1 (560.7) Växt- och djurlivet har ett standard- och grundmönster i varje system. Men Livsbärarna råkar ofta ut för nödvändigheten att modifiera dessa grundmönster för att anpassa dem till de varierande fysiska förhållanden som möter dem i de talrika världarna i rymden. De håller sig till en allmän systemtyp av dödliga varelser, men det finns sju klart skilda fysiska typer samt tusende och åter tusende mindre varianter av dessa sju klart framträdande variationer:

- 49:2.2 (561.1) 1. Atmosfäriska typer.
- 49:2.3 (561.2) 2. Elementtyper.
- 49:2.4 (561.3) 3. Gravitationstyper.
- 49:2.5 (561.4) 4. Temperaturtyper.
- 49:2.6 (561.5) 5. Elektriska typer.
- 49:2.7 (561.6) 6. Energiintagningstyper.
- 49:2.8 (561.7) 7. Ej namngivna typer.

49:2.9 (561.8) I systemet Satania förekommer alla dessa typer och talrika mellanliggande grupper, fastän vissa av dem är mycket sparsamt företrädda.

49:2.10 (561.9) 1. *De atmosfäriska typerna.* De fysiska skillnaderna mellan de världar som bebos av dödliga bestäms i huvudsak av

atmosfärens art; de andra inflytelserna som bidrar till livets planetariska skillnader är relativt obetydliga.

49:2.11 (561.10) Den atmosfäriska situation som för närvarande råder på Urantia är nästan idealisk för den typ av människa som andas, men människotypen kan så modifieras att den kan leva både på superatmosfäriska och subatmosfäriska planeter. Dessa modifikationer omfattar också djurlivet, som är mycket olika på de olika bebodda sfärerna. Det finns mycket stora modifikationer inom djurvärlden både i de sub- och superatmosfäriska världarna.

49:2.12 (561.11) Av de atmosfäriska typerna i Satania är omkring två och en halv procent sådana som subandas, omkring fem procent sådana som superandas och över nittioen procent hör till den mellersta formen av dem som andas; tillsammans svarar dessa typer för nittioåtta och en halv procent av världarna i Satania.

49:2.13 (561.12) Sådana varelser som människosläktena på Urantia består av klassificeras som den mellersta formen av dem som andas; ni representerar den genomsnittliga eller typiska formen av andning i de dödligas tillvaro. Om det existerade intelligenta varelser på en planet med en atmosfär liknande den som er nära granne Venus har, skulle de höra till den grupp som superandas, medan de som bebodde en planet med en så tunn atmosfär som er yttre granne Mars har skulle vara de som subandas.

49:2.14 (561.13) Om det bodde dödliga på en planet utan luft, såsom er måne, skulle de höra till den särskilda klassen av dem som inte andas. Denna typ representerar en radikal eller extrem anpassning till den planetariska omgivningen och behandlas skilt för sig. De som inte

andas svarar för den återstående en och en halv procent av världarna i Satania.

49:2.15 (561.14) 2. *Elementtyperna*. Dessa variationer har att göra med de dödligas förhållande till vatten, luft och land, och det finns fyra klart skilda arter av intelligent liv när det gäller förhållandet till dessa naturmiljöer. Urantiaraserna hör till den landbaserade klassen

49:2.16 (561.15) Det är helt omöjligt för er att föreställa er de naturförhållanden som råder i en del världar under de första tiderna. Dessa ovanliga förhållanden gör det nödvändigt för det evolverande djurlivet att förbli i sin marina barnkammare under längre tider än på de planeter som mycket tidigt erbjuder en gästvänlig omgivning till lands och i atmosfären. Omvänt är det ibland fördelaktigt i vissa världar bebodda av dem som superandas, om världen inte är alltför stor, att få fram en dödlig typ som är färdig att ta sig fram i atmosfären. Dessa navigatörer i luften framträder ibland mellan vatten- och landgrupperna, och de lever alltid till en del på marken och blir till slut landbaserade i sin evolution. Men i en del världar fortsätter de att flyga under många tidsåldrar efter att ha blivit landvarelser.

49:2.17 (562.1) Det är både förvånande och förtjusande att iaktta en primitiv ras av människovarelseers tidiga civilisation ta form, i ett fall i luften och trädtopparna, i ett annat fall i de grunda vattnen i skyddade tropiska bassänger samt på bottnen, sidorna och stränderna av de tidiga rasernas marina trädgårdar i speciella världar. Även på Urantia fanns en lång tidsålder då den primitiva människan höll sig vid liv och förde sin primitiva civilisation framåt genom att till största delen leva i trädtopparna liksom sina tidigare trädbundna förfäder. På

Urantia har ni fortfarande en grupp av små däggdjur (fladdermössens familj) som navigerar i luften, och era sälar och valar med hemvist i havet hör också till däggdjurens klass.

49:2.18 (562.2) Av elementtyperna i Satania är sju procent vattentyper, tio procent lufttyper, sjuttio procent landtyper och tretton procent kombinerade land- och lufttyper. Dessa tidiga modifikationer av intelligenta varelser är emellertid varken människofiskar eller människofåglar. De är människotyper och för-människotyper, varken superfiskar eller förhärligade fåglar utan klart och tydligt dödliga.

49:2.19 (562.3) 3. *Gravitationstyperna*. Genom modifiering av skapelseplanen konstrueras intelligenta varelser på ett sådant sätt att de utan svårighet kan fungera både på sfärer som är större och mindre än Urantia, och sålunda anpassas de inom vissa gränser till gravitationen på de planeter som inte är idealiska till storlek och täthet.

49:2.20 (562.4) De olika planetariska typerna av dödliga varierar till sin längd, och medeltalet i Nebadon är en aning över två meter. En del av de större världarna befolkas av varelser som är endast omkring sjuttiofem centimeter långa. De dödligas storlek varierar från detta upp, genom den genomsnittliga längden på planeter av medelmåttig storlek, till omkring tre meter på de bebodda mindre sfärerna. I Satania finns endast en ras vars längd är under hundra centimeter. Tjugo procent av de bebodda världarna i Satania är befolkade av de modifierade gravitationstyperna av dödliga som lever på de större och mindre planeterna.

49:2.21 (562.5) 4. *Temperaturtyperna*. Det är möjligt att skapa levande varelser som kan uthärda både mycket högre och mycket lägre temperaturer än de inom vilka människoraserna på Urantia lever. Det finns fem skilda grupper av varelser som är klassificerade enligt sin värmeregleringsmekanism. Urantiaraserna är nummer tre på denna skala. Trettio procent av Satantias världar befolkas av raser som hör till de modifierade temperaturtyperna. Tolv procent hör till det högre temperaturområdet, aderton till det lägre jämfört med urantiaborna som fungerar i den mellersta temperaturgruppen.

49:2.22 (562.6) 5. *De elektriska typerna*. Världarnas elektriska, magnetiska och elektroniska beteende varierar mycket. För de dödligas liv finns tio modeller som på olika sätt är avsedda att uthärda sfärernas olikartade energier. Dessa tio varianter reagerar också en aning olika för de kemiska strålarna i vanligt solljus. Dessa små fysiska variationer inverkar ändå inte på något sätt det intellektuella eller andliga livet.

49:2.23 (562.7) Av de elektriska gruppindelningarna som gäller dödligas liv hör nästan tjugotre procent till klass nummer fyra, urantiatypen av tillvaro. Dessa typer fördelar sig enligt följande: nummer 1 en procent, nummer 2 två procent, nummer 3 fem procent, nummer 4 tjugotre procent, nummer 5 tjugosju procent, nummer 6 tjugofyra procent, nummer 7 åtta procent, nummer 8 fem procent, nummer 9 tre procent, nummer 10 två procent — angivet i hela procenttal.

49:2.24 (563.1) 6. *Energiintagningstyperna*. Alla världar är inte lika när det gäller varelsernas intagning av energi. Alla bebodda världar

har inte en sådan atmosfärisk ocean som lämpar sig för ett utbyte av gaser genom andning, så som Urantia har. Under de tidigare och de senare stadierna på många planeter skulle varelser av er nuvarande klass inte kunna existera; när andningsfaktorerna på en planet är mycket höga eller mycket låga men alla andra förutsättningar för intelligent liv är tillräckliga etablerar Livsbärarna ofta i sådana världar en modifierad form av dödlig existens, varelser som har förmågan att direkt påverka ämnesomsättningen för sina livsprocesser med hjälp av ljusenergi och de Ledande Fysiska Övervakarnas direkta omvandling av styrka.

49:2.25 (563.2) Det finns sex olika typer av näringstillförsel hos djur och dödliga: de som subandas använder den första typen av näringstillförsel, de som lever i vattnet den andra typen, de som andas enligt den mellersta gruppen har den tredje typen, så som på Urantia. De som superandas utnyttjar den fjärde typen av energiintag, medan de som inte andas använder den femte typen av närings- och energitillförsel. Det sjätte förfarandet för energiintagning är begränsat till mellanvarelserna.

49:2.26 (563.3) 7. *De ej namngivna typerna.* Det finns ytterligare talrika fysiska variationer i det planetariska livet, men alla dessa olikheter är helt och hållet en fråga om anatomiska modifikationer, fysiologiska differentieringar och elektrokemiska anpassningar. Sådana skillnader berör ej det intellektuella eller andliga livet.

3. Världarna för dem som inte andas

49:3.1 (563.4) Flertalet bebodda planeter befolkas av den typ av intelligenta varelser som andas. Men det finns också sådana klasser av dödliga som kan leva i världar med föga eller ingen luft. Av de bebodda världarna i Orvonton utgör denna typ mindre än sju procent. I Nebadon är denna procent mindre än tre. I hela Satania finns det endast nio sådana världar.

49:3.2 (563.5) Det finns så få bebodda världar i Satania med dem som inte andas emedan det i denna ganska nyligen organiserade sektion av Norlatiadek ännu finns mycket meteorer; och världar som saknar en skyddande friktionsalstrande atmosfär är utsatta för det outhärliga bombardemanget från dessa vandrare. Även en del kometer består av meteorsvärmar, men i regel består de av söndrade mindre materiekroppar.

49:3.3 (563.6) Miljoner och åter miljoner meteoriter kommer dagligen in i Urantias atmosfär med en hastighet om cirka trehundra tusen kilometer i sekunden. I världarna för dem som inte andas måste de avancerade raserna göra mycket för att skydda sig från meteorernas skadegörelse genom att göra elektriska installationer som får meteorerna att förbrukas eller ändra riktning. De utsätter sig för stor fara när de tar sig utanför dessa skyddade zoner. Dessa världar är också utsatta för förödande elektriska stormar av en art som är okänd på Urantia. Under sådana tider av enorm energifluktuations måste invånarna söka skydd i sina speciella konstruktioner med skyddande insulering.

49:3.4 (563.7) Livet i världarna för dem som inte andas är radikalt annorlunda än på Urantia. De som inte andas äter inte mat och dricker inte vatten så som människosläkterna på Urantia. Dessa specialiserade

folks nervsystemsreaktioner, värmeregleringsmekanism och ämnesomsättning är radikalt annorlunda än motsvarande funktioner hos de dödliga på Urantia. Nästan varje livsyttning utom reproduktionen avviker, och även metoderna att alstra efterkommande är något annorlunda.

49:3.5 (564.1) I världarna för dem som inte andas är djurarterna radikalt olika dem man finner på de planeter som har atmosfär. Livssättet för dem som inte andas avviker från sättet att existera i en värld med atmosfär; även när det gäller överlevnad avviker dessa folk, ty dessa människor är kandidater för fusion med Anden. Trots det har dessa varelser glädje av livet och utför aktiviteterna i sitt rike med samma relativa prövningar och fröjder som de dödliga erfar som lever i atmosfäriska världar. Till sinne och karaktär skiljer sig de som inte andas inte från andra dödliga typer.

49:3.6 (564.2) Ni vore sannolikt mer än intresserade av denna typ av dödligas planetariska beteende då en sådan varelse-ras bebor en sfär rätt nära Urantia.

4. De evolutionära viljevarelserna

49:4.1 (564.3) Det finns stora skillnader mellan de dödliga i de olika världarna, även mellan dem som hör till samma intellektuella och fysiska typ, men alla dödliga som anses vara viljevarelser är upprättstående djur, tvåfotade.

49:4.2 (564.4) Det finns sex evolutionära grundraser: tre primära — den röda, den gula och den blå; och tre sekundära — den

orangevärgade, den gröna och den indigovärgade. I de flesta bebodda världar finns alla dessa raser, men på många av de trehjärnigas planeter finns endast de tre primära typerna. I några lokalsystem finns också enbart dessa tre raser.

49:4.3 (564.5) Människovarelserna är i medeltal utrustade med tolv speciella fysiska sinnen, fastän de trehjärnigas speciella sinnen har en något större räckvidd än motsvarande hos de en- och tvåhjärniga typerna; de kan se och höra betydligt mera än raserna på Urantia.

49:4.4 (564.6) Barnen föds vanligen ett åt gången, så att födslar som omfattar flera barn är undantag, och familjelivet är ganska enhetligt på alla typer av planeter. Jämställdhet mellan könen råder i alla avancerade världar; mannen och kvinnan är jämlika i fråga om sinnesutrustning och andlig status. Vi anser att en planet inte har höjt sig från barbariet så länge det ena könet söker tyrannisera det andra. Det sker alltid en avsevärd förbättring beträffande detta särdrag i varelsernas liv efter ankomsten av en Materiell Son och Dotter.

49:4.5 (564.7) Årstider och temperaturväxlingar förekommer på alla solbelysta och soluppvärmda planeter. Jordbruk är allmänt i alla världar som har atmosfär; att odla jorden är den sysselsättning som är gemensam för de avancerande raserna på alla sådana planeter.

49:4.6 (564.8) Under de tidigare tiderna har alla dödliga samma allmänna kamp, som ni nu upplever på Urantia, mot de mikroskopiskt små fienderna, fastän kanske inte i samma omfattning. Livslängden varierar på de olika planeterna mellan tjugofem år i de primitiva världarna till nära femhundra år på de mera avancerade och äldre sfärerna.

49:4.7 (564.9) Människovarelserna är alla flockvarelser, både som stammar och som raser. Dessa indelningar i grupper är en naturlig del av deras ursprung och temperament. Sådana tendenser kan modifieras endast av en avancerande civilisation och ett gradvist förändligande. De sociala, ekonomiska och förvaltningsmässiga problemen i de bebodda världarna varierar i enlighet med planeternas ålder och den omfattning i vilken de har rönt inflytande från de gudomliga Sönernas återkommande besök.

49:4.8 (564.10) Sinnet är den Oändlige Andens utgivning, och det fungerar helt lika i olika omgivningar. De dödligas sinne är likartat oberoende av vissa strukturella och kemiska skillnader vilka kännetecknar viljevarelsernas fysiska natur i lokalsystemen. Oavsett personliga eller fysiska planetariska skillnader är det mentala livet hos alla dessa olika klasser av dödliga mycket likartat, och deras omedelbara livsskeden efter döden är mycket lika.

49:4.9 (565.1) Utan den odödliga anden kan det dödliga sinnet emellertid inte överleva. Människans sinne är dödligt; endast den utgivna anden är odödlig. Överlevnaden är beroende av förändligande som följd av Riktarens verksamhet — beroende av att en odödlig själ föds och utvecklas; åtminstone får det inte ha utvecklats en antagonism mot Riktarens mission att åstadkomma en andlig omvandling av det materiella sinnet.

5. De planetariska serierna av dödliga

49:5.1 (565.2) Det är i viss mån svårt att framföra en adekvat beskrivning av de planetariska serierna av dödliga då ni vet så litet om dem, och då det finns så många variationer. De dödliga varelserna kan emellertid studeras från talrika utgångspunkter, bland dem följande:

- 49:5.2 (565.3) 1. Anpassning till planetarisk omgivning.
- 49:5.3 (565.4) 2. Enligt hjärntyp, olika serier.
- 49:5.4 (565.5) 3. Enligt andemottagning, olika serier.
- 49:5.5 (565.6) 4. De planetariska dödligas epoker.
- 49:5.6 (565.7) 5. Enligt varelsesläktskap, olika serier.
- 49:5.7 (565.8) 6. Enligt fusion med Riktaren, olika serier.
- 49:5.8 (565.9) 7. Förfaranden för frigörelse från jordelivet.

49:5.9 (565.10) De bebodda sfärerna i de sju superuniverserna befolkas av dödliga som samtidigt kan klassificeras i en eller flera kategorier bland dessa sju allmänna klasser av evolutionärt varelseliv. Inte ens dessa allmänna klassifikationer inrymmer emellertid sådana varelser som midsoniter eller vissa andra former av intelligent liv. De bebodda världarna är så som de har presenterats i dessa berättelser befolkade av evolutionära dödliga varelser, men det finns också andra livsformer.

49:5.10 (565.11) 1. *Anpassning till planetarisk omgivning.* Det finns tre allmänna grupper av bebodda världar om varelselivets anpassning till den planetariska omgivningen tas som utgångspunkt: den normala anpassningens grupp, den radikala anpassningens grupp och den experimentella gruppen.

49:5.11 (565.12) Den normala anpassningen till planetariska förhållanden följer de allmänna fysiska mönster som tidigare har behandlats. Världarna för dem som inte andas är typexempel på radikal eller extrem anpassning, men också andra typer hör till denna grupp. De experimentella världarna lämpar sig vanligen idealiskt för de typiska livsformerna, och på dessa decimalplaneter försöker Livsbärarna få fram gynnsamma variationer av livets standardformer. Då er värld är en experimentell planet skiljer den sig påtagligt från sina systersfärer i Satania; många former av liv som inte står att finna annanstans har uppkommit på Urantia; likaså saknas många vanliga arter på er planet.

49:5.12 (565.13) I Neadons universum är alla världar där livet har modifierats sammanlänkade till en serie, och de bildar i fråga om universumangelägenheter en speciell domän som sköts av härtill utsedda administratörer; och alla dessa experimentella världar inspekteras periodvist av en kår av universumets styrespersonal vilkas ledare är den veteranfinalit som i Satania är känd som Tabamantia.

49:5.13 (566.1) 2. *Enligt hjärntyp, olika serier.* De dödliga är fysiskt enhetliga främst när det gäller hjärnan och nervsystemet; trots det finns det tre grundtyper av organisation beträffande hjärnmekanismen: de en-, två- och trehjärniga typerna. Urantiaborna hör till den tvåhjärniga typen och är något mera fantasirika, äventyrslystna och filosofiska än de enhjärniga dödliga, men något mindre andliga, etiska och benägna till gudsdyrkan än de trehjärniga klasserna. Dessa olikheter när det gäller hjärnan kännetecknar redan de djurexistenser som föregår människan.

49:5.14 (566.2) På basis av den typ av två hjärnhalvor som hjärnbarken består av hos urantiaborna kan ni analogt förstå något om den enhjärniga typen. Den tredje hjärnan hos de trehjärniga klasserna kan bäst förstås som en evolvering av den lägre eller rudimentära formen av hjärna, som har utvecklats till den punkt där den i huvudsak sköter de fysiska aktiviteterna och lämnar de två högrestående hjärnorna fria för högre uppgifter: den ena för intellektuella funktioner och den andra för Tankeriktarens aktiviteter som syftar till att bilda andliga motsvarigheter.

49:5.15 (566.3) Fastän de enhjärniga rasernas jordiska bedrifter är något begränsade i jämförelse med de tvåhjärniga klasserna uppvisar den trehjärniga gruppens äldre planeter civilisationer som skulle högeligen förvåna urantiaborna och som vid jämförelse i någon mån skulle dra vanära över er civilisation. I fråga om mekanisk utveckling och materiell civilisation, ja även när det gäller intellektuella framsteg, kan de tvåhjärniga dödligas världar mäta sig med de trehjärnigas sfärer. Men när det gäller den högre sinneskontrollen och utvecklandet av intellektuell och andlig ömsesidighet är ni något underlägsna.

49:5.16 (566.4) Alla sådana jämförande uppskattningar av det intellektuella framåtskridandet eller den andliga uppnåelsen inom någon värld eller grupp av världar bör i rättvisans namn beakta planetens ålder; mycket, väldigt mycket, beror på åldern, hjälpen från de biologiska upplyftarna och de senare besöken av de olika klasserna av gudomliga Söner.

49:5.17 (566.5) Fastän de trehjärniga folken har förmågan att uppnå en något högre planetarisk evolution än de en- eller tvåhjärniga

klasserna har alla samma typ av livsplasma, och bedriver sin planetariska verksamhet på mycket likartade sätt, i stort sett så som människorna på Urantia. Dessa tre typer av dödliga finns utspridda överallt i världarna i lokalsystemen. I flertalet fall hade de planetariska förhållandena mycket liten inverkan på Livsbärarnas beslut att låta dessa olika klasser av dödliga framträda på de skilda världarna; Livsbärarna har privilegiet att på detta sätt planera och verkställa.

49:5.18 (566.6) Dessa tre klasser är likställda när det gäller uppstigningsskedet. Alla måste gå igenom samma intellektuella utvecklingsskala, och var och en måste klara av samma test beträffande det andliga framskridandet. Systemadministrationen och konstellationsöverinseendet av dessa världar är enhetligt utan diskriminering; även Planetprinsarnas regimer är identiska.

49:5.19 (566.7) 3. *Enligt andemottagning, olika serier.* Det finns tre grupper av sinneskonstruktion när det gäller kontakt med andeangelägenheter. Denna klassificering avser inte de en-, två- eller trehjärniga klasserna av dödliga; den avser i första hand körtelkemin, närmare bestämt uppbyggnaden av vissa körtlar som kan jämföras med hjärnbihangen. Raserna i vissa världar har en körtel, i andra världar två som hos urantiaborna, medan det finns andra sfärer där människoraserna har tre av dessa unika organ. Den medfödda föreställningsförmågan och andliga mottagligheten påverkas definitivt av denna olikartade kemiska utrustning.

49:5.20 (566.8) Av andemottagningstyperna hör sextiofem procent till den andra gruppen likt människoraserna på Urantia. Tolv procent hör till den första typen som naturligt är mindre mottaglig, medan tjugotre

procent är mera andligt lagda under sitt jordeliv. Men dessa skillnader överlever inte den naturliga döden; alla dessa rasdifferenser gäller endast för det köttsliga livet.

49:5.21 (567.1) 4. *De planetariska dödligas epoker.* Denna klassificering beaktar de efter varandra följande tidsepokernas domperioder så som de påverkar människans ställning på jorden och hennes mottagande av himmelsk omvårdnad.

49:5.22 (567.2) Livet initieras på planeterna av Livsbärarna som vakar över dess utveckling ända till någon tid efter människans evolutionära framträdande. Innan Livsbärarna lämnar planeten installerar de vederbörligen en Planetprins som härskare över världen. Med honom anländer också en full tilldelning av underställda hjälptrupper och omvårdande medhjälpare, och den första domen över levande och döda sker samtidigt med hans ankomst.

49:5.23 (567.3) Då människan börjar gruppera sig anländer denne Planetprins för att lägga grunden till människans civilisation och fokusera människosamhället. Er förvirrade värld är inget kriterium på de första tiderna av Planetprinsarnas styre, ty det var nära begynnelsen av en sådan administration på Urantia då er Planetprins Caligastia band sitt öde till Systemhärskaren Lucifers uppror. Er planet har följt en stormig kurs alltsedan dess.

49:5.24 (567.4) I en normal evolutionär värld når den rasliga utvecklingen sin naturliga biologiska höjdpunkt under Planetprinsens regim, och kort därefter sänder Systemhärskaren en Materiell Son och Dotter till planeten. Dessa importerade varelser fungerar som biologiska förbättrare; deras försummelse på Urantia komplicerade ytterligare er planetariska historia.

49:5.25 (567.5) När en människoras intellektuella och etiska framskridande har nått gränserna för den evolutionära utvecklingen kommer en Avonolson från Paradiset på ett administrativt uppdrag; och senare när en sådan världs andliga status närmar sig gränsen för det som kan uppnås på naturlig väg besöks planeten av en Paradisets Gåvoson. Den huvudsakliga uppgiften för en Gåvoson är att stärka planetens ställning, att utlösa Sanningens Ande att verka på planeten och att därmed åstadkomma Tankeriktarnas allomfattande ankomst.

49:5.26 (567.6) Här igen avviker Urantia: det har aldrig förekommit en administrativ mission till er värld, inte heller hörde er Gåvoson till Avonal-klassen; er planet hade den speciella äran att bli den jordiska hemplaneten för Härskarsonen, Mikael av Nebadon.

49:5.27 (567.7) Som ett resultat av alla de efter varandra följande gudomliga Sönernas verksamhet börjar de bebodda världarna och deras avancerande raser närma sig höjdpunkten i den planetariska utvecklingen. Dessa världar blir nu mogna för den kulminerande missionen, ankomsten av Treenighetens Undervisande Söner. De Undervisande Sönernas epok är ingången till den slutliga planetariska tidsåldern — den evolutionära utopin — ljusets och livets tidsålder.

49:5.28 (567.8) Denna klassificering av människorna får speciell uppmärksamhet i ett efterföljande kapitel.

49:5.29 (567.9) *5. Enligt varelsesläktskap, olika serier.* Planeterna är inte endast organiserade vertikalt i system, konstellationer och så vidare, utan universumets administration erbjuder också möjlighet till horisontella grupperingar enligt typ, serie och andra samband. Denna universumets laterala administration hänför sig i synnerhet till koordineringen av aktiviteter av besläktad natur vilka självständigt

har omhuldats på olika sfärer. Dessa besläktade klasser av universumvarelser inspekteras från tid till annan av vissa sammansatta kårer av höga personligheter som leds av finaliter med lång erfarenhet.

49:5.30 (568.1) Dessa släktskapsfaktorer uppträder på alla nivåer, ty besläktade serier existerar bland icke-mänskliga personligheter lika väl som bland dödliga varelser — ja även mellan människo- och övermänniskoklasser. Intelligent varelser är vertikalt besläktade i tolv stora grupper om sju större avdelningar var. Koordineringen av dessa unikt besläktade grupper av levande varelser åstadkoms troligen genom något inte fullt förstått förfarande av den Suprema Varelsen.

49:5.31 (568.2) 6. *Enligt fusion med Riktaren, olika serier.* Den andliga klassificeringen eller grupperingen av alla dödliga under deras liv före fusionen bestäms helt av personlighetens status i förhållande till den inneboende Mysterieleadsagaren. Nästan nittio procent av de bebodda världarna i Nebadon befolkas av dödliga som fusionerar med Riktaren i motsats till ett närbeläget universum där knappt mer än hälften av världarna hyser varelser som är av Riktaren bebodda kandidater för evig fusion.

49:5.32 (568.3) 7. *Förfaranden för frigörelse från jordelivet.* Det finns i grunden endast ett sätt på vilket ett enskilt människoliv kan få sin början i de bebodda världarna, och det sker genom varelsens fortplantning och naturliga födelse; men det finns talrika förfaranden genom vilka människan frigör sig från sin ställning på jorden och får tillträde till den inåtgående strömmen av uppstigna på väg till Paradiset.

6. Frigörelsen från jordelivet

49:6.1 (568.4) Alla de olika fysiska typerna och planetariska serierna av dödliga åtnjuter på samma sätt Tankeriktarnas, skyddsänglarnas och de olika klasserna av den Oändlige Andens budbärarskarors omvårdnad. Alla befrias de på samma sätt från de köttsliga banden genom den frigörelse som den naturliga döden innebär, och på samma sätt far alla därefter till morontivärldarna för andlig evolution och sinnesframsteg.

49:6.2 (568.5) På initiativ av de planetariska myndigheterna eller systemhärskarna förrättas från tid till annan speciella uppståndelser för de sovande överlevande. Sådana uppståndelser inträffar åtminstone vart tusende år enligt planetens tid, då inte alla men ”många av dem som sover i jorden skall vakna upp”. Dessa speciella uppståndelser är tillfällen för mobilisering av speciella grupper av uppstigna för specialtjänst enligt lokaluniversumets plan för de dödligas uppstigning. Det finns både praktiska orsaker och känslomässiga sammanhang förbundna med dessa speciella uppståndelser.

49:6.3 (568.6) Under de tidigare tidsåldrarna i en bebodd värld kallas mången till mansoniasfärerna vid de speciella uppståndelserna och tusenårsuppståndelserna, men de flesta överlevande personaliseras på nytt vid invigandet av en ny domperiod i samband med ankomsten av en gudomlig Son för planetarisk tjänst.

49:6.4 (568.7) 1. *De dödliga som hör till den domperiodsomfattande eller gruppmissiga överlevnadsklassen.* Då den första Riktaren anländer till en bebodd värld framträder också serafvåktarna; de är oundgängliga för frigörelsen från jordelivet. Under hela tiden för de sovande överlevandes livsavbrott hålls de andliga värdena och eviga realiteterna i deras nyligen evolverade och odödliga själar i heligt förvar av de personliga eller gruppmissiga serafvåktarna.

49:6.5 (568.8) Gruppåktarna som har förordnats till de sovande överlevande fungerar alltid tillsammans med de dömande Sönerna då dessa anländer till världen ifråga. ”Och han skall sända ut sina ånglar, och de skall församla hans utvalda från de fyra väderstrecken.” Tillsammans med varje seraf som har förordnats att återpersonalisera en sovande dödlig fungerar den återvända Riktaren, samma odödliga Fadersfragment som bodde i den dödliga under dennas köttsliga liv, och på detta sätt återställs identiteten och återuppstår personligheten. Medan dessa väntande Riktares människopartner sover tjänar de i Divinington; de tar aldrig sin boning i ett annat dödligt sinne under denna mellantid.

49:6.6 (569.1) Då de äldre världarna i den dödliga tillvaron hyser högt utvecklade och utsökt förandligade människotyper, som är praktiskt taget befriade från morontialivet, kännetecknas de tidigare tidsåldrarnas raser med ursprung i djurriket av primitiva dödliga som är så omogna att fusion med deras Riktare är omöjlig. Återuppväckandet av dessa dödliga utförs av serafvåktaren i samverkan med en individualiserad del av det Tredje Ursprungets och Centrets odödliga ande.

49:6.7 (569.2) På detta sätt personaliseras de sovande överlevande från en planetarisk tidsålder ånyo vid de domperiodsomfattande namnuppropen. När det gäller de personligheter i en värld vilka inte kan räddas finns ingen odödlig ande på plats för att fungera tillsammans med de gruppmissiga ödesvaktarna, och detta innebär att varelsens existens upphör. Fastän dessa händelser i en del av era uppteckningar har beskrivits såsom inträffande på de planeter där de dödliga har dött försiggår de i själva verket alla i mansonivärldarna.

49:6.8 (569.3) *2. De dödliga som hör till de individuella uppstigningsklasserna.* Människornas individuella framsteg mäts enligt hur de successivt uppnår och genomgår (behärskar) de sju kosmiska kretsarna. De dödligas framstegskretsar är nivåer av associerade intellektuella, sociala och andliga värden samt den kosmiska insiktens värden. Med början i den sjunde kretsen strävar de dödliga efter att nå den första, och alla som har nått den tredje kretsen får genast personliga ödesvaktare förordnade till sig. Dessa dödliga kan återpersonaliseras till morontialiv oberoende av domperiodsomfattande eller andra domstolsbehandlingar.

49:6.9 (569.4) Under de tidigare tidsåldrarna i en evolutionär värld går få dödliga till doms på den tredje dagen. Men under tidsåldrarnas förlopp förordnas allt flera personliga ödesvaktare till de avancerande dödliga, och sålunda återpersonaliseras dessa evolverande varelser i stigande antal i den första mansonivärlden på tredje dagen efter den naturliga döden. Vid dessa tillfällen anger Riktarens återkomst människosjälens uppvaknande, och detta innebär den dödas återpersonalisering precis lika bokstavligt som när massuppropet av namnen sker vid slutet av en domperiod i de evolutionära världarna.

49:6.10 (569.5) Det finns tre grupper av individuella uppstigna. De mindre avancerade landar i den initiala eller första mansoniavärlden. Den mera avancerade gruppen kan påbörja sitt morontiaskede i någon av de mellanliggande mansoniavärldarna i enlighet med sina tidigare planetariska framsteg. Den mest avancerade av dessa klasser påbörjar faktiskt sin morontiaerfarenhet i den sjunde mansoniavärlden.

49:6.11 (569.6) 3. *De dödliga som hör till uppstigningsklasser med prøvotid.* En Riktares ankomst medför identitet i universums ögon, och alla som bebos av Riktare är med vid namnuppropen inför rätta. Men livet i tiden i de evolutionära världarna är osäkert, och många dör vid unga år innan de har valt det livsskede som för till Paradiset. Sådana av Riktare bebodda barn och ungdomar följer den förälder som har en mera avancerad andlig status och far sålunda till systemets finalitvärld (barnhemmet för prøvotid), på den tredje dagen, vid en speciell uppståndelse eller vid de reguljära tusenårs- och domperiodsomfattande namnuppropen.

49:6.12 (570.1) De barn som dör så unga att de inte har Tankeriktare återpersonaliseras i systemens finalitvärld samtidigt med någondera föräldrarnas ankomst till mansoniavärldarna. Ett barn får fysiskt väsen då det föds till dödlig, men när det gäller överlevnad räknas alla barn utan Riktare ännu såsom hörande till sina föräldrar.

49:6.13 (570.2) Då tiden är inne kommer Tankeriktarna för att ta sin boning i dessa små samtidigt som den serafiska omvårdnaden för båda grupperna i överlevnadsklasserna med prøvotid i allmänhet är densamma som för den mera avancerade föräldern, eller motsvarar den omvårdnad som föräldern får ifall endast den ena överlever. De

som når den tredje kretsen ges personliga väktare oberoende av sina föräldrars ställning.

49:6.14 (570.3) Liknande barnhem med provotid upprätthålls på finalitsfärerna i konstellationen och universumets högkvarter för de barn utan Riktare som hör till första eller andra gradens modifierade uppstigningsklasser.

49:6.15 (570.4) 4. *De dödliga som hör till andra gradens modifierade uppstigningsklass.* Dessa är de progressiva människorna från de evolutionära världar som befinner sig i det mellersta stadiet av evolution. Som regel är de inte fria från naturlig död, men de är befriade från att gå igenom de sju mansoniavärldarna.

49:6.16 (570.5) Den mindre fulländade gruppen vaknar upp i sitt lokalsystems högkvarter och passerar endast förbi mansoniavärldarna. Den mellersta gruppen far till konstellationens träningsvärldar; de passerar förbi hela morontiaregimen i lokalsystemet. Ännu längre fram i de planetariska tidsåldrarna av andlig strävan vaknar många överlevande upp i konstellationshögkvarteret och börjar där sin uppstigning till Paradiset.

49:6.17 (570.6) Men innan någon av dessa grupper får gå vidare måste de återvända som instruktörer till de världar som de passerade förbi, och får många erfarenheter som lärare i dessa världar som de hoppade över som studerande. Senare fortsätter de alla till Paradiset längs de föreskrivna rutterna för de dödligas framskridande.

49:6.18 (570.7) 5. *De dödliga som hör till första gradens modifierade uppstigningsklass.* Dessa dödliga hör till den typ av evolutionärt liv som har fusionerat med Riktaren, men de representerar mestadels de

sista faserna av människans utveckling i en evolverande värld. Dessa förhärligade varelser är befriade från att gå genom dödens portar; de undergår Son-upptagning; de omvandlas från de levandes skara och framträder omedelbart inför Härskarsonen i lokaluniversumets högkvarter.

49:6.19 (570.8) Dessa är de dödliga som fusionerar med sin Riktare under jordelivet, och sådana med Riktaren fusionerade personligheter färdas fritt i rymden innan de kläds i sina morontiagestalter. Dessa fusionerade själar far med direkt överföring av Riktaren till uppståndelsehallarna i de högre morontiasfärerna, där de får sin första morontiatäckning alldeles så som alla andra dödliga som anländer från de evolutionära världarna.

49:6.20 (570.9) Denna första gradens modifierade uppstigningsordning för de dödliga kan gälla individer i vilken som helst av de planetariska serierna från de lägsta till de högsta stadierna i de världar där fusion med Riktaren kan ske, men den fungerar oftare på de äldre av dessa sfärer sedan de har haft förmånen av talrika besök av de gudomliga Sönerna.

49:6.21 (570.10) Då det planetariska skedet av ljus och liv har etablerats far många dödliga till universumets morontiavärldar enligt första gradens modifierade omvandlingsordning. Längre fram under de avancerade stadierna i den stadgade tillvaron, när flertalet av dem som lämnar en värld omfattas av denna klass, anses planeten höra till denna serie. Den naturliga döden blir allt ovanligare på dessa sfärer som länge har varit etablerade i ljus och liv.

49:6.22 (571.1) [Framfört av en Melkisedek från Jerusems Skola för Planetarisk Administration.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 49](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 51](#) >>

Kapitel 50

Planetprinsarna

50:0.1 (572.1) FASTÄN Planetprinsarna hör till Lanonandeksönernas klass är de så specialiserade i sin tjänst att de allmänt anses vara en särskild grupp. Sedan de av Melkisedekarna har fått sin bekräftelse som andra gradens Lanonandekar förordnas dessa Söner i lokaluniversumet till reserverna i sin klass i konstellationshögkvarteret. Härifrån ges de olika uppdrag av Systemhärskaren, och till slut får de förordnande som Planetprinsar och sänds ut att härska över de evolverande bebodda världarna.

50:0.2 (572.2) Signalen för en Systemhärskare att handla när det gäller att utse en härskare till en viss planet är den anhängan han mottar från Livsbärarna att sända ett administrativt överhuvud att fungera på den planet där de har etablerat liv och utvecklat

intelligenta evolutionära varelser. Alla planeter som bebos av evolutionära dödliga varelser har fått sig tillförordnade en planetarisk härskare som hör till denna klass av Söner.

1. Prinsarnas uppgift

50:1.1 (572.3) Planetprinsen och hans assisterande bröder representerar det intimaste personaliserade närmande (frånsett inkarnation) som den Evige Sonen i Paradiset kan göra till de ringa varelserna i tid och rymd. Det är sant att Skaparsonen berör världarnas varelser genom sin ande, men Planetprinsen representerar den sista av de personliga Sönernas klasser som sträcker sig från Paradiset till människobarnen. Den Oändlige Anden kommer dem mycket nära i ödesväktarnas och andra änglavarelserns person; den Universelle Fadern lever i människan genom Mysterieledsagarens förpersonliga närvaro; men Planetprinsen representerar den Evige Sonens och hans Söners sista strävan att komma nära er. På en nyligen befolkad planet är Planetprinsen den enda representanten för direkt härledd gudomlighet, ty han härstammar från Skaparsonen (efterkommande till den Universelle Fadern och den Evige Sonen) och den Gudomliga Omvårdaren (den Oändlige Andens Universumdotter).

50:1.2 (572.4) Prinsen i en nyligen befolkad värld är omgiven av en trogen kår medhjälpare och assistenter och av ett stort antal omvårdande andar. Men den kår som skall styra dessa nya världar måste bestå av administratörer från de lägre klasserna i ett system för

att ha en medfödd sympati och förståelse för de planetariska problemen och svårigheterna. Och all denna strävan att tillhandahålla ett förståelsefullt styre för de evolutionära världarna medför en ökad risk för att dessa nästan människolika personligheter kan ledas vilse genom att deras eget sinne höjer sig över och ovanför de Suprema Härskarnas vilja.

50:1.3 (572.5) Då dessa Söner är helt ensamma som representanter för gudomligheten på de enskilda planeterna provas de hårt, och Nebadon har råkat ut för olyckan av flera uppror. Vid skapandet av Systemhärskarna och Planetprinsarna sker det en personalisering av ett begrepp som har kommit allt längre bort från den Universelle Fadern och den Evige Sonen, och då tilltar faran för att förlora känslan för proportioner när det gäller ens egen betydelse och ökar sannolikheten för att misslyckas när det gäller att hålla ett riktigt grepp om värdet och relationerna inom de talrika klasserna av gudomliga varelser och deras grad av auktoritet. Det faktum att Fadern inte personligen är närvarande i lokaluniversumet innebär också en viss test av dessa Söners tro och lojalitet.

50:1.4 (573.1) Men det är inte ofta dessa världsprinsar misslyckas i sin uppgift att organisera och administrera de bebodda sfärerna, och deras framgång underlättar storligen de senare inträffande uppdragen för de Materiella Sönerna, som kommer för att inympa de högre formerna av varelseliv i världarnas primitiva människor. Deras styre gör också mycket för att bereda planeterna för Guds Paradissöner, som senare kommer för att döma världarna och inleda successiva domperioder.

2. Planetarisk administration

50:2.1 (573.2) Alla Planetprinsar står under Gabriels, Mikael's ledande verkställares, administrativa jurisdiktion i universumet, samtidigt som de till sina omedelbara befogenheter är underställda Systemhärskarnas verkställighetsbeslut.

50:2.2 (573.3) Planetprinsarna får närsomhelst rådgöra med Melkisedekarna, sina tidigare instruktörer och faddrar, men det fordras inte godtyckligt att de söker detta bistånd, och om sådan hjälp inte frivilligt bes om blandar sig Melkisedekarna inte i den planetariska administrationen. Dessa världshärskare får också rådfråga de tjugofyra rådgivarna som har samlats från utgivningsvärldarna i systemet. I Satania härstammar alla dessa rådgivare för närvarande från Urantia. Det finns vid konstellationshögkvarteret ett motsvarande råd om sjuttio medlemmar som också är utvalda bland världarnas evolutionära varelser.

50:2.3 (573.4) Under de evolutionära planeternas tidiga och ostabiliserade skeden är styret till stor del enväldigt. Planetprinsarna organiserar sina specialiserade grupper av assistenter bland dem som ingår i deras kår av planetariska medhjälpare. De omger sig vanligen med ett supremt råd om tolv medlemmar, men det väljs och konstitueras olika i olika världar. En Planetprins kan också ha som assistenter en eller flera av den tredje klassen i sin egen grupp av Söner och ibland, i vissa världar, en av sin egen klass, en Lanonandekkollega av andra graden.

50:2.4 (573.5) En världshärskares hela stab består av den Oändlige Andens personligheter, vissa typer av högre evolverade varelser och uppstigande dödliga från andra världar. En sådan stab uppgår till i medeltal omkring tusen medlemmar, och då planeten gör framsteg kan denna kår av medhjälpare ökas upp till ett hundratusen eller mera. Närhelst man känner ett behov av mera medhjälpare behöver Planetprinsarna endast lämna en anhållan till sina bröder Systemhärskarna för att den genast skall beviljas.

50:2.5 (573.6) Planeterna varierar storligen till sin natur, organisation och administration, men domstolar finns att tillgå på dem alla. Det juridiska systemet i lokaluniversumet tar sin början i Planetprinsens domstolar som leds av en medlem av hans personliga stab; dessa domstolars utslag reflekterar en högst faderlig och finkänslig inställning. För alla problem som berör mer än föreskrifterna för planetens invånare finns besvärmöjlighet till högre domstolar, men angelägenheterna i den värld som är prinsens verksamhetsområde sköts till stor del enligt hans personliga omdöme.

50:2.6 (574.1) Medlarnas ambulerande kommissioner tjänar och kompletterar dessa planetariska domstolar, och både andeövervakarna och de fysiska övervakarna är underställda dessa medlares avgöranden. Domarna verkställs dock aldrig egenmäktigt utan medgivande av Konstellationsfadern, ty "de Högsta härskar i människornas riken."

50:2.7 (574.2) De övervakare och omvandlare som har förordnats till planeten kan också samverka med änglar och andra himmelska varelser för att göra dessa senare personligheter synliga för dödliga varelser. Vid speciella tillfällen kan de serafiska medhjälparna och

även Melkisedekarna göra sig synliga — och gör det också — för invånarna i de evolutionära världarna. Den huvudsakliga orsaken till att dödliga uppstigna medförs från systemhuvudstaden som en del av Planetprinsens stab är för att underlätta kommunikationen med världens invånare.

3. Prinsens kroppsliga stab

50:3.1 (574.3) Då en Planetprins beger sig till en ung värld tar han vanligen med sig från lokalsystemets högkvarter en grupp frivilliga uppstigande varelser. Dessa uppstigna åtföljer prinsen som rådgivare och medhjälpare i rasförbättringsarbetet under de första tiderna. Denna kår av materiella medhjälpare utgör förbindelselänken mellan prinsen och världens raser. Urantias Prins Caligastia hade en kår på ett hundra sådana medhjälpare.

50:3.2 (574.4) Dessa frivilliga medhjälpare är medborgare i systemhuvudstaden, och ingen av dem har fusionerat med sin inre Riktare. Den status som Riktaren hos dessa frivilliga tjänare har förblir densamma som dessas boendestatus i systemhögkvarteret under den tid då morontiaframskridarna temporärt återvänder till ett tidigare materiellt stadium.

50:3.3 (574.5) Livsbärarna, gestaltarkitekterna, förser dessa frivilliga med nya fysiska kroppar som de tar i bruk för den tid deras planetariska vistelse varar. Fastän dessa personlighetsgestalter är skyddade mot de vanliga sjukdomarna i världarna kan de likt de

första morontiakropparna utsätts för vissa olyckor av mekanisk natur.

50:3.4 (574.6) Prinsens kroppsliga stab avlägsnas vanligen i samband med följande domedag, vid den tid då den andre Sonen anländer till sfären. Innan de avreser överför de vanligen sina olika uppgifter till sina gemensamma efterkommande och till vissa frivilliga högrestående infödda. I de världar där dessa prinsens medhjälpare tillåts para sig med de infödda rasernas högrestående grupper efterträds de vanligen av dessa efterkommande.

50:3.5 (574.7) Dessa assistenter till Planetprinsen parar sig sällan med världens raser, men de parar sig alltid sinsemellan. Två klasser av varelser blir resultatet av dessa föreningar: den primära typen av mellanvarelser och vissa högstående typer av materiella varelser som förblir knutna till prinsens stab sedan deras föräldrar har avlägsnats från planeten vid den tid då Adam och Eva anländer. Dessa barn parar sig inte med de dödliga raserna utom vid vissa nödsituationer, och då endast enligt Planetprinsens påbud. I ett sådant fall har deras barn — barnbarnen till den kroppsliga stabens medlemmar — samma status som den tidens och generationens högrestående raser. Alla efterkommande till dessa Planetprinsens semimateriella assistenter bebos av Riktare.

50:3.6 (575.1) Vid slutet av prinsens domperiod, när tiden är inne för denna ”återgångsstab” att sändas tillbaka till systemets högkvarter för att återuppta det livsskede som för till Paradiset, inställer sig dessa uppstigna hos Livsbärarna i syfte att ge upp sin materiella kropp. De faller in i övergångssömnen och vaknar upp befriade från sitt dödliga hölje och klädda i morontiagestalt, färdiga för seraftransport tillbaka

till systemets huvudstad där deras lösgjorda Riktare inväntar dem. De ligger en hel världsordning efter sin Jerusem-klass, men de har vunnit en unik och utomordentlig erfarenhet, en sällsynt period i en uppstigande dödligs levnadsbana.

4. Planetens högkvarter och skolor

50:4.1 (575.2) Prinsens kroppsliga stab organiserar i ett tidigt skede de planetariska skolorna för träning och kultur, där gräddan av de evolutionära raserna instrueras och sedan sänds ut för att lära ut dessa bättre sätt till sina folk. Dessa prinsens skolor är belägna i det materiella högkvarteret på planeten.

50:4.2 (575.3) Mycket av det fysiska arbete som ansluter sig till etablerandet av denna högkvartersstad utförs av den kroppsliga staben. Dessa högkvartersstäder eller kolonier vid början av Planetprinsens tid avviker mycket från det som en dödlig på Urantia kanske skulle föreställa sig. De är enkla i jämförelse med senare tider och kännetecknas av mineralisk utsmyckning och relativt avancerat materiellt byggande. Och allt detta avviker mycket från den adamiska regimen som centrerar sig kring ett trädgårdshögkvarter, därifrån arbetet till förmån för raserna bedrivs under Universumsönernas andra domperiod.

50:4.3 (575.4) I högkvarterskolonin i er värld hade för varje människoboning reserverats rikligt med mark. Fastän de avlägsna stammarna fortsatte att jaga och samla föda var alla studerande och

lärare i Prinsens skolor jordbrukare och trädgårdsodlare. Tiden delades ungefär jämnt mellan följande sysselsättningar:

50:4.4 (575.5) 1. *Fysiskt arbete*. Odlandet av jorden, i förening med byggandet och utsmyckandet av hemmen.

50:4.5 (575.6) 2. *Sociala aktiviteter*. Underhållning och kulturella umgängesgrupperingar.

50:4.6 (575.7) 3. *Utbildningsmässig tillämpning*. Enskild instruktion i samband med undervisning i familjegrupper, kompletterad med specialiserad träning i klass.

50:4.7 (575.8) 4. *Yrkesträning*. Skolor för äktenskap och skötsel av hemmet, skolor för träning i konst och hantverk samt klasser för tränandet av lärare — världsliga, kulturella och religiösa.

50:4.8 (575.9) 5. *Andlig kultur*. Lärarnas brödraskap, upplysningen av barn- och ungdomsgrupper samt tränandet av adopterade infödda barn till missionärer för sitt folk.

50:4.9 (575.10) En Planetprins är inte synlig för dödliga varelser; det är ett test på tron att lita på de uppgifter som de semimateriella varelserna i hans stab lämnar. Men dessa skolor för kultur och träning är väl anpassade till behoven på varje planet, och det utvecklar sig snart en hård och berömvärd tävlan mellan människoraserna i deras strävan att vinna inträde till dessa olika läroinrättningar.

50:4.10 (575.11) Från ett sådant världscentrum för kultur och framsteg strålar det så småningom ut till alla folk ett upplyftande och civiliserande inflytande som sakta men säkert förändrar de evolutionära raserna. Under tiden återvänder de omgivande folkens utbildade och förändligade barn, som har adopterats och tränats i prinsens skolor, till sina grupper av infödda och etablerar där enligt

bästa förmåga nya och verksamma lärdoms- och kulturcentra som de driver enligt samma verksamhetsplan som för prinsens skolor.

50:4.11 (576.1) På Urantia hade dessa planer för planetariska framsteg och kulturellt framåtskridande kommit väl igång och framskred högst tillfredsställande när hela företaget fick ett ganska plötsligt och föga ärofullt slut genom Caligastias anslutning till Lucifers uppror.

50:4.12 (576.2) Det var en av detta upprors djupast chockerande händelser för mig att få höra om den förhårdade trolösheten hos en av min egen klass av Söner, Caligastia, som med beräkning och illvillig uppsåtlighet systematiskt förvrängde utbildningen och förgiftade undervisningen i alla de planetariska skolor som vid den tiden fungerade på Urantia. Dessa skolor gick snabbt och fullständigt under.

50:4.13 (576.3) Många av de efterkommande till de uppstigna i Prinsens materialiserade stab förblev lojala och lämnade Caligastias led. Dessa trogna uppmuntrades av de bland Melkisedekarna utsedda konkursförvaltarna för Urantia, och under senare tider gjorde deras efterkommande mycket för att upprätthålla de planetariska uppfattningarna om sanning och rättfärdighet. Dessa trogna evangelisters arbete hjälpte att förhindra det totala utplånandet av andlig sanning på Urantia. Dessa modiga själar och deras efterkommande höll åtminstone någon kunskap om Faderns styre vid liv och bevarade för världens raser uppfattningen om de på varandra följande planetariska domperioderna i anslutning till de olika klasserna av gudomliga Söner.

5. Civilisationens framskridande

50:5.1 (576.4) De lojala prinsarna på de bebodda världarna knyts bestående till de planeter som de ursprungligen har förordnats till. Paradissönerna och deras domperioder kan komma och gå, men en framgångsrik Planetprins fortsätter som härskare i sitt rike. Hans arbete är helt oberoende av de högre Sönernas uppdrag och är avsett att främja utvecklingen av den planetariska civilisationen.

50:5.2 (576.5) Civilisationens framskridande är knappast likartat på två planeter. Detaljerna i de dödligas evolutionsutveckling är mycket olika i de många olika världarna. Trots dessa många skillnader i den planetariska utvecklingens fysiska, intellektuella och sociala linjer framskrider alla evolutionära sfärer i en bestämd, klart angiven riktning.

50:5.3 (576.6) Under Planetprinsens välgörande styre, förstärkt av de Materiella Sönerna och interpunkterat av Paradissönernas missioner från tid till annan, går de dödliga raserna i en genomsnittlig värld igenom följande efter varandra följande utvecklingsepoker:

50:5.4 (576.7) 1. *Näringsepoken*. Varelserna före människan och den primitiva människans tidigaste raser är i huvudsak upptagna av problem som gäller födan. Dessa evolverande varelser använder sina vakna timmar till att antingen söka föda eller strida, offensivt eller defensivt. Sökandet efter föda är överst hos dessa tidiga föregångare till en senare civilisation.

50:5.5 (576.8) 2. *Säkerhetstiden*. Så snart den primitiva jägaren kan avstå någon tid från sökandet efter föda använder han denna fritid till att öka sin säkerhet. Allt mera uppmärksamhet ägnas åt krigstekniken. Hemmen befästs och klanerna stärks av ömsesidig rädsla och inpräglandet av hat mot främmande grupper. Självbevarande är en strävan som alltid följer på självuppehållande.

50:5.6 (577.1) 3. *Den materiella komfortens skede*. Sedan problemen kring födan delvis har lösts och någon mån av säkerhet har uppnåtts används den återstående fritiden till att höja den personliga komforten. Njutningen tävlar med nödvändigheten om att stå i centrum för människans aktiviteter. En sådan tid kännetecknas alltför ofta av tyranni, intolerans, frosseri och fylleri. Rasernas svagare element tenderar till omåttligheter och brutalitet. Så småningom undertrycks dessa njutningssökande veklingar av de starkare och mera sanningsälskande elementen i den framskridande civilisationen.

50:5.7 (577.2) 4. *Strävan efter kunskap och visdom*. Föda, säkerhet, nöjen och fritid bildar grunden för utvecklingen av kultur och spridningen av kunskap. Strävan att tillämpa kunskapen resulterar i visdom, och när en kultur har lärt sig att dra nytta av och förädlas av erfarenhet har civilisationen verkligen uppstått. Föda, säkerhet och materiell komfort dominerar fortfarande samhället, men många framsynta individer hungrar efter kunskap och törstar efter visdom. Varje barn ges en möjlighet att lära sig genom att göra; utbildning är mottot under dessa tidsåldrar.

50:5.8 (577.3) 5. *Filosofins och broderskapets epok*. När dödliga lär sig att tänka och börjar tillgodogöra sig av erfarenheten blir de

filosofiska — de sätter igång med att resonera inom sig och börjar använda sitt omdöme med urskillning. Samhället blir i denna tidsålder etiskt, och detta tidsskedes dödliga håller på att bli sant moraliska varelser. Visa moraliska varelser har förmågan att bilda broderskap mellan människorna i en sådan värld av framåtskridande. Etiska och moraliska varelser kan lära sig att leva enligt den gyllene regeln.

50:5.9 (577.4) 6. *Det andliga strävandets tidsålder.* När evolverande dödliga har genomgått de fysiska, intellektuella och sociala stadierna av utveckling når de förr eller senare de nivåer av personlig insikt vilka driver dem att söka andlig tillfredsställelse och kosmisk förståelse. Religionen fullföljer uppstigningen från rädslans och vidskepelsen emotionella domäner till den kosmiska visdomens och den personliga andliga erfarenhetens höga höjder. Utbildningen avser att uppnå betydelser, och kulturen försöker få grepp om kosmiska relationer och sanna värden. Dessa evolverande dödliga är genuint kultiverade, sant bildade och utsökt Gud-kännande.

50:5.10 (577.5) 7. *Ljusets och livets tidsskede.* Detta är blomningstiden för de på varandra följande tidsåldrarna av fysisk trygghet, intellektuell expansion, social kultur och andlig uppnåelse. Detta som människan har åstadkommit blandas, förenas och koordineras nu till kosmisk enhet och osjälviskt tjänande. Inom ramen för den finita naturen och de materiella förutsättningarna finns det inga gränser för möjligheterna till evolutionära resultat som uppnås av de avancerande generationer som successivt lever i dessa underbara och stabiliserade världar i tid och rymd.

50:5.11 (577.6) Sedan Planetprinsarna har betjänat sin sfär under en följd av domperioder i världens historia och under de progressiva epokerna av planetariska framsteg upphöjs de vid början av ljusets och livets tidsskede till Planethärs-kare.

6. Den planetariska kulturen

50:6.1 (578.1) Urantias isolering gör det omöjligt att företa en presentation av många detaljer beträffande livet och förhållandena hos era grannar i Satania. Då planeten är i karantän och systemet isolerat sätter detta en gräns för våra presentationer. Vi måste ledas av dessa restriktioner i alla våra strävanden att upplysa de dödliga på Urantia, men så långt det är tillåtet har ni instruerats om framåtskridandet i en genomsnittlig evolutionär värld, och ni kan jämföra en sådan världs utveckling med det nuvarande stadiet på Urantia.

50:6.2 (578.2) Civilisationens utveckling på Urantia har inte avvikit så väldigt mycket från den i andra världar som har fått utstå olyckan av andlig isolering. Men i jämförelse med de lojala världarna i universumet förefaller er planet högst förvirrad och mycket efterbliven i alla faser av intellektuella framsteg och andlig uppnåelse.

50:6.3 (578.3) På grund av era planetariska missöden är urantiaborna hindrade från att förstå särskilt mycket om kulturen i normala världar. Ni bör emellertid inte föreställa er de evolutionära världarna, inte ens de mest idealiska, som sfärer där livet är en dans på rosor. De dödliga

rasernas första tider kännetecknas alltid av kamp. Strävan och beslutsfattande är väsentliga vid förvärvandet av överlevnadsvärden.

50:6.4 (578.4) Kultur förutsätter sinneskvalitet; kulturen kan inte höjas om inte sinnet upplyfts. Högrestående intellekt söker en ädel kultur och finner något sätt att nå ett sådant mål. Lägrestående sinnen försmår även den högsta kulturen, till och med då den erbjuds dem färdig. Mycket beror också på de gudomliga Sönernas successiva missioner och på den utsträckning i vilken upplysningen tas emot av tidsåldern för deras respektive världsordning.

50:6.5 (578.5) Ni bör inte glömma att alla världar i Satania i två hundra tusen års tid har stått under Norlatiadeks andliga bannlysning som följd av Lucifers uppror. Det kommer att fordra tidsålder efter tidsålder att ersätta de brister som blev följden av synden och utbrytningen. Er värld fortsätter alltså sin oregelbundna och vacklande gång som ett resultat av den dubbla tragedin med en upprorisk Planetprins och en försumlig Materiell Son. Även Kristus Mikael utgivning på Urantia åsidosatte inte omedelbart de världsliga följderna av dessa allvarliga missgrepp i den tidigare förvaltningen av världen.

7. Belöningen för isoleringen

50:7.1 (578.6) I första hand kan det förefalla som om Urantia och dess associerade isolerade världar i högsta grad vore missgynnade då de har berövats den välgörande närvaron och inflytelsen av sådana övermänniskliga personligheter som en Planetprins samt en Materiell

Son och Dotter. Men isoleringen av dessa sfärer ger deras raser en unik möjlighet att utöva tro och att utveckla en säregen egenskap av förlitan till en kosmisk pålitlighet, oberoende av synen eller någon annan materiell faktor. Det kan till slut visa sig att dödliga varelser som härstammar från de världar som har försatts i karantän som följd av upproret är ytterst gynnade. Vi har observerat att sådana uppstigna mycket tidigt anförtros talrika specialuppdrag inom kosmiska företag där en obestridd tro och sublim tillförsikt är väsentliga för framgång.

50:7.2 (579.1) I Jerusem har dessa uppstigna från de isolerade världarna en bostadssektor för sig själva, och de kallas *agondonter*, vilket betyder evolutionära viljevarelser som kan tro utan att se, hålla ut när de är isolerade och övervinna oövervinneliga svårigheter även ensamma. Denna funktionella gruppering av agondontrar består under hela uppstigningen i lokaluniversumet och färden genom superuniversumet; den försvinner under vistelsen i Havona men återuppträder genast då Paradiset har uppnåtts och existerar definitivt i de Dödligas Finalitkår. Tabamantia är en *agondonter* med finalitstatus. Han överlevde från en av de sfärer som hade försatts i karantän och som var med om det första upproret som någonsin har ägt rum i tidens och rymdens universer.

50:7.3 (579.2) Under hela livsskedet upp till Paradiset följs strävan av belöning, så som orsaker följs av verkan. Sådana belöningar utmärker individen från genomsnittet, förser skillnader i varelsernas erfarenhet och bidrar till mångsidigheten i den ultimata verksamheten bland finaliternas samlade grupp.

50:7.4 (579.3) [Framfört av en andra gradens Lanonandekson i reservkåren.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 50](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 52](#) >>

Kapitel 51

De planetariska Adamerna

51:0.1 (580.1) UNDER tiden för Planetprinsens domperiod uppnår den primitiva människan gränsen för den naturliga evolutionära utvecklingen, och detta biologiska resultat är signalen för Systemhärskaren att till denna värld sända den andra klassens Söner, de biologiska förbättrarna. Dessa Söner, ty det finns två av dem — den Materiella Sonen och Dottern — är på planeten kända vanligen som Adam och Eva. Den ursprunglige Materielle Sonen i Satania är Adam, och de som beger sig till systemets världar som biologiska förbättrare bär alltid namnet på denne förste och ursprunglige Son av deras unika klass.

51:0.2 (580.2) Dessa Söner är Skaparsonens materiella gåva till de bebodda världarna. Tillsammans med Planetprinsen stannar de på

planeten för sitt uppdrag under denna sfärs hela evolutionära skede. Ett sådant äventyr i en värld som har en Planetprins är inte särskilt riskfyllt, men på en avfallen planet, en värld som saknar andlig härskare och som har berövats den interplanetariska kommunikationen är en sådan mission förenad med allvarliga faror.

51:0.3 (580.3) Fastän ni inte kan hoppas få veta allt om dessa Söners arbete i alla världar i Satania och andra system beskriver andra kapitel fullständigare det intressanta parets, Adams och Evas liv och erfarenheter. De kom från de biologiska upplyftarnas kår i Jerusem för att förbättra raserna på Urantia. Även om de idealiska planerna för att förbättra era infödda raser slog fel var Adams mission dock inte förgäves; Urantia har haft en omätbar fördel av gåvan från Adam och Eva, och bland deras kollegor och i rådsförsamlingarna i höjden räknas inte deras arbete som en total förlust.

1. Guds Materiella Söners ursprung och väsen

51:1.1 (580.4) De materiella eller sexuella Sönerna och Döttrarna är efterkommande till Skaparsonen; Universumets Moderande deltar inte i skapandet av dessa varelser som är bestämda att fungera som fysiska förbättrare i de evolutionära världarna.

51:1.2 (580.5) Sönernas materiella klass är inte enhetlig över hela lokaluniversumet. Skaparsonen frambringar endast ett par av dessa varelser i varje lokalsystem; dessa ursprungliga par är olika till sin natur, ty de är anpassade till livsmönstret i sina respektive system.

Detta är en nödvändig åtgärd, för annars skulle inte Adamernas reproduktionspotential fungera tillsammans med motsvarande potential som finns bland de evolverande dödliga varelserna i världarna i ett visst system. Den Adam och Eva som kom till Urantia härstammade från det ursprungliga paret Materiella Söner i Satania.

51:1.3 (580.6) De Materiella Sönernas längd varierar från två och en halv till tre meter, och deras kroppar skiner med ett violett, utstrålande sken. Fastän materiellt blod cirkulerar i deras materiella kropp uppladdas de också med gudomlig energi och uppfylls med himmelskt ljus. Dessa Materiella Söner (Adamerna) och Materiella Döttrar (Evorna) är jämställda med varandra och skiljer sig endast till sin reproduktionsnatur och beträffande vissa kemiska funktioner. De är jämställda men olika, av mans- respektive kvinnokön — därför kompletterande varandra — och är avsedda att tjäna i par i så gott som alla uppdrag.

51:1.4 (581.1) De Materiella Sönerna har en tvåfaldig näringsprocess; de är i verkligheten tvåfaldiga till sin natur och uppbyggnad och intar materiell energi i stort sett så som världens fysiska varelser, medan deras odödliga existens helt upprätthålls av det direkta och automatiska intagandet av vissa uppehållande kosmiska energier. Om de skulle misslyckas i någon mission som de har förordnats till, eller om de rentav medvetet och avsiktligt skulle göra uppror, blir de Söner som hör till denna klass isolerade, avskurna från förbindelsen med universumets källa till ljus och liv. Därefter blir de praktiskt taget materiella varelser, destinerade att följa det materiella livets gång i världen för deras uppdrag och tvungna att vänta på domen från universums höga myndigheter. Den materiella

döden avslutar till sist en sådan olycklig och oklok Materiell Sons eller Dotters planetariska livsskede.

51:1.5 (581.2) En ursprunglig eller direkt skapad Adam eller Eva är medfött odödlig så som alla andra klasser av Söner i lokaluniversumet, men en minskad odödlighetspotential kännetecknar deras söner och döttrar. Detta ursprungliga par kan inte överföra obetingad odödlighet till sina söner och döttrar som de har frambragt. Deras efterkommande är för ett fortsatt liv beroende av en obruten intellektuell synkronisering med Andens strömkrets för sinnesgravitation. Sedan systemet Satantias begynnelse har vid uppror eller försummelse tretton Planetariska Adamer förlorats och 681.204 andra i lägre förtroendeuppdrag. De flesta av dessa avfall skedde vid tiden för Lucifers uppror.

51:1.6 (581.3) Då de Materiella Sönerna lever som stadigvarande medborgare i systemhuvudstäderna har de inte Tankeriktare, och inte heller då de fungerar som nedstigande i uppdrag på de evolutionära planeterna, men just genom dessa tjänster förvärvar de erfarenhetsmässig kapacitet för att bebos av Riktare och för uppstigningsskedet till Paradiset. Dessa unika och underbart nyttiga varelser är den förenande länken mellan de andliga och materiella världarna. De är koncentrerade till systemhögkvarteren där de förökar sig och lever som materiella medborgare och därifrån sänds ut till de evolutionära världarna.

51:1.7 (581.4) Olikt de andra skapade Sönerna avsedda för planetarisk tjänst är den materiella klassen av Söner inte av naturen osynlig för materiella varelser, sådana som invånarna på Urantia. Dessa Guds Söner kan ses och förstås och de kan, i sin tur, i själva

verket röra sig bland tidens varelser, kunde rentav avla barn med dem, fastän denna roll av biologiskt upplyftande vanligen ankommer på de Planetariska Adamernas efterkommande.

51:1.8 (581.5) I Jerusem är de lojala barnen till varje Adam och Eva odödliga, men den Materiella Sonens och Dotterns efterkommande, som har frambragts efter ankomsten till en evolutionär värld, är inte på så sätt immuna mot den naturliga döden. Det sker en förändring i mekanismen för livets överföring när dessa Söner materialiseras på nytt för att föröka sig i en evolutionär värld. Livsbärarna berövar avsiktligt de Planetariska Adamerna och Evorna förmågan att avla odödliga söner och döttrar. Om de inte gör sig skyldiga till försumlighet kan en Adam och Eva som befinner sig i planetariskt uppdrag leva vidare på obestämd tid, men inom vissa gränser upplever deras barn för varje efterföljande generation en avtagande livslängd.

2. Överföringen av de planetariska Adamerna

51:2.1 (582.1) Då Systemhärskaren har mottagit nyheten att åter en bebodd värld har nått höjdpunkten i den fysiska evolutionen sammankallar han de Materiella Sönernas och Döttrarnas kår i systemhuvudstaden; och efter diskussion om behoven i denna evolutionära värld utväljs två från gruppen av frivilliga — en Adam och Eva som hör till de mera erfarna Materiella Sönerna — att ge sig

in i äventyret, att gå in i den djupa sömnen som förberedelse för serafomslutningen och transporten från deras hem för gemensam tjänst till den nya världen med nya möjligheter och nya faror.

51:2.2 (582.2) Adamerna och Evorna är semimateriella varelser och kan som sådana inte transporteras av serafer. De måste undergå dematerialisation i systemhuvudstaden innan de kan serafomslutas för transport till världen för sitt uppdrag. Transportseraferna kan åstadkomma sådana förändringar i de Materiella Sönerna och i andra semimateriella varelser att dessa kan serafomslutas och sålunda transporteras genom rymden från en värld eller ett system till ett annat. Omkring tre dagar enligt standardtid fordras för denna transportförberedelse, och det kräver medverkan av en Livsbärare att återföra en sådan dematerialiserad varelse till normal existens vid ankomsten till slutet på den serafiska transportfärden.

51:2.3 (582.3) Fastän denna dematerialisationsteknik finns för att göra Adamerna färdiga för överföring från Jerusem till de evolutionära världarna, finns det ingen motsvarande metod för att flytta dem ifrån dessa världar såvida inte hela planeten skall utrymmas, i vilken händelse nödfallsinstallation av dematerialisationstekniken görs för hela den befolkning som står att rädda. Om någon fysisk katastrof skulle döma den planetariska boningen för en evolverande ras till undergång installerar Melkisedekarna och Livsbärarna dematerialisationstekniken för alla överlevande, och med seraftransport förs dessa varelser bort till en ny värld som har förberetts för deras fortsatta tillvaro. Då evolutionen av en människoras en gång har påbörjats i en värld i rymden måste den fortsätta helt oberoende av denna planets fysiska fortbestånd, men

under de evolutionära tidsåldrarna är det inte annars meningen att en Planetarisk Adam eller Eva skall lämna den värld de har valt.

51:2.4 (582.4) Efter ankomsten till sin planetariska destination materialiseras den Materiella Sonen och Dottern på nytt under ledning av Livsbärarna. Hela denna process tar tio till tjugoåttio dagar enligt Urantiatid. Den serafiska sömnens medvetlöshet fortgår under hela denna rekonstruktionsperiod. När den fysiska organismens återhopsättning är avslutad står dessa Materiella Söner och Döttrar i sitt nya hem och i sin nya värld praktiskt taget alldeles sådana som de var innan de gick in i dematerialisationsprocessen i Jerusem.

3. Adamernas missioner

51:3.1 (582.5) I de bebodda världarna bygger de Materiella Sönerna och Döttrarna sitt eget trädgårdshem, och snart får de hjälp av sina egna barn. Vanligen har platsen för trädgården utvalts av Planetprinsen, och hans kroppsliga stab gör mycket av det preliminära förberedelsearbetet med hjälp av många av de infödda rasernas högrestående typer.

51:3.2 (583.1) Dessa Edens trädgårdar kallas så för att hedra Edentia, konstellationens huvudstad, och för att de är gjorda enligt mönster av den botaniska storslagenheten i de Högsta Fädernas högkvartersvärld. Dessa trädgårdshem är vanligen belägna i en undanskymd trakt i ett nästan tropiskt område. I en typisk värld är de underbara skapelser. Ni kan inte sluta er till någonting om dessa vackra kulturcentra från den

fragmentariska beskrivningen av den felslagna utvecklingen av ett sådant företag på Urantia.

51:3.3 (583.2) En Planetarisk Adam och Eva är potentiellt det fysiska behagets fulla gåva till de dödliga raserna. Den huvudsakliga uppgiften för ett sådant importerat par är att föröka sig och att förbättra tidens barn. Men det sker ingen omedelbar korsning mellan människorna i trädgården och dem som finns i världen; under många generationers tid förblir Adam och Eva biologiskt avskilda från de evolutionära dödliga medan de bygger upp en stark ras av sin egen klass. Detta är ursprunget till den violetta rasen i de bebodda världarna.

51:3.4 (583.3) Planerna för rasförbättringen uppgörs av Planetprinsen och hans stab samt verkställs av Adam och Eva. Och just härvidlag råkade er Materielle Son och hans partner in i en mycket ogynnsam situation när de kom till Urantia. Caligastia bjöd listigt och effektivt motstånd mot Adams mission; och trots att Urantias konkursförvaltare bland Melkisedekarna vederbörligen hade varnat både Adam och Eva beträffande de planetariska faror som fanns i och med den upproriska Planetprinsens närvaro, utmanövrerade denna ärkerebell paret i Eden med ett listigt knep och förledde dem att bryta avtalet om sitt förtroendeuppdrag som de synliga härskarna över er värld. Den förrädiske Planetprinsen lyckades kompromettera er Adam och Eva, men han lyckades inte i sin strävan att dra in dem i Lucifers uppror.

51:3.5 (583.4) Den femte klassen av änglar, de planetariska medhjälparna, är knutna till den adamiska missionen och åtföljer

alltid de Planetariska Adamerna på deras äventyr ut till världarna. Den kår som från början förordnas omfattar ordinärt ungefär ett hundra tusen änglar. När Adams och Evas arbete på Urantia fick en för tidig start, när de avvek från den föreskrivna planen, var det en av de serafiska Trädgårdens Röster som tillrättavisade dem för deras klandervärda beteende. Er berättelse om denna händelse belyser väl det sätt på vilket era planetariska traditioner har tenderat att tillskriva Herren Gud allt övernaturligt. Av denna orsak har urantierna ofta blivit förvirrade beträffande den Universelle Faderns natur, då alla hans medhjälpare och underordnades ord och handlingar så allmänt har tillskrivits honom. I Adams och Evas fall var ängeln i Lustgården ingen annan än den ledare för de planetariska medhjälparna som då var i tjänst. Denna seraf, Solonia, meddelade misslyckandet med den gudomliga planen och anhöll om att konkursförvaltarna bland Melkisedekarna skulle återvända till Urantia.

51:3.6 (583.5) Mellanvarelserna av andra graden är en naturlig del av de adamiska missionerna. Så som fallet är med de efterkommande till Planetprinsens kroppsliga stab, är även ättlingarna till de Materiella Sönerna och Döttrarna av två klasser: de fysiska barnen och mellanvarelserna av andra graden. Dessa materiella men i vanliga fall osynliga planetariska omvårdare bidrar mycket till civilisationens framåtskridande och rentav till underkuvandet av upproriska minoriteter som kan försöka kullkasta den sociala utvecklingen och det andliga framåtskridandet.

51:3.7 (583.6) Mellanvarelserna av andra graden bör inte förväxlas med dem som hör till första graden och som fick sitt upphov en tid efter Planetprinsens ankomst. På Urantia gick flertalet av dessa

tidigare mellanvarelser med i upproret med Caligastia, och de har sedan den första pingsten hållits internerade. Många som hörde till Adams grupp och som inte förblev lojala mot den planetariska administrationen är likaså internerade.

51:3.8 (584.1) På dagen för den första pingsten slöt de lojala mellanvarelserna av första och andra graden ett frivilligt förbund och har allt sedan dess fungerat som en enda enhet när det gäller världens angelägenheter. De tjänar under ledning av lojala mellanvarelser som väljs turvis från de två grupperna.

51:3.9 (584.2) Er värld har besökts av fyra klasser av Söner: Caligastia, Planetprinsen; Adam och Eva, Guds Materiella Söner; Makiventa Melkisedek, ”den vise i Salem” under Abrahams dagar; och Kristus Mikael som kom som utgiven Paradisson. Hur mycket effektivare och vackrare hade det inte varit om Mikael, den supreme härskaren i Nebadons universum, hade välkomnats till er värld av en lojal och effektiv Planetprins och en hängiven och framgångsrik Materiell Son, som båda kunde ha gjort så mycket för att förhöja Gåvosonens livsverk och mission! Men alla världar har inte varit lika otursamma som Urantia, inte heller har de Planetariska Adamernas mission alltid varit lika svår eller lika riskfylld. När de lyckas bidrar de till utvecklingen av ett storartat folk och fortsätter som de synliga ledarna för planetens angelägenheter ännu långt in i den tidsålder då denna värld har etablerats i ljus och liv.

4. De sex evolutionära raserna

51:4.1 (584.3) Den dominerande rasen i de bebodda världarna under de första tidsåldrarna är den röda människan, som vanligen är den första som når upp till de mänskliga nivåerna i utvecklingen. Fastän den röda människan är planeternas äldsta ras börjar de efterföljande färgade folken dock framträda mycket snart under den tidsålder då de dödliga uppkommer.

51:4.2 (584.4) De tidigare raserna är i någon mån överlägsna de senare; den röda rasen står långt över den indigofärgade — svarta — rasen. Livsbärarna förlämnar den första eller röda rasen de levande energiernas fulla gåva, och varje efterföljande evolutionär manifestation av en distinkt grupp av dödliga representerar en variation på bekostnad av den ursprungliga utgivningen. Även de dödligas kroppslängd tenderar att minska från den röda mannen ned till indigorasen, fastän oväntade drag av jätteväxt framträdde på Urantia bland de gröna och orange-färgade folken.

51:4.3 (584.5) I de världar som har alla sex evolutionära raser utgörs de högre stående folken av den första, tredje och femte rasen — den röda, den gula och den blå. De evolutionära raserna alternerar sålunda när det gäller kapacitet för intellektuell tillväxt och andlig utveckling, så att den andra, den fjärde och den sjätte rasen är något mindre begåvade. Dessa sekundära rasers folk saknas i vissa världar; i många andra världar har de blivit utrotade. Det är en olycklig omständighet att ni på Urantia i så stor utsträckning förlorade era högre stående blå människor, utom som de består i er blandade ”vita ras”. Förlusten av era orange-färgade och gröna stammar är inte ett så allvarligt bekymmer.

51:4.4 (584.6) Fastän evolutionen av sex — eller tre — färgade raser tycks innebära en försämring av den röda rasens ursprungliga uppbyggnad medför den vissa mycket önskvärda variationer i typerna av dödliga och möjliggör ett annars ouppnåeligt uttryckande av olika mänskliga potentialer. Dessa modifikationer är nyttiga för mänsklighetens framsteg som helhet, förutsatt att de senare uppgraderas av den importerade adamiska eller violetta rasen. På Urantia verkställdes denna vanliga blandningsplan inte i någon större omfattning, och detta misslyckande med att förverkliga planen för rasutveckling gör det omöjligt för er, då ni iakttar vad som finns kvar av dessa tidiga raser i er värld, att förstå särskilt mycket beträffande dessa folks ställning i en genomsnittlig bebodd värld.

51:4.5 (585.1) Under de första tiderna av rasernas utveckling finns det en svag tendens hos de röda, gula och blå människorna att korsa sig med varandra; det finns en liknande tendens hos de orangefärgade, gröna och indigofärgade raserna att blanda sig sinsemellan.

51:4.6 (585.2) De mera efterblivna människorna används vanligen som arbetare av de mera progressiva raserna. Detta förklarar slaveriets uppkomst på planeterna under de första tidsåldrarna. De orangefärgade människorna undertrycks vanligen av de röda och försätts till ställningen som tjänare — ibland utrotas de. De gula och röda människorna umgås ofta broderligt, men inte alltid. Den gula rasen förslavar vanligen den gröna, medan den blå mannen undertrycker den indigofärgade. Dessa raser av primitiva människor håller det inte för märkvärdigare att utnyttja sina efterblivna

medmänniskor i tvångsarbete än vad urantiaborna anser det vara att köpa och sälja hästar och boskap.

51:4.7 (585.3) I de flesta normala världar överlever det ofrivilliga slaveriet inte Planetprinsens domperiod fast mentalt defekta och socialt missanpassade ofta fortfarande tvingas utföra ofrivilligt arbete. Men på alla normala sfärer avskaffas detta slag av primitivt slaveri snart efter ankomsten av den importerade violetta eller adamiska rasen.

51:4.8 (585.4) Dessa sex evolutionära raser är bestämda att blandas och förädlas genom korsning med de adamiska förbättrarnas ättlingar. Men innan dessa folk blandas har de lägrestående och odugliga till stor del eliminerats. Planetprinsen och den Materielle Sonen avgör tillsammans med andra lämpliga planetariska myndigheter de reproducerande arvsanlagens lämplighet. Svårigheten med att verkställa ett sådant radikalt program på Urantia består i avsaknaden av kompetenta domare som skulle kunna avgöra individernas biologiska lämplighet eller olämplighet i er världs raser. Trots detta hinder tycks det att ni borde kunna enas om det biologiska uteslutandet av era mera markant odugliga, defekta, degenererade och samhällsfientliga element.

5. Rasblandningen — utgivningen av det adamiska blodet

51:5.1 (585.5) När en Planetarisk Adam och Eva anländer till en bebodd värld har de blivit fullständigt instruerade av sina överordnade beträffande bästa sättet att åstadkomma förbättring av de existerande raserna av intelligenta varelser. Åtgärdsplanen är inte överallt den samma; mycket anförtros åt det omvårdande paret och deras omdöme; misstag är inte ovanliga i synnerhet i rubbade, upproriska världar som Urantia.

51:5.2 (585.6) Vanligen börjar de violetta folken inte beblanda sig med planetens infödingar förrän antalet i deras egen grupp uppgår till över en miljon. Men under mellantiden förkunnar Planetprinsens stab att Guds barn har kommit ned för att så att säga vara ett med människoraserna; och människorna ser ivrigt fram mot den dag då det skall kungöras att de som har kvalificerat sig som hörande till de högrestående raselementen får bege sig till Edens trädgård för att där väljas av Adams söner och döttrar till evolutionära fäder och mödrar för människosläktets nya och blandade klass.

51:5.3 (585.7) I normala världar parar sig de Planetariska Adam och Eva aldrig med de evolutionära raserna. Detta biologiska förbättringsarbete är en funktion för Adams efterkommande. Dessa adamiter beger sig dock inte ut bland människoraserna; prinsens stab för de högrestående männen och kvinnorna till Edens trädgård för att frivilligt para sig med Adams efterkommande. Och i de flesta världar anses det vara den högsta ära att utväljas som kandidat för parning med lustgårdens söner och döttrar.

51:5.4 (586.1) För första gången avtar raskrigen och andra stamstrider medan världens raser allt mera strävar efter att kvalificera sig för erkännande från lustgården och tillträde dit. Ni kan även i

bästa fall ha endast en blek uppfattning om hur denna tävlingskamp kommer att stå i centrum för alla aktiviteter på en normal planet. Hela denna plan för rasförbättring gick om intet i ett tidigt skede på Urantia.

51:5.5 (586.2) Den violetta rasen är ett monogamt folk, och varje evolutionär man eller kvinna som förenar sig med de adamiska sönerna och döttrarna förbinder sig att inte ta andra partner och att lära ut engifte till sina barn. Barnen från alla dessa förbund utbildas och tränas i Planetprinsens skolor och tillåts därefter bege sig till den ras som deras evolutionära förälder tillhör, för att där gifta in sig i de utvalda grupperna av högrestående dödliga.

51:5.6 (586.3) När dessa arvsanlag från de Materiella Sönerna införs som ett tillskott i världens evolverande raser påbörjas en ny och mera storslagen tid av evolutionära framsteg. Efter detta utgjutande genom fortplantning av importerad förmåga och superevolutionära drag följer en serie av snabba framsteg i civilisationen och den rasliga utvecklingen; under hundra tusen år görs större framsteg än under en miljon år av tidigare kamp. I er värld har det, även fast de föreskrivna planerna slog fel, skett ett stort framåtskridande sedan era folk fick Adams livsplasma i gåva.

51:5.7 (586.4) Fastän de renrasiga barnen från en planetarisk Edens lustgård kan utge sig till de högrestående medlemmarna av de evolutionära raserna och därmed höja människosläktets biologiska nivå skulle det inte vara till fördel för de dödligas högrestående raselement på Urantia att para sig med de lägrestående raserna; ett sådant oklokt förfarande skulle riskera hela civilisationen i er värld. Då det inte lyckades med att uppnå rasharmonisering genom det

adamiska förfarandet måste ni nu reda ut ert planetariska rasförbättringsproblem med andra och främst människometoder för anpassning och kontroll.

6. Edens regim

51:6.1 (586.5) I de flesta bebodda världar förblir Edens lustgård ett storartat kulturellt centrum och fortsätter att fungera som det sociala mönstret för planetariskt beteende och bruk tidsålder efter tidsålder. Även under de första tiderna när de violetta folken är relativt avskilda tar deras skolor emot lämpliga kandidater från världens raser medan lustgårdens industriella utveckling öppnar nya kanaler för kommersiellt umgänge. På detta sätt bidrar Adamerna och Evorna samt deras efterkommande till kulturens plötsliga utbredning och till den snabba förbättringen av de evolutionära raserna i deras världar. Och alla dessa förhållanden utvidgas och befästs av sammansmältningen mellan de evolutionära raserna och Adams söner, vilket leder till en omedelbar förhöjning av den biologiska statusen, ett stimulerande av den intellektuella potentialen och en förhöjning av den andliga mottagligheten.

51:6.2 (586.6) I normala världar blir den violetta rasens trädgårdshögkvarter det andra centret för världens kultur och bestämmer tillsammans med Planetprinsens högkvarterstad takten för civilisationens utveckling. Under många århundraden fungerar Planetprinsens skolor i högkvartershuvudstaden samtidigt med

skolorna i Adams och Evas lustgård. De ligger vanligen inte så långt från varandra, och de bedriver ett harmoniskt samarbete.

51:6.3 (587.1) Tänk vad det skulle betyda om det någonstans i Mellanöstern fanns ett civilisationens världscentrum, ett storslaget planetariskt universitet för kultur som oavbrutet hade fungerat i 37.000 år. Och vidare, betänk hur även ett så urgammalt centrum moraliska auktoritet skulle förstärkas om det inte långt därifrån fanns ännu ett annat och äldre högkvarter för himmelsk omvårdnad, vars traditioner skulle utöva en kumulativ kraft av 500.000 år av integrerad evolutionär inverkan. Det är sedvänjorna som till slut sprider Edens ideal till en hel värld.

51:6.4 (587.2) Planetprinsens skolor befattar sig främst med filosofi, religion, moral samt de högre intellektuella och artistiska värven. Adams och Evas skolor i lustgården ägnar sig vanligen åt praktiska färdigheter, grundläggande intellektuell träning, samhällskultur, ekonomisk utveckling, handelsrelationer, fysisk effektivitet och civilförvaltning. Till slut sammansmälter dessa världscentra, men ibland sker denna egentliga samgång först vid tiden för den första Administratörsonens besök.

51:6.5 (587.3) De Planetariska Adams och Evas fortsatta närvaro samt det violetta släktets renrasiga kärna ger Edens kultur den stabilitet i tillväxten som gör det möjligt för den att påverka världens kultur med traditionens betvingande kraft. I dessa odödliga Materiella Söner och Döttrar möter vi den sista och oundgängliga länken som förenar Gud med människan och överbryggar den nästan oändliga klyftan mellan den eviga Skaparen och de lägsta finita personligheterna i tiden. Här har vi en varelse av högt ursprung som

är fysisk, materiell, till och med en sexualvarelse liksom de dödliga på Urantia, en som kan se och förstå den osynliga Planetprinsen och tolka honom för världens dödliga varelser, ty de Materiella Sönerna och Döttrarna kan se alla de lägre klasserna av andevarelser; de kan se Planetprinsen och hela hans stab, synliga och osynliga.

51:6.6 (587.4) Under århundradenas gång, då deras efterkommande förenas med människoraserna, blir denna samma Materiella Son och Dotter accepterade som människosläktets gemensamma förfäder, de gemensamma föräldrarna till de evolutionära rasernas numera blandade efterkommande. Det är meningen att dödliga som börjar från en bebodd värld skall få erfara inseendet om att de har sju fäder:

51:6.7 (587.5) 1. Den biologiske Fadern — den köttslige Fadern.

51:6.8 (587.6) 2. Världens fader — den Planetariske Adam.

51:6.9 (587.7) 3. Sfärernas fader — Systemhärskaren.

51:6.10 (587.8) 4. Den Högste Fadern — Konstellationsfadern.

51:6.11 (587.9) 5. Universumfadern — Skaparsonen, den supreme härskaren i de lokala skapelserna.

51:6.12 (587.10) 6. Superfäderna — Dagarnas Forna som styr superuniversumet.

51:6.13 (587.11) 7. Ande- eller Havonafadern — den Universelle Fadern som bor i Paradiset och utger sin ande att leva och verka hos de ringa varelser som bebor universernas universum.

7. Förenad administration

51:7.1 (587.12) Från tid till annan kommer Paradisets Avonalsöner till de bebodda världarna för juridiska åtgärder, men den första Avonal som kommer på en administrativ mission inleder den fjärde domperioden i en evolutionär värld i tid och rymd. På vissa planeter där denna Administratörson allmänt accepteras stannar han för en tidsålder; och sålunda blomstrar planeten under tre Söners gemensamma styre: Planetprinsen, den Materiella Sonen och Administratörsonen, av vilka de två senare är synliga för alla invånare i den världen.

51:7.2 (588.1) Innan den förste Administratörsonen avslutar sin mission i en normal evolutionär värld har en sammanslagning företagits mellan Planetprinsens och den Materiella Sonens utbildnings- och förvaltningsverksamhet. Denna sammansmältning av den dubbla övervakningen av en planet medför uppkomsten av ett nytt och effektivt system för världens administration. Då Administratörsonen dragit sig tillbaka övertar den Planetariska Adam den yttre ledningen av sfären. Den Materiella Sonen och Dottern verkar gemensamt som planetariska administratörer tills världen etableras i ljus och liv; därefter upphöjs Planetprinsen till ställningen av Planethärske. Under denna tidsålder av avancerad administration blir Adam och Eva vad man kunde kalla samregerande statsministrar i den förhärskade världen.

51:7.3 (588.2) Så snart den nya och konsoliderade huvudstaden i den evolverande världen har blivit väl etablerad, och så snart man har hunnit träna upp behöriga underordnade administratörer på rätt sätt, grundas underhuvudstäder i avlägsna landområden och bland de olika

folken. Innan ankomsten av en annan Son för en ny domperiod, har från femtio till ett hundra av dessa undercentra organiserats.

51:7.4 (588.3) Planetprinsen och hans stab främjar fortfarande de andliga och filosofiska aktivitetsområdena. Adam och Eva fäster speciell uppmärksamhet på världens fysiska, vetenskapliga och ekonomiska ställning. Bägge grupperna ägnar lika mycket av sin energi till att främja konsterna, samhällsrelationerna och de intellektuella värven.

51:7.5 (588.4) Vid tiden för begynnelsen av den femte domperioden för världens angelägenheter, har en magnifik administration av de planetariska aktiviteterna uppnåtts. De dödligas tillvaro på en sådan välskött sfär är verkligen stimulerande och givande. Om urantierna blott kunde iaktta livet på en sådan planet skulle de omedelbart inse värdet av allt det som deras värld har förlorat genom att omfatta ondskan och delta i upproret.

51:7.6 (588.5) [Framfört av en Andra gradens Lanonandekson i Reservkåren]

Urantiaboken

<< [Kapitel 51](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 53](#) >>

Kapitel 52

De dödligas planetariska epoker

52:0.1 (589.1) FRÅN tiden för livets införande på en evolutionär planet till dess slutliga blomningstid under ljusets och livets skede förekommer på världshändelsernas scen åtminstone sju människotidsåldrar. Dessa efter varandra följande tidsåldrar bestäms av de gudomliga Sönernas planetariska missioner, och i en genomsnittlig bebodd värld uppträder dessa epoker i följande ordning:

- 52:0.2 (589.2) 1. Människan före Planetprinsen.
- 52:0.3 (589.3) 2. Människan efter Planetprinsen.
- 52:0.4 (589.4) 3. Människan efter Adam.
- 52:0.5 (589.5) 4. Människan efter Administratörsonen.
- 52:0.6 (589.6) 5. Människan efter Gåvosonen.

52:0.7 (589.7) 6. Människan efter den Undervisande Sonen.

52:0.8 (589.8) 7. Ljusets och Livets tidsålder.

52:0.9 (589.9) Så snart världarna i rymden är fysiskt lämpade för liv införs de i Livsbärarnas register, och i sinom tid sänds dessa Söner till sådana planeter i syfte att sätta igång livet. Hela tidsperioden från livets införande tills människan uppträder betecknas som tiden före människan, och den föregår de dödligas efter varandra följande epoker som behandlas i denna berättelse.

1. Den primitiva människan

52:1.1 (589.10) Från den tid då människan höjer sig över djurens nivå — då hon kan välja att dyrka Skaparen — till Planetprinsens ankomst kallas de dödliga viljevarelserna *primitiva människor*. Det finns sex grundtyper eller raser av primitiva människor, och dessa tidiga folk framträder efter varandra i spektralfärgernas ordningsföljd, börjande med den röda rasen. Den tid som fordras för denna tidiga livsevolution är mycket varierande i olika världar och sträcker sig från ett hundra femtio tusen år till över en miljon år enligt urantiatid.

52:1.2 (589.11) De evolutionära färgade raserna — den röda, orangefärgade, gula, gröna, blå och indigofärgade — börjar uppkomma ungefär vid den tid då den primitiva människan håller på att utveckla ett enkelt språk och börjar använda skapande föreställningsförmåga. Vid denna tid har människan anpassat sig väl till att stå upprätt.

52:1.3 (589.12) De primitiva människorna är mäktiga jägare och vilda kämpar. Denna tidsålders lag är de dugligastes fysiska överlevnad; styret under dessa tider är helt baserat på stammen. Under de tidiga rasstridigheterna utrotas en del av de evolutionära raserna i många världar, så som skedde på Urantia. De som överlever blandas efteråt vanligen med den senare importerade violetta rasen, de adamiska folken.

52:1.4 (589.13) I ljuset av en senare civilisation är den primitiva människans skede ett långt, mörkt och blodigt kapitel. Djungelns etik och urskogens moral är ju inte enligt standarden för senare domperioder som karaktäriseras av uppenbarad religion och högre andlig utveckling. I normala och icke-experimentella världar skiljer sig denna epok mycket från den utdragna och ytterst brutala kamp som kännetecknade denna tidsålder på Urantia. När du har kommit upp från erfarenheten i din första värld börjar du inse varför denna långa och smärtsamma kamp i de evolutionära världarna äger rum, och då du går vidare längs vägen till Paradiset kommer du allt bättre att förstå visdomen i dessa till synes märkliga händelser. Men trots alla de växlande öden under de tidigaste tiderna av människans framträdande representerar den primitiva människans prestationer ett lysande, rentav heroiskt kapitel i krönikan över en evolutionär värld i tid och rymd.

52:1.5 (590.1) Den tidiga evolutionära människan är ingen färgstark varelse. I allmänhet bor dessa dödliga i grottor eller under klipputsprång. De bygger också primitiva hyddor i stora träd. Innan de har uppnått en högre grad av intelligens översvämmas planeterna ibland av de större djuren. Men tidigt under detta skede lär de dödliga

sig tända och underhålla eld, och då den uppfinningsrika fantasin tilltar och verktygen förbättras underkuvar människan snart de större och otympligare djuren. De tidiga raserna utnyttjar också i stor utsträckning de flygande djuren. Dessa enorma fåglar kan bära en eller två människor av genomsnittlig storlek på en färd om över åtta hundra kilometer i ett sträck. På en del planeter är dessa fåglar till stor hjälp då de besitter en hög grad av intelligens och ofta kan tala många ord på områdets språk. Dessa fåglar är mycket intelligenta, mycket lydiga och otroligt tillgivna. Dessa passagerarfåglar har länge varit utdöda på Urantia, men era tidiga förfäder hade nytta och nöje av deras tjänster.

52:1.6 (590.2) Människan uppnår vanligen etiskt omdöme, moralisk vilja, samtidigt med uppkomsten av det tidigaste språket. Sedan de har uppnått människans nivå, sedan de dödligas viljefunktion har uppkommit, blir dessa varelser mottagliga för att temporärt bebos av gudomliga Riktare, och efter döden utväljs många vederbörligen till överlevande och förseglas av ärkeänglarna för senare uppståndelse och fusion med Anden. Ärkeänglarna åtföljer alltid Planetprinsen, och en domperiodsomfattande dom över världen sker samtidigt med prinsens ankomst.

52:1.7 (590.3) Alla dödliga som bebos av Tankeriktare är potentiella gudsdyrkare; de har blivit ”upplysta av det sanna ljuset”, och de har förmågan att söka ömsesidig kontakt med gudomligheten. Den primitiva människans tidiga eller biologiska religion är dock främst en kvardröjande djurisk rädsla i förening med en okunnig vördnad och vidskepelse inom stammen. Vidskepelsens fortbestånd bland Urantias raser är knappast smickrande för er evolutionära utveckling

eller förenlig med era annars lysande resultat när det gäller materiella framsteg. Men denna tidiga religion av rädsla tjänar ett mycket värdefullt syfte genom att tygla dessa primitiva varelsers häftiga temperament. Den är föregångare till civilisationen och den jord vari Planetprinsen och hans omvårdare senare planterar fröna till den uppenbarade religionen.

52:1.8 (590.4) Inom ett hundra tusen år från den tid då människan börjar röra sig upprätt anländer vanligen Planetprinsen, som har utsänts av Systemhärskaren sedan Livsbärarna har rapporterat att viljan fungerar, även om jämförelsevis få individer har utvecklats på detta sätt. De primitiva dödliga välkomnar vanligen Planetprinsen och hans synliga stab; i själva verket betraktar de dem ofta med fruktan och vördnad, nästan dyrkande om de inte hålls tillbaka.

2. Människan efter Planetprinsen

52:2.1 (591.1) Planetprinsens ankomst innebär början till en ny domperiod. Jorden får ett styre och det avancerade stamskedet uppnås. Samhället går framåt med stora kliv under några tusen år av denna regim. Under normala förhållanden uppnår de dödliga en hög civilisationsnivå under denna tidsålder. De kämpar inte i barbariet lika länge som Urantias raser. Livet i en bebodd värld förändras emellertid så mycket av ett uppror att ni endast kan ha en obetydlig eller ingen uppfattning om en sådan regim på en normal planet.

52:2.2 (591.2) Denna domperiods längd är i medeltal omkring fem hundra tusen år, ibland längre ibland kortare. Under detta tidsskede

etableras planeten i systemets strömkretsar, och en full kvot av serafiska och andra himmelska medhjälpare förordnas till dess administration. Tankeriktarna kommer i allt större antal, och serafväktarna utvidgar sin regim för övervakning av de dödliga.

52:2.3 (591.3) När en Planetprins anländer till en primitiv värld råder där rädslans och okunskapens evolverade religion. Prinsen och hans stab framför de första uppenbarelsen om högre sanningar och universums organisation. Dessa första presentationer av uppenbarad religion är mycket enkla, och de hänför sig vanligen till lokalsystemets angelägenheter. Religionen är helt en evolutionär process före Planetprinsens ankomst. Därefter framskrider religionen som följd av graderade uppenbarelsen såväl som av evolutionär tillväxt. Varje domperiod, varje epok bland de dödliga, får en utvidgad presentation av andlig sanning och religiös etik. Evolutionen av invånarnas religiösa mottagningsförmåga i en värld bestämmer till stor del graden av deras andliga framåtskridande och omfattningen av den religiösa uppenbarelsen.

52:2.4 (591.4) Denna domperiod bevitnar en andlig gryning, och de olika raserna och de skilda stammarna inom dem tenderar att utveckla särskilda religiösa och filosofiska tankesystem. Två drag löper enhetligt genom dessa rasmässiga religioner: de primitiva människornas tidiga rädslor och Planetprinsens senare uppenbarelsen. I vissa avseenden förefaller urantiaborna att inte helt ha kommit vidare från detta stadium av planetarisk evolution. Då du fortsätter detta studium kommer du klarare att urskilja hur mycket er värld avviker från den genomsnittliga kursen för evolutionär frammarsch och utveckling.

52:2.5 (591.5) Men Planetprinsen är inte någon "Fredsprins".

Rasstriderna och stamkrigen fortsätter även under denna domperiod men inte längre så ofta och så allvarliga. Detta är den stora tiden för rasernas utbredning, och den kulminerar i en period av intensiv nationalism. Hudfärgen är basis för stam- och nationsgrupperingar, och de olika raserna utvecklar ofta skilda språk. Varje expanderande grupp av dödliga tenderar att försöka isolera sig. Denna segregering gynnas av att det finns många språk. Innan dessa olika raser förenas leder deras obarmhärtiga krigföring ibland till att hela folk utrotas; de orangefärgade och gröna människorna är särskilt utsatta för sådan förintelse.

52:2.6 (591.6) I genomsnittliga världar börjar, under den senare delen av prinsens styre, det nationella livet ersätta organisationen enligt stammar, eller snarare läggas ovanpå de existerande stamgrupperingarna. Men den stora samhällseliga bragden under prinsens epok är familjelivets framträdande. Hittills har människornas förhållanden främst gällt stammen; nu börjar hemmet materialisera sig.

52:2.7 (591.7) Detta är den domperiod då jämställdheten mellan könen förverkligas. På en del planeter kan mannen härskas över kvinnan, på andra råder omvänt förhållande. Under denna tidsålder etablerar normala världar full jämställdhet mellan könen, vilket föregår ett mera fullödigt förverkligande av hemlivets ideal. Detta är gryningen till hemlivets gyllene tidsålder. Tanken om ett stambaserat styre ger så småningom vika för den tvåfaldiga uppfattningen om nationellt liv och familjeliv.

52:2.8 (592.1) Under denna tidsålder får åkerbruket sin början. Familjebegreppets tillväxt är oförenlig med jägarens kringströvande och ostadiga liv. Fasta boplatser och jordbruk blir så småningom etablerade vanor. Tämjandet av djur och utvecklandet av färdigheter för hemmet går raskt framåt. Då höjdpunkten i den biologiska utvecklingen har nåtts har en hög civilisationsnivå uppnåtts, men det finns föga utveckling av mekanisk art; uppfinningarna är kännetecknande för följande tidsålder.

52:2.9 (592.2) Raserna renas och förs upp till en hög nivå av fysisk fulländning och intellektuell styrka innan detta skede är till ända. Den tidiga utvecklingen av en normal värld hjälps högeligen av den plan som främjar tillökningen bland de högrestående typerna av dödliga och i motsvarande mån minskar tillökningen bland de lägrestående. Era tidiga folks underlåtenhet att på detta sätt särskilja mellan dessa typer är orsaken till att det finns så många defekta och degenererade individer bland de nuvarande raserna på Urantia.

52:2.10 (592.3) En av de stora insatserna under prinsens tidsålder är att begränsa tillökningen av mentalt defekta och samhällsodugliga individer. Långt innan de följande Sönerna, Adamerna, anländer ägnar sig de flesta världar allvarligt åt uppgiften att rena raserna, någonting som folken på Urantia inte ännu på allvar ens har påbörjat.

52:2.11 (592.4) Detta rasförbättringsproblem är inte något särskilt omfattande företag när det angrips i detta tidiga skede av människans evolution. Den föregående perioden av stamfejder och hård kamp för överlevnaden mellan raserna har rensat ut de flesta onormala och defekta drag. En idiot har inte stora chanser att överleva i en primitiv och krigförande stams sociala organisation. Det är den felaktiga

känslosamheten i era delvis fullbordade civilisationer som fostrar, skyddar och för vidare de hopplöst defekta dragen i de evolutionära människosläktena.

52:2.12 (592.5) Det är varken ömhet eller altruism att hysa fåfäng sympati för degenererade människovarelser, onormala och odugliga dödliga som inte kan räddas. I även de mest normala evolutionära världar existerar det tillräckliga olikheter mellan individerna och mellan talrika sociala grupper för att ge möjlighet till fullt utlopp för alla dessa ädla drag av altruistisk känsla och osjälvisk jordisk omvårdnad utan att föra vidare de samhällsodugliga och moraliskt degenererade dragen hos den evolverande mänskligheten. Det finns rikligt med tillfällen att ge uttryck för tolerans och verka altruistiskt till förmån för de olyckligt lottade och nödlidande individer som inte oåterkalleligt har förlorat sitt moraliska arv och förstört sin andliga födslorätt.

3. Människan efter Adam

52:3.1 (592.6) När den ursprungliga drivkraften för det evolutionära livet har löpt sitt biologiska lopp, när människan har nått höjdpunkten i den animala utvecklingen, då anländer följande klass av Söner, och den andra domperioden av nåd och omvårdnad får sin början. Detta gäller för alla evolutionära världar. När det evolutionära livets högsta möjliga nivå har uppnåtts, när den primitiva människan har stigit så högt som är möjligt på den biologiska stegen, uppträder alltid en Materiell Son och Dotter, utsända av Systemhärskaren, på planeten.

52:3.2 (593.1) Tankeriktare utges allt oftare till människan efter Adam, och i ständigt ökat antal uppnår dessa dödliga förmåga till senare fusion med Riktaren. Då Adamerna fungerar som nedstigande Söner är de inte försedda med Riktare, men deras planetariska efterkommande — direkta och blandade — blir legitima kandidater för att när tiden är inne ta emot Mysterieledsagaren. Då tidsåldern efter Adam avslutas är planeten i besittning av sin fulla kvot av himmelska omvårdare; endast Riktare avsedda för fusion är ännu inte utgivna universellt.

52:3.3 (593.2) Den adamiska regimens främsta målsättning är att medverka till att den evolverande människan slutför övergången från civilisationens jägare- och herdestadium till åkerbrukets och trädgårdsskötselns skede, för att senare kompletteras med stadssamhällets och industrins bidrag till civilisationen. Tio tusen år av denna domperiod med de biologiska förbättringarna är tillräckligt för att åstadkomma en förunderlig omvandling. Tjugofem tusen år av en sådan administration av Planetprinsens och de Materiella Sönernas förenade visdom får vanligen sfären att mogna för ankomsten av en Administratörson.

52:3.4 (593.3) Denna tidsålder bevittnar vanligen att elimineringen av de odugliga slutförs och att rasernas arvsanlag ytterligare renas; i normala världar har de defekta, bestiala tendenserna nästan helt eliminerats från världens reproducerande människomassa.

52:3.5 (593.4) De adamiska efterkommande beblandar sig aldrig med de odugliga elementen i de evolutionära raserna. Inte heller är det enligt den gudomliga planen meningen att den Planetariska Adam

eller Eva personligen skall para sig med företrädare för de evolutionära folken. Detta projekt för rasförbättring är en uppgift för deras efterkommande. De efterkommande till den Materiella Sonen och Dottern mobiliseras under många generationer innan verksamheten med att sammansmälta raserna inleds.

52:3.6 (593.5) Resultatet av den adamiska livsplasmans gåva till de dödligas raser är en omedelbar förhöjning av den intellektuella kapaciteten och en acceleration av det andliga framåtskridandet. Vanligen förekommer också någon form av fysisk förbättring. I en genomsnittlig värld innebär domperioden efter Adam en tidsålder av betydande uppfinningar, energikontroll och mekanisk utveckling. Det är en tid då en mångformig industri framträder och naturkrafterna fås under kontroll; det är den gyllene tiden för upptäcktsfärder och den slutliga erövringen av planeten. Mycket av de materiella framstegen i en värld sker under denna tid då utvecklingen av de fysiska vetenskaperna inleds — just en sådan epok som Urantia nu upplever. Er värld ligger mer än en hel domperiod efter i den genomsnittliga planetariska tidtabellen.

52:3.7 (593.6) Vid slutet av den adamiska domperioden är raserna på en normal planet praktiskt taget blandade, så att det helt visst kan förkunnas att ”Gud har gjort alla nationer av samma blod”, och att hans Son ”har gjort av en färg alla folk”. Hudfärgen hos en sådan sammansmält ras är en något olivfärgad nyans i den violetta färgtonen, sfärernas ”vita” ras.

52:3.8 (593.7) Den primitiva människan är mestadels köttätare; den Materiella Sonen och Dottern äter inte kött, men deras efterkommande dras vanligen inom några generationer mot allätarnas

nivå, fastän hela grupper av deras efterkommande ibland förblir ickeköttätande. Rasernas tvåfaldiga ursprung efter Adam förklarar varför dessa blandade människosläkten uppvisar anatomiska spår både från de växtätande och från de köttätande djurgrupperna.

52:3.9 (593.8) Inom tio tusen år av sammansmältning av raserna uppvisar de släkten som detta har resulterat i en varierande grad av anatomisk blandning, så att vissa ätter uppvisar mera drag av de ickeköttätande förfäderna medan andra företer mer av de utmärkande dragen och fysiska kännetecknen hos de köttätande evolutionära förfäderna. Majoriteten av dessa världsraser blir snart allätare som lever på ett stort urval av livsmedel från både djur- och växtri- ket.

52:3.10 (594.1) Tidsepoken efter Adam är internationalismens domperiod. När uppgiften att blanda raserna närmar sig sitt slut avtar nationalismen, och människornas broderskap börjar verkligen ta form. Representativt styre börjar ersätta den monarkiska eller patriarkaliska styresformen. Utbildningssystemet blir världsomfattande, och så småningom ger de olika rasernas språk vika för det violetta folkets språk. Världsomfattande fred och samverkan uppnås sällan innan raserna är ganska väl blandade och innan de talar ett gemensamt språk.

52:3.11 (594.2) Under de sista århundradena av tidsåldern efter Adam utvecklas ett nytt intresse för konst, musik och litteratur, och detta världsomfattande uppvaknande är ett tecken på att en Administratörson snart framträder. Kronan på utvecklingen i detta skede är ett världsomfattande intresse för intellektuella realiteter, sann filosofi. Religionen blir mindre nationalistisk och mera en planetarisk angelägenhet. Nya uppenbarelser av sanning kännetecknar dessa

tider, och constellationernas Högste börjar styra i människornas angelägenheter. Sanningsuppenbarelsen utvidgas till att omfatta constellationernas administration.

52:3.12 (594.3) Ett stort framåtskridande inom etiken kännetecknar detta skede; människornas broderskap är målet för dess samhälle. Världsomfattande fred — upphörandet av konflikterna mellan raserna och fiendligheterna mellan nationerna — anger att planeten är mogen för ankomsten av den tredje klassen bland Sönerna, Administratörsonen.

4. Människan efter Administratörsonen

52:4.1 (594.4) Då denna tidsålder börjar är de dödligas raser på normala och lojala planeter blandade och biologiskt lämpliga. Det finns inga ras- eller hudfärgsproblem; alla nationer och raser är bokstavligen av samma blod. Broderskapet mellan människorna blomstrar, och nationerna lär sig att leva i fred och lugn på jorden. En sådan värld står på tröskeln till en storartad och kulminerande intellektuell utveckling.

52:4.2 (594.5) När en evolutionär värld på så sätt blir mogen för administrationstidsåldern uppenbarar sig en av Avonalsönernas höga klass på en administrativ mission. Planetprinsen och de Materiella Sönerna har sitt ursprung i lokaluniversumet; Administratörsonen kommer från Paradiset.

52:4.3 (594.6) När Paradisets Avonaler kommer till de dödligas sfärer för juridiska åtgärder, endast för att avdöma en domperiod, är de aldrig inkarnerade. Men när de kommer i administrativa uppdrag, är de åtminstone för första gången alltid inkarnerade, fastän de inte genomgår födelsen och inte heller upplever världens död. De kan leva vidare under många generationer i de fall då de stannar som härskare på vissa planeter. När deras uppdrag är slutfört ger de upp sitt planetariska liv och återvänder till sin tidigare ställning som gudomliga Söner.

52:4.4 (594.7) Varje ny domperiod utvidgar den uppenbarade religionens horisont, och Administratörsonen utvidgar sanningsuppenbarelsen till att beskriva lokaluniversumets och alla dess tillhörande delars angelägenheter.

52:4.5 (594.8) Efter en Administratörsons första besök åstadkommer raserna snart sin ekonomiska befrielse. Det dagliga arbete som fordras för att uppehålla ens oberoende motsvaras av två och en halv timme enligt er tid. Det är helt riskfritt att befria sådana etiska och intelligenta dödliga. Dessa förfinade folk vet att utnyttja fritiden väl för själv-förbättring och för planetariskt framåtskridande. Under denna tidsålder sker ytterligare ett renande av rasernas arvs massa genom ett begränsande av reproduktionen bland de mindre dugliga och ringa utrustade individerna.

52:4.6 (595.1) Det politiska styret och samhällsadministrationen bland raserna fortsätter att förbättras, och självstyrelsen är ganska väl etablerad vid slutet av denna tidsålder. Med självstyrelse avser vi den högsta formen av representativt styre. Dessa världar för fram och

hedrar endast de ledare som är mest lämpade att bära socialt och politiskt ansvar.

52:4.7 (595.2) Under denna tidsepok är majoriteten av världens dödliga bebodda av Riktare. Men inte ens nu är utgivningen av gudomliga Ledsagare alltid världsomfattande. Riktare med fusionsbestämmelse utges ännu inte till planetens alla dödliga; det är fortfarande nödvändigt för viljevarelserna att välja Mysterieledsagaren.

52:4.8 (595.3) Under de senare tiderna av denna domperiod börjar samhället återvända till ett enklare levnadssätt. Den avancerande civilisationens invecklade natur löper linan ut, och de dödliga lär sig att leva naturligare och effektivare. Och denna trend tilltar för varje följande epok. Detta är den tidsålder då konst, musik och högre lärdom blomstrar. De fysiska vetenskaperna har redan nått kulmen i sin utveckling. I en idealisk värld upplevs vid denna tidsålders slut ett storartat religiöst uppvaknande i all sin fullhet, en världsomfattande andlig upplysning. Och detta omfattande uppvaknande av rasernas andliga natur är signalen för Gåvosonens ankomst och inledandet av de dödligas femte tidsepok.

52:4.9 (595.4) I många världar visar det sig att planeten inte genom en enda administrativ mission blir färdig för en Gåvoson; i så fall blir det frågan om en andra Administratörson, till och med en följd av dem, av vilka var och en för raserna framåt från en domperiod till en annan tills planeten är färdig att få i gåva och ta emot Gåvosonen. Under den andra missionen och därefter kan Administratörsöner vara inkarnerade eller inte. Men oberoende av hur många Administratörsöner som kan tänkas framträda — och de kan komma

även efter Gåvosonen — betecknar vars och ens ankomst slutet på en domperiod och början på en annan.

52:4.10 (595.5) Dessa Administratörsönernas domperioder omfattar någonstans mellan tjugofem tusen och femtio tusen år av urantiatid. Ibland är en sådan epok mycket kortare och i sällsynta fall även längre. Men när tiden är inne föds en av dessa samma Administratörsöner som Paradisets Gåvoson.

5. Människan efter Gåvosonen

52:5.1 (595.6) När en viss nivå i den intellektuella och andliga utvecklingen uppnås i en bebodd värld anländer alltid en Paradisets Gåvoson. I normala världar uppträder han inte i köttslig gestalt förrän raserna har höjt sig till den högsta nivån av intellektuell utveckling och etisk insikt. På Urantia framträdde Gåvosonen, rentav er egen Skaparson, vid slutet av den adamiska domperioden, men detta är inte händelsernas vanliga ordningsföljd i världarna i rymden.

52:5.2 (595.7) När världarna är mogna för att förandligas anländer Gåvosonen. Dessa Söner hör alltid till Administratör- eller Avonal-klassen utom i det fall, en gång i varje lokaluniversum, då Skaparsonen gör sig redo för sin sista utgivning till någon evolutionär värld, så som skedde då Mikael av Nebadon uppträdde på Urantia för att utge sig till de dödligas släkten. Endast en värld av närapå tio miljoner kan få en sådan gåva; alla andra världar förs andligen framåt av utgivningen av en Paradisson som hör till Avonal-klassen.

52:5.3 (596.1) En Gåvoson anländer till en värld med hög utbildningskultur och möter ett människosläkte som har fått andlig träning samt är berett att ta till sig avancerad undervisning och att uppskatta utgivningsmissionen. Detta är en tidsålder som kännetecknas av en världsomfattande strävan efter moralisk kultur och andlig sanning. De dödligas passion under denna domperiod är att utforska den kosmiska verkligheten och ha gemenskap med den andliga verkligheten. Sanningsuppenbarelserna utvidgas till att omfatta superuniversumet. Helt nya utbildnings- och förvaltningssystem växer upp för att ersätta tidigare tiders primitiva regimer. Livsglädjen får en ny färg, och livsyttningarna höjer sig till himmelska höjder av ton och glans.

52:5.4 (596.2) Gåvosonen lever och dör för det andliga upplyftandet av de dödligas raser i en värld. Han etablerar den ”nya och levande vägen”; hans liv är en inkarnation av Paradisets sanning i köttslig gestalt, just den sanning — rentav Sanningens Ande — som gör människorna fria när de känner den.

52:5.5 (596.3) På Urantia var etablerandet av denna ”nya och levande väg” en fråga om faktum såväl som sanning. Isoleringen av Urantia vid Lucifers uppror hade inneburit ett avbrott i det förfarande enligt vilket de dödliga efter döden kan färdas direkt till mansonivärldarnas stränder. Före Kristus Mikael's dagar på Urantia sov alla själar ända tills de domperiods-omfattande uppståndelserna eller till de speciella tusenårsuppståndelserna. Inte ens Mose tilläts gå över till den andra sidan förrän vid ett speciellt uppståndelsetillfälle, ty den fallna Planetprinsen Caligastia bestred en sådan befrielse. Men

allt sedan den första pingstdagen kan de dödliga från Urantia igen färdas direkt till morontiasfärerna.

52:5.6 (596.4) Sedan Gåvosonen har uppstått på den tredje dagen efter att han har givit upp sitt inkarnationsliv stiger han upp till den Universelle Faderns högra sida, mottar försäkran om att utgivningsuppdragets utförande har blivit godkänt och återvänder till Skaparsonen i lokaluniversumets högkvarter. Därefter sänder Gåvoavonalen och Skaparmikaeln sin gemensamma ande, Sanningens Ande, till utgivningsvärlden. Detta är det tillfälle då den ”segerrike Sonens ande utgjutes över allt kött”. Universumets Moderande deltar också i denna utgivning av Sanningens Ande, och i anslutning därtill ges kungörelsen om utgivningen av Tankeriktarna. Därefter får alla viljevarelser med normalt sinne i den världen Riktare så snart de uppnår åldern för moraliskt ansvar, för andligt val.

52:5.7 (596.5) Om en sådan Gåvoavonal återvände till en värld efter utgivningsmissionen skulle han inte inkarnera utan komma ”i härlighet med alla sina serafskaror”.

52:5.8 (596.6) Tidsåldern efter Gåvosonen kan omfatta från tio tusen till ett hundra tusen år. Ingen av de olika domperioderna har godtyckligt tilldelats någon bestämd tidsutsträckning. Detta är en tid av stora etiska och andliga framsteg. Som följd av det andliga inflytandet under dessa tider genomgår människonaturen väldiga förändringar och upplever en fenomenal utveckling. Det blir möjligt att tillämpa den gyllene regeln i praktiken. Jesu förkunnelse är verkligen tillämplig bland de dödliga i en värld som har fått den förberedande träningen av de Söner som har föregått Gåvosonen och

vilkas domperioder har medfört en karaktärsförädling och en kulturförhöjning.

52:5.9 (596.7) Under denna era blir problemen med sjukdom och brottslighet så gott som lösta. Degenereringen har redan till största delen eliminerats genom selektiv reproduktion. Sjukdomarna har praktiskt taget bemästrats tack vare den stora motståndskraften hos de adamiska arvsanlagen och den intelligenta och världsomfattande tillämpningen av de upptäckter som har gjorts inom de fysiska vetenskaperna under föregående tidsåldrar. Medellivslängden under denna period stiger en god bit över det som utgör tre hundra år enligt urantiatid.

52:5.10 (597.1) Under hela denna epok avtar den förvaltningsmässiga övervakningen gradvist. Den sanna självstyrelsen börjar fungera; allt färre restriktiva lagar är nödvändiga. Det nationella motståndets militära grenar torkar bort; den internationella harmonins tidsskede är verkligen i antågande. Det finns många nationer, främst avgränsade enligt planetens landdistribution, men endast en ras, ett språk och en religion. De dödligas tillvaro är nästan, men inte helt, utopisk. Detta är verkligen en storartad och lysande tidsålder!

6. Tiden efter Gåvosonen på Urantia

52:6.1 (597.2) Gåvosonen är Fredsprinsen. Han kommer med budskapet ”Frid på jorden och god vilja bland människorna”. I normala världar är detta en domperiod av världsomfattande fred; nationerna lär sig inte längre att kriga. Men sådana välgörande

inflytelser åtföljde inte er Gåvosons, Kristus Mikael's ankomst. Urantia framskrider inte i normal ordning. Er värld går i otakt i den planeteriska processjonen. Er Mästare varnade sina lärjungar då han var på jorden att hans ankomst inte skulle medföra det vanliga fredsstyret för Urantia. Han berättade uttryckligen för dem att det skulle bli "krigslarm och rykten om krig" och att nationerna skulle resa sig mot varandra. Vid ett annat tillfälle sade han: "Tro inte att jag har kommit för att bringa frid på jorden."

52:6.2 (597.3) Inte ens i en normal evolutionär värld är det något lätt företag att förverkliga ett världsomfattande broderskap mellan människorna. På en förvirrad och rubbad planet som Urantia fordrar ett sådant åstadkommande en mycket längre tid och förutsätter en mycket större ansträngning. Utan hjälp kan den sociala evolutionen knappast uppnå sådana lyckliga resultat på en andligen isolerad sfär. Den religiösa uppenbarelsen är avgörande för att broderskapet skall kunna förverkligas på Urantia. Fastän Jesus har visat vägen till omedelbart uppnående av andligt broderskap, beror förverkligandet av socialt broderskap i er värld mycket på att följande personliga förändringar och planetariska anpassningar uppnås:

52:6.3 (597.4) 1. *Socialt broderskap.* Mångdubblandet av internationella och interrasliga kontakter och broderliga förbund genom resor, handel och tävlingar. Utvecklandet av ett gemensamt språk och mångfaldigandet av antalet mångspråkiga personer. Utbyte av studerande, lärare, industrialister och religionsfilosofer mellan raser och nationer.

52:6.4 (597.5) 2. *Intellektuell korsbefruktning*. Broderskap är omöjligt i en värld vars invånare är så primitiva att de inte inser dårskapen i otyglad själviskhet. Det måste förekomma ett utbyte av nationell och rasbunden litteratur. Varje ras måste bli bekant med alla rasers tankesätt, varje nation måste förstå alla nationers känslor. Okunskap föder misstanke, och misstanken är oförenlig med den väsentliga attityden av sympati och kärlek.

52:6.5 (597.6) 3. *Etiskt uppvaknande*. Endast etiskt medvetande kan blotta det omoraliska i människans intolerans och det syndfulla i brodermördande strid. Endast ett moraliskt samvete kan fördöma ondskan i den nationella avunden och den rasliga misstänksamheten. Det är endast moraliska varelser som söker den andliga insikt som är avgörande för att leva enligt den gyllene regeln.

52:6.6 (598.1) 4. *Politisk visdom*. Emotionell mognad är en förutsättning för självbehärskning. Endast emotionell mognad utgör en garanti för att internationella förfaranden i form av civiliserad domstolsbehandling ersätter krigets barbariska skiljedom. Visa statsmän kommer en gång att arbeta för mänsklighetens bästa även då de strävar efter att främja sina nationella eller rasliga gruppers intressen. Självisk politisk skarpsinnighet är till slut självdödande — den förstör alla de bestående kvaliteter som garanterar de planetariska gruppernas fortbestånd.

52:6.7 (598.2) 5. *Andlig insikt*. Broderskapet mellan människor bygger i själva verket på insikten om Guds faderskap. Det snabbaste sättet att förverkliga människans broderskap på Urantia är att åstadkomma en andlig omvandling av den nuvarande mänskligheten.

Det enda sättet att accelerera den naturliga trenden i den sociala evolutionen är att utöva andligt tryck ovanifrån och sålunda öka den moraliska insikten och höja varje dödligs själsförmåga till att förstå och älska varje annan dödlig. Ömsesidig förståelse och broderlig kärlek är överlägsna civiliserare och mäktiga faktorer i det världsomfattande förverkligandet av människans broderskap.

52:6.8 (598.3) Om ni kunde förflyttas från er efterblivna och förvirrade värld till någon normal planet som nu befinner sig i tidsåldern efter Gåvosonen skulle ni vara övertygade om att ni hade förts till himlen enligt era traditioner. Ni skulle knappast tro att ni iakttog normala evolutionära funktioner på en sfär bebodd av dödliga människor. Dessa världar är kopplade till de andliga strömkretsarna för sitt område, och de åtnjuter alla de fördelar som universumets informationsutsändningar och superuniversumets återspeglingsjänster erbjuder.

7. Människan efter den Undervisande Sonen

52:7.1 (598.4) De Söner av följande klass som anländer till de genomsnittliga evolutionära världarna är Treenighetens Undervisande Söner, Paradistreenighetens gudomliga Söner. Igen ser vi att Urantia är i otakt med sina systersfärer såtillvida att er Jesus har lovat återvända. Det löftet kommer han med säkerhet att infria, men ingen vet om hans andra ankomst kommer att ske före eller efter det att

Administratörsönerna eller de Undervisande Sönerna framträder på Urantia.

52:7.2 (598.5) De Undervisande Sönerna kommer i grupper till de världar som håller på att förändligas. En planetarisk Undervisande Son assisteras och stöds av sjuttio första gradens Söner, tolv andra gradens Söner och tre av de högsta och mest erfarna från Daynalernas suprema klass. Denna kår stannar en tid i världen, tillräckligt länge för att genomföra övergången från de evolutionära tidsåldrarna till ljusets och livets skede — inte mindre än ett tusen år av planetarisk tid och ofta betydligt längre. Denna mission är ett bidrag av Treenigheten till de tidigare insatserna av alla de gudomliga personligheter som har haft omvårdnad om denna bebodda värld.

52:7.3 (598.6) Sanningsuppenbarelsen utsträcks nu till att omfatta centraluniversumet och Paradiset. Raserna håller på att bli högeligen andliga. Ett storartat folk har utvecklats och en storartad tid är på väg. De utbildningsmässiga, ekonomiska och administrativa systemen på planeten undergår radikala förändringar. Nya värden och förhållanden etableras. Himmelriket håller på att framträda på jorden, och Guds ära sprids runtom i världen.

52:7.4 (598.7) Detta är den domperiod under vilken många dödliga omvandlas direkt från de levandes skara. Då Treenighetens Undervisande Söners tidsskede framskrider blir de dödligas andliga lojalitet allt mera universell. Den naturliga döden blir allt ovanligare, då Riktarna allt oftare fusionerar med sina subjekt under det köttsliga livet. Till slut klassificeras planeten som hörande till den primära modifierade klassen för dödligas uppstigning.

52:7.5 (599.1) Livet under denna tid är angenämt och givande. Degenereringen och de antisociala slutprodukterna från den evolutionära kampen har praktiskt taget eliminerats. Livslängden närmar sig femhundra urantiaår, och människosläktets förökningstakt regleras förnuftsmässigt. Det uppkommer en helt ny samhällsordning. Det finns fortfarande stora skillnader mellan de dödliga, men samhällets tillstånd kommer allt närmare det sociala broderskapets och den andliga jämlikhetens ideal. Det representativa styret håller på att försvinna, och världen går in under den individuella självkontrollens styre. Förvaltningens funktion är i huvudsak inriktad på kollektiva uppgifter inom den sociala administrationen och ekonomiska koordineringen. Den gyllene tiden närmar sig snabbt; det världsliga målet för den långa och intensiva planetariska, evolutionära kampen är i sikte. Tidsåldrarnas belöning kan snart förverkligas; Gudarnas visdom börjar manifesteras.

52:7.6 (599.2) Under denna tidsålder fordrar den fysiska skötseln av en värld omkring en timme varje dag av varje vuxen individ, dvs. motsvarigheten till en urantiatimme. Planeten är i nära kontakt med universumets angelägenheter, och dess folk studerar de senaste informationsutsändningarna med samma ivriga intresse som ni nu visar för det senaste numret av era dagliga tidningar. Dessa folk sysslar med tusentals saker som intresserar dem men som är okända på Urantia.

52:7.7 (599.3) I tilltagande grad växer den sanna planetariska lojaliteten till den Suprema Varelsen. Generation efter generation stiger allt flera av människosläktet in i ledet av dem som praktiserar rättvisa och lever barmhärtigt. Sakta men säkert vinns världen för

Guds Söners glädjefyllda tjänst. De fysiska svårigheterna och materiella problemen har till stor del fått sin lösning; planeten mognar till ett avancerat liv och en stabilare tillvaro.

52:7.8 (599.4) Från tid till annan under hela sin domperiod fortsätter de Undervisande Sönerna att besöka dessa fridfulla världar. De lämnar inte en värld förrän de ser att planetens evolutionära plan fungerar utan störningar. En dömande Administratörson åtföljer vanligen de Undervisande Sönerna på deras följd av missioner, medan en annan sådan Son verkar vid tiden för deras avresa, och dessa juridiska åtgärder fortsätter från tidsålder till annan så länge de dödligas regim i tid och rymd pågår.

52:7.9 (599.5) Varje förnyad mission som Treenighetens Undervisande Söner företar lyfter en sådan superb värld till ständigt stigande höjder av visdom, andlighet och kosmisk illumination. De ädla invånarna på en sådan sfär är emellertid alltjämt finita och dödliga. Ingenting är fulländat; en kvalitet som närmar sig fulländning håller dock på att utvecklas inom en ofullständig världs verksamhet och i de människors liv vilka bor där.

52:7.10 (599.6) Treenighetens Undervisande Söner kan återvända många gånger till samma värld. Men förr eller senare, i samband med avslutandet av en av deras missioner, upphöjs Planetprinsen till Planethärsverkare, och Systemhärsverkaren anländer för att kungöra denna världs inträde i ljusets och livets tidsskede.

52:7.11 (599.7) Det gällde avslutningen på de Undervisande Sönernas sista mission (åtminstone vore detta tidsföljden i en normal värld) då Johannes skrev: "Och jag såg en ny himmel och en ny jord, och det

nya Jerusalem komma ned från Gud, från himmelen, beredd som en prinsessa smyckad för sin prins.”

52:7.12 (600.1) Detta är den samma förnyade jord, det avancerade planetariska stadiet, som forna den dagars siare såg då han skrev: ”’Ty liksom de nya himlar och den nya jord som jag skall göra blir bestående inför mig, så skall det ock vara med er och era barn; och nymånadsdag efter nymånadsdag och sabbatsdag efter sabbatsdag skall det ske att allt kött kommer och tillber inför mig’, säger Herren.”

52:7.13 (600.2) Det är de dödliga under en sådan tidsålder som beskrivs som ”ett utvalt släktled, ett kungligt prästerskap, en helig nation, ett upphöjt folk; och ni skall förkunna Hans lov, Han som har kallat er från mörkret till detta underbara ljus.”

52:7.14 (600.3) Oberoende av hur en enskild planets speciella naturliga historia har förlöpt, oberoende av om en värld har varit helt lojal, besudlad av ondska, eller förbannad av synd — oberoende av dessa tidigare händelser — skall Guds nåd och änglarnas omvårdnad föra till den dag då Treenighetens Undervisande Söner anländer; och deras avfärd vid slutet av deras sista mission inleder detta storartade skede av ljus och liv.

52:7.15 (600.4) Alla världar i Satania kan förenas i hoppet hos den som skrev: ”Dock väntar vi enligt Hans löfte på en ny himmel och en ny jord, där rättfärdighet bor. Därför, mina kära, eftersom ni väntar på detta, var ihärdiga så Han finner er i frid, obefläckade och oskyldiga.”

52:7.16 (600.5) Då de Undervisande Sönernas kår avlägsnar sig, vid slutet av sin första eller någon senare styresperiod, för detta med sig gryningen till ljusets och livets tidsskede — tröskeln för övergången

från tiden till evighetens förgård. Det planetariska förverkligandet av denna era av ljus och liv långt mer än uppväger de innerligaste förväntningarna hos de dödliga på Urantia som inte har haft mera framsynta uppfattningar om det framtida livet än vad som ingår i religiösa trosföreställningar vilka beskriver himlen som en omedelbar bestämmelse och slutlig vistelseort för överlevande dödliga.

52:7.17 (600.6) [Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare temporärt knuten till Gabriels stab.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 52](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 54](#) >>

Kapitel 53

Lucifers uppror

53:0.1 (601.1) LUCIFER var en lysande första gradens Lanonandekson i Nebadon. Han hade erfarenhet av tjänst i många system, hade varit en hög rådgivare inom sin grupp och utmärkt sig för visdom, skarpsinne och effektivitet. Lucifer var nummer 37 i sin klass, och då han fick sitt förordnande av Melkisedekarna betecknades han som en av de hundra dugligaste och briljantaste personligheterna bland mer än sju hundra tusen av hans art. Trots denna storartade början förföll han genom ondska och felsteg till synd och är nu en av de tre Systemhärskare i Nebadon som har dukat under för jagets tryck och hängett sig åt sofisterierna kring en falsk personlig frihet — förkastandet av universumlojaliteten, ignorerande broderskapets förpliktelser, blindhet för kosmiska relationer.

53:0.2 (601.2) I Neadons universum, Kristus Mikael's domän, finns tio tusen system av bebodda världar. I Lanonandeksönernas hela historia, i allt deras arbete överallt i dessa tusende system och i universumets högkvarter, har endast tre Systemhärskare någonsin befunnits skyldiga till förakt för Skaparsonens styre.

1. Ledarna för upproret

53:1.1 (601.3) Lucifer var inte en uppstigande varelse; han var en skapad Son i lokaluniversumet, och om honom sades det: "Fulländad var du i alla avseenden från den dag då du skapades, till dess att orättfärdighet blev funnen hos dig." Många gånger hade han haft rådslag med de Högsta i Edentia. Lucifer regerade "på det heliga gudaberget", administrationshöjden i Jerusem, ty han var den verkställande ledaren för ett stort system som omfattade 607 bebodda världar.

53:1.2 (601.4) Lucifer var en storartad varelse, en lysande personlighet; han stod i rangordningen närmast under konstellationernas Högsta Fäder vid maktutövningen i universumet. Trots Lucifers överträdelse avhöll sig underställda förståndsvarelser från att visa honom missaktning och förakt före Mikael's utgivning på Urantia. Inte heller Mikael's ärkeängel vid tiden för Moses uppståndelse "dristade sig att uttala någon smädande dom över honom, utan sade endast: 'Herren näpse dig'." Domsrätten i sådana fall tillhör Dagarnas Forna, superuniversumets härskare.

53:1.3 (601.5) Lucifer är nu Satantias fallna och avsatta Härskare. Självkontemplation är högst ödesdiger, även för den himmelska världens höga personligheter. Om Lucifer sades det: ”Ditt hjärta blev högmodigt av din skönhet; din stora begåvning fick dig att fördärva din vishet.” Er profet i forna dagar såg hans sorgliga tillstånd när han skrev: ”Hur har du icke fallit från himlen, o Lucifer, morgonens son! Hur har du icke blivit nedkastad, du som vågade förvilla världarna!”

53:1.4 (602.1) På Urantia hörde man mycket litet om Lucifer på grund av det faktum att han utsåg sin förste ställföreträdare, Satan, till sin förespråkare på er planet. Satan var medlem av samma grupp av första gradens Lanonandekar men hade aldrig fungerat som Systemhärskare; han gick helt och hållet med i Lucifers uppresning. ”Djävulen” är ingen annan än Caligastia, Urantias avsatte Planetprins och en Son av Lanonandekarnas andra klass. Vid den tid då Mikael befann sig på Urantia i köttslig gestalt hade Lucifer, Satan och Caligastia gaddat sig samman för att åstadkomma ett misslyckande med utgivningsmissionen. Men de misslyckades med besked.

53:1.5 (602.2) Abaddon var Caligastias stabschef. Han följde sin herre i upproret och har allt sedan dess fungerat som verkställande ledare för urantiarebellerna. Belsebub var ledare för de illojala mellanvarelser som allierade sig med den förrädiske Caligastias styrkor.

53:1.6 (602.3) Draken blev till slut det symboliska kännetecknet för alla dessa onda personfigurer. Efter Mikaelns seger ”kom Gabriel ned från Salvington och band draken (alla rebelledarna) för en tidsålder”. Om serafrebellerna i Jerusem står det skrivet: ”De änglar som icke

behöll sitt första tillstånd, utan övergav sin boning, har av honom med mörkrets säkra bojor blivit förvarade till den stora dagens dom.”

2. Orsakerna till upproret

53:2.1 (602.4) Lucifer och hans förste assistent Satan hade regerat i Jerusem i över fem hundra tusen år när de i sitt hjärta började resa sig mot den Universelle Fadern och hans Son Mikael som då var Faderns viceregent.

53:2.2 (602.5) Det fanns inte i Satantias system några säregna eller speciella förhållanden som skulle ha föranlett eller främjat ett uppror. Vi tror att idén uppkom och utformades i Lucifers sinne och att han kunde ha satt igång ett sådant uppror oberoende av var han hade varit stationerad. Lucifer tillkännagav först sina planer för Satan, men det tog flera månader att fördärva hans duglige och lysande medarbetares sinne. Men när denne en gång hade vunnits över till upprorsteorierna blev han en dristig och ivrig förkämpe för ”självhävdelse och frihet”.

53:2.3 (602.6) Ingen framkastade någonsin tanken om uppror för Lucifer. Idén om att hävda sig själv i opposition mot Mikael vilja och den Universelle Faderns planer, så som de representeras i Mikael, hade sitt ursprung i hans eget sinne. Hans relationer till Skaparsonen hade varit intima och alltid hjärtliga. Före upphöjelsen av sitt eget sinne hade Lucifer aldrig öppet uttryckt missnöje med universumets administration. Trots hans tystnad hade Dagarnas Förenande i Salvington i över ett hundra år enligt standardtid återspeglat till Uversa att allt inte stod rätt till i Lucifers sinne. Denna information

överfördes också till Skaparsonen och till Konstellationsfäderna i Norlatiadek.

53:2.4 (602.7) Under hela denna period blev Lucifer allt mera kritisk mot hela planen för universumets administration men gav sig alltid ut för att vara helhjärtat lojal mot de Suprema Härskarna. Hans första uttalade illojalitet framträdde vid ett tillfälle då Gabriel besökte Jerusem endast några få dagar innan Lucifers frihetsdeklaration öppet proklamerades. Gabriel blev så djupt övertygad om att det gällde en förestående resning att han begav sig direkt till Edentia för att överlägga med Konstellationsfäderna om de åtgärder som borde vidtas i fall av öppet uppror.

53:2.5 (603.1) Det är mycket svårt att peka exakt på den orsak eller de orsaker som slutligen kulminerade i Lucifers uppror. Vi är säkra endast på en sak, nämligen: Vad dessa första upphov än bestod av så hade de sin uppkomst i Lucifers sinne. Det måste ha funnits en sådan jagets stolthet som närde sig själv ända till självbedrägeri, så att Lucifer för en tid verkligen intalade sig att upproret som han övervägde i själva verket var för systemets, eller rentav universumets bästa. Vid den tid då hans planer hade utvecklats så långt att de hade blivit en besvikelse hade han utan tvivel gått för långt för att hans ursprungliga och skälmska stolthet skulle ha tillåtit honom att sluta. I något skede av denna erfarenhet blev han oärlig, och ondskan utvecklade sig till avsiktlig och överlagd synd. Att så hände visas av denne lysande ledares senare uppträdande. Han erbjöds länge möjlighet att ångra sig, men endast några av hans underordnade accepterade någonsin den nåd som erbjöds. Dagarnas Trogna i Edentia på anhållan av Konstellationsfäderna personligen

presenterade Mikael's plan för att rädda dessa uppenbara rebeller, men alltid avvisades Skaparsonens nåd, och med tilltagande ringaktning och förakt.

3. Lucifers manifest

53:3.1 (603.2) Vad de tidigaste orsakerna till oron i Lucifers och Satans hjärtan än var, så skedde det slutliga upproret i form av Lucifers frihetsdeklaration. Rebellernas sak framfördes under tre rubriker:

53:3.2 (603.3) 1. *Den Universelle Faderns verkliga existens*. Lucifer påstod att den Universelle Fadern i själva verket inte existerade, att den fysiska gravitationen och rymdenergin var en naturlig del av universum, och att Fadern var en myt som Paradissönerna hade uppfunnit för att göra det möjligt för dem att i Faderns namn upprätthålla styret i universerna. Han förnekade att personligheten var en gåva av den Universelle Fadern. Han antydde rentav att finaliterna var i maskopi med Paradissönerna för att i smyg bedra hela skapelsen, då de aldrig förde med sig tillbaka någon särskilt klar och tydlig uppfattning om Faderns faktiska personlighet, så som den kan urskiljas i Paradiset. Vördnaden utnyttjade han till att förklara den vara okunnighet. Anklagelsen var svepande, förfärlig och hädande. Det var detta förtäckta angrepp på finaliterna vilket utan tvivel influerade de uppstigna medborgarna som då befann sig i Jerusem att stå stadigt och förbli orubbliga i sitt motstånd mot rebellernas alla frierier.

53:3.3 (603.4) 2. *Skaparsonens — Mikael — universumstyre.*

Lucifer hävdade att lokalsystemen borde vara autonoma. Han protesterade mot Mikael, Skaparsonens, rätt att göra anspråk på överhögheten i Nebadon i en hypotetisk Paradisfaders namn och att av alla personligheter kräva tro och lydnad mot denne osedde Fader. Han påstod att hela planen för gudsdyrkan var ett slugt sätt att upphöja Paradissönerna. Han var villig att erkänna Mikael som sin Skapare-fader men inte som sin Gud och rättmätige härskare.

53:3.4 (603.5) Högst bittert angrep han Dagarnas Fornas rätt — ”främmande potentater” — att ingripa i lokalsystemens och universernas angelägenheter. Dessa härskare fördömde han som tyranner och inkräktare. Han uppfordrade sina anhängare att tro att ingen av dessa härskare skulle kunna göra någonting för att ingripa mot det fullständiga självstyret, om människor och änglar blott hade mod att hävda sig och djärvt kräva sina rättigheter.

53:3.5 (603.6) Han hävdade att Dagarnas Fornas förintare kunde utestängas från att fungera i lokalsystemen om de infödda varelserna blott skulle hävda sin självständighet. Han vidhöll att odödligheten fanns inneboende i systemets personligheter, att uppståndelsen var naturlig och automatisk, och att alla varelser skulle leva för evigt om Dagarnas Fornas förintare och deras godtyckliga och orättvisa verksamhet inte fanns.

53:3.6 (604.1) 3. *Angreppet på den universella planen för de uppstigna dödligas träning.* Lucifer hävdade att alldeles för mycket tid och energi ödslades på systemet med att så grundligt träna de uppstigande dödliga i principerna för universumets administration,

principer som han påstod vara oetiska och osunda. Han protesterade mot det tidsålderslånga programmet att förbereda rymdens dödliga för ett okänt öde och pekade på finalitkårens närvaro i Jerusem som bevis för att dessa dödliga hade använt tidsåldrar av förberedelse för någon rent inbillad ödesbestämmelse. Hånfullt påpekade han att finaliterna inte hade gått ett ärorikare öde till mötes än att bli återsända till obetydliga sfärer liknande dem där de hade sitt ursprung. Han antydde att de hade blivit fördärvade av för mycket disciplin och för lång träning, och att de i verkligheten var sina dödliga kamraters förrädare eftersom de nu medverkade i programmet för att göra hela skapelsen till slav under de inbillade föreställningarna om en mytisk evig bestämmelse för de uppstigande dödliga. Han talade för att de uppstigna skulle ha friheten till individuellt självbestämmande. Han ifrågasatte och fördömde hela planen för de dödligas uppstigande så som den upprätthålls av Guds Paradissöner och stöds av den Oändlige Anden.

53:3.7 (604.2) Och det var med en sådan frihetsdeklaration som Lucifer satte igång sin orgie av mörker och död.

4. Upproret bryter ut

53:4.1 (604.3) Lucifers manifest offentliggjordes på glashavet vid Satantias årliga konklav i närvaro av Jerusems församlade skaror, på årets sista dag för omkring två hundra tusen år sedan enligt urantiatid. Satan tillkännagav att gudsdyrkan kunde rikta sig till de universella krafterna — fysiska, intellektuella och andliga — men att tro- och

lydnadsplikten kunde gälla endast den faktiska och närvarande härskaren, Lucifer, ”människors och änglars vän” och ”frihetens Gud”.

53:4.2 (604.4) Självhävdelse var krigsropet för Lucifers uppror. Ett av hans huvudargument var att om självstyrelse var bra och rätt för Melkisedekarna och andra grupper var den lika bra för alla andra klasser av förståndsvarelser. Han var djärv och ihärdig i sitt propagerande för ”sinnesjämligheten” och ”intelligensens broderskap”. Han gjorde gällande att all förvaltning borde begränsas till de lokala planeterna och deras frivilliga samordnande i lokalsystem. All annan övervakning avvisade han. Han lovade Planetprinsarna att de skulle härska över sina världar som suprema verkställare. Han fördömde lokaliseringen av lagstiftningsverksamheterna till konstellationshögkvarteret och skötseln av juridiska ärenden från universumets huvudstad. Han hävdade att alla dessa styresfunktioner borde koncentreras till systemhuvudstäderna och började sätta upp sin egen lagstiftande församling samt organiserade sina egna domstolar under Satans domvärjo. Han föreskrev prinsarna i de avfallna världarna att göra likaledes.

53:4.3 (604.5) Lucifers administrativa kabinett gick över hela gruppen och avlade offentlig ed som tjänsteinnehavare inom den administration som lydde under det nya överhuvudet för ”de befriade världarna och systemen”.

53:4.4 (605.1) Även då det hade förekommit två tidigare uppror i Nebadon, så skedde de i avlägsna konstellationer. Lucifer ansåg att dessa resningar misslyckades därför att majoriteten av

förståndsvarelserna inte följde sina ledare. Han hävdade att ”majoriteterna styr”, att ”sinnet är ofelbart”. Den frihet som universumets härskare gav honom syntes stödja många av hans nedriga påståenden. Han trotsade alla sina överordnade, men de tycktes inte ta någon notis om vad han gjorde. Han gavs fria händer att sätta sin förföriska plan i verket utan minsta hinder.

53:4.5 (605.2) Alla de barmhärtiga dröjsmålen i rättskipningen pekade Lucifer på som bevis på oförmågan i Paradissönernas styre att sätta stopp för upproret. Han öppet trotsade och arrogant utmanade Mikael, Immanuel och Dagarnas Forna och hänvisade sedan till det faktum att detta inte ledde till några åtgärder som ett uttryckligt bevis på maktlösheten i universum- och superuniversumstyret.

53:4.6 (605.3) Gabriel var personligen närvarande under alla dessa illojala tilldragelser och meddelade endast att han i sinom tid skulle tala för Mikael och att alla varelser fritt och obehindrat skulle få göra sitt val; att ”Sönernas styre till Faderns ära önskade endast den lojalitet och hängivenhet som var frivillig, helhjärtad, och som höll mot sofisterier”.

53:4.7 (605.4) Lucifer tilläts fullt etablera och grundligt organisera sitt rebellstyre innan Gabriel gjorde något försök att bestrida rätten till utbrytning eller att motarbeta rebellernas propaganda. Konstellationsfäderna begränsade emellertid omedelbart dessa illojala personligheters verksamhet till systemet Satania. Icke desto mindre var denna dröjsmålsperiod en tid av stor vedermöda och prövning för de lojala varelserna i hela Satania. Allt var kaotiskt under några års tid, och det rådde en stor förvirring i mansonivärldarna.

5. Konflikten art

53:5.1 (605.5) Då upproret i Satania hade brutit ut rådgjorde Mikael med sin Paradisbroder Immanuel. Efter denna betydelsefulla konferens meddelade Mikael att han tänkte följa samma princip som hade kännetecknat hans förhållande till liknande resningar i det förgångna, nämligen en attityd av icke-inblandning.

53:5.2 (605.6) Vid tiden för detta uppror och de två som hade föregått det fanns det inte någon absolut och personlig suverän auktoritet i Nebadons universum. Mikael härskade med gudomlig rätt, som den Universelle Faderns ställföreträdare, men ännu inte i sin egen personliga rätt. Han hade ännu inte fullföljt sitt utgivningslivsskede; han hade ännu inte givits ”all makt i himmelen och på jorden”.

53:5.3 (605.7) Från upprorets utbrott till den dag då han upphöjdes på tronen som suverän härskare över Nebadon störde Mikael aldrig Lucifers rebellstyrkor; de tilläts verka helt fritt under nästan två hundra tusen år enligt urantiatid. Kristus Mikael har nu maktbefogenhet och auktoritet i överflöd för att genast, och rentav summariskt, ta itu med dylika utbrott av illojalitet, men vi betvivlar att denna suveräna auktoritet skulle få honom att handla annorlunda i det fall att det skulle inträffa en annan liknande resning.

53:5.4 (605.8) Då Mikael valde att stå utanför de egentliga krigshändelserna vid Lucifers uppror kallade Gabriel sin personliga stab samman i Edentia och beslöt i samförstånd med de Högsta att ta

kommandot över de lojala skarorna i Satania. Mikael stannande i Salvington medan Gabriel färdades till Jerusem och etablerade sig på den sfär som är invigd åt Fadern — samme Universelle Fader vars personlighet Lucifer och Satan hade ifrågasatt — och inför de samlade skarorna av lojala personligheter vecklade han ut Mikael's baner: det materiella emblemet för treenighetstyret av hela skapelsen, de tre himmelsblå koncentriska cirkelarna på en vit bakgrund.

53:5.5 (606.1) Lucifers emblem var ett vitt banér med en röd cirkel i vars mitt en svart solid cirkel framträdde.

53:5.6 (606.2) ”En strid uppstod i himlen; Mikael's befälhavare och hans änglar stred mot draken (Lucifer, Satan och de avfallna prinsarna); och draken och hans upproriska änglar stred mot dem men förmådde intet.” Denna ”strid i himlen” var inte en fysisk strid, så som man på Urantia skulle kunna tänka sig en sådan konflikt. Under kampens första tider höll Lucifer ständigt tal i den planetariska amfiteatern. Från sitt högkvarter som han hade satt upp nära intill ledde Gabriel ett oupphörligt avslöjande av rebellernas sofistrier. De olika personligheter som befann sig på sfären och som var osäkra i sin inställning reste fram och tillbaka mellan dessa diskussionsställen tills de kom fram till ett slutligt avgörande.

53:5.7 (606.3) Denna strid i himlen var dock mycket förskräcklig och mycket verklig. Fastän den inte uppvisade några av de barbariska grymheter som är så utmärkande för den fysiska krigföringen i de omogna världarna var denna konflikt mycket mera dödsbringande; det materiella livet riskeras i striderna på den materiella nivån, men striden i himlen utkämpades med det eviga livet som insats.

6. En lojal serafkommendör

53:6.1 (606.4) Många ädla och inspirerande handlingar av tillgivenhet och lojalitet utfördes av talrika personligheter under intervallen mellan fientligheternas utbrytande och den nya systemhärskarens och hans stabs ankomst. Men det mest spännande bland alla dessa bragder av tillgivenhet var Manotias modiga uppträdande. Han var biträdande kommendör för seraferna vid Satantias högkvarter.

53:6.2 (606.5) Då upproret bröt ut i Jerusem anslöt sig ledaren för serafkårerna till Lucifers sak. Detta förklarar utan tvivel varför ett så stort antal av den fjärde klassen, systemets förvaltningsserafer, gick vilse. Serafernas ledare blev andligen förblindad av Lucifers lysande personlighet; hans charmerande sätt fascinerade de himmelska varelsernas lägre klasser. De kunde helt enkelt inte förstå att det var möjligt för en så bländande personlighet att ta fel.

53:6.3 (606.6) För inte länge sedan sade Manotia när han beskrev erfarenheterna i anslutning till upprorets utbrott: "Mitt mest stimulerande ögonblick var det spännande äventyret i anslutning till Lucifers uppror då jag i egenskap av andra serafkommendör vägrade att delta i den planerade förolämpningen av Mikael. De starka rebellerna försökte tillintetgöra mig med hjälp av de förbindelsestyrkor som de hade arrangerat. Det var ett enormt tumult i Jerusem, men inte en enda trogen seraf kom till skada.

53:6.4 (606.7) ”Sedan min direkt överordnade hade avvikit blev det min uppgift, som den titulära ledaren för systemets förvirrade serafärenden, att ta befälet över änglaskarorna i Jerusem. Moraliskt stöd fick jag av Melkisedekarna, flertalet Materiella Söner assisterade mig kunnigt, då en väldig grupp av min egen klass hade övergett mig, men på det mest storartade sätt stöddes jag av de uppstigna dödliga i Jerusem.”

53:6.5 (606.8) ”Sedan vi som följd av Lucifers utbrytning hade blivit automatiskt avskurna från konstellationens strömkretsar var vi beroende av vår underrättelsekårs lojalitet. Kåren från det närliggande systemet Rantulia vidarebefordrade våra anrop om hjälp till Edentia, och vi fann att ordningens rike, lojalitetens intellekt och sanningens ande av naturen segrade över uppror, självhävdelse och så kallad personlig frihet; vi kunde hålla ut tills den nye Systemhärskaren, den värdige efterträdaren till Lucifer, anlände. Omedelbart därefter förordnades jag till Melkisedekarnas kår för konkursförvaltningen av Urantia och fick befälet över de lojala serafklasserna i den förrädiske Caligastias värld. Han hade proklamerat sin sfär medlem i det nyligen projekterade systemet av ’befriade världar och emanciperade personligheter’ som hade föreslagits i den illa beryktade frihetsdeklarationen, utgiven av Lucifer i hans upprop till de ’frihetsälskande, fritt tänkande och framsynta intelligenserna i de felstyrda och misskötta världarna i Satania.’”

53:6.6 (607.1) Denna ängel är fortfarande i tjänst på Urantia och fungerar som biträdande ledare för seraferna.

7. Upprorets historia

53:7.1 (607.2) Lucifers uppror omfattade hela systemet. Trettiosju Planetprinsar som hörde till utbrytarna överförde sin världs administration i stort sett till ärkerebellens sida. Endast på Panoptia lyckades Planetprinsen inte få folket med sig. I denna värld samlade sig folket under Melkisedekarnas ledning till stöd för Mikael. Ellanora, en ung kvinna i denna värld, tog ledningen över människoraserna, och inte en enda själ i denna stridiga värld gick in under Lucifers banér. Och alltsedan dess har dessa lojala panoptier tjänat i Jerusems sjunde övergångsvärld som omvårdare och byggare på Faderns sfär och dess omgivande sju uppehållsvärldar. Panoptierna fungerar inte endast som de bokstavliga vaktarna av dessa världar, utan de verkställer också Mikael's personliga order om utsmyckandet av dessa sfärer för någon framtida och okänd användning. De utför detta arbete under sitt uppehåll där under färden till Edentia.

53:7.2 (607.3) Under hela denna tid förde Caligastia Lucifers sak på Urantia. Melkisedekarna motsatte sig skickligt den avfallne Planetprinsen, men den otyglade frihetens sofisterier och självhävdelsens villfarelser hade alla möjligheter att vilseleda de primitiva folken i en ung och outvecklad värld.

53:7.3 (607.4) All utbrytarpropaganda var tvungen att bedrivas genom personlig verksamhet emedan informationsutsändningstjänsten och alla andra kanaler för interplanetarisk kommunikation avbröts på försorg av övervakare av systemets strömkrets. Efter det att upproret faktiskt hade brutit ut

isolerades hela systemet Satania både från konstellations- och universumströmkretsarna. Under denna tid sändes alla inkommande och utgående meddelanden med serafagenter och Ensamma Budbärare. Strömkretsarna till de fallna världarna bröts också, så att Lucifer inte kunde använda denna kanal för att främja sin skändliga plan. Dessa strömkretsar kommer inte att återupprättas så länge ärkerebellen lever inom Satanias gränser.

53:7.4 (607.5) Detta var ett Lanonandekuppror. De högre klasserna av Söner i lokaluniversumet anslöt sig inte till Lucifers utbrytning, fastän några av de Livsbärare som var stationerade på rebellplaneterna i någon mån influerades av de illojala prinsarnas uppror. Ingen av de Treenigade Sönerna gick vilse. Melkisedekarna, ärkeänglarna och de Lysande Aftonstjärnorna var alla lojala mot Mikael, och tillsammans med Gabriel kämpade de tappert för Faderns vilja och Sonens styre.

53:7.5 (608.1) Ingen varelse med ursprung i Paradiset var involverad i illojaliteten. Tillsammans med de Ensamma Budbärarna slog de upp sitt högkvarter i Andens värld och stannade kvar under ledning av Dagarnas Trogna i Edentia. Ingen av medlarna avföll, inte heller en enda av de Himmelska Upptecknarna gick vilse. Men Morontiaföljeslagarna och Mansoniavärldens Lärare led stora förluster.

53:7.6 (608.2) Från serafernas högsta klass förlorades inte en enda ängel, men en ansevärd grupp från följande klass, de högre seraferna, blev vilseledda och snärjda. Likaså blev några av änglarnas tredje eller övervakande klass förledda. Men det förfärliga sammanbrottet kom i den fjärde gruppen, förvaltningsänglarna, dessa serafer som

normalt är förordnade till uppgifter i systemhuvudstäderna. Manotia räddade nästan två tredjedelar av dem, men något över en tredjedel följde sin ledare till rebellernas led. En tredjedel av alla Jerusems keruber som var knutna till förvaltningsänglarna gick förlorade tillsammans med sina illojala serafer.

53:7.7 (608.3) Av de planetariska änglamedhjälparna, dessa som var förordnade till de Materiella Sönerna, vilseleddes omkring en tredjedel och nästan tio procent av övergångsomvårdarna snärjdes. Johannes såg detta symboliskt när han skrev om den stora röda draken och sade: ”Och dess stjärt drog med sig tredjedelen av himlens stjärnor och kastade dem ned i mörkret.”

53:7.8 (608.4) Den största förlusten inträffade i änglarnas led, men de flesta av förståndsvarelsernas lägre klasser var inblandade i otroheten. Av de 681.217 Materiella Söner förlorade i Satania var nittiofem procent förluster från Lucifers uppror. Mellanvarelser i stort antal gick förlorade på de enskilda planeter vilkas Planetprinsar tog Lucifers parti.

53:7.9 (608.5) I många avseenden var detta uppror det mest vittomfattande och förödande av alla dylika tilldragelser i Nebadon. Fler personligheter var inblandade i denna resning än i de båda andra. Och det är för evigt en vanära för Lucifers och Satans sändebud att de inte ens skonade småbarnens övningsskolor på finaliternas kulturplanet utan i stället försökte fördärva dessa evolverande sinnen som i nåd hade bärgats från de evolutionära världarna.

53:7.10 (608.6) De uppstigande dödliga var sårbara, men de motstod upprorets sofisterier bättre än de lägre andarna. Fastän många i de

lägre mansonivärldarna, de som inte hade nått slutlig fusion med sin Riktare, föll, är det upptecknat till ära för visdomen i uppstigningplanen att inte en enda av de i Jerusem bosatta uppstigna med medborgarrätt i Satania tog del i Lucifers uppror.

53:7.11 (608.7) Timme efter timme och dag efter dag fylldes informationsutsändningsstationerna i hela Nebadon till trängsel av bekymrade iakttagare från alla tänkbara klasser av himmelska intelligenser, som uppmärksamst studerade bulletinerna från upprорот i Satania och jublade då rapporterna fortsatte att berätta om de uppstigande dödligas orubbliga lojalitet. Under Melkisedekarnas ledarskap motstod de framgångsrikt de kombinerade och utdragna försöken från alla de listiga onda styrkor som så snabbt samlades under utbrytningens och syndens banér.

53:7.12 (608.8) Det tog över två år enligt systemtid från början av "striden i himlen" tills Lucifers efterträdare installerades i tjänst. Men till sist kom den nya Härskaren och landade på glashavet med sin stab. Jag hörde till de reserver som Gabriel hade mobiliserat i Edentia, och jag kommer väl ihåg Lanaforgets första budskap till Konstellationsfadern i Norlatiadek. Det lydde: "Inte en enda av Jerusems medborgare har förlorats. Varje uppstigen dödlig överlevde eldprovet och gick triumferande och alltigenom segerrik igenom det avgörande testet." Detta budskap gick vidare till Salvington, Uversa och Paradiset som en försäkran om att överlevnadserfarenheten i de dödligas uppståndelse är den bästa säkerheten mot uppror och det säkraste skyddet mot synd. Denna ädla trupp av dödliga i Jerusem uppgick till exakt 187.432.811 personligheter.

53:7.13 (609.1) I och med Lanaforages ankomst avsattes ärkerebellerna och berövades all regeringsmakt fastän de fritt fick röra sig i Jerusem, på morontiasfärerna och även i de enskilda bebodda världarna. De fortsatte sina bedrägliga och förföriska försök att förvirra och vilseleda människor och änglar. Men beträffande deras arbete på administrationshöjden i Jerusem ”fanns nu icke mer någon plats för dem”.

53:7.14 (609.2) Fastän Lucifer berövades all administrativ auktoritet i Satania fanns det inte då i lokaluniversumet någon makt eller domstol som kunde anhålla eller tillintetgöra denna onda rebell; vid den tiden var Mikael inte suverän härskare. Dagarnas Forna gav sitt stöd åt Konstellationsfäderna då dessa tog över systemstyret, men de har aldrig kommit med några senare avgöranden av de många besvär som fortfarande är anhängiga beträffande Lucifers, Satans och dessas medarbetares nuvarande ställning och framtida öde.

53:7.15 (609.3) Sålunda tilläts dessa ärkerebeller ströva omkring i hela systemet för att försöka ytterligare utbreda sina läror om missnöje och självhävdelse. Men under nästan två hundra tusen år har de inte lyckats vilseleda en enda värld till. Ingen värld i Satania har gått förlorad sedan de trettiosju föll, inte ens de yngre världar som har befolkats efter upprorsdagen.

8. Människosonen på Urantia

53:8.1 (609.4) Lucifer och Satan strövade fritt omkring i systemet Satania ända tills Mikael hade avslutat sin utgivningsmission på

Urantia. De var senast tillsammans i er värld vid tiden för sitt kombinerade anfall mot Människosonen.

53:8.2 (609.5) Tidigare när Planetprinsarna, ”Guds Söner”, samlades vid bestämda tider ”kom även Satan”, och han påstod sig representera de fallna Planetprinsarnas alla isolerade världar. Men han har inte getts denna frihet i Jerusem efter Mikaelns sista utgivning. Efter deras försök att korrumpera Mikael under hans utgivning i köttslig gestalt har all sympati för Lucifer och Satan försvunnit från hela Satania, dvs. utanför syndens isolerade världar.

53:8.3 (609.6) Mikaelns utgivning innebar ett slut för Lucifers uppror i hela Satania utom på de avfallna Planetprinsarnas planeter. Och detta var betydelsen av den personliga upplevelse som Jesus hade en kort tid före sin köttsliga död, när han för sina lärjungar utropade: ”Jag såg Satan falla ned som en blixtnedfall från himlen.” Han hade kommit med Lucifer till Urantia för den sista avgörande kampen.

53:8.4 (609.7) Människosonen var förvissad om att lyckas, och han visste att hans seger i er värld för evigt skulle avgöra ställningen för hans långvariga fiender, inte endast i Satania utan även i de två andra system där synden hade fått fotfäste. Det innebar överlevnad för de dödliga och trygghet för änglarna när er Mästare som svar på Lucifers förslag lugnt och med gudomlig tillförsikt svarade: ”Gå du bakom mig, Satan.” Detta var i princip det verkliga slutet på Lucifers uppror. Visserligen har domstolarna i Uversa ännu inte fattat verkställighetsbeslutet beträffande Gabriels vädjan, där han ber om tillintetgörande av rebellerna, men ett sådant utslag kommer utan tvivel att ges i sinom tid eftersom det första steget vid domstolsbehandlingen av detta mål redan har tagits.

53:8.5 (610.1) Människosonen erkände Caligastia som Urantias Prins i teknisk bemärkelse nästan ända fram till sin död. Jesus sade: ”Nu går en dom över denna världen; nu skall denna världens prins kastas ned.” Och sedan ännu närmare sitt livsverks fullbordan meddelade han: ”Denna världens prins är dömd.” Detta är samme avsatte och misskrediterade Prins som en gång kallades ”Urantias Gud”.

53:8.6 (610.2) Mikael's sista åtgärd innan han lämnade Urantia var att erbjuda nåd åt Caligastia och Daligastia, men de avvisade hans ömsinta erbjudande. Caligastia, er avfallne Planetprins, är alltjämt fri på Urantia att fortsätta med sina nedriga planer, men han har absolut ingen makt att tränga in i människornas sinnen, inte heller kan närma sig deras själar för att fresta eller korrumpdera dem såvida de inte verkligen önskar bli hemsökta av hans onda närvaro.

53:8.7 (610.3) Före Mikael's utgivning försökte dessa mörkrets härskare upprätthålla sin auktoritet på Urantia, och de trotsade envist de mindre och underordnade himmelska personligheterna. Men sedan den första pingstdagen är den förrädiske Caligastia och hans lika föraktliga medarbetare Daligastia servila inför det gudomliga majestätet hos Paradisets Tankeriktare och den beskyddande Sanningens Ande, Mikael's ande som har utgjutits över allt kött.

53:8.8 (610.4) Trots detta hade dock ingen fallen ande någonsin förmågan att invadera sinnena eller trakassera själarna hos Guds barn. Varken Satan eller Caligastia kunde någonsin beröra eller närma sig Guds trossöner; tron är en effektiv armering mot synd och

orättfärdighet. Det är sant: ”Den som har blivit född av Gud, han tar sig till vara, och den onde rör honom inte.”

53:8.9 (610.5) I allmänhet när svaga och tygellösa dödliga anses stå under inflytande av djävlar och demoner domineras de endast av sina egna inneboende och fördärvade tendenser och leds iväg av sina egna naturliga böjelser. Djävulen har fått sig gottskrivet en hel del sådan ondska som han inte hade del i. Caligastia har varit jämförelsevis maktlös sedan Kristi kors.

9. Upprorets nuvarande tillstånd

53:9.1 (610.6) Under de första tiderna av Lucifers uppror erbjöd Mikael frälsning åt alla rebeller. Åt alla som visade prov på uppriktig ånger erbjöd han, efter att ha uppnått fullständig suveränitet i universumet, förlåtelse och återinsättande i någon form av universumtjänst. Ingen av ledarna accepterade detta barmhärtiga erbjudande. Men tusentals änglar och lägre klasser av himmelska varelser, inklusive hundratals Materiella Söner och Döttrar, tog emot den nåd som förkunnades av panoptierna och rehabiliterades vid tiden för Jesu uppståndelse för ett tusen nio hundra år sedan. Dessa varelser har sedan dess överförts till Faderns värld i Jerusem, där de tekniskt sett måste kvarhållas tills Uversas domstolar ger utslag i målet Gabriel mot Lucifer. Men ingen betvivlar att när förintelsedomen avkunnas undantas dessa ångerfulla och räddade personligheter från beslutet om utplånande. Dessa villkorligt frigivna själar arbetar nu

tillsammans med panoptierna i uppgifterna med att ha vård om Faderns värld.

53:9.2 (611.1) Ärkeförrädaren har aldrig varit på Urantia sedan den tid då han försökte få Mikael att ge upp ändamålet med att fullfölja utgivningen och etablera sig slutgiltigt och säkert som ovillkorlig härskare över Nebadon. Då Mikael hade blivit det definitiva överhuvudet i Nebadons universum togs Lucifer i förvar av representanterna för Dagarnas Forna i Uversa och har sedan dess varit fånge på satellit nummer ett i Faderns grupp av övergångssfärer i Jerusem. Och här kan härskare i andra världar och i andra system se slutet för Satantias otrogna Härskare. Paulus visste om dessa upproriska ledares tillstånd efter Mikael utgivning, ty han skrev om Caligastias förmän som ”ondskans andemakter i himlarymderna”.

53:9.3 (611.2) Då Mikael hade antagit den högsta överhögheten i Nebadon anhöll han hos Dagarnas Forna om befogenhet att internera alla de personligheter som var inblandade i Lucifers uppror i avvaktan på utslagen från superuniversumets domstolar i målet Gabriel mot Lucifer, vilket hade lämnats till behandling i högsta domstolen i Uversa för nästan två hundra tusen år sedan enligt er tidsräkning. Beträffande gruppen i systemets huvudstad beviljade Dagarnas Forna Mikael anhängan med endast ett enstaka undantag: Satan tilläts göra periodiska besök hos de avfallna prinsarna i de fallna världarna tills en annan Guds Son blev accepterad av dessa fallna världar, eller till den tid då domstolarna i Uversa påbörjade behandlingen av målet Gabriel mot Lucifer.

53:9.4 (611.3) Satan kunde komma till Urantia emedan ni inte hade någon högt uppsatt Son som bodde där — varken Planetprins eller

Materiell Son. Makiventa Melkisedek har senare proklamerats som ställföreträdande Planetprins för Urantia, och påbörjandet av behandling av målet Gabriel mot Lucifer har gett signalen till att införa temporära regimer i alla isolerade världar. Det är sant att Satan gjorde periodiska besök hos Caligastia och andra av de fallna prinsarna ända fram till tiden för presentationen av dessa uppenbarelser, då den första domstolsbehandlingen av Gabriels vädjan om tillintetgörande av ärkerebellerna skedde. Satan hålls nu ovillkorligen häktad i Jerusems fängelsevärldar.

53:9.5 (611.4) Efter Mikael's sista utgivning har ingen i hela Satania önskat bege sig till fängelsevärldarna för att sköta om de internerade rebellerna. Och inga flera varelser har vunnits för förrädarens sak. Under ett tusen nio hundra år har ställningen varit oförändrad.

53:9.6 (611.5) Vi väntar oss inte att de nuvarande restriktionerna i Satania avlägsnas förrän Dagarnas Forna slutligt har expedierat ärkerebellerna. Systemets strömkretsar kommer inte att återställas så länge Lucifer lever. Under tiden är han helt inaktiv.

53:9.7 (611.6) Upproret har upphört i Jerusem. Det upphör i de fallna världarna så snart gudomliga Söner anländer. Vi tror att alla rebeller som någonsin kommer att ta emot nåd har gjort det. Vi emotser den blixtrande informationsutsändning som berövar dessa förrädare personlighetstillvaro. Vi väntar oss att domslutet i Uversa tillkännages genom utsändningen av det exekutionsmeddelande som åstadkommer förintelsen av dessa internerade rebeller. Då söker ni efter dem, men de står inte längre att finna. ”Och de som kände dig bland världarna skall förvånas över dig; du har varit en förskräckelse, men aldrig mera

skall du vara det.” Och sålunda skall alla dessa ovärdiga förrädare
”bliva såsom hade de ej varit till”. Alla inväntar domen från Uversa.

53:9.8 (611.7) Men under tidsålder efter tidsålder har de sju
fängelsevärldarna av andligt mörker i Satania utgjort en allvarlig
varning för hela Nebadon; de har vältaligt och effektivt förkunnat den
stora sanningen ”att syndarens väg är svår”; ”att i varje synd döljs
fröet till dess egen förintelse”; att ”syndens lön är döden”.

53:9.9 (612.1) [Framfört av Manovandet Melkisedek, en tid knuten
till konkursförvaltningen av Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 53](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 55](#) >>

Kapitel 54

Problem i anslutning till Lucifers uppror

54:0.1 (613.1) DEN evolutionära människan finner det svårt att fullt förstå vikten och fatta betydelsen av ondska, förvillelse, synd och förhärdelse. Människan är långsam att förstå att det fulländade och det ofulländade som varandras motsatser åstadkommer potentiell ondska; att sanning och falskhet som står i konflikt med varandra skapar förvirrande förvillelse; att den gudomliga gåvan att fritt få välja resulterar i syndens och rättfärdighetens divergerande världar; att det ihärdiga strävandet efter gudomlighet leder till Guds rike, i motsats till dess fortgående avvisande som leder till förhärdelsens domäner.

54:0.2 (613.2) Gudarna varken skapar ondska eller tillåter synd och uppror. Potentiell ondska existerar i tiden i ett universum som omfattar åtskiljande nivåer av fulländningens betydelser och värden. Synden är potentiell i alla världar där ofulländade varelser är utrustade med förmågan att välja mellan gott och ont. Själva konfliktförhållandet mellan sanning och osanning, faktum och falskhet, innebär potentialitet för förvillelse. Ett överlagt val av det onda innebär synd; ett avsiktligt avvisande av sanningen är förvillelse; ett ståndaktigt utövande av synd och förvillelse är förhärdelse.

1. Sann och falsk frihet

54:1.1 (613.3) Av alla de förbryllande problem som har sina rötter i Lucifers uppror har inget orsakat mera svårigheter än oförmågan hos omogna evolutionära dödliga att skilja mellan sann och falsk frihet.

54:1.2 (613.4) Sann frihet är något som söks under tidsålder efter tidsålder och som är belöningen för det evolutionära framåtskridandet. Falsk frihet är den lömska illusion som uppkommer av förvillelsen i tiden och det onda i rymden. Bestående frihet grundar sig på rättens realitet — förstånd, mognad, broderskap och rättvisa.

54:1.3 (613.5) Frihet är ett sätt att förstöra jagets kosmiska existens när dess motivering är oförståndig, obegränsad och okontrollerad. Sann frihet är progressivt relaterad till verkligheten och beaktar alltid social rättvisa, kosmisk opartiskhet, broderskapet i universum och de gudomliga plikterna.

54:1.4 (613.6) Friheten är självfördärvande när den skiljs från materiell rättvisa, intellektuell ärlighet, social fördragsamhet, moralisk skyldighet och andliga värden. Det finns ingen frihet åtskilt från den kosmiska verkligheten, och all personlighetsverklighet står i proportion till dess gudomlighetsrelationer.

54:1.5 (613.7) Otyglat egensinne och okontrollerat uttryckande av jaget är lika med oförmildrad själviskhet, höjden av ogudaktighet. Frihet utan därmed förenad och ständigt tilltagande självövertvinne är ett påfund av den dödlighets egoistiska fantasi. En frihet som bygger på jaget är en begreppsmässig illusion, en grym villfarelse. Tygellöshet som uppträder förklädd till frihet är en föregångare till uselt slaveri.

54:1.6 (614.1) Sann frihet är en följeslagare till genuin självrespekt; falsk frihet är självbeundrans make. Sann frihet är frukten av självbehärskning; falsk frihet är självhävdelsens antagande. Självbehärskning leder till altruistisk tjänst; självbeundran lutar mot utnyttjandet av andra för själviskt uppförstörande av denna missriktade individ som är villig att offra en rättfärdig uppnåelse för att ha en ojust makt över sina medmänniskor.

54:1.7 (614.2) Även visdomen är gudomlig och ofarlig endast när den är kosmisk till sin omfattning och andlig till sin motivering.

54:1.8 (614.3) Det finns ingen större förvillelse än det slags självbedrägeri som får intelligenta varelser att åtrå utövandet av makt över andra varelser i syfte att beröva dessa personer deras naturliga friheter. Den gyllene regeln om mänsklig rättvisa står i strid med all sådan svindel, orättvisa, själviskhet och orättfärdighet. Endast sann

och genuin frihet är förenlig med ett kärleksfullt styre och en barmhärtig omvårdnad.

54:1.9 (614.4) Hur vågar den egensinniga skapade varelsen i den personliga frihetens namn inkräkta på sina medmänniskors rättigheter när de Suprema Härskarna i universum i barmhärtig respekt står tillbaka för dessa viljans privilegier och personlighetens potentialer! Ingen varelse har rätt att vid utövandet av den personliga frihet han tror sig ha, beröva någon annan varelse de privilegier i tillvaron som är givna av Skaparna och som vederbörligen respekteras av alla deras lojala medarbetare, underordnade och undersåtar.

54:1.10 (614.5) Den evolutionära människan kan vara tvungen att kämpa för sina materiella friheter mot tyranner och förtryckare i en värld av synd och förhärdelse eller under de tidigare tiderna på en primitiv evolverande sfär, men inte så i morontiavärldarna eller på andesfärerna. Krig är ett arv från den tidiga evolutionära människan, men i världar där civilisationen avancerar normalt har den fysiska striden som ett sätt att avgöra människosläktets meningsskiljaktigheter för länge sedan fallit i vanrykte.

2. Stölden av friheten

54:2.1 (614.6) Med Sonen och i Anden projicerade Gud det eviga Havona, och allt sedan dess har det jämställda deltagandets eviga mönster varit rådande i skapelsen — delaktigheten. Detta delaktighetens mönster är ursprungsmodellen för var och en av Guds Söner och Döttrar som beger sig ut i rymden för att ägna sig åt

försöket att i tiden kopiera den eviga fulländningens centraluniversum.

54:2.2 (614.7) Varje evolverande universums varje varelse som strävar efter att göra Faderns vilja är bestämd att bli kompanjon till Skaparna i tid och rymd i detta storartade äventyr för att erfarenhetsmässigt uppnå fulländning. Om detta inte vore sant skulle Fadern knappast ha utrustat dessa varelser med skapande fri vilja, inte heller skulle han dväjas i dem, i själva verket gå i kompanjonskap med dem med hjälp av sin egen ande.

54:2.3 (614.8) Lucifers dårskap var hans försök att göra det ogörbara, att kortsluta tiden i ett erfarenhetsmässigt universum. Lucifers brott var hans försök att beröva varje personlighet i Satania dennes rätt att ta del i skapelsearbetet, att obemärkt inskränka de skapade varelsernas personliga delaktighet — delaktighet av fri vilja — i den långa evolutionära kampen att uppnå ljusets och livets tillstånd både individuellt och kollektivt. Då han gjorde så satte denna forna Härskare i ert system det tidsbundna syftet enligt sin egen vilja tvärt emot det eviga syftet enligt Guds vilja, så som detta syfte uppenbaras i utgivningen av fri vilja till alla personliga varelser. Sålunda hotade Lucifers uppror att göra det största möjliga inkräktande på valfriheten hos de uppstigande och tjänande i Satanias system — ett hot om att för all framtid beröva var och en av dessa varelser den spännande erfarenheten att bidra med någonting personligt och unikt till den erfarenhetsmässiga visdomens långsamt uppväxande monument, som en gång skall existera i form av det fulländade systemet Satania. Sålunda visar sig Lucifers manifest, som framträder i frihetens förklädning, att i förnuftets klara ljus vara ett

oerhört hot om att verkställa stölden av personlig frihet och att göra det på en skala som man endast två gånger har närmat sig i Nebadons hela historia.

54:2.4 (615.1) Kort sagt, det som Gud hade givit människor och änglar skulle Lucifer berövat dem, dvs. det gudomliga privilegiet att delta i skapandet av sitt eget öde och av ödet för detta lokalsystem av bebodda världar.

54:2.5 (615.2) Ingen varelse i hela universum har rättmätig frihet att beröva någon annan varelse sann frihet, rätten att älska och bli älskad, privilegiet att dyrka Gud och tjäna sina medvarelser.

3. Dröjsmål av rättvisa

54:3.1 (615.3) De moraliska viljevarelserna i de evolutionära världarna besväras alltid av den tanklösa frågan om varför de allvisa Skaparna tillåter ondska och synd. De inser inte att båda är oundvikliga om den skapade varelsen skall vara fri i sann mening. Den evolverande människans eller nobla ängels fria vilja är inte endast ett filosofiskt begrepp, ett symboliskt ideal. Människans förmåga att välja gott eller ont är en realitet i universum. Denna frihet att välja för sig själv är en gåva av de Suprema Härskarna, och de tillåter inte någon varelse eller grupp av varelser att beröva en enda personlighet i det vida universum denna gudomligt utgivna frihet — inte ens för att tillfredsställa lusten hos sådana förledda och okunniga varelser att njuta av denna oriktigt benämnda personliga frihet.

54:3.2 (615.4) Fastän medveten och helhjärtad identifiering med det onda (synd) innebär det samma som icke-existens (utplånande) måste det alltid mellan en sådan personlig identifiering med synden och straffets utmätande — det automatiska resultatet av ett sådant avsiktligt omfattande av ondskan — förflyta en tillräckligt lång tid för att möjliggöra en sådan behandling av denna individs ställning i universum, att den visar sig vara helt tillfredsställande för alla berörda universumpersonligheter och att den är så opartisk och rättvis att även syndaren själv godkänner den.

54:3.3 (615.5) Men om denna universumrebell som har kämpat mot sanningens och godhetens verklighet vägrar att godkänna domen, och om den skyldige i sitt hjärta inser det rättvisa i sin dom men vägrar att erkänna det, då måste domens verkställande uppskjutas i enlighet med Dagarnas Fornas avgörande. Och Dagarnas Forna vägrar att tillintetgöra någon varelse förrän alla moraliska värden och alla andliga realiteter har slocknat både i missdådaren och i alla som har stött honom och möjligen sympatiserat med honom.

4. Dröjsmål av barmhärtighet

54:4.1 (615.6) Ett annat problem som är i någon mån svårt att förklara i konstellationen Norlatiadek gäller orsakerna till att Lucifer, Satan och de fallna prinsarna tilläts göra skada så länge innan de anhölls, internerades och ställdes inför domstol.

54:4.2 (616.1) Föräldrar som har fött och uppfostrat barn kan bättre förstå varför Mikael, en Skaparefader, kunde tänkas ta tid på sig för

att döma och förintä sina Söner. Jesu' berättelse om den förlorade sonen illustrerar väl hur en kärleksfull far länge kan vänta på att ett förvillat barn ångrar sig.

54:4.3 (616.2) Själva faktumet att en varelse som gör ont faktiskt kan välja att göra fel — att synda — bevisar att den fria viljan är ett faktum och berättigar till fullo varje uppskov, oberoende av dess längd, vid rättens verkställande, förutsatt att förlängd nådetid kan tänkas leda till ånger och återupprättelse.

54:4.4 (616.3) De flesta av de friheter som Lucifer eftersträfvade hade han redan; andra skulle han få i framtiden. Alla dessa värdefulla gåvor gick förlorade genom att ge vika för otålighet och ge efter för lusten att redan nu ha det man längtar efter, och att ha det tvärtemot all skyldighet att respektera rättigheterna och friheterna hos alla andra varelser som universernas universum består av. De etiska skyldigheterna är medfödda, gudomliga och universella.

54:4.5 (616.4) Vi känner till många orsaker varför de Suprema Härskarna inte genast förintade eller internerade ledarna för Lucifers uppror. Det finns utan tvivel ytterligare andra och kanske bättre orsaker som är okända för oss. Nådeinnehållet i detta dröjsmål med att verkställa rätten utsträcktes personligen av Mikael av Nebadon. Utan denne Skaparefaders tillgivenhet för sina förvillade Söner hade den suprema rätten i superuniversumet haft sin gång. Om en sådan händelse som Lucifers uppror hade inträffat medan Mikael var inkarnerad på Urantia kunde instiftarna av detta onda ha blivit ögonblickligen och absolut förintade.

54:4.6 (616.5) Den suprema rätten kan verka omedelbart när den inte hålls tillbaka av den gudomliga barmhärtigheten. Men utdelningen av nåd till tidens och rymdens barn tillåter alltid detta dröjsmål, denna frälsande intervall mellan sådd och skörd. Om sådden är god erbjuder denna intervall möjlighet att pröva och bygga upp karaktären; om sådden är ond ger detta barmhärtiga dröjsmål möjlighet till ånger och korrigering. Detta dröjsmål vid domstolsbehandlingen och exekutionen av missdådare ingår i nådetilldelningen i de sju superuniverserna. Detta barmhärtiga återhållande av rätten bevisar att Gud är kärleken, och att denna kärlekens Gud dominerar universerna och i nåd vakar över alla sina varelsers öde och dom.

54:4.7 (616.6) Dröjsmålen i tiden som följd av barmhärtigheten är förordnat av Skaparnas fri vilja. Det finns gott att få i universum från detta sätt att behandla syndfulla rebeller med tålamod. Medan det är blott alltför sant att gott inte kan komma av ont för den som överväger och utför det onda, är det lika sant att allting (inklusive ondskan, potentiell och manifesterad) samverkar till det bästa för alla varelser som känner Gud, älskar att göra hans vilja och uppstiger mot Paradiset enligt hans eviga plan och gudomliga syfte.

54:4.8 (616.7) Men dessa nådens dröjsmål är inte ändlösa. Trots det långa dröjsmålet (så som tiden räknas på Urantia) vid domstolsbehandlingen av Lucifers uppror kan vi notera att under den tid då denna uppenbarelse utfördes hölls det första förhöret i det anhängiga målet Gabriel mot Lucifer i Uversa, och snart därefter kungjordes Dagarnas Fornas beslut om att Satan härefter skall hållas instängd i fängelsevärlden tillsammans med Lucifer. Detta upphäver Satans förmåga att längre besöka någon av de fallna världarna i

Satania. Rättvisan i ett universum som domineras av barmhärtighet kan vara långsam, men den är ofrånkomlig.

5. Visdomen med dröjsmålet

54:5.1 (617.1) Av de många orsaker, som jag vet om varför Lucifer och hans bundsförvanter inte tidigare internerades eller dömdes, har jag tillstånd att nämna följande:

54:5.2 (617.2) 1. Barmhärtighet fordrar att varje missdådare har tillräckligt med tid för att formulera en överlagd och till fullo vald inställning till sina onda tankar och syndfulla handlingar.

54:5.3 (617.3) 2. Den suprema rätten domineras av Faderns kärlek, därför förintar rätten aldrig det som nåden kan rädda. Tid att acceptera frälsningen förunnas varje missdådare.

54:5.4 (617.4) 3. Ingen tillgiven fader förhastar sig någonsin med att bestraffa en felande medlem av sin familj. Tålmodet kan inte fungera oberoende av tiden.

54:5.5 (617.5) 4. Fastän missdåd alltid är till skada för en familj, förbehåller visdomen och kärleken de rättrådiga barnen att stå ut med en felande broder under den tid som den tillgivne fadern har beviljat för att syndaren måtte inse sin förvillelse och omfatta frälsningen.

54:5.6 (617.6) 5. Oberoende av Mikaelns inställning till Lucifer, trots att han var Lucifers Skapare-fader, hörde det inte till Mikaelns mandat

att utöva summarisk domsrätt över den avfallne Systemhärskaren emedan han inte vid den tiden hade avslutat sitt utgivningslivsskede som skulle ge honom ovillkorlig överhöghet i Neadon.

54:5.7 (617.7) 6. Dagarnas Forna kunde omedelbart ha förintat dessa rebeller, men de avrättar sällan missdådare utan fullständig domstolsbehandling. I detta fall vägrade de att upphäva Mikael's beslut.

54:5.8 (617.8) 7. Det är uppenbart att Immanuel rådde Mikael att hålla sig på avstånd från rebellerna och låta upproret ha sin naturliga gång mot sin egen förintelse. Visdomen hos Dagarnas Förenande är återspeglings i tiden av Paradistreenighetens förenade visdom.

54:5.9 (617.9) 8. Dagarnas Trogna i Edentia rådde Konstellationsfäderna att ge rebellerna fria händer för att all sympati för dessa missdådare snabbare skulle utrotas ur hjärtana på varje nuvarande och framtida medborgare i Norlatiadek — varje dödlig, morontia- eller andevarelse.

54:5.10 (617.10) 9. I Jerusem gav den personliga representanten för Orvontons Supreme Verkställare rådet åt Gabriel att främja en full möjlighet för varje levande varelse att låta ett överlagt val mogna beträffande de ärenden som berördes i Lucifers frihetsdeklaration. Paradiset's rådgivare till Gabriel i nödsituationen förklarade att om inte alla varelser i Norlatiadek gavs denna fulla och fria möjlighet, då de frågeställningar som upproret gällde en gång hade förts fram, skulle karantänen från Paradiset för alla dessa möjliga halvhjärtade och av tvivel drabbade varelser i självbevarandesyfte utsträckas till att

omfatta hela konstellationen. För att hålla uppstigningsdörrarna till Paradiset öppna för varelserna från Norlatiadek var det nödvändigt att se till att upproret fick utvecklas till fullo och att försäkra sig om att alla varelser som på något sätt berördes därav definitivt avgjorde sin ställning.

54:5.11 (617.11) 10. Den Gudomliga Omvårdaren i Salvington kungjorde som sin tredje självständiga proklamation ett mandat som gav anvisningen om att ingenting skulle göras för att till hälften återställa, räddhågat dölja eller på annat sätt gömma rebellernas och upprorets otäcka ansikte. Änglaskarorna anmodades att arbeta för ett fullt avslöjande och en obegränsad möjlighet för synden att uttrycka sig som det snabbaste sättet att nå fram till ett fulländat och slutligt botande av onskans och syndens plåga.

54:5.12 (618.1) 11. I Jerusem organiserades ett nödsituationsråd med före detta dödliga som bestod av Mäktiga Budbärare, förhärligade dödliga som hade haft personlig erfarenhet av liknande situationer, samt kollegor till dem. De varnade Gabriel att åtminstone det tredubbla antalet varelser skulle bli vilseförda om man försökte använda godtyckliga eller summariska metoder för att undertrycka upproret. Hela Uversas rådgivarkår instämde i rådet till Gabriel att låta upproret ha sin fulla och naturliga gång, även om det skulle ta en miljon år att reda upp följderna.

54:5.13 (618.2) 12. Tiden är relativ, även i ett tidens universum: Om en dödlig med normal livslängd på Urantia utförde ett brott som ledde till en världsomfattande laglöshet, och om han anhölls, dömdes och avrättades inom två eller tre dagar från brottets utförande, skulle det

tyckas er en lång tid? Det vore dock närmare en jämförelse med Lucifers livslängd även om dömandet av honom, vilket nu har påbörjats, inte skulle avslutas förrän om hundra tusen Urantiaår. Den relativa tidsåtgången sedd med utgångspunkt i Uversa, där rättsprocessen är anhängig, kunde anges med att säga att Lucifers brott togs upp till domstolsbehandling inom två och en halv sekund från dess förövande. Ur Paradisets synvinkel är domstolsbehandlingen samtidig med förövädet.

54:5.14 (618.3) Det finns ett lika stort antal orsaker till att Lucifers uppror inte godtyckligt stoppades, och vilka ni delvis kunde förstå, men jag har inte tillåtelse att berätta om dem. Jag kan informera er om att vi i Uversa undervisar om fyrtioåtta orsaker till att låta ondskan löpa linan ut till sin egen moraliska konkurs och andliga förintelse. Jag tvivlar inte på att det finns precis lika många skäl som jag inte känner till.

6. Kärlekens seger

54:6.1 (618.4) Vilka svårigheter evolutionära dödliga än kan möta i sina försök att förstå Lucifers uppror borde det vara klart för alla reflekterande tänkare att sättet att behandla rebellerna är till försvar för den gudomliga kärleken. Den kärleksfulla nåd som har utsträckts till rebellerna ser ut att ha fört med sig prövningar och bedrövelser för många oskyldiga varelser, men alla dessa upprörda personligheter kan tryggt lita till de allvisa Domarna att avgöra deras öden med barmhärtighet såväl som rättvisa.

54:6.2 (618.5) I alla sina förbindelser med förståndsvarelser domineras både Skaparsonen och hans Paradisfader av kärlek. Det är omöjligt att förstå många faser i universumhärskarnas attityd mot rebeller och uppror — synd och syndare — om man inte kommer ihåg att Gud som Fader går före alla andra faser av Gudomens manifestation i gudomlighetens alla förhållanden till mänskligheten. Man bör också komma ihåg att alla Paradisets Skaparsöner är barmhärtighetsmotiverade.

54:6.3 (618.6) Om en tillgiven far i en stor familj vill visa barmhärtighet mot ett av sina barn som har gjort sig skyldig till allvarliga missgärningar kan det väl hända att utsträckandet av barmhärtighet till detta barn som betar sig illa förorsakar ett temporärt lidande för alla de övriga barnen som uppför sig väl. Sådana eventualiteter är oundvikliga; en sådan risk är oskiljaktig från den reella situationen av att ha en kärleksfull förälder och vara medlem av en familjegrupp. Varje medlem i en familj har fördel av att varje medlem betar sig rättfärdigt; likaså måste varje medlem lida de omedelbara tidsbundna konsekvenserna av varje medlems förseelser. Familjer, grupper, nationer, raser, världar, system, konstellationer och universer är relationssammanslutningar som har en individualitet; och därför skördar varje medlem i varje sådan grupp, stor eller liten, frukterna av det som alla andra medlemmar i gruppen gör rätt och lider följderna av det som de gör fel.

54:6.4 (619.1) En sak bör ändå göras klar: Om du får lov att lida de onda konsekvenserna av synden som har begåtts av någon medlem av din familj, någon landsman eller annan dödlig, till och med av uppror i systemet eller annanstans — oberoende av vad du kan få utstå på

grund av de förseelser som dina medarbetare, kamrater eller överordnade har gjort sig skyldiga till — kan du känna dig trygg i den eviga förvissningen att dessa lidanden är övergående prövningar. Ingen av dessa följder för medlemmarna, av felaktigt uppträdande i gruppen, kan någonsin äventyra dina evighetsutsikter eller i minsta mån beröva dig din gudomliga rätt att stiga upp till Paradiset och nå fram till Gud.

54:6.5 (619.2) Och det finns kompensation för dessa prövningar, dröjsmål och besvikelser som utan undantag åtföljer upprorets synd. Av de många värdefulla följdverkningarna av Lucifers uppror vilka kunde nämnas vill jag endast fästa uppmärksamheten på förhöjningen av de dödliga uppstignas levnadsbana, Jerusems medborgare, som genom att stå emot syndens sofisterier placerade sig i ledet av dem som blir framtida Mäktiga Budbärare, medlemmar av min egen klass. Varje varelse som klarade av det prov som denna onda episod innebar höjde därmed omedelbart sin administrativa ställning och ökade sitt andliga värde.

54:6.6 (619.3) Till en början föreföll Lucifers omstörtning att vara en ren katastrof för systemet och universumet. Så småningom började fördelar samla sig. Då tjugofem tusen år av systemtid (tjugo tusen år enligt urantiatid) hade gått började Melkisedekarna undervisa om att det goda som Lucifers dårskap hade resulterat i hade börjat motsvara det onda som den hade åstadkommit. Summan av det onda hade vid den tiden blivit nästan konstant och fortsatte att växa endast i vissa isolerade världar, medan de fördelaktiga återverkningarna fortsatte att mångdubblas och utbreda sig genom universumet och superuniversumet ända till Havona. Melkisedekarna lär oss nu att det

goda som upproret i Satania har lett till är mer än tusen gånger
summan av allt det onda.

54:6.7 (619.4) En sådan ovanlig och välsignelserik skörd från
missgärningar kunde emellertid endast erhållas tack vare den visa,
gudomliga och barmhärtiga inställningen hos alla Lucifers
överordnade, allt från Konstellationsfäderna i Edentia till den
Universelle Fadern i Paradiset. Tidens gång har ökat det goda som
kunde erhållas som en följd av Lucifers dårskap; och då det onda som
skall straffas utvecklades till fullo inom en jämförelsevis kort tid, är
det uppenbart att de allvisa och framsynta universumhärskarna utan
tvivel utsträckte den tid inom vilken allt fördelaktigare resultat kunde
nås. Oberoende av de många andra orsakerna till att anhållandet och
dömandet av rebellerna i Satania fördröjdes skulle denna enda vinst
ha varit tillräcklig för att förklara varför dessa syndare inte tidigare
internerades och varför de inte har blivit dömda och förintade.

54:6.8 (619.5) Kortsynta och tidsbundna dödliga sinnen bör inte vara
så kvicka att kritisera dröjsmålen som de framsynta och allvisa
administratörerna av universums angelägenheter väljer.

54:6.9 (620.1) Ett fel i människornas tänkande när det gäller dessa
problem utgörs av uppfattningen att alla evolutionära dödliga på en
evolverande planet skulle välja vägen som leder till Paradiset om inte
synden hade förbannat deras värld. Förmågan att avsäga sig
överlevnad daterar sig inte från tiden för Lucifers uppror. Människan
har alltid haft förmågan att välja fritt när det gäller den levnadsbana
som för till Paradiset.

54:6.10 (620.2) Då ni stiger uppåt i er överlevnadserfarenhet breddar
ni era uppfattningar om universum och utvidgar er horisont av

betydelser och värden. På så sätt kan ni bättre förstå varför sådana varelser som Lucifer och Satan tillåts fortsätta med uppror. Ni kommer också att bättre förstå hur gott till slut (om inte genast) kan erhållas av tidsbegränsat ont. Sedan ni har nått Paradiset blir ni verkligen upplysta och tröstade då ni hör de supernafiska filosoferna diskutera och förklara dessa djupgående problem om anpassning i universum. Men jag betvivlar att ni ens då kommer att vara fullt tillfredsställda i era sinnen. Åtminstone var jag det inte då jag sålunda hade nått kulmen i universumfilosofin. Jag nådde inte fram till en full förståelse av dessa komplicerade sammanhang förrän senare då jag hade blivit förordnad till administrativa uppgifter i superuniversumet, där jag genom verklig erfarenhet har erhållit en tillräcklig fattningsförmåga för att förstå sådana mångfacetterade problem angående kosmisk rättvisa och andlig filosofi. Då ni stiger uppåt mot Paradiset kommer ni alltmer att lära er att många problematiska aspekter i universums administration endast kan förstås efter förvärvandet av en ökad erfarenhetsmässig kapacitet och uppnåendet av en förhöjd andlig insikt. Kosmisk visdom är avgörande för att förstå kosmiska situationer.

54:6.11 (620.3) [Framfört av en Mäktig Budbärare som erfarenhetsmässigt överlevde det första systemupproret i tidens universer och nu är knuten till superuniversumstyret i Orvonton samt verksam i detta ärende enligt anmodan av Gabriel i Salvington.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 54](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 56](#) >>

Kapitel 55

Ljusets och livets sfärer

55:0.1 (621.1) LJUSETS och livets tidsålder är den slutliga evolutionära uppnåelsenivån i en värld i tid och rymd. Från den första tiden med primitiva människor har en sådan bebodd värld genomgått de successiva planetariska tidsåldrarna: tidsåldrarna före och efter Planetprinsen, tidsåldern efter Adam, tidsåldern efter Administratörsonen och tidsåldern efter Gåvosonen. Och därefter görs en sådan värld redo för den kulminerande evolutionära uppnåelsenivån, den etablerade ställningen i ljus och liv, genom den omvårdnad som de på varandra följande planetariska missionerna av Treenighetens Undervisande Söner innebär med sina ständigt vidgade uppenbarelser av gudomlig sanning och kosmisk visdom. I dessa strävanden har de Undervisande Sönerna alltid hjälp av de Lysande

Aftonstjärnorna, och ibland av Melkisedekarna, för att etablera den sista planetariska tidsåldern.

55:0.2 (621.2) Detta skede av ljus och liv, som öppnas av de Undervisande Sönerna vid avslutandet av deras sista planetariska mission, fortgår på obestämd tid i de bebodda världarna. Varje framåtskridande stadium inom den etablerade statusen kan av Administratörsöternas juridiska åtgärder åtskiljas till en följd av domperioder; men alla dessa juridiska åtgärder är rent tekniska och ändrar på intet sätt de planetariska händelsernas gång.

55:0.3 (621.3) Endast de planeter som får sin tillvaro i superuniversumets huvudströmkretsar garanteras en fortgående existens, men så vitt vi vet är dessa världar som är etablerade i ljus och liv bestämda att bestå utigenom de eviga tidsåldrarna i all framtid.

55:0.4 (621.4) Det finns sju stadier i utvecklingen av ljusets och livets tidsskede i en evolutionär värld, och i detta sammanhang bör man notera att de med Anden fusionerande dödligas världar utvecklas längs samma linjer som de världar som hör till den serie där fusionen sker med Riktaren. Dessa sju stadier av ljus och liv är:

55:0.5 (621.5) 1. Det första eller planetariska stadiet.

55:0.6 (621.6) 2. Det andra eller systemstadiet.

55:0.7 (621.7) 3. Det tredje eller konstellationsstadiet.

55:0.8 (621.8) 4. Det fjärde eller lokaluniversumets stadium.

55:0.9 (621.9) 5. Det femte eller den mindre sektorns stadium.

55:0.10 (621.10) 6. Det sjätte eller den större sektorns stadium.

55:0.11 (621.11) 7. Det sjunde eller superuniversumstadiet.

55:0.12 (621.12) I slutet av denna berättelse beskrivs dessa stadier av framskridande utveckling enligt deras förhållande till universumets organisation, men de planetariska värdena i varje stadium kan uppnås av varje värld helt oberoende av andra världars utveckling eller av universumadministrationens överplanetariska nivåer.

1. Morontiatemplet

55:1.1 (622.1) Ett morontiatempels existens i en bebodd världs huvudstad är bekräftelsen på att en sådan sfär har gått in i ljusets och livets stadgade tidsåldrar. Innan de Undervisande Sönerna lämnar en värld vid slutet av sin sista mission öppnar de denna sista epok av evolutionär uppnåelse; de presiderar den dag då det ”heliga templet kommer ned på jorden”. Denna händelse som signalerar gryningen för ljusets och livets tidsskede hedras alltid av den personliga närvaron av Paradisets Gåvoson till den planeten; han kommer för att bevittna denna stora dag. Där i detta tempel av ojämförlig skönhet proklamerar denne Paradisets Gåvoson upphöjandet av den länge tjänande Planetprinsen till Planethärskare och förlämnar denne trogne Lanonandekson nya maktbefogenheter och utvidgad bestämmanderätt över planetariska ärenden. Systemhärskaren är också närvarande och tillstyrker i sitt tal dessa kungörelser.

55:1.2 (622.2) Ett morontiatempel har tre delar: I mitten finns helgedomen för Paradisets Gåvoson. Till höger är den tidigare Planetprinsens, numera Planethärskarens säte; och när han är närvarande i templet är denne Lanonandekson synlig för de mera

andliga individerna i den världen. Till vänster finns sätet för den tjänstgörande ledaren för de finaliter som är knutna till planeten.

55:1.3 (622.3) Fastän det har talats om de planetariska templen såsom ”kommande ned från himlen” transporteras i verkligheten inget egentligt material från systemhögkvarteret. Arkitekturen för vart och ett utarbetas i miniatyr i systemhuvudstaden, och Morontiastyrkans Övervakare kommer senare med dessa godkända planer till planeten. Här börjar de tillsammans med de Ledande Fysiska Övervakarna att bygga morontiatemplet enligt specifikationerna.

55:1.4 (622.4) Det genomsnittliga morontiatemplet har sittplats för omkring tre hundra tusen åskådare. Dessa ståtliga byggnader används inte för gudsdyrkan, skådespel eller för att ta emot informationsutsändningar; de är helgade för speciella ceremonier på planeten, sådana som: kommunikation med Systemhärskaren eller de Högsta, speciella visualiseringsceremonier avsedda att uppenbara personlighetsnärvaron av andevarelser samt för stilla kosmisk kontemplation. Skolorna för kosmisk filosofi håller här sina gradueringar, och här får också de dödliga i världen ta emot planetarisk erkänsla för högtstående samhällstjänst och andra utomordentliga värv.

55:1.5 (622.5) Ett sådant morontiatempel tjänar också som samlingsplats för att bevittna omvandlingen av levande dödliga till morontiatillvaron. Det beror på att omvandlingstemplet består av morontiamaterial som inte förstörs av det flammande skenet från den förtärande elden som så fullständigt förintar de dödligas fysiska kropp vilka däri upplever slutlig fusion med sin gudomliga Riktare. I en stor

värld är dessa avfärdsflammor nästan ständiga, och då antalet omvandlingar tilltar tillhandahålls subsidiära, morontiella livshelgedomar i olika delar av planeten. Nyligen vistades jag i en värld långt i norr där tjugofem morontiahelgedomar fungerade.

55:1.6 (622.6) I världar som ännu inte är stadgade, planeter utan morontiatempel, sker dessa fusionsblixtar många gånger i planetens atmosfär, dit en kandidats materiella kropp för omvandling lyfts upp av mellanvarelser och fysiska övervakare.

2. Död och omvandling

55:2.1 (623.1) Den naturliga, fysiska döden är inte en oundviklighet för de dödliga. Majoriteten av de avancerade evolutionära varelserna, medborgare i världar som befinner sig i det sista skedet av ljus och liv, dör inte; de omvandlas direkt från det köttsliga livet till morontiatillvaron.

55:2.2 (623.2) Denna upplevelse av omvandling från det materiella livet till morontiatillståndet — den odödliga själens fusion med den inre Riktaren — blir allt vanligare i takt med planetens evolutionära framsteg. Till en början når endast några få dödliga i varje tidsålder det andliga framåtskridandets omvandlingsnivå, men då de Undervisande Sönernas efter varandra följande tidsåldrar börjar sker allt flera fusioner med Riktaren innan det allt längre livet för dessa framåtskridande dödliga är slut; och vid tiden för de Undervisande Sönernas avslutande mission är ungefär en fjärdedel av dessa storartade dödliga undantagna från den naturliga döden.

55:2.3 (623.3) Längre fram under ljusets och livets tidsskede anar mellanvarelserna eller deras medarbetare att föreningen mellan själ och Riktare troligen närmar sig och meddelar detta till ödesväktarna, som i sin tur kommunicerar dessa uppgifter till den finalitgrupp inom vars behörighetsområde denne dödlige kan tänkas verka; därefter utges Planethärskarens påbud om att den dödlige skall avsäga sig alla planetariska uppgifter, ta farväl av sin ursprungsvärld och bege sig till Planethärskarens inre tempel för att där invänta morontiaöverföring, omvandlingsblixten, från evolutionens materiella domän till det förändliga framskridandets morontianivå.

55:2.4 (623.4) När en sådan fusionskandidats familj, vänner och arbetskamrater har samlats i morontiatemplet placerar de sig runt mittplattformen där fusionskandidaterna vilar, samtidigt som dessa fritt samtalar med sina församlade vänner. En cirkel av himmelska personligheter emellan dem arrangeras för att skydda de materiella dödliga från verkan av de energier som förekommer i ögonblicket för ”livsblixten”, som befriar uppstigningskandidaten från det materiella köttets bojor och därmed gör allt det för en evolutionär dödlig som den naturliga döden gör för dem som därigenom befrias från köttet.

55:2.5 (623.5) Många fusionskandidater kan samlas i det rymliga templet vid samma tid. Och hur vackert är inte detta tillfälle då de dödliga på detta sätt samlas för att bevittna sina älskades uppståndelse i andliga flammor, och vilken kontrast mot de tidigare tidsåldrarna då de dödliga måste överlämna sina döda att famnas av de jordiska elementen! Scenerna av gråt och klagan som kännetecknar tidigare epoker i människans evolution ersätts nu av hänryckt glädje och den

mest upphöjda entusiasm när dessa dödliga som känner Gud tar ett tillfälligt farväl av sina kära, då dessa avlägsnas från sina materiella anknytningar av den förtärande storhetens och uppstigande härlighetens andliga lågor. I världar som har stadgats i ljus och liv är ”begravningar” tillfällen av suprem glädje, djup tillfredsställelse och outsägligt hopp.

55:2.6 (623.6) Dessa framåtskridande dödligas själar fylls allt mera av tro, hopp och förvisning. Den anda som råder bland dem som har samlats runt omvandlingshelgedomen påminner om andan hos glädjefyllda vänner och släktingar som kan tänkas samlas vid gradueringstillfället för någon i sin grupp eller som kan komma samman för att bevittna överlämnandet av någon stor hedersbetygelse till en bland dem. Det vore avgjort till nytta om mindre avancerade dödliga blott kunde lära sig att betrakta den naturliga döden med något av denna gladlynthet och sorglöshet.

55:2.7 (624.1) Dödliga iakttagare kan inte se någonting av sina omvandlade kamrater efter fusionsblixten. Dessa omvandlade själar beger sig med Riktartransport direkt till uppståndelsehallen i vederbörande morontiella träningsvärld. Dessa åtgärder som gäller omvandlingen av levande människovarelser till morontivärlden övervakas av en ärkeängel som förordnades till denna värld den dag då den först etablerades i ljus och liv.

55:2.8 (624.2) Vid den tid då en värld når det fjärde stadiet av ljus och liv lämnar mer än hälften av de dödliga planeten genom omvandling från de levandes krets. En sådan förminskning av döden fortsätter hela tiden, men jag vet inget system vars världar, även om de länge har varit etablerade i liv, vore helt fria från den naturliga

döden som förfarande att frångomma köttets bojar. Och tills ett sådant högt stadium i den planetariska evolutionen har uppnåtts överlag måste de morontiella träningsvärldarna i lokaluniversumet fortsätta att tjäna som utbildnings- och kultursfärer för de evolverande morontiaframskridarna. Eliminering av döden är teoretiskt möjlig, men enligt mina iakttagelser har det ännu inte skett. Kanske en sådan situation kan nås fram till under de avlägsna tidsrymderna i de efterföljande epokerna i det sjunde stadiet av etablerat planetariskt liv.

55:2.9 (624.3) De omvandlade själarna från de etablerade sfärernas blomstrande tidsåldrar genomgår inte mansonivärldarna. Inte heller vistas de som studerande i systemets eller konstellationens morontiavärldar. De genomgår ingen av morontialivets tidigare faser. De är de enda uppstigande dödliga som så närapå undgår morontiaöverföringen från materiell existens till semiandestatus. Sådana *av Sonen upptagna* dödligas första erfarenhet under uppstigningsskedet sker i tjänsteuppdragen i universumhögkvarterets framstegsvärldar. Och från dessa Salvingtons studievärldar beger de sig tillbaka som lärare till just de världar som de passerade, för att senare fortsätta inåt mot Paradiset längs den etablerade vägen för de dödligas uppstigning.

55:2.10 (624.4) Om ni blott kunde besöka en planet i ett avancerat stadium av utveckling skulle ni snabbt förstå orsakerna till att det finns denna differentierade mottagning av uppstigande dödliga i mansonivärldarna och de högre morontiavärldarna. Ni skulle genast förstå att varelser som går vidare från dessa högt evolverade sfärer är beredda att återuppta sin uppstigning till Paradiset långt före en

genomsnittlig dödlig som kommer från en oordnad och efterbliven värld som Urantia.

55:2.11 (624.5) Oberoende av från vilken planetarisk uppnåelsenivå människorna stiger upp till morontiavärldarna erbjuder de sju mansoniasfärerna rikligt med tillfällen att som lärare och studerande skaffa sig erfarenhet av allt det som de inte kunde gå igenom på grund av födelseplanetens avancerade status.

55:2.12 (624.6) Universum tillämpar ofelbart dessa utjämningsförfaranden som är avsedda att garantera att ingen uppstigen skall berövas någonting som är väsentligt för hans uppstigningserfarenhet.

3. De gyllene tidsåldrarna

55:3.1 (624.7) Under denna ljusets och livets tidsålder blomstrar världen mer och mer under Planethärskarens faderliga styre. Vid denna tid framskrider världarna under den samlade styrkan av ett språk, en religion och på normala sfärer en enda ras. Denna tidsålder är emellertid inte fulländad. Dessa världar har fortfarande välutrustade sjukhus, hem för vården av de sjuka. Kvar finns ännu problemen med vård vid olycksfall och de oundvikliga skröpligheter som medföljer orkeslösheten vid hög ålder samt senilitetens störningar. Sjukdomarna har inte helt övervunnits, inte heller har jordens djur ännu fullt underkuvats; men sådana världar är som Paradiset i jämförelse med den primitiva människans första tider under tidsåldern före Planetprinsen. Ni skulle instinktivt beskriva en

sådan värld — om ni plötsligt kunde transporteras till en planet som befinner sig i detta stadium av utveckling — som himlen på jorden.

55:3.2 (625.1) Människornas styre fortsätter att fungera vid skötseln av materiella angelägenheter under hela denna tidsålder av relativ förkovran och fulländning. De allmänna aktiviteterna i en värld i första stadiet av ljus och liv vilken jag nyligen besökte finansierades med tiondeförfarandet. Varje vuxen arbetare — och alla arbetsföra medborgare arbetade med någonting — betalade tio procent av sin inkomst eller förmögenhetsökning till den offentliga statskassan, därifrån fördelningen skedde enligt följande:

55:3.3 (625.2) 1. Tre procent användes för att främja sanningen — vetenskap, undervisning och filosofi.

55:3.4 (625.3) 2. Tre procent ägnades skönheten — spel, socialt umgänge och konst.

55:3.5 (625.4) 3. Tre procent inriktades på godheten — samhällstjänst, altruism och religion.

55:3.6 (625.5) 4. En procent överfördes till försäkringsreserverna för risken av arbetsoförmåga som följd av olyckshändelse, sjukdom, ålderdom eller större olyckor omöjliga att förhindra.

55:3.7 (625.6) Naturtillgångarna på denna planet förvaltades som samhällets tillgångar, som gemensam egendom.

55:3.8 (625.7) Den högsta utmärkelse som förlänades en medborgare i denna värld var den ”suprema tjänstens” orden, och det var den enda grad av erkänsla som någonsin gavs i morontiatemplet. Denna

erkänsla visades dem som länge hade utmärkt sig i någon fas av övermateriella upptäckter eller planetarisk samhällstjänst.

55:3.9 (625.8) Majoriteten av de samhälleliga och administrativa tjänsterna innehades gemensamt av en man och en kvinna. Det mesta av undervisningsarbetet utfördes också gemensamt; likaså sköttes alla juridiska förtroendeuppdrag av liknande associerade par.

55:3.10 (625.9) I dessa storartade världar är den period då barnen föds inte särskilt utdragen. Det är inte det bästa att ha alltför många år mellan barnen i en familj. När barnen är nära varandra i ålder kan de bidra mycket mera till sin ömsesidiga fostran. I dessa världar utbildas de utomordentligt genom tävlingssystem för intensiv strävan efter olika bedrifter i de avancerade områdena och grenarna av sanningens, skönhetens och godhetens bemästrande. Det finns ingen risk för att det inte skulle finnas mycket ont, verkligt och potentiellt, även på dessa förhärligade sfärer, vilket är stimulerande för valet mellan sanning och förvillelse, gott och ont, synd och rättfärdighet.

55:3.11 (625.10) Det finns emellertid ett visst ofrånkomligt handikapp i anslutning till de dödligas tillvaro på dessa avancerade evolutionära planeter. När en stadgad värld framskrider förbi det tredje stadiet av ljus och liv är alla uppstigna bestämda att, innan de uppnår den mindre sektorn, få någon form av tillfälligt uppdrag på en planet som genomgår evolutionens tidigare stadier.

55:3.12 (626.1) Var och en av dessa på varandra följande tidsåldrar medför allt bättre resultat inom alla områden av planetariskt framåtskridande. I ljusets första tidsålder vidgades sanningsuppenbarelsen till att omfatta universernas universums verksamhet, medan studiet av Gudomen under den andra tidsåldern

innebär en strävan att få ett grepp om den växlande uppfattningen om Skaparsönernas natur, mission, verksamhet, förbindelser, ursprung och bestämmelse, Gud den Sjufaldiges första nivå.

55:3.13 (626.2) En planet av Urantias storlek, efter att ha blivit ganska väl etablerad, skulle ha omkring ett hundra administrativa undercentra. Dessa underordnade centra skulle ledas av en av följande grupper av kvalificerade administratörer:

55:3.14 (626.3) 1. Unga Materiella Söner och Döttrar som har hämtats från systemets högkvarter för att verka som assistenter till de regerande Adam och Eva.

55:3.15 (626.4) 2. De efterkommande till de semidödliga individerna i Planetprinsens stab vilka i vissa världar har avlats för denna och andra liknande uppgifter.

55:3.16 (626.5) 3. De direkta planetariska efterkommande till Adam och Eva.

55:3.17 (626.6) 4. Materialiserade mellanvarelser som har blivit människolika.

55:3.18 (626.7) 5. Dödliga som till sin status är färdiga för fusion med Riktaren men som på egen begäran och på order av den Personaliserade Riktare som fungerar som universumledare, temporärt har undantagits från omvandling för att kunna fortsätta på planeten i vissa viktiga administrativa befattningar.

55:3.19 (626.8) 6. Speciellt utbildade dödliga från de planetariska skolorna för administration vilka även har fått motta den suprema tjänstens orden från morontiatemplet.

55:3.20 (626.9) 7. Vissa valda kommissioner bestående av tre vederbörligen kvalificerade medborgare som enligt direktiv av

Planethärskaren tidvis väljs av medborgarna för sin speciella förmåga att utföra något bestämt uppdrag som är nödvändigt inom den ifrågavarande planetariska sektorn.

55:3.21 (626.10) Det stora hinder som möter Urantia i fråga om att uppnå ljusets och livets höga planetariska bestämmelse ligger i problemen med sjukdom, degenerering, krig, olikfärgade raser och mångspråkighet.

55:3.22 (626.11) Ingen evolutionär värld kan hoppas på att framskrida längre än till det första stadiet av etablering i ljuset innan den har uppnått ett språk, en religion och en filosofi. Om befolkningen hör till en och samma ras underlättas ett sådant uppnående storligen, men de många folkslagen på Urantia utesluter inte uppnåendet av högre stadier.

4. Administrativa omfördelningar

55:4.1 (626.12) Under de successiva stadierna av stadgad tillvaro gör de bebodda världarna underbara framsteg under den frivilliga Finalitkårens visa och sympatiska förvaltning; kåren består av uppstigna som har uppnått Paradiset och kommit tillbaka för att vårda sig om sina bröder i köttet. Dessa finaliter samarbetar aktivt med Treenighetens Undervisande Söner, men de påbörjar inte sitt egentliga deltagande i världens angelägenheter förrän morontiatemplet framträder på jorden.

55:4.2 (626.13) Då Finalitkårens planetariska omvårdnad officiellt har inletts drar sig majoriteten av de himmelska skarorna tillbaka. Men de

serafiska ödesvåktarna fortsätter sin personliga verksamhet till fromma för de framåtskridande dödliga i ljuset; i själva verket kommer dessa änglar i ständigt ökat antal under de stadgade tidsåldrarna, emedan större och större grupper av människor når den tredje kosmiska kretsen för den dödliges samordnade framsteg under det planetariska livsförloppet.

55:4.3 (627.1) Detta är endast den första i raden av administrativa anpassningar i anslutning till utvecklingen av de på varandra följande tidsåldrarna med deras allt mera lysande resultat i de bebodda världarna allteftersom dessa framskrider från det första till det sjunde stadiet av stadgad tillvaro.

55:4.4 (627.2) 1. *Det första stadiet av ljus och liv.* En värld i detta första stadgade stadium administreras av tre regenter:

55:4.5 (627.3) a. Planethärskaren, som inom kort får råd av den rådgivande Treenighetens Undervisande Son, som med all sannolikhet är ledaren för den sista kåren av dessa Söner med tjänstgöring på planeten.

55:4.6 (627.4) b. Ledaren för den planetariska finalitkåren.

55:4.7 (627.5) c. Adam och Eva som fungerar tillsammans för att förena Prinshärskarens och finalitledarens dubbla ledarskap.

55:4.8 (627.6) Som tolkar för serafvåktarna och finaliterna fungerar de befordrade och befriade mellanvarelserna. En av de sista åtgärder som Treenighetens Undervisande Söner vidtar under sin avslutande mission är att befria världens mellanvarelser och befordra (eller återbörda) dem till avancerad planetarisk status samt att utnämna dem till ansvarsfulla platser i den nya administrationen för den stadgade

sfären. Sådana förändringar i vidden av människans synkrets har redan gjorts att de dödliga kan uppfatta dessa hittills osynliga kusiner från den adamiska regimens tidigaste tider. Detta möjliggörs av de slutliga upptäckterna inom de fysiska vetenskaperna i förbindelse med de Ledande Fysiska Övervakarnas utvidgade planetariska funktioner.

55:4.9 (627.7) Systemhärskaren har behörighet att befria mellanvarelser från deras uppdrag när som helst efter det första stadgade stadiet, så att de med hjälp av Livsbärare och fysiska övervakare kan bli som morontiamänniskor och påbörja sin uppstigning till Paradiset efter att ha fått Riktare.

55:4.10 (627.8) Under det tredje stadiet och därefter tjänstgör fortfarande en del mellanvarelser, huvudsakligen som kontaktpersonligheter för finaliterna, men för varje nytt stadium av ljus och liv ersätter nya klasser av förbindelsepersonligheter i stor utsträckning mellanvarelserna; mycket få av dessa stannar någonsin kvar utöver det fjärde stadiet av ljus. Det sjunde stadiet bevitnar de första absonita omvårdarnas ankomst från Paradiset för att tjäna i stället för vissa universumvarelser.

55:4.11 (627.9) 2. *Det andra stadiet av ljus och liv.* Denna epok kännetecknas i världarna av ankomsten av en Livsbärare som blir frivillig rådgivare till de planetariska regenterna beträffande de fortsatta strävandena att rena och stabilisera det dödliga släktet. Sålunda tar livsbärarna aktivt del i människosläktets fortsatta evolution — fysiskt, socialt och ekonomiskt. Sedan utsträcker de sin övervakning till en ytterligare rening av människosläktet genom en drastisk eliminering av de efterblivna och seglivade kvarlevorna av en

underlägsen potential av intellektuell, filosofisk, kosmisk och andlig natur. De som planerar och planterar livet i en värld avsedd att bebos är fullt kompetenta att ge råd åt de Materiella Sönerna och Döttrarna som har full och obestridd behörighet att rena det evolverande släktet från alla skadliga inflytelser.

55:4.12 (627.10) Från det andra stadiet vidare under hela utvecklingsskedet för en stadgad planet tjänar de Undervisande Sönerna som rådgivare till finaliterna. Under dessa uppdrag tjänar de som frivilliga och inte enligt förordnande; och de tjänar uteslutande hos finalitkåren, förutom att de med Planethärskares tillstånd kan fås som rådgivare till den Planetariska Adam och Eva.

55:4.13 (628.1) 3. *Det tredje stadiet av ljus och liv.* Under denna epok börjar de bebodda världarna på ett nytt sätt värdesätta Dagarnas Forna, den andra fasen av Gud den Sjufaldige, och representanterna för dessa superuniversumets härskare knyter nya förbindelser till den planetariska administrationen.

55:4.14 (628.2) Under varje efterföljande tidsålder av stadgad tillvaro fungerar finaliterna i allt flera och mera omfattande avseenden. Det råder en nära arbetsgemenskap mellan finaliterna, Aftonstjärnorna (överänklarna) och Treenighetens Undervisande Söner.

55:4.15 (628.3) Under denna eller följande tidsålder knyts en Undervisande Son assisterad av en kvartett av omvårdande andar till den valda, dödliga, ledande verkställaren, som nu associeras med Planethärskares för att tillsammans med honom gemensamt administrera världens angelägenheter. Dessa dödliga, ledande verkställare tjänar under tjugofem år enligt planetens tid, och det är denna nya utveckling som gör det lätt för de Planetariska Adam och

Eva att under följande tidsåldrar få frigörelse från den värld där de har haft sitt långvariga förordnande.

55:4.16 (628.4) Kvartetten av omvårdande andar består av: serafernas ledare på ifrågavarande sfär, superuniversumets sekonafrågivare, ärkeängeln för de dödligas omvandling samt den omniaf som verkar som personlig representant för den Förordnade Vakten stationerad i systemhögkvarteret. Dessa rådgivare erbjuder emellertid aldrig sina råd oombedda.

55:4.17 (628.5) 4. *Det fjärde stadiet av ljus och liv.* Treenighetens Undervisande Söner uppträder i nya roller i världarna. Assisterade av de av de skapade treenigade söner som så länge har varit associerade med deras klass kommer de nu till världarna som frivilliga handledare och rådgivare till Planethärskaren och hans medarbetare. Dessa par — Paradis-Havona-treenigade söner och uppstigna-treenigade söner — representerar skilda universumsvinklar och olika personliga erfarenheter vilket är till stor nytta för planeternas regenter.

55:4.18 (628.6) Efter denna tidsålder kan de Planetariska Adam och Eva när som helst anhålla hos Härskar-Skaparsonen om befrielse från de planetariska uppgifterna för att påbörja sin uppstigning till Paradiset; eller de kan stanna kvar på planeten som ledare för den, i ett allt andligare samhälle, nyligen uppkomna klass som består av avancerade dödliga som stävar efter att förstå finaliternas filosofiska läror framförda av de Lysande Aftonstjärnorna som nu har förordnats till dessa världar för att samarbeta i par med sekonaferna från superuniversumets högkvarter.

55:4.19 (628.7) Finaliterna är i huvudsak sysselsatta med att sätta igång de nya och övermateriella aktiviteterna i samhället — sociala, kulturella, filosofiska, kosmiska och andliga. Så vitt vi kan se kommer de att fortsätta denna omvårdnad långt in i den sjunde epoken av evolutionär stabilitet, då de möjligen beger sig vidare för verksamhet i yttre rymden; varefter vi antar att deras platser möjligen intas av absonita varelser från Paradiset.

55:4.20 (628.8) 5. *Det femte stadiet av ljus och liv.* Omvandlingarna i detta stadium av stadgad tillvaro gäller nästan helt de fysiska områdena och berör i främsta rummet de Ledande Fysiska Övervakarna.

55:4.21 (628.9) 6. *Det sjätte stadiet av ljus och liv* bevittnar utvecklingen av nya funktioner i världens sinnesströmkretsar. Kosmisk visdom verkar bli en viktig del av sinnesomvårdnaden i universumet.

55:4.22 (628.10) 7. *Det sjunde stadiet av ljus och liv.* Tidigt under den sjunde epoken får Treenighetens Undervisande Son, som fungerar som rådgivare till Planethärskaren, sällskap av en frivillig rådgivare utsänd av Dagarnas Forna, och senare utökas de med en tredje rådgivare som kommer från superuniversumets Supreme Verkställare.

55:4.23 (629.1) Under denna epok, om inte tidigare, befrias Adam och Eva alltid från sina planetariska förpliktelser. Om det finns en Materiell Son i finalitkåren kan han bli associerad med den dödliga ledande verkställaren, och ibland anmäler sig en Melkisedek att fungera som frivillig i denna bemärkelse. Om det finns en

mellanvarelse bland finaliterna befrias omedelbart alla som hör till den klassen och som finns kvar på planeten.

55:4.24 (629.2) Sedan en Planetarisk Adam och Eva har befriats från sitt uppdrag som har spänt över tidsåldrar kan de välja någon av följande levnadsbanor:

55:4.25 (629.3) 1. De kan förskaffa sig planetarisk befrielse och omedelbart från universumets högkvarter påbörja livsskedet som för till Paradiset, varvid de får Tankeriktare vid slutet av sin morontiaerfarenhet.

55:4.26 (629.4) 2. Mycket ofta får en Planetarisk Adam och Eva Riktare medan de tjänar i en värld stadgad i ljuset samtidigt med att några av deras importerade renrasiga barn, som frivilligt har anmält sig för en period av planetarisk tjänst, får Riktare. Senare kan de alla bege sig till universumets högkvarter och där påbörja sitt paradislivsskede.

55:4.27 (629.5) 3. En Planetarisk Adam och Eva kan välja — likt Materiella Söner och Döttrar från systemhuvudstaden — att bege sig direkt till midsonitvärlden för en kort vistelse för att där få sina Riktare.

55:4.28 (629.6) 4. De kan besluta att återvända till systemhögkvarteret för att där för en tid fungera som medlemmar av den högsta domstolen, efter vilken tjänst de får Riktare och börjar sin uppstigning till Paradiset.

55:4.29 (629.7) 5. De kan välja att från sina administrativa plikter bege sig tillbaka till sin födelsevärld för att tjäna som lärare för en period och bli bebodda av Riktare vid tiden för överföringen till universumets högkvarter.

55:4.30 (629.8) Under alla dessa epoker utövar de importerade assisterande Materiella Sönerna och Döttrarna ett oerhört stort inflytande på den framåtskridande sociala och ekonomiska ordningen. De är potentiellt odödliga, åtminstone tills de väljer att bli människolika, få Riktare och påbörja färden mot Paradiset.

55:4.31 (629.9) I de evolutionära världarna måste en varelse bli människolik för att få Tankeriktare. Alla uppstigna medlemmar av de Dödligas Finalitkår har varit bebodda av Riktare och har fusionerat med dem utom seraferna, och de blir bebodda av Fadern genom en annan typ av ande när de upptas i denna kår.

5. Den materiella utvecklingens höjdpunkt

55:5.1 (629.10) Dödliga varelser som lever i en isolerad värld som har drabbats av synd, domineras av ondska och kännetecknas av egennytta, såsom Urantia, kan knappast föreställa sig den fysiska fulländning, intellektuella uppnåelse och andliga utveckling som kännetecknar dessa avancerade evolutionsepoker på en syndfri sfär.

55:5.2 (629.11) De avancerade stadierna i en värld etablerad i ljus och liv representerar höjdpunkten i den evolutionära materiella utvecklingen. I dessa kultiverade världar finns inte längre lättjan och motsättningarna från de tidigare primitiva tidsåldrarna. Fattigdomen och den sociala ojämlikheten är nästan helt borta, degenereringen har försvunnit och brottslighet förekommer sällan. Vansinnet har praktiskt

taget upphört att existera och svagsinheten har så gott som försvunnit.

55:5.3 (629.12) Dessa världars ekonomiska, sociala och administrativa status är av hög och fulländad klass. Vetenskap, konst och näringsliv blomstrar, och samhället är en smidigt fungerande mekanism som representerar en hög materiell, intellektuell och kulturell nivå. Näringslivet har till stor del inriktats på att tjäna de högre syftena i en sådan utomordentlig civilisation. Det ekonomiska livet i en dylik värld har blivit etiskt.

55:5.4 (630.1) Krig är något som hör till historien, och det finns inte längre några arméer eller polisstyrkor. Förvaltningen försvinner gradvis. Självkontrollen gör så småningom de lagar som människorna har instiftat föråldrade. Omfattningen av den offentliga förvaltningen och de lagstadgade bestämmelserna, under mellanskedet i en avancerande civilisation, står i omvänd proportion till moralen och andligheten hos medborgarna.

55:5.5 (630.2) Skolorna är betydligt bättre och ägnar sig åt att träna sinnet och vidga själen. Konstcentren är utsökta och musikens organisationer ypperliga. Templen för gudsdyrkan och de tillhörande skolorna för filosofi och erfarenhetsmässig religion är skapelser av skönhet och storslagenhet. Friluftsscenerna för gudstjänstsamlingar är lika sublima i sin konstnärliga enkelhet.

55:5.6 (630.3) Utrymmena för tävlingar, humor och andra faser av individuella och gruppvisa aktiviteter är väl tilltagna och ändamålsenliga. Ett speciellt särdrag i tävlingsaktiviteterna i en sådan högt kultiverad värld gäller individers och gruppers strävan att utmärka sig inom kosmologins vetenskaper och filosofier.

Litteraturen och värtaligheten blomstrar, och språket har så förbättrats att det symboliserar begrepp lika väl som uttrycker idéer. Livet är uppfriskande enkelt; människan har till slut koordinerat en hög grad av mekanisk utveckling med en inspirerande intellektuell nivå och har överskuggat båda med ett utsökt andligt uppnående. Strävan efter lycka är en upplevelse av glädje och tillfredsställelse.

6. Den enskilde dödliga

55:6.1 (630.4) Då världarna avancerar i sin etablerade status av ljus och liv blir samhället allt mera fridfullt. Individen har blivit mera altruistisk och broderlig fast inte mindre oberoende eller mindre hängiven sin familj.

55:6.2 (630.5) På Urantia, och sådana ni är, kan ni föga uppskatta den avancerade ställningen och progressiva naturen hos de upplysta släktena i dessa fulländade världar. Dessa människor utgör blomningen av de evolutionära raserna. Men sådana varelser är fortfarande dödliga; de fortsätter att andas, äta, sova och dricka. Detta storartade utvecklingsresultat är inte himlen, men det ger en sublim försmak av de gudomliga världarna under uppstigningen till Paradiset.

55:6.3 (630.6) I en normal värld har människosläktets biologiska livsduglighet för länge sedan under tidsepokerna efter Adam lyfts till en hög nivå; och nu fortsätter människans fysiska evolution från tidsålder till tidsålder under hela den stadgade tidsperioden. Både syn- och hörselområdet utvidgas. I detta skede har befolkningen blivit

oförändrad till antalet. Förökningen regleras enligt planetariska behov och medfödda ärftliga egenskaper: De dödliga på en planet under denna tidsålder indelas i mellan fem och tio grupper, och de lägre grupperna tillåts skaffa sig endast hälften så många barn som de högre. Den fortsatta förbättringen av ett sådant storartat släkte under hela skedet av ljus och liv är till stor del en fråga om selektiv reproduktion av de rasliga anlag som uppvisar högrestående egenskaper av en social, filosofisk, kosmisk eller andlig natur.

55:6.4 (630.7) Riktarna fortsätter att anlända så som under tidigare evolutionära tidsskeden, och under epokenas förlopp kan dessa dödliga allt bättre kommunicera med Fadersfragmentet i sitt inre. Under de första och förändliga stadierna av utveckling fungerar de biträdande sinnesandarna fortfarande. Den Heliga Anden och änglarnas omvårdnad är ännu effektivare allteftersom de på varandra följande epokena av stabiliserat liv upplevs. Under det fjärde stadiet av ljus och liv förefaller de avancerade dödliga att uppleva en ansevärd grad av medveten kontakt med Härskarandens andenärvaro i superuniversumets förvaltningsområde, samtidigt som filosofin inom en sådan värld är fokuserad på en strävan att förstå de nya uppenbarelserna om Gud den Supreme. Mer än hälften av människoinvånarna på planeter med denna avancerade ställning upplever omvandling till morontiatillståndet från de levandes skara. Alldeles så, ”allt gammalt försvinner, se, allting blir nytt”.

55:6.5 (631.1) Vi förstår att den fysiska evolutionen har nått sin fulländning vid slutet av den femte epoken under ljusets och livets skede. Vi noterar att de övre gränserna för den andliga utveckling som är förenad med det evolverande människosinnet bestäms av de

förenade morontiavärdenas och kosmiska betydelsernas nivå, där fusion med Riktaren sker. Men beträffande visdomen antar vi, fastän vi verkligen inte vet, att det aldrig kan finnas en gräns för den intellektuella evolutionen och uppnåendet av visdom. I en sjunde stadiets värld kan visdomen uttömma de materiella potentialerna, gå över i måta-insikt och slutligen rentav få kännning av den absonita storslagenheten.

55:6.6 (631.2) Vi observerar att människorna i dessa högt evolverade världar som länge har befunnit sig i sjunde stadiet lär sig fullständigt lokaluniversumets språk innan de omvandlas; jag har besökt några mycket gamla planeter där abandonter lärde de äldre dödliga superuniversumets språk. I dessa världar har jag iakttagit den teknik med vilken de absonita personligheterna gör finaliternas närvaro i morontiatemplet synlig.

55:6.7 (631.3) Detta är berättelsen om det storartade målet för de dödligas strävan i de evolutionära världarna; allt detta sker redan innan människorna påbörjar sitt morontiaskede; all denna strålande utveckling kan uppnås av materiella dödliga i bebodda världar, det allra första stadiet i den ändlösa och ofattbara karriären av uppstigning till Paradiset och uppnående av gudomligheten.

55:6.8 (631.4) Men kan ni ens föreställa er hurdana de evolutionära dödliga ar som nu kommer upp från världar som länge har existerat i den sjunde epoken av stabiliserat ljus och liv? Det är sådana som dessa som far till morontiavärldarna kring lokaluniversumets högkvarter för att där påbörja sitt uppstigningsskede.

55:6.9 (631.5) Om de dödliga på den förvirrade Urantia blott kunde se en av dessa mera avancerade världar som länge har varit

stabiliserade i ljus och liv skulle de aldrig mera ifrågasätta visdomen i den evolutionära planen för skapelsen. Även om det inte fanns något framtida evigt framåtskridande för de skapade, skulle dock de dödliga släktenas lysande evolutionära resultat i dessa stabiliserade världar av fulländat uppnående utgöra ett fullt tillräckligt berättigande för skapandet av människan i tidens och rymdens världar.

55:6.10 (631.6) Vi funderar ofta: Om storuniversum etablerades i ljus och liv, skulle då dessa utomordentliga dödligas bestämmande fortfarande vara Finalitkåren? Men det vet vi inte.

7. Det första eller planetariska stadiet

55:7.1 (631.7) Denna epok sträcker sig från morontiatemplets framträdande vid det nya planetariska högkvarteret till den tid då hela systemet stabiliserar sig i ljus och liv. Denna tidsålder öppnas av Treenighetens Undervisande Söner vid slutet av deras följd av världsmissioner, då Planetprinsen enligt mandat av Paradisets Gåvoson för den sfären och i dennes personliga närvaro upphöjs till Planethärsverkare. Samtidigt därmed påbörjar finaliterna sin aktiva delaktighet i de planetariska angelägenheterna.

55:7.2 (632.1) Till det yttre och synligt framträder den Materiella Sonen och Dottern, de Planetariska Adam och Eva, som de egentliga härskarna eller ledarna för en sådan värld som har stabiliserats i ljus och liv. Finaliterna är osynliga, så som även Prins-Härsverkaren, utom i morontiatemplet. De egentliga och konkreta överhuvudena för den planetariska regimen är därför den Materiella Sonen och Dottern. Det

är vetenskapen om dessa arrangemang som har gett prestige åt idén om kungar och drottningar överallt i universums världar. Kungar och drottningar är en mycket lyckad lösning under dessa idealiska förhållanden, då en värld har till sitt förfogande dessa höga personligheter som kan verka för ännu högre men osynliga härskares räkning.

55:7.3 (632.2) När ett sådant skede uppnås i er värld kommer utan tvivel Makiventa Melkisedek, som nu är ställföreträdande Planetprins på Urantia, att inta platsen som Planethärskare; och i Jerusem har man länge antagit att han kommer att åtföljas av en son och en dotter till Urantias Adam och Eva. De finns nu i Edentia som skyddslingar till de Högsta i Norlatiadek. Dessa Adams barn kunde sålunda tjäna på Urantia tillsammans med Melkisedekhärskaren emedan de berövades sin förmåga att föröka sig för nästan 37.000 år sedan vid den tid då de gav upp sina materiella kroppar på Urantia som förberedelse för överföringen till Edentia.

55:7.4 (632.3) Denna stadgade tidsålder fortsätter och fortsätter tills varje bebodd planet i systemet uppnår det stabiliserade skedet, och sedan när den yngsta världen — den som sist uppnår ljus och liv — har upplevt denna stadga under tusen år enligt systemtid övergår hela systemet till stabiliserad status, och de enskilda världarna förs in i systemepoken av ljusets och livets tidsskede.

8. Det andra eller systemstadiet

55:8.1 (632.4) När ett helt system blir stadgat i liv tar en ny form av förvaltning sin början. Planethärskena blir medlemmar av systemkonklaven, och detta nya administrativa organ utövar den högsta makten under Konstellationsfädernas vetorätt. Ett sådant system av bebodda världar blir praktiskt taget självstyrande. Systemets lagstiftande församling bildas i högkvartersvärlden, och varje värld sänder sina tio representanter till den. Domstolar etableras nu i systemhuvudstäderna, och endast besvär förs till universumets högkvarter.

55:8.2 (632.5) Då systemet har stabiliserats blir den Befullmäktigade Vakten, representanten för superuniversumets Supreme Verkställare, frivillig rådgivare till systemets högsta domstol och den nya lagstiftande församlingens egentliga ordförande.

55:8.3 (632.6) Sedan ett helt system har stadgats i ljus och liv byts Systemhärskena inte längre. En sådan härskare stannar ständigt som överhuvud för sitt system. De biträdande härskena fortsätter att bytas så som under tidigare tidsåldrar.

55:8.4 (632.7) Under denna epok av stabilisering kommer midsoniter för första gången från de världar där de vistas vid universumets högkvarter för att verka som rådgivare vid de lagstiftande församlingarna och de lagtillämpande domstolarna. Dessa midsoniter är också sysselsatta med strävanden att inplantera nya måtbetydelser av supremt värde i de undervisningsföretag som de stödjer tillsammans med finaliterna. Vad de Materiella Sönerna gjorde för de dödligas raser i biologiskt bemärkelse, det gör midsoniterna nu för dessa enade och förhärligade människor inom filosofins och det förändrigade tänkandets ständigt framåtskridande områden.

55:8.5 (633.1) I de bebodda världarna bli de Undervisande Sönerna frivilliga medarbetare till finaliterna, och dessa samma Undervisande Söner åtföljer också finaliterna till mansoniavärldarna när dessa sfärer inte längre skall användas som differentierade mottagningsvärldar sedan hela systemet har stabiliserats i ljus och liv; åtminstone gäller detta vid den tid då hela konstellationen har evolverat på detta sätt. Men det finns inga grupper som har avancerat så långt i Neadon.

55:8.6 (633.2) Vi har inte tillstånd att uppenbara arten av de finaliters arbete vilka kommer att övervaka dessa ånyo invigda mansoniavärldar. Ni har emellertid blivit informerade om att det överallt i universerna finns olika typer av intelligenta skapade varelser som inte har beskrivits i dessa berättelser.

55:8.7 (633.3) Och nu då systemen, det ena efter det andra, blir stabiliserade i ljuset tack vare framstegen i de världar som de består av, kommer den tid då det sista systemet i en viss konstellation uppnår stabilisering och universumets administratörer — Mästarsonen, Dagarnas Förenande och den Klara Morgonstjärnan — anländer till konstellationens huvudstad för att proklamera de Högsta som de obetingade härskarna över den nyligen fulländade familjen av ett hundra stadgade system av bebodda världar.

9. Det tredje eller konstellationsstadiet

55:9.1 (633.4) Förenandet av en hel konstellation av stadgade system åtföljs av nyfördelningar av den verkställande makten och ytterligare omfördelningar inom universumets administration. Denna epok

bevittnar avancerade resultat i varje bebodd värld men kännetecknas i synnerhet av nyanpassningar i konstellationens högkvarter, med betydande förändringar i förhållandet både till systemövervakningen och till lokaluniversumets styrelse. Under denna tidsålder överförs många konstellations- och universumaktiviteter till systemhuvudstäderna, och superuniversumets representanter knyter nya och intimare förbindelser med planeternas, systemens och universumets härskare. Samtidigt med dessa nya förbindelser etablerar sig vissa av superuniversumets administratörer i konstellationshuvudstäderna som frivilliga rådgivare till de Högsta Fäderna.

55:9.2 (633.5) När en konstellation sålunda har stabiliserats i ljus upphör den lagstiftande funktionen, och Systemhärskarnas hus, som leds av de Högste, träder i stället. För första gången står dylika administrativa grupper nu i direkt kontakt med superuniversumets styrelse i ärenden som gäller förhållanden med Havona och Paradiset. I övrigt förblir konstellationen relaterad till lokaluniversumet såsom tidigare. Från det ena stadiet till det andra under det stadgade livet fortsätter univitatierna att administrera konstellationens morontiavärldar.

55:9.3 (633.6) Under tidsåldrarnas förlopp tar Konstellationsfäderna över mer och mer av de detaljerade administrativa eller övervakande funktioner som tidigare var koncentrerade till universumets högkvarter. Då de uppnår det sjätte stadiet av stabilisering har dessa enade konstellationer nått en ställning av närapå fullständig autonomi. Öppnandet av det sjunde stadiet av stadgad tillvaro kommer utan tvivel att bevittna upphöjandet av dessa härskare till den sanna

värdighet som anges av deras namn, de Högsta. I alla avseenden står konstellationerna då i direkt kontakt med superuniversumets härskare, medan lokaluniversumets styrelse utvidgas till att överta ansvaret för nya uppgifter i storuniversum.

10. Det fjärde eller lokaluniversumets stadium

55:10.1 (634.1) När ett universum blir stabiliserat i ljus och liv svänger det snart in i superuniversumets etablerade strömkretsar och Dagarnas Forna proklamerar grundandet av det *suprema rådet med obegränsad behörighet*. Detta nya styrande organ består av de ett hundra Dagarnas Trogna under ledning av Dagarnas Förenande, och som första åtgärd erkänner detta suprema råd Mästar-Skaparsonens överhöghet.

55:10.2 (634.2) Universumets administration är, i den mån den berör Gabriel och Fader Melkisedek, helt oförändrad. Detta råd med obegränsad behörighet befattar sig i huvudsak med de nya problem och nya förhållanden som kommer sig av den avancerade ställningen i ljus och liv.

55:10.3 (634.3) Den Biträdande Inspektören mobiliserar nu alla Förordnade Vakter för att av dem bilda *stabiliseringskåren för lokaluniversumet* och ber Fader Melkisedek att med sig dela övervakningen av den. Och nu förordnas för första gången en kår av Inspirerade Treenighetsandar till tjänst hos Dagarnas Förenade.

55:10.4 (634.4) Då ett helt lokaluniversum stabiliseras i ljus och liv medför det djupgående omställningar i hela administrationsplanen, från de enskilda bebodda världarna till universumets högkvarter. Nya kontaktförhållanden sträcker sig ned till konstellationerna och systemen. Lokaluniversumets Moderande upplever nya förbindelserelationer med superuniversumets Härskarande, och Gabriel etablerar direkt kontakt med Dagarnas Forna avsedd att vara i funktion då Mästarsonen eventuellt är borta från högkvartersvärlden.

55:10.5 (634.5) Under denna och de följande tidsåldrarna fortsätter Administratörsöner att fungera som domperiodens domare, medan ett hundra av dessa Paradisets Avonalsöner bildar den Klara Morgonstjärnans nya höga råd i universumets huvudstad. Senare och på anmodan av Systemhärskarna blir en av dessa Administratörsöner suprem rådgivare i varje lokalsystem och stationerad i dess högkvartersvärld tills det sjunde stadiet av enande uppnås.

55:10.6 (634.6) Under denna epok är Treenighetens Undervisande Söner frivilliga rådgivare inte endast till Planethärskarna, utan i grupper om tre tjänar de på samma sätt även Konstellationsfäderna. Till sist finner dessa Söner sin plats i lokaluniversumet, ty vid denna tid förflyttas de från den lokala skapelsens förvaltningsområde och förordnas till tjänst vid det suprema rådet med obegränsad behörighet.

55:10.7 (634.7) För första gången erkänner finalitkåren nu domsrätten som utövas av en utanför Paradiset befintlig auktoritet, nämligen det suprema rådet. Hittills har finaliterna inte erkänt något överinseende från denna sida om Paradiset.

55:10.8 (634.8) Skaparsönerna i sådana stadgade universer vistas en stor del av sin tid i Paradiset och dess tillhörande världar samt i

rådplägnung med de talrika finalitgrupper som tjänar överallt i den lokala skapelsen. På detta sätt finner Mikael som människa ett fullständigare broderskapsförhållande till de förhärligade finalitdödliga.

55:10.9 (634.9) Spekulationer om dessa Skaparsöners funktion i samband med de yttre universer som nu undergår en preliminär hopsamling är helt fåfänga. Men vi ägnar oss alla åt sådana överväganden från tid till annan. Då detta fjärde stadium av utveckling uppnås blir Skaparsonen administrativt fri; den Gudomliga Omvårdaren förenar allt mera sin verksamhet med superuniversumets Härskarande och den Oändlige Anden. Det ser ut att utvecklas ett nytt och sublimt förhållande mellan Skaparsonen, den Skapande Anden, Aftonstjärnorna, de Undervisande Sönerna och den ständigt ökande finalitkåren.

55:10.10 (635.1) Om Mikael en gång lämnade Nebadon skulle Gabriel utan tvivel bli högsta administratör med Fader Melkisedek som sin medarbetare. Samtidigt skulle en ny status tilldelas alla klasser av permanenta medborgare, såsom Materiella Söner, univitatier, midsoniter, susatier och med Anden fusionerade dödliga. Men så länge som evolutionen fortsätter behövs serafer och ärkeänglar i universumets administration.

55:10.11 (635.2) Vi är emellertid övertygade om två detaljer i våra spekulationer: Om Skaparsönerna är bestämda till de yttre universerna kommer de Gudomliga Omvårdarna utan tvivel att åtfölja dem. Vi är lika säkra på att Melkisedekarna skall stanna i de universer där de har sitt ursprung. Vår uppfattning är att Melkisedekarna är

bestämda att spela allt ansvarsfullare roller i lokaluniversumets styrelse och administration.

11. De mindre och större sektorernas stadier

55:11.1 (635.3) Superuniversumets mindre och större sektorer figurerar inte direkt i planen för stabiliserandet i ljus och liv. Detta evolutionära framskridande gäller i första hand lokaluniversumet som en enhet och berör endast beståndsdelarna i ett lokaluniversum. Ett superuniversum stabiliseras i ljus och liv när alla de lokaluniverser som det består av är sålunda fulländade. Men inget av de sju superuniverserna har nått en framstegsnivå som ens närmar sig detta.

55:11.2 (635.4) *Den mindre sektorns tidsålder.* Så långt vi kan se av våra observationer har det femte eller den mindre sektorns stadium av stabilisering att göra uteslutande med den fysiska statusen och jämsides därmed inkopplandet av de ett hundra associerade lokaluniverserna i superuniversumets etablerade strömkretsar. Uppenbarligen berörs endast styrkecentren och deras medarbetare av dessa omgrupperingar av den materiella skapelsen.

55:11.3 (635.5) *Den större sektorns tidsålder.* Beträffande det sjätte stadiet eller den större sektorns stabilisering kan vi endast göra antaganden eftersom ingen av oss har bevittnat en sådan händelse. Trots det kan vi dra slutsatser om många av de administrativa och

andra omställningar som antagligen skulle åtfölja en sådan avancerad status i de bebodda världarna och deras universumgrupperingar.

55:11.4 (635.6) Emedan den mindre sektorns status har att göra med jämbördig fysisk jämvikt sluter vi oss till att den större sektorns enande kommer att beröra vissa nya intellektuella uppnåelsenivåer, möjligen en del avancerade resultat inom den suprema förståelsen av kosmisk visdom.

55:11.5 (635.7) Vi drar våra slutsatser beträffande de omställningar som antagligen ansluter sig till uppnåendet av hittills ouppnådda nivåer i evolutionärt framåtskridande genom att observera resultaten av dessa uppnådda mål i de enskilda världarna och i erfarenheterna hos enskilda dödliga som lever på dessa äldre och högt utvecklade sfärer.

55:11.6 (635.8) Det må göras klart att de administrativa mekanismerna eller förvaltningsförfarandena i ett universum eller superuniversum inte på något sätt kan begränsa eller fördröja den evolutionära utvecklingen eller det andliga framskridandet på en enskild bebodd planet eller någon enskild dödligs utveckling på en sådan sfär.

55:11.7 (635.9) I en del av de äldre universerna finner vi världar som har stabiliserats i det femte och sjätte stadiet av ljus och liv — till och med långt in i den sjunde epoken — vilkas lokalsystem ännu inte är stadgade i ljuset. Yngre planeter kan fördröja systemets enande, men detta hindrar inte det minsta framstegen i en äldre och avancerad värld. Inte heller kan miljömässiga begränsningar ens i en isolerad värld omintetgöra den enskilde dödliges personliga uppnåelse; Jesus från Nasaret uppnådde, som en människa bland människorna,

personligen ljusets och livets status för över ett tusen niohundra år sedan på Urantia.

55:11.8 (636.1) Genom att observera vad som händer i de sedan länge stabiliserade världarna kan vi dra ganska tillförlitliga slutsatser beträffande vad som kommer att ske när ett helt superuniversum stadgas i ljuset, även om vi inte kan göra några säkra antaganden vad beträffar stabiliseringen av de sju superuniverserna.

12. Det sjunde eller superuniversumstadiet

55:12.1 (636.2) Vi kan inte bestämt förutsäga vad som skulle hända när ett superuniversum stabiliseras i ljus då en sådan händelse aldrig har inträffat. Av Melkisedekarnas undervisning, vilken aldrig har blivit motsagd, drar vi den slutsatsen att omfattande förändringar skulle företas inom hela organisationen och administrationen av varje enhet i skapelserna i tid och rymd, allt från de bebodda världarna till superuniversumets högkvarter.

55:12.2 (636.3) I allmänhet tror man att de av de skapade treenigade sönerna, som annars inte är bundna till tjänst, i stort antal skall samlas till högkvarteren och huvudstäderna i olika delar av de stabiliserade superuniverserna. Detta kan vara en förberedelse för yttre rymdens varelser, vilka man väntar sig att en gång skall anlända, på sin väg in till Havona och Paradiset, men det vet vi verkligen inte.

55:12.3 (636.4) Om och när ett superuniversum stabiliserades i ljus och liv tror vi att de nu rådgivande Okvalificerade Övervakarna till den Supreme skulle bilda det högsta administrativa organet i superuniversumets högkvartersvärld. Dessa personligheter har förmågan att stå i direkt kontakt med de absonita administratörer som genast blir aktiva i det stabiliserade superuniversumet. Fastän dessa Okvalificerade Övervakare länge har fungerat som handledare och rådgivare i avancerade evolutionära enheter av skapelsen antar de inte administrativa ansvar förrän den Suprema Varelsens behörighet blir suverän.

55:12.4 (636.5) Den Supremes Okvalificerade Övervakare, som fungerar mera omfattande under denna epok, är inte finita, absonita, ultimata eller infinita; de *är* suprematet och representerar endast Gud den Supreme. De är en personalisering av supremateten i tid och rymd och verkar därför inte i Havona. De verkar endast som suprema förenare. De kan möjligen vara involverade i universums återspeglings teknik, men vi är inte säkra på det.

55:12.5 (636.6) Ingen av oss har en tillfredsställande uppfattning om vad som kommer att hända när storuniversum (de sju superuniverserna så som de är beroende av Havona) i sin helhet stabiliseras i ljus och liv. Den händelsen kommer utan tvivel att i evighetens tideböcker vara den mest betydelsefulla sedan centraluniversumets framträdande. Det finns de som anser att den Suprema Varelsen själv kommer att träda fram ur det Havona-mysterium som omger hans andeperson och ta sin boning i det sjunde superuniversumets högkvarter som den allsmäktiga och

erfarenhetsmässiga härskaren över de fulländade skapelserna i tid och rymd. Men vi vet det verkligen inte.

55:12.6 (636.7) [Framfört av en Mäktig Budbärare temporärt förordnad till Ärkeänglarnas Råd på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 55](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [DEL III](#) >>

Kapitel 56

Universell enhet

56:0.1 (637.1) GUD är enhet. Gudomen är universellt koordinerad. Universernas universum är en enda väldig, integrerad mekanism som är absolut kontrollerad av ett enda oändligt sinne. De fysiska, intellektuella och andliga områdena i den universella skapelsen är gudomligt korrelerade. Det fulländade och ofulländade är sant förbundna med varandra, och därför kan den finita evolutionära varelsen stiga upp till Paradiset i lydnad inför den Universelle Faderns påbud: ”Var fulländade, såsom även jag är fulländad.”

56:0.2 (637.2) De olika skapelsenivåerna är alla förenade i Totaluniversums Arkitekters planer och administration. För de dödligas begränsade sinnen i tid och rum, kan universum presentera många problem och situationer som förefaller att uttrycka disharmoni

och tyda på avsaknad av effektiv koordinering; men de av oss, som kan iaktta större vidder av universella fenomen och som är mera erfarna i denna konst att finna den grundläggande enheten som gömmer sig under den skapande olikheten och i att upptäcka den gudomliga ettheten som utbreder sig över all denna fungerande mångfald, ser bättre det gudomliga och enda ändamål som visar sig i alla dessa mångahanda manifestationer av universell skapande energi.

1. Fysisk koordinering

56:1.1 (637.3) Den fysiska eller materiella skapelsen är inte infinit, men den är fulländat koordinerad. Det finns kraft, energi och styrka, men de har alla ett gemensamt ursprung. De sju superuniverserna förefaller tvåfaldiga, centraluniversumet treenigt, men Paradiset är ensartat till sin uppbyggnad. Paradiset är det faktiska ursprunget till alla materiella universer — tidigare, nuvarande och framtida. Denna kosmiska härstamning är emellertid uttryck för en händelse i *evigheten*; vid ingen *tid* — förgången, nuvarande eller framtida — träder vare sig rymden eller det materiella kosmos fram från Ljusön i alltings centrum. Som kosmisk källa fungerar Paradiset före rymden och innan tiden; därför skulle dess deriveringar förefalla värnlösa i tiden och rymden om de inte trädde fram genom det Okvalificerade Absolutet, deras slutliga förvaringsplats i rymden och deras uppenbarare och reglerare i tiden.

56:1.2 (637.4) Det Okvalificerade Absolutet upprätthåller det fysiska universum, medan Gudomsabsolutet är den drivande kraften bakom

den utsökta överinsynen i all materiell verklighet; båda Absoluten förenas funktionellt av det Universella Absolutet. Denna sammanhållande korrelation av det materiella universumet förstås bäst av alla personligheter — materiella, morontiella, absonita eller andliga — genom att observera gravitationsresponsen av all äkta materiell verklighet till den i nedre Paradiset centrerade gravitationen.

56:1.3 (638.1) Gravitationens förenande inverkan är universell och oföränderlig; den rena energins reaktion är likaså universell och oundviklig. Ren energi (urkraft) och ren ande föregår helt gravitationsresponsen. Dessa ursprungliga krafter som tillhör Absoluten regleras personligen av den Universelle Fadern; sålunda har all gravitation sitt centrum i den personliga närvaron av den Universelle Fadern till ren energi och ren ande och i hans övermateriella boning.

56:1.4 (638.2) Ren energi är föregångare till alla relativa funktionella realiteter som inte är ande, medan ren ande är potentialen för den gudomliga och styrande övervakningen av alla grundläggande energisystem. Dessa realiteter, så olika som de manifesterar sig överallt i rymden och som de observeras i tidens rörelser, har båda sitt centrum i Paradisfaderns person. I honom är de ett — måste de vara förenade — emedan Gud är en. Faderns personlighet är absolut förenad.

56:1.5 (638.3) I Gud Faderns infinita väsende kunde en verklighetens tvåfaldighet omöjligen existera, såsom fysisk och andlig verklighet; men i det ögonblick vi ser bort från de infinita nivåerna och den absoluta verkligheten i Paradisfaderns personliga värden, observerar vi existensen av dessa två realiteter och inser att de

till fullo reagerar för hans personliga närvaro; i honom innehålls allting.

56:1.6 (638.4) Den stund man lösgör sig från det inte närmare bestämda begreppet Paradisfaderns infinita personlighet måste man förutsätta existensen av SINNE som det oundvikliga sättet att förena den allt vidare divergensen mellan dessa tvåfaldiga universummanifestationer av den ursprungliga monotetiska Skaparpersonligheten, det Första Ursprunget och Centret — JAG ÄR.

2. Intellektuell enhet

56:2.1 (638.5) Tanke-Fadern finner andeuttryck i Ord-Sonen och uppnår verklighetsexpansion i de vittutspridda materiella universerna genom Paradiset. Den Evige Sonens andliga uttryck korreleras med skapelsens materiella nivåer genom den Oändlige Andens funktioner, med vars sinnesomvårdnad som reagerar för anden och i vars sinneshandlingar som styr det fysiska, Gudomens andliga realiteter och Gudomens materiella följdverkningar korrelerar med varandra.

56:2.2 (638.6) Sinnet är den Oändlige Andens funktionella utrustning och därför infinit till sin potential och universell till sin utgivning. Den Universelle Faderns ursprungliga tanke förevigas i ett tvåfaldigt uttryck: Paradisön och hans Gudomsjämlike: den andlige och Evige Sonen. En sådan tvåfaldighet i den eviga verkligheten gör sinnets Gud, den Oändlige Anden, oundviklig. Sinnet är den oundärliga kanalen för kommunikation mellan andliga och materiella

realiteter. Den materiella evolutionära skapade varelsen kan fatta och förstå anden i sitt inre endast genom sinnets funktion.

56:2.3 (638.7) Detta infinita och universella sinne förekommer i tidens och rymdens universer som det kosmiska sinnet; och fastän det sträcker sig från de biträdande sinnesandarnas primitiva omvårdnad upp till den ledande verkställarens storartade sinne i ett universum, förenas även detta kosmiska sinne tillräckligt genom de Sju Härskarandarnas överinsyn, vilka i sin tur är koordinerade med det Suprema Sinnet i tid och rymd och fulländat korrelerade med den Oändlige Andens alltomfattande sinne.

3. Andligt förenande

56:3.1 (639.1) Så som den universella sinnesgravitationen är centrerad i den Oändlige Andens personliga närvaro i Paradiset, så har den universella andegravitationen sitt centrum i den Evige Sonens personliga närvaro i Paradiset. Den Universelle Fadern är en, men i tid och rymd uppenbaras han som tvåfaldiga fenomen: ren energi och ren ande.

56:3.2 (639.2) Paradisets anderealiteter är likaså en enhet, men i alla situationer och relationer i tid och rymd uppenbaras denna enda ande i de tvåfaldiga fenomenen av andepersonligheterna och -emanationerna från den Evige Sonen samt andepersonligheterna och -influenserna från den Oändlige Anden jämte tillhörande skapelser; och det finns ännu ett tredje — fragmentationer av ren ande —

Faderns utgivning av Tankeriktarna och andra andeväsen som är förpersonliga.

56:3.3 (639.3) Oberoende av på vilken nivå av universumaktiviteter ni kan tänkas möta andliga fenomen eller få kontakt med andevarelser må ni veta att de alla härstammar från Gud, som är ande, som följd av Andesonens och den Oändlige Sinnesandens verksamhet. Denna vittutspridda ande fungerar som ett fenomen i de evolutionära världarna i tiden i enlighet med hur den styrs från högkvarteren i lokaluniverserna. Från dessa Skaparsönernas huvudstäder kommer den Heliga Anden och Sanningens Ande samt de biträdande sinnesandarnas omvårdnad till de materiella sinnenas lägre och evolverande nivåer.

56:3.4 (639.4) Medan sinnet är mera förenat på Härskarandarnas nivå i association med den Suprema Varelsen och som det kosmiska sinnet underställt det Absoluta Sinnet, förenas andeomvårdnaden till de evolverande världarna mera direkt i de personligheter som har sin boning i lokaluniversernas högkvarter och i de ledande Gudomliga Omvårdarnas personer, vilka i sin tur är närapå fulländat korrelerade med den Evige Sonens paradigravitationsströmkrets, vari den slutliga föreningen sker av alla andemanifestationer i tid och rymd.

56:3.5 (639.5) Fulländad varelseexistens kan uppnås, upprätthållas och förevigas genom fusion av det självmedvetna sinnet med ett fragment av en andegåva, existerande före Treenigheten, från någon av personerna i Paradisets Treenighet. De dödligas sinne är en skapelse av den Evige Sonens och den Oändlige Andens Söner och Döttrar, och när det har fusionerat med Tankeriktaren från Fadern har

det del i de evolutionära områdenas trefaldiga andeutrustning. Men dessa tre uttryck för anden blir fulländat förenade i finaliterna, så som de även i evigheten var på detta sätt förenade i den Universella JAG ÄR, innan denna någonsin blev den Universelle Fadern till den Evige Sonen och den Oändlige Anden.

56:3.6 (639.6) Anden måste alltid och till slut bli trefaldig i sitt uttryck och förenad i Treenigheten i sitt slutliga förverkligande. Anden uppkommer ur en enda källa genom ett trefaldigt uttryck; och till slut måste den uppnå sitt fulla förverkligande, och gör det också, i den gudomliga förening som erfars när man finner Gud — etthet med det gudomliga — i evigheten, och genom det kosmiska sinnets omvårdnad vilket är det infinita uttrycket av det eviga ordet av Faderns universella tanke.

4. Personlighetens förenande

56:4.1 (639.7) Den Universelle Fadern är en gudomligt förenad personlighet; därför kommer alla hans uppstigna barn, som bärs till Paradiset av den returnerande kraften hos Tankeriktarna som gav sig ut från Paradiset för att i lydnad inför Faderns påbud dväljas i de materiella dödliga, att likaså vara till fullo förenade personligheter innan de når Havona.

56:4.2 (640.1) Personligheten strävar av naturen efter att förena alla realiteter som den består av. Det första Ursprungets och Centrets infinita personlighet, den Universelle Fadern, förenar alla de sju Absolut som bildar Infiniteten; och den dödliga människans

personlighet, som är en exklusiv och direkt utgivning från den Universelle Fadern, besitter likaså förmågan att förena de faktorer som bildar den dödliga varelsen. Denna förenande kreativitet hos personligheten i alla skapade är ett födelsemärke som anger dess höga och exklusiva källa och vidare vittnar om dess obrutna kontakt med denna samma källa genom personlighetsströmkretsen, genom vilken den skapades personlighet upprätthåller direkt och stödjande kontakt med Paradisfadern till all personlighet.

56:4.3 (640.2) Fastän Gud är manifesterad från den Sjufaldiges domäner upp genom supremateten och ultimateten till Gud den Absolute, erbjuder personlighetsströmkretsen som har sitt centrum i Paradiset och i Gud Faderns person ett sätt att fullständigt och fulländat förena alla dessa olika uttryck för den gudomliga personligheten, såvitt det gäller alla de skapades personligheter på alla nivåer av intelligent tillvaro och i alla världar i de fullkomliga, fulländade och fulländning undergående universerna.

56:4.4 (640.3) Fastän Gud för och i universerna är allt det som vi har beskrivit, är han dock för er och för alla andra varelser som känner Gud en enda, er Gud och deras Gud. För personligheten kan Gud inte vara plural. Gud är far till var och en av sina skapade varelser, och det är bokstavligen omöjligt för något barn att ha mer än en far.

56:4.5 (640.4) Filosofiskt, kosmiskt, och med hänsyn till olika nivåer och platser för manifestation kan ni och måste ni nödvändigtvis föreställa er plurala Gudomar i funktion och förutsätta existensen av plurala Treenigheter; men i den personliga kontakt som varje gudsdyrkande personlighet överallt i totaluniversum erfar i sin tillbedjan är Gud en; och denna enhetliga och personliga Gudom är

vår förälder i Paradiset, Gud Fadern, utgivaren av, bevararen av och Fader till alla personligheter från den dödliga människan i de bebodda världarna till den Evige Sonen på Ljusön i alltings centrum.

5. Gudomens enhet

56:5.1 (640.5) Paradisgudomens enhet, odelbarhet, är existentiell och absolut. Det finns tre eviga personaliseringar av Gudomen — den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden — men i Paradistreenigheten är de *verkligen* en Gudom, odelad och odelbar.

56:5.2 (640.6) Från den ursprungliga Paradis-Havona-nivån av existentiell verklighet har två subabsoluta nivåer differentierats, och på dessa har Fadern, Sonen och Anden deltagit i skapandet av talrika personliga medarbetare och underordnade. Fastän det inte är ändamålsenligt att i detta sammanhang påbörja behandlingen av den absonita gudomsföreningen på transcendentala nivåer av ultimatet, är det lämpligt att se på vissa drag i Gudomens olika personaliseringars förenande funktion i vilka gudomligheten manifesterar sig funktionellt för skapelsens olika sektorer och för de olika klasserna av intelligenta varelser.

56:5.3 (640.7) Gudomlighetens nuvarande verksamhet i superuniverserna framträder aktivt i operationerna som de Suprema Skaparna — de lokala universernas Skaparsöner och Skaparandar, superuniversernas Dagarnas Forna och Paradisets Sju Härskarandar — står för. Dessa varelser bildar Gud den Sjufaldiges första tre nivåer

som leder in mot den Universelle Fadern, och hela denna Gud den Sjufaldiges domän undergår koordinering på den första nivån av erfarenhetsmässig gudom i den evolverande Suprema Varelsen.

56:5.4 (641.1) I Paradiset och centraluniversumet är Gudomens enhet ett faktum i tillvaron. Överallt i de evolverande universerna i tid och rymd är Gudomens enhet en uppnåelse.

6. Den evolutionära Gudomens förenande

56:6.1 (641.2) När Gudomens tre eviga personer fungerar som odelad Gudom i Paradistreenigheten uppnår de fulländad enhet; likaså när de skapar, antingen tillsammans eller var för sig, uppvisar deras paradisefterkommande den enhet som är kännetecknande för gudomligheten. Denna ändamålets gudomlighet vilken manifesteras av de Suprema Skaparna och Härskarna i tidens och rymdens domäner resulterar i den förenande maktpotentialen i den erfarenhetsmässiga suprematetens överhöghet, vilken potential i närvaron av den opersonliga energienheten i universum bildar en verklighetsspänning som endast kan lösas genom en adekvat förening med de erfarenhetsmässiga personlighetsrealiteterna hos den erfarenhetsmässiga Gudomen.

56:6.2 (641.3) Personlighetsrealiteterna hos den Suprema Varelsen härstammar från Paradisgudomarna, och i styrvärlden i Havonas yttersta krets förenas de med den Allsmäktige Supremes

maktprivilegier vilka härrör från skapargudomligheterna i storuniversum. Gud den Supreme existerade som person i Havona före skapandet av de sju superuniverserna, men han fungerade endast på andliga nivåer. Utvecklingen av Suprematetens Allsmåktiga styrka genom olikartad gudomlighetssyntes i de evolverande universerna resulterade i en ny maktnärvaro av Gudomen som blev koordinerad med den Supremes andliga person i Havona genom förmedling av det Suprema Sinnet, som samtidigt omvandlades från den potential som fanns i den Oändlige Andens infinita sinne till den Suprema Varelsens aktiva funktionella sinne.

56:6.3 (641.4) Varelsor som är utrustade med materiellt sinne i de evolutionära världarna i de sju superuniverserna kan förstå Gudomens enhet endast så som den evolverar i denna syntes av styrka och personlighet i den Suprema Varelsen. På ingen tillvaronivå kan Gud överskrida de varelsers uppfattningsförmåga som lever på denna nivå. Den dödliga människan måste, genom att inse sanningen, uppskatta skönheten och dyrka godheten, utveckla insikten om en kärlekens Gud och därefter genom stigande gudomsnivåer framskrida till att förstå den Supreme. Sedan Gudomen sålunda har uppfattats som förenad till sin styrka, kan den senare personaliseras till sin ande för de skapade att förstå och uppnå.

56:6.4 (641.5) Medan de uppstigande dödliga i superuniversernas huvudstäder uppnår förmågan att förstå den Allsmåktiges styrka och på de yttre kretsarna i Havona den Supremes personlighet, finner de i verkligheten inte den Suprema Varelsen så som de är bestämda att finna Gudomarna i Paradiset. Inte ens finaliterna, som är sjätte stadiets andar, har funnit den Suprema Varelsen; inte heller är det

troligt att de gör det förrän de har nått ställningen som sjunde stadiets andar och förrän den Supreme har blivit faktiskt funktionell i de framtida yttre universernas aktiviteter.

56:6.5 (641.6) När de uppstigande finner den Universelle Fadern som den sjunde nivån av Gud den Sjufaldige, har de nått fram till den Första Personens personlighet på *alla* gudomsnivåer där det förekommer personliga förhållanden med de skapade varelserna i universum.

7. Universella evolutionära följdverkningar

56:7.1 (642.1) Evolutionens stadiga framskridande i tidens och rymdens universer åtföljs av ständigt vidgade uppenbarelsen om Gudomen till alla intelligenta varelser. Uppnåendet av den högsta punkten i det evolutionära framåtskridandet i en värld, ett system, en konstellation, ett universum, ett superuniversum eller i storuniversum är ett tecken på motsvarande utvidgningar av gudomfunktionen till och i dessa progressiva enheter i skapelsen. Varje sådan lokal förhöjning av insikten om gudomligheten åtföljs emellertid av vissa utpräglade följdverkningar i form av utvidgad gudomsmanifestation till alla andra sektorer av skapelsen. I riktning ut från Paradiset bildar varje nytt område av förverkligad och uppnådd utveckling en ny och utvidgad uppenbarelse av den erfarenhetsmässiga Gudomen för universernas universum.

56:7.2 (642.2) Då beståndsdelarna i ett lokaluniversum den ena efter den andra stabiliseras i ljus och liv manifesteras Gud den Sjufaldige i tilltagande grad. Evolutionen i tid och rymd börjar på en planet under övervakning av det första uttrycket för Gud den Sjufaldige — associationen mellan Skaparsonen och den Skapande Anden. Då ett system stabiliseras i ljuset når denna förbindelse mellan Son och Ande sin fulla funktion; och när en hel konstellation på detta sätt har stabiliserats blir den andra fasen av Gud den Sjufaldige mera aktiv överallt inom ett sådant område. Den avslutade administrativa evolutionen i ett lokaluniversum åtföljs av nya och mera direkta omvårdnadsåtgärder av superuniversumets Härskarandar; och i detta skede börjar också den ständigt expanderande uppenbarelsen av och medvetenheten om Gud den Supreme vilken kulminerar i den uppstigandes förmåga att förstå den Suprema Varelsen under färden genom världarna i Havonas sjätte krets.

56:7.3 (642.3) Den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden är existentiella gudomsmanifestationer för förståndsvarelserna och expanderar därför inte på detta sätt i sina personlighetsrelationer med hela skapelsens sinnes- och andevarelser.

56:7.4 (642.4) Det bör observeras att uppstigande dödliga kan erfara den opersonliga närvaron av flera efter varandra följande nivåer av Gudom långt innan de blir tillräckligt andliga och riktigt utbildade för att uppnå erfarenhetsmässig personlig medvetenhet om och kontakt med dessa Gudomar som personliga varelser.

56:7.5 (642.5) Varje ny evolutionär vinning inom en sektor av skapelsen såväl som varje ny invasion i rymden av

gudomlighetsmanifestationer åtföljs av samtidiga expanderings av Gudomens funktionella uppenbarelse inom de då existerande och tidigare organiserade enheterna i hela skapelsen. Denna nya invasion av administrativt arbete i universerna och deras beståndsdelar förefaller kanske inte alltid att verkställas precis enligt det förfarande som här har skisserats, emedan det är brukligt att sända iväg förhandsgrupper av administratörer att förbereda de senare och efter varandra följande skedena av ny administrativ övervakning. Även Gud den Ultimate förebådar sitt transcendentala överinseende över universerna under de senare stadierna i ett lokaluniversum stabiliserat i ljus och liv.

56:7.6 (642.6) Det är ett faktum att då skapelserna i tid och rymd efterhand stadgas i sin evolutionära ställning kan man iaktta Gud den Supremes nya och mera omfattande verksamhet samtidigt med de tre första manifestationerna av Gud den Sjufaldiges motsvarande tillbakadragande. Om och när storuniversum blir etablerat i ljus och liv, vad blir då den framtida funktionen av Gud den Sjufaldiges Skapare-Skapande manifestationer, om Gud den Supreme tar direkt kontroll över dessa skapelser i tid och rymd? Skall dessa organisatörer och pionjärer i universerna i tid och rymd frigöras för liknande aktiviteter i yttre rymden? Vi vet inte, men vi spekulerar mycket kring dessa och besläktade frågor.

56:7.7 (643.1) Då den erfarenhetsmässiga Gudomens gränser utsträcks till det Okvalificerade Absolutets domäner föreställer vi oss Gud den Sjufaldiges aktivitet under de tidigaste evolutionära skedena i dessa framtida skapelser. Vi har inte alla samma uppfattning om den framtida ställning som Dagarnas Forna och superuniversernas

Härskarandar kommer att ha. Inte heller vet vi huruvida den Suprema Varelsen kommer att fungera där så som i de sju superuniverserna. Vi antar ändå alla att Mikaelerna, Skaparsönerna, är bestämda att verka i dessa yttre universer. En del anser att framtida tidsåldrar får bevittna någon närmare form av förening mellan de associerade Skaparsönerna och Gudomliga Omvårdarna; det är rentav möjligt att en sådan förening av skapare kunde resultera i något nytt uttryck för en associerad skaparidentitet av ultimat natur. Vi vet verkligen ingenting om dessa möjligheter i en ouppenbarad framtid.

56:7.8 (643.2) Vi vet emellertid att Gud den Sjufaldige i universerna i tid och rymd erbjuder ett progressivt närmande till den Universelle Fadern, och att detta evolutionära närmande erfarenhetsmässigt förenas i Gud den Supreme. Vi skulle anta att en sådan plan måste kunna råda även i de yttre universerna; å andra sidan kan de nya klasser av varelser som eventuellt en gång bebor dessa universer tänkas ha förmågan att närma sig Gudomen på ultimata nivåer och med absonita förfaranden. Kort sagt har vi inte den minsta uppfattning om vilket förfarande som kanske kommer att vara i bruk för närmandet till gudomen i de framtida universerna i yttre rymden.

56:7.9 (643.3) Vi är dock av den åsikten att de fulländade superuniverserna på något sätt kommer att bli en del av uppstigningsskedet till Paradiset för de varelser som kan komma att bebo dessa yttre skapelser. Det är helt möjligt att vi i denna framtida tidsålder får bevittna hur varelser från yttre rymden närmar sig Havona genom de sju superuniverserna, som administreras av Gud den Supreme med eller utan samverkan från de Sju Härskarandarna.

8. Den Suprema Förenaren

56:8.1 (643.4) Den Suprema Varelsen har i den dödliga människans erfarenhet en trefaldig funktion: För det första är han förenaren av tidens och rymdens gudomlighet, Gud den Sjufaldige; för det andra är han den maximala Gudom som finita varelser faktiskt kan förstå; för det tredje är han den dödliga människans enda väg att närma sig den transcendentala erfarenheten att komma i beröring med det absonita sinnet, den eviga anden och den paradisiska personligheten.

56:8.2 (643.5) Uppstigningsfinaliterna som har fötts i lokaluniverserna, fostrats i superuniverserna och tränats i centraluniversumet innesluter i sin personliga erfarenhet hela potentialen för förståelsen av tidens och rymdens gudomlighet hos Gud den Sjufaldige vilken förenas i den Supreme. Finaliterna tjänar i följd i de andra superuniverserna än där de är födda och samlar därmed erfarenhet på erfarenhet tills hela den sjufaldiga olikhet har uppnåtts som är möjlig för skapade varelser att erfara. Genom Riktarens omvårdnad i finaliternas inre blir det möjligt för dem att *finna* den Universelle Fadern, men det är genom dessa erfarenhetsförfaranden som sådana finaliter verkligen lär *känna* den Suprema Varelsen, och de är bestämda till denna Suprema Gudoms tjänst och *uppenbarelse* av honom i och för de framtida universerna i yttre rymden.

56:8.3 (644.1) Kom ihåg att allt det som Gud Fadern och hans Paradissöner gör för oss har vi i vår tur och i anden möjlighet att göra för och i den uppkommande Suprema Varelsen. Upplevelsen av

kärlek, glädje och tjänande är ömsesidig i universum. Gud Fadern har inte behov av att hans söner skulle återbörda till honom allt det som han ger ut till dem, men de utger (eller kan utge) i sin tur allt detta till sina medvarelser och till den evolverande Suprema Varelsen.

56:8.4 (644.2) Alla skapelsefenomen reflekterar föregående skapar- och andeaktiviteter. Jesus sade, och det är bokstavligen sant: ”Sonen gör endast det som han ser Fadern göra.” I tiden kan ni dödliga påbörja uppenbarelsen av den Supreme till era medmänniskor, och i tilltagande grad kan ni vidga denna uppenbarelse då ni stiger upp mot Paradiset. I evigheten kan ni få tillåtelse att som sjunde stadiets finaliter föra fram allt mera omfattande uppenbarelsen på suprema — rentav ultimata — nivåer om denna de evolutionära varelsernas Gud.

9. Universell absolut enhet

56:9.1 (644.3) Det Okvalificerade Absolutet och Gudomsabsolutet förenas i det Universella Absolutet. Absoluten är koordinerade i den Ultimate, betingade i den Supreme och modifierade i tid och rymd i Gud den Sjufaldige. På subinfinita nivåer förekommer *tre* Absolut, men i infiniteten förefaller de att vara *ett*. I Paradiset förekommer tre personaliseringar av Gudomen, men i Treenigheten är de *en*.

56:9.2 (644.4) Den stora filosofiska frågeställningen i totaluniversum är denna: Existerade Absolutet (tre Absolut som ett i infiniteten) före Treenigheten? Och är Absolutet upphov till Treenigheten? Eller föregår Treenigheten Absolutet?

56:9.3 (644.5) Är det Okvalificerade Absolutet en kraftnärvaro som är oberoende av Treenigheten? Innebär Gudomsabsolutets närvaro Treenighetens obegränsade funktion? Och utgör det Universella Absolutet Treenighetens slutliga funktion, rentav en Treenigheternas Treenighet?

56:9.4 (644.6) Vid första tanken förefaller uppfattningen om Absolutet som anfader till allting — även till Treenigheten — att tillfälligt uppfylla kravet på följdriktighet och filosofiskt förenande, men varje sådan slutsats kullkastas av Paradistreenighetens aktualitet i evigheten. Vi får lära oss, och vi tror, att den Universella Fadern och hans Treenighetskollegor är eviga till sitt väsen och sin existens. Det finns därför bara en följdriktig filosofisk slutsats, nämligen: Absolutet är, för alla förståndsvarelser i universum, Treenighetens (eller Treenigheternas) opersonliga och jämbördiga reaktion på alla grundläggande och primära rymdsituationer, inom eller utom universum. För alla personlighetsintelligenser i storuniversum står Paradistreenigheten för alltid i slutgiltighet, evighet, suprematet och ultimatumet samt, för alla praktiska ändamål, då det gäller den personliga förståelsen och den skapades insikt, som absolut.

56:9.5 (644.7) När de skapade i sitt sinne eventuellt betraktar detta problem leds de att till slut förutsätta det Universella JAG ÄR som den ursprungliga orsaken och oreserverade källan till både Treenigheten och Absolutet. När vi därför har behov av att ha en personlig uppfattning om Absolutet återvänder vi till våra idéer och ideal om Paradisfadern. När vi önskar underlätta förståelsen av eller höja medvetenheten om detta annars opersonliga Absolut går vi tillbaka till det faktum att den Universella Fadern är den existentiella

Fadern till absolut personlighet; den Evige Sonen är den Absoluta Personen, fastän han inte erfarenhetsmässigt är personifieringen av Absolutet. Sedan fortsätter vi med att föreställa oss de erfarenhetsmässiga Treenigheterna kulminerande i den erfarenhetsmässiga personaliseringen av Gudomsabsolutet, medan vi betraktar det Universella Absolutet som bestående av de fenomen inom och utom universum vilka härrör från den manifesta närvaron av de opersonliga aktiviteterna som har sin upprinnelse i suprematetens, ultimatetens och infinitetens förenade och koordinerade gudomsförbindelser — Treenigheternas Treenighet.

56:9.6 (645.1) Gud Fadern kan urskiljas på alla nivåer från den finita till den infinita, och fastän hans skapade varelser från Paradiset till de evolutionära världarna har uppfattat honom på olika sätt är det endast den Evige Sonen och den Oändlige Anden som känner honom som infinitet.

56:9.7 (645.2) Den andliga personligheten är absolut endast i Paradiset, och uppfattningen om det Absoluta är oreserverad endast i infiniteten. Gudomsnärvaron är absolut endast i Paradiset, och uppenbarelsen om Gud måste alltid vara partiell, relativ och progressiv tills hans styrka blir erfarenhetsmässigt infinit i det Okvalificerade Absolutets kraftresurs i rymden medan hans personlighetsmanifestation blir erfarenhetsmässigt infinit i den manifesta närvaron av Gudomsabsolutet, och samtidigt som dessa två infinitetens potentialer blir verklighetsförenade i det Universella Absolutet.

56:9.8 (645.3) Bortom de subinfinita nivåerna *är* de tre Absoluten emellertid ett, och därmed har infiniteten blivit medvetandegjord av

Gudomen oberoende av om någon annan klass i tillvaron någonsin når en egen medvetenhet om infiniteten.

56:9.9 (645.4) Existentiell status i evigheten innebär i sig existentiellt självmedvetande om infiniteten, även om en annan evighet kan tänkas fordras för att uppleva medvetandet om de erfarenhetsmässiga potentialerna inneboende i en infinitetsevighet — i en evig infinitet.

56:9.10 (645.5) Gud Fadern är den personliga källan till alla manifestationer av Gudom och verklighet för alla intelligenta skapade varelser och andevarelser överallt i universernas universum. Som personligheter kommer ni till er eviga tillfredsställelse att upptäcka att, oberoende av om ni lyckas uppnå Gud den Sjufaldige, förstår Gud den Supreme, finner Gud den Ultimate eller försöker fatta begreppet Gud den Absolute, nu eller under de efterföljande universumerfarenheterna i den eviga framtiden, vid fullföljandet av varje äventyr har ni på nya erfarenhetsmässiga nivåer återfunnit den evige Guden — Paradisfadern till alla universumpersonligheter.

56:9.11 (645.6) Den Universelle Fadern är förklaringen till den universella enheten, sådan denna måste förstås i suprem, rentav ultimat mening i den postultimata enheten av absoluta värden och betydelser — den obetingade verkligheten.

56:9.12 (645.7) De Ledande Kraftorganisatörerna beger sig ut i rymden för att mobilisera dess energier, så att de börjar reagera för dragningskraften från den Universelle Faderns paradigravitation; och senare kommer Skaparsönerna som organiserar dessa gravitationsreaktiva krafter till bebodda universer och utvecklar i dem intelligenta varelser som i sig får ta emot Paradisfaderns ande och

senare uppstiger till Fadern för att bli lik honom i alla möjliga gudomlighetsegenskaper.

56:9.13 (645.8) Den oupphörliga och expanderande utbredningen av Paradisets skapande krafter i rymden förefaller att förebåda ett ständigt utvidgat område för den Universelle Faderns gravitationsgrepp och ett oupphörligt mångfaldigande av de olika typer av intelligenta varelser som har förmågan att älska Gud och bli älskade av honom, och som genom att sålunda lära känna Gud kan önska vara lik honom, kan välja att uppnå Paradiset och finna Gud.

56:9.14 (646.1) Universernas universum är helt och hållet förenat. Gud är till sin styrka och personlighet en enda. Det förekommer en koordinering av alla energinivåer och alla personlighetsfaser. Filosofiskt och erfarenhetsmässigt, som begrepp och som verklighet, har alla ting och varelser sitt centrum i Paradisfadern. Gud är allt och i alla, och inga ting eller varelser existerar utan honom.

10. Sanning, skönhet och godhet

56:10.1 (646.2) Då de världar som har etablerats i ljus och liv framskrider från det första till det sjunde skedet, strävar de successivt att begripa Gud den Sjufaldiges realitet, börjande med tillbedjan av Skaparsonen och slutande med dyrkan av Paradisfadern. Under det fortgående sjunde stadiet i en sådan världs historia växer dess ständigt framåtskridande dödliga till i kunskap om Gud den Supreme samtidigt som de svagt urskiljer Gud den Ultimates realitet som en allt överskuggande omvårdnad.

56:10.2 (646.3) Under hela denna lysande tidsålder är de ständigt framåtskridande dödligas huvudsakliga strävan sökandet efter en bättre förståelse av och en fullständigare insikt om Gudomens begripliga beståndsdelar: sanning, skönhet och godhet. Detta representerar människans strävan att urskilja Gud i sinnet, materien och anden. När den dödliga ägnar sig åt detta sökande finner hon sig allt mera absorberad i det erfarenhetsmässiga studiet av filosofi, kosmologi och gudomlighet.

56:10.3 (646.4) Filosofin fattar ni något av, och gudomligheten förstår ni i gudsdyrkan, social tjänst och personlig religiös erfarenhet, men strävan efter skönhet — kosmologin — begränsar ni alltför ofta till ett studium av människans grova konstnärliga bemödanden. Skönhet, konst, är till stor del en fråga om förenandet av kontraster. Variationen är väsentlig för skönhetens begrepp. Den största skönheten, den högsta nivån av finit konst, är dramat om förenandet av vidden mellan de kosmiska ytterligheterna: Skaparen och den skapade. Människan som finner Gud och Gud som finner människan — den skapade som blir fulländad så som Skaparen är det — det är den överjordiska uppnåelsen av det supremt sköna, uppnåendet av den kosmiska konstens höjdpunkt.

56:10.4 (646.5) Sålunda är materialismen, ateismen, ett maximerande av fulheten, höjdpunkten i den finita antitesen till det sköna. Den högsta skönheten består i panoramat över förenandet av de variationer som har fötts av den pre-existerande harmoniska verkligheten.

56:10.5 (646.6) Uppnåendet av kosmologiska nivåer i tänkandet omfattar:

56:10.6 (646.7) 1. *Nyfikenhet*. Hunger efter harmoni och törst efter skönhet. Ihärdiga strävanden att upptäcka nya nivåer av harmoniska kosmiska förhållanden.

56:10.7 (646.8) 2. *Estetisk uppskattning*. Kärlek till det vackra och ständigt avancerande uppskattning av det artistiska draget i alla kreativa manifestationer på verklighetens alla nivåer.

56:10.8 (646.9) 3. *Etisk sensitivitet*. Genom insikten om sanningen leder uppskattningen av skönheten till en känsla för den eviga lämpligheten och riktigheten i allt det som påverkar insikten om den gudomliga godheten i Gudomens relationer med alla varelser; och sålunda leder även kosmologin till strävan efter gudomliga verklighetsvärden — till gudsmedvetande.

56:10.9 (646.10) De världar som är stabiliserade i ljus och liv är så helt inriktade på förståelsen av sanningen, skönheten och godheten emedan i dessa kvalitetsvärden innesluts uppenbarelsen om Gudomen till världarna i tid och rymd. Den eviga sanningens betydelser tilltalar både den intellektuella och den andliga naturen hos den dödliga människan. Den universella skönheten omfattar de harmoniska förhållandena och rytmerna i den kosmiska skapelsen; detta är mera distinkt en intellektuell attraktion, och leder fram mot en förenad och samtidig förståelse av det materiella universum. Den gudomliga godheten representerar uppenbarelsen av infinita värden för det finita sinnet, för att där uppfattas och upphöjas till själva tröskeln för den andliga nivån i människans uppfattning.

56:10.10 (647.1) Sanningen är grunden för vetenskap och filosofi och erbjuder den intellektuella grundvalen för religionen. Skönheten gynnar konsten, musiken och de meningsfulla rytmerna i all mänsklig

erfarenhet. Godheten omfattar känslan för etik, moral och religion — erfarenhetsmässig hunger efter fulländning.

56:10.11 (647.2) Existensen av skönhet förutsätter närvaron av ett uppskattande varelsesinne precis lika säkert som den progressiva evolutionens faktum anger det Suprema Sinnets dominans. Skönheten är den intellektuella insikten om den harmoniska syntesen i tid och rymd av den fenomenella verklighetens vittutspridda mångfald, som i sin helhet härstammar från en tidigare existerande och evig etthet.

56:10.12 (647.3) Godheten är den mentala insikten om de relativa värdena på de olika nivåerna av gudomlig fulländning. Insikten om godhet förutsätter ett sinne med moralisk status, ett personligt sinne med förmåga att skilja mellan gott och ont. Men godhetsinnehavet, storheten, är måttet på den verkliga uppnåelsen av gudomlighet.

56:10.13 (647.4) Insikten om *sanna förhållanden* förutsätter ett sinne som är kompetent att skilja mellan sanning och villfarelse. Den utgivna Sanningens Ande som omger människosinnena på Urantia reagerar ofelbart för sanningen — det levande andeförhållandet mellan alla ting och varelser så som de koordineras i den eviga uppstigningen till Gud.

56:10.14 (647.5) Varje impuls i varje elektron, tanke eller ande är en verksam enhet i hela universum. Endast synden är isolerad och ondskan gravitationsmotverkande på de mentala och andliga nivåerna. Universum är ett helt; inget ting och ingen varelse existerar eller lever i isolering. Självförverkligandet är potentiellt ont om det är antisocialt. Det är bokstavligen sant: "Ingen människa lever för sig själv." Kosmisk social anpassning utgör den högsta formen av

personlighetsförenande. Jesus sade: ”Den som vill vara störst bland er, han vare alla andras tjänare.”

56:10.15 (647.6) Även sanningen, skönheten och godheten — människans intellektuella närmande till sinnets, materiens och andens universum — måste kombineras till en enhetlig uppfattning om ett gudomligt och supremt *ideal*. Så som den dödligas personlighet förenar människans erfarenhet med materie, sinne och ande, så blir också detta gudomliga och suprema ideal till sin styrka förenat i Supremateten och därefter personifierat som den faderliga kärlekens Gud.

56:10.16 (647.7) All insikt i delarnas förhållande till en given helhet fordrar en förståelse av alla delars förhållande till denna helhet; och i universum betyder detta de skapade delarnas förhållande till den Skapande Helheten. Gudomen blir sålunda det transcendentala, rentav det infinita målet för all universell och evig uppnåelse.

56:10.17 (647.8) Den universella skönheten är insikt om Paradisöns återspeglning i den materiella skapelsen, medan den eviga sanningen är den speciella omvårdnad som utgår från Paradissönerna, som inte endast utger sig till de dödligas släkten utan även utgjuter sin Sanningens Ande över alla folk. Den gudomliga godheten framträder särskilt i den kärleksfulla omvårdnaden som den Oändlige Andens mångahanda personligheter uppvisar. Men kärleken, totalsumman av dessa tre kvaliteter, är människans insikt om Gud som sin Andefader.

56:10.18 (648.1) Den fysiska materian är skuggan i tid och rymd från Paradisets energisken som strålar från de tre absoluta Gudomarna. Sanningsbetydelserna är följdverkningarna i de dödligas intellekt av Gudomens eviga ord — förståelsen i tid och rymd av suprema

begrepp. Gudomlighetens godhetsvärden är de barmhärtiga omvårdnadsåtgärderna från den Universelles, den Eviges och den Oändliges andepersonligheter till förmån för de evolutionära sfärernas finita varelser i tid och rymd.

56:10.19 (648.2) Dessa gudomlighetens meningsfulla verklighetsvärden blandas i Faderns förhållande med varje personlig varelse som gudomlig kärlek. De koordineras i Sonen och hans Söner som gudomlig barmhärtighet. De manifesterar sina kvaliteter genom Anden och hans andebarn som gudomlig omvårdnad, kärleksfull barmhärtighet åt tidens barn. Dessa tre gudomligheter manifesteras i första hand av den Suprema Varelsen som en syntes av styrka och personlighet. De framförs på olika sätt av Gud den Sjufaldige i sju olika föreningar av gudomliga betydelser och värden på sju uppstigande nivåer.

56:10.20 (648.3) För den finita människan innesluter sanningen, skönheten och godheten till fullo uppenbarelsen om gudomlighetsverkligheten. Då denna kärlek till och förståelse av Gudomen kommer till andligt uttryck i livet hos de dödliga som känner Gud, framkommer gudomlighetens frukter: intellektuell frid, socialt framåtskridande, moralisk tillfredsställelse, andlig glädje och kosmisk visdom. De avancerade dödliga i en värld i det sjunde stadiet av ljus och liv har lärt sig att kärleken är det som är störst i universum — och de vet att Gud är kärleken.

56:10.21 (648.4) Kärleken är önskan att göra gott åt andra.

56:10.22 (648.5) [Framfört av en Mäktig Budbärare på besök på Urantia, på anmodan av Nebadons Uppenbarelseskår och i samverkan

med en viss Melkisedek, Urantias ställföreträdande Planetprins.]

* * * * *

56:10.23 (648.6) Detta kapitel om universell enhetlighet är det tjugofemte i en serie presentationer av olika författare, vilka som en grupp har stötts av en kommission från Nebadon om tolv personligheter som har verkat under ledning av Mantutia Melkisedek. Vi avfattade dessa berättelser och översatte dem till engelska språket, enligt ett förfarande som hade godkänts av våra överordnade, år 1934 enligt tideräkningen på Urantia.

Urantiaboken

<< [Kapitel 56](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 57](#) >>

DEL III

Urantias historia

Dessa kapitel avfattades under beskydd af en kår av personligheter i lokaluniversumet med bemyndigande av Gabriel i Salvington.

Urantiaboken

<< [DEL III](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 58](#) >>

Kapitel 57

Urantias ursprung

57:0.1 (651.1) DÅ VI presenterar utdrag ur arkiven i Jerusem om uppgifterna för Urantia beträffande dess förstadier och tidiga historia har vi anmodats att ange tiden enligt nu gällande bruk — enligt den nuvarande skottårskalendern med $365\frac{1}{4}$ dagar i året. Som regel strävar vi inte efter att ange exakta årtal fastän de är registrerade. Vi använder de närmaste hela talen som en bättre metod för att framföra dessa historiska fakta.

57:0.2 (651.2) När vi anger att någon händelse inträffade för en eller två miljoner år sedan avser vi att en sådan tilldragelse inträffade detta antal år bakåt räknat från de första decennierna av det kristna tidsskedets tjugonde århundrade. Vi beskriver på detta sätt dessa långt

avlägsna händelser i jämna perioder om tusende, miljoner och miljarder år.

1. Andronover-nebulosan

57:1.1 (651.3) Urantia har sitt ursprung i er sol, och er sol är en av de mångfaldiga avkommorna till nebulosan Andronover, som en gång organiserades som en beståndsdel av den fysiska styrkan och materiella substansen i lokaluniversumet Nebadon. Denna storslagna nebuloosa hade själv sitt ursprung i rymdens universella kraftladdning i superuniversumet Orvonton för länge, länge sedan.

57:1.2 (651.4) Vid den tid då denna berättelse börjar hade Första gradens Ledande Kraftorganisatörer från Paradiset länge haft full kontroll över de rymdenergier som senare organiserades som nebulosan Andronover.

57:1.3 (651.5) För 987.000.000.000 år sedan rapporterade den biträdande kraftorganisatören och dåvarande inspektören, i Orvontons serie nummer 811.307, som reste ut från Uversa, till Dagarnas Forna att rymdförhållandena var gynnsamma för igångsättandet av materialisationsfenomen i en viss sektor av det då östliga segmentet i Orvonton.

57:1.4 (651.6) Arkiven i Uversa utvisar att det för 900.000.000.000 år sedan registrerades ett av Jämviktsrådet i Uversa utfärdat tillstånd som bemyndigade superuniversumstyret att sända iväg en kraftorganisatör jämte stab till den region som tidigare hade angetts

av inspektör nummer 811.307. Myndigheterna i Orvonton gav den ursprungliga upptäckaren av detta potentiella universum i uppdrag att verkställa Dagarnas Fornas mandat som uppfordrade till att organisera en ny materiell skapelse.

57:1.5 (652.1) Registreringen av detta utfärdade tillstånd anger att kraftorganisatören med sin stab redan hade avrest från Uversa på den långa färden till denna östra rymdsektor, där deras uppgift sedan var att påbörja de tidskrävande aktiviteter som till slut skulle resultera i uppkomsten av en ny fysisk skapelse i Orvonton.

57:1.6 (652.2) För 875.000.000.000 år sedan igångsattes den enorma nebulosan Andronover nummer 876.926 på vederbörligt sätt. Endast kraftorganisatörens och hans förbindelsestabs närvaro fordrades för att sätta igång denna energivirvel som så småningom växte till denna väldiga rymdcyklon. Efter att de levande kraftorganisatörerna har satt igång dessa nebulosarotationer drar de sig helt enkelt tillbaka i rätt vinkel till den roterande skivans plan, och från den tiden framåt garanterar de inneboende egenskaperna i energin den progressiva och ordnade evolutionen i ett sådant nytt fysiskt system.

57:1.7 (652.3) Ungefär vid denna tid övergår berättelsen till att beskriva superuniversumpersonligheters verksamhet. I verkligheten tar berättelsen sin egentliga början vid denna punkt — just vid den tid då Paradisets kraftorganisatörer gör sig beredda att dra sig tillbaka efter att ha gjort rymdenergiförhållandena redo för Orvontons styrkeledares och fysiska övervakares verksamhet.

2. Det första nebulosastadiet

57:2.1 (652.4) Alla evolutionära materiella skapelser föds av cirkulära och gasformiga nebulosor, och alla sådana första stadiets nebulosor är runda under det tidigare skedet av sin gasformiga existens. Då de blir äldre blir de vanligen spiralformade, och när deras funktion att bilda solar är till ända slutar de ofta som stjärnhopar eller som enorma solar omgivna av ett varierande antal planeter, satelliter och mindre grupper av materia och påminner sålunda på många sätt om ert eget diminutiva solsystem.

57:2.2 (652.5) För 800.000.000.000 år sedan var Andronover-skapelsen väl etablerad som en av de magnifika första stadiets nebulosor i Orvonton. När astronomerna i de närbelägna universerna observerade detta fenomen i rymden såg de mycket litet som skulle ha dragit till sig deras uppmärksamhet. Gravitationsuppskattningar som gjordes i angränsande skapelser antydde att rymdmaterialisationer höll på att ske i Andronovers regioner, men det var allt.

57:2.3 (652.6) För 700.000.000.000 år sedan antog Andronover-systemet gigantiska proportioner, och ytterligare fysiska övervakare sändes iväg till nio omgivande materiella skapelser för att ge stöd och erbjuda samarbete åt styrkecentren i detta nya materiella system som så snabbt utvecklades. Vid denna avlägsna tidpunkt fanns allt det material som lämnades i arv till de senare uppkomna skapelserna inom gränserna för detta jättelika rymdhjul som ständigt fortsatte att snurra och som, sedan det hade uppnått sin största diameter, snurrade allt snabbare medan det fortsatte att kondenseras och sammandras.

57:2.4 (652.7) För 600.000.000.000 år sedan nåddes höjdpunkten i Andronovers period av energimobilisering; nebulosan hade nått sin maximala massa. Vid denna tid var den ett jättelikt runt gasmoln, till formen något av en tillplattad sfäroid. Detta var det tidiga skedet av differentierad formation av massa och varierande rotationshastighet. Gravitationen och andra inflytelser var redo att påbörja sitt arbete med att omvandla rymdgaser till organiserad materia.

3. Det andra nebulosastadiet

57:3.1 (653.1) Den enorma nebulosan började så småningom anta spiralform och bli klart synlig för astronomerna till och med i avlägsna universer. Detta är de flesta nebulosors naturliga historia; innan de börjar kasta av sig solar och påbörjar universumbyggandet observeras dessa andra stadiets rymdnebulosor vanligen som *spiralfenomen*.

57:3.2 (653.2) De stjärnforskare som befann sig i närheten under detta avlägsna tidsskede såg, då de iakttog omformningen av nebulosan Andronover, exakt det som astronomerna i det tjugonde århundradet ser när de vänder sina teleskop mot rymden och betraktar den nuvarande tidsålderns spiralnebulosor i den närliggande yttre rymden.

57:3.3 (653.3) Ungefär vid den tid då den maximala massan uppnåddes började gravitationskontrollen av det gasformade innehållet försvagas, och då följde gasflyktens stadium i och med att gasen strömmade ut i två jättelika och åtskilda armar som utgick från

de motsatta sidorna av modernmassan. Den enorma centralkärnans snabba rotationer gav snart ett spiralformat utseende åt dessa två utskjutande gasströmmar. Avkylningen och den senare kondenseringen av delar av dessa utskjutande armar åstadkom till slut deras knottriga utseende. Dessa tätare delar var vidsträckta system och undersystem av fysisk materia som virvlade genom rymden inne i nebulosans gasmoln samtidigt som de hölls stadigt i moderhulets gravitationsgrepp.

57:3.4 (653.4) Nebulosan hade emellertid börjat sammandras, och den ökade rotationshastigheten minskade ytterligare gravitationsgreppet; inom kort började de yttre gasområdena faktiskt frigöra sig från nebulosakärnans omedelbara omfamning och drog sig ut i rymden i banor med oregelbundet omlopp, med återkomst till kärnregionerna för att fullfölja sitt omlopp, och så vidare. Men detta var endast ett tillfälligt stadium i nebulosans utveckling. Den ständigt tilltagande rotationshastigheten skulle snart kasta ut enorma solar i självständiga omloppsbanor i rymden.

57:3.5 (653.5) Och det är vad som hände i Andronover för många, många tidsåldrar sedan. Energihuleet växte och växte tills det nådde sitt expansionsmaximum, och då sammandragningen började snurrade det snabbare och snabbare tills det kritiska centrifugalstadiet slutligen nåddes och den stora sönderbrytningen började.

57:3.6 (653.6) För 500.000.000.000 år sedan föddes Andronovers första sol. Denna blossande strimma bröt sig loss från sin moders gravitationsgrepp och begav sig ut i rymden på ett eget äventyr i det skapade världsalltet. Dess bana bestämdes av dess flyktväg. Sådana unga solar blir snabbt klotformade och påbörjar sitt långa och

händelserika karriär som rymdens stjärnor. Om man frånser det sista stadiets nebulosakärnor har det stora flertalet av Orvontons solar haft en likadan födelse. Dessa flyende solar genomgår olika perioder av evolution och därpå följande universumtjänst.

57:3.7 (653.7) För 400.000.000.000 år sedan började den infångande perioden i nebulosan Andronover. Många av de närliggande och mindre solarna infångades som resultat av moderkärnans gradvisa förstoring och fortsatta kondensering. Mycket snart började slutfasen av nebulosans kondensering, det skede som alltid föregår den slutliga upplösningen av dessa enorma rymdansamlingar av energi och materia.

57:3.8 (654.1) Det var knappt en miljon år efter denna epok då Mikael av Nebadon, en Skaparson från Paradiset, utvalde denna sönderfallande nebuloza som platsen för sitt äventyr i universumbyggande. Nästan omedelbart påbörjades arbetet med Salvingtons arkitektoniska världar och de ett hundra konstellationshögkvarterens planetgrupper. Det fordrade nästan en miljon år att fullborda dessa klungor av speciellt skapade världar. Lokalsystemens högkvartersplaneter byggdes under en period som sträckte sig från den tiden till för omkring fem miljarder år sedan.

57:3.9 (654.2) För 300.000.000.000 år sedan var solarnas omloppsbanor i Andronover väl etablerade, och nebulosasytemet genomgick en övergående period av relativ fysisk stabilitet. Ungefär vid denna tid anlände Mikael till Salvington, och Orvontons styre i Uversa erkände lokaluniversumet Nebadons fysiska existens.

57:3.10 (654.3) För 200.000.000.000 år sedan bevittnades en fortgående sammandragning och kondensering jämte en enorm värmeutveckling i Andronovers centrala anhopning eller kärnmassa. Relativt tom rymd uppträdde rentav i områdena nära modersolshjulet i centrum. De yttre regionerna höll på att bli mera stabiliserade och bättre organiserade; en del planeter som kretsade kring de nyfödda solarna hade avkylts tillräckligt för att lämpa sig för inplantering av liv. De äldsta bebodda planeterna i Nebadon härstammar från dessa tider.

57:3.11 (654.4) Nu börjar Nebadons fullbordade universummekanism för första gången att fungera, och Mikael's skapelse registreras i Uversa som ett universum med invånare och progressiv uppstigning för de dödliga.

57:3.12 (654.5) För 100.000.000.000 år sedan nåddes höjdpunkten för nebulosans kondenseringsspänning; punkten för den maximala värmespänningen var nådd. Detta kritiska stadium av kamp mellan gravitation och värme pågår ibland under tidsålder efter annan, men förr eller senare vinner värmen kampen med gravitationen och det spektakulära solutspridningskedet. Och detta anger slutet av det andra livsskedet för en rymdnebulosa.

4. Det tredje och fjärde stadiet

57:4.1 (654.6) I det första stadiet är en nebulosa rund, i det andra spiralformad; det tredje stadiet kännetecknas av den första utspridningen av solar, medan det fjärde omfattar det andra och sista

skedet av solutspridning, varvid moderkärnan slutar antingen som en klotformad klunga eller som en ensam sol. Denna ensamma sol är centrum för det sista solsystemet.

57:4.2 (654.7) För 75.000.000.000 år sedan hade denna nebulosa uppnått höjdpunkten i sitt solfamiljstadium. Detta var den högsta punkten under den första perioden av solförluster. Majoriteten av dessa solar har sedan dess lagt sig till med omfattande system av planeter, satelliter, mörka öar, kometer och moln av kosmiskt damm.

57:4.3 (654.8) För 50.000.000.000 år sedan var denna första period av solutspridning fullbordad; nebulosan höll på att snabbt avsluta sin tredje existenscykel, under vilken den gav upphov till 876.926 solsystem.

57:4.4 (654.9) För 25.000.000.000 år sedan bevitnades avslutningen av den tredje cykeln i nebulosans liv, och det förde med sig organiseringen och den relativa stabiliseringen av de vidsträckta stjärnsystem som härstammade från denna föräldranebulosa. Processen av fysisk sammandragning och ökad värmeproduktion fortsatte emellertid i den centrala massan av det som fanns kvar av nebulosan.

57:4.5 (655.1) För 10.000.000.000 år sedan började Andronovers fjärde cykel. Den maximala temperaturen i kärnans massa hade uppnåtts; kondenseringens kritiska punkt närmade sig. Den ursprungliga moderkärnan skakade av krampräckningar under det kombinerade trycket från kondenseringsspänningen av dess egen interna värme och den tilltagande tidvattenliknande

gravitationsdragningen från den omgivande svärmen av frigjorda solsystem. De utbrott från kärnan vilka skulle inleda nebulosans andra solcykel var förestående. Den fjärde cykeln i nebulosans existens höll på att börja.

57:4.6 (655.2) För 8.000.000.000 år sedan började det förfärliga avslutande utbrottet. Endast de yttre systemen går säkra vid tiden för en sådan kosmisk omvälvning. Detta var början till slutet för nebulosan. Detta slutliga utslungande av solar sträckte sig över en period på nästan två miljarder år.

57:4.7 (655.3) För 7.000.000.000 år sedan bevitnades höjdpunkten i Andronovers slutliga sönderbrytning. Under denna period föddes de sista större solarna och inträffade de största lokala fysiska störningarna.

57:4.8 (655.4) För 6.000.000.000 år sedan avslutades den sista sönderbrytningen, och då föddes er sol, den femtiosjätte från slutet räknat i Andronovers andra solfamilj. Detta slutliga utbrott av nebulosans kärna födde 136.702 solar, de flesta av dem ensamma himlakroppar. Det totala antalet solar och solsystem med ursprung i nebulosan Andronover var 1.013.628. Numret för solen i ert solsystem är 1.013.572.

57:4.9 (655.5) Nu finns den storslagna nebulosan Andronover inte längre, men den lever vidare i de många solar och deras planetfamiljer, som uppkom ur detta modernmoln i rymden. Den sista resten av kärnan i denna magnifika nebuloa brinner fortfarande med ett rödaktigt sken och fortsätter att ge ut måttligt med ljus och värme till sin återstående planetfamilj om hundrasextiofem världar, som nu

roterar kring denna ärevördiga moder till två mäktiga generationer av ljusmonarker.

5. Ursprunget till Monmatia — Urantias solsystem

57:5.1 (655.6) För 5.000.000.000 år sedan var er sol ett förhållandevis isolerat blossande klot som hade samlat till sig det mesta av det rymdmaterial som cirkulerade i närheten, rester från den nyligen inträffade omvälvningen i samband med dess egen födelse.

57:5.2 (655.7) Numera har er sol uppnått en relativ stabilitet, men dess elva och ett halvt års perioder av solfläckar avslöjar att den i sin ungdom var en variabel stjärna. Under er sols första tider ledde den fortgående sammandragningen och den därav följande gradvisa ökningen av temperaturen till enorma konvulsioner på dess yta. Dessa jättelika hävningar tog tre och en halv dag för att fullfölja en cykel av varierande ljusstyrka. Detta föränderliga stadium, denna periodiska pulsering, gjorde er sol högeligen mottaglig för vissa yttre inflytanden som den snart kom att möta.

57:5.3 (655.8) Sålunda var scenen i den lokala rymden färdig för den unika uppkomsten av *Monmatia*, som är namnet på er sols planetfamilj, det solsystem som er värld hör till. Mindre än en procent av planetsystemen i Orvonton har ett liknande ursprung.

57:5.4 (655.9) För 4.500.000.000 år sedan började det enorma systemet Angona närma sig grannskapet till denna ensamma sol.

Centrum för det stora systemet var en mörk jätte i rymden, solid, starkt laddad och med en enorm gravitationskraft.

57:5.5 (656.1) Då Angona kom allt närmare solen, i de stunder då solen var maximalt expanderad under sina pulseringar, sköt strömmar av gasformigt material ut i rymden som jättelika soltungor. Till en början föll dessa flammande gastungor utan undantag tillbaka till solen, men då Angona kom allt närmare blev gravitationsdraget från den gigantiska besökaren så stort att dessa gastungor började brista på vissa ställen, varvid rötterna föll tillbaka till solen medan de yttre delarna avskiljdes och bildade självständiga materiakroppar, solmeteoriter, som omedelbart började rotera kring solen i sina egna elliptiska banor.

57:5.6 (656.2) Då systemet Angona kom närmare blev solens utstötningar allt större; allt mera materia drogs ut från solen för att bli till självständiga cirkulerande kroppar i den omgivande rymden. Denna situation fortsatte under cirka femhundratusen år tills Angona gjorde sitt största närmande till solen; då upplevde solen i samband med en av sina periodiska interna konvulsjoner en partiell sönderslitning; från motsatta sidor och samtidigt stöttes enorma mängder av materia ut. Från Angonas sida drogs en väldig pelare av solgaser ut, en pelare som var ganska spetsig i båda ändarna med en betydande ansvällning i mitten, och den blev permanent avsöndrad från solens omedelbara gravitationsgrepp.

57:5.7 (656.3) Denna stora pelare av solgaser som på detta sätt avskiljdes från solen utvecklade sig senare till de tolv planeterna i ert solsystem. Utsötningen av gas från solens motsatta sida, som en återverkan och i tidvattenliknande samklang med utdrivningen av

denna jättelika anfader till solsystemet, har senare kondenserats till meteoror och rymddamm i solsystemet, fastän väldigt mycket av denna materia senare infångades av solens gravitation, då Angona-systemet försvann i fjärran ut i rymden.

57:5.8 (656.4) Fastän Angona lyckades dra ut det material som gav upphov till solsystemets planeter och den enorma mängd av materia som nu kretsar runt solen som asteroider och meteoror fick den inte för sig själv någonting av denna solmateria. Systemet som var på besök kom inte nära nog för att faktiskt ta åt sig något av solens substans, men den svängde tillräckligt nära för att till den mellanliggande rymden dra ut allt det material som det nuvarande solsystemet består av.

57:5.9 (656.5) De fem inre och de fem yttre planeterna bildades snart i miniatyr av de svalnande och kondenserande kärnorna i de mindre massiva och avsmalnande ändarna av den jättelika gravitationsförorsakade ansvällning som Angona hade lyckats avskilja från solen, medan Saturnus och Jupiter bildades av de mera massiva och utbuktande centrala delarna. Den starka dragningskraften från Jupiter och Saturnus fångade tidigt in det mesta av det material som hade tagits från Angona, såsom vissa av deras satelliters rörelse motsols vittnar om.

57:5.10 (656.6) Jupiter och Saturnus som uppkom från själva centrum av den enorma pelaren av överhettade solgaser innehöll så mycket högt upphettat solmaterial att de lyste med ett strålande ljus och avgav enorma mängder värme; de var i verkligheten andra gradens solar under en kort period efter det att de hade bildats som skilda rymdkroppar. Dessa två största bland solsystemets planeter har till

stor del förblivit gasformiga till den dag som är och har inte ännu ens kylts av till den punkt då de skulle vara fullt kondenserade eller fasta.

57:5.11 (656.7) De övriga tio planeternas kärnor av gas som har sammandragit sig nådde snart det stadium då de blev fasta och började så dra till sig allt större mängder av den meteormateria som cirkulerade i den närbelägna rymden. Solsystemets världar hade sålunda ett dubbelt ursprung: kärnor av kondenserad gas, senare förstörade av enorma mängder meteoriter som infångades. Visserligen fortsätter de att fånga in meteoriter, men i betydligt mindre antal.

57:5.12 (657.1) Planeterna kretsar inte runt solen i sin solmoders ekvatorialplan, vilket de skulle göra om de hade blivit utkastade av solens rotation. Istället färdas de i planet för den utstötning ur solen som förorsakades av Angona och som existerade i en ansevärd vinkel mot solens ekvatorialplan.

57:5.13 (657.2) Medan Angona var oförmögen att fånga in något av solens massa lyckades en sol fylla på sin planetfamilj, som befann sig under omvandling, med en del av det cirkulerande rymdmaterialet från det besökande systemet. På grund av Angonas intensiva gravitationsfält följde dess tillhörande planetfamilj banor på ett ansevärt avstånd från den mörka jätten; och snart efter utstötningen av den massa ur vilken solsystemet uppkom, och medan Angona ännu var i närheten av solen, svängde tre av de större planeterna i Angonas system så nära solsystemets massiva anfader att dennas dragningskraft, förstärkt av dragningen från solen, var tillräcklig för att uppväga gravitationsgreppet från Angona och att därifrån permanent lösgöra dessa tre bihang till den himmelska vandraren.

57:5.14 (657.3) Allt det material i solsystemet som härstammar från solen hade ursprungligen enhetlig riktning för sitt omlopp, och utan dessa tre främmande rymdkroppars intrång skulle allt material i solsystemet fortfarande ha samma riktning på sin omlopps bana. Som det var införde verkan av de tre Angonabihangen nya och främmande omloppskrafter i det uppkommande solsystemet, och som följd därav uppkom *rörelse i motsatt riktning*. Retrograd rörelse i ett astronomiskt system är alltid oavsiktlig och uppträder alltid som ett resultat av främmande rymdkroppars kollisionssinverkan. Sådana kollisioner behöver inte alltid medföra rörelse i motsatt riktning, men ingen retrograd rörelse förekommer någonsin annat än i system som består av massor med olika ursprung.

6. Solsystemstadiet — Planetformandets skede

57:6.1 (657.4) Efter solsystemets födelse följde en period av avtagande utbrott från solen. Med förminskad kraft fortsatte solen under ytterligare fem hundra tusen år att spruta ut allt mindre mängder av materia i den omgivande rymden. Under dessa första tider med oregelbundna omloppsbanor kunde emellertid solmodern, när de omgivande kropparna kom närmast till solen, fånga in stora delar av detta meteormaterial.

57:6.2 (657.5) Planeterna närmast solen var de första som fick sin rotation minskad av den tidvattensartade friktionen. Sådana

gravitationsinverkningar bidrar också till stabiliseringen av planeternas banor, samtidigt som de verkar som en broms på planeternas axiala rotationshastighet och får en planet att rotera allt långsammare tills rotationen kring axeln upphör, vilket lämnar den ena halvan av planeten alltid vänd mot solen eller en större himlakropp, så som illustreras av planeten Merkurius och av månen, som alltid visar samma ansikte mot Urantia.

57:6.3 (657.6) När friktionen förorsakad av månens och jordens tidvattenfenomen utjämnas kommer jorden alltid att visa samma halva mot månen, och dag och månad är då detsamma — en period om cirka fyrtiosju dagar. När en sådan stabilitet i omloppsbanorna uppnås börjar den periodiska friktionen ha motsatt verkan, så att den inte längre driver månen längre bort från jorden utan så småningom drar satelliten mot planeten. Och sedan, i den långt avlägsna framtiden då månen närmar sig till ett avstånd på omkring sjutton tusen sju hundra kilometer från jorden, får jordens gravitationsinverkan månen att sprängas sönder. Denna flodvågs-gravitations-explosion kommer att sönderdela månen till små partiklar, som kan samla sig runt världen som ringar av materia påminnande om Saturnus ringar eller så småningom dras ned till jorden som meteoriter.

57:6.4 (658.1) Om rymdkropparna är lika till sin storlek och täthet kan kollisioner inträffa. Men om två rymdkroppar med samma täthet är relativt olika till storleken, och om den mindre kommer allt närmare den större, då sprängs den mindre kroppen sönder när radien av dess bana blir mindre än två och en halv gånger den större kroppens radie. Kollisioner mellan rymdens jättar är verkligen

sällsynta, men dessa explosioner av mindre kroppar förorsakade av flodvågs-gravitations-företeelsen är mycket vanliga.

57:6.5 (658.2) Stjärnfallen förekommer i svärmar därför att de är fragment av större materiakroppar som har sprängts sönder av flodvågsgravitationen som åstadkoms av närbelägna och ännu större rymdkroppar. Saturnus ringar är fragmenten av en söndersprängd satellit. En av Jupiters månar närmar sig nu farligt nära den kritiska zonen för söndersprängning, och inom några miljoner år kommer den antingen att dras in till planeten eller att sprängas sönder av flodvågsgravitationen. Den femte planeten i solsystemet färdades för länge, länge sedan i en oregelbunden bana och kom periodvist allt närmare Jupiter, tills den var inne i den kritiska zonen för söndersprängning som följde av gravitationsflodvågen, snabbt fragmenterades och blev till den nuvarande klungan av asteroider.

57:6.6 (658.3) För 4.000.000.000 år sedan bevitnades organiseringen av Jupiters och Saturnus system, i stort sett så som de idag kan observeras med undantag för deras månar som fortsatte att växa i storlek under flera miljarder år. I själva verket växer alla planeter och satelliter i solsystemet fortfarande som följd av det fortgående infångandet av meteoriter.

57:6.7 (658.4) För 3.500.000.000 år sedan var de övriga tio planeternas kondenserade kärnor väl formade, och de flesta månars innersta stomme var välbehållen fast en del av de mindre satelliterna senare förenades och bildade dagens större månar. Denna tidsålder kan anses vara det skede då planeterna byggdes upp.

57:6.8 (658.5) För 3.000.000.000 år sedan fungerade solsystemet i stort sett så som idag. Dess medlemmar fortsatte att växa i storlek då rymdmeteoror i en ofantlig mängd ständigt regnade ned på planeterna och deras satelliter.

57:6.9 (658.6) Ungefär vid denna tid upptogs ert solsystem i Nebadons fysiska register och gavs sitt namn: Monmatia.

57:6.10 (658.7) För 2.500.000.000 år sedan hade planeterna vuxit enormt i storlek. Urantia var en välutvecklad sfär, omkring en tiondedel av sin nuvarande massa, och den fortsatte att växa snabbt som följd av ansamlingen av meteoror.

57:6.11 (658.8) All denna väldiga aktivitet är en normal del av uppbyggandet av en evolutionär planet av Urantias klass och utgör astronomiska förberedelser för att färdigställa scenen för den fysiska evolutionen i sådana världar i rymden som förberedelse för livets äventyr i tiden.

7. Meteorskedet — Den vulkaniska tidsåldern

Atmosfären under planetens första tider

57:7.1 (658.9) Under dessa första tider svärmade små sönderfallande och kondenserande kroppar omkring i solsystemets rymdregioner, och då en skyddande förbränningsatmosfär saknades kraschade sådana rymdkroppar direkt ned på Urantias yta. Dessa oupphörliga

nedslag höll planetens yta mer eller mindre upphettad, och detta, tillsammans med den ökade påverkan av gravitationen, i och med att sfären blev större, började sätta igång de influenser vilka så småningom fick de tyngre grundämnena, såsom järn, att söka sig allt mera mot planetens kärna.

57:7.2 (659.1) För 2.000.000.000 år sedan började jorden bli avgjort större än månen. Alltid hade planeten varit större än sin satellit, men skillnaden i storlek var inte så stor förrän ungefär vid denna tid då enorma rymdkroppar infångades av jorden. Urantia var då ungefär en femtedel av sin nuvarande storlek och hade blivit tillräckligt stor för att hålla kvar den primitiva atmosfär som hade börjat uppkomma som ett resultat av grundämnenas interna kamp mellan det upphettade inre och den svalnande skorpan.

57:7.3 (659.2) Verksamhet som tydligt kan klassificeras som vulkanisk kan dateras från dessa tider. Hettan i jordens inre fortfor att stegras av att de radioaktiva eller tyngre grundämnena som meteorerna hade haft med sig från rymden begravdes allt djupare. Studiet av dessa radioaktiva grundämnena avslöjar att Urantias yta är över en miljard år gammal. Radiumklockan är er mest tillförlitliga tidmätare då ni gör vetenskapliga uppskattningar av planetens ålder, men alla dessa uppskattningar visar för kort tid, därför att de radioaktiva material som ni har möjlighet att undersöka alla kommer från jordens ytskikt och således representerar Urantias förhållandevis nyliga anskaffningar av dessa grundämnena.

57:7.4 (659.3) För 1.500.000.000 år sedan var jorden två tredjedelar av sin nuvarande storlek, medan månen närmade sig sin nuvarande

massa. Jordens snabba ökning i storlek över månen gjorde det möjligt för den att långsamt börja röva till sig den knappa atmosfär som satelliten ursprungligen hade.

57:7.5 (659.4) Den vulkaniska verksamheten var nu som störst. Hela jorden var ett veritabelt glödande inferno, och ytan påminde om dess tidigare smälta stadium innan de tyngre metallerna graviterade mot centrum. *Detta är den vulkaniska tidsåldern.* Trots det bildas så småningom en skorpa bestående i huvudsak av den jämförelsevis lättare graniten. Scenen håller på att göras i ordning för en planet som en dag förmår uppehålla liv.

57:7.6 (659.5) En primitiv planetarisk atmosfär utvecklar sig långsamt, och den innehåller nu en del vattenånga, kolmonoxid, koldioxid och väteklorid, men det finns föga eller inget fritt kväve eller fritt syre. Atmosfären i en värld under den vulkaniska tidsåldern erbjuder ett sällsamt skådespel. Förutom de nämnda gaserna var den starkt fylld av talrika vulkaniska gaser och, efterhand som luftskiktet blev äldre, av förbränningsprodukterna från de kraftiga meteorskurar som ständigt störtar ned mot planetens yta. Denna förbränning av meteorer håller atmosfären nästan tömd på syre, och meteorbombardemangets takt är fortfarande enorm.

57:7.7 (659.6) Så småningom blev atmosfären mera stadgad och avkyldes tillräckligt för regn att börja falla på planetens heta klippiga yta. Under tusentals år var Urantia innesluten i ett enda väldigt och enhetligt hölje av ånga. Under dessa tider sken solen aldrig på jordens yta.

57:7.8 (659.7) Mycket av kolet i atmosfären bands till karbonater av de olika metaller, som det fanns gott om i planetens ytskikt. Senare konsumerades mycket större mängder av dessa kolgaser av det tidiga och frodiga växtlivet.

57:7.9 (660.1) Även under senare tidsperioder hölls luften nästan helt tömd på syre av de fortsatta lavaströmmarna och de inkommande meteorerna. Inte heller innehåller de tidiga avlagringarna i de primitiva oceaner, som snart uppkom, några färgade stenar eller lerskiffer. Och under en lång tid efter det att denna ocean hade uppkommit fanns det praktiskt taget inget fritt syre i atmosfären; det började förekomma syre i betydande mängder först när det senare producerades av havsalger och andra former av växtliv.

57:7.10 (660.2) Den primitiva planetariska atmosfären under den vulkaniska tidsåldern erbjöd föga skydd mot meteorsvärmarnas kollisionssnedslag. Miljoner och åter miljoner meteoriter förmår tränga igenom detta luftlager och slår ner på planetens yta som fasta kroppar. Men med tiden visar det sig att allt färre meteoriter är tillräckligt stora för att övervinna det allt starkare friktionsskydd som den syrerikare atmosfären under senare tidsskeden utgör.

8. Jordskorpans stabilisering Jordbävningarnas tidsålder Världsoceanen och den första kontinenten

57:8.1 (660.3) Den tid då Urantias historia egentligen börjar är för 1.000.000.000 år sedan. Planeten hade uppnått ungefär sin nuvarande storlek. Ungefär vid denna tid upptogs den i Neadons fysiska register och gavs sitt namn: *Urantia*.

57:8.2 (660.4) Atmosfären underlättade avkylningen av jordskorpan tillsammans med fuktighetens ständiga utfall. Den vulkaniska verksamheten bragte tidigt det inre värmetrycket och jordskorpan sammandragning i jämvikt; och när antalet vulkaner snabbt minskade började jordbävningar förekomma allteftersom denna jordskorpan avkylnings- och anpassningsepok framskred.

57:8.3 (660.5) Urantias egentliga geologiska historia börjar med att jordskorpan avkyls tillräckligt för att den första oceanen kan bildas. Vattenångans kondensering på jordens svalnande yta fortsatte, då den en gång hade börjat, tills den var så gott som slutförd. Vid slutet av denna period var oceanen världsomfattande och täckte hela planeten med ett genomsnittligt djup om över en och en halv kilometer. Tidvattensföreteelserna fungerade då i stort sett så som de nu kan iakttas, men denna primitiva ocean var inte salt; den var praktiskt taget ett sötvattenstäck över hela världen. Dåför tiden var största delen av kloret förenat med olika metaller, men det fanns tillräckligt av det för att i förening med väte göra vattnet en aning syrligt.

57:8.4 (660.6) När detta avlägsna tidsskede börjar bör Urantia ses som en vattenbunden planet. Senare kom djupare liggande och därför tyngre lavaströmmar upp på botten av den nuvarande Stilla Oceanen, och denna del av den vattentäckta ytan blev ansevärt nedtryckt. Den första kontinentala landmassan steg upp från

världsoceanen för att återställa jämvikten i den så småningom allt tjockare jordskorpan.

57:8.5 (660.7) För 950.000.000 år sedan presenterade Urantia panoramat av en enda stor kontinent och en enda vidsträckt vattenmassa, Stilla Oceanen. Vulkaner fanns fortfarande i stor utsträckning, och jordbävningarna var både ofta förekommande och svåra. Meteorerna fortsatte att bombardera jorden, men de höll på att minska både i fråga om frekvens och storlek. Atmosfären klarnade upp, men mängden av koldioxid var fortfarande stor. Jordskorpan håller på att stabiliseras.

57:8.6 (660.8) Det var ungefär vid denna tid som Urantia hänfördes till systemet Satania för planetarisk administration och upptogs i Norlatiadeks livsregister. Från och med den tidpunkten har den lilla och obetydliga sfären tagits administrativt i beaktande. Denna sfär skulle bli den planet där Mikael skulle ta itu med det oerhörda företaget att utge sig som dödlig, att ta del av de erfarenheter som senare har haft som följd att Urantia lokalt har blivit känd som ”korsets värld”.

57:8.7 (661.1) För 900.000.000 år sedan bevittnades den första rekognosceringspatrullens ankomst från Satania till Urantia, utsänd från Jerusem för att undersöka planeten och rapportera om dess lämplighet som en sfär för livsexperiment. Denna kommission bestod av tjugofyra medlemmar och omfattade Livsbärare, Lanonandeksöner, Melkisedekar, serafer och andra av det himmelska livets klasser som har att göra med de första tiderna av planetarisk organisation och administration.

57:8.8 (661.2) Efter en noggrann undersökning av planeten återvände denna kommission till Jerusem och rapporterade i fördelaktiga ordalag till Systemhärskaren att de rekommenderade att Urantia upptas i registret för livsexperiment. Er värld registrerades i Jerusem i enlighet därmed som en decimalplanet, och Livsbärarna meddelades att de skulle få tillstånd att inrätta nya mönster för mekanisk, kemisk och elektrisk mobilisering vid den senare tid då de skulle anlända med mandat att överföra och inplantera liv.

57:8.9 (661.3) I vederbörlig ordning fullbordade en blandkommission om tolv medlemmar i Jerusem arrangemangen för att ta planeten i besittning, och dessa godkändes av den planetariska kommissionen om sjuttio medlemmar i Edentia. Dessa planer som hade utarbetats av de handledande rådgivarna till Livsbärarna godkändes slutligt i Salvington. Snart därefter innehöll Nebadons informationsutsändningar ett tillkännagivande om att Urantia skulle bli den scen där Livsbärarna skulle komma att utföra sitt sextionde experiment i Satania, avsett att utveckla och förbättra den typ av Nebadons livsmönster som förekommer i Satania.

57:8.10 (661.4) Kort efter det att Urantia för första gången hade tillkännagivits genom universumets informationsutsändningar till hela Nebadon beviljades den fullvärdig status i universumet. Snart därefter infördes den i registren på de mindre och större sektorernas högkvartersplaneter i superuniversumet; och innan denna tidsålder var till ända hade Urantia kommit in i Uversas register över planetariskt liv.

57:8.11 (661.5) Hela denna tidsålder kännetecknades av ofta förekommande och våldsamma stormar. Den tidiga jordskorpan

befann sig i ett stadium av ständig förändring. Ytans avkylande alternerade med enorma lavaströmmar. Ingenstans på jordytan kan man finna något av denna ursprungliga planetskorpa. Allting har alltför många gånger blandats ihop med lava som har sprutat upp ur djupet och med senare avlagringar från den tidiga världsvida oceanen.

57:8.12 (661.6) Ingenstans på jordytan finner man mera av de modifierade resterna av denna urgamla berggrund, som fanns före oceanen, än i nordöstra Kanada runt Hudsonviken. Denna omfattande granithöjning består av sten som hör till tiderna före oceanen. Dessa bergslager har blivit upphettade, böjda, hopknycklade, krossade, och gång på gång har de genomgått dessa förvrängande metamorfosa förändringar.

57:8.13 (661.7) Under alla oceantidsåldrar lade sig enorma fossilfria skiktade stenlager på denna forntida oceans botten. (Kalksten kan bildas som resultat av kemisk utfällning; all äldre kalksten uppkom inte av det marina livets avlagringar.) I inga av dessa forntida bergsformationer finner man tecken på liv; de innehåller inga fossiler, såvida inte senare avlagringar från vattentidsåldrarna av någon tillfällighet har blandats med dessa äldre lager från tiden före livet.

57:8.14 (662.1) Den tidiga jordskorpan var högst instabil, men berg höll ännu inte på att bildas. Planeten sammandrogs under gravitationstrycket medan den formades. Berg är inte ett resultat av att den svalnande skorpan på en sfär som drar sig samman skulle falla ihop; bergen uppkommer senare som ett resultat av regnets, gravitationens och erosionens inverkan.

57:8.15 (662.2) Den kontinentala landmassan växte under detta skede tills den omfattade nästan tio procent av jordens yta. Svåra

jordbävningar uppkom först då den kontinentala landmassan hade höjt sig en god bit över vattnet. Då de en gång hade börjat tilltog de i frekvens och omfattning från tidsålder till tidsålder. Under loppet av miljoner och åter miljoner år har jordbävningarna avtagit, men Urantia har fortfarande i medeltal femton jordbävningar om dagen.

57:8.16 (662.3) För 850.000.000 år sedan började den första verkliga epok då jordskorpan stabiliserades. Största delen av de tyngre metallerna hade sjunkit ned mot globens centrum; den svalnande skorpan hade upphört att falla ihop i samma stora utsträckning som under tidigare tidsåldrar. En bättre balans uppkom mellan det uppstigande landet och den tyngre oceanbotten. Lavamassans strömningar under jordskorpan omfattade närapå hela världen, och detta utjämnade och stabiliserade fluktuationerna som kom sig av avkylning, sammandragning och förskjutning i ytskikten.

57:8.17 (662.4) Vulkanutbrotten och jordbävningarna fortfor att avta i frekvens och styrka. Atmosfären renades så småningom från vulkaniska gaser och vattenånga, men koldioxidmängden var fortfarande stor.

57:8.18 (662.5) De elektriska störningarna i luften och i jorden var också i avtagande. Lavaströmmarna hade tagit upp till ytan en blandning av grundämnen som diversifierade jordskorpan och bättre isolerade planeten från vissa rymdenergier. Allt detta gjorde mycket för att underlätta kontrollen av jordens energi och att reglera dess flöde, såsom de magnetiska polernas funktion påvisar.

57:8.19 (662.6) För 800.000.000 år sedan började den första stora landepoken, den tidsålder då landkontinenten allt mera höjde sig.

57:8.20 (662.7) Sedan jordens hydrosfär först hade kondenserats till världsoceanen och senare till Stilla Oceanen bör man förstå att denna senare vattenmassa då täckte nio tiondedelar av jordens yta. Meteoror som föll i havet samlades på oceanens botten; meteorerna består allmänt taget av tunga material. De som föll på land oxideras till stor del, nöttes senare ned av erosionen och spolades ut i oceanens djup. På detta sätt blev oceanens botten allt tyngre, och till detta kom vikten av en vattenmassa som på vissa ställen var cirka sexton kilometer djup.

57:8.21 (662.8) Det tilltagande nedtyngandet av Stilla Oceanen verkade så att den kontinentala landmassan ytterligare sköts upp. Europa och Afrika började stiga upp ur Stilla Oceanens djup tillsammans med de landmassor som nu kallas Australien, Nord- och Sydamerika och kontinenten Antarktis, samtidigt som Stilla Oceanens botten ytterligare sjönk för att uppväga landhöjningen. Vid slutet av denna period bestod nästan en tredjedel av jordens yta av land, allt som en enda kontinent.

57:8.22 (662.9) Med denna ökade landhöjning uppkom de första olikheterna i planetens klimat. Landhöjning, kosmiska moln och oceanernas inverkan är de viktigaste faktorerna vid klimatväxlingen. Den asiatiska landmassans ryggrad nådde en höjd om nästan fjorton och en halv kilometer då landhöjningen var som störst. Om det hade funnits mycket fukt i den luft som svävade över dessa högt uppstigna regioner skulle enorma istäcken ha bildats; istiden skulle ha kommit långt innan den gjorde det. Det tog flera hundra miljoner år innan lika mycket land igen framträdde ovanför vattnet.

57:8.23 (663.1) För 750.000.000 år sedan började de första brytningarna i den kontinentala landmassan som en stor spricka från norr till söder, vilken senare släppte in oceanens vatten och beredde vägen för den västliga driften av kontinenterna Nord- och Sydamerika, inklusive Grönland. Den långa klyvningen i öst-västlig riktning skiljde Afrika från Europa och lösgjorde landmassorna Australien, StillaHavsöarna och Antarktis från den asiatiska kontinenten.

57:8.24 (663.2) För 700.000.000 år sedan närmade sig Urantia den punkt då förhållandena blev lämpliga för uppehållandet av liv. Kontinentaldriften fortsatte; oceanen trängde som långa fingerliknande hav allt mera in i landet och bildade dessa grunda vatten och skyddade vikar som är så lämpliga som hemvist för det marina livet.

57:8.25 (663.3) För 650.000.000 år sedan bevitnades en fortsatt separering av landmassorna och som en följd därav en ytterligare utbredning av de kontinentala haven. Och dessa vatten uppnådde snabbt den salthalt som var nödvändig för livet på Urantia.

57:8.26 (663.4) Det var dessa hav och deras efterföljare som förde livets register på Urantia, vilket man senare har funnit i välbevarade stensidor, volym efter volym, medan skede följde på skede och tidsålder på tidsålder. Dessa forna tiders inlandshav var i sanning evolutionens vagga.

57:8.27 (663.5) [Framfört av en Livsbärare, medlem av den ursprungliga Urantiakåren och nu här bosatt som observatör.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 57](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 59](#) >>

Kapitel 58

Livets etablering på Urantia

58:0.1 (664.1) I HELA Satania finns det endast sextioen världar liknande Urantia, planeter för livsmodifiering. Majoriteten av de bebodda världarna befolkas i enlighet med etablerade förfaranden; på sådana sfärer ges Livsbärarna ringa möjlighet till avvikelser i sina planer för livets inplanterande. Ungefär en värld av tio betecknas emellertid som *decimalplanet* och införs i Livsbärarnas speciella register; och på dessa planeter tillåts vi åta oss vissa livsexperiment i syfte att modifiera eller eventuellt förbättra universumets standardtyper av levande varelser.

1. Förutsättningarna för fysiskt liv

58:1.1 (664.2) För 600.000.000 år sedan anlände Livsbärarnas kommission, som hade sänts ut från Jerusem, till Urantia och påbörjade studiet av de fysiska förhållandena som förberedelse för att införa liv till värld nummer 606 i systemet Satania. Detta skulle bli vår sexhundrasjätte erfarenhet av att etablera Nebadons livsmönster i Satania och vår sextionde möjlighet att göra förändringar och införa modifikationer i lokaluniversumets grund- och standardlivsmönster.

58:1.2 (664.3) Det bör göras klart att Livsbärarna inte kan sätta igång livet förrän en sfär är mogen för det evolutionära utvecklingsskedet. Inte heller kan vi arrangera en snabbare livsutveckling än vad som kan uppehållas och ackommoderas av planetens fysiska framåtskridande.

58:1.3 (664.4) Livsbärarna i Satania hade planerat ett livsmönster baserat på natriumklorid; därför kunde intet steg tas för att plantera livet förrän oceanens vatten hade blivit tillräckligt salt. Urantias typ av protoplasma kan fungera endast i en lämplig saltlösning. Allt förstadieliv — växt- och djurliv — utvecklades i en salt omgivning. Även de högre utvecklade landdjuren kunde inte fortsätta att leva om inte denna samma livsviktiga saltlösning cirkulerade överallt i deras kroppar i den ström av blod som frikostigt sköljer, bokstavligen sänker varje liten cell i detta ”salta hav”.

58:1.4 (664.5) Era primitiva förfäder flöt fritt omkring i den salta oceanen; idag flyter denna samma oceanliknande saltlösning omkring i er kropp och sköljer varje enskild cell med en kemisk vätska som i allt väsentligt är jämförbar med det salta vatten som stimulerade de

första protoplasmareaktionerna i de första levande celler som fungerade på planeten.

58:1.5 (664.6) Då detta skede tog sin början höll Urantia på att utvecklas på alla sätt mot ett stadium som var gynnsamt för att uppehålla de första formerna av marint liv. Sakta men säkert beredde den fysiska utvecklingen på jorden och i de närbelägna rymdregionerna scenen för de senare försöken att etablera sådana livsformer som vi hade beslutat att bäst skulle vara anpassade till den uppkommande fysiska omgivningen — både på jorden och i rymden.

58:1.6 (665.1) Efter detta återvändande Satantias Livsbärarkommission till Jerusem, då den föredrog att invänta en ytterligare sönderbrytning av den kontinentala landmassan, vilket skulle erbjuda ännu flera inlandshav och skyddade vikar, innan den faktiskt påbörjade inplanteringen av liv.

58:1.7 (665.2) På en planet där livet har ett marint ursprung erbjuder ett stort antal inlandshav, en lång strandlinje vid grunda vatten och skyddade vikar idealiska förhållanden för inplantering av liv; och just en sådan fördelning av jordens vatten höll snabbt på att uppkomma. Dessa forntida inlandshav var sällan mer än ett hundra femtio till ett hundra åttio meter djupa, och solljuset kunde tränga igenom oceanens vatten till över ett hundra åttio meter.

58:1.8 (665.3) Och det var från sådana kuster som växtlivet, under en senare tidsålder med ett milt och jämnt klimat, sökte sig upp på land. Där erbjöd den höga kolhalten i atmosfären livets nya landbaserade varieteter möjlighet till en snabb och frodig tillväxt. Fastän atmosfären då var idealisk för växtlivet bestod den i så hög grad av

koldioxid att inget djur, än mindre människan, kunde ha levt på jordens yta.

2. Urantias atmosfär

58:2.1 (665.4) Planetens atmosfär filtrerar igenom till jorden ungefär två miljarddelar av solens totala utstrålning av ljus. Om det ljus som faller på Nordamerika skulle betalas enligt en taxa om femton öre per kilowattimme skulle den årliga ljusräkningen stiga till över sex triljoner kronor. Chicagos räkning för solsken skulle stiga till betydligt över 700 miljoner kronor om dagen. Man bör komma ihåg att ni också får andra former av energi från solen — ljus är inte den enda gåva som når er atmosfär från solen. Våldiga solenergier strömmar in till Urantia och omfattar våglängder både över och under det område som människans syn kan uppfatta.

58:2.2 (665.5) Jordens atmosfär är nästan helt ogenomtränglig för en stor del av den solstrålning som hör till den yttersta ultravioletta ändan av spektret. De flesta av dessa korta våglängder absorberas av ett ozonlager som finns överallt på en nivå om cirka sexton kilometer ovanför jordens yta och som sträcker sig mot rymden ytterligare sexton kilometer. Det ozon som genomsyrar denna region skulle enligt förhållandena vid jordens yta bilda endast ett två och en halv millimeter tjockt lager; det oaktat skyddar denna relativt ringa och till synes betydelselösa mängd ozon Urantias invånare från ett övermått av de farliga och förödande ultravioletta strålningskomponenter som finns i solljuset. Men om detta ozonlager vore endast obetydligt

tjockare skulle ni berövas de i högsta grad viktiga och hälsosamma ultraviolettera strålar som nu når jordens yta och som utgör ett förstadium till ett av era mest nödvändiga vitaminer.

58:2.3 (665.6) Trots detta insisterar dock en del av era mindre fantasirika dödliga mekanister på att betrakta den materiella skapelsen och människans evolution som en tillfällighet. Urantias mellanvarelser har från fysikens och kemins område samlat över femtiotusen fakta, som de anser vara oförenliga med slumpens lagar och som de hävdar att ovillkorligen utvisar närvaron av ett intelligent syfte i den materiella skapelsen. Allt detta tar inte med i räkningen deras katalog av över ett hundra tusen fynd utanför fysikens och kemins område, vilka de vidhåller bevisar närvaron av sinne i planerandet, skapandet och upprätthållandet av det materiella världsalltet.

58:2.4 (666.1) Från er sol strömmar en veritabel flod av dödsbringande strålar ut, och ert angenäma liv på Urantia beror på den ”slumpmässiga” inverkan av över fyrtio till synes oavsiktliga skyddsmekanismer som fungerar på liknande sätt som verkan av detta unika ozonlager.

58:2.5 (666.2) Vore det inte för atmosfärens verkan som ”täcke” om natten, skulle värmen så snabbt gå förlorad genom strålning att det vore omöjligt att uppehålla livet annat än på konstgjord väg.

58:2.6 (666.3) De lägre åtta eller nio kilometrarna av jordens atmosfär är troposfären; det är den region där vindar och luftströmmar åstadkommer väderleksfenomen. Ovanför denna region ligger den inre jonosfären och genast ovanför denna stratosfären. Från jordens yta uppåt räknat faller temperaturen stadigt under nio till tretton

kilometer, vid vilken höjd den är cirka -57 grader (C). Denna temperaturvariation mellan -54 och -57 grader (C) är oförändrad under de följande sextiofyra kilometrarna uppåt; detta område med konstant temperatur är stratosfären. På en höjd av sjuttiotvå till åttio kilometer börjar temperaturen stiga, och denna stegring fortsätter tills, på den nivå där norrskenet uppträder, en temperatur på +650 grader (C) uppnås, och det är denna intensiva hetta som joniserar syret. Temperaturen i en sådan uttunnad atmosfär kan knappast jämföras med de temperaturer som uppmäts vid jordens yta. Kom ihåg att hälften av all er atmosfär finns inom de första fem kilometrarna. Höjden av jordens atmosfär anges av de högsta norrskensflammorna — omkring sexhundrafyrtio kilometer.

58:2.7 (666.4) Norrskensfenomenen har ett direkt samband med solfläckarna, dessa solcykloner som virvlar i motsatt riktning ovanför och nedanför solens ekvator, precis som de tropiska orkanerna på jorden. Sådana atmosfäriska störningar virvlar i motsatt riktning när de inträffar ovanför eller under ekvatorn.

58:2.8 (666.5) Solfläckarnas förmåga att ändra ljusets frekvenser visar att dessa centra för solstormar fungerar som enorma magneter. Sådana magnetiska fält kan slunga laddade partiklar från solfläckarnas kratrar ut genom rymden till jordens yttre atmosfär, där deras joniserande inverkan åstadkommer dessa praktfulla uppvisningar som norrsken. Därför har ni de mest omfattande norrskensfenomen när antalet solfläckar är som störst — eller kort därefter — vid vilken tid fläckarna mera allmänt är ekvatorialt belägna.

58:2.9 (666.6) Även kompassnålen reagerar för denna inverkan från solen eftersom den vänder sig en aning mot öster då solen går upp och en aning mot väster då solnedgången närmar sig. Detta sker varje dag, men under toppen av solfläcksperioderna är denna avvikelse i kompassen dubbelt så stor. Dessa dagliga rörelser i kompassen är en reaktion på en ökad jonisering av den övre atmosfären som solljuset åstadkommer.

58:2.10 (666.7) Det är närvaron av två olika nivåer av elektriskt ledande regioner i den övre stratosfären som möjliggör fjärröverföringen av era radioutsändningar på lång- och kortvåg. Era utsändningar störs ibland av de fruktansvärda stormar som tidvis rasar i dessa yttre jonosfärområden.

3. Omgivningen i rymden

58:3.1 (666.8) Under universummaterialiseringens tidiga epoker finns väldiga vätemoln utströdda i rymdregionerna, just sådana astronomiska anhopningar av stoft som nu kännetecknar många regioner överallt i den avlägsna rymden. Mycket av den organiserade materia som de flammande solarna bryter ned och sprider ut som strålenergi byggdes ursprungligen upp i dessa tidigt uppkommande vätemoln i rymden. Under vissa ovanliga förhållanden förekommer sprängning av atomer också i kärnan av större vätemassor. Alla dessa fenomen av atomuppbyggnad och -upplösning, som sker till exempel i de starkt upphettade nebulosorna, åtföljs av uppkomsten av flodvågor av strålningsenergins korta rymdstrålar. I samband med

dessas olika strålningar förekommer en form av rymdenergi som är okänd på Urantia.

58:3.2 (667.1) Energiladdningen i dessa korta strålar i universumets rymd är fyra hundra gånger större än i alla andra former av strålenergi som existerar i de organiserade rymddomänerna. Produktionen av korta rymdstrålar, vare sig de kommer från de flammande nebulosorna, de spända elektriska fälten, yttre rymden, eller de väldiga stoftmolnen av väte, modifieras kvalitativt och kvantitativt av fluktuationer och plötsliga spänningsförändringar i temperatur, gravitation och elektrontryck.

58:3.3 (667.2) Dessa eventualiteter i fråga om rymdstrålarnas ursprung bestäms av många kosmiska tilldragelser samt av den cirkulerande materians banor, som varierar från modifierade cirklar till extrema ellipser. De fysiska förhållandena kan också storligen förändras emedan elektronen ibland roterar i motsatt riktning mot den grövre materiens rotation, till och med i samma fysiska zon.

58:3.4 (667.3) De väldiga vätemolnen är verkliga kosmiska kemilaboratorier, där det förekommer alla former av evolverande energi och av materia i omvandling. Omfattande energiprocesser förekommer också i de gaser som finns i de stora dubbelstjärnornas utkanter och som ofta delvis överlappar varandra och därför i hög grad blandas. Men ingen av dessa enorma och vidsträckta energiaktiviteter i rymden utövar det minsta inflytande på det organiserade livets fenomen — på groddplasman hos levande ting och varelser. Dessa energiförhållanden i rymden är en del av den omgivning som är väsentlig för etablerandet av liv, men de har inte del i de senare förändringarna i arvsmassans faktorer, vilket är fallet

med en del av de längre strålarna i strålenergin. Det liv som Livsbärarna inplanterar är fullt motståndskraftigt mot hela detta häpnadsväckande flöde av universumenergins korta rymdstrålar.

58:3.5 (667.4) Alla dessa väsentliga kosmiska förhållanden måste utvecklas till ett fördelaktigt stadium innan Livsbärarna faktiskt kunde påbörja etablerandet av liv på Urantia.

4. Livets gryningsskede

58:4.1 (667.5) Det att vi kallas Livsbärare bör inte förvirra er. Vi kan bära liv till planeterna, och vi gör det också, men vi tog inget liv med oss till Urantia. Livet på Urantia är unikt, det har sitt ursprung på planeten. Denna sfär är en värld för livsmodifikation; allt liv som framträder här formulerades av oss här på planeten; det finns ingen annan värld i Satania, inte ens i hela Nebadon, där livet förekommer i precis samma form som på Urantia.

58:4.2 (667.6) För 550.000.000 år sedan återvände Livsbärarkåren till Urantia. I samverkan med andliga styrkor och överfysiska krafter organiserade och införde vi de ursprungliga livsmönstren för denna värld och planterade dem i världens gästvänliga vatten. Allt planetariskt liv (med undantag för utomplanetariska personligheter) ända fram till Planetprinsen Caligastias dagar hade sitt ursprung i våra tre ursprungliga, identiska och samtidiga inplanteringar av marint liv. Dessa tre inplanteringar av liv har betecknats som: den *mellersta* eller

eurasisk-afrikanska, den *östra* eller australisk-asiatiska och den *västra* omfattande Grönland samt Nord- och Sydamerika.

58:4.3 (668.1) För 500.000.000 år sedan hade ett primitivt marint växtliv etablerat sig väl på Urantia. Grönland och den arktiska landmassan började tillsammans med Nord- och Sydamerika sin långa och långsamma drift mot väster. Afrika rörde sig en aning söderut och skapade en öst-västlig ränna, medelhavsbassängen mellan sig och moderkroppen. Antarktis, Australien och det land som anges av öarna i Stilla Oceanen bröt sig loss i söder och öster och har drivit långt bort sedan den dagen.

58:4.4 (668.2) Vi hade planterat de primitiva formerna av marint liv i de skyddade tropiska vikarna i de centralt belägna haven i den öst-västliga sprickan i den kontinentala landmassan som höll på att brytas upp. Vårt syfte med att göra tre inplanteringar av marint liv var att säkra att varje stor landmassa skulle föra detta liv med sig i sina varmvattenhav då landet senare skiljde på sig. Vi förutsåg att vida oceaner under det senare skede då landbaserat liv framträdde skulle komma att skilja dessa drivande kontinentala landmassor från varandra.

5. Kontinentaldriften

58:5.1 (668.3) Landkontineneternas drift fortsatte. Jordens kärna hade blivit så tät och fast som stål, då den var utsatt för ett tryck om nästan 3500 ton per kvadratcentimeter, och på grund av det enorma gravitationstrycket var den, och är det fortfarande, mycket het i djupet

av dess inre. Temperaturen stiger från ytan nedåt tills den i centrum är en aning över solens ytemperatur.

58:5.2 (668.4) De yttre ett-tusensexhundra kilometrarna av jordens massa består huvudsakligen av olika stenarter. Därunder finns de tätare och tyngre metalliska grundämnena. Under alla de tidiga och föratmosfäriska tidsåldrarna var världen så närapå flytande i sitt smälta och högt upphettade stadium att de tyngre metallerna sjönk djupt ned i jordens inre. De som man idag finner nära ytan representerar utstötningar från forntida vulkaner, senare och omfattande lavaströmmar och nyare avlagringar av meteoriter.

58:5.3 (668.5) Den yttre jordskorpan var omkring sextiofyra kilometer tjock. Det yttre skalet hölls uppe av och vilade direkt på ett smält basalhav av varierande tjocklek, ett rörligt lager av smält lava som hölls under högt tryck men alltid tenderade att flyta hit och dit för att utjämna de skiftande planetariska trycken, vilket tenderade att stabilisera jordskorpan.

58:5.4 (668.6) Ännu idag fortsätter kontinenterna att flyta ovanpå detta icke-kristalliserade, kuddliknande hav av smält basalt. Om inte detta skyddande förhållande fanns skulle de kraftigare jordsbävningarna bokstavligen skaka världen i stycken. Jordsbävningar förorsakas av glidningar och förskjutningar i den fasta yttre jordskorpan och inte av vulkaner.

58:5.5 (668.7) När lavalagren i jordskorpan avkyls bildar de granit. Urantias genomsnittliga täthet är något mer än fem och en halv gånger vattnets; granitens täthet är mindre än tre gånger vattnets. Jordens kärna är tolv gånger så tät som vattnet.

58:5.6 (668.8) Havsbottnarna är tätare än landmassorna, och det är vad som håller kontinenterna ovanför vattnet. När havsbottnarna skjuts upp ovanför havsytan finner man att de till stor del består av basalt, en form av lava som är betydligt tyngre än landmassornas granit. Om kontinenterna inte vore lättare än oceanernas botten skulle gravitationen dra oceanernas kanter upp på land, men sådana fenomen står inte att observera.

58:5.7 (668.9) Oceanernas vikt är också en faktor som ökar trycket på havsbottnarna. De djupareliggande men i jämförelse tyngre havsbottnarna, plus vikten av vattnet ovanpå, uppgår i vikt till ungefär detsamma som vikten av de tjockare men mycket lättare kontinenterna. Alla kontinenter tenderar ändå att glida ned i oceanerna. Kontinentalt trycket vid oceanbottens nivå är omkring 1.300 kilogram per kvadratcentimeter. Det betyder att detta vore trycket från en kontinentalmassa som höjer sig cirka 4.500 meter över havsbotten. Vattentrycket på oceanbotten är endast omkring 350 kilogram per kvadratcentimeter. Dessa olika tryck tenderar att orsaka kontinenternas nerglidande mot oceanernas botten.

58:5.8 (669.1) Oceanbottens nedsjunkande under tidsåldrarna före livets inplanterande hade tryckt upp en ensam kontinental landmassa till en sådan höjd att dess tryck i sidled tenderade att få de östra, västra och södra kanterna att glida utförsbacke, över de underliggande halvt stelnade lavabäddarna, ned i vattnen i den omgivande Stilla Oceanen. Detta utjämnade så fullständigt trycket från kontinenten att en vid spricka inte uppstod vid den östra kusten av denna uråldriga asiatiska kontinent, men allt sedan dess har den östra kustlinjen hängt

över branten till sina angränsande havsdjup och hotat att glida ned i en vattengrav.

6. Övergångsperioden

58:6.1 (669.2) För 450.000.000 år sedan inträffade *övergången från växtriket till djurriket*. Denna metamorfos ägde rum i de grunda vattnen i de skyddade tropiska vikarna och lagunerna längs de separerande kontinenternas långa kuster. Och denna utveckling, som i sin helhet fanns inbyggd i de ursprungliga livsmönstren, skedde så gradvist. Det fanns många övergångsstadier mellan de tidiga primitiva växtformerna av liv och de senare väldefinierade djurorganismerna. Ännu idag lever övergångsperiodens slemsvampar kvar, och de kan knappast klassificeras som vare sig växter eller djur.

58:6.2 (669.3) Fastän evolutionen av växtlivet kan ledas fram till uppkomsten av djurlivet, och fastän man har funnit graderade serier av växter och djur som efterhand leder vidare från de allra enklaste till de mest komplexa och avancerade organismer, kommer ni inte att kunna finna sådana förenande länkar mellan de stora grupperna i djurriket och inte heller mellan de högsta djuren före människan och den första tidens människor bland människoraserna. Dessa så kallade "felande länkar" kommer alltid att förbli felande av den enkla orsaken att de aldrig existerade.

58:6.3 (669.4) Från ett tidsskede till ett annat uppkommer radikalt nya djurarter. De utvecklas inte som resultat av att små variationer så

småningom ackumuleras; de framträder som fullt utvecklade och nya klasser av liv, och de framträder *plötsligt*.

58:6.4 (669.5) Den *plötsliga* uppkomsten av nya arter och diversifierade klasser av levande organismer är helt biologisk, strängt naturenlig. Det finns ingenting övernaturligt i samband med dessa genetiska mutationer.

58:6.5 (669.6) Då salthalten i oceanerna var lämplig utvecklades djurlivet, och det var jämförelsevis enkelt att låta det salta vattnet cirkulera i det marina livets djurkroppar. Men när oceanerna krympte och salthalten steg kraftigt utvecklade dessa samma djur förmågan att minska salthalten i sina kroppsvätskor just så som de organismer som lärde sig att leva i sötvatten skaffade sig förmågan att, genom genialiska sätt att ta vara på saltet, upprätthålla den rätta halten av natriumklorid i sina kroppsvätskor.

58:6.6 (669.7) Studium av de fossil som bergen innehåller av det marina livet avslöjar den tidiga anpassningskampen hos dessa primitiva organismer. Växter och djur upphör aldrig att göra dessa anpassningsexperiment. Ständigt förändras omgivningen och alltid strävar de levande organismerna efter att anpassa sig till dessa outhärliga fluktuationer.

58:6.7 (670.1) Den fysiologiska utrustningen och den anatomiska strukturen hos alla nya livsklasser är i enlighet med den fysiska lagens verkan, men den senare utrustningen i form av sinne är en utgivning av de biträdande sinnesandarna i enlighet med den medfödda hjärnkapaciteten. Fastän sinnet inte är en fysisk evolutionsprodukt är det helt beroende av den hjärnkapacitet som den rent fysiska och evolutionära utvecklingen har gett upphov till.

58:6.8 (670.2) Genom nästan ändlösa skeden av vinster och förluster, anpassningar och återanpassningar, pendlar alla levande organismer fram och tillbaka från tidsålder till tidsålder. De som uppnår kosmisk samstämmighet består, medan de som inte når detta mål upphör att existera.

7. Den geologiska historieboken

58:7.1 (670.3) Den stora grupp av bergsformationer som bildade världens yttre skorpa vid tiden för livets gryning eller det proterozoiska tidsskedet kommer inte numera i dagen på särskilt många ställen av jordytan. Och där det träder fram under allt som har samlats ovanpå under senare tidsåldrar, kommer man att finna endast fossila lämningar av växtliv och tidigt primitivt djurliv. Några av dessa äldre bergarter som har avlagrats i vattnet har uppblandats med senare lager, och ibland finner man i dem fossila rester av en del av de tidigare formerna av växtliv medan man i de översta skikten då och då kan hitta några av de mera primitiva formerna av den tidiga marina faunans organismer. På många ställen kan man hitta dessa äldsta skiktade bergsformationer som innehåller fossil av det tidiga marina livet, både av djur och av växter, direkt ovanpå den äldre odifferentierade stenarten.

58:7.2 (670.4) Fossilerna från detta skede uppvisar alger, korallliknande växter, primitiva protozoer och svampliknande övergångsorganismer. Avsaknaden av sådana fossil i de tidiga bergsskikten bevisar emellertid nödvändigtvis inte att levande ting inte kunde ha existerat

annanstans vid den tid då dessa skikt uppkom. Liv förekom sparsamt under dessa första tider och endast långsamt bredde det ut sig över jordens yta.

58:7.3 (670.5) Bergen från denna forna tidsålder finns nu vid jordens yta, eller mycket nära ytan, utöver ungefär en åttandedel av det nuvarande landområdet. Den genomsnittliga tjockleken av denna övergångstidens stenart, de äldsta skiktade berglagren, är omkring två och en halv kilometer. På vissa ställen är dessa uråldriga bergsformationer så mycket som sex och en halv kilometer tjocka, men många av de lager som har hänförts till detta skede hör till senare perioder.

58:7.4 (670.6) I Nordamerika kommer detta uråldriga stenlager, som innehåller primitiva fossil, till ytan i de östra, mellersta och norra regionerna av Kanada. Det finns också en ofta avbruten öst-västlig kam av detta berg som sträcker sig från Pennsylvania och de uråldriga Adirondackbergen västerut genom Michigan, Wisconsin och Minnesota. Andra bergsryggar löper från Newfoundland till Alabama och från Alaska till Mexiko.

58:7.5 (670.7) Bergen från denna tid träder i dagen här och var över hela världen, men inga av dem är så lätta att tolka som de som finns kring Lake Superior och i Coloradoflodens Grand Canyon, där dessa berg, som förekommer i flera lager och innehåller primitiva fossil, vittnar om omvälvningarna och fluktuationerna i ytan under dessa avlägsna tider.

58:7.6 (670.8) Detta stenlager, det äldsta fossilbärande skiktet i jordskorpan, har tillknycklats, vikts och vridits på ett groteskt sätt som resultat av omvälvningarna förorsakade av jordbävningar och de

tidiga vulkanerna. Lavaströmmarna under denna tidsålder tog med sig mycket järn, koppar och bly upp nära ytan av planeten.

58:7.7 (670.9) Det finns få platser på jorden där sådana aktiviteter visas mera åskådligt än i St. Croix-dalen i Wisconsin. I denna region inträffade efter varandra hundra två och trettio lavautflöden till lands, med efterföljande nedsjunkande i vattnet och därav följande avlagring i form av berg. Fastän mycket av de övre bergsavlagringarna och ofta avbrutna lavautflödena numera är borta, och fastän botten av denna formation är begravd djupt inne i jorden, är dock omkring sextiofem eller sjuttio av dessa skiktade register över förgångna tidsåldrar synliga.

58:7.8 (671.1) Under dessa tidiga tidsåldrar, när det fanns mycket land nära havsytan, inträffade många sänkningar och höjningar efter varandra. Jordskorpan höll då på att gå in i sin senare förhållandevis stabiliserade period. Vågrörelserna, höjningarna och sänkningarna från den tidigare kontinentaldriften bidrog till frekvensen av de tidvisa sänkningarna av de stora landmassorna.

58:7.9 (671.2) Under dessa tider av primitivt marint liv sjönk omfattande områden vid kontinenternas kuster ned i havet till mellan en knapp meters och närmare en kilometers djup. Mycket av den äldre sandstenen och av konglomeraten representerar sedimentavlagringar från dessa forna kuster. De sedimentära berg som hör till denna tidiga skiktning vilar direkt på dessa lager som daterar sig till långt före livets uppkomst, till den tidiga tid då den världsomfattande oceanen uppkom.

58:7.10 (671.3) En del av de övre lagren i dessa bergavlagringar från övergångstiden innehåller små mängder av mörkfärgade ler- eller

stenskiffer, vilket anger närvaron av organiskt kol och vittnar om tillvaron av föregångarna till de former av växtliv som spridde ut sig över jorden under den efterföljande karbonperioden eller kolåldern. Mycket av kopparn i dessa berglager är ett resultat av avlagring under vatten. En mindre del finner man i sprickorna i de äldre bergen, och då är det ett koncentrat från det trögrörliga sumpmarksvattnet vid någon forntida skyddad kust. Järngruvorna i Nordamerika och Europa är belägna i avlagringar och utstötningar som till en del ligger i de äldre oskiktade bergen och till en del i dessa senare skiktade berg från övergångsperioderna av livets utformande.

58:7.11 (671.4) Under denna tidsålder bevitnas livets utbredning till världens alla vatten; det marina livet har etablerat sig väl på Urantia. De grunda och omfattande inlandshavens bottenar täcks så småningom av en riklig och frodig flora, medan strandvattnen myllrar av faunans enkla former.

58:7.12 (671.5) Hela denna berättelse är åskådligt framställd på fossilsidorna i världsregistrets väldiga ”stenbok”. Sidorna i detta jättelika biogeologiska register berättar ofelbart sanningen, om ni blott förvärvar konsten att tolka dem. Många av dessa forntida havsbottenar ligger nu högt på land, och avlagringarna i dem från tidsålder efter tidsålder berättar historien om livets kamp under dessa första tider. Det är bokstavligen sant vad en av era poeter har sagt: ”Stoftet vi går på var en gång levande.”

58:7.13 (671.6) [Framfört av en medlem av Urantias Livsbärarkår nu bosatt på planeten.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 58](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 60](#) >>

Kapitel 59

Det marina livsskedet på Urantia

59:0.1 (672.1) VI RÄKNAR att Urantias historia började för omkring en miljard år sedan och att den omspanner fem större skeden:

59:0.2 (672.2) 1. *Skedet före livet* sträcker sig över de första fyrahundrafemtio miljoner åren, från ungefär den tid då planeten nådde sin nuvarande storlek till tiden för livets etablerande. Era forskare har betecknat denna period som den *arkeozoiska*.

59:0.3 (672.3) 2. *Livets gryningsskede* sträcker sig över de följande hundrafemtio miljoner åren. Denna epok ligger mellan den

föregående tiden före livet eller naturkatastrofernas tidsålder och den följande perioden med högre utvecklat marint liv. Detta skede är känt för era forskare som det *proterozoiska*.

59:0.4 (672.4) 3. *Det marina livets skede* täcker de följande tvåhundra femtio miljoner åren och är bäst känt för er som det *paleozoiska* skedet.

59:0.5 (672.5) 4. *Det tidiga landbaserade livets skede* sträcker sig över de följande hundra miljoner åren och är känt som det *mesozoiska* skedet.

59:0.6 (672.6) 5. *Däggdjurens skede* omfattar de senaste femtio miljoner åren. Denna senaste epok är känd som det *kenozoiska* skedet.

59:0.7 (672.7) Det marina livsskedet täcker sålunda omkring en fjärdedel av er planets historia. Det kan underindelas i sex långa perioder, som var och en kännetecknas av vissa väldefinierade utvecklingsskeden såväl på det geologiska som på det biologiska området.

59:0.8 (672.8) När detta skede börjar är havsbottenarna, de omfattande kontinentalsocklarna och de talrika grunda bassängerna nära stränderna täckta av en frodig vegetation. De enklare och primitivare formerna av djurliv har redan utvecklats från föregående växtorganismer, och de tidiga djurorganismerna har så småningom banat sin väg längs de olika landmassornas omfattande kuststräckor tills de många inlandshaven kryllar av primitivt marint liv. Emedan så få av dessa tidiga organismer hade skal är det inte många av dem som har bevarats som fossil. Scenen är emellertid färdig för de första

kapitlen i den stora ”stenboken” som bevarar livsregistret och som så metodiskt skrevs under de efterföljande tidsåldrarna.

59:0.9 (672.9) Den nordamerikanska kontinenten är underbart rik på fossilbärande avlagringar från hela det marina livsskedet. De allra första och äldsta lagren avskiljs från den föregående periodens senare skikt av omfattande erosionsavlagringar som klart åtskiljer dessa två stadier i den planetariska utvecklingen.

1. Det första marina livet i de grunda haven

Trilobiternas tidsålder

59:1.1 (673.1) Vid gryningen av denna period av relativt lugn på jordens yta, var livet begränsat till de olika inlandshaven och oceanernas kustvatten; hittills hade ingen form av landorganism utvecklats. De primitiva havsdjuren var väl etablerade och beredda för nästa evolutionära utveckling. Amöborna, som framträdde mot slutet av den föregående övergångsperioden, var typiska överlevande från detta första stadium av djurliv.

59:1.2 (673.2) För 400.000.000 år sedan var det marina livet i form av både växter och djur ganska väl utspritt över hela världen. Världens klimat blev en aning varmare och jämnare. Det förekom en allmän översvämning av de olika kontinenternas kustområden, i synnerhet i Nord- och Sydamerika. Nya oceaner uppkom, och de äldre vattenområdena utvidgades mycket.

59:1.3 (673.3) Vegetationen klättrade nu för första gången upp på land och gjorde snart snabba framsteg i att anpassa sig till en icke-marin omgivning.

59:1.4 (673.4) *Plötsligt* och utan gradvisa förstadier framträdde de första mångcelliga djuren. Trilobiterna hade uppkommit, och under många tidsåldrar dominerade de haven. Från det marina livets synvinkel var detta trilobiternas tidsålder.

59:1.5 (673.5) Under senare delen av detta tidssegment höjde sig stora delar av Nordamerika och Europa från havet. Jordskorpan var temporärt stabiliserad; berg, eller hellre höga landupphöjningar reste sig längs Atlantens och Stilla Havets kust, i Västindien och i södra Europa. Hela den karibiska regionen reste sig betydligt.

59:1.6 (673.6) För 390.000.000 år sedan var landet fortfarande upphöjt. I delar av östra och västra Amerika samt västra Europa kan man finna stenavlagringar som bildades under dessa tider, och de är de äldsta berg som innehåller fossil av trilobiter. Det fanns många långa fingerlika havsvikar som sträckte sig in i landmassorna och där dessa fossilbärande berg bildades genom avlagring.

59:1.7 (673.7) Inom några få miljoner år började Stilla Oceanen invadera de amerikanska kontinenterna. Landsänkningen orsakades i huvudsak av anpassningar i jordskorpan fastän landets utbredning i sidled, eller kontinentalförskjutningen, också var en faktor.

59:1.8 (673.8) För 380.000.000 år sedan höll Asien på att sjunka, och alla andra kontinenter upplevde en kortlivad höjning. Men då denna epok framskred erövrade den nyligen uppkomna Atlantiska Oceanen omfattande områden längs alla angränsande kuster. Nordatlanten eller

de arktiska haven var då förenade med de sydliga vattnen vid Mexikobukten. När detta sydliga hav trängde in i Appalachernas dalsänka slog dess vågor i öst mot berg så höga som Alperna, men i allmänhet var kontinenterna ointressanta lågländer, helt utan landskapsskönhet.

59:1.9 (673.9) De sedimentära avlagringarna från dessa tider är av fyra slag:

59:1.10 (673.10) 1. Konglomerat — materia som har avlagrats nära strandlinjen.

59:1.11 (673.11) 2. Sandsten — avlagringar som skedde i grunt vatten, men där vågorna var tillräckliga för att hindra gyttja från att sätta sig.

59:1.12 (673.12) 3. Lerskiffer — avlagringar som har skett i djupare och lugnare vatten.

59:1.13 (673.13) 4. Kalksten — inkluderande avlagringarna av trilobitskal på djupt vatten.

59:1.14 (673.14) Trilobitfossilerna från dessa tider uppvisar vissa grundläggande likformigheter tillsammans med vissa väl markerade variationer. De första djur som utvecklades från de tre ursprungliga inplanteringarna av liv hade sina särdrag; de som framträdde på den västra hemisfären var något annorlunda än de som fanns i den eurasiska gruppen och de som hörde till den australasiatiska eller australisk-antarktiska typen.

59:1.15 (674.1) För 370.000.000 år sedan inträffade Nord- och Sydamerikas omfattande och nästan totala nedsjunkande i havet, varefter Afrika och Australien sjönk. Endast vissa delar av Nordamerika förblev ovanför dessa grunda kambriska hav. Fem

miljoner år senare höll haven på att dra sig tillbaka inför det stigande landet. Alla dessa företeelser då landet sjönk och steg var odramatiska och försiggick långsamt över miljoner år.

59:1.16 (674.2) De skikt som innehåller trilobitfossil från denna epok förekommer här och var på alla kontinenter utom i Centralasien. I många regioner är dessa berglager horisontala, men i bergskedjorna har trycket och veckningen ställt dem på kant och förvridit dem. Och detta tryck har på många ställen ändrat den ursprungliga karaktären av dessa avlagringar. Sandsten har blivit kvarts, lerskiffer har förändrats till stenskiffer, medan kalksten har omvandlats till marmor.

59:1.17 (674.3) För 360.000.000 år sedan höll landet fortfarande på att höja sig. Nord- och Sydamerika var väl uppe. Västra Europa och de Brittiska öarna höjde sig, med undantag för vissa delar av Wales som var djupt under vatten. Det fanns inga stora istäcken under dessa tidsåldrar. De avlagringar som har antagits härröra från istider och som framträder i samband med dessa skikt i Europa, Afrika, Kina och Australien har förorsakats av enskilda bergsglaciärer eller av förskjutningen av istidsgrus av senare ursprung. Hela världen hade ett havsklimat, inget inlandsklimat. De sydliga haven var varmare då än nu, och de sträckte sig norrut över Nordamerika upp till polarregionerna. Golfströmmen gick över den mittersta delen av Nordamerika och vek sedan av mot öster för att skölja över och värma Grönlands kuster, vilket gjorde denna nu isbeklädda kontinent till ett verkligt tropiskt paradiset.

59:1.18 (674.4) Det marina livet var mycket likartat världen över och bestod av havsalger, encelliga organismer, enkla svampdjur, trilobiter

och andra kräftdjur — räkor, kräftor och humrar. Tre tusen olika slags av armfotingar uppkom vid slutet av denna period, men endast tvåhundra av dem har överlevt. Dessa djur representerar ett urval av tidigt liv som finns kvar i våra dagar i praktiskt taget oförändrad form.

59:1.19 (674.5) Trilobiterna var ändå de dominerande levande varelserna. De var könsliga djur och existerade i många former; då de var dåliga simmare flöt de långsamt omkring i vattnet eller krälade fram längs havsbottnarna, och i självförsvar rullade de ihop sig då deras senare framträdande fiender anföll dem. Deras längd varierade från fem till trettio centimeter, och de utvecklade sig till fyra skilda grupper: köttätande, växtätande, allätande och ”gyttjeätande”. Den sistnämnda gruppens förmåga att till största del livnära sig på oorganisk materia — det sista mångcelliga djuret som kunde det — förklarar deras stora förökning och deras långa fortbestånd.

59:1.20 (674.6) Detta var den biogeologiska bilden av Urantia vid slutet av den långa period i världens historia, omfattande femtio miljoner år, som av era geologer har betecknats som den *kambriska* perioden.

2. Det första kontinentala översvämningstadiet De ryggradslösa djurens tidsålder

59:2.1 (674.7) De periodiskt förekommande landhöjningarna och landsänkningarna, som kännetecknade dessa tider, skedde alla

gradvist och odramatiskt, och de åtföljdes av ringa eller ingen vulkanisk verksamhet. Under hela denna följd av landhöjningar och -sänkningar sammanföll den asiatiska moderkontinentens historia inte helt med de övriga världsdelarnas. Kontinenten upplevde många översvämningar och doppade sig först i en riktning och sedan i en annan, i synnerhet under sin tidigare historia, men den uppvisar inte de enhetliga bergsavlageringar som man kan upptäcka på de övriga kontinenterna. Under de senaste tidsåldrarna har Asien varit den mest stabila av alla landmassor.

59:2.2 (675.1) För 350.000.000 år sedan upplevdes början av den stora översvämningsperioden på alla kontinenter utom i Centralasien. Landmassorna täcktes upprepade gånger av vatten; endast kusternas högländer förblev ovanför dessa grunda men vidsträckta inlandshav som turvis höjde och sänkte sig. Tre större översvämningar karakteriserade denna period, men innan den var över steg kontinenterna upp igen, så att det totala landet ovanför vattnet var femton procent större än det som nu finns. Karibiens område hade stigit högt upp. Denna period är inte särskilt väl markerad i Europa, eftersom landfluktuationerna var mindre medan den vulkaniska verksamheten var mera ihållande.

59:2.3 (675.2) För 340.000.000 år sedan inträffade en annan omfattande landsänkning, utom i Asien och Australien. Vattnen i världens oceaner blandades i allmänhet med varandra. Detta var en stor tidsålder för kalkstenen, och mycket av denna sten avlagrades av kalkavsöndrande alger.

59:2.4 (675.3) Några miljoner år senare började stora delar av de amerikanska kontinenterna och Europa att höja sig från vattnet. På det västra halvklotet förblev endast en arm av Stilla Oceanen över Mexiko och de nuvarande Klippiga Bergens region, men mot slutet av denna epok började atlantkusten och stillahavskusten sjunka på nytt.

59:2.5 (675.4) För 330.000.000 år sedan började en tidsperiod av relativt lugn över hela världen, med mycket land igen ovanför vattnet. Det enda undantaget från detta lugnets välde på jorden var den stora nordamerikanska vulkanens utbrott i östra Kentucky, en av de mest omfattande vulkaniska aktiviteter som någonsin har förekommit i världen. Askan från denna vulkan täckte tusen tre hundra kvadratkilometer till ett djup av mellan fem och sju meter.

59:2.6 (675.5) För 320.000.000 år sedan inträffade den tredje större översvämningen under denna period. Vattnen vid denna översvämning täckte allt det land som hade dränkts av de föregående vattenmassorna, samtidigt som den sträckte sig längre i många riktningar över de amerikanska kontinenterna och Europa. Östra Nordamerika och västra Europa var från 3.000 till 4.500 meter under vatten.

59:2.7 (675.6) För 310.000.000 år sedan hade landmassorna stigit högt upp igen, med undantag för de södra delarna av Nordamerika. Mexiko höjde sig och skapade på så sätt Mexikanska golfhavet, som allt sedan dess har bibehållit sin identitet.

59:2.8 (675.7) Livet under denna period fortsatte att utvecklas. Världen var igen lugn och relativt fridfull; klimatet var

fortsättningsvis milt och jämnt; landväxterna förflyttade sig allt längre från kusterna. Livsmönstren var väl utvecklade fastän få växtfossiler från dessa tider står att finna.

59:2.9 (675.8) Detta var den stora tidsåldern för de enskilda djurorganismernas evolution, fastän många av de fundamentala förändringarna såsom övergången från växter till djur hade skett tidigare. Den marina faunan utvecklade sig till den grad att varje typ av liv under ryggradsdjurens huvudklass finns representerad i fossilen från de berg som avlagrades under dessa tider. Alla dessa djur var emellertid marina organismer. Inga landdjur hade ännu framträtt utom några typer av maskar som grävde sina gångar längs stränderna, inte heller hade landväxterna ännu spritt sig helt över kontinenterna; det fanns ännu för mycket koldioxid i luften för att tillåta existensen av varelser som andas luft. I första hand är alla djur utom vissa av de mera primitiva direkt eller indirekt beroende av växtlivet för sin existens.

59:2.10 (676.1) Trilobiterna var fortfarande framträdande. Dessa små djur existerade i tiotusentals olika mönster, och de var föregångare till de moderna kräftdjuren. En del av trilobiterna hade från tjugofem till fyra tusen småsmå ögon; andra hade förkrympta ögon. Då denna period var till ända delade trilobiterna herraväldet i haven med många andra former av ryggradslöst liv. Men de gick totalt under i början av nästa period.

59:2.11 (676.2) De kalkavsöndrande algerna hade en stor utbredning. Det fanns tusentals arter av de tidiga föregångarna till korallerna. Det fanns rikligt med havsmaskar, och många varianter av maneter som sedan dess har dött ut. Korallerna och de senare typerna av svampdjur

utvecklades. Huvudfotingarna var väl utvecklade, och de har överlevt som nu existerande pärlbåtar samt åtta-, tioarmade och andra bläckfiskar.

59:2.12 (676.3) Det fanns många arter av skaldjur, men deras skal behövdes inte då lika mycket för försvarsändamål som under senare tidsåldrar. Snäckdjur fanns i de forntida havens vatten, och de inkluderade enskaliga drillar, strandsnäckor och sniglar. De tvåskaliga snäckdjuren har bibehållits under de mellanliggande miljontals åren fram till våra dagar i stort sett så som de då var omfattande musslor, havssnäckor, ostron och kammusslor. De enskaliga skaldjursorganismerna utvecklades också, och dessa armfotingar levde i dessa forntida vatten i stort sett så som de existerar idag; de hade redan ”gångjärns”-försedda, naggade och andra slags skyddande mekanismer på sina skal.

59:2.13 (676.4) Så slutar berättelsen om den evolutionära utvecklingen under den andra stora perioden av marint liv, vilken är känd för era geologer som den *ordovikiska* perioden.

3. Det andra stora översvämningstadiet Korallperioden — Armfotingarnas tidsålder

59:3.1 (676.5) För 300.000.000 år sedan började en annan stor landsänkningsperiod. Utbredningen av silurperiodens forna hav mot

söder och norr förberedde uppslukandet av det mesta av Europa och Nordamerika. Landet låg inte mycket över havsytan, och avlagringarna nära kusten var därför obetydliga. Haven myllrade av kalkskaliga smådjur, och då dessa skal föll ned på havsbotten bildades så småningom mycket tjocka lager av kalksten. Detta är den första vittutbredda avlagringen av kalksten, och den täcker praktiskt taget hela Europa och Nordamerika men uppträder vid jordytan endast på några få ställen. Tjockleken av detta forntida bergslager är i medeltal omkring tre hundra meter, men många av dessa avlagringar har sedan dess blivit mycket deformerade av kantringar, uppskjutningar och veckningar, och många har omvandlats till kvarts, lerskiffer och marmor.

59:3.2 (676.6) Inga vulkaniska bergarter eller lava förekommer i stenlagren från denna period, utom de som härstammar från de stora vulkanerna i södra Europa och östra Maine och från utflödena av lava i Quebec. Den vulkaniska verksamheten var i stort sett över. Detta var högsäsong för avlagringarna i vattnet; det bildades obetydligt med bergskedjor eller inte alls.

59:3.3 (676.7) För 290.000.000 år sedan hade havet till stor del dragit sig tillbaka från kontinenterna, och botten i de omgivande oceanerna höll på att sjunka. Landmassorna förändrades föga innan de igen sjönk under vatten. De första rörelserna som ledde till bergskedjor började på alla kontinenter, och de största av dessa höjningar av jordskorpan var Himalayabergen i Asien och den stora Kaledoniska bergskedjan, som sträcker sig från Irland genom Skottland och vidare till Spetsbergen.

59:3.4 (677.1) Bland avlagringarna från denna tidsålder finner man mycket gas, olja, zink och bly; gasen och oljan härstammar från de enorma anhopningar av växt- och djurmateria som fördes ned vid tiden för den föregående landsänkningen, medan mineralavlagringarna representerar sediment från långsamt flytande vattensamlingar. Många avlagringar av bergssalt hör till denna period.

59:3.5 (677.2) Trilobiterna gick snabbt tillbaka och scenens mitt intogs av de större blötdjuren eller huvudfotingarna. Dessa djur blev ända till fem meter långa och cirka trettio centimeter i diameter, och de blev havens herrar. Denna djurart uppkom *plötsligt* och tog herraväldet över livet i haven.

59:3.6 (677.3) Den stora vulkaniska verksamheten under denna tidsålder skedde i Europa. Inte på miljontals år hade sådana våldsamma och omfattande vulkanutbrott förekommit, som de som nu inträffade runt medelhavsbassängen och i synnerhet i närheten av de Brittiska öarna. Detta utflöde av lava över de Brittiska öarnas område framträder idag som ett cirka 8.000 meter tjockt lager av alternerande lava och sten. Dessa berg bildades av de återkommande lavaflöden som bredde ut sig över den grunda havsbotten och sålunda blandades in i bergsavlagringarna, och allt detta höjdes senare högt över havet. Våldsamma jordbävningar förekom i norra Europa, i synnerhet i Skottland.

59:3.7 (677.4) Havsklimatet var fortfarande milt och enhetligt, och de varma haven sköljde in över polarländernas kuster. Fossil av armfotingar och andra havsorganismer kan hittas i dessa avlagringar ända upp till Nordpolen. Populationen av snäckdjur, armfotingar, svampdjur och revbyggande koraller fortsatte att växa.

59:3.8 (677.5) Vid slutet av denna epok bevitnades det andra framträngandet av Silurhaven med en ny sammanblandning av vattnen i de södra och norra oceanerna. Huvudfotingarna dominerade det marina livet, medan tillhörande livsformer gradvis utvecklades och differentierades.

59:3.9 (677.6) För 280.000.000 år sedan hade kontinenterna till största delen höjt sig från den andra översvämningen från Silurhaven. Bergsavlagringarna från denna nedsänkning kallas i Nordamerika Niagaras kalksten, därför att dessa är de bergsskikt över vilka Niagaras vattenfall nu flödar. Detta lager av berg sträcker sig från de östra bergen till Mississippidalens område men inte längre västerut utom i söder. Flera lager sträcker sig över Kanada, delar av Sydamerika, Australien och största delen av Europa, och i medeltal är detta lager av Niagaras kalksten omkring två hundra meter tjockt. Genast ovanför Niagaraavlagringen kan man i många regioner hitta en anhopning av konglomerat, lerskiffer och bergsalt. Detta är en samling från sekundära sänkningar. Saltet avsatte sig i stora laguner som turvis var öppna för havet och turvis avskurna därifrån så att avdunstning förekom med avlagring av salt tillsammans med annan materia som fanns i lösningen som följd. I en del regioner är dessa lager av bergsalt över tjugo meter tjocka.

59:3.10 (677.7) Klimatet var jämnt och milt, och marina fossiler avlagrades i de arktiska regionerna. Vid slutet av denna epok var haven dock så höggradigt salta att inte mycket liv överlevde.

59:3.11 (677.8) Mot slutet av den sista siluröversvämningen ökade tagghudingarna — stenliljorna — kraftigt, såsom framgår av kalkstensavlagringarna som innehåller stenliljor. Trilobiterna hade

nästan försvunnit, och blötdjuret fortsatte som havens monark; korallrev bildades i allt större utsträckning. Under denna tidsålder utvecklades på gynnsammare platser för första gången de primitiva vattenscorpionerna. Snart därefter och *plötsligt* gjorde de äkta skorpionerna — djur som verkligen andas luft — sitt framträdande.

59:3.12 (678.1) Dessa företeelser i utvecklingen avslutar det marina livets tredje period, som omfattar tjugofem miljoner år och är känd för era forskare som *silurperioden*.

4. Det stora landhöjningsskedet

Perioden för växtlivet på land

Fiskarnas tidsålder

59:4.1 (678.2) Under den tidsålderslånga kampen mellan land och vatten har havet under långa perioder varit förhållandevis segerrikt, men tider då landet segrade låg just framför. Kontinentaldriften har inte gått längre än att allt land i världen tidvis är förenat av snäva näs och smala landbryggor.

59:4.2 (678.3) Då landet höjde sig från den sista siluröversvämningen nådde en viktig period i världens utveckling och livets evolution sitt slut. Nu började gryningen till en ny tidsålder på jorden. Tidigare tiders nakna och inattraktiva landskap höll på att bekläs med en frodig grönska, och de första magnifika skogarna började snart framträda.

59:4.3 (678.4) Det marina livet under denna tidsålder var mycket brokigt som följd av den tidiga artbildningen, men senare förekom en

fri blandning och förening mellan dessa olika typer. Armfotingarna nådde tidigt sin höjdpunkt och efterföljdes av ledfotingarna, och långhalsmusslorna gjorde sitt första framträdande. Men den största händelsen av alla var det plötsliga framträdandet av fiskarnas familj. Detta blev fiskarnas tidsålder, den period i världens historia som kännetecknades av *ryggradsdjurens* uppkomst.

59:4.4 (678.5) För 270.000.000 år sedan var alla kontinenter ovan vatten. Under miljontals år hade inte så mycket land varit samtidigt ovan vatten; det var en av de största landhöjningsepokerna i hela världshistorien.

59:4.5 (678.6) Fem miljoner år senare översvämmades landområdena i Nord- och Sydamerika, Europa, Afrika, norra Asien och Australien för en kort tid, och i Nordamerika var översvämningen vid en eller annan tid nästan total; och de kalkstenslager som blev följderna har en tjocklek mellan 150 och 1.500 meter. Dessa olika devoniska hav sträckte sig först i en riktning och sedan i en annan, så att det enorma arktiska nordamerikanska inlandshavet fann ett utlopp genom norra Kalifornien till Stilla Oceanen.

59:4.6 (678.7) För 260.000.000 år sedan, mot slutet av denna landsänkningsperiod, var Nordamerika delvis täckt av hav som stod i samtidig förbindelse med vattnen i Stilla Oceanen, Atlanten, de arktiska områdena och Mexikanska golfen. Avlagringarna från de senare skedena av denna första devoniska översvämning har en tjocklek av i medeltal omkring tre hundra meter. De korallrev som kännetecknar dessa tider anger att inlandshaven var klara och grunda. Sådana avlagringar av koraller kommer i dagen i flodbankarna vid

Ohiofloden nära Louisville i Kentucky, där de är omkring trettio meter tjocka och omfattar mer än två hundra olika varianter. Dessa korallformationer sträcker sig genom Kanada och norra Europa till de arktiska regionerna.

59:4.7 (678.8) Efter dessa sänkningar under vatten höjde sig många kustområden betydligt, så att de tidigare avlagringarna täcktes av gyttja eller lerskiffer. Det finns också ett skikt av röd sandsten som är utmärkande för en av de devoniska avlagringarna, och detta röda lager sträcker sig över en stor del av jordens yta, så att man finner det i Nord- och Sydamerika, Europa, Ryssland, Kina, Afrika och Australien. Sådana röda avlagringar antyder torra eller nästan torra förhållanden, men klimatet under denna epok var fortfarande mildt och jämnt.

59:4.8 (679.1) Under hela denna period förblev landet sydost om ön Cincinnati väl ovan vatten. Men en mycket stor del av västra Europa, medräknat de Brittiska öarna var nedsänkt i havet. I Wales, i Tyskland och på andra ställen i Europa är de devoniska bergen cirka 6.000 meter tjocka.

59:4.9 (679.2) För 250.000.000 år sedan framträdde fiskarnas familj, djur med ryggrad, ett av de viktigaste stegen i all evolution före människan.

59:4.10 (679.3) Ledfotingarna eller kräftdjuren var de första ryggradsdjurens förfäder. Föregångarna till fiskarnas familj var två modifierade ledfotingsanfäder: den ena hade en lång kropp som förenade huvud och stjärt, medan den andra var en ryggradslös förfisk utan käkar. Dessa preliminära typer gick dock snabbt under när

fiskarna, de första ryggradsdjuren i djurvärlden, *plötsligt* uppenbarade sig norrifrån.

59:4.11 (679.4) Många av de största egentliga fiskarna hör till denna tidsålder, och en del av de tandförsedda varianterna blev åtta till tio meter långa; dagens hajar är nu levande efterkommande till dessa forntida fiskar. Lung- och pansarfiskarna nådde sin evolutionära höjdpunkt, och innan denna epok var till ända hade fiskarna anpassat sig till både sött och salt vatten.

59:4.12 (679.5) Verkliga benbäddar av fisktänder och -skelett kan hittas i de avlagringar som bildades mot slutet av denna period, och rika fossilbäddar förekommer längs Kaliforniens kust emedan många skyddade vikar i Stilla oceanen sträckte sig in i landet i detta område.

59:4.13 (679.6) Jorden höll på att snabbt täckas av nya former av landvegetation. Hittills växte få växter på land, utom vid vattenranden. Nu framträdde *plötsligt ormbunkarnas familj*, och den spred sig kvickt över det snabbt stigande landet i alla delar av världen. Trädtyper som var sextio centimeter tjocka och tolv meter höga utvecklades snart; senare utvecklades löv, men dessa tidiga varianter hade endast ett rudimentärt lövverk. Det fanns många mindre växter, men fossil av dem hittas inte då de vanligen förstördes av de ännu tidigare uppkomna bakterierna.

59:4.14 (679.7) Då landet höjde sig förenades Nordamerika med Europa av landbroar som sträckte sig till Grönland. Idag håller Grönland resterna av dessa tidiga landväxter under sitt istäcke.

59:4.15 (679.8) För 240.000.000 år sedan började delar av landet i både Europa och Nord- och Sydamerika att sjunka. Denna sänkning innebar början av den sista och minst omfattande av den devoniska

periodens översvämningar. De arktiska haven rörde sig igen söderut över stora delar av Nordamerika, Atlanten översköljde en stor del av Europa och västra Asien, medan södra Stilla Havet täckte det mesta av Indien. Denna översvämning uppkom långsamt och drog sig lika långsamt tillbaka. Catskillbergen längs Hudsonflodens västbank är från denna epok ett av de största geologiska monument som man kan finna på Nordamerikas yta.

59:4.16 (679.9) För 230.000.000 år sedan fortsatte haven sin reträtt. Nordamerika var till stora delar ovan vatten, och omfattande vulkanverksamhet förekom i St. Lawrence- regionen. Mount Royal i Montreal är den eroderade halsen av en av dessa vulkaner. Avlagringarna från hela denna epok kommer väl till synes i Nordamerika i Appalachernas bergskedja, där Susquehannafloden har skurit ut en dal som uppvisar dessa på varandra följande skikt som nådde en tjocklek av över 4.000 meter.

59:4.17 (680.1) Höjningen av kontinenterna framskred och atmosfären började berikas med syre. Jorden var täckt av vidsträckta, trettio meter höga skogar av ormbunksväxter och av de säregna träden under dessa dagar, de tysta skogarna; inte ett ljud hördes, inte ens prasslet från ett löv, ty dessa träd saknade löv.

59:4.18 (680.2) Och sålunda led en av de längsta perioderna i det marina livets evolution mot sitt slut, *fiskarnas tidsålder*. Denna period i världens historia varade nästan femtio miljoner år; den har blivit känd av era forskare som den *devoniska* perioden.

5. Jordskorpans förskjutningsskede Ormbunksskogarnas kolbildningsperiod Grodornas tidsålder

59:5.1 (680.3) Fiskarnas framträdande under den föregående perioden betecknar höjdpunkten i det marina livets evolution. Hädanefter blir livets evolution till lands allt viktigare. Denna period öppnas med scenen nästan idealiskt förberedd för de första landdjurens uppträdande.

59:5.2 (680.4) För 220.000.000 år sedan var många av de kontinentala landområdena, inklusive största delen av Nordamerika, ovan vatten. Landet var täckt av en frodig vegetation; detta var verkligen *orbunkarnas tidsålder*. Koldioxid fanns fortfarande i atmosfären, men i avtagande grad.

59:5.3 (680.5) Kort efter denna tid kom den mellersta delen av Nordamerika under vatten, vilket skapade två stora inlandshav. Högländerna vid kusten av såväl Atlanten som Stilla Oceanen var belägna nära bakom de nuvarande strandlinjerna. Dessa två hav förenades rätt snabbt och blandade sina olika former av liv, och föreningen av dessa marina faunor betecknade början till den snabba och världsomfattande tillbakagången av det marina livet och öppnade samtidigt den efterföljande perioden av landbaserat liv.

59:5.4 (680.6) För 210.000.000 år sedan täckte de varma arktiska haven det mesta av Nordamerika och Europa. Vattnen vid sydpolen översvämde Sydamerika och Australien, medan både Afrika och Asien var mycket upphöjda.

59:5.5 (680.7) När haven var som störst inträffade *plötsligt* en ny evolutionär utveckling. Hastigt framträdde de första landdjuren. Det fanns talrika arter av dessa djur som kunde leva på land eller i vatten. Dessa groddjur som andades luft utvecklades från ledfotingarna, vilkas simblåsa hade utvecklats till lungor.

59:5.6 (680.8) Från havens salta vatten kravlade sig sniglar, skorpioner och grodor upp på land. Grodorna lägger än idag sin rom i vattnet, och deras yngel existerar först som små fiskar, grodyngel. Denna period kunde med all orsak kallas *grodornas tidsålder*.

59:5.7 (680.9) Mycket snart därefter framträdde insekterna för första gången, och tillsammans med spindlar, skorpioner, kackerlackor, syrsor och gräshoppor spred de sig snart över världens kontinenter. Det fanns trollsländor som mätte 75 centimeter mellan vingspetsarna. Ett tusen arter av kackerlackor utvecklades, och en del blev tio centimeter långa.

59:5.8 (680.10) Två grupper av tagghudingar utvecklades särskilt väl, och de är i själva verket ledfossilerna för denna epok. De stora skaldjursätande hajarna var också välutvecklade, och under mer än fem miljoner år dominerade de haven. Klimatet var fortfarande mildt och jämnt; det marina livet hade inte förändrats mycket. Sötvattensfiskar höll på att utvecklas, och trilobiterna närmade sig utdöende. Koraller fanns det få av, och stora delar av kalkstenen

bildades av havsliljorna. Den finare byggnadskalkstenen bildades under denna epok.

59:5.9 (681.1) Vattnet i många av inlandshaven var så starkt bemängt med kalk och andra mineraler att det storligen störde många marina arters framsteg och utveckling. Till slut klarnade haven upp som resultat av en omfattande stenavlagring som på en del platser innehåller zink och bly.

59:5.10 (681.2) Avlagringarna från denna tidiga kolförande tidsålder är mellan 150 och 600 meter tjocka och består av sandsten, lerskiffer och kalksten. De äldsta skikten innehåller fossil av både land- och havsdjur och av växter, tillsammans med mycket grus och bäckensediment. Föga brukbart kol hittas i dessa äldre skikt. Överallt i Europa är dessa avlagringar mycket likartade de som hade bildats i Nordamerika.

59:5.11 (681.3) Mot slutet av denna epok började landet i Nordamerika höja sig. Det blev ett kort avbrott, och havet återvände för att täcka omkring hälften av sin tidigare botten. Detta var en kort översvämningsperiod, och det mesta av landet var snart igen väl ovan vatten. Sydamerika var fortfarande förbundet med Europa via Afrika.

59:5.12 (681.4) Denna epok bevittnade början till Vosges-, Schwarzwald- och Uralbergen. Stumpar av andra och äldre bergskedjor kan man finna över hela Storbritannien och i Europa.

59:5.13 (681.5) För *200.000.000* år sedan började de verkligt aktiva skedena under kolbildningens period. Under tjugo miljoner år före denna tid hade de tidigare kolavlagringarna bildats, men nu pågick de mera omfattande aktiviteterna för bildandet av kol. Längden av den egentliga kolavlagringsperioden var något över tjugofem miljoner år.

59:5.14 (681.6) Landet steg tidvis upp och sjönk tidvis ned som följd av fluktuationer i havsytan, förorsakade av aktiviteter på oceanernas botten. Denna jordskorpan orolighet — landets sänkning och höjning — i samverkan med den frodiga vegetationen i kusternas sumpmarker bidrog till att det bildades omfattande kolavlagringar, vilket har fått denna period att bli känd som *kolperioden*. Och klimatet var fortfarande milt världen över.

59:5.15 (681.7) Kollagren alternerar med lerskiffer, sten och konglomerat. Dessa kolbäddar över centrala och östra Förenta Staterna varierar i tjocklek från tolv till femton meter. Men många av dessa avlagringar sköljdes bort under senare landhöjningar. I några delar av Nordamerika och Europa är de kolförande skikten 5.400 meter tjocka.

59:5.16 (681.8) Närvaron av trädrötter såsom de växte i leran under de nuvarande kolbäddarna påvisar att kolet bildades exakt där man nu finner det. Kol är resterna av den frodiga vegetation som växte i träsket och kusternas sumpmarker under denna avlägsna tidsålder och som har konserverats i vattnet och modifierats av trycket. Kollagren innehåller ofta både gas och olja. Torvbäddar, resterna av tidigare vegetation, skulle omvandlas till en typ av kol om de utsattes för lämpligt tryck och rätt hetta. Antracit har utsatts för mera tryck och hetta än annat kol.

59:5.17 (681.9) I Nordamerika varierar kollagren i de olika bäddarna, vilket anger antalet gånger landet sjönk och steg, från tio i Illinois, tjugo i Pennsylvania, trettiofem i Alabama, till sjuttiofem gånger i Kanada. Både söt- och saltvattenfossiler hittas i kolbäddarna.

59:5.18 (682.1) Under hela denna epok var bergskedjorna i Nord- och Sydamerika aktiva, och både Anderna och Klippiga bergens föregångare i söder höjde sig. De vidsträckta höglandsregionerna vid kusterna av Atlanten och Stilla Oceanen började sjunka och blev till slut så eroderade och nedsjunkna att kustlinjerna vid båda oceanerna drog sig tillbaka ungefär till sina nuvarande lägen. Avlagringarna från denna sänkning har i medeltal en tjocklek om cirka tre hundra meter.

59:5.19 (682.2) För *190.000.000* år sedan bevitnades det nordamerikanska kolperiodhavets utbredning västerut över de nuvarande Klippiga bergens region, med ett utlopp genom norra Kalifornien till Stilla Oceanen. Kol fortsatte att bildas lager på lager överallt på de amerikanska kontinenterna och i Europa, då kustområdena steg och sjönk under dessa tider av turvisa förändringar av kuster.

59:5.20 (682.3) För *180.000.000* år sedan slutade kolperioden, under vilken kol hade bildats över hela världen — i Europa, Indien, Kina, Nordafrika och på de amerikanska kontinenterna. Vid slutet av den kolbildande perioden höjde sig Nordamerika öster om Mississippidalen, och det mesta av denna del har allt sedan dess stannat ovan havet. Denna landhöjningsperiod anger början av den tid då de nuvarande bergen bildades i Nordamerika, både i Appalachernas område och i väst. Det fanns aktiva vulkaner i Alaska och Kalifornien och i de regioner där bergskedjor bildades i Europa och Asien. Östra Amerika och västra Europa var förenade av Grönlands fastland.

59:5.21 (682.4) Landhöjningen började förändra havsklimatet, som hade varit rådande under föregående tidsåldrar, och ersätta det med förstadier till det mindre milda och mera varierande inlandsklimatet.

59:5.22 (682.5) Växterna under dessa tider var spörväxter, och vinden kunde sprida dem vitt omkring. Kolperiodens trädstammar var vanligen över två meter i diameter och ofta närmare fyrtio meter höga. Nutidens ormbunkar är verkligen kvarlevor från dessa svunna tider.

59:5.23 (682.6) I allmänhet utgjorde dessa tider utvecklingsepoker för sötvattenorganismer; få förändringar inträffade i det tidigare marina livet. Men det viktiga kännetecknet för denna period var det *plötsliga* framträdandet av grodorna och deras många kusiner. Livets speciella inslag under kolperioden var *ormbunkar* och *grodor*.

6. Det klimatologiska övergångsskedet

Fröväxternas period

De biologiska prövningarnas tidsålder

59:6.1 (682.7) Denna period betecknar slutet på den huvudsakliga evolutionära utvecklingen av det marina livet och början till den övergångsperiod som leder till landdjurens senare tidsåldrar.

59:6.2 (682.8) Detta var en tidsålder då livet blev mycket fattigare. Tusentals marina arter gick under, och livet hade ännu inte ordentligt etablerat sig till lands. Detta var en tid av biologisk prövning, den tidsålder då livet nästan försvann från jordens yta och från oceanernas djup. Mot slutet av det marina livets långa tidsskede fanns det mer än

ett hundratusen arter på jorden. Vid slutet av denna övergångsperiod återstod mindre än femhundra av dem.

59:6.3 (682.9) Denna nya periods säregenheter berodde inte så mycket på jordskorpan avkylning eller den långa avsaknaden av vulkanisk verksamhet som på en ovanlig kombination av vanliga och från förut existerande inflytelser — inskränkningar av haven och tilltagande höjning av enorma landmassor. Det milda havsklimatet från tidigare tider höll på att försvinna, och den hårdare fastlandstypen av väder utvecklade sig snabbt.

59:6.4 (683.1) För *170.000.000* år sedan skedde stora evolutionära förändringar och anpassningar över hela jordens yta. Landet höjde sig över hela världen då oceanernas botten sjönk. Enstaka bergskammar uppkom. Den östra delen av Nordamerika var högt ovan havet; den västra höll långsamt på att stiga. Kontinenterna var täckta av stora och små saltsjöar och av talrika inlandshav som via smala sund var förenade med oceanerna. Avlagringarna från denna övergångsperiod varierar i tjocklek från 300 till över 2.000 meter.

59:6.5 (683.2) Jordskorpan veckade sig i omfattande utsträckning under dessa landhöjningar. Detta var en tid då kontinenterna steg upp ur havet, med undantag för vissa landbryggor som försvann och som inkluderade de kontinenter som länge hade bundit samman Sydamerika med Afrika och Nordamerika med Europa.

59:6.6 (683.3) Långsamt höll insjöarna och inlandshaven på att torka ut överallt i världen. Enstaka fjäll- och regionala glaciärer började framträda, i synnerhet på södra halvklotet, och i många regioner kan man hitta de glaciära avlagringarna från dessa lokala isformationer till och med bland en del av de övre och senare kolavlagringarna. Två

nya klimatfaktorer framträdde — nedisning och torka. Många av jordens högre regioner hade blivit torra och kala.

59:6.7 (683.4) Under alla dessa tider av klimatförändring inträffade också stora förändringar bland landväxterna. De första *fröväxterna* framträdde, och de erbjöd en bättre tillgång på föda för det senare tilltagande djurlivet till lands. Insekterna undergick en radikal förändring. *Vilostadierna* utvecklades för att möta kravet på ett upphörande av livsfunktionerna under vinter och torka.

59:6.8 (683.5) Bland landdjuren nådde grodorna sin högsta punkt i utvecklingen under föregående tidsålder och gick nu snabbt tillbaka, men de klarade sig för att de länge kunde leva även i uttorkande vattendammar och -pölar under dessa avlägsna och ytterst prövande tider. Under denna tidsålder då grodorna gick tillbaka inträffade i Afrika det första steget mot en utveckling av grodan till kräldjur. Då landmassorna fortfarande var sammanbundna spred sig denna kräldjurens föregångare, som andades luft, över hela världen. Vid denna tid hade atmosfären förändrats så mycket att den lämpade sig utmärkt för djuren att andas. Snart efter uppkomsten av dessa grodor, som var föregångare till kräldjuren, blev Nordamerika temporärt isolerat, avskuret från Europa, Asien och Sydamerika.

59:6.9 (683.6) Det gradvisa avkylandet av oceanernas vatten bidrog mycket till förintelsen av liv i oceanerna. De marina djuren under dessa tider sökte en temporär tillflykt i tre gynnsamma fristäder: den nuvarande Mexikanska buktens område, Gangesviken i Indien och den Sicilianska viken i Medelhavsbasängen. Från dessa tre regioner strömmade de nya, till prövningar födda marina arterna senare ut för att på nytt fylla haven.

59:6.10 (683.7) För 160.000.000 år sedan var landet till stor del täckt av vegetation som var anpassad till att uppehålla landdjurens liv, och atmosfären hade blivit idealisk för djuren att andas. Så slutar perioden för det marina livets beskärning och de biologiska motgångarnas prövande tider, som eliminerade alla former av liv utom dem som hade överlevnadsvärde och som därför var berättigade att fungera som stamfäder för det snabbare evolverande och långt differentierade livet under de följande tidsåldrarna i den planetariska evolutionen.

59:6.11 (684.1) Slutet på denna period av biologiska prövningar, känd för era forskare som den *permiska*, anger också slutet på det långa *paleozoiska* skedet som omfattar en fjärdedel av planetens historia, tvåhundra-femtio miljoner år.

59:6.12 (684.2) Oceanernas väldiga barnkammare för livet på Urantia har tjänat sitt ändamål. Under de långa tidsperioder då landet inte lämpade sig för livets uppehåll, innan atmosfären innehöll tillräckligt med syre för de högre landdjurens liv, födde och fostrade havet det tidiga livet i världen. Gradvist avtar nu havets biologiska betydelse då det andra stadiet i evolutionen börjar utvecklas till lands.

59:6.13 (684.3) [Framfört av en Livsbärare i Nebadon, medlem av den ursprungliga kår som förordnades till Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 59](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 61](#) >>

Kapitel 60

Urantia under det tidiga landbaserade livets skede

60:0.1 (685.1) DET allena rådande marina livets skede är till ända. Landhöjning, svalnande jordskorpa, kyligare oceaner, havens tillbakadragande med åtföljande fördjupning samt den stora ökningen av landområdena på de norra breddgraderna samverkade alla storligen till att förändra världens klimat i alla regioner som låg långt borta från ekvatorialzonen.

60:0.2 (685.2) De avslutande epokerna under föregående skede var verkligen grodornas tidsålder, men dessa stamformer för de landbaserade ryggradsdjuren var inte längre dominerande då de hade överlevt starkt reducerade till sitt antal. Mycket få arter klarade sig

igenom de rigorösa prövningarna under den föregående perioden av biologiska vedermödor. Även spörväxterna var nästan utdöda.

1. De första kräldjurens tidsålder

60:1.1 (685.3) Avlagringarna från erosionen under denna period var mestadels konglomerat, lerskiffer och sandsten. Lagren av gips och de röda lagren överallt i dessa sediment både i Amerika och i Europa anger att klimatet på dessa kontinenter var torrt. Dessa torra områden var utsatta för stor erosion förorsakad av de häftiga och periodiskt återkommande skyfallen över de omgivande högländerna.

60:1.2 (685.4) Få fossil hittas i dessa lager, men i sandstenen kan man se talrika fotavtryck av landreptiler. I många regioner innehåller de över tre hundra meter tjocka avlagringarna av röd sandsten inga fossil. Landdjurens liv fortgick utan avbrott endast i vissa delar av Afrika.

60:1.3 (685.5) Dessa avlagringar varierar i tjocklek från 1.000 till 3.000 meter, på Stilla Oceanens kust rentav till över 5.000 meter. Lava trängde senare in mellan många av dessa lager. Palissaderna vid Hudsonfloden bildades av utstötningen av basaltlava mellan dessa skikt från triasperioden. Det förekom omfattande vulkanverksamhet i olika delar av världen.

60:1.4 (685.6) I Europa, i synnerhet i Tyskland och Ryssland, kan man finna avlagringar från denna period. I England hör den nya röda sandstenen till denna epok. Kalksten bildades i de södra delarna av Alperna då havet gjorde en invasion och kan nu beskådas som de

säregna bergsväggarna, -topparna och -pelarna av dolomitkalksten i dessa regioner. Detta lager förekommer överallt i Afrika och Australien. Marmorn från Carrara utgörs av sådan modifierad kalksten. Ingenting från denna period står att finna i de södra delarna av Sydamerika, då den delen av kontinenten förblev nedsjunken och därför endast uppvisar en vatten- eller marinavlagring som fortsätter från föregående och under efterföljande epoker.

60:1.5 (686.1) För *150.000.000* år sedan började de tidiga perioderna av livet till lands i världens historia. Livet gick det allmänt taget inte så bra för, men det klarade sig bättre än under det stränga och ogästvänliga slutet av det marina livets skede.

60:1.6 (686.2) När detta skede började var de östra och mellersta delarna av Nordamerika, den norra halvan av Sydamerika, det mesta av Europa och hela Asien väl ovan vatten. Nordamerika var för första gången geografiskt isolerat, men inte länge, emedan landbryggan vid Berings sund snart igen höjde sig och förenade kontinenten med Asien.

60:1.7 (686.3) Stora dalsänkor uppkom i Nordamerika parallellt med Atlantens och Stilla Havets kuster. Den stora bristningen i östra Connecticut inträffade, och den ena sidan sjönk till slut över tre kilometer. Många av dessa nordamerikanska dalsänkor fylldes senare av erosionsavlagringar, såsom även många av söt- och saltvattensjöarnas sänkor i bergsregionerna. Senare höjdes dessa utfyllda landsänkor högt upp av lavautflöden som inträffade under jorden. De förstenade skogarna i många regioner hör till denna epok.

60:1.8 (686.4) Stilla Havets kust, som vanligen var ovan vatten under översvämningarna av kontinenten, sjönk nu under vatten utom

den södra delen av Kalifornien och en stor ö som då fanns i det som nu är Stilla Oceanen. Detta forntida Kalifornienhav var rikt på marint liv och sträckte sig österut till förbindelse med den gamla havssänkan i mellanvästerns region.

60:1.9 (686.5) För 140.000.000 år sedan framträdde *plötsligt* kräldjuren i fullt utvecklad form, med en enda tidigare antydning i form av två stamfäder som var föregångare till reptilerna och som uppkom i Afrika under föregående epok. Kräldjuren utvecklade sig snabbt och bestod snart av krokodiler, reptiler beklädda med fjäll och till slut både sjöormar och flygande reptiler. Deras övergångsförfäder försvann hastigt.

60:1.10 (686.6) Dessa snabbt evolverande dinosauriereptiler blev snart denna tidsålders monarker. De var äggläggande och skiljde sig från alla andra djur genom sina små hjärnor; de hade en hjärna som vägde mindre än ett halvt kilogram, och den fick behärska en kropp som senare vägde så mycket som fyrtio ton. De tidigare kräldjuren var dock mindre, köttätande och de gick likt känguruer på bakbenen. De hade ihåliga ben likt fåglar och utvecklade senare endast tre tår på sina bakfötter, och många av deras fossila fotavtryck har misstagits för att höra till jättefåglar. Senare utvecklades växtätande dinosaurier. De gick på alla fyra, och en gren av denna grupp utvecklade ett skyddande pansar.

60:1.11 (686.7) Flera miljoner år senare framträdde de första däggdjuren. De saknade placenta och visade sig snabbt vara misslyckade; ingen överlevde. Detta var ett experimentellt försök att förbättra djuren av däggdjurstyp, men på Urantia lyckades det inte.

60:1.12 (686.8) Det marina livet under denna period var magert, men det förbättrades snabbt av havets nya inbrytning som igen förde med sig omfattande grunda strandvatten längs kusterna. Eftersom det fanns mera grunda vatten runt Europa och Asien finner man de rikaste fossilbäddarna kring dessa kontinenter. Om ni idag vill studera livet så som det var under denna tidsålder, undersök då områdena i Himalaja, Sibirien och vid Medelhavet samt i Indien och på öarna i södra Stilla havets sänka. Ett framträdande inslag i det marina livet var förekomsten av mängder av vackra ammoniter, vilkas fossila lämningar påträffas över hela världen.

60:1.13 (686.9) För 130.000.000 år sedan hade haven förändrats mycket litet. Sibirien och Nordamerika var förenade med en landbrygga vid Berings sund. Ett rikt och unikt marint liv förekom vid Stilla havets kust i Kalifornien, där över ett tusen arter av ammoniter utvecklades från de högrestående typerna av huvudfotingar. Förändringarna i livet under denna period var verkligen revolutionära trots att de var övergående och skedde stegvis.

60:1.14 (687.1) Denna period sträckte sig över tjugofem miljoner år och är känd som *triasperioden*.

2. De senare kräldjurens tidsålder

60:2.1 (687.2) För 120.000.000 år sedan började en ny fas i kräldjurens tidsålder. Den stora händelsen under denna tidsålder var

dinosauriernas evolution och tillbakagång. Livet i form av landdjur nådde sin högsta utveckling, när det gäller själva storleken, och de hade praktiskt taget försvunnit från jordens yta vid slutet av denna tidsålder. Dinosaurierna utvecklades i alla storlekar, från en art som var under 60 centimeter lång ända till de väldiga icke-köttätande jätteödlorna, som blev närmare 23 meter långa och vilkas storlek sedan dess aldrig har uppnåtts av någon levande varelse.

60:2.2 (687.3) De största av dinosaurierna uppkom i västra Nordamerika. Dessa enorma reptiler ligger begravna överallt i trakterna av Klippiga bergen, längs hela Atlantkusten i Nordamerika, i västra Europa, Sydafrika och Indien, men inte i Australien.

60:2.3 (687.4) Dessa massiva varelser blev mindre aktiva och svagare allteftersom de växte och blev större och större; men de behövde en sådan enorm mängd föda och landet blev så överlupet av dem att de bokstavligen svalt ihjäl och dog ut — de saknade den nödvändiga intelligensen att handskas med situationen.

60:2.4 (687.5) Vid denna tid hade största delen av östra Nordamerika, som länge hade varit upphöjd, utjämnats och sköljts ut i Atlanten, så att kusten sträckte sig många hundra kilometer längre ut än nu. Västra delen av kontinenten var fortfarande ovan vatten, men även dessa regioner invaderades senare av både det norra havet och av Stilla havet, som sträckte sig österut till Black Hills -området i Dakota.

60:2.5 (687.6) Detta var en sötvattentidsålder som kännetecknades av många insjöar, såsom framgår av de rikliga sötvattenfossilerna i de så kallade Morrison-bäddarna i Colorado, Montana och Wyoming. Tjockleken av de sammanlagda salt- och sötvattenavlagringarna

varierar från 600 till 1.500 meter; men mycket litet kalksten förekommer i dessa lager.

60:2.6 (687.7) Samma polarhav som sträckte sig så långt ned över Nordamerika täckte likaså hela Sydamerika utom Andernas bergskedja som snart uppkom. Största delen av Kina och Ryssland var översvämmade, men vattnets invasion var mest omfattande i Europa. Under denna översvämning bildades den vackra litografiska stenen i södra Tyskland, dessa skikt i vilka fossil, sådana som de sköraste vingar av forntida insekter, har bevarats som från igår.

60:2.7 (687.8) Floran under denna tidsålder var mycket lik den som fanns under föregående period. Ormbunkarna höll ut, samtidigt som kottbärande och andra barrträd allt mer började likna de nu existerande varianterna. Kol bildades fortfarande i någon mån längs Medelhavets norra kuster.

60:2.8 (687.9) Havens återkomst förbättrade vädret. Koraller spred sig till vattnen i Europa, vilket visar att klimatet fortfarande var milt och jämnt, men de uppträdde aldrig mer i de långsamt svalnande polarhaven. Det marina livet stärktes och utvecklades mycket under dessa tider, i synnerhet i de europeiska vattnen. Både koraller och sjöiljor framträdde temporärt i större antal än tidigare, men ammoniterna dominerade det ryggradslösa livet i oceanerna, och deras genomsnittliga storlek varierade från sju till tio centimeter, fastän en art nådde en diameter om två och en halv meter. Svampdjur fanns överallt, och bläckfiskarna och ostronen utvecklades vidare.

60:2.9 (688.1) För 110.000.000 år sedan fortsatte det marina livets potentialer sitt förverkligande. Sjöborren var en av de betydande mutationerna under denna epok. Krabbor, humrar och de nuvarande

typerna av kräftdjur höll på att bli som de är idag. Betydande förändringar inträffade i fiskarnas familj; en typ av stör framträdde först, men de rovlystna sjöormarna som härstammade från reptilerna på land härjade fortfarande i alla hav och hotade att utrota hela fiskarnas familj.

60:2.10 (688.2) Detta var fortfarande framförallt dinosauriernas tidsålder. Jorden var så överlupen av dem att två arter för sitt uppehälle hade tagit sin tillflykt till vattnet under den föregående perioden då havet inkräktade på landet. Dessa sjöormar representerar ett steg bakåt i evolutionen. Medan en del nya arter går framåt, förblir vissa stammar oförändrade medan andra graviterar bakåt och återvänder till ett tidigare stadium. Detta är vad som hände när dessa två typer av reptiler övergav landet.

60:2.11 (688.3) Med tiden växte sig sjöormarna så stora att de blev mycket långsamma, och till slut gick de under för att de inte hade tillräckligt stor hjärna för att åstadkomma skydd för sin väldiga kropp. Deras hjärna vägde mindre än sextio gram, trots att dessa enorma fisködlor ibland blev över femton meter långa och flertalet var över tio meter. Havskrokodilerna var också en tillbakagång från landtyperna av reptiler, men i motsats till sjöormarna återvände dessa djur alltid till land för att lägga sina ägg.

60:2.12 (688.4) Snart efter det att två arter av dinosaurier i ett fåfängt försök till självbevarelse hade tagit sin tillflykt till vattnet, drevs två andra typer i luften av den bittra kampen bland livet till lands. Men dessa flygande fågelödlor var inte stamfäder till de äkta fåglarna under senare tidsåldrar. De utvecklades från de hoppande dinosaurierna med ihåliga ben, och deras vingar var formade likt

fladdermössens med ett avstånd om sex till över sju meter mellan spetsarna. Dessa forntida flygande reptiler blev över tre meter långa, och de hade skiljbara käkar i stort sett så som nutidens ormar. För en tid såg dessa flygande reptiler ut att vara en framgång, men de utvecklades inte enligt linjer som hade gjort det möjligt för dem att överleva som navigatörer i luften. De representerar icke-överlevande stamformer bland fåglarnas föregångare.

60:2.13 (688.5) Sköldpaddorna, som först framträdde i Nordamerika, ökade under denna period. Deras förfäder kom över från Asien längs den nordliga landbryggan.

60:2.14 (688.6) För hundra miljoner år sedan närmade sig kräldjurens tidsålder sitt slut. Dinosaurierna var trots sin enorma massa nästan utan hjärna, och de saknade behövlig intelligens för att skaffa tillräckligt med föda för att nära en sådan enorm kropp. Och så gick dessa långsamma landreptiler under i ständigt ökat antal. Härefter följer evolutionen hjärnans, inte den fysiska massans tillväxt, och hjärnans utveckling kommer att karakterisera varje efterföljande epok i djurens evolution och planetens framåtskridande.

60:2.15 (688.7) Denna period, som omfattade kräldjurens höjdpunkt och begynnande tillbakagång, räckte närmare tjugofem miljoner år och är känd som *juraperioden*.

3. Kritperioden

Blomväxternas skede

Fåglarnas tidsperiod

60:3.1 (688.8) Den stora kritperioden har fått sitt namn av att de rikligt förekommande kalkbildande pordjuren var förhärskande i haven. Denna period förde Urantia fram till nära slutet av kräldjurens långa dominans och bevittnade framträdandet av blomväxter och fågelliv till lands. Under denna tid upphörde också kontinentaldriften mot väster och söder, åtföljd av väldiga förvridningar av jordskorpan och i samband därmed omfattande utflöden av lava och kraftig vulkanverksamhet.

60:3.2 (689.1) Nära slutet av den föregående geologiska perioden var stora delar av kontinenternas landområden ovan vatten, fastän det ännu inte fanns några bergstoppar. Men när den kontinentala landmassan fortsatte att driva stötte den på det första stora hindret djupt nere på botten av Stilla oceanen. Denna kamp mellan de geologiska krafterna gav upphov till formandet av hela den vidsträckta bergskedja som sträcker sig i nord-sydlig riktning från Alaska ned genom Mexiko till Kap Horn.

60:3.3 (689.2) Denna period blev sålunda de *moderna bergens uppbyggnadsskede* i den geologiska historien. Före denna tid fanns det få bergstoppar, endast upphöjda och mycket breda landåsar. Nu började stillahavskustens bergsrygg höja sig, men den var belägen över 1.100 kilometer väster om den nuvarande strandlinjen. Sierrabergen började formas, och deras guldförande kvartsskikt är resultat av lavautflöden under denna epok. I de östra delarna av Nordamerika verkade havets tryck från Atlanten till att åstadkomma landhöjning.

60:3.4 (689.3) För 100.000.000 år sedan var den nordamerikanska kontinenten och en del av Europa väl ovan vatten. Förvridningen av de amerikanska kontinenterna fortfor och resulterade i en omformning av Anderna i Sydamerika samt en gradvis höjning av de västra slätterna i Nordamerika. Det mesta av Mexiko sjönk i havet, och södra Atlanten inkräktade på Sydamerikas östkust för att till slut nå den nuvarande strandlinjen. Atlanten och Indiska oceanen såg då ut ungefär som idag.

60:3.5 (689.4) För 95.000.000 år sedan började de amerikanska och europeiska landmassorna igen sjunka. De södra haven påbörjade invasionen av Nordamerika, sträckte sig så småningom norrut till förbindelse med Ishavet och innebar den näst största översvämningen på kontinenten. När detta hav slutligen drog sig tillbaka lämnade det kontinenten ungefär som den nu är. Innan denna stora översvämning började hade Appalachernas högländer i öster nästan helt slitits ned till vattennivån. De många färgade lagren av ren lera, som nu används för framställning av lergods, bildades under denna tidsålder i Atlantens kustområden, och deras tjocklek är i medeltal omkring 600 meter.

60:3.6 (689.5) Kraftig vulkanverksamhet förekom söder om Alperna och längs sträckningen av den nuvarande bergskedjan vid Kaliforniens kust. Den största förvrängningen av jordskorpan på miljontals år skedde i Mexiko. Stora förändringar inträffade också i Europa, Ryssland, Japan och södra Sydamerika. Klimatet blev allt mer olikartat.

60:3.7 (689.6) För 90.000.000 år sedan trädde de gömfröiga växterna fram från den tidiga kritperiodens hav och spred sig snart till alla kontinenter. Dessa landväxter framträdde *plötsligt* tillsammans med fikonsträd, magnolior och tulpanträd. Kort efter denna tid spred sig fikonsträd, brödfrukträd och palmer över Europa och Nordamerikas västra slätter. Inga nya landdjur framträdde.

60:3.8 (689.7) För 85.000.000 år sedan tillslöt sig Berings sund och stängde ut de norra havens avkylande vatten. Dittills hade det marina livet i Atlantens och Mexikobuktens vatten, och i Stilla oceanens vatten varit mycket olika på grund av temperaturskillnaderna mellan dessa två vattenmassor, där temperaturen nu blev enhetlig.

60:3.9 (689.8) Avlagringarna av krita och grön märelsand ger namnet åt denna period. Sedimenten från dessa tider är mångskiftande och består av krita, lerskiffer, sandsten och små mängder av kalksten tillsammans med lågradigt kol eller lignit, och i många regioner innehåller de olja. Dessa lager varierar i tjocklek från 60 meter på en del ställen till 3.000 meter i västra Nordamerika och i talrika europeiska förekomster. Längs Klippiga bergens östra kanter kan dessa avlagringar ses i de uppvälta kullarna vid bergskedjans fot.

60:3.10 (690.1) Över hela världen är dessa skikt impregnerade med krita, och dessa lager av poröst halvberg tar upp vatten där de sticker upp till jordytan, leder det nedåt och på så vis ombesörjer vattentillförseln till stora delar av jordens för närvarande torra regioner.

60:3.11 (690.2) För 80.000.000 år sedan inträffade stora störningar i jordskorpan. Kontinentaldriftens rörelse mot väster höll på att

upphöra, och den enorma energi som fanns i den bakomliggande kontinentalmassans fortsatta långsamma rörelse veckade och sköt upp Stillahavets kustlinje både i Nord- och Sydamerika och satte som följdverkan igång djupgående förändringar längs stillahavskusterna i Asien. Denna landhöjning runt Stillahavet, vilken kulminerade i de nuvarande bergskedjorna, är över fyrtio tusen kilometer lång. De omvälvningar som anslöt sig till dess födelse var de största förvrängningar av jordytan som hade inträffat sedan livet framträdde på Urantia. Utflödena av lava både ovan och under markytan var omfattande och vidsträckta.

60:3.12 (690.3) För 75.000.000 år sedan noteras kontinentaldriftens upphörande. Från Alaska till Kap Horn hade de långa bergskedjorna längs Stillahavets kust bildats, men tills vidare fanns det endast få bergstoppar.

60:3.13 (690.4) Bakstöten från den avstannade kontinentaldriften lyfte ytterligare upp de västra slätterna i Nordamerika, medan i öster de nedslitna Appalacherna i atlantkustens område stöttes rakt upp med ringa eller ingen kantring.

60:3.14 (690.5) För 70.000.000 år sedan skedde de förvridningar i jordskorpan som hade samband med den maximala höjningen av Klippiga bergens område. Ett vidsträckt bergssegment stöttes ut över tjugofyra kilometer av ytan i Brittiska Kolumbia; här är den kambriska periodens klippblock snett utstötta över kritperiodens lager. På den östra sluttningen av Klippiga bergen nära gränsen till Kanada skedde en annan fantastisk förskjutning; här kan man finna

stenlager från tiden före livet utslungade över det som då var nyligen bildade avlagringar från kritperioden.

60:3.15 (690.6) Detta var en tidsålder med vulkanisk aktivitet över hela världen, vilket gav upphov till talrika små, enskilda vulkaniska kraterkäglor. Undervattensvulkaner hade utbrott i den nedsänkta Himalaya-regionen. En stor del av det övriga Asien inklusive Sibirien var fortfarande under vatten.

60:3.16 (690.7) För 65.000.000 år sedan inträffade ett av alla tiders största utflöden av lava. Avlagringar från dessa och tidigare lavautflöden står att finna överallt på de amerikanska kontinenterna, över Nord- och Sydafrika, Australien och delar av Europa.

60:3.17 (690.8) Landdjuren förändrades inte mycket, men emedan en större del av kontinenterna var ovan havet, i synnerhet i Nordamerika, förökades de snabbt. Nordamerika var landjurens stora utvecklingsområde under dessa tider, då största delen av Europa var under vatten.

60:3.18 (690.9) Klimatet var fortfarande varmt och enhetligt. I de arktiska regionerna var vädret i stort sett så som klimatet nu är i de mellersta och södra delarna av Nordamerika.

60:3.19 (690.10) Växtlivet utvecklades storligen. Bland landväxterna var de gömfröiga växterna förhärskande, och många av dagens träd framträdde för första gången, bland dem bok, björk, ek, valnöt, sykomor, lönn och de nutida palmerna. Frukt-, gräs- och sädesslag fanns det rikligt av, och dessa fröbärande gräs och träd var för växtvärlden detsamma som människans föregångare var för djurvärlden — deras evolutionära betydelse överträffas endast av uppkomsten av människan själv. *Plötsligt* och utan föregående

mellanstadier uppkom den stora familjen av blommväxter genom mutation. Denna nya flora spred sig snabbt över hela världen.

60:3.20 (691.1) För 60.000.000 år sedan fortsatte dinosaurierna, fastän landreptilerna var på tillbakagång, som monarker till lands, och ledningen togs nu av de kvickare och aktivare typerna bland de mindre, hoppande känguruliknande varianterna av köttätande dinosaurier. Men någon tid tidigare hade nya typer av växtätande dinosaurier framträtt, och deras snabba förökning berodde på gräsfamiljens uppkomst bland landväxterna. En av dessa gräsätande dinosaurier var en äkta fyrbent varelse med två horn och en kraglikande skulderfläns. Sköldpaddans landart, cirka sex meter i diameter, framträdde såsom även den nutida krokodilen och äkta ormar av modern typ. Stora förändringar skedde också bland fiskar och andra former av marint liv.

60:3.21 (691.2) De vadande och simmande föregångarna till fåglar under tidigare tidsåldrar hade inte haft framgång i luften, inte heller de flygande dinosaurierna. Det var en kortlivad art som snart dog ut. Också de delade dinosauriernas öde, undergång, emedan de hade för litet hjärnsubstans i förhållande till kroppsstorleken. Detta andra försök att åstadkomma djur som kunde navigera i atmosfären misslyckades, såsom även det fruktlösa försöket att åstadkomma däggdjur under denna och en föregående tidsålder.

60:3.22 (691.3) För 55.000.000 år sedan markerades evolutionens gång av att den första av de *äkta fåglarna plötsligt* framträdde, en liten duvliknande varelse som blev stamform för allt fågelliv. Detta var den tredje typen av flygande varelse som framträdde på jorden,

och den uppkom direkt från kräldjurens grupp, inte från de samtidiga flygande dinosaurierna eller de tidigare typerna av tandade landfåglar. Så blir denna tid känd som *fåglarnas tidsålder* såväl som tidsåldern för kräldjurens tillbakagång.

4. Kritperiodens slutskede

60:4.1 (691.4) Den stora kritperioden närmade sig slutet, och dess slut innebar att de omfattande havsinvasionerna över kontinenterna upphörde. Detta gällde i synnerhet Nordamerika, där det hade förekommit exakt tjugofyra stora nedsänkningar i havet. Fastän det senare förekom mindre översvämningar kan ingen av dem jämföras med de omfattande och långvariga marina invasionerna under denna och tidigare tidsåldrar. Dessa skeden då havet och landet turvis dominerade hade pågått i perioder om en miljon år. Det har förekommit en tidsålderslång rytm i förening med oceanbottens och landkontinenternas stigande och sjunkande nivå. Dessa samma rytmiska rörelser i jordskorpan kommer att fortsätta allt framgent under jordens historia, men med avtagande frekvens och omfattning.

60:4.2 (691.5) Denna period bevittnade också slutet på kontinentaldriften och uppbyggnaden av de nutida bergskedjorna på Urantia. Men trycket från fastlandsmassorna och den hindrade rörelseenergin från deras tidsålderslånga drift är inte de enda faktorerna av betydelse för bergskedjornas uppbyggande. Den främsta och underliggande faktorn, som bestämmer var en bergskam uppkommer, är det från tidigare existerande låglandet eller dalsänkan

som har blivit fylld av de förhållandevis lättare avlagringarna från landerosionen och havslämningarna under de föregående tidsåldrarna. Dessa lättare landområden är ibland från 4.500 till 6.000 meter tjocka; när därför jordskorpan av någon orsak utsätts för tryck är dessa lättare områden de första som knycklas ihop, veckas och stiger uppåt för att möjliggöra en utjämnande anpassning för de kämpande och motstridiga krafter och tryck som verkar i jordskorpan eller under den. Ibland sker dessa landuppskjutningar utan veckning. Men i samband med Klippiga bergens höjning inträffade en omfattande veckning och kantring, i förening med enorma förskjutningar av de olika skikten både under jorden och på ytan.

60:4.3 (692.1) De äldsta bergen i världen finns i Asien, på Grönland och i norra Europa bland de äldre öst-västliga bergskedjorna. De medelålders bergen finns i gruppen runt Stilla havet och i den andra europeiska öst-västliga bergskedjan som uppkom ungefär vid samma tid. Denna väldiga landupphöjning är nästan sextontusen kilometer lång och sträcker sig från Europa över till de Västindiska landhöjningarna. De yngsta bergen finns i Klippiga bergens system, där under tidsåldrarnas förlopp landet hade höjt sig endast för att varje gång igen täckas av havet, fastän en del av det högre belägna landet blev kvar som öar. Efter det att de medelålders bergen hade bildats höjde sig ett verkligt bergshögland, som senare skulle skulpteras till de nuvarande Klippiga bergen av naturelementens samverkande konstnärlighet.

60:4.4 (692.2) Klippiga bergens nuvarande område i Nordamerika är inte det land som ursprungligen höjdes; den höjningen hade för länge sedan utjämnats av erosionen, och därefter hade landet höjts på nytt.

Den nuvarande främre bergskammen är vad som finns kvar av den ursprungliga kammen som höjdes på nytt. Pikes Peak och Longs Peak är utmärkta exempel på denna bergsaktivitet som sträckte sig över två eller flera bergsgenerationers liv. Dessa två bergstoppar höll sina huvud ovan vatten under flera av de föregående översvämningarna.

60:4.5 (692.3) I biologiskt såväl som geologiskt avseende var detta en händelserik och aktiv tidsålder till lands och under vatten.

Sjöborrharna tilltog medan korallerna och havsliljorna avtog.

Ammoniterna, som hade varit en dominerande faktor under en tidigare tidsålder, gick också snabbt tillbaka. Till lands ersattes ormbunksskogarna till stor del av tallar och andra nutida träd, inklusive de jättelika rödvedsträden. Fastän däggdjuren med placenta ännu inte hade utvecklats vid denna periods slut, var den biologiska scenen helt färdig för framträdandet, under en senare tidsålder, av de tidiga förfäderna till de framtida däggdjurstyperna.

60:4.6 (692.4) Sålunda slutar ett långt skede i världens evolution, ett skede som sträcker sig från livets första framträdande på land fram till de mera nyligen timade tiderna för de omedelbara föregångarna till människosläktet och dess sidogrenar. Denna *kritperiod* täcker femtio miljoner år och avslutar det landbaserade livets skede före däggdjuren, vilket sträcker sig över en period om hundra miljoner år och är känt som den *mesozoiska* världsperioden.

60:4.7 (692.5) [Framfört av en till Satania förordnad Livsbärare som nu verkar på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 60](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 62](#) >>

Kapitel 61

Däggdjurens skede på Urantia

61:0.1 (693.1) DÄGGDJURENS skede sträcker sig från den tid då däggdjur med placenta uppkom till slutet av istiden, och det täcker något under femtio miljoner år.

61:0.2 (693.2) Under denna kenozoiska tidsålder hade världens landskap ett attraktivt utseende — böljande kullar, breda dalgångar, vida floder och stora skogar. Två gånger under denna tidsperiod höjde sig Panamanäset och sjönk igen; tre gånger skedde samma sak med Berings sund. Djurtyperna var både många och olikartade. Träden svärmade av fåglar, och hela världen var ett paradys för djuren trots den ständiga kampen för övervælde bland de evolverande djurarterna.

61:0.3 (693.3) De samlade avlagringarna från de fem perioderna under detta femtio miljoner år långa skede innehåller fossilregistren

över de efter varandra följande dynastierna av däggdjur och leder rakt upp till de tider då människan själv faktiskt trädde fram.

1. Kontinenternas nya landstadium

De första däggjurens tidsålder

61:1.1 (693.4) För 50.000.000 år sedan var världens landområden mycket allmänt ovan vatten eller endast obetydligt översvämmade. Formationerna och avlagringarna från denna period har skett både till lands och till havs, men huvudsakligen till lands. Under en ansevärd tid höjde sig landet så småningom men sköljdes samtidigt ned till de lägre nivåerna och ut mot haven.

61:1.2 (693.5) Tidigt under denna period framträdde i Nordamerika *plötsligt* en däggdjurstyp med placenta, och dessa djur utgjorde det viktigaste evolutionära utvecklingssteget fram till denna tid. Det hade funnits tidigare arter av däggdjur utan moderkaka, men denna nya typ uppkom direkt och *plötsligt* från den tidigare existerande reptila stamformen, vars efterkommande hade klarat livet under hela tiden för dinosauriernas tillbakagång. Stamfadern för däggdjuren med placenta var en liten, mycket aktiv, köttätande och hoppande typ av dinosaurie.

61:1.3 (693.6) Däggjurens grundinstinkter började framträda redan i dessa primitiva däggdjurstyper. Däggdjuren har en enorm fördel när det gäller att fortleva, jämfört med alla andra former av djurliv, emedan de kan:

- 61:1.4 (693.7) 1. Föda fram relativt fullgånge och välutvecklad avkomma.
- 61:1.5 (693.8) 2. Nära, fostra och skydda sin avkomma med tillgiven omsorg.
- 61:1.6 (693.9) 3. Använda sin överlägsna hjärnstyrka för att trygga artens fortbestånd.
- 61:1.7 (693.10) 4. Utnyttja den större vigheten för att fly fiender.
- 61:1.8 (693.11) 5. Tillämpa sin högre intelligens för att forma omgivningen och anpassa sig till den.

61:1.9 (694.1) För 45.000.000 år sedan höjdes kontinenternas landryggar i förening med att kustområdena mycket allmänt sjönk. Däggdjurslivet utvecklades snabbt. Ett litet kräldjur, en äggläggande typ av däggdjur, frodades, och föregångarna till de senare känguruerna strövade omkring i Australien. Snart fanns det små hästar, snabbfotade noshörningar, tapirer med snabel, primitiva svin, ekorrar, lemurer, opossumar och många stammar av apliknande djur. De var alla små, primitiva och bäst lämpade att leva i bergsområdenas skogar. En stor strutsliknande fågel utvecklades till en höjd av tre meter, och den lade ett ägg som var tjugotvå gånger trettio centimeter. Dessa fåglar var föregångare till de senare jättelika passagerarfåglarna, som var högeligen intelligenta och som en gång i tiden transporterade människor genom luften.

61:1.10 (694.2) Däggdjuren under den tidiga kenozoiska perioden levde på land, under vattnet, i luften och bland trädtopparna. De hade från ett till elva par mjölkkörtlar, och alla hade en ansevärd hårbeklädnad. Såsom även de senare framträdande arterna utvecklade de två efter varandra följande tanduppsättningar och hade stora

hjärnor i förhållande till kroppsstorleken. Men bland dem fanns inga av de nutida arterna.

61:1.11 (694.3) För 40.000.000 år sedan började landområdena på norra halvklotet höja sig, och därefter följde nya omfattande landavlagringar och andra jordaktiviteter, såsom utflöden av lava, veckningar, bildandet av sjöar och erosion.

61:1.12 (694.4) Under senare delen av denna epok var det mesta av Europa översvämmat. Efter en liten landhöjning blev kontinenten täckt av sjöar och vikar. Ishavet sträckte sig genom Uralsänkan söderut och förenades med Medelhavet som då var utvidgat mot norr, medan högländerna i Alperna, Karpaterna, Apenninerna och Pyrenéerna var ovan vatten som öar i havet. Panamanäset var uppe; Atlantiska och Stilla oceanerna var åtskilda. Nordamerika var förenat med Asien via landbryggan vid Berings sund och med Europa via Grönland och Island. Jordens landkrets på de norra breddgraderna bröts endast av Uralsundet som förenade de arktiska haven med det förstörade Medelhavet.

61:1.13 (694.5) Ansenliga mängder kalksten som hade bildats av pordjur avsattes i vattnen i Europa. Idag är denna samma sten upplyft till en höjd av 3.000 meter i Alperna, 4.800 meter i Himalajabergen och 6.000 meter i Tibet. Kritavlagringarna från denna period finner man längs Afrikas och Australiens kuster, på Sydamerikas västkust och kring de Västindiska öarna.

61:1.14 (694.6) Under hela denna så kallade *eocenperiod* fortgick evolutionen av däggdjuren och dem närliggande livsformer så gott som utan avbrott. Nordamerika stod då i landförbindelse med varje

kontinent utom Australien, och en primitiv däggdjursfauna av olika typer spred sig så småningom över hela världen.

2. Det senaste översvämningsskedet

De avancerade däggdjurens tidsålder

61:2.1 (694.7) Denna period kännetecknades av den fortgående och snabba evolutionen av däggdjuren med placenta, och de mera progressiva formerna bland däggdjuren utvecklades under dessa tider.

61:2.2 (694.8) Fastän de första däggdjuren med placenta uppkom från köttätande föregångare utvecklades växtätande typer mycket snart, och inom kort uppkom även allätande däggdjursfamiljer. De gömfröiga växterna var huvudfödan för de snabbt tilltagande däggdjuren, ty den nutida landfloran, inklusive flertalet av dagens växter och träd, hade uppkommit redan under tidigare perioder.

61:2.3 (695.1) För 35.000.000 år sedan infaller början av den tidsålder då däggdjuren med placenta behärskade världen. Den södra landbryggan var bred och förenade på nytt den då väldiga kontinenten Antarktis med Sydamerika, Sydafrika och Australien. Trots att stora landmassor hade samlats sig närmare polerna förblev klimatet i världen relativt mildt emedan de tropiska haven hade vuxit till sig enormt, och landet hade inte heller stigit tillräckligt högt för att åstadkomma glaciärer. Omfattande utflöden av lava inträffade på Grönland och Island, och en del kol avlagrades mellan dessa skikt.

61:2.4 (695.2) Betydande förändringar skedde i planetens fauna. Livet i havet undergick stora modifikationer; de flesta av det marina livets nutida klasser förekom redan då, och pordjuren fortsatte att spela en viktig roll. Insektslivet var mycket likt den föregående periodens. Florissant-fossilbäddarna i Colorado är från de senare åren av dessa långt avlägsna tider. De flesta nu levande insektsfamiljer härstammar från denna period, men många som då existerade är nu utdöda fastän fossilen av dem återstår.

61:2.5 (695.3) På land var detta framför allt den tidsålder då däggdjuren undergick förnyelse och expansion. Av de tidigare och mera primitiva däggdjuren hade över ett hundra arter dött ut innan denna period var till ända. Även stora däggdjur med liten hjärna gick snart under. Hjärna och rörlighet hade ersatt pansar och storlek när det gällde utvecklingen av djurens fortbestånd. Med dinosauriernas familj på tillbakagång tog däggdjuren långsamt herraväldet på jorden och förintade snabbt och fullständigt återstoden av sina reptila förfäder.

61:2.6 (695.4) Tillsammans med dinosauriernas försvinnande inträffade andra och stora förändringar i de olika förgreningarna av ödlornas familj. De överlevande medlemmarna av kräldjurens tidiga familjer är sköldpaddor, ormar och krokodiler samt den ärevördiga grodan, den enda återstående grupp som representerar människans tidigare anfäder.

61:2.7 (695.5) Olika grupper av däggdjur hade sitt ursprung i ett unikt djur som nu är utdött. Denna köttätande varelse var något av en korsning mellan en katt och en säl; den kunde leva på land eller i vattnet, var i hög grad intelligent och mycket aktiv. I Europa uppkom stamformen för hunddjurens familj, vilket snart gav upphov till

många arter av små hundar. Ungefär vid samma tid framträdde gnagarna, inklusive bävrar, ekorrar, jordekorrar, möss och kaniner; de blev snart en betydande livsform, och mycket små förändringar har senare inträffat i denna familj. De senare avlagringarna från denna period innehåller fossila lämningar av stamformerna för hundar, katter, tvättbjörnar och mårddjur.

61:2.8 (695.6) För 30.000.000 år sedan började de moderna typernas däggdjur framträda. Tidigare hade däggdjuren till större delen levt uppe på höjderna, då de var bergsanpassade typer; *plötsligt* började evolutionen av slätt- eller hovdjurstypen, de gräsätande arterna, till åtskillnad från de kloveväpnade köttätarna. Dessa gräsätare uppkom från en odifferentierad förfader som hade fem tår och fyrtiofyra tänder och som gick under före denna tidsålders slut. Utvecklingen av tårna framskred inte under denna period längre än till stadiet med tre tår.

61:2.9 (695.7) Hästen, som är ett utomordentligt exempel på evolutionen, levde under dessa tider både i Nordamerika och i Europa fastän dess utveckling inte var fullt avslutad före den senare istiden. Fastän noshörningarnas familj framträdde vid slutet av denna period fick den sin största utbredning något senare. En liten svinliknande varelse utvecklades också, och den blev stamfader för många arter av svin, peckarier och flodhästar. Kameler och lamor uppkom i Nordamerika ungefär i mitten av denna period och utbredde sig över de västra slätterna. Senare migrerade lamorna till Sydamerika, kamelerna till Europa och snart var båda utdöda i Nordamerika, fastän några kameler fortlevde ända fram till istiden.

61:2.10 (696.1) Ungefär vid denna tid inträffade en betydande händelse i västra Nordamerika: De tidiga anfäderna till de forntida lemurerna framträdde för första gången. Fastän denna familj inte kan anses vara äkta lemurer markerade deras uppkomst etablerandet av den släktlinje som senare gav upphov till de äkta lemurerna.

61:2.11 (696.2) Likt landormarna, som under en föregående tidsålder tog sin tillflykt till haven, övergav nu en hel stam av däggdjur med placenta landet och tog sin boning i oceanerna. De har allt sedan dess stannat i havet, och från dem härstammar de nutida valarna, delfinerna, tumlarna, sälarna och sjölejonen.

61:2.12 (696.3) Fågellivet på planeten fortfor att utvecklas, men medförde endast få viktiga evolutionära förändringar. Flertalet av de nutida fåglarna fanns redan då, bland dem måsar, storkar, flamingor, hökar, falkar, örnar, ugglor, vaktlar och strutsar.

61:2.13 (696.4) Vid slutet av denna *oligocenperiod*, som omfattade tio miljoner år, hade växtlivet samt det marina livet och landdjuren i mycket stor utsträckning utvecklats och fanns på jorden i stort sett sådana de är idag. En ansenlig specialisering har senare inträffat, men stamformerna för de flesta levande ting fanns redan då.

3. De nuvarande bergens uppkomstskede Elefantens och hästens tidsålder

61:3.1 (696.5) Landhöjningen och havens åtskiljande från varandra höll långsamt på att förändra världens väder och så småningom göra det kallare, men klimatet var fortfarande milt. Mammutfuror och magnolior växte på Grönland, men de subtropiska växterna började förflytta sig söderut. Vid slutet av denna period hade dessa växter och träd, som var anpassade för ett varmt klimat, till stor del försvunnit från de norra breddgraderna, och deras platser hade intagits av hårdigare växter och av lövträd.

61:3.2 (696.6) Antalet varianter av gräs ökade kraftigt, och tänderna hos många däggdjursarter förändrades så småningom till att motsvara den nuvarande typen hos gräsätare.

61:3.3 (696.7) För 25.000.000 år sedan förekom en mindre landsänkning efter den långa epoken av landhöjning. Klippiga bergens område förblev högt uppe, så att avlagringen av erosionsmaterial fortgick över hela låglandet i öster. Sierrabergen steg igen högt upp; i själva verket har de fortsatt att stiga allt sedan dess. Den stora sex och en halv kilometer lodräta förkastningen i Kalifornienregionen härrör från denna tid.

61:3.4 (696.8) För 20.000.000 år sedan rådde verkligen däggdjurens gyllene tidsålder. Landbryggan vid Berings sund var ovan vatten, och många djurgrupper migrerade till Nordamerika från Asien, bland dem fyrbetade mastodonter, kortbenta noshörningar och många varianter av kattfamiljen.

61:3.5 (696.9) De första hjortarna framträdde, och Nordamerika var snart överlupet av idisslare — hjortar, vildoxar, kameler, bisonoxar

och flera arter av noshörningar — men de närmare två meter höga jättesvinen dog ut.

61:3.6 (697.1) De väldiga elefanterna under denna och efterföljande perioder hade såväl en stor hjärna som en stor kropp, och de utbredde sig snart över hela världen utom Australien. För en gångs skull dominerades världen av ett väldigt djur med en hjärna som var tillräckligt stor för att trygga dess fortbestånd. Inget djur som var så stort som en elefant kunde vid mötet med det högst intelligenta livet under dessa tidsåldrar ha fortlevt om det inte hade haft en stor och högklassig hjärna. När det gäller intelligens och anpassningsförmåga kommer endast hästen nära elefanten, som överträffas endast av människan själv. Men av de femtio arter av elefanter som existerade vid början av denna period har trots det endast två fortlevt.

61:3.7 (697.2) För *15.000.000* år sedan var Eurasiens bergsregioner stigande, och det förekom en viss vulkanverksamhet överallt i dessa områden men ingenting i jämförelse med lavautflödena på västra halvklotet. Sådana instabila förhållanden rådde över hela världen.

61:3.8 (697.3) Sundet vid Gibraltar försvann, och Spanien förenades med Afrika av den gamla landbryggan, men Medelhavet hade utlopp i Atlanten genom en smal kanal som sträckte sig tvärs över Frankrike; bergstopparna och högländerna höjde sig som öar i detta forntida hav. Senare började dessa europeiska hav dra sig tillbaka. Ännu senare förenades Medelhavet med Indiska Oceanen, medan mot slutet av denna period Suezområdet höjdes så att Medelhavet för en tid blev ett salt inlandshav.

61:3.9 (697.4) Landbryggan via Island sjönk i havet och de arktiska vattnen blandades med vattnen i Atlantiska Oceanen. Nordamerikas

Atlantkust avkyldes snabbt, men Stillahavskusten förblev varmare än idag. De stora havsströmmarna var verksamma och påverkade klimatet i stort sett så som idag.

61:3.10 (697.5) Däggdjurslivet fortsatte att utvecklas. Enorma hjordar av hästar förenade sig med kamelerna på de västra slätterna i Nordamerika; detta var verkligen hästarnas och elefanternas tidsålder. När det gäller en kvalitetsindelning av djuren kommer hästens hjärna näst efter elefantens, men i ett avseende är den avgjort underlägsen, ty hästen övervann aldrig helt den djupt rotade benägenheten att fly när den blir skrämmd. Hästen saknar den emotionella kontroll som elefanten har, men elefanten är avsevärt handikappad av sin storlek och bristande vighet. Under denna tid utvecklades ett djur som i viss mån liknade både elefanten och hästen, men det utplånades snart av den snabbt ökande familjen av kattdjur.

61:3.11 (697.6) Då Urantia nu går in i den så kallade ”hästlösa tidsåldern” borde ni stanna upp och betänka vad detta djur betydde för era förfäder. Först använde människorna hästar till föda, sedan för att färdas, och senare i jordbruk och krig. Hästen har länge tjänat människan och spelat en viktig roll vid utvecklingen av människans civilisation.

61:3.12 (697.7) Den biologiska utvecklingen under denna period bidrog mycket till att ställa i ordning scenen för människans senare framträdande. I Centralasien utvecklades de äkta primitiva typerna av både den egentliga apan och gorillan, vilka hade en gemensam, nu utdöd anfader. Ingendera av dessa arter har emellertid anknytning till

den släktlinje av levande varelser som senare skulle bli människosläktets förfäder.

61:3.13 (697.8) Hunddjurens familj var representerad av flera grupper, i synnerhet vargar och rävar; kattdjurens släkte av pantrar och storvuxna sabeltandade tigrar, av vilka de senare utvecklades i Nordamerika. De nuvarande katt- och hunddjursfamiljerna växte till i antal över hela världen. Vesslor, mårdar, uttrar och tvättbjörnar trivdes och utvecklades överallt på de norra breddgraderna.

61:3.14 (698.1) Fåglarna fortfor att utvecklas, fastän få betydande förändringar inträffade. Reptilerna påminde om de nutida typerna — ormar, krokodiler och sköldpaddor.

61:3.15 (698.2) Sålunda avslutades en mycket händelserik och intressant period i världshistorien. Denna elefantens och hästens tidsålder är känd som *miocenperioden*.

4. Kontinenternas senaste landhöjningsskede Däggdjurens sista stora migration

61:4.1 (698.3) Detta är den period före istiderna då landet höjde sig i Nordamerika, Europa och Asien. Det skedde stora förändringar i landområdenas topografi. Bergskedjor föddes, floder ändrade sin riktning och enskilda vulkaner hade utbrott överallt i världen.

61:4.2 (698.4) För 10.000.000 år sedan började en tidsålder av omfattande lokala landavlagringar på kontinenternas lågländer, men de flesta av dessa sediment förflyttades senare. Mycket av Europa var vid denna tid ännu under vatten, bland annat delar av England, Belgien och Frankrike, och Medelhavet täckte en stor del av norra Afrika. I Nordamerika bildades omfattande avlagringar vid foten av bergskedjor, i sjöar och i de vidsträckta landsänkorna. Dessa avlagringar är i medeltal endast sextio meter tjocka, mer eller mindre färgade, och fossil är sällsynta i dem. Två stora sötvattenssjöar existerade i västra Nordamerika. Sierrabergen höll på att höja sig; Shasta-, Hood-, och Rainierbergen började sin utveckling till bergskedjor. Men det var inte förrän den efterföljande istiden som Nordamerika började sin långsamma förskjutning mot fördjupningen i Atlanten.

61:4.3 (698.5) För en kort tid var allt land i världen förenat igen, utom Australien, och den sista stora världsomfattande migrationen av djur inträffade. Nordamerika var förenat både med Sydamerika och Asien, och ett fritt utbyte av djurliv kunde förekomma. Asiatiska trögdjur, bältdjur, antiloper och björnar kom över till Nordamerika, medan nordamerikanska kameler vandrade till Kina. Noshörningar migrerade till hela världen utom Australien och Sydamerika. De hade emellertid dött ut på västra halvklotet vid slutet av denna period.

61:4.4 (698.6) I allmänhet fortsatte livet från föregående period att utvecklas och spridas. Kattdjurens familj dominerade djurlivet, och det marina livets utveckling stod nästan stilla. Många av hästarna var fortsättningsvis tretåade, men de nutida typerna var på väg; lamor och giraffliknande kameler rörde sig bland hästarna på betesslätterna.

Giraffen framträdde i Afrika, och den hade en lika lång hals då som nu. I Sydamerika utvecklades trögdjur, bältjur, myrslokar och den sydamerikanska typen av primitiva apor. Innan kontinenterna blev slutligt isolerade från varandra migrerade mastodonerna, dessa tunga och stora djur, överallt utom till Australien.

61:4.5 (698.7) För 5.000.000 år sedan utvecklades hästen sådan den nu är, och från Nordamerika migrerade den till hela världen. Hästen hade dock dött ut på sin födelsekontinent långt före den röda människans ankomst.

61:4.6 (698.8) Klimatet blev så småningom kyligare; landväxterna förflyttade sig långsamt söderut. Till en början hindrade den tilltagande kölden i norr djurens migrationer över de norra näsen; senare sjönk dessa Nordamerikas landbryggor i havet. Snart därefter sjönk landförbindelsen mellan Afrika och Sydamerika slutligen under vatten, och västra halvklotet blev isolerat i stort sett så som det är idag. Från denna tid framåt började tydligt skilda livsformer utvecklas på östra och västra halvklotet.

61:4.7 (699.1) Sålunda går denna period som räckt nästan tio miljoner år mot sitt slut, och ännu har inte människans förfäder framträtt. Detta är den tid som vanligen betecknas som *pliocenperioden*.

5. Den första istiden

61:5.1 (699.2) Vid slutet av den föregående perioden var landet i den nordöstra delen av Nordamerika och i norra Europa högt uppe inom vidsträckta områden, så att stora arealer i Nordamerika låg på en höjd av 9.000 meter eller mera. Ett milt klimat hade tidigare varit förhärskande i dessa norra regioner och alla de arktiska vattnen kunde fritt avdunsta, och de fortfor att vara isfria nästan ända till slutet av istiden.

61:5.2 (699.3) Samtidigt med dessa landhöjningar ändrade havsströmmarna och säsongvindarna sin riktning. Dessa förhållanden medförde till slut en nästan ständig nederbörd av fuktighet från den tungt mättade atmosfärens rörelse över de nordliga högländerna. Snön började falla i dessa höga och därför kyliga regioner, och fortfor att falla tills snön hade uppnått ett djup på 6.000 meter. De områden som hade mest snö och deras höjd över havet blev bestämmande för utgångspunkterna för de senare flöden som glaciärernas tryck åstadkom. Istiden fortgick just så länge som denna omåttliga nederbörd fortfor att täcka de nordliga högländerna med detta enorma snötäcke, som snart omvandlades till fast men långsamt krypande is.

61:5.3 (699.4) De stora istäckena under denna period fanns alla på högt belägna högländer, inte i bergsområden där man finner dem idag. Hälften av glaciärisen fanns i Nordamerika, en fjärdedel i Eurasien och en fjärdedel annanstans, huvudsakligen i Antarktis. Afrika berördes föga av isen, men Australien var nästan täckt av det antarktiska istäcket.

61:5.4 (699.5) I denna världs nordliga regioner har upplevt sex separata och tydligt avgränsade nedisningar, fastän det förekom flertaliga framryckningar och tillbakadraganden i samband med varje

enskilt istäckes rörelse. Isen i Nordamerika samlade sig i två, senare tre centra. Grönland var istäckt och Island fullständigt begravt under isflödet. I Europa täckte isen vid olika tider de Brittiska öarna, utom kusten i södra England, och den spred sig över västra Europa ned till Frankrike.

61:5.5 (699.6) För 2.000.000 år sedan började den första glaciären i Nordamerika sin framryckning mot söder. Istiden var nu på gång, och denna glaciär tog nästan en miljon år för sin framryckning från och tillbakagång till de nordliga tryckcentra. Det mellersta istäcket sträckte sig i söder så långt som till Kansas; de östra och västra iscentra var inte då så omfattande.

61:5.6 (699.7) För 1.500.000 år sedan var den första stora glaciären på tillbakagång mot norr. Under tiden hade enorma mängder snö fallit på Grönland och i nordöstra delen av Nordamerika, och inom kort började denna östra ismassa röra sig söderut. Detta var den andra isinvasionen.

61:5.7 (699.8) Dessa två första nedisningar var inte omfattande i Eurasien. Under istidens tidiga skeden var Nordamerika överlupet av mastodonter, ullbeklädda mammutar, hästar, kameler, hjortar, myskoxar, bisonoxar, sengångare, jättebävrar, sabeltandade tigrar, trögdjur stora som elefanter och många grupper från katt- och hunddjurens familjer. Men från denna tid framåt minskades deras antal snabbt av den tilltagande kölden under glaciärperioden. Mot slutet av istiden var flertalet av dessa djurarter utdöda i Nordamerika.

61:5.8 (700.1) Längre bort från isen förändrades världens land- och vattenliv inte mycket i världen. Mellan isinvasionerna var klimatet

ungefär lika milt som för närvarande, kanske något varmare. Glaciärerna var trots allt lokala fenomen, fastän de spred ut sig och täckte enorma områden. Klimatet vid kusterna varierade mycket mellan de tider då glaciärerna var inaktiva och de tider då enorma isberg kanade ned från Maines kust uti Atlanten, gled ut genom Pudgets sund till Stillahavet och dundrade nedför norska fjordar till Nordsjön.

6. Den primitiva människan under istiden

61:6.1 (700.2) Den största händelsen under denna istidsperiod var evolutionen av den primitiva människan. Något västerut från Indien, på land som nu är under vatten, bland de efterkommande till de äldre nordamerikanska typerna av lemurer som hade migrerat till Asien, framträdde nu *plötsligt* de första däggdjuren i människans utveckling. Dessa små djur gick mestadels på bakbenen, och de hade en stor hjärna i förhållande till sin storlek och i jämförelse med hjärnan hos andra djur. I den sjuttionde generationen av denna nya klass av levande varelser differentierades *plötsligt* en ny och högrestående grupp av djur. Dessa nya mellandäggdjur — som var nästan dubbelt så stora och höga som sina förfäder och med en i samma proportion ökad hjärnförmåga — hade endast hunnit etablera sig väl då primaterna, den tredje avgörande mutationen, *plötsligt* framträdde. (Vid denna samma tid gav en tillbakagång i utvecklingen inom mellandäggdjurens släkte upphov till apornas förfäder; och från den

dagen till idag har människogreneren gått framåt på den progressiva evolutionens väg, medan apornas släkten har stått stilla eller rentav gått bakåt.)

61:6.2 (700.3) För 1.000.000 år sedan registrerades Urantia som en *bebodd värld*. En mutation inom de progressiva primaternas släkte resulterade *plötsligt* i två primitiva människovarelser, människosläktets egentliga förfäder.

61:6.3 (700.4) Denna händelse inträffade ungefär vid tiden för glaciärisens tredje framryckning; det framgår sålunda att era tidiga förfäder föddes och växte upp i en stimulerande, stärkande och svår omgivning. Och de enda som fortlever av dessa ursprungliga infödingar på Urantia, eskimåerna, föredrar även nu att bo i isiga nordliga trakter.

61:6.4 (700.5) Det fanns inga människor på västra halvklotet förrän nära slutet av istiden. Men under perioderna mellan istiderna drog de västerut runt Medelhavet och spred sig snart över den europeiska kontinenten. I grottorna i västra Europa kan man finna människoben bland rester av både tropiska och arktiska djur, vilket visar att människan levde i dessa områden under alla de senare epokerna av glaciärisens framryckning och tillbakagång.

7. Fortsättningen av istiden

61:7.1 (700.6) Under hela istidens period var även andra aktiviteter på gång, men isens verkan överskuggar alla andra fenomen på de

nordliga breddgraderna. Inga andra jordaktiviteter har en sådan karakteristisk inverkan på topografin. De säregna rullstenarna och sådana söndringar i jordytan som jättegrytor, sjöar, flyttblock och krossten finner man inte i samband med något annat fenomen i naturen. Isen är också orsaken till de mjuka kullar eller vågor i jordytan, vilka är kända som moränåsar. När en glaciär tränger fram flyttar den floder och förändrar hela jordens yta. Endast glaciärer lämnar efter sig dessa avslöjande drivor — botten-, sido- och ändmoräner. Dessa drivor av grus, i synnerhet bottenmoränerna, sträcker sig från den östra havskusten i Nordamerika mot norr och väster och förekommer i Europa och Sibirien.

61:7.2 (701.1) För 750.000 år sedan var det fjärde istäcket, Nordamerikas mellersta och östra isfält i förening, en god bit på väg söderut; när det var som störst sträckte det sig till södra Illinois, flyttade Mississippifloden åttio kilometer västerut och sträckte sig i öster så långt söderut som till Ohiofloden och mellersta Pennsylvania.

61:7.3 (701.2) I Asien gjorde det sibiriska istäcket sin längsta framryckning söderut, medan den avancerande isen i Europa hejdade sig just innan Alpernas bergshinder.

61:7.4 (701.3) För 500.000 år sedan, under den femte framryckningen av isen, påskyndade en ny utvecklingshändelse gången av människans evolution. *Plötsligt* och i en enda generation uppkom de sex färgade raserna genom mutation från det ursprungliga människosläktets infödingar. Detta är en dubbelt så viktig tidpunkt, då den också anger Planetprinsens ankomst.

61:7.5 (701.4) I Nordamerika utgjorde den avancerande femte glaciären en kombinerad framryckning av alla tre iscentra. Den östra fliken sträckte sig emellertid endast ett kort stycke nedanför St. Lawrence-dalen, och det västra istäcket förflyttade sig endast obetydligt söderut. Men den mellersta fliken sträckte sig mot söder så att den täckte det mesta av delstaten Iowa. I Europa var denna framryckning av isen inte lika omfattande som den föregående.

61:7.6 (701.5) För 250.000 år sedan började den sjätte och sista nedisningen. Trots att de nordliga högländerna hade börjat sjunka något var detta en period då det samlades mest snö på de norra isfälten.

61:7.7 (701.6) Under denna framryckning sammansmälte de tre stora istäckena till en enda vidsträckt ismassa, och alla de västra bergskedjorna ingick i denna glaciärbildning. Detta var isens mest omfattande framryckning i Nordamerika; isen rörde sig över två tusen fyra hundra kilometer från sina tryckcentra söderut, och Nordamerika upplevde sina lägsta temperaturer.

61:7.8 (701.7) För 200.000 år sedan, under den sista fastlandsisens framryckning, inträffade en episod som hade stor betydelse för händelsernas gång på Urantia — Lucifers uppror.

61:7.9 (701.8) För 150.000 år sedan nådde den sjätte och sista landisen sin största utbredning söderut; det västra istäcket kom bara en bit över gränsen mot Kanada, det mellersta sträckte sig ned till Kansas, Missouri och Illinois, medan det östra täcket trängde söderut och täckte större delen av Pennsylvania och Ohio.

61:7.10 (701.9) Detta är den fastlandsis som sträckte ut de många tungor eller isflikar som urholkade marken för de nutida sjöarna, stora och små. När den drog sig tillbaka åstadkom den de Stora Sjöarnas system i Nordamerika. Urantias geologer har mycket noggrant härlett de olika stadierna i denna utveckling och alldeles riktigt antagit att dessa vattendrag hade olika utlopp vid olika tider, först till Mississippidalen, sedan österut till Hudson dalen och till sist längs en nordlig led till St. Lawrence. Det är trettio sju tusen år sedan de Stora Sjöarnas förenade vattendrag började rinna ut längs den nuvarande leden över Niagara.

61:7.11 (702.1) För *100.000* år sedan under den sista fastlandsisens tillbakagång började de väldiga polarglaciärerna bildas, och centrum för isens ackumulering förflyttades betydligt norrut. Så länge polarregionerna fortsätter att vara täckta av is är det knappast möjligt för en ny istid att uppkomma, oberoende av framtida landhöjningar eller förändringar i havsströmmarna.

61:7.12 (702.2) Denna sista fastlandsis kröp fram under ett hundra tusen år, och lika lång tid tog det för den att fullfölja sitt återtåg mot norr. De tempererade regionerna har varit isfria något över femtio tusen år.

61:7.13 (702.3) Den stränga istidsperioden förintade många arter och förändrade radikalt talrika andra. Många blev svårt utgallrade av flyttningsrörelserna till och från, som blev nödvändiga av isens framryckande och återtåg. De djur som följde glaciärerna fram och tillbaka över landet var björnen, bisonoxen, renen, myskoxen, mammuten och mastodonten.

61:7.14 (702.4) Mammuten sökte sig till de öppna prärierna, men mastodonten föredrog skogsområdenas skyddade utkanter.

Mammuten förekom intill sena tider från Mexiko till Kanada; den sibiriska varianten fick ullpäls. Mastodonten levde kvar i Nordamerika tills den utrotades av den röda mannen i stort sett så som den vita mannen senare tog död på bisonoxen.

61:7.15 (702.5) I Nordamerika dog hästen, tapiren, laman och den sabeltandade tigern ut under den sista nedisningen. I deras ställe kom trögdjur, bältdjur och flodsvin upp från Sydamerika.

61:7.16 (702.6) Livets tvångsmässiga förflyttning framför den avancerande isen ledde till en säregen blandning av växter och av djur, och då isens sista framryckning inledde sitt återtåg blev många arktiska arter av både växter och djur strandade högt uppe på vissa bergstoppar, dit de hade sökt sig för att inte förintas av glaciären. Därför kan man idag finna dessa missplacerade växter och djur högt uppe i Alperna i Europa och även på de Appalckiska bergen i Nordamerika.

61:7.17 (702.7) Istiden är den senaste avslutade geologiska perioden, den så kallade *pleistocenperioden* med en längd av över två miljoner år.

61:7.18 (702.8) För 35.000 år sedan noteras avslutningen av den stora istiden med undantag för planetens polarregioner. Denna tidpunkt är också då betydelsefull den ungefärligen anger en Materiell Sons och Dotters ankomst och begynnelsen av den adamiska domperioden, vilket grovt taget motsvarar början av holocenperioden eller perioden efter istiden.

61:7.19 (702.9) Denna berättelse, som sträcker sig från däggdjurslivets uppkomst till inlandsisens återtåg och vidare till historisk tid, omspänner en tidsrymd av närmare femtio miljoner år. Detta är den sista — den pågående — geologiska perioden, känd för era forskare som den *kenozoiska* eller sentida perioden.

61:7.20 (702.10) [Avfattat under beskydd av en här bosatt Livsbärare.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 61](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 63](#) >>

Kapitel 62

Urmänniskans första raser

62:0.1 (703.1) FÖR omkring en miljon år sedan framträdde människosläktets omedelbara förfäder genom tre efter varandra följande och plötsliga mutationer som utgick från ett tidigt släkte av lemurer bland däggdjuren med placenta. De dominerande arvsfaktorerna hos dessa tidiga lemurer härstammade från den västra, eller senare amerikanska gruppen av evolverande livsplasma. Innan denna arvsmassa bildade en direkt släktlinje till människans förfäder förstärktes den av bidrag från den mellersta livsinplanteringen som har utvecklats i Afrika. Den östra livsgruppen bidrog föga eller intet till den egentliga uppkomsten av människosläktet.

1. De första typerna av lemurer

62:1.1 (703.2) De första lemurererna som har anknytning till människosläktets förfäder, var inte direkt besläktade med de från tidigare existerande gibbon- och apsläkterna som då levde i Eurasien och norra Afrika och vilkas avkomma har fortlevt till nutiden. Inte heller var de efterkommande till den nutida typen av lemur, fastän de uppkom från en för båda gemensam men för länge sedan utdöd stamform.

62:1.2 (703.3) Medan dessa första lemurer utvecklades på västra halvklotet uppkom människans direkta däggdjursförfäder i sydvästra Asien i det område där den mellersta inplanteringen av liv ursprungligen hade skett, men mot gränsen till områdena i öster. För flera miljoner år sedan hade den nordamerikanska typen av lemurer migrerat västerut över Berings landbrygga och långsamt sökt sig mot sydväst längs den asiatiska kusten. Dessa migrerande grupper nådde till slut den hälsosamma region som låg mellan det då utvidgade Medelhavet och de uppstigande bergsområdena på den Indiska halvön. I dessa landområden väster om Indien förenade de sig med bärare av andra och gynnsamma arvsanlag och lade sålunda grunden till människosläktets anor.

62:1.3 (703.4) Med tiden sjönk Indiens havskust sydväst om bergstrakterna så småningom i havet och helt isolerade livet i denna region. Det fanns ingen väg för tillträde till eller flykt från denna Mesopotamiska eller Persiska halvö utom i norr, och den vägen blev upprepade gånger avskuren av glaciärerna som trängde fram mot

söder. I detta då nästan paradisiska område och från de högre stående ättlingarna till denna däggdjurslemur uppkom två stora grupper, de nutida apornas familjer och det nuvarande människosläktet.

2. De tidiga däggdjuren i människans utveckling

62:2.1 (703.5) För något över en miljon år sedan framträdde *plötsligt* de mesopotamiska tidiga däggdjuren, de direkta efterkommande till den nordamerikanska typen av lemur som hörde till däggdjuren med placenta. De var aktiva små varelser, något under en meter långa; och fastän de inte hade för vana att gå på bakbenen kunde de med lätthet stå upprätt. De var håriga och rörliga och snattrade som apor, men i motsats till aporna var de köttätare. De hade en primitiv motsatt tumme samt en mycket användbar greppande stortå. Från denna tid framåt utvecklade de arter som föregick människan efterhand den motsatta tummen, medan de gradvis förlorade den greppande styrkan i stortån. De senare apsläkterna bibehöll den greppande stortån men utvecklade aldrig människans typ av tumme.

62:2.2 (704.1) Dessa tidiga däggdjur var fullvuxna vid tre eller fyra års ålder, och de hade en potentiell livslängd om i medeltal tjugo år. Som regel föddes deras avkommor en åt gången, fastän tvillingar ibland förekom.

62:2.3 (704.2) Av alla djur som dittills hade existerat på jorden hade medlemmarna av denna nya art den största hjärnan i förhållande till kroppsstorleken. De hade många sådana känslor och många sådana

instinkter som senare kännetecknade den primitiva människan; de var mycket nyfikna och visade en avsevärd upprymdhet när de lyckades i något företag. Hungern efter föda och den sexuella åtrån var väl utvecklade, och ett definitivt sexuellt utväljande kom till uttryck i en primitiv form av uppvaktning och val av partner. De kämpade våldsamt för att försvara de sina, de var mycket ömma i sina förhållanden inom familjen, och de visade en självförnedring som gränsade till skam och ånger. De var mycket tillgivna och rörande trogna sina makor och makar, men om de blev åtskilda av omständigheterna valde de sig en ny partner.

62:2.4 (704.3) Då de var små till växten och hade ett gott förstånd för att inse farorna i sitt hemvist i skogen utvecklade de en stor rädsla som ledde till sådana kloka försiktighetsåtgärder vilka så enormt bidrog till deras fortlevnad; till dessa åtgärder hörde byggandet av primitiva kojor högt uppe i trädtopparna, vilket eliminerade många av farorna med livet på marken. Människosläktets tendenser till rädsla daterar sig särskilt från dessa tider.

62:2.5 (704.4) Dessa tidiga däggdjur utvecklade mera grupp känsla än vad någonsin tidigare hade förekommit. De var verkligen mycket sällskapliga men det oaktat ytterst stridslystna alltid när de på något sätt stördes i sin vanliga rutinmässiga livsföring, och de visade ett hetlevrat temperament när deras ilska blev till fullo väckt. Deras krigiska natur tjänade emellertid ett gott syfte; högre stående grupper tvekade inte att gå i krig mot sina lägre stående grannar, och sålunda förbättrades arten så småningom genom selektivt urval. Mycket snart dominerade de livet bland de mindre varelserna i denna region, och

mycket få av de äldre icke-köttätande apliknande grupperna överlevde.

62:2.6 (704.5) Dessa aggressiva små djur förökade sig och spred sig ut över Mesopotamiens halvö under mer än ett tusen år, samtidigt som de till sin fysiska typ och allmänna intelligens ständigt förbättrades. Och jämnt sjuttio generationer efter att denna nya grupp hade fått sin början med den högsta typen av lemur som stamfader, inträffade nästa epokgörande händelse i utvecklingen — den *plötsliga* differentieringen av förfäderna till nästa vitala steg i människans evolution på Urantia.

3. Mellandäggdjuren

62:3.1 (704.6) I början av de tidiga däggdjurens utveckling, till ett högre stående par bland dessa kvicka varelser i deras trädtoppssboning föddes tvillingar, en hane och en hona. I jämförelse med sina förfäder var de verkligen vackra små varelser. De hade endast litet hår på kroppen, men det var ingen nackdel då de levde i ett varmt och jämnt klimat.

62:3.2 (705.1) Dessa barn växte till en längd av något över ett hundra tjugocentimeter. De var i alla avseenden större än sina föräldrar, och de hade längre ben och kortare armar. Deras tummar var nästan helt motsatta i förhållande till handflatan och lämpade sig nästan lika bra som den nutida människans tumme för olika slag av arbete. De gick upprätt och hade fötter som var nästan lika väl lämpade för gång som de senare människorasernas fötter.

62:3.3 (705.2) I jämförelse med människorna var deras hjärna underlägsen och mindre, men mycket överlägsen och förhållandevis mycket större än deras förfäders hjärna. Tvillingarna visade tidigt prov på en högre intelligens och erkändes snart som ledare för hela de tidiga däggdjurens grupp; de införde faktiskt en primitiv form av samhällsorganisation och en enkel ekonomisk arbetsfördelning. Denna bror och syster parade sig och snart hade de ett samhälle om tjugooett barn, mycket lika dem själva, alla mer än ett hundra tjugocentimeter långa och i alla avseenden överlägsna sina förfäders art. Denna nya grupp bildade mellandäggdjurens kärna.

62:3.4 (705.3) När denna nya och överlägsna grupp växte sig stor till antalet utbröt krig, oförsonligt krig; och när den fruktansvärda striden var över fanns inte längre en enda individ av förfädernas tidigare släkte av däggdjur vid liv. Denna mindre talrika men kraftfullare och intelligentare sidogren av arten hade överlevt på bekostnad av sin stam.

62:3.5 (705.4) Och nu blev denna varelse under närmare femtontusen års tid (sexhundra generationer) en skräck i denna del av världen. Alla de stora och vildsinta djuren från tidigare tider hade gått under. De stora djuren som hörde hemma i dessa trakter var inte köttätare, och de större arterna av kattdjurens familj, lejon och tigrar, hade ännu inte invaderat denna egendomligt skyddade vrå på jordens yta. Därför blev dessa mellandäggdjur djärva och slog under sig hela sitt hörn av skapelsen.

62:3.6 (705.5) Jämfört med sin stamart var mellandäggdjuren i varje avseende en förbättring. Även deras potentiella livstid var längre, nämligen omkring tjugofem år. Ett antal rudimentära människodrag

framträdde i denna nya art. Förutom de medfödda fallenheter som fanns hos deras förfäder hade dessa mellandäggdjur förmågan att i vissa motbjudande situationer visa avsky. De hade vidare en tydlig samlarinstinkt; de gömde föda för att användas senare och var mycket begivna på att samla jämna runda kiselstenar och vissa typer av runda stenar som lämpade sig som ammunition vid försvar eller anfall.

62:3.7 (705.6) Dessa mellandäggdjur var de första som uppvisade en klar benägenhet för byggande, såsom framgår av deras inbördes tävlan i att bygga både hem i trädtopparna och underjordiska gömställen med många tunnlar; de var den första arten av däggdjur som någonsin sörjde för sin säkerhet genom att bygga skydd både i trädtoppar och under jorden. Till stor del övergav de träden som vistelseställen och levde på marken under dagen samt sov i trädtopparna om nätterna.

62:3.8 (705.7) Med tiden resulterade slutligen den naturliga ökningen i antal till allvarlig tävlan om födan och kamp om sexualpartner, vilket allt kulminerade i en serie förödande strider som nästan förintade hela arten. Dessa strider fortsatte tills endast en grupp om mindre än ett hundra individer fanns kvar i livet. Men fred rådde än en gång, och denna ensamma överlevande stam byggde på nytt sina sovrum i trädtopparna och återgick igen en gång till en normal och halvt fredlig tillvaro.

62:3.9 (705.8) Ni kan knappast inse hur nära det var att era anfäder före människan från tid till annan inte hade blivit utrotade. Hade den groda, som var en föregångare till hela mänskligheten, vid ett visst tillfälle gjort ett fem centimeter kortare hopp, så hade hela evolutionens gång förändrats avsevärt. Den omedelbara

lemurliknande stammodern till de tidiga däggdjursarterna undgick döden endast med en hårsman inte mindre än fem gånger innan hon födde fadern till den nya och högre däggdjursklassen. Det farligaste tillfället av alla var emellertid då blixten slog ned i det träd där den blivande modern till primattvillingarna sov. Båda dessa mellandäggdjursföräldrar blev allvarligt chockerade och svårt brända; tre av deras sju barn dödades av denna blixtn från skyn. Dessa evolverande djur var närapå vidskepliga. Detta par i vars trädtopps-hem blixten hade slagit ned var de egentliga ledarna för den mera progressiva gruppen inom mellandäggdjurens art; och i enlighet med deras exempel flyttade mer än hälften av stammen, de mera intelligenta familjerna, över tre kilometer bort från denna plats och började bygga nya boningar i trädtopparna och nya skyddsrum under jorden — tillfälliga gömställen vid tider av plötslig fara.

62:3.10 (706.1) Snart efter det att deras hem hade blivit färdigt fann sig detta par, veteraner från så många strider, vara stolta föräldrar till tvillingar, de intressantaste och viktigaste djur som någonsin hade fötts till världen fram till den tiden, ty de var de första av den nya arten *primater*, som utgjorde nästa livsviktiga steg i evolutionen före människan.

62:3.11 (706.2) Samtidigt med födseln av dessa primattvillingar föddes tvillingar också åt ett annat par — en säreget efterbliven hane och hona av mellandäggdjurens grupp, ett par som var både mentalt och fysiskt underlägset. Dessa tvillingar, en hane och en hona, var inte intresserade av erövringar; de sysslade endast med att söka föda, och då de inte gärna åt kött förlorade de snart allt intresse för att fånga byte. Dessa efterblivna tvillingar blev grundläggare av de nutida

familjerna av apor. Deras efterkommande sökte sig till de varmare sydligare områdena med sitt milda klimat och sin rikliga förekomst av tropiska frukter; där har de fortsatt att leva i stort sett så som då, med undantag för de grenar som parade sig med de från tidigare existerande typerna av gibboner och apor och vilka till följd därav har gått avsevärt bakåt.

62:3.12 (706.3) Sålunda kan man klart se att människan och apan är besläktade endast såtillvida att de uppkom från mellandäggdjuren, en grupp inom vilken den samtida födseln och senare segregeringen av två tvillingpar inträffade. Det lägrestående parets bestämmelse blev att ge upphov till de nutida typerna av apor, babianer, schimpanser och gorillor; det högrestående parets bestämmelse blev att fortsätta den uppåtgående linje som utvecklades fram till människan själv.

62:3.13 (706.4) Nutidsmänniskan och aporna uppkom från samma grupp och art, men inte från samma föräldrar. Människans förfäder härstammar från de högrestående anlagsbärarna bland den utvalda återstoden av en grupp av mellandäggdjur, medan de nutida aporna (med undantag för vissa tidigare existerande typer av lemurer, gibboner, apor och andra apliknande varelser) är efterkommande till det lägst stående paret i denna grupp av mellandäggdjur, ett par som överlevde endast genom att gömma sig i ett underjordiskt matförråd i över två veckors tid under stammens sista rasande strid och som kom fram först när fientligheterna var gott och väl överståndna.

4. Primaterna

62:4.1 (706.5) För att gå tillbaka till de högrestående tvillingarna, en hane och en hona, som föddes åt de två ledande medlemmarna av mellandäggdjurens grupp. Dessa djurbarn var av ett ovanligt slag: de hade ännu mindre hår på sin kropp än sina föräldrar, och redan som mycket unga insisterade de på att gå upprätt. Deras förfäder hade alltid lärt sig att gå på bakbenen, men dessa primattvillingar stod upprätta från början. De blev över en och en halv meter långa, och deras huvud växte sig större än hos gruppens andra medlemmar. Fastän de tidigt lärde sig att kommunicera med varandra med hjälp av tecken och ljud, kunde de aldrig få de andra att förstå dessa nya symboler.

62:4.2 (707.1) Vid ungefär fjorton års ålder flydde de från stammen och begav sig västerut för att bilda egen familj och sålunda lägga grunden till primaternas nya art. Dessa nya varelser kallas mycket träffande för *primater*, emedan de var de direkta och omedelbara djurförfäderna till själva människosläktet.

62:4.3 (707.2) Sålunda kom primaterna att ta i besittning ett område på västkusten av Mesopotamiens halvö som då sträckte sig in i det södra havet, medan de mindre intelligenta och nära besläktade grupperna levde runt halvöns spets och upp längs den östra kusten.

62:4.4 (707.3) Primaterna var mera som människor och mindre som djur i jämförelse med sina föregångare, mellandäggdjuren. Skelettets proportioner hos denna nya art var mycket likt motsvarande proportioner hos de primitiva människoraserna. Människans typ av hand och fot hade till fullo utvecklats, och dessa varelser kunde gå och rentav springa lika bra som någon av sina senare tiders människoefterkommande. De övergav till stor del livet i träden, fastän

de fortsatte att dra sig tillbaka till trädtopparna som en säkerhetsåtgärd nattetid, ty i likhet med sina tidigare förfäder var de mycket rädda av sig. Den ökade användningen av händerna bidrog mycket till att utveckla deras inneboende hjärnförmåga, men de hade ännu inte ett sinne som verkligen kunde kallas människosinne.

62:4.5 (707.4) Fastän primaterna till sin emotionella natur skilde sig föga från sina föregångare, uppvisade de mera av människoinriktning i alla sina benägenheter. De var sannerligen ypperliga och högtstående djur; de blev fullvuxna vid omkring tio år och hade en naturlig livslängd på cirka fyrtio år. Det vill säga att de kunde ha levt så länge om de hade dött en naturlig död, men under dessa tidiga tider var det få djur som någonsin dog en naturlig död; kampen för tillvaron var på det hela taget alltför intensiv.

62:4.6 (707.5) Och nu, efter nästan niohundra generationer av utveckling som omspann cirka tjugooett tusen år från uppkomsten av de tidiga däggdjuren, föddes bland primaterna *plötsligt* två anmärkningsvärda varelser, de första egentliga människovarelserna.

62:4.7 (707.6) Sålunda kom det sig att de tidiga däggdjuren, som hade uppkommit från den nordamerikanska typen av lemur, gav upphov till mellandäggdjuren och dessa däggdjur i sin tur producerade de högrestående primaterna, som blev de omedelbara förfäderna till den primitiva människorassen. Primaternas grupper var den sista livsviktiga länken i människans evolution, men efter mindre än fem tusen år fanns inte en enda individ kvar av dessa utomordentliga grupper.

5. De första människovarelserna

62:5.1 (707.7) Räknat från år 1934 e.Kr. är det exakt 993.419 år sedan de två första människorna föddes.

62:5.2 (707.8) Dessa två anmärkningsvärda varelser var verkliga människor. De hade såsom många av sina förfäder fulländade människotummar, samtidigt som deras fötter var lika fulländade som fötterna hos människoraserna av idag. De var gångare och springare, inte klättrare; stortåns greppande funktion saknades fullständigt. När faror drev dem upp i trädtopparna klättrade de precis på samma sätt som dagens människor. De klättrade upp längs stammen av ett träd likt en björn och inte så som en schimpans eller gorilla som svingar sig upp från gren till gren.

62:5.3 (708.1) Dessa första människovarelser (och deras efterkommande) blev fullvuxna vid tolv års ålder och hade en potentiell livslängd om cirka sjuttiofem år.

62:5.4 (708.2) Många nya emotioner framträdde tidigt hos dessa människotvillingar. De hyste beundran för både föremål och andra varelser och uppvisade en ansenlig fåfänga. Men det mest anmärkningsvärda framsteget i den emotionella utvecklingen var det plötsliga framträdandet av en ny grupp av riktigt mänskliga känslor: vörtnadskänslornas grupp, omfattande respektfylld fruktan, vörtnad, ödmjukhet och rentav en primitiv form av tacksamhet. Rädslan i förening med okunnighet om naturfenomenen höll på att ge upphov till en primitiv religion.

62:5.5 (708.3) Hos dessa primitiva människor manifesterades inte endast sådana människokänslor, utan många högutvecklade känslor fanns också redan i rudimentär form. De var i någon mån medvetna om medlidande, skam och förebråelse, och de var starkt medvetna om kärlek, hat och hämnd samt även i betydande grad benägna för känslor av avund.

62:5.6 (708.4) Dessa två första människor, tvillingarna, var en stor prövning för sina primatföräldrar. De var så nyfikna och äventyrslystna att de närapå förlorade livet vid talrika tillfällen innan de var åtta år gamla. Därför hade de också redan vid tolv års ålder kroppen full av ärr.

62:5.7 (708.5) Mycket tidigt lärde de sig att kommunicera med ord; vid tio års ålder hade de utarbetat ett förbättrat språk av tecken och ord för nästan ett halvt hundratal idéer samt betydligt förbättrat och utvidgat sina förfäders primitiva kommunikationsförfarande. Men hur de än försökte kunde de inte lära sina föräldrar mer än några få av sina nya tecken och symboler.

62:5.8 (708.6) När de var ungefär nio år gamla gav de sig en vacker dag iväg ned längs floden och höll en viktig överläggning. Varje himmelsk varelse som var stationerad på Urantia, inklusive jag själv, var närvarande för att observera vad som hände vid detta möte mitt på dagen. Denna händelserika dag nådde de samförstånd om att leva med och för varandra, och detta var den första i en serie av sådana överenskommelser som slutligen kulminerade i beslutet att fly från sina lägrestående djurkamrater och bege sig norrut, utan att de hade en aning om att de på så sätt kom att grunda människosläktet.

62:5.9 (708.7) Fastän vi alla var mycket bekymrade över vad dessa två små vildar höll på att planera, var vi maktlösa att kontrollera deras sinnesverksamhet; vi influerade inte — kunde inte influera — deras beslut på ett godtyckligt sätt. Men inom de tillåtna gränserna för planetarisk funktion samverkade vi Livsbärare tillsammans med alla våra medarbetare för att leda människotvillingarna norrut och långt bort från deras håriga och delvis i träden boende stamfränder. Sålunda enligt sitt intelligenta val *migrerade* faktiskt tvillingarna, och på grund av vårt överinseende migrerade de *norrut* till ett ensligt område där de undgick möjligheten till biologisk tillbakagång genom beblandning med sina lägstående släktingar bland primaternas stammar.

62:5.10 (708.8) Kort före sin avfärd från hemskogarna förlorade de sin mor i ett anfall av gibboner. Fastän modern inte hade deras intelligens hyste hon en hög grad av värdig däggdjurstillgivenhet för sin avkomma, och oförskräckt gav hon sitt liv i försöket att rädda det underbara paret. Hennes offer var inte förgäves, ty hon höll stånd mot fienden tills fadern anlände med förstärkning och körde iväg inkräktarna.

62:5.11 (709.1) Snart efter det att detta unga par hade övergett sina fränder för att lägga grunden till människosläktet blev deras primatfar tröstlös — hans hjärta brast. Han vägrade äta fastän hans övriga barn skaffade mat åt honom. Då han hade förlorat sin lysande avkomma föreföll livet bland de vanliga stamfränderna inte värt att leva; så vandrade han iväg in i skogen, anfölls av fientliga gibboner och blev ihjälslagen.

6. Människosinnets evolution

62:6.1 (709.2) Vi Livsbärare på Urantia hade genomlevt en lång vaka av uppmärksamt väntande sedan dagen då vi först planterade livsplasman i planetens vatten, och naturligtvis medförde framträdandet av de första verkligen intelligenta och med vilja utrustade varelserna stor glädje och suprem tillfredsställelse för oss.

62:6.2 (709.3) Vi iakttog hur tvillingarna utvecklades mentalt, genom att observera hur de sju biträdande sinnesandarna, som hade förordnats till Urantia vid tiden för vår ankomst till planeten, fungerade. Under hela den långa evolutionära utvecklingen av det planetariska livet hade dessa outtröttliga sinnesomvårdare ständigt registrerat sin tilltagande förmåga till kontakt med den successivt expanderande hjärnkapaciteten hos de allt högrestående djurvarelserna.

62:6.3 (709.4) Till en början kunde endast *intuitionens ande* inverka på det urtida djurlivets instinkt- och reflexbaserade beteende. Med differentieringen i form av högre typer kunde *förståndets ande* ge dessa varelser förmågan att spontant associera idéer. Något senare observerade vi *modets ande* i funktion; de evolverande djuren utvecklade faktiskt en primitiv form av beskyddande självmedvetande. Efter att däggdjursgrupperna hade framträtt såg vi hur *kunskapens ande* i allt högre grad manifesterades. Evolutionen av de högrestående däggdjuren medförde att *rådets ande* kunde fungera, vilket resulterade i hjordinstinktens utveckling och början till en primitiv social utveckling.

62:6.4 (709.5) I allt högre grad hade vi under den långa utvecklingen av de tidiga däggdjuren, mellandäggdjuren och primaterna observerat de biträdande sinnesandarnas tilltagande verksamhet. Men aldrig hade de återstående två, de högsta sinnesomvårdarna, kunnat fungera i det evolutionära sinnet av urantiatyp.

62:6.5 (709.6) Föreställ er vår glädje en dag — tvillingarna var omkring tio år gamla — då *dyrkans ande* fick sin första kontakt med den kvinnliga tvillingens sinne och kort därefter med den manligas sinne. Vi visste att någonting som var nära besläktat med människosinnet höll på att närma sig sin kulmination; och när de ungefär ett år senare efter meditativt tankearbete och målmedveten beslutsamhet slutligen bestämde sig för att fly hemifrån och bege sig norrut, då började *visdomens ande* fungera på Urantia och i dessa två nu erkända människosinnen.

62:6.6 (709.7) Det skedde en omedelbar och ny form av mobilisering av de sju biträdande sinnesandarna. Vi var fulla av förväntan; vi insåg att den stund vi länge hade väntat på närmade sig. Vi visste att vi var på tröskeln till förverkligandet av vår långt utdragna strävan att utveckla viljevarelser på Urantia.

7. Erkännandet som en bebodd värld

62:7.1 (709.8) Vi behövde inte vänta länge. Vid middagstid, dagen efter det att tvillingarna hade rymt sin väg, mottogs den första provsändningen då universumströmkretsarnas signaler för första gången testades vid den planetariska mottagningsfokusen på Urantia.

Vi var naturligtvis alla upphetsade av insikten om att en stor händelse var förestående, men eftersom denna värld var en livets försöksstation hade vi inte den ringaste aning om exakt hur vi skulle bli underrättade om erkännandet av det intelligenta livet på planeten. Men vår spänning varade inte länge. På tredje dagen efter tvillingarnas flykt, och innan kåren av Livsbärare reste iväg, anlände en nebadonsk ärkeängel för att etablera den första planetariska strömkrets.

62:7.2 (710.1) Det var en betydelsefull dag på Urantia då vår lilla grupp samlades runt den planetariska polen för rymdkommunikation och tog emot det första budskapet från Salvington över planetens sinnesströmkrets som just hade etablerats. Detta första budskap, dikterat av ledaren för ärkeänglarnas kår, lydde:

62:7.3 (710.2) ”Till Livsbärarna på Urantia — Hälsningar! Vi sänder vår försäkran om att det råder stor fröjd i Salvington, Edentia och Jerusem med anledning av att signalen om att det existerar sinne av viljevärdighet på Urantia har registrerats i Nebadons högkvarter. Tvillingarnas målmedvetna beslut att fly norrut och avskilja sina efterkommande från deras lägstående förfäder har noterats. Detta är det första beslut som har fattats av sinne — människotypen av sinne — på Urantia, och det etablerar automatiskt den strömkrets för kommunikation över vilken detta första budskap om erkännande överförs.”

62:7.4 (710.3) Därefter kom över denna nya strömkrets hälsningarna från de Högsta i Edentia, och de innehöll instruktioner för de bofasta Livsbärarna med förbud för oss att påverka det livsmönster som vi hade etablerat. Vi anvisades att inte ingripa i sådant som gällde människans framåtskridande. Man bör inte dra den slutsatsen att

Livsbärarna ibland godtyckligt och mekaniskt skulle ingripa i de planetariska evolutionära planernas naturliga förverkligande, ty det gör vi inte. Men fram till denna tid hade vi haft tillåtelse att manipulera omgivningen och skydda livsplasman på ett speciellt sätt, och det var denna speciella men helt naturliga övervakning som skulle avbrytas.

62:7.5 (710.4) Knappt hade de Högsta slutat tala förrän det vackra budskapet från Lucifer, som då var härskare i systemet Satania, började komma in till planeten. Nu hörde Livsbärarna välkomstorden från sin egen ledare och fick hans tillstånd att återvända till Jerusem. Detta budskap från Lucifer innehöll ett officiellt godkännande av Livsbärarnas arbete på Urantia och fritog oss från all framtida kritik beträffande alla våra strävanden att förbättra Nebadons livsmönster så som de hade etablerats i Satantias system.

62:7.6 (710.5) Dessa budskap från Salvington, Edentia och Jerusem innebar formellt att Livsbärarnas tidsålderslånga övervakning av planeten upphörde. Under tidsålder efter annan hade vi varit i tjänst, assisterade endast av de sju biträdande sinnesandarna och de Ledande Fysiska Övervakarna. Nu när viljan, förmågan att välja dyrkan och uppstigning, hade framträtt i de evolutionära varelserna på planeten insåg vi att vårt arbete var färdigt, och vår grupp förberedde sig för avfärd. Emedan Urantia är en värld för livsmodifikation gavs tillstånd att lämna kvar två äldre Livsbärare med tolv assistenter, och jag blev vald som en av denna grupp och har allt sedan dess varit på Urantia.

62:7.7 (710.6) Det är exakt 993.408 år (räknat från år 1934 e.Kr.) sedan Urantia formellt erkändes som en planet bebodd av människor i universumet Nebadon. Den biologiska evolutionen hade åter igen

uppnått människonivåerna av viljans värdighet; människan hade framträtt på planet 606 i Satania.

62:7.8 (710.7) [Avfattat under beskydd av en av Neadons Livsbärare bosatt på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 62](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 64](#) >>

Kapitel 63

Den första människofamiljen

63:0.1 (711.1) URANTIA registrerades som en bebodd planet när de två första människovarelserna — tvillingarna — var elva år gamla och innan de hade blivit föräldrar till den förstfödde av andra generationen av de egentliga människorna. Ärkeängels budskap från Salvington, vid detta tillfälle av formellt planetariskt erkännande, avslutades med följande ord:

63:0.2 (711.2) ”Människosinne har framträtt på 606 i Satania, och dessa föräldrar till den nya rasen skall kallas *Andon* och *Fonta*. Och alla ärkeänglar framför en bön om att dessa varelser snart måtte begåvas med att personligen indväljas av den Universelle Faderns ande.”

63:0.3 (711.3) Andon är det namn som i Nebadon anger ”den första Fader-lika varelse som uppvisar mänsklig längtan efter fulländning”. Fonta anger ”den första Son-lika varelse som uppvisar mänsklig längtan efter fulländning”. Andon och Fonta kände inte till dessa namn innan de utgavs till dem vid tiden då de fusionerade med sina Tankeriktare. Under hela sin vistelse som dödliga på Urantia kallade de varandra Sonta-an och Sonta-en; Sonta-an betydde ”älskad av mor” och Sonta-en ”älskad av far”. De gav varandra dessa namn, och namnens betydelse är betecknande för deras ömsesidiga aktning och tillgivenhet.

1. Andon och Fonta

63:1.1 (711.4) I många avseenden var Andon och Fonta det mest betydelsefulla människopar som någonsin har levt på jorden. Detta underbara par, de egentliga föräldrarna till hela människosläktet, var i varje avseende överlägsna många av sina närmaste efterkommande, och de avvek radikalt från alla sina förfäder, både omedelbara och avlägsna.

63:1.2 (711.5) Föräldrarna till detta första människopar föreföll att föga avvika från genomsnittet i sin stam, fastän de hörde till de intelligentare medlemmarna, den grupp som först lärde sig att kasta stenar och använda klubbor vid strid. De använde också vassa små piggar av sten, flinta och ben.

63:1.3 (711.6) Medan Andon ännu levde med sina föräldrar hade han fäst en vass bit av flintsten i ändan av en klubba, användande

djursenor för detta ändamål, och vid inte mindre än ett dussin tillfällen hade han god användning för ett sådant vapen för att rädda både sitt eget liv och livet på sin lika äventyrslystna och nyfikna syster, som ofelbart gjorde honom sällskap på alla hans upptäcktsfärder.

63:1.4 (711.7) Andons och Fontas beslut att fly från primaternas stammar anger en sinneskvalitet långt ovan den lägre intelligens som kännetecknade så många av deras senare efterkommande, som förnedrade sig till att para sig med sina efterblivna kusiner bland apornas stammar. Deras obestämda känsla av att vara någonting mera än enbart djur kom sig av att de hade personlighet och förhöjdes av Tankeriktarens inre närvaro.

2. Tvillingarnas flykt

63:2.1 (712.1) Sedan Andon och Fonta hade beslutat att fly norrut överväldigades de för en tid av sina rädslor, i synnerhet rädslan för att förarga sin far och sina närmaste familjemedlemmar. De såg framför sig hur deras fientliga släktingar skulle ge sig ut efter dem och insåg sålunda möjligheten att möta döden i händerna på sina redan från förut avundsjuka stamfränder. I sina unga år hade tvillingarna mest vistats i varandras sällskap, och av den orsaken hade de aldrig varit särskilt populära bland sina kusiner i primaternas stam. Inte heller hade de förbättrat sin ställning inom stammen genom att bygga ett avskilt och mycket överlägset trädtopps hem.

63:2.2 (712.2) Det var i detta nya hem bland trädtopparna som de, en natt sedan de hade väckts av en våldsam storm, och medan de ängsligt och ömt omfamnade varandra, slutligt och helhjärtat beslöt sig för att fly från stammens boplatser och hemmets trädtoppar.

63:2.3 (712.3) De hade redan gjort i ordning en primitiv fristad i trädtopparna ungefär en halv dags färd norrut. Detta var deras hemliga och säkra gömställe under den första dagen borta från hemskogarna. Trots att tvillingarna likt primaterna var dödsförskräckta för att nattetid vistas på marken gav de sig kort före mörkrets inbrott iväg på sin färd mot norr. Fastän det krävdes ett ovanligt mod av dem att företa denna nattliga färd, även fast det var fullmåne, drog de helt riktigt den slutsatsen att det var mindre troligt att de då skulle saknas och förföljas av sina stamfränder och släktingar. De kom tryggt fram till sitt tidigare färdigställda gömställe kort efter midnatt.

63:2.4 (712.4) På sin färd norrut upptäckte de en blottad förekomst av flintsten, och då de fann många stenar som var lämpligt formade för olika ändamål samlade de ihop ett förråd för framtiden. Då Andon försökte spjälka dessa flintstenar så att de bättre skulle lämpa sig för vissa ändamål, upptäckte han deras egenskap att ge ifrån sig gnistor och fick idén om att göra upp eld. Men tanken fick den gången inget fast grepp om honom, då klimatet fortfarande var angenämt och det fanns föga behov av eld.

63:2.5 (712.5) Höstsolen blev emellertid allt lägre på himlen, och medan de färdades norrut blev nätterna allt kyligare. Redan hade de blivit tvungna att använda djurskinn för att hålla sig varma. Innan de ens hade varit borta hemifrån en måne antydde Andon för sin maka

att han trodde sig kunna göra eld med flinta. De försökte under två månaders tid att göra upp eld med hjälp av gnistan från flintstenen men misslyckades hela tiden. Varje dag brukade detta par slå gnistor från flintorna och försöka få veden att tända. Slutligen en dag ungefär vid solnedgången löstes hemligheten med förfarandet när det föll Fonta in att klättra upp i ett träd nära intill för att hämta ett övergivet fågelbo. Boet var torrt och lätt antändligt och flammade följaktligen genast upp i full låga i samma ögonblick som det träffades av gnistan. De blev så överraskade och skrämde av sin framgång att elden nästan slocknade för dem, men de räddade den med att lägga på lämpligt bränsle, och sedan började det första sökandet efter brännved för föräldrarna till hela mänskligheten.

63:2.6 (712.6) Detta var en av de mest glädjefyllda stunderna i deras korta men händelserika liv. Hela natten satt de uppe och såg på sin eld som brann, samtidigt som de något obestämt insåg att de hade gjort en upptäckt som skulle göra det möjligt för dem att trotsa klimatet och sålunda för evigt vara oberoende av sina djursläktingar i de södra landområdena. Efter att ha vilat i tre dagar och njutit av elden fortsatte de färderna.

63:2.7 (712.7) Andons förfäder bland primaterna hade ofta hållit igång eld som hade tänts av blixten, men aldrig tidigare hade jordens varelser haft en metod för att tända eld efter eget behag. Men det tog lång tid innan tvillingarna lärde sig att torr mossor och andra material tog eld lika lätt som fågelbon.

3. Andons familj

63:3.1 (713.1) Det gick nästan två år från tvillingarnas avfärd hemifrån innan deras första barn föddes. De gav honom namnet Sontad; och Sontad var den första på Urantia födda varelse som vid födseln lindades i skyddande höljen. Människosläktet hade fått sin början, och med denna nya utveckling framträdde instinkten att på lämpligt sätt ta vård om de allt mera hjälplösa nyfödda, vilket skulle komma att känneteckna den progressiva utvecklingen av den intellektuella klassen av sinne i motsats till den mera rent animala typen av sinne.

63:3.2 (713.2) Andon och Fonta fick sammanlagt nitton barn och levde så länge att de hade sällskap av närmare ett femtiotal barnbarn och ett halvt dussin barnbarnsbarn. Familjen bodde i fyra intill varandra belägna bergsskydd eller halvgrottor, av vilka tre var sinsemellan förenade med gångar som hade urholkats i den mjuka kalkstenen med flintstensverktyg som Andons barn hade utvecklat.

63:3.3 (713.3) Dessa tidiga andoniter visade prov på en mycket tydlig klananda; de jagade i grupp och färdades aldrig särskilt långt från hemstället. De föreföll att inse att de var en isolerad och unik grupp av levande varelser och skulle därför undvika att bli åtskilda. Denna känsla av nära släktskap berodde utan tvivel på de biträdande sinnesandarnas ökade verksamhet i deras sinnen.

63:3.4 (713.4) Andon och Fonta arbetade ständigt för klanens välfärd och förkovran. De levde till fyrtiotvå års ålder, då båda dödades vid en jordbävning av ett överhängande klippblock som föll ned. Fem av deras barn och elva barnbarn dukade under med dem, och nästan ett tjugotal av deras efterkommande fick allvarliga skador.

63:3.5 (713.5) Då Sontads föräldrar hade dött tog han, trots en allvarligt skadad fot, genast ledningen för klanen, och han fick god hjälp av sin hustru som var hans äldsta syster. Deras första uppgift var att rulla ihop stenar för att ordentligt begrava sina döda föräldrar, bröder, systrar och barn. Man bör inte tillmäta denna begravningsåtgärd överdriven betydelse. Deras uppfattningar om livets fortsättning efter döden var mycket vaga och obestämda och härstammade främst från deras fantasifulla och brokiga drömvärld.

63:3.6 (713.6) Andons och Fontas släkt höll ihop ända till den tjugonde generationen, då kampen om födan i förening med sociala slitningar ledde till att spridningen började.

4. De andoniska klanerna

63:4.1 (713.7) Den primitiva människan — andoniterna — hade svarta ögon och mörk hudfärg, något av en blandning mellan gult och rött. Melanin är ett färgämne som finns i alla människors hud. Det är det ursprungliga andoniska hudpigmentet. Till sitt allmänna utseende och sin hudfärg påminde dessa tidiga andoniter mera om de nutida eskimåerna än om någon annan nu levande människotyp. De var de första varelserna som använde djurskinn som skydd mot kölden; de hade inte mycket mera hår på kroppen än dagens människor.

63:4.2 (713.8) Stamlivet som djurförfäderna till dessa tidiga människor levde hade förebådat början till talrika sociala konventioner, och med det expanderande känslolivet och den ökade hjärnstyrkan följde en omedelbar utveckling av den sociala

organisationen och en ny arbetsfördelning inom klanen. De var utomordentligt skickliga i att imitera, men lekinstinkten var endast obetydligt utvecklad, och sinnet för humor saknades nästan totalt. Den primitiva människan log ibland, men han skrattade aldrig av hjärtans lust. Humorn kom som ett arv från den senare adamitiska rasen. Dessa tidiga människor var inte så känsliga för smärta och reagerade heller inte så starkt vid obehagliga situationer som många av de dödliga som senare utvecklades. Barnfödelse var inte en smärtsam och uttröttande prövning för Fonta och hennes närmaste efterkommande.

63:4.3 (714.1) Det var en härlig stam! Männen kämpade alltid med hjältemod för sina makars och efterkommandes trygghet; kvinnorna var kärleksfullt tillgivna sina barn. Deras samhörighet begränsades dock helt till den egna klanen av närstående. De var mycket trogna sina familjer; de gav utan tvekan sitt liv vid försvaret av sina barn, men de kunde inte fatta idén om att försöka göra världen till ett bättre ställe för sina barnbarn. Altruismen hade inte ännu fötts i människohjärtat, fastän alla de emotioner som är väsentliga för religionens uppkomst redan fanns hos dessa infödingar på Urantia.

63:4.4 (714.2) Dessa forntida män hade en rörande tillgivenhet för sina kamrater och för visso en verklig om än primitiv uppfattning om vänskap. Det var en vanlig syn under senare tider, under deras ständigt återkommande strider med de lägrestående stammarna, att se en av dessa primitiva män tappert fortsätta striden med en hand samtidigt som han kämpade med att skydda och rädda en sårad krigarkamrat. Många av de ädlaste och förnämsta mänskliga drag som

evolutionen senare utvecklade förbättrades på ett rörande sätt hos dessa primitiva folk.

63:4.5 (714.3) Den ursprungliga andoniska klanen hade en obruten släktlinje av ledare ända till den tjugosjunde generationen då det inte fanns någon manlig arvtagare bland Sontads direkta efterkommande, och två rivaler som ville bli härskare över klanen började en strid om herraväldet.

63:4.6 (714.4) Innan de andoniska klanerna spridde sig i större utsträckning hade ett välutvecklat språk uppkommit från deras tidiga strävan att kommunicera med varandra. Detta språk utvecklades fortsättningsvis, och det förekom nästan dagliga tillägg som följd av de nya uppfinningar och anpassningar till omgivningen vilka dessa aktiva, rastlösa och nyfikna människor gjorde. Detta språk blev det talade ordet på Urantia, det tidiga människosläktets mål ända tills de färgade raserna senare framträdde.

63:4.7 (714.5) När tiden framskred växte antalet andoniska klaner, och kontakten mellan de expanderande familjerna ledde till slitningar och missförstånd. Endast två saker började uppta sinnet hos dessa folk: jakten för att skaffa föda och krigandet för att hämnas någon verklig eller inbillad orättvisa eller kränkning som de angränsande stammarna hade gjort sig skyldiga till.

63:4.8 (714.6) Släktfejderna tilltog, stamkrig bröt ut, och allvarliga förluster uppstod bland de bästa elementen i de mera dugliga och avancerade grupperna. Några av dessa förluster var oersättliga; en del av de värdefullaste arvsanlagen i fråga om duglighet och intelligens gick för evigt förlorade för världen. Denna första ras och dess

primitiva civilisation hotades att utplånas av detta ständiga krig mellan klanerna.

63:4.9 (714.7) Det är omöjligt att förmå sådana primitiva varelser att länge leva tillsammans i fred. Människan härstammar från stridande djur, och när okultiverade människor kommer i nära beröring med varandra irriterar och förnärmar de varandra. Livsbärarna känner till denna tendens hos de evolutionära varelserna och vidtar därför åtgärder för att till slut skilja åt människorna i deras utveckling i åtminstone tre, men oftast sex, olika och särskilda raser.

5. Spridningen av andoniterna

63:5.1 (715.1) De första andoniterna trängde inte särskilt långt in i Asien, och till en början kom de inte alls till Afrika. De geografiska förhållandena under dessa tider styrde dem mot norr, och allt längre norrut begav sig dessa människor tills de hindrades av den långsamt avancerande isen under den tredje istiden.

63:5.2 (715.2) Innan detta omfattande istäcke nådde Frankrike och de Brittiska öarna hade Andons och Fontas efterkommande trängt vidare västerut över Europa och etablerat över ett tusen skilda bosättningar längs de stora floderna som rann ut i den tidens varma vatten i Nordsjön.

63:5.3 (715.3) Dessa andoniska stammar var de första invånarna vid floderna i Frankrike; de bodde längs floden Somme under tiotusentals år. Somme är den enda flod som inlandsisen inte förändrade; den rann ut i havet då i stort sett som idag. Detta förklarar varför man finner så

mycket bevis för den andoniska bosättningen längs denna floddals sträckning.

63:5.4 (715.4) Dessa Urantias urinvånare bodde inte i träden, fastän de vid nödsituationer fortfarande tog sin tillflykt till trädtopparna. Normalt bodde de i skyddet av överskjutande klippor längs floderna och i backslutningarnas grottor som erbjöd god uppsikt över tillträdet och skyddade dem från naturens element. På detta sätt kunde de njuta av komforten från sina eldar utan att alltför mycket besväras av röken. De var egentligen inte heller grottinvånare, fastän de sista istäckena under senare tider sträckte sig längre söderut och drev deras efterkommande in i grottorna. De föredrog att slå läger nära en skogskant och intill rinnande vatten.

63:5.5 (715.5) De blev mycket tidigt anmärkningsvärt skickliga i att kamouflera sina delvis skyddade boningar och uppvisade stor skicklighet i att bygga sovkamrar av sten, välvda stenhuddor som de kröp in i för natten. Ingången till en sådan hydda stängdes med en sten som rullades framför den, en stor sten som för detta ändamål hade placerats på insidan innan takstenarna slutligt sattes på plats.

63:5.6 (715.6) Andoniterna var orädda och framgångsrika jägare, och med undantag för vilda bär och vissa frukter från träden levde de uteslutande av kött. Så som Andon hade uppfunnit stenyxan, så upptäckte hans efterkommande tidigt bumerangen och harpunen och använde dem effektivt. Ett sinne som skapade verktyg fungerade slutligen i samverkan med en hand som använde verktyg, och dessa urmänniskor blev mycket skickliga i att utforma verktyg av flintsten. De for vitt och brett för att söka flinta, i stort sett så som nutidens

människor reser till världens ände för att leta efter guld, platina och diamanter.

63:5.7 (715.7) På många andra sätt uppvisade dessa Andons stammar en grad av intelligens som deras tillbakagående efterkommande inte nådde upp till på en halv miljon år, fastän de om och om igen återupptäckte olika metoder att göra upp eld.

6. Onagar — den förste sanningsläraren

63:6.1 (715.8) Då andoniternas spridning sträckte sig allt längre gick den kulturella och andliga nivån bakåt under närmare tio tusen år, ända fram till Onagars dagar. Onagar tog över ledarskapet för dessa stammar, åstadkom fred bland dem och ledde dem alla för första gången till dyrkan av ”människornas och djurens Givare av Andan”.

63:6.2 (716.1) Andons filosofi hade varit högst förvirrad; han var nära att bli elddyrkare som följd av den stora komfort som hans oväntade upptäckt av elden medförde. Förnuftet förde honom emellertid från hans egen upptäckt till solen som en högre stående och mera vördnadsvärd källa till värme och ljus, men den var alltför avlägsen, och så blev han inte heller soldyrkare.

63:6.3 (716.2) Andoniterna utvecklade tidigt en rädsla för naturelementen — åska, blixn, regn, snö, hagel och is. Hungern var dock den ständigt återkommande driften under dessa första tider, och då de till största delen livnärde sig av djur utvecklade de till slut en

form av djurdyrkan. För Andon var de större födodjuren symboler för skapande kraft och upprätthållande styrka. Från tid till annan blev det sed att utse något av dessa större djur till föremål för dyrkan. Då ett speciellt djur var på modet ritade man enkla konturer av det på grottväggarna, och senare då man gjorde fortsatta framsteg inom konsterna ingraverades en sådan djurgud på olika prydnadsföremål.

63:6.4 (716.3) Mycket tidigt utformade de andoniska folken vanan att avstå från att äta köttet av det djur som stammen vördade. För att på bästa sätt göra intryck på de unga utvecklade de snart en vörtnadsceremoni som utfördes kring kroppen av ett av dessa vördade djur; och ännu senare utvecklades denna primitiva kulthandling till mera omfattande offerceremonier hos deras efterkommande. Detta är ursprunget till offrandet som en del av gudsdyrkan. Denna idé utarbetades vidare av Mose som en del av hebréernas ritual, och den bibehölls i princip av aposteln Paulus som doktrinen om försoning av synden genom "utgjutande av blod".

63:6.5 (716.4) Hur födan var det allra viktigaste i livet för dessa primitiva människor framgår av den bön som deras stora lärare Onagar lärde dessa enkla människor. Bönen lyder:

63:6.6 (716.5) "O, Livets Ande, giv oss idag vår dagliga föda, fräls oss från isens förbannelse, bevara oss från våra fiender i skogen, och tag oss barmhärtigt emot i det Stora Bortom."

63:6.7 (716.6) Onagar hade sitt högkvarter på norra kusten av det dåtida Medelhavet i trakten av det nuvarande Kaspiska havet vid en bosättning kallad Oban, ett rastställe där färdleden från södra Mesopotamien mot norr tog av åt väster. Från Oban sände han ut lärare till de avlägsna bosättningarna för att sprida sina nya läror om

en enda Gudom och sin uppfattning om livet efter detta, vilket han kallade det Stora Bortom. Dessa Onagars sändebud var världens första missionärer; de var också de första människor som förvällde köttet, de första som regelbundet använde eld vid tillredandet av födan. De stekte kött på spetsen av käppar och även på heta stenar; senare rostade de stora bitar i elden, men deras efterkommande återgick nästan helt till att använda rått kött.

63:6.8 (716.7) Onagar föddes för 983.323 år sedan (räknat från 1934 e.Kr.), och han levde till sextionio års ålder. Uppteckningarna över vad som åstadkoms av detta mästerliga sinne och denna andliga ledare från tiden före Planetprinsen är en spännande berättelse om hur dessa primitiva folk organiserades till ett verkligt samhälle. Han införde ett effektivt stamstyre vars like de efterkommande generationerna inte uppnådde på många tusen år. Före Planetprinsens ankomst fanns det aldrig mer en lika högtstående andlig civilisation på jorden. Dessa enkla människor hade en verklig fastän primitiv religion, men den gick senare förlorad för deras degenererande efterkommande.

63:6.9 (717.1) Fastän både Andon och Fonta hade fått Tankeriktare, såsom även många av deras efterkommande, var det först under Onagars dagar som Riktare och serafväktare i stort antal anlände till Urantia. Detta var verkligen den primitiva människans gyllene tidsålder.

7. Andon och Fonta överlever

63:7.1 (717.2) Andon och Fonta, människosläktets lysande grundläggare, fick sitt erkännande vid tiden för domens avkunnande över Urantia efter Planetprinsens ankomst, och i sinom tid trädde de fram från mansonivärldarnas regim med ställningen som medborgare i Jerusem. Fastän Andon och Fonta aldrig har tillåtits återvända till Urantia är de medvetna om historien om den ras de grundade. De var bedrövade över Caligastias förräderi, sörjde över det adamiska misslyckandet, men fröjdades i allra högsta grad när meddelandet kom att Mikael hade utvalt deras värld som scen för sin sista utgivning.

63:7.2 (717.3) I Jerusem fusionerade både Andon och Fonta med sina Tankeriktare, såsom även flera av deras barn, inklusive Sontad, men flertalet av till och med deras direkta efterkommande uppnådde endast fusion med Anden.

63:7.3 (717.4) Kort efter sin ankomst till Jerusem fick Andon och Fonta tillstånd av Systemhärskaren att återvända till den första mansonivärlden för att tjäna tillsammans med de morontiapersonligheter som hälsar tidens pilgrimer från Urantia välkomna till de himmelska sfärerna. De har förordnats till denna tjänst på obestämd tid. De anhöll om att få sända hälsningar till Urantia i samband med dessa uppenbarelser, men deras begäran blev visligen avslagen.

63:7.4 (717.5) Detta är redogörelsen för det mest heroiska och fascinerande kapitlet i Urantias hela historia, berättelsen om utvecklingen, livskampen, döden, och den eviga överlevnaden för de unika urföräldrarna till hela människosläktet.

63:7.5 (717.6) [Framfört av en Livsbärare bosatt på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 63](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 65](#) >>

Kapitel 64

De evolutionära färgade raserna

64:0.1 (718.1) DETTA är berättelsen om de evolutionära raserna på Urantia från Andons och Fontas dagar, för nästan en miljon år sedan, vidare genom Planetprinsens tid ända till slutet av istiden.

64:0.2 (718.2) Människosläktet är nästan en miljon år gammalt, och första hälften av denna berättelse motsvarar i stort sett tiden före Planetprinsen på Urantia. Den senare hälften av människosläktets historia börjar vid tiden för Planetprinsens ankomst och de sex färgade rasernas framträdande, och den motsvarar i stort sett den period som vanligen anses som den äldre paleolitiska stenåldern.

1.De andoniska urinvånarna

64:1.1 (718.3) Den primitiva människan gjorde sitt evolutionära framträdande på jorden för något under en miljon år sedan och det blev en strävsam erfarenhet för henne. Instinktivt försökte hon undvika faran av att beblanda sig med de lägrestående apstammarna. Hon kunde inte flytta österut på grund av de torra tibetanska högländerna som låg nio tusen meter ovan havsytan; inte heller kunde hon bege sig söder- eller västerut på grund av det expanderade Medelhavet, som då sträckte sig i öster ända till Indiska Oceanen, och när hon färdades mot norr mötte hon den framträngande isen. Även då en fortsatt flyttning blockerades av isen, och fastän stammarna, när de spridde sig, blev allt fientligare mot varandra, övervägde de intelligentare grupperna aldrig tanken att bege sig söderut för att leva bland sina kusiner som var håriga, hade ett underlägset intellekt och bodde i träden.

64:1.2 (718.4) Många av människans tidigaste religiösa emotioner hade sin grund i hennes känsla av hjälplöshet i den instängda omgivningen i detta geografiska läge — bergskedjor till höger, vatten till vänster, och is rakt fram. Men dessa progressiva andoniter ville inte vända tillbaka till sina lägrestående släktingar som bodde i träden i söder.

64:1.3 (718.5) I motsats till sina icke-mänskliga släktingars vanor undvek dessa andoniter skogarna. I skogarna har människan alltid gått bakåt; människans utveckling har gått framåt endast i det öppna landskapet och på de högre breddgraderna. Kölden och hungern på de öppna fälten stimulerar till verksamhet, uppfinningar och rådhets. Medan dessa andoniska stammar bland svårigheterna och

försakelserna i dessa bistra nordliga trakter utvecklade sig till pionjärer för det nutida människosläktet, levde deras efterblivna kusiner i överflöd i de södra tropiska skogarna i det land där de en gång hade sitt gemensamma ursprung.

64:1.4 (718.6) Dessa händelser inträffade under tiden för den tredje nedisningen, den första enligt geologernas sätt att räkna. De två första nedisningarna var inte särskilt omfattande i norra Europa.

64:1.5 (718.7) Under största delen av istiden stod England i landförbindelse med Frankrike, medan Afrika senare förenades med Europa av landbryggan vid Sicilien. Vid tiden för de andoniska flyttningsrörelserna fanns det en obruten landförbindelse från England i väster genom Europa och Asien till Java i öster; men Australien var igen isolerat, vilket ytterligare förstärkte utvecklingen av dess säregna fauna.

64:1.6 (719.1) För 950.000 år sedan hade de efterkommande till Andon och Fonta spritt sig långt österut och långt västerut. Västerut färdades de över Europa till Frankrike och England. Under senare tider trängde de österut så långt som till Java, där man helt nyligen fann deras ben — den så kallade Java-människan — och därifrån vidare till Tasmanien.

64:1.7 (719.2) De grupper som färdades västerut blev mindre förorenade av de försämrade arvsanlagen hos efterkommande till deras gemensamma förfäder än de som begav sig österut och som så fritt blandade sig med sina efterblivna kusiner bland djuren. Dessa individer som inte gjorde några framsteg drev söderut och parade sig snart med de lägrestående stammarna. Senare återvände deras

efterkommande av blandras i allt större antal norrut för att para sig med de snabbt expanderande andoniska folken, och dessa olyckliga föreningar försämrade ofelbart de högrestående raselementen. I allt färre av de primitiva bosättningarna upprätthölls dyrkan av Andens Givare. Denna tidiga urcivilisation hotades av undergång.

64:1.8 (719.3) Så har det alltid varit på Urantia. Civilisationer som har varit mycket lovande har den ena efter den andra förfallit och slutligen utplånats av dårskapen att låta de högrestående fritt avla efterkommande med de lägrestående.

2. Foxhall-folken

64:2.1 (719.4) För 900.000 år sedan höll Andons och Fontas färdigheter och Onagars kultur på att försvinna från jordens yta; kulturen, religionen och även flintstensutformandet nådde sin lägsta nivå.

64:2.2 (719.5) Det var under dessa tider då lägrestående blandrasgrupper i stort antal anlände till England från södra Frankrike. Dessa stammar var i så stor utsträckning uppblandade med de apliknande skogsvarelserna att de knappast längre var människor. De hade ingen religion, men de kunde bearbeta flintsten på ett grovt sätt och hade tillräckligt med intelligens för att göra upp eld.

64:2.3 (719.6) Deras efterföljare i Europa var ett något högrestående och fruktsamt folk, vars efterkommande snart spred sig över hela kontinenten från isen i norr till Alperna och Medelhavet i söder. Dessa stammar utgör den så kallade *Heidelberg-rasen*.

64:2.4 (719.7) Under denna långa period av kulturellt sönderfall fortsatte Foxhall-folken i England och Badonans stammar nordväst om Indien att hålla fast vid en del av traditionerna från Andon och vid vissa rester av kulturen från Onagar.

64:2.5 (719.8) Foxhall-folken bodde längst västerut och lyckades bibehålla mycket av den andoniska kulturen; de bevarade också kunskapen om att bearbeta flintsten och överförde den till sina efterkommande, de forntida förfäderna till eskimåerna.

64:2.6 (719.9) Fastän lämningarna av Foxhall-folken var de som sist upptäcktes i England var dessa andoniter i själva verket de första människor som levde i dessa trakter. På den tiden förenade landbryggan fortfarande Frankrike med England; och eftersom de flesta av de tidiga bosättningarna av Andons efterkommande var belägna längs floderna och kusterna under denna tidiga tid finns de nu under Engelska kanalens och Nordsjöns vatten, men tre eller fyra finns fortfarande ovan vatten vid Englands kust.

64:2.7 (720.1) Många av de mera intelligenta och andliga av Foxhall-folken bibehöll sin rasliga förträfflighet och förde vidare sina primitiva religiösa seder. Dessa människor, som senare fick tillskott av efterföljande raselement, färdades efter en senare hemsökelse av isen vidare västerut från England och har fortlevt som dagens eskimåer.

3. Badonans stammar

64:3.1 (720.2) Förutom Foxhall-folken i väster fanns det i öster kvar ett annat kämpande centrum för kultur. Denna grupp höll till på sluttningarna mot högländerna i nordvästra Indien bland Badonans stammar. Badonan var sonson till Andons sonson. Dessa människor var de enda bland Andons efterkommande som inte hade för sed att offra människor.

64:3.2 (720.3) Dessa högländets badoniter höll i sin besittning en omfattande plåtå omgiven av skogar, genomkorsad av vattendrag och rik på villebråd. Likt en del av sina kusiner i Tibet bodde de i enkla stenhyddor, i grottor i backsluttningarna och i gångar halvt under jorden.

64:3.3 (720.4) Medan de norra stammarnas rädsla för isen blev allt starkare, blev de som bodde nära det ursprungliga hemlandet allt räddare för vattnet. De lade märke till att den mesopotamiska halvön så småningom sjönk ned i oceanen, och fastän den igen höjde sig flera gånger växte folktron hos dessa primitiva släkten upp kring havets faror och rädslan för återkommande nedsjunkande i havet. Denna rädsla i förening med deras erfarenhet av flodernas översvämningar förklarar varför de sökte sig till högländerna för att finna en säker boplats.

64:3.4 (720.5) Österut från de platser där Badonans folk bodde, på Siwalik-höjderna i norra Indien, kan man finna fossil som kommer närmare övergångstyperna mellan människan och de olika djurgrupperna före människan än några andra på jorden.

64:3.5 (720.6) För 850.000 år sedan började de högrestående badonanstammarna ett utrotningskrig mot sina lägrestående och djurliknande grannar. Inom mindre än ett tusen år hade de flesta

grupper som bestod av individer på gränsen mellan människa och djur i dessa trakter antingen förintats eller drivits tillbaka till skogarna i söder. Denna kampanj att utrota de lägrestående medförde en viss förbättring av högländets dåtida stammar. De blandade efterkommande till detta förbättrade badoniska släkte framträdde på handlingsscenen som ett till synes nytt folk: *Neandertalrasen*.

4. Neandertalraserna

64:4.1 (720.7) Neandertalarna var utmärkta stridsmän, och de företog omfattande färder. De spred sig så småningom från sina centra i högländerna i nordvästra Indien till Frankrike i väster, Kina i öster, och även ned till norra Afrika. De dominerade världen under nästan en halv miljon år, ända till de tider då migrationen av de färgade evolutionära raserna började.

64:4.2 (720.8) För 800.000 år sedan fanns det gott om villebråd: många arter av hjortdjur samt elefanter och flodhästar strövade omkring i Europa. Nötdjur förekom i stora mängder, hästar och vargar fanns överallt. Neandertalarna var utmärkta jägare, och stammarna i Frankrike var de första som införde seden att låta de skickligaste jägarna välja sig hustrur bland kvinnorna.

64:4.3 (721.1) Renen var mycket nyttig för dessa neandertalfolk, då den kunde användas till föda, för klädnad och till verktyg, emedan de på olika sätt utnyttjade dess horn och ben. De hade föga kultur, men de förbättrade arbetet med flintstenen tills de nästan nådde den nivå

som fanns under Andons dagar. Stora flintor fastsatta på träskäft kom igen i användning och tjänade som yxor och hackor.

64:4.4 (721.2) För 750.000 år sedan var det fjärde istäcket på god väg mot söder. Med sina förbättrade verktyg gjorde neandertalarna hål i isen, som täckte de nordliga floderna, och kunde sålunda spetsa fiskar som kom upp till dessa lufthål. Ständigt måste dessa stammar dra sig tillbaka för den framträngande isen som vid denna tid hade sin största utbredning i Europa.

64:4.5 (721.3) Vid den här tiden gjorde den sibiriska glaciären sin största framryckning mot söder och tvingade urmänniskan tillbaka söderut, tillbaka mot de trakter där hon hade sitt ursprung. Men människan som art hade redan differentierats så långt att risken för ytterligare beblandning med människans släktingar, de icke-progressiva aporna, hade minskat betydligt.

64:4.6 (721.4) För 700.000 år sedan höll den fjärde glaciären, den största av alla i Europa, på att dra sig tillbaka; människor och djur återvände mot norr. Klimatet var kyligt och fuktigt, och den primitiva människan klarade sig igen bra i Europa och västra Asien. Så småningom spred sig skogarna norrut över land som helt nyligen hade täckts av glaciären.

64:4.7 (721.5) Däggdjurens liv hade föga förändrats av den stora glaciären. Dessa djur fortlevde i det smala landbälte som låg mellan isen och Alperna, och då glaciären hade dragit sig tillbaka spred de sig igen snabbt ut över hela Europa. Längs landbryggan vid Sicilien kom från Afrika elefanter med raka betar, noshörningar med breda

nosar, hyenor och afrikanska lejon, och dessa nya djur utrotade praktiskt taget de sabeltandade tigrarna och flodhästarna.

64:4.8 (721.6) För 650.000 år sedan bevittnades en fortsättning av det milda klimatet. Vid mitten av den interglaciära perioden hade det blivit så varmt att Alperna var så gott som bara från is och snö.

64:4.9 (721.7) För 600.000 år sedan hade isen nått sin dåvarande nordligaste reträttpunkt, och efter en paus på några tusen år började den igen röra sig söderut, nu på sin femte framryckning. Under femtio tusen år ändrades klimatet endast obetydligt. Människan och djuren i Europa förändrades föga. Den torka som i någon mån hade förekommit under föregående period avtog, och alpglaciärerna sträckte sig långt ned i floddalarna.

64:4.10 (721.8) För 550.000 år sedan trängde den avancerande glaciären igen människan och djuren söderut. Denna gång fanns det dock gott om utrymme för människan i det vida landbälte som sträckte sig mot nordost in i Asien och som låg mellan istäcket och det då stort utvidgade Svarta havet, som var ett bihang till Medelhavet.

64:4.11 (721.9) Under tiden för den fjärde och femte nedisningen spred sig neandertalrasernas primitiva kultur ytterligare. Men det förekom ett så obetydligt framåtskridande att det faktiskt såg ut som om försöket att åstadkomma en ny och modifierad typ av intelligent liv på Urantia höll på att misslyckas. Under närmare en kvarts miljon år drev dessa primitiva folk omkring, jagade och stred, uppvisande för korta perioder förbättringar i vissa avseenden, men i stort sett gick de stadigt bakåt i jämförelse med sina högrestående andoniska förfäder.

64:4.12 (721.10) Under dessa andligen mörka tidsåldrar nådde det vidskepliga människosläktets kultur sin lägsta nivå. Neandertalarna hade i själva verket ingen annan religion än en skamlig vidskepelse. De var livrädda för moln, och i synnerhet för dis och dimma. En primitiv religion baserad på fruktan för naturkrafterna utvecklades så småningom, medan dyrkan av djur avtog då förbättringen av verktygen och den rikliga tillgången på villebråd gjorde det möjligt för dessa människor att leva med mindre bekymmer för födan; de sexuella belöningarna för jakten tenderade att storligen förbättra jägarnas skicklighet. Denna nya på fruktan baserade religion ledde till försök att blidka de osynliga krafterna bakom dessa naturfenomen och kulminerade senare i offrandet av människor för att lugna dessa osynliga och okända fysiska krafter. Denna förfärliga sed att offra människor har bevarats av de mera efterblivna folken på Urantia ända fram till det tjugonde århundradet.

64:4.13 (722.1) Dessa tidiga neandertalare kunde knappast kallas soldyrkare. De levde snarare i rädsla för mörkret; de var livrädda för mörkets inbrott. Så länge det fanns litet månsken kunde de klara sig, men i mörkret utan månsken råkade de i panik och började offra sina bästa individer av man- och kvinnokön i ett försök att få månen att skina igen. Tidigt lärde de sig att solen återkom regelbundet, men de antog att månen återkom endast för att de offrade sina stamfränder. Då rasen gjorde framsteg förändrades föremålet för och ändamålet med offrandet efterhand, men människooffer som en del av det religiösa ceremonielet kvarstod länge.

5. De färgade rasernas ursprung

64:5.1 (722.2) För 500.000 år sedan blev badonanstammarna i Indiens nordvästra högländer invecklade i en ny stor rasstrid. I över hundra år pågick detta obarmhärtiga krig, och när den långa kampen var över återstod endast omkring hundra familjer. Dessa överlevande var emellertid de intelligentaste och mest önskvärda av alla de då levande efterkommande till Andon och Fonta.

64:5.2 (722.3) Och nu inträffade bland dessa höglandsbadoniter en ny och märklig händelse. En man och en kvinna som levde i den nordöstra delen av den då bebodda höglandsregionen började *plötsligt* producera en familj med ovanligt intelligenta barn. Detta var *sangik-familjen*, stamformen för alla de sex färgade raserna på Urantia.

64:5.3 (722.4) Dessa sangikbarn, nitton till antalet, var inte endast mera intelligenta än sina stamfränder, utan deras hud uppvisade en unik tendens att anta olika färg när den blev utsatt för solljus. Bland dessa nitton barn var fem röda, två orangefärgade, fyra gula, två gröna, fyra blå och två indigofärgade. Dessa färger blev mera framträdande när barnen blev äldre, och när ungdomarna senare parade sig med sina stamfränder tenderade alla deras efterkommande att få sangikföräldrarnas hudfärg.

64:5.4 (722.5) Nu avbryter jag den kronologiska berättelsen, sedan jag har fäst er uppmärksamhet vid Planetprinsens ankomst ungefär vid denna tid, medan vi behandlar de sex sangikraserna på Urantia var för sig.

6. De sex sangikraserna på Urantia

64:6.1 (722.6) På en genomsnittlig evolutionär planet framträder de sex färgade evolutionära raserna en åt gången; den röda människan är den första som utvecklas, och under långa tidsåldrar strövar hon omkring i världen innan de följande färgade raserna uppträder. Den samtidiga uppkomsten av alla sex raser på Urantia, *och i en enda familj*, var i högsta grad ovanligt.

64:6.2 (723.1) De tidigare uppkomna andoniternas framträdande på Urantia var också någonting nytt i Satania. I ingen annan värld i det lokala systemet har en sådan ras av viljevarelser utvecklats före de evolutionära färgade raserna.

64:6.3 (723.2) 1. *Den röda människan.* Dessa folkstammar var utmärkta företrädare för människosläktet, på många sätt överlägsna Andon och Fonta. De var en högst intelligent grupp och de första bland sangikbarnen som utvecklade en stamcivilisation och stamförvaltning. De var alltid monogama; även deras uppblandade efterkommande parade sig sällan med flera partner.

64:6.4 (723.3) Under senare tider hade de allvarliga och utdragna svårigheter med sina gula bröder i Asien. De hade stor fördel av att tidigt ha uppfunnit bågen och pilen, men olyckligtvis hade de ärvt mycket av sina förfäders tendens till inbördes strider, och detta försvagade dem till den grad att de gula stammarna kunde fördriva dem från den asiatiska kontinenten.

64:6.5 (723.4) För ungefär åttiofem tusen år sedan gick den förhållandevis renrasiga återstoden av den röda rasen som en grupp över till Nordamerika, och kort därefter sjönk Berings landnäs och isolerade dem. Ingen röd människa återvände någonsin till Asien. Över hela Sibirien, Kina, Centralasien, Indien och Europa lämnade de emellertid efter sig mycket av sina raselement blandade med de övriga färgade raserna.

64:6.6 (723.5) När den röda människan flyttade över till Amerika förde hon med sig mycket av lärdomarna och traditionerna från sitt tidiga ursprung. Hennes närmaste förfäder hade haft kontakt med de senare aktiviteterna vid Planetprinsens världshögkvarter. Men inom en kort tid efter ankomsten till de amerikanska kontinenterna började den röda människan förlora dessa lärdomar ur sikte, och det skedde en stor nedgång i den intellektuella och andliga kulturen. Mycket snart förföll dessa människor igen till så rasande inbördes strider att det föreföll som om dessa stamkrig skulle leda till en snabb förintelse av det som återstod av den förhållandevis rena röda rasen.

64:6.7 (723.6) På grund av denna stora tillbakagång verkade de röda människorna att vara dömda till undergång, då för ungefär sextiofem tusen år sedan Onamonalonton framträdde som deras ledare och andliga frigörare. Han åstadkom tillfällig fred bland de röda människorna i Amerika och återupplivade deras dyrkan av den ”Stora Anden”. Onamonalonton levde till nittiosex års ålder och hade sitt högkvarter bland de stora mammutträden i Kalifornien. Många av hans senare ättlingar finns i modern tid bland svartfotindianerna.

64:6.8 (723.7) Under tidens gång förvandlades Onamonalontons lärdomar till dimmiga traditioner. Förödande krig bröt ut igen, och

efter denne store lärares tid lyckades ingen annan ledare någonsin få till stånd en allmän fred bland dem. I allt större utsträckning gick de intelligentare raselementen förlorade i dessa stamstrider; i annat fall skulle dessa dugliga och intelligenta röda människor ha byggt upp en stor civilisation på den nordamerikanska kontinenten.

64:6.9 (723.8) Sedan den röda människan i norr hade flyttat över till Amerika från Kina kom hon aldrig mera i kontakt med andra inflytelser i världen (utom eskimåerna) förrän hon senare upptäcktes av den vita människan. Det var högst olyckligt att den röda människan nästan helt förlorade möjligheten till uppgradering genom tillskott från de senare adamiska raselementen. Situationen blev nu den att den röde mannen inte kunde härska över den vite mannen, och han var inte heller villig att tjäna honom. I ett sådant fall är den ena eller andra rasen dömd till undergång om de två raserna inte blandar sig.

64:6.10 (723.9) 2. *Den orangefärgade människan.* Det mest framträdande draget hos denna ras var deras säregna behov av att bygga, att bygga vad som helst och allt tänkbart, till och med att stapla upp väldiga stenhögar bara för att se vilken stam som kunde bygga upp den största högen. Fastän de inte var ett progressivt folk hade de stor nytta av Prinsens skolor och sände representanter dit för att få undervisning.

64:6.11 (724.1) Den orangefärgade rasen var den första som följde kustlinjen söderut mot Afrika då Medelhavet drog sig tillbaka mot väster. Rasen fick dock aldrig ett gott fotfäste i Afrika och den utplånades av den gröna rasen som anlände senare.

64:6.12 (724.2) Innan slutet kom förlorade detta folk mycken kulturell och andlig terräng. Men det skedde ett stort återupplivande av ett högre levnadssätt som resultat av Porshuntas kloka ledarskap; han var ett mästerligt sinne från denna olycksdrabbade ras och hade omsorg om den när den hade sitt högkvarter vid Harmageddon för ungefär trehundra tusen år sedan.

64:6.13 (724.3) Den sista stora striden mellan de orangefärgade och de gröna människorna utkämpades i trakten av den nedre Nildalen i Egypten. Denna långt utdragna kamp pågick i närmare ett hundra år, och när den var över fanns det mycket få från den orangefärgade rasen kvar i livet. Den skingrade återstoden av dessa folkstammar absorberades av de gröna och de senare anländande indigofärgade människorna. Som ras upphörde den orangefärgade människan emellertid att existera för ungefär etthundratusen år sedan.

64:6.14 (724.4) 3. *Den gula människan.* De primitiva gula stammarna var de första som övergav jagandet, etablerade fasta bosättningar och utvecklade ett hemliv baserat på åkerbruk. Intellektuellt stod de något lägre än den röda människan, men socialt och kollektivt visade de sig vara överlägsna alla sangikfolk när det gällde att främja rasens civilisation. Emedan de utvecklade en anda av broderskap, och de olika stammarna lärde sig att leva tillsammans relativt fredligt, kunde de driva den röda rasen framför sig då de så småningom bredde ut sig i Asien.

64:6.15 (724.5) De färdades långt bort ifrån inflytelserna från världens andliga högkvarter och råkade in i ett stort mörker efter det att Caligastia hade avfallit; men detta folk hade en lysande tidsålder när

Singlangton för ungefär etthundra tusen år sedan övertog ledningen för dessa stammar och förkunnade dyrkan av den ”Enda Sanningen”.

64:6.16 (724.6) Det faktum att den gula rasen har fortlevt i förhållandevis stort antal kommer sig av fredligheten i förhållandet mellan stammarna. Allt från Singlangtons dagar till det moderna Kinas tider har den gula rasen räknats till de fredligare nationerna på Urantia. Denna ras fick en liten men kraftfull del av den senare importerade adamiska arvsmassan.

64:6.17 (724.7) 4. *Den gröna människan.* Den gröna rasen var en av de mindre dugliga grupperna av primitiva människor, och de försvagades mycket av sina omfattande flyttningsrörelser i olika riktningar. Innan de spriddes upplevde dessa stammar för ungefär trehundra femtio tusen år sedan ett betydande återupplivande av kulturen under ledning av Fantad.

64:6.18 (724.8) Den gröna rasen splittrades i tre större grupper. De norra stammarna underkuvades, förslavades och absorberades av de gula och blå raserna. Den östra gruppen uppblandades med de dåtida folken i Indien, och rester av den lever fortfarande bland folken i Indien. Den södra folkstammen tog sig till Afrika, där de utrotade sina nästan lika lågt stående orangefärgade kusiner.

64:6.19 (724.9) På många sätt var båda grupperna jämnstarka i denna strid, emedan det i arvsmassan hos båda fanns anlag till jätteväxt, och många av deras ledare var över två och en halv meter långa. Dessa jättesläktdrag hos den gröna människan fanns främst hos denna södra eller egyptiska folkstam.

64:6.20 (725.1) Återstoden av de segerrika gröna människorna absorberades senare av den indigofärgade rasen, den sista av de

färgade folken som utvecklades och emigrerade från det ursprungliga sangikcentret från vilket raserna spred sig.

64:6.21 (725.2) 5. *Den blå människan.* De blå människorna var ett storartat folk. De uppfann tidigt spjutet och lade senare grunden till många av de färdigheter som finns i den moderna civilisationen. Den blå människan hade den röda människans hjärnstyrka i förening med den gula människans själfullhet och känsla. Adams efterkommande föredrog dem bland alla de färgade raser som senare återstod.

64:6.22 (725.3) De forna blå människorna var lättpåverkade då lärarna i prins Caligastias stab övertalade dem, och de råkade i stor förvirring av dessa förrädiska ledares senare förvrängda läror. Likt andra primitiva raser återhämtade de sig aldrig till fullo från den omvälvning som Caligastias förräderi åstadkom, inte heller övervann de någonsin helt sin tendens till inbördes strid.

64:6.23 (725.4) Omkring fem hundra år efter Caligastias fall inträffade ett utbredd återupplivande av en primitiv, men icke desto mindre verklig och nyttig, form av lärdom och religion. Orlandof blev en stor lärare inom den blå rasen och ledde många av stammarna tillbaka till dyrkan av den sanne Guden under namnet den ”Högste Hövdingen”. Detta var den blå människans största framsteg före de senare tider då denna ras i så hög grad förbättrades av tillskottet från den adamiska arvsmassan.

64:6.24 (725.5) Undersökningarna och utforskningarna av den äldre stenåldern i Europa gäller till stor del framgrävandet av verktyg, ben och konstföremål som hörde till dessa forna blå människor, ty de fortlevde i Europa ända tills ganska nyligen. De så kallade *vita raserna* på Urantia är efterkommande till dessa blå människor, så som

dess först hade modifierats av att i någon mån ha uppblandats med gula och röda människor, och så som de senare avsevärt förbättrades av att assimilera större delen av den violetta rasen.

64:6.25 (725.6) 6. *Den indigofärgade rasen.* Så som de röda människorna var de mest avancerade av alla sangikfolk, så var de svarta människorna de minst progressiva. De var de sista som flyttade bort från sitt urhem i högländerna. De vandrade till Afrika, tog kontinenten i besittning och har allt sedan dess stannat kvar där, utom när de från tid till annan med tvång har förts bort som slavar.

64:6.26 (725.7) Isolerade i Afrika blev de indigofärgade folken, likt den röda människan, föga eller inte alls delaktiga av den rasförbättring som hade varit följden av ett tillskott från den adamiska arvsmassan. Ensam för sig i Afrika gjorde den indigofärgade rasen föga framsteg före Orvonons dagar, då de upplevde ett stort andligt uppvaknande. Fastän de senare nästan helt glömde den ”Gudarnas Gud” som Orvonon förkunnade, förlorade de inte helt önskan att dyrka den Okända; åtminstone upprätthöll de en form av gudsdyrkan ända till för några tusen år sedan.

64:6.27 (725.8) Trots sin efterblivenhet har dessa indigofärgade folk exakt samma ställning inför de himmelska makterna som varje annan ras på jorden.

64:6.28 (725.9) Detta var tidsåldrar då intensiva strider mellan de olika raserna pågick, men närmare Planetprinsens högkvarter levde de mera upplysta och nyligen undervisade grupperna i relativ harmoni med varandra, fastän inget omfattande kulturellt genombrott bland

världens raser hade åstadkommit fram till den tid då denna regim allvarligt bröts sönder i samband med Lucifers uppror.

64:6.29 (726.1) Från tid till annan upplevde alla dessa olika folk kulturella och andliga förnyelser. Mansant var den store läraren under tiderna efter Planetprinsen. Vi nämner endast de utomordentliga ledare och lärare som i betydande grad influerade och inspirerade en hel ras. Under tidernas gång framträdde i olika regioner många mindre betydelsefulla lärare, och sammantaget bidrog de mycket till den totala summan av de frälsande inflytanden som förhindrade den kulturella civilisationen från att helt falla samman, i synnerhet under de långa och mörka tidsåldrarna mellan Caligastias uppror och Adams ankomst.

64:6.30 (726.2) Det finns många goda och tillräckliga orsaker till bruket att utveckla antingen tre eller sex färgade raser i världarna i rymden. Även då de dödliga på Urantia kanske inte har möjlighet att till fullo värdesätta alla dessa orsaker, vill vi fästa uppmärksamheten på följande:

64:6.31 (726.3) 1. Mångfald är oundgänglig för att det naturliga urvalet, åtskiljande fortbestånd av de högrestående arvsanlagen, skall ha möjlighet att fungera på bred basis.

64:6.32 (726.4) 2. Starkare och bättre raser kan fås från korsningen av olika folk när dessa olika raser är bärare av högrestående arvsfaktorer. Urantias raser skulle ha haft nytta av en sådan tidig sammansmältning, förutsatt att ett sådant förenat folk senare effektivt hade kunnat förbättras av en genomgående uppblandning med det överlägsna adamiska släktet. Ett försök att göra ett sådant experiment

på Urantia, med de rasförhållanden som nu råder, vore i hög grad förödande.

64:6.33 (726.5) 3. Tävlan stimuleras på ett hälsosamt sätt av rasernas differentiering.

64:6.34 (726.6) 4. Olikheterna i status mellan raserna och mellan grupper inom varje ras är väsentliga för att utveckla tolerans och altruism hos människan.

64:6.35 (726.7) 5. Homogenitet inom människosläktet är inte önskvärd förrän folken i en evolverande värld uppnår förhållandevis höga nivåer av andlig utveckling.

7. De färgade rasernas spridning

64:7.1 (726.8) När sangikfamiljens färgade efterkommande började föröka sig, och när de sökte möjlighet att breda ut sig till närliggande områden, hade den femte glaciären — den tredje enligt geologisk räkning — framträngt långt på sin färd söderut över Europa och Asien. Dessa färgade raser blev ovanligt hårt testade av den bisterhet och de svårigheter som förorsakades av istiden vid deras uppkomst. Denna glaciär var så omfattande i Asien att migrationen till östra Asien blev avskuren för tusentals år. Först när Medelhavet senare drog sig tillbaka, som en följd av att Arabien höjde sig ur havet, var det möjligt för dem att nå Afrika.

64:7.2 (726.9) Sålunda kom det sig att dessa sangikfolk för en tid av närmare etthundra tusen år spred sig runt höjderna vid bergskedjorna och mer eller mindre blandades trots den säregna men naturliga antipati som tidigt manifesterade sig mellan de olika raserna.

64:7.3 (726.10) Under tiderna mellan Planetprinsen och Adam blev Indien hemlandet för den mest kosmopolitiska befolkning som någonsin har levt på jorden. Det var dock olyckligt att denna blandning kom att innehålla så mycket av de gröna, orange- och indigofärgade raserna. Dessa andra gradens sangikfolk fann tillvaron lättare och angenämare i sydländerna, och många av dem migrerade senare till Afrika. Sangikfolken av första graden, de högrestående raserna, undvek tropikerna; den röda människan färdades mot nordost till Asien, nära följd av den gula människan, medan den blå människan flyttade mot nordväst in i Europa.

64:7.4 (727.1) De röda människorna började tidigt förflytta sig mot nordost, i hälarna på den retirerande isen. De gick runt Indiens högländer och tog hela nordöstra Asien i besittning. Nära efter dem följde de gula stammarna som senare drev ut dem från Asien till Nordamerika.

64:7.5 (727.2) När de relativt renrasiga resterna av den röda rasen övergav Asien bestod de av elva stammar och uppgick till något över sju tusen män, kvinnor och barn. Dessa stammar åtföljdes av tre små grupper av blandat ursprung, och den största av dessa utgjorde en blandning av de orangefärgade och blå raserna. Dessa tre grupper stod aldrig på helt vänskaplig fot med den röda människan, och de vandrade i ett tidigt skede söderut till Mexiko och Centralamerika, där en liten grupp av sinsemellan blandade gula och röda senare

förenade sig med dem. Alla dessa folk förenade sig med varandra genom giftermål och grundade en ny och sammansmält ras, en ras som var mycket mindre krigisk än de renrasiga röda människorna. Inom fem tusen år bröts denna sammansmälta ras upp i tre grupper som etablerade civilisationerna i respektive Mexiko, Centralamerika och Sydamerika. Den sydamerikanska grenen fick i själva verket en liten anstrykning av Adams blod.

64:7.6 (727.3) I viss utsträckning blandades de tidiga röda och gula i Asien, och de efterkommande från denna förening vandrade vidare österut och längs den södra havskusten; till sist drevs de iväg av den snabbt tilltagande gula rasen till halvöarna och de närliggande öarna i havet. De är nutidens bruna människor.

64:7.7 (727.4) Den gula rasen har fortsatt att hålla de mellersta regionerna av östra Asien i sin besittning. Av alla de sex färgade raserna har de fortlevt i största antal. Fastän de gula människorna då och då hängav sig åt raskrig, drev de inte sådana oupphörliga och obarmhärtiga utrotningskrig som de röda, gröna och orange-färgade människorna. Dessa tre raser förintade praktiskt taget sig själva innan de slutligen så gott som utplånades av sina fiender av annan ras.

64:7.8 (727.5) Emedan den femte landisen inte sträckte sig särskilt långt söderut i Europa var vägen delvis öppen för dessa sangikfolk att förflytta sig mot nordväst. Då isen hade dragit sig tillbaka migrerade de blå människorna tillsammans med några få andra små rasgrupper västerut längs andonstammarnas gamla spår. De invaderade Europa i successiva vågor och tog det mesta av kontinenten i sin besittning.

64:7.9 (727.6) I Europa mötte de snart neandertalavkomlingarna till deras forna gemensamma förfader Andon. Dessa äldre europeiska

neandertalar hade drivits mot söder och öster av landisen, och sålunda kunde de snabbt möta och absorbera sina invaderande kusiner från sangikstammarna.

64:7.10 (727.7) Sangikstammarna var i allmänhet intelligentare till en början och i de flesta avseenden långt högrestående än de försvagade avkomlingarna till de forna andoniska slättlandsmänniskorna.

Blandningen av dessa sangikstammar med neandertalfolken ledde till en omedelbar förbättring av den äldre rasen. Det var denna tillförsel av sangiskt blod, i synnerhet från den blå mannen, som åstadkom den märkbara förbättringen av neandertalfolken vilken framgick av de efter varandra följande vågorna av allt intelligentare stammar som sköljde över Europa österifrån.

64:7.11 (727.8) Under den följande perioden mellan istiderna hade denna nya neandertalras sin utbredning från England till Indien. Den återstod av den blå rasen som blev kvar på den gamla persiska halvön sammansmälte senare med vissa andra, främst gula raselement; och den blandning som uppkom, senare något uppgraderad av Adams violetta ras, har fortlevt som de nutida arabernas mörkhyade nomadstammar.

64:7.12 (728.1) Alla försök att identifiera de nutida folkens sangikursprung måste ta i beaktande den förbättring av de rasliga arvsfaktorerna som det senare tillskottet av adamiskt blod medförde.

64:7.13 (728.2) De högrestående raserna sökte sig till de nordliga eller tempererade trakterna, medan de orangefärgade, gröna och indigofärgade raserna en efter annan drogs till Afrika över den

nyligen uppstigna landbryggan som skiljde det västerut retirerande Medelhavet från Indiska Oceanen.

64:7.14 (728.3) Det sista sangikfolket som migrerade från det centrum där rasen hade haft sitt ursprung var den indigofärgade människan. Ungefär vid den tid då den gröna människan höll på att ta död på den orangefärgade rasen i Egypten, och därvid storligen försvagade sig själv, började den stora svarta utvandringen längs kusten söderut genom Palestina. Senare när dessa fysiskt starka indigofärgade folk invaderade Egypten förintade de den gröna människan med sitt blotta antal. Dessa indigofärgade raser absorberade återstoden av den orangefärgade människan och mycket av den gröna människans raselement, och vissa av de indigofärgade stammarna förbättrades ansevärt av denna rassammansmältning.

64:7.15 (728.4) Sålunda framgår det att Egypten först dominerades av den orangefärgade människan, sedan av den gröna, som följdes av den indigofärgade (svarta) människan och ännu senare av en blandras av indigofärgade, blå och modifierade gröna människor. Men långt före Adams ankomst hade de blå människorna från Europa och de blandade raserna från Arabien drivit den indigofärgade rasen ut från Egypten och långt söderut på den afrikanska kontinenten.

64:7.16 (728.5) När sangikmigrationerna närmade sig sitt slut hade den gröna och den orangefärgade rasen försvunnit, den röda människan höll Nordamerika i sin besittning, den gula människan östra Asien, den blå människan Europa, och den indigofärgade rasen hade dragits till Afrika. Indien hyste en blandning av sangikraserna av andra graden, och den bruna människan, som är en blandning av röda och gula, hade öarna utanför den asiatiska kusten. En sammansmält

ras med ganska högtstående potential besatt högländerna i Sydamerika. De renrasigare andoniterna levde i de alla nordligaste områdena i Europa och på Island och Grönland samt i nordöstra Nordamerika.

64:7.17 (728.6) Under de perioder då landisen bredde ut sig som mest kom de västligaste Andon-stammarna mycket nära att drivas i havet. De levde i årtal på en smal landremsa i söder på det som numera är ön England. Det var sägnerna om de återkommande framryckningarna av landisen som fick dem att ta sin tillflykt till havet när den sjätte och sista glaciären slutligen trängde fram. De var de första äventyrarna till havs. De byggde båtar och gav sig iväg för att söka nya land som de hoppades skulle vara fria från de förskräckliga framryckningarna av isen. En del av dem nådde Island, andra Grönland, men stora flertalet gick under av hunger och törst på öppna havet.

64:7.18 (728.7) För något mera än åttio tusen år sedan, kort efter det att den röda människan hade anlänt till nordvästra Nordamerika, drev tillfrysningen av de norra havsvidderna och framryckningen av de lokala isfälten på Grönland dessa eskimåavkomlingar till Urantias urinvånare att söka sig ett bättre land, ett nytt hem. De lyckades, sedan de med framgång hade kommit över de smala sund som då skiljde Grönland från Nordamerikas nordöstra landmassor. De kom över till kontinenten ungefär två tusen ett hundra år efter det att den röda människan hade anlänt till Alaska. Senare färdades en del uppblandade slakten av den blå människan västerut och sammansmälte med senare tiders eskimåer, och denna förening var i någon mån gynnsam för eskimåstammarna.

64:7.19 (728.8) För omkring fem tusen år sedan inträffade av en tillfällighet ett möte mellan en indianstam och en ensam eskimågrupp på den sydöstra stranden av Hudsonviken. Dessa två stammar fann det svårt att kommunicera med varandra, men mycket snart gifte de in sig hos varandra med det resultatet att dessa eskimåer till slut absorberades av de talrikare röda människorna. Och detta var den enda kontakt som Nordamerikas röda människor hade med några andra människosläkten ända fram till för ungefär ett tusen år sedan, då den vita människan för första gången råkade stiga i land på Atlantkusten.

64:7.20 (729.1) Kampen under dessa forna tidsåldrar kännetecknades av mod, tapperhet och rentav heroism. Alla beklagar vi att så många av dessa gedigna och kärva drag hos era tidiga förfäder har gått förlorade för senare tiders raser. Fastän vi uppskattar värdet av många av den avancerande civilisationens förbättringar, saknar vi den storartade uthållighet och utomordentliga hängivelse som era tidiga förfäder uppvisade och som ofta gränsade till storslagenhet och sublimitet.

64:7.21 (729.2) [Framfört av en Livsbärare bosatt på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 64](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 66](#) >>

Kapitel 65

Övervakningen av evolutionen

65:0.1 (730.1) DET grundläggande evolutionära materiella livet — livet före sinnets utgivande — är resultatet av de Ledande Fysiska Övervakarnas utformning och de Sju Härskarandarnas livsöverföringsomvårdnad i förening med de tillförordnade Livsbärarnas aktiva verksamhet. Som resultat av den jämställda verkan av denna trefaldiga skaparverksamhet utvecklas hos organismerna fysisk kapacitet för sinne — materiella mekanismer för intelligent reaktion på retningar från den yttre omgivningen, och senare på inre retningar, incitament som uppkommer i organismens eget sinne.

65:0.2 (730.2) Det finns sålunda tre särskilda nivåer för livets frambringande och utvecklande:

65:0.3 (730.3) 1. Det fysiska och energimässiga området — åstadkommandet av sinneskapacitet.

65:0.4 (730.4) 2. Sinnesomvårdnaden som de biträdande andarna ombesörjer — vilken inverkar på andekapaciteten.

65:0.5 (730.5) 3. Andeutrustningen som de dödligas sinnen besitter — kulminerande i tilldelandet av Tankeriktare.

65:0.6 (730.6) De mekaniska, icke-lärbara nivåerna för organismernas omgivningsreaktion är de fysiska övervakarnas verksamhetsfält. De biträdande sinnesandarna aktiverar och reglerar de anpassningsbara eller icke-mekaniska, lärbara typerna av sinne — de reaktionsmekanismer hos organismerna som har förmågan att lära sig av erfarenheten. Så som andehjälparna på detta sätt behandlar sinnespotentialer, så utövar även Livsbärarna i enlighet med sitt eget omdöme en ansenlig kontroll av de evolutionära processernas omgivningsaspekter ända fram till den tid då människans vilja framträder — kapaciteten att lära känna Gud och förmågan att välja dyrka Gud.

65:0.7 (730.7) Det är Livsbärarnas, de fysiska övervakarnas och andehjälparnas integrerade verksamhet som bestämmer riktningen för den organiska evolutionen i de bebodda världarna. Därför är evolutionen — på Urantia eller annorstädes — alltid målmedveten och aldrig oavsiktlig.

1. Livsbärarnas funktioner

65:1.1 (730.8) Livsbärarna är utrustade med potentialer för personlighetsomvandling, vilket endast få klasser av skapade varelser har. Dessa lokaluniversumets Söner har förmågan att fungera i tre olika tillvarofaser. Vanligen utför de sina uppgifter som mellanfasens Söner, vilket är deras ursprungsstadium. Men en Livsbärare på ett sådant existensplan kunde omöjligen fungera inom de elektrokemiska domänerna med att bygga upp fysiska energier och materiella partiklar till enheter av levande tillvaro.

65:1.2 (730.9) Livsbärarna kan fungera, och de fungerar, på följande tre nivåer:

65:1.3 (730.10) 1. Elektrokemins fysiska nivå.

65:1.4 (730.11) 2. Den vanliga mellanfasen av kvasimorontieell existens.

65:1.5 (730.12) 3. Den avancerade halvt andliga nivån

65:1.6 (731.1) När Livsbärarna förbereder sig för att utföra en inplantering av liv, och efter att ha utvalt platserna för ett sådant företag, kallar de på ärkeänglarnas kommission för omvandling av Livsbärare. Denna grupp består av tio olika klassers personligheter, inklusive fysiska övervakare och deras medarbetare, och den förestås av ärkeänglarnas ledare, som verkar i denna egenskap på uppdrag av Gabriel och med tillstånd av Dagarnas Forna. När dessa varelser är rätt inkopplade kan de åstadkomma sådana modifikationer i Livsbärarna som gör det möjligt för dessa att omedelbart verka på elektrokemins fysiska nivåer.

65:1.7 (731.2) Efter det att livsmönstren har formulerats och de materiella arrangemangen vederbörligen slutförts träder de övermateriella krafter som ombesörjer livets fortplantning genast i

funktion, och livet finns till. Därefter återförs Livsbärarna omedelbart till sin normala mellanfas för personlighetens existens, i vilket tillstånd de kan behandla de levande enheterna och styra de evolverande organismerna, fastän de har frångått all förmåga att organisera — skapa — nya mönster för levande materia.

65:1.8 (731.3) Då den organiska evolutionen har nått en viss punkt och fri vilja av människotyp har framträtt i de högsta evolverande organismerna, måste Livsbärarna antingen lämna planeten eller avlägga en avsägelse; dvs. de måste förbinda sig att avstå från alla försök att vidare påverka den organiska evolutionens gång. När en sådan ed frivilligt avläggs av de Livsbärare som väljer att stanna kvar på planeten, som framtida rådgivare till dem som skall anförtros fostrandet av de viljevarelser som nyligen har uppkommit, då sammankallas en kommission om tolv, vilken förestås av ledaren för Aftonstjärnorna med fullmakt av Systemhärskaren och tillstånd av Gabriel. Strax omvandlas dessa Livsbärare till den tredje fasen av personlighetsexistens — den halvt andliga nivån av tillvaro. Jag har tjänstgjort på Urantia i denna tredje fas av existens allt sedan Andons och Fontas tider.

65:1.9 (731.4) Vi ser fram emot en tid, då universumet kanske är etablerat i ljus och liv, mot ett eventuellt fjärde stadium av tillvaro där vi kommer att vara helt andliga, men det har aldrig uppenbarats för oss genom vilken teknik vi kan tänkas uppnå detta önskvärda och avancerade tillstånd.

2. Det evolutionära panoramat

65:2.1 (731.5) Berättelsen om människans uppstigning från havsalg till herre över den jordiska skapelsen är verkligen en äventyrsroman om biologisk kamp och sinnets fortlevnad. Människans urtida förstadier var bokstavligen slemmet och gyttjan på havsbotten i de orörliga varmvattenvikarna och -lagunerna längs de långa stränderna i de forna inlandshaven, desamma vatten där Livsbärarna utförde de tre av varandra oberoende inplanteringarna av liv på Urantia.

65:2.2 (731.6) Mycket få arter av de tidiga typer av havsvegetation som hade del i de epokgörande förändringar som resulterade i djurliknande gränslandsorganismer existerar idag. Svampdjuren är en form som fortlever av dessa tidiga mellantyper, dessa organismer genom vilka den *gradvisa* övergången från växt till djur skedde. Fastän dessa tidiga övergångsformer inte var identiska med de moderna svampdjuren, påminde de mycket om dessa; de var verkligen gränslandsorganismer — varken växter eller djur — men de ledde slutligen till utvecklingen av genuina djurformer av liv.

65:2.3 (732.1) Bakterierna, enkla växtorganismer av en mycket primitiv natur, har förändrats mycket litet från livets första gryningstider. I sitt parasitiska beteende uppvisar de rentav en viss tillbakagång. Många av svamparna representerar också en bakåtsträvande rörelse i evolutionen, då de utgörs av växter som har förlorat sin förmåga att producera klorofyll och blivit mer eller mindre parasiterande. Flertalet av de sjukdomsalstrande bakterierna och deras virusmedhjälpare hör i själva verket till denna grupp av parasiterande svampar som har avfallit från att utvecklas. Under de gångna tidsåldrarna har hela det väldiga växtriket utvecklats från samma urformer som även gett upphov till bakterierna.

65:2.4 (732.2) Den högrestående protozootypen av djurliv framträdde snart, och den framträdde *plötsligt*. Från dessa avlägsna tider har amöban, den typiska encelliga organismen, fortlevt ganska oförändrad. Idag tumlar den om i stort sett så som när den var den senaste och största uppnåelsen i livets utveckling. Detta lilla kryp och dess protozoakusiner betyder i djurvärlden detsamma som bakterierna i växtriket; de representerar fortlevnaden av de första evolutionära stegen vid livets differentiering tillsammans med *utebliven vidareutveckling*.

65:2.5 (732.3) Mycket snart förenade sig de första encelliga djurtyperna i samhällen, först på flagellaternas sätt och snart så som polyper och maneter. Ännu senare utvecklades sjöstjärnor, stengliljor, sjöborrar, sjögurkor, tusenfotingar, insekter, spindlar, kräftdjur och de sinsemellan nära besläktade daggmaskarnas och blodiglarnas grupper, som snart följdes av blötdjur: ostron, bläckfiskar och sniglar. Mellan dem uppkom och förintades hundrade och åter hundrade arter; vi nämner endast dem som överlevde den långa, långa kampen. Dessa icke-progressiva arter representerar idag, tillsammans med fiskarnas senare framträdande familj, den stationära typen av tidiga lägstående djur, sådana grenar på livets träd vilka inte utvecklades vidare.

65:2.6 (732.4) Scenen var sålunda färdig för de första ryggradsdjuren, fiskarna, att framträda. Från denna fiskarnas familj uppkom två unika modifikationer, grodan och salamandern. Det var grodan som började den serie av progressiva differentieringar inom djurlivet vilka slutligen kulminerade i människan själv.

65:2.7 (732.5) Grodan är ett av de äldsta fortlevande förstadierna till människosläktet, men den utvecklades inte heller vidare utan existerar idag i stort sett så som under dessa för länge sedan svunna tider. Grodan är den enda på jorden nu levande artföregångaren till de tidigaste människoraserna. Människosläktet har ingen fortlevande stamform mellan grodan och eskimån.

65:2.8 (732.6) Grodorna gav upphov till kräldjuren, en stor familj i djurriket som är praktiskt taget utdöd, men som innan den försvann gav upphov till fåglarnas hela familj och till de talrika klasserna av däggdjur.

65:2.9 (732.7) Det troligen största enskilda språnget i evolutionen före människan togs när kräldjuret blev fågel. De nutida typerna av fåglar — örnar, ankor, duvor och strutsar — härstammar alla från de enorma kräldjuren som fanns för länge, länge sedan.

65:2.10 (732.8) Kräldjuren med sin härstamning från grodornas familj representeras idag av fyra fortlevande grupper: två icke-progressiva, ormar och ödlor samt deras kusiner alligatorer och sköldpaddor; en delvis progressiv, fåglarnas familj, och den fjärde, föregångarna till däggdjuren och den arvslinje från vilken människosläktet direkt härstammar. Fastän det är länge sedan de skiljdes åt fann de utdöende kräldjurens massiva kroppshydda eko i elefanten och mastodonten, medan deras säregna form bevarades i de skuttande känguruerna.

65:2.11 (733.1) På Urantia har endast fjorton huvudgrupper framträtt, av vilka fiskarna är den senaste, och inga nya klasser har utvecklats efter fåglar och däggdjur.

65:2.12 (733.2) Det var från en kvick liten kräldjursdinosaurie, som var köttätande men hade en förhållandevis stor hjärna, som placentadäggdjuren *plötsligt* uppkom. Däggdjuren utvecklades snabbt och på många olika sätt, och de gav inte endast upphov till de vanliga nutida varianterna utan evolverade också till marina typer såsom valar och sälar och till flygande varelser såsom fladdermössens familj.

65:2.13 (733.3) Människan utvecklades sålunda från de högrestående däggdjuren som huvudsakligen härstammade från den *västra inplanteringen* av liv i de forntida skyddade haven som sträckte sig i öst-västlig riktning. De *östliga* och *mellersta grupperna* av levande organismer utvecklades tidigt i gynnsam riktning mot förmänskliga nivåer av djurtillvaro. Under tidernas gång framgick det emellertid att den östra fokusen för livsinplantering inte lyckades nå en tillfredsställande nivå av förmänsklig intelligens, emedan den upprepade gånger och oåterkalleligt hade förlorat så mycket av sina högsta former av arvs massa att den för alltid hade mist förmågan att rehabilitera potentialerna för människans uppkomst.

65:2.14 (733.4) Emedan kvaliteten av sinnets utvecklingskapacitet i denna östra grupp var så definitivt underlägsen de två övriga gruppernas, manipulerade Livsbärarna omgivningen med sina överordnades tillstånd så att dessa lägrestående förmänskliga raselement inom det evolverande livet ytterligare beskars. Till det yttre såg det helt ut som om eliminerandet av dessa lägrestående grupper av varelser berodde på tillfälligheter, men i verkligheten var det allt igenom avsiktligt.

65:2.15 (733.5) Senare under den evolutionära utvecklingen av intelligensen var lemurerna som föregångare till människosläktet

långt mera avancerade i Nordamerika än i de andra regionerna. De leddes därför att migrera från området för den västra inplanteringen över Berings landbrygga och ned längs kusten till sydvästra Asien, där de fortfor att evolvera och att dra nytta av tillskottet av vissa raselement från den mellersta livsgruppen. Människan evolverade sålunda från vissa av de västra och mellersta livsformerna, men i området från den mellersta till nästan den östra inplanteringen.

65:2.16 (733.6) På detta sätt utvecklades det liv, som planterades på Urantia, ända till istiden då människan själv först framträdde och påbörjade sitt händelserika planetariska livsskede. Den primitiva människans framträdande på jorden under istiden var inte bara en tillfällighet; det var planerat. Istidens bisterhet och stränga klimat var på allt sätt lämpat för ändamålet att främja uppkomsten av en hårdig typ av människovarelse med en oerhörd förmåga till överlevnad.

3. Evolutionens främjande

65:3.1 (733.7) Det är knappast möjligt att förklara för människans sinne av idag många av de underliga och till synes groteska tilldragelserna under det tidiga evolutionära framskridandet. En målinriktad plan fungerade under hela denna skenbart märkliga evolution av levande ting, men vi får inte godtyckligt ingripa i utvecklingen av livsmönstren efter det att de en gång har satts i funktion.

65:3.2 (733.8) Livsbärarna får använda varje tänkbar naturresurs och utnyttja alla tillfälliga omständigheter som är ägnade att gynna det

evolutionära framskridandet av livsexperimentet, men vi har inte tillåtelse att mekaniskt ingripa i eller godtyckligt manipulera evolutionens riktning och gång då det gäller både växter och djur.

65:3.3 (733.9) Ni har blivit informerade om att de dödliga på Urantia evolverade via utvecklingen av en primitiv groda, och att detta uppåtförande arvsanlag som fanns som potential i en enda groda, med knapp marginal undgick att utplånas vid ett visst tillfälle. Men man bör inte dra den slutsatsen att människosläktets evolution skulle ha avbrutits av en eventuell olycka i detta skede. Vid detta samma tillfälle höll vi på att observera och vårda oss om inte mindre än tusen olika och långt från varandra belägna mutationsframbringande livsformer som kunde ha styrts in till olika utvecklingsmönster på väg mot människan. Denna speciella stamgroda representerade vårt tredje urval, sedan de två tidigare livsformerna hade gått under trots alla våra bemödanden att bevara dem.

65:3.4 (734.1) Även om Andon och Fonta hade gått förlorade innan de hade fått efterkommande skulle detta visserligen ha fördröjt människans evolution men inte förhindrat den. Efter det att Andon och Fonta hade framträtt och innan de mutationsframbringande människopotentialerna i djurlivet uttömdes utvecklades inte mindre än sju tusen gynnsamma stamformer som kunde ha nått upp till någon form av människoartad utveckling. Många av de bättre bland dessa stamformer sammansmälte senare med olika grenar av det expanderande människosläktet.

65:3.5 (734.2) Långt innan den Materiella Sonen och Dottern, de biologiska förbättrarna, anländer till en planet har människopotentialerna bland de evolverande djurarterna uttömts.

Detta djurlivets biologiska tillstånd framgår för Livsbärarna av fenomenet med den tredje fasen av de biträdande andarnas mobilisering, vilken automatiskt inträffar samtidigt med upphörandet av förmågan hos allt djurliv att ge upphov till mutationspotentialer hos förmänskliga individer.

65:3.6 (734.3) Människosläktet på Urantia måste lösa sina problem beträffande de dödligas utveckling utgående från det människomaterial som finns — under all framtid utvecklas inga flera raser från källor före människan. Detta faktum utesluter inte möjligheten att uppnå betydligt högre nivåer av mänsklig utveckling genom att intelligent ta vara på de evolutionära potentialer som fortfarande finns i de dödligas släkten. Det som vi Livsbärare gör för att främja och bevara livsformerna innan den mänskliga viljan framträder måste människan göra efter denna händelse och sedan vi har dragit oss tillbaka från aktivt deltagande i evolutionen. Allmänt taget är människans evolutionära bestämmelse i hennes egna händer, och vetenskaplig insikt måste förr eller senare träda i stället för den slumpvisa verkan av det okontrollerade naturliga urvalet och den chansartade fortlevnaden.

65:3.7 (734.4) I en diskussion om främjandet av evolutionen är det kanske på sin plats att påpeka att i framtiden, i den långa tid som ligger framöver, när ni en gång kan tänkas vara knutna till en kår av Livsbärare, då kommer ni att ha möjligheter i överflöd att komma med förslag och att göra alla tänkbara förbättringar i de planer och förfaranden som gäller skötseln och överflyttningen av livet. Var tålmodiga! Om ni har goda idéer, om ert sinne är fullt av bättre metoder att administrera någon del av universumets områden kommer

ni förvisso att få en möjlighet att under kommande tidsåldrar framföra dem för era medarbetare och administrativa följeslagare.

4. Urantiaäventyret

65:4.1 (734.5) Förbise inte det faktum att Urantia anvisades oss som en värld för livsexperiment. På denna planet gjorde vi vårt sextionde försök att modifiera och om möjligt förbättra sataniatillämpningen av Nebadons livsmönster, och det är påvisbart att vi åstadkom talrika gynnsamma modifikationer i de gängse livsmönstren. Närmare bestämt utarbetade och demonstrerade vi tillfredsställande på Urantia inte mindre än tjugoåtta inslag av livsmodifikation som under all framtid kommer att vara till nytta för hela Nebadon.

65:4.2 (735.1) Etablerandet av liv är emellertid inte någonsin i någon värld experimentellt i den mening att man skulle försöka sig på någonting oprövat och okänt. Evolverandet av liv är ett förfarande som ständigt går framåt, differentieras och varieras, men det är aldrig planlöst, okontrollerat eller helt experimentellt i den mening att det vore slumpmässigt.

65:4.3 (735.2) Många drag i människans liv erbjuder rikligt med bevis för att den dödliga existensen planerades förnuftsmässigt, att den organiska evolutionen inte endast är en kosmisk slump. När en levande cell skadas har den förmågan att frambringa vissa kemiska substanser som förmår stimulera och aktivera de närliggande friska cellerna så att dessa omedelbart börjar avsöndra vissa substanser som underlättar de processer som får såret att läkas; och samtidigt börjar

dess normala och oskadade celler föröka sig — de börjar i själva verket arbeta med att skapa nya celler för att ersätta varje granncell som eventuellt har gått förlorad vid olyckan.

65:4.4 (735.3) Denna kemiska verkan och motverkan, som det rör sig om när sår läks och celler förökar sig, är uttryck för en formel som har utvalts av Livsbärarna och som innehåller över hundra tusen faser och inslag av möjliga kemiska reaktioner och biologiska återverkningar. Mer än en halv miljon specifika experiment utfördes av Livsbärarna i deras laboratorier innan de slutligen valde denna formel för livsexperimentet på Urantia.

65:4.5 (735.4) När vetenskapsmännen på Urantia vet mera om dessa läkande kemikalier blir de effektivare i att behandla olika skador, och indirekt får de mera kunskap om hur vissa allvarliga sjukdomar fås under kontroll.

65:4.6 (735.5) Efter det att livet etablerades på Urantia har Livsbärarna förbättrat detta läkningsförfarande, i samband med att det har introducerats i en annan värld i Satania, såtillvida att det erbjuder mera lindring av smärtan och utövar bättre kontroll över de normala granncellernas förmåga att föröka sig.

65:4.7 (735.6) Det fanns många unika inslag i livsexperimentet på Urantia, men de två mest uppseendeväckande händelserna var den andoniska rasens framträdande innan de sex färgade raserna hade utvecklats och det senare samtidiga framträdandet av sangikmutationerna inom en enda familj. Urantia är den första värld i Satania där de sex färgade raserna uppkom i samma människofamilj. Normalt uppkommer de i form av diversifierade arvslinjer från självständiga mutationer inom djurformerna före människan, och

vanligen uppträder de på jorden en åt gången i följd under långa tidsperioder, börjande med den röda människan och vidare ned längs färgskalan till den indigofärgade.

65:4.8 (735.7) En annan uppseendeväckande avvikelse från det vanliga förfarandet var Planetprinsens sena ankomst. Som regel framträder prinsen på en planet ungefär vid den tid då viljan har utvecklats; och om en sådan plan hade följts kunde Caligastia ha kommit till Urantia rentav under Andons och Fontas livstid i stället för nästan fem hundra tusen år senare, samtidigt med de sex sangikrasernas framträdande.

65:4.9 (735.8) I en vanlig bebodd värld skulle en Planetprins ha blivit förordnad på anhållan av Livsbärarna, då Andon och Fonta framträdde eller någon tid därefter. Men då Urantia hade blivit bestämd till en planet för livsmodifikation var det på förhand överenskommet att Melkisedek-observatörer, tolv till antalet, skulle sändas som rådgivare till Livsbärarna och som övervakare av planeten tills Planetprinsen senare anlände. Dessa Melkisedekar kom vid den tid då Andon och Fonta fattade de beslut som gjorde det möjligt för Tankeriktare att ta sin boning i deras dödliga sinnen.

65:4.10 (736.1) På Urantia ledde Livsbärarnas strävan att förbättra livsmönstren i Satania nödvändigtvis till uppkomsten av många till synes onödiga former av övergångsliv. Men de fördelar som redan har uppnåtts är tillräckliga för att rättfärdiga modifieringarna av livets standardmönster på Urantia.

65:4.11 (736.2) Det var vår avsikt att få viljan att framträda tidigt i det evolutionära livet på Urantia, och vi lyckades. Vanligen uppkommer viljan inte förrän de färgade raserna redan länge har existerat, och den

framträder vanligen först bland de högrestående typerna av den röda människan. Er värld är den enda planeten i Satania där vilja av människotyp har framträtt i en ras före de färgade raserna.

65:4.12 (736.3) I vår strävan att åstadkomma den kombination och association av arvsfaktorer som slutligen gav upphov till däggdjursföregångarna till människosläktet, möttes vi av nödvändigheten att tillåta ett förverkligande av hundra och tusende andra och jämförelsevis onödiga kombinationer och associationer av arvsfaktorer. Många av dessa till synes egendomliga biprodukter av våra strävanden kommer säkert att fästa er uppmärksamhet när ni gräver er bakåt i planetens förgångna, och jag kan mycket väl förstå hur förbryllande en del av dessa ting måste te sig för er begränsade människosyn.

5. Livsevolutionens skiftande öden

65:5.1 (736.4) Det var en källa till besvikelse för Livsbärarna att våra speciella strävanden att modifiera det intelligenta livet på Urantia blev så handikappade av tragiska förvrängningar utanför vår kontroll: Caligastias förräderi och Adams misslyckande.

65:5.2 (736.5) Under hela detta biologiska äventyr kom sig emellertid vår största besvikelse av vissa primitiva växtformers tillbakagång före klorofyllstadiet till de parasiterande bakteriernas nivå i så omfattande och oväntad utsträckning. Denna tilldragelse i växtlivets evolution gav upphov till många bedrövliga sjukdomar hos de högre däggdjuren, i synnerhet hos det mera sårbara

människosläktet. När vi ställdes inför denna förbryllande situation underskattade vi i viss mån de svårigheter som det medförde, då vi visste att det senare tillskottet av Adams livsplasma till den grad skulle stärka motståndskraften hos den sålunda uppkommande blandade rasen, att den praktiskt taget skulle bli immun mot alla sjukdomar förorsakade av organismer av växttyp. Våra förhoppningar var dock dömda till besvikelse som följd av oturen med Adams misslyckande.

65:5.3 (736.6) Universeernas universum, inklusive denna lilla värld kallad Urantia, förvaltas inte bara för att vi skall vara nöjda eller endast för att fylla det som passar oss, än mindre för att uppfylla våra nyckfulla önskemål eller tillfredsställa vår nyfikenhet. De visa och allsmäktiga varelser som ansvarar för universums skötsel vet otvivelaktigt exakt vad de gör; och därför klär det Livsbärarna och anstår det de dödligs sinne att engagera sig i tålmodig tjänst för och helhjärtad samverkan med visdomens regel, maktens styre och framåtskridandets gång.

65:5.4 (736.7) Det finns naturligtvis vissa belöningar för vedermödorna, såsom Mikael's utgivning på Urantia. Men oberoende av alla sådana överväganden uttrycker de senare tidernas himmelska övervakare av denna planet fullt förtroende för människosläktets slutliga evolutionära seger och det slutgiltiga berättigandet av våra ursprungliga planer och livsmönster.

6. Förfaranden vid livets evolution

65:6.1 (737.1) Det är omöjligt att samtidigt noggrant bestämma det exakta läget och hastigheten för ett objekt i rörelse; vid varje försök att mäta någondera förändras oundvikligen den andra. Samma slag av paradox möter den dödliga människan när hon gör en kemisk analys av protoplasman. Kemisten kan belysa den *döda* protoplasmas kemi, men han kan inte urskilja vare sig den fysiska organisationen eller den dynamiska funktionen hos *levande* protoplasma.

Vetenskapsmannen kommer allt närmare hemligheterna med livet, men aldrig kommer han att finna dem, av den enkla orsaken att han måste döda protoplasman för att analysera den. Död protoplasma väger lika mycket som levande protoplasma, men är inte detsamma.

65:6.2 (737.2) Det finns en inbyggd förmåga till anpassning i alla levande ting och varelser. I varje *levande* växt- eller djurcell, i varje *levande* organism — materiell eller andlig — finns en omätlig längtan efter att uppnå allt större fulländning när det gäller anpassning till omgivningen, bearbetning av organismen och vidgande av livsförverkligandet. Dessa oupphörliga strävanden hos alla levande ting visar klart att det inom dem finns en medfödd strävan efter fulländning.

65:6.3 (737.3) Det viktigaste steget i växternas evolution var att växterna utvecklade förmågan att alstra klorofyll, och det näst största framsteget var sporens utveckling till det komplexa fröet. Sporen är mycket effektiv för att ombesörja förökningen, men den saknar de potentialer för variation och mångsidighet som finns inbyggda i fröet.

65:6.4 (737.4) En av de nyttigaste och mest invecklade tilldragelserna i evolutionen av de högre typerna av djur var utvecklingen av förmågan hos järnet i blodomloppets celler att

fungera i den dubbla rollen som bärare av syre och avlägsnare av koldioxid. Detta uppträdande hos de röda blodkropparna illustrerar hur evolverande organismer kan anpassa sina funktioner till variationer eller förändringar i omgivningen. De högre djuren, inklusive människan, syrsätter sina vävnader med hjälp av järnet i de röda blodkropparna som transporterar syre till de levande cellerna och lika effektivt avlägsnar koldioxiden. Andra metaller kan emellertid fås att tjäna samma ändamål. Bläckfisken använder koppar för denna funktion och sjötungan använder vanadium.

65:6.5 (737.5) Det faktum att sådana biologiska anpassningar fortfarande sker framgår av evolutionen av de högre däggdjurens tanduppsättning på Urantia; människans avlägsna förfäder hade trettiosex tänder, och sedan började en anpassningsprocess till trettiotvå hos den första människan och hennes nära släktingar. Nu är människosläktet långsamt på väg mot tjugoåtta tänder. Evolutionsprocessen är fortfarande aktivt och med strävan till anpassning på gång på denna planet.

65:6.6 (737.6) Många levande organismers till synes gåtfulla anpassningar är rent kemiska, helt fysikaliska. I varje ögonblick existerar i varje människas blodomlopp möjligheten till mer än 15.000.000 kemiska reaktioner mellan de hormoner som avsöndras av ett dussin inresekreteriska körtlar.

65:6.7 (737.7) De lägre formerna av växtliv reagerar fullständigt för den fysiska, kemiska och elektriska omgivningen. När man går uppåt längs livets steg träder de sju biträdande sinnesandarna den ena efter den andra i funktion med sin sinnesomvårdnad, och sinnet blir allt mera anpassande, skapande, koordinerande och dominerande.

Djurens förmåga att anpassa sig till att leva i luften, i vattnet och på land är inte en övernaturlig gåva, men det är en överfysisk anpassning.

65:6.8 (738.1) Fysiken och kemin kan inte ensamma förklara hur en människovarelse utvecklades från den urtida protoplasman i de första haven. Förmågan att lära sig, minnet och en särskiljande reaktion på omgivningen, är en egenskap hos sinnet. Fysikens lagar reagerar inte för övning; de är oåterkalleliga och oföränderliga. De kemiska reaktionerna förändras inte av undervisning; de är ensartade och pålitliga. Bortsett från närvaron av det Okvalificerade Absolutet är elektriska och kemiska reaktioner förutsägbara. Sinnet kan emellertid tillgodogöra sig erfarenhet, det kan lära sig av reaktiva beteendemönster som följer av upprepade retningar.

65:6.9 (738.2) Organismer på det förintelligenta stadiet reagerar för retningar från omgivningen, men de organismer som reagerar för sinnesomvårdnad kan anpassa och bearbeta själva omgivningen.

65:6.10 (738.3) Den fysiska hjärnan med dess associerade nervsystem har en inneboende förmåga att reagera för sinnesomvårdnad, alldeles så som det sinne som utvecklar sig hos en personlighet har en viss inneboende förmåga till andemottaglighet och därför innehåller potentialerna för andliga framsteg och resultat. Den intellektuella, sociala, moraliska och andliga evolutionen är beroende av sinnesomvårdnaden som de sju biträdande andarna och deras överfysiska medarbetare utövar.

7. Evolutionära sinnesnivåer

65:7.1 (738.4) De sju biträdande sinnesandarna är mångsidiga sinnesomvårdare för de lägre intelligenta existenserna i ett lokaluniversum. Omvårdnaden av denna sinnesklass sker från lokaluniversumets högkvarter eller från någon därmed länkad värld, men det förekommer en inflytelserik påverkan av det lägre sinnets funktion från systemhuvudstäderna.

65:7.2 (738.5) I en evolutionär värld är mycket, väldigt mycket, beroende av dessa sju sinneshjälparens arbete. De är sinnesomvårdare; de har inget att göra med den fysiska evolutionen vilken är Livsbärarnas område. Den fulländade integreringen av dessa andegåvor med det föreskrivna och naturliga förfarandet enligt Livsbärarnas progressiva och inbyggda ordning, är emellertid orsaken till de dödligas oförmåga att i sinnesfenomenen upptäcka någonting annat än naturens hand och resultatet av naturliga processer, fastän ni ibland är något förbryllade då det gäller att förklara allt det som är förenat med sinnets naturliga reaktioner i dess förbindelse med materia. Om Urantia fungerade mera i enlighet med de ursprungliga planerna skulle ni observera ännu mindre sådant som skulle dra er uppmärksamhet till sinnesfenomenet.

65:7.3 (738.6) De sju biträdande andarna påminner mera om strömkretsar än om entiteter, och i normala världar är de inkopplade tillsammans med andra biträdande verksamhetsformer över hela lokaluniversumet. På planeter för livsexperiment är de emellertid relativt isolerade. På grund av livsmönstrens unika natur upplevde de lägre sinneshjälparna på Urantia mycket större svårigheter att få kontakt med de evolutionära organismerna än vad som hade varit fallet vid en mera standardiserad typ av liv.

65:7.4 (738.7) Vidare är de sju biträdande sinnesandarna i en genomsnittlig evolutionär värld mycket bättre synkroniserade med de avancerande stadierna i djurens utveckling än de var på Urantia. Med undantag av ett enda fall upplevde sinneshjälparna på Urantia den största svårighet som de någonsin hade haft i sin verksamhet i hela Nebadons universum, när det gällde att få kontakt med organismernas evolverande sinne. I denna värld uppkom många gränsfall — virriga kombinationer av mekaniska icke-lärbara typer och icke-mekaniska lärbara typer av reaktion hos organismerna.

65:7.5 (739.1) De sju biträdande sinnesandarna tar inte kontakt med de rent mekaniska klasserna av organismer som reagerar för omgivningen. Sådana förintelligenta reaktioner hos levande organismer hör enbart till styrkecentrens, till de fysiska övervakarnas och deras medarbetares energidomäner.

65:7.6 (739.2) Uppkomsten av potentialen för förmågan att *lära sig* av erfarenhet anger att sinnesandarna har påbörjat sin verksamhet, och de fungerar från de lägsta sinnena i primitiva och osynliga existenser upp till de högsta typerna på människans evolutionära skala. De är källan till och mönstret för sinnets annars mer eller mindre gåtfulla beteende och till sinnets ofullständigt förstådda snabba reaktioner för den materiella omgivningen. Längre måste dessa trogna och alltid tillförlitliga påverkare fortsätta sin förberedande omvårdnad innan det animala sinnet når upp till människonivåerna för andemottaglighet.

65:7.7 (739.3) Sinneshjälparna fungerar som enda inflytelser i evolutionen av det erfara sinnet upp till nivån för den sjätte fasen, dyrkans ande. Vid denna nivå inträffar en oundgänglig överlappning

av omvårdnaden — det högre sträcker sig ned för koordinering med det lägre i förväntan på en senare uppnåelse av avancerade utvecklingsnivåer. Ytterligare en annan andeomvårdnad åtföljer verkan av det sjunde och sista sinnesbiträdet, visdomens ande. Under all omvårdnad från andevärlden upplever individen aldrig abrupta övergångar i andesamarbetet; alltid är dessa förändringar gradvisa och ömsesidiga.

65:7.8 (739.4) Alltid bör man göra skillnad mellan de fysiska (elektrokemiska) områdena och den mentala reaktionen på retningar från omgivningen, och dessa måste alla i sin tur igenkännas som fenomen åtskilda från andliga aktiviteter. Den fysiska, den mentala och den andliga gravitationens områden är klart avgränsade riken inom den kosmiska verkligheten, trots den intima växelverkan mellan dem.

8. Evolutionen i tid och rymd

65:8.1 (739.5) Tid och rymd är oupplösligt förenade; det finns en inneboende relation mellan dem. Dröjsmål i tiden är oundvikliga vid vissa förhållanden i rymden.

65:8.2 (739.6) Om det förorsakar huvudbry att så mycket tid används för att åstadkomma de evolutionära förändringarna i livsutvecklingen, vill jag säga att vi inte kan få livsprocesserna att utvecklas snabbare än vad de fysiska omvandlingarna på en planet tillåter. Vi måste vänta på den naturliga fysiska utvecklingen av en planet; vi har absolut ingen kontroll över den geologiska evolutionen. Om de fysiska

förhållandena tillät det, kunde vi arrangera livets evolution från början till slut inom avsevärt mindre än en miljon år. Men vi hör alla till de Suprema Paradishärskarnas jurisdiktion, och tiden existerar inte i Paradiset.

65:8.3 (739.7) Individens måttstock för att mäta tiden är längden av hans liv. Alla skapade varelser är sålunda tidsbetingade, och därför anser de evolutionen vara en långt utdragen process. För dem av oss vilkas livslängd inte begränsas av en tidsbunden existens förefaller evolutionen inte att vara en sådan utdragen process. I Paradiset där tiden inte existerar är allt detta *närvarande* i Infinitetens sinne och Evighetens gärningar.

65:8.4 (739.8) Så som sinnesevolutionen är beroende av, och försenas av, den långsamma utvecklingen av de fysiska förhållandena, så är andligt framåtskridande beroende av mental expansion och försenas ofelbart av intellektuell efterblivenhet. Men detta betyder inte att den andliga evolutionen är beroende av utbildning, kultur eller visdom. Själen kan utvecklas oberoende av mental kultur men inte i avsaknad av mental kapacitet och längtan — valet av överlevnad och beslutet att nå en allt större fulländning — att göra det som är Faderns vilja i himlen. Även fast överlevnaden inte är beroende av innehavet av kunskap och visdom, är framåtskridandet förvisso det.

65:8.5 (740.1) I de kosmiska evolutionära laboratorierna dominerar sinnet alltid över materien, och anden är alltid korrelerad med sinnet. Avsaknad av synkronisering och koordinering mellan dessa olika förmögenheter kan orsaka dröjsmål, men om individen verkligen känner Gud, önskar finna honom och bli lik honom, då är överlevnaden säkrad trots tidens hinder. Det fysiska tillståndet kan

vara ett handikapp för sinnet, och mental förvändhet kan försena andlig uppnåelse, men inget av dessa hinder kan övervinna det viljeval som någon gör av hela sin själ.

65:8.6 (740.2) När de fysiska omständigheterna är mogna kan det ske en *plötslig* mental utveckling; när sinnestillståndet är gynnsamt kan det inträffa *plötsliga* andliga omvandlingar; när andliga värden erhåller riktigt erkännande och uppskattning, då blir kosmiska betydelser urskiljbara, och allt mera löses personligheten från olägenheterna i tiden och befrias den från begränsningarna i rymden.

65:8.7 (740.3) [Avfattat under beskydd av en av Neadons Livsbärare bosatt på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 65](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 67](#) >>

Kapitel 66

Urantias Planetprins

66:0.1 (741.1) EN LANONANDEKSONS ankomst till en genomsnittlig värld anger att viljan, förmågan att välja vägen till evig överlevnad, har utvecklats i den primitiva människans sinne. Men till Urantia anlände Planetprinsen nästan en halv miljon år efter det att människans vilja hade uppstått.

66:0.2 (741.2) För ungefär fem hundra tusen år sedan och samtidigt med de sex färgade sangikrasernas framträdande anlände Planetprinsen Caligastia till Urantia. Det fanns nästan en halv miljard primitiva människor på jorden vid tiden för Prinsens ankomst, och de var väl utbredda över Europa, Asien och Afrika. Prinsens högkvarter, som etablerades i Mesopotamien, låg ungefär i mitten av världens bosättning.

1. Prins Caligastia

66:1.1 (741.3) Caligastia var en Lanonandekson, nummer 9.344 av andra gradens klass. Han hade erfarenhet av lokaluniversumets administrativa angelägenheter i allmänhet och, under senare tidsåldrar, av skötseln av lokalsystemet Satania i synnerhet.

66:1.2 (741.4) Före Lucifers regeringstid i Satania hade Caligastia varit knuten till Livsbärarnas rådgivande församling i Jerusem. Lucifer befordrade Caligastia till en plats i sin personliga stab, var han acceptabelt utförde fem successiva heders- och förtroendeuppdrag.

66:1.3 (741.5) Caligastia sökte mycket tidigt ett förordnande som Planetprins, men när hans anhållan kom upp för godkännande i konstellationsråden blev den upprepade gånger utan Konstellationsfädernas samtycke. Caligastia föreföll att ha en speciell önskan att bli sänd som planethärskare till en decimal- eller livsmodifikationsplanet. Hans anhållan hade flera gånger blivit avslagen innan han slutligen förordnades till Urantia.

66:1.4 (741.6) Caligastia for iväg från Jerusem till sitt förtroendeuppdrag som världshärskare utrustad med avundsvärda meriter av lojalitet och hängivelse för välfärden i universumet för sin födelse och hemvist, trots att en viss rastlöshet var kännetecknande för honom i förening med en tendens att ogilla den gängse ordningen för vissa mindre ärenden.

66:1.5 (741.7) Jag var närvarande i Jerusem när den lysande Caligastia avreste från systemhuvudstaden. Ingen av planeternas prinsar började någonsin sitt livsskede som världshärskare med en rikare förberedande erfarenhet eller med bättre utsikter för framtiden än Caligastia denna betydelsefulla dag för en halv miljon år sedan. En sak är säker: När jag utförde mitt uppdrag att införa berättelsen om denna händelse i lokaluniversumets informationsutsändning hade jag inte för ett enda ögonblick ens den minsta aning om att denne noble Lanonandek så snart skulle svika sitt heliga förtroende som vårdare av planeten och så förfärligt befläcka det goda namnet för hans ädla klass av universumsöner. Jag ansåg verkligen att Urantia hörde till de fem eller sex mest lyckosamma planeterna i hela Satania, emedan den skulle få ett så erfaret, lysande och egenartat sinne i ledningen för världens angelägenheter. Jag förstod inte då att Caligastia höll på att lömskt förälska sig i sig själv; jag förstod inte då så klart den försåtlighet som ligger i personlighetens stolthet.

2. Prinsens stab

66:2.1 (742.1) Urantias Planetprins sändes inte ensam ut på sitt uppdrag utan åtföljdes av den vanliga kåren av assistenter och administrativa medhjälpare.

66:2.2 (742.2) Ledare för denna grupp var Daligastia, medarbetare och assistent till Planetprinsen. Daligastia var också en andra gradens Lanonandekson, nummer 319.407 av den klassen. Han hade

ställningen som assistent då han förordnades till Caligastias medarbetare.

66:2.3 (742.3) Till den planetariska staben hörde ett stort antal änglamedhjälpare och en stor skara andra himmelska varelser som hade förordnats att främja människorasernas intressen och gynna deras välgång. Men från er synpunkt sett var den allra intressantaste gruppen de kroppsliga medlemmarna av Prinsens stab — ibland kallade *Caligastias ett hundra*.

66:2.4 (742.4) Dessa ett hundra ånyo materialiserade medlemmar av Prinsens stab utvaldes av Caligastia bland över 785.000 uppstigna medborgare i Jerusem vilka anmälde sig som frivilliga för att delta i äventyret på Urantia. Alla de utvalda ett hundra var från olika planeter, och ingen av dem var från Urantia.

66:2.5 (742.5) Dessa frivilliga från Jerusem hämtades med serafransport direkt från systemhuvudstaden till Urantia, och efter ankomsten hölls de serafomslutna tills de kunde försees med personlighetsgestalt av tvåfaldig natur för speciell planetarisk tjänst, en materiell kropp av kött och blod men också anpassad till systemets livsströmmar.

66:2.6 (742.6) Någon tid före ankomsten av dessa Jerusems ett hundra medborgare anhöll de två på Urantia bosatta övervakande Livsbärarna, som tidigare hade utarbetat sina planer, om tillstånd från Jerusem och Edentia att överföra livsplasma från ett hundra utvalda återstående efterkommande till Andons och Fontas släktlinje till de materiella kroppar som skulle projiceras för de kroppsliga

medlemmarna av Prinsens stab. Anhållan beviljades i Jerusem och godkändes i Edentia.

66:2.7 (742.7) Sålunda utvalde Livsbärarna bland Andons och Fontas efterkommande femtio män och femtio kvinnor som representerade de bästa fortlevande arvsanlagen från denna unika ras. Med ett eller två undantag var dessa andoniter som bidrog till rasens förbättring främlingar för varandra. Från vitt skilda platser samlades de med samordnade Tankeriktarnas styrning och serafernas ledning just utanför Prinsens planetariska högkvarter. Här omhändertogs dessa ett hundra människovarelser av en mycket skicklig kommission av frivilliga från Avalon. Kommissionen ledde den materiella uttagningen av en del av livsplasman som dessa efterkommande till Andon hade. Detta levande material överfördes sedan till de materiella kroppar som hade konstruerats för att användas av de ett hundra jerusemiska medlemmarna av Prinsens stab. Under tiden hölls systemhuvudstadens nyligen anlända medborgare kvar i sömnen efter serafrtransporten.

66:2.8 (742.8) Dessa händelser gav, tillsammans med det materiella skapandet av de speciella kropparna för Caligastias ett hundra, upphov till talrika legender av vilka många senare sammanblandades med de senare sägnerna om den planetariska installationen av Adam och Eva.

66:2.9 (743.1) Hela återpersonaliseringsprocessen, från den tid då serafrtransporterna anlände med de ett hundra frivilliga från Jerusem tills dessa frivilliga vaknade till medvetande som trefaldiga varelser i denna värld, tog exakt tio dagar.

3. Dalamatia — Prinsens stad

66:3.1 (743.2) Planetprinsens högkvarter var beläget i trakten av den dåtida Persiska viken, i det område som motsvarar det senare Mesopotamien.

66:3.2 (743.3) Klimatet och landskapet i Mesopotamien var dåför tiden på allt sätt gynnsamt för de projekt som Prinsens personal och deras medhjälpare ägnade sig åt, och skiljde sig mycket från de förhållanden som någon gång senare har varit rådande där. Det var nödvändigt med ett sådant gynnsamt klimat som en del av den naturliga omgivningen avsedd att locka primitiva urantiabor till några första framsteg på kulturens och civilisationens område. Den främsta uppgiften under dessa tider var att omdana människan från jägare till boskapsherde, med hopp om att hon senare skulle utvecklas till en fredsälskande jordbrukare med kärlek till hemmet.

66:3.3 (743.4) Planetprinsens högkvarter på Urantia var typiskt för sådana stationer på unga sfärer under utveckling. Kärnan i Prinsens bosättningsområde var en enkel men vacker stad, omgiven av en tolv meter hög mur. Detta världscentrum för kultur fick till Daligastias ära namnet Dalamatia.

66:3.4 (743.5) Staden var indelad i tio stadsdelar, med högkvartersgårdarna för de kroppsliga stabsmedlemmarnas tio råd belägna i mitten av varje stadsdel. I stadens centrum fanns den osedde Faderns tempel. Prinsens och hans medhjälparens administrativa

högkvarter var ordnat i tolv kammare grupperade omedelbart kring själva templet

66:3.5 (743.6) Byggnaderna i Dalamatia var alla en våning höga, utom rådshögkvarteren som var i två våningar och det centralt belägna templet för allas Fader som var litet men tre våningar högt.

66:3.6 (743.7) Staden representerade det bästa som fanns vid dessa tidiga tider vad beträffar byggnadsmaterial — tegel. Sten eller trä användes inte nämnvärt. Husbyggandet och byarkitekturen bland de omgivande folken förbättrades avsevärt av exemplet från Dalamatia.

66:3.7 (743.8) Nära Prinsens högkvarter bodde människor av alla färger och alla skikt. Och det var från dessa närbelägna stammar som de första eleverna rekryterades till Prinsens skolor. Fastän dessa första skolor i Dalamatia var mycket enkla erbjöd de allt som kunde göras för denna primitiva tidsålders män och kvinnor.

66:3.8 (743.9) Prinsens kroppsliga stabsmedlemmar samlade fortgående kring sig de högrestående individerna från de omgivande stammarna, och efter att ha tränat och inspirerat dessa elever sände de dem tillbaka till deras respektive folk som lärare och ledare.

4. De ett hundra första tider

66:4.1 (743.10) Ankomsten av Prinsens stab hade en djupgående inverkan. Fastän det tog nästan tusen år för nyheten att spridas över hela världen, blev stammarna nära högkvarteret i Mesopotamien oerhört påverkade av Urantias ett hundra nya invånares undervisning och uppförande. Och mycket av er senare mytologi växte fram ur de

vanställda sägnerna från dessa första dagar, då dessa medlemmar av Prinsens stab återpersonaliserades som supermänniskor på Urantia.

66:4.2 (744.1) Det allvarliga hindret för det goda inflytandet från sådana utomplanetariska lärare är de dödligas tendens att hålla dem för gudar, men bortsett från förfarandet vid deras framträdande på jorden anlidade Caligastias ett hundra — femtio män och femtio kvinnor — inte övernaturliga metoder eller övermänskliga manipulationer.

66:4.3 (744.2) De kroppsliga stabsmedlemmarna var ändå lika fullt övermänniskor. De började sitt uppdrag på Urantia som speciella trefaldiga varelser:

66:4.4 (744.3) 1. De var kroppsliga och relativt människolika, ty de var bärare av verklig livsplasma från en av människoraserna, Urantias andoniska livsplasma.

66:4.5 (744.4) Dessa ett hundra medlemmar av Prinsens stab var jämnt fördelade enligt kön och enligt sin tidigare ställning som dödliga. Varje person i denna grupp hade förmågan att bli medförälder till en fysisk varelse av någon ny klass, men de hade noggrant instruerats att ty sig till föräldraskap endast under vissa förhållanden. Det är brukligt att Planetprinsens kroppsliga stabsmedlemmar avlar sina efterföljande någon tid innan de drar sig tillbaka från den speciella planetariska tjänsten. Vanligen sker detta vid den tid då de Planetariska Adam och Eva anländer eller kort därefter.

66:4.6 (744.5) Dessa speciella varelser hade därför föga eller ingen uppfattning om vilken typ av materiell varelse som skulle bli resultatet av deras sexuella förening. De fick inte heller någonsin veta

det; innan tiden var inne för ett sådant steg i det arbete som de utförde i världen omstörtades hela regimen av uppror, och de som senare fungerade i föräldrarollen hade blivit isolerade från systemets livsströmmar.

66:4.7 (744.6) Till hudfärg och språk följde dessa materialiserade medlemmar av Caligastias stab den andoniska rasen. De intog föda så som de dödliga i världen, med en skillnad: de återskapade kropparna hos denna grupp nöjde sig helt med en köttfri diet. Detta var ett av de överväganden som bestämde deras boplatz till en varm trakt, rik på frukter och nötter. Bruket att livnära sig på en köttfri diet daterar sig från tiderna för Caligastias ett hundra, ty denna sed spred sig när och fjärran och påverkade matvanorna hos många omgivande stammar, grupper som hade sitt ursprung i de en gång uteslutande köttätande evolutionära raserna.

66:4.8 (744.7) 2. De ett hundra var materiella men övermänskliga varelser som på Urantia hade återskapats som unika män och kvinnor av en hög och speciell klass.

66:4.9 (744.8) Fastän medlemmarna av denna grupp hade provisoriskt medborgarskap i Jerusem hade de ännu inte fusionerat med sin Tankeriktare; och när de anmälde sig som frivilliga och accepterades till planetarisk tjänst i förbindelse med de nedstigande klassernas Söner, avskiljdes deras Riktare. Men dessa jerusembor var övermänskliga varelser — de hade själar som hade vuxit till sig som uppstigna. Under de dödligas liv i köttet är själen i fosterstadiet; den föds (uppstår) i morontialivet och växer till sig under följden av morontiavärldar. Själarna hos Caligastias ett hundra hade sålunda,

genom de progressiva erfarenheterna i de sju mansonivärldarna, expanderat till en status av medborgarskap i Jerusem.

66:4.10 (744.9) I överensstämmelse med sina instruktioner inlät sig stabens medlemmar inte i sexuell reproduktion, men de undersökte omsorgsfullt sin personliga uppbyggnad och utforskade noggrant varje tänkbar fas av intellektuell (sinnes-) och morontieell (själs-) förbindelse. Det var under det trettiotredje året av deras vistelse i Dalamatia, långt innan muren var fullbordad, som nummer två och nummer sju i Dans grupp av en tillfällighet upptäckte ett fenomen i anslutning till förbindelsen (förmodligen icke-sexuell och icke-materiell) av deras morontia-jag med varandra; och resultatet av detta äventyr visade sig vara den första av mellanvarelserna av första graden. Denna nya varelse var fullt synlig för medlemmarna av den planetariska staben och för deras himmelska medarbetare men osynlig för männen och kvinnorna från de olika människostammarna. Med bemyndigande av Planetprinsen inledde hela den kroppsliga staben åstadkommandet av liknande varelser, och alla lyckades då de följde instruktionerna från pionjärparet i Dans grupp. Sålunda gav Prinsens stab till slut tillvaro åt hela den ursprungliga kåren om 50.000 första gradens mellanvarelser.

66:4.11 (745.1) Dessa varelser av mellantyp var till stor nytta för skötsel av ärendena vid världens högkvarter. De var osynliga för människorna, men de primitiva besökarna i Dalamatia undervisades om dessa osedda halvandar, som sedan under tidsålder efter annan utgjorde hela andevärlden för dessa evolverande dödliga.

66:4.12 (745.2) 3. Caligastias ett hundra var personligen odödliga, eller icke-döende. Genom deras materiella kroppar cirkulerade de

antidotiska komplementen till systemets livsströmmar; och hade de inte genom uppror förlorat kontakten med livsströmmarna skulle de ha levt vidare en obestämd tid tills en senare Guds Son anlände eller tills de någon gång senare befriades från sitt uppdrag för att återuppta den avbrutna färden till Havona och Paradiset.

66:4.13 (745.3) Dessa antidotiska komplement till Satantias livsströmmar härstammade från frukten från livets träd, en buske från Edentia vilken de Högste i Norlatiadek sände till Urantia vid tiden för Caligastias ankomst. Under tiderna i Dalamatia växte detta träd på gårdsplanen till den osedde Faderns tempel i stadens centrum, och det var frukten från livets träd som gjorde det möjligt för de materiella och i övrigt dödliga varelserna i Prinsens stab att leva vidare utan ände så länge de hade tillgång till frukten.

66:4.14 (745.4) Fastän denna supernäring inte var av något värde för de evolutionära raserna, var den helt tillräcklig för att ge fortsatt liv åt Caligastias ett hundra och även åt de ett hundra modifierade andoniter som var associerade med dem.

66:4.15 (745.5) Det bör i detta sammanhang förklaras att vid den tid då de ett hundra andoniterna bidrog med sin människolivsplasma åt medlemmarna av Prinsens stab, införde Livsbärarna i deras dödliga kroppar komplementet till systemets strömkretsar; och sålunda gjordes det möjligt för dem att leva vidare samtidigt med staben, århundrade efter århundrade trotsande den fysiska döden.

66:4.16 (745.6) Slutligen gjordes dessa ett hundra andoniter medvetna om sitt bidrag till sina överordnades nya yttre gestalt, och dessa samma ett hundra barn av Andons stam stannade i högkvarteret som

personliga följeslagare till de kroppsliga medlemmarna av Prinsens stab.

5. De hundras organisation

66:5.1 (745.7) De ett hundra organiserades för tjänst i tio autonoma råd om tio medlemmar var. När två eller flera av dessa råd höll sammanträde leddes dessa förbindelsemöten av Daligastia. Dessa tio grupper var inrättade enligt följande:

66:5.2 (745.8) 1. *Rådet för föda och materiell välfärd.* Denna grupp förestods av Ang. Födan, vattnet, beklädnaden och människosläktets materiella framåtskridande hade denna dugliga kår hand om. De lärde ut grävning av brunnar, reglering av källor och bevattning. De lärde dem som kom från de högre belägna trakterna och från norr förbättrade metoder att bereda skinn för användning som klädesplagg, och vävning introducerades senare av lärarna i konst och vetenskap.

66:5.3 (746.1) Stora framsteg gjordes i metoderna att förvara föda. Födan bevarades genom kokning, torkning och rökning; den blev sålunda den tidigaste formen av egendom. Människan lärdes att rusta sig mot faran av hungersnöd som allt emellan härjade i världen.

66:5.4 (746.2) 2. *Nämnden för tämjandet och nyttjandet av djur.* Detta råd ägnade sig åt uppgiften att välja ut och föda upp de djur som var bäst lämpade att hjälpa människorna att bära bördor och att transportera människorna, att förse människan med föda, och att

senare vara till nytta vid brukandet av jorden. Denna dugliga kår leddes av Bon.

66:5.5 (746.3) Flera typer av nyttiga, nu utdöda djur tämjdes, tillika med en del som hade fortfarit som tamdjur till denna dag. Hunden hade länge levt med människan, och den blå människan hade redan lyckats tämja elefanten. Kon förbättrades genom omsorgsfull avel så att den blev en värdefull näringskälla; smör och ost blev en vanlig del av människans diet. Människorna lärdes att använda oxar för att bära bördor, men hästen tämjdes först senare. Medlemmarna av denna kår lärde för första gången människan att använda hjulet för att underlätta dragningsarbete.

66:5.6 (746.4) Det var under dessa tider som brevduvor för första gången användes. De togs med på långa färder för att man skulle kunna sända meddelanden eller kalla på hjälp. Bons grupp lyckades träna upp de storartade fadorerna till passagerarfåglar, men de dog ut för över trettio tusen år sedan.

66:5.7 (746.5) *3. Rådgivarna för underkuvandet av rovdjuren.* Det var inte tillräckligt att den tidiga människan försökte tämja vissa djur, utan hon måste också lära sig att skydda sig mot att bli byte åt resten av den fientliga djurvärlden. Denna grupp leddes av Dan.

66:5.8 (746.6) Avsikten med en forntida stadsmur var att ge skydd mot rovlystna vilddjur samt att förhindra fientliga människors överraskande anfall. De som levde utan murar och i skogarna var beroende av boplatser i träden, av stenhyddor och av att underhålla natteldar. Det var därför helt naturligt för dessa lärare att ägna mycket tid åt att instruera sina elever i att förbättra människoboningarna. Med

tillämpning av förbättrade metoder och användning av fällor gjordes stora framsteg i att underkuva djuren.

66:5.9 (746.7) 4. *Lärarkåren för spridandet och bevarandet av kunskap.* Denna grupp organiserade och styrde de rent utbildningsmässiga projekten under dessa tidiga tider. Den leddes av Fad. Fads undervisningsmetoder bestod av arbetsövervakning i förening med instruktion i förbättrade arbetsmetoder. Fad utarbetade det första alfabetet och introducerade ett skrivsystem. Detta alfabet hade tjugofem skrivtecken. Som skrivmaterial använde dessa första tiders folk trädbark, lertavlor, stenplattor, en form av pergament tillverkat av uthamrade hudar, och en primitiv form av pappersliknande material gjort av getingbon. Dalamatias bibliotek, som förstördes snart efter Caligastias avvikande, omfattade mer än två miljoner olika uppteckningar och var känt som ”Fads hus”.

66:5.10 (746.8) Den blå människan visade förkärlek för att använda alfabetet vid skrivande och gjorde härvidlag de största framstegen. Den röda människan föredrog bildskrift, medan de gula raserna tenderade mot användningen av ord- och tankesymboler, i mångt och mycket lika dem de nu använder. Men alfabetet och mycket annat gick senare förlorat för världen under den förvirring som följde på upproret. Då Caligastia avföll tillintetgjordes världens hopp om ett gemensamt världsomfattande språk, åtminstone för oräkneliga tider.

66:5.11 (747.1) 5. *Kommissionen för tillverkning och handel.* Detta råd hade i uppgift att utveckla produktionen inom stammarna och att främja handeln mellan de olika fredliga grupperna. Rådets ledare var Nod. Varje form av primitiv tillverkning uppmuntrades av denna kår.

Den bidrog direkt till att höja levnadsstandarden genom att föra fram många nya produkter som tilltalade de primitiva människorna. Kåren expanderade avsevärt handeln med det förbättrade salt som rådet för vetenskap och konst hade frambragt.

66:5.12 (747.2) Det var bland dessa upplysta grupper som hade undervisats i skolorna i Dalamatia som den första kommersiella krediten kom i bruk. Från en centralkassa för kredit fick de kontramärken som accepterades i stället för de egentliga bytesobjekten. Bättre affärsmetoder kom världen inte fram till under hundratusentals år.

66:5.13 (747.3) 6. *Kollegiet för uppenbarad religion.* Detta organ fungerade långsamt. Civilisationen på Urantia smiddes bokstavligen fram mellan nödvändighetens städ och fruktans hammare. Men denna grupp hade gjort avsevärda framsteg i sina försök att ersätta fruktan för skapade varelser (dyrkan av vålnader) med fruktan för Skaparen, innan deras strävanden avbröts av den senare förvirring som följde på omvälvningarna i samband med utbrytningen. Ledare för detta råd var Hap.

66:5.14 (747.4) Ingen av Prinsens stab ville föra fram en uppenbarelse på ett sätt som skulle komplicera evolutionen; de framförde uppenbarelsen endast som en höjdpunkt sedan de hade uttömt evolutionens krafter. Men Hap gav efter för en önskan hos stadens invånare om att etablera en form av religiös tjänst. Hans grupp försåg dalamatierna med sju gudstjänstsånger och gav dem också den dagliga tacksägelseversen samt lärde dem slutligen "Faderns bön", som lydde:

66:5.15 (747.5) ”Allas Fader, vars Son vi ärar, se ned till oss med välvilja. Gör oss fria från fruktan för alla utom dig. Gör oss till behag för våra gudomliga lärare och lägg ständigt sanningen på våra läppar. Befria oss från våld och ilska; giv oss respekt för våra äldre och för det som tillhör våra grannar. Giv oss denna säsong gröna betesmarker och fruktsamma hjordar för att glädja våra hjärtan. Vi ber för den snara ankomsten av den utlovade förbättraren, och vi vill göra din vilja i denna värld så som andra gör i världarna långt borta.”

66:5.16 (747.6) Fastän Prinsens stab fick använda endast naturliga medel och vanliga metoder för att förbättra raserna, framhöll de löftet om den adamiska gåvan i form av en ny ras som målet för den senare evolutionära tillväxten, efter det att den biologiska utvecklingen hade nått sin höjdpunkt.

66:5.17 (747.7) *7. Väktarna av liv och hälsa.* Detta råd var sysselsatt med att introducera hälsovård och främja en enkel hygien, och det leddes av Lut.

66:5.18 (747.8) Dess medlemmar lärde ut mycket som gick förlorat under de efterföljande tidsåldrarnas förvirring, för att återupptäckas först under nittonhundratalet. De lärde människosläktet att tillredning av maten, kokandet och stekandet, var ett sätt att undvika sjukdomar; också att denna tillredning avsevärt minskade dödligheten bland småbarn och underlättade en tidig avvänjning.

66:5.19 (747.9) Många av de tidiga lärdomarna från Luts hälsoväktare fortlevde bland stammarna på jorden ända fram till Mose dagar, även om de blev mycket förvrängda och avsevärt förändrade.

66:5.20 (748.1) Det stora hindret vid främjandet av hygienen bland dessa ovetande folk bestod däri, att de verkliga orsakerna till många sjukdomar var för små för att ses med blotta ögat, och även däri att de alla hyste en vidskeplig högaktning för elden. Det krävdes tusentals år av övertalning för att få dem att bränna avfallet. Till dess uppmanades de att gräva ned sitt ruttnande skräp. Det stora sanitära framsteget under denna epok utgjordes av spridningen av kunskapen om solljusets hälsobringande och sjukdomsdödande egenskaper.

66:5.21 (748.2) Före Prinsens ankomst hade badandet varit en uteslutande religiös ceremoni. Det var verkligen svårt att övertala primitiva människor att tvätta sin kropp enbart för hälsans skull. Lut förmådde till slut religionslärarna att inkludera rengöring med vatten som en del av de reningsceremonier som skulle utföras i samband med andakten vid middagstid en gång i veckan vid dyrkan av allas Fader.

66:5.22 (748.3) Dessa hälsoväktare försökte också införa bruket att skaka hand, som ett sätt att befästa personlig vänskap och som tecken på grupplojalitet, i stället för utbyte av saliv eller bloddrickande. Men när dessa primitiva folk kände sig fria från det tvingande trycket av lärdomarna från sina högrestående ledare, tog det inte länge för dem att återgå till sina tidigare hälsodödande och sjukdomsalstrande seder av okunskap och vidskepelse.

66:5.23 (748.4) 8. *Det planetariska rådet för konst och vetenskap.* Denna kår gjorde mycket för att förbättra produktionstekniken för den forna människan och för att höja hennes skönhetsuppfattning. Kårens ledare var Mek.

66:5.24 (748.5) Konst och vetenskap fanns det inte mycket av i hela världen, men dalamatierna lärdes de enklaste grunderna av fysik och kemi. Krukmakeriet gick framåt, alla dekorativa konstarter förbättrades och människoskönhetens ideal lyftes ansevärt. Men musiken gjorde föga framsteg innan den violetta rasen anlände.

66:5.25 (748.6) Dessa primitiva människor gick inte med på att experimentera med ångkraft, trots sina lärares upprepade maningar; aldrig kunde de övervinna sin stora rädsla för explosionskraften i innesluten ånga. De övertalades emellertid till sist att arbeta med metaller och eld, fastän ett stycke glödande metall var ett skräckinjagande objekt för dessa tidiga människor.

66:5.26 (748.7) Mek gjorde en hel del för att höja andoniternas kultur och förbättra den blå människans konst. En förening mellan den blå människan och Andons arvslinje resulterade i en artistiskt begåvad typ, och många av dem blev mästerverliga skulptörer. De arbetade inte i sten eller marmor, men deras lerarbeten, härdade i ugn, pryddes trädgårdarna i Dalamatia.

66:5.27 (748.8) Stora framsteg gjordes i hemmets konstfärdigheter, av vilka de flesta gick förlorade under upprorets långa och mörka tidsåldrar. De återupptäcktes först i modern tid.

66:5.28 (748.9) 9. *Styrelsen för avancerade stamrelationer.* Denna grupp var anförtrodd arbetet med att föra människosamfundet upp till statsbildandets nivå. Deras ledare var Tut.

66:5.29 (748.10) Dessa ledare bidrog mycket till att åstadkomma giftermål mellan människor från olika stammar. De främjade frieri och giftermål efter moget övervägande och full möjlighet för parterna att bli bekanta. De rent militära krigsdanserna förfinades och sattes att

tjäna värdefulla samhällseliga ändamål. Många tävlingslekar introducerades, men dessa forntida människor var ett allvarligt folk; föga humor prydde de tidiga stammarna. Få av sederna överlevde den senare upplösningen under det planetariska myteriet.

66:5.30 (749.1) Tut och hans medarbetare arbetade för att främja fredliga förbindelser mellan grupper, för att reglera och humanisera kriget, för att koordinera förbindelserna mellan stammarna och för att förbättra styrandet av stammarna. I Dalamatias omgivning utvecklades en mera avancerad kultur, och dessa förbättrade samhällsrelationer invercade mycket gynnsamt på mera avlägsna stammar. Det civilisationsmönster som var förhärskande vid Prinsens högkvarter avvek emellertid mycket från det barbariska samhälle som utvecklade sig annanstans, alldeles så som nittonhundratalets samhälle i Kapstaden i Sydafrika är helt annorlunda än de småväxta bushmännens primitiva kultur norröver.

66:5.31 (749.2) 10. *Högsta domstolen för koordinering mellan stammarna och samverkan mellan raserna.* Detta högsta råd leddes av Van och utgjorde appellationsdomstolen för alla de övriga nio speciella kommissionerna som hade i uppdrag att övervaka människornas angelägenheter. Detta råd hade en vittomfattande funktion, då det hade anförtrotts alla sådana ärenden av jordisk betydelse vilka inte uttryckligen hade anvisats de andra grupperna. Denna utvalda kår hade godkänts av Konstellationsfäderna i Edentia innan dess medlemmar befullmäktigades att ta på sig de uppgifter som ankom på Urantias högsta domstol.

6. Prinsens välde

66:6.1 (749.3) Graden av kultur i en värld mäts med dess infödda varelsers samhälleliga arv, och kulturens spridningshastighet bestäms helt av dess invånares förmåga att förstå nya och avancerade idéer.

66:6.2 (749.4) Slaveri under traditionerna åstadkommer stabilitet och samverkan genom att emotionellt binda samman det förgångna med nuet, men likaså kväver det initiativet och förslavar personlighetens skapande krafter. Hela världen hade fastnat i ett dödläge av traditionsbundna seder och bruk när Caligastias ett hundra anlände och började förkunna evangeliet om det individuella initiativet till den tidens sociala grupper. Detta välgörande styre blev emellertid så snart avbrutet att människoraserna aldrig har blivit helt fria från sedvänjornas slaveri; Urantia domineras fortfarande oskäligt av modet och det allmänt brukliga.

66:6.3 (749.5) Caligastias ett hundra — graduerade från mansoniavärldarna i Satania — var väl förtrogna med konstarterna och kulturen i Jerusem, men sådan kunskap är nästan värdelös på en barbarisk planet befolkad av primitiva människor. Dessa kloka varelser visste bättre än att påbörja ett *plötsligt* omformande eller ett massomfattande förhöjande av den tidens primitiva människoraser. De förstod så väl att människan som art utvecklas långsamt, och de klokt avstod från alla radikala försök att modifiera människans sätt att leva på jorden.

66:6.4 (749.6) Var och en av de tio planetariska kommissionerna satte igång med att *långsamt* och naturenligt främja de

intresseområden som hade anförtratts den. Kommissionernas plan gick ut på att dra till sig de bästa sinnena från de omgivande stammarna och efter utbildning sända dem tillbaka till sina folk som sändebud för samhällelig förbättring.

66:6.5 (749.7) Främmande sändebud sändes aldrig till någon rasgrupp, utom på uttrycklig anhållan från det folket. De som arbetade för upplyftandet och framåtskridandet av en viss stam eller ras var alltid infödda medlemmar av den stammen eller rasen. De ett hundra försökte inte påtvinga en annan stam vanorna och sederna ens hos en högrestående rasgrupp. Alltid arbetade de tålmodigt med att förhöja och förbättra de tidstestade sederna hos varje rasgrupp. De enkla människorna på Urantia förde med sig sina sociala sedvänjor till Dalamatia, inte för att byta ut dem mot nya och bättre sätt, utan för att få dem upplyfta av kontakten med en högre kultur och av ungänget med högrestående sinnen. Processen var långsam men mycket verksam.

66:6.6 (750.1) Lärarna i Dalamatia sökte lägga till ett medvetet socialt urval till det rent naturliga urvalet i den biologiska evolutionen. De rubbade inte människosamhället, men de försnabbade betydligt dess normala och naturliga utveckling. Deras avsikt var att åstadkomma framåtskridande genom evolution, inte revolution genom uppenbarelse. Människosläktet hade använt tidsåldrar för att skaffa sig det lilla av religion och moral som det hade, och dessa supermänniskor förstod bättre än att beröva människan dessa få framsteg genom den förvirring och bestörtning som alltid blir följden när upplysta och högrestående varelser tar sig

till att försöka upplyfta de efterblivna rasgrupperna med för mycket undervisning och för mycket upplysning.

66:6.7 (750.2) När kristna missionärer beger sig till hjärtat av Afrika, där söner och döttrar förutsätts förbli under sina föräldrars övervakning och ledning under föräldrarnas hela livstid, åstadkommer de endast förvirring och nedbrytning av all auktoritet när de under en enda generation försöker undantränga denna sed genom att undervisa att dessa barn borde vara fria från allt föräldratvång efter att ha uppnått tjugoettårsåldern.

7. Livet i Dalamatia

66:7.1 (750.3) Även om Prinsens högkvarter var utsökt vackert och utformat för att väcka respekt hos den tidens primitiva människor, var det alltigenom anspråkslöst. Byggnaderna var inte särskilt stora emedan det var dessa importerade lärares avsikt att genom att introducera boskapsskötsel uppmuntra till en senare utveckling av jordbruket. Innanför stadsmuren hade tillräckligt med mark reserverats för betesmark och trädgårdsskötsel för att livnära en befolkning om ungefär tjugo tusen personer.

66:7.2 (750.4) Interiören i templet för dyrkan i stadens centrum och i de tio rådsbyggnaderna för de övervakande grupperna av övermänniskor var verkligen ett vackert konstverk. Fastän bostadsbyggnaderna var förebilder av prydlighet och renlighet, var allting mycket enkelt och alltigenom primitivt i jämförelse med

senare tiders utveckling. Vid detta kulturens högkvarter användes inga metoder som inte naturligt hörde till Urantia.

66:7.3 (750.5) Prinsens kroppsliga stab rådde över enkla och exemplariska boningar som de upprätthöll som hem avsedda att inspirera och gynnsamt påverka de studerande iakttagare som vistades vid världens sociala centrum och utbildningshögkvarter.

66:7.4 (750.6) Familjelivets bestämda ordning och att bo familjevis i en enskild och jämförelsevis stadigvarande bostad daterar sig från dessa tider i Dalamatia och berodde främst på de ett hundras och deras elevers exempel och på den undervisning som de gav. Hemmet som en enhet i samhället blev ingen framgång förrän supermännen och superkvinnorna i Dalamatia ledde människan till att älska och planera för sina barnbarn och sina barnbarnsbarn. Vilden älskar sitt barn, men den civiliserade människan älskar också sitt barnbarn.

66:7.5 (750.7) Medlemmarna av Prinsens stab levde tillsammans som far och mor. De hade visserligen inga egna barn, men de femtio mönsterhemmen i Dalamatia gav alltid skydd åtminstone åt fem hundra adopterade småbarn samlade från de högrestående familjerna bland de andoniska och sangiska rasgrupperna; många av dessa barn var föräldralösa. De hade lyckan att komma i åtnjutande av dessa förträffliga föräldrars fostran och träning; och senare, efter tre år i Prinsens skolor (från tretton till femton års ålder), var de redo för giftermål och färdiga att erhålla sitt uppdrag som Prinsens sändebud till de behövande stammarna inom sina respektive rasgrupper.

66:7.6 (751.1) Fad ansvarade för den undervisningsplan i Dalamatia som verkställdes i form av en yrkesskola där eleverna lärde sig

genom att göra och arbetade sig vidare genom att dagligen utföra nyttiga uppgifter. Denna undervisningsplan förbisåg inte tänkandet och känslorna vid utveckling av karaktären, men den prioriterade den manuella träningen. Undervisningen var både individuell och kollektiv. Eleverna undervisades av både män och kvinnor och av båda två tillsammans. Den ena hälften av denna gruppundervisning var delad enligt kön, den andra hälften var gemensam. Eleverna fick individuell undervisning i handens färdigheter och vandes vid umgänge i grupper eller klasser. De tränades i att umgås med grupper av yngre, grupper av äldre, och med fullvuxna, samt i att göra grupparbete med dem som var i samma ålder. De bekantades också med sådana sammanslutningar som familjegrupper, spellag och skolklasser.

66:7.7 (751.2) Bland de senare eleverna som tränades i Mesopotamien för arbete bland sina respektive raser fanns andoniter från högländerna i västra Indien tillsammans med företrädare för de röda människorna och de blå människorna: Ännu senare intogs också ett litet antal av den gula rasen.

66:7.8 (751.3) Hap gav dessa tidiga människoraser en morallag. Denna kod var känd som ”Faderns väg” och omfattade följande sju bud:

66:7.9 (751.4) 1. Du skall inte frukta eller tjäna någon annan Gud än allas Fader.

66:7.10 (751.5) 2. Du skall inte vara olydig mot Faderns Son, världens härskare, eller visa vanvördnad för hans övermänskliga medarbetare.

66:7.11 (751.6) 3. Du skall inte tala lögn när du kallas inför folkets domare.

- 66:7.12 (751.7) 4. Du skall inte döda män, kvinnor eller barn.
66:7.13 (751.8) 5. Du skall inte stjäla din grannes varor eller boskap.
66:7.14 (751.9) 6. Du skall inte röra din väns hustru.
66:7.15 (751.10) 7. Du skall inte visa vanvördnad för dina föräldrar eller för stammens äldste.

66:7.16 (751.11) Sådan var Dalamatias lag under nästan tre hundra tusen år. Många av de stenar på vilka denna lag inristades ligger nu under vattnen utanför Mesopotamiens och Persiens kust. Det blev sed att var dag i veckan hålla ett av dessa bud i sinnet och använda det för hälsning och för tacksägelse vid måltiderna.

66:7.17 (751.12) Tidmätningen under denna tid byggde på månens kretslopp om tjugoåtta dagar. Förutom indelningen i dag och natt var detta den enda tideräkning som dessa forna folk kände till. Veckan om sju dagar infördes av lärarna i Dalamatia och uppkom därav att sju var en fjärdedel av tjugoåtta. Betydelsen av talet sju i superuniversumet gav dem otvivelaktigt möjlighet att lägga in en andlig påminnelse i den alldagliga tideräkningen. Det finns inget naturenligt ursprung till veckan som period.

66:7.18 (751.13) Landet runt staden var väl befolkat inom en radie av cirka etthundrasextio kilometer. Omedelbart runt staden var hundratals graduerade från Prinsens skolor sysselsatta med boskapsskötsel och utförde i övrigt de instruktioner som de hade fått av hans stab och dess talrika människomedhjälpare. Några få ägnade sig åt jordbruk och trädgårdsskötsel.

66:7.19 (751.14) Människan sändes inte ut till mödan med att odla jorden som straff för förment synd. ”I ditt anletes svett skall du äta

åkrarnas frukt” var inte en straffdom uttalad på grund av människans delaktighet i dåraktigheterna vid Lucifers uppror under ledning av den förrädiske Caligastia. Att odla jorden ingår som en naturlig del i etablerandet av en framåtskridande civilisation i de evolutionära världarna, och detta åläggande var det centrala i all undervisning som meddelades av Planetprinsen och hans stab under alla de tre hundra tusen år som förflöt mellan deras ankomst till Urantia och de tragiska dagar då Caligastia förenade sitt öde med rebellen Lucifers öde. Arbetet med jorden är inte en förbannelse; snarare är det den högsta välsignelsen för alla som sålunda tillåts ägna sig åt den mest mänskliga av alla människoaktiviteter.

66:7.20 (752.1) Då upproret bröt ut hade Dalamatia en bofast befolkning om nästan sex tusen personer. Detta antal inkluderar de reguljära eleverna men omfattar inte besökare och observatörer, som alltid uppgick till mer än ett tusen. Men ni kan knappt ha någon uppfattning om de fantastiska framstegen under dessa länge sedan svunna tider; praktiskt taget alla de underbara resultat som människorna hade uppnått under dessa tider sopades bort av den förfärliga förvirring och det förödande andliga mörker som följde på villfarelsens och upproriskhetens katastrof under Caligastia.

8. Caligastias missöden

66:8.1 (752.2) När vi blickar tillbaka över Caligastias långa karriär finner vi i hans beteende endast ett utmärkande drag som kanske hade krävt uppmärksamhet: han var ultraindividualistisk. Han var benägen

att ta parti för nästan varje protestgrupp, och han sympatiserade vanligen med dem som milt uttryckte en underförstådd kritik. Vi observerar ett tidigt framträdande av denna tendens att vara otålig under auktoritet, att i någon mån ta illa upp av alla former av övervakning. Även om en aning förnärmad över de äldres råd och något rastlös under överordnad auktoritet, hade han dock alltid i prövningens stund visat sig vara lojal mot härskarna i universumet och hörsam mot Konstellationsfädernas påbud. Inget verkligt fel hittades någonsin hos honom förrän han skamligt förrådde Urantia.

66:8.2 (752.3) Det bör observeras att både Lucifer och Caligastia hade blivit tålmodigt instruerade och kärleksfullt varnade beträffande sina kritiska tendenser och den lömska utvecklingen av stoltheten över det egna jaget och den tillhörande överdrivna känslan av ens egen betydelse. Alla dessa försök att hjälpa hade dock misstolkats som obefogad kritik och som oberättigat inkräktande på deras personliga frihet. Både Caligastia och Lucifer ansåg att deras vänliga rådgivare drevs av just dessa förkastliga motiv som hade börjat dominera deras eget förvrängda tänkande och missriktade planering. De bedömde sina osjälviska rådgivare enligt sin egen växande själviskhet.

66:8.3 (752.4) Från Prins Caligastias ankomst räknat framskred den planetariska civilisationen på ett ganska normalt sätt under närmare tre hundra tusen års tid. Frånsett att Urantia var en sfär för livsmodifikation och därför utsatt för den evolutionära variationens många oregelbundenheter och ovanliga händelser, framskred världen mycket tillfredsställande i sin planetariska utveckling ända fram till Lucifers uppror och Caligastias samtidiga förräderi. All historia

därefter har definitivt modifierats av denna katastrofala blunder, såväl som av Adams och Evas senare misslyckande att fullfölja sin planetariska mission.

66:8.4 (752.5) Prinsen av Urantia gick in i mörkret vid tiden för Lucifers uppror och störtade sålunda planeten in i en långvarig förvirring. Han fråntogs senare sin suveräna ställning genom en gemensam handling av konstellationshärskarna och andra universummyndigheter. Han delade den isolerade Urantias oundvikliga svårigheter ända till tiden för Adams vistelse på planeten och bidrog delvis till misslyckandet av planen att förbättra de dödligas raser genom tillskott av livsblodet från den nya violetta rasen — Adams och Evas efterkommande.

66:8.5 (753.1) Den fallne Prinsens förmåga att bringa oordning i människors angelägenheter blev enormt beskuren av Makiventa Melkisedeks inkarnation i dödlig gestalt under Abrahams dagar; och senare under Mikaelns liv i köttslig gestalt fråntogs denne förrädiske Prins slutligen all sin makt på Urantia.

66:8.6 (753.2) Fastän lärorna om en personlig djävul på Urantia hade en viss grund i den förrädiske och förhårdade Caligastias närvaro på planeten, var den dock helt fingerad i sin förkunnelse att en sådan ”djavul” kunde påverka det normala människosinnet mot dess fria och naturliga val. Inte ens före Mikaelns utgivning på Urantia kunde vare sig Caligastia eller Daligastia någonsin förtrycka de dödliga eller tvinga någon normal individ att göra någonting mot människans egen vilja. Människans fria vilja är suprem i moraliska angelägenheter; även Tankeriktaren i människans inre vägrar tvinga människan att

tänka en enda tanke eller utföra en enda handling mot vad
människans egen vilja väljer.

66:8.7 (753.3) Fråntagen all förmåga att skada sina forna undersåtar
inväntar nu denne världens rebell den slutliga dom som avkunnas av
Dagarnas Forna i Uversa över alla som deltog i Lucifers uppror.

66:8.8 (753.4) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 66](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 68](#) >>

Kapitel 67

Det planetariska upproret

67:0.1 (754.1) DE PROBLEM som är förenade med människans existens på Urantia är omöjliga att förstå utan kunskap om vissa stora epoker i det förgångna, i synnerhet det planetariska upproret och dess konsekvenser. Fastän denna omvälvning inte allvarligt störde den organiska evolutionens framskridande, modifierade den betydligt den sociala evolutionens och den andliga utvecklingens gång. Denna förödande olycka hade en djupgående inverkan på planetens hela överfysiska historia.

1. Caligastias förräderi

67:1.1 (754.2) Under tre hundra tusen år hade Caligastia haft ansvaret för Urantia när Satan, Lucifers assistent, kom på ett av sina periodiska inspektionsbesök. När Satan anlände till planeten påminde hans utseende på intet sätt om era karikatyrer av hans skändliga majestät. Han var, och är fortfarande, en lysande Lanonandekson. ”Och icke att undra på, ty Satan själv är en lysande varelse av ljus.”

67:1.2 (754.3) Under förloppet av denna inspektion informerade Satan Caligastia om Lucifers föreslagna ”frihetsdeklaration”, och som vi numera vet samtyckte Prinsen till att förråda planeten efter det att upproret hade kungjorts. De lojala personligheterna i universumet hyser ett speciellt förakt för Prins Caligastia emedan han på detta sätt överlagt svek sitt förtroende. Skaparsonen uttryckte detta förakt när han sade: ”Du är lik din ledare Lucifer, och du har syndfullt beständigt hans förhårdade ondska. Han var en förfalskare från början av sin självupphöjelse, ty han förblev ej i sanningen.”

67:1.3 (754.4) Av allt administrativt arbete i ett lokaluniversum anses inget högt förtroendeuppdrag vara heligare än det som har anförtrotts en Planetprins som axlar ansvaret för de evolverande dödligas välfärd och ledning i en värld som nyligen har blivit bebodd. Av alla former av ondska bryter ingen ned personlighetens ställning mer än svikandet av förtroende och illojalitet mot ens tillitsfulla vänner. Då Caligastia begick denna överlagda synd förvred han så fullständigt sin personlighet att hans sinne sedan dess aldrig helt har kunnat återvinna sin jämvikt.

67:1.4 (754.5) Det finns många sätt att se på synden, men från universumfilosofins synpunkt är synd attityden hos en personlighet som medvetet motsätter sig den kosmiska verkligheten. Villfarelse

kan ses som en missuppfattning eller förvanskning av verkligheten. Ondska är ett ofullständigt förverkligande av, eller missanpassning till, universumrealiteter. Men synd är ett avsiktligt motstånd mot gudomlig verklighet — ett medvetet val att motsätta sig andligt framåtskridande — medan förhärdelse utgör ett öppet och envist trotsande av en insedd verklighet och anger en sådan grad av personlighetsupplösning att den gränsar till kosmiskt vansinne.

67:1.5 (755.1) Villfarelse antyder avsaknad av intellektuell skärpa; ondska bristande visdom; synd en usel andlig fattigdom; men förhärdelse är tecken på försvinnande personlighetskontroll.

67:1.6 (755.2) När synden så många gånger har valts och så ofta upprepats kan den bli en vana. Vanemässiga syndare kan lätt bli förhärdade, bli helhjärtade rebeller mot universum och alla dess gudomliga realiteter. Fastän alla former av synd kan förlåtas, tvivlar vi på att den inrotade förhärdade syndaren någonsin uppriktigt skulle känna sorg över sina missgärningar eller ta emot förlåtelse för sina synder.

2. Upproret bryter ut

67:2.1 (755.3) Kort efter Satans inspektion och medan den planetariska administrationen stod inför att förverkliga stora ting på Urantia, höll Caligastia en dag, midvintertid på de nordliga kontinenterna, en långt utdragen överläggning med sin medarbetare Daligastia, varefter den senare kallade samman de tio råden på Urantia till extra möte. Denna sammankomst öppnades med

tillkännagivandet att Prins Caligastia hade för avsikt att utropa sig själv till oinskränkt härskare över Urantia och krävde att alla administrativa grupper skulle upplösa sig genom att överföra alla sina funktioner och befogenheter till Daligastia, som skulle verka som förvaltare i avvaktan på omorganiseringen av det planetariska styret och den senare omfördelningen av dessa ämbeten med administrativ befogenhet.

67:2.2 (755.4) Framförandet av denna högst förvånande uppfordran följdes av en mästerlig vädjan från Van, ordförande för det högsta rådet för koordinering. Denna utmärkta administratör och dugliga rättslärare betecknade det förfarande som Caligastia hade föreslagit, som en handling gränsande till planetariskt uppror, och han vädjade till konferensdeltagarna att avstå från allt deltagande tills man kunde hänföra ärendet till Lucifer, Systemhärskaren i Satania; och han fick medhåll av hela staben. Följaktligen sändes en appell till Jerusem, och snabbt kom tillbaka de order som utnämnde Caligastia till suprem härskare på Urantia och som krävde absolut och obetingad lydnad för hans påbud. Det var som svar på detta häpnadsväckande budskap som den ädle Van höll sitt minnesvärda sju timmar långa anförande i vilket han formellt anklagade Daligastia, Caligastia och Lucifer för att visa förakt för den högsta makten i Nebadons universum. Han vädjade till de Högsta i Edentia för understöd och bekräftelse.

67:2.3 (755.5) Under tiden hade systemets strömkretsar brutits; Urantia var isolerat. Varje grupp av himmelskt liv på planeten fann sig själv plötsligt och utan varning isolerad, totalt avskuren från alla råd och all handledning utifrån.

67:2.4 (755.6) Daligastia utropade Caligastia formellt till ”Gud över Urantia och den högste över alla”. I och med denna kungörelse var det klart vad det rörde sig om, och varje grupp drog sig tillbaka till sina egna överläggningar, diskussioner som till slut kom att avgöra ödet för varje övermänsklig personlighet på planeten.

67:2.5 (755.7) Serafer, keruber och andra himmelska varelser var med om besluten i denna bittra kamp, denna långvariga och syndfulla konflikt. Många övermänskliga grupper som råkade befinna sig på Urantia vid tiden för dess isolering blev strandsatta här och måste, likt seraferna och deras medarbetare, välja mellan synd och rättfärdighet — mellan Lucifers vägar och den osedde Faderns vilja.

67:2.6 (756.1) Under mer än sju år fortgick denna kamp. Inte förrän varje personlighet som berördes hade fattat sitt slutliga avgörande ville myndigheterna i Edentia träda emellan, och först då ingrep de. Inte tidigare fick Van och hans lojala medarbetare sitt rättfärdigande och sin befrielse från den långvariga oron och outhärdliga spänningen.

3. De sju avgörande åren

67:3.1 (756.2) Meddelandet om att uppror hade brutit ut i Jerusem, huvudstaden i Satania, gavs i en informationsutsändning från Melkisedekarnas råd. Nödfalls-Melkisedekarna sändes omedelbart till Jerusem, och Gabriel erbjöd sig som frivillig att verka som representant för Skaparsonen vars auktoritet hade ifrågasatts. Med denna informationsutsändning om upproret i Satania sattes samtidigt

systemet i karantän, isolerades från sina systemsystem. Nu rådde ”krig i himlen”, högkvarteret i Satania, och det spred sig till varje planet i det lokala systemet.

67:3.2 (756.3) På Urantia vägrade fyrtio medlemmar av de ett hundras kroppsliga stab (inklusive Van) att ansluta sig till resningen. Många av stabens människoassistenter (modifierade och övriga) var också tappra och ädla försvarare av Mikael och hans universumstyre. Det blev en förfärlig förlust av personligheter bland seraferna och keruberna. Nästan hälften av de administratör- och övergångsserafer som hade förordnats till planeten förenade sig med sin ledare och Daligastia till stöd för Lucifers sak. Fyrtiotusenettundranitton av mellanvarelserna av första graden gjorde gemensam sak med Caligastia, men återstoden av dessa varelser förblev trogna sitt förtroendeuppdrag.

67:3.3 (756.4) Den förrädiske Prinsen rättade till leden bland de illojala mellanvarelserna och andra grupper av rebellpersonligheter och organiserade dem att utföra hans befallningar, medan Van samlade de lojala mellanvarelserna och andra trogna grupper och inledde den stora kampen för att rädda den planetariska staben och andra strandsatta himmelska personligheter.

67:3.4 (756.5) Medan denna kamp pågick bodde lojalisterna i en dåligt skyddad koloni utan murar några kilometer österut från Dalamatia, men deras boningar vaktades dag och natt av de vakna och ständigt uppmärksamma lojala mellanvarelserna, och de hade i sin besittning det oersättliga livets träd.

67:3.5 (756.6) Då upproret hade brutit ut tog lojala keruber och serafer med hjälp av tre trogna mellanvarelser hand om livets träd,

och de tillät endast stabens fyrtio lojalister och de med dem associerade modifierade dödliga att ta del av frukten och bladen från denna energiväxt. Det fanns femtiosex av dessa modifierade andonitmedarbetare till staben, emedan sexton andonitföljeslagare till den illojala staben vägrade att gå med i upproret med sina överordnade.

67:3.6 (756.7) Under alla de sju avgörande åren av Caligastias uppror ägnade sig Van helt åt arbetet att ta vård om sin lojala armé av människor, mellanvarelser och änglar. Den andliga insikt och moraliska ståndaktighet som gjorde det möjligt för Van att upprätthålla en sådan orubblig inställning av lojalitet gentemot universumets styrelse var en produkt av klart tänkande, klokt övervägande, logiskt omdöme, uppriktig motivation, osjälviskt syfte, intelligent lojalitet, erfarenhetsbaserat minne, disciplinerad karaktär och en obetingad hängivenhet i hans person att göra Paradisfaderns vilja.

67:3.7 (756.8) Denna sjuårsväntan var en tid av hjärtats begrundan och själens tuktan. Sådana kriser i ett universums ordning utvisar det väldiga inflytandet av sinnet som en faktor vid andliga val. Utbildning, träning och erfarenhet är faktorer av betydelse vid de flesta väsentliga beslut som alla evolutionära dödliga varelser fattar. Det är dock helt möjligt för den inre anden att ta direkt kontakt med de krafter i människans personlighet som bestämmer besluten och sålunda ge den helt helgade viljan hos den skapade varelsen förmåga att utföra häpnadsväckande gärningar av lojal hängivenhet för Paradisfaderns vilja och väg. Detta är just vad som hände i Amadons liv, han som var modifierad människomedarbetare till Van.

67:3.8 (757.1) Amadon är den främste människohjälten under Lucifers uppror. Denna manliga efterkommande till Andon och Fonta var en av de ett hundra som bidrog med livsplasma till Prinsens stab, och allt sedan dess hade han varit knuten till Van som dennes medarbetare och människoassistent. Amadon valde att stå vid sin mästaress sida under hela den långa och prövande kampen. Det var en inspirerande syn att se detta barn av de evolutionära raserna stå oberörd av Daligastias sofistrier, samtidigt som han och hans lojala medarbetare under hela den sjuåriga kampen med obeveklig sinnesstyrka stod emot den lysande Caligastias alla bedrägliga läror.

67:3.9 (757.2) Caligastia, med ett maximum av intelligens och en omfattande erfarenhet av universumets angelägenheter, gick vilse — valde synden. Amadon, med ett minimum av intelligens och helt utan erfarenhet från universumet, förblev orubblig i universumets tjänst och i lojalitet mot sin medarbetare. Van använde både sinne och ande i en storartad och effektiv kombination av intellektuell beslutsamhet och andlig insikt och uppnådde därmed en erfarenhetsmässig nivå av personlighetsförverkligande av högsta uppnåeliga klass. När sinnet och anden är helt förenade har de förmågan att skapa övermänskliga värden, rentav morontiarealiteter.

67:3.10 (757.3) Berättelsen om de upprörande händelserna under dessa tragiska dagar tycks aldrig ta slut. Men till slut hade den sista personligheten gjort sitt slutliga beslut, och då, men först då, anlände en av de Högste från Edentia tillsammans med nödfalls-Melkisedekarna för att överta makten på Urantia. Panoramaregistren över Caligastias valde förstördes i Jerusem, och provotiden för planetarisk återhämtning förklarades inledd.

4. Caligastias ett hundra efter upproret

67:4.1 (757.4) När det slutliga upproret hölls befanns de kroppsliga medlemmarna av Prinsens stab ha valt sida enligt följande: Van och hela hans koordineringsdomstol hade förblivit lojala. Ang och tre medlemmar av födorådet hade klarat sig. Nämnden för boskapsskötsel hade i sin helhet dragits med i upproret, såsom även alla rådgivare för underkuvandet av vilddjuren. Fad och fem medlemmar av undervisningskåren räddades. Nod och hela kommissionen för tillverkning och handel förenade sig med Caligastia. Hap och hela kollegiet för uppenbarad religion förblev lojala tillsammans med Van och hans ädla grupp. Lut och hela hälsovårdsnämnden förlorades. Rådet för konst och vetenskap förblev i sin helhet lojalt, men Tut och kommissionen för stamstyret gick alla vilse. Av de ett hundra räddades sålunda fyrtio, som senare överfördes till Jerusem där de återupptog sin färd mot Paradiset.

67:4.2 (757.5) De sextio medlemmar av den planetariska staben som gick med i upproret valde Nod till sin ledare. De arbetade helhjärtat för rebellprinsen men upptäckte snart att de hade frångått uppehållet från systemets livsströmmar. De vaknade upp till det faktum att de hade blivit degraderade till ställningen som dödliga varelser. De var förvisso övermänskliga, men samtidigt materiella och dödliga. I en strävan att öka deras antal gav Daligastia omedelbart order om att de skulle ty sig till sexuell reproduktion, ty han visste mycket väl att de ursprungliga sextio och deras modifierade andonitmedarbetare var dömda att förr eller senare dö bort. Efter Dalamatias fall flyttade den

illojala staben mot norr och öster. Deras efterkommande var länge kända som noditerna och platsen där de bodde som "Nods land".

67:4.3 (758.1) Närvaron av dessa märkvärdiga supermän och superkvinnor, strandade här som följd av upproret och inom kort parande sig med jordens söner och döttrar, gav med lätthet upphov till dessa sägner om gudarna som kom ned till jorden för att para sig med de dödliga. Så uppstod de tusen och en legender, mytiska till sin natur men baserade på fakta från tiderna efter upproret, som senare blev del av folksägnerna och traditionerna hos de olika folk vilkas förfäder hade stått i kontakt med noditerna och deras efterkommande.

67:4.4 (758.2) Stabsrebellerna som hade frångått det andliga uppehållet dog till slut en naturlig död. Mycket av den senare avgudadyrkan hos människoraserna kom sig av önskan att föreviga minnet av dessa högt ärade varelser från Caligastias dagar.

67:4.5 (758.3) När de ett hundras stab kom till Urantia avskiljdes dess medlemmar temporärt från sina Tankeriktare. Omedelbart efter de konkursförvaltande Melkisedekarnas ankomst återbördades de lojala personligheterna (utom Van) till Jerusem och återförenades med sina väntande Riktare. Vi känner inte till de sextio stabsrebellernas öde; deras Riktare dröjer fortfarande kvar i Jerusem. Saker och ting förblir utan tvivel som de nu är tills domen slutligen faller beträffande hela Lucifers uppror och alla deltagares öde avgörs.

67:4.6 (758.4) Det var mycket svårt för sådana varelser som änglar och mellanvarelser att föreställa sig att lysande och betrodda härskare som Caligastia och Daligastia kunde gå vilse — kunde begå svekfull synd. De varelser som förföll till synd — de gjorde inte uppror avsiktligt eller överlagt — förleddes av sina överordnade, bedrogs av

sina betrodda ledare. Likaså var det lätt att vinna stöd av de evolutionära dödliga med deras primitiva sinne.

67:4.7 (758.5) Den överväldigande majoriteten av alla mänskliga och övermänskliga varelser som var offer för Lucifers uppror i Jerusem och på de olika förledda planeterna har för länge sedan av hjärtat ångrat sin dårskap; och vi tror förvisso att alla sådana uppriktigt ångerfulla på något sätt kommer att rehabiliteras och återinsättas i någon fas av universumtjänst när Dagarnas Forna slutligen avslutar domstolsbehandlingen av upproret i Satania, vilken de så nyligen har påbörjat.

5. Omedelbara följder av upproret

67:5.1 (758.6) Stor förvirring rådde i Dalamatia och däromkring i nästan femtio år efter upprorets utbrott. Man försökte fullständigt och radikalt omorganisera hela världen; revolution ersatte evolution som förfaringssätt för främjandet av kulturen och förbättrandet av raserna. Bland de högrestående och till en del utbildade människorna som vistades i och nära Dalamatia inträffade en plötslig uppgång i den kulturella nivån, men när man försökte tillämpa dessa nya och radikala metoder på de mera avlägsna folken var den omedelbara följden en obeskrivlig förvirring och ett rasligt pandemonium. Frihet uppfattades snabbt som tygellöshet av dessa tiders halvt utvecklade primitiva människor.

67:5.2 (758.7) Mycket snart efter upproret var hela den upproriska staben engagerad i ett energiskt försvar av staden mot horder av

halvvildar som belägrade dess murar som följd av de frihetsläror som de alltför tidigt hade undervisats i. Många år innan det vackra högkvarteret sjönk ned under vågorna i söder hade de förledda och fellärda stammarna från Dalamatias uppland redan välld ned i ett halvvilt anfall över den förnäma staden och kört upprorsstaben och dess medarbetare norrut.

67:5.3 (759.1) Caligastias plan för ett omedelbart omformande av människosamhället enligt hans idéer om individuell frihet och grupprivilegier visade sig innebära ett snabbt och mer eller mindre fullständigt misslyckande. Samhället sjönk snabbt tillbaka till sin tidigare biologiska nivå, och kampen för att komma framåt började på nytt, inte långt framför den punkt där den tog vid i början av Caligastias regim, emedan denna omvälvning hade lämnat världen värre förvirrad.

67:5.4 (759.2) Etthundrasextiotvå år efter upproret sköljde en flodvåg upp över Dalamatia, och det planetariska högkvarteret sjönk i havets vågor. Och detta land steg inte upp igen förrän så gott som varje spår av den nobla kulturen under dessa lysande tider hade utplånats.

67:5.5 (759.3) När världens första huvudstad uppslukades av havet bodde där endast de lägsta typerna av sangikraserna på Urantia, avfallingar som redan hade omvandlat Faderns tempel till ett rum helgat åt Nog, ljusets och eldens avgud.

6. Van — den ståndaktige

67:6.1 (759.4) Vans anhängare drog sig tidigt tillbaka till högländerna väster om Indien, där de var fria från attackerna från de förvirrade rasgrupperna i lågländerna. Och från denna reträttplats gjorde de upp planer för rehabilitering av världen, så som deras tidiga föregångare, badoniterna, en gång helt omedvetet hade arbetat för människosläktets bästa kort före sangikstammarnas uppkomst.

67:6.2 (759.5) Innan de konkursförvaltande Melkisedekarna anlände överförde Van skötseln av människornas angelägenheter till tio kommissioner om fyra medlemmar var, grupper motsvarande dem som fanns under Prinsens regim. De äldre bofasta Livsbärarna övertog temporärt ledningen för detta fyrtio medlemmars råd som verkade under alla de sju åren av väntan. Liknande grupper av amadoniter övertog dessa skyldigheter när de trettionio lojala stabsmedlemmarna återvände till Jerusem.

67:6.3 (759.6) Dessa *amadoniter* härstammade från den grupp av 144 lojala andoniter till vilken Amadon hörde och som har blivit kända enligt hans namn. Denna grupp omfattade trettionio män och etthundrafem kvinnor. Femtiosex av detta antal hade odödlighetsstatus, och alla (utom Amadon) omvandlades tillsammans med stabens lojala medlemmar. Återstoden av denna ädla grupp fortsatte under ledning av Van och Amadon sitt liv på jorden tills deras dagar som dödliga tog slut. De var den biologiska surdeg som förökade sig och fortsatte att förse världen med ledare under alla de långa mörka tidsåldrarna efter upproret.

67:6.4 (759.7) Van lämnades kvar på Urantia ända till Adams tid, och han förblev titulärt överhuvud för alla övermänskliga personligheter som verkade på planeten. Han och Amadon uppehöll

livet under mer än hundra femtio tusen år genom förfarandet med livets träd i förening med Melkisedekarnas speciella livsomvårdnad.

67:6.5 (759.8) Urantias angelägenheter administrerades under en lång tid av ett råd av planetariska konkursförvaltare, tolv Melkisedekar, som hade utnämnts med mandat från den äldste konstellationshärskaren, den Högste Fadern i Norlatiadek. För att bistå de konkursförvaltande Melkisedekarna fanns ett rådgivande organ som bestod av: en av de lojala medhjälparna till den fallne Prinsen, de två bofasta Livsbärarna, en Treenigad Son i lärlingskapsträning, en frivillig Undervisande Son, en Lysande Aftonstjärna från Avalon (periodvis), ledarna för seraferna och keruberna, rådgivare från två grannplaneter, verkställande ledaren för det underordnade änglalivet och Van, överbefälhavare för mellanvarelserna. Och på detta sätt styrdes och administrerades Urantia ända tills Adam anlände. Det är inte förvånande att den modige och lojale Van förordnades till en plats i de planetariska konkursförvaltarnas råd som under så lång tid administrerade ärendena på Urantia.

67:6.6 (760.1) De tolv konkursförvaltande Melkisedekarna på Urantia utförde ett hjältemodigt arbete. De bevarade det som fanns kvar av civilisationen, och deras planetariska verksamhetsprogram verkställdes troget av Van. Inom ett tusen år efter upproret hade han över trehundra femtio avancerade grupper utspridda i världen. Dessa civilisationens utposter bestod till stor del av efterkommande till de lojala andoniterna i någon mån uppblandade med sangikraserna, i synnerhet de blå människorna, och med noditerna.

67:6.7 (760.2) Trots den förfärliga tillbakagång som upproret förorsakade fanns det många biologiskt lovande arvslinjer på jorden. Under övervakning av de konkursförvaltande Melkisedekarna fortsatte Van och Amadon arbetet med att främja den naturliga evolutionen av människosläktet, och de förde människans fysiska evolution framåt ända tills den nådde den höjdpunkt som berättigade till att sända en Materiell Son och Dotter till Urantia.

67:6.8 (760.3) Van och Amadon stannade på jorden till kort efter Adams och Evas ankomst. Några år därefter omvandlades och överfördes de till Jerusem, där Van återförenades med sin väntande Riktare. Van verkar nu till förmån för Urantia medan han inväntar order om att fortsätta på den långa, långa vägen till fulländningen i Paradiset och den ouppenbarade bestämmelsen för de Dödligas Finalitkår som håller på att samlas.

67:6.9 (760.4) Det bör noteras att när Van vädjade till de Högste i Edentia, efter det att Lucifer hade stött Caligastia på Urantia, sände Konstellationsfäderna ett omedelbart avgörande som stödde Van på varje punkt i hans anklagelse. Detta domslut nådde honom inte emedan de planetariska strömkretsarna för kommunikation bröts medan det var på väg. Först nyligen upptäcktes själva detta utslag i ett energiöverförande relä, där det hade suttit allt sedan Urantia isolerades. Utan denna upptäckt, som gjordes som resultat av undersökningar utförda av mellanvarelserna på Urantia, hade offentliggörandet av detta beslut fått invänta Urantias återförande till konstellationens strömkretsar. Denna uppenbara olyckshändelse i den interplanetariska kommunikationen var möjlig därför att

energiöverförare kan ta emot information och sända den vidare, men de kan inte ta initiativet till kommunikation.

67:6.10 (760.5) I teknisk bemärkelse fastställdes Vans ställning i Satantias domstolsregister faktiskt och slutligt först då detta utslag från Fäderna i Edentia registrerades i Jerusem.

7. Långtgående återverkningar av synden

67:7.1 (760.6) De personliga (centripetala) följderna av den skapades överlagda och ihållande avvisande av ljuset är både oundvikliga och individuella, och de berör endast Gudomen och denna personliga varelse. En sådan själsdödande gröda av förhärdad ondska är den inre skörden hos den förhärdade viljevarelsen.

67:7.2 (761.1) Inte så med de yttre påföljderna av synden. De opersonliga (centrifugala) följderna av den synd som har omfattats är både oundvikliga och kollektiva, och de berör varje skapad varelse som fungerar inom verkningsområdet för en sådan händelse.

67:7.3 (761.2) När femtio tusen år hade förflutit från sammanbrottet av den planetariska administrationen var jordens angelägenheter i sådan oordning och så försummade att människosläktet hade vunnit mycket litet utöver den allmänna evolutionära status som existerade vid tiden för Caligastias ankomst tre hundra femtio tusen år tidigare. I vissa avseenden hade framsteg gjorts, men på andra områden hade mycken terräng förlorats.

67:7.4 (761.3) Synden är aldrig rent lokal till sin effekt. Universernas administrativa sektorer är som organismer; den belägenhet som en enskild person befinner sig i måste i viss utsträckning delas av alla. Synden, som är en personsattityd till verkligheten, kommer nödvändigtvis att ge sin inneboende negativistiska skörd på alla besläktade nivåer av universumvärden. De fulla konsekvenserna av oriktigt tänkande, ondskefullt handlande eller syndfullt planerande erfars endast på den nivå där detta faktiskt sker. Överträdandet av universums lag kan vara ödesdigert på det fysiska området utan att allvarligt dra med sig sinnet eller skada den andliga erfarenheten. Synden är åtföljd av ödesdiga konsekvenser för personlighetens överlevnad endast när den är ett uttryck för attityden hos hela varelsen, när den står för sinnets val och själens vilja.

67:7.5 (761.4) Ondska och synd har sina konsekvenser på materiella och samhällliga områden och kan ibland även fördröja det andliga framåtskridandet på vissa nivåer av universumverklighet, men aldrig berövar synden hos en varelse en annan varelse möjligheten att förverkliga den gudomliga rätten till personlighetens överlevnad. Evig överlevnad kan äventyras endast av sinnets beslut och själens val hos individen själv.

67:7.6 (761.5) Synden på Urantia fördröjde endast obetydligt den biologiska evolutionen, men den hade den inverkan att den berövade de dödligas raser den fulla nyttan av Adams arvsmassa. Synden fördröjer enormt den intellektuella utvecklingen, den moraliska tillväxten, det samhällliga framåtskridandet och en massomfattande andlig förhöjning. Den hindrar dock inte den högsta andliga

uppnåelsen hos den individ som väljer att lära känna Gud och att uppriktigt göra hans gudomliga vilja.

67:7.7 (761.6) Caligastia gjorde uppror, Adam och Eva var försumliga, men ingen dödlig som har fötts på Urantia sedan dess har blivit lidande i sin personliga andliga erfarenhet som följd av dessa missgrepp. Varje dödlig som har fötts på Urantia sedan Caligastias uppror har på något sätt blivit tidsbestraffad, men den framtida välfärden för sådana själar har aldrig på minsta sätt evighetsriskerats. Ingen person utsätts någonsin för livsviktigt andligt berövande som följd av en annans synd. Synden är helt personlig när det gäller moralisk skuld eller andliga konsekvenser, trots dess vittomfattande återverkningar på administrativa, intellektuella och samhällseliga områden.

67:7.8 (761.7) Fastän vi inte kan utgrunda den visdom som tillåter sådana katastrofer, kan vi alltid urskilja den fördelaktiga inverkan av dessa lokala störningar när de reflekteras ut till universumet i dess helhet.

8. Upprorets människohjälte

67:8.1 (761.8) Många modiga varelser i Satantias olika världar gjorde motstånd mot Lucifers uppror, men uppteckningarna i Salvington framställer Amadon som hela systemets mest framträdande karaktär i hans storartade avvisande av upprorsflödet och hans orubbliga tillgivenhet för Van — de stod tillsammans oberörda i sin lojalitet inför överhögheten hos den osynlige Fadern och hans Son Mikael.

67:8.2 (762.1) Vid tiden för dessa ödesdigra händelser var jag stationerad i Edentia, och jag är fortfarande medveten om den fröjd jag kände när jag granskade Salvingtons informationsutsändningar som från dag till dag berättade om den otroliga ståndaktigheten, överjordiska tillgivenheten och utomordentliga lojaliteten hos denna tidigare halvvilde som härstammade från den andoniska rasens experimentella och ursprungliga släkte.

67:8.3 (762.2) Från Edentia upp till Salvington och rentav ända till Uversa var den första frågan som alla underordnade himmelska varelser ställde beträffande upproret i Satania under dessa sju långa år ständigt och jämnt: ”Hur står det till med Amadon på Urantia, står han ännu oberörd?”

67:8.4 (762.3) Om Lucifers uppror har handikappat det lokala systemet och dess fallna världar, om förlusten av denne Son och hans förledda medarbetare temporärt har hindrat framåtskridandet i konstellationen Norlatiadek, väg då effekten av den vittomfattande presentationen av det inspirerade uppträdandet hos detta enda naturbarn och hans beslutsamma grupp om 143 kamrater, som trofast tog ställning för de högre uppfattningarna om universumskötsel och -administration trots det väldiga och fientliga tryck som utövades av deras illojala överordnade. Låt mig försäkra er, att detta redan har åstadkommit mera gott i universumet Neadon och superuniversumet Orvonton än vad den totala summan av den ondska och sorg, som Lucifers uppror förorsakade, någonsin kan uppväga.

67:8.5 (762.4) Allt detta belyser på ett överdådigt rörande och superbtt storartat sätt visdomen i Faderns universella plan att mobilisera de Dödligas Finalitkår i Paradiset och att rekrytera denna

väldiga grupp av framtidens hemlighetsfulla tjänare i stor utsträckning från den vanliga massan av uppstigande, framåtskridande dödliga — just sådana dödliga som den oövervinnelige Amadon.

67:8.6 (762.5) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 67](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 69](#) >>

Kapitel 68

Civilisationens gryning

68:0.1 (763.1) DETTA är början till berättelsen om människosläktets långa, långa framåtriktade kamp från en ställning som var föga bättre än djurens tillvaro, genom de mellanliggande tidsåldrarna ända fram till senare tider då en verklig, fastän ofullständig, civilisation hade utvecklats bland människosläktets högrestående raser.

68:0.2 (763.2) Civilisationen är människosläktets eget verk; den är inte biologiskt inbyggd; därför måste alla barn fostras i en kulturmiljö, och varje efterföljande ungdomsgeneration måste ånyo få sin utbildning. Civilisationens högre kvaliteter — vetenskapliga, filosofiska och religiösa — överförs inte från en generation till en annan som ett direkt arv. Dessa kulturella resultat bibehålls endast genom att det samhälleliga arvet bevaras på ett upplyst sätt.

68:0.3 (763.3) Samhällsutveckling baserad på samarbete infördes av lärarna i Dalamatia, och under tre hundra tusen år fostrades människan med tanke på gruppaktiviteter. Den blå människan drog den allra största nytta av dessa tidiga samhällsläror, den röda människan i någon mån, och den svarta människan minst av alla. Under senare tider har den gula rasen och den vita rasen uppvisat den mest avancerade samhällsutvecklingen på Urantia.

1. Skyddande socialisation

68:1.1 (763.4) När människorna kommer i nära kontakt med varandra lär de sig ofta att tycka om varandra, men den primitiva människan överflödade inte av naturen av de broderliga känslornas ande eller av önskan om social kontakt med sina medmänniskor. Snarare lärde sig de tidiga släktena av bitter erfarenhet att ”enighet ger styrka”; och det är denna avsaknad av naturlig broderlig tillgivenhet som nu står i vägen för ett omedelbart förverkligande av människans broderskap på Urantia.

68:1.2 (763.5) Samgång blev tidigt priset för att fortleva. En ensam människa var hjälplös om hon inte bar ett stamtecken som intygade att hon hörde till en grupp som säkert skulle hämnas varje angrepp på henne. Ännu under Kains dagar var det ödesdigert att bege sig ut i världen ensam utan något tecken på grupptillhörighet. Civilisationen har blivit människans försäkring mot en våldsam död, och premierna betalas i form av underkastelse till de krav som samhällets talrika lagar ställer.

68:1.3 (763.6) Det primitiva samhället byggde sålunda på en ömsesidighet orsakad av nödvändigheten och av en ökad säkerhet som följd av samgång. Människans samhälle har under tidsåldrarnas perioder utvecklats som resultat av denna rädsla för isolering och med hjälp av en motvillig samverkan.

68:1.4 (763.7) De primitiva människorna lärde sig tidigt att grupper är betydligt större och starkare än blotta summan av deras enskilda enheter. Ett hundra förenade män som arbetar i samklang kan flytta en väldig sten; ett tjugotal vältränade ordningsvakter kan hålla tillbaka en ilsken folkhop. Och sålunda föddes samhället inte endast som en samgång mellan ett större antal individer utan snarare som resultat av *organiseringen* av intelligenta samverkare. Samverkan är emellertid inte någonting som faller sig naturligt för människan; hon lär sig att samarbeta först av fruktan och senare av upptäckten att samverkan är bästa sättet att möta svårigheterna i tiden och att gardera sig mot de förmenta farorna i evigheten.

68:1.5 (764.1) De folk som sålunda tidigt organiserade sig till ett primitivt samhälle blev framgångsrikare både i att övervinna naturen och i att försvara sig mot andra folk; de hade större möjligheter till fortlevnad; därför har civilisationen stadigt gått framåt på Urantia, trots sina många bakslag. Det är endast därför att överlevnadsvärdet stiger vid samgång som människans många dumheter hittills inte har lyckats stoppa eller förstöra människans civilisation.

68:1.6 (764.2) Det faktum att kultursamhället av idag är ett ganska sentida fenomen framgår klart av att sådana samhällsförhållanden som är utmärkande för infödingarna i Australien och bushmännen och

pygméerna i Afrika har fortgått till nutiden. Bland dessa efterblivna folk kan man observera någonting av den tidiga gruppfientlighet, personliga misstänksamhet och andra högst asociala drag som var så karakteristiska för alla primitiva raser. Dessa miserabla rester av forna tiders icke-sociala folk utgör ett vältaligt vittnesbörd för det faktum att människans naturliga individualistiska tendens inte med framgång kan tävla med det sociala framåtskridandets effektivare och starkare organisationer och sammanslutningsformer. Dessa efterblivna och misstänksamma asociala raser, som talar olika dialekter för var femtionde eller hundra kilometer, belyser vilken slags värld ni nu kunde leva i om det inte vore för kombinationen av undervisningen som förmedlades av Planetprinsens kroppsliga stab och det arbete som Adams grupp av rasförbättrare senare utförde.

68:1.7 (764.3) Den moderna frasen ”tillbaka till naturen” är en villfarelse baserad på okunskap, en tro på att den uppdiktade ”gyllene tidsåldern” verkligen en gång har funnits. Den enda grunden för legenden om den gyllene tidsåldern är det historiska faktum att Dalamatia och Eden har funnits. Men dessa förbättrade samhällen var långt från ett förverkligande av utopiska drömmar.

2. Faktorer som påverkar samhällets framåtskridande

68:2.1 (764.4) Det civiliserade samhället är ett resultat av människans tidiga strävan att övervinna sin motvilja mot *isolerings*. Men detta anger inte nödvändigtvis ömsesidig tillgivenhet, och det

nuvarande oroliga tillståndet bland vissa primitiva grupper illustrerar väl vad de första tidernas stammar fick genomgå. Fastän individerna i en civilisation kan råka i kollision med varandra och kan kämpa mot varandra, och fastän själva civilisationen kan förefalla att vara ett motsägelsefullt sammelsurium av strävan och kamp, bevisar den dock förekomsten av allvarlig strävan, inte stillaståendets dödliga enformighet.

68:2.2 (764.5) Även om intelligensnivån har betytt ansevärt för det kulturella framskridandets hastighet, är samhället främst avsett att minska riskelementet i individens sätt att leva, och samhället har gått framåt just så snabbt som det har lyckats minska smärtan och öka välbefinnandet i livet. Sålunda rör sig hela samhällskroppen långsamt mot sin ödesbestämmelse — förintelse eller överlevnad — beroende på om målet är självbevarelse eller egen njutning. Självbevarelsen ger upphov till samhället, medan överdriven självtillfredsställelse förstör civilisationen.

68:2.3 (764.6) Samhället intresserar sig för människans fortbestånd, uppehälle och tillfredsställelse, men människans självförverkligande är värdigt att bli det omedelbara målet för många kulturella grupper.

68:2.4 (765.1) Hjordinstinkten hos naturmänniskan är knappast tillräcklig för att förklara utvecklingen av en sådan samhällsorganisation som nu existerar på Urantia. Fastän denna medfödda benägenhet att leva i flock ligger undertill i människosamhället är mycket av människans sällskaplighet en förvärvad egenskap. Två betydelsefulla faktorer, som bidrog till att människorna tidigt associerade sig med varandra, var behovet av föda och sexkärlek; människan delar dessa instinktiva drifter med

djurvärlden. Två andra emotioner som drog människorna samman och *höll* dem samman var fåfänga och fruktan, i synnerhet fruktan för andar.

68:2.5 (765.2) Historien är endast berättelsen om människans kamp för födan från den ena tidsåldern till den andra. *Den primitiva människan tänkte endast när hon var hungrig*; sparandet av föda var hennes första form av självförsakelse, självdisciplin. Då samhället växte upphörde behovet av föda att vara den enda sporren till ömsesidig samgång. Talrika andra former av hunger, medvetenheten om olika behov, ledde alla till att människosläktet slöt sig närmare samman. Men idag är samhället övertungt av överflödet av förmenta mänskliga behov. Nittonhundratalets västerländska civilisation stönar trött under den oerhörda övervikten av lyx och det omåttliga mångfaldigandet av människans önskningar och begär. Det moderna samhället genomlider påfrestningen från en av dess farligaste faser, som kännetecknas av vittomfattande inbördes förbindelser och mycket komplicerat ömsesidigt beroende.

68:2.6 (765.3) Hungern, fåfängan och rädslan för andar orsakade ett ständigt socialt tryck, men den sexuella tillfredsställelsen var tillfällig och oregelbunden. Sexualdriften ensam tvingade inte de primitiva männen och kvinnorna att axla de tunga bördorna med att upprätthålla ett hem. De första tidernas hem byggde på den sexuella rastlösheten hos mannen då han inte tillräckligt ofta hade möjlighet att tillfredsställa sig, och på den tillgivna moderskärleken hos kvinnan, vilken hon i viss mån delar med honorna bland alla högrestående djur. Närvaron av en hjälplös baby bestämde tidigt uppdelningen i manliga och kvinnliga göromål; kvinnan måste upprätthålla en fast boplats där

hon kunde odla jorden. Från tidigaste tider har den plats där kvinnan fanns alltid ansetts vara hem.

68:2.7 (765.4) Kvinnan blev sålunda tidigt oundgänglig för den samhällsordning som utvecklade sig, inte så mycket på grund av den flyktiga sexuella passionen utan som en följd av *behovet av föda*; hon var en väsentlig partner för det egna uppehållet. Hon var en anskaffare av föda, en bärare av bördor, och en följeslagare som stod ut med mycket dålig behandling utan våldsamt förtrytelse, och förutom att hon hade alla dessa önskvärda drag var hon ett ständigt närvarande medel för sexuell tillfredsställelse.

68:2.8 (765.5) Nästan allting av bestående värde i civilisationen har sina rötter i familjen. Familjen var den första framgångsrika fredliga gruppen, då mannen och kvinnan lärde sig att komma till rätta med sina motsättningar, samtidigt som de lärde sina barn fredliga värv.

68:2.9 (765.6) Äktenskapets funktion i evolutionen är att säkerställa rasens fortlevnad, inte endast förverkligandet av personlig lycka; människans uppehälle och fortbestånd är hemmets verkliga syften. Den egna tillfredsställelsen är tillfällig och inte nödvändig utom som ett incitament som säkrar den sexuella förbindelsen. Naturen kräver fortlevnad, men civilisationens frukter ökar fortgående äktenskapets fröjder och den tillfredsställelse som familjelivet ger.

68:2.10 (765.7) Om fåfängan utvidgas till att omfatta stolthet, ärelystnad och värdighet kan vi urskilja inte endast hur dessa egenskaper bidrar till uppkomsten av människors sammanslutningar utan också hur de håller människor samman, emedan sådana emotioner är meningslösa utan en publik att paradera inför. Snart fick fåfängan sällskap av andra emotioner och impulser som behövde en

samhällsarena för sitt framträdande och sin uppfyllelse. Denna grupp av emotioner gav upphov till den första början av all konst, all ceremoniell och alla former av livfulla lekar och tävlingar.

68:2.11 (766.1) Fåfängan bidrog i hög grad till samhällets uppkomst; men vid tiden för dessa uppenbarelser hotar en uppblåst generations villsammansträvanden att försumpa och dränka hela den komplicerade strukturen hos en långt specialiserad civilisation. Njutningslystnaden har redan för länge sedan trätt i stället för behovet av föda; de berättigade samhällsmål, som främjats av människans behov att skaffa sig sitt uppehälle, håller snabbt på att omvandla sig till låga och hotande former av njutningar. Självbevarelsen bygger upp samhället; otyglad njutningslystnad bryter ofelbart ned civilisationen.

3. Samhällsbefrämjande verkan av fruktan för spöken

68:3.1 (766.2) Primitiva behov ledde till det ursprungliga samhällets uppkomst, men fruktan för spöken höll det samman och gav dess tillvaro en utommänsklig aspekt. Vanlig rädsla hade ett fysiologiskt ursprung: rädsla för fysisk smärta, otillfredsställd hunger eller någon jordisk olycka; men fruktan för spöken var ett nytt och sublimare slag av fasa.

68:3.2 (766.3) Den största enskilda faktorn i evolutionen av människans samhälle var troligen spökdirömmarna. Fastän de flesta drömmar storligen förvirrade det primitiva sinnet terroriserade spökdirömmarna faktiskt de första tidernas människor, och drev dessa

vidskepliga drömmare i varandras famn i en villig och allvarlig förening för ömsesidigt skydd mot de vaga, osedda och inbillade farorna från andevärlden. Spökdirömmarna var en av de tidigast framträdande skillnaderna mellan djurens och människans typ av sinne. Djur skapar sig inte föreställningar om överlevnad efter döden.

68:3.3 (766.4) Med undantag för denna spökfaktor var hela samhället byggt på grundläggande behov och elementära biologiska drifter. Men fruktan för spöken införde en ny faktor i civilisationen, en fruktan som sträcker sig ut och bort från individens elementära behov och som stiger högt ovanför till och med kampen för att hålla ihop gruppen. Fasan för de dödas hädangångna andar förde fram en ny och förvånande form av rädsla, en förfärande och mäktig skräck, som bidrog till att piska samman den lösa samhällsordningen under de tidigaste tidsåldrarna till de mera grundligt disciplinerade och bättre kontrollerade primitiva grupperna i forna tider. Denna oförnuftiga vidskepelse, som till en del fortfarande existerar, förberedde människans sinne, genom vidskeplig rädsla för det överkliga och det övernaturliga, för den senare upptäckten av ”Herrens fruktan som är vishetens begynnelse”. De grundlösa rädlorna som hör till evolutionen är avsedda att ersättas av den av uppenbarelsen inspirerade vördnaden för Gudomen. De tidiga tidernas kult som byggde på fruktan för spöken blev ett starkt socialt band, och allt sedan denna länge sedan svunna tid har människosläktet mer eller mindre strävat efter det att uppnå andlighet.

68:3.4 (766.5) Hunger och kärlek förde människorna samman, fåfänga och fruktan för spöken höll dem samman. Men ensamma förmår inte dessa emotioner, utan inflytandet från fredsbefrämjande

uppenbarelsen, uthärda påfrestningen förorsakad av de misstankar och irritationsmoment som uppkommer i samband med människors inbördes förhållanden. Utan övermänskliga källors hjälp brister samhällets hållhakar när en viss gräns nås, och dessa samma krafter som bygger upp samhället — hunger, kärlek, fåfänga och fruktan — samverkar för att störta människosläktet i krig och blodsutgjutelse.

68:3.5 (766.6) Människosläktets strävan efter fred är inte en naturlig egenskap; den härstammar från den uppenbarade religionens lärdomar, från de progressiva rasernas samlade erfarenhet, men alldeles särskilt från det som Jesus, Fredsfursten, lärde.

4. Sedvänjornas utveckling

68:4.1 (767.1) Alla moderna samhällsinstitutioner är ett resultat av sedernas utveckling hos era vilda förfäder; dagens konventioner är de modifierade och utvidgade sederna från igår. Vad vanan är för individen, det är seden för gruppen; och gruppseder utvecklas till folkseder eller stamtraditioner — de breda folklagens konventioner. Från dessa forna tiders groddar har alla institutioner i det nutida människosamhället fått sin ringa början.

68:4.2 (767.2) Man måste hålla i minnet att sedvänjorna uppkom som resultat av en strävan att anpassa grupplivet till masstillvarons förhållanden; sedvänjorna var människans första samhällsinstitution. Alla dessa reaktioner hos folkstammarna uppkom av strävan att undvika smärta och förödmjukelse samtidigt som man försökte komma i åtnjutande av nöje och makt. Folksedernas ursprung är, likt

språkens ursprung, alltid omedvetet och oavsiktligt och därför alltid höljt i ett mysterium.

68:4.3 (767.3) Frukten för spöken fick den primitiva människan att visualisera det övernaturliga och lade sålunda stadigt grunden till etikens och religionens starka inflytelser, som i sin tur bevarade samhällets sedvänjor och vanor oförändrade från generation till generation. Det som i ett tidigt skede främst etablerade och kristalliserade sedvänjorna var tron att de döda misstroget bevakade de sätt enligt vilka de hade levt och dött; därför skulle de utmäta hemska straff för de levande dödliga som vågade visa vårdslöst förakt för de levnadsregler som de hade hållit i ära under sitt köttsliga liv. Allt detta illustreras bäst av den vördnad som den gula rasen ännu idag visar sina förfäder. Den primitiva religion som senare utvecklades förstärkte i och med stabiliserandet av sedvänjorna storligen frukten för spöken, men den avancerande civilisationen har allt mera befriat människosläktet från fruktans bojor och vidskepelsens slaveri.

68:4.4 (767.4) Före den befriande och liberaliserande undervisning som lärarna i Dalamatia gav var den forntida människan ett hjälplöst offer för sedvänjornas ritualer; den primitiva vilden var omgiven av ett ändlöst ceremoniel. Allt vad han gjorde från det han vaknade på morgonen tills han somnade in för natten i sin grotta måste göras just på ett visst sätt — i enlighet med stammens invanda seder. Han var slav under kutymens tyranni; hans liv innehöll ingenting obundet, spontant eller ursprungligt. Det förekom inget naturligt framåtskridande mot en högre mental, moralisk eller samhällelig existens.

68:4.5 (767.5) De första tidernas människa hölls i ett stadigt grepp av vanan; vilden var en sannskyldig slav under det som var brukligt; men från tid till annan uppkom dock sådana som avvek från den vanliga typen och som vågade införa nya sätt att tänka och bättre metoder att leva. Det oaktat utgör trögheten hos den primitiva människan den biologiska säkerhetsbroms som hindrar henne från att störta sig alltför plötsligt in i den ruinerande missanpassning som följer av en alltför snabbt avancerande civilisation.

68:4.6 (767.6) Dessa vanor är då inte enbart av ondo; deras utveckling borde fortgå. Det är närapå ödesdigert för civilisationens fortbestånd att med en radikal omvälvning börja ändra på dem i stor skala. Vanan har varit den kontinuitetens tråd som har hållit civilisationen samman. Vägen genom människans historia är beströdd med resterna av övergivna vanor och föråldrade samhällsbruk; men ingen sådan civilisation har bestått som övergivit sina sedvänjor utan att lägga sig till med bättre och lämpligare vanor.

68:4.7 (767.7) Ett samhälles fortbestånd beror huvudsakligen på den progressiva utvecklingen av dess sedvänjor. Vanornas utvecklingsprocess växer till sig av önskan att experimentera; nya idéer förs fram — det uppkommer tävlan. En framåtskridande civilisation tar till sig de progressiva idéerna och består; tiden och omständigheterna utväljer slutligen den bättre anpassade gruppen till fortlevnad. Detta betyder dock inte att varje enskild förändring i sammansättningen av människans samhälle har varit till det bättre. Nej! Verkligen inte, ty det har förekommit många, många tillbakagångar i den långa framåtriktade kamp som civilisationen på Urantia har utkämpat.

5. Markanvändningen — medlen för uppehållet

68:5.1 (768.1) Marken är samhällets scen; människorna är aktörerna. Människan måste ständigt anpassa sitt uppträdande till att motsvara marksituationen. Sedvänjornas utveckling är alltid beroende av relationstalet mellan mark och människa. Detta är sant trots att det är svårt att urskilja. Människans markanvändning, eller medlen för uppehållet, plus hennes levnadsstandard är lika med totalsumman av folksederna, sedvänjorna. Summan av människans anpassning till livets krav är lika med hennes kulturella civilisation.

68:5.2 (768.2) Människans tidigaste kulturer uppkom längs floderna på östra halvklotet, och det fanns fyra stora steg i civilisationens frammarsch:

68:5.3 (768.3) 1. *Sammlarstadiet*. Födovånget, hungern, ledde till den första formen av industriell organisation, de primitiva födosamlade leden. Ibland kunde ledet i en sådan hungermarsch vara tio till tjugo kilometer långt där det drog fram över landet för att samla in föda. Detta var det primitiva nomadiska kulturstadiet, och är det levnadssätt som de afrikanska bushmännen idag håller sig till.

68:5.4 (768.4) 2. *Jägarstadiet*. Uppfinnandet av vapenverktyg gjorde det möjligt för människan att bli jägare och sålunda vinna en anseende frihet från födoslaveriet. En eftertänksam andonit som hade fått sin näve illa tilltygad i en hård strid återupptäckte idén att använda en käpp i stället för sin arm och en bit hård flintsten fastbunden med

senor i ändan av käppen i stället för sin näve. Många stammar gjorde detta slag av upptäckten oberoende av varandra, och dessa olika former av hammare representerade ett av de stora stegen framåt i civilisationen. Den dag som är här en del av urinvånarna i Australien avancerat föga längre än detta stadium.

68:5.5 (768.5) De blå människorna blev framstående jägare och snärjare. Genom att bygga stängsel i floderna fångade de fisk i stora mängder och torkade överflödet för vinterbruk. Många former av sinnrika snaror och fällor användes i viltfångsten, men de mera primitiva människoraserna jagade inte de större djuren.

68:5.6 (768.6) 3. *Herdestadiet*. Denna fas i civilisationen blev möjlig då man började tämja djur. Araberna och infödingarna i Afrika hör till de mera sentida herdefolken.

68:5.7 (768.7) Herdelivet gav ytterligare lättnad från födoslaveriet; människan lärde sig att leva av räntan på sitt kapital, ökningen av sina hjordar, och detta gav mera tid för kultur och framsteg.

68:5.8 (768.8) Samhället före herdestadiet kännetecknades av samverkan mellan könen, men boskapsskötselns spridning sänkte kvinnorna till slaveriets djup i samhället. Under tidigare tider var det mannens skyldighet att skaffa fram födan från djurriket och kvinnans uppgift att tillhandahålla det ätbara från växtriket. Därför sjönk kvinnans människovärde betydligt då människan inträdde i herdestadiet i sin tillvaro. Hon var fortfarande tvungen att slita och släpa för att producera de vegetabiliska livsförnödenheterna, medan mannen endast behövde gå till sin hjord för att få fram animalisk föda i överflöd. Mannen blev sålunda relativt oberoende av kvinnan; under hela herdestadiets tidsålder sjönk kvinnans ställning stadigt. Vid slutet

av detta skede var hon föga mer än ett människodjur, vars uppgift det var att arbeta och föda människoefterkommande, i stort sett så som hjordens djur förutsattes arbeta och föda avkomma. Männen under herdetidsåldrarna hyste en stor kärlek till sin boskap; därför är det desto mera beklagligt att männen inte kunde utveckla en djupare tillgivenhet för sina hustrur.

68:5.9 (769.1) 4. *Jordbruksstadiet*. Detta skede tog sin början av att man började odla växter, och det representerar den högsta typen av materiell civilisation. Både Caligastia och Adam bemödade sig om att lära ut trädgårdsskötsel och jordbruk. Adam och Eva var trädgårdsodlare, inte herdar, och trädgårdsskötsel var på den tiden en avancerad kultur. Odlandet av växter har en förädlande inverkan på människosläktets alla raser.

68:5.10 (769.2) Jordbruket mer än fyrdubblade relationstalet mellan mark och människa i världen. Jordbruket kan kombineras med herdeverksamheten från föregående kulturstadium. När de tre stadierna delvis täcker varandra jagar männen och kvinnorna odlar jorden.

68:5.11 (769.3) Det har alltid förekommit slitningar mellan boskapsägarna och odlarna. Jägaren och boskapsägaren var militanta, krigiska; jordbrukaren är en mera fredsälskande typ. Arbete med djur för tanken till kamp och kraft, arbete med växter inger tålamod, lugn och frid. Jordbruk och industriell verksamhet är fredens aktiviteter. Som samhällsaktiviteter i världen har bägge emellertid den svagheten att de inte innehåller spänning och äventyr.

68:5.12 (769.4) Människans samhälle har utvecklats från jägarstadiet genom boskapsskötselns skede till det fasta jordbrukets stadium. Till varje stadium i denna framskridande civilisation hörde allt mindre kringvandrande; allt mera började människan leva hemma.

68:5.13 (769.5) Nu kompletterar industrin jordbruket, varav följer ökad urbanisering och ett mångfaldigande av de medborgarklasser som inte sysslar med jordbruk. Ett industriellt tidsskede kan ändå inte hoppas på att fortgå om dess ledare inte inser att även de högsta formerna av samhällsutveckling alltid måste bygga på en sund jordbruksbas.

6. Kulturens utveckling

68:6.1 (769.6) Människan är en jordens varelse, ett barn av naturen. Hur allvarligt hon än må försöka undfly marken är hon i sista hand dömd att misslyckas. ”Av stoft är du kommen, till stoft skall du åter varda” är bokstavligen sant för hela människosläktet. Människans främsta kamp gällde alltid, gäller nu, och kommer alltid att gälla land. De primitiva människornas första samhällseliga sammanslutningar bildades för att vinna dessa strider om land. Relationstalet mellan land och människa ligger som grund för all samhällscivilisation.

68:6.2 (769.7) Med sin intelligens, med sitt kunnande och vetande, ökade människan markens avkastning; samtidigt fick man i någon mån den naturliga tillväxten av efterkommande under kontroll, och sålunda åstadkoms uppehållet och fritiden för att bygga en kulturell civilisation.

68:6.3 (769.8) Människans samhälle kontrolleras av en lag enligt vilken befolkningsmängden måste variera i direkt proportion till markanvändningsmetoderna och i omvänd proportion till en viss levnadsstandard. Under alla dessa forna tidsåldrar avgjorde lagen om tillgång och efterfrågan när det gällde människor och land, rentav mera än för närvarande, det uppskattade värdet av bägge. Under tider då det fanns gott om land — obebodda områden — var behovet av människor stort, och därför steg människovärdet mycket; därför var förlusten av liv mera förskräckande. Under perioder då det fanns ont om land och det därför uppstod överbefolkning sjönk människolivets värde i motsvarande mån så att krig, hungersnöd och farsoter sågs med mindre oro och bekymmer.

68:6.4 (770.1) När markens avkastning minskar eller folkmängden ökar återupptas den oundvikliga kampen; de allra värsta dragen i människans natur kommer upp till ytan. Förbättrandet av markens avkastning, spridningen av de mekaniska jordbruksmetoderna och befolkningsminskningen tenderar alla att främja utvecklingen av de bättre sidorna av människans natur.

68:6.5 (770.2) Nybyggarsamhället utvecklar mänsklighetens utbildade sida. De sköna konsterna och det egentliga vetenskapliga framåtskridandet samt den andliga kulturen har alla frodats bäst i livets större centra när de stötts av en jordbruks- och industriebefolkning något under relationstalet mellan land och människa. Städerna mångfaldigar alltid sina invånares förmåga till gott eller ont.

68:6.6 (770.3) Familjens storlek har alltid påverkats av levnadsstandarden. Ju högre levnadsstandard desto mindre familj,

ända till den etablerade nivån eller till ett gradvist utdöende.

68:6.7 (770.4) Under alla tidsåldrar har levnadsstandarden varit bestämmande för den fortlevande befolkningens kvalitet, i motsats till blotta kvantiteten. Olikartad lokal levnadsstandard ger upphov till nya kaster i samhället, nya sedvänjor. När levnadssättet blir för komplicerat eller för luxuöst blir det snabbt självfördärvande. Kaster är det direkta resultatet av det samhällseliga trycket från hård konkurrens som förorsakas av stor befolkningstäthet.

68:6.8 (770.5) De forna människoraserna tog ofta till metoder avsedda att begränsa folkmängden: alla primitiva stammar dödade missbildade och sjukliga barn. Det var vanligt att flickebarn dödades så länge hustruköp inte förekom. Barn stryptes ibland vid födseln, men den mest använda metoden var utsättande. Fadern till tvillingar fordrade vanligen att den ena skulle dödas, ty om flera barn föddes på en gång trodde man att det berodde på magi eller otrohet. Som regel sparades dock tvillingar av samma kön. Fastän dessa tabun som gällde tvillingar en gång fanns så gott som över hela världen, var de aldrig en del av andoniternas sedvänjor; dessa folk ansåg alltid tvillingar vara ett omen som betydde god tur.

68:6.9 (770.6) Många raser lärde sig abortförfarandet, och abort blev mycket vanligt sedan barnsbörd hade blivit tabubelagd för de ogifta. Det var länge sed för en jungfru att döda sin avkomma, men bland de mera civiliserade grupperna blev dessa utomäktenskapliga barn skyddslingar hos flickans mor. Många primitiva klaner blev praktiskt taget utrotade av att man praktiserade både abort och dödande av nyfödda. Men oberoende av vad sedvänjorna föreskrev dödades

mycket få barn efter det att de en gång hade ammits —
moderskärleken är för stark för det.

68:6.10 (770.7) Även på nittonhundratalet lever rester kvar av dessa primitiva sätt att reglera folkmängden. I Australien finns en stam där mödrarna vägrar att fostra mer än två eller tre barn. För inte länge sedan fanns det en kannibalstam som åt vart femte barn som föddes. På Madagaskar dödar fortfarande en del stammar alla barn som föds på vissa olycksdagar, vilket resulterar i döden för omkring tjugofem procent av alla nyfödda.

68:6.11 (770.8) I ett världsomfattande perspektiv har överbefolkning aldrig varit ett allvarligt problem i det förgångna, men om krigandet minskar och vetenskapen allt mera får människans sjukdomar under kontroll kan det bli ett allvarligt problem i en nära framtid. Då kommer visdomen hos världens ledarskap att ställas inför ett stort prov. Kommer ledarna på Urantia att ha insikten och modet att främja förökningen av den genomsnittliga eller stadgade människan i stället för ytterligheterna av övernormala och de enormt växande grupperna av undernormala? Den normala människan är den som borde omhuldas; hon är civilisationens ryggrad och källan till de genier som rasen frambringar genom mutationer. Den undernormala människan borde hållas under samhällets kontroll; det borde inte framfödas flera än vad som fordras för att sköta de lägre nivåerna inom näringslivet, de uppgifter som fordrar en intelligens ovanför djurens nivå men som kräver så litet att de visar sig vara ett sannskyldigt slaveri och en fångenskap för de högrestående typerna av människosläktet.

68:6.12 (771.1) [Framfört av en Melkisedek, en gång stationerad på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 68](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 70](#) >>

Kapitel 69

Människans första institutioner

69:0.1 (772.1) EMOTIONELLT överträffar människan sina djurförfäder i sin förmåga att uppskatta humor, konst och religion. Samhälleligt visar människan sin överlägsenhet däri att hon förfärdigar verktyg, ägnar sig åt att kommunicera och bygger upp institutioner.

69:0.2 (772.2) När människorna länge samlas i grupper i samhället leder sådana sammanslutningar alltid till att det skapas vissa verksamhetstrender som kulminerar i institutionalisering. De flesta av människans institutioner har visat sig vara arbetsbesparande, samtidigt som de i viss mån har bidragit till att höja gruppens trygghet.

69:0.3 (772.3) Den civiliserade människan är mycket stolt över karaktären, stabiliteten och kontinuiteten i sina etablerade institutioner, men alla människans institutioner är endast de samlade sedvänjorna från det förgångna, så som de har bevarats av tabun och beklätts med värdighet av religionen. Sådana arv blir traditioner, och traditionerna omvandlas till slut till konventioner.

1. Människans grundläggande institutioner

69:1.1 (772.4) Alla människans institutioner tjänar något samhälleligt behov, tidigare eller nuvarande, trots att en överutveckling av dem ofelbart minskar individens betydelse genom att personligheten kommer i skuggan och initiativkraften avtar. Människan borde behärska sina institutioner hellre än att låta sig domineras av dessa skapelser av den framåtskridande civilisationen.

69:1.2 (772.5) Människans institutioner hör till någon av tre allmänna klasser:

69:1.3 (772.6) 1. *Institutionerna för uppehållet.* Dessa institutioner omfattar de verksamheter som växer fram av hungern efter föda och de därmed sammanhängande självbevarelseinstinkterna. Dessa institutioner inkluderar produktionsverksamhet, egendom, erövringskrig och samhällets hela regleringsmekanism. Förr eller senare sörjer den instinktiva rädslan för att dessa fortlevnadens institutioner etableras med hjälp av tabun, konventioner och religiösa

sanktioner. Rädsla, okunskap och vidskepelse har spelat en framträdande roll för den tidiga uppkomsten och senare utvecklingen av alla människans institutioner.

69:1.4 (772.7) 2. *Institutionerna för fortplantningen.* Dessa är de samhälleliga etablissemang som växer fram av hungern efter sex, modersinstinkten och de högre ömma känslorna hos människosläkterna. De innefattar de samhälleliga säkerhetsåtgärderna för hemmet, skolan, familjelivet, utbildningen, etiken och religionen. De inkluderar giftermålsseder, försvarskrig och byggande av hus och hem.

69:1.5 (772.8) 3. *Institutionerna för njutning och välbefinnande.* Dessa är de seder och bruk som växer fram av böjelser för fåfänga och känslor av stolthet. De omfattar seder som gäller klädedräkt och personlig utsmyckning, umgängesseder, krig för ärans skull, dans, förströelse, tävlingar och andra faser av sensuell tillfredsställelse. Men civilisationen har aldrig utvecklat klart angivna institutioner enbart för njutning och välbefinnande.

69:1.6 (773.1) Dessa tre grupper av seder och bruk i samhället är intimt sammanflätade och i detalj beroende av varandra. På Urantia bildar de en invecklad organisation som fungerar som en enda mekanism i samhället.

2. Produktionsekonomin gryning

69:2.1 (773.2) En primitiv produktionsekonomi växte långsamt fram som en försäkring mot hungersnödens fasor. Tidigt under sin tillvaro började människan ta lärdom av vissa djur, som under tider av riklig tillgång lagrar föda för knappare tider.

69:2.2 (773.3) Innan den tidiga sparsamhetens och den primitiva produktionsverksamhetens tider fick sin början var armod och verkligt lidande den genomsnittliga stammens lott. Urmänniskorna var tvungna att tävla med hela djurvärlden om sin föda.

Konkurrensgravitationen drar alltid ned människan mot vilddjurens nivå; fattigdomen är hennes naturliga och tyranniserande tillstånd. Rikedom är inte en naturens gåva; det är ett resultat av arbete, kunskap och organisering.

69:2.3 (773.4) Den primitiva människan insåg snabbt fördelarna av att sluta sig samman. Samgången ledde till organisering, och det första resultatet av organiseringen var arbetsfördelning med dess omedelbara inbesparing av arbete och material. Denna specialisering av arbetsinsatsen uppkom som en tvångsmässig anpassning — man följde minsta motståndets lag. De primitiva vildarna gjorde aldrig något verkligt arbete glatt och villigt. De fogade sig i det på grund av nödvändighetens tvång.

69:2.4 (773.5) Den primitiva människan ogillade hårt arbete, och hon var inte villig att skynda på om inte allvarlig fara hotade.

Tidselementet i arbetet, idén att utföra en given uppgift inom en viss tidsgräns, är enbart en modern föreställning. De forntida människorna hade aldrig bråttom. Det var de dubbla kraven från den intensiva kampen för tillvaron och den ständigt stigande levnadsstandarden

som drev den tidiga människans av naturen inaktiva raser in på produktionsverksamhetens väg.

69:2.5 (773.6) Arbetet, planerade strävanden, skiljer människan från djuren vilkas ansträngningar är till stor del instinktiva.

Nödvändigheten att arbeta är människans främsta välsignelse.

Medlemmarna av Prinsens stab arbetade alla; de gjorde mycket för att höja värdet av fysiskt arbete på Urantia. Adam var trädgårdsodlare; hebréernas Gud arbetade — han var alltings skapare och upprätthållare. Hebréerna var den första stam som högt värderade arbetsamheten; de var det första folket som förkunnade att ”den som inte arbetar, han skall heller inte äta”. Men många av världens religioner återgick till den forna sysslolöshetens ideal. Jupiter var en frossare, och Buddha blev en reflekterande anhängare av sysslolösheten.

69:2.6 (773.7) Sangikstammarna var ganska arbetsamma när de inte bodde i tropikerna. Men det utkämpades en lång, lång kamp mellan de lata anhängarna av magi och arbetets apostlar — de som praktiserade framsynthet.

69:2.7 (773.8) Människans första framsynthet inriktade sig på att ta hand om elden, vattnet och födan. Den primitiva människan var en medfödd spelare; hon ville alltid få någonting för ingenting, och alltför ofta under dessa tidiga tider ansågs den framgång som kom sig av tålmodigt arbete vara ett resultat av trollmedel. Magin var sen att ge vika för framsynthet, självförsakelse och arbetsamhet.

3. Arbetskraftens specialisering

69:3.1 (773.9) Arbetsfördelningen i det primitiva samhället bestämdes först av naturliga och sedan av samhällseliga omständigheter. Den första ordning enligt vilken arbetskraftens specialisering skedde var följande:

69:3.2 (774.1) 1. *Specialisering enligt kön.* Kvinnans arbete härstammar från den utväljande närvaron av barnet; av naturen älskar kvinnor spädbarn mer än vad män gör. På så sätt blev kvinnan en rutinarbetare medan mannen blev en jägare och kämpe som hade klart skilda perioder av arbete och vila.

69:3.3 (774.2) Under alla tider har det funnits tabun som har hållit kvinnan hårt bunden till hennes eget område. Mannen har högst själviskt valt det angenämare arbetet och lämnat det mödosamma rutinarbetet åt kvinnan. Mannen har alltid skämts för att göra kvinnoarbete, men kvinnan har aldrig visat någon motvilja mot att göra mannens arbete. Det är dock sällsamt att notera att mannen och kvinnan alltid har arbetat tillsammans med att bygga och inreda sitt hem.

69:3.4 (774.3) 2. *Modifiering som följd av ålder och sjukdom.* Dessa olikheter bestämde den följande uppdelningen av arbetet. Gamla män och krymplingar sattes tidigt till att göra verktyg och vapen. Senare anvisades de till att bygga bevakningsanordningar.

69:3.5 (774.4) 3. *Differentiering baserad på religion.* Medicinmännen var de första människorna som befriades från fysiskt slit och släp; de var pionjärer för de fria yrkesutövarnas klass. Smederna var en liten grupp som tävlade med medicinmännen som magiker. Deras skicklighet att arbeta med metaller gjorde

människorna rädda för dem. Talet om ”vitsmeder” och ”svartsmeder” gav upphov till de forna trosföreställningarna om vit och svart magi. Denna tro blandades senare in i vidskepelsen om goda och onda spöken, goda och onda andar.

69:3.6 (774.5) Smederna var den första icke-religiösa gruppen som åtnjöt speciella privilegier. De hölls för neutrala vid krig, och denna extra fritid ledde till att de som klass blev det primitiva samhällets politiker. Som följd av grovt missbruk av dessa privilegier blev emellertid smederna allmänt hatade, och medicinmännen var inte sena att elda under hatet mot sina medtävlare. I denna första sammanstötning mellan vetenskap och religion vann religionen (vidskepelsen). Sedan smederna hade blivit utkörda från byarna upprätthöll de de första vårdshusen, allmänna natthärbärgen i bosättnings utkanter.

69:3.7 (774.6) 4. *Herre och slav*. Följande differentiering av arbetet växte fram av segrarens förhållande till den besegrade, och det innebar början till människans förslavande.

69:3.8 (774.7) 5. *Differentiering baserad på olika fysiska och mentala förmågor*. Ytterligare uppdelning av arbetet gynnades av de inneboende olikheterna mellan människor; alla människor föds inte likvärdiga.

69:3.9 (774.8) De första specialisterna inom produktionen var flintspjälkarna och stenhuggarna; därefter kom smederna. Senare utvecklades specialisering av grupper; hela familjer och klaner hängav sig åt vissa slag av arbeten. Uppkomsten av en av de tidigaste prästkasterna, förutom stammarnas medicinmän, kom sig av det

vidskepliga upphöjandet av en familj av särskilt skickliga svärdtillverkare.

69:3.10 (774.9) De första gruppsspecialisterna inom produktionen var exportörerna av bergssalt och krukmakarna. Kvinnorna gjorde de osmyckade och männen de smyckade krukorna. Bland en del stammar var det kvinnorna som sydde och vävde, bland andra var det männen.

69:3.11 (774.10) De första köpmännen vid bytet av varor var kvinnor; de användes som spioner och skötte handeln vid sidan om. Snart expanderade byteshandeln, och kvinnorna verkade som förmedlare — mellanhänder. Sedan kom köpmannaklassen som tog en kommission, vinst, för sina tjänster. Tillväxten av varuutbytet mellan grupper utvecklades till egentlig handel; och efter utbytet av varor kom utbytet av yrkesarbetare.

4. Varuutbytets första början

69:4.1 (775.1) Alldeles så som giftermål enligt överenskommelse följde på kvinnorov, så följde byteshandel på plundringståg. Det fanns en lång period av piratverksamhet mellan de tidiga sederna med ett tyst byte av varor och den senare handeln med dess moderna utbytesmetoder.

69:4.2 (775.2) Den tidigaste byteshandeln bedrevs av beväpnade handelsmän som brukade lämna sina varor på en neutral plats. Kvinnorna höll de första marknaderna; de var de första köpmännen, vilket berodde på att de bar bördorna; männen var krigare. Mycket

tidigt utvecklades försäljningsdisken, en mur som var tillräckligt bred för att hindra parterna från att nå varandra med vapen.

69:4.3 (775.3) En fetisch användes för att hålla vakt över de varor som hade avlämnats för tyst byte. Sådana marknadsplatser var skyddade mot stöld; ingenting fördes bort utom genom byte eller köp; med en fetisch som vaktade var varorna alltid säkra. Forna tiders handelsmän var strikt ärliga inom sin egen stam men ansåg det vara helt på sin plats att lura avlägsna främlingar. Även de forna hebréerna hade en separat moralkod för sitt handlande med andra än judar.

69:4.4 (775.4) Under tidsålder efter annan fortsatte det tysta bytet av varor, innan människorna kunde mötas obeväpnade på den heliga marknadsplatsen. Dessa samma marknadstorg blev de första asylställena, och de var i en del länder senare kända som ”fristäder”. Varje flyende som nådde marknadsplatsen var säker och skyddad mot anfall.

69:4.5 (775.5) De första vikterna var sädeskorn av vete och andra sädesslag. Det första betalningsmedlet var en fisk eller en get. Senare blev kon en bytesenhet.

69:4.6 (775.6) Den moderna skriften fick sin början i de första handelsanteckningarna; människans första litterära verk var ett affärsfrämjande dokument, en reklam för salt. Många av de tidigaste krigen utkämpades om naturrikedomar såsom flintsten, salt och metaller. Det första formella avtalet mellan olika stammar gällde en saltförekomst som gjordes tillgänglig för flera stammar. Dessa avtalplatser gav möjlighet till vänskapligt och fredligt utbyte av idéer och umgänge mellan olika stammar.

69:4.7 (775.7) Skriften utvecklades genom stadierna för ”budkavel”, rep med knutar, bildskrift, hieroglyfer och vappbälten till de tidigaste symbolalfabetena. Överförandet av meddelanden utvecklades från den primitiva röksignalen vidare genom löpare, ryttare, järnvägar och flygplan till telegraf, telefon och trådlös kommunikation.

69:4.8 (775.8) Nya idéer och bättre metoder förmedlades överallt till den bebodda världen av de forntida handelsmännen. Handel i förening med äventyr ledde till forskningsfärder och upptäckter. Alla dessa gav upphov till transportväsendet. Handeln har varit den stora civiliseraren genom att främja växelverkan mellan kulturerna.

5. Kapitalets första början

69:5.1 (775.9) Kapital är arbete som man har avstått från att använda i nuet till förmån för framtiden. Besparingar representerar en form av försäkring för att trygga uppehälle och fortlevnad. Upplagring av föda utvecklade självkontroll och skapade de första problemen mellan kapital och arbete. Om den människa som hade föda kunde skydda den från rövare hade hon en klar fördel framför den människa som inte hade någon föda.

69:5.2 (775.10) Den första bankiren var en av stammens dristiga män. Han höll gruppens skatter deponerade hos sig, och hela klanen brukade försvara hans hydda i händelse av anfall. Sålunda ledde samlandet av enskilt ägt kapital och förmögenhet som ägdes av en hel grupp omedelbart till en militär organisation. Till en början var

sådana försiktighetsmått avsedda att skydda egendom mot räder utifrån, men senare blev det sed att hålla den militära organisationen vältränad genom att företa räder mot grannstammarnas egendom och rikedomar.

69:5.3 (776.1) De grundbehov som ledde till samlandet av kapital var:

69:5.4 (776.2) 1. *Hunger* — i förening med *framsynthet*. Sparandet och förvarandet av föda betydde makt och komfort för dem som var tillräckligt *framsynta* för att på detta sätt trygga framtida behov. Ett lager av föda var en bra försäkring mot hungersnöd och svåra olyckor. Alla de primitiva sedvänjorna var i själva verket avsedda att hjälpa människan att underordna nuet till förmån för framtiden.

69:5.5 (776.3) 2. *Kärlek till familjen* — önskan att trygga deras behov. Kapitalet representerar ett sparande av egendom, trots trycket från dagens behov, i syfte att trygga de krav som framtiden ställer. En del av detta framtida behov kan tänkas beröra ens efterkommande.

69:5.6 (776.4) 3. *Fåfänga* — önskan att visa upp den egendom man har samlat. Klädesplagg utöver det vanliga var ett av de första kännetecknen på utmärkelse. Samlarfåfängan tilltalade tidigt människans stolthet.

69:5.7 (776.5) 4. *Position* — iver att köpa sig samhällelig och politisk prestige. Det uppkom tidigt en kommersialiserad överklass, till vilken tillträde berodde på att man utförde någon speciell tjänst för kungligheterna, eller öppet beviljades tillträde mot betalning i pengar.

69:5.8 (776.6) 5. *Makt* — begäret att vara herre över andra. Att låna ut förmögenhet praktiserades som ett sätt till förslavande, då låneräntan var hundra procent per år under dessa forna tider. Utlånarna gjorde sig till kungar genom att skapa en stående armé av gäldenärer. Gældslavar hörde till det tidigaste slaget av egendom som samlades, och i forna tider sträckte sig gældslaveriet rentav till bestämmandet över kroppen efter döden.

69:5.9 (776.7) 6. *Fruktan för de avlidnas andar* — skyddsavgifter åt prästerna. Människorna började tidigt ge dödsgåvor åt prästerna i avsikt att deras egendom skulle användas för att underlätta deras färd genom nästa liv. Prästerskapet blev sålunda mycket rikt; de var de främsta bland forntidens kapitalister.

69:5.10 (776.8) 7. *Sexualdriften* — önskan att köpa en eller flera hustrur. Människans första form av byteshandel gällde kvinnor; den fanns långt före hästhandeln. Aldrig har handeln med sexualslavar fört samhället framåt. Ett sådant geschäft var och är en rasförnedring, ty på samma gång både hindrade den utvecklingen av familjelivet och förorenade den biologiska konstitutionen hos högrestående folk.

69:5.11 (776.9) 8. *Talrika former av njutning*. En del ville vinna rikedom för att den gav makt; andra slet för att samla egendom därför att den förde med sig bekvämlighet. De första tidernas människor (och en del senare tiders) tenderade att förslösa sina tillgångar på lyx. Rusdrycker och droger var fängslande för de primitiva släkterna.

69:5.12 (776.10) Då civilisationen utvecklades fick människorna nya incitament till sparande; i snabb takt lades nya behov till den

ursprungliga hungern efter föda. Fattigdomen blev så avskydd att endast de rika ansågs fara direkt till himlen när de dog. Egendom började värderas så högt att en pretentiös festmåltid kunde lösa ens namn från en besudlande vanära.

69:5.13 (777.1) Samlade rikedomar blev tidigt ett tecken på en värderad ställning i samhället. Hos vissa stammar brukade enskilda individer samla tillgångar i årtal bara för att göra intryck genom att på någon högtidsdag bränna upp dem eller fritt ge dem till sina stamfränder. Detta gjorde dem till stormän. Även nutida folk frossar i att dela ut frikostigt med julklappar, medan rika människor förser stora välgörenhets- och lärdomsinstitutioner med rikliga donationsmedel. Människans förfaranden ändras, men hennes läggning förblir så gott som oförändrad.

69:5.14 (777.2) I rättvisans namn bör det dock noteras att många forntida rik man gav bort mycket av sin förmögenhet på grund av rädslan för att dödas av dem som traktade efter hans skatter. Det var vanligt att förmögna män offrade tjogtals slavar för att visa sitt förakt för rikedomerna.

69:5.15 (777.3) Fastän kapitalet har tenderat att befria människan har det storligen komplicerat hennes samhälleliga och produktionsekonomiska organisation. Det missbruk av kapital som orättmätiga kapitalister gör sig skyldiga till kullkastar inte det faktum att det utgör grunden för det moderna industriella samhället. Tack vare kapital och uppfinningar åtnjuter den nuvarande generationen en högre grad av frihet än någon annan som tidigare har funnits på jorden. Detta noteras som ett faktum och inte som ett försvar för de

många missbruk av kapital som tanklösa och själviska förvaltare har förorsakat.

6. Elden i förhållande till civilisationen

69:6.1 (777.4) Det primitiva samhället med dess fyra verksamhetsgrenar — den produktionsekonomiska, den reglerande, den religiösa och den militära — uppkom genom medverkan av eld, djur, slavar och egendom.

69:6.2 (777.5) Uppgörandet av eld skiljde i ett enda språng människan från djuren; det är människans grundläggande uppfinning eller upptäckt. Elden gjorde det möjligt för människan att vistas på marken under natten, då alla djur är rädda för elden. Elden uppmuntrade till sällskapligt umgänge om kvällarna; den skyddade inte bara mot köld och vilddjur utan användes också som säkerhet mot spöken. Till en början användes den mera för ljus än för värme. Många efterblivna stammar vägrar att sova om inte en låga brinner hela natten.

69:6.3 (777.6) Elden var en stor civiliserare, och den gav människan den första möjligheten att vara altruistisk utan att förlora något, då hon kunde ge glödande kol åt en granne utan att själv bli fattigare. Elden i hushållet, som vaktades av modern eller äldsta dottern, var den första utbildaren då den fordrade uppmärksamhet och tillförlitlighet. Hemmet under de första tiderna var inte en byggnad utan familjen samlades runt elden, familjehärden. När en son

grundade ett nytt hem tog han med sig en eldfackla från familjehärden.

69:6.4 (777.7) Fastän Andon, eldens upptäckare, undvek att behandla den som ett föremål för dyrkan, höll många av hans efterkommande lågan för att vara en fetisch eller ande. De gick miste om de sanitära fördelarna av elden emedan de inte ville bränna avfall. Den primitiva människan fruktade elden och försökte alltid hålla den på gott humör, därav utströendet av rökelse. Under inga omständigheter skulle de forntida människorna ha spottat i elden, inte heller skulle de någonsin ha gått mellan någon och en brinnande eld. Även de bitar av pyrit och flintsten som användes för att slå eld hölls heliga av de första tidernas människosläkte.

69:6.5 (777.8) Det var en synd att släcka en låga; om en hydda tog eld lät man den brinna. Eldarna i templen och de heliga rummen var heliga och tilläts aldrig att slockna, utom att det var sed att tända nya lågor en gång om året eller efter någon stor olycka. Kvinnor valdes till präster därför att de var väktare av hemmets eld.

69:6.6 (778.1) De gamla myterna om hur elden kom ned från gudarna växte fram av iakttagelserna om eld som orsakades av blixten. Dessa uppfattningar om ett övernaturligt ursprung ledde direkt till dyrkan av elden, och elddyrkan ledde till seden att ”gå genom eld”, ett bruk som fortgick ända fram till Moses tid. Fortfarande består föreställningen om att gå genom elden efter döden. Eldmyten var ett starkt förenande band i forna tider, och den lever fortfarande kvar i parsernas symbolik.

69:6.7 (778.2) Elden ledde till kokkonst, och ”råätare” blev ett hånande uttryck. Kokandet av maten minskade åtgången av den livsenergi som behövdes för matsmältningen och lämnade så någon kraft kvar för den forna människans umgängeskultur, medan boskapsskötseln, då den minskade den ansträngning som behövdes för att skaffa föda, gav tid för samhällsaktiviteter.

69:6.8 (778.3) Man bör komma ihåg att elden öppnade dörrarna till bearbetningen av metaller och ledde till den senare upptäckten av ångkraften och dagens användning av elektricitet.

7. Nyttjandet av djur

69:7.1 (778.4) Till en början var hela djurvärlden människans fiende; människorna var tvungna lära sig att söka skydd mot vilddjuren. Först åt människan endast upp djuren men lärde sig senare att tämja dem och få dem att tjäna människan.

69:7.2 (778.5) Tämjandet av djur fick sin början slumpartat. Vilden brukade jaga hjordar i stort sett så som indianerna jagade bison. Genom att omringa hjorden fick de kontroll över djuren och kunde så döda dem efterhand som de behövdes till föda. Senare byggdes inhägnader och hela hjordar stängdes in i dem.

69:7.3 (778.6) Det var lätt att tämja vissa djur, men likt elefanten var det många av dem som inte förökade sig i fångenskap. Ännu senare upptäckte man att vissa djur underkastade sig människans närvaro och att de förökade sig i fångenskap. Djurtämjandet främjades

därmed av selektiv avel, en konst som har gått mycket framåt sedan tiden i Dalamatia.

69:7.4 (778.7) Hunden var det första djur som tämjdes, och den svåra uppgiften att tämja den började när en viss hund, som hade följt efter en jägare hela dagen, faktiskt sprang hem med honom. Under tidsåldrar användes hundar till föda, för jakt, transport och som sällskap. Till en början ylade hundarna, men senare lärde de sig att skälla. Hundens fina luktsinne ledde till uppfattningen att den kunde se andar, och så uppstod kulterna kring hunden som fetisch.

Vakthundar gjorde det för första gången möjligt för hela klanen att sova om natten. Sedan blev det sed att använda vakthundar för att skydda hemmet mot andar såväl som mot materiella fiender. När hunden skällde var det en människa eller ett vilddjur som närmade sig, men när hunden ylade fanns det andar i närheten. Ännu idag tror många fortfarande att hundens ylande om natten förebådar död.

69:7.5 (778.8) När mannen var jägare var han tämligen vänlig mot kvinnan, men sedan tämjandet av djuren hade börjat, i förening med förvirringen efter Caligastia, behandlade många stammar sina kvinnor skamligt. De behandlade dem alltför mycket så som de behandlade sina djur. Mannens brutala behandling av kvinnan utgör ett av de mörkaste kapitlen i människans historia.

8. Slaveriet som en faktor i civilisationen

69:8.1 (778.9) Den primitiva människan tvekade aldrig att förslava sina medmänniskor. Kvinnan var den första slaven, en familjeslav. Herdetidens man förslavade kvinnan som sin lägrestående sexualpartner. Detta slag av sexuellt slaveri växte direkt fram från mannens minskade beroende av kvinnan.

69:8.2 (779.1) För inte länge sedan var slaveriet ödet för de krigsfångar som vägrade att övergå till erövrarens religion. Under tidigare tider blev fångarna antingen uppättna, torterade till döds, satta att kämpa mot varandra, offrade åt andar eller förslavade. Slaveriet var ett stort framsteg från massaker och kannibalism.

69:8.3 (779.2) Förslavandet var ett steg framåt på vägen mot en barmhärtigare behandling av krigsfångar. Bakhållet vid Ai, med masslakten av män, kvinnor och barn med endast kungen sparad för att tillfredsställa erövrarens fåfänga, ger en trogen bild av det barbariska slaktande som praktiserades av till och med förment civiliserade folk. Överfallet på Og, kungen av Bashan, var lika brutalt och totalt. Hebréerna ”vigde åt förintelse” sina fiender och tog all deras egendom som krigsbyte. De satte alla städer att betala tribut med hot om att annars ”viga alla männen åt förintelse”. Men många samtidiga stammar, där stamegoismen var mindre, hade för länge sedan börjat praktisera upptagandet av högrestående krigsfångar i den egna stammen.

69:8.4 (779.3) Jägaren, likt den röda människan i Amerika, tog inte slavar. Antingen upptog han sina fångar i stammen eller dödade dem. Slaveri var inte vanligt bland herdefolken, ty de hade föga behov av arbetskraft. Vid krig brukade herdefolken döda alla manliga fångar och ta endast kvinnor och barn som slavar. Moses lag innehöll

särskilda anvisningar om hur dessa kvinnofångar kunde tas till hustrur. Om de var otillfredsställande kunde de köras iväg, men hebréerna hade inte tillåtelse att sälja sådana övergivna makar som slavar — det var åtminstone ett framsteg i civilisationen. Fastän hebréernas beteendenormer för samhället var grova stod de långt högre än normerna hos de omgivande stammarna.

69:8.5 (779.4) Boskapsägarna var de första kapitalisterna; deras hjordar representerade kapital, och de levde av räntan — den naturliga tillökningen. De var ovilliga att anförtro denna rikedom att skötas av vare sig slavar eller kvinnor. I ett senare skede tog de emellertid manliga krigsfångar och tvingade dem att odla jorden. Detta är ursprunget till livegenskapen — träldomen där människan är bunden vid torvan. Afrikanerna kunde lätt läras att odla jorden; därför kom de att bli den stora slavrasen.

69:8.6 (779.5) Slaveriet var en ofrånkomlig länk i människans civilisationskedja. Det var den brygga över vilken samhället passerade från kaos och overksamhet till ordning och civiliserade aktiviteter; det tvingade efterblivna och lata folk att arbeta och sålunda förse sina överordnade med rikedom och fritid för framåtskridandet i deras samhälle.

69:8.7 (779.6) Slaveriinstitutionen tvingade människan att uppfinna en regleringsmekanism i det primitiva samhället; den gav upphov till en begynnande administration. Slaveriet kräver att en sträng ordning upprätthålls, och det praktiskt taget upphörde i Europa under medeltiden emedan feodaltherrarna inte kunde ha kontroll över slavar. De efterblivna stammarna i forna tider, likt infödingarna i Australien idag, hade aldrig slavar.

69:8.8 (779.7) Helt visst var slaveriet förtryckande, men det var i förtryckets skolor som människan lärde sig arbetsamhet. Till slut blev slaverna delaktiga av välsignelserna i det högrestående samhälle som de så ovilligt hade hjälpt till att skapa. Slaveriet skapar en organisation av kultur och framåtskridande i samhället men lömskt angriper snart samhället inifrån som det allvarligaste av alla nedbrytande samhällslidanden.

69:8.9 (779.8) De moderna mekaniska uppfinningarna gjorde slaven gammalmodig. Slaveriet försvinner, likt månggifte, därför att det inte lönar sig. Men det har alltid visat sig förödande att plötsligt frigge stora mängder slavar; det blir mindre problem när de frigges gradvis.

69:8.10 (780.1) Idag är människorna inte slavar i samhället, men tusentals människor låter sig bli skuldsatta slavar under ambition och ärelystnad. Ofrivilligt slaveri har gett vika för en ny och förbättrad form av modifierad industriell livegenskap.

69:8.11 (780.2) Fastän samhällets ideal är universell frihet, borde sysslolöshet aldrig tolereras. Alla arbetsföra personer borde tvingas att utföra åtminstone så mycket arbete som behövs för deras eget uppehälle.

69:8.12 (780.3) Det moderna samhället gör en helomvändning. Slaveriet har nästan upphört; tamdjurens tid är också snart förbi. Civilisationen sträcker sig bakåt mot elden — den oorganiska världen — för sin energi. Människan höjde sig från barbariet med hjälp av eld, djur och slaveri; nu sträcker hon sig bakåt och överger hjälpen som slavar och djur kan ge, medan hon försöker komma över nya hemligheter och källor till rikedom och energi från naturelementens skattkammare.

9. Privategendom

69:9.1 (780.4) Fastän nästan all egendom i det primitiva samhället var gemensam, var den primitiva människan inte någon anhängare av den nutida kommunismens läror. Kommunismen under dessa tidiga tider var inte endast en teori eller samhällsdoktrin; den var en enkel och praktisk automatisk anordning. Kommunismen förhindrade fattigdom och nöd; tiggeri och prostitution var nästan okända bland dessa forntida stammar.

69:9.2 (780.5) Den primitiva kommunismen var inte speciellt ägnad att trycka ned människorna till samma nivå, inte heller premierade den medelmåttan, men då den lockade helt visst till inaktivitet och sysslolöshet undertryckte den arbetsamheten och kvävde ambitionen. Kommunismen var en nödvändig stödkonstruktion för det primitiva samhällets tillväxt, men den gav vika för utvecklingen av en högre samhällsordning därför att den gick emot fyra starka böjelser hos människan:

69:9.3 (780.6) 1. *Familjen*. Människan har inte endast ett behov av att samla egendom; hon önskar också lämna sin förmögenhet i arv till sina efterkommande. Men i det tidiga kommunala samhället konsumerades en människas kapital vid hennes död antingen omedelbart eller fördelades inom gruppen. Det förekom inget arv i form av egendom — arvsskatten var hundra procent. De sedvänjor som senare utvecklades för kapitalansamling och egendomsarv var ett

klart framsteg i samhället. Detta är sant trots de senare stora missförhållanden som åtföljde missbruk av kapitalet.

69:9.4 (780.7) 2. *Religiösa tendenser.* Den primitiva människan ville också samla tillgångar som en grundplåt för att börja livet i nästa tillvaro. Detta motiv förklarar varför det så länge var sed att sätta en människas personliga tillhörigheter i graven med henne. Forna tiders människor trodde att endast de rika överlevde döden till en tämligen angenäm och värdig fortsättning. Den uppenbarade religionens lärare, i synnerhet de kristna lärarna, var de första som förkunnade att de fattiga kunde få del av frälsningen på samma villkor som de rika.

69:9.5 (780.8) 3. *Längtan efter fritid och frihet.* Under de tidigare tiderna i samhällsutvecklingen var utportionerandet av den enskilda individens inkomster bland gruppens medlemmar praktiskt taget en form av slaveri; den arbetande blev en slav under den sysslolöse. Den självfördärvande svagheten i kommunismen låg däri, att det blev vanligt att den slösaktige levde på den sparsammes bekostnad. Även i modern tid förlitar de slösaktiga sig på att staten (sparsamma skattebetalare) skall ta hand om dem. De som inte har något kapital förväntar sig fortfarande att de som har skall ge dem deras bröd.

69:9.6 (780.9) 4. *Längtan efter trygghet och makt.* Kommunismen bröts till slut sönder av framåtsträvande och framgångsrika individers svekfulla förfaranden. Dessa använde sig av olika omvägar i en strävan att undgå slaveriet under stammens oföretagsamma lättingar. Till en början var allt samlande av egendom hemligt; otryggheten i det primitiva samhället förhindrade ett utåt synligt samlande av kapital. Även senare var det mycket farligt att samla alltför mycket

rikedomar; man kunde vara säker på att kungen skulle hitta på någon beskyllning för att få en rik mans egendom konfiskerad, och när en rik man dog fördröjdes begravningen tills familjen donerade en stor summa till det allmänna bästa eller till kungen — en arvsskatt.

69:9.7 (781.1) Under de tidigaste tiderna var kvinnorna samhällets egendom, och modern dominerade familjen. De forna hövdingarna ägde allt land och var ägare till alla kvinnor; äktenskap fordrade stamhövdingens tillstånd. Då kommunismen försvann blev kvinnorna enskild egendom, och fadern tog så småningom kontroll över hemmet. Så fick hemmet sin uppkomst, och det förhärskande bruket av månggifte ersattes så småningom av engifte. (Månggifte är en kvarleva av kvinnoslaveriets element i äktenskapet. Engifte är det slaverifria idealet om en oförliknelig förening av en man och en kvinna i den nobla uppgiften att bilda ett hem, fostra efterkommande, skapa en gemensam kultur och utveckla sig själva.)

69:9.8 (781.2) Till en början var all egendom, inklusive verktyg och vapen, i stammens gemensamma ägo. Privategendomen bestod först av alla de tillhörigheter som man personligen hade rört vid. Om en främling drack ur en kopp var koppen därefter hans. Senare blev varje plats där blod hade utgjutits den sårade personens eller gruppens egendom.

69:9.9 (781.3) Privategendomen respekterades sålunda ursprungligen därför att den antogs vara laddad med någon del av ägarens personlighet. Ärligheten, när det gällde egendom, vilade tryggt på denna typ av vidskepelse; ingen polis behövdes för att vakta personliga tillhörigheter. Det förekom ingen stöld inom gruppen, fastän människorna inte drog sig för att lägga sig till med saker och

ting från andra stammar. Förhållandet till egendomen upphörde inte med döden. Till en början brändes de personliga tillhörigheterna, sedan sattes de i graven med den döda, och senare ärvdes de av den återstående familjen eller av stammen.

69:9.10 (781.4) Smyckestypen av personliga föremål uppkom av bruket att bära amuletter. Fåfängan i förening med rädslan för spöken fick den tidiga människan att motstå alla försök att ta ifrån henne hennes älsklingsamulett, då denna egendom värderades högre än nödvändighetsartiklar.

69:9.11 (781.5) Sovplatsen var en av människans tidigaste tillgångar. Senare utdelades hemtomter av stammens hövding, som för gruppens del hade hand om all fast egendom. Snart gav en eldstad äganderätt; och ännu senare medförde en brunn rätten till marken i dess omgivning.

69:9.12 (781.6) Vattenhål och brunnar hörde till de första privata tillgångarna. Hela fetischsystemet användes för att vakta vattenhål, brunnar, träd, grödor och honung. Sedan man hade förlorat tron på fetischer utvecklades lagar för att skydda privata tillhörigheter. Viltlagar, som gällde rätten att jaga, fanns långt före marklagarna. Den röde mannen i Amerika förstod aldrig den enskilda äganderätten till marken; han kunde inte fatta den vita mannens sätt att se på saken.

69:9.13 (781.7) Privat egendom utmärktes tidigt med familjens insignier, och detta är det forntida upphovet till släktvapen. Fastigheter kunde också sättas att vaktas av andar. Prästerna kunde "helga" ett jordstycke, och det vilade då under beskydd av de magiska tabun som det hade belagts med. Ägarna till jorden sades ha ett "prästbevis". Hebréerna hade stor respekt för dessa råmärken mellan

familjerna: ”Förbannad vare den som flyttar sin nästas rāmärke”.

Dessa stenrösen bar prästens initialer. Även träd som utmärktes med initialer blev privat egendom.

69:9.14 (782.1) Under de första tiderna var endast grōdan privat, men flera skōrdar i följd gav besittningsrätt; jordbruket var sålunda ursprunget till det privata jordägandet. Enskilda individer fick först besittningsrätt endast för livstiden; efter dōden återgick marken till stammen. Det allra första jordägande som stammarna beviljade enskilda individer var för gravar — familjegravgårdar. Under senare tider tillhörde marken dem som inhägnade den. Stāderna reserverade alltid vissa landområden till allmän betesmark och att användas i händelse av belägring; dessa ”allmänningar” representerar en kvarleva av den tidigare formen av kollektivt ägande.

69:9.15 (782.2) Till slut förlånade staten enskilda individer jordegendom, men förbehöll sig beskattningsrätten. Då jordägarna på detta sätt hade fått sin äganderätt säkrad kunde de uppbära arrenden, och marken blev en inkomstkälla — kapital. Till sist blev marken en verklig handelsvara som kunde säljas eller annars överföras, intecknas och bli föremål för exekutivauction.

69:9.16 (782.3) Privat äganderätt medförde större frihet och ökad stabilitet, men samhället gav sin tillåtelse till privat jordägande först sedan den gemensamma kontrollen och ledningen hade misslyckats, och det ledde snart till en följd av slavar, livegna och jordlösa klasser. Förbättrad maskinell utrustning håller så småningom på att frigöra människorna från trälandets slit och släp.

69:9.17 (782.4) Rätten till egendom är inte absolut; den är enbart samhällelig. Men hela administrationssystemet, lagen, ordningen, de

medborgerliga rättigheterna, fri- och rättigheterna i samhället, konventionerna, freden och lyckan, så som de nutida folken kommer i åtnjutande av dem, har vuxit upp kring den privata äganderätten till egendom.

69:9.18 (782.5) Den nuvarande samhällsordningen är inte nödvändigtvis den rätta — inte gudomlig eller helig — men människosläktet gör väl i att ta tid på sig med att göra förändringar. Det som ni har är vida bättre än något system som var bekant för era förfäder. När ni ändrar på samhällsordningen, försäkra er då om att ni byter till det bättre. Låt er inte övertalas att experimentera med de formler som era förfäder övergav. Gå framåt, inte bakåt! Låt utvecklingen framskrida! Tag inte ett steg bakåt.

69:9.19 (782.6) [Framfört av en Melkisedek i Neadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 69](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 71](#) >>

Kapitel 70

Utvecklingen av människans statsskick

70:0.1 (783.1) MÄNNISKAN hade knappt till en del löst problemen med att skaffa sig sitt uppehälle förrän hon stod inför uppgiften att reglera förhållandet mellan människor. Näringslivets utveckling fordrade lag, ordning och social anpassning; privat egendom gjorde det nödvändigt att ha administration.

70:0.2 (783.2) I en evolutionär värld är motsättningar naturliga; freden kan upprätthållas endast med någon form av reglerande system i samhället. Regleringen i samhället kan inte skiljas från samhällets organisation; samgång förutsätter någon övervakande myndighet.

Statsstyret framtvingar en koordinering av motsättningarna mellan stammar, klaner, familjer och individer.

70:0.3 (783.3) Statsskicket är resultatet av en omedveten utveckling; det utvecklas genom försök och misstag. Det har ett fortlevnadsvärde, därför blir det traditionsbundet. Anarkin ökade eländet. Så småningom uppkom eller uppkommer därför statsskicket, någon form av lag och ordning. De tvingande kraven i kampen för tillvaron bokstavligen drev människosläktet fram längs den progressiva vägen till civilisation.

1. Krigets uppkomst

70:1.1 (783.4) Krig är den evolverande människans naturliga tillstånd och arvedel. Freden är den måttstock i samhället som mäter hur långt civilisationen har framskridit. Innan människoraserna under utvecklingens gång delvis anpassade sig till samhällslivet var människan oerhört individualistisk, ytterst misstänksam och otroligt grälsjuk. Våldet är naturens lag, fientlighet den automatiska reaktionen hos naturens barn, medan krig endast är dessa samma aktiviteter kollektivt utförda. När och var civilisationens väv än råkar ut för påfrestningen från komplikationerna i samhällets framåtskridande, sker det alltid en omedelbar och förödande återgång till dessa tidiga tiders metoder att med våld jämka irritationsfaktorerna bland dessa sammanslutningar av människor.

70:1.2 (783.5) Krig är en animalisk reaktion på missförstånd och irritationsmoment; fred följer av det civiliserade lösandet av alla

sådana problem och svårigheter. Sangikraserna samt de senare försämrade adamiterna och noditerna var alla krigiska. Andoniterna lärdes tidigt den gyllene regeln, och ännu idag lever deras efterkommande, eskimåerna, i stort sett enligt den regeln. Sedvänjorna är starka bland dem, och de besväras inte i högre grad av våldsamma motsättningar.

70:1.3 (783.6) Andon lärde sina barn att lösa sina tvister så att varje part piskade ett träd med en käpp och samtidigt öste svordomar över trädet; den vars käpp först brast var segrare. De senare andoniterna brukade avgöra tvister genom att arrangera ett offentligt uppträdande där de stridande förlöjligade och gjorde narr av varandra, medan publiken avgjorde vinnaren med sina applåder.

70:1.4 (783.7) Det kunde inte finnas något sådant som krig förrän samhället hade utvecklats tillräckligt långt för att faktiskt uppleva perioder av fred och för att kunna sanktionera krigsartade tillvägagångssätt. Själva kriget som begrepp förutsätter någon grad av organisation.

70:1.5 (784.1) Då grupperingar uppkom i samhället började de individuella irritationsmomenten sjunka ned under gruppkänslorna, och detta främjade friden inom stammen men på bekostnad av freden mellan stammarna. Freden kunde sålunda först njutas av den inre kretsen, eller stammen som alltid ogillade och hatade den yttre kretsen, främlingarna. De första tidernas människa ansåg det vara en dygd att spilla främmande blod.

70:1.6 (784.2) Inte ens detta fungerade dock till en början. När tidiga tiders hövdingar försökte förlika missförstånd fann de det ofta nödvändigt att åtminstone en gång om året tillåta stenkrig inom

stammen. Klanen brukade då dela sig i två läger och började en dagslång kamp. Och detta endast för att det var roligt; de verkligen njöt av att slåss.

70:1.7 (784.3) Krigföringen fortsätter för att människan är människa, utvecklad från ett djur, och alla djur är krigiska. Bland de tidigaste orsakerna till krig fanns följande:

70:1.8 (784.4) 1. *Hunger*, som ledde till födorov. Knapphet på mark har alltid medfört krig, och under dessa strider blev de tidigaste fredliga stammarna praktiskt taget utrotade.

70:1.9 (784.5) 2. *Knapphet på kvinnor* — ett försök att avhjälpa bristen på hushållshjälp. Kvinnorov har alltid orsakat krig.

70:1.10 (784.6) 3. *Fåfänga* — önskan att visa upp stammens mannamod. Högrestående stammar brukade kämpa för att tvinga sitt levnadssätt på lägrestående folk.

70:1.11 (784.7) 4. *Slavar* — behov av att skaffa arbetsfolk.

70:1.12 (784.8) 5. *Hämnd* var motivet till ett krig när en stam trodde att en grannstam var skyldig till en stamfrändes död. Sörjandet fortgick tills ett huvud bars hem. Krig för hämndens skull stod högt i kurs ända fram till ganska nyligen.

70:1.13 (784.9) 6. *Rekreation* — krig betraktades av de unga männen som rekreation under dessa tidiga tider. Om det inte uppkom någon bra och tillräcklig förevändning för krig brukade angränsande stammar, när freden blev alltför betungande, bege sig ut till en halvt

vänskaplig kamp, ta sig en ledig dag i form av ett plundringståg, eller ägna sig åt nöjet av en låtsad batalj.

70:1.14 (784.10) 7. *Religion* — önskan att skaffa proselyter till kulten. Alla de primitiva religionerna sanktionerade krig. Endast under senaste tider har religionen börjat se bistert på krig. De forna prästerskapen var olyckligtvis vanligen allierade med den militära makten. En av alla tiders mest fredsbefrämjande åtgärder har varit strävan att skilja kyrka och stat från varandra.

70:1.15 (784.11) Dessa forna tiders stammar drog alltid ut i krig på order av sina gudar, på befallning av sina hövdingar eller medicinmän. Hebréerna trodde på en sådan ”stridens Gud”; och berättelsen om deras överfall på midianiterna är en typisk berättelse om de forna stamkrigens förfärliga grymhet. Detta angrepp med dess slaktande av alla män och senare dödande av alla gossebarn och alla kvinnor som inte var jungfrur skulle ha inneburit en ära enligt en stamhövdings seder för tvåhundra tusen år sedan. Allt detta utfördes i ”Herrens, Israels Guds, namn”.

70:1.16 (784.12) Detta är en berättelse om samhällets utveckling — naturens sätt att lösa rasgruppernas problem — om människan, som mejslar ut sitt eget öde på jorden. Sådana gräsligheter sker inte på anstiftan av Gudomen, fastän människan har en tendens att överföra ansvaret på sina gudar.

70:1.17 (784.13) Barmhärtighet i krig har människosläktet endast så småningom börjat acceptera. Även då en kvinna, Deborah, härskade över hebréerna fortsatte samma grymhet i stor skala. När hennes

general hade vunnit seger över främlingarna satte han ”hela hären att falla för svärdsegg; icke en enda kom undan”.

70:1.18 (785.1) Mycket tidigt i människosläktets historia kom giftvapen till användning. Allt slags stympande praktiserades. Saul tvekade inte att fordra ett hundra förhudar av filistéerna som den hemgift David skulle betala för hans dotter Mikal.

70:1.19 (785.2) Under de första tiderna utkämpades krigen mellan stammarna i sin helhet, men om två individer från olika stammar hade en tvist under senare tider utkämpade dessa antagonister en duell, i stället för att bägge stammarna skulle ha krigat. Det blev också sed att två arméer lämnade avgörandet till utgången av kampen mellan två representanter, en från vardera sidan, såsom i fallet med David och Goliat.

70:1.20 (785.3) Den första förbättringen i krigförandet var seden att ta krigsfångar. Därefter undantogs kvinnorna från fientligheterna, och sedan kom erkännandet av sådana som inte deltog i striden. Snart uppkom krigarkaster och stående arméer för att hålla takten med stridsverksamhetens tilltagande komplexitet. Sådana krigare förbjöds tidigt att ha förbindelser med kvinnor, och kvinnorna upphörde för länge sedan att delta i striderna, fastän de alltid har försett soldaterna med mat och sjukvård och manat på dem till strid.

70:1.21 (785.4) Bruket att förklara krig representerade ett stort framsteg. Sådana deklarationer om avsikt att inleda krig var ett tecken på att en känsla för rättvisa hade anlänt, och efter detta följde så småningom utvecklandet av reglerna för ”civiliserad” krigföring. Mycket tidigt blev det sed att inte utkämpa strider nära religiösa platser, och ännu senare att inte kriga på vissa heliga dagar. Härnäst

kom det allmänna erkännandet av rätten till asyl; politiska flyktingar gavs beskydd.

70:1.22 (785.5) Sålunda utvecklades krigföringen så småningom från den primitiva människojakten till det något mera ordnade systemet i senare tiders "civiliserade" nationer. Men endast långsamt träder vänskapligheten i stället för fientligheten som attityd i samhället.

2. Krigets samhällseliga värde

70:2.1 (785.6) Under gångna tidsåldrar kunde ett häftigt krig ge upphov till samhällsförändringar och underlätta accepterandet av nya idéer som annars inte på naturlig väg skulle ha skett eller kommit i bruk på tio tusen år. Det fruktansvärda pris som betalades för dessa fördelar, som kriget i vissa avseenden medförde, var att samhället för en tid sjönk tillbaka till barbariet. Den civiliserade förnuftsmässigheten måste ge vika. Krig är en stark medicin, mycket kostsam och högst farlig. Fastän den ofta botar vissa störningar i samhället, tar den ibland kol på patienten, raserar samhället.

70:2.2 (785.7) Den ständiga nödvändigheten av ett nationellt försvar skapar många nya avancerade tillämpningar i samhället. Samhället drar idag fördel av en lång rad nyttiga innovationer som först var enbart militära; det har rent av kriget att tacka för dansen, av vilken en tidig form var en militär drillövning.

70:2.3 (785.8) Kriget har haft ett samhällseligt värde för gångna civilisationer emedan det:

70:2.4 (785.9) 1. Påtvingade disciplin, framtvingade samverkan.

- 70:2.5 (785.10) 2. Premierade tapperhet och mod.
70:2.6 (785.11) 3. Främjade och stärkte nationalkänslan.
70:2.7 (785.12) 4. Förintade svaga och odugliga folk.
70:2.8 (785.13) 5. Upplöste illusionen om primitiv jämlikhet och skiktade samhället selektivt.

70:2.9 (785.14) Kriget har haft ett visst evolutionärt och selektivt värde, men likt slaveriet måste det en gång överges då civilisationen sakta framskrider. Forna tiders krig befrämjade resande och kulturella förbindelser. Nu betjänas dessa ändamål bättre av de moderna transport- och kommunikationsmetoderna. Forna tiders krig stärkte nationerna, men nutida strider sliter sönder den civiliserade kulturen. De forntida krigen resulterade i en decimering av de lägstående folken; nettoresultatet av nutida konflikter är ett selektivt förintande av det bästa människomaterialet. Forna krig främjade organisering och effektivitet, men dessa har nu blivit det moderna näringslivets målsättningar. Under gångna tidsåldrar var krig ett samhälleligt jäsämne som förde civilisationen framåt; detta resultat uppnås nu bättre med hjälp av ambition och uppfinningar. Forntida krigsföring vidmakthöll uppfattningen om en stridens Gud, men den moderna människan har fått lära sig att Gud är kärlek. Kriget har tjänat många värdefulla syften i det förgångna, det har varit en oundgänglig byggnadsställning vid civilisationens uppbyggande, men nu håller det snabbt på att gå i kulturmässig konkurs — oförmöget att i form av samhällsnytta dela ut dividender som skulle stå i någon rimlig proportion till de förfärliga förluster som dess åkallande medför.

70:2.10 (786.1) En gång i tiden trodde läkarna på åderlåtning som ett bot för många sjukdomar, men de har sedan dess upptäckt bättre

botemedel för de flesta av dessa krämpor. Så måste den internationella åderlåtningen i form av krig för visso ge vika för upptäckten av bättre metoder att bota det onda hos nationerna.

70:2.11 (786.2) Nationerna på Urantia har redan börjat den gigantiska kampen mellan den nationalistiska militarismen och industrialismen, och på många sätt är denna konflikt jämförbar med den tidsålderslånga kampen mellan herden-jägaren och odlaren. Men om industrialismen skall segra över militarismen måste den undvika de faror som den hotas av. Farorna för den gryende industrin på Urantia är:

70:2.12 (786.3) 1. Den starka driften mot materialism, andlig blindhet.

70:2.13 (786.4) 2. Dyrkan av rikedom-makt, värdeförvrängning.

70:2.14 (786.5) 3. Överflödets laster, kulturell omogenhet.

70:2.15 (786.6) 4. De ökande farorna av sysslolöshet, tjänstvillighetens avtagande.

70:2.16 (786.7) 5. Tillväxten av ovälkommen raslig eftergivenhet, biologisk försämring.

70:2.17 (786.8) 6. Hotet från normerat industriellt slaveri, personlighetsstagnation. Arbete förädlar, men slavgöra förlamar.

70:2.18 (786.9) Militarismen är enväldig och grym — barbarisk. Den främjar samhällsorganisationen bland erövrarna men upplöser den besegrade sidan. Industrialismen är mera civiliserad, och den borde utvecklas så att den främjar initiativtagandet och gynnar individualismen. Samhället borde på alla möjliga sätt omhulda originaliteten.

70:2.19 (786.10) Gör inte misstaget att förhärliga kriget; det är bättre att inse vad det har gjort för samhället, så att ni mera noggrant kan

föreställa er vad dess substitut måste erbjuda för att fortsättningsvis föra samhället framåt. Om sådana lämpliga substitut inte står till buds, då kan ni vara förvissade om att krigandet länge kommer att fortsätta.

70:2.20 (786.11) Människan kommer aldrig att godta freden som ett normalt levnadssätt förrän hon har blivit grundligt och upprepade gånger övertygad om att fred är bäst för hennes materiella välfärd, och tills samhället visligen har tillhandahållit fredliga substitut för att tillfredsställa denna inneboende tendens att periodvis utlösa den kollektiva drift som avser att frigöra de ständigt ackumulerande emotioner och energier som ansluter sig till självbevarelsereaktionerna hos människan som art.

70:2.21 (786.12) Även i förbigående borde kriget värdesättas som den erfarenhetens skola som tvingade en ras av arroganta individualister att underkasta sig en starkt koncentrerad myndighet — överbefälhavaren. Forna tiders krig valde verkligen ut de naturliga stormännen till ledarskap, men det nutida kriget gör inte detta längre. För att upptäcka ledare måste samhället nu vända sig till de fredliga erövringarna: näringslivet, vetenskapen och det samhälleliga resultatområdet.

3. Människans första sammanslutningar

70:3.1 (787.1) I det primitivaste samhället är *hjorden* allting; till och med barnen hör till dess gemensamma egendom. Då familjen utvecklades undanträngde den hjorden i fråga om barnens fostran,

medan de uppkommande klanerna och stammarna tog dess plats som samhällsenhet.

70:3.2 (787.2) Sexuell hunger och moderskärlek lade grunden till familjen. Men inget verkligt styre uppkommer förrän grupper större än familjerna har börjat bildas. I hjorden under tiden före familjens uppkomst utövades ledarskapet av informellt valda individer. De afrikanska bushmännen har aldrig framskridit längre än till detta primitiva stadium; de har inga hövdingar i hjorden.

70:3.3 (787.3) Familjerna förenades av blodsband till klaner, anhopningar av släktingar. Senare utvecklades klanerna till stammar, territoriella sammanslutningar. Krigföring och yttre tryck tvingade stamorganisationen på slätklanerna, men det var handel och varuutbyte som höll dessa första och primitiva grupper samman med åtminstone någon mån av fred dem emellan.

70:3.4 (787.4) Freden på Urantia främjas långt mera av internationella handelsorganisationer än av de visionära fredsprojektens känslomässiga spetsfundigheter. Handelsrelationerna har underlättats av språkets utveckling och av förbättrade kommunikationsmetoder jämte bättre transportmedel.

70:3.5 (787.5) Avsaknaden av ett gemensamt språk har alltid hindrat utvecklingen av fredliga grupper, men pengar har blivit den moderna handelns gemensamma språk. Det nutida samhället hålls till stor del samman av marknaden för den industriella produktionen. Vinstmotivet är en mäktig civiliserare när det utökas med önskan att tjäna.

70:3.6 (787.6) Under de tidiga tidsåldrarna omgavs varje stam av koncentriska cirklar av tilltagande rädsla och misstänksamhet, därför var det en gång sed att döda alla främlingar, senare att ta dem till slavar. Vänskap betydde förr i tiden upptagande i klanen, och medlemskapet i klanen troddes fortsätta efter döden — en av de första föreställningarna om evigt liv.

70:3.7 (787.7) Upptagningsceremonin bestod i att dricka varandras blod. Inom en del grupper utbytte man saliv i stället för att dricka blod, och detta är det forntida ursprunget till kyssandet som sed i umgängeslivet. Alla ceremonier som innebar ett förenande, vare sig giftermål eller upptagning i stammen, avslutades alltid med festande.

70:3.8 (787.8) Under senare tider användes blod utspätt med rödvin, och till slut dracks enbart vin för att besegla upptagningsceremonin, som tillkännagavs med att man stötte ihop vinbägarna och fullbordades med att man svalde drycken. Hebréerna använde en modifierad form av denna upptagningsceremoni. Deras arabiska förfäder använde sig av en ed som avgavs medan kandidatens hand vilade på en infödd stammedlems könsorgan. Hebréerna behandlade upptagna främlingar vänligt och broderligt. ”Främlingen som bor hos er skall räknas såsom en infödd bland er, och ni skall älska honom såsom er själva.”

70:3.9 (787.9) ”Gästvänskap” var ett förhållande som angav tillfällig gästfrihet. När besökande gäster avlägsnade sig var det sed att bryta ett matfat i två delar och ge den ena delen åt den vän som tog avsked, så att den kunde fungera som lämplig introduktion för en tredje part som senare kunde tänkas komma på visit. Det var sedvanligt att gäster betalade för sig med att berätta historier från sina resor och äventyr.

Historieberättarna i forna tider blev så populära att sedvänjan till slut förbjöd deras verksamhet under antingen jakt- eller skördetiderna.

70:3.10 (788.1) De första fredsfördragen var ”blodsband”.

Fredsmäklarna från två krigande stammar möttes, hälsade hövligt och stack sig sedan i skinnet tills det blödde; därefter sög de blod av varandra och kungjorde fred.

70:3.11 (788.2) De första fredsmissionerna bestod av delegationer av män som förde med sig sina utvalda jungfrur till sexuell förnöjelse för sina tidigare fiender, varvid den sexuella aptiten användes för att motverka krigsdriften. Den stam som på detta sätt ärades brukade göra en svarsvisit och bjöd då på sina jungfrur; freden var då stadigt befast. Och snart tilläts giftermål mellan hövdingarnas familjer.

4. Klaner och stammar

70:4.1 (788.3) Den första fredliga gruppen var familjen, sedan klanen, stammen, och senare folket, som till slut blev den moderna territoriala staten. Det faktum att dagens fredliga grupper för länge sedan har expanderat vidare från blodsband till att omfatta hela nationer är mycket uppmuntrande, trots att folken på Urantia fortfarande använder väldiga belopp för krigsförberedelser.

70:4.2 (788.4) Klanerna var grupper förenade av blodsband inom stammen, och deras existens berodde på vissa gemensamma intressen såsom:

70:4.3 (788.5) 1. Härstamning från en gemensam förfader.

70:4.4 (788.6) 2. Vördnad för samma religiösa totem.

- 70:4.5 (788.7) 3. Samma dialekt.
70:4.6 (788.8) 4. Samma boplats.
70:4.7 (788.9) 5. Rädsla för samma fiender.
70:4.8 (788.10) 6. Gemensamma krigserfarenheter.

70:4.9 (788.11) Klanernas huvudmän var alltid underordnade stamhövdingen, och de tidiga stamstyrena var lösa förbund mellan klanerna. Infödingarna i Australien utvecklade aldrig ett styre för hela stammen.

70:4.10 (788.12) Klanernas fredstida huvudmän härskade vanligen enligt arvsordningen på mödernet; stammarnas krigshövdingar lade grunden till arvsordningen på fädernet. Stamhövdingarnas och de första kungarnas hov bestod av klanernas huvudmän, som det var brukligt att invitera till kungs flera gånger om året. Detta gav kungen möjlighet att hålla ett öga på dem och att bättre försäkra sig om deras samarbete. Klanerna tjänade ett värdefullt syfte i det lokala självstyret, men de fördröjde storligen uppkomsten av omfattande och starka nationer.

5. Statsstyrets första skeden

70:5.1 (788.13) Människans varje institution hade en början, och civiladministrationen är en produkt av den gradvis framskridande evolutionen lika väl som äktenskapet, näringslivet och religionen. Från de första klanerna och primitiva stammarna utvecklades så småningom följden av olika former av mänskligt styre, som har kommit och gått ända fram till de regelverk för samhället och

medborgarna som kännetecknar den andra tredjedelen av nittonhundratalet.

70:5.2 (788.14) Då familjeenheterna så småningom uppkom lades grunden till styret i klanorganisationen, grupperna av familjer som var blodsförvanter. Det första egentliga regeringsorganet var *de äldstas råd*. Denna styrande grupp bestod av gamla män som hade utmärkt sig på något dugligt sätt. Visdom och erfarenhet uppskattades tidigt även av barbaren, och nu följde en lång tidsålder då de äldsta dominerade. Detta styre i form av de gamlas oligarki utvecklades så småningom till den patriarkaliska idén.

70:5.3 (789.1) I de äldstas råd i forna tider fanns potentialen till alla styresfunktioner: verkställande, lagstiftande och dömande. När rådet tolkade gällande sedvänjor var det domstol; när det skapade nya former av samhällsbruk var det lagstiftande organ; i den utsträckning sådana beslut genomfördes var det verkställare. Rådets ordförande var en av föregångarna till de senare stamhövdingarna.

70:5.4 (789.2) En del stammar hade råd som bestod av kvinnor, och från tid till annan hade många stammar kvinnliga härskare. Vissa av den röda människans stammar bevarade Onamonalontons undervisning och följde ”sjumannarådets” enhälliga avgöranden.

70:5.5 (789.3) Det har varit svårt för människosläktet att lära sig att varken fred eller krig kan skötas av en diskussionsklubb. De primitiva ”palavrerna” var sällan till nytta. Människorrasen lärde sig tidigt att en armé som kommenderades av en grupp klanledare inte hade någon chans mot en stark armé som leddes av en enda man. Kriget har alltid varit en kungamakare.

70:5.6 (789.4) Till en början valdes krigshövdingarna endast för de militära operationerna, och de avstod från en del av sin makt i fredstid, då deras uppgifter var av en mera samhällelig art. Men så småningom började de inkräkta på fredsintervallerna och tenderade att fortsätta att härska från ett krig till ett annat. Ofta såg de till att det inte tog alltför lång tid tills följande krig började. Dessa tidiga krigsherrar var inte förtjusta i freden.

70:5.7 (789.5) Under senare tider valdes en del hövdingar för annat än krigstjänst, och de valdes då på grund av ovanlig fysik eller utomordentliga personliga talanger. De röda människorna hade ofta två uppsättningar av hövdingar — sachems eller fredstida hövdingar, och de ärftliga krigshövdingarna. De fredstida styresmännen var också domare och lärare.

70:5.8 (789.6) En del tidiga samhällen styrdes av medicinmän, som ofta fungerade som hövdingar. En enda man kunde verka som präst, läkare och högste verkställare. Mycket ofta hade de kungliga insignierna under de första tiderna varit symboler eller emblem som hörde till den prästerliga dräkten.

70:5.9 (789.7) Det var via dessa steg som den verkställande grenen av civilstyret så småningom uppkom. Klanen och stamråden fortsatte med rådgivande uppgifter och som föregångare till de senare uppkommande lagstiftande och dömande grenarna. I Afrika förekommer idag faktiskt alla dessa primitiva styresformer bland de olika stammarna.

6. Monarkisk regeringsform

70:6.1 (789.8) Ett effektivt statsstyre uppkom först då man fick en hövding med full verkställande makt. Människan fann att man kunde åstadkomma ett effektivt styre endast genom att överföra makt till någon personlighet, inte genom att omfatta en idé.

70:6.2 (789.9) Härskandet växte fram ur idén om familjeauktoritet eller rikedom. När en patriarkalisk småkung blev en riktig kung kallades han ibland "sitt folks fader". Senare tänkte man sig att kungarna härstammade från hjältar. Och ännu senare började härskandet gå i arv, då man trodde att kungarna hade gudomligt ursprung.

70:6.3 (789.10) Med ärftlig kungamakt undvek man den anarki som tidigare hade åstadkommit så mycket förödelse under tiden mellan kungens död och valet av hans efterträdare. Familjen hade ett biologiskt överhuvud; klanen hade en vald naturlig ledare. Stammen och senare staten hade ingen naturlig ledare, och det var ytterligare ett skäl till att låta hövdingarnas och kungarnas ställning bli ärftlig. Idén om kungliga familjer och aristokrati byggde också på de konventionella reglerna om "namnägande" inom klanerna.

70:6.4 (790.1) Kungarnas tronföljd ansågs till slut vara övernaturlig, och man tänkte sig att det kungliga blodet sträckte sig bakåt ända till tiden för Prins Caligastias materialiserade stab. Sålunda blev kungarna fetischpersonligheter och omåttligt fruktade, och man utvecklade ett speciellt sätt att tala, vilket användes vid hovet. Ännu helt nyligen trodde man att kungars beröring botade sjukdom, och en del av folken på Urantia anser fortfarande att deras härskare har haft ett gudomligt ursprung.

70:6.5 (790.2) Forna tiders fetischkung hölls ofta avskild från världen. Han ansågs vara alltför helig för att bli sedd annat än på högtidsdagar och heliga dagar. Vanligen valdes en representant för att personifiera honom, och detta är uppkomsten till statsministrar. Den första medlemmen av kungens kabinett var en födoadministratör, och andra följde snart efter. Härskarna utnämnde snart representanter med ansvar för handel och religion. Utvecklandet av ett kabinett var ett direkt steg mot en avpersonifiering av den verkställande makten. Dessa assistenter till de forntida kungarna bildade den allmänt erkända adeln, och kungens hustru steg så småningom till en drottningens värdighet då kvinnorna började värdesättas högre.

70:6.6 (790.3) Hänsynslösa härskare skaffade sig stor makt vid upptäckten av gift. Den tidiga hovmagin var diabolisk; kungens fiender dog snart. Men även den mest despotiska tyrannen var underkastad vissa begränsningar; han hölls åtminstone tillbaka av den ständigt närvarande rädslan för lönnmord. Medicinmännen, häxdoktorerna och prästerna har alltid effektivt hållit kungarna i schack. Senare hade jordägarna, aristokratin, en återhållande inverkan. Allt emellan gjorde också klanerna och stammarna helt enkelt uppror och störtade sina despoter och tyranner från makten. Avsatta härskare som dömdes till döden gavs ofta möjligheten att begå självmord, vilket gav upphov till det forntida samhällets modefluga att begå självmord i vissa situationer.

7. Primitiva klubbar och hemliga sällskap

70:7.1 (790.4) Blodsband bestämde de första grupperna i samhället. Sammanslutningar utvidgade den på släktskap baserade klanen. Giftermål mellan klanerna var nästa steg vid utvidgandet av gruppen, och den mångförgrenade stammen som detta ledde till var den första egentliga politiska enheten. Följande framsteg i samhällsutvecklingen var uppkomsten av religiösa kulturer och politiska klubbar. De uppkom först som hemliga sällskap och var ursprungligen enbart religiösa; senare blev de normgivande. Till en början var de klubbar för män; senare uppkom klubbar för kvinnor. Snart delades de i två klasser: samhällspolitiska och religiöst mystiska.

70:7.2 (790.5) Det fanns många skäl till varför dessa sällskap var hemliga:

70:7.3 (790.6) 1. Rädsla för att hamna i onåd hos härskarna på grund av brott mot något tabu.

70:7.4 (790.7) 2. Utövande av riterna i en minoritetsreligion.

70:7.5 (790.8) 3. Bevarande av värdefulla "ande"- eller yrkeshemligheter.

70:7.6 (790.9) 4. Deltagande i någon speciell förtrollning eller magi.

70:7.7 (790.10) Själva det hemlighetsfulla kring dessa sällskap gav deras medlemmar mysteriets makt över resten av stammen. Det hemlighetsfulla tilltalar också fåfängan; de invigda var sin egen tids aristokrati i samhället. Efter invigningen jagade pojkarna med männen, medan de tidigare hade samlat ätliga växter med kvinnorna. Det var den största förödmjukelse, en skam i hela stammens ögon, att inte klara av pubertetsproven och sålunda tvingas stanna med kvinnor

och barn utanför männens boning, att anses vara feminiserad. Dessutom hade de oinvidga inte tillåtelse att gifta sig.

70:7.8 (791.1) De första tidernas människor lärde mycket tidigt sina uppväxande ungdomar sexuell behärskning. Det blev sed att hålla pojkarna borta från sina föräldrar från puberteten tills de gifte sig, och deras undervisning och träning anförtroddes männens hemliga sällskap. En av huvuduppgifterna för dessa klubbar var att hålla ynglingarna under kontroll och på så sätt förhindra tillkomsten av utomäktenskapliga barn.

70:7.9 (791.2) Kommersialiserad prostitution uppkom när dessa klubbar för män betalade för att använda kvinnor från andra stammar. Men de tidigaste grupperna var anmärkningsvärt fria från sexuell lössläpphet.

70:7.10 (791.3) Pubertetstidens invigningsceremonier sträckte sig över en period om fem år. Mycket självplågeri och smärtsamt skärande ingick i dessa ceremonier. Omskärelse praktiserades först som en invigningsrit vid ett av dessa hemliga brödraskap. Stammens kännetecken skars in på kroppen som en del av pubertetsinvigningen; tatueringen uppkom från ett sådant tecken på medlemskap. Sådan tortyr i förening med mycken försakelse var avsedd att härda dessa ynglingar, att inpränta hos dem livets verklighet och dess ofrånkomliga påfrestningar. Dessa syften uppnås bättre med de idrottstävlingar och fysiska kraftprov som senare uppkom.

70:7.11 (791.4) De hemliga sällskapen strävade verkligen efter att förbättra ungdomarnas moral; en av huvudavsikterna med pubertetsceremonierna var att inpränta hos ynglingen att han måste lämna andra mäns hustrur i fred.

70:7.12 (791.5) Efter dessa år av hård disciplin och träning släpptes de unga männen vanligtvis fria, just före giftermålet, för en kort period av fritid och frihet, varefter de återvände för att gifta sig och underkasta sig stammens tabun för hela livet. Och denna forntida sed har fortlevt till nutid som den löjliga föreställningen om att ”så sin vildhavre”.

70:7.13 (791.6) Många senare stammar godkände bildandet av hemliga klubbar för kvinnor, och avsikten med dessa klubbar var att förbereda uppväxande flickor för livet som hustru och mor. Efter invigningen var flickorna giftasvuxna och fick delta i ”brudvisningen”, den tidens inledning till sällskapslivet. Kvinnoordnar vilkas medlemmar hade förbundit sig att avstå från giftermål uppkom tidigt.

70:7.14 (791.7) Snart uppkom klubbar som inte var hemliga, när grupper av ogifta män och grupper av ogifta kvinnor bildade sina skilda organisationer. Dessa sammanslutningar var i själva verket de första skolorna. Då männens och kvinnornas klubbar ofta hade en tendens att råka i luven på varandra experimenterade en del avancerade stammar, sedan de hade varit i kontakt med lärarna i Dalamatia, med samundervisning i internatskolor som de upprätthöll för bägge könen.

70:7.15 (791.8) De hemliga sällskapen bidrog till uppkomsten av samhällskaster huvudsakligen på grund av den hemlighetsfulla karaktären av deras invigningar. Medlemmarna av dessa sällskap bar till en början masker för att skrämma bort de nyfikna från sina sorgeriter — dyrkan av förfäder. Senare utvecklades denna ritual till

något av en seans vid vilken andar sades ha framträtt. De forntida sällskapen för ”den nya födelsen” använde tecken och nyttjade ett speciellt hemligt språk. De avsvor sig också vissa sortens mat och dryck. De verkade som nattpoliser och fungerade för övrigt inom ett vidsträckt område av samhällsaktiviteter.

70:7.16 (792.1) Alla hemliga sammanslutningar avkrävde en ed, föreskrev förtroende och framhöll bevarandet av hemligheter. Dessa ordnar ingav folkmassorna en respektfylld fruktan och höll dem under kontroll. De fungerade också som sällskap för brottsövervakning och tillämpade därvid lynchlag. De var de första spionerna när stammarna var i krig och den första hemliga polisen i fredstid. Det bästa var att de höll hänsynslösa kungar osäkra om sin makt. Som motvikt höll sig kungarna med sin egen hemliga polis.

70:7.17 (792.2) Dessa sällskap gav upphov till de första politiska partierna. Det första partistyret i samhället bestod av ”de starka”, med ”de svaga” i opposition. I forna tider följde ett regeringsbyte endast på inbördeskrig — tillräckligt med bevis för att de svaga hade blivit de starka.

70:7.18 (792.3) Dessa klubbar användes av köpmän för att kassera in fordringar och av härskare för att bära upp skatter. Beskattningen har inneburit en lång kamp, och en av dess tidigaste former var tiondet, en tiondedel av jakt- eller krigsbytet. Skatter ålades ursprungligen för att upprätthålla kungens hushåll, men man fann snart att skatterna var lättare att uppbära när de maskerades som offergåvor för upprätthållandet av tempeltjänsten.

70:7.19 (792.4) Så småningom växte dessa hemliga sammanslutningar ut till de första välgörenhetsorganisationerna och utvecklades senare

till tidigare tiders religiösa sällskap — kyrkornas föregångare. Till slut kom en del av dessa sällskap att omfatta flera stammar, de första internationella brödraskapen.

8. Samhällsklasserna

70:8.1 (792.5) Den mentala och fysiska olikheten hos människor garanterar att samhällsklasser uppkommer. De enda världarna utan samhällsskikt är de mest primitiva och de mest avancerade. I en gryende civilisation har inte differentieringen i samhällsnivåer ännu börjat, medan i en värld som har stabiliserats i ljus och liv dessa uppdelningar av människosläktet, som är så typiska för alla mellanliggande evolutionära stadier, i det stora hela har utplånats.

70:8.2 (792.6) Då samhället höjde sig från vildarnas till barbarernas nivå tenderade de människor som det bestod av att grupperas i klasser av följande allmänna orsaker:

70:8.3 (792.7) 1. *Naturliga* — närkontakt, släktskap och giftermål; de första skillnaderna i samhället byggde på kön, ålder och blodsband — släktskap med hövdingen.

70:8.4 (792.8) 2. *Personliga* — erkännandet av duglighet, uthållighet, skicklighet och tapperhet; snart efter kom erkännandet av språkkunskap, vetande och allmän intelligens.

70:8.5 (792.9) 3. *Slumpartade* — krig och emigration ledde till åtskillnad av människogrunder. Klassutvecklingen influerades kraftigt

av erövringar, segrarens förhållande till den besegrade, medan slaveriet medförde den första allmänna indelningen av samhället i fria och ofria.

70:8.6 (792.10) 4. *Ekonomiska* — rika och fattiga. Rikedom och slavägande var den inneboende orsaken till uppkomsten av en av klasserna i samhället.

70:8.7 (792.11) 5. *Geografiska* — klasser uppkom som följd av bosättning i städer eller på landsbygden. Stad och land har var för sig bidragit till differentieringen i herde-jordbrukare och köpman-industriidkare, med deras olika synsätt och reaktioner.

70:8.8 (792.12) 6. *Sociala* — klasser har så småningom formats enligt den allmänna uppfattningen om olika gruppers sociala värde. Bland de tidigaste indelningarna av detta slag var skiljelinjerna mellan präster-lärare, härskare-krigare, kapitalister-köpmän, vanliga arbetare, och slavar. En slav kunde aldrig bli kapitalist, fastän en löntagare ibland kunde välja att sluta sig till kapitalisternas led.

70:8.9 (793.1) 7. *Yrkesbaserade* — då yrkena mångfaldigades tenderade de att bilda kaster och gillen. Arbetarna delade sig i tre grupper: de fria yrkesutövarna, inklusive medicinmännen, sedan yrkesarbetarna, och efter dem diversearbetarna.

70:8.10 (793.2) 8. *Religiösa* — de tidiga kultsällskapen skapade sina egna klasser inom klanerna och stammarna, och fromheten och mysticismen hos prästerna har länge gjort dem till en skild grupp i samhället.

70:8.11 (793.3) 9. *Rasliga* — närvaron av två eller flera raser inom en viss nation eller territorial enhet skapar vanligen kaster enligt hudfärg. Det ursprungliga kastsystemet i Indien var baserat på hudfärg, vilket även var fallet i det forna Egypten.

70:8.12 (793.4) 10. *Åldersbaserade* — ungdom och mogen ålder. Bland stammarna förblev pojken under sin fars tillsyn så länge fadern levde, medan flickan förblev i sin mors vård tills hon gifte sig.

70:8.13 (793.5) Flexibla och föränderliga samhällsklasser är oundgängliga för en civilisation som utvecklas, men när *klass* blir *kast*, när de sociala nivåerna förstenas, köps den ökade stabiliteten i samhället till priset av en minskning av det personliga initiativet. Kaster i samhället löser problemet hur var och en skall finna sin plats i arbetslivet, men de begränsar också starkt den individuella utvecklingen och så gott som förhindrar samhällelig samverkan.

70:8.14 (793.6) Samhällsklasserna, som har uppkommit på naturlig väg, består tills människan så småningom åstadkommer ett evolutionärt utplånande av dem genom att intelligent behandla de biologiska, intellektuella och andliga resurserna i en framåtgående civilisation, såsom:

70:8.15 (793.7) 1. Biologiskt förnyande av rasbestånden — selektivt eliminerande av lägrestående raselement. Detta är ägnat att utplåna många former av ojämlikhet bland de dödliga.

70:8.16 (793.8) 2. Utbildningsmässig träning av den ökade hjärnkapaciteten, som en sådan biologisk förbättring leder till.

70:8.17 (793.9) 3. Religiöst upplivande av känslan för släktskap och broderskap mellan människorna.

70:8.18 (793.10) Dessa åtgärder kan bära verklig frukt endast under avlägsna årtusenden i framtiden, även om många förbättringar i samhället blir det omedelbara resultatet av en intelligent, vis och *tålmodig* tillämpning av dessa accelerationsfaktorer för kulturellt framåtskridande. Religionen är den mäktiga hävstång som lyfter civilisationen från kaos, men den är kraftlös utan en stödjepunkt i form av ett sunt och normalt sinne som tryggt vilar på en sund och normal ärftlighet.

9. Människans rättigheter

70:9.1 (793.11) Naturen ger människan inga rättigheter; endast livet och en värld där det kan levas. Naturen ger inte ens rätten att leva, vilket man kan sluta sig till genom att betänka vad som troligen skulle hända om en obeväpnad människa mötte en hungrig tiger ansikte mot ansikte i urskogen. Samhällets främsta gåva till människan är trygghet.

70:9.2 (793.12) Så småningom hävdade samhället sina rättigheter, och för närvarande är de:

70:9.3 (793.13) 1. Säkerhet beträffande tillgången till föda.

70:9.4 (793.14) 2. Militärt försvar — säkerhet genom rustning.

70:9.5 (793.15) 3. Samhällsfredens bevarande — förhindrande av personligt våld och oordning i samhället.

70:9.6 (794.1) 4. Sexuell kontroll — äktenskap, familjeinstitutionen.

70:9.7 (794.2) 5. Egendom — rätten att äga.

- 70:9.8 (794.3) 6. Främjande av tävlan mellan individer och mellan grupper.
- 70:9.9 (794.4) 7. Föranstaltningar för ungdomens utbildning och träning.
- 70:9.10 (794.5) 8. Främjande av varuutbyte och handel — industriell utveckling.
- 70:9.11 (794.6) 9. Förbättrande av arbetsförhållanden och arbetsbelöning.
- 70:9.12 (794.7) 10. Garanterad frihet till religionsutövning, vilket medför att alla dessa andra samhällsaktiviteter kan förädlas genom att bli andligt motiverade.

70:9.13 (794.8) När rättigheter är så gamla att man inte känner till deras ursprung kallas de ofta *naturliga rättigheter*. Men människans rättigheter är faktiskt inte naturliga; de är i sin helhet samhälleliga. De är relativa och ständigt föränderliga, ingenting mer än spelets regler — erkända anpassningar av förhållanden som styr de ständigt växlande företeelserna i tävlan mellan människorna.

70:9.14 (794.9) Det som anses rätt under en tidsålder kanske inte anses så i en annan tid. Fortlevnaden av ett stort antal defekta och degenererade beror inte på att de har någon naturlig rätt att sålunda betunga civilisationen under nittonhundratalet, utan helt enkelt på att samhället i denna tidsålder, sedvänjorna, så bestämmer.

70:9.15 (794.10) Få mänskliga rättigheter erkändes under medeltiden i Europa. Då hörde varje människa till någon annan, och rättigheterna var endast privilegier eller ynnest bevis som beviljades av stat eller kyrka. Och revolten mot denna villfarelse var lika vilsefarande då den ledde till tron att alla människor föds jämlika.

70:9.16 (794.11) De svaga och underlägsna har alltid kämpat för jämlika rättigheter; de har alltid insisterat på att staten tvingar de starka och överlägsna att tillgodose deras behov och i övrigt gottgöra de brister som alltför ofta är det naturliga resultatet av deras egen likgiltighet och lättja.

70:9.17 (794.12) Detta jämlikhetsideal är dock ett barn av civilisationen; man finner det inte i naturen. Även kulturen själv demonstrerar på ett övertygande sätt människors inneboende ojämlikhet i och med deras ojämlika förmåga att ta del av den. Ett plötsligt och icke-evolutionärt förverkligande av en förment naturlig jämlikhet skulle snabbt kasta den civiliserade människan tillbaka till de primitiva tidsåldrarnas grova seder och bruk. Samhället kan inte erbjuda jämlika rättigheter åt alla, men det kan förbinda sig att rättvist och opartiskt slå vakt om vars och ens olika rättigheter. Det är samhällets uppgift och skyldighet att förse naturens barn med en rättvis och fredlig möjlighet att skaffa sig sitt uppehälle, ta del i fortplantningen, och samtidigt bli delaktig av något mått av njutning och välbehag; och summan av alla tre utgör mänsklig lycka.

10. Rättens utveckling

70:10.1 (794.13) Naturrätten är en teori som människan har konstruerat; den motsvaras inte av verkligheten. I naturen är rättvisan rent teoretisk, enbart en fiktion. Naturen erbjuder endast en form av rätt — att följderna oundvikligt rättar sig efter orsakerna.

70:10.2 (794.14) Rättvisan, så som människan uppfattar den, innebär att man får sina rättigheter förverkligade, och den har därför undergått en progressiv utveckling. Uppfattningen om rättvisa kan mycket väl ingå som en beståndsdel i ett andeförsett sinne, men den framträder inte plötsligt färdigt utvecklad i världarna i rymden.

70:10.3 (794.15) Den primitiva människan hänförde alla fenomen till en person. Vid dödsfall frågade vilden inte *vad* som dödade människan, utan *vem*. Dödande utan avsikt, olycksmässigt, erkändes därför inte som en möjlighet, och vid bestraffningen av brott tog man inte alls hänsyn till brottslingens motiv; domen avkunnades enligt den skada som hade förorsakats.

70:10.4 (795.1) I det tidigaste primitiva samhället verkade den allmänna opinionen direkt; rättstjänare behövdes inte. Det fanns inget privatliv under den primitiva tiden. En människas grannar var ansvariga för hennes beteende; därför hade de rätt att snoka i hennes personliga angelägenheter. Samhället reglerades enligt teorin att gruppens medlemmar borde vara intresserade av varje individs beteende och därför borde ha en viss kontroll över det.

70:10.5 (795.2) Mycket tidigt trodde man att andarna skipade rättvisa genom medicinmännen och prästerna; detta gjorde dessa klasser till de första brottsutredarna och rättstjänarna. Deras tidigaste metoder för att upptäcka brott bestod av att pröva de misstänkta med gift, eld och pina. Dessa grymma prövningar var ingenting mer än grova skiljemannaförfaranden; de avgjorde inte nödvändigtvis en tvist på ett rättvist sätt. Om till exempel den anklagade spydde när han tog gift, då var han oskyldig.

70:10.6 (795.3) Gamla testamentet berättar om en av dessa prövningar, ett test för äktenskapsbrott: Om en man misstänkte att hans hustru hade varit otrogen tog han henne till prästen och framförde sina misstankar, varefter prästen tillredde en blandning bestående av heligt vatten och sopor från tempelgolvet. Efter tillhörande ceremonier, som innehöll hotande besvärjelser, tvingades den anklagade hustrun dricka den otäcka drycken. Om hon var skyldig ”skall vattnet som hon har fått i sig bli henne till en plåga, så att hennes buk sväller upp och hennes länd förvissnar, och kvinnans namn skall bli en förbannelse bland hennes folk”. Om någon kvinna händelsevis kunde svälja denna otäcka dryck utan att få symptom på kroppslig sjukdom frikändes hon från de anklagelser som hennes svartsjuke man hade ställt.

70:10.7 (795.4) Dessa grymma metoder för att utreda brott användes vid en eller annan tid av nästan alla evolverande stammar.

Duellerandet är en nutida kvarleva av rättegång enligt gudsdom.

70:10.8 (795.5) Det är inte att förvåna sig över att hebréerna och andra halvciviliserade stammar praktiserade sådana primitiva förfaranden för att skipa rättvisa för tretusen år sedan, men det är högst förvånande att tänkande människor senare har bibehållit en sådan kvarleva från barbariet inom sidorna för en samling heliga skrifter. En eftersinnande tanke borde göra det klart att ingen gudomlig varelse någonsin gav de dödliga sådana orättvisa instruktioner beträffande utredningen och dömandet av misstänkt otrohet i äktenskapet.

70:10.9 (795.6) Samhället omfattade tidigt attityden att hämnas genom att betala tillbaka med samma mått: öga för öga, liv för liv. Alla evolverande stammar erkände denna rätt till blodshämnd.

Hämnden blev målet för det primitiva livet, men religionen har sedan dess i avsevärd grad modifierat dessa tidiga stamseder. Lärarna av uppenbarad religion har alltid förkunnat: ”Hämnden är min”, säger Herren.” Dödande för hämndens skull i forna tider var inte helt olik dagens mord, som sker med oskriven lag som förevändning.

70:10.10 (795.7) Självmord var ett vanligt sätt att hämnas. Den som inte kunde hämnas sin oförrätt i livet, dog i tron att han som ande kunde återvända och utgjuta sin vrede över sin fiende. Eftersom denna tro var mycket allmän räckte det vanligen med att hota med självmord på fiendens dörrtrappa för att få honom att gå med på en uppgörelse. Urtidsmänniskan höll inte livet särskilt kärt; självmord på grund av småsaker var vanligt, men dalamatiernas undervisning inskränkte avsevärt denna sed, medan under mera nyliga tider fritid, komfort, religion och filosofi tillsammans har alla gjort livet angenämare och mera uppskattat. Hungerstrejker är emellertid en modern motsvarighet till denna forna tiders metod att hämnas.

70:10.11 (796.1) En av de tidigaste utformningarna av en avancerad stamlag gällde överförandet av blodsfejden till en angelägenhet för stammen. Märkligt nog, även då kunde en man döda sin hustru utan att bli straffad, förutsatt att han hade erlagt hela betalningen för henne. De nutida eskimåerna lämnar emellertid fortfarande straffet för ett brott, även för mord, till att avgöras och verkställas av den förorättade familjen.

70:10.12 (796.2) Ett annat framsteg var åläggandet av vite för brott mot tabun, stadganden om böter. Dessa böter utgjorde de första offentliga inkomsterna. Bruket att betala ”blodspengar” kom också på modet i stället för blodshämnd. Dessa skadestånd betalades vanligen i kvinnor

eller boskap; det tog lång tid innan egentliga böter, betalning i pengar, utdömdes som straff för brott. Och eftersom idén med bestraffningen i huvudsak var ett ersättande av skadan, kom allting, inklusive människoliv, till slut att ha ett pris som kunde betalas som skadestånd. Hebréerna var de första som frångick seden att betala blodspengar. Mose lärde att de inte skulle ”taga lösen för en dråpares liv, om han är skyldig till döden, utan han skall straffas med döden.”

70:10.13 (796.3) Rättvisa skipades sålunda först av familjen, sedan av klanen och senare av stammen. Den verkliga rättskipningen får sin början då hämnden tas ifrån enskilda individer och grupper av släktingar och överförs att handhas av samhällsgruppen, staten.

70:10.14 (796.4) Bestraffning genom att bränna levande var en gång en allmän sed. Den var bekant för många forntida härskare, bland dem Hammurabi och Mose, och den senare föreskrev att många brott, i synnerhet allvarliga sexualbrott, skulle bestraffas med att den skyldiga brändes på bål. Om ”dottern till en präst” eller någon annan framträdande medborgare hängav sig åt offentlig prostitution var det sed hos hebréerna att ”bränna henne i eld”.

70:10.15 (796.5) Förräderi — att ”sälja ut” eller förråda sina stamfränder — var det första brottet som belades med dödsstraff. Boskapsstöld bestraffades allmänt summariskt med döden, och även nyligen har häststöld bestraffats på samma sätt. Men när tiden gick insåg man att straffets stränghet inte hade en lika effektivt avskräckande inverkan som ett säkert och snabbt utmätande av straffet.

70:10.16 (796.6) När samhället lämnar brott obesträffade, då tar gruppens förbittring vanligen ut sin rätt enligt lynchlagen; stadgandet om fristad var ett sätt att undfly denna plötsliga gruppilska. Lynchning och duellering är uttryck för individens ovillighet att överlåta den egenhändiga gottgörelsen till staten.

11. Lagar och domstolar

70:11.1 (796.7) Det är precis lika svårt att göra en skarp åtskillnad mellan sedvänjor och lagar som att ange exakt när i gryningen natten följs av dagen. Sedvänjor är lagar och ordningsföreskrifter som håller på att formas. När de inte närmare definierade reglerna har varit länge i bruk tenderar de att kristalliseras till exakta lagar, konkreta bestämmelser och väldefinierade samhällskonventioner.

70:11.2 (796.8) Lagen är alltid till en början negativ och förbjudande; i framåtskridande civilisationer blir den allt mera positiv och riktgivande. Det tidiga samhället fungerade med förbud, det gav individen rätt att leva genom att ålägga alla andra budet ”du skall icke döda”. Varje rätt eller frihet som ges åt individen innebär en inskränkning i alla andras friheter och rättigheter, och detta åstadkoms med tabun, primitiv lag. Hela den inneliggande tanken i ett tabu är att förbjuda, ty det primitiva samhället var i sin organisation helt baserat på förbud, och den forna rättskipningen bestod i att hålla tabuna i kraft. Men ursprungligen gällde dessa lagar endast stamfränder, såsom framgår av att de senare tidernas hebréer hade en annorlunda etisk kod för sitt handlingssätt mot icke-judar.

70:11.3 (797.1) Avläggandet av ed fick sitt ursprung under Dalamatias tider, i ett försök att göra vittnesmålen mera sanningsenliga. Sådana eder bestod i ett uttalande av en besvärjelse över en själv. Tidigare skulle ingen individ ha vittnat mot sin infödda grupp.

70:11.4 (797.2) Brott var ett angrepp på stammens sedvänjor, synd var en överträdelse av de tabun som hade bekräftats av andarna, och det rådde länge förvirring då man inte gjorde åtskillnad mellan brott och synd.

70:11.5 (797.3) Egenintresset var grunden till att dödandet blev tabubelagt, samhället förstärkte tabut som en del av sedvanerätten, medan religionen helgade bruket som moralisk lag, och sålunda samverkade alla tre till att göra människolivet mera säkert och heligt. Samhället kunde inte ha hållit samman under dessa tidiga tider om inte rättigheterna hade sanktionerats av religionen; vidskepelsen var den moraliska och samhälleliga polismakten under de långa evolutionära tidsåldrarna. Alla de forntida folken gjorde anspråk på att deras urgamla lagar, deras tabun, hade givits till deras förfäder av gudarna.

70:11.6 (797.4) Lagen är en kodifierad uppteckning av lång mänsklig erfarenhet, den allmänna opinionen kristalliserad och legaliserad. Sedvanerätten var det råmaterial av ackumulerad erfarenhet från vilket senare härskarsinnen formulerade de skrivna lagarna. Forntidens domare hade inga lagar. När han fällde sitt utslag sade han helt enkelt: "Sådan är seden."

70:11.7 (797.5) Hänvisning till prejudikat vid domstolsavgöranden är ett uttryck för domarnas strävan att anpassa de skrivna lagarna till förändrade förhållanden i samhället. Detta ger möjlighet till en

progressiv anpassning till föränderliga samhällsförhållanden i kombination med den verkningsfullhet som förlänas av traditionens kontinuitet.

70:11.8 (797.6) Egendomstvister behandlades på många sätt, såsom:

70:11.9 (797.7) 1. Genom att förstöra den omtvistade egendomen.

70:11.10 (797.8) 2. Genom våld — parterna avgjorde saken genom strid.

70:11.11 (797.9) 3. Genom skiljemannaförfarande — en tredje part fällde avgörandet.

70:11.12 (797.10) 4. Genom vädjan till de äldsta — senare till domstolarna.

70:11.13 (797.11) De första domstolarna var knytnävsslagsmål där man följde vissa regler; domarna var endast ringdomare eller tävlingsdomare. De såg till att slagsmålet utkämpades enligt godkända regler. Vid ankomsten till domstolskampen gjorde vardera parten en deposition hos domaren för att betala kostnaderna och böterna sedan den ena hade förlorat mot den andra. ”Den starkares rätt” gällde fortfarande. Senare ersatte verbala argument fysiska slag.

70:11.14 (797.12) Hela idén med den forntida rättvisan var inte så mycket att vara rättvis som att få tvisten ur världen och sålunda förhindra allmän oordning och enskilt våld. Den primitiva människan blev dock inte så förbittrad över vad som nu skulle anses som en orättvisa; man tog för givet att de som hade makt använde den själviskt. Men en civilisations utvecklingsnivå kan mycket noggrant bestämmas på basis av den grundlighet och rättvisa som är

utmärkande för dess domstolar och av den integritet som kännetecknar dess domare.

12. Regeringmaktens fördelning

70:12.1 (797.13) Den stora kampen vid regeringsmaktens utveckling har gällt maktkoncentrationen. Universumets administratörer har av erfarenhet lärt sig att de evolutionära folken i bebodda världar bäst regleras av den representativa typen av civilstyre när en lämplig maktbalans upprätthålls mellan de sinsemellan väl koordinerade verkställande, lagstiftande och dömande grenarna.

70:12.2 (798.1) Medan den primitiva makten byggde på styrka, fysisk makt, utgörs det ideala styressättet av det representativa systemet där ledarskap baseras på duglighet. Men under barbariets dagar förekom det alltför många krig för att en representativ regeringsmakt skulle ha kunnat fungera effektivt. I den långa kampen mellan maktens delning och befälets odelbarhet var det diktatorn som vann. De forna obestämda befogenheter, som de äldstes råd i historiens gryning hade, koncentrerades så småningom kring den enväldige monarkens person. Sedan verkliga kungar hade uppkommit kvarstod de äldstes grupper närmast för syns skull som rådgivande organ för lagstiftnings- och domstolsärenden; senare uppkom lagstiftande församlingar jämställda med monarken, och till slut grundades högre domstolar som fungerade oberoende av de lagstiftande organen.

70:12.3 (798.2) Kungen var verkställare av sedvänjorna, den ursprungliga eller oskrivna lagen. Senare genomförde han

lagstiftningsbestämmelserna, den allmänna opinionen så som den hade utkristalliserat sig. En allmän folkförsamling som ett uttryck för den allmänna opinionen betydde ett stort framsteg i samhället, fastän det tog lång tid innan den uppkom.

70:12.4 (798.3) Forna tiders kungar begränsades storligen av sedvänjorna — traditionerna eller den allmänna opinionen. Under senare tider har en del nationer på Urantia kodifierat dessa konventionella regler till en skriftlig grund för statsstyret.

70:12.5 (798.4) De dödliga på Urantia har rätt till frihet. De borde skapa sina egna styresformer; de borde anta sina konstitutioner eller andra grundstadganden för regeringsmakten och de administrativa förfarandena. Sedan de har gjort detta borde de välja sina mest kompetenta och värderade medborgare till högsta verkställare. Till representanter i de lagstiftande organen borde de välja endast dem som är intellektuellt och moraliskt kvalificerade att fullgöra sådana helgade skyldigheter. Till domare i deras högre och högsta domstolar borde väljas endast dem som har en naturlig fallenhet för det och vilkas visdom har sin källa i erfarenhetens fullhet.

70:12.6 (798.5) Om människorna vill bibehålla sin frihet måste de, sedan de har fattat beslut om grundstadgan för sina friheter och rättigheter, se till att den tolkas med vishet, intelligens och utan fruktan, för att förhindra följande:

70:12.7 (798.6) 1. Usurpering av obefogad makt utförd av den verkställande eller lagstiftande grenen.

70:12.8 (798.7) 2. Ränker smidda av okunniga och vidskepliga agitatorer.

70:12.9 (798.8) 3. Efterblivenhet i det vetenskapliga framåtskridandet.

70:12.10 (798.9) 4. Stillastående som följd av medelmåttighetens dominans.

70:12.11 (798.10) 5. Illvilliga minoriteters dominans.

70:12.12 (798.11) 6. Ärelystna och sluga diktatorsaspiranterns övervälde.

70:12.13 (798.12) 7. Utbrott av ödesdiger panik.

70:12.14 (798.13) 8. Exploatering utövad av de hänsynslösa

70:12.15 (798.14) 9. Medborgarnas skatteslaveri under staten.

70:12.16 (798.15) 10. Bristande social och ekonomisk rättvisa.

70:12.17 (798.16) 11. Förening av kyrka och stat.

70:12.18 (798.17) 12. Förlust av personlig frihet.

70:12.19 (798.18) Dessa är författningsdomstolarnas syften och ändamål då de fungerar som regulatorer för det representativa styrets maskineri i en evolverande värld.

70:12.20 (799.1) Människans kamp för att göra regeringsmakten på Urantia mera fulländad innebär att man förbättrar administrationskanalerna, att man anpassar dem till ständigt växlande löpande behov, att man förbättrar maktfördelningen inom statsförvaltningen, och sedan att man väljer sådana administrativa ledare som är verkligt visa. Fastän det finns en gudomlig och idealisk form av statsstyre, kan en sådan inte uppenbaras, utan den måste långsamt och mödosamt upptäckas av männen och kvinnorna på varje planet överallt i universerna i tid och rymd.

70:12.21 (799.2) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 70](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 72](#) >>

Kapitel 71

Statens utveckling

71:0.1 (800.1) STATEN är en nyttig produkt av civilisationen. Den representerar samhällets nettovinst från de förödelse och lidanden som krigen har förorsakat. Även statskonst är endast den ackumulerade förmågan att kunna reglera den våldsbetonade tävlingskampen mellan de stridande stammarna och folken.

71:0.2 (800.2) Den moderna staten är den institution som överlevde i den långa kampen om makt för gruppen. Den starkaste vann till slut, och det ledde till en faktisk skapelse — staten — och till den moraliska myten om medborgarens absoluta skyldighet att leva och dö för staten. Staten är emellertid inte av gudomligt ursprung, och den åstadkoms inte ens genom viljemässigt intelligent mänsklig handling.

Den är enbart en evolutionär institution och dess uppkomst var helt automatisk.

1. Den embryoniska staten

71:1.1 (800.3) Staten är en territorial organisation som reglerar samhället, och den starkaste, effektivaste och mest bestående staten utgörs av en enda nation vars folk har ett gemensamt språk samt gemensamma sedvänjor och institutioner.

71:1.2 (800.4) De första staterna var små och de var alla en följd av erövring. De uppkom inte som frivilliga sammanslutningar. Många grundades av erövrade nomader som slog ned på fredliga boskapsherdar och bofasta jordbrukare för att övermanna och förslava dem. Sådana stater som hade uppkommit som en följd av erövring var av nödvång skiktade; samhällsklasser var oundvikliga, och klasskamperna har alltid varit selektiva.

71:1.3 (800.5) I Amerika nådde de röda människornas norra stammar aldrig fram till verkligt statsbildande. De framskred aldrig längre än till ett löst förbund av stammar, en mycket primitiv statsform. Närmast en statsbildning kom irokesernas federation, men denna grupp av sex folk fungerade aldrig riktigt som en stat, och den blev inte bestående därför att den saknade vissa element som är väsentliga för det nutida nationella livet, såsom:

71:1.4 (800.6) 1. Möjlighet att förvärva och ärva privat egendom.

71:1.5 (800.7) 2. Städer samt jordbruk och industri.

71:1.6 (800.8) 3. Arbetsunderlättande husdjur.

71:1.7 (800.9) 4. Ändamålsenlig familjeorganisation. Dessa röda människor höll sig till den modersbaserade familjen med arvsrätt för syskonbarnen.

71:1.8 (800.10) 5. Klart avgränsat territorium.

71:1.9 (800.11) 6. En stark verkställande hövding.

71:1.10 (800.12) 7. Förslavande av fångar — de antingen upptog dem i stammen eller dödade dem.

71:1.11 (800.13) 8. Målmedvetna erövringar.

71:1.12 (800.14) De röda människorna var alltför demokratiska; de hade en bra styresform, men den gick under. Till slut skulle de ha utvecklat en stat om de inte alltför tidigt hade mött den vita mannens mera avancerade civilisation, som följde grekernas och romarnas regeringsmetoder.

71:1.13 (801.1) Den framgångsrika romerska staten baserade sig på:

71:1.14 (801.2) 1. Den fadersbaserade familjen.

71:1.15 (801.3) 2. Jordbruk och tämjandet av djur.

71:1.16 (801.4) 3. Koncentrering av befolkningen — städer.

71:1.17 (801.5) 4. Privat äganderätt till egendom och jord.

71:1.18 (801.6) 5. Slaveri — medborgarklasser.

71:1.19 (801.7) 6. Erövring och omorganisation av svaga och efterblivna folk.

71:1.20 (801.8) 7. Klart avgränsat territorium med vägar.

71:1.21 (801.9) 8. Personliga och starka härskare.

71:1.22 (801.10) Den stora svagheten i den romerska civilisationen, och en faktor av betydelse för det slutliga sönderfallet av imperiet, var den förment liberala och avancerade bestämmelsen om att pojken var

myndig vid tjugoeft års ålder och den villkorslösa frigörelsen av flickan, så att det stod henne fritt att gifta sig med den man hon själv valde eller att bege sig ut i världen och leva osedligt. Den skada samhället åsamkades berodde inte på dessa reformer som sådana, utan närmast på att de började tillämpas så plötsligt och i en så vidsträckt omfattning. Roms sönderfall antyder vad man kan vänta sig när en stat genomgår en alltför snabb utvidgning i förening med inre degenerering.

71:1.23 (801.11) Den embryoniska statens uppkomst blev möjlig då blodsbanden försvagades till förmån för de territoriella bindningarna, och vanligen befästes sådana stamförbund med erövringar. Fastän en suveränitet som transcenderar alla mindre stridigheter och meningsskiljaktigheter mellan olika grupper är kännetecknande för den verkliga staten, återstår fortfarande i de senare statsorganisationerna många klasser och kaster som kvarlevor av klanerna och stammarna från tidigare tider. De senare och större territorialstaterna fick utkämpa en lång och bitter kamp med dessa mindre klangrupper av blodsförvanter, och stamstyret visade sig värdefullt vid övergången från familjens makt till statens makt. Under senare tider växte många klaner fram av yrkes- och andra näringssammanslutningar.

71:1.24 (801.12) Misslyckad statsintegration leder till en återgång till de styresförfaranden som var rådande före statens uppkomst, vilket feodalismen under medeltiden i Europa var ett exempel på. Under dessa mörka århundraden föll territorialstaten samman, och det skedde en återgång till de små borgsamhällena, en återkomst av klan- och stamstadierna i utvecklingen. Liknande halvstater finns även nu i

Asien och Afrika, men alla representerar inte en återgång till tidigare utvecklingsstadier; många är outvecklade förstadier till framtida stater.

2. Representationsstyrets utveckling

71:2.1 (801.13) Samtidigt som demokratin är ett ideal är den en produkt av civilisationen, inte av evolutionen. Gå långsamt fram! Välj omsorgsfullt! Demokratin medför nämligen följande faror:

71:2.2 (801.14) 1. Förhärlikande av medelmåttigheten.

71:2.3 (801.15) 2. Val av usla och okunniga makthavare.

71:2.4 (801.16) 3. Utebliven insikt om samhällsutvecklingens grundsanningar.

71:2.5 (801.17) 4. Faran av allmän rösträtt i händerna på utbildade och slöa majoriteter.

71:2.6 (801.18) 5. Slaveri under allmänna opinionen; majoriteten har inte alltid rätt.

71:2.7 (802.1) Den offentliga opinionen, den allmänna opinionen, har alltid fördröjt samhället; den är trots det värdefull, för även då den håller tillbaka samhällsutvecklingen så bevarar den civilisationen. Bearbetning av den allmänna opinionen är det enda säkra och trygga sättet att accelerera civilisationen. Våld är endast en tillfällig utväg, och den kulturella tillväxten accelererar allteftersom kulorna ger vika för röstsedlarna. Den allmänna opinionen, sedvänjorna, är den grundläggande och väsentliga energin för samhällets evolution och

statens utveckling, men för att vara av värde för staten måste den komma till uttryck utan våld.

71:2.8 (802.2) Måttet på samhällets framsteg bestäms direkt av den grad till vilken den allmänna opinionen kan kontrollera det personliga uppförandet och den statliga regleringen utan att tillgripa våld. Ett verkligt civiliserat regeringssätt hade anlönt när den allmänna opinionen kläddes med den personliga rösträttens befogenheter. Allmänna val avgör inte nödvändigtvis ärenden på rätt sätt, men de företräder det rätta sättet att göra även felaktiga beslut. Evolutionen medför inte genast en höggradig fulländning utan närmast en relativ och framåtskridande praktisk anpassning.

71:2.9 (802.3) Det finns tio steg eller skeden i utvecklandet av en praktisk och effektiv form av representationsstyre, och de är:

71:2.10 (802.4) 1. *Personlig frihet*. Slaveri, livegenskap och alla former av mänsklig trälldom måste försvinna.

71:2.11 (802.5) 2. *Tankefrihet*. Om inte ett fritt folk får utbildning — lärs att tänka intelligent och planera klokt — gör friheten vanligen mera skada än nytta.

71:2.12 (802.6) 3. *Laglighet*. Frihet kan åtnjutas endast när de mänskliga makthavarnas vilja och nycker ersätts av lagbestämmelser som bygger på antagen grundlag.

71:2.13 (802.7) 4. *Yttrandefrihet*. Representationsstyre är otänkbart utan frihet att i alla former uttrycka mänskliga strävanden och åsikter.

71:2.14 (802.8) 5. *Trygghet till egendom.* Inget statsstyre kan länge bestå om det inte kan trygga rätten till privategendom i någon form. Människan kräver rätten att använda, förvalta, skänka, sälja, hyra och testamentera sin personliga egendom.

71:2.15 (802.9) 6. *Rätten att göra framställningar.*

Representationsstyret förutsätter medborgarnas rätt att bli hörda. Petitionsrätten är ett naturligt privilegium för de fria medborgarna.

71:2.16 (802.10) 7. *Rätten att delta i styrandet.* Det är inte tillräckligt att bli hörd; petitionsrätten måste utvidgas till ett faktiskt deltagande i regeringsverksamheten.

71:2.17 (802.11) 8. *Allmän rösträtt.* Representationsstyre förutsätter en intelligent, effektiv och allomfattande valmanskår. Karaktären av ett sådant statsstyre bestäms alltid av karaktären och förmågan hos dem som det består av. När civilisationen framskrider sker en effektiv modifiering, omgruppering och annan differentiering av rösträtten, medan den förblir allomfattande för båda könen.

71:2.18 (802.12) 9. *Övervakning av innehavarna av offentliga ämbeten.* Inget medborgarstyre är ändamålsenligt och effektivt om inte medborgarna har tillgång till och utnyttjar insiktsfulla sätt att leda och övervaka ämbetsinnehavare och tjänstemän.

71:2.19 (802.13) 10. *Intelligent och utbildat representantskap.*

Demokratins fortbestånd är beroende på ett framgångsrikt representationsstyre, och det i sin tur bestäms av bruket att till offentliga ämbeten välja endast de individer som är fackmässigt

tränade och intellektuellt kompetenta, samhälleligt lojala och moraliskt oförvitliga. Endast under sådana förutsättningar kan folkets styre genom folket och för folket bevaras.

3. Statsbildningens ideal

71:3.1 (803.1) Den politiska eller administrativa formen för statsstyret har föga betydelse förutsatt att den erbjuder det väsentliga för samhällsutvecklingen — frihet, trygghet, utbildning och samhällelig koordinering. Det är inte vad staten är utan vad den gör som bestämmer riktningen för samhällsutvecklingen. I sista hand kan ingen stat transcendera sina medborgares moraliska värden så som dessa värden exemplifieras hos de valda ledarna. Okunnighet och själviskhet garanterar att även den högsta formen av statsstyre bryts ned.

71:3.2 (803.2) Fastän det är att beklaga har den nationella egoismen dock varit nödvändig för samhällets fortbestånd. Läran om det utvalda folket har ända fram till nutiden varit en huvudsaklig faktor när det har gällt att svetsa samman stammar och bygga upp nationer. Men ingen stat kan uppnå idealiska nivåer i sin verksamhet förrän varje form av intolerans har övervunnits. Intoleransen är ständigt fientlig mot människans framåtskridande. Den bekämpas bäst med en kombination av vetenskap, handel, tävlingslekar och religion.

71:3.3 (803.3) Den idealiska staten fungerar under påverkan av tre mäktiga och koordinerade drivkrafter:

71:3.4 (803.4) 1. Kärlekslojalitet, som kommer sig av insikten om människornas broderskap.

71:3.5 (803.5) 2. Förnuftig patriotism, som baserar sig på visa ideal.

71:3.6 (803.6) 3. Kosmisk insikt, som tolkas i termer av planetariska fakta, behov och mål.

71:3.7 (803.7) Lagarna i den idealiska staten är få till antalet, och de är inte längre ett uttryck för den negativistiska tabutidsåldern utan företräder den individuella frihetens positiva utvecklingsskede som har blivit en följd av ökad självkontroll. Den högt utvecklade staten inte endast tvingar sina medborgare att arbeta utan lockar dem även att på ett nyttigt och uppbyggande sätt använda den tilltagande fritiden, som blir följden av att den framskridande maskintidsåldern befriar människan från hårt arbete. Fritiden måste nyttjas för produktion såväl som för konsumtion.

71:3.8 (803.8) Inget samhälle har framskridit särskilt långt då det tillåter sysslolöshet och tolererar fattigdom. Fattigdom och beroende kan emellertid aldrig elimineras om de defekta och degenererade raselementen fritt får sitt uppehälle och tillåts föröka sig utan hinder.

71:3.9 (803.9) Ett moraliskt samhälle borde sträva efter att bevara självrespekten hos sina medborgare och erbjuda varje normal individ tillräckliga möjligheter att förverkliga sig själv. En sådan plan för framgång i samhället skulle åstadkomma ett kultursamhälle av högsta klass. Samhällsutvecklingen borde uppmuntras av en statlig övervakning som utövar ett minimum av reglerande kontroll. Den staten är bäst som koordinerar mest och reglerar minst.

71:3.10 (803.10) Statsbildningens ideal måste uppnås genom evolution, genom en långsam tillväxt av medborgarmedvetandet, insikten om

skyldigheten och rättigheten till en samhällsinsats. Till en början tar människorna på sig regerandets bördor som en plikt, efter det att de politiska lycksökarnas administration har nått sin ände, men senare söker de sådan verksamhet som ett privilegium, som den största äran. Civilisationsnivån avspeglas troget av kvaliteten hos de medborgare som är villiga att åta sig ansvarsuppgifter i staten.

71:3.11 (803.11) I ett verkligt samvälde ombesörjs styrandet av städer och provinser av experter, och det sköts alldeles så som i alla andra former av ekonomiska och kommersiella sammanslutningar av människor.

71:3.12 (803.12) I avancerade stater värderas politisk tjänst som ett uttryck för den högsta hängivenheten hos dess medborgare. De klokaste och ädlaste medborgarnas största ambition är att bli uppskattade som medborgare, att bli valda eller utnämnda till någon förtroendepost inom statsstyret, och sådana stater utdelar sina högsta ärebetygelser för samhällsinsatser till sina förvaltnings- och samhällstjänare. Ärebetygelser tilldelas därefter i denna ordning: filosofer, utbildare, vetenskapsmän, industrialister och militärer. Föräldrar belönas vederbörligen för sina barns förträfflighet, och de rent religiösa ledarna, som är det andliga rikets ambassadörer, får sin egentliga belöning i en annan värld.

4. Civilisationens framåtskridande

71:4.1 (804.1) Ekonomin, samhället och förvaltningen måste utvecklas om de skall bestå. Statiska förhållanden i en evolutionär

värld är tecken på förfall; endast de institutioner som rör sig framåt med den evolutionära strömmen består.

71:4.2 (804.2) Det progressiva programmet i en expanderande civilisation omfattar:

71:4.3 (804.3) 1. Bevarandet av de individuella friheterna och rättigheterna.

71:4.4 (804.4) 2. Hemmets beskyddande.

71:4.5 (804.5) 3. Främjandet av ekonomisk trygghet.

71:4.6 (804.6) 4. Förebyggandet av sjukdomar.

71:4.7 (804.7) 5. Obligatorisk utbildning.

71:4.8 (804.8) 6. Obligatorisk arbetsinsats.

71:4.9 (804.9) 7. Nyttig användning av fritiden.

71:4.10 (804.10) 8. Omvårdnad av de olycksdrabbade.

71:4.11 (804.11) 9. Rasförbättring.

71:4.12 (804.12) 10. Främjandet av vetenskapen och konsten.

71:4.13 (804.13) 11. Främjandet av filosofin — visheten.

71:4.14 (804.14) 12. Utvidgandet av den kosmiska insikten — andligheten.

71:4.15 (804.15) Detta framåtskridande inom områdena för civilisationens färdigheter leder direkt till förverkligandet av de högsta mänskliga och gudomliga målen som de dödliga strävar efter — uppnåendet av människornas broderskap i samhället och det personliga tillståndet av gudsmedvetenhet, som uppenbaras i den högsta önskan hos varje individ att göra den himmelske Faderns vilja.

71:4.16 (804.16) Då ett genuint broderskap mellan människorna framträder anger detta att en sådan samhällsordning har uppkommit

där alla människor med glädje bär varandras bördor; de har en faktisk önskan att tillämpa den gyllene regeln. Men ett sådant idealsamhälle kan inte förverkligas när antingen de svaga eller de ondsinta ligger på lur för att orättvist och oheligt utnyttja dem som främst drivs av hängivenheten att tjäna det sanna, det sköna och det goda. I en sådan situation finns det endast en praktisk utväg: De som tillämpar den gyllene regeln kan etablera ett eget progressivt samhälle där de lever enligt sina ideal samtidigt som de upprätthåller ett tillräckligt försvar mot sina medmänniskor som lever i mörkret och som kan tänkas antingen utnyttja deras fredliga disposition eller förstöra deras framåtskridande civilisation.

71:4.17 (804.17) Idealismen kan aldrig fortleva på en evolverande planet om idealisterna i varje generation låter sig utrotas av människosläktets lägstående grupper. Häri ligger den stora prövningen av idealismen: Kan ett avancerat samhälle upprätthålla den militära beredskap som gör det tryggt mot alla anfall från dess krigsälskande grannar utan att ge efter för frestelsen att använda denna militära styrka för offensiva operationer mot andra folk för självisk vinning eller för att betona den nationella storheten? Nationell fortlevnad kräver beredskap, och endast religiös idealism kan förhindra beredskapens missbrukande för anfallsändamål. Endast kärlek, broderskap, kan hindra de starka från att förtrycka de svaga.

5. Konkurrensens utveckling

71:5.1 (805.1) Konkurrensen är nödvändig för att samhället skall gå framåt, men oreglerad konkurrens föder våld. I det nuvarande samhället håller konkurrensen långsamt på att ersätta kriget såtillvida att den bestämmer individens plats i arbetslivet samt avgör vilka näringsgrenar som kan fortleva. (Mord och krig behandlas olika av sedvanerätten, ty mord har varit olagligt sedan samhällets första tider medan krig ännu aldrig har förklarats olagligt av mänskligheten i sin helhet.)

71:5.2 (805.2) Idealstaten ser som sin uppgift att reglera det samhälleliga beteendet endast så mycket att våldet elimineras från konkurrensen mellan individerna och att orättvisor förhindras när det gäller personliga initiativ. Häri ligger ett stort problem för staten: Hur kan man garantera lugn och ro i näringslivet, betalningen av skatterna för att upprätthålla statsmakten, och samtidigt hindra beskattningen från att handikappa näringslivet och förhindra staten från att bli parasitisk eller tyrannisk?

71:5.3 (805.3) Under de tidigare tidsåldrarna i en värld är konkurrensen nödvändig för att civilisationen skall gå framåt. Då evolutionen av människan framskrider blir samverkan allt effektivare. I avancerade civilisationer är samverkan mera effektiv än konkurrens. Människan under de första tiderna stimuleras av konkurrens. Den tidiga evolutionen kännetecknas av att de biologiskt livsdugliga fortlever, men senare civilisationer främjas mera av intelligent samverkan, förståelsefull broderlighet och andligt broderskap.

71:5.4 (805.4) För visso är konkurrensen i näringslivet ytterst slösaktig och i hög grad ineffektiv, men inga försök att eliminera denna ekonomiska tomgång borde uppmuntras om sådana

anpassningar medför ens den minsta inskränkning i någon av individens grundläggande friheter och rättigheter.

6. Vinstmotivet

71:6.1 (805.5) Dagens vinstdrivna ekonomier är dömda till undergång om inte vinstmotiven kan utvidgas med servicemotiv. Skoningslös konkurrens baserad på trångsynt egennytta förstör till slut även allt det som den försöker upprätthålla. Ett egennyttigt vinstbegär som utesluter allt annat är oförenligt med kristendomens ideal — och mycket mera oförenligt med Jesu läror.

71:6.2 (805.6) I ekonomin är vinstmotivationen i jämförelse med servicemotivationen detsamma som fruktan i jämförelse med kärleken i religionen. Vinstmotivet får dock inte plötsligt brytas ned eller avskaffas; det håller många annars slöa dödliga i träget arbete. Det är emellertid inte nödvändigt för denna upplivare av energin i samhället att ständigt förbli självisk till sina syften.

71:6.3 (805.7) Vinstmotivet för de ekonomiska aktiviteterna är alltigenom lågt och helt ovärdigt ett avancerat samhälle; det oaktat är det en nödvändig faktor under alla de tidigare skedena i en civilisation. Vinstbegäret bör inte tas ifrån människorna förrän de säkert har tillägnat sig högrestående slag av motiv för sin ekonomiska strävan och samhällsinsats, motiv som inte är vinstdominerade — de transcendentala sporrar som ypperlig visdom, fängslande broderskap och förträfflig andlig uppnåelse innebär.

7. Utbildningen

71:7.1 (806.1) Den bestående staten grundar sig på kultur, domineras av ideal och drivs av servicementalitet. Utbildningens syfte borde vara att eleven förvärvar färdigheter, strävar efter visdom, förverkligar jaget och uppnår andliga värden.

71:7.2 (806.2) I den ideala staten fortgår utbildningen under hela livet, och filosofi blir en dag det främsta intresset för dess medborgare. Medborgarna i ett sådant samvälde eftersträvar visdom för att öka insikten om människorelationernas betydelse, verklighetens betydelser, värdenas ädelhet, livets mål och den kosmiska bestämmelsens härlighet.

71:7.3 (806.3) Urantiaborna borde få en vision av ett nytt och högre kultursamhälle. Utbildningen kommer att snabbt stiga till nya värdenivåer då det rent vinstmotiverade ekonomiska systemet försvinner. Utbildningen har alltför länge varit lokalpatriotisk, militaristisk, egoförhärlikande och inriktad på framgång; den måste till slut bli världsomfattande och idealistisk, leda till självförverkligande och kosmisk insikt.

71:7.4 (806.4) Utbildningen har nyligen övergått från prästerskapets kontroll till att övervakas av jurister och affärsmän. Till slut måste den ges över till filosoferna och vetenskapsmännen. Lärarna måste vara fria varelser, verkliga ledare, så att filosofin, sökandet efter visdom, kan bli den främsta strävan i utbildningen.

71:7.5 (806.5) Utbildningen är en livsomspännande verksamhet; den måste fortgå under hela livet så att människosläktet så småningom får

uppleva de stigande nivåerna i de dödligas visdom, nämligen:

- 71:7.6 (806.6) 1. Kunskapen om ting.
- 71:7.7 (806.7) 2. Insikten om betydelser.
- 71:7.8 (806.8) 3. Uppskattningen av värden.
- 71:7.9 (806.9) 4. Arbetets ädelhet — plikten.
- 71:7.10 (806.10) 5. Målens motivation — moral.
- 71:7.11 (806.11) 6. Kärleken till tjänandet — karaktär.
- 71:7.12 (806.12) 7. Kosmisk insikt — andligt urskiljande.

71:7.13 (806.13) Och sedan, med hjälp av dessa framgångar, stiger mången upp till den högsta nivå som de dödligas sinne kan uppnå, gudsmedvetande.

8. Statsbildningens natur

71:8.1 (806.14) Det enda heliga inslaget i något av människans statsskick är statsmaktens indelning i verkställande, lagstiftande och dömande funktioner. Universumet administreras i enlighet med en sådan plan för åtskillnad av funktioner och behörighet. Med undantag för denna gudomliga idé om en effektiv samhällsreglering eller civilförvaltning har det föga betydelse vilken statsform ett folk väljer att ha, förutsatt att medborgarna ständigt framskrider mot målet av större självkontroll och ökad samhällsinsats. Ett folks intellektuella skärpa, ekonomiska visdom, samhälleliga förnuft och moraliska styrka återspeglas alla troget i statsbildningen.

71:8.2 (806.15) Statsbildningens utveckling innebär ett framåtskridande från nivå till nivå enligt följande:

- 71:8.3 (806.16) 1. Skapandet av ett tredelat statsskick bestående av verkställande, lagstiftande och dömande grenar.
- 71:8.4 (806.17) 2. Frihet för samhälleliga, politiska och religiösa aktiviteter.
- 71:8.5 (807.1) 3. Avskaffandet av alla former av slaveri och mänskligt förslavande.
- 71:8.6 (807.2) 4. Förmågan hos medborgarna att övervaka påförandet av skatter.
- 71:8.7 (807.3) 5. Etablerandet av en allomfattande utbildning — inläring som sträcker sig från vaggan till graven.
- 71:8.8 (807.4) 6. Lämplig avvägning mellan lokal och nationell förvaltning.
- 71:8.9 (807.5) 7. Främjandet av vetenskap och övervinnandet av sjukdom.
- 71:8.10 (807.6) 8. Vederbörligt erkännande av jämställdheten mellan könen samt koordinerad verksamhet för män och kvinnor i hemmet, skolan och kyrkan, med specialiserad tjänst för kvinnor i näringsliv och förvaltning.
- 71:8.11 (807.7) 9. Eliminering av det hårda arbetets slaveri genom uppfinnandet av maskiner och det därpå följande behärskandet av maskinernas tidsålder.
- 71:8.12 (807.8) 10. Övervinnandet av dialekterna — ett världsomfattande språk segrar.
- 71:8.13 (807.9) 11. Krigens upphörande — internationell domstolsbehandling av nationella och rasliga meningsskiljaktigheter i kontinentala domstolar, som företräder folken inom olika världsdelar och som leds av en högsta planetarisk domstol, vars medlemmar

automatiskt rekryteras från de periodvist avgående ordförandena för de världsdelssomfattande domstolarna. De kontinentala domstolarna har domsrätt; världsdomstolens uppgift är rådgivande — moralisk.

71:8.14 (807.10) 12. Det världsvida intresset att eftersträva visdom — filosofins upphöjelse. Evolutionen av en världsreligion, vilket förebådar planetens inträde i de tidigare faserna av etableringen i ljus och liv.

71:8.15 (807.11) Dessa är förutsättningarna för ett progressivt statsstyre och kännetecknen på en idealisk statsbildning. Urantia är långt från ett förverkligande av dessa höga ideal, men de civiliserade folken har gjort en början — människosläktet är på väg mot högre evolutionära bestämmelser.

71:8.16 (807.12) [Avfattat under beskydd av en Melkisedek i Neadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 71](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 73](#) >>

Kapitel 72

Statsstyret på en grannplanet

72:0.1 (808.1) MED tillstånd av Lanaforge och godkännande från Edentia s Högste är jag bemyndigad att berätta något om det samhälleliga, moraliska och politiska liv som levs av den mest avancerade människorasen på en närbelägen planet som hör till Satantias system.

72:0.2 (808.2) Av alla de planeter som blev isolerade på grund av delaktighet i Lucifers uppror har denna planet upplevt en historia mest lik Urantias. Likheten mellan de två sfärerna förklarar utan tvivel varför tillstånd gavs att lämna denna ovanliga redogörelse, ty det är högst sällsynt att systemhärskarna samtycker till att det på en planet berättas om förhållandena på en annan planet.

72:0.3 (808.3) Denna planet, likt Urantia, blev vilseledd av sin Planetprins illojalitet i samband med Lucifers uppror. Planeten fick en Materiell Son kort efter det att Adam kom till Urantia, och denne Son gjorde sig också skyldig till försummelse, och planeten förblev isolerad emedan en Administratörson aldrig har blivit utgiven till dess dödliga släkten.

1. Den kontinentomfattande nationen

72:1.1 (808.4) Trots alla dessa planetariska handikapp håller en mycket högtstående civilisation på att utvecklas på en isolerad kontinent av ungefär Australiens storlek. Befolkningen i denna nation uppgår till cirka 140 miljoner människor. Folket är en blandad ras, bestående främst av blå och gula, med en aning större andel violett än den så kallade vita rasen på Urantia. Dessa olika raser är ännu inte fullt blandade, men de umgås och kommer till rätta med varandra på ett mycket tillfredsställande sätt. Livslängden är nu i medeltal nittio år på denna kontinent, femton procent högre än hos något annat folk på planeten.

72:1.2 (808.5) Produktionsmaskineriet i denna nation har en viss stor fördel som kommer sig av kontinentens unika topografi. De höga bergen, som får häftiga regn åtta månader av året, ligger alldeles i mitten av landet. Detta naturens arrangemang gynnar användningen av vattenkraft och underlättar avsevärt bevattningen av den torrare västra fjärdedelen av kontinenten.

72:1.3 (808.6) Dessa människor är självförsörjande, dvs. de kan leva vidare på obestämd tid utan att importera någonting från de omgivande folken. De har gott om naturtillgångar, och med vetenskapliga förfaranden har de lärt sig att kompensera bristerna i fråga om nödvändighetsvaror. De har en livlig inrikeshandel, men deras utrikeshandel är liten som följd av den allmänna fientligheten hos deras mindre progressiva grannar.

72:1.4 (808.7) Denna kontinentomfattande nation följde allmänt taget planetens evolutionära trend: Utvecklingen från stamstadiet till uppkomsten av starka härskare och kungar tog tusentals år i anspråk. De enväldiga monarkerna följdes av många olika slag av statsskick — misslyckade republiker, kommunstater och diktatorer kom och gick i en ändlös ymnighet. Utvecklingen fortsatte på detta sätt tills för omkring fem hundra år sedan, under en politisk jäsningsperiod, då en av medlemmarna i nationens starka diktatorstriumvirat undergick en sinnesförändring. Han erbjöd sig frivilligt att avgå på villkor att den ena av de andra härskarna, den sämre av de två återstående, också avsade sig diktatorskapet. Sålunda lades den högsta makten över kontinenten i en enda härskares händer. Den förenade staten gick framåt under ett starkt monarkiskt styre i mer än ett hundra år, under vilken tid en mästerlig frihetsurkund utvecklades.

72:1.5 (809.1) Den senare övergången från monarki till en form av representationsstyre skedde så småningom, och kungarna stannade kvar endast som samhälleliga eller känslomässiga galjonsfigurer tills de till slut försvann då den manliga arvslinjen dog ut. Den nuvarande republiken har nu existerat i jämnt två hundra år, och under den tiden har det skett fortgående framsteg mot det styressätt som i följande

skall beskrivas; de sista förändringarna inom det ekonomiska och politiska livet har genomförts under det senaste decenniet.

2. Politisk organisation

72:2.1 (809.2) Denna kontinentnation har nu ett representationsstyre och en centralt belägen nationell huvudstad. Centralstyret består av en stark federation av hundra relativt fria stater. Dessa stater väljer sina guvernörer och lagstiftare för en tioårsperiod, och ingen kan omväljas. Delstaternas domare utses på livstid av guvernörerna, och utnämningarna stadfästs av de lagstiftande församlingarna, som består av en representant för varje hundra tusen medborgare.

72:2.2 (809.3) Det finns fem olika slag av styresformer för storstäderna, beroende på stadens storlek, men ingen stad tillåts ha mer än en miljon invånare. På det hela taget är dessa styressystem i städerna mycket enkla, direkta och ekonomiska. De fåtaliga ämbetena i stadsadministrationen är ivrigt eftersökta av de mest högststående medborgarna.

72:2.3 (809.4) Federationsstyret omfattar tre jämställda områden: verkställande, lagstiftande och dömande. Den federala ledande verkställaren utses vart sjätte år genom allmänna territoriella val. Han kan inte omväljas utom på anhållan av minst sjuttiofem lagstiftande församlingar och med stöd av motsvarande delstatsguvernörer, och då endast för en period. Som hans rådgivare verkar ett superkabinett bestående av alla levande tidigare ledande verkställare.

72:2.4 (809.5) Det lagstiftande området omfattar tre kamrar:

72:2.5 (809.6) 1. *Överhuset* väljs av industri-, yrkes-, jordbruks- och andra grupperns arbetare, som röstar enligt sin ekonomiska funktion.

72:2.6 (809.7) 2. *Underhuset* väljs av vissa samhällsorganisationer som omfattar de samhälleliga, politiska och filosofiska grupper som inte hör till industriella eller professionella grupperna. Alla respektabla medborgare deltar i valet av båda representantklasserna, men de grupperas olika beroende på om valet gäller över- eller underhuset.

72:2.7 (809.8) 3. *Tredje huset* — de äldre statsmännens hus — omfattar samhällsinsatsens veteraner och inkluderar många meriterade personer som har nominerats av den ledande verkställaren, av de regionala (subfederala) verkställarna, av ledaren för högsta domstolen och av ordförandena i de båda andra lagstiftande kamrarna. Denna grupp är begränsad till hundra personer och dess medlemmar väljs med majoritetsbeslut av de äldre statsmännen själva. Medlemskapet är livstida, och när befattningar blir lediga blir den person vederbörligen vald som får det högsta röstetalet på listan över nominerade. Detta organs verksamhet är enbart rådgivande, men det påverkar starkt den allmänna opinionen och utövar ett mäktigt inflytande på statsstyrets alla områden.

72:2.8 (810.1) Väldigt mycket av det federala administrativa arbetet utförs av de tio regionala (subfederala) myndigheterna, som var och en består av en förening av tio stater. Dessa regionala organ är enbart verkställande och administrativa, och de har varken lagstiftande eller dömande funktioner. De tio regionala verkställarna utnämns personligen av den federala ledande verkställaren, och deras ämbetsperiod sammanfaller med hans — sex år. Den federala högsta

domstolen godkänner utnämningen av dessa tio regionala verkställare, och fastän de inte kan få förnyat mandat blir den avgående verkställaren automatiskt medarbetare och rådgivare till sin efterträdare. I övrigt utser dessa regionala ledare sina egna kabinett av administrativa tjänstemän.

72:2.9 (810.2) Rättskipningen i denna nation sköts av två stora domstolssystem — de allmänna domstolarna och de socioekonomiska domstolarna. De allmänna domstolarna fungerar på följande tre nivåer:

72:2.10 (810.3) 1. *Underrätter* med domsrätt i städer och lokala områden; besvär över deras utslag kan anföras hos de höga delstatsdomstolarna.

72:2.11 (810.4) 2. *Delstaternas högsta domstolar*, vilkas avgöranden är slutliga i alla ärenden som inte berör det federala styret eller äventyrar medborgarnas friheter och rättigheter. De regionala verkställarna har makt omedelbart att föra vilket som helst fall till behandling inför den federala högsta domstolen.

72:2.12 (810.5) 3. *Den federala högsta domstolen* — den högsta domstolen för avgörande av nationella tvister och fall som besvärsvägen kommer upp från delstatsdomstolarna. Denna högsta domstol består av tolv män som är över fyrtio och under sjuttiofem år och som har tjänat i två eller flera år i någon delstatsdomstol; de har fått sin utnämning till denna höga post av den ledande verkställaren med godkännande från majoriteten i superkabinettet och den lagstiftande församlingens tredje kammare. Alla avgöranden i detta högsta juridiska organ fattas med minst två tredjedelars röstmajoritet.

72:2.13 (810.6) De socioekonomiska domstolarna fungerar enligt följande tredelning:

72:2.14 (810.7) 1. *Föräldradomstolar*, i anslutning till hem- och socialsystemets lagstiftande och verkställande organ.

72:2.15 (810.8) 2. *Utbildningsdomstolar* — de juridiska organ som är knutna till delstaternas och regionernas skolsystem och förenade med de verkställande och lagstiftande grenarna av utbildningsförvaltningens mekanism.

72:2.16 (810.9) 3. *Näringslivsdomstolar* — de jurisdiktionsdomstolar som har givits full behörighet att avgöra alla fall av ekonomiska missförstånd.

72:2.17 (810.10) Den federala högsta domstolen tar inte socioekonomiska fall till behandling utom enligt beslut med trefjärdedelars röstmajoritet i det nationella styrets tredje lagstiftande gren, de äldre statsmännens kammare. I övrigt är alla avgöranden i föräldra-, utbildnings- och näringslivsdomstolarna slutliga.

3. Hemlivet

72:3.1 (811.1) På denna kontinent är det olagligt för två familjer att bo under samma tak. Och då gruppbostäderna har förklarats olagliga har de flesta byggnader av höghustyp rivits. De ogifta lever fortfarande i klubbar, på hotell och i andra gruppbostäder. Den minsta tillåtna bostadstomten måste omfatta minst fyratusenfemhundra kvadratmeter markområde. All mark och annan egendom som

används för hemändamål är befriad från skatt upp till tio gånger värdet av den minsta tomtstorleken.

72:3.2 (811.2) Hemlivet bland detta folk har avsevärt förbättrats under det senaste århundradet. Det är obligatoriskt för föräldrarna, för både fäderna och mödrarna, att delta i föräldraskolorna för barnkultur. Även de som är sysselsatta inom jordbruket, och de som bor i små bostadsområden på landet, tar del i denna verksamhet per korrespondens och far in till närmaste centrum för muntlig undervisning en gång var tionde dag — varannan vecka, ty deras vecka omfattar fem dagar.

72:3.3 (811.3) Varje familj har i medeltal fem barn, och deras tillsyn handhas helt av föräldrarna, eller — vid den enas eller bådas frånfälle — av de förmyndare som föräldradomstolen har utsett. Det anses vara en stor ära för en familj att få bli förmyndare för ett barn som har förlorat både far och mor. Tävlingsprov ordnas bland föräldrarna, och den fader- och moderlösa ges till det hem där föräldrarna uppvisar de bästa föräldrakvalifikationerna.

72:3.4 (811.4) Dessa människor anser hemmet vara grundinstitutionen i sin civilisation. Det förväntas att den värdefullaste delen av ett barns utbildning och karaktärsträning skall fås från barnets föräldrar och i hemmet, och fäderna ägnar sig nästan lika mycket åt barnkulturen som mödrarna.

72:3.5 (811.5) All sexualundervisning ges i hemmet av föräldrarna eller de legala förmyndarna. Moralundervisning ges av lärarna under vilopauserna i skolornas verkstäder, men detta gäller inte religionsundervisningen som anses vara ett privilegium uteslutande för föräldrarna emedan religionen betraktas som en integrerad del av

livet i hemmet. Religionsundervisning ges offentligt endast i filosofins tempel, ty inga sådana uteslutande religiösa institutioner som kyrkorna på Urantia har utvecklats bland detta folk. I deras filosofi utgörs religionen av strävan att lära känna Gud och av att visa kärlek till sina medmänniskor genom att tjäna dem, men detta är inte typiskt för det religiösa tillståndet i de övriga nationerna på denna planet. Religionen är för dessa människor till den grad en familjeangelägenhet att det inte finns några offentliga utrymmen avsedda enbart för religiösa samlingar. Politiskt är kyrka och stat — så som urantiaborna brukar säga — helt åtskilda, men det förekommer en säregen överlappning mellan religion och filosofi.

72:3.6 (811.6) De andliga lärarna (jämförbara med pastorer på Urantia), som vid vissa tider besöker varje familj för att förhöra barnen i syfte att utröna om föräldrarna har undervisat dem på rätt sätt, stod ännu för tjugo år sedan under myndigheternas övervakning. Dessa andliga rådgivare och examinatore är nu underställda den nyligen grundade Stiftelsen för andligt framåtskridande, en institution som upprätthålls med frivilliga bidrag. Det är möjligt att denna institution inte utvecklas vidare förrän efter det att en Paradisets Administratörson har anlänt.

72:3.7 (811.7) Barnen förblir legalt underställda sina föräldrar tills de är femton år, då den första invigningen till medborgaransvar sker. Därefter hålls för dessa åldersgrupper, vart femte år i fem på varandra följande perioder, liknande offentliga högtidligheter vid vilka deras skyldigheter i förhållande till föräldrarna minskas medan de åtar sig nya medborgerliga och samhällsliga ansvarsuppgifter i förhållande till staten. Rösträtt ges vid tjugo år, rätten att gifta sig utan

föräldrarnas samtycke ges vid tjugofem, och barnen måste lämna hemmet innan de fyller trettio år.

72:3.8 (812.1) Äktenskaps- och skilsmässolagarna är likartade i hela nationen. Äktenskap före tjugooårsålder — medborgarrättsåldern — är inte tillåtet. Tillstånd till äktenskap ges endast efter ett års lysningstid och sedan både bruden och brudgummen har presenterat intyg som utvisar att de vederbörligen har blivit instruerade i föräldraskolorna beträffande skyldigheterna i äktenskapslivet.

72:3.9 (812.2) Skilsmässobestämmelserna är i någon mån slappa, men skilsmässobesluten som utfärdas av föräldradomstolarna kan inte fås tidigare än ett år efter registrering av en ansökan, och ett år på denna planet är betydligt längre än på Urantia. Trots deras lindriga skilsmässolagar är den nuvarande skilsmässofrekvensen endast en tiondedel av motsvarande bland de civiliserade folken på Urantia.

4. Utbildningssystemet

72:4.1 (812.3) Utbildningssystemet i denna nation bygger på obligatorisk och gemensam undervisning för pojkar och flickor i de skolor som föregår universitetsstadiet. Eleverna går i dessa skolor från fem till aderton års ålder. Skolorna skiljer sig mycket från dem som finns på Urantia. Det finns inga klassrum, endast ett läroämne studeras åt gången, och efter de tre första åren blir alla elever hjälplärare som instruerar dem som ännu inte har hunnit lika långt. Böcker används endast för att skaffa fram information som behövs för att lösa problem som uppkommer i skolornas verkstäder och på

skolfarmerna. En stor del av de möbler som används på kontinenten och många av de mekaniska apparaterna — detta är uppfinningarnas och mekaniseringens stora tidsålder — produceras i dessa verkstäder. I anslutning till varje verkstad finns ett handbibliotek där eleven kan konsultera behövliga uppslagsverk. Jordbruk och trädgårdsskötsel undervisas också under hela utbildningsperioden på de vidsträckta farmerna som finns i anslutning till varje skola.

72:4.2 (812.4) De svagsinta utbildas endast i jordbruk och boskapsskötsel och omhändertas för livstiden i speciella skyddskolonier, där de åtskiljs enligt kön för att förhindra föräldraskap, vilket förvägras alla debila. Dessa restriktiva bestämmelser har varit i kraft i sjuttiofem års tid; besluten om omhändertagning fattas av föräldradomstolarna.

72:4.3 (812.5) Var och en tar en månad semester varje år. Skolorna före universitetet pågår nio av årets tio månader, och ledigheten används för resor tillsammans med föräldrar eller vänner. Detta resande är en del av vuxenutbildningsprogrammet, och det fortgår under hela livet. Medlen för att täcka dessa kostnader samlas med samma metoder som för ålderdomsförsäkringen.

72:4.4 (812.6) En fjärdedel av skoltiden används till lek — tävlingsidrott — och eleverna går vidare i dessa kamper från de lokala tävlingarna genom delstats- och regiontävlingarna till de nationella prövningarna i skicklighet och tapperhet. Likaså upptar tävlingarna i vältalighet och musik samt i vetenskap och filosofi elevernas intresse från de lägre divisionerna i samhället vidare upp till tävlingarna om nationella utmärkelser.

72:4.5 (812.7) Skolstyret är en kopia av det nationella styret med dess tre korrelerade förgreningar, varvid undervisningspersonalen fungerar som det tredje eller rådgivande lagstiftningsorganet. Utbildningens huvudsyfte på denna kontinent är att göra varje elev till en självförsörjande medborgare.

72:4.6 (813.1) Varje elev som vid arton års ålder gradueras från skolsystemet före universitetet är en skicklig artisan. Sedan börjar studiet av böcker och inhämtandet av specialkunskaper antingen i vuxenskolorna eller vid universitet och högskolor. När en begåvad studerande blir färdig med sitt arbete i förtid ges han som belöning tid och medel att genomföra något favoritprojekt som han själv har tänkt ut. Hela utbildningssystemet är planerat för att ge individen en tillräcklig träning.

5. Näringslivets organisation

72:5.1 (813.2) Situationen i näringslivet hos detta folk är långt ifrån deras ideal. Det förekommer alltför slitningar mellan kapital och arbete, men vardera håller på att anpassa sig till en plan för uppriktigt samarbete. På denna unika kontinent blir arbetarna i allt större utsträckning delägare i alla industriella företag; varje förnuftig arbetare håller så småningom på att bli en småkapitalist.

72:5.2 (813.3) Motsättningarna i samhället håller på att minska, och den goda viljan växer snabbt. Inga allvarliga ekonomiska problem har uppkommit efter slaveriets avskaffande (för över hundra år sedan), emedan denna förändring genomfördes gradvis genom att två procent

av slaverna befriades varje år. De slavar som godkändes vid mentala, moraliska och fysiska tester gavs medborgarskap; många av dessa högrestående slavar var krigsfångar eller barn till dessa fångar. För ungefär femtio år sedan deporterade de sina sista lägrestående slavar, och under senaste tiden har de tagit itu med uppgiften att minska antalet av sina degenererade och moraliskt fördärvade befolkningsgrupper.

72:5.3 (813.4) Dessa människor har nyligen utvecklat nya förfaranden för att utjämna meningsskiljaktigheter i näringslivet och stävja ekonomiska missbruk; dessa förfaranden innebär betydande förbättringar jämfört med deras tidigare sätt att lösa sådana problem. Våldet har förklarats olagligt som ett sätt att avgöra såväl personliga tvister som meningsskiljaktigheter i näringslivet. Löner, vinster och andra ekonomiska problemområden är inte strikt reglerade, men de övervakas i allmänhet av näringslivets lagstiftande organ, medan alla tvister som uppkommer i näringslivet avgörs av näringslivsdomstolarna.

72:5.4 (813.5) Näringslivsdomstolarna är endast trettio år gamla, men de fungerar mycket tillfredsställande. Den allra senaste utvecklingen innebär att näringslivsdomstolarna härfter skall se till att lagenlig kompensation ges på tre områden:

72:5.5 (813.6) 1. Laglig ränta på investerat kapital.

72:5.6 (813.7) 2. Rimlig ersättning för skicklighet utövad i näringslivet.

72:5.7 (813.8) 3. Rättvis och skälig lön för arbete.

72:5.8 (813.9) Dessa ersättningar skall först betalas enligt avtal, men om företagets resultat ser ut att minska skall de tillfälligt delta i minskningen i samma proportion. Sedan skall all vinst som uppkommer utöver dessa fastställda kostnader anses vara utdelning som skall fördelas proportionsvis till alla tre områden: kapital, skicklighet och arbete.

72:5.9 (813.10) Vart tionde år justerar och bestämmer de regionala verkställarna den lagenliga dagliga arbetstiden vid förtjänstarbete. Näringslivet fungerar nu med en fem dagars vecka, fyra dagar arbete och en dag avkoppling. Dessa människor arbetar sex timmar varje arbetsdag och, likt skolelever och studerande, nio av årets tio månader. Semestern används vanligen för resor, och då nya transportmetoder helt nyligen har utvecklats är hela nationen ivrig att resa. Klimatet gynnar resande omkring åtta månader av året, och folket utnyttjar till fullo sina möjligheter.

72:5.10 (813.11) För två hundra år sedan var vinstmotivet helt dominerande inom näringslivet, men idag håller det snabbt på att ersättas av andra och högre drivkrafter. Konkurrensen är hård på denna kontinent, men mycket av den har överförts från näringslivet till andra områden som sport, yrkesskicklighet, vetenskapliga framsteg och intellektuella färdigheter. Konkurrensen framträder mest när det gäller samhällsinsatser och plikttrohet mot statsstyret. Bland detta folk håller den offentliga tjänsten snabbt på att bli det främsta målet för deras ambition. Den rikaste mannen på kontinenten arbetar sex timmar om dagen på kontoret i sin mekaniska verkstad och skyndar sedan över till den lokala avdelningen av

statskonsthögskolan, där han strävar efter att kvalificera sig för offentlig tjänst.

72:5.11 (814.1) Arbetet håller på att bli mera aktningsvärt på denna kontinent, och alla arbetsföra medborgare över aderton år arbetar antingen i hemmet och på farmer, på något erkänt industriföretag, i allmänna arbeten där de tillfälligt arbetslösa sysselsätts, eller annars i kåren för tvångsarbete i gruvorna.

72:5.12 (814.2) Dessa människor börjar också hysa en ny form av samhällelig motvilja — motvilja mot både sysslolöshet och oförtjänt rikedom. Långsamt men säkert får de övertaget över sina maskiner. En gång kämpade också de för politisk frihet och senare för ekonomisk frigörelse. Nu kommer de in i en tid då de kan njuta av båda, samtidigt som de dessutom börjar uppskatta sin välförtjänta fritid som kan ägnas åt ökat självförverkligande.

6. Ålderdomsförsäkring

72:6.1 (814.3) Denna nation går nu beslutsamt in för att ersätta den typ av välgörenhet som förstör självrespekten med statsgaranterade försäkringar för ålderdomstrygghet. Denna nation förser varje barn med en utbildning och varje människa med ett arbete; därför kan den med framgång upprätthålla ett sådant försäkringssystem till skydd för de orkeslösa och gamla.

72:6.2 (814.4) Bland detta folk måste alla personer dra sig tillbaka från förtjänstverksamhet vid sextiofem, om de inte får tillstånd av statens arbetskommissionär att fortsätta arbetet till sjuttio års ålder.

Denna åldersgräns gäller inte regeringstjänstemän eller filosofer. De fysiskt oförmögna eller bestående handikappade kan oberoende av ålder överföras till pensionssystemet med domstolsbeslut som har undertecknats även av regionförvaltningens pensionskommissionär.

72:6.3 (814.5) Medlen för ålderspensionerna fås från fyra källor:

72:6.4 (814.6) 1. En dags lön varje månad rekvireras för detta ändamål av den federala regeringen; i detta land arbetar alla.

72:6.5 (814.7) 2. Testamenten — många förmögna medborgare förordnar medel för detta ändamål.

72:6.6 (814.8) 3. Förtjänsten från tvångsarbetet i statens gruvor. Efter det att de tvångsanställda arbetarna har betalt för sitt uppehälle och satt undan sina egna pensionsavgifter överförs alla ytterligare vinster av deras arbete till denna pensionsfond.

72:6.7 (814.9) 4. Inkomsten från naturtillgångar. Alla naturrikedomar på denna kontinent förvaltas som en samhällsfond av den federala regeringen, och inkomsten därifrån används för samhällsändamål: man förebygger sjukdomar, utbildar genier, och täcker utgifterna för speciellt lovande individer i statskonsthögskolorna. Den ena hälften av inkomsterna från naturtillgångarna går till ålderspensionsfonden.

72:6.8 (814.10) Fastän försäkringsstiftelser i delstaterna och regionerna erbjuder många former av försäkringsskydd, administreras ålderspensionerna uteslutande av den federala regeringen genom de tio regionala departementen.

72:6.9 (814.11) Dessa statens fonder har länge förvaltats hederligt. Näst efter landsförräderi och mord gäller de strängaste straff som

domstolarna utmäter svek mot offentligt förtroende. Samhällelig och politisk illojalitet betraktas nu som de skändligaste av alla brott.

7. Beskattning

72:7.1 (815.1) Den federala regeringen har en förmyndarroll endast vid administrationen av ålderspensionerna och vid främjandet av genialitet och skapande originalitet; delstatsregeringarna tar en aning mera befattning med de enskilda medborgarna, medan de lokala styrelserna är mycket mera förmyndarbetonade eller socialistiska. Staden (eller någon underavdelning inom den) handlägger sådana ärenden som hälsovård, renhållning, byggnadsbestämmelser, utsmyckning och förskönande, vattentillförsel, belysning, uppvärmning, rekreation, musik och trafikförbindelser.

72:7.2 (815.2) Inom all produktionsverksamhet ägnas den främsta uppmärksamheten åt hälsan. Näringslivet och samhället anses ha privilegiet att ansvara för vissa faser av det fysiska välbefinnandet, men individens och familjens hälsoproblem är enbart personliga angelägenheter. Det är regeringens avsikt att allt mera avstå från inblandning i medicinska och alla andra rent personliga angelägenheter.

72:7.3 (815.3) Städerna har ingen beskattningsrätt, inte heller kan de skuldsätta sig. De får bidrag från statskassan enligt antalet invånare och måste öka dessa inkomster med vinster från sina samhällsägda företag och med koncessionsavgifter från olika kommersiella aktiviteter.

72:7.4 (815.4) Pendeltrafikens kommunikationsnät, som gör det praktiskt att betydligt utvidga stadsgränserna, ansvarar städerna för. Städernas brandstationer upprätthålls av stiftelserna för brandskydd och -försäkring, och alla byggnader i städer eller på landsbygden är brandsäkra — har varit det redan i över sjuttiofem års tid.

72:7.5 (815.5) Städerna har inga avlönade ordningsövervakare. Polisstyrkorna upprätthålls av delstatsregeringarna. Polisinrättningens personal rekryteras nästan uteslutande bland de ogifta männen mellan tjugofem och femtio år. De flesta delstater uppbär en ganska tung ungarlsskatt, som återbetalas till alla män som ansluter sig till delstatens polisstyrka. I den genomsnittliga delstaten är polisstyrkan nu endast en tiondedel så stor som den var för femtio år sedan.

72:7.6 (815.6) Det finns ingen eller föga överensstämmelse mellan beskattningssystemen i de hundra jämförelsevis fria och suveräna delstaterna, emedan de ekonomiska och andra förhållandena varierar betydligt i olika delar av kontinenten. Varje delstat har tio grundlagsbestämmelser som inte kan ändras utom med den federala högsta domstolens samtycke, och en av dessa bestämmelser förhindrar uttaxering över en procent av värdet av egendom under ett år, förutom bostadstomter i städerna eller på landet vilka är skattefria.

72:7.7 (815.7) Den federala regeringen kan inte skuldsätta sig, och tre fjärdedels majoritet i en folkomröstning krävs innan någon delstat kan ta upp lån utom för krigsändamål. Eftersom den federala regeringen inte kan försätta sig i skuld är det Nationella Försvarsrådet i händelse av krig behörigt att av delstaterna uttaxera pengar samt manskap och materiel enligt behov. Men ingen skuld får ha en löptid om mer än tjugofem år.

72:7.8 (815.8) Inkomster för att upprätthålla den federala regeringen fås från följande fem källor:

72:7.9 (815.9) 1. *Importtullar*. All import är underkastad en tulltariff avsedd att skydda den levnadsstandard som råder på denna kontinent och som är mycket högre än i någon annan nation på planeten. Dessa tariffer bestäms av den högsta näringslivsdomstolen sedan näringslivskongressens båda kamrar har ratificerat rekommendationerna från den ledande verkställaren för ekonomiska angelägenheter, vilken utnämnts gemensamt av dessa båda lagstiftningsorgan. Näringslivets överhus väljs av arbetstagarna, underhuset av företrädarna för kapitalet.

72:7.10 (816.1) 2. *Royalties*. Den federala regeringen uppmuntrar människor till uppfinningar och originella skapelser i tio regionala laboratorier och hjälper sålunda alla slags genier — konstnärer, författare och vetenskapsmän — och skyddar deras patent. Som ersättning tar regeringen hälften av de vinster som uppkommer från alla dessa uppfinningar och skapelser, det må gälla maskiner, böcker, konstverk, växter eller djur.

72:7.11 (816.2) 3. *Arvsskatt*. Den federala regeringen uppbär en graderad arvsskatt som varierar från en till femtio procent beroende på storleken av kvarlåtenskapen och på andra förhållanden.

72:7.12 (816.3) 4. *Militärutrustning*. Regeringen förtjänar en ansevärd summa av att hyra ut arméns och flottans utrustning för kommersiella ändamål och rekreationsbruk.

72:7.13 (816.4) 5. *Naturtillgångar*. När inkomsterna från naturtillgångarna inte i sin helhet behövs för de specifika ändamål som anges i den federala grundstadgan, överförs de till statskassan.

72:7.14 (816.5) Med undantag för de krigsskatter som uttaxeras av det Nationella Försvarsrådet, uppställs de federala budgetanslagen först i det lagstiftande överhuset, omfattas av underhuset, godkänns av den ledande verkställaren, och ges slutligen laga kraft av den federala budgetkommissionen om ett hundra medlemmar. Medlemmarna i denna kommission nomineras av delstatsguvernörerna och väljs av de lagstiftande församlingarna i delstaterna för en period om tjugofyra år, så att en fjärdedel väljs vart sjätte år. Vart sjätte år väljer detta organ med tre fjärdedels röstmajoritet en i sin krets till ordförande, och han blir därmed den som leder och övervakar det federala finansdepartementet.

8. Specialhögskolorna

72:8.1 (816.6) Förutom det grundläggande obligatoriska utbildningsprogrammet, som omfattar åldern fem till arton år, upprätthålls följande specialhögskolor:

72:8.2 (816.7) 1. *Statskonsthögskolorna*. Det finns tre klasser av dessa skolor: nationella, regionala och delstatsomfattande. Nationens offentliga ämbeten är indelade i fyra grupper. Den första gruppen av offentliga förtroendeuppdrag hänför sig främst till den nationella administrationen, och alla tjänsteinnehavare i denna grupp måste vara

graduerade både från regional och från nationell statskonsthögskola. Politiska ämbeten, som tillsätts i val eller genom utnämning, kan de enskilda individerna acceptera sedan de har graderats från någon av de tio regionala statskonsthögskolorna. Deras tjänster gäller ansvarsuppgifter i den regionala administrationen och delstatsregeringarna. Till den tredje gruppen hör förtroendeuppdrag på delstatsnivå, och av dessa tjänsteinnehavare fordras endast examen från statskonsthögskolan i en delstat. Av den fjärde och sista gruppen av tjänsteinnehavare fordras inte examen i statskonst, och dessa tjänster fylls enbart genom utnämning. De representerar lägre anställningar för assistenter, sekreterare och verkställare av tekniska uppgifter, och de sköts av de olika fria yrkesutövare som verkar i statens administrativa uppgifter.

72:8.3 (816.8) Domarna i underrätterna och delstatsdomstolarna har examen från delstaternas statskonsthögskolor. Domarna i jurisdiktionsdomstolarna för samhälls-, utbildnings- och näringslivsärenden har examen från de regionala högskolorna. Domarna i den federala högsta domstolen måste ha examen från alla dessa statskonsthögskolor.

72:8.4 (817.1) 2. *Högskolorna för filosofi.* Dessa högskolor verkar i anslutning till filosofins tempel, och de har mer eller mindre att göra med religion som en form av offentlig verksamhet.

72:8.5 (817.2) 3. *Institutionerna för vetenskap.* Dessa tekniska högskolor är koordinerade med näringslivet mera än med utbildningssystemet, och de administreras indelade i femton grupper.

72:8.6 (817.3) 4. *Högskolorna för de fria yrkena.* Dessa specialinstitutioner erbjuder teknisk undervisning för de olika fria yrkena, som är tolv till antalet.

72:8.7 (817.4) 5. *Högskolorna för armén och flottan.* Nära det nationella högkvarteret och vid de tjugofem militära centren vid kusten upprätthålls de institutioner som ägnar sig åt den militära utbildningen av frivilliga medborgare mellan aderton och trettio år. Föräldrarnas tillstånd fordras för inträde i dessa högskolor om den sökande är under tjugofem år.

9. Den allmänna rösträttens uppbyggnad

72:9.1 (817.5) Fastän kandidaterna till offentliga tjänster kan utgöras endast av graduerade från delstaternas, regionernas eller federationens statskonsthögskolor, upptäckte de progressiva ledarna för denna nation en allvarlig svaghet i planen för allmän rösträtt, och för omkring femtio år sedan gjorde de en grundlagsändring som medförde en modifierad rösträttsplan som innehåller följande inslag:

72:9.2 (817.6) 1. Varje man eller kvinna som är tjugo år eller över har en röst. När medborgarna uppnår denna ålder måste alla acceptera medlemskap i två röstningsgrupper: De ansluter sig till den första i enlighet med sin ekonomiska funktion — industri, fria yrken, jordbruk eller handel; i den andra gruppen inträder de enligt sina politiska, filosofiska och samhälleliga preferenser. Alla som arbetar

hör sålunda till någon ekonomisk rösträttsgrupp, och dessa gillen har, likt de icke-ekonomiska föreningarna, stadgar som i stort sett följer samma principer som det nationella styret med dess tredelning av makten. Registreringen i dessa grupper är bindande i tolv år.

72:9.3 (817.7) 2. På förslag av delstaternas guvernörer eller de regionala verkställarna och med beslut av de regionala högsta råden kan individer som har gjort samhället stora tjänster eller som har ådagalagt utomordentlig visdom i statens tjänst få sig tilldelat ytterligare röster, men inte oftare än vart femte år och inte mera än nio extra röster. Det maximala antalet röster för den som har flera röster är tio. Vetenskapsmän, uppfinnare, lärare, filosofer och andliga ledare ges också erkänsla och ärebetygelser i form av ökad politisk makt. Dessa utökade medborgarprivilegier förlänas av delstaternas och regionernas högsta råd i stort sett så som specialhögskolorna beviljar sina lärdomsgrader, och mottagarna av dem nämner i sin personliga meritförteckning med stolthet symbolerna för sådant medborgarerkännande vid sidan av sina andra grader.

72:9.4 (817.8) 3. Alla individer som har dömts till tvångsarbete i gruvorna och alla statstjänare som upprätthålls med skattemedel saknar rösträtt under den tid tjänsten pågår. Detta gäller inte de äldre personer som kan gå i pension vid sextiofem års ålder.

72:9.5 (817.9) 4. Det finns fem rösträttsklasser baserade på de skatter som en medborgare i medeltal har betalt årligen under de senaste fem åren. Stora skattebetalare ges extra röster, ända upp till fem röster. Denna förmån är oberoende av alla andra uttryck för erkänsla, men i inget fall kan en person avge flera än tio röster.

72:9.6 (818.1) 5. Vid den tid då denna rösträttsplan antogs övergavs den territoriella röstningsmetoden till förmån för det ekonomiska eller funktionella systemet. Alla medborgare röstar nu som medlemmar av produktions-, samhälls- eller yrkesgrupperna oberoende av sin bostadsort. Valkåren består sålunda av starka, enhetliga och förnuftiga grupper som endast väljer sina bästa medlemmar till förtroende- och ansvarsuppgifter inom förvaltningen. Det finns ett undantag från detta system med funktions- eller gruppbaserad rösträtt: Valet av den federala ledande verkställaren vart sjätte år förrättas med en riksomfattande omröstning där ingen medborgare avger mer än en röst.

72:9.7 (818.2) Med undantag för valet av den ledande verkställaren utövas rösträtten sålunda av ekonomiska, yrkesbaserade, intellektuella och samhällseliga grupperingar av medborgarna. Idealstaten är organisk, och varje fri och intelligent grupp av medborgare representerar ett väsentligt och fungerande organ inom den större förvaltningsorganismen.

72:9.8 (818.3) Statskonsthögskolorna har behörighet att inleda rättsprocesser vid delstaternas domstolar för att frånta rösträtten från varje sinnesslö, arbetsskygg, likgiltig eller kriminell individ. Dessa människor inser att när femtio procent av befolkningen i en nation är mindervärdig eller sinnesslö, och har rätt att rösta, är en sådan nation dömd till undergång. De tror att medelmåttighetens dominans betyder ett sönderfall för varje sådan nation. Röstandet är obligatoriskt, stora böter åläggs alla som inte röstar.

10. Behandlingen av brottslighet

72:10.1 (818.4) Fastän detta folks metoder att handskas med brottslighet, sinnessjukdom och degenerering i vissa avseenden kan tyckas tilltalande, förefaller de utan tvivel i andra avseenden chockerande för de flesta urantianer. Vanliga brottslingar och svagsinta placeras uppdelade enligt kön i olika jordbrukskolonier och är mer än självförsörjande. De svåraste vanebrottslingarna och de obotligt sinnessjuka döms av domstolarna till döden i gaskamrar. Dödsstraff är också följden av talrika andra brott än mord, bland dem svek mot statsmakten — och rätt skipas säkert och snabbt.

72:10.2 (818.5) Dessa människor håller på att förflytta sig från lagstiftningens negativa till dess positiva skede. Nyligen har de gått så långt som att försöka förhindra brott genom att döma dem som tros vara potentiella mördare och svårare brottslingar till livstidstjänst i interneringskolonierna. Om sådana fångar senare visar att de har blivit mera normala kan de antingen friges villkorligt eller benådas. Antalet mord eller dråp på denna kontinent är endast en procent av motsvarande i de övriga nationerna.

72:10.3 (818.6) Åtgärder för att förhindra avlandet av brottslingar och efterblivna påbörjades för över hundra år sedan och har redan gett tillfredsställande resultat. Det finns inga fängelser eller sjukhus för de sinnessjuka. En orsak härtill är att det endast finns tio procent så många i dessa grupper som på Urantia.

11. Den militära beredskapen

72:11.1 (818.7) De graduerade från de federala militära högskolorna kan av presidenten för det Nationella Försvarsrådet utnämnas till ”civilisationens väktare” inom sju militärgrader i enlighet med förmåga och erfarenhet. Detta råd består av tjugofem medlemmar som har nominerats av de högsta föräldra-, utbildnings- och näringslivsdomstolarna och vilkas utnämning har fastställts av den federala högsta domstolen; som ordförande verkar å tjänstens vägnar stabschefen för de koordinerade militära angelägenheterna. Dessa medlemmar är i tjänst till sjuttio års ålder.

72:11.2 (819.1) De studier som dessa kommissionerade officerare bedriver är fyra år långa och utan undantag korrelerade med inläringen av något praktiskt eller intellektuellt yrke. Militär träning ges aldrig utan sammankoppling med denna industriella, vetenskapliga eller yrkesinriktade utbildning. När den militära utbildningen är avslutad har individen under sina fyra års studier fått hälften av sin utbildning i någon av specialhögskolorna, där studierna likaså är fyra år långa. På detta sätt undviker man att skapa en klass av yrkesmilitärer, då man erbjuder denna möjlighet för ett stort antal män att få sitt uppehälle samtidigt som de får den första hälften av en teknisk eller yrkesinriktad utbildning.

72:11.3 (819.2) Militärtjänsten är i fredstid helt frivillig, och värvningen till alla vapenslag sker för en fyra års period, under vilken varje man förutom militär taktik studerar något specialområde. Musikutbildning är en av huvudsysselsättningarna vid de militära

centralhögskolorna och vid de tjugofem träningsläger som finns utspridda runt kontinentens periferi. Under perioder då det går trögt för industrin anlitas flera tusen arbetslösa automatiskt för att bygga upp kontinentens militära försvarsanordningar på land, till havs och i luften.

72:11.4 (819.3) Fastän dessa människor upprätthåller ett kraftfullt krigsmaskineri som försvar mot invasion från de omgivande fientliga folken, måste det noteras till deras fördel att de inte på över ett hundra år har använt dessa militära resurser för ett anfallskrig. De har blivit tillräckligt civiliserade för att energiskt kunna försvara civilisationen utan att falla för frestelsen att använda sina krigsstyrkor till att anfalla andra. Det har inte förekommit några inbördeskrig sedan den förenade fastlandsstaten bildades, men under de senaste två hundra åren har dessa människor inkallats till att föra nio hårda försvarskrig, av vilka tre var mot mäktiga förbund av världsmakter. Fastän denna nation upprätthåller ett tillräckligt försvar mot anfall från fientliga grannar, fäster man mycket mera uppmärksamhet på utbildningen av statsmän, vetenskapsmän och filosofer.

72:11.5 (819.4) När fred råder med omvärlden är all rörlig försvarsutrustning fullt utnyttjad för varutransporter och inom handel och rekreationsverksamhet. När krig förklaras mobiliseras hela nationen. Under hela den period då fientligheterna pågår är krigslön i kraft inom alla produktionsinrättningar, och ledarna för alla militära förvaltningsgrenar blir medlemmar av den ledande verkställarens kabinett.

12. De övriga nationerna

72:12.1 (819.5) Fastän samhället och statsstyret hos detta unika folk i många avseenden står på en högre nivå än motsvarande i nationerna på Urantia, bör det nämnas att regeringarna på de övriga kontinenterna (det finns elva på denna planet) är avgjort underlägsna i jämförelse med de mera avancerade nationerna på Urantia.

72:12.2 (819.6) Just nu planerar denna förträffliga regering att etablera diplomatiska förbindelser med de lägrestående folken, och för första gången har en stor religiös ledare framträtt som talar för att man skulle sända missionärer till dessa omgivande nationer. Vi är rädda för att de håller på att göra samma misstag som så många andra har gjort när de har försökt tvinga sin egen högrestående kultur och religion på andra folkslag. Vilka storartade resultat kunde man inte få i denna värld om denna kontinentala nation med sin avancerade kultur endast skulle bege sig ut och föra till sig de bästa individerna bland grannfolken och sedan, efter att ha utbildat dem, skulle sända dem tillbaka som kulturemissarier till sina oupplysta bröder! Och naturligtvis, om en Administratörson snart skulle komma till denna avancerade nation kunde stora ting ske snabbt i denna värld.

72:12.3 (820.1) Denna beskrivning av förhållandena på en grannplanet har lämnats med specialtillstånd i syfte att föra civilisationen framåt och sporra utvecklingen av statsförvaltningen på Urantia. Mycket mera kunde berättas som utan tvivel skulle intressera

och fångsla urantianerna, men avslöjandena i det föregående når gränserna för vad vårt mandat tillåter.

72:12.4 (820.2) Urantiaborna borde emellertid observera att deras systemsfär i Satantias familj inte har haft fördelen av vare sig administratör- eller utgivningsmissioner från Paradissöner. Inte heller skiljs de olika folken på Urantia åt av sådana kulturskillnader som skiljer kontinentalnationen från dess planetariska följeslagare.

72:12.5 (820.3) Utgjutandet av Sanningens Ande bildar den andliga grundvalen för förverkligandet av stora framsteg i det som är i människosläktets intresse i utgivningsvärlden. Urantia är därför långt bättre förberett för ett mera omedelbart förverkligande av ett planetariskt styre med dess lagar, mekanismer, symboler, konventioner och språk — vilka alla så starkt kunde bidra till att åstadkomma en världsomfattande fred byggd på lag, och kunde leda till att en tidsålder av verklig andlig strävan en gång skulle gry. En sådan tidsålder är den planetariska tröskeln till ljusets och livets utopiska tidsåldrar.

72:12.6 (820.4) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 72](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 74](#) >>

Kapitel 73

Edens lustgård

73:0.1 (821.1) DET kulturella förfall och den andliga fattigdom som blev resultatet av Caligastias fall och den förvirring som därav följde i samhället hade föga inverkan på det fysiska eller biologiska tillståndet bland folken på Urantia. Den organiska evolutionen framskred med god fart helt oberoende av det kulturella och moraliska bakslag som så snabbt blev följden av Caligastias och Daligastias fientliga inställning. Det kom en tid i den planetariska historien, för nästan fyrtio tusen år sedan, då de tjänstgörande Livsbärarna lade märke till att urantiarasernas utveckling rent biologiskt sett närmade sig sin höjdpunkt. De konkursförvaltande Melkisedekarna, som var av samma åsikt, samtyckte villigt till att gemensamt med Livsbärarna göra en framställning till Edentias

Högste och be om att Urantia måtte inspekteras för ett godkännande att sända hit biologiska förbättrare, en Materiell Son och Dotter.

73:0.2 (821.2) Denna anhållan adresserades till de Högste i Edentia, emedan de hade utövat direkt beslutanderätt i många urantiaärenden allt sedan Caligastias fall och det temporära upphävandet av makten i Jerusem.

73:0.3 (821.3) Tabamantia, suverän övervakare av decimal- eller experimentvärldarnas serie kom för att inspektera planeten, och efter att ha undersökt rasutvecklingen rekommenderade han vederbörligen att Urantia beviljas Materiella Söner. Inom något under hundra år från tiden för hans inspektion anlände Adam och Eva, en Materiell Son och Dotter från det lokala systemet, och påbörjade den svåra uppgiften att försöka reda ut det förvirrade läget på en planet som var efterbliven till följd av upproret och bannlyst till andlig isolering.

1. Noditerna och Amadoniterna

73:1.1 (821.4) På en normal planet skulle den Materielle Sonens ankomst vanligen förkunna att en storartad tidsålder kännetecknad av uppfinningar, materiellt framåtskridande och intellektuell upplysning var i antågande. Tidsskedet efter Adam är en storartad vetenskaplig tidsålder i de flesta världar, men så var det inte på Urantia. Fastän planeten var befolkad av människoraser som var fysiskt dugliga, försmäktade folkstammarna i djupet av barbari och moralisk stagnation.

73:1.2 (821.5) Tio tusen år efter upproret hade praktiskt taget alla vinningar som Prinsens administration hade medfört utplånats. Världens människoraser hade det föga bättre än de hade haft det om denne vilseförde Son aldrig hade kommit till Urantia. Endast bland noditerna och amadoniterna fortlevde traditionerna från Dalamatia och Planetprinsens kultur.

73:1.3 (821.6) *Noditerna* var efterkommande till rebellmedlemmarna i Prinsens stab. Deras namn kom sig av namnet på deras förste ledare Nod, en gång ordförande för kommissionen för hantverk och handel i Dalamatia. *Amadoniterna* var efterkommande till de andoniter som valde att förbli lojala mot Van och Amadon. "Amadonit" är mera en kulturell och religiös beteckning än en rasterm; i avseende på ras var amadoniterna främst *andoniter*. "Nodit" är både en kulturell och raslig term, ty noditerna själva bildade den åttonde rasen på Urantia.

73:1.4 (822.1) Det rådde en traditionell fientlighet mellan noditerna och amadoniterna. Denna fejd blossade ständigt upp när de efterkommande till dessa två grupper försökte påbörja något gemensamt projekt. Även senare i samband med angelägenheterna i Eden var det ytterst svårt för dem att arbeta tillsammans i fred.

73:1.5 (822.2) Kort efter förstörelsen av Dalamatia delades Nods efterföljare i tre större grupper. Den mellersta gruppen stannade kvar i den omedelbara närheten av sitt ursprungliga hem nära Persiska vikens källfloder. Den östra gruppen begav sig till Elams höglandsregioner, något österut från Eufratdalen. Den västra gruppen bosatte sig vid den nordöstra syriska kusten av Medelhavet och i angränsande områden.

73:1.6 (822.3) Dessa noditer hade villigt parat sig med sangikraserna och hade lämnat efter sig duglig avkomma. En del av de efterkommande till de upproriska dalamatierna förenade sig senare med Van och hans lojala efterföljare i områdena norr om Mesopotamien. Här i trakten av Vansjön och i områdena söder om Kaspiska havet umgicks och blandade sig noditerna med amadoniterna, och de hörde till dessa ”forntidens väldiga män, som var så namnkunniga”.

73:1.7 (822.4) Före Adams och Evas ankomst var dessa grupper — noditerna och amadoniterna — de mest avancerade och civiliserade släkterna på jorden.

2. Planerandet av lustgården

73:2.1 (822.5) Under närmare hundra år före Tabamantias inspektion hade Van och hans medarbetare utgående från sitt högländshögkvarter för världens etik och kultur förkunnat ankomsten av en utlovad Guds Son, en rasförbättrare, en sanningslärare och en värdig efterträdare till förrädaren Caligastia. Fastän majoriteten av världens invånare vid den tiden visade föga eller inget intresse för en sådan förutsägelse, tog de som stod i omedelbar kontakt med Van och Amadon denna undervisning på allvar och började planera för det faktiska mottagandet av den utlovade Sonen.

73:2.2 (822.6) Van berättade för sina närmaste medarbetare om de Materiella Sönerna i Jerusem, det han visste om dem innan han en gång i tiden kom till Urantia. Han visste mycket väl att dessa

adamiska Söner alltid bodde i enkla men förtjusande lustgårdshem och föreslog, åttiotre år innan Adam och Eva anlände, att de skulle ägna sig åt att förkunna deras ankomst och att förbereda ett lustgårdshem för deras mottagande.

73:2.3 (822.7) Från sitt höglandshögkvarter och från sextioen vittutspridda bosättningar rekryterade Van och Amadon en kår av över tre tusen villiga och entusiastiska arbetare, som vid en högtidlig samling vigde sig åt denna uppgift att vidta förberedelser för den utlovade — åtminstone väntade — Sonen.

73:2.4 (822.8) Van indelade de frivilliga i hundra kompanier med en kapten för vart och ett och en medarbetare som tjänstgjorde i hans personliga stab som förbindelseofficer. Amadon behöll han som sin egen medarbetare. Dessa kommissioner började alla på allvar sitt förberedande arbete, och lokaliseringskommittén gav sig iväg för att söka den idealiska platsen för lustgården.

73:2.5 (822.9) Fastän Caligastia och Daligastia hade fråntagits mycket av sin onda makt, gjorde de allt de kunde för att omintetgöra och hindra arbetet med att förbereda lustgården. Men deras onda anslag uppvägdes till stor del av de nästan tiotusen lojala mellanvarelsernas plikttrogna verksamhet, vilka så outtröttligt arbetade för att främja företaget.

3. Lustgårdens läge

73:3.1 (823.1) Lokaliseringskommittén var borta i nästan tre år. Den lämnade en gynnsam rapport beträffande tre möjliga platser: Den

första var en ö i Persiska viken; den andra var det flodområde som senare togs i bruk som den andra lustgården; den tredje platsen var en lång smal halvö — nästan en ö — som sträckte sig västerut från Medelhavets östra kust.

73:3.2 (823.2) Kommittén föredrog nästan enhälligt det tredje alternativet. Detta läge valdes, och det tog två år att överflytta världens kulturella högkvarter, inklusive livets träd, till denna halvö i Medelhavet. Alla utom en enda grupp av dem som bodde på halvön flyttade fredligt bort när Van och hans sällskap anlände.

73:3.3 (823.3) Denna halvö i Medelhavet hade ett hälsosamt klimat och en jämn temperatur. Det stabila klimatet berodde på de omgivande bergen och det faktum att området praktiskt taget var en ö i ett inlandshav. Fastän det regnade ymnigt på de omgivande högländerna, regnade det sällan i själva Eden. Från det omfattande nätverket av konstgjorda bevattningskanaler ”steg en dimma upp” varje natt för att friska upp växtligheten i lustgården.

73:3.4 (823.4) Kusten kring landmassan var ganska hög, och näset från halvön till fastlandet var endast fyrtiotre kilometer brett på det smalaste stället. Den stora floden som vattnade lustgården rann upp i halvöns högre områden och rann österut genom halvöns näs till fastlandet och därifrån vidare genom Mesopotamiens lågland till det bortomliggande havet. Den fick tillskott av fyra bifloder som hade sin upprinnelse i kusthöjderna på Edens halvö, och dessa är de ”fyra grenar” som ”gick ut ur Eden”, och som senare förväxlades med sidogrenarna av de floder som omgav den andra lustgården.

73:3.5 (823.5) Bergen som omgav lustgården var rika på ädelstenar och metaller, men de ägnades föga uppmärksamhet. Den

dominerande tanken var att åstadkomma ett lovprisande av trädgårdsskötsel och en upphöjelse av jordbruket.

73:3.6 (823.6) Den plats som hade valts för lustgården var antagligen den vackraste i sitt slag i hela världen, och klimatet var då idealiskt. Ingen annanstans fanns det ett ställe som så väl hade lämpat sig för att bli ett sådant paradys av botanisk uttrycksfullhet. Till denna mötesplats började gräddan av Urantias civilisation samlas. Utanför och bakom låg världen i mörker, okunnighet och barbari. Eden var den enda ljuspunkten på Urantia; den var av naturen en dröm av ljuvlighet, och snart blev den ett poem av utsökt och fulländad landskapsprakt.

4. Etablerandet av lustgården

73:4.1 (823.7) När Materiella Söner, de biologiska förbättrarna, inleder sin vistelse i en evolutionär värld kallas deras boningsplats ofta Edens lustgård därför att den kännetecknas av blomsterprakten och den botaniska storslagenheten i Edentia, konstellationshuvudstaden. Van var väl förtrogen med dessa seder och såg till i enlighet därmed att hela halvön blev till trädgård. Bete och boskapsskötsel planerades till det angränsande fastlandet. Av djurlivet stod endast fåglarna och de olika tama arterna att finna i parken. Vans instruktioner var att Eden skulle vara en trädgård och endast en trädgård. Inga djur slaktades någonsin innanför dess rāmärken. Allt kött som arbetarna i lustgården åt under hela byggnadstiden togs in från hjordarna som vaktades på fastlandet.

73:4.2 (824.1) Den första uppgiften var att bygga en tegelmur tvärs över halvöns näs. Så snart den var färdig kunde det egentliga arbetet med att försköna landskapet och bygga hus och hem fortgå obehindrat.

73:4.3 (824.2) En zoologisk trädgård skapades genom att bygga en mindre mur en bit utanför huvudmuren; det mellanliggande utrymmet, som hyste alla slags vilddjur, tjänade som ett ytterligare försvar mot fientliga anfall. Denna djurpark var indelad i tolv stora avdelningar, och stigar med murar längs sidorna ledde mellan dessa grupper till de tolv portarna i lustgården. Floden och dess angränsande betesmarker upptog det mellersta området.

73:4.4 (824.3) Då lustgården byggdes upp anlätades endast frivilliga arbetare; ingen betald arbetskraft användes någonsin. De odlade lustgården och såg till sina boskapshjordar för sitt uppehälle. Bidrag i form av föda mottogs också från troende som bodde i närheten. Detta stora företag genomfördes och slutfördes trots de svårigheter som kom sig av det förvirrade tillståndet i världen under dessa oroliga tider.

73:4.5 (824.4) Men det förorsakade en stor besvikelse när Van, som inte visste hur snart den efterlängtrade Sonen och Dottern kunde tänkas komma, föreslog att den yngre generationen också skulle tränas i att fortsätta projektet ifall deras ankomst skulle fördröjas. Detta såg ut som ett medgivande från Vans sida att han vacklade i tron, och det ledde till ansenliga bekymmer och fick mången att överge arbetet, men Van gick vidare i sin förberedelseplan och han fyllde under tiden desertörernas platser med yngre frivilliga.

5. Lustgårdshemmet

73:5.1 (824.5) I centrum av Edens halvö fanns den Universelle Faderns utsökta stentempel, lustgårdens helgedom. Norröver uppfördes det administrativa högkvarteret, söderut byggdes hemmen för arbetarna och deras familjer och västerut reserverades ett markområde för de skolor som den efterlängtrade Sonens utbildningssystem förutsatte, medan ”öster om Eden” byggdes bostäderna avsedda för den utlovade Sonen och hans direkta efterkommande. De arkitektoniska planerna för Eden omfattade hus och hem samt rikligt med landområde för en miljon människor.

73:5.2 (824.6) Fastän lustgården endast till en fjärdedel var färdig då Adam anlände, fanns där tusentals kilometer bevattningskanaler och närmare tjugo tusen kilometer stenlagda stigar och vägar. Det fanns något över fem tusen tegelbyggnader i de olika sektorerna, och träden och växterna var nästan oräkneliga. Varje husgrupp i parken bestod av högst sju hus. Fastän konstruktionerna i lustgården var enkla var de högst konstnärliga. Vägarna och stigarna var väl anlagda, och landskapets utformning var utsökt.

73:5.3 (824.7) De sanitära arrangemangen i lustgården stod högt över allt vad man dittills hade försökt åstadkomma på Urantia. Dricksvattnet i Eden hölls friskt genom att man noggrant iakttog de sanitära föreskrifter som hade bestämts för att bevara dess renhet. Många besvärligheter uppstod under dessa tidiga tider av att dessa regler inte följdes, men Van inpräglade så småningom i sina

medarbetare vikten av att inte låta någonting falla ned i lustgårdens vattentillförsel.

73:5.4 (825.1) Innan de senare byggde ett avloppssystem brukade edeniterna omsorgsfullt gräva ned allt avfall eller ruttnande material. Amadons inspektörer gick sina dagliga ronder för att upptäcka möjliga sjukdomsalstrare. Urantianerna vaknade inte på nytt upp till betydelsen av att förhindra sjukdomarnas uppkomst hos människan förrän mot slutet av adertonhundra- och början av nittonhundratalet. Innan den adamiska regimen bröt samman hade man av tegel byggt ett täckt avloppssystem som gick under murarna och utmynnade i floden från Eden halvannan kilometer utanför lustgårdens yttre eller mindre mur.

73:5.5 (825.2) Vid den tid då Adam anlände växte de flesta av de växter som fanns i denna del av världen i Eden. Man hade redan fått fram avsevärt förbättrade arter av växter som producerade frukt, säd och nötter. Många av de nutida grönsakerna och sädesslagen odlades för första gången här, men tjugtals arter av näringsväxter gick senare förlorade för världen.

73:5.6 (825.3) Omkring fem procent av lustgården utnyttjades för intensivodling, femton procent var delvis odlad, medan resten lämnades mer eller mindre i sitt naturliga tillstånd i väntan på att Adam skulle komma, då man tänkte att det var bäst att slutföra arbetena i parken i enlighet med hans idéer.

73:5.7 (825.4) Och så här gjordes Edens lustgård färdig att ta emot den utlovade Adam och hans maka. Denna lustgård hade varit en ära även för en värld med fulländad administration och normal övervakning. Adam och Eva var mycket nöjda med den allmänna

uppbyggnaden av Eden, fastän de gjorde många förändringar i inredningen av sin egen personliga bostad.

73:5.8 (825.5) Fastän arbetet med utsmyckandet egentligen inte var avslutat vid den tid då Adam anlände var platsen redan som ett smycke av botanisk skönhet. Under den första tiden av Adams vistelse i Eden fick hela lustgården en ny gestalt och nya dimensioner av skönhet och storslagenhet. Aldrig före eller efter denna tid har Urantia hyst ett lika utsökt vackert och ymnigt exempel på trädgårdsskötsel och jordbruk.

6. Livets träd

73:6.1 (825.6) I mitten av lustgårdstemplet planterade Van det länge vaktade livets träd, vars blad var ”till läkedom för folken” och vars frukter så länge hade hållit honom vid liv på jorden. Van visste mycket väl att Adam och Eva för sitt livsuppehälle också var beroende av denna gåva från Edentia efter det att de hade framträtt på Urantia i materiell form.

73:6.2 (825.7) I systemens huvudstäder behöver de Materiella Sönerna inte livets träd för sitt uppehälle. Endast då de är återpersonaliserade på planeterna är de beroende av denna tillsats för fysisk odödlighet.

73:6.3 (825.8) ”Kunskapens träd på gott och ont” kan vara ett bildligt uttryck, en symbolisk beteckning som omfattar en mängd mänskliga erfarenheter, men ”livets träd” var ingen myt; det var verkligt och fanns under en lång tid på Urantia. När Edentias Högste

godkände Caligastias förordnande till Planetprins på Urantia och de ett hundra medborgarna i Jerusem till hans administrativa stab, sände de med Melkisedekarna en buske från Edentia till planeten, och denna planta växte till livets träd på Urantia. Denna form av icke-intelligent liv härstammar från konstellationernas högkvarterssfärer och förekommer också i högkvartersvärldarna i lokal- och superuniverserna samt på sfärerna i Havona, men inte i systemhuvudstäderna.

73:6.4 (826.1) Denna superväxt upplagrade vissa rymdenergier som motverkade de element i den animala tillvaron som ledde till åldrande. Frukten från livets träd var som en superkemisk ackumulator från vilken den livsförlängande universumkraften på ett mystiskt sätt frigjordes när man åt av frukten. Denna form av uppehälle saknade helt betydelse för de vanliga evolutionära varelserna på Urantia, men den var uttryckligen till nytta för de ett hundra materialiserade medlemmarna av Caligastias stab och för de ett hundra modifierade andoniterna som hade bidragit med sin livsplasma till Prinsens stab och som i gengäld hade fått det livskomplement som gjorde det möjligt för dem att utnyttja frukten från livets träd för att på obestämd tid förlänga sin annars dödliga tillvaro.

73:6.5 (826.2) Under Prinsens regeringstid växte trädet från marken på den centrala cirkelformade gården i Faderns tempel. Efter det att upproret hade brutit ut odlades det upp på nytt från huvudroten av Van och hans medarbetare i deras tillfälliga läger. Denna buske från Edentia flyttades senare till deras tillflyktsort i högländerna, där den tjänade både Van och Amadon i över hundra femtio tusen år.

73:6.6 (826.3) När Van och hans medarbetare gjorde i ordning lustgården för Adam och Eva flyttade de Edentia-trädet till Edens lustgård, där det än en gång växte på den cirkelformade centrumgården till ett annat tempel som var helgat åt Fadern. Och Adam och Eva åt med jämna mellanrum av dess frukt för att upprätthålla sin tvåfaldiga form av fysiskt liv.

73:6.7 (826.4) När den Materiella Sonens planer gick på avväg tilläts inte Adam och hans familj att föra bort trädets rot från lustgården. När noditerna invaderade Eden fick de veta att de skulle bli ”såsom gudar om de åt av trädets frukt”. Till sin stora förvåning fann de trädet obevakat. De åt frikostigt av frukten i årtal, men den hade ingen verkan för dem; de var alla materiella dödliga av denna värld. De saknade den tillsats som verkade som komplement till frukten från livets träd. De blev rasande över sin oförmåga att dra nytta av livets träd, och i samband med ett av deras inbördeskrig förstördes både templet och trädet av eld. Endast stenvallen stod kvar tills lustgården senare sjönk i havet. Detta var det andra templet till Faderns ära som gick förlorat.

73:6.8 (826.5) Nu måste alla köttsliga varelser på Urantia vandra livets och dödens naturliga väg. Adam, Eva, deras barn och barnbarn jämte medarbetare dukade alla under i sinom tid och blev sålunda underkastade uppstigningsplanen i lokaluniversumet enligt vilken uppståndelse i mansonivärldarna följer på den materiella döden.

7. Edens öde

73:7.1 (826.6) Sedan Adam hade flyttat bort från den första lustgården togs den under olika tider i besittning av noditer, kutiter och suntiter. Senare blev den boplatz för de norra noditerna som ställde sig avvisande till samarbete med adamiterna. Halvön hade invaderats av dessa lägstående noditer i närmare fyra tusen års tid efter det att Adam lämnade lustgården, när Medelhavets östra botten sjönk — i samband med våldsam aktivitet i områdets vulkaner och sänkningen av den sicilianska landbryggan till Afrika — vilket förde ned hela Edens halvö i djupet. I samband med denna omfattande nedsänkning i havet höjdes Medelhavets östra kust betydligt. Detta var slutet på den vackraste naturliga skapelse som någonsin hade funnits på Urantia. Sänkningen skedde inte plötsligt, utan det tog flera hundra år innan hela halvön helt hade sjunkit i havet.

73:7.2 (827.1) Vi kan inte anse detta lustgårdens försvinnande vara på något sätt ett resultat av de gudomliga planernas misslyckande eller av Adams och Evas misstag. Vi anser det inte vara något annat än en naturlig händelse att Eden sjönk i havet, men nog tycks det oss som om lustgårdens sjunkande var bestämt att inträffa ungefär vid den tid då det hade ackumulerats tillräckligt med reserver av den violetta rasen för att påbörja rehabiliteringen av världens folk.

73:7.3 (827.2) Melkisedekarna rådde Adam att inte påbörja programmet för rasförbättring och -blandning förrän hans egen släkt uppgick till en halv miljon individer. Det var aldrig avsikten att lustgården skulle vara adamiternas bestående hemvist. De skulle bli sändebud för ett nytt liv till hela världen; de skulle mobiliseras för att osjälviskt utge sig till de behövande raserna på jorden.

73:7.4 (827.3) De instruktioner som Melkisedekarna gav Adam innebar att han skulle etablera ras-, kontinent- och områdes högkvarter att ledas av hans direkta söner och döttrar, medan han och Eva skulle fördela sin tid mellan dessa olika världshuvudstäder som rådgivare för och koordinators av den världsomfattande verksamhet som innebar biologisk förbättring, intellektuellt framåtskridande och moralisk rehabilitering.

73:7.5 (827.4) [Framfört av Solonia, den seraf som var ”rösten i lustgården”.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 73](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 75](#) >>

Kapitel 74

Adam och Eva

74:0.1 (828.1) ADAM OCH EVA anlände till Urantia för 38.848 år sedan, räknat från år 1934 e.Kr. De kom i mitten av den årstid då lustgården stod i full blom. När solen stod som högst och oanmälda sänkte sig de två seraftransportörerna, tillsammans med den personal från Jerusem som hade anförtrotts transporterandet av de två biologiska förbättrarna till Urantia, långsamt ned till ytan av den roterande planeten i närheten av den Universelle Faderns tempel. Allt arbete med att ånyo materialisera Adams och Evas kroppar utfördes inom området för denna nyligen uppförda helgedom. Från tiden för deras ankomst åtgick tio dagar tills de var återskapade i tvåfaldig människogestalt och färdiga att presenteras som världens nya härskare. De återfick medvetandet samtidigt. De Materiella Sönerna

och Döttrarna tjänar alltid tillsammans. Det är själva kärnan i deras tjänst att aldrig under någon tid eller på någon plats vara åtskilda. De är avsedda att arbeta i par; sällan verkar de ensamma.

1. Adam och Eva i Jerusem

74:1.1 (828.2) Urantias planetariska Adam och Eva var medlemmar av den äldre kåren av Materiella Söner i Jerusem, och deras gemensamma nummer var 14.311. De hörde till den tredje fysiska serien och var ungefär två och en halv meter långa.

74:1.2 (828.3) Vid den tid då Adam valdes att bege sig till Urantia arbetade han tillsammans med sin maka i de fysikaliska försöks- och testlaboratorierna i Jerusem. I över femton tusen år hade de varit ledare för avdelningen för tillämpningen av experimentell energi för modifiering av levande organismers utformning. Längre dessförinnan hade de varit lärare i medborgarskolorna för nyanlända till Jerusem. Allt detta är det skäl att minnas i samband med berättelsen om deras senare beteende på Urantia.

74:1.3 (828.4) När den kungörelse utfärdades där man sökte frivilliga till det adamiska äventyrsuppdraget på Urantia anmälde sig hela den äldre kåren av Materiella Söner och Döttrar. Med godkännande av Lanaforge och de Högste i Edentia utvalde de examinerande Melkisedekarna till slut den Adam och Eva som senare kom att fungera som biologiska förbättrare på Urantia.

74:1.4 (828.5) Adam och Eva hade förblivit lojala mot Mikael under Lucifers uppror; det oaktat kallades paret inför Systemhärskaren och

hela hans kabinett för att examineras och få instruktioner. Detaljerna beträffande Urantias angelägenheter presenterades till fullo; de fick uttömmande instruktioner om de planer som skulle följas då de tog emot härskaransvaret i en sådan av stridigheter uppriven värld. De måste avlägga gemensam trohetsed till de Högste i Edentia och till Mikael i Salvington. De blev vederbörligen anvisade att anse sig underlyda de konkursförvaltande Melkisedekarnas kår på Urantia tills detta regerande organ ansåg det lämpligt att avstå från makten i den värld där de hade fått sitt uppdrag.

74:1.5 (829.1) Detta jerusempar lämnade kvar i Satantias huvudstad och annanstans ett hundra efterkommande — femtio söner och femtio döttrar — storartade varelser som hade undgått fallgroparna i framåtskridandet och som alla hade uppgifter som trogna förvaltare av olika förtroendeuppdrag i universumet vid den tid då deras föräldrar avreste till Urantia. De var alla närvarande i de Materiella Sönernas vackra tempel vid avskedstillfället i anslutning till de avslutande ceremonierna vid mottagandet av utgivningsuppdraget. Dessa barn följde sina föräldrar till dematerialisationshögkvarteret för deras klass och var de sista som tog farväl av dem och önskade dem gudomlig välgång, då föräldrarna somnade in till personlighetens medvetslöshet som föregår förberedelsen för seraftransport. Barnen stannade för en tid tillsammans på familjens samlingsplats och gladde sig åt att deras föräldrar snart skulle bli de synliga ledarna, i verkligheten de enda härskarna, på planet 606 i systemet Satania.

74:1.6 (829.2) Sålunda lämnade Adam och Eva Jerusem åtföljda av bifallsrop och välgångsönskningar från stadens medborgare. De for iväg till sina nya ansvarsuppgifter lämpligt utrustade och till fullo

instruerade beträffande alla de plikter och faror som väntade dem på Urantia.

2. Adam och Eva anländer

74:2.1 (829.3) Adam och Eva föll i sömn i Jerusem, och när de vaknade upp i Faderns tempel på Urantia inför den väldiga folkmassa som hade samlats för att välkomna dem, stod de ansikte mot ansikte med två varelser som de hört mycket om: Van och hans trogne medarbetare Amadon. Dessa två hjältar sedan Caligastias uppror var de första som välkomnade dem i deras nya lustgårdshem.

74:2.2 (829.4) Språket i Eden var en andonisk dialekt, sådan den talades av Amadon. Van och Amadon hade betydligt förbättrat detta språk genom att skapa ett nytt alfabet med tjugofyra bokstäver, och de hade hoppats att få se att det bli Urantias språk då Edens kultur spridde sig över hela världen. Adam och Eva hade lärt sig att till fullo behärska denna människodialekt innan de lämnade Jerusem, och denne Andons efterkommande fick sålunda höra sin världs ädla härskare tilltala honom på hans eget språk.

74:2.3 (829.5) Den dagen rådde stor uppståndelse och fröjd i hela Eden medan löparna hastigt skyndade till förvaringsstället för de brevduvor som hade samlats från när och fjärran och ropade: ”Släpp lös fåglarna, låt dem föra budet att den utlovade Sonen har kommit.” Hundratals bosättningar av troende hade troget år efter år sett till att det fanns tillräckligt med dessa hemuppfödda duvor för just ett sådant tillfälle.

74:2.4 (829.6) Då nyheten om Adams ankomst spred sig ute i världen, accepterade tusentals av de närliggande stammarnas medlemmar Vans och Amadons undervisning, medan pilgrimer månad efter månad strömmade in i Eden för att välkomna Adam och Eva och visa sin vördnad för deras osedde Fader.

74:2.5 (829.7) Snart efter sitt uppvaknande eskorterades Adam och Eva till den formella mottagningen på den stora höjden norr om templet. Denna naturliga kulle hade förstörats och gjorts i ordning för installationen av världens nya härskare. Här välkomnade Urantias mottagningskommitté vid middagstid denne Son och Dotter från systemet Satania. Amadon var ordförande i denna kommitté, som bestod av tolv medlemmar och omfattade en representant för var och en av de sex sangikraserna; mellanvarelsernas tjänstgörande ledare; Annan, en lojal dotter till och representant för noditerna; Noah, sonen till lustgårdens arkitekt och byggmästare som verkställde sin avlidne fars planer; och de två här bosatta Livsbärarna.

74:2.6 (830.1) I programmet följde nu överlåtelsen av ansvaret för planetens omvårdnad till Adam och Eva av den äldre Melkisedek, som var ledare för konkursförvaltningsrådet på Urantia. Den Materiella Sonen och Dottern avlade trohetseden till Norlatiadeks Högsta och till Nebadons Mikael och utropades till härskare över Urantia av Van, som därmed avsåde sig den titulära behörighet som han i över ett hundra femtio tusen år hade innehaft i enlighet med de konkursförvaltande Melkisedekarnas beslut.

74:2.7 (830.2) Adam och Eva ikläddes kunglig kröningsskrud vid detta tillfälle, då de formellt installerades som världens härskare. All

konstfärdighet från Dalamatia hade inte gått förlorad för världen; vävnadskonsten utövades ännu under dagarna i Eden.

74:2.8 (830.3) Sedan hördes ärkeängeln tillkännagivande, och Gabriels röst i en utsändning kungjorde Urantias andra domsupprop och uppståndelsen av de sovande överlevande från den andra domperioden av nåd och barmhärtighet på 606 i Satania. Prinsens världsordning är avslutad, och Adams tidsålder, den tredje planetariska epoken, tar sin början bland scener av enkel storslagenhet. Urantias nya härskare börjar sitt styre under synbarligen gynnsamma förhållanden, trots den världsvida förvirring orsakad av att deras föregångare vid makten på planeten har vägrat att samarbeta.

3. Adam och Eva lär sig mer om planeten

74:3.1 (830.4) Nu, efter den formella installationen, blev Adam och Eva smärtsamt medvetna om sin planetariska isolering. Tystnad rådde i stället för de bekanta informationsutsändningarna, och alla strömkretsar för utomplanetarisk kommunikation saknades. Deras kollegor i Jerusem hade farit till världar där allt löpte obehindrat, med en väletablerad Planetprins och en erfaren stab färdig att ta emot dem och kompetent att samarbeta med dem under deras tidiga erfarelse i en sådan värld. På Urantia hade upproret emellertid förändrat allting. Här var Planetprinsen i högsta grad närvarande, och fastän han hade fråntagits det mesta av sin makt till ondska kunde han fortfarande

göra Adams och Evas uppgift svår och i någon mån riskfylld. Det var en allvarsam och desillusionerad Son och Dotter från Jerusem vilka den kvällen vandrade i lustgården i fullmånens sken och diskuterade planerna för nästa dag.

74:3.2 (830.5) Så slutade den första dagen för Adam och Eva på den isolerade Urantia, planeten som hade bragts i oordning av Caligastias förräderi. De vandrade och pratade långt in på natten, deras första natt på jorden — och det var så ensamt.

74:3.3 (830.6) Adams andra dag på jorden åtgick till sammanträde med de planetariska konkursförvaltarna och det rådgivande organet. Av Melkisedekarna och deras medarbetare fick Adam och Eva höra mera detaljer om Caligastias uppror och den inverkan omvälvningen hade haft på världens framåtskridande. Det var i det stora hela en nedslående berättelse, denna långa redogörelse om misskötseln av världens angelägenheter. De fick veta alla fakta om det totala sammanbrottet av Caligastias plan för att påskynda den sociala evolutionsprocessen. De fick också en klar insikt i hur dåraktigt det var att försöka åstadkomma ett planetariskt framåtskridande skilt från den gudomliga framstegsplanen. Sålunda slutade en sorglig men upplysande dag — deras andra på Urantia.

74:3.4 (831.1) Den tredje dagen användes för en inspektion av lustgården. Från de stora passagerarfåglarna — fandorerna — såg Adam och Eva ned över lustgårdens vida vyer medan de bars genom luften över detta jordens vackraste ställe. Denna inspektionsdag slutade med en enorm festmåltid till ära för alla som hade arbetat för att skapa denna Edens sköna och storslagna lustgård. Igen vandrade

Sonen och hans maka i lustgården sent in på natten under sin tredje dag och talade om hur enorma deras problem var.

74:3.5 (831.2) På den fjärde dagen höll Adam och Eva tal till det församlade folket i lustgården. Från installationshöjden talade de till folket om sina planer för att rehabilitera världen och skisserade de metoder med vilka de ville upprätta den sociala kulturen från de låga nivåer som den hade fallit till som följd av synd och uppror. Detta var en stor dag, och den slutade med en fest för det råd av män och kvinnor som hade valts för ansvarsuppgifter i den nya förvaltningen av världens angelägenheter. Observera att såväl kvinnor som män fanns i denna grupp! Det var första gången någonting sådant inträffade på jorden sedan tiden i Dalamatia. Det var en förbluffande nyhet att se Eva, en kvinna, delande äran och plikterna med en man vid skötseln av världsangelägenheterna. Så slutade den fjärde dagen på jorden.

74:3.6 (831.3) Den femte dagen gick åt att organisera det temporära styret, den administration som skulle fungera tills de konkursförvaltande Melkisedekarna lämnade Urantia.

74:3.7 (831.4) Den sjätte dagen ägnades åt en inspektion av de talrika människo- och djurtyperna. Adam och Eva eskorterades hela dagen längs murarna österut från Eden; de besåg djurlivet på planeten och fick en bättre uppfattning om vad som måste göras för att skapa ordning ur förvirringen i en värld som beboddes av en sådan mångfald av levande varelser.

74:3.8 (831.5) Det storligen förvånade dem som åtföljde Adam på denna färd att observera hur fullständigt han förstod de tusende och

åter tusende djurens natur och funktion vilka förevisades honom. I samma ögonblick som han kastade sin blick på ett djur kunde han ange dess natur och beteende. Adam kunde ge namn åt alla materiella varelser som syntes till, namn som beskrev deras ursprung, natur och funktion. De som ledde honom på denna inspektionstur visste inte att världens nye härskare var en av de främsta experterna på anatomi i hela Satania; och Eva var lika framstående. Adam förvånade sina följeslagare med att beskriva skaror av levande ting som var för små för att kunna ses med människoögon.

74:3.9 (831.6) När den sjätte dagen av deras vistelse på jorden var över vilade de för första gången ut i sitt nya hem ”österut i Eden”. De första sex dagarna av deras äventyr på Urantia hade varit mycket hektiska, och de såg med stort nöje fram mot en hel dag fri från alla aktiviteter.

74:3.10 (831.7) Men omständigheterna ville annorlunda. Erfarenheterna från den dag som just hade gått, då Adam så intelligent och så uttömmande hade diskuterat djurlivet på Urantia samt hans mästerliga installationstal och hans charmerande sätt, hade så vunnit lustgårdens invånares hjärtan och fångslat deras intellekt att de inte endast var villiga att helhjärtat acceptera den nyligen anlända Sonen och Dottern från Jerusem som härskare, utan majoriteten var så gott som färdig att falla till marken och dyrka dem som gudar.

4. Den första omvälvningen

74:4.1 (832.1) Den natten, natten efter den sjätte dagen medan Adam och Eva slumrade, inträffade märkliga händelser i närheten av Faderns tempel i den centrala delen av Eden. Där i det milda månskenet lyssnade ett hundratal entusiastiska och upphetsade män och kvinnor i timmar till sina ledares lidelsefulla inlägg. De menade väl, men de kunde helt enkelt inte förstå enkelheten i sina nya härskares broderliga och demokratiska sätt. Långt före gryningen kom de nya och tillfälliga funktionärerna för skötseln av världens angelägenheter praktiskt taget enhälligt till den slutsatsen att Adam och hans maka var alldeles för anspråkslösa och blygsamma. De bestämde sig för att Gudomligheten hade sänkts sig till jorden i kroppslig gestalt, att Adam och Eva i verkligheten var gudar eller annars så nära en sådan ställning att de var värda att dyrkas med vördnad.

74:4.2 (832.2) De häpnadsväckande händelserna under Adams och Evas sex första dagar på jorden var alldeles för mycket även för de bästa människorna i världen och för deras oförberedda sinnen. Det gick runt i huvudet på dem; de rycktes med av förslaget att ta detta ädla par upp till Faderns tempel vid middagstiden så att var och en kunde buga sig i respektfylld dyrkan inför dem och kasta sig i stoftet i ödmjuk underkastelse. Lustgårdens invånare var verkligen allvarligt menade i allt detta.

74:4.3 (832.3) Van protesterade. Amadon var frånvarande, då han hade ansvaret för hedersvakten som stannade kvar för natten hos Adam och Eva. Vans protest sopades emellertid undan. Han fick höra att han likaså var alltför anspråkslös, alltför blygsam, att han inte själv var långt från att vara en gud. Hur hade han annars levt så länge på

jorden, och hur hade han fått till stånd en sådan stor händelse som Adams ankomst? Då de upphetsade edeniterna tänkte ta i honom och bära honom upp till höjden för att tillbedjas banade Van sin väg genom folkmassan, och då han kunde kommunicera med mellanvarelserna sände han deras ledare i stor hast till Adam.

74:4.4 (832.4) Det var nära gryningen till deras sjunde dag på jorden då Adam och Eva hörde den överraskande nyheten om förslaget från dessa välmenande men vilseledda dödliga. När passagerarfåglarna redan snabbt sträckte sina vingar för att ta dem till templet, transporterade mellanvarelserna — som kan göra sådana saker — Adam och Eva till Faderns tempel. Det var tidig morgon denna sjunde dag, då Adam från höjden där de så nyligen hade blivit mottagna höll en utläggning om de olika klasserna av gudomliga Söner och gjorde det klart för dessa jordiska sinnen att endast Fadern och de som han anvisar får dyrkas. Adam gjorde det också klart att han var villig att ta emot varje hedersbetygelse och all respekt, men aldrig gudsdyrkan!

74:4.5 (832.5) Det var en betydelsefull dag, och just före middagstid, ungefär samtidigt som serafbudbäraren anlände med Jerusems erkännande av installationen av världens härskare, flyttade sig Adam och Eva ut från folkmassan, pekade på Faderns tempel och sade: ”Gå ni nu till den materiella symbolen för Faderns osynliga närvaro, och böj er ned i dyrkan av honom som har skapat oss alla och som håller oss i livet. Låt denna handling vara ett högtidligt löfte att ni aldrig mera skall frestas att dyrka någon annan än Gud.” De gjorde alla så som Adam föreskrev. Den Materiella Sonen och Dottern stod ensamma med böjda huvuden uppe på höjden medan folket kastade sig till jorden runt templet.

74:4.6 (832.6) Detta var ursprunget till sabbatsdagens tradition. I Eden ägnades alltid den sjunde dagen åt att man vid middagstid församlades i templet; länge var det sed att man ägnade denna dag åt att utveckla sig själv. Förmiddagen ägnades åt fysisk träning, middagstiden åt andlig dyrkan, eftermiddagen åt sinneskultur, medan kvällen användes för sällskapligt fröjdande. Detta var aldrig någon lag i Eden, men det var den sed som gällde så länge den adamiska administrationen var rådande på jorden.

5. Adams administration

74:5.1 (833.1) Under närmare sju år efter Adams ankomst stannade de konkursförvaltande Melkisedekarna kvar i tjänst, men till slut kom den tid då de förde över förvaltningen av världens angelägenheter till Adam och återvände till Jerusem.

74:5.2 (833.2) Avskedstagandet av konkursförvaltarna upptog en hel dag, och under kvällen gav de enskilda Melkisedekarna Adam och Eva sina avskedsråd och önskade dem allt gott. Adam hade flera gånger bett sina rådgivare att stanna på jorden med honom, men dessa framställningar hade alltid avslagits. Den tid var inne då de Materiella Sönerna måste ta fullt ansvar för skötseln av världens angelägenheter. Så vid midnatt lämnade så Satantias serafransportörer planeten med fjorton varelser till Jerusem; omvandlingen av Van och Amadon skedde samtidigt med de tolv Melkisedekarnas avfärd.

74:5.3 (833.3) Allt gick för en tid tämligen bra på Urantia, och det föreföll som om Adam till slut skulle kunna utveckla en plan för att

främja den gradvisa utbredningen av Edens civilisation. I enlighet med Melkisedekarnas råd började han främja de olika slagen av hantverk med tanke på att utveckla handelsförbindelser med världen utanför. När Eden upplöstes fanns det över ett hundra primitiva hantverksföretag i drift där, och omfattande handelsförbindelser hade etablerats med stammarna i närområdet.

74:5.4 (833.4) Under förloppet av tidsåldrar hade Adam och Eva instruerats i metoderna att förbättra en värld som var redo för deras specialiserade bidrag till den evolutionära civilisationens framåtskridande; men nu stod de ansikte mot ansikte med pressande problem, såsom att etablera lag och ordning i en värld av vildar, barbarer och halvt civiliserade människovarelser. Utom gräddan av jordens befolkning, som hade samlats i lustgården, var endast några få grupper här och var alls redo att ta emot den adamiska kulturen.

74:5.5 (833.5) Adam gjorde ett hjältemodigt och beslutsamt försök att etablera en världsregering, men han stötte på envist motstånd från alla håll. Adam hade redan satt i gång ett system med gruppkontroll överallt i Eden, och av alla dessa kompanier hade han bildat Edens förbund. Men svårigheter, allvarliga svårigheter, uppstod då han gick utanför lustgården och försökte tillämpa dessa idéer på de stammar som levde där ute. I samma ögonblick som Adams medarbetare började arbeta utanför lustgården mötte de Caligastias och Daligastias direkta och välplanerade motstånd. Den fallne Prinsen hade avsatts som världshärskare, men han hade inte avlägsnats från planeten. Han var fortfarande närvarande på jorden och kunde, åtminstone i någon mån, stå emot Adams alla planer för rehabilitering av människosamfundet. Adam försökte varna folken för Caligastia, men

det var en mycket svår uppgift då hans ärkefiende var osynlig för de dödligas ögon.

74:5.6 (833.6) Även bland edeniterna fanns det dessa förvirrade sinnen som lutade åt Caligastias läror om otyglad personlig frihet, och de orsakade Adam besvärligheter utan ände. Alltid var de färdiga att kullkasta de mest omsorgsfulla planer för ett ordnat framåtskridande och en solid utveckling. Adam blev till slut tvungen att dra tillbaka sitt program för en omedelbar samhällsutveckling. Han återgick till Vans organisationsmetod och delade upp edeniterna i kompanier om ett hundra människor med en kapten för varje kompani och en löjtnant med ansvar för varje grupp om tio personer.

74:5.7 (834.1) Adam och Eva hade kommit för att införa representationsstyre i stället för monarki, men de fann inget styre värdigt detta namn på hela jordens yta. Adam avstod tills vidare från alla försök att etablera representationsstyre, och innan regimen i Eden föll samman lyckades han etablera närmare ett hundra utspridda handels- och samhällscentra där starka individer styrde i hans namn. De flesta av dessa centra hade på förhand organiserats av Van och Amadon.

74:5.8 (834.2) Utväxlandet av ambassadörer mellan olika stammar daterar sig från Adams tider. Det var ett stort steg framåt i utvecklingen av statsstyret.

6. Adams och Evas hemliv

74:6.1 (834.3) Markområdet för Adams familj omfattade drygt ett tusen tre hundra hektar. Omedelbart kring denna hemgård hade åtgärder vidtagits för att ordna uppehållet för mer än tre hundra tusen av de renrasiga efterkommande. Men endast den första enheten av de projekterade byggnaderna uppfördes någonsin. Innan förökningen i Adams familj växte ur dessa första förberedelser hade hela planen för Eden gått om intet och lustgården utrymts.

74:6.2 (834.4) Adamsson var den förstfödde av den violetta rasen på Urantia, och efter honom föddes hans syster och Evasson, Adams och Evas andre son. Eva var mor till fem barn innan Melkisedekarna avreste — tre söner och två döttrar. De två följande var tvillingar. Hon fick sextiotre barn, trettiotvå döttrar och trettioen söner före försumligheten. När Adam och Eva lämnade lustgården bestod deras familj av fyra generationer och sammanlagt 1.647 renrasiga efterkommande. De fick fyrtiotvå barn sedan de hade lämnat lustgården, förutom de två efterkommande vilkas andra förälder hörde till de dödligas släkte på jorden. Detta inkluderar inte Adams föräldraskap till barn bland noditerna och de evolutionära raserna.

74:6.3 (834.5) Adams barn fick inte mjölk från djur när de slutade dia sin mors bröst vid ett års ålder. Eva hade tillgång till mjölk från en mångfald av nötter och till juice från många frukter, och då hon väl kände till dessa födoämnens kemi och energiinnehåll kombinerade hon dem på lämpligt sätt till näring för sina barn tills dessa fick sina tänder.

74:6.4 (834.6) Fastän maten kokades överallt utanför Adams direkta bostadsområde, förekom inget kokande i Adams hushåll. För dem var födan — frukter, nötter och olika sädesslag — färdigt tillredd då den

hade mognat. De åt en gång om dagen, kort efter middagstiden. Adam och Eva tillägnade sig också ”ljus och energi” direkt från vissa rymdutstrålningar i samverkan med gåvorna från livets träd.

74:6.5 (834.7) Adams och Evas kroppar avgav ett ljusskimmer, men de bar alltid klädesplagg i överensstämmelse med deras medarbetares sed. Fastän de var mycket lätt klädda under dagen, svepte de sig i natthöljen till kvällen. Ursprunget till den traditionella glorian kring huvudet på förment fromma och heliga människor daterar sig bakåt till Adams och Evas dagar. Då ljusstrålningen från deras kroppar till så stor del skymdes av klädesplaggen kunde endast utstrålningen från deras huvud urskiljas. Adamssons efterkommande gav alltid på detta sätt uttryck för sin uppfattning om individer som ansågs vara exceptionella i sin andliga utveckling.

74:6.6 (834.8) Adam och Eva kunde kommunicera med varandra och med sina egna barn inom ett avstånd på omkring åttio kilometer. Detta tankeutbyte åstadkoms med hjälp av känsliga gasfyllda ihåligheter i nära anslutning till deras hjärnstrukturer. Med denna mekanism kunde de sända och ta emot tankevibrationer. Men denna förmåga upphörde omedelbart då sinnet hängav sig åt onskans dissonans och splittring.

74:6.7 (835.1) Adams barn gick i sina egna skolor tills de var sexton år, och de äldre barnen undervisade de yngre. De yngre bytte sysselsättning var halv timme, de äldre var timme. Det var förvisso en ny syn på Urantia att se hur dessa Adams och Evas barn lekte — glad och upprymd aktivitet bara för det rena nöjets skull. Leken och humorn hos de nuvarande raserna härstammar till stor del från det

adamiska släktet. Alla adamiter högt uppskattade musik, och de hade alla ett fint sinne för humor.

74:6.8 (835.2) Förlovningsåldern var i medeltal aderton år, och dessa ungdomar påbörjade då en två års instruktionskurs som förberedde dem att åta sig äktenskapets ansvarsuppgifter. Vid tjugo års ålder stod det dem fritt att ingå äktenskap, och efter giftermålet började de sitt livsarbete eller påbörjade någon speciell förberedelse för det.

74:6.9 (835.3) En del senare nationers sed att tillåta de kungliga familjerna, som antogs härstamma från gudarna, att gifta bort systrarna med deras bröder, daterar sig från traditionerna hos Adams efterkommande — som av nödtvång måste gifta sig med varandra. Vigselakten för medlemmarna av den första och andra generationen i lustgården förrättades alltid av Adam och Eva.

7. Livet i lustgården

74:7.1 (835.4) Med undantag för fyra år i de västra skolorna levde och arbetade Adams barn ”österut i Eden”. De tränades intellektuellt tills de var sexton år enligt metoderna i skolorna i Jerusem. Från sexton till tjugo år undervisades de i urantiaskolorna i andra ändan av lustgården; de verkade där också som lärare i de lägre klasserna.

74:7.2 (835.5) Hela syftet med det västra skolsystemet i lustgården var social anpassning. Förmiddagsrasterna ägnades åt praktisk trädgårdsskötsel och jordbruk, eftermiddagsrasterna åt tävlingslekar. Kvällarna upptogs av socialt umgänge och odlandet av personliga

vänskapsförbindelser. Religiös och sexuell fostran ansågs vara en uppgift för hemmet, en skyldighet för föräldrarna.

74:7.3 (835.6) Undervisningsprogrammet i dessa skolor omfattade undervisning beträffande:

74:7.4 (835.7) 1. Hälsa och kroppsvård.

74:7.5 (835.8) 2. Den gyllene regeln, normen för socialt umgänge.

74:7.6 (835.9) 3. Individens rättigheter i förhållande till gruppens rättigheter och till samhällsförpliktelser.

74:7.7 (835.10) 4. Jordens olika rasers historia och kultur.

74:7.8 (835.11) 5. Metoder för att främja och utveckla världshandeln.

74:7.9 (835.12) 6. Koordinering av sinsemellan motstridiga plikter och känslor.

74:7.10 (835.13) 7. Lekar, humor och tävlingssubstitut för fysiska slagsmål.

74:7.11 (835.14) Skolorna, och i själva verket alla aktiviteter i lustgården, var alltid öppna för besökare. Obeväpnade observatörer hade för korta besök fritt tillträde till Eden. För att vistas en längre tid i lustgården måste en urantian "adopteras". Han blev instruerad i planen för och syftet med Adams utgivning. Han uttryckte sin avsikt att ta del i detta arbete och förklarade sig därefter lojal med Adams samhällsstyre och den Universelle Faderns andliga suveränitet.

74:7.12 (836.1) Lagarna i lustgården byggde på de tidigare föreskrifterna i Dalamatia, och de gällde för sju områden:

74:7.13 (836.2) 1. Lagarna om hälsa och renhållning.

74:7.14 (836.3) 2. De sociala bestämmelserna i lustgården.

74:7.15 (836.4) 3. Bestämmelserna om varuutbyte och handel.

- 74:7.16 (836.5) 4. Lagarna om ren och ärlig lek och tävlan.
- 74:7.17 (836.6) 5. Lagarna för hemlivet.
- 74:7.18 (836.7) 6. De civilrättsliga bestämmelserna enligt den gyllene regeln.
- 74:7.19 (836.8) 7. De sju buden för supremt moraliskt beteende.

74:7.20 (836.9) Edens morallag skiljde sig föga från de sju buden i Dalamatia. Men adamiterna lärde ut ytterligare många andra skäl för dessa påbud. Till exempel när det gällde förbudet att mörda framhölls Tankeriktaren i människans inre som ett ytterligare skäl för att inte utsläcka människoliv. De lärde att "den som utgjuter människoblod, hans blod skall av människor bliva utgjutet, ty Gud har gjort människan till sin avbild".

74:7.21 (836.10) Tidpunkten för den offentliga gudstjänsten i Eden var middagstid; solnedgången var tiden för gudstjänst inom familjen. Adam gjorde sitt bästa för att motverka användningen av färdiga böneformler och undervisade om att bönen för att vara effektiv måste vara helt individuell, att den måste vara "själens trängtan". Edeniterna fortsatte ändå att använda de böner och formler som hade gått i arv från tiderna i Dalamatia. Adam försökte också ersätta blodsoffren i de religiösa ceremonierna med offer av jordens frukter, men han hade gjort endast små framsteg innan lustgården gick under.

74:7.22 (836.11) Adam försökte lära människoraserna jämställdhet mellan könen. Det sätt enligt vilket Eva arbetade vid sidan av sin man gjorde ett djupt intryck på alla som vistades i lustgården. Adam lärde dem bestämt att kvinnan likvärdigt med mannen bidrar med de livsfaktorer som förenar sig och bildar den nya varelsen. Dittills hade

människosläktet antagit att allt livsalstrande hade sitt upphov i ”faderns länd”. De hade ansett moderns funktion endast vara att nära den ofödde och sköta den nyfödde.

74:7.23 (836.12) Adam lärde sina samtida allt de kunde förstå, men det var relativt sett inte särskilt mycket. I alla fall såg de mera intelligenta människoraserna ivrigt fram mot den tid då de skulle tillåtas gifta sig med de högrestående barnen från den violetta rasen. Vilken annorlunda värld hade inte Urantia blivit om denna storartade plan för rasernas förbättring hade förverkligats! Fastän det gick som det gick, blev resultatet väldiga vinningar från den lilla mängd av blodet från denna importerade ras vilket händelsevis kom de evolutionära folken till del.

74:7.24 (836.13) Sålunda arbetade Adam för välgången och förbättringen i den värld där han vistades. Det var emellertid en svår uppgift att leda dessa uppblandade och allt annat än renrasiga folk på bättre vägar.

8. Skapelselegenden

74:8.1 (836.14) Berättelsen om att Urantia skapades på sex dagar baserade sig på traditionen om att Adam och Eva hade använt jämnt sex dagar för sin första översyn av lustgården. Denna omständighet gav nästan en helig stämpel åt veckan som tidsperiod. Veckan hade ursprungligen tagits i bruk av dalamatier. Det var inte på förhand bestämt att Adam skulle använda sex dagar för att inspektera lustgården och uppgöra preliminära organisationsplaner; programmet

utarbetades från dag till dag. Det faktum att den sjunde dagen valdes till gudstjänst dag var enbart en tillfällighet som följde av de omständigheter som här har redogjorts för.

74:8.2 (837.1) Legendan om att världen skapades på sex dagar var en tanke som föddes senare, i själva verket mer än trettio tusen år senare. En del i berättelsen — solens och månens plötsliga framträdande — kan ha uppkommit från sägnerna om att världen en gång plötsligt kom ut ur ett tätt rymdmoln av små materiapartiklar som länge hade skymt både solen och månen.

74:8.3 (837.2) Berättelsen om att Eva skapades av Adams revben är en förvirrad hopgyttring av Adams ankomst och den himmelska kirurgin i samband med utbytet av levande substans när Planetprinsens kroppsliga stabsmedlemmar anlände mer än fyra hundra femtio tusen år tidigare.

74:8.4 (837.3) Majoriteten av världens folk har tagit intryck av traditionen om att fysiska kroppar skapades för Adam och Eva då de hade anlant till Urantia. Tron att människan hade skapats av lera var spridd över så gott som hela det östra halvklotet. Denna tradition kan spåras från de Filippinska öarna världen runt ända till Afrika. Många grupper accepterade denna berättelse om att människan uppkom av lera genom någon speciell slags skapelse i stället för de tidigare trosuppfattningarna om en fortgående skapelse — evolution.

74:8.5 (837.4) Utanför inflytandet från Dalamatia och Eden lutade människosläktet åt uppfattningen att människosläktet hade utvecklats så småningom. Evolutionens faktum är inte en modern upptäckt. Forntidens människor förstod den långsamma och evolutionära karaktären av människans utveckling. De tidiga grekerna hade klara

idéer om detta, trots sin närhet till Mesopotamien. Fastän de olika raserna på jorden blev illa förvirrade i sina föreställningar om evolutionen, trodde och lärde ändå många av de primitiva stammarna att de härstammade från olika djur. Primitiva folk tog för sed att till sina "totem" utvälja de djur som de trodde sig härstamma från. Vissa nordamerikanska indianstammar trodde att de härstammade från bävvar och prärievargar. Vissa afrikanska stammar hävdar att de härstammar från hyenan, en malajstam att de kommer från en lemur, och en grupp på Nya Guinea att deras anfader var en papegoja.

74:8.6 (837.5) Babylonierna, som följde av sin omedelbara kontakt med resterna av den adamtiska civilisationen, utvidgade och förskönade berättelsen om människans skapelse; de påstod att människan härstammade direkt från gudarna. De höll sig till ett aristokratiskt ursprung för människan, vilket var oförenligt även med läran om att människan hade skapats av lera.

74:8.7 (837.6) Gamla testamentets skapelseberättelse daterar sig från en tid långt efter Mose; han gav aldrig hebréerna en sådan förvrängd berättelse. Men han presenterade förvisso en enkel och förkortad skapelseberättelse för israeliterna i hopp om att därmed förstärka lockelsen att dyrka Skaparen, den Universelle Fadern, som han kallade Herren, Israels Gud.

74:8.8 (837.7) I sin tidigaste undervisning försökte Moses klokt nog inte gå bakåt från Adams tid, och då Mose var hebréernas supreme lärare blev berättelserna om Adam intimt förknippade med skapelseberättelserna. Det faktum att de tidigare traditionerna kände till en civilisation före Adam framgår tydligt av att senare bearbetare av texten, i sin avsikt att utradera alla hänvisningar till människornas

liv före Adams tid, försummade att avlägsna den avslöjande hänvisningen till Kains flyttning till ”landet Nod”, där han tog sig en hustru.

74:8.9 (838.1) Hebréerna hade under en lång tid efter sin ankomst till Palestina inget allmänt använt skriftspråk. De lärde sig att använda ett alfabet av sina grannar filistéerna, som var politiska flyktingar från den högrestående civilisationen på Kreta. Hebréerna ägnade sig föga åt att skriva före ungefär år 900 f.Kr., och då de inte hade något skriftspråk före denna sena tid cirkulerade flera olika skapelseberättelser bland dem, men efter fångenskapen i Babylonien lutade de mera åt att acceptera en modifierad mesopotamisk version.

74:8.10 (838.2) Den judiska traditionen utkristalliserades kring Mose, och då han försökte leda Abrahams härkomst tillbaka till Adam antog judarna att Adam var den förste av hela människosläktet. Jahve var skaparen, och eftersom Adam antogs vara den första människan, måste Jahve ha skapat världen just innan han skapade Adam. Sedan blev traditionen om Adams sex dagar invävd i berättelsen, med den påföljd att närmare ett tusen år efter Moses vistelse på jorden nedskrevs traditionen om skapelsen på sex dagar; och senare tillskrevs denna berättelse Mose.

74:8.11 (838.3) När de judiska prästerna återvände till Jerusalem hade de redan skrivit färdig sin berättelse om hur allting började. Snart gjorde de anspråk på att denna redogörelse var en nyligen upptäckt skapelseberättelse skriven av Mose. Men de samtida hebréerna omkring år 500 f.Kr. höll inte dessa skrifter för gudomliga uppenbarelser; de såg på dem i stort sett så som senare folk betraktar mytologiska berättelser.

74:8.12 (838.4) Detta falska dokument, som ansågs vara Moses läror, bragtes till Ptolemaios' kännedom. Han var en grekisk kung i Egypten, och för sitt nya bibliotek i Alexandria lät han översätta dokumentet till grekiska av sjuttio lärda män. Så fann denna redogörelse sin plats bland de skrifter som efteråt blev en del av de senare samlingarna av "heliga skrifter" i hebréernas och i de kristnas religion. En identifiering med dessa teologiska system ledde till att sådana uppfattningar under en lång tid hade en djupgående inverkan på filosofin hos många av västerlandets folk.

74:8.13 (838.5) De kristna lärarna höll uppe tron på att människosläktet hade skapats på befallning, och allt detta ledde direkt till uppkomsten av hypotesen om att det en gång fanns en gyllene tid av utopisk salighet och till teorin om människans eller övermänniskans fall som en förklaring till den icke-utopiska situationen i samhället. Denna syn på livet och på människans plats i universum var i bästa fall nedslående, emedan den byggde på en tro på tillbakagång hellre än på framåtskridande, samtidigt som den antydde en hämndlysten Gudom som hade utgjutit sin vrede över människosläktet som vedergällning för de fel som vissa tidigare planetariska administratörer hade begått.

74:8.14 (838.6) Den "gyllene tiden" är en myt, men Eden var ett faktum, och lustgårdens civilisation bröt verkligen samman. Adam och Eva verkade i lustgården i ett hundrasjutton år, tills de på grund av Evas otålighet och Adams felbedömningar tog sig friheten att avvika från den föreskrivna vägen och sålunda hastigt drog olycka över sig själva och en ruinerande efterblivenhet över hela Urantias utvecklingsmässiga framåtskridande.

74:8.15 (838.7) [Berättat av Solonia, den seraf som var ”rösten i
lustgården”.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 74](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 76](#) >>

Kapitel 75

Adams och Evas försumlighet

75:0.1 (839.1) EFTER mer än ett hundra år av mödosamma ansträngningar på Urantia kunde Adam se mycket litet framåtskridande utanför lustgården; världen i stort såg inte ut att bli mycket bättre. Förverkligandet av rasförbättringen föreföll att ligga långt i framtiden, och situationen såg så hopplös ut som om dess upphjälpande hade fordrat någonting som inte ingick i de ursprungliga planerna. Det är åtminstone en tanke som ofta rann Adam i hågen, och han uttryckte den även ofta för Eva. Adam och hans maka var lojala, men de var isolerade från sina gelikar, och de var mycket bekymrade över det eländiga tillstånd som deras värld befann sig i.

1.Urantias problem

75:1.1 (839.2) Adams uppdrag på det experimentella, av uppror svedda och isolerade Urantia var ett överväldigande företag. Den Materiella Sonen och Dottern blev tidigt medvetna om hur svårt och komplext deras planetariska uppdrag var. Det oaktat tog de sig djärvt an uppgiften att lösa sina mångahanda problem. När de skulle ta itu med det synnerligen viktiga arbetet att eliminera de defekta och degenererade från människoraserna blev de emellertid helt bestörta. De kunde inte se någon väg ut ur dilemmat, och de kunde inte rådgöra med sina överordnade vare sig i Jerusem eller i Edentia. Här var de isolerade, och dag för dag möttes de av något nytt och komplicerat trassel, något problem som föreföll omöjligt att lösa.

75:1.2 (839.3) Under normala förhållanden är det första arbetet för en planetarisk Adam och Eva att samordna och blanda raserna. På Urantia föreföll ett sådant projekt tämligen hopplöst, ty fastän människoraserna var biologiskt livsdugliga hade de aldrig blivit rensade från sina efterblivna och defekta släktdrag.

75:1.3 (839.4) Adam och Eva märkte att de befann sig på en sfär som var helt oförberedd för en förkunnelse om broderskap mellan människorna, en värld som famlade omkring i ett eländigt andligt mörker och som plågades av en förvirring som hade blivit bara värre av att den föregående administrationens uppdrag hade gått snett. Sinne och moral befann sig på en låg nivå, och i stället för att ta sig an uppgiften att åstadkomma religiös enighet måste de ta om från början arbetet med att omvända invånarna till de enklaste formerna av

religiös tro. I stället för att finna ett enda språk färdigt för att tas i bruk möttes de av en världsvid förvirring av hundra och åter hundra lokala dialekter. Ingen Adam i planetarisk tjänst sattes någonsin ned i en svårare värld. Hindren verkade oöverstigliga och problemen omöjliga för skapade varelser att lösa.

75:1.4 (839.5) De var isolerade, och den enorma känslan av ensamhet som tyngde dem förstärktes ytterligare av att de konkursförvaltande Melkisedekarna avreste i ett tidigt skede. Endast indirekt med hjälp av änglaklasserna kunde de kommunicera med någon varelse utanför planeten. Så småningom avtog modet hos dem, deras humör sjönk, och ibland var deras tro nära att vackla.

75:1.5 (840.1) Detta är den sanna bilden av dessa två nobla själers bestörtning då de övervägde de uppgifter som de stod inför. De var båda starkt medvetna om vilket enormt företag det var att genomföra deras planetariska uppdrag.

75:1.6 (840.2) Troligen hade inga Materiella Söner i Nebadon någonsin stött på en så svår och till synes hopplös uppgift som den som Adam och Eva mötte i Urantias sorgliga belägenhet. De skulle emellertid till slut ha fått uppleva framgång om de hade varit mera framsynta och *tålmodiga*. De var båda, och i synnerhet Eva, alltför otåliga. De var inte villiga att slå sig ner för det långa, långa uthållighetstestet. De ville se några omedelbara resultat, och det gjorde de, men de resultat som på så sätt nåddes visade sig högst förödande både för dem själva och för deras värld.

2. Caligastias intrig

75:2.1 (840.3) Caligastia besökte ofta lustgården och förde många underhandlingar med Adam och Eva, men de var orubbliga inför alla hans förslag till kompromisser och våghalsiga genvägar. De hade inför sina ögon tillräckligt med upprorets följder för att utveckla en effektiv motståndskraft mot alla sådana inställsamma förslag. Även den unga generationen bland Adams efterkommande var oberörd av Caligastias försök till närmanden. Naturligtvis hade varken Caligastia eller hans kumpan makt att påverka någon individ mot dennes vilja, än mindre att förmå Adams barn att göra orätt.

75:2.2 (840.4) Man måste komma ihåg att Caligastia fortfarande var den titulära Planetprinsen på Urantia, en vilseförd men dock högt uppsatt Son i lokaluniversumet. Han blev slutligt avsatt först under Kristus Mikael's tid på Urantia.

75:2.3 (840.5) Men den fallne Prinsen var ihärdig och målmedveten. Han gav snart upp sitt bearbetande av Adam och beslöt att listigt försöka ett kringgående anfall på Eva. Den onde drog den slutsatsen att den enda chansen att lyckas låg i att skickligt utnyttja lämpliga personer inom de högre skikten bland noditerna, de efterkommande till dem som en gång var hans kroppsliga stabsmedarbetare. I enlighet därmed uppgjordes planerna för att snärja modern till den violetta rasen.

75:2.4 (840.6) Eva hade inte någonsin den minsta avsikt att göra någonting som skulle ha stridit mot Adams planer eller äventyrat deras planetariska förtroende. Med kännedom om tendensen hos kvinnan att önska sig omedelbara resultat hellre än att planera långsiktigt för mera avlägsna effekter, hade Melkisedekarna före sin avresa speciellt inskräpt hos Eva de särskilda faror som var förenade

med deras isolerade ställning på planeten, och i synnerhet hade de varnat henne för att aldrig avlägsna sig från sin makes sida, dvs. att inte försöka sig på någon personlig eller hemlig metod att främja deras gemensamma projekt. Eva hade högst samvetsgrant följt dessa instruktioner i över ett hundra år, och det föll henne inte in att någon fara vore förknippad med de allt mer privata och förtroliga besök som hon hade från en viss noditledare kallad Serapatatia. Hela ärendet utvecklade sig så gradvis och naturligt att hon blev överrumplad.

75:2.5 (840.7) Lustgårdens invånare hade varit i kontakt med noditerna sedan de första tiderna i Eden. De hade fått mycken värdefull hjälp från dessa uppblandade efterkommande till de försumliga medlemmarna av Caligastias stab och hade haft omfattande samarbete med dem, och genom dem skulle regimen i Eden nu komma att gå mot sin fullständiga upplösning och slutliga undergång.

3. Eva utsätts för frestelse

75:3.1 (841.1) Adam hade just avslutat sina första ett hundra år på jorden när Serapatatia vid sin fars död blev ledare för noditstammarnas västra eller syriska förbund. Serapatatia var en brunhyad man, en lysande ättling till den forna ledaren för hälsokommissionen i Dalamatia i dennes giftermål med en av den blå rasens mästerliga kvinnliga begåvningar under dessa länge sedan svunna tider. I alla tider därefter hade denna ätt varit vid makten och utövat ett stort inflytande bland de västra noditstammarna.

75:3.2 (841.2) Serapatatia hade besökt lustgården flera gånger och hade blivit djupt imponerad av det rättfärdiga i Adams sak. Kort efter det att han hade övertagit ledarskapet för de syriska noditerna kungjorde han sin avsikt att etablera en filialförbindelse med Adams och Evas arbete i lustgården. Majoriteten av hans folk förenade sig med honom i detta program, och Adam gladdes åt nyheten att den mäktigaste och intelligentaste av alla stammar i grannskapet nästan i sin helhet hade gått över till att understödja programmet för världens förbättrande; det var avgjort uppmuntrande. Kort efter denna stora händelse ordnade Adam och Eva i sitt eget hem en mottagning för Serapatatia och hans nya stab.

75:3.3 (841.3) Serapatatia blev en av de dugligaste och effektivaste av Adams alla medhjälpare. Han var absolut ärlig och alltigenom uppriktig i alla sina aktiviteter; han var aldrig — inte heller senare — medveten om att han utnyttjades som ett för situationen lämpligt verktyg av den listige Caligastia.

75:3.4 (841.4) Snart blev Serapatatia viceordförande för Edens kommission för stamrelationer, och många planer utarbetades för att mera kraftfullt bedriva arbetet med att vinna de avlägsna stammarna för lustgårdens sak.

75:3.5 (841.5) Han höll många överläggningar med Adam och Eva — i synnerhet med Eva — och de diskuterade många planer för att förbättra sina metoder. En dag under ett samtal med Eva föll det Serapatatia in att det skulle vara till stor nytta om man, medan man väntade på att det skulle samlas ett stort antal av den violetta rasen, i mellantiden omedelbart kunde göra någonting för att föra de

nödställda och väntande stammarna framåt. Serapatatia hävdade att om noditerna som den mest progressiva och samarbetsvilliga stammen kunde få en ledare som föddes med en del av sitt ursprung i det violetta släktet, så skulle det utgöra ett starkt band för att knyta dessa folk närmare till lustgården. Allt detta betraktades nyktert och ärligt vara till fördel för världen eftersom detta barn, som skulle uppfostras och utbildas i lustgården, skulle utöva ett stort och fördelaktigt inflytande över sin fars folk.

75:3.6 (841.6) Det bör igen betonas att Serapatatia var alltigenom ärlig och fullt uppriktig i allt vad han föreslog. Han misstänkte aldrig för en stund att han spelade i händerna på Caligastia och Daligastia. Serapatatia var absolut lojal mot planen att bygga upp en stark reserv av den violetta rasen innan man försökte sig på en världsomfattande förbättring av de förvirrade folken på Urantia. Det skulle dock ta hundratals år att förverkliga, och han var otålig; han ville se några omedelbara resultat — någonting under sin egen livstid. Han gjorde det klart för Eva att Adam ofta var modfälld av att så litet hade åstadkommits för att förbättra världen.

75:3.7 (841.7) I över fem års tid fick dessa planer mogna i hemlighet. Till sist hade de utvecklats så långt att Eva samtyckte till att hålla en hemlig överläggning med Cano, den aktiva ledaren för den närbelägna kolonin av vänligt sinnade noditer, och den mest skarpsinnige bland dem. Cano var mycket positivt inställd till Adams regim; i själva verket var han den uppriktige andlige ledaren för de närområdenas noditer som ville ha vänskapliga relationer med lustgården.

75:3.8 (842.1) Det ödesdigra mötet inträffade i höstkvällens skymning inte långt från Adams hem. Eva hade aldrig förut träffat den vackre och entusiastiske Cano — och han var ett utomordentligt exemplar av den överlägsna fysik och det utmärkta intellekt som hade gått i arv från hans avlägsna förfäder bland Prinsens stab. Cano var också fast övertygad om rättfärdigheten i Serapatatias projekt. (Utanför lustgården var sexuella förbindelser med många partner allmän sed.)

75:3.9 (842.2) Påverkad av smicker, entusiasm och stor personlig övertygelseförmåga samtyckte Eva då och där till att inlåta sig i det mycket diskuterade företaget, att lägga till sin egen lilla plan för att rädda världen till den större och mera långtgående gudomliga planen. Innan hon helt insåg vad som höll på att hända hade det fatala steget tagits. Det var gjort.

4. Insikten om försumlighet

75:4.1 (842.3) Det himmelska livet på planeten var i rörelse. Adam förstod att någonting var fel, och han bad Eva komma avsides med honom i lustgården. Nu hörde Adam för första gången hela berättelsen om den länge närda planen att accelerera världsförbättringen genom att verka samtidigt på två håll: fullföljandet av den gudomliga planen samtidigt med genomförandet av Serapatatias projekt.

75:4.2 (842.4) När den Materiella Sonen och Dottern sålunda samtalade i den månbelysta lustgården förebrädde ”rösten i

lustgården” dem för olydnad. Den rösten var inget annat än mitt eget meddelande till paret i Eden att de hade brutit mot lustgårdsfördraget, att de inte hade åttlytt Melkisedekarnas instruktioner, att de hade gjort sig skyldiga till försumlighet i sin verksamhet enligt den uppdragsed som de hade svurit universumets härskare.

75:4.3 (842.5) Eva hade samtyckt till att delta i en verksamhet om både gott och ont. Det goda är att genomföra de gudomliga planerna; synd är att avsiktligt bryta mot den gudomliga viljan; det onda är att missanpassa planer och feltillämpa förfaranden med åtföljande disharmoni i universumet och förvirring på planeten.

75:4.4 (842.6) Varje gång paret i lustgården hade tagit del av frukten från livets träd hade de varnats av den vaktande ärkeängeln att inte ge efter för Caligastias förslag att kombinera gott och ont. De hade förmanats sålunda: ”Den dag då ni sammanblandar gott och ont, skall ni förvisso bli så som de dödliga i världen; ni skall för visso dö.”

75:4.5 (842.7) Eva hade berättat för Cano om denna ofta upprepade varning vid det ödesdigra tillfället då de träffades i hemlighet, men Cano som inte förstod vikten eller betydelsen av sådana förmaningar hade försäkrat henne att män och kvinnor med goda motiv och sanna avsikter inte kunde göra något ont; att hon för visso inte skulle dö utan snarare leva på nytt i den person som blev deras efterkommande och som skulle växa upp till att välsigna och stabilisera världen.

75:4.6 (842.8) Även fastän detta projekt att modifiera den gudomliga planen hade planerats och verkställts med fullkomlig uppriktighet och utgående från endast de högsta motiven för världens bästa, var det ett uttryck för det som var ont därför att det representerade fel sätt att nå

rättfärdiga mål, därför att det avvek från den rätta vägen, från den gudomliga planen.

75:4.7 (843.1) Det är sant att Cano i Evas ögon hade varit angenäm att se på, och hon insåg allt som hennes förförare lovade i fråga om ”ny och ökad kunskap om människors angelägenheter och en påskyndad förståelse av människans natur som ett tillägg till förståelsen av den adamiska naturen.”

75:4.8 (843.2) Jag talade med den violetta rasens far och mor den natten i lustgården, vilket under de sorgliga omständigheterna blev min skyldighet. Jag lyssnade till hela berättelsen om allt som ledde till moder Evas försumlighet och gav dem båda råd och anvisningar beträffande den omedelbara situationen. En del av dessa råd följde de, andra följde de inte. Denna överläggning uppträder i era skrifter som ”Herren Gud kallade på Adam och Eva i lustgården och sade: ’Var är ni?’” Det var brukligt hos senare generationer att anse allting ovanligt och speciellt, antingen naturligt eller andligt, vara Gudarnas personliga ingripande.

5. Påföljderna av försumligheten

75:5.1 (843.3) Evas tillstånd, sedan hennes illusioner hade skingrats, var verkligen gripande att se. Adam insåg hela situationens allvar, och fastän hans hjärta hade brustit och han var nedslagen hyste han endast medlidande och sympati för sin vilsefarna maka.

75:5.2 (843.4) I sin förtvivlan då han insåg deras misslyckande sökte Adam dagen efter Evas felsteg upp Laotta, den briljanta noditkvinnan

som var ledare för de västra skolorna i lustgården, och begick avsiktligt samma dårskap som Eva. Missförstå inte, Adam blev inte tjugad. Han visste exakt vad han gjorde; han valde avsiktligt att dela Evas öde. Han älskade sin maka med en övermänsklig tillgivenhet, och tanken på möjligheten till en ensam vaka på Urantia utan henne var mer än han kunde uthärda.

75:5.3 (843.5) När de fick höra vad som hade hänt Eva blev de ursinniga invånarna i lustgården oregerliga. De förklarade krig mot det närbelägna noditsamhället. De störtade ut genom Edens portar, slog ned på dessa oförberedda människor och förintade dem fullständigt — inga män, kvinnor eller barn sparades. Cano, far till den ännu ofödde Kain, omkom även han.

75:5.4 (843.6) När Serapatatia insåg vad som hade hänt blev han överväldigad av ytterlig bestörtning och utom sig av rädsla och ånger. Nästa dag dränkte han sig i den stora floden.

75:5.5 (843.7) Adams barn försökte trösta sin mor som var utom sig, medan deras far vandrade i ensamhet i trettio dagar. Vid den tidens slut hävdade sug omdömesförmågan, och Adam återvände hem och började planera den framtida inriktningen för deras verksamhet.

75:5.6 (843.8) Följderna av vilseförda föräldrars dårskaper delas så ofta av deras oskyldiga barn. Adams och Evas ärliga och ädla söner och döttrar överväldigades av den outsägliga sorgen över den ofattbara tragedi som så plötsligt och skoningslöst hade kastats över dem. Det tog mer än femtio år för de äldre av dessa barn att återhämta sig från sorgen och bedrövelsen från dessa tragiska dagar, och i synnerhet från ångesten under de trettio dagar då deras far var

frånvarande hemifrån samtidigt som deras förvirrade mor levde i fullkomlig ovetskap om hans tillhåll eller öde.

75:5.7 (843.9) Dessa samma trettio dagar var för Eva som långa år av sorg och lidande. Aldrig återhämtade sig denna ädla själ helt från verkan av denna olidliga period av mentalt lidande och andlig sorg. Ingen del av deras senare försaker och materiella svårigheter kunde i Evas minne någonsin jämföras med dessa förskräckliga dagar och förfärliga nätter av ensamhet och outhärdlig ovisshet. Hon fick höra om Serapatatias överilade handling och visste inte om hennes make i sorgen hade tagit sitt liv eller om han hade tagits bort från världen som vedergällning för hennes felsteg. När Adam återvände upplevde Eva en sådan känsla av glädje och tacksamhet som aldrig fördunklades av deras långa och svåra livstida kompanjonskap fyllt av mödosam tjänst.

75:5.8 (844.1) Tiden gick, men Adam var inte säker på arten av deras överträdelse förrän sjuttio dagar efter Evas försumlighet hade gått, då de konkursförvaltande Melkisedekarna återvände till Urantia och tog över förvaltningsrätten över världens angelägenheter. Då visste han att de hade misslyckats.

75:5.9 (844.2) Ytterligare flera svårigheter var i antågande: Nyheten om förintandet av noditsamhället nära Eden nådde snart Serapatatias hemstammar norröver, och snart samlade sig en stor härskara för att marschera mot lustgården. Detta var början till en lång och bitter krigföring mellan adamiterna och noditerna, ty dessa fientligheter fortsatte länge efter det att Adam och hans följeslagare hade flyttat till den andra trädgården i Euftrat-dalen. Det rådde en intensiv och

bestående ”fiendskap mellan den mannen och kvinnan, mellan hans säd och hennes säd”.

6. Adam och Eva lämnar lustgården

75:6.1 (844.3) När Adam fick veta att noditerna var i antågande ville han rådgöra med Melkisedekarna, men de vägrade att ge honom några råd utan bad honom endast göra såsom han fann bäst och lovade vänligt stödja honom så långt som möjligt oberoende vilken väg han valde. Melkisedekarna hade förbjudits att ingripa i Adams och Evas personliga planer.

75:6.2 (844.4) Adam visste att han och Eva hade misslyckats; närvaron av de konkursförvaltande Melkisedekarna sade honom detta, fastän han fortfarande inte visste någonting om deras personliga ställning eller framtida öde. Han höll natten igenom en överläggning med omkring tolv hundra lojala följeslagare som hade förbundit sig att följa sin ledare, och följande dag vid middagstid begav sig dessa pilgrimer iväg från Eden för att söka ett nytt hem. Adam hade ingen lust till krig och valde följaktligen att lämna den första lustgården utan motstånd till noditerna.

75:6.3 (844.5) Karavanen från Eden stannades på den tredje dagen av sin färd från lustgården av att serafransportörerna från Jerusem anlände. För första gången informerades Adam och Eva om vad som skulle hända med deras barn. Medan transportörerna väntade gavs de barn som hade nått valrättsåldern (tjugo år) alternativet att stanna på Urantia med sina föräldrar eller att bli skyddslingar hos de Högsta i

Norlatiadek. Två tredjedelar valde att bege sig till Edentia; omkring en tredjedel valde att stanna hos sina föräldrar. Alla barn under valrättsåldern togs till Edentia. Ingen hade kunnat betrakta det sorgifyllda avskedet mellan denne Materiella Son och denna Materiella Dotter och deras barn utan att inse att lagöverträdarens lott är hård. Dessa ättlingar till Adam och Eva är nu i Edentia; vi vet inte vad som skall ske med dem.

75:6.4 (844.6) Det var en bedrövad, ack så bedrövad karavan som beredde sig att fortsätta färden. Kunde någonting ha varit mer tragiskt! Att ha kommit till en värld med så stora förhoppningar, att ha blivit så gynnsamt mottagen, och att sedan i vanära bege sig iväg från Eden endast för att förlora mer än tre fjärdedelar av sina barn innan de ens hade hittat ett nytt ställe att bosätta sig på!

7. Adams och Evas degradering

75:7.1 (845.1) Det var medan karavanen från Eden gjorde uppehålle som Adam och Eva informerades om arten av sina överträdelser och underrättades om sitt öde. Gabriel uppenbarade sig för att avkunna dom. Detta var utslaget: De planetariska Adam och Eva döms för försumlighet; de har brutit mot överenskommelsen om sitt förtroendeuppdrag som härskare över denna bebodda värld.

75:7.2 (845.2) Fastän de var nedslagna av skuldkänslorna gladdes de storligen åt underrättelsen att deras domare i Salvington hade friat dem från alla åtal för att de skulle ha visat ”förakt för universumets styre”. De hade inte ansetts skyldiga till uppror.

75:7.3 (845.3) Paret från Eden informerades om att de hade degraderat sig själva till samma ställning som de dödliga i världen, att de härfter måste leva som en man och kvinna på Urantia och inrikta sig på framtiden för världens människoraser för sin egen framtid.

75:7.4 (845.4) Långt före Adam och Eva lämnade Jerusem hade deras instruktörer ingående förklarat för dem konsekvenserna av varje väsentlig avvikelse från de gudomliga planerna. Jag hade personligen och upprepade gånger varnat dem, både före och efter deras ankomst till Urantia, att en sänkning till de köttsliga varelsernas ställning skulle vara det säkra resultatet, det ofrånkomliga straffet, som ofelbart skulle följa på försumlighet i utförandet av deras planetariska mission. Det är emellertid väsentligt att förstå att Sönerna av den materiella klassen är odödliga, för att få en klar uppfattning om de konsekvenser som anslöt sig till Adams och Evas försumlighet.

75:7.5 (845.5) 1. Adam och Eva, liksom sina likar i Jerusem, upprätthöll sin ställning som odödliga genom intellektuell förbindelse med Andens sinnesgravitationsströmkrets. När detta livsviktiga stöd bryts av mental söndring, då förloras odödlighetsställningen oberoende av på vilken andlig nivå den skapade varelsen befinner sig. Ställning som dödlig med åtföljande fysisk upplösning var den ofrånkomliga konsekvensen av Adams och Evas intellektuella försumlighet.

75:7.6 (845.6) 2. Emedan den Materiella Sonen och Dottern på Urantia också var personaliserade till avbilder av de köttsliga varelserna i denna värld, var de dessutom beroende av att ha ett dubbelt cirkulationssystem, det ena orsakat av deras fysiska natur, det andra av den superenergi som lagrades i frukten från livets träd. Alltid

hade den vaktande ärkeängeln förmanat Adam och Eva att försumlighet i förtroendeuppdraget skulle komma att kulminera i degraderad ställning, och tillgång till denna energikälla nekades dem efter deras försumlighet.

75:7.7 (845.7) Caligastia lyckades med att få Adam och Eva i fällan, men han nådde inte sitt syfte att leda dem till öppet uppror mot universumets styre. Det de hade gjort var för visso ont, men de gjorde sig aldrig skyldiga till förakt för sanningen, inte heller engagerade de sig med vett och vilja i uppror mot den Universelle Faderns och hans Skaparsons rättfärdiga styre.

8. Det så kallade syndafallet

75:8.1 (845.8) Adam och Eva föll förvisso från de Materiella Sönernas höga tillstånd ned till den dödliga människans ringa ställning, men det innebar inte människans syndafall.

Människosläktet har förbättrats trots de omedelbara följderna av den adamiska försumligheten. Fastän den gudomliga planen att ge den violetta rasen till folken på Urantia misslyckades, har de dödligas släkten haft en enorm fördel av det begränsade bidrag som Adam och hans efterkommande lämnade åt människoraserna på Urantia.

75:8.2 (846.1) Det har inte förekommit något ”människans syndafall”. Människosläktets historia utgör en progressiv evolution, och efter den adamiska utgivningen var världens folk storligen förbättrade jämfört med sitt tidigare biologiska tillstånd. De högrestående släktena på Urantia är nu bärare av arvsfaktorer som

härstammar från så många som fyra olika källor: andoniter, sangikraser, noditer och adamiter.

75:8.3 (846.2) Adam bör inte ses som orsaken till en förbannelse över människosläktet. Fastän han misslyckades med att föra den gudomliga planen framåt, fastän han bröt mot sitt fördrag med Gudomen, och fastän det inte råder något tvivel om att han och hans maka degraderades i sin ställning som skapade varelser, gjorde deras bidrag till människosläktet trots allt detta mycket för att föra civilisationen på Urantia framåt.

75:8.4 (846.3) Vid en bedömning av resultaten från den adamiska missionen i en värld, fordrar rättvisan att man tar hänsyn till förhållandena på planeten. Adam mötte en närapå hopplös uppgift när han tillsammans med sin vackra maka transporterades från Jerusem till denna mörka och förvirrade planet. Om de hade låtit sig ledas av Melkisedekarnas och deras medarbetares råd, och om de *hade varit mera tålmodiga*, då skulle de till slut ha mötts av framgång. Men Eva lyssnade till den försåtliga propagandan om personlig obundenhet och planetarisk handlingsfrihet. Hon förleddes att experimentera med livsplasman hos den materiella klassen av Söner då hon tillät denna livsförvaltning att i ett för tidigt skede blandas med den då uppblandade formen av Livsbärarnas ursprungliga livsmönster, vilket hade tidigare kombinerats med livsmönstret hos de reproducerande varelserna som en gång var knutna till Planetprinsens stab.

75:8.5 (846.4) Aldrig under hela er uppstigning till Paradiset vinner ni någonting på att otåligt försöka kringgå den etablerade och gudomliga planen genom att ta till genvägar, personliga uppfinningar

och andra påhitt för att förbättra fulländningens väg som för till fulländning och är till för evig fulländning.

75:8.6 (846.5) Allt som allt har det troligen aldrig funnits en planet i hela Nebadon där visdomen har lidit ett mera nedslående skeppsbrott. Det är emellertid inte förvånande att dessa felsteg inträffar i samband med angelägenheterna i de evolutionära universerna. Vi är en del av en gigantisk skapelse, och det är inte underligt att inte allting fungerar perfekt; vårt universum skapades inte fulländat. Fulländningen är vårt eviga mål, inte vårt ursprung.

75:8.7 (846.6) Om detta vore ett mekanistiskt universum, om det Första Stora Ursprunget och Centret vore endast en kraft och inte också en personlighet, om hela skapelsen vore en väldig ansamling av fysisk materia som styrdes av exakta lagar karakteriserade av oföränderliga energifunktioner, då kunde fulländning vara rådande även om universumstatusen är ofullständig. Det skulle inte förekomma några meningsskiljaktigheter; det skulle inte finnas någon friktion. I vårt evolverande universum av relativ fulländning och relativ ofullständighet gläds vi emellertid åt att meningsskiljaktigheter och missförstånd är möjliga, ty därav framgår personlighetens förekomst och verkan i universum. Om vår skapelse är en tillvaro som styrs av personlighet, då kan ni vara förvissade om möjligheterna för personligheten att överleva, avancera och segra; vi kan förlita oss på personlighetens tillväxt, erfarenhet och fortsatta äventyr. Vilket härligt universum som är personligt och progressivt, inte endast mekaniskt eller ens passivt fulländat!

75:8.8 (846.7) [Framfört av Solonia, den seraf som var ”rösten i
lustgården”.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 75](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 77](#) >>

Kapitel 76

Den andra lustgården

76:0.1 (847.1) NÄR Adam valde att lämna den första lustgården till noditerna utan motstånd kunde han och hans följeslagare inte bege sig västerut, ty edeniterna hade inga båtar som lämpade sig för ett sådant äventyr till havs. De kunde inte färdas mot norr; de norra noditerna var redan i antågande mot Eden. De fruktade att färdas söderut; höjderna i den regionen vimlade av fientliga stammar. Endast vägen mot öster var öppen, så de färdades österut mot de då angenäma trakterna mellan floderna Tigris och Eufrat. Många av dem som hade stannat kvar begav sig senare österut för att förena sig med adamiterna i deras nya hem i floddalen.

76:0.2 (847.2) Kain och Sansa föddes båda innan Adams karavan hade nått sin bestämmelseort mellan floderna i Mesopotamien. Laotta, Sansas mor, dog vid dotterns födsel. Eva led mycket men klarade sig tack vare sin överlägsna styrka. Eva tog Sansa, Laottas barn, till sitt bröst och hon växte upp tillsammans med Kain. Sansa växte upp till en kvinna med stor begåvning. Hon blev hustru till Sargan, ledare för de norra folken av den blå rasen, och hon bidrog till framåtskridandet hos den tidens blå människor.

1. Edeniterna anländer till Mesopotamien

76:1.1 (847.3) Det tog nästan ett helt år för Adams karavan att nå floden Euftrat. De kom fram vid översvämningstiden och stannade i läger på slätterna väster om floden i nästan sex veckor innan de tog sig över till landet mellan floderna, vilket skulle bli den andra lustgården.

76:1.2 (847.4) När budet hade nått inbyggarna i området för den andra lustgården att kungen och översteprästen från Edens lustgård var på marsch mot dem hade de i en hast flytt till bergen i öster. Adam fann allt önskat territorium övergivet när han anlände. Här på denna nya plats tog Adam och hans medhjälpare itu med arbetet att bygga nya hem och att etablera ett nytt centrum för kultur och religion.

76:1.3 (847.5) Adam kände till denna plats som ett av de tre ursprungliga ställen som hade utvalts av den kommitté som hade

tillsatts för att utvälja möjliga platser för den lustgård som hade föreslagits av Van och Amadon. Själva de två floderna utgjorde på den tiden ett gott naturligt försvar, och en kort väg norröver från den andra lustgården var Eufrates och Tigris så nära varandra att en nittio kilometers försvarsmur kunde byggas som skydd för området i söder och mellan floderna.

76:1.4 (847.6) Sedan de hade slagit sig ned i det nya Eden blev det nödvändigt att tillägna sig primitiva sätt att leva. Det föreföll förvisso som om marken hade förbannats. Naturen tog åter igen sin gång. Nu var adamiterna tvungna att skaffa sig sitt levebröd från en oberedd mark och att klara av livets realiteter inför de naturliga fientligheter och oförenligheter som ansluter sig till de dödligas tillvaro. Den första lustgården hade varit delvis förberedd för dem, men den andra måste de skapa med sina egna händer och ”i sitt anletes svett”.

2. Kain och Abel

76:2.1 (848.1) Mindre än två år efter Kains födelse föddes Abel, det första av Adams och Evas barn som föddes i den andra lustgården. När Abel växte upp och blev tolv år gammal beslutade han att bli boskapsuppfödare. Kain hade valt att ägna sig åt jordbruk.

76:2.2 (848.2) Dåförtiden var det brukligt att ge offergåvor till prästerskapet av vad man hade till hands. Boskapsuppfödarna brukade föra djur från sin hjord, jordbrukarna förde av åkrarnas skörd; och i enlighet med denna sed gav också Kain och Abel regelbundet offergåvor till prästerna. De två pojkarna hade många

gångar trätat om de relativa fördelarna av sina yrken. Abel lade snart märke till att hans djuroffer uppskattades mera. Förgäves hänvisade Kain till traditionerna från det första Eden, till att man tidigare hade föredragit åkrarnas skörd. Men detta ville Abel inte medge, och han hånade sin äldre broder i dennes besvikelse.

76:2.3 (848.3) Under tiden i det första Eden hade Adam förvisso försökt motarbeta offrandet av djuroffer, så att Kain som stöd för sina påståenden med rätta kunde hänvisa till tidigare förfarande. Det var emellertid svårt att organisera det religiösa livet i det andra Eden. Adam tyngdes av otaliga detaljer i samband med byggnadsarbete, försvar och jordbruk. Då han andligen var mycket deprimerad överlät han organiserandet av gudsdyrkan och utbildning åt dem som var av noditiskt ursprung och som hade tjänat i dessa uppgifter i den första lustgården. Redan inom en så kort tid höll de tjänstgörande noditiska prästerna på att återgå till normerna och reglerna från tiden före Adam.

76:2.4 (848.4) De två pojkarna hade aldrig kommit väl överens, och denna sak beträffande offergåvorna bidrog ytterligare till det växande hatet mellan dem. Abel visste att han var son till både Adam och Eva och underlät aldrig att påpeka för Kain att Adam inte var hans far. Kain var inte rent violett, då hans far hörde till noditernas ras som senare hade uppblandats med den blå och den röda människan och med det ursprungliga andoniska släktet. Allt detta i förening med Kains av naturen krigiska arv fick honom att nära ett ständigt ökat hat mot sin yngre bror.

76:2.5 (848.5) Pojkarna var aderton respektive tjugo år gamla när spänningen mellan dem slutligen utlöstes en dag då Abels hån gjorde

hans stridslystna bror Kain så rasande att denne i sin vrede gick lös på honom och slog ihjäl honom.

76:2.6 (848.6) En granskning av Abels uppträdande visar omgivningens och utbildningens värde för karaktärsutvecklingen. Abel hade ett idealiskt arv, och arvsfaktorerna ligger till grund för all karaktär, men den mindervärdiga omgivningens inverkan praktiskt taget neutraliserade detta storartade arv. Abel påverkades mycket, i synnerhet under sina yngre år, av sin ogynnsamma omgivning. Han skulle ha blivit en helt annan person om han hade levt till tjugofem eller trettio år. Hans ypperliga arvsfaktorer hade då gjort sig gällande. Medan en god omgivning inte kan göra mycket för att överbrygga de karaktärsbrister som orsakas av dåliga arvsfaktorer, kan en dålig omgivning mycket effektivt förstöra ett utmärkt arv, åtminstone under de tidigare levnadsåren. En god social omgivning och en välanpassad utbildning är den jordmån och den atmosfär som är nödvändiga för att få mest ut av en god arvs massa.

76:2.7 (849.1) Abels död kom till hans föräldrars kännedom när hans hundar förde hem boskapshjordarna utan sin husse. För Adam och Eva höll Kain på att allt mera bli en grym påminnelse om deras dårskap, och de uppmuntrade honom i hans beslut att lämna lustgården.

76:2.8 (849.2) Kains liv i Mesopotamien hade inte precis varit lyckligt då han på ett så säreget sätt var en symbol för försumligheten. Det var inte så att hans kamrater var ovänliga mot honom, men han hade inte varit omedveten om deras undermedvetna harm över hans närvaro. Kain visste att eftersom han inte hade något stammärke

skulle han dödas av någon grannstams första bästa män som råkade möta honom. Frukten och i någon mån samvetsqual fick honom att ångra sig. Kain hade aldrig fått en Riktare, han hade alltid motsatt sig familjedisciplinen och föraktat sin fars religion. Han gick nu till sin mor Eva och bad om andlig hjälp och ledning, och när han ärligt sökte gudomlig hjälp tog en Riktare sin boning i honom. Denna Riktare, som fanns i Kains inre och såg ut därifrån, gav honom en klart överlägsen fördel och försatte honom i samma klass som Adams starkt fruktade stam.

76:2.9 (849.3) Så begav sig Kain iväg till landet Nod öster om det andra Eden. Han blev en stor ledare bland en grupp av sin fars folk och uppfyllde verkligen i viss mån Serapatatias förutsägelser, ty han främjade freden mellan denna del av noditerna och adamiterna under hela sin livstid. Kain gifte sig med sin avlägsna kusin Remona, och deras första son Enok blev ledare för noditerna i Elam. I hundratals år rådde fred mellan elamiterna och adamiterna.

3. Livet i Mesopotamien

76:3.1 (849.4) Då tiden gick i den andra lustgården blev följderna av försumligheten allt mera uppenbara. Adam och Eva saknade mycket både sitt tidigare vackra och lugna hem och sina barn som hade förts till Edentia. Det var verkligen gripande att se detta magnifika par degraderade till samma ställning som världens vanliga köttsliga varelser; men de bar sin reducerade ställning med älskvärdhet och tapperhet.

76:3.2 (849.5) Adam använde klokt nog den mesta tiden till att träna sina barn och deras medarbetare i civilförvaltning, undervisningsmetoder och andaktsövningar. Utan hans framsynthet hade en våldsam förvirring brutit ut efter hans död. Som det nu var betydde Adams död föga förändring i skötseln av hans folks angelägenheter. Långt innan Adam och Eva gick bort märkte de att deras barn och anhängare med tiden hade lärt sig att glömma sina härliga dagar i Eden. Det var bättre för flertalet av deras efterföljare att de glömde Edens storslagenhet; de var då inte lika benägna att känna sig onödigt otillfredsställda med sin mindre gynnsamma omgivning.

76:3.3 (849.6) Adamiternas civilregenter härstammade enligt arvsordningen från söner från den första lustgården. Adams första son Adamsson (Adam ben Adam) grundade ett andra centrum för den violetta rasen norrut från det andra Eden. Adams andre son Evasson blev en mästerlig ledare och administratör; han var sin fars storartade medhjälpare. Evasson levde inte fullt så länge som Adam, och hans äldste son Jansad blev Adams efterföljare som ledare för de adamatiska stammarna.

76:3.4 (849.7) De religiösa ledarna eller prästerskapet fick sin början med Set, Adams och Evas äldste överlevande son föddes i den andra lustgården. Han föddes hundratjugonio år efter Adams ankomst till Urantia. Set fördjupade sig i arbetet med att förbättra det andliga tillståndet hos sin fars folk, och han blev ledare för det nya prästerskapet i den andra lustgården. Hans son Enos lade grunden till

den nya gudstjänstordningen och hans sonson Kenan påbörjade den yttre missionen till stammarna i omgivningen, nära och fjärran.

76:3.5 (850.1) Sets prästerskap hade en trefaldig uppgift som omfattade religion, hälsovård och utbildning. Prästerna i denna orden tränades att tjänstgöra vid religiösa högtidligheter, att tjäna som läkare och hälsoinspektörer och att verka som lärare i lustgårdens skolor.

76:3.6 (850.2) Adams karavan hade fört med sig frön och lökar från hundratals växter och sädesslag från den första lustgården till landet mellan floderna. De hade också tagit med sig stora boskapshjordar och några av alla tamdjur. Därför hade de det mycket bättre ställt än stammarna i de omgivande trakterna. De kunde glädjas åt många av fördelarna från den tidigare kulturen i den ursprungliga lustgården.

76:3.7 (850.3) Fram till den tid då Adam och hans familj lämnade den första lustgården hade de alltid levt på frukter, sädeskorn och nötter. Under färden till Mesopotamien hade de för första gången intagit örter och grönsaker. Köttätandet infördes tidigt i den andra lustgården, men Adam och Eva åt aldrig kött som en del av sin reguljära diet. Inte heller blev Adamsson, Evasson eller de andra av första generationens barn från den första lustgården köttätare.

76:3.8 (850.4) Adamiterna i hög grad överträffade de omgivande folken i fråga om kulturella bedrifter och intellektuell utveckling. De skapade det tredje alfabetet och lade i övrigt grunden till mycket av det som föregick den moderna konsten, vetenskapen och litteraturen. Här i landet mellan Tigris och Eufrat upprätthöll de färdigheterna i att

skriva, bearbeta metaller, tillverka krukor och väva, och de skapade en arkitektur som inte överträffades på tusentals år.

76:3.9 (850.5) De violetta folkens hemliv var för sin tid idealiskt.

Barnen fick genomgå träningskurser i jordbruk, hantverk och boskapsskötsel, eller alternativt utbildas till en setits trefaldiga uppgifter: att vara präst, läkare och lärare.

76:3.10 (850.6) När ni tänker er setiternas prästerskap, förväxla inte dessa högsinta och ädla lärare i hälsovård och religion, dessa sanna fostrare, med de senare stammarnas och omgivande nationernas degenererade och kommersiella prästerskap. Setiternas religiösa uppfattningar om Gudomen och universum var avancerade och något så när riktiga, deras hälsovårdsarrangemang var för sin tid utmärkta, och deras utbildningsmetoder har aldrig överträffats.

4. Den violetta rasen

76:4.1 (850.7) Adam och Eva var grundare av den violetta rasen, den nionde människoracen som framträdde på Urantia. Adam och hans efterkommande hade blå ögon, och de violetta folken kännetecknades av ljus hy och ljust hår — gult, rött och brunt.

76:4.2 (850.8) Det var inte smärtsamt för Eva att föda barn, och inte heller för de tidiga evolutionära raserna. Endast hos de blandade raserna, som uppkom av föreningen mellan den evolutionära människan och noditerna, och senare adamiterna, förekom svåra förlossningsvårdor.

76:4.3 (851.1) Adam och Eva fick, likt sina bröder i Jerusem, sin energi av två sorters näring: de livnärde sig på både föda och ljus, kompletterade med vissa superfysiska energier som inte har uppenbarats på Urantia. Deras efterkommande på Urantia ärvde inte denna föräldrarnas förmåga till energiupptagning och ljuscirkulation. De hade ett enda blodomlopp, människans typ av blodförsörjning. De var till sin byggnad dödliga fastän de levde länge. Livslängden för varje efterföljande generation tenderade dock att förkortas i riktning mot människans norm.

76:4.4 (851.2) Adam och Eva och den första generationen av deras barn använde inte kött av djur till föda. De levde enbart av ”trädens frukter”. Efter den första generationen började alla ättlingar till Adam använda mjölkprodukter, men många av dem fortsatte att följa en köttfri diet. Många av de södra stammarna, som de senare förenade sig med, åt inte heller kött. Senare flyttade de flesta av dessa vegetariska stammar österut och fortlever numera uppblandade med folken i Indien.

76:4.5 (851.3) Adams och Evas såväl fysiska som andliga syn var mycket överlägsen synen hos nutida folk. Deras speciella sinnen var mycket skarpare, och de kunde se mellanvarelserna och änglaskarorna, Melkisedekarna och den fallne prins Caligastia, som ofta kom för att överlägga med sin ädle efterträdare. De bibehöll förmågan att se dessa himmelska varelser i över hundra år efter försumligheten. Dessa speciella sinnen var inte längre lika framträdande hos deras barn, och de tenderade att avta med varje efterföljande generation.

76:4.6 (851.4) De adamiska barnen var vanligen i sitt inre försedda med Riktare, emedan de alla hade en obestridd överlevnadskapacitet. Dessa högrestående ättlingar var inte så utsatta för rädsla som evolutionens barn. Så mycken rädsla finns kvar hos de nutida människoraserna på Urantia därför att era förfäder fick så litet av Adams livsplasma, då planerna för fysisk rasförbättring så tidigt gick om intet.

76:4.7 (851.5) De Materiella Sönernas och deras efterkommandes kroppsceller är mycket mera motståndskraftiga mot sjukdom än cellerna hos de evolutionära varelsena som har uppkommit på planeten. De infödda människorasernas kroppsceller är besläktade med de levande sjukdomsalstrande mikroskopiska och ultramikroskopiska organismerna i världen. Dessa fakta förklarar varför folken på Urantia måste lägga ned så mycken vetenskaplig möda på att stå emot så många slags fysiska störningar. Ni skulle ha mycket större motståndskraft mot sjukdomar om era raser hade mera adamiskt liv i sig.

76:4.8 (851.6) Sedan Adam hade etablerat sig i sin andra lustgård vid Eufrat beslöt han att lämna efter sig så mycket som möjligt av sin livsplasma till nytta för världen efter hans död. I enlighet därmed blev Eva ledare för en rasförbättringskommision om tolv personer, och innan Adam dog hade denna kommission utvalt 1.682 av de högsta typerna av kvinnor på Urantia, och dessa kvinnor befruktades med Adams livsplasma. Av deras barn blev alla utom 112 fullvuxna, så att världen på detta sätt fick fördelen av ett tillägg om 1.570 ypperliga män och kvinnor. Fastän dessa moderskandidater utvaldes från alla stammar i trakten och representerade de flesta av jordens raser, valdes

flertalet från noditernas bästa ätter och de bildade begynnelsen till anditernas mäktiga ras. Dessa barn föddes och växte upp i sina respektive mödrars stamförhållanden.

5. Adams och Evas död

76:5.1 (851.7) Inte länge efter etablerandet av det att det andra Eden informerades Adam och Eva vederbörligen om att deras ånger hade godtagits och att fastän de var dömda att lida samma öde som de dödliga i deras värld skulle de med säkerhet bli berättigade till inträde i de sovande överlevandes led på Urantia. De trodde helt på detta evangelium om uppståndelse och rehabilitering som Melkisedekarna på ett så rörande sätt förkunnade för dem. Deras överträdelse hade varit ett omdömesfel, inte det medvetna och överlagda upprorets synd.

76:5.2 (852.1) Som medborgare i Jerusem hade Adam och Eva inte Tankeriktare, inte heller hade de en Riktare i sitt inre när de verkade på Urantia i den första lustgården. Kort efter det att de hade degraderats till dödliga blev de emellertid medvetna om en ny närvaro inom sig och vaknade till insikten om att ställningen som människa i förening med uppriktig ånger hade gjort det möjligt för en Riktare att ta sin boning i dem. Denna vetskap om att de var utrustade med Riktare i sitt inre var en stor glädje för Adam och Eva under hela återstoden av deras liv; de visste att de hade misslyckats som Materiella Söner i Satania, men de visste också att det livsskede som

för till Paradiset fortfarande var öppet för dem som uppstigande söner i universumet.

76:5.3 (852.2) Adam visste om den domperiodsomfattande uppståndelse som inträffade samtidigt med hans ankomst till planeten, och han trodde att han och hans maka antagligen skulle bli återpersonaliserade i samband med att en representant för nästa klass av Söner anlände. Han visste inte att Mikael, härskaren i detta universum, så snart skulle framträda på Urantia; han väntade sig att nästa Son som skulle komma skulle höra till Avonalernas klass. Likväl var det alltid en tröst för Adam och Eva — och samtidigt någonting som var svårt att förstå — att begrunda det enda personliga budskap som de någonsin fick från Mikael. Detta budskap, förutom att dess andra uttryck för vänskap och tröst, lydde: ”Jag har beaktat omständigheterna vid er försumlighet, jag har ihågkommit ert hjärtas önskan att alltid vara lojala mot min Faders vilja, och ni skall kallas från dödsslummerns omfamning när jag kommer till Urantia, om inte de lägre Sönerna i mitt rike kallar på er före den tiden.”

76:5.4 (852.3) Detta var ett stort mysterium för Adam och Eva. De kunde förstå det beslöjade löftet i detta budskap om en möjlig speciell återuppståndelse, och en sådan möjlighet gladde dem storligen, men de kunde inte förstå meningen med antydning om att de kanske skulle vila till tiden för en uppståndelse i samband med Mikaelns personliga framträdande på Urantia. Så paret i Eden förkunnade alltid att en Guds Son en dag skulle komma, och för sina närmaste berättade de om sin tro eller åtminstone sitt längtansfulla hopp att världen för deras blunder och bedrävelser möjligen kunde tänkas vara den värld i vilken detta universums härskare skulle välja att verka som Paradisets

Gåvoson. Det föreföll för bra för att vara sant, men Adam underhöll faktiskt tanken att, när allt kommer omkring, kanske den av tvister sargade Urantia skulle visa sig vara den mest lyckosamma världen i Satantias system, den mest avundsvärda planeten i hela Nebadon.

76:5.5 (852.4) Adam levde i 530 år; han dog av vad man kunde kalla hög ålder. Hans fysiska mekanism blev helt enkelt utsliten; nedbrytningsprocessen fick så småningom övertaget över förnyelseprocessen, och så kom det oundvikliga slutet. Eva hade dött nitton år tidigare av försvagat hjärta. De begravdes bägge i mitten av gudstjänsttemplet som hade byggts enligt deras planer snart efter det att kolonins mur hade blivit färdig. Detta var ursprunget till seden att begrava bemärkta och fromma män och kvinnor under gudstjänstplatsernas golv.

76:5.6 (852.5) Det övermateriella styret på Urantia fortsatte under ledning av Melkisedekarna, men den direkta fysiska kontakten med de evolutionära raserna hade brutits. Från de länge sedan svunna tider då Planetprinsens kroppsliga stab anlände, fram till Vans och Amadons tider och vidare till Adams och Evas ankomst, hade fysiska representanter för universumstyret varit stationerade på planeten. Men med den adamiska försumligheten upphörde denna regim, som hade omfattat en period om mer än fyra hundra femtio tusen år. Inom de andliga verksamhetsområdena fortsatte de hjälpande änglarna att kämpa tillsammans med Tankeriktarna, vardera hjältemodigt arbetande för att rädda individen, men ingen omfattande plan för en långtgående välfärd för hela världen förkunnades för de dödliga på jorden förrän Makiventa Melkisedek anlände under Abrahams tid och med styrkan, tålmodet och auktoriteten hos en Guds Son lade

grundvalarna för det fortsatta upplyftandet och den andliga rehabiliteringen av olycksdrabbade Urantia.

76:5.7 (853.1) Missöde har emellertid inte varit Urantias enda lott. Denna planet har också varit den mest lyckosamma i lokaluniversumet Nebadon. Urantiaborna borde räkna allt som vinst, om deras förfäders blundrar och deras tidiga världshärskares misstag störtade planeten i ett så hopplöst tillstånd av förvirring, ytterligare förvärrat av ondska och synd, att själva denna bakgrund av mörker så tilltalade Mikael från Nebadon att han utvalde denna värld till arena för att uppenbara den himmelske Faderns kärleksfulla personlighet. Det är inte så att Urantia behövde en Skaparson för att reda ut sina trassliga affärer. Det är snarare så att onskan och synden på Urantia erbjöd Skaparsonen en mera slående bakgrund mot vilken han kunde uppenbara Paradisfaderns ojämförliga kärlek, barmhärtighet och tålamod.

6. Adams och Evas överlevnad

76:6.1 (853.2) Adam och Eva gick in i dödens vila med en fast tro på de löften som Melkisedekarna hade gett dem att de en gång skulle vakna upp från dödens sömn för att återuppta livet i mansoniavärldarna, världar som alla var så bekanta för dem under tiderna före deras mission i den violetta rasens köttsliga kroppar på Urantia.

76:6.2 (853.3) De vilade inte länge i den medvetslösa sömnens glömska som gäller för världens dödliga. På tredje dagen efter Adams

död, den andra efter hans vördnadsfulla begravning, gavs Lanaforges order, bekräftad av den tjänstgörande Högste i Edentia och godkänd i Salvington av Dagarnas Förenande som handlade på uppdrag av Mikael, till Gabriel med beslut om att anordna ett speciellt namnupprop för de meriterade överlevande från den adamiska försumligheten på Urantia. I enlighet med detta mandat om en speciell uppståndelse, nummer tjugosex i urantiaserien, återpersonaliserades Adam och Eva och konstituerades på nytt i uppståndelsehallarna i Satantias mansonivärldar tillsammans med 1.316 av deras medarbetare från livet i den första lustgården. Många andra lojala själar hade redan omvandlats vid tiden för Adams ankomst, till vilken anslöt sig en domperiodsomfattande domedag för både sovande överlevande och levande kvalificerade uppstigande.

76:6.3 (853.4) Adam och Eva färdades snabbt genom den gradvisa uppstigningens världar tills de uppnådde medborgarskap i Jerusem och återigen en gång var invånare på den planet där de hade sitt ursprung, men denna gång som medlemmar av en annan klass av universumpersonligheter. De lämnade Jerusem som stadigvarande medborgare — som Gudssöner; de återvände som uppstigna medborgare — som människosöner. De knöts omedelbart till urantiatjänsten i systemets huvudstad och anvisades senare medlemskap bland de tjugofyra rådgivarna som bildar det nuvarande rådgivande och övervakande organet för Urantia.

76:6.4 (854.1) Så slutar berättelsen om den planetariska Adam och Eva på Urantia, en berättelse om prövning, tragedi och seger, åtminstone personlig seger för era välmenande men vilseledda

Materiella Son och Dotter, och utan tvivel i sista hand också en berättelse om slutlig seger för deras värld och dess invånare som har skakats av uppror och pinats av ondska. Allt som allt bidrog Adam och Eva mäktigt till det snabba civiliserandet och den accelererade biologiska utvecklingen av människosläktet. De lämnade en storartad kultur på jorden, men det var inte möjligt för en sådan avancerad civilisation att fortleva med beaktande av att det adamiska arvet tidigt utspäddes och till slut dränktes. Det är folket som gör civilisationen; civilisationen gör inte folket.

76:6.5 (854.2) [Framfört av Solonia, den seraf som en gång var "rösten i lustgården".]

Urantiaboken

<< [Kapitel 76](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 78](#) >>

Kapitel 77

Mellanvarelserna

77:0.1 (855.1) I DE flesta bebodda världar i Nebadon finns en eller flera grupper av unika varelser som har sin tillvaro på en funktionsnivå för levande varelser ungefär mitt emellan dessa världars dödliga och änglaklasserna; därför kallas de *mellanvarelser*. De förefaller att vara en tillfällighet i tiden, men de förekommer i en så omfattande utsträckning och är så värdefulla som medhjälpare att vi alla för länge sedan har accepterat dem som en väsentlig varelseklass i vår gemensamma planetariska omvårdnad.

77:0.2 (855.2) På Urantia verkar två olika klasser av mellanvarelser: första gradens eller den äldre kåren som uppkom långt tillbaka i tiden i Dalamatia, och andra gradens eller den yngre gruppen vars ursprung daterar sig från Adams tid.

1. Första gradens mellanvarelser

77:1.1 (855.3) Första gradens mellanvarelser uppkom av en unik förening mellan materiellt och andligt på Urantia. Vi känner till existensen av liknande varelser i andra världar och andra system, men de uppkom med annorlunda metoder.

77:1.2 (855.4) Det är bra att alltid hålla i minnet att de efter successiva utgivningarna av Guds Söner till en evolverande planet åstadkommer tydliga förändringar i världens andliga struktur och ibland modifierar samspelet mellan de andliga och materiella krafterna på en planet så att det uppstår situationer som verkligen är svåra att förstå. Prins Caligastias ett hundra kroppsliga stabsmedlemmars ställning illustrerar just ett sådant unikt samspel: Som uppstigna morontiamedborgare i Jerusem var de övermateriella varelser utan förmånen att föröka sig. Som nedstigna planetariska omvårdare på Urantia var de materiella sexualvarelser med förmåga att avla materiella efterkommande (vilket en del av dem senare gjorde). Det som vi inte tillfredsställande kan förklara är hur dessa ett hundra kunde fungera i föräldrarollen på en övermateriell nivå, men det är exakt vad som skedde. En övermateriell (icke-sexuell) förbindelse mellan en manlig och en kvinnlig medlem av den kroppsliga staben resulterade i uppkomsten av den förstfödda bland första gradens mellanvarelser.

77:1.3 (855.5) Det upptäcktes genast att en varelse av denna klass, mitt emellan de dödligas och änglarnas nivå, vore till stor nytta vid skötseln av uppgifterna i Prinsens högkvarter, och i enlighet därmed

gavs varje par tillstånd att åstadkomma en liknande varelse. Detta projekt resulterade i den första gruppen om femtio mellanvarelser.

77:1.4 (855.6) Efter att i ett års tid ha observerat denna unika grupps arbete gav Planetprinsen sitt godkännande till att mellanvarelser producerades utan begränsning. Denna plan förverkligades så länge skaparkraften fanns tillgänglig, och sålunda fick den ursprungliga kåren om 50.000 mellanvarelser att existera.

77:1.5 (856.1) En period på ett och ett halvt år förlöpte mellan åstadkommandet av varje mellanvarelse, och när ett tusen sådana varelser hade fötts åt varje par blev det aldrig några fler. Det finns ingen tillgänglig förklaring till varför denna förmåga tog slut då den ett tusende efterkommande hade framträtt. Ihärdigt fortsatt experimenterande ledde endast till misslyckande.

77:1.6 (856.2) Dessa varelser bildade underrättelsekåren för Prinsens administration. De strövade omkring vitt och brett, studerade och observerade världens raser och utförde andra ovärderliga tjänster för Prinsen och hans stab i arbetet med att påverka människosamhället långt borta från det planetariska högkvarteret.

77:1.7 (856.3) Denna regim fortgick fram till de tragiska tiderna för det planetariska upproret som förledde något över fyra femtedelar av första gradens mellanvarelser. Den lojala kåren trädde i tjänst hos de konkursförvaltande Melkisedekarna och fungerade under Vans titulära ledning fram till Adams tid.

2. Noditrasen

77:2.1 (856.4) Fastän detta är berättelsen om mellanvarelsernas ursprung, väsen och funktion på Urantia gör släktskapet mellan de två klasserna — första och andra gradens — det nödvändigt att för en stund avbryta berättelsen om första gradens mellanvarelser för att följa släktlinjen från rebellmedlemmarna i prins Caligastias kroppsliga stab från tiden för det planetariska upproret fram till Adams tid. Det var denna arvslinje som under de första tiderna i den andra lustgården bidrog med ena hälften av anorna till mellanvarelserna av andra gradens klass.

77:2.2 (856.5) De fysiska medlemmarna av Prinsens stab hade gjorts till sexualvarelser för att de skulle ta del i planen att alstra efterkommande som skulle förkroppsliga de gemensamma egenskaperna hos deras speciella klass i förening med egenskaperna hos utvalda medlemmar av Andons stammar, och allt detta som förberedelse för det senare förväntade framträdandet av Adam. Livsbärarna hade planerat en ny typ av dödliga som skulle bestå av en förening mellan dessa förenade efterkommande till Prinsens stab och den första generationens ättlingar till Adam och Eva. De hade sålunda utarbetat en plan som avsåg att skapa en ny klass av planetariska varelser som de hoppades att skulle bli lärare och ledare för människosamfundet. Dessa varelser var avsedda att i socialt avseende ha en högre ställning, inte i medborgarrättsligt avseende. Men då detta projekt nästan helt misslyckades får vi aldrig veta vilken aristokrati av välvilligt ledarskap och storartad kultur Urantia sålunda gick miste om. Ty när de kroppsliga stabsmedlemmarna senare skaffade sig efterkommande skedde detta efter upproret och efter det att de hade avskurits från sin förbindelse med systemets livsströmmar.

77:2.3 (856.6) Tidsskedet efter upproret var vittne till många ovanliga händelser på Urantia. En stor civilisation — den dalamatiska kulturen — var i upplösning. ”Vid den tiden levde det jättar (noditerna) på jorden, och när dessa söner till gudarna begynte gå in till människornas döttrar och dessa födde barn åt dem, blev dessa barn ’fortidens väldiga män som var så namnkunniga’.” Fastän stabsmedlemmarna och deras tidiga efterkommande knappast var ”söner till gudarna” ansågs de som sådana av de evolutionära dödliga under dessa länge sedan svunna tider; även deras kroppsstorlek blev av traditionen uppförstorad. Detta är således ursprunget till den nästan över hela världen förekommande folksägnen om gudarna som kom ned till jorden och här med människornas döttrar avlade en forntida ras av hjältar. Hela denna legend blev vidare hopblandad med berättelserna om de senare framträdande adamiternas rasblandningar i den andra lustgården.

77:2.4 (857.1) Eftersom de ett hundra kroppsliga medlemmarna av Prinsens stab var bärare av det andoniska människosläktets livsplasma, hade man naturligtvis väntat sig att om de började föröka sig sexuellt skulle deras ättlingar alltigenom likna de efterkommande till andra andonitföräldrar. Men när de sextio stabsrebellerna, Nods anhängare, faktiskt inlät sig på sexuell förökning visade sig deras barn vara i nästan alla avseenden långt överlägsna i jämförelse med både andonit- och sangikfolken. Denna oväntade överlägsenhet var utmärkande inte endast för de fysiska och intellektuella egenskaperna utan gällde även den andliga kapaciteten.

77:2.5 (857.2) Dessa mutanta drag som framträdde i den första noditgenerationen var resultatet av vissa förändringar som hade

formats i gestaltningen och i de kemiska beståndsdelarna av den andoniska livsplasmas arvsfaktorer. Dessa förändringar hade orsakats av att sataniasystemets starka livsuppehållande strömmar cirkulerade i stabsmedlemmarnas kroppar. Dessa livsströmmar fick kromosomernas speciella urantiamönster att omorganisera sig mera enligt den standardiserade sataniainriktningen av den ordinerade livsmanifestationen i Neadon. Förfarandet vid denna omvandling av livsplasman genom inverkan av systemets livsströmmar är inte olik de förfaranden med vilka vetenskapsmän på Urantia modifierar livsplasman från växter och djur med användning av röntgenstrålar.

77:2.6 (857.3) Sålunda uppkom noditfolken av vissa säregna och oväntade modifikationer som inträffade i den livs plasma som kirurgerna från Avalon hade överfört från de bidragande andoniternas kroppar till de kroppsliga stabsmedlemmarnas kroppar.

77:2.7 (857.4) Man bör minnas att de ett hundra andoniterna som bidrog med livs plasma in sin tur gjordes delaktiga av det organiska komplementet till livets träd, så att Satantias livsströmmar likaledes genomströmmade deras kropp. De fyrtiofyra modifierade andoniter som följde med staben i upproret parade sig också med varandra och lämnade ett betydande bidrag till de bättre släktena bland noditernas folk.

77:2.8 (857.5) Dessa två grupper, omfattande etthundrafyra individer som var bärare av den modifierade andonitlivsplasman, utgör förfäderna till noditerna, den åttonde rasen som framträdde på Urantia. Detta nya inslag i människolivet på Urantia representerar en annan fas i förverkligandet av den ursprungliga planen att utnyttja

denna planet som en livsmodifikationsvärld, utom att detta var en av de oförutsedda händelserna.

77:2.9 (857.6) De renrasiga noditerna var en storartad ras, men de blandades så småningom upp med de evolutionära folken på jorden, och snart hade en stor försämring inträffat. Tio tusen år efter upproret hade de förlorat grund till den grad att deras genomsnittliga livslängd endast var obetydligt längre än de evolutionära rasernas.

77:2.10 (857.7) När arkeologerna gräver upp arkiven av lertavlor från de senare tidernas sumeriska ättlingar till noditerna, finner de sumeriska kungalängder som sträcker sig flera tusen år bakåt; och ju längre bakåt dessa uppteckningar sträcker sig dess längre blir också regeringstiden för de enskilda kungarna, från tjugofem eller trettio år ända till etthundrafemtio år och längre. Denna längre regeringstid för de äldre kungarna anger att en del av de tidiga nodithärskarna (direkta efterkommande till Prinsens stab) verkligen levde längre än deras efterträdare under senare tider, och det anger även en strävan att sträcka dynastierna ända till Dalamatia.

77:2.11 (857.8) Anteckningarna om sådana långlivade individer beror också på en sammanblandning av månader och år som tidsperioder. Detta kan man se även i Abrahams släktavla i Bibeln och i kinesernas tidiga uppteckningar. Förväxlingen av tjugooåttadagarsmånaden eller -perioden med det senare i bruk tagna året om mer än trehundrafemtio dagar är orsaken till traditionerna om dessa långa människoliv. Det finns anteckningar om en man som levde över nio hundra "år". Denna period utgör i verkligheten inte fullt sjuttio år, och sådana livstider ansågs länge vara mycket långa, "tre och ett halvt tjog år", som en sådan livslängd senare angavs.

77:2.12 (858.1) Tideräkningen i månader med tjugoåtta dagar bestod länge efter Adams tid. Men när egyptierna för omkring sju tusen år sedan företog sig att reformera kalendern gjorde de det med stor noggrannhet och tog i bruk ett år med 365 dagar.

3. Babels torn

77:3.1 (858.2) Sedan Dalamatia hade sjunkit i havet flyttade noditerna norr- och österut och grundade snart en ny stad, Dilmun, som sitt rasliga och kulturella högkvarter. Omkring femtio tusen år efter Nods död, då de efterkommande till Prinsens stab hade blivit alltför talrika för att finna sitt uppehälle i trakterna närmast omkring sin nya stad Dilmun, och efter det att de hade börjat ingå äktenskap utåt med de angränsande andonit- och sangikstammarna, kom deras ledare att tänka på att någonting borde göras för att bevara deras rasenhet. Följaktligen sammankallades ett stamråd, och efter mycket diskuterande omfattades den plan som föreslogs av Bablot, en ättling till Nod.

77:3.2 (858.3) Bablot föreslog att man skulle uppföra ett pretentiöst tempel till rasens ära i mitten av det territorium som de då hade i sin besittning. Detta tempel skulle ha ett torn vars like världen aldrig hade skådat. Det skulle vara ett monumentalt minnesmärke över deras avtagande storhet. Det fanns många som ville ha detta monument uppfört i Dilmun, men andra hävdade att en sådan storslagen byggnad borde placeras på ett tryggt avstånd från havets faror; de kom ihåg

traditionerna om hur deras första huvudstad Dalamatia hade hamnat under vatten.

77:3.3 (858.4) Enligt Bablots planer skulle de nya byggnaderna bli kärnan i ett framtida centrum för noditernas kultur och civilisation. Hans åsikt blev till slut rådande, och byggandet påbörjades enligt hans planer. Den nya staden skulle kallas *Bablot* efter tornets arkitekt och konstruktör. Denna plats blev senare känd som Bablod och slutligen som Babel.

77:3.4 (858.5) Noditerna var emellertid fortfarande något delade i sina känslor beträffande planerna och avsikterna med detta företag. Inte heller var deras ledare helt överens om vare sig konstruktionsplanerna för eller användningen av byggnaderna sedan de skulle stå färdiga. Efter fyra och ett halvt års arbete uppkom en väldig dispyt om ändamålet med och motivet för att uppföra tornet. Stridigheterna blev så bittra att allt arbete upphörde. Matbärarna spred nyheten om motsättningarna, och stammarna började i stora skaror samlas på byggnadsplatsen. Tre olika åsikter framfördes beträffande avsikten med att bygga tornet.

77:3.5 (858.6) 1. Den största gruppen, närmare hälften, ville se tornet byggas som ett minnesmärke över noditernas historia och rasliga överlägsenhet. De tyckte att det borde vara en storslagen och imponerande konstruktion som skulle väcka beundran hos alla framtida generationer.

77:3.6 (858.7) 2. Den näst största fraktionen ville ha tornet planerat som ett minnesmärke över kulturen i Dilmun. De förutsåg att Bablot skulle bli ett stort centrum för handel, konst och hantverk.

77:3.7 (859.1) 3. Den minsta grupperingen, minoriteten, ansåg att uppförandet av tornet erbjöd ett tillfälle att försona deras stamfäders dårskap då dessa deltog i Caligastias uppror. De hävdade att tornet borde ägnas åt dyrkan av allas Fader, att hela syftet med den nya staden borde vara att träda i stället för Dalamatia — att fungera som det kulturella och religiösa centret för de omgivande barbarerna.

77:3.8 (859.2) Den religiösa gruppen röstades genast ned. Majoriteten avvisade läran om att deras förfäder hade gjort sig skyldiga till uppror; de kände sig förnärmade av ett sådant rasligt stigma. Efter att ha avfärdat en av de tre infallsvinklarna till dispyten, och då de misslyckades att genom debatt avgör de två övriga, tog de till strid. Religionisterna, som inte deltog i striden, flydde till sina hem i söder medan deras fränder kämpade tills de var så gott som utplånade.

77:3.9 (859.3) För omkring tolv tusen år sedan gjordes ett nytt försök att bygga upp tornet. Anditernas blandade raser (noditer och adamiter) började bygga ett nytt tempel på ruinerna från den första konstruktionen, men det fanns inte tillräckligt med understöd för företaget; det föll på sin egen anspråksfullhet. Denna trakt var länge känd som Babels land.

4. Noditernas civilisationscentra

77:4.1 (859.4) Skingringen av noditerna blev den omedelbara följden av den förödande konflikten om Babels torn. Detta inbördeskrig

minskade storligen antalet av de mer renrasiga noditerna och var på många sätt orsaken till att de inte lyckades etablera en stor civilisation före Adam. Från denna tid gick den noditiska kulturen bakåt i över ett hundra tjugo tusen år tills den lyftes upp av det adamiska tillskottet. Så sent som under Adams tid var noditerna fortfarande ett dugligt folk. Många av deras blandade efterkommande hörde till dem som byggde upp lustgården, och flera av Vans grupp-kaptener var noditer. En del av de bästa sinnena som tjänade i Adams stab var av denna ras.

77:4.2 (859.5) Tre av fyra stora noditcenter grundades omedelbart efter konflikten i Bablot:

77:4.3 (859.6) 1. *De västra eller syrisk-a noditerna*. Återstoden av nationalisterna, anhängarna av ett rasminnesmärke, drog norrut och förenade sig med andoniterna för att grunda de senare noditcentren nordväst om Mesopotamien. Detta var den största noditgruppen, som nu spred sig åt olika håll, och den bidrog mycket till det assyriska folkslaget som framträdde senare.

77:4.4 (859.7) 2. *De östra eller elamitiska noditerna*. De som hade talat för kultur och handel flyttade i stort antal österut till Elam och förenade sig där med de blandade sangikstammarna. Elamiterna hade för trettio eller fyrtio tusen år sedan blivit i det stora hela sangiska till sin natur, fastän de fortsättningsvis upprätthöll en civilisation som stod högre än de omgivande barbarernas.

77:4.5 (859.8) Sedan den andra lustgården hade etablerats blev det brukligt att tala om denna närbelägna noditbosättning som "landet Nod", och under den långa period då det i stort sett rådde fred mellan

denna grupp av noditer och adamiterna blandades de två raserna i stor utsträckning med varandra, ty det blev mer och mer sed för Guds Söner (adamiterna) att söka sig en hustru bland människornas döttrar (noditerna).

77:4.6 (860.1) 3. *De mellersta eller för-sumeriska noditerna.* En liten grupp vid mynningen av floderna Tigris och Eufrat bibehöll mera av sin rasliga integritet. Den bestod i tusentals år och gav slutligen upphov till de noditiska förfäder som blandade sig med adamiterna till att grunda de sumeriska folken i historisk tid.

77:4.7 (860.2) Allt detta förklarar hur sumererna så plötsligt och hemlighetsfullt framträdde på handlingsscenen i Mesopotamien. Forskarna kommer aldrig att kunna spåra och följa dessa stammar bakåt till sumerernas uppkomst. De fick sitt ursprung för två hundra tusen år sedan efter det att Dalamatia sjönk i havet. Utan några spår av uppkomst annanstans i världen dyker dessa forntida stammar plötsligt upp på civilisationens horisont med en fullt utvecklad och överlägsen kultur till vilken hörde tempel, bearbetning av metaller, jordbruk, husdjur, krukmakeri, vävnadskonst, handelsrätt, civilregler, religiöst ceremoniel och ett gammalt skrivsystem. Vid den historiska tidens början hade de för länge sedan förlorat alfabetet från Dalamatia och tagit i bruk det säregna skrivsystem som uppkom i Dilmun. Det sumeriska språket, som praktiskt taget har gått förlorat för världen, var inte semitiskt. Det hade mycket gemensamt med de så kallade ariska språken.

77:4.8 (860.3) De noggranna anteckningar som sumererna lämnade efter sig beskriver området för den betydande bosättning som fanns vid Persiska vikens kust nära den tidigare staden Dilmun. Egyptierna

kallade denna forntida praktfulla stad Dilmun, medan de senare adamiserade sumererna förväxlade både den första och den andra noditstaden med Dalamatia och kallade dem alla tre Dilmun. Arkeologerna har redan funnit dessa forntida sumeriska lertavlor som berättar om detta jordiska paradiset ”där gudarna för första gången välsignade människosläktet med ett exempel på civiliserat och kulturellt liv”. Dessa tavlor som beskriver Dilmun, människornas och Guds paradis, vilar nu tyst och stilla på de dammiga hyllorna i mångt museum.

77:4.9 (860.4) Sumererna kände väl till det första och det andra Eden, men trots omfattande ömsesidigt ingifte med adamiterna fortsatte de att hålla invånarna i lustgården norrut för en främmande ras. Sumerernas stolthet över den mera forntida noditiska kulturen fick dem att ignorera dessa senare ärofulla uttryck till förmån för staden Dilmuns storslagenhet och paradisiska traditioner.

77:4.10 (860.5) 4. *De norra noditerna och amadoniterna — vaniterna.* Denna grupp uppstod tidigare än konflikten i Bablot. Dessa nordligaste noditer var efterkommande till dem som hade övergett Nods och hans efterträdares ledarskap och valt att följa Van och Amadon.

77:4.11 (860.6) En del av Vans första medarbetare bosatte sig senare längs stränderna av den sjö som fortfarande bär hans namn, och deras traditioner växte fram kring denna plats. Ararat blev deras heliga berg och hade i stort sett samma betydelse för senare tiders vaniter som Sinai hade för hebréerna. För tio tusen år sedan undervisade assyriernas vanitförfäder om att deras morallag om sju bud hade givits till Van av Gudarna på Araratberget. De hade en fast tro på att

Van och hans medarbetare Amadon togs levande bort från planeten när dessa var uppe på berget försjunkna i tillbedjan.

77:4.12 (860.7) Berget Ararat var norra Mesopotamiens heliga berg, och eftersom mycket av er tradition om dessa forna tider uppkom i samband med den babyloniska berättelsen om översvämningen, är det inte förvånande att Araratberget och dess omgivning vävdes in i den senare judiska berättelsen om Noak och den världsomfattande översvämningen.

77:4.13 (860.8) Omkring 35.000 år f.Kr. besökte Adamsson en av de östligaste av vaniternas gamla bosättningar för att grunda sitt civilisationscentrum.

5. Adamsson och Ratta

77:5.1 (861.1) Sedan vi har skildrat noditerna som föregångare till förfäderna till andra gradens mellanvarelser bör vi i denna berättelse nu ta till behandling den adamiska hälften av deras anor, ty andra gradens mellanvarelser är också barnbarn till Adamsson, den förstfödde av den violetta rasen på Urantia.

77:5.2 (861.2) Adamsson hörde till den grupp bland Adams och Evas barn som valde att stanna på jorden med sin far och mor. Denne äldste son till Adam hade ofta hört av Van och Amadon berättelsen om deras högländshem i norr, och någon tid efter det att den andra lustgården hade etablerats beslöt han att ge sig iväg för att söka efter detta land som han hade drömt om i sin ungdom.

77:5.3 (861.3) Adamsson var vid denna tid 120 år gammal och far till trettiotvå renrasiga barn från den första lustgården. Han ville stanna hos sina föräldrar och hjälpa dem att bygga upp den andra lustgården, men han var mycket besvärad av att ha förlorat sin maka och deras barn som alla hade valt att bege sig till Edentia tillsammans med de övriga adamiska barn som valde att bli skyddslingar hos de Högsta.

77:5.4 (861.4) Adamsson ville inte överge sina föräldrar på Urantia, och han var obenägen att fly från svårigheter eller faror, men han fann umgänget i den andra lustgården långt ifrån tillfredsställande. Han gjorde mycket för att främja den första tidens försvars- och byggnadsaktiviteter, men han beslöt att dra sig norrut vid första lägliga tillfälle. Fastän hans avfärd skedde på ett helt angenämt sätt var Adam och Eva mycket sorgsna över att förlora sin äldste son, att se honom ge sig ut i en främmande och fientlig värld för att som de fruktade aldrig återvända.

77:5.5 (861.5) Ett sällskap om tjugosju personer följde med Adam norrut för att söka efter dessa människor från hans barndoms fantasier. Efter något över tre år fann faktiskt Adamssons sällskap målet för sitt äventyr. Bland dessa människor fann han en underbar och vacker kvinna, tjugo år gammal, som påstod sig vara den sista renrasiga ättlingen till Prinsens stab. Denna kvinna, Ratta, sade att hennes förfäder alla var efterkommande till två medlemmar av Prinsens fallna stab. Hon var den sista av sin ras och hade inga bröder eller systrar i livet. Hon hade närapå bestämt sig för att inte gifta sig, hade nästan bestämt sig att dö utan efterkommande, men hon förlorade sitt hjärta till den majestätiske Adamsson. När hon hörde

berättelsen om Eden, om hur Vans och Amadons förutsägelser verkligen hade försannats, och när hon hörde redogörelsen för försumligheten i lustgården, greps hon av en enda tanke — att gifta sig med denne son och arvinge till Adam. Snabbt slog tanken rot hos Adamsson. Efter något över tre månader var de gifta.

77:5.6 (861.6) Adamsson och Ratta hade en familj med sextiosju barn. De gav upphov till en storartad släkt av ledare i världen, men de gjorde mer än så. Man bör komma ihåg att båda dessa varelser i själva verket var övermänniskor. Vart fjärde barn som föddes åt dem var av enastående klass. Det var ofta osynligt. Aldrig i världens historia hade något sådant inträffat. Ratta var mycket oroad — rentav vidskeplig — men Adamsson kände väl till existensen av första gradens mellanvarelser, och han drog den slutsatsen att någonting liknande höll på att ske inför hans ögon. När den andra ättlingen som betedde sig egendomligt föddes beslöt han att para dem, då den ena var av manligt och den andra av kvinnligt kön, och detta är ursprunget till andra gradens mellanvarelser. Inom ett hundra år, innan detta fenomen upphörde, uppkom närmare två tusen av dessa varelser.

77:5.7 (862.1) Adamsson levde 396 år. Många gånger återvände han för att besöka sin far och mor. Vart sjunde år färdades han och Ratta söderut till den andra lustgården, och under tiden höll mellanvarelserna honom informerad om välfärden hos hans folk. Under Adamssons livstid var de till stor nytta vid uppbyggandet av ett nytt och självständigt världscentrum för sanning och rättfärdighet.

77:5.8 (862.2) Adamsson och Ratta hade sålunda under sitt kommando denna kår av underbara medhjälpare, som arbetade med

dem under deras långa liv för att hjälpa till med utbredningen av avancerad sanning och spridningen av en högre andlig, intellektuell och fysisk levnadsstandard. Resultatet av denna strävan att förbättra världen kom aldrig helt i skuggan av en senare tillbakagång.

77:5.9 (862.3) Adamssoniterna upprätthöll en hög kultur i nästan sju tusen år efter Adamsson och Ratta. Senare blev de uppblandade med de angränsande noditerna och andoniterna och inkluderades även bland ”forntidens mäktiga män”. En del av framstegen under den tidsåldern bevarades och blev en latent del av den kulturpotential som senare slog ut i blom som den europeiska civilisationen.

77:5.10 (862.4) Detta civilisationscentrum var beläget i området öster om den södra ändan av Kaspiska havet, nära Kopet Dagh. En kort väg upp på kullarna vid foten av bergen i Turkestan finns spåren av det som en gång var adamssoniternas högkvarter för den violetta rasen. På dessa boplatser i höglandet, belägna i ett smalt och urgammalt fruktbart bälte längs de lägre kullarna vid Kopets bergskedja, uppkom vid skilda tider fyra olika på varandra följande kulturer utvecklade av motsvarande fyra olika grupper av ättlingar till Adamsson. Det var den andra av dessa grupper som migrerade västerut till Grekland och öarna i Medelhavet. Återstoden av Adamssons efterkommande flyttade mot norr och väster och trängde in i Europa tillsammans med det blandade folket från den sista anditvågen som kom ut från Mesopotamien, och de fanns också med bland de andit-ariet som invaderade Indien.

6. Andra gradens mellanvarelser

77:6.1 (862.5) Medan första gradens mellanvarelser hade ett närapå övermänskligt ursprung är den andra klassen efterkommande till det rena adamiska släktet förenat med en människobliven ättling till de förfäder som var gemensamma för den äldre kårens föräldrar.

77:6.2 (862.6) Bland Adamssons barn fanns det endast sexton av de säregna stamfäderna till andra gradens mellanvarelser. Dessa unika barn fördelade sig jämnt enligt kön, och varje par kunde, med ett kombinerat förfarande av sexuell och icke-sexuell förbindelse, frambringa en andra gradens mellanvarelse var sjuttionde dag. Ett sådant fenomen var aldrig möjligt på jorden före den tiden, inte heller har det någonsin inträffat sedan dess.

77:6.3 (862.7) Dessa sexton barn levde och dog (om man inte beaktar deras egendomligheter) så som världens dödliga, men deras med elektrisk energi laddade ättlingar lever vidare, då de inte är underkastade de begränsningar som köttsligheten medför hos de dödliga.

77:6.4 (862.8) Vart och ett av de åtta paren frambragte till slut 248 mellanvarelser, och sålunda fick den ursprungliga andra klassens kår — till antalet 1.984 — sin tillvaro. Det finns åtta undergrupper av andra gradens mellanvarelser. De betecknas som a-b-c den första, andra, tredje o.s.v. Sedan följer d-e-f den första, andra, tredje o.s.v.

77:6.5 (862.9) Efter Adams försumlighet återvände första gradens mellanvarelser till tjänsten hos de konkursförvaltande Melkisedekarna, medan andra gradens grupp var knuten till Adamssons centrum fram till hans död. Trettiotre av dessa andra gradens mellanvarelser, ledarna för deras organisation vid Adamssons

död, försökte föra över hela klassen till Melkisedekarnas tjänst och sålunda åstadkomma ett förbund med första gradens kår. Men då de inte lyckades med detta, lämnade de sina följeslagare och gick som grupp över till de planetariska konkursförvaltarnas tjänst.

77:6.6 (863.1) Efter Adamssons död blev de återstående andra gradens mellanvarelserna en märklig, oorganiserad och obunden kraft på Urantia. Från den tiden fram till Makiventa Melkisedeks dagar levde de i en oregelbunden och oorganiserad tillvaro. Denna Melkisedek fick delvis ordning på dem, men de åstadkom fortfarande mycket ofog ända fram till Kristus Mikael's tid. Under hans vistelse på jorden träffade de alla sitt slutliga avgörande om sitt framtida öde; den lojala majoriteten underordnade sig då ledningen av första gradens mellanvarelser.

7. De upproriska mellanvarelserna

77:7.1 (863.2) Majoriteten av första gradens mellanvarelser valde syndens väg vid tiden för Lucifers uppror. När förödelsen från det planetariska upproret kartlades upptäckte man bland andra förluster att av de ursprungligen 50.000 mellanvarelserna hade 40.119 förenat sig med Caligastias utbrytning.

77:7.2 (863.3) Det ursprungliga antalet andra gradens mellanvarelser var 1.984, och av dessa ställde 873 inte upp för Mikael's styre. De internerades vederbörligen i samband med den planetariska domen över Urantia på den första pingsten. Ingen kan förutsäga framtiden för dessa fallna varelser.

77:7.3 (863.4) Båda grupperna av upproriska mellanvarelser hålls nu i förvar i väntan på den slutliga domen i systemupprorets angelägenheter; men de gjorde mångt och mycket underligt på jorden innan den nuvarande planetariska domperioden inleddes.

77:7.4 (863.5) Dessa illojala mellanvarelser hade förmågan att under vissa omständigheter göra sig synliga för de dödligas ögon, och detta gällde i synnerhet medarbetarna till Belsebub, ledaren för andra gradens avfallna mellanvarelser. Men dessa unika varelser skall inte förväxlas med vissa rebellkeruber och -serafer som också fanns på jorden upp till tiden för Kristi död och uppståndelse. En del av de äldre författarna betecknade dessa upproriska mellanvarelser som onda andar och demoner och de fallna seraferna som onda änglar.

77:7.5 (863.6) I ingen värld kan onda andar hålla något dödligt sinne i sin besittning efter det att en Paradisets Gåvoson har levt sitt liv i världen. Men före Kristus Mikael's dagar på Urantia — före Tankeriktarnas världsomfattande ankomst och utgjutandet av Mästartens ande över allt kött — kunde dessa upproriska mellanvarelser faktiskt påverka vissa lägstående dödligas sinne och i någon mån kontrollera deras handlingar. Detta skedde i stort sett på samma sätt som de lojala mellanvarelserna fungerar då de tjänar som effektiva kontaktväktare av människosinnet hos medlemmarna av ödets reservkår på Urantia, då Riktaren i själva verket är avskild från personligheten under en period av kontakt med övermänskliga intelligenser.

77:7.6 (863.7) Det är inte endast fråga om ett bildligt uttryck när skriften säger: ”Och man förde till Honom alla slags sjuka, de som var besatta av demoner och de som var vansinniga.” Jesus visste om

och kände igen skillnaden mellan sinnessjukdom och demonisk besatthet, fastän uppfattningarna om dessa tillstånd var mycket förvirrade hos hans samtida.

77:7.7 (863.8) Även före den första pingsten kunde inte någon upprorisk ande dominera ett normalt människosinne, och sedan den dagen är även de lägstående dödligas svaga sinne skyddat från sådana möjligheter. Vid det förmenta utdrivandet av demoner sedan Sanningens Ande anlände har det rört sig om en sammanblandning av tron på demonisk besatthet med hysteri, sinnessjukdom och svagsinhet. Mikael's utgivning har för evigt befriat alla människosinnen på Urantia från möjligheten att bli besatta av demoner, men ni skall inte tro att det inte var en realitet under tidigare tidsåldrar.

77:7.8 (864.1) Hela gruppen av upproriska mellanvarelser hålls för närvarande fångna, enligt order av de Högste i Edentia. De strövar inte längre omkring i denna värld för att ställa till med ofog. Oberoende av Tankeriktarnas närvaro så gjorde utgjutandet av Sanningens Ande över allt kött, det för alltid omöjligt för illojala andar av varje slag eller form att någonsin mera invadera ens de svagaste människosinnena. Sedan den första pingsten kan det aldrig mera förekomma något sådant som demonisk besatthet.

8. De förenade mellanvarelserna

77:8.1 (864.2) Vid den senaste domen över denna värld, då Mikael förde bort de sovande överlevande från tiden, lämnades

mellanvarelserna kvar för att hjälpa till med det andliga och delvis andliga arbetet på planeten. De fungerar nu som en enda kår som omfattar båda klasserna och uppgår till 10.992 individer. *De förenade mellanvarelserna på Urantia* styrs för närvarande turvis av den äldsta medlemmen i vardera klassen. Denna regim har varit rådande sedan de sammansmältes till en enda grupp kort efter den första pingsten.

77:8.2 (864.3) Medlemmarna av den äldre eller första gradens klass är vanligen kända enligt siffertal. De har ofta sådana namn som 1-2-3 den första, 4-5-6 den första o.s.v. På Urantia betecknas de adamiska mellanvarelserna alfabetiskt för att skilja dem från första gradens mellanvarelser med sifferbeteckning.

77:8.3 (864.4) Båda klassernas varelser är icke-materiella när det gäller föda och upptagning av energi, men de har många drag gemensamma med människorna och kan uppskatta och förstå er humor såväl som er gudsdyrkan. När de har uppgifter som anknyter till dödliga är de i anden med i människans arbete, vila och avkoppling. Mellanvarelserna sover emellertid inte, inte heller har de förmågan att föröka sig. I viss mening är andra gradens grupp differentierad enligt manlighet och kvinnlighet, och man talar ofta om dem som ”han” eller ”hon”. De arbetar också ofta tillsammans i sådana par.

77:8.4 (864.5) Mellanvarelserna är inte människor, inte heller änglar, men mellanvarelserna av andra graden är till sin natur närmare människa än ängel; de hör på sätt och vis till era raser och är därför mycket förståelsefulla och sympatiska i sin kontakt med människovarelser. De är ovärderliga för seraferna i dessas arbete för och med människosläktets olika raser, och bägge klasserna är

oundgängliga för de serafer som tjänar som dödligas personliga väktare.

77:8.5 (864.6) De Förenade Mellanvarelserna på Urantia är enligt medfödda fallenheter och förvärvade färdigheter organiserade för tjänst tillsammans med de planetariska seraferna i följande grupper:

77:8.6 (864.7) 1. *Mellanbudbärare*. Medlemmarna av denna grupp har namn. Det är en liten kår och är till stor hjälp i en evolutionär värld i den tjänst som fordrar snabb och pålitlig personlig kommunikation.

77:8.7 (864.8) 2. *Planetariska väktare*. Mellanvarelserna fungerar som väktare, som bevakare i rymdens världar. De utför viktiga uppgifter som observatörer av alla de talrika fenomen och typer av kommunikation som är av betydelse för de övernaturliga varelserna i området. De patrullerar planetens osynliga anderike.

77:8.8 (865.1) 3. *Kontaktpersonligheter*. I de kontakter som tas med dödliga varelser i de materiella världarna, liksom med den person genom vilken dessa meddelanden överfördes, används alltid mellanvarelserna. De är en väsentlig faktor vid sådana förbindelser mellan den andliga och den materiella nivån.

77:8.9 (865.2) 4. *Framstegsmedhjälpare*. Dessa är de mera andliga bland mellanvarelserna, och de är fördelade som assistenter till de olika klasserna av serafer som verkar i speciella grupper på planeten.

77:8.10 (865.3) Det är stor skillnad mellan mellanvarelsernas förmåga att få kontakt med seraferna ovan och med sina människokusiner

nedan. Det är till exempel ytterst svårt för första gradens mellanvarelser att få direkt kontakt med materiella medverkare. De står betydligt närmare änglarnas varelsetyp och förordnas därför vanligen till att arbeta med och ta hand om de andliga krafter som är stationerade på planeten. De verkar som följeslagare till och guider för himmelska besökare och studerande som vistas här, medan andra gradens mellanvarelser nästan uteslutande är knutna till att ta hand om världens materiella varelser.

77:8.11 (865.4) De 1.111 lojala mellanvarelserna av andra graden utför viktiga uppgifter på jorden. I jämförelse med sina medarbetare av första graden är de avgjort materiella. De existerar just utanför den mänskliga synvidden, och de har en tillräckligt vid anpassningsförmåga för att när de så vill kunna ta fysisk kontakt med det som människorna kallar ”materiella ting”. Dessa unika varelser har vissa bestämda maktbefogenheter över tingen i tid och rymd, djuren i världen inte undantagna.

77:8.12 (865.5) Många av de mera konkreta företeelser som har tillskrivits änglar har utförts av andra gradens mellanvarelser. När de första lärarna av Jesu evangelium kastades i fängelse av den tidens okunniga religiösa ledare, så var det en verklig ”Herrens ängel” som ”om natten öppnade fängelsets portar och förde ut dem”. Men i fallet då Petrus befriades efter att Jakob hade dödats på order av Herodes, var det en andra gradens mellanvarelse som utförde det arbete som tillskrevs en ängel.

77:8.13 (865.6) Deras huvudsakliga arbete idag består i att vara obemärkta personliga förbindelsemedarbetare till de män och kvinnor som bildar den planetariska ödesreservkåren. Det var arbetet som

denna andra gradens grupp utförde, med gott stöd av vissa från första gradens kår, som åstadkom den koordinering av personligheter och omständigheter på Urantia vilken slutligen förmådde planetens himmelska övervakare att inleda det ansökningsförfarande som resulterade i att de befogenheter beviljades, som möjliggjorde den serie av uppenbarelser av vilka denna presentation är en del. Det bör emellertid göras klart att mellanvarelserna inte är inblandade i de tarvliga föreställningar som sker under den allmänna beteckningen ”spiritualism”. De mellanvarelser som för närvarande finns på Urantia, och som alla har en hedervärd ställning, har inget att göra med de fenomen som är förknippade med så kallade ”medier”. De låter i vanliga fall inte människor bevittna sina ibland nödvändiga fysiska aktiviteter eller andra kontakter med den materiella världen, så som dessa uppfattas av människans sinnen.

9. Urantias stadigvarande medborgare

77:9.1 (865.7) Mellanvarelserna kan anses vara den första gruppen av de stadigvarande invånare som man kan finna i de olika klasserna av världar överallt i universerna, i motsats till de evolutionära uppstigande, såsom de dödliga varelserna och änglaskarorna. Sådana stadigvarande medborgare möter man på olika ställen under uppstigningen till Paradiset.

77:9.2 (866.1) Till skillnad från de olika klasser av himmelska varelser som har förordnats att utföra *omvårdnad* på en planet, *lever* mellanvarelserna i en bebodd värld. Seraferna kommer och går, men

mellanvarelserna stannar och kommer att stanna, ty fastän de är infödda på planeten har de också omvårdnad om den, och de bildar den enda fortgående regim som harmoniserar och binder samman de serafiska skarornas växlande administrationer.

77:9.3 (866.2) Som Urantias egentliga medborgare har mellanvarelserna ett släktskapsintresse för denna sfärs öde. De är ett beslutsamt samfund som ihärdigt arbetar för utvecklingen av sin födelseplanet. Deras beslutsamhet antyds av mottot för deras orden: ”Vad de förenade mellanvarelserna åtar sig, det utför de.”

77:9.4 (866.3) Fastän deras förmåga att färdas längs energiströmkretsarna gör det möjligt för varje mellanvarelse att bege sig iväg från planeten, har de individuellt förbundit sig att inte lämna planeten förrän de en gång befrias från sitt uppdrag av universumets myndigheter. Mellanvarelserna är förankrade på en planet ända till tidsåldrarna av stadgat ljus och liv. Med undantag för 1-2-3 den förste har inga lojala mellanvarelser någonsin avlägsnat sig från Urantia.

77:9.5 (866.4) 1-2-3 den förste, den äldste av första gradens klass, befriades från direkta planetariska uppgifter kort efter den första pingsten. Denna nobla mellanvarelse stod stadigt vid sidan av Van och Amadon under det planetariska upprorets tragiska dagar, och hans djärva ledarskap bidrog till att minska förlusterna i hans klass. Han tjänar för närvarande i Jerusem som en av de tjugofyra rådgivarna och har redan en gång, efter den första pingsten, verkat som generalguvernör för Urantia.

77:9.6 (866.5) Mellanvarelserna är bundna till planeten, men i stort sett så som dödliga talar med långväga resande och sålunda lär sig om avlägsna platser på planeten, så konverserar mellanvarelserna med

himmelska resande för att få veta om universums avlägsna ställen. Så blir de förtrogna med detta system och universum, rentav med Orvonton och dess systerskapelser, och så förbereder de sig för medborgarskap på de högre nivåerna av de skapade varelsernas tillvaro.

77:9.7 (866.6) Fastän mellanvarelserna kom till som fullt utvecklade — utan att uppleva någon period av uppväxt eller utveckling från omogenhet — upphör de aldrig att växa i visdom och erfarenhet. Likt de dödliga är de evolutionära varelser, och de har en kultur som är ett äkta evolutionärt förvärv. Det finns många stora sinnen och mäktiga andar bland mellanvarelsernas kår på Urantia.

77:9.8 (866.7) I vidare bemärkelse har civilisationen på Urantia åstadkommit gemensamt av Urantias dödliga och Urantias mellanvarelser, och detta är sant trots att de två kulturnivåerna för närvarande är åtskilda, och denna åtskillnad upphävs inte före ljusets och livets tidsålder.

77:9.9 (866.8) Mellanvarelsernas kultur, som har byggts upp av en odödlig planetarisk medborgargrupp, är relativt immun mot de världsliga växlingar som ansätter människans civilisation. Människans generationer glömmer; mellanvarelsernas kår minns, och det minnet är skattkammaren för er bebodda världs traditioner. Sålunda förblir en planets kultur alltid närvarande på den planeten, och vid lämpliga förhållanden görs sådana bevarade minnen från gångna händelser tillgängliga, just så som berättelsen om Jesu liv och lära har givits av Urantias mellanvarelser till deras köttsliga kusiner.

77:9.10 (867.1) Mellanvarelserna är skickliga omvårdare som fyller ut klyftan mellan de materiella och andliga områdena på Urantia vilken

uppkom efter Adams och Evas död. De är också era äldre bröder, kamrater i den långa kampen för att uppnå en etablerad ställning av ljus och liv på Urantia. De förenade mellanvarelserna är en upprorstestad kår, och de kommer troget att spela sin roll i den planetariska utvecklingen tills världen når tidsåldrarnas mål, till den avlägsna dag då fred verkligen råder på jorden och god vilja i sanning existerar i människornas hjärtan.

77:9.11 (867.2) På grund av det värdefulla arbete som dessa mellanvarelser utför har vi slutit oss till att de verkligen är en väsentlig del av världarnas andliga struktur. Där uppror inte har fördärvat en planets angelägenheter, där är de till ännu större hjälp för seraferna.

77:9.12 (867.3) Hela organisationen bestående av höga andar, änglaskaror och mellanvarelser ägnar sig entusiastiskt åt att främja Paradisets plan för den gradvisa uppstigningen av de evolutionära dödliga och deras uppnåelse av fulländning, en av universums gudomliga uppgifter — den storartade överlevnadsplanen som för Gud ned till människan och sedan i ett sublimt kompanjonskap för människan upp till Gud, och vidare till evighet fylld av tjänst och gudomlighet fylld av uppnåelse — lika för de dödliga som för mellanvarelserna.

77:9.13 (867.4) [Framfört av en Ärkeängel i Neadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 77](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 79](#) >>

Kapitel 78

Den violetta rasen efter Adams dagar

78:0.1 (868.1) DET andra Eden var civilisationens vagga i nästan trettio tusen år. Här i Mesopotamien höll de adamiska folken till, och härifrån sände de ut sina ättlingar till jordens ände. På sista tiden, då de hade sammansmält med noditerna och de sangiska stammarna, var de kända som anditerna. Från denna trakt utgick de män och kvinnor som påbörjade det som skedde under historisk tid och som så enormt accelererade det kulturella framåtskridandet på Urantia.

78:0.2 (868.2) Detta kapitel beskriver den violetta rasens planetariska historia som börjar snart efter Adams försumlighet, från omkring år 35.000 f.Kr, och sträcker sig fram tills rasen

sammansmälte med nodit- och sangikraserna cirka år 15.000 f.Kr. vilket innebar anditfolkens uppkomst, och vidare tills rasen slutligen försvann från de mesopotamiska hemtrakterna omkring år 2000 f.Kr.

1. Rasernas och kulturernas utbredning

78:1.1 (868.3) Fastän människorasernas sinne och moral stod på en låg nivå vid den tid då Adam anlände, hade den fysiska evolutionen fortgått helt opåverkad av de svårigheter som Caligastias uppror hade medfört. Adams bidrag till rasernas biologiska ställning förbättrade enormt Urantias människor, trots att företaget delvis misslyckades.

78:1.2 (868.4) Adam och Eva bidrog också med mycket som var av värde för människosläktets samhällliga, moraliska och intellektuella framåtskridande; civilisationen påskyndades enormt av deras efterkommandes närvaro. För trettiofem tusen år sedan fanns det emellertid inte mycket kultur i världen i stort. Vissa civilisationscentra existerade här och var, men största delen av Urantia försmäktade i barbari. Rasernas och kulturens utbredning var följande:

78:1.3 (868.5) 1. *Den violetta rasen — adamiter och adamssoniter.* Den adamitiska kulturens huvudcentrum fanns i den andra lustgården, i triangeln mellan floderna Tigris och Eufrat. Detta var verkligen den västerländska och den indiska civilisationens vagga. Det andra eller norra centret för den violetta rasen var adamssoniternas högkvarter,

öster om den södra kusten av Kaspiska havet nära Kopetbergen. Från dessa två centra utbredde sig till länderna i de omgivande länderna den kultur och livsplasma som så kvickt stimulerade alla raser.

78:1.4 (868.6) 2. *För-sumererna och andra noditer*. Det fanns också i Mesopotamien nära flodernas mynning rester av den forntida kulturen från tiden i Dalamatia. Under årtusendenas gång blev denna grupp helt uppblandad med adamiterna norröver, men den förlorade aldrig helt sina nodittraditioner. Olika andra noditgrupper som hade bosatt sig i Levanten absorberades i allmänhet av den senare expanderande violetta rasen.

78:1.5 (869.1) 3. *Andoniterna* upprätthöll fem eller sex rätt representativa bosättningar norr och öster om Adamssons högkvarter. De fanns också utspridda över hela Turkestan, medan enskilda öar av dem fanns kvar över hela Eurasien, i synnerhet i bergstrakterna. Dessa urinvånare höll fortfarande i sin besittning de nordliga områdena av den eurasiska kontinenten samt Island och Grönland, men de hade för länge sedan fördrivits från slätterna i Europa av den blå människan och från floddalarna längre bort i Asien av den expanderande gula rasen.

78:1.6 (869.2) 4. *Den röda människan* höll de amerikanska kontinenterna i sin besittning, sedan hon hade drivits bort från Asien över femtiotusen år före Adams ankomst.

78:1.7 (869.3) 5. *Den gula rasen*. De kinesiska folken hade etablerat sig väl med kontroll över östra Asien. Deras mest avancerade

bosättningar fanns nordväst om det moderna Kina, i områden som gränsade till Tibet.

78:1.8 (869.4) 6. *Den blå rasen*. De blå människorna fanns utspridda över hela Europa, men deras bättre kulturcentra låg i de på den tiden bördiga dalarna vid Medelhavssänkan och i nordvästra Europa. Absorberandet av neandertalar hade betydligt dragit ned den blå människans kultur, men i övrigt var hon den mest energiska, äventyrslystna och utforskande av alla evolutionära folk i Eurasien.

78:1.9 (869.5) 7. *Indien före dravidafolken*. Den komplicerade blandningen av raser i Indien — omfattande varje ras på jorden, men i synnerhet den gröna, den orangefärgade och den svarta — upprätthöll en kultur något högre än de avsides belägna trakternas.

78:1.10 (869.6) 8. *Civilisationen i Sahara*. Den indigofärgade rasens högrestående element hade sina mest progressiva bosättningar i det som nu är den stora öknen Sahara. Denna indigosvarta grupp hade omfattande inslag av de orangefärgade och gröna raserna som hade gått under.

78:1.11 (869.7) 9. *Medelhavssänkan*. Den mest blandade rasen utanför Indien hade som sitt område det som nu är Medelhavssänkan. Här mötte blå människor norrifrån och saharabor från söder noditer och adamiter från öster och blandade sig med dem.

78:1.12 (869.8) Detta var bilden av världen innan den violetta rasens omfattande utbredning började för omkring tjugo fem tusen år sedan. Hoppet för den framtida civilisationen låg i den andra lustgården

mellan floderna i Mesopotamien. Här i sydvästra Asien fanns potentialen till en stor civilisation, möjligheten för de idéer och ideal som hade bärgats från dagarna i Dalamatia och tiden i Eden att sprida sig till världen.

78:1.13 (869.9) Adam och Eva hade lämnat efter sig en begränsad men mäktig skara ättlingar, och de himmelska observatörerna på Urantia väntade ivrigt för att se hur dessa efterkommande till den felande Materiella Sonen och Dottern skulle sköta sig.

2. Adamiterna i den andra lustgården

78:2.1 (869.10) I tusentals år arbetade Adams söner längs floderna i Mesopotamien, löste sina problem i anslutning till bevattning och kontroll av översvämningar i söder, förbättrade sina försvarsanordningar i norr och försökte bevara sina traditioner från glansdagarna i det första Eden.

78:2.2 (869.11) Det hjältemod som ledarskapet i den andra lustgården uppvisade utgör en av de mest häpnadsväckande och inspirerande episka berättelserna i Urantias historia. Dessa ädla själar förlorade aldrig helt ur sikte syftet med den adamiska missionen, och därför kämpade de tappert emot inflytandena från de omgivande och lägrestående stammarna samtidigt som de villigt sände ut sina bästa söner och döttrar i en ständig ström som emissarier till människoraserna på jorden. Ibland höll denna expansion på att tömma hemlandet på dess kultur, men alltid lyckades dessa högrestående folk rehabilitera sig.

78:2.3 (870.1) Adamiternas civilisation, samhälle och kulturella ställning stod högt ovanför den allmänna nivån som de evolutionära raserna på Urantia befann sig på. Endast Vans och Amadons gamla bosättningar och adamssoniterna hade ens en jämförbar civilisation. Men civilisationen i det andra Eden var en konstgjord skapelse — *den var inte ett resultat av evolutionen* — och därför var den dömd att urarta tills den nådde en naturlig evolutionär nivå.

78:2.4 (870.2) Adam lämnade en storartad intellektuell och andlig kultur efter sig, men den var inte avancerad i fråga om mekaniska tillämpningar, ty varje civilisation begränsas av de naturtillgångar som finns tillgängliga, av den medfödda genialitet som finns, och av att det finns tillräckligt med fritid för uppfinningar. Den violetta rasens civilisation grundade sig på Adams närvaro och traditionerna från det första Eden. Efter Adams död och när dessa traditioner under årtusendenas gång blev dimmiga, sjönk adamiternas kulturella nivå stadigt tills den nådde en nivå av ömsesidig balans med de omgivande folkens ställning och med den kulturella förmåga som på naturlig väg utvecklade sig bland den violetta rasen.

78:2.5 (870.3) Men adamiterna var en verklig nation omkring år 19.000 f.Kr., till antalet fyra och en halv miljoner, och redan hade de sänt ut miljoner av sina efterkommande till de omgivande folken.

3. Adamiternas tidiga spridning

78:3.1 (870.4) Den violetta rasen bibehöll i många tusen år fredlighetens traditioner från Eden, vilket förklarar deras långa

dröjsmål med att erövra nya områden. När befolkningstrycket blev för stort sände de ut sin överskottsbefolkning som lärare till de övriga raserna, i stället för att inleda krig för att skaffa mera mark. Den kulturella effekten av dessa tidiga migrationer var inte bestående, men absorberingen av de adamitiska lärarna, handelsmännen och utforskarna var biologiskt stimulerande för de omgivande folken.

78:3.2 (870.5) En del av adamiterna färdades tidigt västerut till Nildalen; andra trängde österut in i Asien, men de utgjorde en minoritet. Massflyttningen under senare tider skedde i stor utsträckning norrut och därifrån västerut. Det var i huvudsak en gradvis men ständigt pågående framstöt mot norr, så att flertalet tog sig fram norrut och sedan vände av mot väster runt Kaspiska havet och in i Europa.

78:3.3 (870.6) För omkring tjugo fem tusen år sedan var många av adamiternas renrasigare element en god bit på väg mot norr. När de trängde längre norrut blev de allt mindre adamitiska tills de, vid den tid då de hade tagit Turkestan i sin besittning, hade blivit grundligt uppblandade med de övriga raserna, i synnerhet med noditerna. Mycket få av de renrasiga violetta folken trängde någonsin långt in i Europa eller Asien.

78:3.4 (870.7) Från cirka år 30.000 till år 10.000 f.Kr. skedde epokgörande rasblandningar över hela sydvästra Asien. Invånarna i Turkestans högländer var ett virilt och kraftfullt folk. Nordväst om Indien levde mycket av kulturen från Vans dagar kvar. Ännu längre mot norr från dessa bosättningar hade de bästa av de tidiga andoniterna bevarats. Bägge dessa raser, som till sin kultur och karaktär var högrestående, absorberades av adamiterna som flyttade

norrut. Denna sammansmältning ledde till att många nya idéer kom i omlopp: den underlättade civilisationens framåtskridande och främjade betydligt alla former av konst, vetenskap och samhällskultur.

78:3.5 (871.1) När den tidiga adamitiska migrationsperioden slutade, omkring år 15.000 f.Kr., fanns det redan mera av Adams ättlingar i Europa och Centralasien än någon annanstans i världen, till och med mera än i Mesopotamien. De europeiska blå rasgrupperna hade i stor utsträckning infiltrerats. Längs hela den södra sträckningen av de länder som nu kallas Ryssland och Turkestan fanns en stor ansamling av adamiter uppblandade med noditer, andoniter samt röda och gula sangikmänniskor. Södra Europa och Medelhavets randområden beboddes av en blandad ras av andoniter och sangikfolk — orangefärgade, gröna och indigofärgade — med inströdda adamiska raselement. Mindre Asien och de mellersta delarna av östra Europa hölls av stammar som till övervägande del bestod av andoniter.

78:3.6 (871.2) En blandad färgad ras, som vid denna tid kraftigt förstärktes av nyanlända från Mesopotamien, höll till i Egypten och beredde sig på att ta över den kultur som höll på att försvinna från Eufratdalen. De svarta folken flyttade längre söderut i Afrika, och likt den röda rasen var de praktiskt taget isolerade.

78:3.7 (871.3) Civilisationen i Sahara hade upp lösts av torka, och översvämningar hade brutit ned Medelhavssänkans civilisation. De blå rasgrupperna hade hittills inte lyckats utveckla en avancerad kultur. Andoniterna var fortfarande spridda över de arktiska och centralasiatiska regionerna. De gröna och orangefärgade raserna hade som sådana blivit utrotade. Den indigofärgade rasen höll på att flytta

söderut i Afrika, för att där påbörja sitt långsamma men länge fortsatta rasliga förfall.

78:3.8 (871.4) Folken i Indien hade stagnerat med en civilisation som inte utvecklades; den gula människan höll på att stärka sina positioner i Centralasien; den bruna människan hade ännu inte påbörjat sitt civilisationsbygge på de närbelägna öarna i Stilla havet.

78:3.9 (871.5) Denna rasernas fördelning i förening med omfattande klimatförändringar formade världsscenen för öppnandet av anditernas era i Urantias civilisation. Dessa tidiga migrationer sträckte sig över en period på tiotusen år, från år 25.000 till år 15.000 f.Kr. De senare eller anditernas migrationer pågick från omkring år 15.000 till år 6000 f.Kr.

78:3.10 (871.6) Det tog så lång tid för de tidigare vågorna av adamiter att färdas fram över Eurasien att deras kultur till stor del gick förlorad på vägen. Endast de senare anditerna förflyttade sig tillräckligt snabbt för att bibehålla kulturen från Eden även på ett längre avstånd från Mesopotamien.

4. Anditerna

78:4.1 (871.7) Anditernas rasgrupper bestod av den ursprungliga blandningen av den rena violetta rasen och noditerna samt de evolutionära folken. I allmänhet bör man tänka på anditerna som bärare av en betydligt högre procent adamiskt blod än de nutida raserna. I huvudsak används termen andit för att beteckna de folk vilkas rasliga arv var från en åttondedel till en sjättedel violett. De

nutida urantianerna, till och med de nordliga vita rasgrupperna, har mycket mindre än denna procent av Adams blod.

78:4.2 (871.8) De tidigaste anditfolken fick sin början för mer än tjugofem tusen år sedan i de områden som gränsade till Mesopotamien, och de bestod av en blandning av adamiter och noditer. Den andra lustgården omgavs av koncentriska cirklar av avtagande violetta raselement, och det var i periferin av denna rasernas smältdegel som anditrasen uppkom. Senare när de migrerande adamiterna och noditerna anlände till de då bördiga trakterna i Turkestan blandade de sig snart med de högrestående invånarna, och den rasblandning som uppstod utsträckte anditernas rastyp norrut.

78:4.3 (872.1) Anditerna var det överlag bästa människosläkte som framträdde på Urantia efter de renrasiga violetta folkens dagar. De omfattade de flesta av de högsta typerna bland de fortlevande resterna av adamit- och noditraserna och senare en del av de bästa släktdragen från de gula, blå och gröna människorna.

78:4.4 (872.2) Dessa tidiga anditer var inte arier; de var föregångare till arierna. De var inte vita; de var de vitas föregångare. De var varken ett västerländskt eller österländskt folk. Men det är arvet från anditerna som ger de vita rasgruppernas mångspråkiga blandning den generaliserade enhetlighet som har kallats kaukasoid.

78:4.5 (872.3) De mera renrasiga släkterna av den violetta rasen hade bibehållit den adamiska fredsökande traditionen, vilket förklarar varför rasens tidigare rörelser hade varit mer i stil med fredliga migrationer. Men när adamiterna förenade sig med noditfolken, som

vid denna tid var en krigisk ras, blev deras anditefterkommande för sin tidsålder de skickligaste och skarpsinnigaste militarister som någonsin har levt på Urantia. Härefter blev mesopotamiernas rörelser allt mera militära till sin natur och liknade mera egentliga erövringar.

78:4.6 (872.4) Dessa anditer var äventyrslystna; deras läggning kännetecknades av vandringslust. En tillförsel av raselement från antingen sangikraser eller andoniter tenderade att stadga dem. Men det oaktat stannade deras senare efterkommande inte upp förrän de hade seglat jorden runt och upptäckt även den sista avlägsna kontinenten.

5. Anditernas flyttningsrörelser

78:5.1 (872.5) Den andra lustgårdens kultur bestod i tjugo tusen år men upplevde en stadig nedgång till omkring år 15.000 f.Kr. då förnyelsen av det setiska prästerskapet och Amosads ledarskap blev inledningen till ett strålande tidsskede. De mäktiga civilisationsvågor som senare spred sig över Eurasien var en direkt följd av lustgårdens storslagna renässans som följde på adamiternas omfattande förening med de omgivande blandade noditerna, vilket innebar anditernas uppkomst.

78:5.2 (872.6) Dessa anditer påbörjade nya framryckningar över hela Eurasien och Nordafrika. Från Mesopotamien upp till och inklusive Sinkiang där anditernas kultur dominerande, och den stadiga förflyttningen mot Europa uppvägdes ständigt av nyanlända från Mesopotamien. Det är dock knappast korrekt att tala om anditerna

som en ras i själva Mesopotamien förrän nära den tid då de sista utvandringarna av Adams blandade efterkommande började. Då hade även rasgrupperna i den andra lustgården blivit så blandade att de inte längre kunde anses vara adamiter.

78:5.3 (872.7) Civilisationen i Turkestan blev ständigt förnyad och uppfriskad av nykomlingarna från Mesopotamien, i synnerhet av de senare anditerna som kom till häst. Det så kallade ariska urspråket höll på att formas i Turkestans högländer; det var en blandning av den traktens andoniska dialekt med adamssoniternas och de senare anditernas språk. Många moderna språk härstammar från detta tidiga språk som talades av dessa centralasiatiska stammar som erövrade Europa, Indien och de norra delarna av Mesopotamiens slätter. Detta forntida språk gav de västerländska språken all den likhet som kallas arisk.

78:5.4 (872.8) Omkring år 12.000 f.Kr. var tre fjärdedelar av världens anditfolk bosatta i norra och östra Europa, och när den senare slutliga utvandringen skedde från Mesopotamien nådde sextiofem procent av dessa sista emigrationsvågor in i Europa.

78:5.5 (873.1) Anditerna migrerade inte endast till Europa utan även till norra Kina och Indien, samtidigt som många grupper banade sig väg till världens ände som missionärer, lärare och handelsmän. De utgjorde ett ansevärt tillskott till de norra grupperna av sangikfolk i Sahara. Men endast få lärare och handelsmän trängde någonsin längre söderut i Afrika än till Nilens källor. Blandade anditer och egyptier färdades senare ned längs Afrikas kust en god bit nedanför ekvatorn både på östra och västra sidan, men de nådde inte till Madagaskar.

78:5.6 (873.2) Dessa anditer var de så kallade dravidiska och senare ariska erövrarna av Indien, och deras närvaro i Centralasien ledde till en stor förbättring av förfäderna till turanerna. Många av denna ras begav sig till Kina, både via Sinkiang och Tibet, och tillförde de senare kinesiska folken önskvärda egenskaper. Från tid till annan banade små grupper sig väg in till Japan, Formosa, Bortre Indien och södra Kina, fastän mycket få anlände till södra Kina längs kusten.

78:5.7 (873.3) Hundratrettio två medlemmar av denna ras som gav sig iväg från Japan med en flotta av småbåtar nådde slutligen Sydamerika, och genom ingifte med de infödda i Anderna blev de förfäder till de senare inkahärskarna. De korsade Stilla havet i små etapper och vistades en tid på de många öar de fann på vägen. Öarna i Polynesien var både flera och större då än nu, och dessa anditsjömän, samt en del som följde efter dem, modifierade biologiskt infödingsgrupperna under sin resa. Många blomstrande civilisationscentra växte upp som resultat av anditernas inträngande i dessa länder som nu har sjunkit i havet. Påskön var länge ett religiöst och administrativt centrum för en av dessa försvunna grupper. Men av de anditer som för länge sedan navigerade på Stilla havet nådde inga andra än dessa hundratrettio två någonsin de amerikanska kontinenterna.

78:5.8 (873.4) Anditernas utvandringserövringar fortgick ända fram till deras slutliga spridningar från år 8000 till år 6000 f.Kr. Då de strömmade ut från Mesopotamien tömde de ständigt de biologiska reserverna i sitt hemland samtidigt som de betydligt stärkte de omgivande folken. Till varje folk som de färdades bidrog de med humor, konst, äventyr, musik och hantverk. De var skickliga tämjare

av djur och framstående jordbrukare. Deras närvaro förbättrade vanligen, åtminstone för en tid, den äldre rasens religiösa trosföreställningar och moralseder. Så spred sig kulturen från Mesopotamien så småningom ut över Europa, Indien, Kina, Nordafrika och Stilla-havsöarna.

6. Anditernas sista utvandringar

78:6.1 (873.5) De sista tre vågorna av anditer strömmade ut från Mesopotamien mellan åren 8000 och 6000 f.Kr. Dessa tre stora kulturvågor tvingades ut från Mesopotamien av trycket från högländsstammarna i öster och av trakassering från slättlandsfolken i väster. Invånarna i Eufratdalen och dess närområden drog under sin slutliga exodus fram i flera riktningar:

78:6.2 (873.6) Sextiofem procent anlände till Europa längs Kaspiska havets vät för att besegra och blanda sig med de nyligen uppkomna vita rasgrupperna — en blandning av de blå människorna och de tidigare anditerna.

78:6.3 (873.7) Tio procent inklusive en stor grupp av de setiska prästerna flyttade österut genom Elams högländer till den iranska högplatån och Turkestan. Många av deras efterkommande drevs senare till Indien tillsammans med sina ariska bröder från trakterna norröver.

78:6.4 (874.1) Tio procent av mesopotamierna vände österut på sin färd mot norr och trängde in i Sinkiang, där de blandade sig med de andit-gula invånarna. Majoriteten av de dugliga efterkommande som

denna rasförening gav upphov till invandrade senare till Kina och bidrog mycket till att den gula rasens nordliga del omedelbart förbättrades.

78:6.5 (874.2) Tio procent av de flyende anditerna banade sig väg över Arabien och trängde in i Egypten.

78:6.6 (874.3) De fem procent av anditerna som representerade den mycket högtstående kulturen i kustområdet vid Tigris' och Eufrats mynningar och som hade avhållit sig från ingifte med de lägrestående stammarna i omgivningen, vägrade att lämna sina hem. Denna grupp representerade fortlevnaden av många av noditernas och adamiternas överlägsna arvsanlag.

78:6.7 (874.4) Anditerna hade nästan helt evakuerat denna region fram till år 6000 f.Kr., fastän deras ättlingar, till stor del uppblandade med omgivningens sangikgrupper och med andoniter från Mindre Asien, fanns på plats för att kämpa mot inkräktarna från norr och öster vid en mycket senare tidpunkt.

78:6.8 (874.5) Den tilltagande infiltreringen av lägrestående folk gjorde slut på den andra lustgårdens kulturella tidsålder. Civilisationen flyttade västerut till Nilen och öarna i Medelhavet, där den fortsatte att blomstra och utvecklas länge efter att dess urkälla i Mesopotamien hade sinat. Denna okontrollerade tillströmning av lägrestående folk beredde vägen för de nordliga barbarerna att senare erövra hela Mesopotamien, och de drev ut de återstående begåvade släktdragen. Även under senare år kände sig den bildade återstoden av befolkningen förnärad över närvaron av dessa okunniga och ohyfsade inkräktare.

7. Översvämningarna i Mesopotamien

78:7.1 (874.6) Floddalens invånare var vana vid att floderna svämmade över sina bankar vid vissa årtider. Dessa periodiska översvämningar var återkommande händelser i deras liv. Men nya faror hotade däliden i Mesopotamien som följd av fortsatta geologiska förändringar i norr.

78:7.2 (874.7) I tusentals år efter det att det första Eden hade sjunkit i havet fortsatte bergen kring Medelhavets östra kust och bergen i nordväst och nordost om Mesopotamien att höja sig. Denna höjning av högländerna accelererades avsevärt omkring år 5000 f.Kr., och detta i förening med ökade snöfall på bergen i norr orsakade varje vår översvämningar i aldrig skådad omfattning över hela Eufratdalen. Dessa vårflöden blev allt värre, så att flodtrakternas invånare till slut drevs till de östra högländerna. I närmare tusen år var mängder av städer praktiskt taget öde på grund av dessa omfattande översvämningar.

78:7.3 (874.8) Nästan femtusen år senare när de hebreiska prästerna under fångenskapen i Babylonien försökte spåra det judiska folket tillbaka till Adam, visade det sig mycket svårt för dem att foga samman berättelsens olika bitar. Då föll det en av dem in att ge upp hela försöket, att låta hela världen drunkna i sin ondska vid tiden för Noaks översvämning och att sålunda få ett bättre utgångsläge för att spåra Abrahams härstamning rakt bakåt till en av Noaks tre överlevande söner.

78:7.4 (875.1) Traditionerna om en tid då vatten täckte hela jordens yta finns över hela världen. Många raser har en berättelse om en världsomfattande översvämning en gång i forna tider. Den bibliska berättelsen om Noak, arken och syndafloden är en uppdiktning av det hebreiska prästerskapet under den babyloniska fångenskapen. Det har aldrig förekommit en världsomfattande översvämning sedan livet etablerades på Urantia. Den enda tid då jordens yta var helt täckt av vatten var under de arkeozoiska tidsåldrarna innan landet hade börjat framträda.

78:7.5 (875.2) Men Noak levde faktiskt; han var en vinodlare i Aram, en bosättning vid floden nära Uruk. Han förde bok från år till år över de dagar då floden steg. Han gick till mycket åtlöje då han gjorde sig upp och ned längs floddalen och förespråkade för att alla hus skulle byggas av trä, enligt båtmodell, och att familjens djur skulle tas ombord varje natt då översvämningssäsongen närmade sig. Han brukade fara till de angränsande bosättningarna vid floden varje år och varna dem att om så och så många dagar skulle översvämningarna börja. Slutligen kom ett år då de årliga översvämningarna blev betydligt mera omfattande, som följd av ovanligt häftiga regn, så att vattnet som plötsligt steg svepte bort hela byn; endast Noak och hans närmaste familjemedlemmar räddades i sin husbåt.

78:7.6 (875.3) Dessa översvämningar ledde till att anditernas civilisation slutligt upplöstes. Då denna översvämningsperiod var till ända fanns den andra lustgården inte längre. Endast i söder och bland sumererna fanns några spår kvar av den forna glansen.

78:7.7 (875.4) Resterna av denna civilisation, en av de äldsta, står att finna i dessa trakter i Mesopotamien och därifrån mot nordost och nordväst. Men ännu äldre lämningar från tiderna i Dalamatia existerar under vattnen i Persiska viken, och det första Eden ligger sjunket under havet i östra änden av Medelhavet.

8. Sumererna — de sista anditerna

78:8.1 (875.5) När den sista spridningen av anditerna knäckte den mesopotamiska civilisationens biologiska ryggrad, stannade en liten minoritet av denna högrestående ras kvar i sitt hemland nära flodernas mynnningar. Detta var sumererna, och fram till år 6000 f.Kr. hade de till sin härkomst blivit övervägande anditiska, fastän deras kultur var mera exklusivt anditisk till sin karaktär och de höll fast vid de forna traditionerna från Dalamatia. Det oaktat var dessa sumerer i kustregionerna de sista anditerna i Mesopotamien. Men raserna i Mesopotamien var vid denna sena tidpunkt redan genomgående blandade, såsom framgår av de skalltyper man har funnit i gravarna från detta skede.

78:8.2 (875.6) Det var under översvämningstiderna som Susa blomstrade upp. Den första och lägre staden kom under vatten, så att den andra eller högre staden trädde i stället för den lägre som högkvarter för den tidens säregna konsthantverk. När översvämningarna senare minskade blev Ur centrum för tillverkningen av lerkärl. För cirka sjutusen år sedan låg Ur vid Persiska viken. Flodavlagringarna har sedan dess byggt upp landet till

dess nuvarande utsträckning. Dessa bosättningar led mindre av översvämningarna för att de hade bättre regleringssystem och för att flodmynningarna vidgade sig.

78:8.3 (875.7) De fredliga sädesodlarna i dalarna vid Eufrat och Tigris hade länge trakasserats av räderna från Turkestans och den iranska högplatåns barbarer. Men nu ledde betesmarkernas tilltagande torka i högländerna till en samlad invasion av Eufratdalen. Denna invasion var så mycket allvarligare då dessa boskapsskötare och jägare i de omgivande områdena hade tamhästar i stora mängder. Det var innehavet av hästar som gav dem ett enormt stort militärt övertag över deras rika grannar i söder. Inom en kort tid invaderade de hela Mesopotamien, vilket drev fram de sista kulturvågorna som spred sig ut över hela Europa, västra Asien och norra Afrika.

78:8.4 (876.1) Dessa erövrare av Mesopotamien bar i sina led på många av anditernas bättre arvsanlag från de blandade norra rasgrupperna i Turkestan, inklusive en del från Adamssons släktlinje. Dessa mindre avancerade men mera energiska stammar norrifrån tillägnade sig snabbt och gärna det som fanns kvar av civilisationen i Mesopotamien, och inom kort utvecklades från dem de blandade folk som man finner i Eufratdalen när de historiska uppteckningarna börjar. De återupplivade snabbt många faser av den försvinnande civilisationen i Mesopotamien, tillägnade sig dalstammarnas kunnande och mycket av sumerernas kultur. De försökte rentav bygga ett tredje Babels torn och tog senare denna term som namn för sin nation.

78:8.5 (876.2) När dessa barbariska ryttare från nordost invaderade hela Eufratdalen besegrade de inte återstoden av de anditer som levde

kring flodmynningen vid Persiska viken. Dessa sumerer kunde försvara sig på grund av högre intelligens, bättre vapen och sitt omfattande system av militära kanaler som anslöt sig till deras bevattningsystem av sinsemellan förenade dammar. De var ett enat folk emedan de hade en enhetlig gruppreligion. De kunde sålunda bibehålla sin rasliga och nationella integritet länge efter det att deras grannar i nordväst hade delats upp i isolerade stadsstater. Ingen av dessa stadsgrupper förmådde övervinna de förenade sumererna.

78:8.6 (876.3) Inkräktarna från norr lärde sig snart att lita på och värdesätta dessa fredsälskande sumerer som skickliga lärare och administratörer. De var mycket respekterade och eftersökta som lärare i konsthantverk och produktionsverksamhet, som ledare för handelsföretag och som samhällsadministratörer av alla folk norrut och från Egypten i väster till Indien i öster.

78:8.7 (876.4) Sedan sumerernas första statsförbund hade upplösts styrdes de senare stadsstaterna av de avfälliga efterkommande till de setiska prästerna. Endast när dessa präster gav sig ut för att erövra grannstäder kallade de sig kungar. De senare stadskungarna lyckades inte bilda starka statsförbund före Sargons dagar, på grund av ett svartsjukt fasthållande vid de egna gudarna. Varje stad trodde att dess stadsgud var överlägsen alla andra gudar, och därför vägrade de att underordna sig en gemensam ledare.

78:8.8 (876.5) Denna långa period av stadsprästernas svaga styre bragtes till ett slut av Sargon, prästen i Kish, som utropade sig till kung och påbörjade erövringen av hela Mesopotamien och dess angränsande områden. För en tid blev detta slutet för stadsstaterna,

styrda och nedtyngda av prästerna, varje stad med sin egen stadsgud och sina egna ceremoniella seder.

78:8.9 (876.6) Sedan detta Kish' statsförbund hade upplösts följde en lång period av ständig krigföring mellan dalstäderna om överhögheten. Härskarmakten skiftade under olika tider mellan Sumer, Ackad, Kish, Uruk, Ur och Susa.

78:8.10 (876.7) Omkring år 2500 f.Kr. led sumererna allvarliga bakslag i händerna på suiterna och guiterna som kom norrifrån. Lagash, sumerernas huvudstad, som var byggt på avlagringar från översvämningarna, föll. Uruk höll ut i trettio år efter Ackads fall. Vid den tid då Hammurabis regeringstid började hade sumererna absorberats i de nordliga semiternas led, och anditerna i Mesopotamien försvann från historiens sidor.

78:8.11 (877.1) Från år 2500 till år 2000 f.Kr. härjade nomaderna vilt över hela området från Atlanten till Stilla havet. Neriterna utgjorde den sista eruptionen från den kaspiska gruppen av mesopotamiska efterkommande till de blandade rasgrupperna av andoniter och anditer. Det som barbarerna inte lyckades med för att ruinera Mesopotamien, det åstadkom senare klimatförändringar.

78:8.12 (877.2) Detta är berättelsen om den violetta rasen efter Adams dagar och om det öde som drabbade dess hemland mellan Tigris och Eufrat. Den forntida civilisationen föll slutligt samman på grund av de högrestående folkens emigration och immigrationen av deras lägrestående grannar. Men långt innan barbarernas ryttare erövrade dalen hade mycket av kulturen från lustgården spritt sig till Asien, Afrika och Europa för att där åstadkomma de jäsämnar som har resulterat i nittonhundratalets civilisation på Urantia.

78:8.13 (877.3) [Framfört av en Ärkeängel i Neadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 78](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 80](#) >>

Kapitel 79

Anditernas utbredning i Orienten

79:0.1 (878.1) ASIEN är människosläktets hemland. Det var på en halvö i söder på denna kontinent som Andon och Fonta föddes. I högländerna av det nuvarande Afghanistan grundade deras efterkommande Badonan ett primitivt kulturcentrum som bestod i över en halv miljon år. Här i detta människosläktets östliga centrum differentierade sig sangikfolken från den andoniska släktlinjen, och Asien var deras första hem, deras första jaktmark och deras första slagfält. Sydvästra Asien bevittnade dalamatiernas, noditernas, adamiternas och anditernas på varandra följande civilisationer, och

från dessa trakter spridde sig den moderna civilisationens potentialer till världen.

1. Anditerna i Turkestan

79:1.1 (878.2) I över tjugofemtusen år, nästan ända fram till år 2000 f.Kr. var hjärtat av Eurasien övervägande, fastän i avtagande grad anditiskt. Från Turkestans lågländer vände anditerna av mot väster in i Europa runt inlandssjöarna, medan de från denna regions högländer trängde österut. Östturkestan (Sinkiang) och i mindre utsträckning Tibet var de forntida portar genom vilka dessa folk från Mesopotamien tog sig över bergen till de gula människornas länder i norr. Anditernas infiltrering av Indien utgick från Turkestans högländer in i Punjab och från betesmarkerna i Iran vidare genom Belutshistan. Dessa tidigare migrationer var inte i något avseende erövringar; snarare var det fråga om att anditstammar fortgående drev in i västra Indien och Kina.

79:1.2 (878.3) I närmare femton tusen år bestod centra av blandad anditkultur i Tarimflodens dal i Sinkiang och söderut i Tibets högländstrakter, där anditerna och andoniterna i stor utsträckning hade blandat sig. Tarimdalen var den östligaste utposten för den egentliga anditkulturen. Här byggde de upp sina bosättningar och trädde i handelsförbindelser med de progressiva kineserna i öster och andoniterna i norr. På den tiden var Tarim-regionen ett bördigt land; det föll rikligt med regn. I öster var Gobi en öppen betesmark där herdefolken så småningom höll på att övergå till jordbruk. Denna

civilisation gick under när de regnförande vindarna skiftade till sydost, men på sin tid tävlade den med självaste Mesopotamien.

79:1.3 (878.4) Omkring år 8000 f.Kr. började den tilltagande torkan i Centralasiens höglandsregioner driva anditerna till floddalarna och havskusterna. Denna torka som blev allt svårare inte endast drev dem till dalsänkorna vid Nilen, Eufrat, Indus och Gula floden, utan den medförde en ny utveckling i anditernas civilisation. En ny människoklass, handelsmännen, började förekomma i stort antal.

79:1.4 (879.1) När klimatförhållandena gjorde jagandet olönsamt för de migrerande anditerna följde de inte de äldre rasernas evolutionära gång genom att bli boskapsuppfödare. Handel och stadsliv uppkom. Från Egypten genom Mesopotamien och Turkestan till floderna i Kina och Indien började de högre civiliserade stammarna samlas i städer som koncentrerade sig på hantverk och handel. Adonia blev Centralasiens handelsmetropol, och den låg nära den nuvarande staden Asjkhabad. Handeln med sten, metaller, trä och lerkärl blev allt livligare både till lands och till sjöss.

79:1.5 (879.2) Den ständigt tilltagande torkan ledde så småningom till anditernas stora exodus från länderna söder och öster om Kaspiska havet. Flyttningsströmmen började svänga från nordlig till sydlig riktning, och de babyloniska ryttarna började tränga in i Mesopotamien.

79:1.6 (879.3) Den ökande torkan i Centralasien ledde dessutom till att befolkningen minskade och till att dessa människor blev mindre krigiska. När de avtagande regnen i norr tvingade de andonitiska nomaderna söderut blev det en enorm utvandring av anditer från Turkestan. Detta är de så kallade ariernas sista flyttning till Levanten

och till Indien. Den utgjorde kulmen i den spridning av Adams blandade ättlingar som hade pågått så länge och under vilken varje asiatiskt folk och de flesta av folken på öarna i Stilla havet i någon utsträckning förbättrades av dessa högrestående raser.

79:1.7 (879.4) Samtidigt som anditerna spridde sig över det östra halvklotet förlorade de sålunda sitt hemland i Mesopotamien och i Turkestan, ty det var denna omfattande flyttning av andoniter söderut som spädde ut anditerna i Centralasien tills de nästan försvann.

79:1.8 (879.5) Ännu under det nittonhundratalet e.Kr. finner man bland de turanska och tibetanska folken spår av arvet från anditerna, vilket framgår av de blonda människotyper som då och då påträffas i dessa trakter. De tidigaste kinesiska krönikorna noterar närvaron av rödhåriga nomader norr om de fredliga bosättningarna vid Gula floden, och det existerar ännu målningar som troget återger närvaron av både blonda anditer och brunhåriga mongoler under forna tider i Tarimsänkan.

79:1.9 (879.6) Den sista stora manifestationen av de centralasiatiska anditernas militära genialitet, som fanns där under ytan, skedde år 1200 e.Kr. då mongolerna under Djingis khan inledde erövringen av större delen av den asiatiska kontinenten. Likt de forna anditerna förkunnade dessa krigare existensen av "en Gud i himlen". Den tidiga upplösningen av deras imperium fördröjde länge det kulturella utbytet mellan västerlandet och österlandet och försvårade mycket den monoteistiska trons utbredning i Asien.

2. Anditernas erövring av Indien

79:2.1 (879.7) Indien är det enda ställe där alla raser på Urantia blandades, och anditernas invasion tillförde de sista raselementen. I högländerna nordväst om Indien fick sangikraserna sin början, och utan undantag, under sina första tider trängde medlemmar av alla dessa raser in på den indiska delkontinenten och lämnade efter sig den mest heterogena rasblandning som någonsin har funnits på Urantia. Det forntida Indien fungerade som en fångstbassäng för de migrerande raserna. Halvöns bas var fordom något smalare än nu, ty mycket av Ganges' och Indus' deltan har uppkommit under de senaste femtio tusen åren.

79:2.2 (879.8) De tidigaste rasblandningarna i Indien uppkom av att de inflyttade röda och gula rasgrupperna blandade sig med de ursprungliga andoniterna. Denna grupp försvagades senare av att den absorberade större delen av de numera utdöda gröna folken samt ett stort antal av den orangevärgade rasen. Gruppen förbättrades något av ett begränsat tillskott av den blå människan, men blev avsevärt lidande av assimileringen av ett stort antal av den indigofärgade rasen. De så kallade urinvånarna i Indien är knappast representativa för dessa tidiga folk. De utgör snarare den lägststående befolkningen i det södra och östra randområdet, och de absorberades aldrig helt av vare sig de tidiga anditerna eller dessas ariska kusiner som uppträdde senare.

79:2.3 (880.1) Vid 20.000 år f.Kr. hade befolkningen i västra Indien redan fått en anstrykning av det adamiska blodet, och aldrig i Urantias historia har det funnits ett folk som var sammansatt av så många raser. Det var ändå beklagligt att andra gradens sangiska rasgrupper övervägde och en verklig olycka att både den blå och den röda

människan i så stor utsträckning saknades från denna rasernas forntida smältdegel. Ett större tillskott av första gradens sangikfolk skulle i högsta grad ha bidragit till att bygga upp en civilisation som kunde ha varit ännu mera storartad. Det som nu hände var att den röda människan förintade sig på Amerikas kontinenter, den blå människan tumlade om i Europa, och de tidiga ättlingarna till Adam (och de flesta av de senare) visade föga intresse av att beblanda sig med de mera mörkhyade av de färgade folken vare sig i Indien, Afrika eller annanstans.

79:2.4 (880.2) Omkring år 15.000 f.Kr. ledde det tilltagande befolkningstrycket över hela Turkestan och Iran till anditernas första verkligt omfattande flyttningsrörelse mot Indien. I över femton decennier strömmade dessa högrestående folk in genom Belutshistans högländer, spridde sig ut över Indus- och Gangesdalarna och flyttade långsamt in i Deccan. Detta tryck från anditerna i nordväst drev många av de lägrestående i söder och öster in i Burma och södra Kina, men inte tillräckligt många för att hindra inkräktarna från att utplånas som ras.

79:2.5 (880.3) Det var till stor del topografin som gjorde att Indien inte lyckades bli den ledande makten i Eurasien. Befolkningstrycket från norr endast trängde majoriteten av folket söderut in i Deccans allt trängre territorium, som på alla sidor omslöts av havet. Om det hade funnits angränsande områden att flytta till, då skulle de lägrestående ha trängts ut i alla riktningar och de högrestående skulle ha uppnått en högre civilisation.

79:2.6 (880.4) Sådan situationen var gjorde dessa tidigare anditiska erövrare ett desperat försök att bevara sin identitet och stämma den

flodvåg som hotade att uppsluka dem som ras genom att införa stränga restriktioner mot blandäktenskap. Omkring 10.000 år f.Kr. hade emellertid anditerna försvunnit i folkhavet, men hela folkmassan hade avsevärt förbättrats av denna absorption.

79:2.7 (880.5) Rasblandningen är alltid till fördel då den gynnar en mångsidighet i kulturen och leder till en progressiv civilisation, men om rasernas lägstående element överväger blir dessa resultat kortlivade. En mångspråkig kultur kan upprätthållas endast om de högstående elementen förökar sig med en trygg marginal över de lägstående. En obegränsad reproduktion av lägstående i förening med avtagande reproduktion av högstående tar ofelbart död på den kulturella civilisationen.

79:2.8 (880.6) Om de anditiska erövrarna hade till antalet varit tre gånger så många, eller om de hade drivit ut eller förintat den minst önskvärda tredjedelen av de orange-grön-indigofärgade invånarna, då skulle Indien ha blivit ett av världens ledande centrum för kulturcivilisation och skulle utan tvivel ha attraherat mera av de senare vågorna av mesopotamier som strömmade in i Turkestan och därifrån vidare norrut till Europa.

3. Dravidafolkets Indien

79:3.1 (881.1) Blandningen mellan de anditiska erövrarna av Indien och den infödda befolkningen resulterade till slut i det blandfolk som har kallats dravider. De tidigare och renrasigare draviderna hade en stor förmåga till kulturell uppnåelse, men den försvagades

kontinuerligt då deras anditiska arv allt mera uttunnades. Detta är vad som dömde Indiens gryende civilisation till undergång för nästan tolv tusen år sedan. Tillskottet av även denna lilla mängd av det adamiska blodet åstadkom en betydande acceleration av samhällsutvecklingen. Dessa blandade släkten byggde omedelbart upp den tidens mest mångsidiga civilisation på jorden.

79:3.2 (881.2) Snart efter att de dravidiska anditerna hade erövrat Indien förlorade de sin rasliga och kulturella kontakt med Mesopotamien, men då sjölederna och karavanvägarna senare öppnades återupprättades dessa förbindelser. Under de senaste tio tusen åren har Indien aldrig helt saknat förbindelse med Mesopotamien i väster eller Kina i öster, fastän bergshindren avsevärt gynnade umgänget västerut.

79:3.3 (881.3) De indiska folkens högrestående kultur och de religiösa böjelserna i Indien härstammar från de forna tiderna av dravidernas herravälde och beror delvis på att så många av det setiska prästerskapet anlände till Indien, både under de tidigare anditiska och under de senare ariska invasionerna. Den tråd av monoteism som löper genom Indiens religiösa historia har sålunda sin upprinnelse i adamiternas lära i den andra lustgården.

79:3.4 (881.4) Så tidigt som 16.000 år f.Kr. anlände ett sällskap om ett hundra setiska präster till Indien och var mycket nära att i religiöst avseende erövra hela den västra hälften av detta mångspråkiga folk. Men deras religion blev inte bestående. Inom fem tusen år hade deras läror om Paradistreenigheten förfallit till eldgudens trefaldiga symbol.

79:3.5 (881.5) Men i mer än sju tusen år, ända fram till slutet av anditernas flyttningsrörelser, låg den indiska befolkningens religiösa

nivå långt över nivån i världen i allmänhet. Under dessa tider såg Indien ut att kunna åstadkomma en ledande kulturell, religiös, filosofisk och kommersiell civilisation i världen. Om anditerna inte så fullständigt hade dränkts av folkhavet i söder, skulle detta mål troligen ha uppnåtts.

79:3.6 (881.6) Dravidernas kulturcentra låg i floddalarna, främst längs Indus och Ganges, och i Deccan längs de tre stora floder som rinner ut i havet genom de östliga Ghatbergen. Bosättningarna längs havskusten vid de västliga Ghatbergen var högstående till följd av sina havsförbindelser med Sumerien.

79:3.7 (881.7) Draviderna var bland de första folken som byggde städer och engagerade sig i omfattande export- och importhandel både till lands och till havs. Redan omkring år 7000 f.Kr. gjorde kamelkaravaner regelbundna färder till det avlägsna Mesopotamien. Dravidernas sjöfart gick längs kusten över Arabiska havet till sumerernas städer vid Persiska viken och vågade sig ut på Bengaliska vikens vatten ända till Bortre Indien. Ett alfabet med tillhörande skrivkonst importerades från Sumerien av dessa sjöfarare och köpmän.

79:3.8 (881.8) Dessa kommersiella förbindelser bidrog mycket till att ytterligare diversifiera den kosmopolitiska kulturen, vilket ledde till att många av stadslivets förbättringar och rentav lyxartiklar uppkom i ett tidigt skede. När arierna, som uppträdde senare, anlände till Indien kände de inte i draviderna igen sina anditkusiner som hade sjunkit in i sangikrasernas folkhav, men de fann faktiskt en långt avancerad civilisation. Trots sina biologiska begränsningar grundade draviderna

en förträfflig civilisation. Den var väl utspridd över hela Indien och har i Deccan fortlevt ända fram till våra dagar.

4. Ariernas invasion av Indien

79:4.1 (882.1) Den andra gången då anditerna trängde in i Indien var den ariska invasionen under en period om nästan fem hundra år vid mitten av det tredje årtusendet f. Kr. Denna flyttningsrörelse innebar anditernas sista utvandring från sina hemtrakter i Turkestan.

79:4.2 (882.2) De första ariska centren var utspridda över den norra hälften av Indien, särskilt över den nordvästra delen. Dessa inkräktare fullföljde aldrig erövringen av landet, och denna försummelse blev senare deras undergång då deras mindre antal utsatte dem för absorbering av söderns dravider, som senare spred sig över hela halvön utom områdena i Himalaya.

79:4.3 (882.3) Ariernas rasliga inverkan i Indien var mycket liten utom i de norra provinserna. I Deccan var deras inverkan mera kulturell och religiös än raslig. Det faktum att det så kallade ariska blodet i större utsträckning har bevarats i norra Indien beror inte endast på att arierna fanns i större antal i dessa regioner utan också på att de förstärktes av senare erövrare, handelsmän och missionärer. Ända fram till det första århundradet f.Kr. pågick en ständig infiltrering av ariskt blod till Punjab, och det sista tillskottet kom i anslutning till de hellenistiska folkens krigsoperationer.

79:4.4 (882.4) På slätterna vid Ganges blandade sig arier och dravider slutligen och skapade en hög kultur, och detta centrum

förstärktes senare av tillskott från nordost, från Kina.

79:4.5 (882.5) I Indien blomstrade från tid till annan många typer av samhällsorganisationer, från ariernas halvt demokratiska system till despotiska och monarkiska styresformer. Samhällets mest karakteristiska särdrag var dock att den stora kastindelningen bestod. Kasterna hade införts av arierna i ett försök att bevara deras rasliga identitet. Detta invecklade kastsystem har fortgått ända fram till nuvarande tid.

79:4.6 (882.6) Av de fyra stora kasterna inrättades alla utom den första i ett fåfängt försök att hindra de ariska erövrarna från att rasligt sammansmälta med sina lägrestående underlydande. Den högsta kasten, lärarpräster, härstammar från seterna. Braminerna i det tjugonde århundradet e.Kr. är kulturättlingar i rakt nedstigande led till prästerna i den andra lustgården, fastän deras läror storligen skiljer sig från vad deras lysande föregångare lärde.

79:4.7 (882.7) När arierna anlände till Indien förde de med sig sina gudomsuppfattningar så som de hade bevarats i de långvariga traditionerna om religionen i den andra lustgården. Men braminpräster kunde aldrig stå emot den hedniska kraftladdning som byggdes upp av den plötsliga kontakten med de lägrestående religionerna i Deccan sedan arierna hade utplånats som ras. Sålunda blev det stora flertalet av befolkningen bundet av de lägrestående religionernas förslavande vidskepligheter; och detta är varför Indien inte lyckades frambringa den höga civilisation som tidigare hade förebyggats.

79:4.8 (882.8) Det allmänna andliga uppvaknandet under det sjätte århundradet f.Kr. blev inte bestående i Indien, och det hade dött ut

redan före muhammedanernas invasion. En dag kan det emellertid uppstå en större Gautama som leder hela Indien i att söka den levande Guden, och då får världen observera hur de kulturella potentialerna förverkligas hos ett mångkunnigt folk som så länge har legat i koma under det bedövande inflytandet av en andlig vision i stagnation.

79:4.9 (883.1) Visst vilar kulturen på en biologisk grund, men kastväsendet ensamt kunde inte bevara den ariska kulturen, ty religionen, sann religion, är den oundgängliga källan till den högre energi som driver människorna att bygga upp en högrestående civilisation baserad på broderskap mellan människorna.

5. Den röda människan och den gula människan

79:5.1 (883.2) Medan berättelsen om Indien redogör för hur anditerna erövrade landet och till slut försvann i de äldre evolutionära folkens hav, gäller berättelsen om Ostasien närmast första gradens sangikraser, i synnerhet den röda människan och den gula människan. Dessa två raser undgick till stor del att uppblandas med neandertalarnas försämrade släktdrag som i så stor utsträckning fördröjde den blå människans utveckling i Europa, och bevarade sålunda den högrestående potentialen hos första gradens sangiktyp.

79:5.2 (883.3) Fastän de tidiga neandertalarna var utspridda över hela Eurasiens bredd, var den östra flanken mera fördärvad av försämrade inslag från djurvärlden. Dessa typer av undermänniskor drevs söderut av den femte glaciären, samma istäcke som så länge

blockerade sangikernas inflyttning till östra Asien. När den röda människan flyttade mot nordost och kringgick de indiska högländerna fann hon nordöstra Asien fritt från dessa typer av undermänniskor. De röda rasgrupperna uppnådde stamorganisation tidigare än något annat folk, och de var de första som flyttade bort från sangikernas centralasiatiska centrum. Neandertalarnas lägrestående raselement förintades eller fördrevs från fastlandet av de gula stammarna som emigrerade senare. Den röda människan hade haft herraväldet i Ostasien i nästan hundra tusen år innan de gula stammarna anlände.

79:5.3 (883.4) För över tre hundra tusen år sedan anlände huvuddelen av den gula rasen till Kina söderifrån längs kusten. Varje årtusende trängde de allt längre in i landet, men de kom inte i kontakt med sina migrerande tibetanska bröder förrän relativt nyligen.

79:5.4 (883.5) Det växande befolkningstrycket fick den gula rasen på dess väg norrut att tränga in på den röda människans jaktmarker. Detta inkräktande i förening med naturlig raslig fiendskap ledde till tilltagande fientligheter, och sålunda började den avgörande kampen om de bördiga markerna i Bortre Asien.

79:5.5 (883.6) Berättelsen om denna tidsålderslånga kamp mellan den röda och den gula rasen är ett epos i Urantias historia. I över två hundra tusen år utkämpade dessa två högrestående raser ett bittert och outhärligt krig. I de tidigare striderna hade de röda människorna vanligen framgång, och deras krigares räder spred förödelse bland de gula bosättningarna. Den gula människan var emellertid en god elev när det gällde krigskonsten, och hon uppvisade tidigt en märkbar förmåga att leva i fred med sina landsmän. Kineserna var de första som lärde sig att enighet ger styrka. De röda stammarna fortsatte sina

inbördes konflikter, och snart började de lida upprepade nederlag vid de aggressiva anfallen från de obarmhärtiga kineserna som fortsatte sin obevekliga marsch mot norr.

79:5.6 (883.7) För hundra tusen år sedan kämpade den röda rasens decimerade stammar med ryggen mot den retirerande isen från den sista glaciären, och när landpassagen österut över Berings näs blev framkomlig var dessa stammar inte sena att överge den asiatiska kontinentens ogästvänliga kuster. Det är åttiofem tusen år sedan de sista av de renrasiga röda människorna avlägsnade sig från Asien, men den långa kampen lämnade sin genetiska prägel på den segrande gula rasen. Folken i norra Kina samt andoniterna i Sibirien assimilerade mycket av det röda släktet och fick en avsevärd fördel därav.

79:5.7 (884.1) Indianerna i Nordamerika kom aldrig i kontakt med ens anditättlingarna till Adam och Eva, då de hade förlorat sina hemtrakter i Asien ungefär femtio tusen år före Adams ankomst. Under tiden för anditernas migrationer höll det renrasiga röda släktet på att sprida sig ut över Nordamerika som nomadstammar, jägare som i någon mån bedrev jordbruk. Dessa släkten och grupper med sin egen kultur förblev nästan helt isolerade från den övriga världen, från sin ankomst till de amerikanska kontinenterna ända fram till slutet av den kristna tidens första årtusende då de upptäcktes av representanter för den vita rasen från Europa. Fram till den tiden var eskimåerna det närmaste till de vita människor som de röda människornas norra stammar någonsin hade sett.

79:5.8 (884.2) Den röda och den gula rasen är de enda delar av människosläktet som någonsin nådde en höggradig civilisation utan

inflytelser från anditerna. Indianernas äldsta kultur i Amerika representerades av Onamonalontons center i Kalifornien, men ungefär 35.000 år f.Kr. hade det för länge sedan försvunnit. I Mexiko, Centralamerika och bergsområdena i Sydamerika byggdes de senare och mera bestående civilisationerna upp av en ras som var övervägande röd men som innehöll ett ansevärt tillskott av de gula, de orangefärgade och de blå människorna.

79:5.9 (884.3) Dessa civilisationer var evolutionära skapelser av sangikerna, även om spår av anditernas blod nådde Peru. Med undantag för eskimåerna i Nordamerika och några få polynesiska anditer i Sydamerika hade folken på det västra halvklotet ingen kontakt med resten av världen förrän vid slutet av det första årtusendet e.Kr. I Melkisedekarnas ursprungliga plan för att förbättra raserna på Urantia hade det stipulerats att en miljon av de renrasiga efterkommande till Adam skulle ge sig av för att förbättra de röda människorna på de amerikanska kontinenterna.

6. Den kinesiska civilisationens gryning

79:6.1 (884.4) Någon tid efter det att de expanderande kineserna hade drivit den röda människan över till Nordamerika rörde de undan andoniterna från floddalarna i Ostasien och drev dem mot norr in i Sibirien och mot väster in i Turkestan, där de snart skulle komma i kontakt med anditernas högrestående kultur.

79:6.2 (884.5) I Burma och på Indokinas halvö blandades och förenades den indiska och den kinesiska kulturen och åstadkom de

civilisationer som följde på varandra i dessa regioner. Här hade den försvunna gröna rasen bevarats i större proportion än någon annanstans i världen.

79:6.3 (884.6) Många olika raser bodde på öarna i Stilla havet. I allmänhet upptogs de södra och då mera omfattande öarna av folk som hade en stor procent av de gröna och indigofärgade rasernas blod. De norra öarna hölls av andoniter och senare av släkten med en stor proportion gula och röda raselement. Det japanska folkets förfäder fördrevs från fastlandet först omkring år 12.000 f.Kr., då en kraftig utbredning av de norra kinesiska stammarna längs kusten söderut fördrev dem från deras boplatser. Deras slutliga utvandring berodde inte så mycket på befolkningstrycket som på initiativ av en hövding som de började anse vara en gudomlig person.

79:6.4 (885.1) Likt folken i Indien och Levanten grundade den gula människans segerrika stammar sina första center längs kusten och upp längs floderna. Bosättningarna vid kusten klarade sig dåligt under senare år då tilltagande översvämningar och flodernas skiftande utflöden gjorde låglandets städer obeboeliga.

79:6.5 (885.2) För tjugo tusen år sedan hade kinesernas förfäder byggt upp ett dussin starka center för en enkel kultur och lärdom, i synnerhet längs Gula floden och Jangtse. Nu började dessa center få förstärkning av att det anlände en jämn ström av högrestående blandade folk från Sinkiang och Tibet. Flyttningen från Tibet till Jangtsedalen var inte så omfattande som den i norr, inte heller var de tibetanska centren lika avancerade som de centren som fanns i Tarim-sänkan. Men bägge flyttningsrörelserna förde en viss mängd av det anditiska blodet österut till bosättningarna vid floderna.

79:6.6 (885.3) Den forntida gula rasens överlägsenhet kom sig av fyra viktiga faktorer:

79:6.7 (885.4) 1. *Genetiska*. Olikt sina blå kusiner i Europa hade både den röda och den gula rasen till stor del undgått att uppblandas med odugliga människoelement. De norra kineserna, som redan hade förstärkts av små mängder högrestående röda och andoniska raselement, skulle snart få fördelen av ett anseeligt tillskott av anditiskt blod. Kineserna i söder var inte lika lyckosamma i detta avseende, och de hade länge lidit av att ha absorberat mycket av den gröna rasen, medan de senare skulle komma att ytterligare försvagas av att lägrestående folk, som hade trängts ut från Indien av dravidanditernas invasion, i stora skaror trängde in i landet. I dagens Kina finns en avgjord skillnad mellan raserna i norr och i söder.

79:6.8 (885.5) 2. *Samhälleliga*. Den gula rasen lärde sig tidigt värdet av inbördes fred. Den interna fredligheten främjade folkökningen tillräckligt för att garantera att deras civilisation spred sig till många miljoner människor. Från år 25.000 till 5000 f.Kr. fanns den högsta masscivilisationen på Urantia i mellersta och norra Kina. Den gula människan var den första som uppnådde raslig solidaritet — den första som åstadkom en kulturell, samhällelig och politisk civilisation i stor skala.

79:6.9 (885.6) Kineserna omkring år 15.000 f.Kr. var aggressiva militarister; de hade inte försvagats av en överdriven vördnad för det förgångna, och då de till antalet var under tolv miljoner bildade de en kompakt helhet och talade samma språk. Under denna tidsålder

byggde de upp en verklig nation, mycket mera enad och homogen än deras politiska unioner under historisk tid.

79:6.10 (885.7) 3. *Andliga*. Under den tidsålder då anditernas flyttningsrörelser pågick hörde kineserna till de mera andliga folken på jorden. Då de så länge hade hållit fast vid dyrkan av den Enda Sanningen, som Singlangton hade förkunnat, höll detta dem före de flesta andra raser. Stimulansen från en progressiv och avancerad religion är ofta den avgörande faktorn i den kulturella utvecklingen; medan Indien tynade av kämpade sig Kina fram under den livgivande stimulansen av en religion som omhuldade sanningen som den högsta Gudomen.

79:6.11 (885.8) Denna dyrkan av sanningen uppmuntrade till att undersöka och utan fruktan utforska naturens lagar och människosläktets potentialer. Kineserna var ännu för sex tusen år sedan ivriga utforskare och energiska i sin strävan efter sanning.

79:6.12 (885.9) 4. *Geografiska*. Kina skyddas av bergen i väster och Stilla havet i öster. Endast i norr var vägen öppen för anfall, och från den röda människans tid ända till ankomsten av anditernas senare efterkommande fanns det inga aggressiva rasgrupper i norr.

79:6.13 (886.1) Hade det inte varit för bergshindren och den senare nedgången i den andliga kulturen, skulle den gula rasen utan tvivel ha dragit till sig större delen av anditernas migrationer från Turkestan och skulle otvivelaktigt snart ha dominerat världscivilisationen.

7. Anditerna anländer till Kina

79:7.1 (886.2) För omkring femton tusen år sedan kom ett ansevärt antal anditer genom bergspasset Ti Tao och spred sig ut över dalen vid Gula flodens övre lopp bland de kinesiska bosättningarna i Kansu. Snart trängde de österut till Honan där de mest progressiva bosättningarna fanns. Denna infiltrering västerifrån var ungefär till hälften andonitisk och till hälften anditisk.

79:7.2 (886.3) De norra kulturcentren längs Gula floden hade alltid varit mera progressiva än de södra bosättningarna vid Jangtse. Inom några tusen år efter det att till och med detta lilla antal av dessa högrestående dödliga hade anlänt, hade bosättningarna längs Gula floden kämpat sig förbi byarna vid Jangtse och uppnått en avancerad ställning i förhållande till bröderna i söder, en ställning som de har bibehållit allt sedan dess.

79:7.3 (886.4) Det var inte det att det fanns så många anditer eller att deras kultur var så överlägsen, utan det att sammansmältningen med dem gav upphov till ett mera mångsidigt folk. De nordliga kineserna fick just tillräckligt med anditernas arvs massa för att milt stimulera deras naturligt dugliga sinne, men inte så mycket att det skulle ha tänt i dem den rastlösa, utforskningsinriktade nyfikenheten som är så karakteristisk för de nordliga vita släkterna. Detta mera begränsade tillskott av anditiska arvsanlag störde inte mycket sangiktypens medfödda stabilitet.

79:7.4 (886.5) De senare vågorna av anditer förde med sig vissa av de kulturella framstegen från Mesopotamien. Detta är i synnerhet sant beträffande de sista migrationsvågorna från väster. De förbättrade avsevärt förfarandena inom ekonomi och undervisning bland de

nordliga kineserna. Fastän deras inflytande på den gula rasens religiösa kultur var kortlivat, bidrog deras efterkommande mycket till ett senare andligt uppvaknande. Men anditernas traditioner om Edens och Dalamatias skönhet influerade helt visst de kinesiska traditionerna; tidiga kinesiska legender lokaliserar ”gudarnas land” i väster.

79:7.5 (886.6) Det kinesiska folket började inte bygga städer och ägna sig åt hantverksproduktion förrän efter år 10.000 f.Kr., sedan klimatförändringarna i Turkestan hade inträffat och de senare anditimmigranterna hade anlänt. Tillskottet av detta nya blod medförde inte så mycket nytt för den gula människans civilisation, men det stimulerade den snabba vidareutvecklingen av de latent tendenserna hos de högrestående kinesiska släkterna. Från Honan till Shensi började potentialerna till en avancerad civilisation bära frukt. Metallbearbetning och alla hantverksfärdigheter daterar sig från dessa tider.

79:7.6 (886.7) Likheterna mellan vissa av de tidiga kinesiska och mesopotamiska metoderna i fråga om tideräkning, astronomi och offentlig förvaltning kommer sig av handelsförbindelserna mellan dessa två långt från varandra belägna center. Kinesiska handelsmän färdades redan på sumerernas tid längs landvägarna genom Turkestan till Mesopotamien. Detta utbyte var inte ensidigt — Eufratdalen hade ansevärd nytta av det, liksom även folken på slättlandet vid Ganges. Men klimatförändringarna och nomadernas invasioner under det tredje årtusendet f.Kr. minskade betydligt volymen av den handel som gick längs karavanvägarna i Centralasien.

8. Den senare kinesiska civilisationen

79:8.1 (887.1) Det är inte helt fel att säga att medan den röda människan fick lida av för mycket krigande, fördröjdes statsutvecklingen bland kineserna av deras grundliga tillvägagångssätt vid erövringen av Asien. De hade en stor potential för solidaritet inom rasen, men den utvecklades inte ordentligt emedan den ständiga drivkraften från en alltid överhängande fara av anfall utifrån saknades.

79:8.2 (887.2) När erövringen av Ostasien var slutförd föll den urgamla militärstaten så småningom sönder — forna krig glömdes bort. Av den episka kampen med den röda rasen återstod endast den dimmiga traditionen om en forntida kamp med bågskyttefolken. Kineserna började i ett tidigt skede ägna sig åt jordbruksnäringar, vilket ytterligare ökade deras fredliga tendenser, medan en befolkning som låg klart under relationstalet mellan land och människa för jordbruk ytterligare bidrog till den växande fredligheten i landet.

79:8.3 (887.3) Medvetandet om forna bragder (något förbleknade i nuet), konservatismen hos ett folk som till största del ägnade sig åt jordbruk, och ett välutvecklat familjeliv ledde till vördnad för förfäderna och kulminerade i seden att till den grad ära den gångna tidens människor att det gränsade till dyrkan. En mycket liknande attityd var rådande bland de vita släktena i Europa i ungefär fem hundra år efter den grekisk-romerska civilisationens upplösning.

79:8.4 (887.4) Tron på och dyrkan av den ”Enda Sanningen” i enlighet med Singlangtons läror dog aldrig helt ut. Med tiden kom

sökandet efter ny och högre sanning i skuggan av den växande tendensen att vörda det som redan fanns etablerat. Så småningom avleddes den gula rasens genialitet från att söka det okända till att bevara det kända. Detta är orsaken till stagnationen av vad som hade varit världens snabbast framåtskridande civilisation.

79:8.5 (887.5) Mellan åren 4000 och 500 f.Kr. slutfördes den politiska återföreningen av den gula rasen, men den kulturella föreningen mellan centren vid Jangtse och Gula floden hade redan genomförts. Denna politiska återförening av de senare stamgrupperna var inte utan konflikter, men den allmänna opinionen om krig var fortsättningsvis låg. Dyrkandet av förfäderna, det ökande antalet dialekter och inga krav på militär verksamhet under tusende och åter tusende år hade gjort detta folk ultrafredligt.

79:8.6 (887.6) Fastän den gula rasen inte uppfyllde löftet om en tidig utveckling av en avancerad statsbildning, gick rasen ändå hela tiden framåt i förverkligandet av civilisationens färdigheter, i synnerhet inom områdena för jordbruk och trädgårdsodling. De vattenbyggnadsproblem som jordbrukarna i Shensi och Honan mötte fordrade samverkan för att kunna lösas. Sådana bevattnings- och jordbevaringssvårigheter bidrog i betydande grad till att utveckla ett inbördes beroende, och som följd därav gynnades freden mellan de odlade grupperna.

79:8.7 (887.7) Snart bidrog utvecklingen inom skrivkonsten och grundandet av skolor till en spridning av kunskap i en aldrig tidigare skådad omfattning. Det ideografiska skrivsättets besvärligheter begränsade dock de lärda klassernas tillväxt trots tryckningskonstens tidiga uppkomst. Det var framförallt den sociala standardiseringens

och religionsfilosofiska dogmatiseringens process som fortgick med god fart. Den religiösa utvecklingen av vördnaden för förfäderna komplicerades ytterligare av en uppsjö av vidskepligheter som involverade naturdyrkan, men kvardröjande rester av en verklig uppfattning om Gud fanns bevarade i den kejserliga dyrkan av Shang-ti.

79:8.8 (888.1) Den stora svagheten i vördandet av förfäderna ligger däri att det främjar en bakåtblickande filosofi. Hur klokt det än må vara att samla visdom från det förgångna, är det dåraktigt att anse det förgångna vara sanningens enda källa. Sanningen är relativ och expanderande; den *lever* alltid i nuet och kommer alltid till nya uttryck i varje människogeneration — rentav i varje människoliv.

79:8.9 (888.2) Den stora styrkan i vördnaden för förfäderna består i det värde en sådan attityd fäster vid familjen. Den förvånansvärda stabiliteten och uthålligheten i den kinesiska kulturen är en följd av den dominerande ställning som familjen har getts, ty civilisationen är direkt beroende av att familjen fungerar effektivt. I Kina fick familjen en sådan samhällelig betydelse, rentav en sådan religiös innebörd, som få andra folk har nått upp till.

79:8.10 (888.3) Den tillgivenhet till föräldrarna och den familjeloyalitet som den växande kulten om dyrkan av förfäderna förutsatte, garanterade uppbyggnaden av överlägsna familjerelationer och bestående familjegrupper; allt detta gjorde det lättare för följande faktorer att inverka på civilisationens fortbestånd:

79:8.11 (888.4) 1. Bevarandet av egendom och rikedom.

79:8.12 (888.5) 2. Sammanförandet av erfarenheter från mer än en generation.

79:8.13 (888.6) 3. Effektiv utbildning av barnen i det förgångnas färdigheter och kunskaper.

79:8.14 (888.7) 4. Utveckling av en stark pliktkänsla, förhöjning av moralen, och ökning av den etiska känsligheten.

79:8.15 (888.8) Den kinesiska civilisationens formativa period, som börjar med anditernas ankomst, fortsätter ända fram till den stora etiska, moraliska och semireligiösa uppväckelsen under sjätte århundradet f. Kr. Den kinesiska traditionen bevarar en dimmig berättelse om det evolutionära förgångna; övergången från moders- till fadersfamiljen, etableringen av jordbruket, utvecklingen av arkitekturen, inledandet av industriell verksamhet — alla dessa skeden redogörs för i en följd. Denna berättelse, med större noggrannhet än någon annan liknande redogörelse, presenterar bilden av ett högrestående folks storartade uppstigning från barbariets nivåer. Under denna tid övergick kineserna från ett primitivt jordbrukssamhälle till en högre samhällsorganisation som omfattade städer, industriell verksamhet, metallbearbetning, handelsutbyte, offentlig förvaltning, skrivkonst, matematik, konst, vetenskap och boktryckande.

79:8.16 (888.9) Så har den gula rasens urgamla civilisation bevarats under århundradenas lopp. Det är nästan fyrtio tusen år sedan de första viktiga framstegen gjordes i den kinesiska kulturen, och fastän det har förekommit mången tillbakagång kommer civilisationen under söner till Han närmast av alla till att presentera en oavbruten skildring av ständigt framåtskridande ända fram till nittonhundratalets tid. Den mekaniska och den religiösa utvecklingen hos de vita rasgrupperna har varit av en högre klass, men de har aldrig överträffat

kineserna i fråga om familjesamhörighet, gruppetik eller personlig moral.

79:8.17 (888.10) Denna urgamla kultur har bidragit mycket till människans lycka; miljoner människovarelser har levt och dött, välsignade av dess bedrifter. I århundraden har denna stora civilisation vilat på sina lagrar från det förgångna, men den håller igen på att vakna upp för att ånyo bilda sig en uppfattning om de överjordiska målen för de dödligas tillvaro, för att igen en gång ta upp den oupphörliga kampen för ett framåtskridande utan slut.

79:8.18 (888.11) [Framfört av en Neadons ärkeänglar.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 79](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 81](#) >>

Kapitel 80

Anditernas utbredning i västerlandet

80:0.1 (889.1) FFASTÄN den blå människan i Europa inte av sig själv uppnådde en stor kulturell civilisation, erbjöd hon dock den biologiska grund som, när rasens adamiserade släktdrag blandades med de senare anditiska inkräktarnas, åstadkom ett av de mäktigaste släkten som någonsin uppkommit på Urantia för uppnåendet av en energisk och expansiv civilisation sedan den violetta rasens och deras anditiska efterträdares tider.

80:0.2 (889.2) I de nutida vita folken förenas de fortlevande adamiska raselementen som blev uppblandade med sangikraserna, en del av de röda och de gula, men i synnerhet med de blå. Det finns en

ansenlig procent av det ursprungliga andonitsläktet i alla de vita rasgrupperna och ännu mera av de tidiga noditinslagen.

1. Adamiterna anländer till Europa

80:1.1 (889.3) Innan de sista anditerna drevs ut från Eufratdalen hade många av deras bröder anlänt till Europa som äventyrare, lärare, handelsmän och krigare. Under den violetta rasens första tider skyddades Medelhavsbassängen av Gibraltarnäset och Siciliens landbrygga. En del av den tidigaste sjöfartshandeln tog sin början vid dessa insjöar, där blå människor från norr och saharabor från söder mötte noditer och adamiter från öster.

80:1.2 (889.4) I den östra Medelhavessänkan hade noditerna byggt upp en av sina mest omfattande kulturer, och från dessa centra hade de i någon mån trängt in i södra Europa, men särskilt in i norra Afrika. De bredskalliga nodit-andonitiska syrierna började mycket tidigt ägna sig åt krukmakeri och åkerbruk i samband med sina bosättningar på det långsamt stigande Nildeltat. De importerade också får, getter, nötkreatur och andra tamdjur samt införde mycket förbättrade metoder för metallbearbetning, ty Syrien var då centrum för denna industri.

80:1.3 (889.5) Under mer än trettio tusen år tog Egypten emot en jämn ström av mesopotamier som förde med sig sin konst och sin kultur för att berika Nildalens kultur. En omfattande inflyttning av folk från Sahara försämrade emellertid storligen den tidiga

civilisationen vid Nilen, och Egypten nådde sin lägsta kulturella nivå för ungefär femton tusen år sedan.

80:1.4 (889.6) Under forna tider fanns det föga hinder för adamiternas migration västerut. Sahara var en öppen betesmark som upptogs av herde- och jordbruksfolk. Dessa saharabor ägnade sig aldrig åt hantverksindustri, inte heller var de stadsbyggare. De var en indigosvart grupp med omfattande inslag från de utdöda gröna och orangefärgade raserna. De fick en mycket begränsad mängd av det violetta arvet innan landhöjningen och de skiftande regnförande vindarna skingrade resterna av denna välmående och fredliga civilisation.

80:1.5 (890.1) De flesta människoraser har fått del av Adams blod, men en del fick mer än andra. De blandade raserna i Indien och de mörkare folken i Afrika var inte attraktiva för adamiterna. De skulle villigt ha blandat sig med de röda människorna om inte dessa hade funnits så långt borta på de amerikanska kontinenterna, och de var gynnsamt inställda till de gula människorna, men dessa var likaså svåra att nå långt borta i Asien. När adamiterna därför gav sig iväg, drivna av antingen äventyrlust eller altruism, eller när de blev utdrivna från Eufratdalen, var det mycket naturligt för dem att välja en förening med de blå rasgrupperna i Europa.

80:1.6 (890.2) De blå människorna, som då var dominerande i Europa, hade inga religiösa bruk som skulle ha varit motbjudande för de tidigast migrerande adamiterna, och det fanns en stark sexuell dragning mellan den violetta och den blå rasen. De bästa bland de blå människorna höll det för en stor ära att få forma par med adamiterna. Varje blå man hade ambitionen att bli så skicklig och konstnärlig att

han vann någon adamatisk kvinnas tillgivenhet, och det var den högsta strävan hos varje högrestående blå kvinna att bli föremål för en adamits uppvaktning.

80:1.7 (890.3) Så småningom förenade sig dessa Edens migrerande söner med den blå rasens högre typer och gav nytt liv åt deras kulturella seder och bruk, samtidigt som de skoningslöst utrotade neandertalrasens kvarlevande släkten. Denna metod för rasblandning i kombination med eliminering av de lägrestående elementen ledde till uppkomsten av ett dussintal livskraftiga och progressiva grupper av högrestående blå människor, av vilka ni har betecknat en som Cro-Magnonmänniskorna.

80:1.8 (890.4) Av dessa och andra orsaker, av vilka de gynnsammare färdvägarna inte hörde till de minst betydande, vällde de tidiga mesopotamiska kulturvågorna nästan uteslutande in i Europa. Det var dessa omständigheter som blev avgörande för de skeden som föregick den moderna europeiska civilisationen.

2. Förändringar i klimat och geologi

80:2.1 (890.5) Den violetta rasens tidiga utbredning till Europa avbröts av vissa ganska plötsliga förändringar i klimatet och geologin. Då de norra isfälten drog sig tillbaka skiftade de regnförande vindarna från väster mot norr och förvandlade så småningom de stora öppna betesmarkerna i Sahara till en ofruktbar öken. Denna torka skingrade de till växten mindre, brunhåriga, mörkögda men långskalliga människor, som bodde på Saharas stora högplatå.

80:2.2 (890.6) De mera renrasiga indigofärgade släkterna flyttade söderut till skogarna i Centralafrika, där de stannat allt sedan dess. De mera blandade grupperna spridde sig i tre riktningar: De högre stående stammarna i väster migrerade till Spanien samt därifrån till angränsande områden i Europa, och de bildade kärnan i de senare långskalliga brunhåriga grupperna av medelhavsrasen. Den minst progressiva delen som bodde öster om Saharaplatån migrerade till Arabien och därifrån genom norra Mesopotamien och Indien till det avlägsna Ceylon. Den mellersta gruppen flyttade norr- och österut till Nildalen och Palestina.

80:2.3 (890.7) Det är detta underliggande andra gradens sangiska drag som antyder en viss grad av släktskap mellan de nutida folk som finns spridda från Deccan genom Iran till Mesopotamien och längs Medelhavets bägge kuster.

80:2.4 (890.8) Ungefär vid den tid då dessa klimatförändringar inträffade i Afrika skiljde sig England från kontinenten och Danmark höjde sig ur havet, medan näset vid Gibraltar, som hade skyddat den västra Medelhavssänkan, gav efter till följd av en jordbävning och vattenytan i denna insjö steg snabbt till Atlantiska oceanens nivå. Snart sjönk också landbryggan vid Sicilien i havet, vilket förvandlade Medelhavet till ett enda hav och förenade det med Atlantiska oceanen. Denna naturens omstörtning översvämde massvis med människobosättningar och orsakade den största förlusten av liv genom översvämning i hela världshistorien.

80:2.5 (891.1) Då havet uppslukade Medelhavssänkan begränsade detta omedelbart adamiternas flyttningar västerut, medan den stora inflyttningen av saharabor ledde dem att söka utlopp för sin växande

befolkning norr- och österut från Eden. När Adams efterkommande färdades norrut från dalarna vid Tigris och Eufrat mötte de bergshinder och det då utvidgade Kaspiska havet. Under många generationer jagade adamiterna, vallade sina hjordar och odlade jorden kring sina bosättningar utspridda över hela Turkestan. Långsamt utvidgade detta storslagna folk sitt territorium mot Europa. Då adamiterna anlände till Europa österifrån fann de att den blå människans kultur låg tusentals år efter kulturen i Asien, ty denna region hade varit nästan helt utan kontakt med Mesopotamien.

3. Cro-Magnons blå människor

80:3.1 (891.2) Den blå människans forntida kulturcentra var belägna längs Europas alla floder, men endast Somme flyter nu fram i samma fåra som före istiderna.

80:3.2 (891.3) Då vi säger att den blå människan dominerade den europeiska kontinenten, fanns det dock massor av olika folkslag. Redan för trettiofem tusen år sedan var Europas blå rasgrupper ett mycket blandat folk som bar på arvsanlag från både röda och gula, medan de i kustländerna vid Atlanten och i det nuvarande Rysslands regioner hade absorberat en anseelig mängd andonitiskt blod och i söder var i kontakt med folken i Sahara. Det vore fruktlöst att försöka räkna upp de många rasgrupperna.

80:3.3 (891.4) Den europeiska civilisationen under denna tidiga period efter Adam, var en unik blandning av de blå människornas livskraft och konstfärdighet med adamiternas skapande

föreställningsförmåga. De blå människorna var en ras med stor livskraft, men de drog avsevärt ned adamiternas kulturella och andliga nivå. Det var mycket svårt för adamiterna att få sin religion att slå rot bland Cro-Magnonmänniskorna på grund av tendensen hos så många av dem att lura och förföra jungfrur. I tio tusen år stod religionen i Europa på en låg nivå jämfört med utvecklingen i Indien och Egypten.

80:3.4 (891.5) De blå människorna var fullkomligt ärliga i allt sitt handlande och helt fria från de uppblandade adamiternas sexuella laster. De respekterade jungfrudomen och tillämpade månggifte endast då krig ledde till en brist på män.

80:3.5 (891.6) Dessa Cro-Magnonfolk var ett tappert och framsynt släkte. De hade ett effektivt system för barnuppfostran. Bägge föräldrarna tog del i detta arbete, och de äldre barnens tjänster utnyttjades till fullo. Varje barn tränades omsorgsfullt i grottornas skötsel, i konstfärdighet och i att göra flintverktyg. Från tidig ålder var kvinnorna väl förtrogna med hushållsgöromål och enkelt åkerbruk, medan männen var skickliga jägare och modiga krigare.

80:3.6 (891.7) De blå människorna var jägare, fiskare och insamlare av föda; de var skickliga båtbyggare. De tillverkade stenyxor, högg ned träd och uppförde stockhyddor som var delvis under marken och hade hudar till tak. Det finns folk som fortfarande bygger liknande hyddor i Sibirien. Cro-Magnonmänniskorna i söder bodde vanligen i hålor och grottor.

80:3.7 (892.1) Det var inte ovanligt under bistra vinternätter att de som stod som stod nattvakt vid grottmynningarna frös ihjäl. De var modiga, men framför allt var de konstnärer; uppblandningen med

adamiter satte fart på den skapande fantasin. Den blå människans konst nådde sin höjdpunkt för omkring femton tusen år sedan, före den tid då de mera mörkhyade rasernas folk kom norrut från Afrika genom Spanien.

80:3.8 (892.2) För omkring femton tusen år sedan höll de alpina skogarna på att sprida sig över stora områden. Jägarna i Europa drevs till floddalarna och havskusterna av samma klimatologiska tryck som hade förvandlat världens sälla jaktmarker till torra och ofruktsamma öknar. När regnvindarna vände mot norr blev de stora öppna betesmarkerna i Europa täckta av skogar. Dessa omfattande och relativt plötsliga klimatförändringar drev människoraserna i Europa till att ställa om sig från de öppna slätternas jägare till boskapsherdar och i någon mån till fiskare och jordbrukare.

80:3.9 (892.3) Fastän dessa förändringar resulterade i kulturella framsteg, medförde de också vissa biologiska tillbakagångar. Under den föregående jägartiden hade de högrestående stammarna tagit de bättre krigsfångarna till makar och ofelbart förintat dem som de ansåg vara lägrestående. När de började grunda bosättningar och ägna sig åt jordbruk och handel tog de sig till att spara många av de medelmåttiga fångarna som slavar. Det var avkomman av dessa slavar som senare i så hög grad försämrade hela Cro-Magnontypen. Denna tillbakagång av kulturen fortgick tills den fick en frisk injektion från öster när mesopotamiernas sista massinvasion svepte fram över Europa och snabbt absorberade Cro-Magnonmänniskan och deras kultur samt lade grunden till de vita rasgruppernas civilisation.

4. Anditernas invasioner i Europa

80:4.1 (892.4) Fastän anditerna strömmade in i Europa i en jämn ström, förekom det sju större invasioner, varvid de sista kom på hästryggen i tre stora vågor. En del anlände till Europa via öarna i Egeiska havet och upp längs Donaudalen, men majoriteten av de tidigare och renrasigare elementen migrerade till nordvästra Europa längs den norra rutten över betesmarkerna vid Volga och Don.

80:4.2 (892.5) Mellan den tredje och fjärde invasionen trängde en hord andoniter norrifrån in i Europa efter att ha kommit från Sibirien via de ryska floderna och Baltikum. De assimilerades omedelbart av de norra anditstammarna.

80:4.3 (892.6) Den relativt rena violetta rasens tidigare utbredningar var långt fredligare än expansionerna av deras senare halvmilitära och erövringsglada anditefterkommande. Adamiterna var fredsälskande, noditerna var krigiska. Föreningen av dessa folk, så som de senare blandades med sangikraserna, gav upphov till de dugliga, aggressiva anditerna som gjorde egentliga militära erövringar.

80:4.4 (892.7) Hästen var emellertid den evolutionära faktor som avgjorde anditernas dominans i västerlandet. Hästen gav anditerna vid deras spridning fördelen av en rörlighet som inte hittills hade funnits och som gjorde det möjligt för anditernas sista ryttargrupper att snabbt färdas runt Kaspiska havet och välla in över hela Europa. Alla tidigare vågor av anditer hade rört sig så långsamt att de tenderade att upplösas på ett större avstånd från Mesopotamien. Dessa senare vågor

rörde sig så snabbt att de nådde Europa som enhetliga grupper som fortfarande hade kvar något mått av högre kultur.

80:4.5 (893.1) Hela den bebodda världen utanför Kina och Eufrattrakten hade under tio tusen år gjort mycket begränsade kulturella framsteg när de hårt ridande anditiska ryttarna framträdde under sjätte och sjunde årtusendet f.Kr. När de rörde sig västerut över de ryska slätterna, absorberande de bästa av de blå människorna och utrotande de sämsta, blandades de till ett enda folk. Dessa var stamfäderna till de så kallade nordiska släkterna, förfäderna till de skandinaviska, tyska och anglosaxiska folken.

80:4.6 (893.2) Det tog inte lång tid förrän de högrestående blå släktdragen helt hade absorberats av anditerna över hela norra Europa. Endast i Lappland (och i viss utsträckning i Bretagne) hade andoniterna, som var en äldre ras, kvar ens en tillstymmelse av sin tidigare identitet.

5. Anditernas erövring av Nordeuropa

80:5.1 (893.3) Stammarna i norra Europa blev ständigt förstärkta och förbättrade av den jämna flyttningsströmmen från Mesopotamien via Turkestans och södra Rysslands områden, och när den sista vågen av anditer till häst sköljde över Europa fanns det redan i denna region flera människor med arvsanlag från anditerna än i hela den övriga världen.

80:5.2 (893.4) I tre tusen år hade de norra anditerna sitt militära högkvarter i Danmark. Från denna medelpunkt utgick en följd av

erövringsvågor som blev allt mindre anditiska och allt mera vita när de mesopotamiska erövrarna under århundradenas lopp slutligt blandades med de erövrade folken.

80:5.3 (893.5) Medan den blå människan hade absorberats i norr och till slut dukade under för anfallen från de vita kavalleristerna som trängde in i söder, mötte de framryckande stammarna av den blandade vita rasen ett ihärdigt och långvarigt motstånd från Cro-Magnonmänniskorna, men högre intelligens och ständigt ökande biologiska reserver gjorde det möjligt för dem att utplåna den äldre rasen.

80:5.4 (893.6) De avgörande slagen mellan den vita människan och den blå människan utkämpades i dalen vid Somme-floden. Här gjorde den blå rasens bästa folk bittert motstånd mot de söderut drivande anditerna, och i över fem hundra år försvarade dessa Cro-Magnonmänniskor med framgång sina territorier innan de dukade under för de vita inkräktarnas överlägsna militära strategi. Tor, den segerrika befälhavaren för de norra arméerna i det sista slaget vid Somme, blev de norra vita stammarnas hjälte och vördades senare som en gud av vissa bland dem.

80:5.5 (893.7) De av den blå människans fästen som längst höll ut fanns i södra Frankrike, men det sista stora militära motståndet övervanns vid Somme. Den senare erövringen fortgick genom kommersiell penetrering, befolkningstryck längs floderna och ständigt ingifte med de högre stående, i förening med ett skoningslöst utrotande av de lägre stående.

80:5.6 (893.8) När stamrådet bestående av anditernas äldste hade bedömt en lägrestående krigsfånge som oduglig överlämnades han under omfattande ceremonier till schamanprästerna som följde honom till floden och utförde invigningsriterna för färden till de ”sälla jaktmarkerna” — nedsänkning till döds. På detta sätt utrotade de vita inkräktarna i Europa alla folk som de mötte som inte snabbt upptogs i deras egna led, och sålunda fick den blå rasen sitt slut — och det gick fort.

80:5.7 (893.9) De blå Cro-Magnonmänniskorna bildade den biologiska grundvalen för de nutida europeiska raserna, men de har fortlevt endast som de absorberades av de senare och manbara erövrarna av deras hemländer. Den blå rasen bidrog med många robusta och stadiga drag och mycken fysisk styrka till de vita raserna i Europa, men de blandade europeiska folkens humor och skapande fantasi härstammar från anditerna. Denna förening av anditer och blå människor, som gav upphov till de norra vita raserna, ledde till en omedelbar försämring av anditernas civilisation, en tillbakagång av övergående natur. Till slut manifesterade sig den latent överlägsenheten hos dessa barbarer från norr och kulminerade i dagens europeiska civilisation.

80:5.8 (894.1) Omkring år 5000 f.Kr. hade de evolverande vita rasgrupperna blivit dominerande över hela norra Europa, medräknat norra Tyskland, norra Frankrike och de Brittiska öarna. Centraleuropa behärskades för en tid av de blå människorna och de rundskalliga andoniterna. De senare bodde främst i Donaudalen och undanträngdes aldrig helt av anditerna.

6. Anditerna längs Nilen

80:6.1 (894.2) Från tiden för anditernas sista utvandringar började kulturen i Eufratdalen förfalla, och det direkta civilisationscentret överflyttade till Nildalen. Egypten efterträdde Mesopotamien som högkvarter för den mest avancerade gruppen på jorden.

80:6.2 (894.3) Nildalen började lida av översvämningar något tidigare än dalarna i Mesopotamien men klarade sig mycket bättre. Dessa tidiga motgångar uppvägdes mer än väl av den ständiga strömmen av anditimmigranter, så att kulturen i Egypten, fastän den härstammade från Eufratområdet, såg ut att få övertaget. År 5000 f.Kr. under översvämningsperioden i Mesopotamien fanns det emellertid sju klart avgränsade grupper av människor i Egypten; alla utom en hade kommit från Mesopotamien.

80:6.3 (894.4) När den sista utvandringen från Eufratdalen skedde hade Egypten fördelen att få så många av de skickligaste konstnärerna och hantverkarna. Dessa anditiska konstnärer fann sig väl till rätta då de var alltigenom bekanta med flodlivet, dess översvämningar, bevattningssystem och torra perioder. De gladde sig åt Nildalens skyddade läge; de var där mycket mindre utsatta för fientliga räder och attacker än längs Eufrat. De ökade avsevärt egyptiernas skicklighet i att bearbeta metaller. Här arbetade de med järnmalm som kom från Sinaiberget i stället för från trakterna vid Svarta havet.

80:6.4 (894.5) Egyptierna samlade i ett mycket tidigt skede sina stadsgudar till ett utstuderat nationellt system av gudar. De utvecklade

en omfattande teologi och hade ett lika omfattande men betungande prästerskap. Flera olika ledare försökte återuppliva det som återstod av seternas forna religiösa läror, men dessa försök blev kortlivade. Anditerna byggde de första stenstrukturerna i Egypten. Den första och mest utsökta av stenpyramiderna uppfördes av Imhotep, en andit som var ett arkitektgeni, medan han tjänade som statsminister. Tidigare byggnader hade uppförts av tegel, och fastän många stenstrukturer hade byggts i olika delar av världen var detta den första i Egypten. Byggnadskonsten gick stadigt bakåt från denne store arkitekts dagar.

80:6.5 (894.6) Denna lysande kulturepok fick ett snabbt slut på grund av inbördeskrig längs Nilen, och landet invaderades snart, i likhet med Mesopotamien tidigare, av lägrestående stammar från det ogästvänliga Arabien och av svarta från söder. Följden blev att samhällets utveckling i mer än fem hundra år gick stadigt bakåt.

7. Anditerna på öarna i Medelhavet

80:7.1 (895.1) Under kulturens nedgång i Mesopotamien bestod för en tid en högrestående civilisation på öarna i östra Medelhavet.

80:7.2 (895.2) Omkring år 12.000 f.Kr. migrerade en framstående stam av anditer till Kreta. Detta var den enda ö som så tidigt befolkades av en sådan högrestående grupp, och det tog nästan två tusen år innan ättlingarna till dessa sjöfarare spred sig till öarna i närheten. Denna grupp bestod av smalskalliga, relativt småväxta anditer som hade ingift sig med Van-delen av de norra noditerna. De var till sin längd alla under etthundraåttio centimeter och hade

bokstavligen fördrivits från fastlandet av sina större och lägrestående fränder. Dessa emigranter till Kreta var mycket skickliga i textil- och metallarbete, i tillverkning av lergods och i röarbete, och i att använda sten som byggnadsmaterial. De hade ett skriftspråk och bedrev boskapsskötsel och jordbruk.

80:7.3 (895.3) Nästan två tusen år efter koloniseringen av Kreta tog sig en grupp av de långväxta ättlingarna till Adamsson över de norra öarna till Grekland, och de kom nästan direkt från sitt högländshem norr om Mesopotamien. Dessa stamfäder till grekerna leddes västerut av Sato, en efterkommande i rätt nedstigande led till Adamsson och Ratta.

80:7.4 (895.4) Den grupp som slutligen bosatte sig i Grekland bestod av trehundra sjuttiofem utvalda och högrestående människor som utgjorde de sista från adamssoniternas andra civilisation. Dessa senare söner till Adamsson var bärare av de då mest värdefulla arvsanlagen till de vita raser som höll på att uppkomma. De var intellektuellt högstående och i fysiskt avseende de vackraste människorna sedan det första Edens tider.

80:7.5 (895.5) Inom kort efterträdde Grekland och öregionen i Egeiska havet Mesopotamien och Egypten som centrum för handel, konst och kultur i västerlandet. Såsom i Egypten, härstammade igen praktiskt taget all konst och vetenskap i den egeiska världen från Mesopotamien, med undantag för kulturen hos de adamssonitiska föregångarna till grekerna. All konst och genialitet hos detta senare folk är ett direkt arv från de efterkommande till Adamsson, Adams och Evas förste son, och hans säregna andra hustru, en dotter som i en obruten släktlinje härstammade från medlemmar av Prins Caligastias

renrasiga noditstab. Inte att undra på att grekerna hade mytologiska sägner om att de härstammade direkt från gudar och övermänskliga varelser.

80:7.6 (895.6) Den egeiska regionen genomgick fem klart skilda kulturella stadier, vart och ett mindre andligt än det föregående, och snart dukade konstens sista lysande tid under för tyngden av slavar medelmåttiga avkommor som snabbt hade förökats sig. Dessa ursprungliga slavar hade importerats från Donau-området av senare generationer greker.

80:7.7 (895.7) Det var under denna tidsålder på Kreta som *moderkulten* bland Kains efterkommande nådde sin största popularitet. Denna kult förhärligade Eva i dyrkan av den ”stora modern”. Avbildningar av Eva fanns överallt. Tusentals allmänna helgedomar uppfördes över hela Kreta och Mindre Asien. Denna moderkult bestod ända fram till Kristi tid och blev senare införlivad i den tidiga kristna religionen i form av förhärligandet och dyrkan av Maria, Jesu moder på jorden.

80:7.8 (895.8) Fram till omkring år 6500 f.Kr. hade det skett en stor minskning i anditernas andliga arv. Adams efterkommande var vittutspridda och hade praktiskt taget slukats upp av de äldre och talrikare människoraserna. Detta förfall av anditernas civilisation i förening med att deras religiösa normer försvann lämnade världens andligen utarmade raser i ett bedrövligt tillstånd.

80:7.9 (896.1) Omkring år 5000 f.Kr. fanns de tre mest renrasiga grupperna av Adams efterkommande i Sumerien, norra Europa och Grekland. Hela Mesopotamien höll långsamt på att försämrats av

strömmen av blandade och mörkare raser som trängde in från Arabien. Ankomsten av dessa lägrestående folk bidrog ytterligare till att skingra anditernas biologiska och kulturella återstod åt olika håll. Från hela det bördiga halvmåneområdet strömmade de mera äventyrslystna folken västerut till öarna. Dessa utvandrare odlade både säd och grönsaker, och de förde husdjur med sig.

80:7.10 (896.2) Cirka år 5000 f.Kr. flyttade en stor skara progressiva mesopotamier ut från Eufratdalen och bosatte sig på ön Cypern; denna civilisation sopades bort cirka två tusen år senare av barbarhorder från norr.

80:7.11 (896.3) En annan stor koloni bosatte sig vid Medelhavets kust, nära det ställe där Kartago senare fanns. Från Nordafrika kom ett stort antal anditer till Spanien och blandade sig senare i Schweiz med sina bröder som tidigare hade kommit till Italien från öarna i Egeiska havet.

80:7.12 (896.4) När kulturen i Egypten förföll, liksom tidigare i Mesopotamien, flydde många av de dugligare och mera avancerade familjerna till Kreta och sålunda avsevärt höjde nivån på denna civilisation som redan var avancerad. När ankomsten av lägrestående grupper från Egypten senare hotade civilisationen på Kreta flyttade de mera bildade familjerna vidare västerut till Grekland.

80:7.13 (896.5) Grekerna var inte endast stora lärare och konstnärer, de var också världens främsta handelsmän och koloniserare. Innan de dukade under för den översvämning av lägrestående element, vilken till slut uppslukade deras konst och handel, lyckades de etablera så många kulturella utposter västerut att väldigt många av framstegen i

den tidiga grekiska civilisationen bevarades bland de senare folken i södra Europa, och många av de blandade efterkommande till dessa adamssoniter uppgick i de stammar som bodde i de angränsande fastlandsområdena.

8. Andoniterna vid Donau

80:8.1 (896.6) Anditfolken från Eufratdalen flyttade mot norr till Europa för att där blanda sig med de blå människorna och mot väster till Medelhavstrakterna för att blanda sig med återstoden av de sinsemellan blandade saharaborna och södra blå människorna. Dessa två grenar av den vita rasen var, och är fortfarande, vitt åtskilda från varandra av de bredskalliga bergsborna som härstammar från de tidigare andonitstammarna som länge hade bott i dessa mellaneuropeiska trakter.

80:8.2 (896.7) Dessa efterkommande till Andon var utspridda över de flesta av bergstrakterna i mellersta och sydöstra Europa. De fick ofta förstärkningar från Mindre Asien, där de hade ett starkt fotfäste. De forna hettiterna härstammade direkt från det andonitiska släktet; deras bleka hy och breda huvuden var typiska för den rasen. Detta släktdrag fanns företrätt i Abrahams förfäder och bidrog mycket till de karakteristiska ansiktsdragen hos hans senare judiska efterkommande som, fastän de hade en kultur och religion som härstammade från anditerna, talade ett mycket annorlunda språk. Deras språk var klart andonitiskt.

80:8.3 (897.1) De stammar som bodde i hus uppförda på pålar eller stockbryggor i sjöarna i Italien, Schweiz och södra Europa representerade de sista utposterna av migrationerna från Afrika, Egeiska havet, och särskilt från Donauområdet.

80:8.4 (897.2) Donauborna var andoniter, jordbrukare och herdar som hade kommit till Europa genom Balkanhalvön och som långsamt flyttade norrut längs Donaudalen. De tillverkade lerkärl och odlade jorden samt föredrog att leva i dalarna. Donaubornas nordligaste bosättning fanns i Liège i Belgien. Dessa stammar försämrades snart när de flyttade bort från centret och ursprunget för sin kultur. Det bästa lergodset härstammar från deras tidigaste bosättningar.

80:8.5 (897.3) Donauborna blev modersdyrkare som resultat av de missionärers arbete som kom från Kreta. Dessa stammar sammansmälte senare med grupper av andonitiska sjöfarare som kom i båtar från Mindre Asiens kust och som också var modersdyrkare. Mycket av Centraleuropa koloniserades sålunda tidigt av dessa bredskalliga blandtyper som hörde till de vita raserna och som praktiserade modersdyrkan och den religiösa riten att kremdera de döda, ty det var sed hos anhängarna av moderskulten att bränna sina döda i stenhyddor.

9. De tre vita raserna

80:9.1 (897.4) Rasblandningarna i Europa utkristalliserade sig mot slutet av anditernas flyttningsrörelser allmänt uttryckt i de tre vita raserna enligt följande:

80:9.2 (897.5) 1. *Den norra vita rasen*. Denna så kallade nordiska ras bestod främst av blå människor och anditer, men i den ingick också en ansevärd mängd andonitiskt blod tillsammans med mindre mängder från de röda och gula sangikerna. Den norra vita rasen var sålunda sammansatt av de fyra mest önskvärda människoraserna. Det största arvet var från den blå människan. Den typiska tidiga nordbon var långskallig, långväxt och blond. Redan för länge sedan blev denna ras grundligt uppblandad med alla förgreningar av de vita folken.

80:9.3 (897.6) Europas primitiva kultur, som de invaderande nordborna mötte, var kulturen hos de tillbakagående donauborna uppblandade med de blå människorna. Den nordisk-danska och den donau-andonitiska kulturen möttes och blandades vid Rhenfloden, vilket visas av att det i dagens Tyskland finns två olika rasgrupper.

80:9.4 (897.7) Nordborna drev fortgående handel med bärnsten från Östersjökusten och byggde via Brennerpasset upp ett omfattande handelsutbyte med bredskallarna i Donaudalen. Genom denna långvariga kontakt med Donauborna leddes dessa nordbor till modersdyrkan, och under flera tusen år var kremering av de döda nästan allena rådande över hela Skandinavien. Detta förklarar varför lämningar av de tidigaste vita raserna inte står att finna fastän de finns begravda över hela Europa — endast deras aska kan man finna i sten- och lerurnor. Dessa vita människor byggde också bostäder; de bodde aldrig i grottor. Igen förklarar detta varför det finns så få bevis för den vita människans tidiga kultur, fastän den föregående Cro-Magnontypen finns väl bevarad där den varit säkert instängd i hålor och grottor. Som det nu ser ut har man i norra Europa den ena dagen de nedåtgående donaubornas och de blå människornas primitiva

kultur och följande dag den plötsligt framträdande och väldigt överlägsna vita människans kultur.

80:9.5 (897.8) 2. *Den mellersta vita rasen.* Fastän denna grupp innehåller blå, gula och anditiska släktdrag är den till övervägande del andonitisk. Dessa människor är bredskalliga, mörka och satta. De finns indrivna som en kil mellan den nordiska rasen och medelhavsrasen, med den breda basen vilande i Asien och spetsen inträngande i östra Frankrike.

80:9.6 (898.1) I nästan tjugo tusen års tid hade andoniterna av anditerna trängts allt längre och längre mot norr i Centralasien. Omkring år 3000 f.Kr. drev en tilltagande torka dessa andoniter tillbaka in i Turkestan. Detta andonitiska tryck söderut fortgick i över tusen år. Andoniterna delade sig vid Kaspiska och Svarta havet i två delar och trängde in i Europa både via Balkan och via Ukraina. Denna invasion inkluderade de återstående grupperna av Adamssons efterkommande och förde under den senare hälften av invasionsperioden med sig ett ansevärt antal anditer från Iran samt många efterkommande till de setiska prästerna.

80:9.7 (898.2) Omkring 2500 år f.Kr. nådde andoniternas framstöt västerut Europa. Denna utbredning över hela Mesopotamien, Mindre Asien och Donausänkan av barbarerna från bergen i Turkestan utgjorde det mest allvarliga och bestående av alla kulturella bakslag fram till den tiden. Dessa inkräktare andoniserade definitivt karaktären hos den mellaneuropeiska rasgruppen, som allt sedan dess har förblivit karakteristiskt alpin.

80:9.8 (898.3) 3. *Den södra vita rasen.* Denna mörkhåriga medelhavsräs bestod av en blandning av anditer och blå människor, med ett mindre tillskott av andoniter än i norr. Denna grupp absorberade också en anseelig mängd av andra gradens sangikblod från Saharaborna. Under senare tider fick denna södra del av den vita rasen ett tillskott av kraftfulla anditiska inslag från östra Medelhavet.

80:9.9 (898.4) Medelhavets kustländer blev emellertid inte befolkade av anditer förrän vid tiden för de stora nomadinvasionerna omkring 2500 f.Kr. Trafiken och handeln till lands var närapå avbrutna under dessa århundraden när nomaderna invaderade områdena vid östra Medelhavet. Denna störning av samfärdseln till lands medförde en stor expansion av trafiken och handeln till sjöss; den havsburna handeln på Medelhavet var i full gång för cirka fyra tusen fem hundra år sedan. Denna utveckling av sjöfarten ledde till en plötslig utbredning av anditernas efterkommande över hela kustområdet vid Medelhavssänkan.

80:9.10 (898.5) Dessa rasblandningar lade grunden till den sydeuropeiska rasen, den mest blandade av alla. Sedan den tiden har denna ras ytterligare uppblandats, i synnerhet med de blå-gula-anditiska folken från Arabien. Denna medelhavsräs är i själva verket så väl uppblandad med de omgivande folken att den praktiskt taget inte kan urskiljas som en särskild typ, men i allmänhet är dess medlemmar kortväxta, långskalliga och mörkhåriga.

80:9.11 (898.6) I norr utplånade anditerna de blå människorna genom krig och giftermål, men i söder fortlevde dessa i större antal. Baskerna och berberna representerar fortlevnaden av två grenar av

denna ras, men även dessa folk har uppblandats grundligt med saharaborna.

80:9.12 (898.7) Detta var bilden av rasblandningen i Mellaneuropa omkring år 3000 f.Kr. Trots den partiella adamiska försummelsen blandade sig dock de högre typerna.

80:9.13 (898.8) Detta var den tid då den neolitiska stenåldern delvis täcker den uppkommande bronsåldern. I Skandinavien var det bronsåldern i förening med modersdyrkan. I södra Frankrike och Spanien var det den neolitiska stenåldern i förening med soldyrkan. Detta var den tid då de cirkelformade soltemplen utan tak byggdes. De europeiska vita raserna var energiska byggare, som glädde sig åt att resa stora stenar till solens ära, ungefär som deras senare efterkommande vid Stonehenge. Soldyrkans popularitet anger att det var en tid då jordbruket blomstrade i Sydeuropa.

80:9.14 (899.1) Vidskepligheterna från detta relativt sena skede av soldyrkan är fortfarande en del av folksederna i Bretagne. Fastän dessa Bretagnebor har varit kristna i över tusen femhundra år, håller de sig fortfarande med den neolitiska stenålderns trollmedel för att avvända det onda ögat. I skorstenen har de alltför åskstenar som skydd mot blixten. Folket i Bretagne blandade sig aldrig med de skandinaviska nordborna. De är en kvarleva av de ursprungliga andonitiska invånarna i västra Europa, uppblandade med medelhavssläktet.

80:9.15 (899.2) Men det är en villfarelse om man tror sig kunna klassificera de vita folken som tillhörande nordisk, alpin eller medelhavsras. Det har helt enkelt förekommit alltför mycket

uppblandning för att tillåta en sådan gruppering. Det fanns en tid då den vita rasen ganska väl kunde uppdelas i dessa klasser, men en omfattande sammansmältning har skett sedan dess, och det är inte längre möjligt att klart urskilja dessa olikheter. Även år 3000 f.Kr. var de forna grupperna i samhället längre mer av en och samma ras än de nuvarande invånarna i Nordamerika är det.

80:9.16 (899.3) Den europeiska kulturen fortfor att växa till sig i fem tusen år, och det förekom en viss blandning inom den.

Språkbarriärerna hindrade en fullständig växelverkan mellan de olika västerländska nationerna. Under det senaste århundradet har denna kultur upplevt sin bästa möjlighet att blandas i den kosmopolitiska befolkningen i Nordamerika; och den kontinentens framtid bestäms av kvaliteten hos de rasfaktorer som tillåts ingå i dess nuvarande och framtida befolkning, liksom också av den nivå av samhällskultur som upprätthålls.

80:9.17 (899.4) [Framfört av en av Nebadons Ärkeänglar.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 80](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 82](#) >>

Kapitel 81

Den nutida civilisationens utveckling

81:0.1 (900.1) OBEROENDE av de upp- och nedgångar från misslyckandet med de planer som hade uppgjorts för världens förbättrande i samband med Caligastias och Adams missioner, fortfor den underliggande organiska evolutionen av människosläktet att föra raserna framåt på skalan för mänskliga framsteg och raslig utveckling. Evolutionen kan fördröjas, men den kan inte stoppas.

81:0.2 (900.2) Fastän den violetta rasen till antalet var mindre än planerat, åstadkom dess inverkan ett sådant framåtskridande av civilisationen att det sedan Adams dagar långt har överträffat

människosläktets framsteg under hela dess tidigare tillvaro på nästan en miljon år.

1. Civilisationens vagga

81:1.1 (900.3) I omkring trettiofem tusen år efter Adams dagar låg civilisationens vagga i sydvästra Asien inom ett område som sträckte sig från Nildalen öster- och något norrut över norra Arabien genom Mesopotamien och vidare till Turkestan. *Klimatet* var den avgörande orsaken till att civilisationen etablerades i detta område.

81:1.2 (900.4) Det var de stora förändringarna i klimatet och geologin i norra Afrika och västra Asien som satte stopp för adamiternas tidiga flyttningsrörelser genom att det utvidgade Medelhavet utestängde dem från Europa och vände flyttningsströmmen mot norr och öster till Turkestan. Vid den tid då dessa landhöjningar och klimatförändringarna i samband med dem var avslutade, omkring år 15.000 f.Kr., hade civilisationen kommit till ett världsomfattande stillastående, med undantag för de kulturella jäsämnena och biologiska reserverna hos anditerna som fortfarande var instängda av bergen i Asien i öster och av skogarna som utbredde sig i Europa i väster.

81:1.3 (900.5) Klimatets utveckling höll nu på att åstadkomma det som alla andra försök hade misslyckats med, nämligen att tvinga den eurasiska människan att överge jagandet till förmån för de mera avancerade näringsfången boskapsskötsel och jordbruk. Evolutionen kan vara långsam, men den är oerhört effektiv.

81:1.4 (900.6) Emedan de tidigaste jordbrukarna så allmänt använde slavar såg både jägaren och boskapsherden ned på jordbrukaren förr i tiden. Under många och långa tidsåldrar ansågs det vara ett tarvligt göra att odla jorden; därav idén att arbete med jorden är en förbannelse, fastän det är den största av alla välsignelser. Till och med under Kains och Abels tid ansågs offren från boskapsskötseln värdefullare än offergåvorna från jordbruket.

81:1.5 (900.7) Människan utvecklades vanligen från jägare till jordbrukare via ett övergångsskede som boskapsuppfödare, och detta gällde också för anditerna, men oftare var det den av klimatet orsakade nödvändigheten som utgjorde det evolutionära tvång som fick hela stammar att övergå från att vara jägare till att bli framgångsrika jordbrukare. En sådan direkt övergång från jakt till jordbruk förekom endast i de regioner där rasblandningen innehöll en stor proportion av det violetta släktet.

81:1.6 (901.1) De evolutionära folken (i synnerhet kineserna) lärde sig tidigt att så frön och odla grödor av att iaktta hur frön grodde som av en händelse hade blivit fuktade eller som hade placerats i gravarna som föda för de avlidna. Över hela sydvästra Asien i de bördiga floddalarna och på de angränsande slätterna tillämpade anditerna de förbättrade jordbruksmetoder som de hade ärvt från sina förfäder, som hade gjort jordbruk och trädgårdsskötsel till huvudsysselsättningen inom den andra lustgårdens område.

81:1.7 (901.2) I tusentals år hade Adams efterkommande odlat vete och korn, som hade förädlats i lustgården, överallt i högländerna vid Mesopotamiens övre gräns. Adams och Adamssons efterkommande möttes här, bedrev handel och idkade socialt umgänge.

81:1.8 (901.3) Det var dessa påtvungna förändringar i levnadsförhållandena som fick en så stor del av människosläktet att bli allätare till sina matvanor. Kombinerandet av vete-, ris- och grönsaksdieten med kött från boskapshjordarna betydde ett stort steg framåt för hälsan och vigören hos dessa forntida folk.

2. Civilisationens verktyg

81:2.1 (901.4) Kulturens tillväxt bygger på utvecklingen av de verktyg som civilisationen förutsätter. De verktyg som människan använde vid sin uppstigning från barbariet var effektiva i den utsträckning som de frigjorde mänsklig arbetskraft till att utföra högre uppgifter.

81:2.2 (901.5) Ni som nu lever i senare tiders förhållanden med en kultur som håller på att slå ut i blom och vid början till ett framåtskridande i samhällsutvecklingen, ni som verkligen har litet tid till övers att *tänka* på samhället och civilisationen, skall inte förbise det faktum att era tidiga förfäder hade föga eller ingen fritid som kunde ägnas åt eftersinnande betraktelser och samhällsligt tänkande.

81:2.3 (901.6) De fyra första stora framstegen i människans civilisation var:

81:2.4 (901.7) 1. Eldens tämjande.

81:2.5 (901.8) 2. Tämjandet av djur.

81:2.6 (901.9) 3. Förslavandet av tillfångatagna.

81:2.7 (901.10) 4. Privategendom.

81:2.8 (901.11) Fastän elden, den första stora upptäckten, till slut öppnade dörrarna till vetenskapens värld, hade den i detta avseende föga värde för den primitiva människan. Hon vägrade att veta av naturliga orsaker som förklaring till alldagliga fenomen.

81:2.9 (901.12) När man frågade sig varifrån elden kom, ersattes den enkla berättelsen om Andon och flintstenen snart av legenden om hur någon Prometheus stal den från himlen. De forntida människorna sökte en övernaturlig förklaring till alla sådana naturliga fenomen som inte rymdes inom deras personliga fattningsförmåga; och många nutida människor gör fortfarande så. Avpersonifieringen av så kallade naturliga fenomen har tagit tidsåldrar i anspråk, och den är ännu inte avslutad. Det uppriktiga, ärliga och orädda sökandet efter sanna orsaker gav emellertid upphov till den moderna vetenskapen: astrologin blev astronomi, alkemin blev kemi och magin blev medicin.

81:2.10 (901.13) Före maskinernas tidsålder var det enda sättet för människan att utföra ett arbete utan att själv göra det, att använda djur. Tämjandet av djur satte levande verktyg i människans händer, och en intelligent användning av dem beredde vägen för både jordbruk och samfärdsel. Utan dessa djur kunde människan inte ha höjt sig från sitt primitiva stadium till följande civilisationsnivåer.

81:2.11 (902.1) De flesta av de djur som bäst lämpade sig för att tämjask hittades i Asien, i synnerhet i de mellersta och sydvästra regionerna. Detta var en av orsakerna till varför civilisationen framskred snabbare i detta område än annanstans i världen. Många av dessa djurarter hade tämmts två gånger tidigare, och under anditernas tidsålder tämdes de än en gång. Hunden hade emellertid stannat med

jägarna allt sedan den blå människan tog den till sig för länge, länge sedan.

81:2.12 (902.2) Anditerna i Turkestan var det första folk som i stor omfattning tämde hästen, och detta är en annan orsak till att deras kultur var förhärskande så länge. Vid 5000 år f.Kr. hade jordbrukarna i Mesopotamien, Turkestan och Kina börjat föda upp får, getter, kor, kameler, hästar, fjäderfä och elefanter. Som lastdjur använde de oxar, kameler, hästar och jakar. Människan var själv en tid lastdjur. En härskare bland den blå rasen hade en gång hundra tusen män i sin koloni av bärare.

81:2.13 (902.3) Slaveriets och det privata jordägandets institutioner kom med jordbruket. Slaveriet höjde ägarens levnadsstandard och gav mera tid för samhällskultur.

81:2.14 (902.4) Vilden är slav under naturen, men en vetenskaplig civilisation ger människosläktet så småningom allt mera frihet. Med hjälp av djur, eld, vind, vatten, elektricitet och andra ännu oupptäckta energikällor har människan befriat sig, och kommer fortsättningsvis att befria sig, från nödvändigheten att ständigt slita och släpa. Oberoende av de övergående svårigheter som orsakas av det omfattande uppfinnandet av maskiner, är de slutliga fördelar som sådana mekaniska uppfinningar medför ovärderliga. Civilisationen kan aldrig blomstra, än mindre etableras, förrän människan har *fritid* att tänka, planera och föreställa sig nya och bättre sätt att göra saker och ting.

81:2.15 (902.5) Till en början sökte sig människan bara ett skydd, levde under klipputsprång och bodde i grottor. Sedan tog hon i bruk

sådana naturliga material som trä och sten för att göra hyddor åt familjen. Till sist tog hon steget in i husbyggandets skapande skede, lärde sig att tillverka tegel och andra byggnadsmaterial.

81:2.16 (902.6) Folken i Turkestans högländer var de första av de mera nutida raserna som byggde sina hem av trä, hus som ganska mycket påminde om de tidiga timmerstugor som de amerikanska nybyggarna uppförde. Överallt på slätterna byggdes människobostäderna av tegel, senare av brända tegel.

81:2.17 (902.7) De äldre släktena vid floderna byggde sina hyddor genom att slå långa störrar i en cirkel i marken. Störrarnas övre ändar drogs sedan samman för att bilda hyddans stomme som flätades igenom med tvärgående vasstrå, varvid hela skapelsen påminde om en väldig uppochnedvänd korg. Denna konstruktion kunde sedan täckas med lera, och efter att den hade torkat i solen blev den en mycket användbar och vattentät bostad.

81:2.18 (902.8) Det var från dessa tidiga tiders hyddor som den senare idén till alla slag av korgflätande självständigt uppkom. Bland en grupp uppstod tanken på att göra lerkärl från att ha observerat vad som hände då man smetade våt lera över dessa grundstommar av störrar. Lerkärlens härdande genom att bränna dem upptäcktes när en av dessa lertäckta primitiva hyddor av misstag fattade eld. Forna tiders färdigheter uppkom ofta av tillfälligheter som inträffade i de tidiga folkens dagliga liv. Åtminstone gällde detta nästan helt människosläktets evolutionära framåtskridande fram till tiden för Adams ankomst.

81:2.19 (903.1) Fastän krukmakeriet först hade introducerats av Prinsens stab för cirka en halv miljon år sedan, hade tillverkningen av

lerkärl praktiskt taget upphört under de senaste drygt hundrafemtio tusen åren. Endast de försumeriska noditerna vid Persiska vikens kust fortsatte att göra lerkärl. Krukmakeriets konst återupplivades under Adams tid. Denna konst spred sig samtidigt med utbredningen av ökenområdena i Afrika, Arabien och Centralasien, och den spred sig från Mesopotamien ut över östra halvklotet i en följd av vågor som representerade en allt bättre tillverkningsteknik.

81:2.20 (903.2) Dessa civilisationer under anditernas tidsålder kan inte alltid spåras enligt utvecklingsstadiet för deras lerkärl eller andra konstföremål. Det jämna förloppet av människans evolution komplicerades enormt både av regimen i Dalamatia och i Eden. Det händer ofta att vaser och verktyg från senare tid är av sämre kvalitet än de tidigare produkterna från de mera renrasiga anditiska folken.

3. Städer, hantverk och handel

81:3.1 (903.3) Klimatförstöringen av de frodiga, öppna gräsbeklädda jakt- och betesmarkerna i Turkestan, med början omkring år 12.000 f.Kr., tvingade människorna i dessa regioner att ty sig till nya former av näringar och enkelt hantverk. En del började föda upp hjordar av tamdjur, andra blev jordbrukare eller insamlare av vattenbaserad föda, men de högrestående typerna av intellekt bland anditerna valde att ägna sig åt handel och hantverk. Det blev rentav brukligt att hela stammar ägnade sig åt att utveckla en enda näringsgren. Från Nildalen till Hindukush och från Ganges till Gula floden blev de

högrestående stammarnas huvudsakliga verksamhet att odla jorden, med handel som binäring.

81:3.2 (903.4) Ökningen i handeln och i förädlandet av råmaterial till olika handelsvaror hade en direkt inverkan på uppkomsten av dessa tidiga och halvfredliga samhällen som hade så stor betydelse för spridningen av kulturen och civilisationsfärdigheterna. Före den tid då en omfattande världshandel uppkom baserade sig samhällets enheter på stammen — de var utvidgade familjegrupper. Handeln medförde umgänge med olika sorters människor och bidrog sålunda till en snabbare korsbefruktnings av kulturen.

81:3.3 (903.5) För ungefär tolv tusen år sedan grydde de självständiga städernas tidsskede. Dessa primitiva handels- och hantverksstäder omgavs alltid av zoner av jordbruk och boskapsuppfödning. Fastän det är sant att produktionen främjades av att levnadsstandarden steg, är det skäl för er att inte hysa några missuppfattningar om det tidiga stadslivets förfining. De tidiga raserna var inte särskilt snygga och rena, och det genomsnittliga primitiva samhället höjde sig några tiotal centimeter för varje tjugofem år endast som följd av den smuts och det avfall som samlades. Vissa av dessa forna städer höjde sig också mycket snabbt över den omgivande marken emedan deras hyddor av obränd lera var kortlivade, och det var sed att bygga nya bostäder direkt ovanpå ruinerna av de gamla.

81:3.4 (903.6) En vittomfattande användning av metaller var kännetecknande för de tidiga hantverks- och handelsstädernas skede. Ni har redan funnit en bronskultur i Turkestan som daterar sig från före 9000 år f.Kr., och anditerna lärde sig också tidigt att arbeta med

järn, guld och koppar. Förhållandena var emellertid mycket annorlunda längre bort från de mera avancerade civilisationscentren. Det har inte funnits några klart åtskilda perioder, sådana som sten-, brons- och järnåldern; alla tre existerade samtidigt men på olika håll.

81:3.5 (904.1) Guld var den första metallen som människan sökte efter. Den var lätt att bearbeta och användes till en början endast för prydnadsändamål. Sedan togs koppar i bruk, men inte i någon större utsträckning förrän den blandades med tenn och man fick den hårdare bronsen. Upptäckten att blanda koppar och tenn för att få brons gjordes av en av Turkestans adamssoniter vars koppargruva i bergsbygden råkade finnas vid sidan av en tennförekomst.

81:3.6 (904.2) Då ett enkelt hantverk och en begynnande industri uppkom fick handeln snabbt den största betydelse för den kulturella civilisationens spridning. Öppnandet av handelsvägar till lands och till havs underlättade betydligt resandet, kontakten mellan kulturer och blandningen av civilisationer. Omkring 5000 år f.Kr. var hästen i allmän användning i alla civiliserade och halvciviliserade länder. Dessa senare släkten hade inte endast tamhästar utan också olika slags vagnar och kärror. För tidsåldrar sedan hade hjulet varit i bruk, men nu började fordon med hjul användas allmänt både vid handel och i krig.

81:3.7 (904.3) Den resande handelsmannen och den kringströvande upptäcktsresanden gjorde mer för att främja den civilisation som historien känner än alla andra inflytelser tillsammans. Militära erövringar, kolonisation och den missionsverksamhet som de senare religionerna bedrev var även faktorer vid kulturens spridning; men dessa var alla av sekundär betydelse jämfört med

handelsförbindelserna som ständigt ökade av att kunnandet och vetandet inom produktionsverksamheten snabbt utvecklades.

81:3.8 (904.4) Tillskottet från det adamiska släktet till människoraserna satte inte endast fart på civilisationsutvecklingen utan stimulerade också avsevärt människans lust till äventyr och utforskande, med den följd att största delen av Eurasien och norra Afrika snart fylldes av anditernas blandade efterkommande som snabbt förökade sig.

4. De blandade raserna

81:4.1 (904.5) När vi kommer fram till den historiska tidens gryning är hela Eurasien, norra Afrika och öarna i Stilla havet översållade av människosläktets sammansatta raser. Dessa nuvarande raser har uppkommit av att människans fem grundraser på Urantia har blandats och åter blandats med varandra.

81:4.2 (904.6) Var och en av Urantias raser kännetecknades av vissa utmärkande fysiska drag. Adamiterna och noditerna var långskalliga, andoniterna bredskalliga. Sangikrasernas skallar var av mellanform, men de gula och blå hade en tendens till bredskallighet. När de blå rasgrupperna blandades med andonitsläkten blev de avgjort bredskalliga. Andra gradens sangiker var mellan- till långskalliga.

81:4.3 (904.7) Fastän dessa skalldimensioner är användbara för att utreda rasliga ursprung, är skelettet som helhet mycket mera tillförlitligt. I den tidigaste utvecklingen av urantiaraserna förekom ursprungligen fem klart skilda typer av skelettbyggnad:

- 81:4.4 (904.8) 1. Andonisk, Urantias ursprungliga befolkning.
81:4.5 (904.9) 2. Första gradens sangisk, röd, gul och blå.
81:4.6 (904.10) 3. Andra gradens sangisk, orange, grön och indigo.
81:4.7 (904.11) 4. Noditisk, Dalamatiernas efterkommande.
81:4.8 (904.12) 5. Adamitisk, den violetta rasen.

81:4.9 (904.13) Då dessa fem stora rasgrupper i omfattande utsträckning blandades med varandra, tenderade den sangiska arvsdominansen att vid den fortgående blandningen överskugga den andonitiska typen. Lapparna och eskimåerna är blandningar av andoniter och sangiska blå rasgrupper. I deras skelettbyggnad har den ursprungliga andoniska typen bevarats bäst. Adamiterna och noditerna har blivit så uppblandade med de andra raserna att de kan igenkännas endast i vad man generellt kan kalla en kaukasid klass.

81:4.10 (905.1) När man blottlägger rester av människor från de senaste tjugo tusen åren är det därför i allmänhet omöjligt att klart särskilja de fem ursprungliga typerna. Studiet av skelettbyggnaden i dessa fynd utvisar att människosläktet numera fördelar sig på ungefär tre klasser:

81:4.11 (905.2) 1. *Den kaukasida* — den anditiska blandningen av noditiska och adamiska släkten, ytterligare modifierad av tillskott av första gradens och (en del) andra gradens sangikfolk och av en omfattande korsning med andoniter. De vita raserna i västerlandet och en del indiska och turanska folk hör till denna grupp. Den förenande faktorn inom denna grupp är den större eller mindre andelen anditiskt arv.

81:4.12 (905.3) 2. *Den mongolida* — första gradens sangiktyp, omfattande den ursprungliga röda, gula och blå rasen. Kineserna och indianerna hör till denna grupp. I Europa har den mongolida typen modifierats av blandning med andra gradens sangiker och andoniter, och ännu mera av tillskottet från anditerna. Malajerna och andra indonesiska folk inkluderas i denna klass, fastän de har en hög procent andra gradens sangikblod.

81:4.13 (905.4) 3. *Den negrida* — andra gradens sangiktyp, som ursprungligen bestod av den orangefärgade, den gröna och den indigofärgade rasen. Denna typ illustreras bäst av negrerna, och den finns överallt i Afrika, Indien och Indonesien, varhelst andra gradens sangikraser slog sig ned.

81:4.14 (905.5) I norra Kina förekommer en viss blandning av kaukasida och mongolida typer. I Levanten har de kaukasida och negrida typerna blandats. I Indien samt i Sydamerika finns alla tre typer företrädade. Skelettets karakteristika hos de tre fortlevande typerna kan fortfarande iaktas och underlättar identifieringen av de senare förfäderna till de nuvarande människoraserna.

5. Kultursamhället

81:5.1 (905.6) Den biologiska evolutionen och den kulturella civilisationen är inte nödvändigtvis korrelerade; den organiska evolutionen under en tidsålder kan fortgå obehindrat mitt bland ett kulturellt förfall. När man granskar människans historia under längre

perioder finner man att evolutionen och kulturen i sista hand förhåller sig till varandra som orsak och verkan. Evolutionen kan framskrida utan kultur, men en kulturcivilisation blomstrar inte utan en tillräcklig bakgrund i form av en föregående raslig utveckling. Adam och Eva införde inga sådana civilisationsföreteelser som skulle ha varit främmande för människosamfundets framåtskridande, men det adamiska blodet ökade rasernas inneboende förmåga och försnabbade den ekonomiska utvecklingen och det industriella framåtskridandet. Adams utgivning förbättrade rasernas hjärnförmåga och påskyndade därmed avsevärt den naturliga evolutionens processer.

81:5.2 (905.7) Genom jordbruk, tämjandet av djur och bättre byggnadskonst frigjorde sig människan så småningom från det värsta i den ständiga kampen för livet och började se sig om efter någonting som skulle ge sötma åt livsprocessen. Detta var början till strävan efter allt högre, ständigt högre nivåer av materiell komfort. Genom hantverk och industri höjer människan så småningom det nöjes- och njutningsinnehållet i det jordiska livet.

81:5.3 (906.1) Kultursamhället är dock inte någon storsint välgörenhetsklubb med ärvda privilegier till vilken alla människor föds med gratis medlemskap och fullkomlig jämlikhet. Snarare är det ett upphöjt och ständigt framåtskridande gille av jordiska arbetare som i sina led upptar endast de främsta av de arbetsmyror som strävar efter att göra världen till en bättre plats för sina barn och barnbarn att leva och avancera i under kommande tider. Detta civilisationens gille uppbär dyra inträdesavgifter, kräver en sträng och rigorös disciplin, ålägger stränga straff för alla oliktankande och separatister, medan det

ger få personliga rättigheter eller privilegier annat än ökat skydd mot gemensamma faror och rasliga hot.

81:5.4 (906.2) Samhällelig förening är en form av livförsäkring som människorna har lärt sig är lönsam; därför är de flesta individer villiga att betala de premier, i form av självupppoffring och begränsning av den personliga friheten, som samhället utkräver av sina medlemmar i utbyte mot detta ökade gruppskydd. Kort sagt är den nuvarande samhällsmekanismen en försäkringsplan som har uppkommit genom försök och misstag och som är avsedd att ge något mått av säkerhet och skydd mot en återgång till de förfärliga och antisociala förhållanden som kännetecknade människosläktets erfarenheter under de första tiderna.

81:5.5 (906.3) Samhället blir sålunda ett samarbetssystem för att trygga medborgarfrihet genom institutioner, ekonomisk frihet genom kapital och uppfinningar, social frihet genom kultur och frihet från våld genom polisreglering.

81:5.6 (906.4) *Makt ger inte rätt, men den upprätthåller de allmänt erkända rättigheterna hos varje på varandra följande generation.* Statsmaktens främsta uppgift är att definiera rättigheterna, att rättvist och opartiskt reglera klasskillnader och att trygga lika möjligheter för alla i enlighet med lagens bestämmelser. Varje mänsklig rättighet är förenad med någon skyldighet i samhället. Ett privilegium som en grupp har är en försäkringsmekanism som ofelbart kräver full betalning av de premier som utgår för gruppens tjänster. Gruppens rättigheter måste skyddas, lika väl som individens, medräknat reglerandet av sexualdriften.

81:5.7 (906.5) Frihet som en grupp reglerar är det rättmätiga målet för den samhälleliga utvecklingen. Frihet utan restriktioner är en fåfäng och fantasifull dröm hos instabila och ytliga människor.

6. Civilisationens upprätthållande

81:6.1 (906.6) Medan den biologiska evolutionen hela tiden har fortsatt uppåt, gick mycket av den kulturella evolutionen ut från Eufratdalen i vågor som under tidens gång efter hand försvagades tills slutligen hela det renrasiga släktet av ättlingar till Adam hade dragit ut för att berika civilisationerna i Asien och Europa. Raserna sammansmälte inte helt, men deras civilisationer blandades i betydande utsträckning. Kulturen spred sig långsamt ut över världen. Denna civilisation måste upprätthållas och omhuldas, ty idag finns det inga nya kulturkällor, inga anditer som kunde stärka och stimulera civilisationsutvecklingens långsamma framskridande.

81:6.2 (906.7) Den civilisation som nu utvecklas på Urantia uppkom av och bygger på följande faktorer:

81:6.3 (906.8) 1. *Naturförhållanden*. Den materiella civilisationens art och utsträckning bestäms i hög grad av de naturresurser som står till buds. Klimatet, vädret och många andra fysiska förhållanden är faktorer av betydelse för kulturens utveckling.

81:6.4 (907.1) I början av anditernas era fanns det endast två omfattande och bördiga öppna jaktområden i hela världen. Det ena fanns i Nordamerika, och där var indianerna utspridda; det andra

fanns norr om Turkestan och upptogs delvis av en andonisk-gul rasgrupp. De avgörande faktorerna för utvecklingen av en högrestående kultur i sydvästra Asien var ras och klimat. Anditerna var ett storartat folk, men den faktor som blev bestämmande för inriktningen av deras civilisation var den tilltagande torkan i Iran, Turkestan och Sinkiang som *tvingade* dem att uppfinna och tillägna sig nya och avancerade metoder för att skaffa sig sitt levebröd från de allt mindre bördiga markerna.

81:6.5 (907.2) Kontinenternas gestaltning och andra förhållanden som gäller landarrangemangen har mycket stor betydelse för frågan om krig och fred. Mycket få urantiafolk har någonsin haft ett lika gynnsamt tillfälle till fortsatt och ostörd utveckling som folken i Nordamerika — skyddade som de är från praktiskt taget alla sidor av vida oceaner.

81:6.6 (907.3) 2. *Kapitalvaror*. Kulturen utvecklas aldrig under fattiga förhållanden; fritiden är väsentlig för civilisationens framåtskridande. Individen kan utveckla en karaktär av moraliskt och andligt värde utan materiella tillgångar, men en kulturcivilisation uppkommer endast i sådana förhållanden av materiell välmåga vilka främjar fritid i förening med ambition.

81:6.7 (907.4) Under de primitiva tiderna var livet på Urantia allvarligt och krävande. Det var för att undvika denna ständiga kamp och detta oupphörliga slit som människosläktet hela tiden tenderade att dras till det angenäma klimatet i tropikerna. Fastän dessa varmare boendezoner erbjöd en viss lättnad från den intensiva kampen för tillvaron, använde de raser och stammar som på detta sätt sökte sig till ett lättare liv sällan sin oförtjänta fritid till att föra civilisationen

framåt. Framåtskridandet i samhället har ofelbart kommit från tankarna och planerna hos de släkten som med sina intelligenta bemödanden har lärt sig att få sitt levebröd från jorden med mindre ansträngning och kortare arbetsdagar och sålunda har kunnat njuta av en välförtjänt och givande extra fritid.

81:6.8 (907.5) 3. *Vetenskapligt kunnande.* Civilisationens materiella aspekter måste alltid invänta ackumuleringen av vetenskapliga data. Det tog lång tid efter att människan hade uppfunnit bågen och pilen och börjat använda djur som kraftkällor innan hon lärde sig att ta i anspråk vind och vatten och senare utnyttja ånga och elektricitet. Men med tiden förbättrades civilisationens verktyg. Vävningen, keramiktillverkningen, tämjandet av djur och metallbearbetningen följdes av skrivandets och tryckningens tidsålder.

81:6.9 (907.6) Kunskap är makt. Uppfinnandet föregår alltid påskyndandet av den kulturella utvecklingen i världsomfattande utsträckning. Vetenskapen och uppfinnandet drog den största nyttan av tryckpressen, och den ömsesidiga växelverkan mellan alla dessa kultur- och uppfinningsaktiviteter har enormt accelererat hastigheten i det kulturella framåtskridandet.

81:6.10 (907.7) Vetenskapen lär människan att tala matematikens nya språk och tränar hennes tankar i banor av sträng precision. Vetenskapen stabiliserar också filosofin genom att eliminera fel, medan den renar religionen genom att ta död på vidskepelse.

81:6.11 (907.8) 4. *Mänskliga resurser.* Ett visst befolkningsunderlag är nödvändigt för civilisationens spridning. Om allt annat väger jämnt dominerar det talrikare folket det mindre släktets civilisation. Om

befolkningen sålunda inte ökar upp till en viss punkt förhindras det fullständiga förverkligandet av det nationella ändamålet, men det kommer en punkt i befolkningsökningen då ytterligare tillväxt är självfördärvande. En ökning av antalet utöver det optimum, som det normala relationstalet mellan människa och land utgör, betyder antingen en sänkning av levnadsstandarden eller en omedelbar utvidgning av territorialgränserna med hjälp av fredlig penetrering eller militär erövring, tvångsmässig ockupation.

81:6.12 (908.1) Ni chockeras ibland av krigets härjningar, men ni borde inse att det är nödvändigt att frambringa dödliga i stort antal för att ge rikligt med möjligheter till samhällelig och moralisk utveckling. Med en sådan planetarisk fruktsamhet uppkommer snart ett allvarligt överbefolkningsproblem. De flesta bebodda världar är små. Urantia är medelstor, kanske en aning under medeltalet. Stabiliseringen av nationens befolkning vid optimum höjer kulturen och förhindrar krig. Den nation är vis som vet när den skall sluta växa.

81:6.13 (908.2) Även den kontinent som är rikast på naturtillgångar och har den mest avancerade mekaniska utrustningen gör föga framsteg om folkets intelligens är i avtagande. Kunskap kan inhämtas genom utbildning, men visdom, som är oundgänglig för en verklig kultur, kan uppnås endast genom erfarenhet och av män och kvinnor som är medfött intelligenta. Ett sådant folk kan lära sig av erfarenheten; de kan bli verkligen visa.

81:6.14 (908.3) 5. *De materiella resursernas effektivitet.* Mycket är beroende av den visdom med vilken naturresurser, vetenskapligt kunnande, kapitalvaror och människopotentialer utnyttjas. Den viktigaste faktorn i forna tiders civilisation var *tvånget* som utövades

av visa härskare i samhället. Den primitiva människan fick civilisationen bokstavligen prackad på sig av sina högrestående samtida. Välorganiserade och högrestående minoriteter har till stor del regerat denna värld.

81:6.15 (908.4) Makt ger inte rätt, men makten åstadkommer det som finns och som har funnits i historien. Först nyligen har Urantia nått den punkt där samhället är villigt att diskutera maktens och rättens etik.

81:6.16 (908.5) 6. *Språkets effektivitet.* Civilisationens spridning måste vänta på språket. Levande språk som utvecklas garanterar en spridning av civiliserat tänkande och planerande. Under de forna tidsåldrarna gjordes viktiga framsteg när det gäller språket. Idag finns ett stort behov av en lingvistisk vidareutveckling för att underlätta uttryckandet av den evolverande tanken.

81:6.17 (908.6) Språket utvecklades av grupprelationer, och varje lokal grupp utvecklade sitt eget system för ordväxling. Språket uppkom genom gester, tecken, rop, imiterade ljud, intonation och accent till ljudsystem som senare betecknades med alfabet. Språket är människans bästa och nyttigaste tankeredskap, men det kunde inte blomstra förrän olika samhällsgrupper hade en viss fritid. Tendensen att leka med språket utvecklar nya ord — slang. Om majoriteten tillägnar sig slangen, då gör dess användning slangen till en del av språket. Uppkomsten av dialekter illustreras av hur man i familjekretsen hänger sig åt att tala ”barnspråk”.

81:6.18 (908.7) Språkskillnader har alltid varit ett stort hinder för fredens utbredning. Dialekterna måste underkuvas innan kulturen kan sprida sig till en hel ras, över en hel kontinent eller till en hel värld.

Ett världsomfattande språk gynnar freden, tryggar kulturen och ökar lyckan. Redan när språken i en värld reduceras till några få, och de ledande kulturfolken behärskar dessa, inverkar detta kraftigt till förmån för världsomfattande fred och välstånd.

81:6.19 (908.8) Fastän mycket små framsteg har gjorts på Urantia för att utveckla ett internationellt språk, har mycket åstadkommits genom etablerandet av internationellt handelsutbyte. Alla dessa internationella förbindelser bör omhuldas, vare sig de berör språk, handel, konst, vetenskap, idrottstävlingar eller religion.

81:6.20 (909.1) *7. De mekaniska anordningarnas effektivitet.*

Civilisationens framåtskridande står i ett direkt förhållande till utvecklingen och innehavet av verktyg, maskiner och distributionskanaler. Allt bättre arbetsredskap, sinnrika och effektiva maskiner, bestämmer vem av de konkurrerande grupperna som överlever på den avancerande civilisationens arena.

81:6.21 (909.2) Under de första tiderna var mänsklig arbetskraft den enda formen av energi som utnyttjades i jordbruket. Det fordrade en lång kamp att ersätta människor med oxar, ty det gjorde människor arbetslösa. Under senare tider har maskiner börjat tränga ut människor, och varje sådant framsteg bidrar direkt till samhällets framåtskridande emedan det frigör mänsklig arbetskraft till att utföra värdefullare uppgifter.

81:6.22 (909.3) Vetenskapen kan om den styrs av visdom bli människans stora samhällseliga befriare. En maskinell tidsålder kan visa sig förödande endast för en nation vars intellektuella nivå är alltför låg för att finna de visa metoder och sunda förfaranden som fordras för en framgångsrik anpassning till de övergångssvårigheter

som uppkommer av att ett stort antal människor plötsligt förlorar arbetet som följd av ett alltför snabbt uppfinnande av nya typer av arbetsbesparande maskiner.

81:6.23 (909.4) 8. *Fackelbärarnas karaktär.* Det samhälleliga arvet gör det möjligt för människan att stå på skuldrorna till alla dem som har levt före henne och som har bidragit med någonting till summan av kulturen och kunskapen. I detta arbete med att föra kulturens fackla vidare till nästa generation kommer hemmet alltid att vara grundinstitutionen. Lek- och umgängeslivet kommer närmast och skolan sist, men den är lika nödvändig i ett komplicerat och långt organiserat samhälle.

81:6.24 (909.5) Insekterna föds fullt utbildade och utrustade för livet — för visso en mycket inskränkt och rent instinktiv tillvaro. Människobarnet föds utan utbildning. Därför har människan förmågan, genom att kontrollera den yngre generationens utbildningsträning, att avsevärt modifiera civilisationens evolutionära inriktning.

81:6.25 (909.6) De faktorer som under det tjugonde århundradet mest har bidragit till civilisationens främjande och kulturens framåtskridande är det betydligt ökade resandet i världen och de enastående förbättringarna i kommunikationsmetoderna. Förbättringarna inom utbildningen har emellertid inte hållit takten med den expanderande samhällsstrukturen; inte heller har den moderna värdesättningen av etiken utvecklats i överensstämmelse med tillväxten inom de mera rent intellektuella och vetenskapliga områdena. Den moderna civilisationen står stilla i fråga om andlig utveckling och säkerställandet av hemmet som institution.

81:6.26 (909.7) 9. *Rasens ideal.* En generations ideal formar ödets kanaler för det släkte som följer genast efter. *Kvaliteten* hos samhällets fackelbärare avgör huruvida civilisationen går framåt eller bakåt. Hemmen, kyrkorna och skolorna i en generation bestämmer på förhand karaktärstrenden hos den följande generationen. Den moraliska och andliga energin hos en ras eller nation bestämmer till stor del den kulturella utvecklingens hastighet i den civilisationen.

81:6.27 (909.8) Idealen höjer den samhällliga strömmens källa. Inget flöde kan stiga högre än sin källa oberoende av vilken tryckreglering eller vilka styrmedel man använder. Drivkraften för även de mest materiella aspekterna av en kulturcivilisation ligger i det minst materiella av samhällets åstadkommanden. Intellectet kan övervaka civilisationsmekanismen, visdomen kan styra den, men andlig idealism är den energi som verkligen lyfter och för framåt människans kultur från en uppnåelsenivå till en annan.

81:6.28 (910.1) Först var livet en kamp för tillvaron; nu är det en kamp för levnadsstandarden; därefter blir det en kamp för tanke kvaliteten, det kommande jordiska målet för människans tillvaro.

81:6.29 (910.2) 10. *Koordineringen av specialister.* Civilisationen har förts enormt framåt av den tidiga arbetsfördelningen och dess senare naturliga följd, specialiseringen. Civilisationen är nu beroende av en effektiv koordinering av specialisterna. Då samhället expanderar måste man finna någon metod att föra samman de olika specialisterna.

81:6.30 (910.3) Samhälls-, konst-, teknik- och industrispecialisterna fortsätter att öka i antal och växa i skicklighet och kunnande. Denna

diversifiering av förmåga och kunnande samt olikhet i verksamheten kommer till slut att försvaga och upplösa människosamfundet om inte effektiva metoder för koordinering och samarbete utvecklas. Den intelligens som kan åstadkomma så många uppfinningar och en sådan specialisering borde också vara fullt kompetent att tänka ut tillräckliga metoder för att behärska och reglera alla problem som uppkommer av den snabba ökningen av uppfinningarna och den ökade hastigheten i den kulturella expansionen.

81:6.31 (910.4) 11. *Metoder för arbetsförmedling.*

Samhällsutvecklingens nästa tidsålder kommer att ge uttryck för en bättre och effektivare samverkan och koordinering inom den ständigt ökande och expanderande specialiseringen. När arbetet blir allt mera specialiserat måste man finna på något förfarande för att styra individerna till en lämplig arbetsplats. Maskinerna är inte den enda orsaken till arbetslösheten bland de civiliserade folken på Urantia. Det ekonomiska livets invecklade beskaffenhet och den stadiga ökningen av den industriella och yrkesinriktade specialiseringen bidrar till problemen med arbetskraftens placering.

81:6.32 (910.5) Det är inte tillräckligt att utbilda människor för arbete. I ett invecklat samhälle måste det också finnas effektiva sätt att finna en arbetsplats. Innan medborgarna utbildas i långt specialiserade förfaranden att tjäna sitt levebröd borde de ges utbildning i ett eller flera sätt att utföra mera vanliga arbeten, yrken eller kall som de kunde utnyttja medan de tillfälligt är arbetslösa inom sitt specialiserade arbetsområde. Ingen civilisation kan fortbestå om den under långa tider måste hysa omfattande grupper av arbetslösa. Med tiden förvrängs och demoraliseras även de bästa medborgare av att ta

emot understöd från allmänna medel. Även privat välgörenhet blir fördärvlig när arbetsföra medborgare under lång tid kommer i åtnjutande av den.

81:6.33 (910.6) Ett sådant långt specialiserat samhälle ställer sig inte positivt till de tidigare folkens urgamla kommunala och feodala förfaranden. Visserligen kan många allmänna tjänster mycket väl och med fördel socialiseras, men högt utbildade och ytterst specialiserade människor kan bäst styras med någon metod som innebär ett intelligent samarbete. En modern form av koordinering och en broderlig reglering leder till ett mera långlivat samarbete än de äldre och primitivare metoder som används av kommunismen eller av diktatoriskt reglerande institutioner baserade på tvång.

81:6.34 (910.7) 12. *Villigheten att samarbeta.* Ett av de stora hindren för människosamfundets framsteg är konflikten mellan intressena och välfärden hos de större, mera samhällsinriktade grupperna och de mindre, motsträviga asociala sammanslutningarna av människosläktet, för att inte nämna samhällsfientliga enskilda individer.

81:6.35 (910.8) Ingen nationell civilisation blir långvarig om inte dess utbildningsmetoder och religiösa ideal inspirerar till en högtstående intelligent patriotism och nationell hängivenhet. Utan detta slag av intelligent patriotism och kulturell solidaritet tenderar alla nationer att falla sönder som följd av provinsiell avundsjuka och lokalt egenintresse.

81:6.36 (911.1) Upprätthållandet av en världsomfattande civilisation är beroende av att människorna lär sig hur de kan leva tillsammans i fred och broderskap. Utan effektiv koordinering hotas den industriella

civilisationen av farorna som är förknippade med ultraspecialisering: enformighet, inskränkthet och en tendens att väcka misstro och avundsjuka.

81:6.37 (911.2) 13. *Effektivt och klokt ledarskap.* I en civilisation beror mycket, väldigt mycket, på att det finns en entusiastisk och effektiv gruppanda. Tio män är inte till nämnvärt större nytta än en för att lyfta en stor tyngd, om de inte lyfter tillsammans — alla på samma gång. Ett sådant grupparbete — samverkan i samhället — är beroende av ledarskap. Tidigare och nuvarande kulturcivilisationer har baserats på medborgarnas intelligenta samverkan med kloka och framstegsvänliga ledare. Innan människan utvecklas till högre nivåer kommer civilisationen fortsättningsvis att vara beroende av ett klokt och energiskt ledarskap.

81:6.38 (911.3) Högt utvecklade civilisationer föds av en skarpsinnig korrelering av materiellt välstånd, intellektuell storhet, moralisk värdighet, samhällelig skicklighet och kosmisk insikt.

81:6.39 (911.4) 14. *Samhällsförändringar.* Samhället är inte en gudomlig institution, utan en företeelse som hör till den fortgående evolutionen. Civilisationens framåtskridande fördröjs alltid när dess ledare dröjer med att göra de förändringar i samhällsorganisationen som är nödvändiga för att hålla takten med den tidens vetenskapliga framsteg. Trots allt detta bör man inte nedvärdera någonting bara för att det är gammalt, inte heller bör en idé omfattas utan förbehåll bara för att den är ny.

81:6.40 (911.5) Människan borde inte vara rädd för att experimentera med samhällets mekanismer. Emellertid bör sådana experiment med

kulturell omställning alltid ske under övervakning av dem som är fullt förtrogna med samhällsutvecklingens historia. Dessa förnyare borde alltid låta sig ledas av visdomen hos dem som har haft praktisk erfarenhet inom områdena för det tilltänkta samhälleliga eller ekonomiska experimentet. *Man bör inte försöka genomföra någon stor samhällelig eller ekonomisk förändring plötsligt.* Tiden är väsentlig för all sorts omställning hos människan — fysisk, samhällelig eller ekonomisk. Endast moraliska och andliga omställningar kan göras på ögonblickets ingivelse, och även de fordrar tidens gång för att deras materiella och samhälleliga följdverkningar helt skall förverkligas. Rasens ideal är det främsta stödet och skyddet under de kritiska tider då civilisationen befinner sig i övergång från en nivå till en annan.

81:6.41 (911.6) 15. *Förhindrandet av sammanbrott under övergångstiden.* Samhället är ett resultat av försök och misstag under tidsålder efter annan. Samhället är vad som blev kvar av de selektiva omställningarna och återanpassningarna under följden av de olika stadierna i människosläktets tidsålderslånga höjning från djurens till människans nivåer i fråga om planetarisk ställning. Den stora faran för varje civilisation — i varje enskilt ögonblick — är hotet om sammanbrott vid tiden för övergång från det förgångnas etablerade metoder till framtidens nya och bättre men oprövade förfaranden.

81:6.42 (911.7) Ledarskap är livsviktigt för framåtskridande. Visdom, insikt och framsynthet är nödvändiga för nationernas fortbestånd. Civilisationen är aldrig på allvar hotad förrän det börjar råda brist på dugligt ledarskap. Mängden av sådana kloka ledare har aldrig överstigit en procent av befolkningen.

81:6.43 (911.8) Det var längs dessa pinnar på den evolutionära stegen som civilisationen höjde sig till den nivå där sådana mäktiga inflytelser kunde igångsättas som har kulminerat i det tjugonde århundradets snabbt expanderande kultur. Endast genom att hålla fast vid dessa väsentliga grunddrag kan människan hoppas på att kunna bibehålla sina nuvarande civilisationer och samtidigt trygga deras fortsatta utveckling och säkra fortbestånd.

81:6.44 (912.1) Detta är huvuddragen i folkens långa, långa kamp på jorden för att etablera civilisationer allt sedan Adams tid. Den nuvarande kulturen är ett nettoresultat av denna ihärdiga evolution. Innan boktryckarkonsten uppfanns var framåtskridandet relativt långsamt, då en generation inte så snabbt kunde dra nytta av de resultat som dess föregångare hade uppnått. Nu störtar människosamfundet framåt under kraften av den samlade energin från alla de tidsåldrar som civilisationen har kämpat sig igenom.

81:6.45 (912.2) [Avfattat under beskydd av en Nebadons Ärkeänglar.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 81](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 83](#) >>

Kapitel 82

Äktenskapets utveckling

82:0.1 (913.1) ÄKTENSKAPET — parförhållandet — uppkommer av att människan är tvåkönad. Äktenskapet är människans reaktionsmässiga anpassning till att det finns två kön, medan familjelivet är det slutresultat som uppkommer av alla dessa evolutionära och adaptiva anpassningar. Äktenskapet är en bestående företeelse. Det är inte en naturlig del av den biologiska evolutionen, men det utgör grunden för all social evolution och kommer därför med säkerhet att alltid finnas i någon form. Äktenskapet har gett människan hemmet, och hemmet är den ärofulla kronan på hela den långa och mödosamma evolutionära kampen.

82:0.2 (913.2) Religions-, samhälls- och utbildningsinstitutionerna är alla väsentliga för kulturcivilisationens fortbestånd, men *familjen är*

den främsta civiliseraren. Ett barn lär sig det mesta av det som är viktigt i livet av sin familj och av grannarna.

82:0.3 (913.3) Människorna i forna tider hade inte någon särskilt rik samhällelig civilisation, men det som fanns förde de troget och effektivt vidare till nästa generation. Ni borde observera att de flesta av dessa gångna civilisationer fortfor att utvecklas med endast ett minimum av andra institutionella inflytelser emedan hemmet fungerade effektivt. Idag har människoraserna ett rikt samhälls- och kulturarv, och det borde på ett vist och effektivt sätt föras vidare till följande generationer. Familjen måste bibehållas som en utbildningsinstitution.

1. Parningsinstinkten

82:1.1 (913.4) Trots personlighetsklyftan mellan män och kvinnor är sexualdriften tillräcklig för att garantera att de kommer samman för artens fortplantning. Denna instinkt fungerade effektivt långt innan människorna upplevde just något av det som senare kallades kärlek, tillgivenhet och äktenskaplig trohet. Parningen är en medfödd benägenhet, och äktenskapet är dess evolutionära samhälleliga följdverkan.

82:1.2 (913.5) Sexuellt intresse och sexuell lust var inte dominerande passioner bland primitiva folk. De togs helt enkelt för givna. Hela fortplantningshändelsen saknade fantasirik försköning. Den allt absorberande sexuella passionen bland de mera civiliserade folken beror främst på rasblandningen, i synnerhet där den evolutionära

människonaturen har stimulerats av noditernas och adamiternas associativa fantasi och skönhetssinne. Detta arv från anditerna absorberades emellertid av de evolutionära raserna i så begränsade mängder att det inte medförde tillräcklig självkontroll över de animala passionerna som sålunda hade stimulerats och uppväckts av att människorna hade fått ett mera vaket sexuellt medvetande och starkare parningsdrifter. Av de evolutionära raserna hade den röda människan den högsta sexualkoden.

82:1.3 (913.6) Den sexuella regleringen i förhållande till äktenskapet anger:

82:1.4 (913.7) 1. Hur långt civilisationen har framskridit.

Civilisationen har allt mera krävt att den sexuella tillfredsställelsen får ett lämpligt utlopp och sker i överensstämmelse med accepterade seder och bruk.

82:1.5 (914.1) 2. Hur mycket anditiskt arv ett folk har. Bland sådana grupper har sexualiteten blivit ett uttryck för såväl det högsta som det lägsta i både den fysiska och den emotionella naturen.

82:1.6 (914.2) Sangikraserna hade en normal animal åtrå, men föga föreställde de sig om eller hyste uppskattning för skönheten eller det fysiska behaget hos det motsatta könet. Det som kallas sex appeal saknas praktiskt taget även hos de nutida primitiva raserna. Dessa ouppblandade folk har en definitiv parningsinstinkt men känner inte en så stark sexuell dragning att det skulle skapa allvarliga problem som fordrar social kontroll.

82:1.7 (914.3) Parningsinstinkten är en av människans dominerande drivkrafter. Den är den enda emotionen som, förklädd i den

individuella tillfredsställelsens lockelse, effektivt lurar den själviska människan till att sätta människosläktets välfärd och fortvaro högt ovanför individuellt välbehag och personlig frihet från ansvar.

82:1.8 (914.4) Som institution beskriver äktenskapet från sin första början fram till våra dagar den biologiska fortplantningsdriftens sociala utveckling. Det evolverande människosläktets fortsättning säkerställs av existensen av denna parningsimpuls hos raserna, en drift som löst kallas sexuell attraktion. Denna starka biologiska drift blir impulscentrum för alla slags associerade instinkter, emotioner och beteendeformer — fysiska, intellektuella, moraliska och sociala.

82:1.9 (914.5) Hos vilden var behovet av föda den tvingande motivationen, men när civilisationen försäkrar ett överflöd av föda blir sexualdriften ofta den dominerande impulsen och är därför i ständigt behov av att regleras av samhället. Hos djuren kontrollerar den instinktiva periodiciteten parningslusten, men då människan till så stor del är en varelse som reglerar sig själv, är den sexuella lusten inte helt periodisk. Därför blir det nödvändigt för samhället att ålägga individen självkontroll.

82:1.10 (914.6) Ingen av människans emotioner eller impulser kan åstadkomma så mycket skada och sorg som denna starka sexualdrift då otyglad och alltför hängiven åt. Det förnuftiga underställandet av denna impuls under samhällets regler är det suprema test som anger hur verklig en civilisation är. Självbehärskning, allt mera självbehärskning, är det ständigt stigande kravet på den framåtskridande mänskligheten. Förtegenhet, ouppriktighet och skenhelighet kan skyla över sexuella problem, men de erbjuder inga lösningar, och de främjar inte etiken.

2. De restriktiva tabuna

82:2.1 (914.7) Berättelsen om äktenskapets utveckling är helt enkelt historien om sexuallivets reglering genom trycket från sociala, religiösa och medborgerliga restriktioner. Naturen beaktar inte individerna; den tar ingen befattning med så kallad moral. Naturen är endast och uteslutande intresserad av arternas fortplantning. Naturen kräver oemotståndligt fortplantning men lämnar obekymrat de problem som uppkommer att lösas av samhället och skapar sålunda ett ständigt närvarande och betydande problem för det evolutionära människosläktet. Denna sociala konflikt består i det oupphörliga kriget mellan grundinstinkterna och den evolverande etiken.

82:2.2 (914.8) Bland de tidiga raserna existerade föga eller ingen reglering av förhållandet mellan könen. På grund av detta sexuella tillstånd fanns det ingen prostitution. Pygméerna och andra efterblivna folkgrupper har ännu idag ingen äktenskapsinstitution. Ett studium av dessa folk visar de primitiva rasernas enkla parningsseder. Alla forntida folk borde alltid studeras och bedömas i ljuset av de moralnormer som gällde enligt sedvänjorna under deras egen tid.

82:2.3 (915.1) Fri kärlek har emellertid aldrig haft gott anseende ovanför det råa barbariets nivå. I samma stund som samhällseliga grupper började bildas, började också giftermålsbestämmelser och äktenskapliga restriktioner utvecklas. Parbildningen har sålunda utvecklats under otaliga övergångar från ett tillstånd av nästan

fullständig sexuell tygellöshet till det tjugonde århundradets normer av relativt fullständiga sexuella restriktioner.

82:2.4 (915.2) Under folkstammarnas tidigaste utveckling var sedvänjorna och de restriktiva tabuna mycket enkla, men de höll könen ifrån varandra — vilket främjade lugn, ordning och arbetsamhet — och så började äktenskapets och hemmets långa utveckling. De könsbaserade sederna beträffande klädsel, utsmyckande och religionsutövande hade sitt ursprung i dessa forna tabun som bestämde gränserna för de sexuella friheterna och sålunda till slut gav upphov till begreppen last, brott och synd. Längre var det brukligt att upphäva alla sexuella bestämmelser på stora högtidsdagar, i synnerhet på första maj.

82:2.5 (915.3) Kvinnorna har alltid varit underställda mer restriktiva tabun än männen. De äldsta sedvänjorna gav de ogifta kvinnorna samma grad av sexuell frihet som männen, men av makorna har alltid krävts att de är sina makar trogna. Det primitiva äktenskapet begränsade inte nämnvärt mannens sexuella frihet, men det gjorde en fortsatt sexuell lössläpplighet till tabu för hustrun. Giftnor har alltid burit något tecken som särskiljer dem som en klass för sig, tecken som håruppsättning, klädsel, slöja, tillbakadragenhet, utsmyckning och ringar.

3. De tidigaste äktenskapssedvänjorna

82:3.1 (915.4) Äktenskapet är samhällsorganismens institutionella svar på den ständiga biologiska spänningen från människans

oavslåtliga drift till reproduktion — fortplantning. Parningen är överallt en naturlig företeelse, och då samhället utvecklades från det enkla till det allt mer komplicerade, skedde en motsvarande utveckling av parbildningssederna, ursprunget till äktenskapsinstitutionen. Varhelst samhällsutvecklingen har framskridit till det stadium då sedvänjor uppkommer finner man äktenskapet som en evolverande institution.

82:3.2 (915.5) Äktenskapet har alltid berört och kommer alltid att beröra två helt skilda områden: sedvänjorna, de lagar som reglerar de yttre aspekterna av parningen, och det i övrigt hemliga och personliga förhållandet mellan män och kvinnor. Alltid har individerna varit upproriska mot de sexualföreskrifter som samhället har påtvingat dem. Orsaken till detta sexualproblem, som har fortgått tidsålder efter tidsålder, ligger däri att individens självförsörjning är en individuell angelägenhet, men den bedrivs av gruppen; medan individens fortplantning av sig själv är en samhällelig angelägenhet, men den säkras av den individuella impulsen.

82:3.3 (915.6) När sedvänjorna respekteras är de tillräckligt starka för att tygla och kontrollera sexualdriften, vilket har visat sig bland alla raser. Äktenskapsnormerna har alltid varit en sann indikator på sedvänjornas gängse styrka och på samhällsstyrets funktionella integritet. De första sedvänjorna som gällde sexualliv och parning var emellertid en mängd av motsägelsefulla och primitiva föreskrifter. Föräldrar, barn, släktingar och samhälle hade alla sinsemellan stridiga intressen när det gällde föreskrifterna om äktenskap. Men trots allt detta evolverade de raser som höll äktenskapet i ära och levde i

äktenskap på ett naturligt sätt till högre nivåer och fortlevde i större antal.

82:3.4 (915.7) Under de första tiderna var äktenskapet priset för en ställning i samhället; att äga en hustru var ett tecken på anseende. För vilden betydde bröllopsdagen början till ansvar och mandom. Under någon tidsålder har äktenskapet betraktats som en samhällsplikt, under någon annan som en religiös skyldighet, och under ytterligare någon annan tid som ett politiskt krav på att förse staten med medborgare.

82:3.5 (916.1) Många forna stammar fordrade bedrifter i form av stölder som villkor för äktenskap. Senare folk ersatte sådana plundringståg med atletiska kamper och tävlingslekar. Vinnarna i dessa tävlingskamper fick första pris — fritt val bland säsongens ungmör. Bland huvudjägarna fick en yngling gifta sig först då han hade skaffat sig åtminstone ett huvud, men ibland kunde man köpa sig dessa skallar. Då seden att köpa sig hustrur avtog kunde de vinnas genom att gissa gåtor, ett förfarande som ännu fortlever bland många grupper av den svarta människan.

82:3.6 (916.2) Då civilisationen avancerade överlät vissa stammar de stränga äktenskapstesten av mannens uthållighet till kvinnorna, som då kunde gynna de män som de gillade. Dessa äktenskapstest gällde skickligheten att jaga och strida samt förmågan att försörja en familj. Längre krävdes det att brudgummen anslöt sig till brudens familj i åtminstone ett år för att, genom att leva och arbeta där, visa att han var värd den hustru han eftertraktade.

82:3.7 (916.3) Till hustruns kvalifikationer hörde förmågan att utföra tungt arbete och att föda barn. Det krävdes att hon kunde utföra ett

visst jordbruksarbete inom en bestämd tid. Om hon hade fött ett barn före äktenskapet var hon desto värdefullare; hennes fruktsamhet var då garanterad.

82:3.8 (916.4) Då forntida folk höll det för en skam eller rentav synd att inte vara gift förklarar detta uppkomsten av barnäktenskap; ju förr dess bättre, eftersom man måste vara gift. Det var också en allmänt omfattad tro att ogifta personer inte kunde komma in i andelandet, och detta var ett ytterligare motiv till barnäktenskap rentav från födseln och ibland före födseln, beroende på kön. Forntidens människor trodde att även de döda måste vara gifta. De ursprungliga äktenskapsmäklarna användes för att förhandla fram giftermål för avlidna individer. Någon av föräldrarna brukade avtala med dessa mellanhänder att ombesörja giftermålet mellan en avliden son med en avliden dotter från en annan familj.

82:3.9 (916.5) Bland de senare folken var puberteten den vanliga åldern för äktenskap, men denna ålder har framskjutits i direkt proportion till civilisationens framåtskridande. Redan tidigt under samhällets utveckling uppkom säregna samfund för såväl män som kvinnor som levde i celibat. De startades och upprätthölls av individer som mer eller mindre saknade en normal sexualdrift.

82:3.10 (916.6) Många stammar tillät medlemmar av den härskande gruppen att ha sexuella förbindelser med fästmän just innan hon skulle ges till sin äkta man. Var och en av dessa män brukade ge flickan en present, och detta var ursprunget till seden att ge bröllopspresenter. Bland en del grupper förväntade man sig att en ung kvinna skulle förtjäna sin hemgift, som bestod av de presenter hon

hade fått som ersättning för sina sexuella tjänster i fästmörnas utställningshall.

82:3.11 (916.7) I en del stammar giftes de unga männen bort med änkor och de äldre kvinnorna, och senare när de blev änklingar tilläts de gifta sig med de unga flickorna. Sålunda försäkrade man sig om — såsom de uttryckte det — att inte båda föräldrarna var dåraktiga, vilket de tänkte sig vore fallet om två ungdomar tilläts gifta sig med varandra. Andra stammar begränsade giftermålet till personer i samma åldersgrupp. Det var begränsningen av äktenskapet till vissa åldersgrupper som först gav upphov till idéer om incest. (I Indien finns inte ens nu några åldersrestriktioner för äktenskap.)

82:3.12 (916.8) Enligt vissa sedvänjor fanns det skäl att i högsta grad frukta änkeståndet, emedan änkor antingen dödades eller tilläts begå självmord på sin mans grav, för det var meningen att de skulle gå över till andelandet med sin make. Den efterlevande änkan anklagades nästan undantagslöst för sin mans död. En del stammar brände dem levande. Om en änkas liv fortsatte bestod det av ett ständigt sörjande och av outhärdliga sociala restriktioner emedan omgifte vanligen inte godkändes.

82:3.13 (917.1) I forna tider uppmuntrades många sådana seder som nu anses omoraliska. Hustrurna under de primitiva tiderna var ofta mycket stolta över sin makes förhållanden med andra kvinnor. Kyskhets hos flickor var ett stort hinder för äktenskap. Ett havandeskap före äktenskapet gjorde flickan mera eftertraktad som hustru då mannen var säker på att få en fruktsam livskamrat.

82:3.14 (917.2) Många primitiva stammar godkände äktenskap på prov tills kvinnan blev havande, då den regelmässiga

giftermålsceremonin utfördes. Bland andra grupper firades inte bröllopet förrän det första barnet hade fötts. Om en hustru var ofruktbar måste hon återlösas av sina föräldrar och giftermålet annullerades. Sedvänjorna fordrade att varje par skulle ha barn.

82:3.15 (917.3) Dessa primitiva proväktenskap hade ingenting att göra med tygellöshet. De var helt enkelt uppriktiga fruktsamhetstester. Parterna gifte sig permanent så snart fruktsamheten hade konstaterats. När moderna par gifter sig och parterna i sitt sinne har baktanken om en lättillgänglig skilsmässa ifall de inte är helt nöjda med sitt äktenskapliga liv, ingår de i själva verket en form av äktenskap på prov och ett äktenskap som ligger långt under nivån för de uppriktiga försöken bland deras mindre civiliserade förfäder.

4. Äktenskap enligt egendomsbestämmelserna

82:4.1 (917.4) Äktenskapet har alltid varit nära anknutet till både egendom och religion. Egendomen har gett äktenskapet stabilitet, religionen har gett moral.

82:4.2 (917.5) Äktenskapet under de första tiderna var en investering, en ekonomisk spekulation; det var mera en affärsangelägenhet än ett kurtisförhållande. Forntidens människor gifte sig med tanke på gruppens fördel och välfärd; därför planerades och arrangerades deras äktenskap av gruppen, deras föräldrar och de äldste. Att egendomsbestämmelserna effektivt stabiliserade äktenskapsinstitutionen framgår därav att äktenskapen var mera

bestående bland forna tiders stammar än de är bland många nutida folk.

82:4.3 (917.6) Då civilisationen framskred och privategendomen fick större betydelse för sedvänjorna, blev stöld ett stort brott.

Äktenskapsbrott ansågs vara en form av stöld, ett inkräktande på makens egendomsrättigheter. Därför nämns det inte separat i äldre lag och sedvanerätt. Kvinnan började sitt liv som sin fars egendom, han överförde äganderätten till hennes make och alla legaliserade sexuella förhållanden uppkom ur dessa förutvarande egendomsrättigheter. I Gamla Testamentet behandlas kvinnor som en form av egendom; enligt Koranens undervisning är de lägstående. Mannen hade rätt att låna sin hustru till en vän eller gäst, och denna sed finns fortfarande kvar bland vissa folk.

82:4.4 (917.7) Nutidens sexuella svartsjuka är inte medfödd; den är en produkt av sedvänjorna som har utvecklat sig. Mannen under de första tiderna vakade inte misstänksamt över sin hustru; han vaktade bara sin egendom. Orsaken till att de sexuella reglerna var strängare för hustrun än för mannen kom sig av att hennes sexuella otrohet involverade frågorna om härstamning och arv. Mycket tidigt under civilisationens gång råkade det utomäktenskapliga barnet i vanrykte. Till en början straffades endast kvinnan för äktenskapsbrott. Senare föreskrev sedvänjorna också tuktan av hennes partner, och under långa tidsåldrar hade den förolämpade maken eller beskyddande fadern full rätt att döda den manliga inkräktaren. Nutida folk har kvar dessa sedvänjor som enligt oskriven lag tillåter brott enligt så kallad hederskod.

82:4.5 (917.8) Eftersom kyskhetsstabut hade sin uppkomst som en del av egendomsföreskrifterna gällde det först endast gifta kvinnor men inte ogifta flickor. Under senare år var det mera fadern än friaren som krävde kyskhets. En jungfru var en kommersiell tillgång för fadern — man fick ett högre pris för henne. Då kyskhets blev mer efterfrågad blev det brukligt att betala fadern en brudpenning som erkänsla för att han vederbörligen hade uppfostrat en orörd dotter för den blivande äkta mannen. När denna idé om kvinnans kyskhets väl hade fått sin början fick den ett sådant grepp om människosläkterna att det blev brukligt att bokstavligen sätta flickorna i bur, att faktiskt hålla dem fängslade i årtal för att garantera deras jungfrulighet. Så gav dessa nyare normer och jungfrutester automatiskt upphov till de professionella klasserna av prostituerade. De var de förkastade brudarna, kvinnor som av brudgummarnas mödrar inte befanns vara jungfrur.

5. Endogami och exogami

82:5.1 (918.1) Mycket tidigt märkte vilden att rasblandning förbättrade de efterkommandes kvalitet. Inte så att avel inom gruppen alltid skulle ha varit illa, men avel utom gruppen gav alltid ett jämförelsevis bättre resultat. Därför tenderade sedvänjorna att utkristallisera restriktioner för sexuella förhållanden mellan nära släktingar. Man insåg att avel utom gruppen avsevärt ökade den selektiva möjligheten till variation och framsteg för evolutionen. De utom gruppen avlade individerna var mångsidigare och hade större

förmåga att överleva i en fientlig värld; de som gifte sig inom gruppen försvann så småningom tillsammans med sina sedvänjor. Allt detta var en långsam utveckling. Vilden funderade inte medvetet på sådana problem. De senare, framåtskridande folken gjorde det, och de gjorde också den iakttagelsen att allmän svaghet ibland blev resultatet av långt driven inavel.

82:5.2 (918.2) Fastän inavel bland goda ätter ibland ledde till uppbyggandet av starka stammar, gjorde de särskilt slående fallen av dåliga resultat från inavel mellan ärftligt svaga individer ett kraftigare intryck på människans sinne, vilket ledde till att sedvänjorna när de utvecklade sig allt mera föreskrev tabun för alla giftermål mellan nära släktingar.

82:5.3 (918.3) Religionen har länge varit en effektiv barriär mot äktenskap utanför det egna samfundet. Många religiösa läror har förbjudit äktenskap utanför tron. Kvinnan har vanligen gynnat seden att gifta sig inom den egna gruppen, mannen utanför gruppen. Egendomen har alltid inverkat på äktenskapet, och ibland när man har försökt hålla egendomen inom klanen har sedvänjor uppkommit som har krävt att kvinnorna väljer sin man från sin fars stam. Regler av detta slag ledde till att äktenskapen mellan kusiner ökade kraftigt. Giftermål inom den egna gruppen praktiserades också i ett försök att bevara yrkeshemligheter. Skickliga yrkesmän försökte hålla sitt yrkeskunnande inom familjen.

82:5.4 (918.4) När högrestående grupper blev isolerade återgick de alltid till giftermål med blodsförvanter. Noditerna var i över hundrafemtio tusen år en av de stora grupper som gifte sig inom den

egna rasen. Senare tiders seder att gifta sig inom den egna kretsen påverkades mycket av traditionerna hos den violetta rasen, där giftermålen till en början av nödtvång måste ske mellan bror och syster. Äktenskap mellan bror och syster var vanliga i det forna Egypten, Syrien, Mesopotamien och överallt i de länder där anditerna en gång bodde. Egyptierna praktiserade länge äktenskap mellan bror och syster i ett försök att hålla det kungliga blodet rent, en sed som levde kvar ännu längre i Persien. Bland mesopotamierna var kusinäktenskap före Abrahams tid obligatoriska. Kusiner hade förstahandsrätt att gifta sig med kusiner. Abraham själv gifte sig med sin halvsyster, men sådana förbund var inte tillåtna enligt judarnas senare sedvänjor.

82:5.5 (919.1) Det första steget bort från giftermål mellan bror och syster kom med de sedvänjor som godkände flera hustrur, emedan systerhustrun vanligen övermodigt dominerade den andra eller de andra hustrurna. En del stamseder förbjöd giftermål med en avliden brors änka men krävde att den bror som var vid liv skulle avla barn åt sin bortgångne bror. Det finns ingen biologisk instinkt mot någon grad av gifte inom slakten. Dessa restriktioner är helt en fråga om tabun.

82:5.6 (919.2) Att gifta sig utanför det egna samfundet blev slutligen förhärskande emedan mannen föredrog det. Att få en hustru utifrån garanterade större frihet från hustruns släktingar. Nära bekantskap leder till ringaktning. När det individuella valet började dominera parbildningen blev det därför sed att välja sin partner utanför stammen.

82:5.7 (919.3) Många stammar förbjöd till slut äktenskap inom klanen. Andra begränsade parbildningen till vissa kaster. Tabut mot giftermål med en kvinna som hörde till ens egen totem gav impuls till bruket att stjäla kvinnor från grannstammarna. Senare reglerades giftermålen mera enligt bostadsort än släktskap. Det fanns många steg i de endogama äktenskapens utveckling till det nutida bruket av exogami. Ännu efter det att tabut vilade över endogama äktenskap för vanligt folk tilläts hövdingar och kungar gifta sig med nära släktingar för att hålla det kungliga blodet outspätt och rent. Sedvänjorna har vanligen tillåtit suveräna härskare vissa friheter i sexuella sammanhang.

82:5.8 (919.4) Anditfolkens senare framträdande på scenen påverkade betydligt viljan hos sangikrasernas människor att gifta sig utanför sin egen stam. Det var emellertid inte möjligt för äktenskap utanför den egna stammen att bli vanligt förekommande förrän grupper som levde i närheten av varandra hade lärt sig att leva någotsånär i fred.

82:5.9 (919.5) Exogama äktenskap var i sig ägnade att främja freden. Giftermål mellan stammarna minskade fientligheterna. Äktenskap utanför stammen ledde till samverkan mellan stammarna och till militärallianser. Sådana äktenskap blev förhärskande emedan de medförde ökad styrka; de byggde upp nationen. De exogama äktenskapen gynnades också avsevärt av ökade handelskontakter. Äventyr och upptäcktsfärder bidrog till att utvidga parningsgränserna och underlättade avsevärt korsbefruktningen mellan rasernas kulturer.

82:5.10 (919.6) De annars oförklarliga inkonsekvenserna bland de olika rasernas giftermålsföreskrifter beror till stor del på denna sed att

gifta sig utanför stammen med därtill hörande stölder och köp av hustrur från främmande stammar, vilket allt ledde till en sammanblandning av de skilda stamsederna. Att dessa tabun beträffande endogama äktenskap var sociologiska och inte biologiska illustreras väl av tabut mot äktenskap inom hela den släkt som omfattade många slag av släktskap via giftermål och som inte representerade några som helst blodsband.

6. Rasblandningarna

82:6.1 (919.7) Det finns inga rena raser i världen av idag. De tidiga och ursprungliga evolutionära färgade folken representeras endast av två återstående raser i världen, nämligen den gula människan och den svarta människan. Även dessa två raser är mycket uppblandade med de utdöda färgade folken. Fastän den så kallade vita rasen till övervägande del härstammar från den forntida blå människan är den uppblandad mer eller mindre med alla andra raser, i stort sett så som även den röda människan på de amerikanska kontinenterna.

82:6.2 (919.8) Av de sex färgade sangikraserna var tre av första graden och tre av andra graden. Fastän raserna av första graden — den blå, den röda och den gula — i många avseenden var överlägsna de tre folken av andra graden, bör man komma ihåg att dessa andra gradens raser hade många önskvärda drag som skulle ha förbättrat folken av första graden betydligt om deras bättre arvsanlag kunde ha absorberats av dessa.

82:6.3 (920.1) De nutida fördomarna mot ”halvblod”, ”hybrider” och ”bastarder” uppkommer därav att den nu förekommande rasblandningen till största del sker mellan de sämsta släktdragen av ifrågavarande raser. Man får också otillfredsställande efterkommande när degenererade släktdrag från samma ras förenas i äktenskap.

82:6.4 (920.2) Om dagens raser på Urantia kunde befrias från plågan av sina lägsta skikt av fördärvade, samhällsfientliga, svagsinta och utstötta individer, så skulle det inte finnas mycket att invända mot en begränsad sammansmältning av raserna. Om sådana rasblandningar kunde ske mellan de högsta typerna från olika raser, så skulle det finnas ännu mindre att invända.

82:6.5 (920.3) Korsningen av högrestående och olikartade härstamningar med varandra är hemligheten med att få fram nya och mera livskraftiga arvsanlag. Detta gäller såväl växter som djur och människor. Korsning ger mera livskraft och ökar fruktsamheten. Rasblandning mellan genomsnittliga eller högrestående skikt av olika folk ökar avsevärt den *skapande* potentialen, såsom framgår av den nuvarande befolkningen i Nordamerikas Förenta Stater. När en sådan förening sker mellan de lägre eller lägrestående skikten avtar skaparkraften, såsom framgår av de nuvarande folken i södra Indien.

82:6.6 (920.4) Rasblandningen bidrar avsevärt till uppkomsten av *nya* karakteristika, och om en sådan korsning innebär en förening av högrestående släktdrag då är dessa nya karakteristika också *högrestående* egenskaper.

82:6.7 (920.5) Så länge de nuvarande raserna är så överbelastade med odugliga och degenererades släktdrag vore en rasblandning i stor skala högst fördärlig, men de flesta invändningarna mot sådana

experiment bygger mera på sociala och kulturella fördomar än på biologiska överväganden. Även bland lägrestående släkten innebär hybriderna ofta en förbättring jämförda med sina föregångare. Korsning leder till en förbättring av arten på grund av den roll som de *dominanta generna* spelar. Då raserna blandas med varandra ökar sannolikheten för att ett större antal önskvärda *dominanter* uppträder hos hybriderna.

82:6.8 (920.6) Under de senaste hundra åren har det förekommit en mer omfattande korsning mellan raserna på Urantia än vad som har skett tidigare under tusentals år. Fara för svåra misshäligheter som resultat av korsbefruktnings mellan människoraser har betydligt överdrivits. De flesta besvärligheter som förorsakas av "halvblod" kommer sig av sociala fördomar.

82:6.9 (920.7) Pitcairn-experimentet att blanda den vita och den polynesiska rasen avlöpte rätt väl emedan de vita männen och de polynesiska kvinnorna företrädde ganska goda släkdrag. En korsning mellan de högsta typerna av den vita, röda och gula rasen skulle omedelbart ge upphov till många nya och biologiskt effektiva egenskaper. Dessa tre folk hör till sangikraserna av första graden. Blandningar av den vita och den svarta rasen är inte lika önskvärda med tanke på de omedelbara resultaten. Inte heller är sådana mulattefterkommande lika misshäliga som sociala och rasliga fördomar försöker få dem att se ut. Fysiskt är sådana hybrider mellan vita och svarta ypperliga människoexemplar trots att de är en aning underlägsna i en del andra avseenden.

82:6.10 (920.8) När en sangikras av första graden sammansmälter med en andra gradens sangikras förbättras den senare avsevärt på bekostnad av den första. I liten skala — utsträckt över en lång tidsperiod — kan det inte finnas mycket allvarligt att invända mot ett sådant uppoffrande bidrag från första gradens raser för att förbättra andra gradens grupper. I biologiskt avseende var andra gradens sangiker i vissa avseenden överlägsna första gradens raser.

82:6.11 (921.1) När allt kommer omkring finns den verkliga faran som hotar människosläktet i den ohämmade förökningen bland de lägrestående och fördärvade släktdragen hos de olika civiliserade folken, snarare än i någon förment fara från korsningar mellan raserna.

82:6.12 (921.2) [Framfört av serafernas ledare på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 82](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 84](#) >>

Kapitel 83

Äktenskapsinstitutionen

83:0.1 (922.1) DETTA är redogörelsen för hur äktenskapsinstitutionen fick sin början. Äktenskapet har utvecklats stadigt från de lösa och tillfälliga parningsförbindelserna inom flocken genom många variationer och tillämpningar ända tills de äktenskapsnormer uppkom som till slut kulminerade i ett förverkligande av egentliga parförhållanden, föreningen mellan endast en man och en kvinna för att etablera ett hem av högsta sociala ordning.

83:0.2 (922.2) Äktenskapet har många gånger varit i fara, och de sedvänjor som har gällt äktenskapet har i hög grad utnyttjat både egendom och religion för att få stöd, men den verkliga faktor som ständigt skyddar äktenskapet och den familj som det leder till, är det

enkla och medfödda biologiska faktum att män och kvinnor avgjort inte vill leva utan varandra — må de vara de primitivaste vildar eller de mest kulturella dödliga.

83:0.3 (922.3) Det är tack vare sexualdriften som den själviska människan lockas till att göra någonting förmer än ett djur av sig själv. Det sexuella förhållandet som är inriktat på ens eget jag och dess tillfredsställelse för med sig säkra följder i form av självförsakelse och garanterar att människan tillägnar sig altruistiska plikter samt talrika skyldigheter som gäller hemmet och som gagnar släkte och ras. Härvidlag har sexualiteten varit den obemärkta och oanade civiliseraren av vilden; ty denna samma sexualdrift *tvingar* automatiskt och ofelbart *människan att tänka* och *leder henne* till slut till *att älska*.

1. Äktenskapet som en samhällsinstitution

83:1.1 (922.4) Äktenskapet är samhällets mekanism som avser att reglera och kontrollera de många människorelationer som uppkommer till följd av att människan fysiskt är en tvåkönad varelse. Som en sådan institution fungerar äktenskapet i två avseenden:

83:1.2 (922.5) 1. För att reglera de personliga sexuella förhållandena.

83:1.3 (922.6) 2. För att reglera härstamning, arv, tronföljd och samhällsklass, vilket är den äldre och ursprungliga funktionen.

83:1.4 (922.7) Familjen som växer fram av äktenskapet är själv, tillsammans med de sedvänjor som gäller egendomen, en stabiliserare av äktenskapet. Andra betydande faktorer för äktenskapets stabilitet är stolthet, fåfänga, ridderlighet, plikt och religiösa övertygelser. Fastän äktenskapen kan få ett godkännande eller ett underkännande från ovan, görs de knappast upp i himlen. Människofamiljen är en klart mänsklig institution, ett resultat av evolutionen. Äktenskapet är en samhällsinstitution, inte en kyrklig avdelning. Visserligen bör religionen ha ett mäktigt inflytande på äktenskapet, men den bör inte företa sig att allenarådande kontrollera och reglera det.

83:1.5 (922.8) Äktenskapet under forna tider hade främst en produktionsekonomisk betydelse. Även i modern tid är det ofta en social eller ekonomisk angelägenhet. Under inverkan av uppblandningen med anditfolken och som resultat av sedvänjorna i den framåtskridande civilisationen blir äktenskapet så småningom ömsesidigt, romantiskt, inriktat på föräldraskap, poetiskt, kärleksfullt, etiskt och rentav idealistiskt. Medvetet urval och så kallad romantisk kärlek förekom emellertid endast minimalt vid den primitiva parbildningen. Under de första tiderna var mannen och hustrun inte mycket tillsammans; ofta åt de inte ens tillsammans. Bland de forntida människorna var den personliga tillgivenheten inte starkt kopplad till den sexuella attraktionen. De började tycka om varandra till stor del därför att de levde och arbetade tillsammans.

2. Sällskapande och förlovning

83:2.1 (923.1) Äktenskapen under de primitiva tiderna var alltid planerade av pojkens och flickans föräldrar. Övergångsstadiet mellan denna sed och det fria valets tider behärskades av äktenskapsmäklaren eller den professionella talmannen. Som äktenskapsmäklare fungerade först barberarna, senare prästerna. Äktenskapet var ursprungligen ett gruppärende, sedan en familjeangelägenhet, och först nyligen har det blivit ett personligt vågspel.

83:2.2 (923.2) Tvång, inte attraktion, ledde till giftermål under de primitiva tiderna. I forna tider var kvinnan inte sexuellt reserverad, endast av sedvänjorna invaggad i sexuell underlägsenhet. Liksom rövandet föregick byteshandeln, så föregick giftermål genom bortrövande giftermål enligt överenskommelse. En del kvinnor brukade overse med bortrövandet för att undgå att behärskas av de äldre männen i sin stam. De föredrog att falla i händerna på män i sin egen ålder från en annan stam. Denna skenrymning representerade ett övergångsstadium mellan tvångsmässigt bortrövande och uppvaktning genom tjusning.

83:2.3 (923.3) En av de tidigaste formerna av bröllopsceremoni var den låtsade flykten, ett slags repetition av rymningen som en gång var allmän kutym. Senare blev det låtsade bortrövandet en del av den normala bröllopsceremonin. En nutida flickas låtsade motstånd mot att bli "fångad", att vara förtegen inför giftermålet, är allt rester av forna seder. Bruket att bära bruden över tröskeln erinrar om ett antal forna seder, bland annat om den tid då hustrustöld var vanlig.

83:2.4 (923.4) Kvinnan förvägrades länge full frihet att själv bestämma om sitt äktenskap, men de mera intelligenta kvinnorna har

alltid kunnat kringgå denna begränsning genom att skickligt utnyttja sitt förnuft. Mannen har vanligtvis tagit initiativ till sällskapandet, men inte alltid. Kvinnan tar ibland formellt, såväl som förtäckt, initiativet till äktenskapet. Då civilisationen har framskridit har kvinnan fått en allt större del i alla faser av sällskapandet och äktenskapet.

83:2.5 (923.5) Kärlekens, romantikens och det personliga valets större betydelse vid sällskapandet före äktenskapet är anditernas bidrag till världens människoraser. Förhållandet mellan könen håller på att utvecklas gynnsamt. Många progressiva folk ersätter gradvis de tidigare nytto- och ägarmotiven med i någon mån idealiserade uppfattningar om attraktionen mellan könen. Sexuell ingivelse och känslor av tillgivenhet börjar åsidosätta det kalla beräknandet vid valet av livskamrat.

83:2.6 (923.6) Förlovningen var ursprungligen detsamma som giftermål. Bland forntida folk var sexuella förhållanden sedvanliga under förlovningstiden. Relativt nyligen har religionen infört ett sexualtabu för perioden mellan förlovning och äktenskap.

3. Köp och hemgift

83:3.1 (923.7) Forntidens människor litade inte på kärlek och löften. De tänkte att bestående förbund måste garanteras av någon handgriplig säkerhet, av egendom. Av den orsaken blev inköpspriset för en hustru ansett som en pant eller deposition, som den äkta mannen var dömd att förlora om han skiljde sig från hustrun eller

övergav henne. Då köpesumman för en brud hade erlagts tillät många stammar att mannens ägomärke brändes in på henne. Afrikaner köper fortfarande sina hustrur. En kärlekshustru eller vit mans hustru jämför de med en katt då hon ingenting kostar.

83:3.2 (924.1) Bruduppvisningarna var tillfällen att klä upp och smycka ut döttrarna för offentlig uppvisning med avsikt att få ett högre pris för dem som hustrur. De såldes inte såsom djur — bland de senare stammarna kunde en sådan hustru inte överföras till en ny ägare. Inte heller var köpet av henne alltid en kallblodig penningtransaktion. Tjänst var likvärdig med kontanter vid köp av hustru. Om en annars önskvärd man inte kunde betala för sin hustru kunde han av flickans far adopteras som en son och kunde sedan gifta sig med henne. Om en fattig man ville ha en hustru och inte kunde betala det pris som en girig far fordrade brukade de äldste ofta utöva påtryckning på fadern, vilket kunde resultera i en modifiering av hans krav, ty annars kunde det bli fråga om en rymning.

83:3.3 (924.2) Då civilisationen framskred ville fäderna inte förefalla att sälja sina döttrar, och så införde de seden att, samtidigt som de fortsatte att ta emot brudpenningen, ge paret värdefulla gåvor som ungefär motsvarade köpesumman. Då brudpenningen senare föll bort blev dessa presenter brudens hemgift.

83:3.4 (924.3) Tanken med hemgiften var att ge ett intryck av brudens självständighet, att antyda att man hade kommit långt från de tider då hustrurna var slavar och livskamraterna egendom. En man kunde inte skilja sig från en hustru med hemgift utan att betala hela hemgiften tillbaka. Bland vissa stammar gjordes en ömsesidig deposition hos både brudens och brudgummens föräldrar vilken gick

förlorad om någondera övergav den andra, i själva verket en äktenskapsant. Under övergångsperioden från köp till hemgift hörde barnen till fadern om hustrun var köpt; annars tillhörde de hustruns familj.

4. Bröllopsceremonin

83:4.1 (924.4) Bröllopfirandet uppkom därav att äktenskapet ursprungligen var en samhällsangelägenhet, inte endast höjdpunkten i ett beslut av två individer. Giftermålet angick gruppen samtidigt som det hade en personlig funktion.

83:4.2 (924.5) Magi, ritualer och ceremonier omgav hela livet hos forntidens människor, och giftermålet var inget undantag. Då civilisationen framskred, då äktenskapet började betraktas mer allvarligt, blev bröllopsceremonin allt mer anspråksfull. Äktenskapet var i forna tider en faktor av betydelse för egendomsintressena, såsom det även är idag, och det behövdes därför en rättslig ceremoni, medan samhällsställningen för de barn som blev följden krävde en så vidsträckt publicitet som möjligt. Den primitiva människan hade inga register, därför måste bröllopsceremonin bevittnas av många personer.

83:4.3 (924.6) Till en början var bröllopsceremonin mera som en förlovning och bestod endast av ett offentligt tillkännagivande av att man ville leva tillsammans. Senare bestod ceremonin av en formell gemensam måltid. Bland en del stammar förde föräldrarna helt enkelt bara sin dotter till hennes man; i andra fall var den enda ceremonin ett formellt utbytande av presenter, varefter brudens far överlämnade

bruden till brudgummen. Bland många folk i Mellanöstern var det brukligt att avstå från alla formaliteter; äktenskapet fullbordades med ett sexuellt förhållande. Den röda människan var den första att utveckla ett mera utstuderat bröllofsfirande.

83:4.4 (924.7) Barnlöshet var man mycket rädd för, och eftersom ofruktsamhet tillskrevs andeintriger ledde försöken att säkra fruktsamheten till att vissa magiska och religiösa ceremonier förenades med äktenskapet. I denna strävan att garantera ett lyckligt och fruktsamt äktenskap användes många trollmedel. Även astrologerna konsulterades för att utröna de avtalande parternas lyckliga stjärnor. En tid ingick ett människooffer regelbundet som en del av alla bröllop bland förmögna människor.

83:4.5 (925.1) Lyckodagar valdes ut, torsdagen ansågs vara den gynnsammaste, och bröllop som firades vid fullmåne troddes vara särskilt lyckosamma. Det var sed bland många folk i Främre Orienten att kasta sädeskorn på de nygifta; detta var en magisk rit som antogs säkra fruktsamheten. Vissa orientaliska folk använde ris för detta ändamål.

83:4.6 (925.2) Eld och vatten ansågs alltid vara de bästa medlen för att avvärja spöken och onda andar; därför förekom vanligen altareldar och tända ljus, samt dopmässigt bestänkande med heligt vatten, vid brölloppen. Under en lång tid var det brukligt att bestämma bröllopsdagen till fel dag och sedan plötsligt framskjuta den för att vilseleda spökena och andarna.

83:4.7 (925.3) Att retas med de nygifta och att spela smekmånadsfirarna spratt är allt kvarlevor från de för länge sedan svunna tider då man tänkte att det var bäst att förefalla eländig och

illa till mods inför andarna för att inte väcka deras avund. Att bära brudslöja är en kvarleva från de tider då det ansågs nödvändigt att bruden var förklädd för att spökena inte skulle känna igen henne och även för att dölja hennes skönhet från de annars svartsjuka och avundsjuka andarnas blickar. Brudens fötter fick aldrig röra vid marken just före bröllopsceremonin. Även under det tjugonde århundradet är det fortfarande brukligt enligt de kristna sedvänjorna att lägga ut en matta från brudens ankomstvagn till kyrkans altare.

83:4.8 (925.4) En av de äldsta formerna av vigselceremoni var att ha en präst som välsignade bröllopssängen för att säkra en fruktsam förening. Detta gjordes långt innan någon formell bröllopsritual var etablerad. Under denna period i giftermålssedernas utveckling förväntades bröllopgästerna tåga genom sängkammaren om kvällen, för att sålunda rättsligt bevittna äktenskapets fullbordande.

83:4.9 (925.5) Det slumpartade element som gjorde att vissa äktenskap trots alla föräktenskapliga tester visade sig dåliga, ledde den primitiva människan till att söka försäkringsskydd mot äktenskapets misslyckande, ledde henne att vända sig till präster och magi. Denna utveckling kulminerade direkt i nutidens kyrkbröllop. Under en lång tid ansågs emellertid äktenskapet i allmänhet ha ingåtts när föräldrarna — senare paret — som avtalsparter hade kommit överens om det, medan under de senaste fem hundra åren kyrkan och staten har tagit över den rättsliga beslutanderätten och nu tar sig friheten att utfärda förklaringar om ingående av äktenskap.

5. Månggifte

83:5.1 (925.6) Under äktenskapets tidiga historia hörde de ogifta kvinnorna till stammens män. Senare hade en kvinna endast en man åt gången. Detta bruk att ha *en man åt gången* var det första steget bort från lössläpptheten inom flocken. Medan en kvinna tilläts ha endast en man kunde hennes man bryta dessa tillfälliga förbindelser efter eget gottfinnande. Dessa löst reglerade förbund var emellertid det första steget till att leva parvis till skillnad från flockvis. Under detta stadium av äktenskapets utveckling hörde barnen vanligen till modern.

83:5.2 (925.7) Nästa steg i giftermålsutvecklingen var *gruppäktenskapet*. Denna kollektiva fas i äktenskapet måste ingå som en mellanform i familjelivets utveckling emedan äktenskapssedvänjorna ännu inte var tillräckligt starka för att göra parförhållandena bestående. Äktenskapen mellan bror och syster hörde till denna grupp; fem bröder från en familj kunde gifta sig med fem systrar från en annan familj. Över hela världen utvecklades de lösare formerna av kommunala äktenskap så småningom till olika typer av gruppäktenskap. Dessa gruppförbund reglerades till stor del av totemsedvänjorna. Familjelivet utvecklades långsamt och säkert emedan reglerandet av sexuallivet och äktenskapet gynnade fortbeståndet av stammen själv genom att garantera att ett större antal barn överlevde.

83:5.3 (926.1) Bland de mera avancerade stammarna gav gruppäktenskapen så småningom vika för de uppkommande formerna av månggifte som blev vanliga — äktenskap med många hustrur och äktenskap med många män. Äktenskap med många män var dock aldrig vanliga och begränsade sig vanligen till drottningar och rika

kvinnor. Dessutom var det vanligen ett arrangemang inom familjen, en hustru för flera bröder. Kastbaserade och ekonomiska begränsningar gjorde det ibland nödvändigt för flera män att nöja sig med en enda hustru. Även då var det sed att hustrun gifte sig med en enda, medan de övriga tolererades obestämt som "farbröder" till de gemensamma efterkommande.

83:5.4 (926.2) Den judiska seden, som krävde att en man förenade sig med sin avlidne brors änka för att "skaffa avkomma åt sin broder", var sed i mer än hälften av den forntida världen. Detta var en kvarleva från den tid då giftermålet var en angelägenhet som gällde släkten hellre än en förening mellan individer.

83:5.5 (926.3) Inom äktenskapet som en institution omfattande flera hustrur har man under olika tider känt till fyra olika slag av hustrur:

83:5.6 (926.4) 1. De ceremoniella eller legala hustrurna.

83:5.7 (926.5) 2. Hustrur tagna enligt tillgivenhet och tillåtelse.

83:5.8 (926.6) 3. Konkubiner, kontraktshustrur.

83:5.9 (926.7) 4. Slavhustrur.

83:5.10 (926.8) Egentliga äktenskap med många hustrur, där alla hustrur har samma ställning och alla barn är jämlika, har varit mycket sällsynta. Även vid månggifte dominerades hemmet vanligen av den främsta hustrun, statuspartnern. Hon ensam fick den rituella bröllopsceremonin, och endast en sådan köpt eller med hemgift utrustad makas barn kunde ärva, om ej annorlunda hade överenskommits med statushustrun.

83:5.11 (926.9) Statushustrun var inte nödvändigtvis kärlekshustru. Under forna tider var hon det vanligen inte. Kärlekshustru eller hjärtevännen framträdde först efter det att raserna hade utvecklats

ansenligt och särskilt sedan de evolutionära raserna hade blandats med noditerna och adamiterna.

83:5.12 (926.10) Tabuhustrun — en enda hustru med legal ställning — gav upphov till konkubinseder. Enligt dessa sedvänjor kunde en man ha endast en hustru, men han kunde upprätthålla sexuella förbindelser med ett godtyckligt antal konkubiner. Konkubinatet var ett trappsteg mot engifte, det första steget bort från äktenskapet med regelmässigt många hustrur. Bland judar, romare och kineser var konkubinerna ofta hustruns tjänarinnor. Senare betraktades den legala hustrun, såsom hos judarna, som mor till alla barn som föddes åt den äkta mannen.

83:5.13 (926.11) De forna tabuna mot sexuella förhållanden med en havande eller ammande hustru tenderade storligen att främja äktenskapet med många hustrur. De primitiva tidernas kvinnor åldrades mycket tidigt på grund av täta födslar i förening med hårt arbete. (Dessa överansträngda kvinnor lyckades hålla sig vid liv endast därför att de sattes i avskildhet en vecka varje månad, då de inte väntade barn.) En sådan hustru blev ofta trött på att föda barn och brukade be sin man att ta en andra och yngre hustru, en som kunde hjälpa till både genom att föda barn och i hushållsarbetet. De nya hustrurna hälsades därför vanligen med glädje av de äldre makorna. Det fanns ingenting som liknade sexuell svartsjuka.

83:5.14 (926.12) Antalet hustrur begränsades endast av mannens förmåga att försörja dem. Förmögna och dugliga män önskade sig ett stort antal barn, och då barnadödligheten var mycket stor krävdes en hel samling av hustrur för att bygga upp en stor familj. Många av dessa tilläggsmakor var endast arbetare, slavhustrur.

83:5.15 (927.1) Människans seder utvecklas, men mycket långsamt. Avsikten med ett harem var att bygga upp en stark och talrik grupp blodsförvanter som stöd för tronen. En viss hövding blev en gång övertygad om att han inte skulle hålla sig med ett harem, utan nöja sig med en enda hustru. Därför upplöste han genast sitt harem. De missnöjda makorna begav sig till sina föräldrahem, och deras sårade släktingar drog i vredesmod ut mot hövdingen och gjorde sig genast av med honom.

6. Verkligt engifte — paräktenskap

83:6.1 (927.2) Engifte är monopol. Det är bra för dem som uppnår denna önskvärda ställning, men det tenderar att förorsaka ett biologiskt lidande för dem som inte är lika lyckosamma. Helt oberoende av hur individen påverkas är engifte avgjort bäst för barnen.

83:6.2 (927.3) I det tidigaste skedet berodde engiftet på omständigheternas tvång, på fattigdom. Engiftet är kultur- och samhällsbundet, konstlat och onaturligt, dvs. onaturligt för den evolutionära människan. Det var helt naturligt för de mera renrasiga noditerna och adamiterna, och det har haft ett stort kulturellt värde för alla avancerade folk.

83:6.3 (927.4) De kaldeiska stammarna erkände en hustrus rätt att före äktenskapet avkräva sin make ett löfte om att inte ta sig en andra hustru eller konkubin. Både grekerna och romarna uppmuntrade till engifte. Dyrkan av förfäderna har alltid främjat engiftet, liksom även

de kristnas misstag att hålla äktenskapet för ett sakrament. Även höjningen av levnadsstandarden har konsekvent motverkat månggifte. Fram till den tid då Mikael anlände till Urantia hade praktiskt taget hela den civiliserade världen i teorin uppnått engiftetsnivå. Denna passiva form av engifte betydde ändå inte att människosläktet hade vant sig att leva i verkliga paräktenskap.

83:6.4 (927.5) Då samhället eftersträvar engifte som målet för det idealiska paräktenskapet, vilket egentligen är något av ett monopolistiskt sexualförbund, bör det inte bortse från den föga avundsvärda situationen för de missgynnade män och kvinnor som inte lyckas finna sin plats i denna nya och förbättrade samhällsordning, inte ens fastän de har gjort sitt bästa för att inordna sig enligt dess krav och fungera enligt dem. Misslyckande med att finna en make eller maka på sällskapslivets tävlingsarena kan bero på oöverkomliga svårigheter eller mångahanda restriktioner som gällande sedvänjor påtvingat. Sannerligen, engifte är idealiskt för dem som befinner sig i det, men det ger ofrånkomligt upphov till mycket lidande för dem som lämnas utanför i den ensamma tillvarons köld.

83:6.5 (927.6) Alltid har den missgynnade minoriteten fått lida för att majoriteten skall kunna avancera enligt de sedvänjor som utvecklas av den evolverande civilisationen; men alltid borde den gynnade majoriteten förhålla sig vänligt och hänsynsfullt till sina mindre lyckosamma medmänniskor som måste betala priset för att de inte har lyckats bli medlemmar av den grupp som lever i ett idealiskt sexuellt partnerskap, som ger möjlighet att tillfredsställa alla biologiska drifter i överensstämmelse med den avancerande samhällsutvecklingens högsta beteendenormer.

83:6.6 (927.7) Engifte har alltid varit, är för närvarande, och kommer alltid att förbli det idealistiska målet för människans sexuella utveckling. Det verkliga paräktenskapets ideal medför självförsakelse, och därför misslyckas det så ofta emedan den ena eller båda avtalsparter är bristfälliga när det gäller denna människans högsta dygd, sträng självbehärskning.

83:6.7 (927.8) Engiftet är den måttstock som mäter den samhälleliga civilisationens framåtskridande till åtskillnad från den rent biologiska evolutionen. Engiftet är inte nödvändigtvis biologiskt eller naturligt, men det är oundgängligt för att omedelbart upprätthålla och vidareutveckla den samhälleliga civilisationen. Det bidrar till en förfining av känslan, en förädling av den moraliska karaktären, och en andlig tillväxt som är omöjliga vid månggifte. En kvinna kan aldrig bli en idealisk mor när hon ständigt måste tävla om sin mans tillgivenhet.

83:6.8 (928.1) Paräktenskapet gynnar och främjar den nära förståelse och det effektiva samarbete som är bäst för föräldrarnas lycka, barnens välfärd och samhällets effektivitet. Äktenskapet, som fick sin början under omständigheter av grovt tvång, håller successivt på att utvecklas till en storartad institution för parternas egenbildning, självbehärskning, självförverkligande och fortplantning.

7. Upplösning av äktenskapet

83:7.1 (928.2) Under den tidiga utvecklingen av äktenskapssederna var giftermålet ett löst förbund som kunde upplösas efter behag, och

barnen följde alltid med modern. Bandet mellan mor och barn är instinktivt och har fungerat oberoende av sedvänjornas utvecklingsstadium.

83:7.2 (928.3) Bland de primitiva folken visade sig endast omkring hälften av äktenskapen vara tillfredsställande. Den vanligaste orsaken till skilsmässa var ofruktsamhet, som alltid skyldes på hustrun. Barnlösa hustrur troddes bli ormar i andevärlden. Enligt de mera primitiva sedvänjorna hade endast mannen möjlighet att välja skilsmässa, och dessa normer har bestått till det tjugonde århundradet bland vissa folk.

83:7.3 (928.4) Då sedvänjorna förändrades utvecklade vissa stammar två former av äktenskap: det vanliga som tillät skilsmässa, och prästäktenskapet som inte tillät att parterna skiljde sig. Införandet av hustruköp och hustrur med hemgift gjorde mycket för att minska skilsmässorna genom att introducera ett egendomsstraff för äktenskapets misslyckande. I själva verket stabiliseras även många nutida förbund av denna forntida egendomsfaktor.

83:7.4 (928.5) Det sociala tryck som samhällsställning och egendomsförmåner utövar har alltid kraftigt påverkat upprätthållandet av äktenskapstabuna och -sederna. Äktenskapet har under tidsåldrarnas lopp gått stadigt framåt och befinner sig i den moderna världen på en avancerad nivå, trots hotande anfall från det utbredda missnöjet bland de folk där det personliga valet, som är en ny frihet, har fått den största betydelsen. Medan dessa omvälvningar i anpassningen framträder bland de mera progressiva folken som resultat av den plötsligt försnabbade sociala evolutionen, fortsätter

äktenskapet bland de mindre avancerade folken att blomstra och långsamt förbättras under inflytande av de äldre sedvänjorna.

83:7.5 (928.6) Då det nya och mera idealistiska men ytterst individualistiska kärleksmotivet för äktenskapet plötsligt har ersatt det äldre och länge etablerade egendomsmotivet, har detta oundvikligt lett till att äktenskapsinstitutionen temporärt har blivit instabil. Människans äktenskapsmotiv har alltid legat mycket högre än den verkliga äktenskapsmoralen, och under det nittonde och tjugonde århundradet har de västerländska äktenskapsidealen plötsligt kommit att stå långt ovanför de självcentrerade och endast delvis behärskade sexuella impulserna hos folken. Förekomsten av ett stort antal ogifta personer i ett samhälle anger att sedvänjorna temporärt har brutit samman eller är under omvandling.

83:7.6 (928.7) Den verkliga provostenen för äktenskapet har i alla tider varit den ständiga närheten till varandra som är ofrånkomlig i allt familjeliv. Två bortklemade och bortskämda ungdomar, uppfostrade att förvänta sig varje nöje och lyx samt full tillfredsställelse för sin fåfänga och sitt jag, kan knappast hoppas på att göra en stor succé av sitt äktenskap och sitt uppbyggande av hemmet — ett livslångt kompanjonskap av självförsakelse, kompromisser, tillgivenhet och osjälvisk hängivelse för fostran av barnen.

83:7.7 (929.1) Den höga grad av fantasirika föreställningar och fantastisk romantik som fyller sällskapstiden före äktenskapet är till stor del skuld till de ökande tendenserna till skilsmässa bland nutida västerländska folk. Allt detta kompliceras ytterligare av kvinnans större personliga frihet och ökade ekonomiska självständighet. En

enkel skilsmässa, när den är en följd av bristande självkontroll eller oförmåga till normal anpassning av personligheten, leder endast direkt bakåt till de primitiva samhällsstadier från vilka människan så nyligen har höjt sig och som ett resultat av så mycken personlig vånda och släktets lidande.

83:7.8 (929.2) Just så länge som samhället underlåter att utbilda barnen och ungdomarna ordentligt, så länge samhällsordningen inte erbjuder tillräcklig undervisning före äktenskapet, och så länge den okloka och omogna ungdomliga idealismen skall avgöra inträdet i äktenskapet, just så länge kommer skilsmässorna att vara vanliga. Till den grad den sociala gruppen försummar att förbereda de unga för äktenskapet, till den grad måste skilsmässan fungera som den sociala säkerhetsventil som förhindrar ännu värre situationer under de tider då de evolverande sedvänjorna utvecklas snabbt.

83:7.9 (929.3) Forntidens människor ser ut att ha förhållit sig till äktenskapet ungefär lika allvarligt som en del av dagens människor. Det förefaller inte som om många av de oöverlagda och misslyckade äktenskapen i modern tid vore mycket av en förbättring jämfört med de forntida sätten att förbereda de unga männen och kvinnorna redo för att bilda par. Den stora inkonsekvensen i det moderna samhället består i att det förhärligar kärleken och idealiserar äktenskapet men samtidigt ogillar att bägge utsätts för en fullständig granskning.

8. Idealiseringen av äktenskapet

83:8.1 (929.4) Äktenskapet som kulminerar i hemmet är verkligen människans mest förhärligade institution, men det är i själva verket en mänsklig institution; det borde aldrig ha börjat kallas sakrament. De setiska prästerna gjorde giftermålet till en religiös ritual, men under tusentals år efter Eden fortfor parbildningen som en rent samhällelig och medborgerlig institution.

83:8.2 (929.5) Det är högst olyckligt att likna mänskliga förbund vid gudomliga föreningar. Föreningen mellan man och hustru i ett förhållande för äktenskap och hem är en materiell funktion bland de dödliga i de evolutionära världarna. Det är visserligen sant att mycket andligt framåtskridande kan bli följden av mannens och hustruns uppriktiga mänskliga strävanden att göra framsteg, men det betyder inte att äktenskapet nödvändigtvis är heligt. Andligt framåtskridande följer av ett uppriktigt och flitigt nyttjande av andra vägar för mänsklig strävan.

83:8.3 (929.6) Inte heller kan äktenskapet rätteligen jämföras med Riktarens förhållande till människan, inte heller med broderskapet mellan Kristus Mikael och hans människobröder. På nästan ingen punkt kan dessa relationer jämföras med förbundet mellan man och hustru. Det är i högsta grad olyckligt att människans missuppfattningar om dessa relationer har lett till så mycken förvirring beträffande äktenskapets ställning.

83:8.4 (929.7) Det är också olyckligt att vissa grupper av dödliga har fått den uppfattningen att äktenskapet fullbordas genom en gudomlig handling. Sådana trosföreställningar leder direkt till uppfattningen om äktenskapstillståndets oupplöslighet oberoende av avtalsparternas förhållanden eller önskemål. Själva det faktum att äktenskapet kan

upplösas anger i sig att Gudomen inte är en deltagande part i dessa förbund. Om Gud en gång har förenat två ting eller personer förblir de sålunda förenade ända tills den gudomliga viljan förklarar dem åtskilda. När det gäller äktenskapet, som är en mänsklig institution, vem skall ta sig friheten att sitta till doms, att säga vilka äktenskap är sådana förbund som universums övervakare kan tänkas godkänna, i motsats till de som är rent mänskliga till sin natur och sitt ursprung?

83:8.5 (930.1) Det finns i alla fall ett äktenskapsideal på sfärerna i höjden. I varje lokalt systems huvudstad uttrycker Guds Materiella Söner och Döttrar verkligen de högsta idealen för föreningen mellan man och kvinna i äktenskapets band och i syfte att avla och fostra efterkommande. När allt kommer omkring är det idealiska äktenskapet mellan dödliga *mänskligt* helgat.

83:8.6 (930.2) Äktenskapet har alltid varit och är fortfarande människans högsta dröm om en världslig idealitet. Fastän denna vackra dröm sällan förverkligas i sin helhet, består den som ett storslaget ideal som ständigt lockar det progressiva människosläktet vidare till större strävanden efter mänsklig lycka. Unga män och kvinnor borde läras någonting om äktenskapets realiteter innan de kastas in bland de krävande fordringar som familjelivets inbördes förhållanden ställer. Den ungdomliga idealiseringen borde dämpas med något mått av förlorade illusioner före äktenskapet.

83:8.7 (930.3) Den ungdomliga idealiseringen av äktenskapet bör emellertid inte motarbetas. Dessa drömmar utgör en visualisering av det framtida målet för familjelivet. Denna attityd är både stimulerande och nyttig förutsatt att den inte leder till en okänslighet när det gäller

att uppfatta de praktiska och alldagliga krav som äktenskapet och senare familjelivet ställer.

83:8.8 (930.4) Äktenskapsidealen har blivit mycket bättre under senare tider; bland en del folk har kvinnan praktiskt taget samma rättigheter som hennes make. Till sitt begreppsinnehåll åtminstone håller familjen på att bli ett lojalt kompanjonskap för att fostra efterkommande, åtföljt av sexuell trohet. Även denna nyare version av äktenskapet bör dock inte ta sig friheten att gå så långt till ytterlighet som att förläna ett ömsesidigt monopol på all personlighet och individualitet. Äktenskapet är inte endast ett individualistiskt ideal. Det är ett evolverande socialt kompanjonskap mellan en man och en kvinna, och det existerar och fungerar under gällande sedvänjor, begränsas av tabun och upprätthålls av samhällets lagar och bestämmelser.

83:8.9 (930.5) Äktenskapen under det tjugonde århundradet står högt i jämförelse med forna tider, trots att hemmet som institution nu är hårt provat på grund av de problem som så plötsligt har tvingats på den sociala organisationen av den brådstörtade ökningen av kvinnans friheter och rättigheter, rättigheter som så länge har förvägrats henne under den långsamma utvecklingen av sedvänjorna under gångna generationer.

83:8.10 (930.6) [Framfört av serafernas ledare stationerad på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 83](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 85](#) >>

Kapitel 84

Äktenskap och familjeliv

84:0.1 (931.1) MATERIELL nödvändighet lade grunden till äktenskapet, sexualbehovet förskönade det, religionen sanktionerade och upphöjde det, staten krävde och reglerade det, medan under senare tider den uppkommande kärleken börjar rättfärdiga och förhårliga äktenskapet som ursprunget till och skaparen av civilisationens nyttigaste och ädlaste institution: hemmet. Hemmets uppbyggnad borde vara det centrala och väsentliga i all fostran och undervisning.

84:0.2 (931.2) Parningen är endast en funktion som avser fortplantning i förening med olika grader av egen njutning. Äktenskapet, hemmets uppbyggande, är till stor del en fråga om självförsörjning, och förutsätter samhällets utveckling. Samhället

självt är uppbyggt av de sammanlagda familjeenheterna. Individer är mycket tillfälliga som planetariska faktorer — endast familjer är fortgående enheter i den samhälleliga utvecklingen. Familjen är den kanal genom vilken kulturen och kunskapen flyter från en generation till en annan.

84:0.3 (931.3) Hemmet är i grunden en sociologisk institution.

Äktenskapet uppkom av samverkan med att livnära sig och av kompanjonskap som behövdes för ens fortplantning, medan den egna njutningen till stor del var ett tillfälligt element. Det oaktat omsluter hemmet alla dessa tre basfunktioner i människans tillvaro, medan fortplantning av livet gör det till människans grundläggande institution och sexuallivet skiljer det från alla andra samhälleliga aktiviteter.

1. Primitiva parförbund

84:1.1 (931.4) Äktenskapet grundades inte på sexuella förhållanden; de var förbundna därtill. Äktenskapet behövdes inte av den primitiva mannen, som tillfredsställde sitt sexuella behov fritt utan att betunga sig med de plikter som hustru, barn och hem medförde.

84:1.2 (931.5) Emedan kvinnan fysiskt och emotionellt är knuten till sina barn är hon beroende av samverkan med mannen, och detta driver henne in till äktenskapets skyddande hägn. Det var ingen direkt biologisk drift som ledde mannen in i äktenskapet — än mindre höll honom kvar där. Det var inte kärlek som gjorde äktenskapet lockande

för mannen, utan hungern som först drog vilden till kvinnan och till det primitiva härbärge som hon delade med sina barn.

84:1.3 (931.6) Äktenskapet uppkom inte ens av en medveten insikt om de skyldigheter som sexuella förbindelser medförde. Den primitiva människan förstod inte att det fanns ett samband mellan den sexuella tillfredsställelsen och den senare födseln av ett barn. En gång troddes det allmänt att en jungfru kunde bli gravid. Vilden kom tidigt till den uppfattningen att småbarnen gjordes i andelandet.

Havandeskapet troddes vara följden av att en ande, ett evolverande spöke, hade gått in i kvinnan. Även dieten eller det onda ögat troddes kunna leda till att en jungfru eller ogift kvinna blev havande, medan senare trosuppfattningar sammankopplade livets början med andningen och med solljuset.

84:1.4 (932.1) Bland många tidiga folk hörde spöken ihop med havet, därför fanns det många begränsningar för jungfrurnas badande. Unga kvinnor var mycket mer rädda för att bada i havet vid högvatten än för att ha sexuella förhållanden. Deformerade eller för tidigt födda spädbarn ansågs vara djurungar som hade funnit sin väg in i kvinnans kropp som följd av vårdslöst badande eller genom ondsint andeverksamhet. Vildar tvekade naturligtvis inte att strypa sådan avkomma vid födseln.

84:1.5 (932.2) Det första steget mot upplysning kom med tron att sexuella förhållanden öppnade vägen för det befruktande spöket att tränga in i kvinnan. Människan har sedan dess upptäckt att fadern och modern bidrar med lika mycket av de levande arvsfaktorerna som ger upphov till avkomman. Ännu i det tjugonde århundradet försöker

många föräldrar hålla sina barn mer eller mindre okunniga om hur människolivet uppkommer.

84:1.6 (932.3) Uppkomsten av en familj av något enkelt slag garanterades av det faktum att fortplantningsfunktionen för med sig ett förhållande mellan mor och barn. Moderskärleken är instinktiv; den har inte sitt ursprung i sedvänjorna såsom äktenskapet. All moderskärlek hos däggdjuren är en medfödd gåva av lokaluniversumets biträdande sinnesandar, och till sin styrka och tillgivenhet är den alltid direkt proportionell mot hur länge artens avkomma är hjälplös.

84:1.7 (932.4) Förhållandet mellan mor och barn är naturligt, starkt och instinktivt, och ett förhållande som därför tvingade primitiva tiders kvinnor att underkasta sig många märkliga förhållanden och utstå omätliga lidanden. Denna tvingande moderskärlek är den handikappande emotion som alltid har gett kvinnan ett så oerhört mycket sämre utgångsläge i all hennes kamp med mannen. Modersinstinkten hos människosläktet är dock inte oemotståndlig. Den kan omintetgöras av ärelystnad, själviskhet och religiös övertygelse.

84:1.8 (932.5) Fastän förhållandet mellan mor och barn varken innebär ett äktenskap eller ett hem, var det dock denna kärna som gav upphov till båda. Det stora framsteget i parningens utveckling kom när dessa temporära parförhållanden varade tillräckligt länge för att uppfostra den uppkomna avkomman, ty då byggde man upp ett hem.

84:1.9 (932.6) Oberoende av motsättningarna som dessa forna tiders par hade, och trots att dessa förbund var så lösa, förbättrades chanserna att fortleva avsevärt av dessa kompanjonskap mellan man

och kvinna. Även bortsett från familj och avkomma är en man och en kvinna, som samarbetar, i de flesta avseenden vida överlägsna såväl två män som två kvinnor. Denna parbildning mellan könen ökade fortlevnaden och utgjorde själva början till människans samhälle. Arbetsfördelningen mellan könen medförde också ökat välstånd och större lycka.

2. Den tidiga modersfamiljen

84:2.1 (932.7) Kvinnans periodiska blödningar och ytterligare blodförlust vid barnafödandet gav tidigt anledning att tro att det var blodet som skapade barnet (och att det även var själens säte), och detta gav upphov till uppfattningen om blodsband i människors släktförhållanden. Under de forna tiderna räknades all härkomst enligt kvinnolinjen, då man endast kunde vara säker på denna del av härstamningen.

84:2.2 (932.8) Den ursprungliga familj som växte fram av det instinktiva biologiska blodsbandet mellan mor och barn var oundvikligen en modersfamilj, och många stammar höll sig länge till detta arrangemang. Modersfamiljen utgjorde den enda möjliga övergången från stadiet av gruppgifttermål inom flocken till det senare och förbättrade hemliv som de polygama eller monogama fadersfamiljerna representerade. Modersfamiljen var naturlig och biologisk; fadersfamiljen är social, ekonomisk och politisk. Modersfamiljens fortbestånd bland Nordamerikas röda människor är

en av huvudorsakerna till att de i övrigt progressiva irokeserna aldrig bildade en verklig stat.

84:2.3 (933.1) Enligt sedvänjorna under modersfamiljens tid hade hustruns mor i själva verket den högsta makten i familjen. Till och med hustruns bröder och deras söner var mer aktiva i att övervaka familjen än den äkta mannen. Fäderna gavs ofta ett nytt namn efter sina egna barn.

84:2.4 (933.2) De tidigaste folken satte inte mycket värde på faderns insats, ty de ansåg att barnet uppkom endast från modern. De trodde att barnen påminde om fadern för att de vistades i hans närhet, eller att de var ”märkta” på detta sätt för att modern önskade att de skulle se ut som fadern. Senare när man övergick från moders- till fadersfamilj tog fadern all ära för barnet, och många av de tabun som gällde en havande kvinna utsträcktes därefter till att gälla även hennes man. Den blivande fadern slutade arbeta när tiden för nedkomsten närmade sig, och vid barnafödandet gick han till sängs tillsammans med hustrun och stannade där för att vila från tre till åtta dagar. Hustrun kunde stiga upp följande dag till hårt arbete, men den äkta mannen stannade i sängen för att ta emot gratulationer. Detta var allt en del av de forna sedvänjor som avsåg att befästa faderns rätt till barnet.

84:2.5 (933.3) Till en början var det sed att mannen förenade sig med hustruns folk, men under senare tider kunde mannen ta hustrun och barnen tillbaka till sitt eget folk sedan han hade betalt eller arbetat ihop brudpriset. Övergången från moders- till fadersfamilj förklarar de annars meningslösa förbuden mot vissa typer av kusinäktenskap medan andra med samma släktskapsförhållande godkänns.

84:2.6 (933.4) När jägarstadiets sedvänjor började försvinna, när boskapsskötseln gav mannen kontroll över den främsta födokällan, fick modersfamiljen ett snabbt slut. Den försvann helt enkelt för att den inte med framgång kunde tävla med den nyare, fadersdominerade familjen. Den makt som låg hos moderns manliga släktingar kunde inte tävla med den makt som koncentrerades hos den äkta mannen och fadern. Kvinnan klarade inte av de sammanlagda uppgifterna med att föda barn, att utöva en ständig auktoritet och att utöka sin makt i hemmet. Då hustrustöld och senare hustruköp blev allt vanligare påskyndade detta modersfamiljens försvinnande.

84:2.7 (933.5) Denna väldiga förändring från moders- till fadersfamilj är en av de mest radikala och fullständiga helomvändningomställningar som människosläktet någonsin har företagit sig. Denna förändring ledde genast till större samhälleliga yttringar och ökade familjens lust att pröva nya vägar.

3. Den fadersdominerade familjen

84:3.1 (933.6) Må så vara att modersinstinkten förde kvinnan in i äktenskapet, men det var mannens större styrka som tillsammans med sedvänjornas inflytande praktiskt taget tvingade henne att stanna kvar i äktenskapet. Herdelivet tenderade att skapa ett nytt system av sedvänjor, den patriarkaliska typen av familjeliv, och grunden för familjens samhörighet enligt sedvänjorna under herdelivets och det tidiga jordbrukets tid var faderns obestridda och egenmäktiga auktoritet. Hela samhället, allt från nationell till familjenivå,

genomgick ett stadium som representerade en patriarkalisk ordning av enväldig auktoritet.

84:3.2 (934.1) Den ringa uppmärksamhet som visades kvinnan under det gammaltestamentliga tidsskedet avspeglar sanningsenligt sedvänjorna bland boskapsherdarna. Hebréernas patriarker var alla boskapsherdar såsom framgår av utsagon ”Herren är min herde”.

84:3.3 (934.2) Mannen kunde lika lite klandras för sin låga uppfattning om kvinnan under gångna tider än kvinnan själv. Hon lyckades inte skaffa sig samhällselig erkänsla under de primitiva tiderna emedan hon inte deltog i en nödsituation. Hon var ingen spektakulär ledare eller hjälte i krissituationer. Moderskapet var en avgjord svaghet i kampen för tillvaron; moderskärleken handikappade kvinnorna vid stammens försvar.

84:3.4 (934.3) De primitiva tidernas kvinnor skapade sig också oavsiktligt ett beroende av mannen genom att beundra och prisa hans stridslystnad och manlighet. Detta förhålligande av krigaren höjde mannens ego medan det i samma mån sänkte kvinnans och gjorde henne mer beroende. En militäruniform väcker fortfarande starka känslor hos kvinnan.

84:3.5 (934.4) Bland de mera avancerade folken är kvinnorna inte lika storväxta och starka som männen. Kvinnan som är den svagare blev därför den mera taktfulla; hon lärde sig tidigt att utnyttja sin sexuella charm. Hon blev mera vaken och mera konservativ än mannen, men en aning mindre djupsinnig. Mannen var överlägsen kvinnan på slagfältet och vid jakten, men i hemmet har kvinnan vanligen utmanövrerat även de mest primitiva män.

84:3.6 (934.5) Boskapsuppfödaren fick sitt uppehälle från sina hjordar, men under alla dessa herdetider måste kvinnan fortfarande skaffa fram vegetabilierna. Den primitiva mannen skydde arbetet med jorden; det var alltför fredligt, alltför oäventyrligt. Det fanns också en gammal vidskepelse att kvinnorna kunde odla bättre växter, då de var mödrar. Bland många efterblivna stammar tillreder männen än idag köttet och kvinnorna vegetabilierna. När de primitiva stammarna i Australien befinner sig på vandring jagar kvinnorna aldrig villebråd, medan mannen inte skulle nedlåta sig till att gräva upp en rot.

84:3.7 (934.6) Kvinnan har alltid varit tvungen att arbeta, åtminstone ända fram till nutiden har kvinnan varit den verkliga producenten. Mannen har vanligen valt den lättare vägen, och denna bristande jämställdhet har funnits under människosläktets hela historia. Kvinnan har alltid burit bördorna, burit familjens äodelar och tagit hand om barnen, så att mannens händer har varit fria för strid eller jakt.

84:3.8 (934.7) Kvinnans första frigörelse kom när mannen gick med på att odla jorden, samtyckte till att göra det som dittills hade ansetts vara kvinnoarbete. Det innebar ett stort steg framåt när manliga krigsfångar inte längre dödades utan togs som slavar till jordbruksarbete. Detta medförde frigörelse för kvinnan så att hon kunde ägna mer tid åt att sköta hemmet och fostra barnen.

84:3.9 (934.8) När barnen började få mjölk ledde det till tidigare avvänjning av de små och som följd därav till att fler barn föddes, då mödrarna sålunda befriades från den tillfälligt förekommande ofruktsamheten, samtidigt som användningen av ko- och getmjölk avsevärt minskade småbarnsdödligheten. Före herdestadiet i

samhället brukade mödrarna amma sina barn tills de var fyra eller fem år gamla.

84:3.10 (934.9) Då krigandet under de primitiva tiderna avtog minskade detta betydligt skillnaden i den könsbaserade arbetsfördelningen. Kvinnorna var dock fortfarande tvungna att göra det verkliga arbetet, medan männen gjorde vaktjänst. Ingen lägerplats eller by kunde lämnas obevakad om dagen eller om natten, men tämjandet av hunden underlättade även denna uppgift. Jordbrukets införande har i allmänhet höjt kvinnans anseende och samhällsställning; åtminstone gällde detta fram till den tid då mannen själv började odla jorden. Så snart mannen tog sig an att odla jorden följde omedelbart stora förbättringar i jordbruksmetoderna, förbättringar som gick vidare till följande generationer. Vid jakten och i kriget hade mannen lärt sig värdet av organisation, han införde dessa förfaranden i näringsverksamheten, och senare när han tog över mycket av kvinnans arbete förbättrade han avsevärt hennes något lösa arbetsmetoder.

4. Kvinnans ställning i det forna samhället

84:4.1 (935.1) Allmänt taget är kvinnans ställning under en tidsålder ett ganska bra mått på hur långt äktenskapet som samhällsinstitution har framskridit på den evolutionära vägen, medan själva äktenskapets framåtskridande är en någotsånär noggrann mätare av framstegen i den mänskliga civilisationen.

84:4.2 (935.2) Kvinnans ställning har alltid varit en social paradox. Hon har alltid varit skicklig i att styra männen. Hon har alltid dragit nytta av mannens starkare sexualdrift för att främja sina egna intressen och sin egen ställning. Genom att subtilt utnyttja sin sexuella dragningskraft har hon ofta kunnat utöva ett dominerande inflytande över mannen, till och med då hon har hållits av honom i ett förnedrande slaveri.

84:4.3 (935.3) Den forntida kvinnan var inte en vän, älskling, älskarinna eller kompanjon för mannen, utan närmast en form av egendom, en tjänare eller slav, och senare en ekonomisk partner, en leksak och en barnaföderska. Riktiga och tillfredsställande sexuella förhållanden har emellertid alltid innefattat ett element av fritt val och kvinnans medverkan, och detta har alltid gett intelligenta kvinnor ett anseende inflytande över sin direkta, personliga ställning, oberoende av deras sociala position som kön. Mannens misstro och misstänksamhet blev inte bättre av att kvinnorna hela tiden var tvungna att ty sig till list i sina försök att underlätta sitt slaveri.

84:4.4 (935.4) Könen har haft svårt att förstå varandra. Mannen fann det svårt att förstå kvinnan och förhöll sig till henne med en märklig blandning av okunnig misstro och räddhågad tjusning, om inte med misstänksamhet och förakt. Många stam- och rastraditioner hänför svårigheterna till Eva, Pandora eller någon annan representant för kvinnan. Dessa berättelser förvrängdes alltid så att det såg ut som om kvinnan förde in det onda över människan, och allt detta anger att misstron mot kvinnan en gång var allmän. Bland de orsaker som framfördes till stöd för prästerskapets celibat var den främsta

kvinnans lågsinhet. Då de flesta som antogs vara häxor var kvinnor, förbättrade detta inte det forna rykte som hon hade.

84:4.5 (935.5) Männen har länge ansett kvinnorna vara besynnerliga, rentav onormala. De har till och med trott att kvinnorna inte hade någon själ, därför fick de heller inte något namn. Under de forna tiderna fanns det en stor rädsla för det första sexuella förhållandet med en kvinna, därför blev det sed att en präst hade det första samlaget med en jungfru. Till och med en kvinnas skugga troddes vara farlig.

84:4.6 (935.6) En gång ansåg man allmänt att barnafödandet gjorde en kvinna farlig och oren. Många stamseder föreskrev att en mor måste genomgå omfattande reningsceremonier efter det att hon hade fött ett barn. Med undantag för de grupper där den äkta mannen också låg i barnsäng skyddes den väntande modern, lämnades ensam. Forntidens människor undvek till och med att ett barn föddes inne i huset. Till slut gavs de gamla kvinnorna rätt att hjälpa modern vid förlossningen, och denna sed gav upphov till barnmorskans yrke. Under förlossningsvärkarna sades och gjordes en massa löjligheter för att underlätta nedkomsten. Det var sed att bestänka den nyfödda med heligt vatten för att förhindra störningar från spöken.

84:4.7 (935.7) Bland de ouppblandade stammarna var barnafödandet jämförelsevis lätt och upptog endast två eller tre timmar. Det är sällan lika lätt bland de blandade raserna. Om en kvinna dog vid barnafödandet, i synnerhet vid förlossningen av tvillingar, trodde man att hon hade gjort sig skyldig till äktenskapsbrott med andarna. Senare betraktade de högrestående stammarna döden i barnsäng som

himlens vilja. Sådana mödrar ansågs ha omkommit för en ädel saks skull.

84:4.8 (936.1) Kvinnornas så kallade försynthet beträffande sin klädsel och blottandet av sin person uppkom av den dödliga rädslan för att bli iakttagen vid tiden för en menstruationsperiod. Att bli upptäckt i det sammanhanget var en allvarlig synd, en tabuöverträdelse. Enligt forna tiders sedvänjor var varje kvinna från ungdomen till slutet av barnafödandets tid utsatt för en fullständig isolering från familjen och samhället en hel vecka varje månad. Allt vad hon rörde vid, satt på eller låg på blev ”förorenat”. Det var länge sed att brutalt piska en flicka efter varje månadsperiod i ett försök att driva ut den onda anden från hennes kropp. När en kvinna kom över barnafödandets tid behandlades hon vanligen mer hänsynsfullt och gavs mera rättigheter och privilegier. Med beaktande av allt detta var det inte märkligt att man såg ned på kvinnorna. Till och med grekerna höll en menstruerande kvinna för en av de tre stora orsakerna av orenhet; de två andra var svinkött och vitlök.

84:4.9 (936.2) Hur dåraktiga dessa forntida uppfattningar än var förde de något gott med sig eftersom de gav de överansträngda kvinnorna, åtminstone som unga, välkommen vila och nyttigt begrundande en vecka varje månad. De kunde sålunda skärpa sitt förstånd för att handskas med sina manliga partner resten av tiden. Denna isolering av kvinnorna skyddade också männen från övermåttan av sexuell tillfredsställelse och bidrog därmed indirekt till att begränsa folkökningen och höja självbehärskningen.

84:4.10 (936.3) Ett stort framsteg gjordes när mannen fråntogs rätten att döda sin hustru efter eget gottfinnande. Likaså var det ett steg

framåt när kvinnan fick rätt att äga bröllopgåvorna. Senare fick hon laglig rätt att äga, disponera och även avyttra egendom, men mycket länge saknade hon rätten att inneha ämbete inom vare sig kyrkan eller staten. Kvinnan har alltid behandlats mer eller mindre som egendom, ända fram till och under det tjugonde århundradet e.Kr. Hon har inte ännu över hela världen vunnit frihet från instängdheten under mannens kontroll. Även bland avancerade folk har mannens försök att skydda kvinnan alltid varit ett tyst förfäktande av överlägsenheten.

84:4.11 (936.4) De primitiva tidernas kvinnor tyckte inte synd om sig själva, så som deras mera nyligen befriade systrar är benägna att göra. De var trots allt ganska lyckliga och nöjda; de vågade inte föreställa sig ett bättre eller annorlunda levnadssätt.

5. Kvinnans ställning under de evolverande sedvänjorna

84:5.1 (936.5) När det gäller att fortplanta sig är kvinnan jämställd med mannen, men i kompanjonskapet för livsuppehållet arbetar kvinnan från ett klart underläge, och detta handikapp som moderskapet av nödtvång innebär kan endast utjämnas av den avancerande civilisationens upplysta seder och av mannens tilltagande sinne för förvärvat rättvisa.

84:5.2 (936.6) Då samhället utvecklades höjdes de sexuella normerna mer bland kvinnorna emedan de led mera av följderna av brott mot de sexuella sedvänjorna. Mannens sexuella normer förbättras endast långsamt och endast som resultat av det sinne för

rättvisa som civilisationen kräver. Naturen känner ingen rättvisa — kvinnan får ensam bära födslovåndorna.

84:5.3 (936.7) Den moderna idén om sexuell jämställdhet är vacker och värdig en expanderande civilisation, men den står inte att finna i naturen. När makten avgör rätten är mannen herre över kvinnan; när mera av rätt, fred och rättvisa råder träder kvinnan så småningom fram från slaveriet och obetydligheten. Kvinnans sociala ställning har i allmänhet varierat i omvänd proportion mot graden av militarism i en nation eller tidsålder.

84:5.4 (937.1) Mannen lade inte medvetet och avsiktligt beslag på kvinnans rättigheter för att sedan så småningom och motvilligt ge dem tillbaka åt henne. Allt detta var en omedveten och oplanerad händelseutveckling i den sociala evolutionen. När tiden verkligen var inne för kvinnan att åtnjuta större rättigheter fick hon dem, och rentav helt oberoende av mannens medvetna inställning. Långsamt men säkert förändras sedvänjorna så att de möjliggör sådana sociala anpassningar som är en del av den ständigt pågående utvecklingen av civilisationen. Sedvänjornas utveckling medförde långsamt en bättre behandling för kvinnorna. De stammar som fortsatte med grymheterna mot kvinnorna fortlevde inte.

84:5.5 (937.2) Adamiterna och noditerna visade kvinnorna en större uppskattning, och de grupper som influerades av de migrerande anditerna har tenderat att påverkas av Edens läror om kvinnornas plats i samhället.

84:5.6 (937.3) De forntida kineserna och grekerna behandlade kvinnorna bättre än de flesta av de omgivande folken. Hebréerna hyste ett väldigt misstroende mot dem. I västerlandet har kvinnan haft

det besvärligt att höja sig under Paulus' läror som blev en del av kristendomen, även om kristendomen också förde sederna framåt genom att ålägga mannen striktare sexuella normer. Kvinnans ställning är nästan hopplös under den säregna förnedring som hon är utsatt för inom muhammedanismen. Hon har det rentav ännu sämre under de läror som flera andra österländska religioner företräder.

84:5.7 (937.4) Vetenskapen, inte religionen, befriade faktiskt kvinnan. Det var den moderna fabriken som till stor del gjorde henne fri från hemmets bojor. Mannens fysiska krafter var inte längre en livsviktig nödvändighet i den nya mekanismen för livsuppehållet. Vetenskapen förändrade levnadsförhållandena så att mannakraften inte längre var lika överlägsen kvinnokraften.

84:5.8 (937.5) Dessa förändringar har tenderat att befria kvinnan från hushållsslaveriet och medfört en sådan förändring i hennes ställning att hon nu åtnjuter en personlig frihet och sexuell bestämmanderätt som praktiskt taget motsvarar mannens. En gång bestämdes kvinnans värde av hennes förmåga att producera föda, men uppfinningar och välstånd har gjort det möjligt för henne att skapa en ny värld att fungera i — behagets och charmens sfärer. På så sätt har industrin vunnit sin omedvetna och oavsiktliga kamp för kvinnans samhälleliga och ekonomiska frigörelse. Igen har evolutionen lyckats åstadkomma det som till och med uppenbarelsen misslyckades med.

84:5.9 (937.6) Reaktionen bland upplysta folk på de sedvänjor av ojämställdhet som har styrt kvinnans plats i samhället har i sin ytterlighet svängt som en pendel. Bland de industrialiserade folken har hon fått nästan alla rättigheter och befriats från många

skyldigheter, såsom från militärtjänst. Varje lättnad i kampen för tillvaron har gynnat kvinnans frigörelse, och hon har direkt haft nytta av varje framsteg mot engifte. Den svagare gör alltid oproportionerliga vinningar vid varje korrigering av sedvänjorna i samband med samhällets progressiva utveckling.

84:5.10 (937.7) Paräktenskapets ideal har medfört att kvinnan slutligen har vunnit erkänsla, värdighet, oberoende, jämställdhet och utbildning, men kommer hon att visa sig värd alla dessa nya och exempellösa erövringar? Kommer den moderna kvinnan att reagera på denna stora sociala frigörelse med sysslolöshet, likgiltighet, ofruktksamhet och otrohet? Idag, under det tjugonde århundradet, genomgår kvinnan det avgörande provet för sin långa tillvaro i världen!

84:5.11 (938.1) Kvinnan är mannens jämställda partner vid rasens fortplantning och sålunda alldeles lika viktig för den rasliga evolutionens utveckling. Därför har evolutionen allt mer arbetat för ett förverkligande av kvinnans rättigheter. Kvinnans rättigheter är ingalunda desamma som mannens rättigheter. Kvinnan kan inte blomstra på basis av mannens rättigheter lika litet som mannen kan leva upp på kvinnans rättigheter.

84:5.12 (938.2) Vartdera könet har sin egen karakteristiska livssfär och sina egna rättigheter inom den sfären. Om kvinnan eftersträvar att bokstavligen åtnjuta alla mannens rättigheter, då kommer förr eller senare en skoningslös och känslolös tävlan helt säkert att ersätta den ridderlighet och det speciella hänsynstagande som många kvinnor nu åtnjuter och som de så nyligen har tillvunnit sig av männen.

84:5.13 (938.3) Civilisationen kan aldrig utplåna beteendeklyftan mellan könen. Sedvänjorna förändras från tidsålder till annan, men aldrig instinkten. Den medfödda moderliga tillgivenheten kommer aldrig att tillåta kvinnan att bli en allvarlig rival till mannen inom näringslivet. För evigt kommer vartdera könet att stå högst inom sitt eget område, områden som bestäms av biologisk differentiering och mental olikhet.

84:5.14 (938.4) Vartdera könet kommer alltid att ha sin egen speciella sfär, även fast de från tid till annan delvis sammanfaller. Endast socialt tävlar män och kvinnor på lika villkor.

6. Kompanjonskapet mellan man och kvinna

84:6.1 (938.5) Fortplantningsdriften för ofelbart män och kvinnor samman för att fortplanta släktet, men den garanterar inte ensam att de också stannar tillsammans i ömsesidig samverkan — för att grunda ett hem.

84:6.2 (938.6) I varje framgångsrik mänsklig institution finns motsättningar mellan personliga intressen som har anpassats till en praktisk harmoni i arbetet. Uppbyggandet av ett hem är inget undantag. Äktenskapet, som är grunden för hemmets uppbyggnad, är den högsta manifestationen av denna motsättningsfyllda samverkan som så ofta kännetecknar kontakterna mellan naturen och samhället. Konflikten är oundviklig. Parbildningen är någonting medfött, naturligt. Äktenskapet är dock inte en biologisk utan en sociologisk

företeelse. Passionen garanterar att mannen och kvinnan kommer samman, men föräldrainsikten, som är svagare, och samhällets sedvänjor håller dem kvar tillsammans.

84:6.3 (938.7) Mannen och kvinnan är från praktisk synpunkt sett två olika varianter av samma art, vilka lever nära och intimt förenade. Deras synsätt och alla reaktioner inför livet är väsentligt olika; de är helt oförmögna att fullt och riktigt förstå varandra. En fullständig förståelse mellan könen kan inte uppnås.

84:6.4 (938.8) Kvinnorna ser ut att ha mera intuition än männen, men kvinnorna förefaller också att vara något mindre logiska. Kvinnan har emellertid alltid varit den moraliska banérföraren och människosläktets andliga ledare. Den hand som gungar vaggan umgås fortfarande med ödet.

84:6.5 (938.9) Skillnaderna mellan män och kvinnor när det gäller deras natur, reaktion, synsätt och tänkande borde ingalunda inge bekymmer utan anses vara till stor fördel för mänskligheten, både individuellt och kollektivt. Många klasser av universums varelser har skapats med en tvåfaldig aspekt för personlighetsmanifestation. Hos dödliga, Materiella Söner och midsoniter betecknas denna skillnad som manlig och kvinnlig; hos serafer, keruber och Morontiaföljeslagare har den kallats positiv eller aktiv och negativ eller passiv. Sådana tvåfaldiga kombinationer ger en mycket större mångsidighet och övervinner inbyggda begränsningar, vilket även gäller vissa trefaldiga kombinationer i Paradis-Havona-systemet.

84:6.6 (939.1) Män och kvinnor behöver varandra under sina morontiella och andliga livsskeden lika väl som under sin tid som

dödliga. Skillnaderna i synsätt mellan man och kvinna består ännu efter det första livet och under hela uppstigningen i lokaluniversumet och i superuniversumet. Även i Havona hjälper de pilgrimer som en gång var män och kvinnor fortfarande varandra vid uppstigningen till Paradiset. Aldrig, inte ens i Finalitkåren, omvandlas den skapade varelsen så att de personlighetsdrag som människor kallar manliga och kvinnliga skulle utplånas. Alltid kommer dessa två grundvarianter av människosläktet att förbrylla, stimulera, uppmuntra och hjälpa varandra; alltid kommer de att vara ömsesidigt beroende av samarbete för att lösa invecklade problem i universum och för att övervinna mångahanda kosmiska svårigheter.

84:6.7 (939.2) Fastän könen aldrig kan hoppas på att fullt förstå varandra kompletterar de varandra effektivt, och fastän samarbetet ofta mer eller mindre behäftas av personliga motsättningar förmår det dock upprätthålla samhället och reproducera det. Äktenskapet är en institution som är avsedd att jämka samman skillnaderna mellan könen och samtidigt åstadkomma en fortsättning av civilisationen och säkerställa släktets fortplantning.

84:6.8 (939.3) Äktenskapet är alla mänskliga institutioners moder, ty det leder direkt till ett grundande och upprätthållande av hemmet, som utgör samhällets strukturella bas. Familjen är på ett livsviktigt sätt knuten till självbevarelsesmekanismen. Den utgör det enda hoppet om släktets fortlevnad enligt civilisationens sedvänjor samtidigt som den på ett mycket effektivt sätt erbjuder vissa högst tillfredsställande former att tillgodose de egna behoven. Familjen är människans största rent mänskliga bedrift, ty den kombinerar evolutionen av det

biologiska förhållandet mellan man och kvinna med det sociala förhållandet mellan äkta man och hustru.

7. Familjelivets ideal

84:7.1 (939.4) Parbildningen mellan könen är instinktiv, barnen är den naturliga följden, och familjen får sålunda automatiskt sin tillvaro. Sådana som familjerna i en ras eller nation är, sådant är dess samhälle. Om familjerna är goda är samhället likaså gott. Den stora kulturella stabiliteten bland de judiska och de kinesiska folken beror på styrkan i deras familjegrupper.

84:7.2 (939.5) Kvinnans instinkt att älska och vårda barnen bidrog till att göra henne till den part som var intresserad av att främja äktenskap och en primitiv form av familjeliv. Mannen tvingades att bygga upp ett hem endast av trycket från de senare sedvänjorna och sociala konventionerna; det tog länge för honom att intressera sig för äktenskapet och hemmet då den sexuella akten inte medför några biologiska följder för honom.

84:7.3 (939.6) Det sexuella förhållandet hör till naturens ordning, men äktenskapet är en samhällelig företeelse och har alltid reglerats av sedvänjorna. Sedvänjorna (religiösa, moraliska och etiska) stabiliserar tillsammans med egendom, stolthet och ridderlighet äktenskaps- och familjeinstitutionerna. Närhelst sedvänjorna vacklar, vacklar också stabiliteten i hem- och äktenskapsinstitutionen. Äktenskapet är nu på väg ut från egendomsstadiet och in i det personliga skedet. Fordom skyddade mannen kvinnan för att hon var

hans egendom, och hon lydde av samma orsak. Utan hänsyn till systemets meriter i övrigt gav det åtminstone stabilitet. Nu betraktas kvinnan inte längre som egendom, och nya sedvänjor avsedda att stabilisera äktenskaps- och heminstitutionen håller på att uppkomma:

84:7.4 (939.7) 1. Religionens nya roll — undervisningen om att föräldraerfarenheten är väsentlig, idén om att avla kosmiska medborgare, en utvidgad förståelse av avlandets privilegium — att ge söner åt Fadern.

84:7.5 (940.1) 2. Vetenskapens nya roll — avlandet blir allt mera frivilligt, underställt människans kontroll. I forna tider garanterade bristen på insikt att det föddes barn utan att man alls önskade sig dem.

84:7.6 (940.2) 3. Den nya inverkan av njutningslockelser — här kommer en ny faktor in i folkens fortlevnad; forntidens människa satte oönskade barn ut till att dö, nutida människor vägrar att skaffa sig dem.

84:7.7 (940.3) 4. Föräldrainstinkten stärkande. Varje generation tenderar nu att från släktets fortplantande ström av individer avlägsna dem hos vilka föräldrainstinkten inte är tillräckligt stark för att garantera avlandet av barn, blivande föräldrar till följande generation.

84:7.8 (940.4) Hemmet som institution, ett kompanjonskap mellan man och kvinna, daterar sig närmare bestämt från tiderna i Dalamatia, för omkring en halv miljon år sedan. Andons och hans närmaste efterkommandes monogama levnadssätt hade övergetts långt tidigare. Familjelivet var emellertid inte mycket att skryta med före noditernas

och senare adamiternas tider. Adam och Eva utövade ett bestående inflytande på hela mänskligheten: för första gången i världens historia såg man nämligen i lustgården män och kvinnor som arbetade sida vid sida. Edens ideal, hela familjen som trädgårdsmästare, var en ny idé på Urantia.

84:7.9 (940.5) Den tidiga familjen omfattade en besläktad arbetsgrupp, inklusive slaverna, där alla levde i en och samma bostad. Äktenskap och familjeliv har inte alltid motsvarat varandra, men de har av nödvändighet varit nära sammanbundna. Kvinnan har alltid velat ha en enskild familj, och till slut fick hon sin vilja igenom.

84:7.10 (940.6) Kärlek till avkomman är nästan universell, och den har ett avgjort värde för fortlevnaden. Forntidens människor offrade alltid moderns intresse för barnets välfärd. En eskimåmor slickar till och med fortfarande sin baby i stället för att tvätta den. Primitiva tiders mödrar matade och skötte sina barn endast när barnen var mycket unga; likt djuren övergav de dem så snart barnen växte upp. Bestående och fortgående mänskliga sammanslutningar har aldrig grundats på enbart biologisk tillgivenhet. Djuren älskar sina ungar; människan — den civiliserade människan — älskar även sina barnbarn. Ju högre civilisation desto större är föräldrarnas glädje över sina barns framåtskridande och framgång; på så sätt uppkommer den nya och högre stoltheten över *namnet*.

84:7.11 (940.7) De stora familjerna bland forntida folk byggde inte nödvändigtvis på tillgivenhet. Man önskade sig många barn emedan:

84:7.12 (940.8) 1. De var värdefulla som arbetare.

84:7.13 (940.9) 2. De var en ålderdomstrygghet.

84:7.14 (940.10) 3. Döttrar kunde säljas.

84:7.15 (940.11) 4. Familjestoltheten krävde större spridning åt namnet.

84:7.16 (940.12) 5. Söner innebar skydd och försvar.

84:7.17 (940.13) 6. Frukthan för spöken orsakade en skräck för att vara ensam.

84:7.18 (940.14) 7. Vissa religioner fordrade efterkommande.

84:7.19 (940.15) Dyrkare av förfäderna ser avsaknaden av söner som den största olyckan i tid och evighet. Mer än allt annat önskar de sig söner som kan tjänstgöra vid högtidligheterna efter deras död, som kan offra de offergåvor som krävs för andens färd genom andelandet.

84:7.20 (941.1) Bland forntida vildar påbörjades barnens disciplinerande mycket tidigt. Barnet insåg tidigt att olydnad betydde olycklig utgång eller rentav döden, precis som för djuren. Det är civilisationens beskyddande av barnet från de naturliga följderna av ett dumt beteende som bidrar så mycket till den nutida upproriskheten.

84:7.21 (941.2) Eskimåbarnen utvecklas väl med så litet disciplin och tukthan helt enkelt för att de av naturen är fogliga små djur. Både de röda och gula människornas barn är nästan lika lätthanterliga. Bland de folk som har arv från anditerna är barnen inte lika lugna. Dessa mera fantasirika och äventyrslystna ungar behöver mera undervisning och disciplin. De nutida problemen vid barnuppfostran har allt mer förvärrats av följande omständigheter:

84:7.22 (941.3) 1. Den höggradiga blandningen av raserna.

84:7.23 (941.4) 2. Konstgjord och ytlig utbildning.

84:7.24 (941.5) 3. Barnets oförmåga att tillägna sig kultur genom att imitera föräldrarna — föräldrarna är borta från familjekretsen en så

stor del av tiden.

84:7.25 (941.6) Forna tiders idéer om familjedisciplin var biologiska och uppkom av insikten om att det var föräldrarna som skapade barnets existens. Familjelivets avancerade ideal håller på att leda till uppfattningen att det att paret ställer barn till värden medför, istället för vissa föräldrarättigheter, det största ansvaret i människans tillvaro.

84:7.26 (941.7) Civilisationen anser att föräldrarna tar på sig alla skyldigheter och att barnet har alla rättigheter. Barnets respekt för sina föräldrar uppkommer inte av vetskapen om att barnets födsel medför skyldigheter för föräldrarna, utan barnets respekt växer naturligt till sig som resultat av den skötsel, undervisning och tillgivenhet som kärleksfullt ges för att hjälpa barnet att vinna livets kamp. Den sanna föräldern är inbegripen i ett ständigt tjänande och vårdande som det förnuftiga barnet lär sig att inse och uppskatta.

84:7.27 (941.8) Under det nuvarande industriella och urbana tidsskedet utvecklas äktenskapsinstitutionen längs nya ekonomiska riktlinjer. Familjelivet har blivit allt dyrare, och barnen som förr var en tillgång har blivit en ekonomisk belastning. Själva civilisationens trygghet vilar dock fortfarande på den växande villigheten hos en generation att investera i välfärden för följande och framtida generationer. Varje försök att överföra föräldraansvaret till stat eller kyrka kommer att visa sig ödesdigert för civilisationens välgång och framåtskridande.

84:7.28 (941.9) Äktenskapet, inklusive barn och därav följande familjeliv, stimulerar människonaturens högsta potentialer och erbjuder samtidigt en idealisk kanal för att uttrycka dessa upplivade

egenskaper hos den dödligas personlighet. Familjen ombesörjer den biologiska fortplantningen av människosläktet. Hemmet är den naturliga sociala arena där etiken i det broderskap som bygger på blodsband kan begripas av de uppväxande barnen. Familjen är den grundenhet för broderskapet där föräldrar och barn lär sig de tålamodets, altruismens, toleransens och överseendets läxor som är så väsentliga för att förverkliga broderskapet bland alla människor.

84:7.29 (941.10) Människosamhället skulle bli mycket bättre om de civiliserade folken mera allmänt återgick till anditernas sed att hålla familjerådslag. De tillämpade inte den patriarkaliska eller enväldiga formen av familjestyre. De var mycket broderliga och sällskapliga och diskuterade fritt och öppet alla förslag och regleringar som gällde familjen. De var idealiskt broderliga i allt sitt familjestyre. I en idealisk familj höjs den ömsesidiga tillgivenheten mellan barn och föräldrar av den broderliga hängivenheten.

84:7.30 (942.1) Familjelivet är uppammaren av en äkta moralitet, upphovet till medvetandet om pliktskyldigheten. Familjelivets ofrivilliga personförhållanden stabiliserar personligheten och stimulerar dess tillväxt genom tvånget av nödvändig anpassning till andra och olikartade personligheter. Av ännu större betydelse är det att en verklig familj — en god familj — avslöjar för de barnalstrande föräldrarna attityden hos Skaparen till hans barn, samtidigt som sådana sanna föräldrar ger sina barn den första uppfattningen, i en lång serie av allt mer himmelska avslöjanden, om Paradisförälderns kärlek till alla barn i universum.

8. Njutningens faror

84:8.1 (942.2) Det stora hotet mot familjelivet är njutningslystnadens hotfullt stigande flod, den moderna nöjesmanin. Det främsta motivet till äktenskapet var förr ekonomiskt; den sexuella dragningen kom i andra hand. Detta äktenskap som grundade sig på självbevarelsedriften ledde till släktets fortplantning och erbjöd samtidigt ett av de mest önskvärda sätten att tillfredsställa det egna njutningsbehovet. Äktenskapet är människosamfundets enda institution som i sig innesluter alla tre stora motiv till att leva.

84:8.2 (942.3) Ursprungligen var egendomen basinstitutionen för självbevarelsen, medan äktenskapet fungerade som den allenarådande institutionen för fortplantningen. Fastän tillfredsställandet av hunger, lek och humor samt sexuell tillfredsställelse vid vissa tider var njutningsformer, är det ett faktum att de evolverande sedvänjorna inte har lyckats bygga upp någon särskild njutningsinstitution. Då man inte har lyckats utveckla specialiserade förfaranden att åstadkomma angenäma njutningar är följden den att människans alla institutioner är så fullständigt genomsyrade av denna nöjeslystnad. Samlandet av egendom håller på att bli ett medel för att kunna öka alla former av njutningar, medan äktenskapet ofta ses endast som ett medel att förlusta sig. Denna överdrivna hängivelse åt njutningar, denna vitt spridda nöjesmani, utgör nu det största hot som någonsin har riktats mot familjelivets samhällseliga och evolutionära institution, hemmet.

84:8.3 (942.4) Den violetta rasen förde in ett nytt och endast ofullständigt förverkligat särdrag i människosläktets liv — spelinstinkten i förening med sinnet för humor. Sangikerna och andoniterna hade i någon mån denna instinkt, men det adamiska

inslaget höjde denna outvecklade benägenhet till en *njutningspotential*, en ny och upphöjd njutningsform. Grundtypen av njutning, fränsett tillfredsställandet av hungern, är den sexuella njutningen, och denna form av sinnlig njutning blev enormt mycket starkare då sangikerna och anditerna blandades.

84:8.4 (942.5) Det ligger en verklig fara i kombinationen av rastlöshet, nyfikenhet, äventyrlust och nöjeslystnad som kännetecknar människoraserna efter anditernas tid. Själens hunger kan inte tillfredsställas av fysiska njutningar. Kärleken till hem och barn ökar inte av en oförnuftig nöjeslystnad. Fastän man uttömmar de möjligheter som finns i konst, färg, ljud, rytm, musik och utsmyckandet av sig själv, kan man inte därmed hoppas på att höja sin själ eller nära sin ande. Fåfänga och mode kan inte bidra till hemmets uppbyggnad och barnens fostran. Stolthet och rivalitet är oförmögna att höja kommande generationers överlevnadsegenskaper.

84:8.5 (942.6) Alla uppåtgående himmelska varelser åtnjuter vila samt omväxlingsledarnas omvårdnad. All strävan efter hälsosam omväxling och upplyftande tävlingar är sunt. Uppfriskande sömn, vila, rekreation och att delta i alla tidsfördriv som förhindrar ledan i det enformiga är värda mödan. Tävlingsspel, berättandet av historier och även smaken av god mat kan tjäna som njutningsformer. (När ni använder salt till att smaksätta maten, stanna då upp och begrunda att människan under nästan en miljon år kunde få salt endast genom att doppa sin föda i askan.)

84:8.6 (943.1) Låt människan roa, låt människorasen finna nöje på otaliga sätt, låt det evolutionära människosläktet utforska alla former av legitima njutningar, frukterna från den långa uppåtgående

biologiska kampen. Människan har väl förtjänat vissa av sina nutida glädjekällor och nöjen. Håll blicken väl riktad mot målet för den slutliga bestämmelsen! Nöjena är verkligen ödesdigra om de lyckas förinta egendom, som har blivit institutionen för självbevarandet. Njutningarna har verkligen kostat ett fatalt pris om de leder till äktenskapets kollaps, familjelivets förfall och hemmets förintelse — hemmet, som är människans högsta evolutionära förvärv och civilisationens enda hopp om fortbestånd.

84:8.7 (943.2) [Framfört av serafernas ledare stationerad på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 84](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 86](#) >>

Kapitel 85

Gudsdyrkans ursprungskällor

85:0.1 (944.1) DEN PRIMITIVA religionen hade ett biologiskt ursprung, en naturlig evolutionär utveckling, förutom moraliska associationer och bortsett från alla andliga inflytelser. De högre djuren har rädslor men de har inga förhoppningar, och därför ingen religion. Människan skapar sina primitiva religioner av sina rädslor och med hjälp av sina förhoppningar.

85:0.2 (944.2) I människosläktets utveckling framträder dyrkan i sina primitiva former långt innan människans sinne har förmågan att bilda de mera invecklade uppfattningarna om livet nu och livet efter detta, som förtjänar att kallas religion. Den tidiga religionen var helt intellektuell till sin natur och byggde enbart på omständigheter som gav upphov till idéassociationer. Föremålen för dyrkan var alltigenom

resultatet av tankeinfall. De bestod av naturens ting som fanns nära till hands eller som hade en framträdande plats bland de dagliga händelserna i dessa enkla primitiva urantiabors liv.

85:0.3 (944.3) När religionen en gång hade utvecklat sig vidare från naturdyrkan, fick den rötter med andeursprung men den betingades det oaktat alltid av den sociala omgivningen. Då naturdyrkan utvecklades föreställde sig människan i sina tankar en arbetsfördelning i världen ovanför de dödliga. Det fanns naturandar för sjöar, träd, vattenfall, regn och hundratals andra vanliga jordiska fenomen.

85:0.4 (944.4) Vid en tid eller annan har den dödliga människan dyrkat allt som finns på jorden, inklusive sig själv. Hon har också dyrkat närmast allt som man kan föreställa sig att det finns i skyn och under jorden. Den primitiva människan fruktade alla kraftyttringar. Hon dyrkade varje naturfenomen som hon inte kunde förstå. Iakttagandet av mäktiga naturkrafter såsom stormar, översvämningar, jordsbävningar, jordskred, vulkaner, eld, hetta och köld gjorde ett stort intryck på människans expanderande sinne. De oförklarliga händelserna i livet betecknas fortfarande som ”Guds verk” och ”Försynens obegripliga ingivelser”.

1. Dyrkan av stenar och höjder

85:1.1 (944.5) Det första föremål som dyrkades av den evolverande människan var en sten. Ännu idag dyrkar katerifolket i södra Indien en sten, så även talrika stammar i norra Indien. Jakob sov på en sten

för att han vördade den; han till och med smorde den. Rakel gömde ett antal heliga stenar i sitt tält.

85:1.2 (944.6) Stenar gjorde först intryck på forntidens människa som någonting ovanligt på grund av det sätt på vilket de plötsligt blev synliga på en åker eller betesmark. Människorna tog inte med i räkningen vare sig erosionen eller följderna av att jorden vändes. Stenar imponerade också stort på tidiga folk emedan de ofta påminde om djur. Den civiliserade människans uppmärksamhet dras till talrika i bergen förekommande stenformationer som mycket påminner om olika djurs och även människors ansikten. Det djupaste intrycket gjorde emellertid meteorstenarna, som de primitiva människorna såg störta ståtligt flammande genom atmosfären. Ett stjärnfall fyllde forntidens människa med bävan, och det var lätt för henne att tro att sådana lysande strimmor angav färden av en ande på väg till jorden. Inte att undra på att människorna kom att dyrka dessa fenomen, i synnerhet när de senare hittade meteorerna. Detta ledde till större vördnad för alla stenar. I Bengalen dyrkar många en meteor som föll till jorden år 1880 e.Kr.

85:1.3 (945.1) Alla forntida klaner och stammar hade sina heliga stenar, och de flesta moderna folk visar någon mån av vördnad för vissa typers stenar — för sina juveler. En grupp om fem stenar vördades i Indien, I Grekland var det en samling om trettio stenar, bland de röda människorna var det vanligen stenar som bildade en cirkel. Romarna kastade alltid en sten i luften när de åkallade Jupiter. I Indien kan ännu i denna dag en sten användas som vittne. I vissa trakter kan en sten användas som en lagens talisman, och genom dess prestige kan en förbrytare fås inför rätta. De enkla dödliga identifierar

dock inte alltid Gudomen med föremålet för den vördnadsfulla dyrkan. Sådana fetischer är mången gång endast symboler för det verkliga föremålet för dyrkan.

85:1.4 (945.2) Forntidens människor kände en säregen dragning till stenar som hade hål. Sådana porösa stenar ansågs vara särskilt effektiva för att bota sjukdomar. Man gjorde inte hål i öronsnibbarna för att bära stenar, utan stenar sattes in för att hålla öronhålen öppna. Ännu i modern tid gör vidskepliga personer hål i mynt. I Afrika för infödingarna mycket väsen om sina fetischstenar. Bland alla efterblivna stammar och folk är stenar i själva verket fortfarande föremål för en vidskeplig vördnad. Stendyrkan är även nu vitt utbredd överallt i världen. Gravstenen är en kvarlevande symbol för de avbilder och avgudar som höiggs ut i sten i anslutning till tron på spöken och avlidna medmänniskors andar.

85:1.5 (945.3) Bergsdyrkan följde på stendyrkan, och de första höjder som vördades var stora stenformationer. Det blev snart brukligt att tro att gudarna bodde i bergen, så att höga landupphöjningar dyrkades också av denna extra orsak. Med tiden associerades vissa berg med vissa gudar och blev därför heliga. De okunniga och vidskepliga urinvånarna trodde att grottor ledde till den undre världen, med dess onda andar och demoner, i motsats till bergen som identifierades med de senare uppkommande uppfattningarna om goda andar och gudomligheter.

2. Dyrkan av växter och träd

85:2.1 (945.4) Först var människan rädd för växterna och sedan dyrkade hon dem på grund av de berusande drycker som erhöles från dem. Den primitiva människan trodde att berusningen gjorde en gudomlig. Man ansåg att någonting ovanligt och heligt anslöt sig till en sådan upplevelse. Även i modern tid är alkoholen känd som ”spiritus”.

85:2.2 (945.5) Den första tidens människa såg med rädsla och vidskeplig vördnad på sädeskorn som grodde. Aposteln Paulus var inte den förste som härledde djupsinniga andliga lärdomar från det groende sädeskornet och byggde religiösa trosuppfattningar på det.

85:2.3 (945.6) Träddyrkans kulturer hör till de äldsta religiösa grupperna. Alla forntida giftermål ingicks under träd, och när kvinnor önskade sig barn kunde de ibland ses i skogen ömt omfamnande en kraftig ek. Många växter och träd vördades på grund av deras verkliga eller inbillade medicinska egenskaper. Vilden trodde att alla kemiska verkningar berodde på övernaturliga krafter direkta inverkan.

85:2.4 (945.7) Föreställningarna om trädandar varierade mycket bland olika stammar och raser. En del träd beboddes av vänliga andar, andra hyste bedrägliga och grymma. Finnarna trodde att vänliga andar bebodde de flesta träd. Schweizarna ställde sig länge misstänksamma till träden och trodde att de innehöll lömska andar. Invånarna i Indien och östra Ryssland ansåg trädandarna vara grymma. Patagonierna dyrkar fortfarande träd; det gjorde även de forna semiterna. Länges efter det att hebréerna hade upphört att dyrka träd fortfor de att vörda sina olika gudomligheter i lundarna. Förutom i Kina fanns det en gång över hela världen en kult kring *livets träd*.

85:2.5 (946.1) Tron att vatten eller ädla metaller under jorden kan upptäckas med en slagruta av trä är en kvarleva från forntidens trädkulter. Majstången, julgranen och det vidskepliga bruket att knacka mot trä är en fortsättning på vissa av de forntida seder som hörde ihop med träd dyrkan och med senare tiders trädkulter.

85:2.6 (946.2) Många av dess tidigaste former av naturvördnad blev uppblandade med de senare utvecklande sätten att dyrkan, men de tidigaste typerna av dyrkan som var aktiverade av sinnesandarna var i bruk långt innan den nya uppvaknande religiösa naturen hos människosläktet blev fullt mottaglig för stimulansen från andliga inflytelser.

3. Dyrkan av djur

85:3.1 (946.3) Den primitiva människan hade en säregen och kamratlig känsla gentemot de högre djuren. Hennes förfäder hade levt tillsammans med dem och till och med parat sig med dem. I södra Asien trodde man tidigt att människosjälarna kom tillbaka till jorden i djurgestalt. Denna tro hade sitt ursprung i den ännu äldre seden att dyrka djur.

85:3.2 (946.4) De första tidernas människor vördade djuren för deras styrka och slughet. De tänkte sig att vissa djurvarelser fina luktsinne och skarpa syn vittnade om andeledning. Djuren har alla dyrkats någon gång av en eller annan ras. Bland dem som var föremål för dyrkan fanns varelser som till hälften ansågs vara människa och till hälften djur, sådana som kentaurer och sjöjungfrur.

85:3.3 (946.5) Hebréerna dyrkade ormar ända fram till kung Hiskias tid, och hinduerna upprätthåller fortfarande vänliga förhållanden till sina husormar. Kinesernas dyrkan av draken är en kvarleva från ormkulterna. Ormens visdom var en symbol för den grekiska läkekonsten och används fortfarande som ett emblem av de nutida läkarna. Ormtjusandets konst härstammar från tiden för de kvinnliga schamanerna i *ormkärlekskulten*, vilka som följd av de dagliga ormbetten blev immuna. I själva verket blev de faktiskt beroende av ormgiftet och kunde inte klara sig utan detta gift.

85:3.4 (946.6) Dyrkan av insekter och andra djur gynnades av ett senare missförstånd av den gyllene regeln — att bemöta andra (varje form av liv) så som man själv önskar bli bemött. En gång trodde de forntida människorna att alla vindar åstadkoms av fåglarnas vingar, och därför både fruktade och dyrkade de alla bevingade varelser. De forntida nordborna trodde att förmörkelser orsakades av en varg som slukade en del av solen eller månen. Hinduerna avbildar ofta Vishnu med hästhuvud. Många gånger står en djursymbol för en bortglömd gud eller försvunnen kult. I ett tidigt skede i den evolutionära religionen blev lammet det typiska offerdjuret och duvan symbolen för fred och kärlek.

85:3.5 (946.7) I religionen kan symbolismen vara bra eller illa alldeles beroende på i vilken utsträckning symbolen undantränger eller inte undantränger den ursprungliga andäktiga idén. Symbolism får inte förväxlas med direkt avgudadyrkan, varvid det materiella föremålet direkt och faktiskt dyrkas.

4. Dyrkan av naturelementen

85:4.1 (946.8) Människan har dyrkat jorden, luften, vattnet och elden. De primitiva folken vördade källor och dyrkade floder. Ännu i vår tid blomstrar en inflytelserik flodkult i Mongoliet. Dopet blev en religiös ceremoni i Babylon, och creek-indianerna hade det årliga rituella badet. Forntidens människor inbillade sig lätt att andarna vistades i de bubblande källorna, forsande källsprången, rinnande floderna och skummande forsarna. Vatten som var i rörelse inpräntade i dessa enkla sinnen på ett livfullt sätt trosuppfattningar om andebesjälade och övernaturliga krafter. Ibland kunde en drunknande människa förvägras hjälp av rädsla för att man skulle stöta sig med någon flodgud.

85:4.2 (947.1) Många ting och talrika händelser har under olika tider fungerat som religiösa stimuli för olika folk. Regnbågen dyrkas fortfarande av många bergsstammar i Indien. Både i Indien och i Afrika föreställer sig människorna att regnbågen är en jättelik himmelsk orm; hebréerna och kristna anser den vara ”löftesbågen”. Likaså kan inflytelser som anses välgörande i en del av världen ses som olycksbringande i andra trakter. Ostanvinden är en gud i Sydamerika, ty den medför regn; i Indien är den en djävul då den för med sig sandstoft och orsakar torka. Forntidens beduiner trodde att en naturande åstadkom sandvirvlarna, och ännu under Mose tid var tron på naturandar tillräckligt stark för att säkra deras fortlevnad i hebréernas teologi som eldens, vattnets och luftens änglar.

85:4.3 (947.2) Moln, regn och hagel har alla fruktats och dyrkats av talrika primitiva stammar och av många av de tidiga naturkulterna. Oväder med åska och blixtar förskräckte forntidens människa. Hon

var så imponerad av dessa naturelementens rasande att åskan ansågs vara rösten från en arg gud. Dyrkan av elden och fruktan för blixten hörde ihop och hade en stor spridning bland många forntida grupper.

85:4.4 (947.3) Elden blandades ihop med magi av de primitiva räddhågade dödliga. En anhängare av magi kommer livligt ihåg ett positivt slumpartat resultat vid tillämpningen av sina magiska formler, medan han utan att bekymra sig glömmar tiotals negativa resultat, fullständiga misslyckanden. Vördnaden för elden nådde sin höjdpunkt i Persien, där den länge levde kvar. En del stammar dyrkade elden som en gudomlighet i sig själv, andra vördade den som en flammande symbol för den renande och försonande anden hos de gudomligheter som de dyrkade. Vestaliska jungfrur ålades plikten att vaka över de heliga eldarna, och under det tjugonde århundradet brinner ljus fortfarande som en del av ritualen vid många religiösa förrättningar.

5. Dyrkan av himlakroppar

85:5.1 (947.4) Dyrkan av stenar, höjder, träd och djur utvecklade sig naturligt vidare upp genom en ängslig vördnad för naturens element till ett gudifierande av solen, månen och stjärnorna. I Indien och annanstans ansågs stjärnorna vara stormännens förhärligade själar som hade tagit farväl av det köttsliga livet. De kaldeiska utövarna av stjärnkulten ansåg sig själva vara himmelsfaderns och jordmoderns barn.

85:5.2 (947.5) Dyrkan av månen föregick dyrkan av solen. Vördandet av månen stod som högst under jägarstadiet, medan

dyrkan av solen blev den främsta religiösa ceremonin under de senare tidsåldrar som kännetecknades av jordbruk. Soldyrkan slog i större omfattning först rot i Indien, och där levde den också längst kvar. I Persien gav vördandet av solen upphov till den senare Mithraskulten. Bland många folk ansågs solen vara stamfader till deras kungar. Kaldéerna placerade solen i mitten av ”universums sju cirklar”. Senare civilisationer ärade solen med att ge dess namn åt veckans första dag.

85:5.3 (947.6) Solguden antogs vara den gåtfulla fadern till de jungfrufödda försynens söner, som man trodde att då och då utgavs som frälsare till favoriserade folk. Dessa övernaturliga småbarn sattes alltid ut att driva nedför någon helig flod, varifrån de räddades på ett ovanligt sätt, varefter de brukade växa upp till undergörande personligheter och sitt folks befriare.

6. Dyrkan av människan

85:6.1 (948.1) Efter det att människan hade dyrkat allt annat på jorden och uppe i rymden tvekade hon inte att ära sig själv med en sådan dyrkan. Den enfaldige vilden gör ingen klar åtskillnad mellan djur, människor och gudar.

85:6.2 (948.2) Den tidiga människan höll alla ovanliga personer för övermänniskor, och hon fruktade så dessa varelser att hon hyste en vörtnadsfull bävan för dem; till en viss grad dyrkade hon dem bokstavligen. Även det att ha tvillingar ansågs vara antingen mycket lyckosamt eller mycket olyckligt. Sinnessjuka, epileptiker och

svagsinta dyrkades ofta av sina normalt sinnade medmänniskor, som trodde att gudarna hade tagit sin boning i dessa onormala varelser. Präster, kungar och profeter dyrkades; forna tiders heliga män ansågs vara inspirerade av gudomligheterna.

85:6.3 (948.3) Stamhövdingarna dog och *upphöjdes till gudar*.

Senare när högt uppskattade själar dog *förklarades de för helgon*.

Utan hjälp kunde evolutionen aldrig ge upphov till gudar som stod högre än avlidna människors förhärligade, upphöjda och utvecklade andar. Under den tidiga evolutionens gång skapar religionen sina egna gudar. Under uppenbarelsens gång formulerar Gudarna religionen. Den evolutionära religionen skapar sina gudar till den dödliga människans avbild och likhet. Uppenbarelsereigionen söker utveckla och omforma den dödliga människan till Guds avbild och likhet.

85:6.4 (948.4) Vålnadsgudarna, som antas ha ett människoursprung, bör särskiljas från naturgudarna, ty naturdyrkan utvecklade en familj av gudar — naturandar som hade upphöjts till ställningen som gudar. Naturkulterna fortfor att utvecklas jämsides med de senare framträdande vålnadskulterna, och vardera utövade ett inflytande på den andra. Många religionssystem omfattade en tvåfaldig uppfattning om gudomen: naturgudar och vålnadsgudar; i en del teologier blev dessa uppfattningar förvirrande sammanflätade, såsom framgår av Tor, en vålnadshjälte som också var blixstens herre.

85:6.5 (948.5) Människans människodyrkan nådde sin höjdpunkt när jordiska härskare krävde en sådan vördnad från sina undersåtar och som grund för sådana krav hävdade en gudomlig härstamning.

7. Dyrkans och visdomens sinnesbiträden

85:7.1 (948.6) Naturdyrkan kan förefalla att ha uppkommit naturligt och spontant i primitiva mäns och kvinnors sinnen, och så uppkom den verkligen, men hela denna tid verkade i dessa samma primitiva sinnen den sjätte biträdande anden, som hade utgivits till dessa folk som ett styrande inflytande över denna fas i människans evolution. Denna ande stimulerade ständigt människosläktets behov av dyrkan, oberoende av hur primitiva dess första yttringar än var. Dyrkans ande gav en definitiv början åt människans impuls till gudsdyrkan, trots att djurisk rädsla motiverade det uttryck som andakten fick och att dess tidigaste utövande riktade sig mot naturens föremål.

85:7.2 (948.7) Man måste komma ihåg att känslan, inte tanken, var den styrande och kontrollerande faktorn i all evolutionär utveckling. För det primitiva sinnet fanns det inte stor skillnad mellan att vara rädd, att undvika, att ära och att dyrka.

85:7.3 (948.8) När den starka längtan att dyrka tillrättavisas och styrs av visdom — begrundande och erfarenhetsbaserat tänkande — då börjar det utvecklas till verklig religion. När den sjunde biträdande anden, visdomens ande, uppnår full effekt, då börjar människan i sin dyrkan vända sig bort från naturen och naturens föremål till naturens Gud och den evige Skaparen av allting naturligt.

85:7.4 (949.1) [Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 85](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 87](#) >>

Kapitel 86

Religionens tidigaste utveckling

86:0.1 (950.1) RELIGIONENS utveckling från det tidigare och primitiva behovet att dyrka är inte beroende av uppenbarelse. Människosinnets normala verksamhet under det styrande inflytandet som kommer från den universella andeutgivningens sjätte och sjunde sinneshjälpare är helt tillräcklig för att säkra en sådan utveckling.

86:0.2 (950.2) Människans tidigaste förreligiösa rädsla för naturens krafter blev gradvis religiös då naturen blev personifierad, förandligad och slutligen upphöjd till gud i människans medvetande. Religion av en primitiv typ var därför en naturlig biologisk följd av den psykologiska trögheten i de evolverande djursinnena, efter det att dessa sinnen först hade bildat sig uppfattningar om det övernaturliga.

1. Slumpen: god tur och dålig tur

86:1.1 (950.3) Förutom i den naturliga dyrkningsdriften hade den tidiga evolutionära religionen sina uppkomströtter i människans erfarenhet av slumpen — av så kallad tur, alldagliga händelser. Den primitiva människan jagade för att få föda. Resultaten vid jakt varierar nödvändigtvis alltid, och detta ger förvisso upphov till de erfarenheter som människan tolkar som *god tur* och *dålig tur*. Otur hade en stor betydelse i livet för de män och kvinnor som ständigt levde på den ruggiga kanten av en osäker och plågad tillvaro.

86:1.2 (950.4) Vildens begränsade intellektuella horisont koncentrerar till den grad hans uppmärksamhet på chansen, att turen blir en ständigt närvarande faktor i hans liv. De primitiva tidernas urantiabor kämpade för tillvaron, inte för levnadsstandarden. De levde farofyllda liv där slumpen spelade en viktig roll. Den ständiga rädslan för en okänd och osedd olycka hängde över dessa vildar som ett förtvivlans moln som effektivt förmörkade varje glädjeämne. De levde i ständig skräck för att göra någonting som skulle föra med sig dålig tur. De vidskepliga vildarna fruktade alltid en tid av god tur. De såg en sådan tur som ett säkert förebud om olycka.

86:1.3 (950.5) Denna ständigt närvarande rädsla för dålig tur var förlamande. Varför arbeta hårt och skörda dålig tur — ingenting för någonting — när man bara kunde fördriva tiden och möta god tur — någonting för ingenting? Tanklösa människor glömmer sin goda tur — tar den för given — men kommer pinsamt ihåg sin dåliga tur.

86:1.4 (950.6) Forntidens människa levde i osäkerhet och ständig rädsla för slumpen — den dåliga turen. Livet var ett spännande chansartat spel; tillvaron var ett hasardspel. Det är ingenting att förundra sig över att delvis civiliserade människor fortfarande tror på slumpen och visar en kvardröjande benägenhet för hasardspel. Den primitiva människan vacklade mellan två starka intressen: passionen att få någonting för ingenting och rädslan att få ingenting för någonting. Detta hasardspel i tillvaron var det främsta intresset och den högsta tjusningen för den forntida vildens sinne.

86:1.5 (951.1) Herdefolken under senare tider hade samma syn på slumpen och turen, medan ännu senare tiders jordbrukare i allt högre grad var medvetna om att grödorna direkt påverkades av många ting som människan hade föga eller ingen kontroll över. Jordbrukaren fann sig vara ett offer för torka, översvämningar, hagel, stormar, skadedjur och växtsjukdomar samt hetta och köld. Då alla dessa krafter i naturen påverkade den enskildes välfärd ansågs de vara god tur och dålig tur.

86:1.6 (951.2) Denna uppfattning om slumpens och turens betydelse genomsyrade starkt alla forntida folks filosofi. Ännu så sent som i Salomons visdomsbok står det: ”Jag återvände och såg att det icke beror av de snabba hur de lyckas i löpandet, icke av de starka hur striden utfaller, icke av de visa hur de får sitt bröd, icke av de kloka vad rikedom de förvärvar eller av de skickliga vad ynnest de vinner, utan att allt för dem beror av ödet och tillfälligheten. Ty människan känner icke sitt öde; så som fiskarna som fångas i olycksnätet eller fåglarna som fastnar i snaran, så snärjs ock människors barn på olyckans tid när ofärd plötsligt faller över dem.”

2. Personifierandet av slumpen

86:2.1 (951.3) Ängslan var ett naturligt sinnestillstånd hos vilden. När män och kvinnor faller offer för en överdriven ängslan återgår de helt enkelt till det tillstånd som var naturligt för deras avlägsna förfäder. När ängslan blir verkligt smärtsam lamslår den aktiviteten och åstadkommer ofelbart evolutionära förändringar och biologiska anpassningar. Smärta och lidande är väsentliga för evolutionens framåtskridande.

86:2.2 (951.4) Livskampen är så smärtsam att vissa efterblivna stammar alltjämt tjuter och jämrar sig över varje ny soluppgång. Den primitiva människan frågade sig ständigt: ”Vem plågar mig?” Då han inte fann en materiell orsak till sina lidanden tog han till andarna som en förklaring. Så föddes religionen av rädslan för det mystiska, vördnaden för det osynliga och skräcken för det okända. Naturrädslan blev sålunda en faktor i kampen för tillvaron, först på grund av slumpen och sedan på grund av hemlighetsfullheten.

86:2.3 (951.5) Det primitiva sinnet var logiskt men innehöll få idéer som kunde associeras på ett intelligent sätt; vildens sinne var utbildat, helt naivt. Om en händelse följde på en annan ansåg vilden dem vara orsak och verkan. Det som den civiliserade människan anser för vidskepelse var hos vilden endast ren och skär okunskap. Människosläktet har endast långsamt lärt sig att det inte nödvändigtvis finns ett samband mellan målsättningar och resultat. Människorna börjar först nu inse att tillvarons reaktioner inträder

mellan handlingarna och deras följder. Vilden strävar efter att personifiera allt ogripbart och abstrakt, och sålunda personifieras både naturen och slumpen som vålnader — andar — och senare som gudar.

86:2.4 (951.6) Människan tenderar av naturen att tro det som hon anser vara bäst för sig själv, det som omedelbart eller senare är till fördel för henne; egennyttan fördunklar till stor del logiken. Skillnaden mellan vildens och den civiliserade människans sinne gäller mera innehållet än arten; det är mera en gradskillnad än en kvalitetsskillnad.

86:2.5 (951.7) Om svårförståeliga ting fortsättningsvis tillskrivs övernaturliga orsaker är det ingenting annat än ett lättjefullt och bekvämt sätt att undvika alla former av hårt intellektuellt arbete. Tur är endast en term som har myntats för att täcka det som i någon tidsålder är oförklarligt i människans tillvaro. Den betecknar de fenomen som människan är oförmögen eller ovillig att klarlägga. Slump är ett ord som anger att människan är för okunnig eller för slö för att bestämma orsakerna. Människorna håller en naturlig händelse för en olycka eller dålig tur endast när de inte har någon vetgirighet och fantasi, när folken saknar initiativ och sinne för äventyr. Utforskandet av livsfenomenen utplånar förr eller senare människans tro på slump, tur och så kallade olyckor och ersätter dem med ett universum där lag och ordning råder och där alla följder föregås av bestämda orsaker. Så blir rädslan för tillvaron ersatt av glädjen över livet.

86:2.6 (952.1) Vilden betraktade allt i naturen som levande, som besatt av någonting. Den civiliserade människan sparkar och

förbannar fortfarande de livlösa föremål som kommer i hennes väg och stöter till henne. Den primitiva människan ansåg ingenting vara en tillfällighet; allting var alltid avsiktligt. För den primitiva människan var ödets domän, turens funktion, andevärlden, alldeles lika oorganiserad och slumpmässig som det primitiva samhället. Turen betraktades som andevärldens nyckfulla och temperamentsfulla reaktion; senare som gudarnas humor.

86:2.7 (952.2) Alla religioner utvecklades inte från animism. Andra uppfattningar om det övernaturliga fanns samtidigt med animismen, och dessa trosföreställningar ledde också till dyrkan. Naturalismen är inte en religion — den är en följdföreteelse till religionen.

3. Döden — den oförklarliga

86:3.1 (952.3) Döden var den yttersta chocken för den evolverande människan, den mest förbryllande kombinationen av slump och hemlighetsfullhet. Inte livets helighet utan den chock som döden medförde ingav rädsla och främjade sålunda effektivt religionens utveckling. Bland naturfolken orsakades döden vanligen av våld, så att en icke-våldsam död blev mer gåtfull. Döden som ett naturligt och förutsebart slut på livet var inte en självklarhet i de primitiva människornas medvetande, och det har krävt tidsålder efter annan för människosläktet att inse dess oundviklighet.

86:3.2 (952.4) Människan under de första tiderna accepterade livet som ett faktum, medan hon ansåg döden som en hemsökelse av något slag. Alla folkslag har sina legender om människor som inte dog,

kvardröjande traditioner från forna tiders inställning till döden. I människans sinne fanns då redan en dimmig uppfattning om en dunkel och oorganiserad andevärld, ett område varifrån allt det oförklarliga i människans liv kom, och döden lades till till denna långa lista över oförklarade fenomen.

86:3.3 (952.5) Först troddes det att alla människans sjukdomar och den naturliga döden berodde på andeinverkan. Än idag anser en del civiliserade folk att sjukdom har orsakats av ”fienden” och litar till religiösa ceremonier för att åstadkomma helande. Senare och mera invecklade teologiska system betraktar fortfarande döden som ett resultat av inverkan från andevärlden, vilket allt har lett till sådana doktriner som läran om arvsynnen och människans syndafall.

86:3.4 (952.6) Det var insikten om maktlösheten inför naturens mäktiga krafter tillsammans med insikten om människans svaghet inför hemsökelsen i form av sjukdom och död som tvingade vilden att söka hjälp i den övermateriella världen, som han vagt föreställde sig som ursprunget till dessa gåtfulla växlingar i livet.

4. Uppfattningen om död och överlevnad

86:4.1 (952.7) Uppfattningen om att de dödligas personlighet har en övermateriell fas uppkom av det omedvetna och rent tillfälliga associerandet av alldagliga händelser och spökdrommar. Om flera medlemmar av en stam samtidigt drömde om en avliden hövding föreföll detta vara ett övertygande bevis för att den gamla hövdingen

verkligen hade återvänt i någon form. Allt detta var mycket verkligt för vilden som ofta vaknade ur sådana drömmar drypande av svett, skälvande och skrikande.

86:4.2 (953.1) Då tron på en framtida tillvaro hade sitt ursprung i drömmens värld förklarar detta tendensen att alltid försöka gestalta det osynliga i det synligas termer. Snart började denna spökdirmsuppfattning om det kommande livet effektivt motverka dödsskräcken som ansluter sig till den biologiska självbevarelseinstinkten.

86:4.3 (953.2) Människan under de första tiderna var också mycket mån om sin andedräkt, andan, särskilt på kalla breddgrader där den syntes som ett moln vid utandning. *Livsandan* ansågs vara det speciella fenomen som skiljde de levande från de döda. Människan visste att andan kunde lämna kroppen, och då hon i sina drömmar gjorde allt möjligt märkligt medan hon sov övertygade detta henne om att det fanns någonting immateriellt hos människan. Den primitivaste idén om människans själ, vålnaden, härleddes från tankesystemet kring andedräkt och dröm.

86:4.4 (953.3) Till slut uppfattade vilden sig som tvåfaldig — kropp och andedräkt. Andedräkten minskad med kroppen motsvarade en ande, en vålnad. Även om vålnaderna eller andarna hade ett mycket tydligt mänskligt ursprung ansågs de vara övermänskliga. Denna tro på förekomsten av andar som hade förlorat sin kropp föreföll att förklara varför det ovanliga, det märkvärdiga, det sällsynta och det oförklarliga inträffade.

86:4.5 (953.4) Den primitiva läran om överlevnad efter döden var inte nödvändigtvis en tro på odödlighet. Varelser som inte kunde

räkna längre än till tjugo kunde knappast föreställa sig oändlighet och evighet; de tänkte sig snarare återkommande inkarnationer.

86:4.6 (953.5) Den orangefärgade rasen var särskilt benägen att tro på själavandring och reinkarnation. Denna reinkarnationstanke uppkom av att det hos efterkommande observerades ärftliga drag och egenskaper som påminde om deras förfäder. Seden att ge barnen namn efter deras mor- och farföräldrar och andra förfäder kom sig av tron på reinkarnation. En del senare tiders folk trodde att människan dog mellan tre och sju gånger. Denna trosföreställning (en kvarleva från Adams undervisning om mansonivärldarna) och många andra rester av uppenbarad religion, står att finna bland de i övrigt absurda läroarna hos barbarerna i det tjugonde århundradet.

86:4.7 (953.6) Under de första tiderna hade människan inga föreställningar om ett helvete eller ett kommande straff. Vilden betraktade det kommande livet som precis likadant som detta liv, men utan all dålig tur. Senare uppkom föreställningen om skilda öden för goda och onda vålnader — himmel och helvete. Eftersom många primitiva folk trodde att människan gick in i nästa liv precis sådan som hon lämnade detta liv var de inte särskilt förtjusta i tanken på att bli gamla och skröpliga. Aldringarna fann det mycket bättre att bli dödade innan de blev alltför svaga.

86:4.8 (953.7) Nästan varje grupp hade sin egen tanke om vålnadssjälens öde. Grekerna trodde att svaga människor också måste ha en svag själ, därför uppfann de Hades som en lämplig plats för mottagning av sådana anemiska själar. Dessa kraftlösa individer ansågs också ha kortare skugga. De tidigaste anditerna tänkte sig att deras vålnad återvände till förfädernas hemtrakter. Kineserna och

egyptierna trodde en gång att själen och kroppen förblev tillsammans. Bland egyptierna ledde detta till ett omsorgsfullt gravbyggande och till en strävan att bevara kroppen. Även moderna folk försöker hindra sönderfallet av den dödas kropp. Hebréerna föreställde sig att en vålnadskopia av individen for ned till Sheol. Den kunde inte återvända till de levandes land. De gjorde verkligen detta viktiga framsteg i läran om själens utveckling.

5. Uppfattningen om vålnaden-själen

86:5.1 (953.8) Den icke-materiella delen av människan har haft många namn, såsom vålnad, ande, skugga, spöke, chimär, och senare *själ*. Själen var den forntida människans dubbelgångare i drömmen. Den var på alla sätt likadan som den dödliga själv utom att den inte reagerade för beröring. Tron på dubbelgångare i drömmen ledde direkt till föreställningen att alla ting, levande såväl som livlösa, hade en själ såsom människan. Denna uppfattning tenderade att länge hålla trosföreställningarna om naturandar vid liv. Eskimåerna tänker sig fortfarande att allting i naturen har en ande.

86:5.2 (954.1) Vålnadssjälen kunde höras och ses men inte beröras. Så småningom utvecklade och utvidgade folkets drömliv aktiviteterna i denna andevärld så att döden till slut ansågs innebära ”att ge upp andan”. Alla primitiva stammar, utom de som stod endast obetydligt högre än djuren, har utvecklat något slags uppfattning om själen. Då civilisationen framskrider förintar denna vidskepliga uppfattning om själen, och människan är helt beroende av uppenbarelse och personlig

religiös erfarenhet för sin nya uppfattning om själen som en gemensam skapelse av det gudsmedvetna dödliga sinnet och dess inneboende gudomliga ande, Tankeriktaren.

86:5.3 (954.2) Forna tiders dödliga kunde vanligen inte göra skillnad mellan uppfattningen om anden som bodde i människan och själen som är av evolutionär natur. Vilden var mycket förvirrad när det gällde frågan huruvida vålnadssjälen hade sitt ursprung i kroppen eller var en utomstående inflytelse som hade tagit kroppen i besittning. Avsaknaden av förnuftigt tänkande inför detta förbryllande fenomen förklarar de grova ologiskheterna i vildens uppfattning om själar, vålnader och andar.

86:5.4 (954.3) Man tänkte sig att själen förhöll sig till kroppen såsom doften till blomman. Forntidens människor tänkte sig att själen kunde lämna kroppen i olika situationer, såsom vid:

86:5.5 (954.4) 1. Vanlig och övergående svimning.

86:5.6 (954.5) 2. Sömn, naturligt drömmande.

86:5.7 (954.6) 3. Koma och medvetlöshet i samband med sjukdom och olycksfall.

86:5.8 (954.7) 4. Dödsfall, slutligt avsked.

86:5.9 (954.8) Vilden betraktade nysandet som ett misslyckat försök av själen att rymma från kroppen. Då kroppen var vaken och på sin vakt kunde den omintetgöra själens flyktförsök. Senare åtföljdes en nysning alltid av något religiöst uttryck, såsom ”prosit”.

86:5.10 (954.9) I ett tidigt skede av evolutionen ansågs sömnen vara ett bevis för att vålnadssjälen kunde vara borta från kroppen, och man trodde att den kunde kallas tillbaka genom att säga eller ropa den

sovandes namn. Vid andra former av medvetlöshet tänkte man sig att själen var längre borta och kanske försökte fly för gott — överhängande dödshot. Drömmar betraktades som själens upplevelser under sömnen då den tillfälligt var borta från kroppen. Vilden trodde att hans drömmar var precis lika verkliga som varje del av hans erfarenhet i vaket tillstånd. Forntidens människor hade för sed att väcka de sovande långsamt så att själen fick tid att återvända till kroppen.

86:5.11 (954.10) Under alla tider har människorna hyst en skräckblandad vördnad för de nattliga synerna, och hebréerna var inget undantag härvidlag. De trodde uppriktigt att Gud talade till dem i drömmarna, trots att Mose i sina föreskrifter underkände denna uppfattning. Mose hade rätt, ty vanliga drömmar är inte den metod som används av personligheterna i den andliga världen när de vill kommunicera med materiella varelser.

86:5.12 (954.11) De forntida människorna trodde att själarna kunde gå in i djur eller till och med i livlösa föremål. Denna uppfattning kulminerade i föreställningarna om varulvar som en form av djuridentifikation. En person kunde vara en laglydig medborgare om dagen, men när han somnade kunde hans själ gå in i en varg eller något annat djur för att stryka omkring på nattliga härjningar.

86:5.13 (955.1) De primitiva människorna tänkte sig att själen var associerad med andningen och att dess egenskaper kunde förlänas eller överföras genom utandningen. Den tappra hövdingen brukade andas på det nyfödda barnet och därmed ge barnet mod. Bland de första kristna ingick i den förrättning som innebar utgivning av den Heliga Anden att man andades på kandidaterna. Psalmisten sade:

”Himlen är gjord genom Herrens ord och all dess här genom hans muns anda.” Det var länge sed att den äldste sonen försökte fånga upp sin döende fars sista andetag.

86:5.14 (955.2) Skuggan kom senare att bli lika fruktad och vördad som andedräkten. Ens avspegling i vattnet sågs också ibland som bevis på det dubbla jaget, och speglar betraktades med vidskeplig bävan. Ännu idag vänder många civiliserade personer spegeln mot väggen då ett dödsfall inträffar. En del efterblivna stammar tror fortfarande att det avlägsnar hela själen eller en del av den från kroppen om man gör bilder, teckningar, modeller eller statyer av någon; därför är det förbjudet.

86:5.15 (955.3) I allmänhet tänkte man sig att själen var identifierad med andedräkten, men olika folk lokaliserade också själen till huvudet, håret, hjärtat, levern, blodet och kropps fett. ”Abels blod ropar till mig från marken” ger uttryck för den trosföreställning som en gång rådde, att själen fanns i blodet. Semiterna lärde att själen höll till i kropps fett, och bland många grupper var det tabubelagt att äta djurfett. Huvudskallejakten var en metod för att fånga in en fiendes själ, vilket även skalperandet var. Under senaste tider har ögonen ansetts vara själens fönster.

86:5.16 (955.4) De som höll sig till läran om tre eller fyra själar trodde att förlusten av en själ betydde obehag, förlusten av två själar sjukdom och tre själar döden. En själ levde i anden, en i huvudet, en i håret och en i hjärtat. De sjuka råddes att vandra omkring ute i det fria i hopp om att de kunna återfå sina förrrädda själar. De främsta medicinmännen antogs kunna byta ut en insjuknad persons sjuka själ mot en ny själ, det var ”pånyttfödelsen”.

86:5.17 (955.5) Badonans barn utvecklade en tro på två själar, andedräkten och skuggan. De tidiga noditfolken ansåg att människan bestod av två personer: själ och kropp. Denna filosofi om människans tillvaro återspeglades senare i grekernas synsätt. Grekerna själva trodde på tre själar; växtsjälen höll till i magen, djursjälen i hjärtat och den intellektuella själen i huvudet. Eskimåerna tror att människan har tre delar: kropp, själ och namn.

6. Vålnadsandeomgivningen

86:6.1 (955.6) Människan ärvde en naturomgivning, förvärvade en social omgivning och föreställde sig en vålnadsomgivning. Staten är människans reaktion på hennes naturomgivning, hemmet på hennes sociala omgivning och kyrkan på hennes överkliga vålnadsomgivning.

86:6.2 (955.7) Mycket tidigt i människosläktets historia började man allmänt tro på realiteter i en inbillad värld av vålnader och andar, och denna nyligen i fantasin skapade andevärld blev en maktfaktor i det primitiva samhället. Uppkomsten av denna nya faktor i människans tänkande och handlande modifierade för all framtid hela människosläktets mentala och moraliska liv.

86:6.3 (955.8) In under denna huvudpremiss av illusion och okunskap har de dödligas rädsla fört all senare vidskepelse och religion bland primitiva folk. Detta var människans enda religion ända fram till uppenbarelsetiderna, och ännu idag har många av världens folk endast denna primitiva evolutionsreligion.

86:6.4 (955.9) Då evolutionen framskred började man associera god tur med goda andar och dålig tur med onda andar. Den olägenhet som en tvingad anpassning till förändringar i omgivningen medförde ansågs vara dålig tur, ett uttryck för andevålnadernas misshag. Från sin medfödda dyrkningsdrift och från sin missuppfattning av slumpen utvecklade den primitiva människan så småningom religionen. Den civiliserade människan tillhandahåller försäkringsarrangemang för att komma över dessa slumpmässiga tilldragelser. Den moderna vetenskapen sätter en aktuarie med matematiska beräkningar i inbillade andars och nyckfulla gudars ställe.

86:6.5 (956.1) Varje generation småler åt sina förfäders dumma vidskepelser samtidigt som den fortsättningsvis i sitt tänkande och sin dyrkan hyser sådana villfarelser som ger upphov till mera småleende hos en upplyst eftervärld.

86:6.6 (956.2) Men slutligen upptogs den primitiva människans sinne av tankar som översteg alla hennes medfödda biologiska drifter. Till sist höll människan på att utveckla ett levnadssätt som byggde på någonting mer än en reaktion på materiella retningar. Början till en primitiv filosofisk livshållning höll på att uppkomma. En övernaturlig livsnorm var på väg att framträda, ty om andevålnaden i sin ilska ger dålig tur och vid gott humör god tur då måste människans beteende regleras därefter. Uppfattningen om rätt och fel hade slutligen utvecklats, och allt detta skedde långt innan någon uppenbarelse hade förekommit på jorden.

86:6.7 (956.3) Med uppkomsten av dessa uppfattningar började den långa och slösaktiga kampen att blidka de ständigt missnöjda andarna, den slaviska bundenheten till den evolutionära religiösa rädslan, detta

långvariga slöseri med mänskliga krafter på gravar, tempel, offer och prästerskap. Det var ett förfärligt och fruktansvärt pris att betala, men det var värt allt vad det kostade, ty människan förvärvade därigenom ett naturligt medvetande om vad som i olika förhållanden är rätt och fel; människans etik hade fötts!

7. Den primitiva religionens funktion

86:7.1 (956.4) Vilden kände att han hade ett behov av försäkring och därför betalade han villigt sina betungande premier i form av rädsla, vidskepelse, skräck och gåvor till prästerna för sitt magiska försäkringsavtal mot dålig tur. Den primitiva religionen var helt enkelt en premiebetalning för en försäkring mot skogarnas faror. Den civiliserade människan betalar materiella premier mot olyckor i näringslivet och för nödsituationer i samband med nutida levnadssätt.

86:7.2 (956.5) Det moderna samhället håller på att överföra försäkringsverksamheten från prästernas och religionens rike till ekonomins område. Religionen befattar sig allt mera med att försäkra livet efter graven. Nutida människor, åtminstone de som tänker, betalar inte längre onödiga premier för att söka kontrollera turen. Religionen håller långsamt på att höja sig till högre filosofiska nivåer i motsats till dess tidigare funktion som en försäkringsplan mot dålig tur.

86:7.3 (956.6) Men dessa forntida religionsuppfattningar hindrade människorna från att bli fatalistiska och hopplöst pessimistiska. De trodde att de kunde göra åtminstone någonting för att påverka ödet.

Den religion som byggde på rädslan för vålnader inpräglade i människornas sinne att de måste *reglera sitt beteende*, att det fanns en övermateriell värld som hade kontroll över människans öde.

86:7.4 (956.7) De nutida civiliserade folken håller just på att lämna rädslan för vålnaderna som förklaring till tur och tillvarons alldagliga olikheter. Människosläktet håller på att uppnå frigörelse från slaveriet till vålnadsandar som förklaring till dålig tur. Samtidigt som människorna ger upp den felaktiga läran om en andeorsak till livets skiftande öden visar de en förvånande villighet att acceptera en nästan lika felaktig lära vilken ber dem hänföra alla ojämlikheter mellan människorna till politisk missanpassning, samhällelig orättvisa och industriell tävlan. Ny lagstiftning, ökande välgörenhet och tilltagande industriell omorganisering ändrar dock inte, hur bra de än är i och för sig, de fakta som ansluter sig till födseln och de slumpmässiga händelser som hör livet till. Endast förståelsen av fakta och en vis manipulering inom naturlagarna gör det möjligt för människan att få vad hon vill och undvika det hon inte vill. Vetenskaplig insikt som leder till vetenskapsbaserad verksamhet är det enda motgiftet mot så kallade slumpartade motgångar.

86:7.5 (957.1) Produktionsverksamhet, krig, slaveri och civilstyre uppkom som följd av människans sociala evolution i hennes naturliga omgivning. Religionen uppkom på liknande sätt som en följd av den inbillade vålnadsvärldens illusoriska omgivning. Religionen var en evolutionär utveckling av självbevarelsen, och den har fungerat trots att den ursprungligen byggde på en felaktig uppfattning och trots att den var helt ologisk.

86:7.6 (957.2) Den primitiva religionen beredde, genom den falska rädslans mäktiga och vördnadsbjudande kraft, det mänskliga sinnets mark för utgivningen av en äkta andlig kraft av övernaturligt ursprung, Tankeriktaren. De gudomliga Riktarna har allt sedan dess arbetat för att omvandla fruktan för Gud till kärlek till Gud. Evolutionen må vara långsam, men den är ofelbart effektiv.

86:7.7 (957.3) [Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 86](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 88](#) >>

Kapitel 87

Vålnadskulterna

87:0.1 (958.1) VÅLNADSKULTEN utvecklades som en motvikt mot den dåliga turens faror. Dess primitiva religiösa seder var ett resultat av ängslan för dålig tur och den oerhörda rädslan för de döda. Ingen av dessa tidiga religioner hade nämnvärt att göra med erkännandet av Gudomen eller med vörndnad för det övermänskliga. Deras riter var för det mesta negativa, avsedda att undvika, driva ut eller underkuva vålnader. Vålnadskulten var ingenting mer eller mindre än en försäkring mot olyckor. Den hade inget att göra med en investering för högre och framtida vinningar.

87:0.2 (958.2) Människan har haft en lång och bitter kamp med vålnadskulten. Ingenting i människans historia är ägnat att väcka mera medlidande än denna bild av människans eländiga slaveri under

rädslan för vålnadsandar. Med uppkomsten av denna samma rädsla startade människan på den religiösa evolutionens väg uppåt. Människans fantasi kastade loss från jagets stränder och kommer inte igen att finna en ankarplats förrän hon kommer fram till uppfattningen om en sann Gudom, en verklig Gud.

1. Rädslan för vålnader

87:1.1 (958.3) Man fruktade döden för att den betydde frigörelse av ytterligare en vålnad från dess fysiska kropp. Forntidens människor gjorde sitt bästa för att förhindra döden, för att undvika besväret att vara tvungen att brottas med en ny vålnad. De var alltid angelägna om att förmå vålnaden att lämna dödsplatsen, att ge sig av på sin färd till de dödas land. Man fruktade vålnaden framför allt under den övergångsperiod som antogs ligga mellan dess framträdande vid dödsögonblicket och dess senare avfärd till vålnadernas hemland, en obestämd och primitiv föreställning om en skenhimmel.

87:1.2 (958.4) Fastän vilden tillskrev vålnaderna övernaturliga krafter tänkte han sig knappast att de hade en övernaturlig intelligens. Många trick och knep utövades i ett försök att lura och bedra vålnaderna. Den civiliserade människan sätter fortfarande mycken tro till hoppet att en yttre manifestation av fromhet på något sätt skulle lyckas vilseleda till och med en allvetande Gudom.

87:1.3 (958.5) De primitiva människorna fruktade sjukdom emedan de lade märke till att den ofta var ett förebud till döden. Om stammens medicinman inte lyckades bota en lidande individ fördes

den sjuka vanligen bort från familjehyddan och sattes i en mindre hydda eller lämnades under bar himmel för att dö ensam. Ett hus där ett dödsfall hade inträffat revs vanligen. Om inte, undvek man det alltid, och denna rädsla hindrade den forntida människan att bygga solida bostäder. Det motverkade också grundandet av bestående byar och städer.

87:1.4 (958.6) Vildarna satt uppe hela natten och pratade när en medlem av klanen hade dött. De var rädda för att de också skulle dö om de somnade i närheten av ett lik. Smittan som man kunde få från liket underbyggde rädslan för de döda, och alla folk har vid en eller annan tid utövat omfattande reningsceremonier avsedda att rena en individ efter kontakten med den döda. Forntidens människor trodde att ett lik måste få ljus; en död kropp fick aldrig lämnas i mörkret. I det tjugonde århundradet har man fortfarande tända ljus i dödsrummen och människorna vakar fortfarande med de döda. Den så kallade civiliserade människan har knappast ännu helt eliminerat rädslan för döda kroppar från sin livsfilosofi.

87:1.5 (959.1) Trots all denna rädsla försökte människorna fortfarande lura vålnaderna. Om dödshyddan inte förstördes togs liket ut genom ett hål i väggen, aldrig genom dörren. Dessa åtgärder vidtogs för att förvirra vålnaden, för att hindra den från att stanna kvar och för att skydda sig mot dess återkomst. De sörjande återvände också från begravningen längs en annan väg för att inte vålnaden skulle följa efter. Omkastning av färdriktningen och tiotals andra knep tillämpades för att garantera att vålnaden inte kom tillbaks från graven. Könen bytte ofta kläder för att föra vålnaden bakom ljuset.

Sorgedräkter skapades för att förkläda de efterlevande; senare för att visa respekt för den döda och på så sätt blidka vålnaderna.

2. Vålnadernas blidkande

87:2.1 (959.2) Inom religionen förekom det negativa verksamhetsprogrammet för att blidka vålnaderna långt före det positiva programmet som avsåg att betvinga och åkalla andarna. Människans dyrkan tog sig först uttryck i handlingar som hörde till försvarets, inte vördnadens område. Nutidens människa anser det klokt att teckna en brandförsäkring. På samma sätt ansåg vilden det vara klokt att skaffa sig en försäkring mot dålig tur orsakad av vålnader. Försöken att säkra detta skydd utgjordes av vålnadskultens förfaranden och ritualer.

87:2.2 (959.3) En gång trodde man att en vålnads högsta önskan var att bli kvickt ”lagd”, så att den obehindrat kunde fortsätta till de dödas land. Varje fel i förrättningen eller de levandes försummelse i ritualen då vålnaden lades till ro fördröjde ofelbart dess färd till spöklandet. Detta troddes misshaga vålnaden, och en förargad vålnad antogs vara en källa till olycka, missöde och olycklighet.

87:2.3 (959.4) Begravningsakten uppkom av människans försök att förmå vålnadssjälens att bege sig till sitt framtida hem, och likpredikan var ursprungligen avsedd att instruera den nya vålnaden om vägen dit. Det var sed att förse vålnaden med mat och kläder för resan, och dessa förnödenheter placerades i graven eller nära intill. Vilden trodde att det tog från tre dagar till ett år att ”bilägga vålnaden” — att få den

bort från gravens närhet. Eskimåerna tror fortfarande att själen stannar tre dagar hos kroppen.

87:2.4 (959.5) Tystnad eller sorgetid iaktogs efter ett dödsfall så att vålnaden inte skulle dras tillbaka hem. Själv tortyr — att sarga kroppen — var en vanlig form av sörjande. Många avancerade lärare försökte få seden att upphöra men misslyckades. Fastande och andra former av självförsakelse troddes behaga vålnaderna, som glädde sig åt människornas obehag under den övergångsperiod då de smög omkring före sin faktiska avfärd till de dödas land.

87:2.5 (959.6) Långa och ofta förekommande sysslolösa sorgeperioder var ett av de stora hindren för civilisationens framåtskridande. Veckor och rentav månader slösades varje år bort på detta improduktiva och onyttiga sörjande. Anställandet av professionella sörjare för begravningarna anger att sörjandet var en ritual, inte ett tecken på sorg. Nutidens människor kan tänkas sörja den döda av respekt och på grund av saknad, men forntidens människor gjorde det av *rädsla*.

87:2.6 (959.7) De dödas namn uttalades aldrig. I själva verket avlägsnades de ofta från språket. Dessa namn blev tabu, och på detta sätt utarmades språken ständigt. Detta ledde slutligen till en mångfaldig användning av symboliska talesätt och bildliga uttryck, sådana som ”det namn eller den dag som man aldrig nämner”.

87:2.7 (960.1) Forntidens människor var så ivriga att få iväg en vålnad att de erbjöd den allt som den hade kunnat önska sig i livet. Vålnaderna behövde hustrur och tjänare. En förmögen vilde väntade sig att åtminstone en av slavhustrurna skulle begravas levande vid hans död. Senare blev det sed för änkan att begå självmord på sin

mans grav. När ett barn dog ströps ofta modern, en moster eller mormodern ihjäl för att en vuxen vålnad skulle kunna följa med och ta vård om barnvålnaden. De som sålunda gav upp sitt liv gjorde det vanligen villigt. Om de hade brutit mot seden och stannat kvar i livet skulle deras rädsla för vålnadens vrede minsann ha berövat deras liv de få glädjeämnen som de primitiva människorna hade.

87:2.8 (960.2) Det var brukligt att döda ett stort antal undersåtar som sällskap åt en avliden hövding. Slavar dödades när deras herre dog för att de skulle kunna tjäna honom i spöklandet. Infödingarna på Borneo ombesörjer fortfarande en färdkamrat. En slav genomborras med spjut för att göra spökresan tillsammans med sin avlidne herre. Mördade personers vålnader troddes vara glada att få vålnaderna från sina mördare till slavar. Denna föreställning motiverade människorna till huvudskallejakt.

87:2.9 (960.3) Vålnaderna antogs njuta av matdoft. Matoffer vid begravningsfester förekom en gång över hela världen. Den primitiva formen för bordsbön var att före måltiden kasta en bit mat i elden i syfte att blidka andarna, samtidigt som man mumlade en magisk formel.

87:2.10 (960.4) De döda antogs använda vålnaderna från de verktyg och vapen som var deras under livstiden. Att söndra ett föremål var att "döda det" och sålunda befria dess vålnad för färd till tjänst i spöklandet. Egendomsoffer förrättades också genom att bränna eller begrava. Det forntida begravningsslöseriet var enormt. Senare folk gjorde pappersmodeller och ersatte de verkliga föremålen och personerna med teckningar vid dessa dödsoffer. Det var ett stort framsteg i civilisationen när släktingars arvsrätt trädde i stället för

brännandet och begravandet av egendom. Irokesindianerna genomförde många reformer mot begravningsslöseriet. Detta tillvaratagande av egendomen gjorde dem till de starkaste av de röda människorna i norr. Den moderna människan antas inte vara rädd för vålnader, men sedvänjan är stark och mycken jordisk rikedom förbrukas fortfarande på begravningsritualer och -ceremonier.

3. Dyrkan av förfäderna

87:3.1 (960.5) Vålnadskultens fortsatta utveckling gjorde dyrkan av förfäderna oundviklig då denna dyrkan blev den förenande länken mellan vanliga vålnader och de högre andarna, vilka utvecklades till gudar. De tidigaste gudarna var helt enkelt förhärligade avlidna människor.

87:3.2 (960.6) Dyrkan av förfäderna var ursprungligen mera rädsla än dyrkan, men dessa trosföreställningar bidrog definitivt till ytterligare spridning av vålnadsfruktan och dyrkan. Anhängare till de tidiga förfaders- och vålnadskulterna var till och med rädda för att gäspa, för att inte en ondsint vålnad vid ett sådant tillfälle skulle kunna gå in i deras kropp.

87:3.3 (960.7) Seden att adoptera barn uppkom för att säkra att det fanns någon som ombesörjde offren för själens frid och framåtskridande efter ens död. Vilden levde i fruktan för sina medmänniskors vålnader och använde sin fritid till att planera en trygg färd för sin egen vålnad efter döden.

87:3.4 (960.8) De flesta stammar anordnade åtminstone en gång per år en alla själers fest för de döda. Romarna hade varje år tolv vålnadsfester med åtföljande ceremonier. Hälften av årets dagar var vigda för något slag av ceremoni som anslöt sig till dessa uråldriga kulturer. En av de romerska kejsarna försökte reformera dessa seder genom att reducera antalet festdagar till 135 per år.

87:3.5 (961.1) Vålnadskulten undergick en ständig evolution. Då man började föreställa sig att vålnaderna flyttade från den ofullständiga till den högre fasen i tillvaron, så utvecklades även kulten slutligen till dyrkan av andar och rentav gudar. Oberoende av att stammarna och folken hade olika trosföreställningar om mera avancerade andar trodde de alla en gång på vålnader.

4. Goda och onda andevålnader

87:4.1 (961.2) Rädslan för vålnader var ursprungskällan till all religion i världen. Under tidsålder efter annan höll många stammar fast vid den gamla tron på en enda klass av vålnader. De påstod att människan hade god tur när vålnaden var nöjd och dålig tur när den var förargad.

87:4.2 (961.3) När kulten som byggde på rädslan för vålnader utvecklades, uppkom erkännandet av högre typers andar, andar som inte klart kunde identifieras med någon enskild människa. De var graderade eller förhärligade vålnader som hade avancerat bortom spöklandets område till de högre rikena i andelandet.

87:4.3 (961.4) Föreställningen om två slags andevålnader spred sig långsamt men säkert över hela världen. Denna nya dualistiska spiritism behövde inte sprida sig från stam till stam; den uppkom självständigt över hela världen. En idéns förmåga att påverka det expanderande evolutionära sinnet beror inte på hur realistisk eller förnuftig idén är, utan snarare hur *livfull* den är och hur färdig och enkel för en världsomfattande tillämpning.

87:4.4 (961.5) Ännu senare skapade människan i sin fantasi uppfattningen om både goda och onda övernaturliga påverkare. En del vålnader utvecklade sig aldrig till de goda andarnas nivå. Den tidiga monistiska spiritismen i form av fruktan för vålnader utvecklade sig så småningom till en dualistisk spiritism, en ny uppfattning om den osynliga kontrollen över de jordiska angelägenheterna. Slutligen ansågs den goda turen och den dåliga turen ha sina respektive övervakare. Av dessa två klasser troddes den grupp som förde med sig dålig tur vara aktivare och talrikare.

87:4.5 (961.6) När läran om de goda och de onda andarna slutligen hade mognat blev den av alla religiösa trosföreställningar den mest vittutbredda och ståndaktiga. Denna dualism representerade ett stort religionsfilosofiskt framsteg, ty det gav människan en möjlighet att finna en förklaring till både god tur och dålig tur samtidigt som hon trodde på varelser som stod ovanför de dödliga och som i viss mån var konsekventa i sitt beteende. Man kunde räkna med att andarna var antingen goda eller onda; man tänkte sig inte längre att de var helt nyckfulla såsom man hade föreställt sig de tidigaste vålnaderna enligt den monistiska spiritismen i de flesta primitiva religioner. Människan kunde slutligen föreställa sig sådana krafter som stod över de dödliga

och som var konsekventa i sitt uppträdande, och detta var en av de mest betydelsefulla upptäckter av sanningen i hela religionsutvecklingens historia och i den mänskliga filosofins expansion.

87:4.6 (961.7) Den evolutionära religionen har emellertid betalt ett förfärligt pris för den dualistiska spiritismens begrepp. Människans tidigaste filosofi kunde överbrygga motsättningen mellan andekonstansen och tidens skiftande öden endast genom att förutsätta två slags andar, de goda och de onda. Fastän denna tro gjorde det möjligt för människan att förena slumpens växlingar med uppfattningen om oföränderliga överjordiska krafter, har denna lära allt sedan dess gjort det svårt för religionsutövare att fatta den kosmiska enheten. Den evolutionära religionens gudar har i allmänhet motarbetats av mörkrets krafter.

87:4.7 (962.1) Tragedin i allt detta ligger däri att när dessa idéer slog rot i människans primitiva sinne fanns det faktiskt inga onda eller disharmoniska andar i hela världen. En sådan olycklig situation uppkom först efter Caligastias uppror, och den bestod endast till den första pingsten. Uppfattningen om gott och ont som kosmiska jämlika storheter är ännu i det tjugonde århundradet mycket levande i människans filosofi. De flesta av världens religioner bär fortfarande detta kulturella födelsemärke från de länge sedan svunna tider då vålnadskulterna uppkom.

5. Den evolverande vålnadskulten

87:5.1 (962.2) Den primitiva människan ansåg att andarna och vålnaderna hade nästan obegränsade rättigheter men inga skyldigheter. Andarna, tänkte man sig, ansåg att människan hade mångahanda skyldigheter men inga rättigheter. Andarna troddes se ned på människan och tycka att hon ständigt misslyckades med att utföra sina andliga skyldigheter. Människosläktet hade en allmänt omfattad tro att vålnaderna krävde en ständig tribut i form av tjänster som priset för att inte blanda sig i människornas angelägenheter, och minsta otur räknades som en följd av vålnadernas aktiviteter. Människorna under de första tiderna var så rädda för att förbise någon vördnadsbetygelse som tillkom gudarna att de, sedan de hade offrat till alla kända andar, för säkerhets skull tog ytterligare en omgång till de ”okända gudarna”.

87:5.2 (962.3) Nu efterföljs den enkla vålnadskulten av de seder som hör till den mera avancerade och relativt komplicerade andevålnadskulten, tjänandet och dyrkan av de högre andarna, så som de utvecklades i människans primitiva fantasi. Det religiösa ceremonielet måste hålla jämna steg med andarnas utveckling och framåtskridande. Den utvidgade kulten var endast självbevarelseverksamhet utövad i relation till en tro på övernaturliga varelser, det egna jagets anpassning till andeomgivningen. De produktionsekonomiska och militära organisationerna var anpassningar till natur- och samhällsomgivningen. Så som äktenskapet uppkom för att fylla de behov som härrör av att människorna är av två kön, så utvecklades den religiösa organisationen för att svara mot tron på högre andekrafter och andliga varelser. Religionen representerar människans anpassning till hennes illusioner om slumpens

mysterium. Rädslan för andar, och senare dyrkan av dem, togs i bruk som försäkring mot olycka, som framgångsförsäkring.

87:5.3 (962.4) Vilden föreställde sig att de goda andarna skötte sina egna angelägenheter och inte fordrar just någonting av människorna. Det är de onda vålnaderna och andarna som måste hållas på gott humör. Följaktligen fäste de primitiva folken mera uppmärksamhet på sina ondsinta vålnader än vid sina välvilliga andar.

87:5.4 (962.5) Människans framgång antogs vara speciellt ägnad att väcka avund hos onda andar, och deras sätt att hämnas var att slå tillbaka genom någon människorepresentant och genom att ty sig till det *onda ögats* metod. Den fas av kulten som hade att göra med undvikandet av andar befattade sig mycket med stämplingar från det onda ögat. Rädslan för det blev nästan världsomfattande. Vackra kvinnor beslöjades för att de skulle skyddas från det onda ögat; senare upptogs denna sed av många kvinnor som önskade bli ansedda som vackra. På grund av denna rädsla för onda andar fick barnen sällan vara ute efter mörkrets inbrott, och forna tiders böner innehöll alltid en anhållan ”fräls oss från det onda ögat”.

87:5.5 (962.6) Koranen innehåller ett helt kapitel som handlar om det onda ögat och magiska trollformler, och judarna trodde helt på dem. Hela falloskulten växte upp som ett försvar mot det onda ögat. Man tänkte sig att könsorganen var den enda fetisch som kunde göra det maktlöst. Det onda ögat gav upphov till de första vidskepligheterna beträffande märkning av barnen före födseln, modersintryck, och denna kult var en gång så gott som världsomfattande.

87:5.6 (963.1) Avunden är ett djupt rotat mänskligt drag, därför tillskrev den primitiva människan även sina första gudar denna

egenskap. Eftersom människan tidigare hade lurat vålnaderna började hon snart bedra också andarna. Hon sade: ”Om andarna är avundsjuka på vår skönhet och välmåga skall vi vanställa oss och förringa vår framgång.” Forna tiders ödmjukhet var därför inte en självförnekelse utan hellre ett försök att gäcka och bedra de avundsjuka andarna.

87:5.7 (963.2) Den metod som togs i bruk för att hindra andarna från att bli avundsjuka på människans framgång var att ösa smädelser över något lyckobringande eller högt älskat föremål eller någon sådan person. Seden att nedvärdera smickrande uttalanden om en själv eller ens familj fick sin början på detta sätt, och den utvecklades slutligen till den civiliserade anspråkslösheten, återhållsamheten och artigheten. I överensstämmelse med samma motiv blev det på mode att se ful ut. Skönhet väckte andarnas avund; den vittnade om syndfull stolthet hos människan. Vilden sökte sig ett fult namn. Detta kuldrag var ett stort handikapp för konstens utveckling, och det höll länge världen dystert och ful.

87:5.8 (963.3) Under andekulten var livet i bästa fall ett hasardspel, ett resultat av andekontrollen. Ens framtid var inte en följd av ansträngningar, arbetsamhet eller talang, med undantag för hur de kunde användas för att påverka andarna. Ceremonierna för att blidka andarna utgjorde en tung börda och gjorde livet tråkigt och så gott som outhärdligt. Från tidsålder till tidsålder och från generation till generation har det ena folkslaget efter det andra försökt förbättra denna supervålnadsdoktrin, men ingen generation har ännu någonsin vågat helt förkasta den.

87:5.9 (963.4) Andarnas avsikt och vilja studerades med användande av omen, orakel och tecken. Dessa andebudskap tolkades med hjälp

av förutsägelser, spådomar, magi, eldprov och astrologi. Hela kulten var ett system som avsåg att blidka, tillfredsställa och köpa sig fri från andarna genom dessa förtäckta mutor.

87:5.10 (963.5) Sålunda växte det fram en ny och mera omfattande världsåskådning som bestod av:

87:5.11 (963.6) 1. *Plikt* — det som måste göras för att hålla andarna gynnsamt eller åtminstone neutralt stämda.

87:5.12 (963.7) 2. *Rätt* — rätt beteende och rätta ceremonier avsedda att vinna andarna att aktivt främja ens intressen.

87:5.13 (963.8) 3. *Sanning* — den rätta förståelsen av och inställningen till andarna och därmed även till livet och döden.

87:5.14 (963.9) Det var inte endast av nyfikenhet som forntidens människor ville veta framtiden; de ville undvika dålig tur. Spådomar var helt enkelt ett försök att undvika besvärligheter. Under dessa tider ansågs drömmarna vara profetiska, medan allt som avvek från det vanliga ansågs vara ett omen. Ännu idag gisslas de civiliserade folken av tron på tecken, tydor och andra vidskepliga kvarlevor från forna tiders evolverande vålnadskult. Långsamt, mycket långsamt, överger människan de metoder med vilka hon så småningom och mödosamt höjde sig på livets evolutionära stege.

6. Betvingande och besvärjelse

87:6.1 (963.10) Så länge människan trodde enbart på vålnader var den religiösa ritualen mera personlig, mindre organiserad, men erkännandet av högre andars existens gjorde det nödvändigt att

använda ”högre andliga metoder” vid kontakten med dem. Denna strävan att förbättra och utarbeta sättet att blidka andarna ledde direkt till skapandet av försvarsmekanismer mot andarna. Människan kände sig faktiskt hjälplös inför de okontrollerbara krafter som verkade i jordelivet, och denna känsla av underlägsenhet drev henne till att försöka finna någon kompenserande justering, något sätt att utjämna oddsen i människans ensidiga kamp mot kosmos.

87:6.2 (964.1) Under kultens första tider inskränkte sig människans försök att påverka vålnadernas verksamhet till att blidka dem, till försök att med mutor köpa sig fri från dålig tur. Då evolutionen av vålnadskulten hade framskridit så långt att man tänkte sig förekomsten av såväl goda som onda andar fick dessa ceremonier en mer positiv natur; de blev försök att vinna god tur. Människans religion var inte längre helt negativistisk, inte heller nöjde hon sig med försöken att vinna god tur. Snart började hon fundera ut system för att tvinga andarna till samarbete med sig. Religionsutövaren står inte längre försvarslös inför de ständiga kraven från de andefantomer som han själv hade skapat. Vilden började uppfinna vapen med vilka han kunde tygla andeverksamheten och tvinga fram andemedverkan.

87:6.3 (964.2) Människans första försvarssträvanden riktade sig mot vålnaderna. Under tidsåldrarnas lopp började de levande finna på metoder för att stå emot de döda. Många förfaranden utvecklades för att skrämma vålnaderna och driva bort dem, bl.a. följande:

87:6.4 (964.3) 1. Att hugga av huvudet och binda ihop kroppen i graven.

87:6.5 (964.4) 2. Att stena dödshuset.

87:6.6 (964.5) 3. Att kastrera liket eller söndra dess ben.

87:6.7 (964.6) 4. Att begrava under stenar, ett av ursprungen till nutida gravstenar.

87:6.8 (964.7) 5. Att kremdera, en senare tiders uppfinning för att förhindra krängel med vålnaderna.

87:6.9 (964.8) 6. Att kasta kroppen i sjön.

87:6.10 (964.9) 7. Att sätta ut kroppen att ätas av vilddjuren.

87:6.11 (964.10) Vålnaderna antogs bli störda och skrämda av oväsen; att ropa, ringa i klockor och slå på trummor drev bort dem från de levande. Dessa urgamla metoder är fortfarande på modet vid "vakor" för de döda. Illaluktande hopkokningar användes för att fördriva ovälkomna andar. Otäcka bildstoder av andarna gjordes för att de skulle fly i en hast när de såg sig själva. Man trodde att hundar kunde upptäcka andar som närmade sig och att de varnade genom att yla; och att tupparna gol när andarna var nära. Tuppens användning som vindflöjel är ett bevarande av denna vidskepelse.

87:6.12 (964.11) Vatten ansågs vara det bästa skyddet mot vålnader. Heligt vatten var överlägset alla andra former, vatten i vilket prästerna hade tvättat sina fötter. Både eld och vatten troddes bilda ogenomträngliga hinder för vålnaderna. Romarna bar vatten tre gånger runt liket; ännu i det tjugonde århundradet bestänks kroppen med heligt vatten, och att tvätta händerna på gravgården är alltså en judisk ritual. Dopet var ett inslag i en senare vattenritual. De primitiva tidernas badande var en religiös ceremoni. Först under senaste tider har badandet blivit ett hygieniskt bruk.

87:6.13 (964.12) Människan nöjde sig inte med att tygla vålnaderna. Med religiösa ritualer och andra metoder försökte hon snart tvinga andarna till verksamhet. Besvärjelse var att använda en ande för att

behärska eller fördriva en annan ande, och dessa metoder användes också för att skrämma vålnader och andar. Den dualistiska spiritismens uppfattning om goda och onda krafter gav människan gott om tillfälle att försöka ställa en påverkare mot en annan, ty om en kraftfull man kunde besegra en svagare så kunde en stark ande helt säkert behärska en lägrestående vålnad. Svordomarna under de primitiva tiderna var ett betvingande förfarande som avsåg att överväldiga mindre andar. Senare utvidgades denna sed till att omfatta uttalandet av förbannelser över fiender.

87:6.14 (965.1) Längre trodde man att om man återgick till mer ålderdomliga seder och bruk, så kunde andarna och halvgudarna tvingas till önskvärt handlande. Den moderna människan gör sig skyldig till samma förfarande. Ni tilltalar varandra med ett vanligt alldagligt språk, men när ni ägnar er åt bön tar ni till den äldre stil som en tidigare generation använde, till så kallad högtidlig stil.

87:6.15 (965.2) Denna lära förklarar också mången religiöst rituell återgång av sexuell natur, såsom tempelprostitution. Dessa former av återgång till primitiva seder ansågs vara ett säkert skydd mot mångahanda olyckor. Bland dessa enkelt sinnade människor var allt sådant beteende helt fritt från det som den moderna människan skulle kalla promiskuitet.

87:6.16 (965.3) Härnäst kom bruket av rituella löften, snart följda av religiösa utfästelser och heliga eder. De flesta av dessa eder åtföljdes av självtortyr och självstympande, senare av fasta och bön. Självförsakelse betraktades senare som en säker form av betvingande; detta gällde i synnerhet sexualdriftens undertryckande. På så sätt utvecklade den primitiva människan tidigt en utpräglad stränghet i

sina religiösa övningar, en tro på effektiviteten av självtortyr och självförsakelse som ritualer som kunde tvinga de ovilliga andarna att reagera gynnsamt inför alla sådana lidanden och försakelser.

87:6.17 (965.4) Den moderna människan försöker inte längre att öppet betvinga andarna, fastän hon fortfarande uppvisar en benägenhet att köpslå med Gudomen. Alltjämt svär hon, knackar i trä, korsar fingrarna och uttalar någon utnött fras efter en nysning; en gång var det en magisk formel.

7. Kultismens natur

87:7.1 (965.5) Kulten som en typ av social organisation bestod emedan den tillhandahöll en symbolism för bevarandet och stimulerandet av moraliska uppfattningar och religiösa lojaliteter. Kulten växte fram av traditionerna i ”gamla familjer” och blev bestående som en etablerad institution; alla familjer har något slags kult. Varje inspirerande ideal griper efter någon förevigande symbolism — söker något kulturellt manifestationsförfarande som säkrar dess fortlevnad och ökar dess förverkligande — och kulten når detta mål genom att främja och tillfredsställa känslolivet.

87:7.2 (965.6) Allt från civilisationens gryning har varje tilltalande rörelse inom den sociala kulturen eller det religiösa framåtskridandet utvecklat en ritual, ett symboliskt ceremoniel. Ju mer denna ritual har varit en omedveten utveckling desto starkare har den gripit sina anhängare. Kulten bevarade känslsamheten och tillfredsställde

känslolivet, men den har alltid varit det största hindret för samhällelig nyorientering och andlig tillväxt.

87:7.3 (965.7) Trots att kulten alltid har fördröjt det samhälleliga framåtskridandet är det beklagligt att så många moderna människor med tro på moraliska normer och andliga ideal inte har någon passande symbolism — ingen kult för ömsesidigt stöd — ingenting att *höra till*. En religiös kult kan emellertid inte tillverkas; den måste växa fram. Två kultgrupper blir inte likadana om inte deras ritualer egenmäktigt standardiseras av någon auktoritet.

87:7.4 (965.8) Den första tidens kristna kult var den mest effektiva, tilltalande och bestående ritual som någonsin har uttänkts eller utformats, men mycket av dess värde har i en vetenskaplig tidsålder gått förlorat av att så många av dess underliggande lärosatser har brutits sönder. Den kristna kulten har förlorat livskraft av att många av dess grundläggande idéer har gått förlorade.

87:7.5 (965.9) I det förgångna har sanningen vuxit snabbt och expanderat fritt när kulten har varit elastisk, symbolismen tänjbar. En överflödande sanning och en anpassningsbar kult har gynnat ett snabbt samhälleligt framåtskridande. En meningslös kult fördärvar religionen när den försöker undantränga filosofin och förslava förnuftet. En genuin kult växer.

87:7.6 (966.1) Varje ny uppenbarelse av sanningen har, oberoende av de olägenheter och hinder som det har medfört, gett upphov till en ny kult, och även det förnyade framförandet av Jesu religion måste utveckla en ny och ändamålsenlig symbolism. Den moderna människan måste finna någon passande symbolism för sina nya och

expanderande idéer, ideal och lojaliteter. Denna högre symbolik måste växa fram av ett religiöst liv, av andlig erfarenhet. Denna högre symbolism, som representerar en högre civilisation, måste grunda sig på uppfattningen om Gud som vår Fader och den måste genomsyras av det mäktiga idealet om människan som vår broder.

87:7.7 (966.2) De gamla kulterna var alltför självcentrerade; den nya måste vara följd av tillämpad kärlek. Den nya kulturen måste, likt den gamla, gynna känslsamheten, tillfredsställa känslolivet och främja lojaliteten; men den måste göra mer än så: den måste underlätta det andliga framåtskridandet, förhöja de kosmiska betydelserna, öka de moraliska värdena, uppmuntra till samhällelig utveckling och stimulera ett högtstående personligt religiöst liv. Den nya kulturen måste erbjuda suprema livsmål som är både tidsmässiga och eviga — både sociala och andliga.

87:7.8 (966.3) Ingen kult kan bestå och bidra till framåtskridandet av den samhälleliga civilisationen och den individuella andliga uppnåelsen om den inte bygger på *hemmets* biologiska, sociologiska och religiösa betydelse. För att fortbestå måste en kult symbolisera det som i den oupphörliga förändringen är bestående; den måste förhärliga det som förenar den ständigt föränderliga sociala omvandlingens ström. Den måste upptäcka sanna betydelser, upphöja vackra förhållanden och förhärliga den sanna ädelhetens goda värden.

87:7.9 (966.4) Men den stora svårigheten med att finna en ny och tillfredsställande symbolism ligger däri att nutidens människor, som grupp, tyr sig till en vetenskaplig inställning, skyr vidskepelse och fasar för okunnighet, medan de som individer alla längtar efter det mystiska och vördar det okända. Ingen kult kan fortbestå om den inte

är ett uttryck för något mästerligt mysterium och gömmer något värdefullt ouppnåeligt. Den nya symbolismen bör inte endast vara betydelsefull för gruppen utan också meningsfull för individen. Formerna för en användbar symbolism måste vara sådana att individen kan utföra dem på eget initiativ och att han också kan glädjas åt dem tillsammans med sina likasinnade. Om den nya kulten blott kunde vara dynamisk i stället för statisk kunde den faktiskt bidra med någonting av värde för människosläktets framåtskridande, i både tidsmässigt och andligt avseende.

87:7.10 (966.5) En kult — en symbolism av ritualer, slogans eller mål — fungerar inte om den är alltför invecklad. Den måste innehålla kravet på hängivelse, lojalitetens gensvar. Varje verksam religion utvecklar ofelbart en värdig symbolism, och dess anhängare skulle göra klokt i att förhindra att en sådan ritual kristalliseras till förlamande, förvrängande och förstelnande slentrianmässiga ceremonier, som endast kan förhindra och fördröja allt socialt, moraliskt och andligt framåtskridande. Ingen kult kan fortleva om den hämmar den moraliska tillväxten och inte främjar det andliga framåtskridandet. Kulten är den skelettkonstruktion runt vilken den personliga andliga erfarenhetens — den sanna religionens — levande och dynamiska kropp växer.

87:7.11 (966.6) [Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 87](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 89](#) >>

Kapitel 88

Fetischer, trollmedel och magi

88:0.1 (967.1) UPPFATTNINGEN om att en ande kan ta sin boning i ett livlöst föremål, i ett djur eller i en människa är en mycket gammal och ärevärdig tro; den har funnits sedan religionens utveckling började. Denna lära om andebesatthet är varken mer eller mindre än *fetischism*. Vilden dyrkar inte nödvändigtvis fetischen. Helt logiskt dyrkar och vördar han anden som bor i den.

88:0.2 (967.2) Till en början trodde man att anden i en fetisch var en död människas vålnad, senare antogs de högre andarna ha sin boning i fetischer. Så småningom införlivade fetischkulten alla de primitiva föreställningarna om vålnader, själar, andar och besatthet av demoner, onda andar.

1. Tron på fetischer

88:1.1 (967.3) Den primitiva människan ville alltid göra allting ovanligt till en fetisch; slumpen gav därför upphov till många. En människa är sjuk, någonting händer och hon blir frisk. Detsamma gäller många medicinens rykte och de slumpartade metoderna för behandling av sjukdomar. Föremål med anknytning till drömmar omvandlades lätt till fetischer. Vulkaner men inte berg blev fetischer, likaså kometer men inte stjärnor. Människan under de forna tiderna ansåg att stjärnfall och meteoror betydde att speciella andar kom på besök till jorden.

88:1.2 (967.4) De första fetischerna var säreget märkta småstenar, och allt sedan dess har människan sökt efter ”heliga stenar”. Ett pärlband var en gång en samling heliga stenar, ett batteri av trollmedel. Många stammar hade fetischstenar, men få finns kvar så som Kaba-stenen och Scone-stenen. Eld och vatten hörde också till de tidiga fetischerna, och elddyrkan samt tron på heligt vatten förekommer fortfarande.

88:1.3 (967.5) Trädfetischerna representerade en senare utveckling, men bland en del stammar ledde den ihållande naturdyrkan till en tro på trollmedel som beboddes av något slag av naturande. När växter och frukter blev fetischer var de tabu som föda. Äpplet var bland de första som föll inom denna kategori. Folken i Främre Orienten åt aldrig äpplen.

88:1.4 (967.6) Om ett djur åt människokött blev det en fetisch. På detta sätt blev hunden ett heligt djur bland parserna. Om fetischen är

ett djur och vålnaden har sitt stadigvarande hemvist i djuret, då kan fetischismen snudda vid reinkarnationstanken. På många sätt avundades vildarna djuren; de kände sig inte överlägsna djuren, och ofta fick de namn efter sina favoritdjur.

88:1.5 (967.7) När djur blev fetischer blev det tabu att äta köttet av fetischdjuret. Apor och markattor som påminde om människan blev tidigt fetischdjur, senare ansågs ormar, fåglar och svin också som sådana. En tid var kon fetisch och mjölken tabu medan avföringen var mycket uppskattad. Ormen vördades i Palestina, i synnerhet av fenicierna som liksom judarna ansåg den vara språkrör för onda andar. Även många nutida människor tror på reptilernas trollkraft. Från Arabien vidare genom Indien till de röda människornas moquistam med sin ormdans har ormen vördats.

88:1.6 (968.1) Vissa veckodagar var fetischer. Under långa tider har fredagen ansetts vara en olycklig dag och nummer tretton ett ont tal. Lyckonumren tre och sju kom från senare uppenbarelser; fyra var den primitiva människans lyckotal, och det kom sig av att man tidigt lärde känna de fyra väderstrecken. Det ansågs olycksbådande att räkna boskap eller annan egendom; forntidens människor motsatte sig alltid en folkräkning, ”att numrera folket”.

88:1.7 (968.2) De primitiva tidernas människa gjorde inte någon onödig fetisch av sexuallivet; förökningsfunktionen fick endast begränsad uppmärksamhet. Vilden var naturligt sinnad, inte oanständig eller liderlig.

88:1.8 (968.3) Saliv var en kraftfull fetisch; djävlar kunde drivas ut genom att spotta på en person. Om en äldre eller överordnad person spottade på en, var detta den största komplimang. Delar av

människokroppen betraktades som potentiella fetischer, i synnerhet håret och naglarna. Hövdingarnas långa fingernaglar prisades högt, och nagelbitar av dem var en kraftfull fetisch. Tron på skallfetischer förklarar mycket av senare tiders huvudskallejakt. Navelsträngen var en högt prisad fetisch; ännu idag anses den vara det i Afrika.

Människosläktets första leksak var en tillvaratagen navelsträng. Ofta trädde man pärlor på den, och det var människans första halsband.

88:1.9 (968.4) Puckelryggiga och lytta barn betraktades som fetischer; vansinniga troddes vara mångalna. Den primitiva människan kunde inte skilja mellan genialitet och vansinne; idioter slogs antingen ihjäl eller vördades som fetischpersonligheter. Hysteri bekräftade ytterligare den allmänna tron på trolldom; epileptikerna var ofta präster och medicinmän. Fylleri sågs som en form av andebesatthet. När en vilde gick ut för att rumla satte han ett blad i sitt hår för att meddela att han inte tog ansvar för sina handlingar. Gift och berusningsmedel blev fetischer, ty de tycktes vara besatta.

88:1.10 (968.5) Många människor såg genier som fetischpersonligheter besatta av en vis ande. Dessa talangfulla människor lärde sig snart att ty sig till bedrägeri och trick för att främja sina själviska intressen. En fetischarmänniska tänktes vara mer än människa; hon var gudomlig, rentav ofelbar. Sålunda fick hövdingar, kungar, präster, profeter och kyrkofurstar till slut en stor makt och utövade en obegränsad auktoritet.

2. Fetischens utveckling

88:2.1 (968.6) Vålnaderna antogs föredra att ta sin boning i något föremål som hade tillhört dem under jordelivet. Denna tro förklarar många nutida relikers verkande kraft. Forntidens människor vördade alltid sina ledares ben, och mången ser fortfarande med vidskeplig bävan på skelettresterna av helgon och hjältar. Ännu idag görs pilgrimsfärder till stormäns gravar.

88:2.2 (968.7) Tron på relikar är en utväxt av den forntida fetischkulten. De moderna religionernas relikar utgör ett försök att göra vildens fetisch förnuftsmässig och sålunda upphöja den till en värdig och respektabel plats i de nutida religiösa systemen. Det är hedniskt att tro på fetischer och magi men det antas vara acceptabelt att godta relikar och mirakel.

88:2.3 (969.1) Härden — eldstaden — blev mer eller mindre en fetisch, ett heligt ställe. Helgedomarna och templen var till en början fetischplatser emedan de döda var begravna där. Hebréernas fetischhydda lyftes av Mose upp till den plats där den hyste en superfetisch, den då existerande uppfattningen om Guds lag. Israeliterna gav emellertid aldrig upp den säregna kananitiska tron på stenaltaret: ”Denna sten som jag har rest till en stod skall bliva ett Guds hus.” De trodde uppriktigt att deras Guds ande bodde i sådana stenaltaren, som i verkligheten var fetischer.

88:2.4 (969.2) De tidigaste avbildningarna gjordes för att bevara utseendet och minnet av framstående avlidna; de var i själva verket minnesmärken. Avgudabilderna representerade en förfinad form av fetischism. De primitiva människorna trodde att en helgelseceremoni fick anden att bosätta sig i avbildningen; på samma sätt blev vissa föremål trollmedel när de välsignades.

88:2.5 (969.3) Då Mose lade till det andra budet till den urtida morallagen från Dalamatia gjorde han ett försök att begränsa fetischdyrkan bland hebréerna. Han gav omsorgsfulla anvisningar om att de inte fick göra något slags avbildning som kunde helgas för att bli en fetisch. Han uttryckte sig klart: ”Du skall icke göra dig något beläte eller någon bild, vare sig av det som är uppe i himmelen, eller av det som är nere på jorden, eller av det som är i vattnen på jorden.” Fastän detta bud bidrog mycket till att fördröja konsten bland judarna minskade det avgjort fetischdyrkan. Mose var alltför vis för att plötsligt försöka undantränga de urgamla fetischerna, och han samtyckte därför till att sätta upp vissa relikier vid sidan av lagen i den kombination av krigsaltare och religiös helgedom som arken var.

88:2.6 (969.4) Ord blev till slut fetischer, i synnerhet de som ansågs vara Guds ord. På detta sätt har många religioners heliga böcker blivit fetischlika fängelser som spärrar in människans andliga föreställningsförmåga. Själva Moses försök att bryta ned fetischerna blev en suprem fetisch; hans budord användes senare för att misstänkliggöra konsten och hämma glädjen över och beundran för det vackra.

88:2.7 (969.5) I forna tider var fetischordet med auktoritet en *doktrin* som ingav fruktan, och det var den mest förfärliga av alla tyranner som förslavar människan. En lärosats som är en fetisch får den dödlige att förleda sig till bigotteri, fanatism, vidskepelse, intolerans och de mest fasansfulla barbariska grymheter. Den moderna respekten för visdom och sanning är endast en sentida flykt från benägenheten att skapa fetischer ända upp till tankens och förnuftets högre nivåer. När det gäller de samlade fetischskrifter som utövare av olika

religioner anser vara *heliga böcker*, så tror man inte endast att det som står i boken är sant, utan även att varje sanning finns i den boken. Om en av dessa heliga böcker händelsevis nämner att jorden är flat, så vägrar annars förnuftiga män och kvinnor under många generationers tid att acceptera klara bevis för att planeten är rund.

88:2.8 (969.6) Bruket att öppna en av dessa heliga böcker för att låta ögat slumpmässigt stanna för ett ställe, vars efterlevnad kan avgöra viktiga livssituationer eller företag, är inget annat än rena fetischismen. Att avlägga en ed med handen på en "helig bok" eller att svära vid något supremt vördat föremål är en form av förädlad fetischism.

88:2.9 (969.7) Det representerar helt visst ett verkligt evolutionärt framåtskridande att avancera från den fetischbundna rädslan för vildehövdingens nagelkanter till en vördnad för en ypperlig samling brev, lagar, legender, allegorier, myter, poem och krönikor, som i varje fall återspeglar den sållade moraliska visdomen från många århundraden, åtminstone fram till den tid och händelse då de sammanställdes till en "helig bok".

88:2.10 (970.1) För att orden skulle bli fetischer måste man anse dem vara inspirerade, och åkallan av skrifter som antogs vara gudomligt inspirerade ledde direkt till etablerandet av kyrkans *auktoritet*, medan utvecklingen av civilsamhällets former ledde till uppkomsten av statens *auktoritet*.

3. Totemism

88:3.1 (970.2) Fetischismen löpte genom alla de primitiva kulterna, från den tidigaste tron på heliga stenar genom avgudadyrkan, kannibalism och naturdyrkan till totemism.

88:3.2 (970.3) Totemismen är en kombination av samhälleliga och religiösa riter. Ursprungligen tänkte man att respekt för det totemdjur från vilket man trodde sig biologiskt härstamma säkrade tillgången på föda. Totem var på en och samma gång symboler för gruppen och dess gud. En sådan gud var detsamma som klanen personifierad. Totemismen var en fas i försöken till samhällsanpassning av den i övrigt personliga religionen. Totemen utvecklade sig slutligen till de olika nutida folkens flaggor eller nationella symboler.

88:3.3 (970.4) En fetischväska, en medicinväska, var en påse som innehöll ett värdefullt urval vålnadsimpregnerade artiklar, och forna tiders medicinman lät aldrig sin påse, sin maktsymbol, röra vid marken. Civiliserade folk i det tjugonde århundradet ser till att deras flagga, det nationella medvetandets emblem, likaså aldrig rör vid marken.

88:3.4 (970.5) Insignierna för ställningen som präst eller kung betraktades till slut som fetischer, och den högsta statsmaktens fetisch har genomgått många utvecklingsstadier, från klaner till stammar, från feodal överhöghet till suveränitet, från totem till flaggor. Fetischkungar har styrt med ”gudomlig rätt”, och många andra styresformer har förekommit. Människorna har också gjort en fetisch av demokratin, upphöjandet av och vördnaden för den vanliga människans idéer, kollektivt tagna och kallade ”den allmänna opinionen”. En enda människas åsikt, tagen skilt för sig, anses inte vara mycket värd, men när många människor kollektivt fungerar som

en demokrati får detta samma medelmåttiga omdöme avgöra vad som är rätt och normera vad som är rättfärdigt.

4. Magi

88:4.1 (970.6) Den civiliserade människan angriper problemen i en reell omgivning med sin vetenskap; vilden försökte lösa de reella problemen i en illusorisk vålnadsomgivning med magi. Magin var det förfarande med vilket man manipulerade en förmodad andeomgivning vars intriger ändlöst förklarade det oförklarliga. Det var konsten att få till stånd frivilligt samarbete med andarna och att tvinga dem till ofrivillig hjälp genom att använda fetischer eller andra och mera kraftfulla andar.

88:4.2 (970.7) Magins, trolldomens och andebesvärjelsens syfte var tvåfaldigt:

88:4.3 (970.8) 1. Att få insyn i framtiden.

88:4.4 (970.9) 2. Att inverka gynnsamt på omgivningen.

88:4.5 (970.10) Vetenskapens syften är desamma som magins.

Människosläktet framskrider från magi till vetenskap, inte genom meditation och resonemang, utan snarare genom lång erfarenhet, så småningom och mödosamt. Människan kommer efterhand och med ryggen före in i sanningen. Hon börjar i villfarelsen, går vidare i villfarelsen och når slutligen tröskeln till sanningen. Först med den vetenskapliga metodens uppkomst har hon vänt sig framåt. De primitiva tidernas människa måste experimentera eller gå under.

88:4.6 (970.11) Tjusningen i forna tiders vidskepelse var moder till den senare vetenskapliga vetgirigheten. Det fanns en progressiv, dynamisk känsloladdning — rädsla och nyfikenhet — i dessa primitiva vidskepelse. Det fanns en drivkraft som förde framåt i den forna magin. Dessa vidskepelse representerade ett framträdande av människans önskan att lära känna och behärska den planetariska omgivningen.

88:4.7 (971.1) Magin fick ett så starkt grepp om vilden för att han inte kunde fatta tanken om en naturlig död. Den senare uppfattningen om arvssynd bidrog mycket till att försvaga magins grepp om människosläktet då den innebar en förklaring till den naturliga döden. Det var en tid inte alls ovanligt att tio oskyldiga personer dödades för att de antogs vara ansvariga för en persons naturliga död. Detta är en av orsakerna till varför de forntida folken inte förökade sig snabbare, och det är alltså sant för en del afrikanska stammars del. Den anklagade individen erkände sig vanligen skyldig, även då han hade att vänta sig döden.

88:4.8 (971.2) Magin är naturlig för vilden. Han tror att en fiende faktiskt kan dödas av att man utsätter hårtestar från hans huvud eller nagelkanter från hans fingrar för trolldom. Ormbettens ödesdigra följer tillskrevs trollkarlens magi. Svårigheten i att kämpa mot magi kommer sig av att rädsla kan döda. Primitiva folk var så rädda för magi att den faktiskt dödade, och sådana följer var tillräckliga för att underbygga denna felaktiga tro. Ifall av misslyckande fanns det alltid någon rimlig förklaring; botemedlet mot brister i magin var mera magi.

5. Magiska trollmedel

88:5.1 (971.3) Emedan allt som hörde ihop med kroppen kunde bli en fetisch hade den tidigaste magin att göra med hår och naglar. Förtegenhet i samband med kroppsavsöndringar uppkom av rädsla för att en fiende kunde få tag på någonting från kroppen och använda det till skadlig magi; allt exkret från kroppen begravdes därför omsorgsfullt. Offentligt spottande avhöll man sig från då man var rädd att saliv kunde användas till förgörande magi; spottet täcktes alltid över. Även matrester, klädesplagg och prydnader kunde bli magiska instrument. Vilden lämnade aldrig några måltidsrester på bordet. Allt detta gjordes av rädsla för att ens fiender kunde tänkas använda dessa ting vid magiska riter, inte av någon uppskattning för det hygieniska värdet av sådana seder och bruk.

88:5.2 (971.4) Magiska trollmedel lagades till av ett stort antal olika ingredienser: människokött, tigerklor, krokodiltänder, frön av giftiga växter, ormgift och människohår. De dödas ben var mycket magiska. Till och med stoftet från fotavtryck kunde användas i magin. Forntidens människor trodde mycket på kärlekstrolleri. Blod och andra former av utsöndringar från kroppen kunde säkra kärlekens magiska inverkan.

88:5.3 (971.5) Avbildningar ansågs vara effektiva i magin. Avbilder gjordes, och när de behandlas illa eller väl trodde man att det hade samma inverkan på den verkliga personen. Vid köptillfällen brukade vidskepliga personer tugga på en bit hårt trä för att mjuka upp säljarens hjärta.

88:5.4 (971.6) Mjölken från en svart ko var högeligen magisk; det var också svarta katter. Vandringsstaven eller trollstaven var magisk liksom trummor, klockor och knutar. Alla urgamla föremål var magiska trollmedel. En ny eller högre civilisations seder och bruk betraktades med ogillande emedan de antogs vara av ond magisk art. Skrivandet, boktryckandet och bilderna var länge offer för denna inställning.

88:5.5 (971.7) Den primitiva människan trodde att namn måste behandlas med respekt, i synnerhet gudarnas namn. Namnet behandlades som en entitet, som en faktor med inverkan skilt från den fysiska personligheten. Det värderades lika som själen och skuggan. Namn sattes som pant för lån; en människa kunde inte använda sitt namn förrän hon hade löst ut det genom att betala tillbaka lånet. Nuförtiden skriver man sitt namn under en förbindelse. En individs namn blev snart viktigt i magin. Vilden hade två namn: det viktiga namnet ansågs alltför heligt att användas vid vanliga tillfällen, därför hade han ett andra eller alldagligt namn — ett öknamn. Han sade aldrig sitt riktiga namn till främlingar. Varje ovanlig händelse fick honom att byta sitt namn. Ibland skedde det i ett försök att bota sjukdom eller sätta stopp för dålig tur. Vilden kunde få ett nytt namn genom att köpa det från stammens hövding. Fortfarande investerar människorna i titlar och grader. Bland de mest primitiva stammarna, såsom de afrikanska bushmännen, förekommer inga personnamn.

6. Magins utövande

88:6.1 (972.1) Magi utövades med hjälp av trollstavar, ”svartkonster” och besvärjelser, och det var vanligt att utövaren arbetade utan kläder. Kvinnorna var talrikare än männen bland de primitiva tidernas magiker. Inom magin betyder ”medicin” mysterium, inte behandling. Vilden behandlade aldrig sig själv; han använde aldrig mediciner annat än på inrådan av specialisterna på magi. Voodoo doktorerna i det tjugonde århundradet är typiska forna tiders magiker.

88:6.2 (972.2) Det fanns både en offentlig och en privat fas i magin. Det som medicinmannen, schamanen eller prästen utförde antogs vara till fördel för hela stammen. Häxor, trollkarlar och magiker utövade privat magi, personlig och självisk magi som användes som en tvingande metod för att bringa ont över ens fiender. Uppfattningen om en dualistisk spiritism, goda och onda andar, gav upphov till senare trosuppfattningar om vit och svart magi. När religionen utvecklades var magi den term som användes för andeverksamhet utanför ens egen kult, och därmed avsågs även äldre vålnadsföreställningar.

88:6.3 (972.3) Ordkombinationer, sång- och besvärjelseritualen, var högeligen magisk. En del forna tiders besvärjelser utvecklades till slut till böner. Snart började imiterande magi utövas. Bönerna framfördes som handling; magiska danser var endast dramatiserade böner. Bönen ersatte så småningom magin som en del vid offrandet.

88:6.4 (972.4) Gesterna, som var äldre än talet, var mer heliga och magiska, och imiterandet troddes ha en stark magisk kraft. De röda människorna uppförde ofta en buffeldans där en av dem spelade buffeln, och då man fick fatt i honom säkrade detta framgången i den

förestående jakten. Sexualfestligheterna på första maj var helt enkelt efterhärmande magi, en suggestiv vädjan till växtvärldens sexuella passioner. Dockan användes först som en magisk talisman av den barnlösa hustrun.

88:6.5 (972.5) Magin var den gren i utvecklingsreligionens träd som slutligen bar frukt i form av en vetenskaplig tidsålder. Tron på astrologi ledde till astronomins utveckling; tron på de vises sten ledde till skickligheten med metaller, medan tron på magiska tal lade grunden till matematiken som vetenskap.

88:6.6 (972.6) En värld som var så full av trollmedel bidrog mycket till att förinta all personlig ambition och initiativkraft. Frukterna av arbete utöver det vanliga eller av flit betraktades som magiska. Om en man hade mera säd på sitt fält än sin granne kunde han bli dragen inför hövdingen och anklagad för att han hade lockat denna tilläggsäd från den lata grannens fält. Under barbariets dagar var det sannerligen farligt att veta särskilt mycket. Det fanns alltid en risk för att bli avrättad för svartkonster.

88:6.7 (972.7) Så småningom avlägsnar vetenskapen hasardelementet från livet. Om de moderna utbildningsmetoderna misslyckades skulle det ske en nästan omedelbar återgång till de primitiva magiska trosföreställningarna. Dessa vidskepelser dröjer fortfarande kvar i sinnet hos många så kallade civiliserade människor. Språket innehåller många fossiler som visar att människosläktet länge har varit i den magiska vidskepelens våld, ord och uttryck sådana som trollbunden, olycksfödd, besatthet, hänförelse, trolldom, trolla bort,

förtrollande, som slagen av åskan. Intelligentia människor tror fortfarande på god tur, det onda ögat, och på astrologi.

88:6.8 (973.1) Forntidens magi var den moderna vetenskapens kokong, nödvändig på sin tid, men den är inte längre till någon nytta. Sålunda satte den ignoranta vidskepelsens fantasifoster människornas primitiva sinnen i svallning tills vetenskapens idéer och begrepp kunde födas. Idag befinner sig Urantia i gryningen till denna intellektuella utveckling. Halva världen griper ivrigt efter sanningens ljus och de vetenskapliga upptäckternas fakta, medan den andra halvan försmäktar fången i urgammal vidskepelse och endast tunt maskerad magi.

88:6.9 (973.2) [Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 88](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 90](#) >>

Kapitel 89

Synd, offer och försoning

89:0.1 (974.1) MÄNNISKAN under de primitiva tiderna ansåg sig stå i skuld till andarna, ha behov av återlösning. Så som vildarna såg det kunde andarna med rätta ha överöst dem med mycket mera dålig tur. Med tiden utvecklades denna uppfattning till läran om synd och frälsning. Själen ansågs komma in i världen belagd med skuld — arvsynden. Själen måste återlösas; en syndabock måste tillhandahållas. Huvudskallejägaren, förutom att han ägnade sig åt dyrkan enligt huvudskallekulten, kunde tillhandahålla en ersättare för sitt eget liv, ett ställföreträdande människooffer.

89:0.2 (974.2) Vilden blev tidigt besatt av uppfattningen att andarna får sin största tillfredsställelse av att se människans elände, lidande och förödmjukelse. Till en början var människan bekymrad endast för

synderna i det som hon hade gjort, men senare blev hon oroad även över synderna i det ogjorda. Hela det senare offersystemet växte fram kring dessa två idéer. Denna nya ritual hängde samman med iakttagandet av offerceremonierna för att blidka andarna. Den primitiva människan trodde att någonting speciellt måste göras för att vinna gudarnas gunst. Det är först en avancerad civilisation som inser att det finns en konsekvent jämnmodig och välvillig Gud. Blidkandet var en försäkring mot omedelbar dålig tur snarare än en investering för framtida salighet. Ritualerna för att undvika, driva ut, tvinga och blidka andarna flyter alla in i varandra.

1. Tabut

89:1.1 (974.3) Att följa ett tabu var människans försök att undgå ond tur, att låta bli att såra andevålnaderna genom att undvika någonting. Tabuna var till en början icke-religiösa, men de blev tidigt vålnads- eller andesanktionerade, och sålunda förstärkta blev de lagstiftande och institutionsbyggande. Tabut är källan till ceremoniella normer och ursprunget till primitiv självbehärskning. Det var den tidigaste formen av samhällsreglering och under långa tider den enda. Det är fortfarande en grundläggande enhet inom den sociala regleringsstrukturen.

89:1.2 (974.4) Den respekt som dessa förbud åstadkom i vildens sinne motsvarade exakt hans rädsla för de krafter som antogs upprätthålla dem. Tabun uppkom först som följd av slumpmässigt erfaren ond tur; senare bestämdes de av hövdingar och schamaner —

fetischmänniskor som troddes stå under ledning av en andevålnad eller rentav en gud. Rädslan för andevedergällning är så stor hos en primitiv människa att hon ibland dör av rädsla när hon har brutit mot ett tabu, och en sådan dramatisk händelse stärker enormt tabuts grepp om dem som lever vidare.

89:1.3 (974.5) Bland de tidigaste förbuden var restriktionerna mot att tillskansa sig kvinnor och annan egendom. Då religionen började spela en större roll i tabunas utveckling började det som var tabubelagt anses som orent, senare som oheligt. Hebréernas uppteckningar är fulla av uttalanden om rent och orent, heligt och oheligt, men deras trosföreställningar härvidlag var inte alls lika besvärliga och omfattande som bland många andra folk.

89:1.4 (975.1) De sju påbuden i Dalamatia och Eden samt hebréernas tio bud var definitiva tabun, alla uttryckta i samma negativa form som de allra äldsta forntida förbuden. Dessa nyare lagföreskrifter var avgjort befriande då de trädde i stället för tusentals tidigare existerande tabun. Vad mera, dessa senare bud lovade definitivt något i gengäld för åttlydnad.

89:1.5 (975.2) De första födotabuna hade sitt ursprung i fetischism och totemism. Svinet var heligt för fenicierna, kon för hinduerna. Egyptiernas tabu mot svinkött har förts vidare inom den hebreiska och den islamiska tron. En variant av födotabuna var tron att en havande kvinna kunde tänka så mycket på en viss föda att barnet när det föddes var ett eko av den födan. Sådan mat blev tabu för barnet.

89:1.6 (975.3) Vissa sätt att äta blev snart tabu, och så uppkom forntida och nutida bordsskick. Kastsystem och sociala nivåer är rudimentära kvarlevor av gamla förbud. Tabuna var högst effektiva i

att organisera samhället, men de var förfärligt betungande. Det negativa förbudssystemet inte endast upprätthöll nyttiga och konstruktiva föreskrifter utan också föråldrade, urväxta och onödiga tabun.

89:1.7 (975.4) Det skulle emellertid inte finnas något civiliserat samhälle som kunde ta sig för att kritisera den primitiva människan om inte dessa vittomfattande och mångahanda tabun hade funnits, och tabuna skulle aldrig ha hållits i kraft utan de upprätthållande sanktionerna från den primitiva religionen. Många av de väsentliga faktorerna i människans evolution har varit ytterst kostsamma, de har kostat en väldig förmögenhet i form av möda, uppoffring och försakelse, men dessa resultat i form av större självkontroll var de verkliga stegpinnarna längs vilka människan klev upp på civilisationens uppåtgående steg.

2. Uppfattningen om synd

89:2.1 (975.5) Rädslan för slumpen och skräcken för otur bokstavligen drev människan till att uppfinna den primitiva religionen som en förmodad försäkring mot dessa olyckor. Från magi och vålnader utvecklades religionen genom andar och fetischer till tabun. Varje primitiv stam hade sitt träd med förbjuden frukt, egentligen ett äppelträd men bildligt ett träd med tusende grenar som dignade fulla av alla slags tabun. Det förbjudna trädet sade alltid: ”Du skall icke”.

89:2.2 (975.6) Då vildens sinne utvecklades till den punkt där det föreställde sig både goda och onda andar, och när tabuna högtidligen

sanktionerades av den evolverande religionen, då var scenen färdig för att en ny tanke att framträda: uppfattningen om *synd*. Synden som idé fanns etablerad över hela världen innan den uppenbarade religionen först gjorde sitt inträde. Det var endast genom uppfattningen om synd som den naturliga döden blev logisk för det primitiva sinnet. Synd var överträdelse av tabun, och döden var straffet för synden.

89:2.3 (975.7) Synden var rituell, inte rationell; en handling, inte en tanke. Hela denna uppfattning om synden främjades av de fortlevande traditionerna från Dilmun och tiderna i ett litet paradys på jorden. Traditionen om Adam och Edens lustgård gav också stoff till drömmen om att det en gång fanns en ”gyllene tid” i människorasernas morgonstund. Allt detta förstärkte de tankar som senare uttrycktes i tron på att människan uppkom vid en särskild skapelse, att hon började sin vandring i fulländning och att överträdelsen av tabuna — synden — störtade henne ned till hennes senare sorgliga belägenhet.

89:2.4 (976.1) Den vanemässiga överträdelsen av ett tabu blev en last; den primitiva lagen gjorde lasten till ett brott, religionen gjorde den till en synd. Bland de tidiga stammarna var överträdelsen av ett tabu en kombination av brott och synd. En olycka som drabbade samhället sågs alltid som straff för stammens synd. För dem som trodde att framgång och rättfärdighet gick hand i hand orsakade den synbarliga välmågan hos de orättfärdiga så mycket bekymmer att det var nödvändigt att uppfinna helveten för att straffa dem som bröt mot tabun. Antalet sådana platser för framtida straff har varierat från en till fem.

89:2.5 (976.2) Tanken om bekännelse och förlåtelse framträdde tidigt i den primitiva religionen. Människor brukade vid ett allmänt möte be om förlåtelse för synder som de hade för avsikt att begå följande vecka. Bekännelsen var endast en rit för efterskänkande av straffet, också ett offentligt meddelande om förorenande, en ritual för att ropa ”oren, oren!” Sedan följde alla de reningsceremonier som ritualen fordrade. Alla forntida folk utövade dessa meningslösa ceremonier. Många till synes hygieniska seder bland de tidiga stammarna var till stor del ceremoniella.

3. Avsägelse och förödmjukelse

89:3.1 (976.3) Avsägelse kom som nästa steg i den religiösa utvecklingen; fastandet var allmän sed. Snart blev det sed att avstå från många former av fysiskt välbehag, i synnerhet av sexuell natur. Fasteritualen var djupt rotad i många forntida religioner, och den har gått vidare till praktiskt taget alla nutida teologiska tankesystem.

89:3.2 (976.4) Ungefär vid den tid då den barbariska människan började återhämta sig från det slösaktiga bruket att bränna och begrava egendom tillsammans med de avlidna, just när människorasernas ekonomiska struktur började ta form, framträdde denna nya lära om avsägelse, och tiotusentals uppriktiga själar började eftersträva fattigdom. Egendom ansågs vara ett andligt handikapp. Dessa uppfattningar om de andliga farorna av materiella ägodelar hade en stor spridning under Filons och Paulus tid, och de har satt betydande spår i den europeiska filosofin allt sedan dess.

89:3.3 (976.5) Fattigdomen var endast en del i den ritual som avsåg att döda köttet och som olyckligtvis blev inkorporerad i många religioners — särskilt kristendomens — skrifter och läror. Botgöring är den negativa formen av denna ofta enfaldiga avsägelseritual. Allt detta lärde emellertid vilden *självbehärskning*, och det var ett värdefullt framsteg i den sociala utvecklingen. Självförsakelse och självbehärskning var två av de största sociala vinningarna från de tidiga utvecklingsreligionerna. Självbehärskningen gav människan en ny livsfilosofi; den lärde henne konsten att förstora livets bråktal genom att minska de personliga kravens nämnare i stället för att alltid försöka öka den själviska tillfredsställelsens täljare.

89:3.4 (976.6) Till dessa forna idéer om självdisciplin hörde piskande och alla slag av fysisk tortyr. Moderkultens präster var särskilt aktiva i att lära ut det fysiska lidandets dygd, och de föregick med exempel genom att låta sig själva kastreras. Hebréerna, hinduerna och buddisterna var ivriga anhängare av denna lära om fysisk förödmjukelse.

89:3.5 (976.7) Under hela forntiden försökte människorna på dessa sätt skaffa sig extra poäng i de självförsakelseböcker som deras gudar förde. Det var en gång vanligt för den som stod under något emotionellt tryck att avlägga löften om självförsakelse och -tortyr. Med tiden fick dessa löften formen av kontrakt med gudarna och, i den bemärkelsen, representerade ett verkligt evolutionärt framsteg att gudarna förmodades göra någonting definitivt i gengäld för denna självtortyr och detta dödande av köttet. Det förekom både negativa och positiva löften. Utfästelser av denna skadliga och extrema natur kan idag främst iakttas bland vissa grupper i Indien.

89:3.6 (977.1) Det var endast naturligt att avsägelse- och förödmjukelsekulten skulle fästa uppmärksamhet på den sexuella tillfredsställelsen. Avhållsamhetskulten uppkom som en ritual bland soldater före en drabbning. Under senare tider blev den en sed hos "helgon". Denna kult tolererade äktenskapet endast som ett mindre ont än otukt. Många av världens stora religioner har påverkats ofördelaktigt av denna forntida kult, men ingen mer avgjort än kristendomen. Aposteln Paulus var en anhängare av denna kult, och hans personliga åsikter återspeglas i de läror som han fogade till den kristna teologin. "En man gör väl i att inte alls röra någon kvinna." "Helst ville jag att alla människor levde såsom jag." "Till de ogifta åter och till änkorna säger jag att de gör väl, om de förblir vad de är, liksom jag." Paulus visste mycket väl att sådana läror inte var en del av Jesu evangelium, och att han erkänner detta framgår av hans uttalande: "Detta säger jag likväl som ett medgivande, inte såsom en befallning." Denna kult ledde Paulus att se ned på kvinnorna. Det är att beklaga att hans personliga åsikter så länge har influerat en stor världsreligions lära. Om tältmakaren och lärarens råd ordagrant och allmänt följdes, skulle människosläktet få ett snabbt och föga ärofullt slut. När en religion invecklar sig med den forntida avhållsamhetskulten leder det dessutom direkt till en strid mot äktenskapet och hemmet, själva grundvalen för samhället och basinstitutionen för människans framåtskridande. Det är inte att förvåna sig över att alla sådana trosföreställningar bland de många religionerna hos olika folk gynnade uppkomsten av celibata prästerskap.

89:3.7 (977.2) En dag borde människan lära sig att ägna sig åt frihet utan lättsinne, föda utan frosseri och njutning utan måttlighet. Självbehärskning är en bättre mänsklig princip för att reglera beteendet än extrem självförsakelse. Inte heller lärde Jesus någonsin ut dessa oskäliga synsätt till sina efterföljare.

4. Offrandets ursprung

89:4.1 (977.3) Offrandet som en del av de religiösa andaktsövningarna hade likt många andra andäktiga ritualer inget enkelt och enda ursprung. Tendensen att buga sig djupt inför makten och att kasta sig till jorden i andäktig tillbedjan inför mysteriet förebådas redan i hundens svansande inför sin herre. Det är bara ett steg från impulsen att dyrka till handlingen att offra. Den primitiva människan mätte värdet av sitt offer med den smärta hon led. När offeriden först fick anknytning till det religiösa ceremonielet kunde man inte tänka sig något offrande som inte medförde smärta. De första offren var sådana handlingar som att rycka loss hår, skära sig i köttet, stympa sig, slå ut tänder och hugga av fingrar. När civilisationen framskred upphöjdes dessa grovhuggna offerbegrepp till ritualnivån för självförnekelse, asketism, fastande, försakelse och den senare kristna läran om helgelse genom sorg, lidande och köttets dödande.

89:4.2 (977.4) Tidigt under religionens utveckling existerade två uppfattningar om offrandet: idén om gåvooffret som innebar en attityd av tacksägelse, och skuldooffret som innehöll idén om

återlösande. Senare utvecklades föreställningen om ställföreträdande offer.

89:4.3 (977.5) Ännu senare föreställde sig människan att hennes offer, oberoende av vilket slags offer det var, kunde fungera som budbärare till gudarna; det kunde vara som en ljuvlig doft i gudomens näsborrar. Detta ledde till rökelse och andra estetiska drag i offerritualerna, som utvecklades till offerfester, och dessa blev med tiden allt mer invecklade och utsirade.

89:4.4 (978.1) När religionen utvecklades ersatte offerriterna för förlikning och blidkande de äldre metoderna för undvikande, lugnande och utdrivande av andar.

89:4.5 (978.2) Den tidigaste idén med offrandet var att förfädernas andar utmätte en ersättning för sin neutralitet; först senare utvecklades idén om försoning. Då människan förlorade uppfattningen om människosläktets evolutionära ursprung, då traditionerna om Planetprinsens tider och Adams vistelse på jorden filtrerades ned genom tiden, spred sig idén om synden och arvsynden vida omkring, så att offrandet för tillfällig och personlig synd utvecklades till läran om offer som försoning för hela släktets synd. Den försoning som offrandet medförde var ett heltäckande försäkringsarrangemang som täckte även en okänd guds harm och avund.

89:4.6 (978.3) Omgiven av så många känsliga andar och snikna gudar stod den primitiva människan ansikte mot ansikte med en sådan härskara av borgenärgudar att hon behövde alla präster, ritualer och offer under hela sin livstid för att klara av den andliga skulden. Läran

om arvsynd eller släktomfattande skuld gjorde varje person från livets början svårt skuldsatt hos andemakterna.

89:4.7 (978.4) Gåvor och mutor ges åt människor, men när de erbjuds åt gudarna beskrivs de som tillägnade, helgade, eller kallas för offer. Avsägelse var den negativa formen av blidkande; offrandet blev den positiva formen. Till blidkandet hörde prisande, ärande, smicker och även underhållning. Det är resterna från de positiva sätten att utöva den forntida försoningskulten som utgör de nutida formerna för gudsdyrkan. Dagens former för dyrkan är helt enkelt ritualiserandet av de forna offermetoder som hörde till den positiva formen av blidkande.

89:4.8 (978.5) Djuroffer betydde mycket mera för den primitiva människan än vad det någonsin skulle kunna betyda för nutida släkten. Dessa barbarer höll djuren för sina faktiska och nära släktingar. Med tiden blev människan slug i sitt offrande och slutade att offra sina arbetsdjur. Till en början offrade hon det *bästa* av allting, inklusive sina husdjur.

89:4.9 (978.6) Det var inget tomt skryt av en viss egyptisk härskare när han meddelade att han hade offrat 113.433 slavar, 493.386 nötboskap, 88 båtar, 2.756 gyllene bildstoder, 331.702 krukor honung och olja, 228.380 krukor vin, 680.714 gäss, 6.744.428 bröd och 5.740.352 säckar säd. För att kunna göra detta måste han ha beskattat sina trälände undersåtar till det yttersta.

89:4.10 (978.7) Rena nödvändigheten tvingade till slut dessa halvvardar att äta den materiella delen av sina offergåvor, sedan gudarna avnjutit gåvornas själ. Denna sed fick sitt berättigande under

förevändningen av forntidens heliga måltid, en nattvardstjänst enligt nutida bruk.

5. Offer och kannibalism

89:5.1 (978.8) De moderna idéerna om den tidiga kannibalismen är helt felaktiga; kannibalism var en del av sedvänjorna i det tidiga samhället. Fastän kannibalismen traditionellt är horribel för den nutida civilisationen, var den en del av den sociala och religiösa strukturen i det primitiva samhället. Gruppens intressen dikterade utövandet av kannibalism. Den utvecklades av nödvändighetens tvång och bestod på grund av slaveriet under vidskepelse och okunskap. Det var fråga om en social, ekonomisk, religiös och militär sed.

89:5.2 (979.1) Människan under de första tiderna var kannibal; hon gillade människokött och därför offrade hon det som en födogåva till andarna och till sina primitiva gudar. Eftersom vålnadsandarna endast var modifierade människor, och eftersom föda var det som människan mest hade behov av, så måste föda likaså vara det som en ande hade det största behovet av.

89:5.3 (979.2) Kannibalism förekom en gång så gott som överallt bland de evolverande raserna. Sangikerna var alla människoätare, men ursprungligen var andoniterna det inte, inte heller noditerna och adamiterna; inte heller var anditerna människoätare förrän de hade blivit storligen uppblandade med de evolutionära raserna.

89:5.4 (979.3) Smaken för människokött ökar. Sedan ätandet av människokött hade fått sin början av hunger, vänskap, hämnd eller

religiös ritual fortgick det och blev till vanemässig kannibalism. Människoätandet hade fått sin början av brist på föda, fastän detta sällan var den underliggande orsaken. Eskimåerna och de första andoniterna var emellertid sällan kannibaler, utom i tider av hungersnöd. De röda människorna — i synnerhet i Centralamerika — var kannibaler. Det var en gång allmän sed för mödrarna under de primitiva tiderna att döda och äta sina egna barn för att återvinna de krafter de hade förlorat vid barnafödandet, och i Queensland dödas och uppäts det första barnet fortfarande ofta. Helt nyligen har många afrikanska stammar avsiktligt tillgripit kannibalism som en krigsåtgärd, ett slags förskräcklighet att terrorisera sina grannar med.

89:5.5 (979.4) En del kannibalism uppkom av att en gång högrestående släkten degenererade, men den förekom främst bland de evolutionära raserna. Människoätandet började vid en tid då människorna hyste intensiva och bittra känslor mot sina fiender. Att äta människokött blev del av en högtidlig hämndceremoni. Man trodde att en fiendes vålnad på detta sätt kunde förintas eller förenas med ätarens vålnadssjäl. Det var en gång en utbredd tro att trollkarlarna fick sina krafter av att äta människokött.

89:5.6 (979.5) Vissa grupper av människoätare brukade konsumera endast medlemmar av sin egen stam, en föregiven andlig inavel som antogs stärka samhörigheten inom stammen. De åt också fiender som hämnd, för att lägga beslag på deras styrka. Det ansågs vara en ära för en väns eller stamfrändes själ om hans kropp åts upp, medan det endast var ett rättvist straff för en fiende att sålunda sluka honom. Vildens sinne gjorde inga anspråk på att vara konsekvent.

89:5.7 (979.6) Bland vissa stammar önskade de ålderstigna föräldrarna att deras barn åt upp dem. Bland andra var det sed att avstå från att äta nära släktingar; deras kroppar såldes eller byttes mot främlingars. Det fanns en betydande handel med kvinnor och barn som hade götts för att slaktas. När sjukdom eller krig inte lyckades begränsa folkmängden åts överskottet helt enkelt upp.

89:5.8 (979.7) Kannibalismen har så småningom försvunnit på grund av följande omständigheter:

89:5.9 (979.8) 1. Den blev ibland en samhällelig ceremoni, ett erkännande av det kollektiva ansvaret för att en stamfrände hade fått dödsstraffet. Blodskulden upphör att vara ett brott när alla — hela samhället — har del i den. Den sista kannibalismen i Asien bestod av detta ätande av avrättade brottslingar.

89:5.10 (979.9) 2. Den blev mycket tidigt en religiös ritual, men ökad rädsla för vålnaderna ledde inte alltid till en minskning av människoätandet.

89:5.11 (979.10) 3. Slutligen utvecklades kannibalismen till den punkt där endast vissa delar eller organ av kroppen åts, de delar som antogs innehålla själen eller delar av anden. Att dricka blod blev vanligt, och det var brukligt att blanda de ”ätliga” delarna av kroppen med mediciner.

89:5.12 (980.1) 4. Den blev tillåten endast för männen; kvinnorna var förbjudna att äta människokött.

89:5.13 (980.2) 5. Därefter blev den tillåten endast för hövdingar, präster och schamaner.

89:5.14 (980.3) 6. Sedan blev kannibalism tabubelagd bland de högrestående stammarna. Tabu som gällde människoätandet fick sin början i Dalamatia och spred sig långsamt ut över världen. Noditerna befrämjade kremering som ett sätt att bekämpa kannibalismen, ty det var en gång allmän sed att gräva upp begravda kroppar för att äta upp dem.

89:5.15 (980.4) 7. Människooffren gav dödsstöten åt kannibalismen. Efter det att människokött först hade blivit föda för överordnade människor, hövdingarna, reserverades det till slut för de ännu mer överordnade andarna. Sålunda gjorde människooffren effektivt slut på kannibalismen, utom bland de lägsta stammarna. När människooffrandet hade blivit allmän sed blev människoätandet tabubelagt. Människokött var föda endast för gudarna. Människan fick äta endast en liten ceremoniell bit, ett sakrament.

89:5.16 (980.5) Till slut blev det allmän sed att vid offrandet använda djur i stället för människor, och även bland de mer efterblivna stammarna minskade ätandet av hundar avsevärt människoätandet. Hunden var det första djur som tämjdes till husdjur, och värderades högt både som sådan och som föda.

6. Människooffrandets utveckling

89:6.1 (980.6) Människooffrandet var ett indirekt resultat av kannibalismen såväl som dess botemedel. Att förse andeledsagare för färden till andelandet ledde också till en minskning av människoätandet, då det aldrig var sed att äta dessa som offrades vid dödsfall. Ingen ras har varit helt fri från bruket av människooffer i någon form och vid någon tid, även om andoniterna, noditerna och adamiterna var minst hemfallna åt kannibalism.

89:6.2 (980.7) Offrandet av människor har förekommit över praktiskt taget hela världen: det ingick i de religiösa sederna hos kineser, hinduer, egyptier, hebréer, mesopotamier, greker, romare och många andra folk, ända fram till senaste tid bland de efterblivna stammarna i Afrika och Australien. Senare tidens indianer hade en civilisation som hade vuxit fram från kannibalism och därför var stöpt i människooffrandet, i synnerhet i Central- och Sydamerika. Kaldéerna var bland de första som avstod från att offra människor vid vanliga tillfällen; de offrade djur i stället. För omkring två tusen år sedan införde en ömhjärtad japansk kejsare lerstoder i stället för människor som offer, men det är mindre än tusen år sedan människooffrandet dog ut i norra Europa. Bland vissa efterblivna stammar fortsätter frivilliga att offra sig, ett slags religiös eller rituell form av självmord. En schaman gav en gång order om att en mycket respekterad gammal man i en viss stam skulle offras. Folket revolterade, de vägrade att lyda. Då bad den gamla mannen sin son att ta livet av honom. Forntidens människor hade en verklig tro på denna sed.

89:6.3 (980.8) Det finns inte upptecknat någon mer tragisk och patetisk erfarenhet, som skulle illustrera de hjärtskärande striderna mellan forntida hävdvunna religiösa seder och de motsatta kraven

från en avancerande civilisation, än hebréernas berättelse om Jefta och hans enda dotter. Som allmän sed var hade denne välmenande man gett ett dåraktigt löfte, köpslagit med ”stridens gud” och förbundit sig att betala ett visst pris för seger över sina fiender. Detta pris var att offra det som först kom ut från hans hus för att möta honom när han återvände hem. Jefta tänkte att en av hans trogna slavar skulle finnas till hands för att välkomna honom, men det gick så att hans dotter och enda barn kom ut för att välkomna honom. Så kom det sig att, ännu så pass sent och bland ett folk som antogs vara civiliserat, denna vackra jungfru efter det att hon hade fått sörja över sitt öde i två månader faktiskt offrades som ett människooffer av sin far och med godkännande av hans stamfränder. Allt detta gjordes trots Moses strikta föreskrifter mot människooffer. Män och kvinnor är begivna på att avlägga dåraktiga och onödiga löften, och forntidens människor höll alla sådana utfästelser för i högsta grad heliga.

89:6.4 (981.1) I forna tider när en ny byggnad av någon betydelse påbörjades var det brukligt att slå ihjäl en människa som ”grundoffer”. Detta gav en vålnadsande att vaka över och skydda byggnadsverket. När kineserna gjorde sig redo att gjuta en klocka fordrade sedvänjan att åtminstone en jungfru offrades för att förbättra klangen. Den utvalda flickan kastades levande i den smälta metallen.

89:6.5 (981.2) Det var länge sed bland många grupper att mura in slavar levande i viktiga murar. Under senare tider ersatte de nordeuropeiska stammarna denna sed att begrava levande människor i murarna i nya byggnader med att mura in skuggan av någon förbipasserande. Kineserna begravde i muren de arbetare som dog medan de byggde den.

89:6.6 (981.3) En småkung i Palestina som byggde Jerikos murar ”lade dess grund i Abiram, sin förstfödde, och satte upp dess portar i sin yngste son Segub”. Inte endast satte denne far, vid detta sena datum, två av sina söner levande i groparna till grunden för stadsportarna, utan det har också upptecknats att denna handling skedde ”enligt Herrens ord”. Mose hade förbjudit dessa offer i byggnadsgrunderna, men israeliterna återgick till dem snart efter hans död. Nittonhundratalets ceremoni att lägga prydnads- och minnesföremål i grunden till en ny byggnad är en påminnelse om primitiva tiders grundoffer.

89:6.7 (981.4) Det var länge sed hos många folk att helga de första frukterna åt andarna. Dessa högtidligheter, som nu är mer eller mindre symboliska, är alla kvarlevor av forna tiders ceremonier som inkluderade människoeffter. Tanken att offra den förstfödde hade en stor omfattning bland forntidens människor, i synnerhet bland fenicierna som var de sista som gav upp seden. Det var brukligt att vid offrandet säga ”liv för liv”. Nu säger ni vid kistan ”jord till jord”.

89:6.8 (981.5) Fastän anblicken av Abraham som ser sig tvungen att offra sin son Isak är chockerande för en civiliserad känslighet, så var det ingen ny eller ovanlig tanke för den tidens människor. Det var länge rådande sed för fäder att i tider av stor emotionell stress offra sin förstfödde son. Många folk har traditioner med liknande berättelser, ty det fanns en gång en världsomfattande och djupgående tro att det var nödvändigt med ett människoeffter när någonting särskilt eller ovanligt inträffade.

7. Modifikationer av människooffrandet

89:7.1 (981.6) Mose försökte få ett slut på människooffren genom att i stället införa lösen. Han etablerade en systematisk plan som gjorde det möjligt för hans folk att undgå de värsta resultaten av sina oöverlagda och dåraktiga utfästelser. Landområden, lösören och barn kunde återlösas till fastställda avgifter som betalades åt prästerna. De grupper som upphörde att offra sina förstfödda hade snart stora fördelar jämfört med sina mindre avancerade grannar som fortsatte med dessa grymheter. Många sådana efterblivna stammar blev inte endast mycket försvagade av denna förlust av söner, utan ofta bröts också arvsföljden för hövdingaskapet.

89:7.2 (982.1) En följdföreteelse då barnoffrandet upphörde var seden att stryka blod på husets dörrpost för att skydda den förstfödde. Detta gjordes ofta i samband med en av årets heliga fester, och denna ceremoni förekom en gång över största delen av världen, från Mexiko till Egypten.

89:7.3 (982.2) Även efter det att de flesta grupper hade upphört med det rituella dödandet av barn var det sed att sätta ut ett spädbarn ensamt ute i vildmarken eller i en liten båt på vattnet. Om barnet blev vid liv tänkte man sig att gudarna hade ingripit för att bevara honom, såsom i traditionerna om Sargon, Mose, Kyros och Romulus. Sedan kom seden att viga de förstfödda sönerna till att bli helgade eller offerhelgade, låta dem växa upp och sedan landsförvisa dem istället

för att döda dem; detta var ursprunget till koloniseringen. Romarna tillämpade denna sed i sin kolonisationspolitik.

89:7.4 (982.3) Många av de säregna föreningarna mellan sexuell lössläpphet och primitiv gudsdyrkan fick sin uppkomst i samband med människoeffrandet. Om en kvinna i forna tider mötte huvudjägare kunde hon rädda sitt liv genom sexuell kapitulation. Senare kunde en jungfru som hade vigts till offer åt gudarna välja att återlösa sitt liv genom att viga sin kropp för livet till templets heliga sexualtjänst; på så sätt kunde hon förtjäna ihop sin lösensumma. Forntidens människor ansåg det vara högeligen upplyftande att ha sexuella förhållanden med en kvinna som på detta sätt var sysselsatt med att återlösa sitt liv. Det var en religiös ceremoni att umgås med dessa heliga jungfrur, och därtill erbjöd hela denna ritual en godtagbar ursäkt för alldaglig sexuell tillfredsställelse. Detta var en subtil form av självbedrägeri som både jungfrurna och deras sällskap med nöje ägnade sig åt. Sedvänjorna släpar alltid efter civilisationens evolutionära framsteg och sanktionerar sålunda de tidigare och mer barbariska sexualbruket bland de evolverande släkterna.

89:7.5 (982.4) Tempelprostitutionen spred sig slutligen över hela Sydeuropa och Asien. Pengarna som de tempelprostituerade förtjänade hölls heliga bland alla folk — en värdefull gåva åt gudarna. De mest högt uppsatta kvinnorna trängdes på templens sexmarknader och gav sina inkomster till alla slags heliga tjänster och allmännyttiga arbeten. Många av de bättre klassernas kvinnor samlade ihop till sina hemgifter genom tillfällig sexualtjänst i templet, och de flesta män föredrog att ha dessa kvinnor till hustrur.

8. Återlösen och förbund

89:8.1 (982.5) Offerhelgad återlösning och tempelprostitution var i själva verket modifikationer av människooffrandet. Därefter kom skenoffrandet av döttrar. Denna ceremoni bestod av åderlåtning med invigning till livslång jungfrudom och var en moralisk reaktion mot den tidigare tempelprostitutionen. Under mer närliggande tider var det jungfrur som vigde sig till tjänsten att vårda de heliga tempeleldarna.

89:8.2 (982.6) Människorna kom till slut på idén att offrandet av någon del av kroppen kunde ersätta det tidigare offrandet av hela människan. Fysisk lemlästning ansågs också vara en acceptabel ersättning. Hår, naglar, blod och även finger och tår offrades. Den senare och så gott som överallt förekommande forntida omskärelseriten var en vidareutveckling av delofferkulten; den var enbart en offerhandling, ingen tanke på hygien anslöt sig till den. Männen omskars, kvinnorna gjorde hål i sina öron.

89:8.3 (983.1) Senare blev det sed att binda ihop fingrar i stället för att hugga av dem. Att raka huvudet och att klippa håret var likaså former av religiös hängivelse. Att kastrera till eunuck var först en modifikation av människooffrandets idé. Att göra hål i näsa och läppar förekommer fortfarande i Afrika, och tatuerandet är en artistisk utveckling av det tidigare primitiva sargandet av kroppen.

89:8.4 (983.2) Offerseden blev slutligen, som ett resultat av mer avancerad undervisning, sammankopplad med förbundsiden. Äntligen

kunde man föreställa sig att gudarna ingick verkliga avtal med människan. Detta var ett betydande steg vid stabiliserandet av religionen. Lagen, ett förbund, trädde i stället för tur, rädsla och vidskepelse.

89:8.5 (983.3) Människan kunde aldrig ens drömma om att ingå ett avtal med Gudomen förrän hennes begrepp om Gud hade nått upp till den nivå där universums övervakare sågs som tillförlitliga.

Människans tidigaste uppfattning om Gud var så människoliknande att hon inte kunde tänka sig en tillförlitlig Gudom förrän hon själv hade blivit relativt tillförlitlig, moralisk och etisk.

89:8.6 (983.4) Idén att ingå ett förbund med gudarna fick dock till slut fotfäste. *Den evolutionära människan förvärvade slutligen en sådan moralisk värdighet att hon vågade köpslå med sina gudar.* Så utvecklades offerverksamheten så småningom till det spel där människan filosofiskt köpslår med Gud. Allt detta innebar ett nytt sätt att försäkra sig mot dålig tur, eller snarare ett bättre förfarande att köpa sig en säkrare framgång. Tro inte att dessa forna tiders offer var en fri gåva till gudarna, ett spontant offrande av tacksamhet eller tacksägelse; de var inte uttryck för en sann gudsdyrkan.

89:8.7 (983.5) De primitiva formerna av bön var ingenting annat än ett köpslående med andarna, en ordväxling med gudarna. Bönen var ett slags byteshandel där vädjan och övertalning ersattes med någonting mera gripbart och dyrbart. Handeln som utvecklades bland människoraserna hade inpräglat handelns anda hos människorna och utvecklat slugheten vid byteshandel. Nu började dessa drag framträda i människans sätt att dyrka. Så som en del människor var bättre handelsmän än andra, så ansågs en del vara bättre bedjare än andra.

En rättfärdig mans bön värderades högt. En rättfärdig man var en som hade utjämnat alla konton med andarna, en som hade utfört varje rituell skyldighet gentemot gudarna.

89:8.8 (983.6) Bönen under de första tiderna var knappast en form av gudsdyrkan; det var en köpslående anhållan om hälsa, rikedom och liv. I många avseenden har bönerna inte förändrats under tidsåldrarnas förlopp. De läses fortfarande ur böcker, reciteras formellt och skrivs ut för att placeras på hjul och hängas i träd där vindens fläktar besparar människan besväret att offra sin egen andedräkt.

9. Offer och sakrament

89:9.1 (983.7) Människo-offrandet, under loppet av ritualernas utveckling på Urantia, har avancerat från det blodiga människoätandet till högre och mer symboliska nivåer. De tidiga offerritualerna beredde vägen för de senare sakramentceremonierna. Under mer närliggande tider brukade prästen ensam ta del av en bit av människooffret eller av en droppe människoblod, varefter alla tillsammans tog del av det djur som fungerade som ersättning. Dessa tidiga idéer om lösen, återlösen och förbund har utvecklats till senare tiders sakramentsförrättningar. Hela denna ceremoniella evolution har utövat ett mäktigt samhällsbyggande inflytande.

89:9.2 (984.1) I samband med gudsmoderskulden i Mexiko och annanstans användes slutligen ett sakrament av kakor och vin i stället för kött och blod vid de tidigare människooffren. Hebréerna utövade länge denna ritual som en del av sitt påskfirande, och det var från

detta ceremoniel som den senare kristna versionen av sakramentet uppkom.

89:9.3 (984.2) De forntida sociala broderskapen byggde på en rit av bloddrickande. Det forna judiska broderskapet var ett blodsband i anslutning till offrandet. Paulus började bygga upp en ny kristen kult på ”det eviga förbundets blod”. Fastän han kanske onödigtvis betungade kristendomen med lärorna om blod och offer, satte han en gång för alla stopp för doktrinerna om återlösen genom människo- eller djuroffer. Hans teologiska kompromisser anger att även uppenbarelsen måste underkasta sig evolutionens graderade kontroll. Enligt Paulus blev Kristus det sista och helt tillräckliga människooffret; den gudomliga Domaren är nu fullt och för evigt tillfredsställd.

89:9.4 (984.3) Så har offerkulten efter långa tidsåldrar utvecklats till sakramentkulten. På så sätt är de nutida religionernas sakrament legitima arvtagare till dessa chockerande forna ceremonier med människooffer och de ännu äldre kannibalistiska ritualerna. Många är ännu beroende av blodet för sin frälsning, men åtminstone har det blivit bildligt, symboliskt och mystiskt.

10. Syndernas förlåtelse

89:10.1 (984.4) Forntidens människa uppnådde medvetandet om nåd inför Gud endast genom offrandet. Nutidens människa måste utveckla nya sätt att uppnå medvetandet om frälsning. Medvetandet om synd finns kvar i de dödligas sinnen, men tankemönstren för frälsning från

synden har blivit utslitna och föråldrade. Det andliga behovets verklighet består, men det intellektuella framåtskridandet har förintat de forna sätten att få frid och tröst för sinne och själ.

89:10.2 (984.5) *Synden måste omdefinieras som avsiktlig illojalitet mot Gudomen.* Det finns olika grader av illojalitet: den partiella lojaliteten som följd av obeslutsamhet, den delade lojaliteten som följd av konflikt, den döende lojaliteten som följd av likgiltighet och lojalitetens död som kommer till uttryck i gudlösa ideal.

89:10.3 (984.6) Uppfattningen eller känslan av synd är medvetande om brott mot sedvänjorna. Det är inte nödvändigtvis synd. Det finns ingen verklig synd utan medveten illojalitet mot Gudomen.

89:10.4 (984.7) Människans möjlighet att inse sin känsla av skuld är ett tecken på människosläktets transcendenta värde. Det är inte ett tecken på människans lågsinhet, utan utmärker henne snarare som en varelse kännetecknad av potentiell storhet och ständigt tilltagande ädelhet. En sådan känsla av ovärdighet är den första sporren, som snabbt och säkert bör leda till de trons erövringar som omvandlar den dödlighas sinne till den moraliska ädelhetens, den kosmiska insiktens och det andliga levandets enastående nivåer; sålunda förändras alla betydelser i människans tillvaro från det tidsbundna till det eviga, och alla värden höjs från det mänskliga till det gudomliga.

89:10.5 (984.8) Att bekänna sin synd är ett beslutsamt tillbakavisande av illojaliteten, men det utplånar på intet sätt följderna i tid och rymd av en sådan illojalitet. Bekännelsen — ett uppriktigt erkännande av syndens art — är nödvändig för religiös tillväxt och andligt framåtskridande.

89:10.6 (985.1) Gudomens förlåtelse av synd betyder ett förnyande av lojalitetsrelationerna, efter en period då människan har varit medveten om avbrottet i dessa relationer till följd av sitt medvetna uppror. Förlåtelsen behöver inte sökas, endast tas emot som medvetenheten om att lojalitetsrelationerna mellan den skapade varelsen och Skaparen har återupprättats. Alla Guds lojala söner är lyckliga, tjänstvilliga och ständigt framåtskridande på sin väg till Paradiset.

89:10.7 (985.2) [Framfört av en Lysande Aftonstjärna i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 89](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 91](#) >>

Kapitel 90

Schamanism — medicinmän och präster

90:0.1 (986.1) DE RELIGIÖSA sedvänjornas utveckling framskred från lugnande, undvikande, utdrivande, betvingande, förlikande och blidkande till offrande, försonande och återlösande. Det sätt på vilket den religiösa ritualen utövades utvecklades från den primitiva kultens former via fetischer till magi och mirakel. När ritualen blev allt mer invecklad till svar på människans allt mer invecklade begrepp om de övermateriella världarna, kom den oundvikligen att domineras av medicinmän, schamaner och präster.

90:0.2 (986.2) Inom den primitiva människans framskridande begrepp ansågs andevärlden till slut vara otillgänglig för vanliga

dödliga. Endast ytterst ovanliga individer kunde fånga gudarnas öra; andarna lyssnade endast på en extraordinär man eller kvinna. Religionen inträdde sålunda i en ny fas, ett stadium där den så småningom blev en andrahandsföreteelse; alltid trädde en medicinman, schaman eller präst mellan religionsutövaren och föremålet för dyrkan. Idag går de flesta system av organiserad religiös tro igenom denna nivå i den evolutionära utvecklingen.

90:0.3 (986.3) Utvecklingsreligionen föds av en ren och allsmäktig rädsla, den rädsla som väller igenom människans sinne när hon ställs inför det okända, det oförklarliga och det ofattbara. Religionen uppnår till slut den djupsinnigt enkla insikten om en allsmäktig kärlek, den kärlek som oemotståndligt flödar genom människosjälen när den har vaknat till uppfattningen om den Universelle Faderns gränslösa tillgivenhet för sönerna i universum. Mellan begynnelsen och fullbordan av den religiösa evolutionen ligger de långa tidsåldrar som behärskas av schamanerna, som tar sig friheten att stå mellan människan och Gud som mellanhänder, tolkar och medlare.

1. De första schamanerna — medicinmännen

90:1.1 (986.4) Schamanen var den ledande medicinmannen, den ceremoniella fetischmänniskan och den centrala personligheten vid alla förrättningar inom utvecklingsreligionen. Inom många grupper hade schamanen en högre ställning än krigshövdingen, vilket betecknar början till kyrkans makt över staten. Schamanen fungerade

ibland som präst och även som prästkonung. En del av de senare stammarna höll sig med både de tidigare schaman-medicinmännen (siare) och de senare schaman-prästerna. I många fall gick schamanens ämbete i arv.

90:1.2 (986.5) Eftersom allt abnormt i forna tider tillskrevs andebesatthet gav varje slående mental eller fysisk abnormitet behörighet att verka som medicinman. Många av dessa män var epileptiska, många av kvinnorna hysteriska, och dessa två typer stod för en god del av den forntida andeingivelsen samt ande- och djävulsbesattheten. Rätt många av dessa tidigaste präster hörde till en människoklass som senare har betecknats som paranoid.

90:1.3 (987.1) Fastän schamanerna må ha ägnat sig åt bedrägeri i mindre ärenden, trodde det stora flertalet av dem att de faktiskt var andebesatta. Kvinnor som kunde försätta sig i trance eller i ett kataleptiskt tillstånd blev kraftfulla schamaner; senare blev sådana kvinnor profeter och andemedier. Deras kataleptiska trancetillstånd medförde vanligen kontakter som påstods ske med de avlidnas vålnader. Många kvinnliga schamaner var också professionella dansare.

90:1.4 (987.2) Alla schamaner var dock inte offer för självbedrägeri; många var sluga och skickliga skojare. När yrket utvecklades måste en novis för att kvalificera sig som medicinman tjäna som lärling i tio år fyllda av prövningar och självförsakelse. Schamanerna utvecklade ett för yrket utmärkande sätt att klä sig och hade förkärlek för ett hemlighetsfullt beteende. De använde ofta droger för att åstadkomma vissa fysiska tillstånd som skulle göra intryck på och förbrylla stammens medlemmar. Vanligt folk ansåg taskspeleribedrifterna vara

övernaturliga händelser, och buktalande användes först av sluga präster. Många av de forna schamanerna kom omedvetet in på hypnotism; andra försatte sig i självhypnos genom att länge stirra på sin navel.

90:1.5 (987.3) Fastän många tydde sig till dessa trick och bedrägerier, var deras rykte som en klass i alla fall beroende av synbara resultat. När en schaman misslyckades i sina företag och inte kunde föra fram en godtagbar förklaring blev han antingen degraderad eller dödad. Sålunda gick de hederliga schamanerna tidigt under; endast de sluga skådespelarna blev kvar.

90:1.6 (987.4) Det var schamanismen som tog ensamrätten att bestämma om stammens angelägenheter ur händerna på de gamla och starka och placerade den i händerna på de sluga, de klyftiga och de framsynta.

2. Schamanistiska seder och bruk

90:2.1 (987.5) Andebesvärjelse var ett mycket noggrant och högst komplicerat förfarande, jämförbart med nutida kyrkoritualer utförda på ett uråldrigt språk. Människosläktet sökte mycket tidigt efter övermänsklig hjälp, efter *uppenbarelse*; och människorna trodde att schamanen faktiskt fick sådana uppenbarelsen. Fastän schamanerna utnyttjade suggestionens stora kraft i sitt arbete, var det nästan utan undantag fråga om negativ suggestion; först helt nyligen har den positiva suggestionens teknik tagits i bruk. Redan i den tidiga utvecklingen av sitt yrke började schamanerna specialisera sig på

sådana områden som att åstadkomma regn, bota sjukdomar och utreda brott. Att bota sjukdomar var emellertid inte den främsta uppgiften för en schamanistisk medicinman; den var närmast att känna till och behärska livets osäkerhetsfaktorer.

90:2.2 (987.6) Forntidens svartkonst — både den religiösa och den världsliga — kallades vitkonst när den utövades av antingen präster, siare, schamaner eller medicinmän. Utövarna av svartkonst kallades trollkarlar, magiker, förtrollare, häxor, tjusare, andebesvärjare, taskspelare och spåmän. Med tiden blev alla sådana föregivna kontakter med det övernaturliga klassificerade antingen som häxeri eller schamanism.

90:2.3 (987.7) Häxeriet omfattade den *magi* som utfördes av tidigare, irreguljära och icke-erkända andar; schamanismen gällde *mirakel* som utfördes av reguljära andar och av gudar som stammen erkände. Under senare tider associerades häxorna med djävulen, och sålunda var scenen färdig för de många relativt sentida uttrycken för religiös intolerans. Häxeriet var en religion hos många primitiva stammar.

90:2.4 (987.8) Schamanerna trodde mycket på slumpens uppgift som uppenbarare av andarnas vilja; de kastade ofta lott för att fatta ett beslut. Exempel på nutida kvarlevor av denna förkärlek för att kasta lott är inte endast de många slumpbetonade spelen utan också de välkända räkneramsorna. En gång måste den person som blev uträknad dö; nu är han endast *den* i någon barnslig lek. Det som var en allvarlig sak för de primitiva tidernas människor har fortlevt som en förströelse för nutida barn.

90:2.5 (988.1) Medicinmännen satte stor tilltro till tecken och omen, sådana som ”När du hör ljudet av ett susande i mullbärsträdens

toppar, då skall du skynda iväg”. Mycket tidigt i människosläktets historia riktade schamanerna sitt intresse mot stjärnorna. Primitiv astrologi var en världsomfattande tro och trosutövning. Drömtydning fick också en omfattande spridning. Efter allt detta framträdde snart de lynniga kvinnliga schamaner som försäkrade att de kunde kommunicera med de avlidnas andar.

90:2.6 (988.2) Fastän regnmakarna eller väderschamanerna har sitt ursprung i den avlägsna forntiden har de funnits i alla tider sedan dess. En svår torka betydde döden för forna tiders jordbrukare; väderkontrollen var förknippad med mycken forntida magi. Den civiliserade människan har fortfarande vädret som allmänt samtalsämne. Forntidens folk trodde alla på schamanens förmåga att åstadkomma regn, men det var brukligt att döda honom när han misslyckades, om han inte kunde ge en godtagbar förklaring till misslyckandet.

90:2.7 (988.3) Gång på gång förvisade de romerska kejsarna astrologerna, men de kom ständigt tillbaka på grund av den folkliga tron på deras förmåga. De kunde inte drivas iväg, och ännu under femtonhundratalet e.Kr. var den västerländska kyrkans och statens ledare astrologins beskyddare. Tusentals förment intelligenta människor tror fortfarande att man kan födas under inflytandet av en lycko- eller olycksbringande stjärna, att himlakroppars läge i förhållande till varandra bestämmer utgången av olika jordiska företag. Spågummorna besöks fortfarande av de godtrogna.

90:2.8 (988.4) Grekerna trodde att oraklens svar var ändamålsenliga, kineserna använde magi som skydd mot demoner, schamanismen blomstrade i Indien, och den utövas fortfarande öppet i Centralasien.

Först nyligen har man upphört med schamanismen i en stor del av världen.

90:2.9 (988.5) Från tid till annan framträdde sanna profeter och lärare som fördömde och avslöjade schamanismen. Även den röda människan, som håller på att försvinna, hade en sådan profet under de senaste hundra åren, nämligen en shawnee, Tenskwatawa, som förutsade 1806 års solförmörkelse och fördömde den vita människans laster. Många sanna lärare har framträtt bland de olika stammarna och folkslagen under den evolutionära historiens många och långa tidsåldrar. De kommer fortsättningsvis att framträda för att utmana de schamaner och präster som under någon tidsålder motarbetar allmän utbildning och försöker hindra det vetenskapliga framåtskridandet.

90:2.10 (988.6) På många sätt och med bedrägliga metoder lade de forntida schamanerna grunden till sitt rykte som Guds röst och försynens beskyddare. De bestänkte de nyfödda med vatten och gav dem namn; de omskar pojkarna. De ledde alla begravningsceremonier, och de förkunnade vederbörligen de avlidnas trygga ankomst till andelandet.

90:2.11 (988.7) Schamanprästerna och medicinmännen blev ofta mycket förmögna som följd av de olika avgifter som de samlade och som skenbart var offer till andarna. Det var inte ovanligt att en schaman samlade praktiskt taget stammens hela materiella rikedom i sina händer. Då en förmögen man dog var det brukligt att dela hans egendom jämnt mellan schamanen och något offentligt projekt eller välgörenhetsändamål. Denna sed förekommer fortfarande i vissa delar av Tibet, där hälften av den manliga befolkningen hör till denna klass av icke-producerande individer.

90:2.12 (989.1) Schamanerna klädde sig väl och hade vanligen ett antal hustrur. De var den ursprungliga aristokratin som var befriade från att följa alla de begränsningar som gällde för stammen. De var ofta lågtstående till sitt sinne och sin moral. De undertryckte sina rivaler genom att stämpla dem som häxor eller trollkarlar, och mycket ofta fick de ett sådant inflytande och en sådan makt att de kunde dominera hövdingarna eller kungarna.

90:2.13 (989.2) Den primitiva människan såg schamanen som ett nödvändigt ont; hon fruktade men älskade honom inte. Människan under forna tider hade respekt för kunskapen; hon höll visdomen i ära och belönade den. Schamanen var mest en bedragare, men vördnaden för schamanismen belyser på ett utmärkt sätt det värde som man satte på visdomen under människosläktets utveckling.

3. Schamanismens teori om sjukdom och död

90:3.1 (989.3) Eftersom forntidens människa ansåg sig och sin materiella omgivning reagera direkt för vålnadernas nycker och andarnas påhitt, är det inte märkligt att hennes religion så ensidigt befattade sig med materiella angelägenheter. Den moderna människan attackerar sina materiella problem direkt. Hon inser att materien är mottaglig för en intelligent behandling som styrs av sinnet. Den primitiva människan önskade likaså modifiera och rentav kontrollera livet och energierna inom de fysiska områdena. Emedan hennes begränsade uppfattning om kosmos ledde henne att tro att vålnaderna,

andarna och gudarna personligen och direkt befattade sig med den detaljerade kontrollen av livet och materien, inriktade hon helt logiskt sina strävanden på att vinna dessa övermänskliga makters gunst och stöd.

90:3.2 (989.4) I detta ljus betraktat är mycket av det oförklarliga och irrationella i de forntida kulterna förståeligt. Kultens ceremonier var den primitiva människans försök att kontrollera den materiella värld där hon befann sig. Många av hennes strävanden inriktades på att förlänga livet och säkra hälsan. Eftersom alla sjukdomar och döden själv ursprungligen ansågs vara andefenomen var det ofrånkomligt att schamanerna, samtidigt som de fungerade som medicinmän och präster, också skulle komma att verka som läkare och kirurger.

90:3.3 (989.5) Det primitiva sinnet må vara handikappat av brist på fakta, men det är trots allt logiskt. När eftersinnande människor iakttar sjukdom och död försöker de fastställa orsakerna till dessa hemsökelse, och i enlighet med den insikt de har haft, har schamanerna och vetenskapsmännen framfört följande teorier beträffande hemsökelsen:

90:3.4 (989.6) 1. *Vålnader — direkta andeinflytanden.* Den tidigaste hypotesen som framfördes som förklaring till sjukdom och död var att andar orsakade sjukdom genom att locka själen ut ur kroppen. Om själen inte lyckades återvända följde döden. Forntidens människor fruktade den ondsinta verkan av sjukdomsalstrande vålnader så mycket att sjuka individer ofta övergavs utan ens mat och vatten. Oberoende av den felaktiga grunden för dessa trosföreställningar isolerade de effektivt insjuknade individer och hindrade spridningen av smittsamma sjukdomar.

90:3.5 (989.7) 2. *Våld — uppenbara orsaker.* Orsakerna till en del olyckor och dödsfall var så lätta att fastställa att de tidigt avlägsnades från kategorin för vålnadsinverkan. Dödsfall och sår som var en följd av krig, strider med djur och andra klart fastställbara faktorer ansågs som naturliga händelser. Man trodde länge att andarna fortfarande var ansvariga för fördröjt helande eller för infektion även av sår som hade en ”naturlig” orsak. Om ingen observerbar naturlig faktor kunde upptäckas hölls andevålnaderna fortfarande ansvariga för sjukdom och död.

90:3.6 (990.1) Idag kan man i Afrika och annanstans finna primitiva folk som dödar någon varje gång en icke våldsartad död inträffar. Deras medicinmän anger de skyldiga parterna. Om en mor dör vid barnafödandet stryps barnet omedelbart — liv för liv.

90:3.7 (990.2) 3. *Magi — inverkan av fiender.* Mången sjukdom troddes vara orsakad av häxeri, verkan av det onda ögat och den magiska pekbågen. En tid var det verkligen farligt att peka finger åt någon; fortfarande anses det ohyfsat att peka. Vid oklara sjukdoms- och dödsfall brukade forntidens människor ordna en formell undersökning, skära upp kroppen och bestämma sig för någon iakttagelse som orsak till döden: I annat fall lades dödsfallet på häxeriets konto, vilket gjorde det nödvändigt att avrätta den ansvariga häxan. Dessa forntida undersökningar för att fastställa dödsorsaken sparade mången förmodad häxas liv. Bland en del stammar trodde man att en medlem kunde dö som resultat av sitt eget häxeri, i vilket fall ingen blev anklagad.

90:3.8 (990.3) 4. *Synd — straff för brott mot tabun.* Under jämförelsevis nyligen timade tider har man trott att sjukdom är ett straff för synd, personlig eller raslig. Bland folk som genomgår denna utvecklingsnivå är den gällande teorin att man inte kan insjukna utan att ha brutit mot ett tabu. Att anse sjukdom och lidande för ”den Allsmäktiges pilar inom dem” är typiskt för sådana trosföreställningar. Kineserna och mesopotamierna ansåg länge sjukdom vara ett resultat av onda demoners inverkan, fastän kaldéerna även såg stjärnorna som orsaken till lidande. Denna teori om att sjukdom är en följd av gudomlig vrede är fortfarande förhärskande bland många förment civiliserade grupper av urantiabor.

90:3.9 (990.4) 5. *Naturligt orsakande.* Människosläktet har mycket långsamt lärt sig de materiella mysterierna när det gäller förhållandet mellan orsak och verkan inom energins, materiens och livets fysiska domäner. De forna grekerna, som hade bevarat traditionerna från Adamssons undervisning, var bland de första som insåg att alla sjukdomar hade en naturlig orsak. Sakta men säkert förintar utvecklingen av ett vetenskapligt tidsskede människans urgamla teorier om sjukdom och död. Febern var en av människans första krämpor som avlägsnades från kategorin för övernaturliga störningar, och allt mer har vetenskapens tidsskede brutit de okunskapens bojar som så länge har hållit människans sinne fångat. En förståelse av åldrandet och av smittsamma sjukdomar utplånar så småningom människans rädsla för vålnader, andar och gudar som de personliga förövarna av människans elände och de dödligas lidande.

90:3.10 (990.5) Evolutionen når ofelbart sitt mål: den fyller människan med den vidskepliga rädslan för det okända och skräcken för det osynliga vilka utgör byggnadsställningarna för gudsbegreppet. Och efter att ha bevittnat en avancerad förståelse av Gudomen genom den samordnade verkan av uppenbarelsen, sätter denna samma evolutionsteknik igång de tankekrafter som obevekligt förintar byggnadsställningarna, vilka har tjänat sitt ändamål.

4. Schamanernas läkekonst

90:4.1 (990.6) Hela livet för forntidens människor var förebyggande; deras religion var i inte ringa utsträckning ett förfarande avsett att förhindra sjukdom. Oberoende av felen i deras teorier satte de dem helhjärtat i verket. De hade en obegränsad tro på sina behandlingsmetoder, och det är i och för sig ett kraftfullt botemedel.

90:4.2 (991.1) Den tro som fordrades för att bli frisk enligt en av dessa forntida schamaners dåraktiga behandlingsmetoder skiljde sig i själva verket inte i sak från den tro som fordras för att uppleva helande i händerna på någon av hans sentida efterföljare som sysslar med ovetenskaplig behandling av sjukdom.

90:4.3 (991.2) De mera primitiva stammarna var väldigt rädda för de sjuka, och under långa tidsåldrar undvek man dem nogsamt, försummade dem skamligt. Det var ett stort humanitärt framsteg när schamanismens utveckling ledde till uppkomsten av präster och medicinmän som var villiga att behandla sjukdom. Då blev det

vanligt att hela klanen trängde sig in i sjukrummet för att hjälpa schamanen att yla bort sjukdomsvålnaderna. Det var inte ovanligt att den diagnostiserande schamanen var en kvinna, medan behandlingen brukade ombesörjas av en man. Den vanliga metoden att bestämma sjukdomens art var att undersöka inälvorna från ett djur.

90:4.4 (991.3) Sjukdomar behandlades med trolldans, ylande, handpåläggning, med att man andades på patienten, och med många andra metoder. Under senare tider blev det vanligt att ty sig till tempelsömn, under vilken helande antogs ske. Medicinmännen vågade sig till slut på verklig kirurgi i samband med tempelsömn. Till de första operationerna hörde att trepanera kraniet för att släppa ut en huvudvärksande. Schamanerna lärde sig att behandla bendislokationer och sträckningar, att öppna bölder och abscesser; de kvinnliga schamanerna blev skickliga som barnmorskor.

90:4.5 (991.4) Det var en allmän behandlingsmetod att gnida någonting magiskt på en infekterad eller skadad del av kroppen, varefter trollmedlet kastades bort och man förmodades bli frisk. Om någon råkade plocka upp det bortkastade trollmedlet trodde man att han genast fick samma infektion eller fel. Det tog en lång tid innan örter och andra verkliga mediciner togs i bruk. Massagen utvecklades i samband med trollformeln, då man försökte gnida ut anden från kroppen och föregicks av försök att gnida in medicin, så som moderna människor försöker gnida in liniment. Koplande och sugande av angripna delar tillsammans med åderlåtning tänktes vara av värde för att bli kvitt en sjukdomsalstrande ande.

90:4.6 (991.5) Eftersom vatten var en kraftfull fetisch användes det för behandling av många lidanden. Längre trodde man att den ande

som orsakade sjukdomen kunde elimineras om man svettades.

Ångbad värderades högt; naturliga heta källor blomstrade snart som primitiva kurorter. De forna tidernas människa upptäckte att värme lindrade smärta. Hon använde solljus, färska djurorgan, het lera och heta stenar, och många av dessa metoder används fortfarande. Rytmer användes i ett försök att påverka andarna; tom-tom-trummorna fanns över hela världen.

90:4.7 (991.6) Bland en del folk tänkte man sig att sjukdomar orsakades av en ondsint sammansvärjning mellan andar och djur. Detta gav upphov till trosföreställningen att det i växtriket fanns ett välgörande botemedel för varje sjukdom som hade orsakats av djur. De röda människorna var särskilt hängivna teorin om växter som universalbotemedel. De satte alltid en droppe blod i rothålet som blev kvar när en växt drogs upp.

90:4.8 (991.7) Fastande, diet och motirritament användes ofta som botemedel. Människans utsöndringar som var avgjort magiska värderades högt. Blod och urin hörde sålunda till de tidigaste medicinerna och utökades snart med rötter och olika salter. Schamanerna trodde att sjukdomsandar kunde drivas ut ur kroppen med illaluktande och illasmakande mediciner. Laxering blev mycket tidigt en rutinbehandling, och värdet av råkakao och kinin hörde till de tidigaste farmaceutiska upptäckterna.

90:4.9 (992.1) Grekerna var de första som utvecklade verkligt rationella metoder för behandling av de sjuka. Både grekerna och egyptierna fick sin medicinska kunskap från Eufratdalen. Olja och vin var en mycket tidigt använd metod att behandla sår. Ricinolja och opium användes av sumererna. Många av dessa forntida och effektiva

hemliga botemedel förlorade sin kraft när de blev kända. Hemlighetsfullhet har alltid varit väsentlig för att med framgång utöva bedrägeri och vidskepelse. Endast fakta och sanning söker förståelsens fulla ljus och gläds åt den belysning och upplysning som den vetenskapliga forskningen skänker.

5. Präster och ritualer

90:5.1 (992.2) Det väsentliga i ritualen är fulländningen i dess utförande. Bland vildarna måste den utövas med exakt precision. Endast när ritualen utförts på rätt sätt har ceremonin betvingande makt över andarna. Om ritualen är felaktig väcker den endast gudarnas ilska och missnöje. Eftersom människans långsamt evolverande sinne uppfattade *ritualens teknik* som den avgörande faktorn för dess effektivitet, var det därför ofrånkomligt att forntidens schamaner förr eller senare skulle utvecklas till ett prästerskap som var tränade att leda det ytterst noggranna utförandet av ritualen. Så har ändlösa ritualer i tiotusentals år hämmat samhället och förbannat civilisationen, en outhärdlig börda för varje handling i livet, för människosläktets varje företag.

90:5.2 (992.3) Ritualen är ett förfarande som helgar seden. Ritualen skapar och bibehåller myter såväl som bidrar till bevarandet av sociala och religiösa seder. Ritualen själv, å andra sidan, har fått sitt upphov av myterna. Ofta är ritualerna först sociala, sedan blir de ekonomiska och till slut får de helgden och värdigheten av religiöst

ceremoniel. Ritualen kan i sin tillämpning vara personlig eller gruppbaserad, eller båda, såsom illustreras av bön, dans och drama.

90:5.3 (992.4) Ord blir en del av ritualen, liksom användningen av termerna amen och selah. Vanan att svära, hädandet, representerar en prostitution av en tidigare ritualistisk upprepning av heliga namn. Pilgrimsfärder till heliga platser är en mycket gammal ritual. Ritualen växte härnäst ut till invecklade renings-, tvagnings- och helgelseceremonier. Upptagningsceremonierna till de primitiva stammarnas hemliga sällskap var i själva verket en primitiv religiös rit. Sättet att dyrka i de gamla mysteriekulterna var ett enda långt framförande av ansamlad religiös ritual. Ritualen utvecklade sig till sist till de nutida typerna av sociala ceremonier och religionsutövningar, gudstjänster som omfattar bön, sång, responsorisk läsning och andra enskilda och gruppbaseade andliga övningar.

90:5.4 (992.5) Prästerna utvecklades från schamaner vidare genom orakel, siare, sångare, dansare, vädermakare, väktare av religiösa relikier, tempelväktare och spåmän till ställningen som faktiska ledare av religionsutövningen. Till slut blev ämbetet ärftligt; en bestående prästkast uppkom.

90:5.5 (992.6) Då religionen utvecklades började prästerna specialisera sig enligt inneboende talang eller speciella preferenser. En del blev sångare, andra bedjare, och ytterligare andra offerförrättare; senare kom oratorerna — predikanterna. När religionen blev institutionaliserad hävdade dessa präster att de ”hade nycklarna till himmelriket”.

90:5.6 (992.7) Prästerna har alltid försökt göra intryck på och väcka vördnad hos vanligt folk genom att utföra den religiösa ritualen på ett forntida språk och genom diverse magiska gester så förbrylla religionsutövarna att deras egen fromhet och auktoritet höjs. Den stora faran i allt detta är att ritualen tenderar att bli en ersättning för religionen.

90:5.7 (993.1) Prästerskapet har gjort mycket för att fördröja den vetenskapliga utvecklingen och hindra det andliga framåtskridandet, men prästerna har bidragit till att stabilisera civilisationen och höja vissa former av kultur. Många nutida präster har upphört att fungera som ledare för ritualen för dyrkandet av Gud och vänt sitt intresse mot teologin — försöket att definiera Gud.

90:5.8 (993.2) Det skall inte förnekas att prästerna har varit en kvarnsten kring halsen på människosläkterna, men de sanna religiösa ledarna har varit ovärderliga för att visa vägen till högre och bättre realiteter.

90:5.9 (993.3) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 90](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 92](#) >>

Kapitel 91

Bönens utveckling

91:0.1 (994.1) BÖNEN som en av religionens uttrycksformer utvecklades från tidigare icke-religiösa sätt att uttrycka sig i monolog- och dialogform. Då den primitiva människan uppnådde självmedvetande uppkom som en oundviklig följd också medvetandet om andra existenser, den tvåfaldiga potentialen till socialt gensvar och insikt om Gud.

91:0.2 (994.2) De tidigaste formerna av bön riktades inte till Gudomen. Dessa uttalanden påminde mycket om vad ni skulle säga till en vän då ni påbörjar något viktigt företag: ”Önska mig lycka till!” Den primitiva människan var en slav under magin. Tur, god och dålig tur, ingick i livets alla skeden. Till en början var dessa vädjanden om tur monologer — endast ett uttryck för att magiförrättaren tänkte

högt. Därefter brukade dessa som trodde på tur söka stöd hos sina vänner och familjer, och snart utfördes någon sorts ceremoni som omfattade hela klanen eller stammen.

91:0.3 (994.3) När begreppen om vålnader och andar utvecklades fick dessa vädjanden en övermänsklig inriktning, och när medvetandet om gudar vaknade nådde dessa tankeuttryck upp till den genuina bödens nivåer. Som en illustration av detta kan nämnas att det bland vissa australiska stammar förekom primitiva religiösa böner redan innan de trodde på andar och övermänskliga personligheter.

91:0.4 (994.4) Todastammen i Indien följer nu detta bruk att inte rikta bönen till någon speciell mottagare, just så som de forna folken innan det religiösa medvetandet hade vaknat. Bland todastammen utgör detta emellertid en tillbakagång av deras degenererande religion till denna primitiva nivå. De nuvarande ritualerna som todastammens mejeristpräster utför utgör inte en religiös ceremoni emedan dessa opersonliga böner inte bidrar till att bevara eller förhöja några sociala, moraliska eller andliga värden.

91:0.5 (994.5) Förreligiöst bedjande var en del av mana-sederna hos melanesierna, oudah-trosföreställningarna hos de afrikanska pygméerna och manitou-vidskepselerna hos de nordamerikanska indianerna. Baganda-stammarna i Afrika har endast nyligen kommit upp från bödens mana-nivå. Under denna tidiga evolutionära förvirring ber människorna till gudar — lokala och nationella — till fetischer, amuletter, vålnader, härskare och till vanliga människor.

1. Primitiv bön

91:1.1 (994.6) Den tidiga evolutionsreligionens funktion är att bevara och höja de väsentliga sociala, moraliska och andliga värden som långsamt håller på att ta form. Denna uppgift hos religionen observeras inte medvetet av människosläktet, men den utförs i huvudsak genom bönens funktion. Bedjandet representerar den oavsiktliga, men icke desto mindre personliga och kollektiva, strävan hos någon grupp att säkra (aktualera) detta bevarande av högre värden. Om det inte vore för bönens skydd skulle alla helgdagar snabbt återgå till enbart lediga dagar.

91:1.2 (995.1) Religionen och dess uttrycksformer, av vilka den främsta är bönen, ansluter sig endast till de värden som har ett allmänt socialt erkännande, som godkänns av gruppen. När den primitiva människan försökte tillfredsställa sina lägre emotioner eller förverkliga hänsynslösa själviska ambitioner berövades hon därför religionens tröst och bönens hjälp. Om individen försökte åstadkomma något asocialt var han tvungen att söka hjälp av icke-religiös magi, ty sig till trollkarlar, och sålunda berövas den hjälp bönen ger. Bönen blev därför mycket tidigt en mäktig främjare av social utveckling, moraliskt framåtskridande och andlig uppnåelse.

91:1.3 (995.2) Det primitiva sinnet var emellertid varken logiskt eller konsekvent. Forna tiders människor insåg inte att materiella ting inte hör till bönens område. Dessa enkeltsinnade själar resonerade att föda, husrum, regn, viltbråd och andra materiella förnödenheter ökade välfärden i samhället, och därför började de be för dessa fysiska välsignelser. Samtidigt som detta innebar en förvrängning av bönen uppmuntrade det strävan att förverkliga dessa materiella målsättningar genom sociala och etiska handlingar. Medan ett sådant

missbrukande av bönen degraderade ett folks andliga värden, verkade det däremot direkt höjande på dess ekonomiska, sociala och etiska sedvänjor.

91:1.4 (995.3) Bönen är monologartad endast i den mest primitiva typen av sinne. Den blir tidigt en dialog och expanderar snabbt till gruppdyrkans nivå. Bönen anger att den primitiva religionens för-magiska besvärjelsesånger har utvecklats till den nivå där människans sinne erkänner verkligheten av välgörande makter eller varelser som kan öka de sociala värdena och höja de moraliska idealen, och vidare, att dessa inflytelser är övermänskliga och åtskilda från egot hos den självmedvetna människan och hennes meddödliga. Sann bön uppkommer därför inte förrän utövaren av den religiösa omvårdnaden visualiseras som *personlig*.

91:1.5 (995.4) Bönen har föga samband med animismen, men sådana trosföreställningar kan existera jämsides med uppkommande religiösa känslor. Mången gång har religionen och animismen haft helt skilda ursprung.

91:1.6 (995.5) För de dödliga som inte har befriats från det primitiva slaveriet under rädslan, finns det en verklig fara att all bön kan leda till en sjuklig syndakänsla, oberättigad övertygelse om skuld, verklig eller inbillad. Nuförtiden är det inte sannolikt att mången använder så mycket tid för bön att det skulle leda till detta skadliga grubblande över ens ovärdighet och syndfullhet. De faror som ansluter sig till förvrängningen och fördärvandet av bönen utgörs av okunskap, vidskepelse, förstening, avtynande livskraft, materialism och fanatism.

2. Bönen under utveckling

91:2.1 (995.6) De första bönerna var endast önskningar klädda i ord, uttryck för uppriktiga önskemål. Därefter blev bönen ett sätt att åstadkomma andesamverkan. Sedan nådde den upp till den högre funktionen att assistera religionen i att bevara alla värden värda att bevaras.

91:2.2 (995.7) Både bön och magi uppkom som resultat av människans anpassningsreaktioner inför omgivningen på Urantia. Förutom detta allmänna samband har de föga gemensamt. Bönen har alltid angett en positiv verksamhet hos det bedjande jaget; den har alltid varit psykisk och ibland andlig. Magin har vanligen inneburit ett försök att manipulera verkligheten utan att påverka manipulatorens ego, utövaren av magi. Trots att deras ursprung är oberoende av varandra har magin och bönen ofta varit sammanflätade under sina senare utvecklingsstadier. Magin har ibland med en högre målsättning höjt sig från formler via ritualer och besvärjelsesånger till den sanna bödens tröskel. Bönen har ibland blivit så materialistisk att den har degenererat till ett pseudomagiskt sätt att undvika den ansträngning som är nödvändig för att lösa problemen på Urantia.

91:2.3 (996.1) När människan lärde sig att bönen inte kunde tvinga gudarna, då blev den mera något av en vädjan, en strävan att vinna gunst. Den sannaste bönen är i verkligheten en gemenskap mellan människan och hennes Skapare.

91:2.4 (996.2) Offertankens framträdande i en religion minskar ofelbart den sanna bönen högre verkan såtillvida att människorna i stället för att offra sin egen helgade vilja till att göra Guds vilja, försöker ersätta den med offer av materiella ägodelar.

91:2.5 (996.3) När religionen avhändar sig en personlig Gud överförs dess böner till teologins och filosofins nivåer. När den högsta gudsuppfattningen i en religion utgörs av en opersonlig Gudom, såsom i den panteistiska idealismen, visar den sig — fastän den erbjuder en grund för vissa former av mystisk gemenskap — ödesdiger för kraften i den sanna bönen, som alltid står för människans gemenskap med en personlig och högrestående varelse.

91:2.6 (996.4) Under de forna tiderna i människosläktets utveckling, och även nuförtiden, är bönen i den genomsnittliga dödligas dagliga erfarenhet väldigt mycket ett fenomen där människan umgås med sitt eget undermedvetna. Det finns också ett sådant böneområde där den intellektuellt alerta och andligen framåtskridande individen får mer eller mindre kontakt med människosinnets övermedvetna nivåer, den inneboende Tankeriktarens område. Därtill finns i den sanna bönen en avgjort andlig fas som gäller bönen mottagande och erkännande hos de andliga krafterna i universum och som är helt åtskild från alla mänskliga och intellektuella sammanhang.

91:2.7 (996.5) Bönen bidrar storligen till utvecklingen av den religiösa stämningen hos ett evolverande människosinne. Den är ett mäktigt inflytande som verkar för att hindra personlighetens isolering.

91:2.8 (996.6) Bönen representerar ett visst förfarande som hör till den rasliga evolutionens naturliga religioner och som också utgör en

del av de erfarenhetsmässiga värdena i den etiska förträfflighetens högre religioner, uppenbarelsereigionerna.

3. Bön och alter ego

91:3.1 (996.7) När barnet först lär sig att använda språket är det benäget att tänka högt, att uttrycka sina tankar i ord även om ingen är närvarande som skulle höra dem. Då den skapande fantasin framträder visar det en tendens att diskutera med inbillade kamrater. Sålunda söker det knoppande jaget umgås med ett fiktivt *alter ego*. På detta sätt lär sig barnet tidigt att omvandla sina monologkonversationer till skendialoger i vilka detta alter ego svarar på barnets verbala tankar och uttryckta önskningar. En mycket stor del av en vuxen människas tänkande sker mentalt i form av konversation.

91:3.2 (996.8) Den tidiga och primitiva formen av bön påminde mycket om den nutida toda-stammens halvmagiska recitationer, böner som inte riktas till någon speciell mottagare. Uppkomsten av tanken om ett alter ego tenderar dock att utveckla sådana sätt att be till dialogtypen av kommunikation. Med tiden upphöjs föreställningen om detta alter ego till en högre gudomlig värdighet, och bönen som ett uttryck för religionen har därmed uppkommit. Genom många faser och under långa tidsåldrar måste denna primitiva typ av bedjande utvecklas innan den når den intelligenta och sant etiska bödens nivå.

91:3.3 (997.1) Så som alter egot uppfattas av på varandra följande generationer av bedjande dödliga utvecklas det genom vålnader,

fetischer och andar till polyteistiska gudar och slutligen till den ende Guden, en gudomlig varelse som förkroppsligar det bedjande jagets högsta ideal och ädlaste strävanden. Sålunda fungerar bönen som det starkaste uttrycket för religionen vid bevarandet av de högsta värdena och idealen hos dem som ber. Från det ögonblick då föreställningen om ett alter ego uppkommer ända tills uppfattningen om en gudomlig och himmelsk Fader framträder, är bönen alltid ett samhällsanpassande, moralhöjande och förändligande förfarande.

91:3.4 (997.2) Den enkla bönen baserad på tro visar på en mäktig utveckling i människans erfarenhet, varvid de forntida samtalen med alter egot, den primitiva religionens fiktiva symbol, har upphöjts till nivån för gemenskap med den Infinites ande och till ett äkta medvetande om verkligheten av den evige Guden och Paradisfadern för all intelligent skapelse.

91:3.5 (997.3) Vid sidan av allt som i böneupplevelsen står över jaget bör man minnas att etisk bön är ett ypperligt sätt att höja ens ego och stärka sig själv för ett bättre liv och en högre måluppnåelse. Bönen får människoegot att söka hjälp från båda hållen: materiell hjälp från det undermedvetnas reservoar av dödligas erfarenhet, inspiration och ledning från det övermedvetnas gränsområden för det materiellas kontakt med det andliga, med Mysterieledsagaren.

91:3.6 (997.4) Bönen har alltid varit och kommer alltid att förbli en tvåfaldig mänsklig erfarenhet: ett psykologiskt förfarande i förening med en andlig teknik. Dessa bönen två funktioner kan aldrig helt särskiljas.

91:3.7 (997.5) En upplyst bön måste erkänna inte endast en yttre och personlig Gud utan också en inre och opersonlig Gudom, Riktaren i

människans inre. Det är alldeles lämpligt att människan när hon ber bör sträva efter att fatta begreppet om den Universelle Fadern i Paradiset; men ett effektivare förfarande, för de flesta praktiska ändamål, är att återgå till uppfattningen om ett närstående alter ego, just så som det primitiva sinnet brukade göra, och att sedan inse att idén om detta alter ego har utvecklats från enbart en fiktion till den sanning att Gud bor i den dödliga människan som Riktarens faktiska närvaro, så att människan kan tala, så att säga, ansikte mot ansikte med ett verkligt, genuint och gudomligt alter ego som bor i henne och som är den levande Gudens, den Universelle Faderns, uttryckliga närvaro och väsen.

4. Etiskt bedjande

91:4.1 (997.6) En bön kan inte vara etisk när bedjaren söker självisk fördel framför sina medmänniskor. Själviskt och materialistiskt bedjande är oförenligt med de etiska religioner som bygger på osjälvisk och gudomlig kärlek. Allt sådant oetiskt bedjande återgår till pseudomagens primitiva nivåer och är ovärdigt för avancerande civilisationer och upplysta religioner. Själviskt bedjande bryter mot andan i all etik som bygger på kärleksfull rättvisa.

91:4.2 (997.7) Bönen får aldrig så missbrukas att den blir en ersättning för handling. All etisk bön är en sporre till handling och en vägvisare för det progressiva strävandet mot idealistiska mål av uppnåelse högre än en själv.

91:4.3 (998.1) Var *rättvis* i allt ditt bedjande; förvänta dig inte att Gud skulle vara partisk, att han skulle älska dig mer än sina andra barn, mer än dina vänner, grannar eller ens dina fiender. Bönen i de naturliga eller evolverade religionerna är inte till en början etisk som i de senare uppenbarade religionerna. Allt bedjande, vare sig enskilt eller gemensamt, kan vara antingen egoistiskt eller altruistiskt, dvs. man kan antingen be för sig själv eller för andra. När bönen inte söker någonting för den som ber och inte heller för dennes medmänniskor, då närmar sig dessa själens attityder den sanna gudsdyrkans nivåer. Egoistiska böner inkluderar bekännelser och vädjanden och består ofta av anhållanden om materiella förmåner. Bönen är något mera etisk när den har att göra med förlåtelse och söker visdom för ökad självbehärskning.

91:4.4 (998.2) Medan den osjälviska typen av bön är stärkande och tröstande, materialistiskt bedjande blir följden av besvikelse och desillusion då avancerande vetenskapliga upptäckter visar att människan lever i ett fysiskt universum där lag och ordning råder. Barndomen för en individ eller ett släkte karaktäriseras av primitivt, själviskt och materialistiskt bedjande. Till en viss grad är all sådan anhållan effektiv såtillvida att den ofelbart leder till de ansträngningar och bemödanden som bidrar till att bedjaren får svar på dessa böner. Den verkliga på tro baserade bönen bidrar alltid till att höja levnadssättet, även om sådana anhållanden inte förtjänar andligt erkännande. En andligt avancerad person bör iaktta stor försiktighet då han försöker minska ett primitivt eller omoget sinnes intresse för sådana böner.

91:4.5 (998.3) Kom ihåg att även om bönen inte får Gud att ändra sig, så åstadkommer den mycket ofta stora och bestående förändringar hos den som ber i tro och tillitsfull förväntan. Bönen har varit föregångaren till mycken sinnesfrid, gladlynthet, lugn, mod, självbehärskning och rättvist sinnelag bland de evolverande släktenas män och kvinnor.

5. Bönen sociala återverkningar

91:5.1 (998.4) Vid dyrkan av förfäderna leder bönen till ett omhuldande av de nedärvda idealen. Bönen, som en del av dyrkan av Gudomen, överstiger emellertid alla andra liknande utövanden emedan den leder till ett omhuldande av gudomliga ideal. Då uppfattningen om alter egot i bönen blir suprem och gudomlig, då höjs även människans ideal i enlighet därmed från enbart mänskliga till överjordiska och gudomliga nivåer, och resultatet av allt detta bedjande är en förädling av människans karaktär och en djupgående förening av människans personlighet.

91:5.2 (998.5) Men bönen behöver inte alltid vara enskild. Bedjande som sker i en grupp eller i församling är mycket effektivt såtillvida att det till sina återverkningar i högsta grad är samhälls- och umgängesfrämjande. När en grupp ägnar sig åt gemensam bön för moralisk bättring och andlig upphöjelse inverkar dessa andaktsövningar på de individer som gruppen består av; de blir alla bättre av deltagandet. Även en hel stad eller en hel nation kan få hjälp av sådana böneandakter. Bekännelse, ånger och bön har lett individer,

städer, nationer och hela raser till mäktiga reformansträngningar och till modiga dåd som har lett till tappra bedrifter.

91:5.3 (998.6) Om man verkligen vill övervinna vanan att kritisera någon vän, så är det snabbaste och säkraste sättet att nå en sådan attitydförändring att ta för vana att varje dag i sitt liv be för den personen. De sociala återverkningarna av sådana böner beror dock till stor del på två villkor:

91:5.4 (998.7) 1. Den person man ber för borde få veta att man ber för honom.

91:5.5 (999.1) 2. Den person som ber borde komma i nära social kontakt med den person som han ber för.

91:5.6 (999.2) Bönen är det förfarande varigenom varje religion förr eller senare blir institutionaliserad. Med tiden blir bönen förenad med talrika andrahandsfaktorer, en del nyttiga, andra avgjort fördärliga såsom präster, heliga böcker, ritualer för gudsdyrkan och ceremoniel.

91:5.7 (999.3) De sinnen som besitter en större andlig upplysning bör ha tålamod med och vara toleranta mot de mindre utrustade intellekt som kräver symbolism för att mobilisera sin svaga andliga insikt. De starka får inte se med förakt på de svaga. De som är gudsmedvetna utan symbolism får inte hindra symbolernas nådeförmedling till dem som finner det svårt att dyrka Gudomen och vörda det sanna, det sköna och det goda utan form och ritual. Vid andäktig dyrkan föreställer sig de flesta dödliga någon symbol för det som är föremålet för och ändamålet med deras andaktsövningar.

6. Bönens verkningsområde

91:6.1 (999.4) Bönen, förutom i förbund med viljan och verksamheten av de personliga andliga krafterna och materiella övervakarna i en värld, kan inte ha någon direkt inverkan på ens fysiska omgivning. Medan det finns en mycket bestämd gräns för böneframställningarnas verkningsområde, gäller dessa gränser inte på samma sätt för de bedjandes *tro*.

91:6.2 (999.5) Bönen är inte en teknik för botandet av verkliga och organiska sjukdomar, men den har bidragit enormt till att människor har kunnat njuta av god hälsa och till att bota talrika mentala, emotionella och nervösa åkommor. Även vid faktiska bakterieorsakade sjukdomar har bönen många gånger ökat verkan av andra läkande förfaranden. Bönen har förvandlat många irriterade och klagande invalid till en förebild för tålamod och gjort honom till en inspiration för alla andra lidande människor.

91:6.3 (999.6) Oberoende av hur svårt det må vara att förena de vetenskapliga tvivlen beträffande bönens verkan med den ständigt närvarande impulsen att söka hjälp och ledning från gudomliga källor, glöm aldrig att uppriktig bön i tro är en mäktig kraft för främjandet av personlig lycka, individuell självbehärskning, social harmoni, moraliskt framåtskridande och andlig uppnåelse.

91:6.4 (999.7) Även som en rent mänsklig företeelse, en dialog med ens alter ego, är bönen ett förfarande som på det mest effektiva sätt närmar sig förverkligandet av den mänskliga naturens reservkrafter som finns lagrade och bevarade i människosinnets omedvetna

områden. Vid sidan av sin religiösa innebörd och sin andliga betydelse representerar bönen också en psykologiskt sund verksamhet. Det är ett faktum i människans erfarenhet att de flesta personer, när de är tillräckligt hårt pressade, vänder sig med bön om hjälp på något sätt till någon källa.

91:6.5 (999.8) Var inte så slö att du ber Gud lösa dina problem, men tveka aldrig att be honom om visdom och andlig styrka att vägleda och stödja dig medan du själv beslutsamt och modigt tar dig an de problem som är för handen.

91:6.6 (999.9) Bönen har varit en oundgänglig faktor i den religiösa civilisationens framåtskridande och bevarande, och den kan fortfarande mäktigt bidra till att ytterligare höja och förändliga samhället om de som ber blott vill göra det i ljuset av vetenskapliga fakta, filosofisk visdom, intellektuell ärlighet och andlig tro. Be så som Jesus lärde sina lärjungar — uppriktigt, osjälviskt, rättvist och utan att tvivla.

91:6.7 (1000.1) Men bönens effektivitet i den personliga andliga erfarenheten hos den som ber är på intet sätt beroende av en sådan gudsdyrkares intellektuella förståelse, filosofiska skärpa, sociala nivå, kulturella status eller andra dödliga förvärvanden. De psykiska och andliga följdfföreteelserna av bönen som frambärs i tillitstro är omedelbara, personliga och erfarenhetsmässiga. Det finns ingen annan metod varigenom varje människa, oberoende av alla sina andra prestationer som dödlig, så effektivt och omedelbart kan närma sig tröskeln till det rike där hon kan kommunicera med sin Skapare, där

den skapade varelsen får kontakt med Skaparens verklighet, med den Tankeriktare som bor i människan.

7. Mysticism, extas och ingivelse

91:7.1 (1000.2) Mysticismen som en teknik att kultivera medvetandet om Guds närvaro är helt lovvärd, men när sådana övningar leder till social isolering och kulminerar i religiös fanatism är de så gott som förkastliga. Alldeles för ofta är vad den överansträngde mystikern tar för gudomlig ingivelse sådant som stiger upp från djupet av hans eget sinne. Fastän det dödliga sinnets kontakt med sin inre Riktare ofta främjas av andäktig meditation, underlättas kontakten oftare av helhjärtad och kärleksfull tjänst i osjälvisk omvårdnad av ens medvarelser.

91:7.2 (1000.3) De stora religiösa lärarna och profeterna under gångna tidsåldrar var inte extrema mystiker. De var gudsmedvetna män och kvinnor som bäst tjänade sin Gud genom osjälvisk verksamhet till förmån för sina meddödliga. Jesus tog ofta iväg sina apostlar avskilt för korta perioder av meditation och bön, men för det mesta höll han dem i tjänande kontakt med folkmassorna. Människans själ behöver andlig motion lika väl som andlig näring.

91:7.3 (1000.4) Religiös extas är tillåtlig när den har en sund bakgrund, men sådana upplevelser är oftare resultatet av rent emotionella inflytelser än en manifestation av djupt andlig art. Religiösa personer bör inte anse varje livfull psykologisk förkänsla och varje intensiv emotionell upplevelse vara en gudomlig

uppenbarelse eller andlig kommunikation. Genuin andlig extas är vanligen förenad med ett stort yttre lugn och en nästan perfekt emotionell kontroll. Sann profetisk vision är ändå en överpsykologisk förkänsla. Sådana gudomliga upplevelser är inte pseudohallucinationer, inte heller är de tranceliknande extastillstånd.

91:7.4 (1000.5) Människosinnet kan ge uttryck för så kallad ingivelse när det är mottagligt antingen för material som stiger upp från det undermedvetna eller för stimulans från det övermedvetna. I vardera fallet förefaller det för individen, att sådana tillskott till medvetandets innehåll är mer eller mindre främmande. Ohämmad mystisk hänförelse och hejdlös religiös extas är inte garantier för ingivelsen, förmodat gudomliga garantier.

91:7.5 (1000.6) Det praktiska testet för alla dessa märkliga religiösa upplevelser av mysticism, extas och ingivelse är att observera huruvida dessa fenomen får en individ att:

91:7.6 (1000.7) 1. Åtnjuta bättre och mer omfattande fysisk hälsa.

91:7.7 (1000.8) 2. Fungera mer effektivt och praktiskt i sitt mentala liv.

91:7.8 (1000.9) 3. Mer fullständigt och glatt dela med sig av sin religiösa erfarenhet.

91:7.9 (1000.10) 4. Mer fullständigt förändla sitt dagliga liv medan han troget utför de alldagliga skyldigheter som hör till de dödligas rutinmässiga tillvaro.

91:7.10 (1001.1) 5. Öka sin kärlek och uppskattning för det sanna, det vackra och det goda.

91:7.11 (1001.2) 6. Bevara gängse erkända sociala, moraliska, etiska och andliga värden.

91:7.12 (1001.3) 7. Öka sin andliga insikt — gudsmedvetandet.

91:7.13 (1001.4) Bönen har emellertid inget verkligt samband med dessa exceptionella religiösa upplevelser. När bönen blir alltför mycket estetisk, när den nästan enbart består av en vacker och salig kontemplation av den paradisiska gudomligheten, förlorar den mycket av sin socialisationsfrämjande inverkan och lutar mot mysticism och isolering av sina utövare. Det finns i samband med alltför mycket privat bedjande en viss fara som rättas till och förhindras genom att man ber i grupp, genom gemensamma andaktsövningar.

8. Bedjandet som en personlig erfarenhet

91:8.1 (1001.5) Bönen har en sant spontan aspekt, ty de primitiva tidernas människa fann sig själv bedjande långt innan hon hade någon klar uppfattning om en Gud. Människan under de första tiderna brukade be i två olika situationer: när hon befann sig i svår nöd vaknade behovet att sträcka sig ut efter hjälp, och när hon var glädjestrålade hängav hon sig åt ett impulsivt uttryck för glädjen.

91:8.2 (1001.6) Bönen är inte något som har utvecklats från magin; de uppkom båda oberoende av varandra. Magin var ett försök att anpassa Gudomen till vissa förhållanden; bönen är strävan att anpassa personligheten till Gudomens vilja. Sann bön är både moralisk och religiös, magin är ingendera.

91:8.3 (1001.7) Bönen kan bli en etablerad sed. Mången ber därför att andra ber. Andra igen ber därför att de är rädda för att någonting hemskt kan hända om de inte framför sina regelbundna vädjanden.

91:8.4 (1001.8) För en del individer är bönen ett stilla uttryck för tacksamhet, för andra ett uttryck för prisande som sker i grupp, samfundsrelaterade andaktsövningar; ibland är bönen ett imiterande av en annans religion, medan den vid sant bedjande är en uppriktig och tillitsfull kontakt mellan den skapade varelsens andliga natur och den överallt befintliga närvaron av Skaparens ande.

91:8.5 (1001.9) Bönen kan vara ett spontant uttryck för gudsmedvetande eller en meningslös uppläsning av teologiska formler. Den kan vara ett extatiskt prisande av en själ som känner Gud eller en slavisk bugning av en räddhågad dödlig. Den är ibland ett patetiskt uttryck för andlig längtan och ibland ett skränigt skrikande av fromma fraser. Bönen kan vara ett glädjefyllt prisande eller en ödmjuk anhållan om förlåtelse.

91:8.6 (1001.10) Bönen kan vara en barnslig vädjan om det omöjliga eller en mogen anhållan om moralisk tillväxt och andlig kraft. En begäran kan gälla det dagliga brödet eller kan omfatta en helhjärtad längtan att finna Gud och att göra hans vilja. Den kan vara en rent självisk anhållan eller en äkta och storslagen åtbörd i riktning mot förverkligandet av ett osjälviskt broderskap.

91:8.7 (1001.11) Bönen kan vara ett ilsket rop på hämnd eller en barmhärtig förbön för ens fiender. Den kan vara ett uttryck för ett hopp om att ändra på Gud eller ett mäktigt förfarande för att ändra på sig själv. Den kan vara en förtappad syndares krypande försvar inför

en förmodat sträng Domare eller ett uttryck av glädje hos en befriad son till den levande och barmhärtige himmelske Fadern.

91:8.8 (1001.12) Den nutida människan förbryllas av tanken att diskutera sina ärenden på ett rent personligt sätt med Gud. Många har upphört att be regelbundet; de ber endast när de är ovanligt hårt pressade — i nödsituationer. Människan skall inte vara rädd för att tala med Gud, men endast ett andligt barn tar sig till att övertala Gud eller tror sig kunna få honom att ändra sig.

91:8.9 (1002.1) Men verkligt bedjande uppnår faktiskt verkligheten. Inte ens vid uppåtgående luftströmmar kan en fågel sväva utan utsträckta vingar. Bönen upplyfter människan emedan den är en teknik för fortskridande med utnyttjande av de stigande andliga strömmarna i universum.

91:8.10 (1002.2) Genuin bön främjar den andliga tillväxten, modifierar attityderna och skänker den tillfredsställelse som kommer av gemenskap med gudomligheten. Den är ett spontant utbrott av gudsmedvetande.

91:8.11 (1002.3) Gud besvarar människans böner genom att ge henne en utvidgad uppenbarelse av det sanna, en förhöjd förmåga att uppskatta det sköna och ett utökat begrepp om det goda. Bönen är en subjektiv åtbörd, men den får kontakt med mäktiga objektiva realiteter på den mänskliga erfarenhetens andliga nivåer. Den är en meningsfull mänsklig strävan efter övermänskliga värden. Den är den starkaste stimulansen till andlig tillväxt.

91:8.12 (1002.4) Orden är betydelselösa för bönen; de är endast den intellektuella kanal i vilken den andliga bönen flod kan tänkas rinna.

Värdet av orden i en bön har vid enskilda andaktsövningar endast en suggestiv verkan på en själ och vid andakter i grupp en suggestiv verkan på gruppen. Gud besvarar själens attityd, inte orden.

91:8.13 (1002.5) Bönen är inte ett sätt att undgå konflikt, utan snarare en sporre till tillväxt inför själva konflikten. Be endast om värden, inte om ting; om tillväxt, inte om behovstillfredsställelse.

9. Villkor för effektiv bön

91:9.1 (1002.6) Om du vill ägna dig åt effektivt bedjande måste du hålla i minnet de lagar som gäller för framgångsrika anhänganden:

91:9.2 (1002.7) 1. Du måste kvalificera dig som en stark bedjare genom att uppriktigt och modigt möta universumverklighetens problem. Du måste ha kosmisk uthållighet.

91:9.3 (1002.8) 2. Du måste ärligt ha uttömt människans egen förmåga till mänsklig omställning. Du måste ha varit arbetsam.

91:9.4 (1002.9) 3. Du måste offra varje sinnets önskan och varje själens längtan för den andliga tillväxtens transformerande omfamning. Du måste ha erfarit ett utvidgande av betydelser och en förhöjning av värden.

91:9.5 (1002.10) 4. Du måste göra ett helhjärtat val av den gudomliga viljan. Du måste utplåna obeslutsamhetens döda punkt.

91:9.6 (1002.11) 5. Du har inte endast insett Faderns vilja och väljer att följa den, utan du har även utan förbehåll vigt dig åt och dynamiskt hängivit dig åt att verkligen göra Faderns vilja.

91:9.7 (1002.12) 6. Din bön söker uteslutande gudomlig visdom för att lösa de speciella mänskliga problem som påträffas under uppstigningen till Paradiset — på vägen till uppnåendet av gudomlig fulländning.

91:9.8 (1002.13) 7. Du måste ha tro — levande tro.

91:9.9 (1002.14) [Framfört av ledaren för mellanvarelserna på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 91](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 93](#) >>

Kapitel 92

Religionens senare utveckling

92:0.1 (1003.1) MÄNNISKAN hade en religion med ett naturligt ursprung som en del av sin evolutionära erfarenhet långt innan några systematiska uppenbarelser framfördes på Urantia. Denna religion som hade ett *naturligt* ursprung var dock i sig själv resultatet av människans begåvanden ovanför djurens nivå. Utvecklingsreligionen uppkom långsamt under årtusendena av människosläktets erfarenhetsmässiga levnadsbana genom följande inflytelser som fungerar inom, och påverkar, vilden, barbaren och den civiliserade människan:

92:0.2 (1003.2) 1. *Dyrkans biträdande sinnesande* — framträdandet i djurmedvetandet av överdjuriska potentialer för

verklighetsuppfattning. Detta kunde kanske kallas människans ursprungliga gudomsinstinkt.

92:0.3 (1003.3) 2. *Visdomens biträdande sinnesande* —

manifestationen i ett vördnadsfullt sinne av tendensen att rikta dess vördnadsbetygelser till högre uttryckskanaler och mot ständigt vidgande uppfattningar om gudomsverkligheten.

92:0.4 (1003.4) 3. *Den Heliga Anden* — detta är den ursprungliga utgivningen av supersinne, och det framträder ofelbart i alla genuina människopersonligheter. Denna omvårdnad, riktad till ett sinne som längtar efter dyrkan och trängtar efter visdom, skapar förmågan hos människan att själv inse och förverkliga sanningen i postulatet om människans överlevnad, både som teologiskt begrepp och som en verklig och faktisk personlighetserfarenhet.

92:0.5 (1003.5) Den samordnade funktionen av dessa tre gudomliga omvårdnadsformer är helt tillräcklig för att sätta igång och fullfölja utvecklingsreligionens tillväxt. Dessa inflytelser utökas senare med Tankeriktare, serafer och Sanningens Ande, vilka alla accelererar den religiösa utvecklingen. Dessa inverkningar har länge fungerat på Urantia, och de fortsätter här så länge denna planet förblir en bebodd sfär. Mycket av potentialen i dessa gudomliga inverkningar har ännu aldrig haft möjlighet att komma till uttryck; mycket kommer att uppenbaras under kommande tidsåldrar allt efter som de dödligas religion höjer sig, nivå för nivå, mot morontiavärdenas och andesanningens överjordiska höjder.

1. Religionens evolutionära karaktär

92:1.1 (1003.6) Religionens utveckling har följts från rädslan och vålnaderna under första tider framåt genom människans många på varandra följande utvecklingsstadier, inklusive försöken att först tvinga andarna och sedan söka övertala dem. Stamfetischer blev totem och stamgudar; magiska formler blev nutida böner.

Omskärelsen som först var ett offer blev en hygienisk åtgärd.

92:1.2 (1003.7) Religionen utvecklades från naturdyrkan vidare genom vålnadsdyrkan till fetischism under rasernas hela barbariska barndom. I och med civilisationens gryning började människorasen ansluta sig till de mer mystiska och symboliska trosföreställningarna, medan en annalkande mognad nu så småningom gör människosläktet moget för att sätta värde på en verklig religion, rentav början till uppenbarelsen av sanningen själv.

92:1.3 (1004.1) Religionen uppkommer som sinnets biologiska reaktion på andliga trosföreställningar och på omgivningen; den är det sista som försvinner eller förändras hos ett folk. Religionen är i varje tidsålder samhällets anpassning till det som är mystiskt. Som social institution omfattar den riter, symboler, kulter, heliga skrifter, altaren, helgedomar och tempel. Heligt vatten, relikier, fetischer, trollmedel, skrudar, klockor, trummor och prästerskap är gemensamma för alla religioner. Det är också omöjligt att helt skilja den enbart evolverade religionen från vare sig magi eller trolldom.

92:1.4 (1004.2) Mystik och makt har alltid stimulerat de religiösa känslorna och rädslorna, medan emotionerna alltid har fungerat som

en kraftfullt betingande faktor vid deras utveckling. Rädslan har alltid har varit den grundläggande religiösa sporren. Rädslan ger form åt utvecklingsreligionens gudar och motiverar de primitiva troendes religiösa ritual. När civilisationen framskrider modifieras rädslan av vördnad, beundran, respekt och sympati, och betingas sedan ytterligare av samvetsqual och ånger.

92:1.5 (1004.3) Ett asiatiskt folk lärde att "Gud är en stor rädsla"; detta är resultatet av en rent evolutionär religion. Jesus, som var en uppenbarelse av den högsta typen av religiöst leverne, förkunnade att "Gud är kärlek".

2. Religionen och sedvänjorna

92:2.1 (1004.4) Religionen är den mest rigida och obevekliga av människans alla institutioner, men den anpassar sig dock så småningom när samhället förändras. Till slut återspeglar utvecklingsreligionen de föränderliga sedvänjorna, som i sin tur kan ha påverkats av uppenbarelsereligion. Långsamt och säkert, men motvilligt, följer religionen (dyrkan) i släptåg efter visdomen — kunskap styrd av erfarenhetsmässigt förnuft och upplyst av gudomlig uppenbarelse.

92:2.2 (1004.5) Religionen klänger sig fast vid sedvänjorna. Det som *var* är forntida och förmodas vara heligt. Av denna och ingen annan orsak bibehölls stenverktygen långt in i brons- och järnåldern. Detta uttalande finns upptecknat: "Men om du vill göra åt mig ett altare av stenar, så må du icke bygga det av huggen sten; ty om du rör vid

stenen med din mejsel så orenar du den.” Ännu idag tänder hinduerna sina altareldar genom att använda ett primitivt elddon. Under utvecklingsreligionens gång har det nya alltid ansetts vara vanhelgande. Sakramentet får inte bestå av nya och tillverkade livsmedel utan av den mest primitiva föda: ”Köttet skall vara stekt på eld, och man skall äta det med osyrat bröd jämte bittra örter.” Alla typer av sociala seder och även rättsförfarandena håller sig till de gamla formerna.

92:2.3 (1004.6) När den moderna människan förundrar sig över att de olika religionernas heliga skrifter innehåller så mycket som kan anses anstötligt, bör hon betänka att gångna generationer har varit rädda för att eliminera sådant som deras förfäder har hållit heligt och helgat. En hel del av det som en generation kan se som anstötligt har föregående generationer ansett vara en del av sina accepterade sedvänjor, rentav godkända religiösa ritualer. En ansevärd mängd religiösa motsättningar har orsakats av de ständiga försöken att förlika gamla men motbjudande seder och bruk med nyligen uppkommet förnuft, att finna rimliga teorier som skulle berättiga forntida och föråldrade seder att bevaras som en del av trosläran.

92:2.4 (1004.7) Det är emellertid endast dumt att försöka sig på ett alltför plötsligt accelererande av den religiösa tillväxten. Ett folk eller en nation kan från en avancerad religion tillgodogöra sig endast det som någotsånär överensstämmer med och motsvarar dess nuvarande utvecklingsnivå och dess anpassningsförmåga. Sociala, klimatiska, politiska och ekonomiska förhållanden har alla betydelse för bestämmandet av den religiösa utvecklingens riktning och framsteg. Samhällsmoralen bestäms inte av religionen, dvs. av

utvecklingsreligionen; snarare bestäms religionsformerna av den rasliga moralen.

92:2.5 (1005.1) Människosläkterna accepterar endast ytligt en främmande och ny religion. I själva verket anpassar de den till sina sedvänjor och sitt gamla sätt att tro. Detta illustreras väl av exemplet med en viss nyzeeländsk stam vars präster, sedan de till namnet hade antagit kristendomen, påstod att de från Gabriel hade fått direkta uppenbarelser som innebar att denna samma stam hade blivit Guds utvalda folk och som föreskrev att de tillåts fritt ägna sig åt lösa sexuella förbindelser och talrika andra av sina gamla och klandervärda seder. Omedelbart gick alla de nyligen omvända kristna över till denna nya och mindre fordrande form av kristendom.

92:2.6 (1005.2) Religionen har vid en eller annan tid sanktionerat alla slags motstridiga och inkonsekventa beteenden, under någon tid godkänt praktiskt taget allt det som nu anses som omoraliskt eller syndigt. Samvetet, utan erfarenhetens lärdom och förnuftets hjälp, har aldrig varit och kan aldrig vara en trygg och ofelbar guide för människans beteende. Samvetet är inte en gudomlig röst som talar till människans själ. Det är endast totalsumman av det moraliska och etiska innehållet i sedvänjorna under det pågående utvecklingsskedet. Det företräder helt enkelt det som mänskligt sett är den idealiska reaktionen under givna omständigheter.

3. Utvecklingsreligionens karaktär

92:3.1 (1005.3) Studiet av människans religion innebär ett utforskande av de fossilbärande sociala skikten under gångna tidsåldrar. De människoliknande gudarnas sedvänjor är en sanningsenlig återspeglning av de människors moral vilka först föreställde sig sådana gudomligheter. Forntidens religioner och mytologi avbildar troget trosföreställningarna och traditionerna bland folk som för länge sedan har förlorats i glömskans dunkel. Dessa urgamla kultseder består vid sidan av nyare ekonomiska seder och samhällseliga utvecklingsformer och verkar naturligtvis grovt otidsenliga. Kvarlevorna av kulten ger en sann bild av de olika folkens religioner i det förgångna. Minns alltid att kultur inte bildas för att söka sanningen, utan hellre för att sprida deras lärosatser.

92:3.2 (1005.4) Religionen har alltid till stor del varit en fråga om riter, ritualer, sedvänjor, ceremonier och dogmer. Den har vanligen blivit befläckt av ett ihärdigt uppdykande olycksbådande fel, illusionen om att vara ett utvalt folk. De huvudsakliga religiösa idéerna i form av besvärjelse, ingivelse, uppenbarelse, blidkande, ånger, försoning, förbön, offer, bön, bekännelse, dyrkan, livet efter döden, sakrament, ritual, lösen, frälsning, återlösen, förbund, orenhet, renande, profetia, arvsynd — de går alla tillbaka på de forna tiderna av ursprunglig rädsla för vålnader.

92:3.3 (1005.5) Den primitiva religionen är varken mer eller mindre än kampen för den materiella tillvaron utsträckt till att omfatta tillvaron bortom graven. Föreskrifterna enligt en sådan troslära representerade en utsträckning av självbevarelsekampen till området för en inbillad värld av vålnadsandar. Var dock försiktiga då ni frestas att kritisera utvecklingsreligionen. Kom ihåg att detta är *vad som*

hände; det är ett historiskt faktum. Dessutom, kom ihåg att kraften i en idé inte ligger i dess visshet eller sanning, utan hellre i hur livfullt den vädjar till människan.

92:3.4 (1006.1) Utvecklingsreligionen sörjer inte för sin förändring eller revidering; i motsats till vetenskapen sörjer den inte för sin egen fortgående korrigerings. Den religion som har utvecklats väcker respekt emedan dess anhängare tror att den är *Sanningen*; ”den tro som en gång för alla har blivit meddelad till de heliga” måste i teorin vara både slutlig och ofelbar. Kulten motsätter sig utveckling emedan verkligt framåtskridande med säkerhet modifierar eller förintar själva kulten, därför måste en korrigerings alltid tvingas på den.

92:3.5 (1006.2) Endast två inflytelser kan modifiera och förädla naturreligionens lärosatser: trycket från de långsamt avancerande sedvänjorna och den periodiska upplysningen från epokgörande uppenbarelser. Det är inte märkligt att framåtskridandet var långsamt. Att vara progressiv eller uppfinningsrik betydde fordom att bli dödad som trollkarl. Kulten avancerar långsamt i generationsepoker och tidsålderslånga cykler. Den går emellertid framåt. Den evolutionära tron på vålnader lade grunden för en sådan uppenbarelsereligionensfilosofi som till slut förintar den vidskepelse från vilken den uppkom.

92:3.6 (1006.3) Religionen har på många sätt handikappat samhällsutvecklingen, men utan religion hade det inte funnits någon bestående moral eller etik, ingen civilisation av värde. Religionen gav upphov till många former av icke-religiös kultur: Skulpterandet uppkom av att man gjorde avgudabilder, arkitekturen av tempelbyggandet, poesin av besvärjelser, musiken av mässandet,

scenkonsten av uppträdandet för att få andeledning och dansen av årstidsfesterna för dyrkan.

92:3.7 (1006.4) Men samtidigt som man fäster uppmärksamhet på det faktum att religionen var väsentlig för civilisationens utveckling och bevarande bör man notera att naturreligionen också har gjort mycket för att förlama och handikappa samma civilisation som den i övrigt omhuldade och upprätthöll. Religionen har hindrat produktionsverksamheten och den ekonomiska utvecklingen. Den har slösat med arbetskraft och spolierat kapital; den har inte alltid varit till hjälp för familjen; den har inte tillräckligt främjat fred och god vilja; den har ibland försummat utbildningen och fördröjt vetenskapen; den har otillbörligt utarmat livet för ett låtsat berikande av döden. Utvecklingsreligionen, människoreligionen, har verkligen gjort sig skyldig till alla dessa och många andra misstag, fel och dumheter. Det oaktat upprätthöll den en kulturell etik, en civiliserad moral och en social sammanhållning, samt gjorde det möjligt för en senare uppenbarelsereligion att kompensera dessa många evolutionära brister.

92:3.8 (1006.5) Utvecklingsreligionen har varit människans dyraste men ojämförligt mest effektiva institution. Människoreligionen kan försvaras endast i ljuset av den evolutionära civilisationen. Om människan inte var den uppstigande produkten av djurevolutionen, så skulle det inte finnas ett berättigande för den beskrivna kursen i religionens utveckling.

92:3.9 (1006.6) Religionen underlättade samlandet av kapital; den främjade vissa slag av arbete; prästernas fritid gynnade konst och

kunnande; i sista hand vann människosläktet mycket som följd av dessa forna tiders fel i den etiska tillämpningen. Schamanerna, ärliga och oärliga, blev fruktansvärt dyra, men de var värda allt vad de kostade. De fria yrkena och vetenskapen själv uppkom från de parasitiska prästerskapen. Religionen fostrade civilisationen och medförde samhällelig kontinuitet; den har i alla tider varit den moralbevakande poliskåren. Religionen förde med sig den mänskliga disciplin och självbehärskning som gjorde *visdomen* möjlig. Religionen är evolutionens effektiva piska som hänsynslöst driver det slöa och lidande människosläktet från dess naturliga tillstånd av intellektuell tröghet framåt och uppåt till förnuftets och visdomens högre nivåer.

92:3.10 (1006.7) Detta helgade arv efter uppstigningen från djurriket, utvecklingsreligionen, måste alltid fortsättningsvis renas och förädlas av den ständiga granskning som uppenbarelsereligionen medför och av den genuina vetenskapens förtärande eld.

4. Uppenbarelsens gåva

92:4.1 (1007.1) Uppenbarelsen är evolutionär men alltid progressiv. Under tidsåldrarnas förlopp i en världs historia är religionsuppenbarelserna ständigt expanderande och successivt mera upplysande. Det är uppenbarelsens uppgift att sortera och censurera de successiva utvecklingsreligionerna. Om uppenbarelsen skall kunna upphöja och förädla utvecklingsreligionerna, då måste sådana gudomliga budskap framföra undervisning som inte ligger för långt

borta från tankarna och reaktionerna under den tidsålder då den framförs. Sålunda står och måste uppenbarelsen alltid stå i kontakt med evolutionen. Uppenbarelsereigionen begränsas alltid av människans mottagningsförmåga.

92:4.2 (1007.2) Oberoende av sina synbara likheter eller avvikelser kännetecknas uppenbarelsereigionerna ändå alltid av en tro på någon Gudom som representerar ett slutligt värde och av en uppfattning om personlighetsidentitetens överlevnad efter döden.

92:4.3 (1007.3) Utvecklingsreigionen är känslöbetonad, inte logisk. Den är människans reaktion på hennes tro på en hypotetisk vålnadsandevärld — människans trosreflex som utlöses av upplevelsen av och rädslan för det okända. Uppenbarelsereigionen framförs av den verkliga andliga världen. Den är svaret från det superintellektuella kosmos på de dödligas hunger efter att tro på och lita till de universella Gudomarna. Utvecklingsreigionen uttrycker människans famlande på omvägar i sökandet efter sanning; uppenbarelsereigionen *är* själva denna sanning.

92:4.4 (1007.4) Religiös uppenbarelse har framförts vid många tillfällen, men endast fem har haft epokgörande betydelse. Dessa var följande:

92:4.5 (1007.5) 1. *Förkunnelsen i Dalamatia*. Den rätta uppfattningen om det Första Ursprunget och Centret framfördes för första gången på Urantia av de hundra kroppsliga medlemmarna av Prins Caligastias stab. Denna expanderande uppenbarelse om Gudomen fortsatte under mer än trehundra tusen år tills den plötsligt avbröts på grund av den planetariska utbrytningen och upplösningen av undervisningsregimen.

Med undantag för Vans arbete gick inflytandet av uppenbarelsen i Dalamatia praktiskt taget förlorad för hela världen. Även noditerna hade glömt denna sanning vid tiden för Adams ankomst. Av alla som mottog de hundras undervisning bevarade de röda människorna den längst, men uppfattningen om den Stora Anden var endast en dunkel tanke i indianernas religion när kontakten med kristendomen avsevärt klargjorde och stärkte den.

92:4.6 (1007.6) 2. *Förkunnelsen i Eden*. Adam och Eva framförde ånyo uppfattningen om allas Fader för de evolutionära folken. Upplösningen av det första Eden satte stopp för den adamiska uppenbarelsens utbredning innan den ens riktigt hade kommit igång. De setiska prästerna fortsatte emellertid Adams avbrutna undervisning, och en del av dessa sanningar har aldrig gått helt förlorade för världen. Hela den religiösa evolutionens trend i Mellanöstern modifierades av seternas undervisning. Men vid år 2500 f.Kr. hade människosläktet till stor del förlorat ur sikte den uppenbarelse som framfördes under dagarna i Eden.

92:4.7 (1007.7) 3. *Melkisedek i Salem*. Denna Neadons Nödfallsson påbörjade den tredje sanningsuppenbarelsen på Urantia. De främsta buden i hans förkunnelse var *tillit* och *tro*. Han lärde människorna tillit till Guds allsmåktiga välvilja och förkunnade att tro var den handling genom vilken människorna förtjänade Guds ynnest. Hans läror uppblandades så småningom med trosföreställningarna och sederna i olika utvecklingsreligioner och utvecklade sig slutligen till de teologiska system som var rådande på Urantia vid början av det första årtusendet e.Kr.

92:4.8 (1008.1) 4. *Jesus från Nasaret*. Kristus Mikael presenterade för Urantia för fjärde gången uppfattningen om Gud som den Universelle Fadern, och denna lära har stort sett bestått sedan dess. Kärnan i hans undervisning var *kärlek* och *tjänst*, den kärleksfulla dyrkan som en skapad son frivilligt ger som tack för och svar på Guds, sin Faders, kärleksfulla omvårdnad; den frivilliga tjänst som sådana skapade söner utför för sina bröder i den glädjefulla insikten om att de med denna tjänst samtidigt tjänar Gud Fadern.

92:4.9 (1008.2) 5. *Urantiabokens kapitel*. Dessa kapitel, av vilka detta är ett, utgör den senaste sanningspresentationen för de dödliga på Urantia. Dessa kapitel skiljer sig från alla tidigare uppenbarelser, ty de är inte ett arbete av en enda universumpersonlighet utan en sammansatt presentation framförd av många varelser. Men ingen uppenbarelse utom uppnåelsen av den Universelle Fadern kan någonsin vara fullständig. Alla andra himmelska omvårdnadsåtgärder är endast partiella, övergående och praktiskt anpassade till lokala förhållanden i tid och rymd. Fastän sådana medgivanden som detta möjligen kan minska alla uppenbarelser omedelbara kraft och myndighet, har den tiden kommit på Urantia då det är rådligt att göra sådana uppriktiga uttalanden, även med risk för att försvaga det framtida inflytandet och auktoriteten av denna den senaste sanningsuppenbarelse för de dödligas släkten på Urantia.

5. De stora religiösa ledarna

92:5.1 (1008.3) Inom utvecklingsreligionen tänker man sig att gudarna existerar i likhet till människans avbild; inom uppenbarelsereligionen lärs människorna att de är Guds söner — rentav gestaltade till gudomlighetens finita avbilder. Inom de trosföreställningar som är en syntes sammansatt av uppenbarelseundervisning och evolutionsresultat är gudsbegreppet en blandning av:

92:5.2 (1008.4) 1. De evolutionära kulternas preexisterande idéer.

92:5.3 (1008.5) 2. Uppenbarelsereligionens sublima ideal.

92:5.4 (1008.6) 3. Det personliga synsättet hos de stora religiösa ledarna, människosläktets profeter och lärare.

92:5.5 (1008.7) De flesta stora religiösa epoker har fått sin början av någon framträdande personlighets liv och läror. Ledarskap har gett upphov till flertalet moraliska rörelser av värde i historien. Människorna har alltid tenderat att högakta ledaren, även på bekostnad av hans läror, att vörda hans personlighet, även om de har förlorat ur sikte de sanningar som han förkunnade. Detta sker inte utan orsak. Det finns en instinktiv längtan i hjärtat hos den evolutionära människan efter hjälp från ovan och från den andra sidan. Denna längtan är avsedd att ge en föraning om Planetprinsens och de senare Materiella Sönernas framträdande på jorden. På Urantia har människan berövats dessa övermänskliga ledare och härskare, och därför försöker hon ständigt gottgöra denna förlust genom att insvepa sina människoledare i legender om deras övernaturliga ursprung och mirakulösa levnadslopp.

92:5.6 (1008.8) Många folkslag har föreställt sig att deras ledare föddes av en jungfru. Deras levnadslopp är frikostigt beströdda med

mirakulösa händelser, och deras respektive grupp av anhängare inväntar alltid deras återkomst. I Centralasien väntar stamfolket fortfarande på återkomsten av Djingis Khan; i Tibet, Kina och Indien är det Buddha; inom islam är det Mohammed; bland indianerna var det Hesunanin Onamonalonton; bland hebréerna var det i allmänhet Adams återkomst som en materiell härskare. I Babylon var guden Marduk en fortsättning på legenden om Adam, idén om en Guds son, den förenande länken mellan människan och Gud. Efter det att Adam hade framträtt på jorden var det vanligt med så kallade Guds söner bland världens raser.

92:5.7 (1009.1) Oberoende av den vidskepliga vördnad med vilken dessa lärare betraktades är det ett faktum att deras personlighet var den temporala stödjepunkten på vilken den uppenbarade sanningens hävstång var beroende för att föra människosläktets moral, filosofi och religion framåt.

92:5.8 (1009.2) Det har funnits hundra och åter hundra religiösa ledare i människans en miljon år långa historia, från Onagar till guru Nanak. Under denna tid har det förekommit många ebb och flod i den religiösa sanningens och den andliga trons tidvatten, och varje renässans av religionen på Urantia har i det förgångna identifierats med någon religiös ledares liv och förkunnelse. Vid en granskning av ledarna under senare tider kan det vara nyttigt att gruppera dem i sju stora religiösa epoker på Urantia efter Adam:

92:5.9 (1009.3) 1. *Den setiska perioden.* De setiska prästerna, så som de blev pånyttfödda under Amosads ledning, blev stora lärare under tiden efter Adam. De verkade överallt i anditernas länder, och deras inflytande levde längst kvar bland grekerna, sumererna och

hinduerna. Bland de sistnämnda har de fortlevt fram till nuvarande tid som braminerna i den hinduistiska tron. Seterna och deras efterföljare förlorade aldrig helt det treenighetsbegrepp som Adam hade uppenbarat.

92:5.10 (1009.4) 2. *Melkisedekmissionärernas skede.* Religionen på Urantia blev i inte ringa grad återupplivad av de insatser som gjordes av de lärare som förordnades av Melkisedek när han levde och undervisade i Salem nästan två tusen år f. Kr. Dessa missionärer förkunnade tro som priset för Guds ynnest, och fastän deras undervisning inte ledde till en omedelbar uppkomst av några nya religioner bildade den dock de grundvalar på vilka senare sanningslärare skulle bygga upp Urantias religioner.

92:5.11 (1009.5) 3. *Skedet efter Melkisedek.* Fastän Amenemope och Ikhnaton båda undervisade under denna period var det mest framträdande religiösa geniet under skedet efter Melkisedek ledaren för en grupp beduiner i Mellanöstern och grundaren av hebreernas religion — Mose. Mose lärde ut monoteism. Han sade: ”Hör Israel, Herren vår Gud, Herren är en.” ”Herren är Gud, och ingen annan än han.” Han försökte ihärdigt utrota resterna av vålnadskulten bland sitt folk och föreskrev rentav dödsstraff för dess utövare. Moses monoteism fördärvades av hans efterföljare, men under senare tider återvände de till många av hans läror. Storheten hos Mose ligger i hans visdom och skarpsinne. Andra människor har haft en större uppfattning om Gud, men ingen enskild människa var någonsin mer framgångsrik i att förmå stora människomassor att tillägna sig så avancerade trosuppfattningar.

92:5.12 (1009.6) 4. *Det sjätte århundradet f. Kr.* Många män uppstod för att förkunna sanning under denna tid som var ett av det religiösa uppvaknandets främsta århundraden som någonsin har bevitnats på Urantia. Bland dessa förkunnare bör nämnas Gautama, Konfutse, Lao-tse, Zarathustra och jainalärarna. Gautamas läror har fått stor spridning i Asien, och han hyllas som Buddha av miljoner människor. Konfutse var för kinesernas moral vad Platon var för grekernas filosofi, och fastän det blev religiösa återverkningar av bådas undervisning var ingendera av dem strängt taget en religiös lärare. Lao-tse såg mera av Gud i tao än Konfutse i människonaturen eller Platon i idealismen. Fastän Zarathustra mycket påverkades av den rådande uppfattningen om dualistisk spiritism, om de goda och de onda andar, lyfte han samtidigt avgjort upp tanken om en enda evig Gudom och ljusets slutliga seger över mörkret.

92:5.13 (1010.1) 5. *Det första århundradet e.Kr.* Jesus från Nasaret, som religiös lärare, utgick från den kult som hade etablerats av Johannes Döparen och framskred så långt han kunde bort från fastor och former. Förutom Jesus var Paulus från Tarsus och Filon från Alexandria de största lärarna under detta tidsskede. Deras religionsuppfattningar har spelat en dominerande roll vid utvecklingen av den tro som bär Kristi namn.

92:5.14 (1010.2) 6. *Det sjätte århundradet e.Kr.* Mohammed grundade en religion som var överlägsen många av troslärorna på hans tid. Hans religion var en protest mot de sociala krav som främlingars religioner ställde och mot bristen på sammanhang i det religiösa livet bland hans eget folk.

92:5.15 (1010.3) *7. Det femtonde århundradet e.Kr.* Denna period bevittrade två religiösa rörelser: upplösningen av kristendomens enhet i västerlandet och syntesen av en ny religion i österlandet. I Europa hade den institutionaliserade kristendomen blivit till den grad oelastisk att dess fortsatta utveckling blev oförenlig med dess enhetlighet. I Orienten förenades de kombinerade läroarna från islam, hinduism och buddhism i en syntes av Nanak och hans anhängare till sikhism, en av de mest avancerade religionerna i Asien.

92:5.16 (1010.4) Framtiden på Urantia kommer utan tvivel att kännetecknas av att det uppkommer lärare av religiös sanning — Guds faderskap och alla skapade varelsers broderskap. Man får emellertid hoppas att dessa framtida profeters ivriga och uppriktiga strävanden i mindre utsträckning skall rikta sig mot att stärka barriärerna mellan olika religioner och mera mot att höja den andliga dyrkans religiösa broderskap bland de många anhängarna till de olikartade intellektuella teologierna som är så kännetecknande för Urantia i Satania.

6. De sammansatta religionerna

92:6.1 (1010.5) Det tjugonde århundradets religioner på Urantia erbjuder ett intressant studium av den sociala utvecklingen av människans impuls att dyrka. Många religioner har framskridit mycket litet sedan vålnadskultens dagar. Pygméerna i Afrika har som klass inga religiösa reaktioner, fastän en del av dem i någon mån tror på en andeomgivning. De befinner sig idag precis där den primitiva

människan var när religionens utveckling började. Den primitiva religionens grundläggande trosföreställning var överlevnaden efter döden. Idén att dyrka en personlig Gud anger en avancerad evolutionär utveckling, rentav uppenbarelsens första stadium. Dajakerna har utvecklat endast de mest primitiva religiösa seder och bruk. De relativt sentida eskimåerna och indianerna hade mycket magra uppfattningar om Gud; de trodde på vålnader och hade en obestämd idé om någon sorts överlevnad efter döden. Dagens infödingar i Australien har endast en rädsla för vålnader, skräck för mörkret och en primitiv vördnad för förfäderna. Zuluerna håller som bäst på att utveckla en religion som bygger på vålnadsrädsla och offer. Många afrikanska stammar har ännu inte — fränsett de kristnas och muhammedaners missionsarbete — kommit förbi fetischstadiet i den religiösa utvecklingen. Men vissa grupper har länge hållit sig till den monoteistiska uppfattningen, så som de forna trakierna som också trodde på odödligheten.

92:6.2 (1010.6) På Urantia framskrider utvecklings- och uppenbarelsereigionerna sida vid sida samtidigt som de blandas och sammansmälter till de olikartade teologiska system som man finner i världen vid tiden för avfattandet av dessa kapitel. Dessa religioner, det tjugonde århundradets religioner på Urantia, kan uppräknas enligt följande:

92:6.3 (1011.1) 1. Hinduismen — den äldsta.

92:6.4 (1011.2) 2. Den hebreiska religionen.

92:6.5 (1011.3) 3. Buddhismen.

92:6.6 (1011.4) 4. Konfutses läror.

92:6.7 (1011.5) 5. Taoismens trosföreställningar.

92:6.8 (1011.6) 6. Zarathustra-tron.

92:6.9 (1011.7) 7. Shinto.

92:6.10 (1011.8) 8. Jainismen.

92:6.11 (1011.9) 9. Kristendomen.

92:6.12 (1011.10) 10. Islam.

92:6.13 (1011.11) 11. Sikhismen — den senaste.

92:6.14 (1011.12) De mest avancerade religionerna i forna tider var judendomen och hinduismen, och vardera har haft ett avsevärt inflytande på den religiösa utvecklingens gång i västerlandet respektive österlandet. Både hinduerna och hebréerna trodde att deras religion var inspirerad och uppenbarad, och de trodde att alla andra religioner var förfallna former av den enda sanna tron.

92:6.15 (1011.13) Indien fördelar sig mellan hinduer, sikher, muhammedaner och jainer, och varje tro framställer Gud, människan och universum så som de uppfattas i de olika religionerna. Kina följer taoistiska och konfutseanska läror; shinto hyllas i Japan.

92:6.16 (1011.14) De stora internationella, mellanrasliga religionerna är den hebreiska, buddhistiska, kristna och islamiska tron. Buddhismen sträcker sig från Ceylon och Burma genom Tibet och Kina till Japan. Den har visat en så stor förmåga att anpassa sig till många folks sedvänjor att endast kristendomen har nått upp till något liknande.

92:6.17 (1011.15) Den hebreiska religionen innehåller den filosofiska övergången från polyteism till monoteism; det är en evolutionär länk mellan utvecklingsreligionerna och uppenbarelsereligionerna.

Hebréerna var det enda folket i väster som följde sina första evolutionära gudar rakt fram till uppenbarelsens Gud. Denna sanning accepterades dock aldrig i större utsträckning före Jesajas tid; han

lärde igen ut den blandade idén om en raslig gudom i förening med en Universell Skapare: ”O Herre Sebaot, Israels Gud, du allena är Gud, du har gjort himmel och jord.” En tid låg hoppet om den västerländska civilisationens fortbestånd i hebréernas höga uppfattningar om godheten och i hellenernas avancerade uppfattningar om skönheten.

92:6.18 (1011.16) Kristendomen är en religion om Kristi liv och läror, baserad på judendomens teologi, ytterligare modifierad genom upptagning av vissa delar av Zarathustras läror och den grekiska filosofin samt formulerad främst av tre individer: Filon, Petrus och Paulus. Den har genomgått många utvecklingsfaser sedan Paulus’ tider och blivit så grundligt anpassad till västerlandet att många icke-europeiska folk helt naturligt betraktar kristendomen som en främmande uppenbarelse om en främmande Gud och avsedd för främlingar.

92:6.19 (1011.17) Islam är den förenande länken av religion och kultur i Nordafrika, Främre Orienten och Sydostasien. Det var den judiska teologin i förening med de senare kristna läroarna som gjorde islam monoteistisk. Mohammeds anhängare snubblade på de avancerade läroarna om Treenigheten; de kunde inte förstå doktrinen om tre gudomliga personligheter och en enda Gudom. Det är alltid svårt att förmå evolutionära sinnen att *plötsligt* acceptera avancerad uppenbarad sanning. Människan är en evolutionär varelse och måste främst få sin religion genom evolutionära förfaranden.

92:6.20 (1012.1) Dyrkan av förfäderna innebar en gång ett avgjort framsteg i den religiösa utvecklingen, men det är både förvånande och beklagligt att denna primitiva uppfattning lever kvar i Kina,

Japan och Indien bland så mycket som är relativt sett mera avancerat, såsom buddhismen och hinduismen. I västerlandet utvecklades dyrkan av förfäderna till en vördnad för nationella gudar och högaktning för folkslagens hjältar. I det tjugonde århundradet uppträder denna hjältedyrkande nationalistiska religion i de olika radikala och nationalistiska sekularismer som kännetecknar många folkslag och nationer i västerlandet. Mycket av denna samma attityd finner man också i de engelsktalande folkens förnäma universitet och större industriella samhällen. Inte särskilt långt från dessa uppfattningar ligger idén att religionen endast är ”en gemensam strävan efter det goda livet”. De ”nationella religionerna” är inget mer än en återgång till den forna romerska kejsardyrkan och till shinto — dyrkan av staten i form av den kejserliga familjen.

7. Religionens fortsatta utveckling

92:7.1 (1012.2) Religionen kan aldrig bli ett vetenskapligt faktum. Filosofin kan förvisso vila på en vetenskaplig grund, men religionen kommer alltid att förbli antingen evolutionär eller uppenbarelsebaserad, eller en kombination av båda så som det är i dagens värld.

92:7.2 (1012.3) Nya religioner kan inte uppfinnas; antingen utvecklas de eller så *uppenbaras de plötsligt*. Alla nya evolutionära religioner är endast avancerande uttryck för gamla trosuppfattningar, nya bearbetningar och anpassningar. Det gamla upphör inte att existera; det sammansmälter med det nya, just så som sikhismen knoppades

och slog ut i blom från hinduismens, buddhismens, islams och andra samtidiga kulters jord och former. Den primitiva religionen var mycket demokratisk; vilden var kvick att ta och ge till låns. Först med den uppenbarade religionen framträdde den egenmäktiga och intoleranta teologiska självhävdelsen.

92:7.3 (1012.4) De många religionerna på Urantia är alla bra i den mån som de för människan till Gud och ger människan insikten om Fadern. Det är en villfarelse hos en grupp religionsutövare att föreställa sig sin lära som *Den enda Sanningen*. Sådana attityder vittnar mer om teologisk arrogans än om trosvisshet. Det finns inte en religion på Urantia som inte skulle ha nytta av att studera och assimilera de främsta sanningarna från varje annan religion, ty alla innehåller sanning. Det vore bättre för religionsutövare att låna det bästa från sina grannars levande andliga tro än att fördöma det värsta i deras kvardröjande vidskepelser och utnötta ritualer.

92:7.4 (1012.5) Alla dessa religioner har uppkommit som resultat av människans varierande intellektuella respons på hennes identiska andliga ledning. Människorna kan aldrig hoppas på att nå fram till en enhetlighet i trosläror, dogmer och ritualer — dessa är intellektuella; men de kan, och skall en dag, förverkliga en enighet i sann dyrkan av allas Fader, ty detta är andligt, och det är evigt sant att i anden är alla människor jämlika.

92:7.5 (1012.6) Den primitiva religionen var till stor del ett medvetande om materiella värden, men civilisationen höjer de religiösa värdena, ty sann religion är jagets hängivelse att tjäna meningsfulla och suprema värden. När religionen utvecklas blir etiken moralfilosofin och moralen blir självdisciplinen enligt

normerna för de högsta betydelserna och de suprema värdena — de gudomliga och andliga idealen. Sålunda blir religionen en spontan och utsökt hängivelse, den levande upplevelsen av kärlekens trofasthet.

92:7.6 (1013.1) En religions kvalitet anges av:

92:7.7 (1013.2) 1. Värdenas nivå — lojaliteter.

92:7.8 (1013.3) 2. Betydelseernas djup — individens känslighet för en idealistisk uppskattning av dessa högsta värden.

92:7.9 (1013.4) 3. Helgandets intensitet — graden av hängivelse för dessa gudomliga värden.

92:7.10 (1013.5) 4. Personlighetens obehindrade framåtskridande längs det idealistiska andliga livets kosmiska stig, insikt om att man är en Guds son och om ett progressivt medborgarskap utan slut i universum.

92:7.11 (1013.6) De religiösa betydelserna går framåt i jagmedvetandet när barnet överför sina allsmäktighetsidéer från sina föräldrar till Gud. Hela den religiösa erfarenheten som ett sådant barn har beror till stor del på om rädsla eller kärlek har dominerat förhållandet mellan föräldrarna och barnet. Slavar har alltid upplevt stora svårigheter att överföra sin rädsla för ägaren till föreställningar om gudskärlek. Civilisationen, vetenskapen och de avancerade religionerna måste frigöra människan från de rädslor som har fötts av skräcken för naturfenomen. På samma sätt borde en större upplysning frigöra bildade människor från allt beroende av mellanhänder i umgänget med Gudomen.

92:7.12 (1013.7) Dessa mellanstadier av avgudadyrkande tvekan vid överförandet av dyrkan från det mänskliga och synliga till det

gudomliga och osynliga är oundvikliga, men de borde förkortas av medvetandet om den gudomliga andens underlättande omvårdnad i människans inre. Människan har emellertid djupt påverkats inte endast av sina uppfattningar om Gudomen utan också av de hjältars karaktär vilka hon har valt att hedra. Det är högst olyckligt att de som har valt att vörda den gudomlige och uppståndne Kristus har förbisett människan — den tappra och modige hjälten — Joshua ben Josef.

92:7.13 (1013.8) Den moderna människan är tillräckligt medveten om religionen, men hennes andäktiga sedvänjor är konfunderande och misskrediterande av den accelererande sociala omvandlingsprocessen och den makalösa vetenskapliga utvecklingen. Tänkande män och kvinnor vill ha religionen omdefinierad, och detta krav kommer att tvinga religionen att omvärdera sig.

92:7.14 (1013.9) Den moderna människan konfronteras med uppgiften att göra fler omvärderingar av de mänskliga värdena under en generation än vad som har gjorts under två tusen år. Allt detta påverkar den sociala attityden till religionen, ty religion är ett sätt att leva såväl som ett sätt att tänka.

92:7.15 (1013.10) Sann religion måste alltid vara på en och samma gång både den eviga grundvalen och den ledande stjärnan för alla bestående civilisationer.

92:7.16 (1013.11) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 92](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 94](#) >>

Kapitel 93

Makiventa Melkisedek

93:0.1 (1014.1) MELKISEDEKARNA är i vida kretsar kända som Nödfallssöner, ty de engagerar sig i en förvånansvärd vidd av aktiviteter i världarna i ett lokaluniversum. När det uppkommer ett problem som avviker från det vanliga eller när det gäller att försöka sig på något ovanligt är det ganska ofta en Melkisedek som åtar sig uppgiften. Melkisedeksönernas förmåga att fungera i nödsituationer och på vitt skilda nivåer i universum, rentav på den fysiska nivån av personlighetsmanifestation, är utmärkande för deras klass. Endast Livsbärarna har i någon mån samma omvandlingsvidd när det gäller personlighetens funktion.

93:0.2 (1014.2) Universumsönernas Melkisedek-klass har varit utomordentligt aktiv på Urantia. En kår om tolv Melkisedekar tjänade här i samband med Livsbärarna. En senare kår om tolv blev konkursförvaltare för er värld kort efter Caligastias utbrytning och fortsatte vid makten till tiden för Adam och Eva. Dessa tolv Melkisedekar återvände till Urantia efter Adams och Evas försummelse, och de fortsatte därefter som konkursförvaltare ända fram till den dag då Jesus från Nasaret, som Människoson, blev Urantias titulära Planetprins.

1. Makiventas inkarnation

93:1.1 (1014.3) Den uppenbarade sanningen hotades av utplåning under de årtusenden som följde efter det att den adamiska missionen på Urantia hade misslyckats. Fastän människoraserna gjorde framsteg intellektuellt höll de långsamt på att andligen förlora mark. Omkring år 3000 f.Kr. hade uppfattningen om Gud blivit mycket dimmig i människornas sinnen.

93:1.2 (1014.4) De tolv konkursförvaltande Melkisedekarna kände till Mikaels förestående utgivning på deras planet, men de visste inte hur snart den skulle ske, därför sammankom de till ett högtidligt rådslag och anhöll hos de Högste i Edentia om att åtgärder måtte vidtas för att hålla sanningens ljus levande på Urantia. Denna anhållan avslogs med påbudet att ”skötseln av angelägenheterna på 606 i Satania ligger helt i Melkisedek-förmyndarnas händer”. Konkursförvaltarna vädjade då till Melkisedekfadern om hjälp, men de fick endast budet att de skulle

fortsätta att hålla sanningen vid liv på det sätt som de själva såg bäst ”tills en Gåvoson anländer” som ”skulle rädda de planetariska titlarna från förverkande och osäkerhet”.

93:1.3 (1014.5) Det var som följde av att de så fullständigt hade satts att förlita sig på sina egna resurser som Makiventa Melkisedek, en av de tolv konkursförvaltarna, erbjöd sig att göra något som hade gjorts endast sex gånger i Neadons historia: att personalisera sig på jorden som en tillfällig människa i världen, att utge sig som en världsomvårdande Nödfallsson. Tillstånd till detta äventyr gavs av myndigheterna i Salvington, och den faktiska inkarnationen av Melkisedek fullbordades nära den plats som skulle bli staden Salem i Palestina. Hela åtgärden med att materialisera denne Melkisedekson genomfördes av de planetariska konkursförvaltarna i samverkan med Livsbärarna, vissa av de Ledande Fysiska Övervakarna och andra himmelska personligheter bosatta på Urantia.

2. Den vise i Salem

93:2.1 (1015.1) Det var 1973 år före Jesu födelse som Makiventa utgavs till människoraserna på Urantia. Hans ankomst var inte spektakulär. Hans materialisering bevitnades inte av människoögon. Han sågs för första gången av en dödlig människa den minnesrika dag då han trädde in i tältet till Amdon, en kaldeisk boskapsuppfödare av sumeriskt ursprung. Förkunnelsen av hans uppdrag ingick i det enkla uttalande som han gjorde inför denne herde: ”Jag är Melkisedek, präst åt El Eljon, den Högste, den enaste och ende Guden.”

93:2.2 (1015.2) När herden hade återhämtat sig från sin förvåning och sedan han hade överhopat denna främling med många frågor bjöd han Melkisedek att äta kvällsvard med sig, och detta var för första gången under Makiventas långa universumliv som han intog materiell föda, den sorts näring som skulle hålla honom vid liv under hela hans nittiofyra år som materiell varelse.

93:2.3 (1015.3) Den kvällen medan de talade med varandra ute under stjärnorna, inledde Melkisedek sitt missionsuppdrag med att uppenbara sanningen om Guds verklighet, då han i ett svep med armen vände sig till Amdon och sade: ”El Eljon, den Högste, är den gudomliga skaparen av himlavalvets stjärnor och även av själva denna jord där vi lever, och han är också himlens högste Gud.”

93:2.4 (1015.4) Inom några år hade Melkisedek samlat en skara elever omkring sig, lärjungar och troende som bildade kärnan i det senare samhälle som kallades Salem. Han var snart känd över hela Palestina som präst åt El Eljon, den Högste, och som den vise i Salem. Bland en del av de omgivande stammarna talade man ofta om honom som Salems schejk eller kung. Salem var den plats som efter Melkisedeks försvinnande blev staden Jebus, senare kallad Jerusalem.

93:2.5 (1015.5) Till utseendet liknade Melkisedek de då blandade noditerna och sumererna. Han var ungefär hundra åttio centimeter lång och hade en imponerande hållning. Han talade kaldeiska och ett halvt dussin andra språk. Han klädde sig ungefär som kanaaniternas präster utom att han på bröstet bar ett emblem med tre koncentriska cirklar, Satantias symbol för Paradistreenigheten. Under loppet av hans omvårdnadsverksamhet kom de tre koncentriska cirklarnas

tecken att anses som så heligt av hans anhängare att de aldrig vågade använda det, och efter några få generationer hade det snart glömts bort.

93:2.6 (1015.6) Fastän Makiventa levde så som människorna lever i denna värld gifte han sig aldrig, och inte heller kunde han ha lämnat avkomma på jorden. Fastän hans fysiska kropp liknade manskroppen hörde den i verkligheten till samma klass som de speciellt konstruerade kroppar som användes av de hundra materialiserade medlemmarna av Prins Caligastias stab, utom att den inte hade livsplasma från någon människoras. Inte heller fanns livets träd tillgängligt på Urantia. Om Makiventa hade stannat på jorden för en längre tid skulle hans fysiska mekanism så småningom ha förfallit, men han fullföljde sin utgivningsmission inom nittiofyra år, långt innan hans materiella kropp hade börjat förvittra.

93:2.7 (1016.1) Denne inkarnerade Melkisedek erhöll en Tankeriktare som dvaldes i hans övermänskliga personlighet som en ledsagare i tiden och en rådgivare i köttet, och som sålunda fick den erfarenhet av och praktiska introduktion till problemen på Urantia och till tekniken att bebo en inkarnerad Son, att det blev möjligt för denna Faderns ande att så tappert verka i människosinnet hos den senare Gudssonen, Mikael, när han framträdde på jorden i det dödliga köttets gestalt. Detta är den enda Tankeriktare som någonsin har verkat i två sinnen på Urantia, men båda sinnena var gudomliga såväl som mänskliga.

93:2.8 (1016.2) Under sin köttsliga inkarnation hade Makiventa full kontakt med sina elva kolleger i den planetariska förmyndarkåren, men han kunde inte kommunicera med andra klasser av himmelska

personligheter. Bortsett från de konkursförvaltande Melkisedekarna hade han inte mera kontakt med övermänskliga intelligenser än en människa.

3. Melkisedeks förkunnelse

93:3.1 (1016.3) Inom loppet av ett årtionde organiserade Melkisedek sina skolor i Salem enligt mönster av de forna system som de första setiska prästerna i det andra Eden hade utvecklat. Till och med idén om ett system för att betala tionde, vilket infördes av hans senare proselyt Abraham, härstammade också från de fortlevande traditionerna om de forna seternas metoder.

93:3.2 (1016.4) Melkisedek lärde ut uppfattningen om en ende Gud, en universell Gudom, men han lät folket associera denna undervisning med Norlatiadeks Konstellationsfader som han kallade El Eljon — den Högste. Melkisedek höll så gott som tyst om Lucifers ställning och om läget i Jerusem. Lanaforge, Systemhärskaren, hade inte mycket att göra med Urantia förrän efter avslutandet av Mikael's utgivning. För flertalet av dem som studerade i Salem var Edentia himlen och den Högste var Gud.

93:3.3 (1016.5) De tre koncentriska cirklarnas symbol, som Melkisedek tog i bruk som insignier för sin utgivning, tolkade majoriteten av folket som uttryck för de tre rikena för respektive människor, änglar och Gud. De fick förbli i den tron. Mycket få av hans anhängare visste någonsin att dessa tre cirklar symboliserade Paradistreenighetens infinitet, evighet och universalitet för gudomligt

upprätthållande och styrande. Även Abraham ansåg denna symbol närmast representera de tre Högsta i Edentia, ty han hade blivit lärd att de tre Högste verkade som en enda. I den mån Melkisedek undervisade om treenighetsbegreppet, som hans insignier symboliserade, associerade han det vanligen med de tre Vorondadekhärskarna i konstellationen Norlatiadek.

93:3.4 (1016.6) För sina vanliga anhängare försökte han inte meddela undervisning som gick längre än till en presentation av de Högstas styre i Edentia — Urantias Gudar. Men vissa elever undervisade Melkisedek i avancerad sanning, som omfattade lokaluniversumets funktion och organisation, medan han till sin lysande lärjunge keniten Nordan och hans grupp av ivriga elever lärde ut sanningarna om superuniversumet och rentav om Havona.

93:3.5 (1016.7) Medlemmarna av Katros familj, hos vilken Melkisedek bodde i över trettio år, kände till många av dessa högre sanningar och bevarade dem länge i sin släkt, ända till tiden för deras berömda efterkommande Mose, som sålunda hade fått en förpliktande tradition om Melkisedeks tid i arv från sin fars sida, så väl som genom andra källor på sin mors sida.

93:3.6 (1016.8) Melkisedek lärde sina anhängare allt de hade förmågan att ta emot och tillgodogöra sig. Många av de nuvarande religiösa idéer om himmel och jord, om människan, Gud och änglarna är inte heller långt från Melkisedeks läror om dessa. Denne store lärare underställde dock allting läran om en ende Gud, en Gudom i universum, en himmelsk Skapare, en gudomlig Fader. Tonvikten lades på denna lära i avsikt att vädja till människans beundran och

dyrkan, och för att bereda vägen för det senare framträdandet av Mikael, en Son till denne samme Universelle Fader.

93:3.7 (1017.1) Melkisedek undervisade om att en annan Guds Son under en kommande tid skulle komma i köttslig gestalt såsom han hade kommit, men att denne skulle födas av en kvinna. Det är därför som talrika senare lärare ansåg att Jesus var en präst, eller minister, ”för evigt en sådan som Melkisedek”.

93:3.8 (1017.2) Sålunda beredde Melkisedek vägen och gjorde världsutvecklingens monoteistiska scen färdig för utgivningen av en som var en verklig Paradisson till den ende Gud som han så livfullt beskrev som allas Fader, och som han framställde för Abraham som en Gud som var villig att acceptera människan på det enkla villkoret att hon har personlig tro. När Mikael framträdde på jorden bekräftade han allt som Melkisedek hade lärt beträffande Paradisfadern.

4. Salemreligionen

93:4.1 (1017.3) De ceremonier som hörde till gudsdyrkan i Salem var mycket enkla. Varje person som satte sitt namn eller bomärke på de lertavlor som utgjorde medlemsförteckningen i Melkisedeks kyrka inpräntade i minnet och godtog följande trosbekännelse:

93:4.2 (1017.4) 1. Jag tror på El Eljon, den Högste Guden, den ende Universelle Fadern och alltings Skapare.

93:4.3 (1017.5) 2. Jag accepterar Melkisedeks förbund med den Högste, vilket skänker mig Guds ynnest för min tro, inte för blot och brännoffer.

93:4.4 (1017.6) 3. Jag lovar att följa Melkisedeks sju bud och att för alla människor berätta den goda nyheten om detta förbund med den Högste.

93:4.5 (1017.7) Detta var Salem-kolonins hela trosbekännelse. Även en sådan kort och enkel trosförklaring var dock alldeles för mycket och för avancerat för den tidens människor. De kunde helt enkelt inte fatta idén att man kunde få Guds ynnest för ingenting — genom tro. De var alltför djupt rotade i den tron att människan föddes under skuld till gudarna. Alltför länge hade de offrat och gett gåvor åt prästerna för att kunna förstå den goda nyheten att frälsningen, den gudomliga ynnesten, var en fri gåva till alla som trodde på Melkisedeks förbund. Abraham trodde halvhjärtat, men även det ”räknades som rättfärdighet”.

93:4.6 (1017.8) De sju bud som Melkisedek förkunnade var utformade i linje med den högsta lagen i det forna Dalamatia och liknade väldigt mycket de sju bud som lärdes ut i det första och det andra Eden. Dessa salemreligionens bud var:

93:4.7 (1017.9) 1. Du skall inte tjäna någon annan Gud än den Högste Skaparen av himmel och jord.

93:4.8 (1017.10) 2. Du skall inte tvivla på att tron är det enda som krävs för evig frälsning.

93:4.9 (1017.11) 3. Du skall inte bära falskt vittnesbörd.

93:4.10 (1017.12) 4. Du skall inte döda.

93:4.11 (1017.13) 5. Du skall inte stjäla.

93:4.12 (1018.1) 6. Du skall inte begå äktenskapsbrott.

93:4.13 (1018.2) 7. Du skall inte visa brist på respekt för dina föräldrar eller för äldre.

93:4.14 (1018.3) Fastän inga offer tilläts inom kolonin visste Melkisedek mycket väl hur svårt det var att plötsligt utrota länge etablerade bruk, och visst erbjöd han därför dessa människor ett sakrament av bröd och vin i stället för det tidigare offret av kött och blod. Det är skrivet: "Melkisedek, Salems konung, lät bära fram bröd och vin." Inte ens denna försiktiga nyordning lyckades helt; alla de olika stammarna hade sina sidocentra i utkanterna av Salem där de förrättade blot och brännoffer. Även Abraham tog sin tillflykt till detta barbariska bruk efter sin seger över Kedorlaomer. Han kände sig helt enkelt inte riktigt väl till mods förrän han hade förrättat ett sedvanligt offer. Melkisedek lyckades aldrig helt utrota denna böjelse för offrandet från sina anhängares religiösa seder, inte ens när det gällde Abraham.

93:4.15 (1018.4) Likt Jesus ägnade sig också Melkisedek strikt åt att fullfölja sitt utgivningsuppdrag. Han försökte inte reformera sedvänjorna, inte förändra världens vanor, och inte heller förkunna ens avancerade sanitära bruk eller vetenskapliga sanningar. Han kom för att utföra två uppgifter: att hålla sanningen om den ende Guden vid liv på jorden och att bereda vägen för den senare utgivningen i dödlig gestalt av en Paradisssön till denne Universelle Fader.

93:4.16 (1018.5) Melkisedek lärde ut elementär uppenbarad sanning i Salem i nittiofyra år, och under denna tid deltog Abraham vid tre olika tillfällen i undervisningen vid skolan i Salem. Han blev slutligen

omvänd till salemlärans tro och blev en av Melkisedeks mest lysande elever och främsta anhängare.

5. Valet av Abraham

93:5.1 (1018.6) Fastän det må vara ett misstag att tala om ett ”utvalt folk” är det inget fel att tala om Abraham som en utvald individ. Melkisedek lade verkligen på Abraham ansvaret att hålla vid liv sanningen om den ende Guden till åtskillnad från den förhärskande tron på flera gudomar.

93:5.2 (1018.7) Valet av Palestina som plats för Makiventas aktiviteter grundade sig till en del på önskan att etablera kontakt med någon människofamilj med potential för ledarskap. Vid tiden för Melkisedeks inkarnation fanns det på jorden många familjer som var precis lika väl redo att ta emot salemläran som Abrahams familj. Det fanns lika väl begåvade familjer bland de röda människorna, de gula människorna och bland anditernas efterkommande väster- och norrut. Återigen var dock ingen av dessa trakter så gynnsamt belägen med tanke på Mikaels senare framträdande på jorden som den östra kusten av Medelhavet. Melkisedeks mission i Palestina och Mikaels senare framträdande bland hebréerfolket bestämdes till inte obetydlig del av geografin, av det faktum att Palestina låg centralt med hänsyn till den då existerande handeln, samfärdseln och civilisationen i världen.

93:5.3 (1018.8) Under en längre tid hade de konkursförvaltande Melkisedekarna iakttagit Abrahams förfäder, och de såg med förtröstan fram emot att det i en viss generation skulle uppkomma

ättlingar kännetecknade av intelligens, initiativkraft, skarpsinnighet och ärlighet. Barnen till Tera, Abrahams far, uppfyllde i alla avseenden dessa förväntningar. Det var denna möjlighet till kontakt med de mångsidiga barnen till Tera som åtskilligt bidrog till att Makiventa framträdde i Salem och inte i Egypten, Kina, Indien eller bland de norra stammarna.

93:5.4 (1019.1) Tera och hela hans familj hade halvhjärtat omvänt sig till salemreligionen som hade predikats i Kaldén. De fick höra om Melkisedek genom Ovids predikningar, en fenicisk lärare som förkunnade salemlärorna i Ur. De lämnade Ur i avsikt att bege sig direkt till Salem, men Nahor, Abrahams bror, var föga entusiastisk då han inte hade träffat Melkisedek och övertalade dem att stanna i Haran. Det dröjde länge efter deras ankomst till Palestina innan de var villiga att förstöra *alla* de husgudar som de hade fört med sig. De var långsamma med att ge upp Mesopotamiens många gudar för Salems ende Gud.

93:5.5 (1019.2) Några veckor efter det att Abrahams far Tera hade dött sände Melkisedek en av sina elever, hettiten Jaram, med följande inbjudan till både Abraham och Nahor: ”Kom till Salem där ni skall få höra vår undervisning i sanningen om den evige Skaparen, och i de upplysta efterkommande till er två bröder skall hela världen bli välsignad.” Nu hade Nahor inte helt accepterat Melkisedeks evangelium. Han stannade kvar och byggde upp en stark stadsstat som bar hans namn, men Abrahams brorson Lot bestämde sig för att ge sig av tillsammans med sin farbror till Salem.

93:5.6 (1019.3) Då de hade kommit till Salem valde Abraham och Lot ett fäste bestående av kullar nära staden där de kunde försvara sig mot

de många överraskningsattackerna från rövarbanden i norr. Vid denna tid företog hettiterna, assyrierna, filistéerna och andra folkgrupper ständiga plundringståg mot stammarna i mellersta och södra Palestina. Från sitt fäste bland kullarna gjorde Abraham och Lot ofta återkommande pilgrimsfärder till Salem.

93:5.7 (1019.4) Inte länge efter det att de hade etablerat sig nära Salem färdades Abraham och Lot till Nildalen för att införskaffa livsmedel, ty det rädde då torka i Palestina. Under sin korta vistelse i Egypten fann Abraham en avlägsen släkting på Egyptens tron, och hos denna kung tjänade han som befälhavare för två mycket lyckade militära expeditioner. Under senare delen av sin vistelse vid Nilen bodde han och hans hustru Sara vid hovet, och vid avfärden från Egypten gavs han en del av krigsbytet från sina fälttåg.

93:5.8 (1019.5) Det fordrade en stor beslutsamhet av Abraham att avstå från hedersbetygelserna vid det egyptiska hovet och återvända till det mera andliga arbete som stöddes av Makiventa. Men Melkisedek vördades även i Egypten, och när hela berättelsen framlades för faraon uppmuntrade denne starkt Abraham att återvända och fullfölja sina löften i anslutning till salemprojektet.

93:5.9 (1019.6) Abraham hade kungaambitioner och på vägen tillbaka från Egypten framlade han sin plan för Lot om att erövra hela Kanan och lägga dess folk under Salems välde. Lot lutade mera åt affärer, och efter en senare oenighet begav han sig till Sodom för att ägna sig åt handel och boskapsskötsel. Lot gillade varken det militära livet eller herdelivet.

93:5.10 (1019.7) Då Abraham återvände med sin familj till Salem började han utveckla sina militära projekt. Han erkändes snart som civilhärskare i området kring Salem och hade ingått ett förbund med sju närbelägna stammar under sitt ledarskap. Melkisedek hade verkligen stora svårigheter att hålla tillbaka Abraham som brann av iver att dra ut och med svärd föra samman de angränsande stammarna för att de sålunda snabbare måtte få kunskap om sanningarna i Salem.

93:5.11 (1019.8) Melkisedek upprätthöll fredliga relationer med alla de omgivande stammarna. Han var inte militaristisk och blev aldrig angripen av någon av de arméer som drog fram och tillbaka. Han var helt villig till att Abraham skulle utarbeta en sådan försvarsstrategi för Salem som senare också förverkligades, men han godkände inte sin elevs ambitiösa erövringsplaner; därför inträffade ett vänskapligt avbrytande av deras förbindelse och Abraham flyttade över till Hebron för att där etablera sin militära huvudstad.

93:5.12 (1020.1) På grund av sin nära förbindelse med den vida berömde Melkisedek hade Abraham ett stort övertag över de omgivande småkungarna. De vördade alla Melkisedek och fruktade oskäligt Abraham. Abraham visste om denna rädsla och inväntade endast ett lägligt tillfälle att anfälla sina grannar, och denna förevändning kom när några av dessa härskare dristade sig att plundra hans brorson Lots egendom. Denne brorson levde i Sodom. Då Abraham fick höra om detta ryckte han fram i spetsen för sina sju förbundsstammar mot fienden. Hans egen livvakt på 318 man verkade som officerare för den armé på över 4000 man som gick till anfall vid detta tillfälle.

93:5.13 (1020.2) När Melkisedek hörde om Abrahams krigsförklaring gav han sig iväg för att avråda honom men nådde upp sin tidigare lärjunge först när denne återvände segerrik från slaget. Abraham insisterade på att Salems Gud hade gett honom seger över hans fiender och framhärdade i att ge en tiondedel av sitt krigsbyte till Salems statskassa. Den övriga nittio procenten överförde han till sin huvudstad i Hebron.

93:5.14 (1020.3) Efter denna strid i Siddim blev Abraham ledare för ett andra förbund av elva stammar och betalade inte endast tionde till Melkisedek utan såg också till att alla andra i den trakten gjorde lika. Hans diplomatiska köpslående med kungen av Sodom samt den rädsla som allmänt hystes för honom ledde till att kungen av Sodom och andra anslöt sig till Hebrons militära förbund. Abraham var verkligen på god väg att bygga upp en mäktig stat i Palestina.

6. Melkisedeks förbund med Abraham

93:6.1 (1020.4) Abraham såg framför sig erövringen av hela Kanan. Hans beslutsamhet försvagades endast av att Melkisedek inte ville godkänna företaget. Abraham hade dock så gott som beslutat sig för att sätta igång detta företag när tanken att han inte hade någon son, som kunde efterträda honom som härskare över detta tilltänkta kungarike, började oroa honom. Han arrangerade en ny överläggning med Melkisedek. Det var under denna diskussion som prästen i Salem, den synlige Gudssonen, övertalade Abraham att ge upp sin

plan på materiell erövring och världsligt styre till förmån för den andliga tanken om himmelriket.

93:6.2 (1020.5) Melkisedek förklarade för Abraham det fåfänga i att kämpa mot amoriternas förbund, men han gjorde det lika klart att dessa efterblivna klaner höll på att begå självmord genom sina dåraktiga seder och bruk, så att de efter några generationer skulle vara så försvagade att Abrahams efterkommande, som under tiden talrikt skulle ha förökats, med lätthet kunde övervinna dem.

93:6.3 (1020.6) Melkisedek slöt ett formellt förbund med Abraham i Salem. Han sade till Abraham: ”Skåda upp till himmelen och räkna stjärnorna, om du kan räkna dem, så talrik skall din säd bliva.” Abraham trodde på Melkisedek, ”och det räknades honom till rättfärdighet”. Sedan berättade Melkisedek för Abraham hur dennes efterkommande i framtiden efter vistelsen i Egypten skulle ta Kanan i besittning.

93:6.4 (1020.7) Melkisedeks förbund med Abraham utgör det stora urantiaavtalet mellan gudomligheten och mänskligheten enligt vilket Gud förbinder sig att göra *allt*; människan förbinder sig endast att *tro* på Guds löften och följa hans instruktioner. Härtills hade man trott att frälsningen kunde säkras endast genom handlingar — blot och offer. Nu kom Melkisedek till Urantia åter igen med den goda nyheten att frälsning, Guds ynnest, står att få genom *tro*. Detta evangelium om en enkel tro på Gud var emellertid alltför avancerat. Det semitiska stamfolket föredrog senare att återgå till de tidigare offren och försonandet av synder genom blodsutgjutelse.

93:6.5 (1021.1) Ganska snart efter det att detta förbund hade ingåtts föddes Abrahams son Isak i enlighet med Melkisedeks löfte. Efter

Isaks födelse tog Abraham en mycket allvarlig inställning till sitt förbund med Melkisedek och begav sig till Salem för att få det fastställt i skriftlig form. Det var vid detta offentliga och formella accepterande av förbundet som han ändrade sitt namn från Abram till Abraham.

93:6.6 (1021.2) De flesta troende i Salem hade tillämpat omskärelse fastän den aldrig hade gjorts obligatorisk av Melkisedek. Abraham hade alltid varit så emot omskärelse att han därför vid detta tillfälle beslöt att högtidliggöra tillfället genom att officiellt underkasta sig denna rit som tecken på fastställelsen av förbundet i Salem.

93:6.7 (1021.3) Det var efter detta verkliga och offentliga uppgivande av sina personliga ambitioner till förmån för Melkisedeks vidsträcktare planer som de tre himmelska varelserna framträdde för honom på Mamres slätter. Detta var ett faktiskt framträdande trots att det sammanslogs med de senare uppdiktade berättelserna om Sodoms och Gomorras förstörelse, som skedde på naturlig väg. Dessa legender om vad som hände under dessa dagar utvisar hur efterbliven moralen och etiken var till och med under rätt sena tider.

93:6.8 (1021.4) Då det högtidliga förbundet hade slutits var försoningen mellan Abraham och Melkisedek fullständig. Abraham övertog igen det civila och militära ledarskapet för samhället i Salem, som när det var som störst hade över hundra tusen regelbundna medlemmar av Melkisedeks broderskap som betalade tionde. Abraham avsevärt förbättrade templet i Salem och försåg hela skolan med nya tält. Han utvidgade inte endast tiondesystemet utan införde också många förbättrade metoder att sköta skolans affärer samt bidrog avsevärt till en bättre skötsel av avdelningen för

missionspropaganda. Han gjorde också mycket för att förbättra boskapshjordarna och att omorganisera mjölkhanteringen i Salem. Abraham var en klok och effektiv affärsman, en förmögen man för sin tid. Han var inte överhövan from, men han var alltigenom ärlig, och han trodde fullt och fast på Makiventa Melkisedek.

7. Melkisedeks missionärer

93:7.1 (1021.5) Melkisedek fortsatte under några år att instruera sina elever och undervisa Salemmissionärerna, som sökte sig ut till alla stammar i omgivningen, i synnerhet till Egypten, Mesopotamien och Mindre Asien. Under årtiondenas lopp färdades dessa lärare allt längre från Salem och förde med sig Makiventas evangelium om tro och förtröstan på Gud.

93:7.2 (1021.6) Adamssons ättlingar, som fanns grupperade kring sjön Van, lyssnade gärna till Salemkultens hettitiska lärare. Från detta tidigare anditcentrum sändes lärare till de avlägsna regionerna både i Europa och i Asien. Missionärerna från Salem trängde igenom hela Europa, ända till de Brittiska öarna. En grupp for via Färöarna till andoniterna på Island, medan en annan genomkorsade Kina och nådde fram till japanerna på öarna i öster. De mäns och kvinnors liv och erfarenheter som vågade sig iväg från Salem, Mesopotamien och Van-sjön för att upplysa stammarna på det östra halvklotet, utgör ett heroiskt kapitel i människosläktets annaler.

93:7.3 (1022.1) Uppgiften var så stor och stammarna så efterblivna att resultaten var vaga och obestämda. Från en generation till en annan

fick evangeliet från Salem fotfäste här och var, men med undantag för Palestina kunde idén om en ende Gud aldrig vinna fortgående understöd bland en hel stam eller ett helt folk. Långt före Jesu ankomst hade de forna Salemmissionärernas läror allmänt sjunkit ned i de äldre och mera allmänt spridda vidskeplerna och trosföreställningarna. Melkisedeks ursprungliga evangelium hade nästan helt absorberats av tron på den Stora Modern, på Solen eller uppgått i andra forntida kulter.

93:7.4 (1022.2) Det är svårt för er som idag har boktryckarkonstens fördelar att tillgå att förstå hur svårt det var att bevara sanning under dessa forna tider; hur lätt det var att förlora en ny lära ur sikte från en generation till en annan. Den nya läran hade alltid en tendens att införlivas med den äldre samlingen av religiösa läror och magiska riter. En ny uppenbarelse besudlas alltid av de äldre evolutionära trosuppfattningarna.

8. Melkisedeks avfärd

93:8.1 (1022.3) Det var kort efter förstörelsen av Sodom och Gomorra som Melkisedek beslöt att avsluta sin nödfallsutgivning på Urantia. Melkisedeks beslut att avsluta sin vistelse i köttslig gestalt påverkades av många omständigheter, främst av den växande tendensen hos traktens stammar, och även hos hans direkta medarbetare, att hålla honom för en halvgud, att uppfatta honom som en övernaturlig varelse, vilket han ju också var, men de började vörda honom otillbörligt och med en högst vidskeplig rädsla. Förutom av dessa

orsaker ville Melkisedek lämna scenen för sina jordiska aktiviteter en tillräckligt lång tid före Abrahams död för att förvissa sig om att sanningen om den ende Guden skulle bli starkt rotad i hans anhängares sinnen. Följaktligen drog sig Melkisedek tillbaka till sitt tält i Salem en kväll, efter att ha sagt god natt till sitt människosällskap, och när de om morgonen gick för att kalla på honom var han inte där, ty hans kollegor hade tagit honom.

9. Efter Melkisedeks avfärd

93:9.1 (1022.4) Det var en stor prövning för Abraham när Melkisedek så plötsligt försvann. Fastän Melkisedek hade fullt varnat sina anhängare att han en dag var tvungen att ge sig av så som han hade kommit, hade de svårt att förlika sig med förlusten av sin underbara ledare. Den storartade organisation som hade byggts upp i Salem närapå upplöstes, fastän traditionerna från dessa tider var vad Mose byggde på när han ledde de hebreiska slaverna ut från Egypten.

93:9.2 (1022.5) Förlusten av Melkisedek medförde i Abrahams hjärta en sorgsenhet som han aldrig helt övervann. Hebron hade han övergett när han gav upp ambitionen att bygga ett materiellt rike; och nu, sedan han hade förlorat sin medarbetare vid uppbyggandet av ett andligt rike, lämnade han Salem och drog söderut för att bosätta sig nära sina intressen vid Gerar.

93:9.3 (1022.6) Abraham blev räddhågad och skygg genast efter Melkisedeks försvinnande. Han hemlighöll sin identitet efter sin ankomst till Gerar, så att Abimelek lade beslag på hans hustru. (Kort

efter sitt giftermål med Sara hade Abraham en natt råkat få höra hur man smidde en plan på att mörda honom för att komma åt hans briljanta hustru. Denna fruktan blev en skräck för den i övrigt modige och dristige ledaren; hela sitt liv var han rädd för att någon i hemlighet skulle döda honom för att få tag på Sara. Detta förklarar varför denne tappre man vid tre skilda tillfällen visade prov på verklig feghet.)

93:9.4 (1023.1) Abraham kunde emellertid inte länge hållas tillbaka från sin mission som Melkisedeks efterträdare. Han fick snart människor att omvända sig bland filistéerna och bland Abimeleks folk; han ingick ett avtal med dem och blev i sin tur besudlad med många av deras vidskepelser, i synnerhet med deras sed att offra sina förstfödda söner. Sålunda blev Abraham igen en stor ledare i Palestina. Han högaktades av alla grupper och hyllades av alla kungar. Han var den andlige ledaren för alla traktens stammar, och hans inflytande fortsatte någon tid efter hans död. Under sina sista levnadsår återvände han ännu en gång till Hebron, scenen för hans tidigare aktiviteter och den plats där han hade arbetat tillsammans med Melkisedek. Abrahams sista handling var att sända trogna tjänare till sin bror Nahors stad vid gränsen till Mesopotamien för att hämta en kvinna från hans eget folk till hustru åt hans son Isak. Det hade länge varit sed bland Abrahams folk att gifta sig med sina kusiner. Abraham dog trygg i den tro på Gud som han hade fått lära sig av Melkisedek i de försvunna skolorna i Salem.

93:9.5 (1023.2) Det var svårt för följande generation att förstå berättelsen om Melkisedek. Efter femhundra år tyckte många att hela berättelsen var en myt. Isak höll sig ganska väl till sin fars läror och

omhuldade salemsamhällets evangelium, men det var svårare för Jakob att förstå betydelsen av dessa traditioner. Josef hade en fast tro på Melkisedek och ansågs av sina bröder, till stor del på grund av detta, för en drömmare. Josefs högaktning i Egypten berodde främst på minnet av hans farfarsfar Abraham. Josef erbjöds militärbefäl över de egyptiska arméerna, men då han hade en så stark tro på Melkisedeks traditioner och Abrahams och Isaks senare undervisning valde han att tjäna som civiladministratör i tro på att på detta sätt bättre kunna arbeta för himmelrikets utbredning.

93:9.6 (1023.3) Melkisedeks undervisning var fullständig och uttömmande, men uppteckningarna från dessa tider föreföll omöjliga och orimliga för de senare hebreiska prästerna, fast många hade någon sorts förståelse för dessa händelser, åtminstone fram till den tid då massbearbetningen av Gamla testamentets skrifter företogs i Babylon.

93:9.7 (1023.4) Det som i Gamla testamentets skrifter beskrivs som samtal mellan Abraham och Gud var i verkligheten överläggningar mellan Abraham och Melkisedek. Senare skriftlärda ansåg termen Melkisedek vara synonym med Gud. Uppteckningarna om Abrahams och Saras många kontakter med ”Herrens ängel” avser deras talrika diskussioner med Melkisedek.

93:9.8 (1023.5) Hebréernas berättelser om Isak, Jakob och Josef är mycket mer tillförlitliga än berättelserna om Abraham, fastän också de innehåller många avvikelser från fakta, ändringar gjorda med eller utan avsikt vid den tid då dessa uppteckningar sammanställdes av hebreiska präster under fångenskapen i Babylonien. Ketura var inte en av Abrahams hustrur; likt Hagar var hon endast en konkubin. All

Abrahams egendom övergick till Isak, som var son till statushustrun Sara. Abraham var inte så gammal som skrifterna anger, och hans hustru var mycket yngre. Dessa åldrar ändrades avsiktligt för att göra det möjligt att senare påstå att Isaks födelse var ett under.

93:9.9 (1023.6) Judarnas nationella självkänsla blev mycket nedtryckt i den babyloniska fångenskapen. I sin reaktion inför den nationella underlägsenheten svängde de över till den andra ytterligheten av nationell och raslig självförhävelse, som fick dem att förvanska och förvränga sina traditioner i syfte att upphöja sig själva över alla raser som Guds utvalda folk. Därför bearbetade de omsorgsfullt alla sina skrifter i avsikt att lyfta Abraham och sina andra nationella ledare högt ovanför alla andra personer, Melkisedek själv inte undantagen. Hebréernas skriftlära förstörde därför varje uppteckning som de kunde finna om dessa mycket viktiga och betydelsefulla tider, och bevarade endast berättelsen om mötet mellan Abraham och Melkisedek efter slaget vid Siddim, vilket enligt dem var till stor ära för Abraham.

93:9.10 (1024.1) När de sålunda förlorade Melkisedek ur sikte gick de också miste om denna Nödfallssons undervisning beträffande den utlovade Gåvosonens andliga mission. Så grundligt och fullständigt förlorade de denna missions natur ur sikte, att mycket få av deras efterkommande kunde eller ville känna igen och ta emot Mikael när han framträdde på jorden i köttslig gestalt så som Melkisedek hade förutsagt.

93:9.11 (1024.2) En av författarna till Hebreerbrevet förstod dock Melkisedeks mission, ty det är skrivet: ”Denne Melkisedek, den Högstes präst, var också fridens konung; utan fader, utan moder, utan

stamträd, utan begynnelse på sina dagar och utan ände på sitt liv, men gjord som en Guds Son, förblir han en präst för alltid.” Enligt denna författare företrädde Melkisedek en typ av den utgivning som Mikael senare genomförde, och han försäkrade att Jesus var ”en präst för evig tid, en sådan som Melkisedek”. Fastän denna jämförelse inte var helt lyckad var det bokstavligen sant att Kristus mottog provisorisk titel till Urantia ”enligt förordnande av de tolv konkursförvaltande Melkisedekarna” som befann sig i tjänst vid tiden för hans utgivning till världen.

10. Makiventa Melkisedeks nuvarande ställning

93:10.1 (1024.3) Under de år då Makiventa var inkarnerad fungerade de konkursförvaltande Melkisedekarna på Urantia som en grupp om elva medlemmar. När Makiventa ansåg att hans mission som Nödfallsson var avslutad signalerade han detta till sina elva medarbetare, och de gjorde omedelbart i ordning den teknik genom vilken han skulle frigöras från sin köttsliga gestalt och tryggt återföras till sin ursprungliga Melkisedekställning. På den tredje dagen efter sitt försvinnande från Salem framträdde han bland sina elva kolleger i uppdraget på Urantia och återupptog sitt avbrutna livsskede som en av de planetariska konkursförvaltarna på 606 i Satania.

93:10.2 (1024.4) Makiventa avslutade sin utgivning som en varelse av kött och blod precis lika plötsligt och ceremonilöst som han hade inlett den. Varken hans framträdande eller avfärd åtföljdes av någon

ovanlig kungörelse eller uppvisning; varken namnupprop till uppståndelse eller avslutande av planetarisk domperiod kännetecknade hans framträdande på Urantia; hans vistelse var en nödfallsutgivning. Makiventa avslutade emellertid inte sin vistelse i människans köttsliga gestalt förrän han vederbörligen hade befriats från uppdraget av Fader Melkisedek och informerats om att hans nödfallsutgivning hade godkänts av Neadons ledande verkställare, Gabriel i Salvington.

93:10.3 (1024.5) Makiventa Melkisedek fortfor att hysa ett stort intresse för livet och levernet bland ättlingarna till de människor som hade trott på hans läror då han levde i köttslig form. Abrahams efterkommande genom Isak, ingifta med keniterna, var den enda släktlinje som länge fortfor att ha någon klar uppfattning om det som hade undervisats i Salem.

93:10.4 (1024.6) Denne samme Melkisedek fortsatte under de följande nitton århundradena att samarbeta med de många profeterna och siarna, för att sålunda försöka hålla sanningarna från Salem vid liv tills tiden var inne för Mikael att framträda på jorden.

93:10.5 (1025.1) Makiventa fortsatte som planetarisk konkursförvaltare fram till tiden för Mikaelns seger på Urantia. Därefter knöts han till Urantiatjänsten i Jerusem som en av de tjugofyra ledarna, och alldeles nyligen upphöjdes han till ställningen som Skaparsonens personliga ambassadör i Jerusem, med titeln Ställföreträdande Planetprins för Urantia. Det är vår uppfattning att så länge som Urantia förblir en bebodd planet kommer Makiventa Melkisedek inte att helt återinsättas i uppgifterna för sin egen klass av Söner utan kommer att

förbli — uttryckt i tidstermer — för evigt en planetarisk omvårdare som representerar Kristus Mikael.

93:10.6 (1025.2) Då Makiventas besök var en nödfallsutgivning framgår det inte av arkiven vad hans framtid kan tänkas bli. Det kan hända att Melkisedekarnas kår i Nebadon permanent har förlorat en av sina medlemmar. Nya avgöranden som Edentias Högste har fattat och som Uversas Dagarnas Forna senare bekräftat, tyder starkt på att denne Utgivningsmelkisedek är bestämd att inta den fallne Planetprinsen Caligastias plats. Om våra gissningar i detta avseende är riktiga är det helt möjligt att Makiventa Melkisedek igen kan tänkas framträda som person på Urantia och i någon modifierad form återuppta den avsatte Planetprinsens roll, eller annars framträda på jorden för att fungera som ställföreträdande Planetprins representerande Kristus Mikael, som nu i själva verket har titeln Urantias Planetprins. Fastän det är långt ifrån klart för oss vad Makiventas bestämmelse kan tänkas vara, tyder dock händelser som helt nyligen har inträffat på att de ovan anförda gissningarna troligen inte ligger långt från sanningen.

93:10.7 (1025.3) Vi förstår mycket väl hur Mikael genom sin seger på Urantia blev både Caligastias och Adams efterträdare; hur han blev den planetariske Fredsprinsen och den andre Adam. Nu ser vi hur Melkisedek förlänas titeln Urantias Ställföreträdande Planetprins. Skall han också insättas som Urantias Ställföreträdande Materiella Son? Eller finns det en möjlighet att en oväntad och i sitt slag ny händelse kommer att inträffa, att Adam och Eva eller vissa av deras ättlingar en gång återvänder till planeten som representanter för Mikael och med titeln ställföreträdare för Urantias andre Adam?

93:10.8 (1025.4) Alla dessa spekulationer i förening med vissheten om att både Administratörsöner och Treenighetens Undervisande Söner kommer att framträda, och därtill Skaparsonens uttryckliga löfte att en gång återvända, gör Urantia till en planet med en oviss framtid och till en av de mest intressanta och spännande sfärerna i hela universumet Nebadon. Det är fullt möjligt att vi i någon kommande tidsålder när Urantia närmar sig ljusets och livets skede, efter att ärendena i anslutning till Lucifers uppror och Caligastias utbrytning har fått sina slutliga domstolsavgöranden, kan få bevittna den samtidiga närvaron på Urantia av Makiventa, Adam, Eva och Kristus Mikael samt antingen en Administratörson eller rentav en Treenighetens Undervisande Son.

93:10.9 (1025.5) Det har länge varit vår ordens åsikt att Makiventas närvaro bland Jerusems kår av urantialedare, de tjugofyra rådgivarna, är tillräckligt bevis för att försvara tron på att hans bestämmelse är att följa med de dödliga från Urantia genom hela universumplanen för framåtskridande och uppstigande ända till Finalitkåren i Paradiset. Vi vet att Adam och Eva på detta sätt är bestämda till att åtfölja sina jordiska kollegor på äventyrsfärden till Paradiset när Urantia har etablerats i ljus och liv.

93:10.10 (1025.6) För något mindre än tusen år sedan var denne samme Makiventa Melkisedek, som en gång var den vise i Salem, osynligt närvarande på Urantia för en period om ett hundra år, då han verkade som generalguvernör bosatt på planeten. Om det nuvarande systemet för ledningen av de planetariska angelägenheterna fortsätter, är det hans tur att återvända i samma egenskap om något över ett tusen år.

93:10.11 (1026.1) Detta är berättelsen om Makiventa Melkisedek, en av de mest unika karaktärer som någonsin har haft anknytning till Urantias historia, och en personlighet som kan vara bestämd till att spela en viktig roll i de framtida händelserna i er avvikande och ovanliga värld.

93:10.12 (1026.2) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 93](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 95](#) >>

Kapitel 94

Melkisedeks förkunnelse i Orienten

94:0.1 (1027.1) SALEMRELIGIONENS första lärare spred sig ända till de mest avlägsna stammarna i Afrika och Eurasien och predikade ständigt Makiventas evangelium om tro och tillit till den ende universelle Guden som det enda priset för att erhålla gudomlig ynnest. Melkisedeks förbund med Abraham var mönstret för alla de tidiga missionsbudskap som spreds från Salem och andra centra. Urantia har aldrig haft mer entusiastiska och energiska missionärer för någon religion än dessa nobla män och kvinnor som förde ut Melkisedeks förkunnelse över hela det östra halvklotet. Dessa missionärer rekryterades från många folk och raser, och de spred till

stor del sin förkunnelse med infödda proselyter som förmedlare. De etablerade utbildningscentra i olika delar av världen där de undervisade de infödda i religionen från Salem och sedan förordnade dessa elever att fungera som lärare bland sina egna folk.

1. Salemläran i vediska Indien

94:1.1 (1027.2) Under Melkisedeks dagar var Indien ett kosmopolitiskt land som nyligen hade kommit att politiskt och religiöst domineras av de arisk-anditiska inkräktarna från norr och väster. Vid denna tid hade arierna spritt sig i större utsträckning endast över de norra och västra delarna av halvön. Dessa vediska nykomlingar hade fört med sig sina många stamgudar. Deras religiösa former för dyrkan hade nära anknytning till ceremoniella bruk bland deras tidigare anditförfäder däri, att fadern fortfarande fungerade som präst och modern som prästinna, och familjehärden användes alltså som altare.

94:1.2 (1027.3) Den vediska kulturen befann sig då i en tillväxt- och omvandlingsprocess under ledning av brahminkastens lärarpräster, som så småningom tog kontroll över den expanderande gudstjänstritualen. Sammansmältningen av de tidiga trettiotre ariska gudarna var på god väg när missionärerna från Salem trängde in i norra Indien.

94:1.3 (1027.4) Polyteismen bland dessa arier representerade en degenerering av deras tidigare monoteism och hade orsakats av att de hade delat sig i stamenheter där varje stam hade sin gud som

vördades. Denna bakvända utveckling av den ursprungliga monoteismen och treenighetsläran från anditernas Mesopotamien genomgick en ny återföreningsprocess under de första århundradena av det andra årtusendet före Kristus. De många gudarna organiserades till en gudavärld under trefaldigt ledarskap av himlens herre Djaus pitar, atmosfärens stormige herre Indra och den trehövdade eldguden Agni, jordens herre och den rudimentära symbolen för ett tidigare treenighetsbegrepp.

94:1.4 (1027.5) Klart henoteistiska utvecklingstendenser jämnade vägen för en utvecklad monoteism. Agni, den äldsta guden, upphöjdes ofta till fader och överhuvud för hela gudavärlden. Principen för en gudom-fader, ibland kallad Prajapati, ibland Brahma, sjönk under ytan under den teologiska strid som brahminprästerna senare utkämpade med salemlärarna. *Brahman* uppfattades som principen för energi-gudomlighet som aktiverade hela den vediska gudavärlden.

94:1.5 (1028.1) Missionärerna från Salem predikade Melkisedeks ende Gud, den Högste i himlen. Denna framställning var inte helt i disharmoni med det framväxande begreppet om Fader-Brahma som ursprunget till alla gudar, men salemläran saknade ritualer och stötte därför direkt emot brahminprästerskapets dogmer, traditioner och läror. Brahminprästerna ville aldrig acceptera den salemska läran om frälsning genom tro, Guds ynnest utan ritualistiska aktiviteter och offerceremonier.

94:1.6 (1028.2) Det faktum att Melkisedeks evangelium om förtröstan på Gud och frälsning genom tro förkastades markerade en avgörande

vändpunkt för Indien. Missionärerna från Salem hade bidragit mycket till förlusten av tron på alla de urgamla vediska gudarna, men ledarna, vedalärans präster, vägrade att acceptera Melkisedeks lära om en ende Gud och en enda enkel tro.

94:1.7 (1028.3) Brahminerna sållade bland sin egen tids heliga skrifter i ett försök att bekämpa salemlärarna, och denna senare reviderade sammanställning har bevarats till nutiden som Rigveda, en av de mest forntida bland heliga böcker. Den andra, tredje och fjärde Vedan följde därefter, då brahminerna försökte kristallisera, formalisera och etablera sina gudstjänst- och offerritualer för den tidens folk. Till sina bästa delar är dessa skrifter jämbördiga med vilken som helst annan likartad skriftsamling när det gäller begreppsskönheten och insiktssanningen. När denna högrestående religion blev besudlad med södra Indiens tusende och åter tusende vidskepligheter, kulter och ritualer omvandlades den så småningom till det mest brokiga teologiska system som de dödliga någonsin har utvecklat. En granskning av vedaböckerna avslöjar en del av de högsta såväl som en del av de lägsta uppfattningarna som någonsin har kommit till uttryck om Gudomen.

2. Brahmanismen

94:2.1 (1028.4) När missionärerna från Salem trängde söderut in i det dravida Deccan mötte de ett allt mer omfattande kastsystem, ariernas system för att hindra den rasliga identiteten från undergång inför den stigande flodvågen av andra gradens sangikfolk. Eftersom

brahminernas prästkast var själva kärnan i detta system, hämmade denna samhällsordning avsevärt salemlärarnas framsteg. Detta kastsystem kunde inte rädda den ariska rasen, men det lyckades bevara brahminerna, som i sin tur har bevarat sin ledande religiösa ställning i Indien till nuvarande tid.

94:2.2 (1028.5) Då vedareligionen försvagades genom förkastandet av den högre sanningen blev ariernas kult utsatt för ökande angrepp från Deccan. I en desperat strävan att stämma denna flodvåg som hotade att utplåna rasen och utrota religionen försökte brahminkasten upphöja sig själv över allt annat. De lärde att offret till gudomen i sig självt var allsmäktigt, att dess kraft var oemotståndlig. De förkunnade att av de två avgörande gudomliga principerna i universum var den ena Brahma-gudomen och den andra Brahman-prästerskapet. Bland inga andra folk på Urantia tog sig prästerna till att upphöja sig själva till och med över sina gudar, att till sig själva överföra de vördnadsbetygelser som tillkom deras gudar. De gick dock så absurt långt i dessa förmätna krav att hela det osäkra systemet föll samman inför de degraderande kulter som strömmade in från de omgivande och mindre avancerade civilisationerna. Det vidsträckta vedaprästerskapet självt trasslade in sig och sjönk under den mörka floden av tröghet och pessimism som deras egen själviska och okloka förmätenhet hade fört in över hela Indien.

94:2.3 (1029.1) Den otillbörliga koncentrationen på det egna jaget ledde ofelbart till rädsla för att jaget skulle fortsätta i ett icke-evolutionärt ändlöst kretslopp av på varandra följande inkarnationer som människa, djur eller växt. Av alla de besudlande trosföreställningar som kunde ha fastnat vid det som kunde ha blivit

en uppkommande monoteism, var ingen så förlamande som denna tro på själavandring — läran om själarnas reinkarnation — som kom från det dravida Deccan. Denna tro på det mödosamma och enformiga kretsloppet av upprepade själavandringar frántog de kämpande människorna deras länge närda hopp om att finna befrielse och andligt framåtskridande i döden, vilket hade varit en del av den tidigare vedatron.

94:2.4 (1029.2) Denna filosofiskt försvagande lära följdes snart av den påhittade läran om evig frigörelse från jaget genom nedsjunkande i den universella vila och frid som en absolut förening med Brahman, hela skapelsens översjäl, medförde. De dödligas begär och människans ambitioner rycktes effektivt upp och praktiskt taget utrotades. I mer än två tusen år har de bättre sinnena i Indien strävat efter att frigöra sig från alla önskningar, och på detta sätt öppnades dörren på vid gavel för de senare kulter och läror som praktiskt taget har fjättrat många hindufolks själar i bojer av andlig hopplöshet. Av alla civilisationer betalade den vedisk-ariska det mest fruktansvärda priset för sitt förkastande av evangeliet från Salem.

94:2.5 (1029.3) Kastväsendet kunde inte ensamt bevara det ariska religiösa och kulturella systemet, och när de lägrestående religionerna från Deccan trängde norrut uppkom en tidsålder av förtvivlan och hopplöshet. Under dessa mörka tider uppkom den kult som innebar att inget liv får tas, och den har funnits allt sedan dess. Många av de nya kulterna var öppet ateistiska och hävdade att den frälsning som står att få kan komma endast som resultat av människans egna ansträngningar utan annan hjälp. Inom en stor del av denna olyckliga

filosofi kan man dock spåra förvrängda rester av Melkisedeks och rentav Adams undervisning.

94:2.6 (1029.4) Under dessa tider sammanställdes hindutrons senare skrifter: Brahmanerna och Upanishaderna. Sedan brahminprästerskapet hade förkastat förkunnelsen om en personlig religion genom den personliga troserfarenheten av den ende Guden, och sedan prästerna hade blivit besudlade av floden av förnedrande och försvagande kulter och trosläror, som hade vället in från Deccan, med sina människoliknande gudar och reinkarnationer, uppstod bland brahminprästerskapet en våldsam reaktion mot dessa fördärvande trosuppfattningar; det uppkom en klar strävan att söka och finna den *sanna verkligheten*. Brahminerna tog itu med att skala bort människodragen från den indiska gudomsuppfattningen, men när de gjorde så tog de felsteget in i det allvarliga misstaget att avpersonifiera gudsbegreppet, och vad de kom fram till var inte ett ädelt och andligt ideal om Paradisfadern, utan en avlägsen och metafysisk idé om ett alltomfattande Absolut.

94:2.7 (1029.5) I sina försök att bevara sin egen ställning hade brahminerna förkastat Melkisedeks ende Gud, och befann sig nu med hypotesen om Brahman, detta obestämda och förvillande filosofiska jag, detta opersonliga och oförmögna det, vilket har lämnat det andliga livet i Indien hjälplöst och nedbrutet från denna olyckliga tid fram till det tjugonde århundradet.

94:2.8 (1029.6) Det var under tiden då Upanishaderna skrevs som buddhismen uppkom i Indien. Trots sina framgångar i tusen års tid kunde den inte tävla med den senare hinduismen. Trots sin högre

moraliska halt var dess framställning av Gud till en början rentav mindre väldefinierad än i hinduismen som tillhandahöll mindre och personliga gudar. Buddhismen gav till slut i norra Indien vika inför framryckningen av en militant islam med dess klart utformade uppfattning om Allah som universums supreme Gud.

3. Den brahmanska filosofin

94:3.1 (1030.1) Fastän brahmanismens högsta fas knappast var en religion, var den sannerligen en av det mänskliga sinnets ädlaste utsträckningar inom filosofins och metafysikens domäner. Sedan det indiska tänkandet hade tagit itu med att försöka finna den slutliga verkligheten stannade det inte upp förrän det hade begrundat nästan varje fas inom teologin förutom det väsentliga tvåfaldiga begreppet i religionen: existensen av den Universelle Fadern till alla varelser i universum och dessa samma varelsers uppstigande erfarenhet i universum då de strävar efter att uppnå den evige Fadern, som har befallt dem att vara fulländade såsom han är fulländad.

94:3.2 (1030.2) I begreppet Brahman försökte den tidens sinnen allvarligt få grepp om idén om något alltuppfyllande Absolut, ty detta postulat identifierades samtidigt som skapande energi och kosmisk reaktion. Brahman ansågs ligga bortom all definition och kunde förstås endast genom ett successivt förnekande av alla finita egenskaper. Det var avgjort en tro på en absolut varelse, rentav en infinit sådan, men detta begrepp saknade till stor del

personlighetsattribut och kunde därför inte upplevas av enskilda religionsutövare.

94:3.3 (1030.3) Brahman-Narajana uppfattades som det Absoluta, det infinita DET ÄR, den ursprungliga skapande kraften i det potentiella kosmos, det Universella Självet som existerar statiskt och potentiellt under all evighet. Om den tidens filosofer hade kunnat ta följande framsteg i sin uppfattning av gudomen, om de hade kunnat uppfatta Brahman som associativ och skapande, som en personlighet som skapade och evolverande varelser kan närma sig, då kunde en sådan lära ha blivit den på Urantia mest avancerade framställningen av Gudomen emedan den skulle ha omfattat de första fem nivåerna av den totala gudomsfunktionen och eventuellt kunde ha anat sig till de två återstående.

94:3.4 (1030.4) Till vissa delar ledde uppfattningen om den Enda Universella Översjälén som totaliteten av summan av all varelseexistens de indiska filosoferna mycket nära sanningen om den Suprema Varelsen, men denna sanning var till ingen nytta för dem emedan de inte lyckades utveckla något rimligt och personligt sätt att närma sig uppnåelsen av deras teoretiska monoteistiska mål: Brahman-Narajana.

94:3.5 (1030.5) Karmapincipen om den fortgående kausaliteten är likaså mycket nära sanningen om den återverkande syntesen av alla handlingar i tid och rum i den Supremes gudomsnärvaro; men detta postulat erbjöd aldrig den enskilda religionsutövaren möjligheten att jämsides därmed personligen uppnå Gudomen, utan endast ett uppgående av hela personligheten i den Universella Översjälén.

94:3.6 (1030.6) Brahmanismens filosofi kom också mycket nära en insikt om Tankeriktaren i människan, men tanken förvrängdes av en missuppfattning av sanningen. En lära enligt vilken själen är människans inre Brahman skulle ha banat väg för en avancerad religion, om inte denna uppfattning helt hade omintetgjorts av tron att det inte finns någon mänsklig individualitet skilt från denna inre Universella Enda.

94:3.7 (1030.7) I läran om jagets eller själens uppgående i Översjälen erbjöd de indiska teologerna ingen möjlighet för överlevnad av något mänskligt, något nytt och unikt, något fött av föreningen mellan människans vilja och Guds vilja. Läran om att själen återvänder till Brahman är en nära parallell till sanningen om Riktarens återvändo till den Universelle Faderns famn, men det finns någonting tydligt avvikande från Riktaren som också överlever, nämligen morontiadupletten av den dödliges personlighet. Denna livsviktiga insikt saknades på ett ödesdigert sätt från den brahmanska filosofin.

94:3.8 (1031.1) Den brahmanska filosofin har kommit nära många universumfakta och närmat sig talrika kosmiska sanningar, men den har alltför ofta fallit offer för felet att inte göra skillnad mellan verklighetens olika nivåer, såsom mellan den absoluta, den transcendenta och den finita nivån. Den har inte beaktat att det som kan vara i finit avseende illusoriskt på den absoluta nivån kan vara absolut verkligt på den finita nivån. Den har inte heller observerat den väsentliga personligheten hos den Universelle Fadern. Fadern kan personligen kontaktas på alla nivåer från den evolutionära varelsens begränsade erfarenhet av Gud ända upp till den Evige Sonens gränslösa erfarenhet av Paradisfadern.

4. Hindureligionen

94:4.1 (1031.2) Under århundradenas lopp återvände befolkningen i Indien i viss mån till de forna vedaritualerna, så som ritualerna hade modifierats av Melkisedekmissionärernas läror och kristalliserats av det senare brahminprästerskapet. Denna äldsta och mest kosmopolitiska av världens religioner har undergått ytterligare förändringar som reaktion på buddhismen och jainaläran och på de senare framträdande inflytelserna från muhammedanismen och kristendomen. Vid den tid då Jesu lära anlände till Indien hade den redan blivit så västerländsk att den var en ”vit mans religion” och därför märklig och främmande för hinduernas sinne.

94:4.2 (1031.3) Hinduteologin sådan den nu är beskriver fyra sjunkande nivåer av gudom och gudomlighet:

94:4.3 (1031.4) 1. *Brahman*, Absolutet, den Infinita Enda, DET ÄR.

94:4.4 (1031.5) 2. *Trimurti*, hinduismens högsta treenighet. I denna förening uppfattas *Brahma*, den första medlemmen, ha skapat sig själv av Brahman — infiniteten. Vore det inte för den nära identifikationen med den panteistiska Infinita Enda kunde Brahma ha bildat grunden för en uppfattning om den Universelle Fadern. Brahma identifieras också med ödet.

94:4.5 (1031.6) Dyrkan av den andra och tredje medlemmen, Shiva och Vishnu, uppkom under det första årtusendet efter Kristus. *Shiva* är livets och dödens herre, fruktsamhetens gud och härskare över

förstörelsen. *Vishnu* är utomordentligt populär därför att man tror att han från tid till annan inkarnerar i människogestalt. På detta sätt blir Vishnu verklig och levande i indiernas föreställningsvärld. En del anser att antingen Shiva eller Vishnu står högst över allt.

94:4.6 (1031.7) 3. *Vediska och postvediska gudar*. Många av ariernas forntida gudar, såsom Agni, Indra och Soma har levt kvar som andra rangens gudar jämfört med de tre medlemmarna av Trimurti. Talrika nya gudar har uppkommit sedan de första tiderna i det vediska Indien, och de har också införlivats i hinduernas gudavärld.

94:4.7 (1031.8) 4. *Halvgudarna*: övermänniskor, halvgudar, hjältar, demoner, vålnader, onda andar, tomtar, monster, troll och helgon från senare tiders kulturer.

94:4.8 (1031.9) Fastän hinduismen länge har misslyckats med att liva upp det indiska folket har den samtidigt vanligen varit en tolerant religion. Dess stora styrka ligger däri att den har visat sig vara den mest anpassningsbara och minst förstelnade av de religioner som har framträtt på Urantia. Den kan förändra sig nästan obegränsat och har en ovanlig räckvidd av flexibel anpassning, från den intellektuella brahminens höga och halvt monoteistiska begrundanden till ren fetischism och primitiva kultseder bland den nedtryckta pariaklassens okunniga troende.

94:4.9 (1032.1) Hinduismen har fortlevt i huvudsak för att den är en väsentlig del av den grundläggande samhällsstrukturen i Indien. Den har ingen storståtlig hierarki som kunde omstörtas eller förintas; den är invävd i folkets livsmönster. Inför ändrade förhållanden har den en anpassningsförmåga som överstiger alla andra kulturer, och den

uppvisar en tolerant attityd gentemot, och villighet till inlån från, många andra religioner, Gautama Buddha och rentav Kristus själv påstås vara inkarnationer av Vishnu.

94:4.10 (1032.2) I dagens Indien finns ett stort behov av att Jesu evangelium framförs — att Gud är alla människors Fader, människorna hans söner och följaktligen bröder sinsemellan, personligen förverkligat i kärleksfull omvårdnad och social tjänst. I Indien existerar det filosofiska ramverket, och kultstrukturen finns där. Allt som behövs är den livgivande gnistan från den dynamiska kärleken framställd i Människosonens ursprungliga evangelium, avklätt från de västerländska dogmer och lärosatser som har tenderat att göra en religion för den vita människan av Mikael's livsutgivning.

5. Kampen för sanningen i Kina

94:5.1 (1032.3) När missionärerna från Salem färdades genom Asien och spred läran om Gud den Högste och om frälsning genom tro upptog de mycket av filosofin och det religiösa tänkandet från de länder som de färdades genom. Dessa lärare som hade förordnats av Melkisedek och hans efterföljare var inte försumliga i sitt värv. De trängde faktiskt fram till alla folk på den eurasiska kontinenten, och det var vid mitten av det andra årtusendet före Kristus som de anlände till Kina. Salemlärarna hade i mer än ett hundra år sitt högkvarter vid Sii Futsh och utbildade där kinesiska lärare som sedan undervisade över hela det område som beboddes av den gula rasen.

94:5.2 (1032.4) Det var som en direkt följd av denna undervisning som den tidigaste formen av taoism uppkom i Kina, en avsevärt annorlunda religion än den som idag bär detta namn. Den tidiga eller urtaoismen var sammansatt av följande faktorer:

94:5.3 (1032.5) 1. Singlangtons kvarlevande läror, som fanns bevarade i begreppet om Shang-ti, Himlens Gud. Under Singlangtons tid blev det kinesiska folket praktiskt taget monoteistiskt; de koncentrerade sin dyrkan på den Enda Sanningen, senare känd som Himlens Ande, universums härskare. Den gula rasen förlorade aldrig helt denna tidiga uppfattning om Gudomen, fastän många underordnade gudar och andar under senare århundraden lömskt smög sig in i deras religion.

94:5.4 (1032.6) 2. Salemreligionen om en Högste Skapargudom, som visade människosläktet sin ynnest som svar på människans tro. Det är blott alltför sant, att vid den tid då Melkisedeks missionärer hade trängt fram till den gula rasens länder hade deras ursprungliga budskap avsevärt förändrats från de enkla läroren i Salem under Makiventas dagar.

94:5.5 (1032.7) 3. De indiska filosofernas begrepp Brahman-Absolutet, i förening med önskan att undgå allt ont. Det kanske största yttre inflytandet på salemreligionens utbredning österut utövades av vedatrons indiska lärare som införde sin uppfattning om Brahman — Absolutet — i salemlärnarnas frälsningscentrerade tänkande.

94:5.6 (1033.1) Denna sammansatta tro spred sig ut över den gula och den bruna rasens länder som ett underliggande inflytande i det religiösa och filosofiska tänkandet. I Japan var denna urtaoism känd som shinto, och även i detta land som låg så långt borta från Salem i Palestina fick folken höra om inkarnationen av Makiventa Melkisedek, som vistades på jorden för att inte Guds namn skulle glömmas bort av människosläktet.

94:5.7 (1033.2) I Kina sammanblandades och förenades alla dessa trosuppfattningar senare med den ständigt växande kulten för dyrkan av förfäderna. Aldrig sedan Singlangtons tid har kineserna förfallit till hjälplöst slaveri under prästkonsten. Den gula rasen var den första som reste sig från barbariskt slaveri till en ordnad civilisation, emedan den var den första som i någon mån vann frihet från den usla fruktan för gudarna. De var inte ens rädda för de dödas vålnader såsom andra raser var. Kina mötte sitt nederlag därför att det inte utvecklades vidare från sin tidiga frigörelse från prästerna, utan förföll till ett nästan lika ödesdigert misstag: dyrkan av förfäderna.

94:5.8 (1033.3) Salemlärarna arbetade ändå inte förgäves. Det var på grundvalen av deras evangelium som de stora filosoferna i det sjätte århundradets Kina byggde sina läror. Den moraliska atmosfären och de andliga stämningarna under Lao-tses och Konfutses tid växte upp från salemmissionärernas undervisning i en tidigare era.

6. Lao-tse och Konfutse

94:6.1 (1033.4) Omkring sex hundra år före Mikaelns ankomst föreföll det Melkisedek, som för länge sedan hade lämnat sin köttsliga gestalt, som om renheten i hans undervisning på jorden otillbörligt äventyrades av en allmän absorbering i de äldre trosföreställningarna på Urantia. Det såg för en tid ut som om det fanns risk för att hans mission som föregångare till Mikael kunde misslyckas. Under det sjätte århundradet före Kristus, genom en ovanlig koordinering av andliga krafter som alla inte förstods av de planetariska övervakarna, bevitnade Urantia ett högst ovanligt framförande av mångfasetterad religiös sanning. Genom förmedling av flera människor som lärare framställdes Salemevangeliet på nytt och gavs nytt liv, och så som det då framfördes har mycket bestått ända till tiden för denna skrift.

94:6.2 (1033.5) Detta unika århundrade av andligt framåtskridande kännetecknades av stora religions-, moral- och filosofilärare överallt i den civiliserade världen. I Kina var de två främsta lärarna Lao-tse och Konfutse.

94:6.3 (1033.6) *Lao-tse* byggde direkt på salemtraditionens uppfattningar när han förklarade Tao vara hela skapelsens Enda Första Orsakare. Lao var en man med en storartad andlig vision. Han lärde att ”människans eviga bestämmelse var att för evigt förenas med Tao, Gud den Högste och den Universelle Konungen”. Han förstod de yttersta orsakssammanhangen mycket ingående, ty han skrev: ”Enhet uppkommer av den Absoluta Tao, och från Enhet framträder den kosmiska Tvåfalden, och från denna Tvåfald kommer Treenigheten till, och Treenigheten är ursprungskällan till all verklighet.” ”All

verklighet är ständigt i balans mellan potentialerna och aktualerna i kosmos, och dessa harmoniseras evigt av gudomlighetens ande.”

94:6.4 (1033.7) Lao-tse framförde också, som en av de första, läran om att löna ont med gott: ”Godhet föder godhet, men för den som verkligen är god föder också ondskan godhet.”

94:6.5 (1033.8) Han lärde att den skapade återvänder till Skaparen och beskrev livet som en personlighets framträdande från de kosmiska potentialerna, medan döden var likt ett återvändande hem för denna varelses personlighet. Hans uppfattning om sann tro var ovanlig, och även han liknade den vid ”inställningen hos ett litet barn”.

94:6.6 (1034.1) Han förstod klart Guds eviga avsikt, ty han sade: ”Den Absoluta Gudomen kämpar inte men är alltid segerrik; han tvingar inte människosläktet men är alltid redo att reagera på dess sanna önskningar; Guds vilja är evig i tålmodighet och evig i oundvikligheten av dess uttryckande.” Om den sanna religionsutövaren sade han, då han uttryckte sanningen att det är mer välsignat att giva än att mottaga: ”Den goda människan strävar inte efter att hålla sanningen för sig själv utan försöker hellre förläna sina medmänniskor dessa rikedomar, ty det är sanningens förverkligande. Den Absoluta Gudens vilja bringar alltid välsignelse, aldrig förstörelse; den sant troendes uppgift är alltid att verka men aldrig att tvinga.”

94:6.7 (1034.2) Laos undervisning om icke-motstånd och den skillnad han gjorde mellan *verkande* och *tvingande* förvrängdes senare till tron på att ”inte se, göra och tänka någonting”. Lao lärde aldrig ut en sådan villfarelse, fastän hans framställning om att inte göra motstånd

har varit av betydelse för vidareutvecklingen av den fredliga läggningen hos de kinesiska folken.

94:6.8 (1034.3) Den folkliga taoismen i det tjugonde århundradet på Urantia har föga gemensamt med de ädla känslorna och kosmiska uppfattningarna hos den gamle filosofen som lärde ut sanningen sådan han såg den, nämligen: att tron på den Absoluta Guden är källan till den gudomliga energi som skall omskapa världen och genom vilken människan stiger upp till andlig förening med Tao, den Eviga Gudomen och universernas Skapare-Absolut.

94:6.9 (1034.4) *Konfutse* (Kung-Fu-tse) var en yngre samtida till Lao i det sjätte århundradets Kina. Konfutse baserade sina läror på de bättre moraltraditionerna från den gula rasens långa historia, och han påverkades också i någon mån Salem-missionärernas kvarlevande traditioner. Hans främsta arbete var en sammanställning av visa utsagor av forntida filosofer. Han avvisades som lärare under sin livstid, men hans skrifter och läror har allt sedan dess utövat ett stort inflytande i Kina och Japan. Konfutse angav en ny ton för shamanerna genom att ersätta magin med moral. Han byggde emellertid alltför väl; han gjorde *ordningen* till en ny fetisch, och han etablerade en sådan respekt för förfädernas seder att de fortfarande vördas vid den tid då detta skrivs.

94:6.10 (1034.5) Konfutses predikande av moral byggde på teorin om att den jordiska vägen är den förvridna skuggan av den himmelska vägen, att det sanna mönstret för civilisationen i tiden är spegelbilden av den eviga ordningen i himlen. Det potentiella gudsbegreppet i konfucianismen var nästan helt underordnat den tonvikt som lades på den Himmelska Vägen, det kosmiska mönstret.

94:6.11 (1034.6) Laos undervisning har gått förlorad för alla utom några få i Orienten, men Konfutses skrifter har allt sedan dess utgjort ränningen i kulturens moraliska väv för nästan en tredjedel av urantiaborna. Fastän Konfutses föreskrifter bevarade det bästa från det förgångna var de i viss mån skadliga för själva den kinesiska forskningsanda som hade åstadkommit de resultat som så vördades. Inflytandet från dessa lärosatser bekämpades utan framgång både genom Ch'in Shih Huang Ti's kejserliga strävanden och genom den lära som utgick från Mo Ti, som förkunnade ett broderskap byggt inte på etisk förpliktelse utan på Guds kärlek. Han försökte återuppliva det forntida sökandet efter ny sanning, men hans undervisning misslyckades inför den kraftfulla oppositionen från Konfutses lärjungar.

94:6.12 (1034.7) Likt många andra lärare av andlighet och moral gudaförklarades till slut både Konfutse och Lao-tse av sina anhängare under de andligt mörka tidsåldrar i Kina som inföll mellan nedgången och förvrängningen av den taoistiska tron och ankomsten av de buddhistiska missionärerna från Indien. Under dessa århundraden av andligt förfall degenererade den gula rasens religion till en ömklig teologi som vimlade av djävlar, drakar och onda andar, vilket allt var ett tecken på att rädslorna höll på att igen ta över i de oupplysta dödligas sinne. Kina som en gång gick i spetsen för människosamfundet på grund av en avancerad religion, blev sedan efter emedan det tills vidare inte lyckades göra framsteg på den sanna vägen för utveckling av det gudsmedvetande som är oundgängligt för sant framåtskridande, inte endast för den enskilda dödliga utan också för de invecklade och mångfasetterade civilisationer som

kännetecknar kulturens och samhällets framsteg på en evolutionär planet i tid och rymd.

7. Gautama Siddhartha

94:7.1 (1035.1) Samtidigt med Lao-tse och Konfutse i Kina framträdde en annan stor sanningslärare i Indien. Gautama Siddhartha föddes i det sjätte århundradet f. Kr. i den nordindiska provinsen Nepal. Hans anhängare lät senare förstå att han var son till en omåttligt rik härskare, men i verkligheten var han den obestriddige tronarvingen till en liten stamhövding som enligt tyst medgivande härskade över en liten och avsides belägen bergsdal i södra Himalaya.

94:7.2 (1035.2) Gautama formulerade de teorier som växte till buddhismens filosofi, sedan han i sex år hade ägnat sig åt ett fåfängt utövande av yoga. Siddhartha kämpade beslutsamt men förgäves mot det växande kastväsendet. Denne unge profetprins var ädelt uppriktig och på ett enastående sätt osjälvisk vilket i hög grad tilltalade den tidens människor. Han förringade bruket att söka individuell frälsning genom fysiskt lidande och personlig smärta. Han uppmanade sina anhängare att föra ut hans evangelium till hela världen.

94:7.3 (1035.3) Bland förvirringen och de extrema kultsederna i Indien kom Gautamas sundare och mer måttfulla läror som en uppfriskande lättnad. Han fördömde gudar, präster och deras offer, men inte heller han uppfattade den Enda Universellas *personlighet*. Då Gautama inte trodde på att det i människan existerade en individuell själ är det naturligt att han kämpade tappert mot den

urgamla tron på själavandringen. Han gjorde ett ädelt försök att befria människorna från fruktan, att få dem att känna sig väl till mods och hemma i det stora universum, men han lyckades inte visa dem vägen till det verkliga och himmelska hemmet för de uppstigande dödliga — Paradiset — och till det allt vidsträcktare tjänandet i den eviga tillvaron.

94:7.4 (1035.4) Gautama var en verklig profet, och om han hade tagit fasta på eremiten Godads undervisning kunde han ha väckt hela Indien med den inspiration som återuppväckandet av evangeliet från Salem om frälsning genom tro hade medfört. Godad härstammade från en släkt som aldrig hade förlorat traditionerna om Melkisedeks missionärer.

94:7.5 (1035.5) I Benares grundade Gautama sin skola, och det var under dess andra verksamhetsår som en elev vid namn Bautan delgav sin lärare traditionerna från salemmissionärerna om Melkisedeks förbund med Abraham. Fastän Siddhartha inte hade någon särskilt klar uppfattning om den Universelle Fadern tog han en avancerad ställning till frälsning genom tro — enkel tro. Han kungjorde denna inställning inför sina anhängare och började sända ut sina elever i grupper om sextio för att för Indiens folk förkunna ”det glada budskapet om fri frälsning: att alla människor, höga som låga, kunde uppnå salighet genom tro på rättfärdighet och rättvisa.”

94:7.6 (1035.6) Gautamas hustru trodde på sin mans evangelium och grundade en nunneorden. Hans son efterträdde honom och gav kulten en avsevärt större spridning. Sonen förstod den nya idén om frälsning genom tro, men under sina senare år tvekade han beträffande evangeliet från Salem om gudomlig ynnest genom tro allena, och som

gammal på dödsbädden var hans sista ord: ”Utarbeta er egen frälsning.”

94:7.7 (1036.1) När Gautamas evangelium om universell frälsning, utan offer, tortyr, ritualer och präster, förkunnades som bäst var det en revolutionerande och häpnadsväckande lära för sin tid. Den kom förvånansvärt nära att vara ett återupplivande av evangeliet från Salem. Den gav undsättning åt miljoner förtvivlade själar, och trots att den på ett groteskt sätt förvrängdes under senare århundraden förblir den fortfarande ett hopp för miljoner människor.

94:7.8 (1036.2) Siddhartha lärde ut långt mera sanning än vad som har fortlevt i de nutida kulter som bär hans namn. Den nutida buddhismen innehåller inte mer av Gautama Siddharthas läror än kristendomen innehåller av Jesus från Nasarets förkunnelse.

8. Den buddhistiska tron

94:8.1 (1036.3) För att bli buddist bekände man sig endast offentligt till tron genom att uttala Tillflykten: ”Jag tar min tillflykt till Buddha; jag tar min tillflykt till Läran; jag tar min tillflykt till Brödraskapet.”

94:8.2 (1036.4) Buddismen fick sin uppkomst i en historisk person, inte i en myt. Gautamas anhängare kallade honom Sasta, som betyder mästare eller lärare. Fastän han inte gjorde några anspråk på övermänsklighet vare för sig själv eller sin lära, började hans lärjungar tidigt kalla honom den upplyste, Buddha; senare Sakjamuni Buddha.

94:8.3 (1036.5) Gautamas ursprungliga evangelium byggde på de fyra ädla sanningarna:

94:8.4 (1036.6) 1. De ädla sanningarna om lidandet.

94:8.5 (1036.7) 2. Ursprungen till lidandet.

94:8.6 (1036.8) 3. Utplånandet av lidandet.

94:8.7 (1036.9) 4. Vägen till utplånandet av lidandet.

94:8.8 (1036.10) Nära förbunden till läran om lidandet och frigörelsen från det var filosofin om den Åttafaldiga Vägen: rätta åsikter och önskningar, rätt tal, beteende, försörjning, strävan, iakttagelse och kontemplation. Det var inte Gautamas avsikt att försöka förintä all strävan, lust och tillgivenhet som villkor för frigörelse från lidandet; närmast var hans lära avsedd att för den dödliga människan visa på det fåfänga i att fästa allt hopp och alla önskningar endast vid världsliga mål och materiella syften. Det var inte så mycket en fråga om att man skulle undvika att älska sina medmänniskor som att den sant troende också skulle se utöver förbindelserna i denna materiella värld till realiteterna i den eviga framtiden.

94:8.9 (1036.11) Moralbuden i Gautamas förkunnelse var fem till antalet:

94:8.10 (1036.12) 1. Du skall inte döda.

94:8.11 (1036.13) 2. Du skall inte stjäla.

94:8.12 (1036.14) 3. Du skall inte vara okysk.

94:8.13 (1036.15) 4. Du skall inte ljuga.

94:8.14 (1036.16) 5. Du skall inte dricka rusdrycker.

94:8.15 (1036.17) Det fanns flera tilläggsbud eller andra gradens bud, som de troende kunde följa enligt fritt val.

94:8.16 (1036.18) Siddhartha trodde knappast att människans personlighet var odödlig; hans filosofi erbjöd endast ett slags funktionell fortsättning. Han definierade aldrig klart vad han ämnade inkludera i läran om nirvana. Det faktum att nirvana teoretiskt kunde erfaras under tillvaron som dödlig antyder att det inte betraktades som ett tillstånd av fullständig utplåning. Det avsåg ett tillstånd av högsta upplysning och himmelsk salighet, där alla bojar som binder människan till den materiella världen hade brustit. Där fanns frihet från alla begär som hörde till de dödligas liv och frälsning från faran att någonsin mera behöva uppleva inkarnation.

94:8.17 (1037.1) Enligt Gautamas ursprungliga lära uppnås frälsningen genom människans egen strävan, utan gudomlig hjälp. Det finns inget rum för frälsande tro eller böner till överjordiska krafter. I sitt försök att i möjligaste mån begränsa vidskepligheterna i Indien försökte Gautama vända människorna ifrån de skrämiga påståendena om frälsning på magins väg. Då han gjorde så lämnade han emellertid dörren vidöppen för sina efterföljare att misstolka hans lära och förkunna att all mänsklig strävan att uppnå ett mål är motbudande och pinsam. Hans efterföljare förbisåg att den högsta lyckan är förenad med en intelligent och entusiastisk strävan mot värdiga mål, och att sådana prestationer innebär sanna framsteg i kosmiskt självförverkligande.

94:8.18 (1037.2) Den stora sanningen i Siddharthas undervisning var hans förkunnelse om ett universum där absolut rättvisa råder. Han undervisade i den bästa gudlösa filosofi som den dödliga människan någonsin har uppfunnit. Det var den idealiska humanismen och den

avlägsnade högst effektivt all grund för vidskepelse, magiska ritualer och fruktan för vålnader eller demoner.

94:8.19 (1037.3) Den stora svagheten i buddhismens ursprungliga evangelium var att det inte resulterade i en religion av osjälviskt socialt tjänande. Det buddhistiska broderskapet var under en lång tid inte ett brödraskap av troende utan närmast ett samfund av studerande och lärare. Gautama förbjöd dem att ta emot pengar och försökte därmed hindra uppkomsten av hierarkiska tendenser. Gautama själv var i högsta grad social; i själva verket var hans liv mycket förmer än hans förkunnelse.

9. Buddhismens spridning

94:9.1 (1037.4) Buddhismen hade framgång emedan den erbjöd frälsning genom tron på Buddha, den upplyste. Den var mer representativ för Melkisedeks sanningar än något annat religionssystem inom hela östra Asien. Buddhismen fick dock inte särskilt stor spridning som religion förrän monarken Asoka, som var av låg kast, antog den som ett sätt att skydda sig själv. Asoka var näst efter Ikhnaton i Egypten en av de mest anmärkningsvärda civilhärskarna mellan Melkisedek och Mikael. Asoka byggde upp ett storartat indiskt imperium med hjälp av sina buddhistiska missionärers budskap. Under en period om tjugofem år utbildade han och sände ut mer än sjutton tusen missionärer till de mest avlägsna trakter i hela den kända världen. Under en enda generations tid gjorde han buddhismen till den dominerande religionen i den ena halvan av

världen. Den blev snart etablerad i Tibet, Kaschmir, Ceylon, Burma, Java, Siam, Korea, Kina och Japan. Allmänt taget var det en religion som var vida överlägsen de religioner som den ersatte eller förbättrade.

94:9.2 (1037.5) Buddhismens spridning från sina hemtrakter i Indien till hela Asien är en av de spännande berättelserna om sanna religionsutövares andliga hängivenhet och missionsinriktade uthållighet. De som undervisade i Gautamas evangelium utmanade inte endast farorna längs karavanvägarna till lands utan trotsade även farorna på de Kinesiska haven, när de bedrev sin mission över hela den asiatiska kontinenten och förde budskapet om sin tro till alla folk. Denna buddhism var dock inte längre Gautamas enkla lära, utan ett mirakelbemängt evangelium som gjorde honom till gud. Ju längre buddhismen spred sig från sitt hem i de indiska högländerna desto mindre liknade den Gautamas lära och desto mer lik de religioner som den ersatte blev den.

94:9.3 (1038.1) Senare påverkades buddhismen mycket av taoismen i Kina, shintoläran i Japan och kristendomen i Tibet. Efter ett tusen år vittrade buddhismen helt enkelt bort och slocknade i Indien. Den blev brahmaniserad och kapitulerade senare ynkligt inför islam samtidigt som den i en stor del av resten av Orienten degenererade till en ritual som Gautama Siddhartha aldrig skulle ha känt igen.

94:9.4 (1038.2) I söder levde den fundamentalistiska och stereotypa formen av Siddharthas lära vidare på Ceylon, i Burma och på Indokinas halvö. Detta är buddhismens hinajana-gren som håller fast vid den tidiga eller icke-sociala läran.

94:9.5 (1038.3) Redan före buddhismens sammanbrott i Indien hade de kinesiska och nordindiska grupperna av Gautamas anhängare börjat utveckla mahajana-läran om den ”stora vägen” till frälsning i motsats till de renläriga i söder som höll sig till hinajana eller den ”mindre vägen”. Dessa mahajana-anhängare kastade loss från de sociala begränsningar som hörde till den buddhistiska läran, och allt sedan dess har denna nordliga gren av buddhismen fortsatt att utvecklas i Kina och Japan.

94:9.6 (1038.4) Buddhismen är idag en levande och växande religion emedan den lyckas vidmakthålla många av de högsta moraliska värdena hos sina anhängare. Den främjar lugn och självbehärskning, ökar friden och lyckan, och den gör mycket för att hindra sorg och bedrövelse. De som tror på denna filosofi lever ett bättre liv än mången som inte tror på den.

10. Religionen i Tibet

94:10.1 (1038.5) I Tibet kan man finna den mest märkliga sammanställning av Melkisedeks läror kombinerade med buddhism, hinduism, taoism och kristendom. När de buddhistiska missionärerna trängde in i Tibet mötte de ett tillstånd av primitivt barbari mycket likt det som de första kristna missionärerna fann bland de nordliga stammarna i Europa.

94:10.2 (1038.6) Dessa enkeltsinnade tibetaner ville inte helt ge upp sin urgamla magi och sina trollmedel. En granskning av de religiösa ceremonielen i de nuvarande tibetanska ritualerna avslöjar ett

förvuxet brödraskap av präster med rakade huvuden som utövar en invecklad ritual med klockringning, mässande, rökelse, processioner, radband, gudastoder, trollmedel, bilder, heligt vatten, praktfulla dräkter och utstuderade körer. De har rigorösa dogmer och förstenade trossatser, mystiska riter och speciella fastor. Till deras hierarki hör munkar, nunnor, abbotar och storlaman. De ber till änglar, helgon, en helig mor, och till gudar. Bikten hör till deras religion och de tror på skärselden. Deras kloster är omfattande och deras katedraler magnifika. De håller uppe ett ändlöst upprepande av heliga ritualer och tror att dessa ceremonier medför frälsning. Böner fästs vid ett hjul, och när det går runt tror de att dessa anhänganden får avsedd verkan. Bland inget annat folk i modern tid kan man finna ett efterföljande av så mycket från så många religioner. Det är oundvikligt att en sådan kumulativ liturgi blir omåttligt besvärlig och outhärdligt betungande.

94:10.3 (1038.7) Tibetanerna har någonting från alla de ledande världsreligionerna, utom den enkla läran i Jesu evangelium om människan som en Guds son, människornas broderskap och medborgarskapet på ständigt stigande nivå i det eviga universum.

11. Den buddhistiska filosofin

94:11.1 (1038.8) Buddhismen kom till Kina under det första årtusendet e.Kr., och den passade väl in med den gula rasens religiösa seder. I sin dyrkan av förfäderna hade de länge bett till de döda; nu kunde de också be för dem. Buddhismen sammansmälte snart med de

kvardröjande ritualistiska sederna från den sönderfallande taoismen. Denna nya sammanfogade religion med sina tempel för dyrkan och klart angivna religiösa ceremonier blev snart den allmänt accepterade kulturen bland folket i Kina, Korea och Japan.

94:11.2 (1039.1) Även om det i vissa avseenden är olyckligt att buddhismen inte fördes ut till världen förrän efter det att Gautamas anhängare hade förvrängt kultens traditioner och läror till den grad att de gjorde honom till en gudomlig varelse, visade sig i alla fall denna myt om hans liv som människa, utsmyckad som den var med en uppsjö av mirakel, mycket tilltalande för dem som hörde buddhismens norra eller mahajana-evangelium.

94:11.3 (1039.2) En del av hans senare anhängare lärde att Sakjamuni Buddhas ande från tid till annan återvände till jorden som en levande Buddha och öppnade sålunda vägen för en aldrig sinande ström av buddabilder, -tempel, -ritualer och "levande Buddha"-bedragare. Sålunda fann sig den store indiske protestantens religion till slut fastkedjad vid just de ceremoniella seder och ritualistiska besvärjelser som han så frimodigt hade bekämpat och så tappert fördömt.

94:11.4 (1039.3) Det var ett stort framsteg att inom den buddhistiska filosofin inse relativiteten i all sanning. Med hjälp av denna hypotes har buddisterna förmått sammanjämka och korrelera skillnaderna i sina egna religiösa skrifter så väl som olikheterna mellan sina egna och många andra skrifter. Man lärde ut att den lilla sanningen var för små sinnen, den stora sanningen för stora sinnen.

94:11.5 (1039.4) Denna filosofi hyste också uppfattningen att det fanns en buddha- (gudomlig) natur i alla människor, att människan genom

sina egna strävanden kunde uppnå ett realiserande av denna inre gudomlighet. Denna lära är en av de klaraste framställningar som någonsin har gjorts av någon religion på Urantia om sanningen om Riktaren i människans inre.

94:11.6 (1039.5) Men en stor begränsning i Siddharthas ursprungliga evangelium, så som det tolkades av hans anhängare, var att det eftersträvade en fullständig befrielse av människans jag från alla begränsningar i den dödlighets natur genom att isolera jaget från den objektiva verkligheten. Ett sant kosmiskt självförverkligande är resultatet av identifikation med kosmisk verklighet och med det finita kosmos som omfattar energi, sinne och ande, och som avgränsas av rummet och betingas av tiden.

94:11.7 (1039.6) Fastän ceremonierna och den yttre efterlevnaden i buddhismen blev grovt besudlade av motsvarande i de länder dit den spred sig gällde denna degenerering inte helt de stora tänkarens filosofiska liv som från tid till annan omfattade dess tanke- och trossystem. I mer än två tusen år har många av de bästa sinnena i Asien koncentrerat sig på problemet att utröna den absoluta sanningen och sanningen om det Absoluta.

94:11.8 (1039.7) En högstående uppfattning om det Absoluta uppnåddes genom tankar längs många banor och resonemang längs irrande stigar. Utvecklingen av denna infinitetslära mot högre höjder var inte lika klart definierad som utvecklingen av gudsbegreppet i den hebreiska teologin. Det fanns dock vissa tydliga nivåer som de buddhistiska tänkarna nådde, stannade upp på och passerade genom på sin väg mot en uppfattning om Ursprungskällan till universerna:

94:11.9 (1039.8) 1. *Legenden om Gautama*. Grunden till begreppet var det historiska faktumet om den indiske profetprinsen Siddharthas liv och lära. Denna legend blev allt mer mytisk under sin färd genom århundradena och över Asiens vida landområden tills den överskred idén om Gautama som den upplyste och började ta till sig nya attribut.

94:11.10 (1040.1) 2. *De många Buddhorna*. Man resonerade så, att om Gautama hade kommit till folken i Indien måste människoraserna i det avlägsna förgångna ha välsignats med andra sanningslärare, som även i den avlägsna framtiden skulle komma att framträda. Detta gav upphov till läran om att det fanns många Buddhor, ett obegränsat och oändligt antal, rentav att vem som helst kunde sträva efter att bli en sådan — att uppnå en Buddhas gudomlighet.

94:11.11 (1040.2) 3. *Den Absoluta Buddha*. När antalet Buddhor började närma sig det oändliga blev det nödvändigt för den tidens tänkare att igen återföreina detta otympliga begrepp. Följaktligen började man undervisa att alla Buddhor endast var manifestationer av något högre väsen, någon Evig Enda med infinit och obetingad existens, någon Absolut Källa till all verklighet. Härifrån vidare skiljer sig buddhismens gudomsbegrepp i sin högsta form från Gautama Siddharthas människoperson och kastar loss från de antropomorfiska begränsningar som har hållit den bunden. Denna slutliga uppfattning om den Eviga Buddha kan mycket väl identifieras som den Absoluta, ibland även som den infinita JAG ÄR.

94:11.12 (1040.3) Fastän denna idé om en Absolut Gudom aldrig blev särskilt populär bland folken i Asien, gjorde den det möjligt för de

intellektuella i dessa länder att förenhetliga sin filosofi och harmonisera sin kosmologi. Begreppet Buddha den Absoluta uppfattas ibland som halvt personligt, ibland som helt icke-personligt — rentav som en infinit skapande kraft. Fastän dessa begrepp som halvt personligt, ibland som helt personligt är till hjälp i filosofin är de inte avgörande för den religiösa utvecklingen. Även en människoliknande Jahve har större värde för religionen än buddhismens eller brahmanismens oändligt avlägsna Absolut.

94:11.13 (1040.4) Tidvis tänkte man sig rentav att den Absoluta innehölls i den infinita JAG ÄR. Dessa spekulationer var en kylig tröst för de hungriga massorna som längtade efter att få höra löftesord, att få höra det enkla evangeliet från Salem, att tillit till Gud garanterar gudomlig ynnest och evig överlevnad.

12. Buddhismens gudsbegrepp

94:12.1 (1040.5) Den stora svagheten i buddhismens kosmologi var tvåfaldig: den besudlades av många vidskepligheter i Indien och Kina och den upphöjde Gautama, först som den Upplyste och sedan som den Evige Buddha. Precis som kristendomen har lidit av att den har upptagit så mycket felaktig människofilosofi, så bär också buddhismen sitt mänskliga födelsemärke. Gautamas läror har emellertid fortsatt att utvecklas under de senaste två och ett halvt tusen åren. För en upplyst buddist är begreppet Buddha icke desto mer Gautamas människopersonlighet än begreppet Jehova för en upplyst kristen är identisk med Horebs andedemon. Terminologins

brister tillsammans med ett sentimentalt bibehållande av urgammal nomenklatur leder ofta till att man inte förstår den sanna betydelsen av de religiösa begreppens utveckling.

94:12.2 (1040.6) Gradvis började begreppet Gud, till åtskillnad från den Absoluta, framträda i buddhismen. Dess rötter går tillbaka till den forna tid då anhängarna till den mindre vägen och den större vägen skiljde sig från varandra. Det var inom den senare grenen av buddhismen som den tudelade uppfattningen om Gud och den Absoluta slutligen mognade. Steg för steg, århundrade efter århundrade har gudsbegreppet utvecklats tills Ryonins, Honen Shonins och Shinrans förkunnelse i Japan detta begrepp slutligen bar frukt i form av tron på Amida Buddha.

94:12.3 (1041.1) Bland dessa troende lärs det att själen sedan den har genomgått döden kan välja att njuta av en vistelse i Paradiset innan den inträder i nirvana, den slutliga tillvaron. Det förkunnas att denna nya frälsning uppnås genom tron på Amidas, Paradisets Gud i väster, gudomliga välsignelser och kärleksfulla omvårdnad. I sin filosofi tyr sig amidaanhängarna till en Infinit Verklighet som ligger bortom de dödligas finita fattningsförmåga. I sin religion håller de fast vid tron på den allbarmhärtige Amida, som så älskar världen att han inte tillåter en enda dödlig, som i sann tro och med rent hjärta anropar hans namn, att misslyckas i att uppnå den himmelska lyckan i Paradiset.

94:12.4 (1041.2) Buddhismens stora styrka är att dess anhängare har frihet att välja sanning från alla religioner. Sådan valfrihet har sällan varit kännetecknande för en religion på Urantia. I detta avseende har shin-sekten i Japan blivit en av de mest progressiva religiösa

grupperna i världen. Den har återupplivat den forna missionärsandan bland Gautamas efterföljare och har börjat sända missionärer till andra folk. Denna villighet att tillgodogöra sig sanning från varjehanda källa är verkligen en lovvärd tendens som framträder bland religiöst troende under den första halvan av det tjugonde århundradet efter Kristus.

94:12.5 (1041.3) Buddhismen undergår själv en renässans i det tjugonde århundradet. Genom kontakt med kristendomen har buddhismens sociala aspekter avsevärt vidgats. Lusten att lära sig har på nytt tänts i hjärtana på brödraskapets prästmunkar, och utbildningens spridning överallt inom denna tro kommer helt säkert att leda till nya framsteg inom den religiösa utvecklingen.

94:12.6 (1041.4) När detta skrivs sätter en stor del av Asien sitt hopp till buddhismen. Kommer denna ädla tro, som så tappert har genomlevt de mörka tiderna i det förgångna, att än en gång ta emot sanningen om utvidgade kosmiska realiteter, så som lärjungarna till den store läraren i Indien en gång lyssnade till hans förkunnelse om ny sanning? Kommer denna urgamla tro att än en gång reagera på den livgivande stimulansen från presentationen av nya uppfattningar om Gud och den Absoluta, vilka den så länge har sökt efter?

94:12.7 (1041.5) Hela Urantia väntar på förkunnandet av Mikael's förädlade budskap, obetungat av de lärosatser och dogmer som har samlats under nitton århundraden av kontakt med religioner som har ett evolutionärt ursprung. Tiden är inne att framföra för buddhismen, kristendomen, hinduismen, ja för folken inom alla trosriktningar, inte evangeliet om Jesus, utan den levande andliga verkligheten i Jesu evangelium.

94:12.8 (1041.6) [Framfört av en Melkisedek i Nabadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 94](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 96](#) >>

Kapitel 95

Melkisedeks lära i Levanten

95:0.1 (1042.1) SÅ SOM Indien gav upphov till många av religionerna och filosofierna i östra Asien, så var Levanten hemlandet för den västerländska världens religioner. Missionärerna från Salem spred sig ut över hela sydvästra Asien, över Palestina, Mesopotamien, Egypten, Iran och Arabien och förkunnade överallt den goda nyheten i form av Makiventa Melkisedeks evangelium. I en del av dessa länder bar deras undervisning frukt; i andra länder hade de en varierande framgång. Ibland berodde deras misslyckande på bristande visdom, ibland på omständigheter utanför deras kontroll.

1. Salemreligionen i Mesopotamien

95:1.1 (1042.2) Omkring år 2000 f.Kr. hade seternas läror mer eller mindre försvunnit från religionerna i Mesopotamien och de påverkades till stor del av de primitiva trosföreställningarna hos två grupper av inkräktare, nämligen de semitiska beduinerna som så småningom hade trängt in från öknen i väster och barbarryttarna som hade kommit ned norrifrån.

95:1.2 (1042.3) Seden bland de tidiga adamitiska folken att helga den sjunde dagen i veckan försvann aldrig helt från Mesopotamien. Under Melkisedeks tidsskede ansågs visserligen den sjunde dagen vara den värsta otursdagen. Den belastades av många tabun. Det var olagligt att ge sig av på en resa, att laga mat eller att göra upp eld på den onda sjunde dagen. Judarna tog med sig tillbaka till Palestina många av de mesopotamiska tabun som de hade funnit i anslutning till det babyloniska iakttagandet av den sjunde dagen, sabbaten.

95:1.3 (1042.4) Fastän lärarna från Salem gjorde mycket för att förädla och upplyfta religionerna i Mesopotamien lyckades de inte få de olika folken att bestående erkänna en ende Gud. En sådan lära blev förhärskande i mer än etthundrafemtio år och gav sedan gradvis vika för den äldre tron på en mångfald av gudomar.

95:1.4 (1042.5) Salem-lärarna minskade avsevärt antalet gudar i Mesopotamien och fick en tid ned de främsta gudarnas antal till sju: Bel, Shamash, Nabu, Anu, Ea, Marduk och Sin. Under den nya lärans blomstringstid upphöjde de tre av dessa gudar över alla andra: den babyloniska triaden bestående av Bel, Ea och Anu: jordens, havets och himlavalvets gudar. Ytterligare triader uppkom på andra orter, alla påminnande om anditernas och sumerernas treenighetslära, och

de byggde alla på Salem-lärarnas tro på Melkisedeks insignier med de tre cirkarna.

95:1.5 (1042.6) Salemlärarna övervann aldrig helt den popularitet som Ishtar, gudarnas moder och den sexuella fruktsamhetens ande, åtnjöt. De gjorde mycket för att förädla dyrkan av denna gudinna, men babylonierna och deras grannar hade aldrig helt vuxit ifrån sina kamouflerade former av sexuell dyrkan. Det hade blivit en allmänt omfattad sed över hela Mesopotamien, att alla kvinnor åtminstone en gång i sina unga år gav sig till att omfamnas av en främling. Detta ansågs vara en andaktsövning som krävdes av Ishtar, och man trodde att fruktsamheten till stor del berodde på detta sexuella offer.

95:1.6 (1043.1) Till en början var framgången för Melkisedeks lära högst tillfredsställande, tills Nabodad, ledaren för skolan i Kish, beslöt att företa ett gemensamt angrepp mot det utbredda utövandet av tempelprostitution. Missionärerna från Salem misslyckades dock i sin strävan att genomföra denna sociala reform, och bland spillrorna från detta misslyckande försvann även deras mer betydelsefulla andliga och filosofiska läror.

95:1.7 (1043.2) Detta nederlag för evangeliet från Salem följdes omedelbart av en stor uppgång för Ishtar-kulten, en ritual som redan hade trängt in i Palestina som Ashtoreth, i Egypten som Isis, i Grekland som Afrodite och bland stammarna i norr som Astarte. Det var i samband med detta återupplivande av Ishtar-dyrkan som de babyloniska prästerna igen började forska i stjärnorna. Astrologin upplevde sitt sista stora återuppväckande i Mesopotamien, spådomar blev på modet och i hundratals år tilltog prästerskapets förfall.

95:1.8 (1043.3) Melkisedek hade förmanat sina efterföljare att undervisa om den ende Guden, allas Fader och Skapare, och att endast predika evangeliet om gudomlig ynnest genom tro allena. De som undervisar i ny sanning har dock ofta begått felet att försöka alltför mycket, att försöka ersätta den långsamma evolutionen med en plötslig revolution. Melkisedeks missionärer i Mesopotamien satte en moralnorm som var alltför hög för folket; de försökte för mycket, och deras ädla syfte gick till spillo. De hade befullmäktigats att predika ett bestämt evangelium, att förkunna sanningen om den Universelle Faderns verklighet, men de trasslade in sig i det till synes värdiga syftet att reformera sedvänjorna, och sålunda kom deras stora mission in på sidospår och gick praktiskt taget under i frustration och förgätenhet.

95:1.9 (1043.4) Inom en generation skingrades salemhögkvarteret i Kish och förkunnelsen om tron på en ende Gud upphörde praktiskt taget i hela Mesopotamien. Rester av salemskolorna levde emellertid kvar. Små grupper utspridda här och var behöll sin tro på den ende Skaparen och kämpade mot de mesopotamiska prästernas avgudadyrkan och omoral.

95:1.10 (1043.5) Det var salemmissionärerna som, under perioden efter det att deras undervisning hade avvisats, skrev många av Gamla testamentets psalmer. De högg in dem i sten där senare tidens hebreiska präster under fångenskapen fann dem och senare införlivade dem med den samling av hymner som har tillskrivits judiska författare. Dessa vackra psalmer från Babylon skrevs inte i Bel-Marduks tempel. De hade åstadkommits av de efterkommande till de tidigare missionärerna från Salem, och de utgör en slående

kontrast till de babyloniska prästernas magiska sammanställningar. Jobs bok återspeglar ganska väl undervisningen vid salemsskolan i Kish och annanstans i Mesopotamien.

95:1.11 (1043.6) Mycket av den religiösa kulturen från Mesopotamien fann sin väg till den hebreiska litteraturen och liturgin via Egypten genom Amenemopes och Ikhnatons arbete. Egyptierna bevarade anmärkningsvärt väl lärorna om de samhällseliga skyldigheterna som härstammade från de tidigare anditiska mesopotamierna och som de senare babylonierna i Eufratdalen till så stor del hade förlorat.

2. Den tidiga religionen i Egypten

95:2.1 (1043.7) Melkisedeks ursprungliga förkunnelse slog verkligen djupast rot i Egypten, därifrån den senare spred sig till Europa. Den evolutionära religionen i Nildalen utvidgades vid olika tillfällen av att högrestående raselement av noditer, adamiter och senare anditiska folk anlände från Eufratdalen. Från tid till annan var många av civiladministratörerna i Egypten sumerer. Så som Indien vid denna tid hyste den mest omfattande blandningen av världens raser, så fanns i Egypten den mest grundliga blandning av religionsfilosofi som någonsin har funnits på Urantia, och från Nildalen spred den sig till många delar av världen. Judarna erhöll mycket av sin uppfattning om världens skapelse från babylonierna, men deras uppfattning om den gudomliga Försynen härstammade från egyptierna.

95:2.2 (1044.1) Det var politiska och moraliska tendenser snarare än filosofiska eller religiösa som gjorde Egypten mer gynnsamt än

Mesopotamien för Salem-läran. Varje stamhövding i Egypten, sedan han hade tillkämpat sig tronen, försökte befästa sin dynasti genom att förkunna sin stamgud som den ursprungliga gudomen och skaparen av alla andra gudar. På detta sätt blev egyptierna så småningom vana vid tanken på en övergud, ett trappsteg på vägen mot den senare läran om en universell Skapargudom. Monoteismens tanke böljade fram och tillbaka under många århundraden i Egypten, och tron på en ende Gud vann ständigt terräng men lyckades aldrig helt få herraväldet över de polyteistiska uppfattningar som var under utveckling.

95:2.3 (1044.2) Sedan urminnes tider hade folken i Egypten ägnat sig åt dyrkan av naturgudar; närmare bestämt hade var och en av de omkring fyrtio stammarna sin egen speciella gruppgud, varvid en stam dyrkade tjuren, en annan lejonet, en tredje bocken osv. Ännu tidigare hade de varit totemstammar, i stort sett så som indianerna i Amerika.

95:2.4 (1044.3) Med tiden lade egyptierna märke till att de döda kroppar som placerades i gravar utan tegel bibehölls — balsamerades — av den sodablandade sandens inverkan, medan de som begravdes i tegelvalv förmulnade. Dessa iakttagelser ledde till de experiment som resulterade i det senare bruket att balsamera de döda. Egyptierna trodde att kroppens bevarande underlättade ens färd genom det kommande livet. För att individen vederbörligen skulle kunna identifieras i en avlägsen framtid sedan kroppen hade förmulnat placerade de en staty i graven med liket och graverade den avlidnes bild på kistan. Framställningen av dessa gravstatyer ledde till en avsevärd förbättring av den egyptiska konsten.

95:2.5 (1044.4) I hundratals år satte egyptierna sin tro till gravkamrarna som skydd för kroppen och garanti för ett angenämt liv efter döden. Den senare utvecklingen av magiska sedvänjor befriade dem emellertid, fastän de var en börda i livet från vaggan till graven, mycket effektivt från gravkammarreligionen. Prästerna brukade ingravera kistorna med besvärjelsetexter som troddes vara ett skydd mot att "människans hjärta togs bort från henne i den undre världen". Snart samlades ett urval av dessa magiska texter och bevarades som De dödas bok. I Nildalen kom de magiska ritualerna tidigt i beröring med samvetets och karaktärens värld i en utsträckning som ofta inte uppnåddes av den tidens ritualer. Senare var det dessa etiska och moraliska ideal man förlitade sig på för frälsning, snarare än på omsorgsfullt färdigställda gravkamrar.

95:2.6 (1044.5) Vidskepelserna under dessa tider illustreras väl av den allmänna tron på spottets helande verkan, en idé som uppkom i Egypten och därifrån spred sig till Arabien och Mesopotamien. I legenden om striden mellan Horus och Set förlorade den unge guden sitt öga, men när Set var besegrad återinsattes detta öga av den vise guden Toth som spottade på såret och helade det.

95:2.7 (1044.6) Egyptierna trodde länge att stjärnorna som blinkade på natthimlen representerade framstående dödas själar som hade överlevt. De tänkte sig att andra överlevande upptogs i solen. Under en viss period blev vördnad för solen en form av dyrkan av förfäderna. Den sluttande ingångspassagen i den stora pyramiden pekade direkt mot Polstjärnan, så att konungens själ när den steg upp från gravkammaren kunde bege sig direkt till de stationära och

etablerade konstellationerna av fixstjärnor som antogs vara konungarnas boning.

95:2.8 (1045.1) När solens sneda strålar sågs tränga mot jorden genom en öppning i molnen trodde man att de betydde ett nedsänkande av en himmelsk trappa längs vilken konungen och andra rättfärdiga själar kunde stiga upp till himlen. ”Kung Pepi har satt ner sin strålgans som en trappa under sina fötter för att längs den stiga upp till sin moder.”

95:2.9 (1045.2) När Melkisedek framträdde i köttslig gestalt hade egyptierna en religion som stod betydligt högre än de omgivande folkens. De trodde att om en själ som hade lämnat kroppen var rätt utrustad med magiska formler, kunde den undvika de mellankommande onda andarna och bana sig väg till Osiris' domsal, där den om den var oskyldig till ”mord, rån, lögnaktighet, äktenskapsbrott, stöld och själviskhet” släpptes in till salighetens riken. Om denna själ när den vägdes på vågen befanns för lätt sändes den till helvetet, till Uppslukerskan. Detta var en relativt avancerad uppfattning om ett kommande liv jämfört med trosföreställningarna bland många av de omgivande folken.

95:2.10 (1045.3) Uppfattningen om domen i livet efter detta för synder under ens jordeliv överfördes till den hebreiska teologin från Egypten. Ordet dom förekommer endast en gång i hela den hebreiska Psaltaren, och den speciella psalmen skrevs av en egyptier.

3. Moraluppfattningarnas utveckling

95:3.1 (1045.4) Fastän kulturen och religionen i Egypten främst härstammade från anditernas Mesopotamien och till stor del överfördes till senare civilisationer genom hebreernas och grekernas förmedling uppkom mycket, väldigt mycket, av egyptiernas sociala och etiska idealism i Nildalen som resultat av en rent evolutionär utveckling. Trots att mycken sanning och kultur av anditiskt ursprung importerades, växte mer moralisk kultur fram i Egypten som resultat av en rent mänsklig utveckling än vad som med liknande naturliga förfaranden var fallet inom något annat begränsat landområde innan Mikael utgav sig.

95:3.2 (1045.5) Den moraliska utvecklingen är inte helt beroende av uppenbarelse. Höga moralbegrepp kan uppkomma också av människans egen erfarenhet. Människan kan även utveckla andliga värden och få kosmisk insikt från sitt personliga erfarenhetsbaserade liv, emedan en gudomlig ande bor i hennes inre. En sådan naturlig utveckling av samvetet och karaktären förstärktes också av att sanningslärare från tid till annan anlände, i forna tider från det andra Eden, senare från Melkisedeks högkvarter i Salem.

95:3.3 (1045.6) Tusentals år innan Salem-evangeliet trängde in i Egypten undervisade de moraliska ledarna där om rättvisa, ärlighet och undvikande av girighet. Tre tusen år innan de hebreiska skrifterna avfattades var egyptiernas motto: "På säker grund står den människa vars norm är rättfärdighet, den som vandrar dit rättfärdigheten för." De undervisade om vänlighet, måttlighet och taktfullhet. Det budskap som en av de stora lärarna under denna epok framförde var: "Gör vad rätt är, och handla rättvist gentemot alla." Den egyptiska triaden under denna tidsålder var Sanning-Rättvisa-Rättfärdighet. Av alla rent

mänskliga religioner på Urantia har ingen någonsin överträffat de sociala idealen och den moraliska storheten i denna humanism som en gång fanns i Nildalen.

95:3.4 (1045.7) I den jord, som dessa evolverande etiska idéer och moraliska ideal bildade, blomstrade de fortlevande lärorna från Salemreligionen. Begreppen gott och ont fann lätt gensvar i hjärtat på ett folk som trodde att ”Liv ges åt de fridsamma och död åt de brottsliga.” ”Fridsam är den som gör vad som älskas; brottslig är den som gör vad som hatas.” I århundraden hade invånarna i Nildalen levt enligt dessa framväxande etiska och sociala normer innan de ens ägnade en tanke åt de senare begreppen rätt och fel — gott och ont.

95:3.5 (1046.1) Egypten var intellektuellt och moraliskt, men inte särskilt andligt. Under sex tusen år uppstod endast fyra stora profeter bland egyptierna. Amenemope följde de en tid; Okhban mördade de; Ikhnaton accepterade de halvhjärtat under en kort generations tid; Mose avvisade de. Det var politiska snarare än religiösa omständigheter som gjorde det lätt för Abraham och senare Josef att utöva ett stort inflytande över hela Egypten till förmån för Salemläran om en ende Gud. När missionärerna från Salem för första gången trängde in i Egypten mötte de denna högt etiska evolutionsbaserade kultur blandad med de modifierade moralnormer som härstammade från de mesopotamiska immigranterna. Dessa forna lärare i Nildalen var de första som förkunnade samvetet som Guds påbud, Gudomens röst.

4. Amenemopes förkunnelse

95:4.1 (1046.2) I sinom tid växte det upp en lärare i Egypten, som av många kallades "människoson" och av andra Amenemope. Denne siare lyfte samvetet till högsta domare mellan rätt och fel, lärde att synden får sitt straff och förkunnade frälsning genom anropande av solgudomen.

95:4.2 (1046.3) Amenemope lärde att rikedom och framgång var en gåva från Gud, och denna uppfattning färgade ingående den senare uppkommande hebreiska filosofin. Denne ädle lärare trodde att gudsmedvetande var den avgörande faktorn i allt beteende, att varje ögonblick borde levas i medvetande om närvaron av och ansvaret inför Gud. Denne vise mans förkunnelse översattes senare till hebreiska och de blev den heliga boken för detta folk långt innan Gamla testamentet fick sin skriftliga utformning. Den främsta läran hos denne gode man gällde instruerandet av hans son i rättrådighet och ärlighet vid skötseln av statliga förtroendeuppdrag, och dessa ädla tankar från länge sedan vore en heder för varje nutida statsman.

95:4.3 (1046.4) Denne vise man från Nildalen lärde att "rikedomar tar sig vingar och flyger iväg" — att alla jordiska ting är förgängliga. Hans främsta bön var att "besparas från fruktan". Han uppmanade alla att vända sig bort från "människors ord" till "Guds handlingar". Kärnan i hans förkunnelse var att människan spår, men Gud rår. Hans undervisning, i hebreisk översättning, bestämde riktningen för filosofin i Ordspråksboken i Gamla testamentet. I grekisk översättning färgade den av sig på all senare hellensk religionsfilosofi. Den senare alexandrinske filosofen Filon hade ett exemplar av Visionsboken.

95:4.4 (1046.5) Amenemope verkade för att bevara utvecklingens etik och uppenbarelsens moral, och i sina skrifter förde han dem vidare både till hebréerna och till grekerna. Han var inte den störste av de religiösa lärarna under sin tidsålder, men han var den mest inflytelserike, då han färgade det senare tänkandet bland två kretsar som var väsentliga för utvecklingen av den västerländska civilisationen — hebréerna, bland vilka den västerländska religiösa tron utvecklades till sin höjdpunkt, och grekerna, som utvecklade det rent filosofiska tänkandet till dess högsta höjd i Europa.

95:4.5 (1046.6) I hebréernas Ordspråksbok är kapitlen femton, sjutton, tjugo och kapitel tjugotvå vers sjutton, till kapitel tjugofyra vers tjugotvå tagna nästan ordagrant från Amenemopes Vidsomsbok. Den första psalmen i hebréernas bok Psaltaren skrevs av Amenemope och utgör kärnan av Ikhnatons undervisning.

5. Den anmärkningsvärde Ikhnaton

95:5.1 (1047.1) Amenemopes läror höll långsamt på att förlora greppet om egyptiernas sinne när en kvinna inom den kungliga familjen under inflytande av en egyptisk salemläkare tillägnade sig Melkisedeks lära. Denna kvinna förmådde sin son Ikhnaton, Egyptens farao, att acceptera dessa läror om den Ende Guden.

95:5.2 (1047.2) Efter det att Melkisedek i köttslig gestalt hade försvunnit hade ingen människa fram till den tiden haft en så förvånansvärt klar uppfattning som Ikhnaton om den uppenbarade religionen från Salem. I vissa avseenden är denne unge egyptiske

konung en av de mest anmärkningsvärda personerna i människans historia. Under denna tid då den andliga depressionen i Mesopotamien tilltog höll han läran om El Eljon, den Ende Guden, levande i Egypten och upprätthöll sålunda den filosofiska monoteistiska kanal som var så viktig för den religiösa bakgrunden för den då framtida utgivningen av Mikael. Det var i beaktan av denna bragd — bland andra orsaker — som Jesus-barnet fördes till Egypten, där några av Ikhnatons andliga efterträdare träffade honom och i någon mån förstod vissa faser av hans gudomliga mission på Urantia.

95:5.3 (1047.3) Mose, den störste karaktären mellan Melkisedek och Jesus, var den hebreiska rasens och den egyptiska kungliga familjens gemensamma gåva till världen. Om Ikhnaton hade varit lika mångsidig och kunnig som Mose, om han hade visat en politisk genialitet av samma klass som hans förvånansvärda religiösa ledarskap, då skulle Egypten ha blivit den tidsålderns stora monoteistiska nation. Om så hade skett är det helt möjligt att Jesus kunde ha levt större delen av sitt liv som dödlig i Egypten.

95:5.4 (1047.4) Aldrig under hela historiens gång har någon konung så metodiskt tagit sig itu med att vända en hel nation från polyteism till monoteism som denne utomordentlige Ikhnaton. Med en högst förvånansvärd beslutsamhet bröt denne unge härskare med det förgångna, ändrade sitt namn, övergav sin huvudstad, byggde en helt ny stad och skapade en ny konst och litteratur för ett folk. Men han gick fram för snabbt; han byggde för mycket, mer än vad som kunde bestå när han var borta. Han lyckades inte säkra den materiella stabiliteten och välfärden för sitt folk, vilket allt inverkade ogynnsamt

på hans religiösa läror när flodvågorna av motgångar och förtryck senare välldes över egyptierna.

95:5.5 (1047.5) Om denne man som hade ett häpnadsväckande klart synsätt och en ovanligt odelad målmedvetenhet hade haft det politiska skarpsinne som Mose hade, skulle han ha förändrat hela historiens gång när det gäller religionens utveckling och sanningens uppenbarande i västerlandet. Under sin livstid kunde han tygla prästernas verksamhet, vilka han i allmänhet misstrodde, men de bibehöll sina kulturer i hemlighet och aktiverade sig så snart den unge kungen inte längre var vid makten, och de dröjde inte länge med att förknippa alla svårigheter som senare drabbade Egypten med införandet av monoteismen under hans regeringstid.

95:5.6 (1047.6) Mycket klokt sökte Ikhnaton införa monoteismen under sken av solguden. Detta beslut att närma sig dyrkan av den Universella Fadern genom att uppta alla gudar i dyrkan av solen skedde på inrådan av den nämnde salemläkaren. Ikhnaton tog de allmänt kända lärosatserna i den då existerande Aton-tron beträffande Gudomens faderskap och moderskap och skapade en religion som erkände ett intimt, vördnadsfullt förhållande mellan människan och Gud.

95:5.7 (1048.1) Ikhnaton bibehöll klokt nog till den yttre dyrkan av Aton, solguden, samtidigt som han ledde sina associerade i den beslöjade dyrkan av den Ende Guden, Atons skapare och allas supreme Fader. Denne unge lärare och konung var en produktiv författare som skrev en framställning kallad "Den Ende Guden". Den omfattade trettioett kapitel och förstördes totalt av prästerna när de återkom till makten. Ikhnaton skrev också ett hundratrettiosju

hymner, av vilka tolv nu finns bevarade i Gamla testamentets bok Psaltaren och tillskrivs hebreiska författare.

95:5.8 (1048.2) Det suprema ordet i Ikhnatons religion i det dagliga livet var "rättfärdighet", och han utvidgade snabbt uppfattningen om vad som var rätt att göra till att omfatta såväl internationell som nationell etik. Detta var en generation som kännetecknades av en förvånansvärd personlig fromhet och en ärlig strävan bland de mer intelligenta männen och kvinnorna att finna Gud och lära känna honom. På den tiden gav samhällsställning eller förmögenhet ingen egyptier någon fördel inför lagen. Familjelivet i Egypten gjorde mycket till för att bevara och höja den moraliska kulturen och utgjorde en inspiration till judarnas senare ypperliga familjeliv i Palestina.

95:5.9 (1048.3) Den fatala svagheten i Ikhnatons evangelium var dess största sanning, läran om att Aton inte bara var Egyptens skapare, utan även skapare av "hela världen, människor och djur, och alla främmande länder, även Syrien och Kush förutom detta Egyptens land." "Han ger alla deras plats och har försorg om allas behov." Dessa uppfattningar om Gudomen var höga och ädla, men de var inte nationalistiska. Sådana sentiment om internationalitet i religionen lyckades ju inte höja den egyptiska arméns stridsmoral på slagfältet, men de försåg prästerna med effektiva vapen mot den unge konungen och hans nya religion. Han hade en uppfattning om Gudomen som vida översteg de senare hebreernas, men den var alltför avancerad för att tjäna en nationsbyggares syften.

95:5.10 (1048.4) Fastän det monoteistiska idealet blev lidande då Ikhnatons tid var förbi, blev tanken om en ende Gud bestående bland många grupper. Ikhnatons svärson gick över till prästernas sida, tillbaka till att dyrka de gamla gudarna och han ändrade sitt namn till Tutankhamen. Huvudstaden blev igen Theba, och prästerna växte sig feta på sitt jordinnehav; till slut hade de en sjundedel av hela Egypten i sin besittning, och snart roffade en av denna prästklass hänsynslöst åt sig kronan.

95:5.11 (1048.5) Prästerna kunde dock inte helt bryta den monoteistiska vågen. De blev tvungna att allt mer kombinera namnen på sina gudar och sammanföra dem med bindestreck. Gudafamiljen blev allt mindre. Ikhnaton hade associerat den flammande skivan på himlen med Skaparguden, och denna tanke fortfor att flamma upp i människornas hjärtan, till och med i prästernas, länge efter det att den unge reformatorn hade gått bort. Monoteismens tanke slocknade aldrig i människornas hjärtan, varken i Egypten eller i världen. Den fanns kvar ända till ankomsten av Skaparsonen till denne samme gudomlige Fader, den ende Guden, som Ikhnaton så hängivet hade förkunnat för dyrkan i hela Egypten.

95:5.12 (1048.6) Svagheten i Ikhnatons lära låg däri att han förde fram en så avancerad religion att endast de bildade egyptierna helt kunde förstå hans förkunnelse. De vanliga lantarbetarna begrep egentligen aldrig hans evangelium och var därför färdiga att tillsammans med prästerna återgå till forna tiders dyrkan av Isis och hennes gemål Osiris, som troddes ha återuppstått på ett mirakulöst sätt från en grym död i händerna på Set, mörkrets och ondskans gud.

95:5.13 (1049.1) Läran om odödlighet för alla människor var för avancerad för egyptierna. Endast konungarna och de rika utlovades en uppståndelse, därför balsamerade och bevarade de så omsorgsfullt deras kroppar i gravkammrar i väntan på domedagen. Demokratin när det gällde frälsning och uppståndelse, så som Ikhnaton hade lärt ut, blev dock till slut förhärskande, rentav till den grad att egyptierna senare trodde att även oskäligen djur överlevde.

95:5.14 (1049.2) Fastän denne egyptiske härskares strävan att ålägga sitt folk att dyrka en ende Gud föreföll att misslyckas, bör det noteras att följdverkningarna av hans arbete bestod i århundraden både i Palestina och i Grekland, och att Egypten sålunda blev den förmedlare som överförde den evolutionsbaserade kulturen från Nildalen i kombination med den uppenbarelsesbaserade religionen från Eufratdalen till alla de senare folken i västerlandet.

95:5.15 (1049.3) Glansen från detta storartade skede av moralisk utveckling och andlig tillväxt i Nildalen höll snabbt på att avta ungefär vid den tid då hebreernas nationella liv tog sin början, och som följd av sin vistelse i Egypten förde dessa beduiner med sig mycket av dessa läror och bevarade många av Ikhnatons lärosatser i sin rasreligion.

6. Salemläran i Iran

95:6.1 (1049.4) Från Palestina färdades en del av Melkisedeks missionärer vidare genom Mesopotamien till det vidsträckta iranska höglandet. I mer än fem hundra år gjorde lärarna från Salem framsteg

i Iran, och hela nationen höll på att svänga över till Melkisedeks religion när ett härskarbyte plötsligt satte igång en bitter förföljelse som praktiskt taget gjorde slut på salemkultens monoteistiska läror. Läran om förbundet med Abraham hade så gott som försvunnit från Persien när Zarathustra framträdde under den moraliska renässansens stora århundrade, det sjätte århundradet före Kristus, för att blåsa liv i de pyrande glöden från Salemevangeliet.

95:6.2 (1049.5) Denne grundare av en ny religion var en kraftfull och äventyrslysten ung man som på sin första pilgrimsresa till Ur i Mesopotamien hade fått höra traditionerna om Caligastias och Lucifers uppror — samtidigt med många andra traditioner — och de gjorde alla ett starkt intryck på hans religiösa natur. Som följd av en dröm medan han var i Ur beslöt han sig följaktligen för ett program som gick ut på att han skulle återvända till sitt hem i norr och påbörja en omarbetning av religionen bland sitt folk. Han hade tillägnat sig den hebreiska idén om rättvisans Gud, Moses uppfattning om gudomligheten. Tanken om en högsta Gud var klar i hans sinne, och han höll alla andra gudar för djävlar och förpassade dem till skaran av demoner, som han hade hört om i Mesopotamien. Han hade fått höra berättelsen om de Sju Härskarandarna, så som traditionen dröjde kvar i Ur, och i enlighet därmed skapade han en lysande samling av sju suprema gudar, med Ahura-Mazda som den främste. De underordnade gudarna associerade han med idealiseringen av rätt lag, god tanke, ädelt styre, helig karaktär, hälsa och odödlighet.

95:6.3 (1049.6) Denna nya religion var en handlingens — arbetets — religion, inte en böernas och ritualernas religion. Dess Gud var en varelse av yttersta visdom och en beskyddare av civilisationen. Det

var en militant religionsfilosofi som vågade gå i strid mot ondska, överksamhet och efterblivenhet.

95:6.4 (1049.7) Zarathustras lära omfattade inte elddyrkan, men han sökte använda lågan som symbol för det universella och suprema herraväldets rena och visa Ande. (Det är blott alltför sant att hans senare efterföljare både vördade och dyrkade denna symboliska eld.) Sedan en iransk furste hade omvänt sig spreds denna religion slutligen med svärd. Zarathustra stupade hjältemodigt i strid för det han trodde var ”sanningen från ljusets Herre”.

95:6.5 (1050.1) Zarathustras lära är den enda trosbekännelse på Urantia i vilken något av förkunnelsen från Dalamatia och Eden om de Sju Härskarandarna finns bevarad. Även om den inte lyckades utveckla treenighetsbegreppet närmade den ju sig på visst sätt begreppet Gud den Sjufaldige. Zarathustras ursprungliga lära var inte en ren dualism, fastän de tidigaste lärorna faktiskt framställde ondskan som jämbördig med godheten i tiden, skulle det onda i evigheten definitivt drunkna i det godas slutliga verklighet. Först under senare tider uppkom tron att det onda och det goda kämpade på lika villkor.

95:6.6 (1050.2) Fastän de judiska traditionerna om himmel och helvete samt läran om djävlar, i den form detta finns upptecknat i de hebreiska skrifterna, byggde på de kvardröjande traditionerna om Lucifer och Caligastia, härstammade de i huvudsak från Zarathustras anhängare under den tid då judarna stod under persernas politiska och kulturella herravälde. Zarathustras lära innehöll, likt egyptiernas, ”domedagen”, men han anknöt denna händelse till världens undergång.

95:6.7 (1050.3) Även den religion som följde på Zarathustras lära i Persien var avsevärt påverkad av denna. När de iranska prästerna försökte kullkasta Zarathustras lära väckte de till liv den forntida dyrkan av Mithra. Mithraskulten spred sig över hela Levanten och hela medelhavsområdet. Under en tid var den samtida med både judendomen och kristendomen. Zarathustras lära kom sålunda att efter hand sätta sin prägel på tre stora religioner: judendomen och kristendomen, och via dem muhammedanismen.

95:6.8 (1050.4) Det är en lång väg från Zarathustras ädla förkunnelse och nobla psalmer till de nutida förvrängningarna av hans evangelium bland parserna med deras väldiga rädsla för de döda i förening med en tro på sådana sofisterier som Zarathustra aldrig nedlät sig till att tolerera.

95:6.9 (1050.5) Denne storman hörde till den unika grupp som framträdde i det sjätte århundradet före Kristus för att hindra ljuset från Salem att helt och slutligt slockna där det så svagt brann för att visa människan i hennes förmörkade värld ljusets väg som leder till evigt liv.

7. Salemläran i Arabien

95:7.1 (1050.6) Melkisedeks förkunnelse om den ende Guden blev fast förankrad i den arabiska öknen vid ett förhållandevis sent datum. Såsom i Grekland misslyckades missionärerna från Salem därför att de missförstod Makiventas varningar för överorganisation. De

hindrades inte på samma sätt av sin tolkning av hans förmaningar mot alla försök att sprida evangeliet med militärmakt eller civilt tvång.

95:7.2 (1050.7) Inte ens i Kina eller Rom misslyckades Melkisedeks lära mer fullständigt att vinna fotfäste än i denna ökenregion så nära själva Salem. Längre efter det att majoriteten av folken i österlandet och västerlandet hade blivit buddister respektive kristna fortfor livet i den arabiska öknen så som det hade gjort i tusentals år. Varje stam dyrkade sin forna fetisch, och många enskilda familjer hade sina egna husgudar. Längre fortgick kampen mellan babyloniernas Ishtar, hebréernas Jahve, iraniernas Ahura och de kristnas Fader till Herren Jesus Kristus. Aldrig förmådde en av uppfattningarna helt undantränga de övriga.

95:7.3 (1051.1) Här och var över hela Arabien fanns det familjer och klaner som höll fast vid en dimmig idé om en ende Gud. Dessa grupper omhuldade traditionerna om Melkisedek, Abraham, Mose och Zarathustra. Det fanns talrika centra som kunde ha varit mottagliga för Jesu evangelium, men de kristna missionärerna i ökenländerna var en sträng och oftergivlig grupp i motsats till de kompromissare och innovatörer som verkade som missionärer i Medelhavsländerna. Om Jesu efterföljare hade tagit mera allvarligt på hans påbud att ”gå ut till hela världen och predika evangeliet”, och om de hade varit barmhärtigare i sitt predikande och inte så fordrande när det gällde de vidhängande sociala krav som de själva hade uppställt, då skulle många länder, bland dem Arabien, med glädje ha tagit emot timmermanssonens enkla evangelium.

95:7.4 (1051.2) Trots att de stora monoteistiska religionerna i Levanten inte lyckades slå rot i Arabien förmådde detta ökenland

frambringa en tro som, fastän den var mindre fordrande i sina sociala krav, i alla fall var monoteistisk.

95:7.5 (1051.3) Det fanns endast en faktor av betydelse för hela stammen, folket eller nationen i anslutning till de primitiva och oorganiserade trosföreställningarna i öknen, nämligen den säregna och allmänna respekt som nästan alla arabiska stammar var villiga att visa en viss svart stenfetisch i ett visst tempel i Mecka. Denna gemensamma punkt och föremål för dyrkan ledde senare till den islamiska religionens uppkomst. Vad vulkananden Jahve var för de judiska semiterna, det blev Kaba-stenen för deras arabiska kusiner.

95:7.6 (1051.4) Styrkan i islam har varit dess klara och väldefinierade framställning av Allah som en och den enda Gudomen. Islams svaghet har varit dess utbredande i förening med militärmakt samt dess nedvärdering av kvinnan. Den har dock ståndaktigt hållit fast vid sin uppfattning om den Enda Universella Gudomen för alla, ”den som känner det osynliga och det synliga.” ”Han är den barmhärtige och medlidande.” ”Sannerligen är Gud överflödande i sin godhet gentemot alla människor.” ”När jag är sjuk, är det han som helar mig.” ”Ty närhelst så många som tre samtalar, är Gud närvarande som den fjärde”, ty är han inte ”den förste och den siste, också den synlige och den osynlige”?

95:7.7 (1051.5) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 95](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 97](#) >>

Kapitel 96

Jahve — hebréernas Gud

96:0.1 (1052.1) NÄR människan föreställer sig Gudomen inkluderar hon först alla gudar i den, underställer sedan alla främmande gudar den egna stamguden och utesluter till slut alla utom en ende Gud av slutligt och supremt värde. Judarna förenade i en syntes alla gudar till sin egen ädlare uppfattning av Herren, Israels Gud. Hinduerna kombinerade likaså sina mångahanda gudar till ”gudarnas enda andlighet” som beskrivs i Rig-Veda, medan mesopotamierna inskränkte sin gudavärld till en mer centraliserad uppfattning av Bel-Marduk. Dessa monoteistiska tankar mognade över hela världen någon tid efter det att Makiventa Melkisedek hade framträtt i Salem i Palestina. Melkisedeks gudomsbegrepp var dock olikt den evolutionära filosofins uppfattning, som hade uppkommit genom

inkluderande, underställande och uteslutande, då den var baserad uteslutande på *skapande kraft* och påverkade mycket snart de högsta gudsuppfattningarna i Mesopotamien, Indien och Egypten.

96:0.2 (1052.2) Salemreligionen vördades som en tradition bland keniterna och flera andra kananeiska stammar. Ett av ändamålen med Melkisedeks inkarnation var: att en religion med en ende Gud skulle omhuldas på ett sådant sätt att den beredde vägen för en utgivning till jorden av en Son till denne ende Gud. Mikael kunde knappast komma till Urantia förrän det fanns ett folk som trodde på den Universelle Fadern och bland vilket han kunde framträda.

96:0.3 (1052.3) Salemreligionen bevarades bland keniterna i Palestina som deras troslära, och denna religion så som den senare antogs av hebréerna, påverkades först av de egyptiska morallärorna, senare av det babyloniska teologiska tänkandet och slutligen av de iranska uppfattningarna om gott och ont. Den hebreiska religionen har en faktisk grund i förbundet mellan Abraham och Makiventa Melkisedek, utvecklingsmässigt är den ett resultat av många unika situationsbundna omständigheter, men i kulturellt avseende har den lånat fritt från religionen, moralen och filosofin inom hela Levanten. Det är via den hebreiska religionen som mycket av moraluppfattningarna och det religiösa tänkandet i Egypten, Mesopotamien och Iran överfördes till de västerländska folken.

1. Gudomsbegrepp bland semiterna

96:1.1 (1052.4) Den äldsta tidens semiter ansåg att allt var innebott av någon ande. Det fanns djur- och växtrikets andar, årstidsandar, avkommans herre; eldens, vattnets och luftens andar; en verklig gudavärld av andar att frukta och dyrka. Melkisedeks undervisning om en Universell Skapare utplånade emellertid aldrig helt tron på dessa underordnade andar eller naturgudar.

96:1.2 (1052.5) Hebréernas framåtskridande från polyteism via henoteism till monoteism betydde inte en obruten och ständig begreppsutveckling. De upplevde mången tillbakagång i utvecklingen av sina gudomsbegrepp, samtidigt som det under ett och samma tidsskede existerade olika uppfattningar om Gud bland olika grupper av semitiska troende. Tid efter annan användes talrika termer för att beteckna deras uppfattningar om Gud, och för att hindra förvirring kommer dessa olika gudomsbenämningar att definieras i enlighet med deras anknytning till den judiska teologins utveckling:

96:1.3 (1053.1) 1. *Jahve* var de stammars gud vilka bodde i södra Palestina och som förknippade detta gudomsbegrepp med berget Horeb, vulkanen i Sinai. Jahve var endast en av de hundra och tusende naturgudar som fångade de semitiska stammarnas och folkens uppmärksamhet och krävde deras dyrkan.

96:1.4 (1053.2) 2. *El Eljon*. I århundraden efter Melkisedeks vistelse i Salem levde hans lära om Gudomen kvar i olika former, men i allmänhet betecknades Gudomen med termen El Eljon, himlens Gud den Högste. Många semiter, inklusive de närmaste efterkommande till Abraham, dyrkade vid vissa tider både Jahve och El Eljon.

96:1.5 (1053.3) 3. *El Shaddai*. Det är svårt att förklara vad El Shaddai stod för. Denna idé om Gud var en hopsättning som härstammade från lärorna i Amenemopes Visionsbok modifierad av Ikhnatons lära om Aton och vidare påverkad av Melkisedeks undervisning uttryckt i begreppet El Eljon. Men när begreppet El Shaddai genomsyrade hebreernas sinne färgades det helt av ökenområdets trosföreställningar om Jahve.

96:1.6 (1053.4) En av de dominerande idéerna i religionen under detta skede var den egyptiska uppfattningen om den gudomliga Försynen, läran att materiell välfärd var en belöning för den som tjänade El Shaddai.

96:1.7 (1053.5) 4. *El*. Bland all denna förvirring i terminologin och obestämdhet beträffande begreppen försökte mången from troende ärligt dyrka gudomligheten enligt alla dessa evolverande idéer, och så framväxte seden att använda ordet El för denna sammansatta Gudom. Denna term inkluderade ytterligare andra av beduinernas naturgudar.

96:1.8 (1053.6) 5. *Elohim*. I Kish och Ur fanns det länge sumerisk-kaldeiska grupper som undervisade i ett gudsbegrepp som innebar tre Gudar i en Gud och som byggde på traditionerna från Adams och Melkisedeks dagar. Läran överfördes till Egypten, där denna Treenighet dyrkades under namnet Elohim eller i singularis Eloah. De filosofiska kretsarna i Egypten och de senare alexandrinska lärarna av hebreiskt ursprung undervisade i de pluralistiska Gudarnas enhet, och många av Moses rådgivare vid tiden för utvandringen trodde på denna Treenighet. Begreppet den treeniga Elohim blev dock aldrig en

verklig del av den hebreiska teologin förrän efter det att judarna hade kommit in under babyloniernas politiska inflytande.

96:1.9 (1053.7) 6. *Diverse namn.* Semiterna tyckte inte om att uttala namnet på sin Gudom, och därför tillgrep de från tid till annan olika beteckningar, sådana som Guds Ande, Herren, Herrens Ängel, Den Allsmäktige, Den Helige, Den Högste, Adonai, Dagarnas Forna, Herren Israels Gud, Himlens och Jordens Skapare, Kyrios, Jah, Härskarornas Herre och Fadern i Himlen.

96:1.10 (1053.8) *Jehova* är en term som under senare tider har använts för att beteckna det färdiga begreppet Jahve som slutligen utvecklades i den långa hebreiska erfarenheten. Namnet Jehova kom inte i bruk förrän femtonhundra år efter Jesu tid.

96:1.11 (1054.1) Fram till omkring år 2000 f.Kr. var Sinaiberget allt emellanåt aktivt som vulkan, och tillfälliga utbrott inträffade så sent som vid den tid då israeliterna vistades i denna region. Elden och röken samt de dundrande knallarna i samband med utbrotten från detta vulkaniska berg gjorde ett stort intryck på beduinerna i de omgivande trakterna, skrämde dem till vördnad och fick dem att storligen frukta Jahve. Denna Horebbergets ande blev senare de hebreiska semiternas gud, och de trodde till slut att han var överordnad alla andra gudar.

96:1.12 (1054.2) Kananéerna hade länge vördat Jahve, och fastän många av keniterna trodde mer eller mindre på El Eljon, Salemreligionens övergud, höll majoriteten av kananéerna löst fast vid dyrkan av de gamla stamgudarna. De var föga villiga att överge sina nationella gudar i stället för en internationell, för att inte nämna

interplanetarisk, Gud. De hade inte sinne för en universell gudom, och därför fortfor dessa stammar att dyrka sina stamgudar, inklusive Jahve och de silver- och guldkalvar som symboliserade beduinherdarnas uppfattning av Sinaivulkanens ande.

96:1.13 (1054.3) Fastän syrierna dyrkade sina egna gudar trodde de också på hebréernas Jahve, ty deras profeter sade till Syriens konung: ”Deras gudar är bergsgudar, därför var de starkare än vi, men låt oss strida mot dem på slätten, och vi skall förvisso vara starkare än de.”

96:1.14 (1054.4) Då människan går kulturellt framåt underordnas de mindre gudarna en högsta gudom. Den store Jupiter lever kvar endast som ett utrop. Monoteisterna håller kvar sina underordnade gudar som andar, demoner, ödesgudinnor, sjöjungfrur, älvor, tomtar, dvärgar, troll och som det onda ögat. Hebréerna genomlevde henoteismens skede och trodde länge på existensen av andra gudar än Jahve, men allt mer ansåg de att dessa främmande gudar var underordnade Jahve. De medgav att amoriternas gud Kemosh var verklig men hävdade att han var underställd Jahve.

96:1.15 (1054.5) Av alla de dödligas teorier om Gud har uppfattningen om Jahve genomgått den mest omfattande utvecklingen. Dess progressiva utveckling kan jämföras endast med omvandlingen av uppfattningen om Buddha i Asien, vilken till sist ledde till begreppet det Universella Absolutet just så som begreppet Jahve slutligen ledde fram till idén om den Universelle Fadern. Det är dock ett historiskt faktum som bör förstås att fastän judarna sålunda ändrade sin syn på Gudomen från Horebbergets stamgud till den kärleksfulle och barmhärtige Skaparfadern under senare tider, så ändrade de inte hans

namn. De fortfor att kalla denna sin evolverande uppfattning om Gudomen Jahve.

2. De semitiska folken

96:2.1 (1054.6) Semiterna i Östern var väl organiserade och välledda ryttare som invaderade de östra regionerna av den bördiga halvmånen och där förenade sig med babylonierna. Kaldéerna nära Ur hörde till de mest avancerade bland de östra semiterna. Fenicierna var en överlägsen och väl organiserad grupp av uppblandade semiter som höll den västra delen av Palestina, längs Medelhavskusten, i sin besittning. Rasmässigt hörde semiterna till de mest blandade folken på Urantia, med arvsfaktorer från så gott som alla av världens nio raser.

96:2.2 (1054.7) Gång på gång slog sig semiterna från Arabien in i det Förlovade Landet i norr, landet som ”flödade av mjölk och honung”, men lika ofta fördrevs de av de bättre organiserade och mer civiliserade norra semiterna och hettiterna. Senare under en ovanligt svår hungersnöd begav sig ett stort antal av dessa kringströvande beduiner till Egypten som ackordsarbetare vid de egyptiska allmänna arbetsprojekten, endast för att genomgå den bittra erfarenheten att bli förslavade till det hårda dagliga slitet som vanliga nedtrampade arbetare i Nildalen.

96:2.3 (1055.1) Det var först efter Makiventa Melkisedeks och Abrahams dagar som vissa semitiska stammar på grund av sina säregna religiösa trosuppfattningar började kallas Israels barn och

senare hebréer, judar och ”det utvalda folket”. Abraham var inte alla hebréers rasliga fader; han var inte ens stamfader till alla de beduinsemiter som hölls fångna i Egypten. Det är sant att hans efterkommande, som kom ut från Egypten, bildade kärnan i det senare judiska folket, men det stora flertalet av de män och kvinnor som blev en del av klanerna i Israel hade aldrig vistats i Egypten. De var endast liknande nomader som valde att följa Mose som ledare, då Abrahams barn och deras semitiska sällskap från Egypten drog fram genom norra Arabien.

96:2.4 (1055.2) Melkisedeks förkunnelse om El Eljon, den Högste, och förbundet om gudomlig ynnest genom tro, hade till stor del glömts bort vid den tid då de semitiska folken förslavades i Egypten, dessa folk som snart skulle komma att bilda den hebreiska nationen. Under hela denna tid i fångenskap bibehöll dessa arabiska nomader en kvardröjande traditionell tro på Jahve som sin folkgud.

96:2.5 (1055.3) Jahve dyrkades av mer än ett hundra skilda stammar i Arabien, och med undantag för anstrykningen av Melkisedeks El Eljon-begrepp som levde kvar bland de mera bildade klasserna i Egypten, inklusive de sinsemellan blandade hebreiska och egyptiska släkterna, var religionen i de djupa leden av hebreiska fångna slavar en modifierad form av den gamla jahveritualen bestående av magi och offer.

3. Den ojämförliche Mose

96:3.1 (1055.4) Utvecklingen av hebréernas uppfattningar och ideal om en Högste Skapare får sin början vid semiternas avfärd från Egypten under den store ledaren, läraren och organisatören Mose. Hans mor hörde till den kungliga familjen i Egypten; hans far var en semitisk förbindelseofficer mellan regeringen och beduinfångarna. Mose hade sålunda egenskaper som härstammade från högrestående släktkällor. Hans härstamning var i så hög grad blandad att det är omöjligt att hänföra honom till någon särskild rasgrupp. Hade han inte hört till en så blandad rastyp skulle han aldrig ha lagt i dagen den ovanliga mångsidighet och anpassningsförmåga som gjorde det möjligt för honom att styra den mångskiftande skara som till slut blev sammankopplad med de beduinsemiter som under hans ledarskap flydde från Egypten till den arabiska öknen.

96:3.2 (1055.5) Trots lockelserna från kulturen i Nilens kungadöme valde Mose att förena sitt öde med sin fars folk. Vid den tid då denne store organisatör formulerade sina planer på att slutligen frigöra sin fars folk hade beduinfångarna knappast någon religion värd namnet; de hade praktiskt taget ingen sann uppfattning om Gud och i världen var de utan hopp.

96:3.3 (1055.6) Ingen ledare har någonsin företagit sig att reformera och upplyfta en mer övergiven, nedtryckt, modfälld och okunnig grupp av människor. Dessa slavar bar dock på dolda möjligheter till utveckling i sina nedärvda släktdrag, och det fanns ett tillräckligt antal utbildade ledare, som Mose hade tränat för upprorsdagen och utbrytningen till friheten, för att bilda en kår av effektiva organisatörer. Dessa förträffliga män hade fungerat som infödda

förmän för sitt folk; de hade i någon mån fått utbildning på grund av Moses inflytande hos de egyptiska härskarna.

96:3.4 (1056.1) Mose vannlade sig om att med diplomatiska medel underhandla om frihet för sina semitfränder. Han och hans bror ingick ett avtal med konungen av Egypten enligt vilket semiterna gavs tillstånd att fredligt ge sig av från Nildalen till den arabiska öknen. De skulle få en blygsam betalning i pengar och varor som ersättning för sin långa tjänst i Egypten. Hebréerna å sin sida förband sig att upprätthålla vänskapliga relationer med faraonerna och att inte gå med i något förbund mot Egypten. Kungen fann det emellertid senare lämpligt att häva detta avtal och gav som orsak svepskälet att hans spioner hade upptäckt illojalitet bland beduinslavarna. Han hävdade att de sökte frihet i syfte att dra ut i öknen för att organisera nomaderna mot Egypten.

96:3.5 (1056.2) Mose emellertid lät sig inte nedslås; han bidade sin tid och inom mindre än ett år, när de egyptiska militära styrkorna var fullt sysselsatta med att samtidigt avvärja angreppet från en stark framstöt av libyerna i söder och en invasion av en grekisk flotta från norr, ledde denne oförskräckte organisatör sina landsmän ut från Egypten i en sensationell flykt om natten. Denna rusning till friheten var noggrant planerad och skickligt utförd. De lyckades, trots att de häftigt förföljdes av farao och en liten trupp egyptier, som alla föll inför flyktingarnas försvar. Striden gav mycket krigsbyte som ytterligare fylldes på av all plundring som den framryckande skaran av flyende slavar ägnade sig åt under sin fortsatta marsch mot sina förfäders hem i öknen.

4. Förkunnandet av Jahve

96:4.1 (1056.3) Utvecklingen och upphöjandet av Moses lära har påverkat nästan halva världen, och gör det fortfarande i det tjugonde århundradet. Fastän Mose förstod sig på den mer avancerade egyptiska religionsfilosofin, visste beduinslavarna knappt någonting om sådana läror, men de hade aldrig helt glömt Horebbergets gud, som deras förfäder hade kallat Jahve.

96:4.2 (1056.4) Mose hade hört om Makiventa Melkisedeks förkunnelse både av sin far och sin mor, och deras gemensamma religiösa tro var förklaringen till denna ovanliga förening mellan en kvinna av kungligt blod och en man från ett folk som hölls fångat. Moses svärfar var en kenitisk dyrkare av El Eljon, men befriarens föräldrar trodde på El Shaddai. Mose uppfostrades sålunda till en anhängare av El Shaddai. Som följd av sin svärfars inflytande blev han anhängare av El Eljon, och vid den tid då hebréerna hade slagit läger runt Sinaiberget efter flykten från Egypten hade han formulerat ett nytt och utvidgat gudomsbegrepp (härlett från alla hans tidigare trosföreställningar), som han visligen beslöt att förkunna för sitt folk som deras forna stamgud Jahve i utvidgad form.

96:4.3 (1056.5) Mose hade försökt lära dessa beduiner idén om El Eljon, men innan de lämnade Egypten hade han blivit övertygad om att de aldrig skulle komma att fullt förstå denna lära. Därför beslöt han sig avsiktligt för kompromissen att adoptera deras stamgud från öknen som den ende guden för sina efterföljare. Mose lärde inte uttryckligen att andra folk och nationer inte kunde tänkas ha andra

gudar, men han hävdade bestämt att Jahve var över allt och alla, i synnerhet för hebréerna. Alltid plågades han av den besvärliga situation han befann sig i då han för dessa okunniga slavar försökte presentera sin nya och högre idé om Gudomen förklädd i den forna termen Jahve, som bland beduinstammarna alltid hade symboliserats av guldkalven.

96:4.4 (1056.6) Det faktum att Jahve var de flyende hebréernas gud förklarar varför de dröjde kvar så länge vid det heliga berget i Sinai, och varför de där fick de Tio Buden som Mose kungjorde i Jahves, Horeb-gudens namn. Under denna långt utdragna vistelse vid Sinaiberget fulländades ytterligare de religiösa ceremonielen i hebréernas dyrkan som nyligen hade utvecklats.

96:4.5 (1057.1) Det ser inte ut som om Mose någonsin kunde ha lyckats med att etablera sin ganska avancerade ceremoniella dyrkan och med att hålla sin skara av efterföljare samlad i ett kvartssekel om det inte hade varit för det våldsamma utbrottet av Horeb under den tredje veckan av deras andäktiga vistelse vid bergets fot. ”Jahves berg höljdes i eld, och en rök steg upp därifrån, lik röken från en smältugn, och hela berget bävade storligen.” Med tanke på denna naturkatastrof är det inte förvånande att Mose hos sina bröder kunde inpränta läran att deras Gud var ”mäktig, förfärlig, en uppslukande eld, fruktansvärd och allsmäktig”.

96:4.6 (1057.2) Mose förkunnade att Jahve var Herren, Israels Gud, som hade utskiljt hebréerna till sitt utvalda folk. Då han höll på att bygga upp en ny nation, sammanknippade han vist sin religiösa lära med nationaliteten och sade till sina efterföljare att Jahve var en

krävande uppdragsgivare, en ”nitälskande Gud”. Icke desto mindre sökte han vidga deras uppfattning av gudomligheten när han lärde dem att Jahve var ”Gud över andarna i allt kött”, och när han sade ”Din tillflykt är han, urtidens Gud, och under dig håller han sina eviga armar”. Mose lärde att Jahve var en Gud som höll sitt avtal; att han ”skall icke övergiva dig eller fördärva dig; han skall icke förgäta det förbund han har ingått med dina fäder, ty Herren älskar er och vill hålla den ed som han har svurit era fäder”.

96:4.7 (1057.3) Mose gjorde ett heroiskt försök att lyfta upp Jahve till värdigheten av en högsta Gudom när han presenterade honom som ”en trofast Gud och utan svek, rättfärdig och rättvis i alla sina gärningar”. Men ändå, trots denna nobla förkunnelse, gjorde hans efterföljares begränsade fattningsförmåga det nödvändigt att tala om Gud som en avbild av människan, som en som hade sina utbrott av ilska, vrede och stränghet, ja som rentav var hämndlysten och lätt påverkad av människans beteende.

96:4.8 (1057.4) Genom Moses undervisning blev Jahve, denna stam- och naturgud, Herren, Israels Gud, som följde dem genom vildmarken och även i landsflykt, där han snart började uppfattas som alla folks Gud. Den senare fångenskapen som förslavade judarna i Babylonien befriade slutligen det evolverande begreppet Jahve så att der kunde antaga den monoteistiska rollen av alla nationers Gud.

96:4.9 (1057.5) Det mest unika och förvånansvärda draget i hebréernas religiösa historia är denna fortgående utveckling av gudomsbegreppet, från Horebbergets primitiva gud vidare genom undervisningen från alla deras successiva andliga ledare till den höga utvecklingsnivå som skildras i läran om Gudomen hos profeterna

Jesaja, som förkunnade denna magnifika uppfattning om den kärleksfulle och barmhärtige Skaparfadern.

5. Moses lära

96:5.1 (1057.6) Mose var en märklig kombination av militär ledare, samhällsorganisatör och religionslärare. Han var den viktigaste enskilde världsläraren och ledaren under tiden mellan Makiventa och Jesus. Mose försökte införa många sådana reformer i Israel om vilka det inte finns några uppteckningar. Inom loppet av en enda människas liv ledde han den flerspråkiga skaran av så kallade hebréer bort från slaveri och ociviliserat kringströvande, samtidigt som han lade grunden till den senare uppkomsten av en nation och bevarandet av ett folk.

96:5.2 (1057.7) Det finns så lite upptecknat om Moses storartade arbete emedan hebréerna inte hade något skriftspråk vid tiden för utvandringen. Uppteckningarna om Moses tider och åtgärder härstammade från de traditioner som ännu levde kvar mer än ett tusen år efter den store ledarens död.

96:5.3 (1058.1) Många av de framsteg som Mose gjorde jämfört med och utöver egyptiernas och de omgivande levantinska stammarnas religion var en följd av keniternas traditioner om Melkisedeks tid. Utan Makiventas undervisning för Abraham och dennes samtida skulle hebréerna ha kommit ut ur Egypten in i ett hopplöst mörker. Mose och hans svärfar Jetro samlade ihop vad som fanns kvar av traditionerna om Melkisedeks dagar, och dessa läror i förening med

egyptiernas lärdom vägledde Mose då han skapade en förbättrad religion och ritual för israeliterna. Mose var en organisatör; han utvalde det bästa från religionen och sedvänjorna i Egypten och Palestina, och genom att förena dessa seder och bruk med traditionerna om Melkisedeks förkunnelse byggde han upp hebréernas ceremoniella system för gudsdyrkan.

96:5.4 (1058.2) Mose trodde på Försynen. Han hade blivit grundligt smittad av de egyptiska lärorna om att Nilen och andra element i naturen reglerades på övernaturligt sätt. Han hade en storartad vision av Gud, men han var alltigenom uppriktig när han lärde hebréerna att om de lydde Gud ”skall han älska dig, välsigna dig och föröka dig; han skall välsigna din livsfrukt och din marks frukt — din säd, ditt vin, din olja och dina boskapshjordar. Välsignad skall du bli framför alla andra folk, och Herren din Gud skall borttaga från dig all sjukdom, och ingen av Egyptens svåra sjukdomar skall han lägga på dig”. Han sade till och med: ”Kom ihåg Herren din Gud, ty det är han som giver dig kraft att förvärva rikedom.” ”Du skall giva lån åt många folk, men själv skall du icke behöva låna av någon, och du skall råda över många folk, men de skall icke råda över dig.”

96:5.5 (1058.3) Men det var verkligen sorgligt att se hur Mose med sitt storartade sinne försökte anpassa sin ädla uppfattning om El Eljon, den Högste, till att förstås av dessa okunniga och icke läskunniga hebréer. För sina församlade ledare dundrade han: ”Herren er Gud är en; det finnes ingen annan än han.” För den blandade folkmassan förkunnade han: ”Vem bland alla gudar är lik er Gud?” Mose tog ett djärvt och delvis framgångsrikt stånd mot fetischer och

avgudadyrkan och förkunnade: ”Ni såg icke någon gestalt den dag då Herren talade till er på Horeb ur elden.” Han förbjöd dem också att göra alla slags avbilder.

96:5.6 (1058.4) Mose var rädd för att förkunna Jahves nåd och föredrog att låta sitt folk bäva av fruktan för Jahves rättvisa, och han sade: ”Herren er Gud är gudarnas Gud och herrarnas Herre, den store, den mäktige och den fruktansvärde Guden, som icke har anseende till människan.” Återigen försökte han behärska de oroliga klanerna när han förkunnade att ”er Gud dödar, när ni är upproriska gentemot honom; han helar och ger liv, när ni åttlyder honom”. Mose lärde dessa stammar att de skulle bli Guds utvalda folk endast på villkor att de ”höll alla hans bud och åttlydde alla hans stadgar”.

96:5.7 (1058.5) Hebréerna fick inte lära sig mycket om Guds nåd under dessa första tider. De fick höra om Gud som ”den Allsmäktige; Herren är en stridsman, stridens Gud, ärorik i sin makt, den som krossar sina fiender”. ”Herren er Gud vandrar fram i ert läger för att hjälpa er.” Israeliterna tänkte sig att deras Gud älskade dem, men att han också ”förhårdade faraos hjärta” och ”förbannade deras fiender”.

96:5.8 (1058.6) Fastän Mose framförde flyktiga glimtar av en universell och välvillig Gudom för Israels barn, motsvarade deras dagliga uppfattning av Jahve på det hela taget en Gud som var föga bättre än stamgudarna bland de omgivande folken. Deras gudsuppfattning var primitiv, grovhuggen och människoliknande. När Mose hade gått bort återgick dessa beduinstammar snabbt till de halvbarbariska föreställningarna om sina gamla gudar från Horeb och öknen. Den utvidgade och ädlare visionen av Gud, som Mose allt emellanåt framförde för sina ledare, kom snart ur sikte medan största

delen av folket började dyrka sina guldkalvsfetischer, det palestinska herdefolkets symbol för Jahve.

96:5.9 (1059.1) När Mose överlät befälet över hebréerna till Josua hade han redan samlat ihop tusentals ättlingar på sidolinjen till Abraham, Nahor och Lot och andra besläktade stammar och eggat dem samman till en självförsörjande och delvis självstyrande nation av herdekrigare.

6. Gudsbegreppet efter Moses död

96:6.1 (1059.2) Efter Moses död förföll hans nobla uppfattning om Jahve snabbt. Josua och Israels ledare fortfor att omhulda Moses traditioner om den allvetande, välvillige och allsmäktige Guden, men det vanliga folket återgick snabbt till öknens äldre idé om Jahve. Denna tillbakagång av gudomsuppfattningen tilltog alltmer under den tid då de efter varandra följande stamschejkerna, de så kallade domarna, styrde.

96:6.2 (1059.3) I sina anhängares hjärtan hade Moses extraordinära och fångslande personlighet hållit vid liv inspirationen från en mer och mer utvidgad uppfattning om Gud; men då de en gång väl hade nått Palestinas bördiga ängder, utvecklades de inom kort från nomadiska boskapsuppfödare till bofasta och någorlunda stillsamma jordbrukare. Då levnadssättet evolverade och det religiösa synsättet förändrades krävdes en mer eller mindre fullständig förändring i deras sätt att uppfatta sin Guds, Jahves, natur. Under den tid då deras stränga, grovhuggna, krävande och dundrande ökengud från Sinai

började omvandlas till den senare framträdande uppfattningen om en kärlekens, rättvisans och nådens Gud förlorade nästan hebréerna Moses ädla förkunnelse ur sikte. De var nära att förlora hela den monoteistiska uppfattningen. De förlorade närapå sitt tillfälle att bli det folk som skulle tjäna som en livsviktig länk i den andliga evolutionen på Urantia, den grupp som skulle bevara Melkisedeks lära om en ende Gud fram till tiden för inkarnationen av en Gåvoson till denne allas Fader.

96:6.3 (1059.4) Förtvivlat försökte Josua hålla uppfattningen om den supreme Jahve levande hos sina stamfränder, och han lät förkunna: ”Så som jag var med Mose, så skall jag ock vara med dig; jag skall icke lämna dig eller övergiva dig.” Josua fann det nödvändigt att predika ett strängt evangelium för sitt misstrognas folk, ett folk som blott alltför villigt trodde enligt sin gamla och medfödda religion men som inte ville gå framåt i tillitens och rättfärdighetens religion. Huvudtemat i Josuas undervisning blev: ”Jahve är en helig Gud; han är en svartsjuk Gud; han kommer inte att ha overseende med era överträdelser och synder.” Den högsta uppfattningen under denna tidsålder beskrev Jahve som en ”maktens, domens och rättvisans Gud”.

96:6.4 (1059.5) Men även under denna mörka tidsålder framträdde ändå då och då en enstaka lärare som förkunnade Moses uppfattning om gudomligheten: ”Ni onskans barn kan icke tjäna Herren, ty han är en helig Gud.” ”Kan då den dödliga människan vara mera rättfärdig än Gud? Kan människan vara renare än sin Skapare?” ”Kan du med att utrannsaka finna Guds djuphet? Kan du fatta den Allsmäktige till fullkomlighet? Ja, Gud är stor och vi känner honom

icke. Om vi ock berörde den Allsmäktige, kunde vi icke utrannsaka honom.”

7. Psaltaren och Jobs bok

96:7.1 (1060.1) Under ledning av sina schejker och präster fick hebréerna ett löst fotfäste i Palestina. Snart drev de dock tillbaka till öknens fördunklade trosföreställningar och blev besudlade av kanaanéernas mindre avancerade religiösa bruk. De blev avgudadyrkande och tygellösa, och deras idé om Gudomen sjönk långt under de egyptiska och mesopotamiska gudsbegreppen som bibehölls av vissa fortlevande salemgrupper, och som finns upptecknade i en del av Psaltarens psalmer och i den så kallade Jobs bok.

96:7.2 (1060.2) Psalmerna är skrivna av ett drygt tjugotal författare. Många skrevs av egyptiska och mesopotamiska lärare. Under dessa tider när Levanten dyrkade naturgudar fanns det fortfarande ett rimligt antal som trodde på El Eljons, den Högstes, överhöghet.

96:7.3 (1060.3) Ingen samling av religiösa skrifter ger uttryck för en sådan mängd av hängivenhet och inspirerande idéer om Gud som Psaltarens bok. Det vore mycket nyttigt om vid genomläsningen av denna underbara samling andaktslitteratur avseende kunde fästas vid ursprunget och dateringen för varje enskild hymn av pris och tillbedjan, med tanke på att ingen annan enskild samling omspanner en så omfattande tidsrymd. Psaltaren är en uppteckning av de varierande gudsbegrepp som hystes av salemreligionens anhängare

över hela Levanten, och den omspanner hela perioden från Amenemope till Jesaja. I Psaltaren beskrivs Gud i alla faser av uppfattning, från den primitiva idén om en stamgud till det avsevärt utvidgade idealet bland de senare hebréerna, då Jahve avbildas som en kärleksfull härskare och barmhärtig Fader.

96:7.4 (1060.4) Sålunda betraktad utgör denna grupp av psalmer det mest värdefulla och nyttiga urval av hängivna andliga tankar som människan fram till det tjugonde århundradet har sammanställt. Den vördnadsfulla andan i denna samling hymner överstiger densamma i alla andra heliga böcker i världen.

96:7.5 (1060.5) Den mångskiftande bild av Gudomen som framförs i Jobs bok var en produkt av över ett tjugotal mesopotamiska religionslärare under en period av nästan tre hundra år. När ni läser om den nobla uppfattning av gudomligheten som finns i denna sammanställning av trosuppfattningar från Mesopotamien, kommer ni att märka att det var i trakten av Ur i Kaldéen som uppfattningen om en verklig Gud bäst bevarades under den mörka tiden i Palestina.

96:7.6 (1060.6) I Palestina fattade man ofta Guds visdom och allestädesnärvaro men sällan hans kärlek och nåd. Dessa tiders Jahve ”sänder onda andar att behärska sina fienders själ”; han låter det gå väl för sina egna och lydiga barn medan han förbannar alla andra och ålägger dem hemska straff. ”Han låter de listigas påfund gå till spillo; de visa fångar han i deras eget svek.”

96:7.7 (1060.7) Endast i Ur steg en röst upp för att ropa ut Guds nåd, med orden: ”Hon skall be till Gud, och Gud skall vara henne nådig och låta henne se sitt ansikte med jubel, ty Gud vill ge människan gudomlig rättfärdighet.” Från Ur predikades sålunda frälsning,

gudomlig ynnest, genom tro: ”Han är nådig mot den som är ångerfull och säger: ’Fräls henne så att hon slipper fara ned i graven; lösepenningen har jag nu fått.’ Om någon säger: ’Jag har syndat och förvrängt vad rätt var, och det var mig till ingen nytta’, då skall Gud frälsa hans själ från att hamna i graven, och han skall se ljuset.” Inte sedan Melkisedeks dagar hade den levantinska världen hört ett sådant klangfullt och uppmuntrande budskap om människans frälsning som denna utomordentliga förkunnelse som framfördes av Elihu, profeten i Ur och präst för dem som var troende enligt Salemläran, dvs. återstoden av dem som en gång bildade Melkisedeks koloni i Mesopotamien.

96:7.8 (1061.1) Sålunda höll de återstående Salemmissionärerna i Mesopotamien sanningens ljus brinnande under den tid de hebreiska folkstammarna var skingrade, tills den av Israels lärare framträdde som var den först i den långa rad av lärare som aldrig stannade upp medan de, begrepp för begrepp, byggde vidare tills de hade uppnått idealet om den Universelle Skaparfadern till alla, höjdpunkten i utvecklingen av Jahve-begreppet.

96:7.9 (1061.2) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 96](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 98](#) >>

Kapitel 97

Gudsbegreppets evolution bland hebréerna

97:0.1 (1062.1) HEBRÉERNAS andliga ledare gjorde vad ingen före dem någonsin hade lyckats med — de befriade sitt gudsbegrepp från de människoliknande dragen utan att förvandla det till en gudomsabstraktion som endast kunde förstås av filosofer. Även vanliga människor kunde enligt det mognade begreppet om Jahve se honom som Fader, om inte för individen så åtminstone för hela folket.

97:0.2 (1062.2) Fastän man under Melkisedeks tid i Salem klart hade undervisat om Guds personlighet, var denna uppfattning obestämd och dimmig vid tiden för flykten från Egypten, och den utvecklades endast så småningom i hebréernas sinne från en generation till en

annan som följd av de andliga lärarnas undervisning. Uppfattningen om Jahves personlighet utvecklades progressivt på ett mycket mer kontinuerligt sätt än många andra gudomsattribut. Från Mose till Malaki skedde i hebréernas sinne en nästan obruten tillväxt i uppfattningen av Guds personlighet, och denna uppfattning förhöjdes och förhärligades slutligen av Jesu undervisning om Fadern i himlen.

1. Samuel — den förste av hebréernas profeter

97:1.1 (1062.3) Fientligt tryck från de omgivande folken i Palestina lärde snart de hebreiska schejkerna att de inte hade något hopp om att kunna leva vidare om de inte förenade sina stamorganisationer till ett centraliserat styre. Denna centralisering av den administrativa makten gav Samuel en bättre möjlighet att verka som lärare och reformator.

97:1.2 (1062.4) Samuel härstammade från en lång släktgren av salemlärare som uthålligt hade bibehållit Melkisedeks sanningar som en del av sina former av dyrkan. Denne lärare var en viril och beslutsam karl. Endast hans stora hängivenhet i förening med hans utomordentliga beslutsamhet förmådde honom att stå emot den närapå allmänna opposition som han påträffade när han satte igång med att vända hela Israel tillbaka till att dyrka den supreme Jahve från Moses tid. Även då lyckades han endast delvis; han vann tillbaka endast den intelligentare hälften av hebréerna till att tjäna Jahve enligt den högrestående uppfattningen. Den andra hälften fortfor att dyrka

landets stamgudar och höll sig till den lägrestående uppfattningen av Jahve.

97:1.3 (1062.5) Samuel var en människa som inte var rädd för att ta i, en praktisk reformator som en dag kunde ge sig av med sina följeslagare för att vältat omkull ett tjugotal av Baals altare. Det framåtskridande han åstadkom skedde med rent tvångsmässiga metoder. Han predikade föga och undervisade än mindre, men han handlade. En dag gjorde han narr av en av Baals präster, följande dag högg han en fångad kung i stycken. Han trodde hängivet på den ende Guden, och han hade en klar uppfattning om denne ende Gud som skapare av himmel och jord: ”Jordens grundfästen är Herrens, och jordkretsen har han ställt på dem.”

97:1.4 (1063.1) Samuels stora bidrag till utvecklingen av uppfattningen om Gudomen var hans rungande förkunnelse att Jahve är *oföränderlig*, för evigt samma personifikation av ofelbar fulländning och gudomlighet. Under dessa tider uppfattades Jahve som en nyckfull Gud med misstroagna infall, en som alltid ångrade att han hade gjort så eller så. Nu hörde hebréerna för första gången efter sin avfärd från Egypten dessa överraskande ord: ”Han som är Israels Styrka ljuger icke och ångrar sig icke; ty han är icke en människa, så att han skulle kunna ångra sig.” Stabilitet förkunnades gälla i förhållandet till Gudomligheten. Samuel påminde ständigt om Melkisedeks förbund med Abraham och förkunnade att Herren, Israels Gud, var källan till all sanning, stabilitet och beständighet. Hebréerna hade alltid betraktat sin Gud som en människa, en övermänniska, en upphöjd ande av okänt ursprung. Nu hörde de den tidigare anden från Horeb upphöjas till en oföränderlig Gud med

skaparfulländning. Samuel hjälpte den evolverande gudsuppfattningen att stiga till höjder ovanför människornas föränderliga sinnestillstånd och de växlande ödena i de dödligas tillvaro. Med hans undervisning började hebréernas Gud uppstigningen från idén om en stamgud till idealet om en allsmäktig och oföränderlig Skapare och *Övervakare* av all skapelse.

97:1.5 (1063.2) Han predikade igen berättelsen om Guds uppriktighet, hans pålitlighet i att hålla avtal. Samuel sade: "Herren skall icke förskjuta sitt folk." "Han har upprättat med oss ett evigt förbund, i allo stadgat och betryggat." Så gick budet ut över hela Palestina att man skulle återvända till att dyrka den supreme Jahve. Ständigt förkunnade denne energiske lärare: "Du är stor, o Herre Gud, ty ingen är dig lik, och ingen Gud finnes utom dig."

97:1.6 (1063.3) Hittills hade hebréerna ansett att Jahves ynnest kom till uttryck främst i form av materiell välfärd. Det var en stor chock för Israel, och närapå kostade Samuel livet, när han vågade förkunna: "Herren gör fattig, han gör ock rik; han ödmjukar och han upphöjer. Han upprättar den ringe ur stoftet, ur dyn lyfter han den fattige, för att sätta dem bredvid furstar och låta dem få härlighetens tron till arvedel." Inte sedan Moses tid hade sådana trösterika löften förkunnats för de oansenliga och mindre lyckosamma, och för tusende förtvivlade fattiga tändes hoppet att de kunde förbättra sin andliga ställning.

97:1.7 (1063.4) Samuel gick inte särskilt långt från uppfattningen om en stamgud. Han förkunnade en Jahve som hade skapat alla människor men som främst intresserade sig för hebréerna, sitt utvalda folk. I alla fall förmedlade gudsbegreppet återigen, såsom under Mose

dagur, bilden av en Gudom som var helig och rättrådig. ”Ingen är helig såsom Herren. Vem kan liknas vid denna heliga Herren Gud?”

97:1.8 (1063.5) När åren gick förkovrades den gråhåriga gamle ledaren i sin förståelse av Gud, ty han förkunnade: ”Herren är en Gud som vet allt, och hos honom vägas gärningarna. Herren dömer jordens ändar, han visar barmhärtighet mot den barmhärtige, och mot den rättrådige är han ock rättrådig.” Redan här skymtar nåden, även om den gäller endast dem som är barmhärtiga. Senare gick han ett steg längre när han uppmanade sitt folk i deras motgångar: ”Men låt oss nu falla i Herrens hand, ty hans barmhärtighet är stor.” ”Inget hindrar Herren från att rädda många eller endast få.”

97:1.9 (1063.6) Denna gradvisa utveckling av uppfattningen om Jahves karaktär fortgick under tiden för Samuels efterföljare. De försökte framställa Jahve som en Gud som håller sitt avtal, men de kunde knappast hålla samma takt som Samuel. De lyckades inte utveckla tanken om Guds nåd, så som Samuel under senare år hade tänkt sig den. Det förekom en stadig ström bakåt mot erkännandet av andra gudar, fast man höll fast vid att Jahve stod ovanför alla. ”Ditt o Herre är riket, och du är upphöjd till överhuvud över allt.”

97:1.10 (1064.1) Grundtanken under detta skede var den gudomliga makten. Profeterna under denna tidsålder predikade en religion som avsåg att omhulda kungen på den hebreiska tronen. ”Dig, Herre, tillhör storhet och makt och härlighet och seger och majestät. I din hand är kraft och makt; det står i din hand att göra vad som stort är och giva styrka åt alla.” Detta var tillståndet beträffande gudsbegreppet under Samuels och hans närmaste efterföljares tid.

2. Elia och Elisa

97:2.1 (1064.2) Under det tionde århundradet före Kristus blev den hebreiska nationen delad i två kungadömen. I båda av dessa politiska enheter försökte många sanningslärare dämna upp den reaktionära flodvåg av andligt förfall som hade uppkommit och som med förödande inverkan fortsatte efter uppdelningskriget. Dessa försök att föra den hebreiska religionen framåt hade inte framgång förrän den beslutsamme och orädd rättfärdighetskämpe Elia påbörjade sin undervisning. Elia återupprättade i det norra kungadömet en gudsuppfattning jämförbar med den som fanns under Samuels dagar. Elia hade inte mycket tillfälle att framföra en avancerad uppfattning om Gud. Likt Samuel före honom hade han fullt upp med att vält omkull Baals altare och förstöra bilderna av falska gudar. Han genomförde sina reformer trots motståndet från en avgudadyrkande monark. Hans uppgift var rentav mer jättelik och svår än den som Samuel hade stått inför.

97:2.2 (1064.3) När Elia kallades bort fortsatte hans trogna medarbetare Elisa hans arbete och höll, med ovärderlig hjälp av den föga kände Mikaia, sanningens ljus brinnande i Palestina.

97:2.3 (1064.4) Dessa tider medförde emellertid inte framsteg i uppfattningen om Gudomen. Ännu hade hebréerna inte ens kommit upp till Moses ideal. Med att Elias och Elisaskede slutade de bättre samhällsklasserna var på väg att återgå till dyrkan av den supreme Jahve, och man bevittnade ett återupprättande av idén om den

Universelle Skaparen till ungefär den nivå där Samuel hade lämnat den.

3. Jahve och Baal

97:3.1 (1064.5) De långt utdragna motsättningarna mellan dem som trodde på Jahve och anhängarna till Baal var en socioekonomisk kollision mellan ideologier snarare än ett uttryck för en skillnad i religiösa uppfattningar.

97:3.2 (1064.6) Invånarna i Palestina hade olika inställning till det privata jordägandet. De södra eller kringvandrande arabiska stammarna (jahveiterna) betraktade marken som oavhändig — som en Gudomens gåva till klanen. De ansåg att mark inte kunde säljas eller intecknas. ”Jahve talade och sade: ’Mark skall icke säljas, ty jorden är min.’”

97:3.3 (1064.7) De norra och mer bofasta kananéerna (baaliterna) köpte, sålde och intecknade fritt sina ägor. Ordet Baal betyder ägare. Baalkulten byggde på två huvudsakliga läror: för det första innebar den en stadfästelse av egendomsaffärer, kontrakt och fördrag — rätten att köpa och sälja mark; för det andra förmodades Baal sända regn — han var en gud för jordens bördighet. Goda skördar var beroende av Baals ynnest. Kulten befattade sig främst med *mark*, äganderätten till den och dess bördighet.

97:3.4 (1065.1) I allmänhet ägde baaliterna hus, jord och slavar. De var aristokratiska jordägare och de bodde i städerna. Varje Baal hade

sitt eget heliga ställe, ett prästerskap och sina ”heliga kvinnor”, de prostituerade som hörde till ritualen.

97:3.5 (1065.2) Utgående från denna grundläggande skillnad när det gällde förhållandet till jorden utvecklades de bittra motsättningarna mellan de sociala, ekonomiska, moraliska och religiösa inställningarna bland kananéerna och hebréerna. Denna socioekonomiska sammanstötning blev inte en klart religiös fråga förrän under Elias tid. Med början från denne aggressive profets dagar utkämpades kampen på mera rent religiösa grunder — Jahve kontra Baal — och den slutade i seger för Jahve och senare i en strömning i riktning mot monoteism.

97:3.6 (1065.3) Elia flyttade tvisten om Jahve och Baal från jordfrågan till den religiösa aspekten i hebréernas och kananéernas ideologier. När Ahab mördade Nabotarna i samband med intrigen att få deras jord i sin besittning, gjorde Elia en moralisk fråga av de gamla oskrivna lagar som gällde jorden och inledde en energisk kampanj mot baaliterna. Detta var också en kamp med landsortens folk mot städernas herravälde. Det var främst under Elias inflytande som Jahve blev Elohim. Profeten började som en jordbruksreformator och slutade som en upphöjare av Gudomen. Baalgudarna var många, Jahve var *en* — monoteismen vann över polyteismen.

4. Amos och Hosea

97:4.1 (1065.4) Ett stort steg vid omvandlingen av stamguden — den gud som så länge hade tjänats med offer och ceremonier, de tidigare

hebréernas Jahve — till en Gud som straffade brott och omoral även bland sitt eget folk, togs av Amos som trädde fram från höjderna i söder för att fördöma brottsligheten, fylleriet, förtrycket och omoralen bland de norra stammarna. Inte sedan Moses tider hade sådana rungande sanningar förkunnats i Palestina.

97:4.2 (1065.5) Amos var inte endast en återställare eller förnyare. Han var en som upptäckte nya uppfattningar om Gudomen. Han förkunnade mycket sådant om Gud som redan hade uttalats av hans föregångare och attackerade djärvt tron på en sådan Gudomlig Varelse som skulle godkänna synd bland sitt så kallade utvalda folk. För första gången sedan Melkisedeks dagar fick människoöron höra fördömandet av den dubbla normen för nationell rätt och moral. För första gången i sin historia fick hebréerna med egna öron höra att deras egen Gud Jahve inte dess mer tolererade brott och synd i deras liv än bland andra folk. Amos såg för sig samma stränga och rättvisa Gud som Samuel och Elia, men han såg också en Gud som inte tänkte annorlunda om hebréerna än om någon annan nation när det gällde straff för illdåd. Detta var en direkt attack mot den själviska läran om ”det utvalda folket”, och många dåtida hebréer kände sig bittert förnärmade därav.

97:4.3 (1065.6) Amos sade: ”Han som har danat bergen och skapat vinden, sök honom som har gjort Sjustjärnorna och Orion och som vänder dödens skugga till morgon och förmörkar dagen till natt.” Då han fördömde sina halvt religiösa, ögontjänande och ibland omoraliska medmänniskor försökte han beskriva den obevekliga rättvisan hos en oföränderlig Jahve när han om missdådarna sade: ”Om de än bröt sig in i dödsriket, så skulle jag hämta fram dem

däriifrån; och för de än upp till himmelen, så skulle jag stöta ned dem däriifrån.” ”Om de lät sig föras bort i fångenskap av sina fiender, skall jag sända rättvisans svärd att komma och dräpa dem där.” Amos skrämde ytterligare upp sina åhörare när han pekade ett fördömande och anklagande finger åt dem och i Jahves namn förkunnade: ”Aldrig skall jag förgäta något av detta som ni har gjort.” ”Jag skall sikta Israels hus bland alla folk, så som vete siktas i ett såll.”

97:4.4 (1066.1) Amos förkunnade Jahve som ”alla folks Gud” och varnade Israels folk för att ritualen inte fick träda i stället för rättfärdigheten. Innan denne modige lärare hade stenats till döds hade han spritt tillräckligt med sanningens surdeg för att rädda läran om den supreme Jahve. Han hade säkrat vidareutvecklingen av Melkisedeks uppenbarelse.

97:4.5 (1066.2) Hosea följde i spåren efter Amos och dennes lära om en rättvisans universelle Gud genom att väcka till liv Moses uppfattning om en kärlekens Gud. Hosea predikade förlåtelse genom ånger, inte genom offer. Han förkunnade ett evangelium om kärleksfull vänlighet och gudomlig nåd, och sade: ”Och jag skall trolova mig med dig för evig tid; jag skall trolova mig med dig i rättfärdighet och rätt, i nåd och barmhärtighet. Ja, i trofasthet skall jag trolova dig med mig.” ”Jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat, ty min vrede har vänt sig ifrån dem.”

97:4.6 (1066.3) Hosea fortsatte troget Amos’ moraliska varningar och sade om Gud: ”När mig så lyster, tuktar jag dem.” Israelerna höll det för en grymhet som gränsade till förräderi när han sade: ”Jag skall säga till dem som inte var mitt folk: ’Ni är mitt folk’; och de skall svara: ’Du är vår Gud.’” Han fortsatte att predika ånger och förlåtelse

och sade: ”Deras avfällighet vill jag hela; jag vill bevisa dem kärlek av hjärtat, ty min vrede har vänt sig ifrån dem.” Hosea förkunnade alltid hopp och förlåtelse. Huvudtemat i hans budskap var ständigt: ”Jag skall förbarma mig över mitt folk. De skall inte känna någon annan Gud än jag, ty det finnes ingen frälsare utom mig.”

97:4.7 (1066.4) Amos väckte hebreernas nationella samvete till att inse att Jahve inte tolererade brott och synd bland dem för att de trodde sig vara det utvalda folket, medan Hosea slog an öppningstakterna i de barmhärtiga ackord om gudomlig medkänsla och kärleksfull vänlighet som senare så utsökt sjöngs av Jesaja och hans medarbetare.

5. Den förste Jesaja

97:5.1 (1066.5) Dessa var de tider då en del förkunnade hotelser om straff för personliga synder och nationella brott bland de norra klanerna, medan andra förutsade olyckor som vedergällning för överträdelserna i det södra kungadömet. Det var efter det att samvetet och medvetandet på detta sätt hade väckts till liv hos de hebreiska folken som den förste Jesaja gjorde sitt framträdande.

97:5.2 (1066.6) Jesaja företog sig att predika Guds eviga natur, hans oändliga visdom, den oföränderliga fulländningen i hans tillförlitlighet. Han representerade Israels Gud som sade: ”Jag skall låta rätten vara mätsnöret och rättfärdigheten sänklodet.” ”Herren skall låta dig få ro från din vedermöda och ångest, och från den hårda trädedom som har varit människan pålagd.” ”Och dina öron skall höra

detta ord ljuda bakom dig: 'Här är vägen, vandra på den.'” ”Se, Gud är min frälsning, jag är trygg och fruktar icke, ty Herren är min styrka och min lovsång.” ”Kom, låt oss gå till rätta med varandra’, säger Herren, ’Om era synder än är blodröda, så skall de bli snövita; och om de är röda såsom scharlakan, så skall de bli såsom vit ull.”

97:5.3 (1066.7) Då han talade till de räddhågade och i själen hungrande hebréerna sade denne profet: ”Stig upp och skin, ty ditt ljus har kommit, och Herrens härlighet har gått upp över dig.”

”Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka; han har sänt mig till att läka dem som har ett brustet hjärta, till att förkunna frihet för de fångna och förlossning för de bundna.” ”Jag gläder mig storligen i Herren, och min själ fröjdar sig i min Gud, ty han har iklätt mig frälsningens klädnad och har höljt mig i rättfärdighetens mantel.” ”Och i all deras nöd led han med dem, och hans närvaros ängel frälste dem. I sin kärlek och sitt medlidande förlossade han dem.”

97:5.4 (1067.1) Efter denne Jesaja kom Mika och Obadja som bekräftade och förskönade detta själsnärande evangelium. Dessa två modiga budbärare fördömde djärvt hebréernas präststyrda ritual och angrep oförfärat hela offersystemet.

97:5.5 (1067.2) Mika fördömde ”hövdingar som dömer för mutor och präster som undervisar för betalning och profeter som spår för penningar”. Han undervisade om en tid av frihet från vidskepelse och prästlister och sade: ”Var och en skall sitta under sitt vinträd, och ingen skall förskräcka honom, ty alla människor skall leva, var och en enligt sin förståelse av Gud.”

97:5.6 (1067.3) Ständigt var kärnan i Mikas budskap: ”Skall jag träda fram inför Herren med brännoffer? Har Herren behag till bockar i tusental eller till oljeströmmar i tiotusental? Skall jag ge min förstfödde till offer för min överträdelse, min kropps frukt till syndoffer för min själ? Han har visat mig, o människa, vad som är gott; ty vad annat begär väl Herren av dig än att du gör vad rätt är och älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud.” Detta var en stor tidsålder; det var verkligen en tid av liv och rörelse, då den dödliga människan för mer än två och ett halvt årtusende sedan fick höra sådana befriande budskap, som en del också trodde på. Om det inte hade varit för prästernas envisa motstånd, så hade dessa lärare störtat överända hela det blodiga ceremonielet i hebréernas gudstjänstritual.

6. Den oförfärade Jeremia

97:6.1 (1067.4) Fastän flera lärare fortsatte att utveckla Jesajas evangelium, blev det Jeremias uppgift att ta nästa djärva steg i internationaliseringen av Jahve, hebréernas Gud.

97:6.2 (1067.5) Jeremia förkunnade oförfärat att Jahve inte var på hebréernas sida i deras militära sammanstötningar med andra nationer. Han hävdade att Jahve var hela jordens, alla nationers och alla folks Gud. Jeremias undervisning var crescendo i den stigande vågen av internationalisering av Israels Gud; slutligt och för evigt förkunnade denne orädd predikare att Jahve var alla nationers Gud, och att det inte fanns någon Osiris för egyptierna, Bel för

babylonierna, Ashur för assyrierna eller Dagon för filistéerna. Sålunda hade hebreernas religion del i den renässans för monoteismen som pågick över hela världen ungefär vid denna tid och en tid därefter; till slut hade uppfattningen om Jahve höjt sig till en gudomsnivå av planetarisk och rentav kosmisk värdighet. Många av Jeremias närmaste fann det dock svårt att tänka sig Jahve fristående från den hebreiska nationen.

97:6.3 (1067.6) Jeremia predikade också om den rättvise och kärleksfulle Gud som Jesaja hade beskrivit, ty han förkunnade: ”Ja, med evig kärlek har jag älskat dig; därför har jag med kärleksfull ömhet dragit dig till mig.” ”Ty icke av villigt hjärta plågar han människors barn och vållar dem bedrövelse.”

97:6.4 (1067.7) Denne oräddade profet sade: ”Rättfärdig är vår Herre, stor i råd och mäktig i gärningar. Hans ögon är öppna över människobarnens alla vägar för att giva åt var och en efter hans vägar och efter hans gärningars frukt.” Det ansågs emellertid vara hädiskt förräderi när han under belägringen av Jerusalem sade: ”Och nu har jag givit dessa länder till min tjänare Nebukadnessar, den babyloniske konungen.” När Jeremia då gav rådet att staden skulle ge sig, kastade prästerna och folkledarna ned honom i den dyiga gropen i en dyster fängelsehåla.

7. Den andre Jesaja

97:7.1 (1068.1) Den hebreiska nationens undergång och dess fångenskap i Mesopotamien skulle ha varit till stor nytta för dess

expanderande teologi om inte dess prästerskap hade varit så fast beslutet i sin verksamhet. Deras nation hade fallit för Babylons arméer, och deras nationalistiske Jahve hade lidit av deras andliga ledares internationalistiska predikningar. Det var förnärmelsen över förlusten av deras nationella gud som fick de judiska prästerna att så till den grad konstruera fabler och mångfaldiga mirakelliknande händelser i hebreernas historia i ett försök att återupprätta judarna som det utvalda folket till och med inom ramen för den nya och vidgade uppfattningen om en internationaliserad Gud för alla nationer.

97:7.2 (1068.2) Under fångenskapen blev judarna mycket påverkade av babyloniska traditioner och legender, fastän det bör observeras att de ofelbart förhöjde den moraliska tonen och andliga betydelsen av de kaldeiska berättelser som de upptog, samtidigt som de utan undantag förvrängde dessa legender så att de kastade ett sken av ära och glans över stamfäderna till Israels folk och över dess historia.

97:7.3 (1068.3) Dessa hebreiska präster och skriftlärda hade en enda idé i sinnet, nämligen att återupprätta den judiska nationens ära, att förhärliga de hebreiska traditionerna och prisa det hebreiska folkets historia. Om någon känner sig förnärmad över att dessa präster har bundit en så stor del av den västerländska världen vid sina felaktiga idéer, bör man komma ihåg att de inte gjorde det med avsikt. De hävdade inte att det som de skrev var inspirerat; de påstod sig inte skriva en helig bok. De var endast i färd med att författa en lärobok avsedd att upphjälpa sina följeslagares fallande mod i fångenskapen. De avsåg definitivt att förbättra sina landsmäns nationella anda och kampvilja. Det tillkom senare tiders människor att sammanställa

dessas och andra skrifter till en instruktionsbok innehållande förment ofelbara läror.

97:7.4 (1068.4) Efter fångenskapen använde sig det judiska prästerskapet fritt av dessa skrifter, men i sin påverkan av sina medfångar hindrades de storligen av närvaron av en ung och okuvlig profet, den andre Jesaja, som helt och fullt omfattade den äldre Jesajas lära om rättvisans, kärlekens, rättfärdighetens och barmhärtighetens Gud. Han trodde också likt Jeremia att Jahve hade blivit alla nationers Gud. Han predikade dessa teorier om Guds natur så kraftfullt att han vann lika många proselyter bland judarna som bland deras fångslare. Denne unge predikare lämnade efter sig sin undervisning i form av uppteckningar som de fientliga och oförsonliga prästerna försökte skilja från allt samband med honom, fastän den rena respekten för innehållets skönhet och storslagenhet ledde till att de införlivades med den tidigare Jesajas skrifter. Därför kan man finna denne andre Jesajas skrifter i boken med detta namn, omfattande kapitlen fyrtio till femtiofem.

97:7.5 (1068.5) Ingen profet eller religionslärare under tiden mellan Melkisedek och Jesus nådde upp till den höga uppfattning om Gud som den andre Jesaja förkunnade under dessa fångenskapens dagar. Det var ingen liten, människoliknande och människogjord Gud som denne andlige ledare förkunnade. ”Se, öarna lyfter han såsom ett sandkorn.” ”Och så mycket som himlen är högre än jorden, så mycket högre är ock mina vägar än era vägar, och mina tankar högre än era tankar.”

97:7.6 (1069.1) Äntligen fick Makiventa Melkisedek se människolärare som förkunnade en verklig Gud för de dödliga. Likt

den förste Jesaja predikade denne ledare en Gud som var en universell skapare och upprätthållare. ”Det är jag som har gjort jorden och skapat människorna därpå. Jag har icke skapat den till att vara öde, utan danat den till att bebos.” ”Jag är den förste, och jag är den siste, och förutom mig finnes ingen Gud.” När han talade i Herrens, Israels Guds namn, sade denne nye profet: ”Himlarna må försvinna och jorden bli gammal, men min rättfärdighet förblir evinnerligen och min frälsning från släkte till släkte.” ”Frukta icke, ty jag är med dig; var ej förfärad ty jag är din Gud.” ”Förutom mig finnes ingen Gud — ingen Gud som är rättfärdig och som frälsar.”

97:7.7 (1069.2) Det tröstade de judiska fångarna, så som det har tröstat tusende och åter tusende sedan dess, att höra sådana ord som ”Så säger Herren: ’Jag har skapat dig, jag har förlossat dig, jag har kallat dig vid ditt namn, du är min.’” ”Om du ock måste gå genom vatten, så är jag med dig, då du är så värdefull i mina ögon.” ”Kan då en moder förgäta sitt dibarn, så att hon icke har förbarmande med sin livsfrukt? Och om hon än kunde förgäta, skall jag dock icke förgäta mina barn, ty se, på mina händer har jag upptecknat dem; jag har övertäckt dem med mina händers skugga.” ”Den ogudaktige övergive sin väg och den orättfärdige sina tankar och vände om till Herren, så skall han förbarma sig över honom, och till vår Gud, ty han skall beskära mycken förlåtelse.”

97:7.8 (1069.3) Lyssna igen till evangeliet om denna nya uppenbarelse av Salems Gud: ”Han för sin hjord i bet såsom en herde, han samlar lammen i sin famn och bär dem i sitt sköte. Han ger den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka. De som tjänar Herren

får förnyad kraft, de skall höja sig med vingar såsom örnar; de skall springa utan att tröttnas ut, de skall gå utan att bli svaga.”

97:7.9 (1069.4) Denne Jesaja ledde en vittomfattande spridning av evangeliet om en allt mer vidgad uppfattning om den supreme Jahve. Han tävlade med Mose i värtalighet när han beskrev Herren, Israels Gud, som den Universelle Skaparen. Han var poetisk i sin beskrivning av den Universelle Faderns oändliga egenskaper. Vackrare uttalanden om den himmelske Fadern har aldrig gjorts. Likt psalmerna i Psaltaren hör Jesajas texter till de ädlaste och sannaste framföranden av den andliga uppfattningen om Gud vilka någonsin har smekt de dödligas öron före Mikael's ankomst till Urantia. Lyssna till hans beskrivning av Gudomen: ”Jag är den höge och upphöjde, som bor i evigheten.” ”Jag är den förste, och jag är den siste, och förutom mig finnes ingen Gud.” ”Och Herrens arm är icke för kort, så att han ej kan frälsa, och hans öra är icke tillslutet, så att han ej kan höra.” Det var en ny lära för judarna att höra denne välvillige men vördnadsbjudande profet ihärdigt predika den gudomliga beständigheten, Guds trofasthet. Han förkunnade att ”Gud skulle icke förgäta, skulle icke övergiva”.

97:7.10 (1069.5) Denne djärve lärare förkunnade att människan stod i ett mycket nära förhållande till Gud, och sade: ”Envar som är uppkallad efter mitt namn har jag skapat till min ära, och de skall förtälja mitt lov. Jag är även den som utplånar deras överträdelser för min egen skull, och deras synder kommer jag icke mer ihåg.”

97:7.11 (1069.6) Hör hur denne store hebré söndersmular uppfattningen om en nationell Gud när han i salighet förkunnar gudomligheten hos den Universelle Fadern, om vilken han säger:

”Himlarna är min tron, och jorden är min fotapall.” Jesajas Gud var icke dess mindre i fråga om helighet, majestät, rättvisa och outgrundlighet. Ökenbeduinernas uppfattning om den ilske, hämndlystne och svartsjuka Jahve har nästan försvunnit. En ny uppfattning om en högste och universell Jahve har uppkommit i de dödligas sinne, och den försvinner aldrig mer ur de dödligas sikte. Insikten om den gudomliga rättvisan har påbörjat tillintetgörelsen av den primitiva magin och den biologiska rädslan. Äntligen får människan ta del av ett universum av lag och ordning och med en universell Gud som har tillförlitliga och slutliga egenskaper.

97:7.12 (1070.1) Aldrig upphörde denne predikare av en oöverträffad Gud att förkunna denne Gud som *kärlekens Gud*. ”Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är ångerfull och har en ödmjuk ande.” Ytterligare andra tröstens ord talade denne store lärare till sina samtida: ”Och Herren skall leda dig beständigt, och han skall mätta din själ. Du skall vara lik en vattenrik trädgård och likna ett källsprång vars vatten aldrig tryter. Och om fienden bryter fram likt en ström, skall Herrens ande lyfta upp ett försvar mot honom.” Än en gång lyste Melkisedeks rädsloskingrande evangelium och Salems tillitsskapande religion fram till välsignelse för människosläktet.

97:7.13 (1070.2) Den framsynte och modige Jesaja förmörkade effektivt den nationalistiske Jahve med sin nobla beskrivning av majestätet och den universella allmakten som karakteriserar den supreme Jahve, kärlekens Gud, universums härskare och tillgiven Fader för hela mänskligheten. Allt sedan dessa händelserika dagar har det högsta gudsbegreppet i västerlandet innefattat universell rättvisa, gudomlig barmhärtighet och evig rättfärdighet. Med ett utsökt språk

och med ojämförlig charm beskrev denne store lärare den allsmäktige Skaparen som allas kärleksfulle Fader.

97:7.14 (1070.3) Denne profet under fångenskapens tid predikade för sitt folk och för människor från många andra nationer, där de lyssnade till honom vid floden i Babylon. Denne andre Jesaja gjorde mycket för att bekämpa de många felaktiga och rasligt egoistiska uppfattningarna om den utlovade Messias' mission. Han lyckades ändå inte helt i sin strävan. Hade inte prästerna hängett sig åt att bygga upp en missuppfattad nationalism, så skulle de två Jesaja-profeternas undervisning ha berett vägen för igenkännandet och emottagandet av den utlovade Messias.

8. Andlig och världslig historia

97:8.1 (1070.4) Seden att betrakta uppteckningarna om hebréernas erfarenheter som andlig historia och händelserna i resten av världen som världslig historia är orsaken till mycket av den förvirring som råder i människornas sinne beträffande historietolkningen. Denna svårighet uppkommer därför att judarna inte har någon världslig historieskrivning. Efter att prästerna under den babyloniska fångenskapen hade färdigställt sin nya framställning om Guds förment mirakulösa mellanhavanden med hebréerna, dvs. Israels andliga historia så som den framställs i Gamla testamentet, förstörde de omsorgsfullt och fullständigt de existerande uppteckningarna om hebréernas skeden — sådana böcker som ”Israels konungars dåd” och

”Juda konungars dåd”, tillsammans med flera andra mer eller mindre tillförlitliga uppteckningar om hebreernas historia.

97:8.2 (1070.5) För att förstå hur det förödande trycket och det oundvikliga tvånget från den världsliga historien till den grad terroriserade de fångna och av främlingar styrda judarna att de helt och hållet försökte skriva om och omstöpa sin historia, bör vi i korthet skärskåda deras förvirrande nationella erfarenhet. Man måste komma ihåg att judarna inte utvecklade någon tillfredsställande icke-teologisk livsfilosofi. De kämpade med sin ursprungliga och egyptiska uppfattning om gudomliga belöningar för rättfärdighet i förening med hemska straff för synd. Dramat om Job var något av en protest mot denna felaktiga filosofi. Den öppna pessimismen i Predikarens bok var en världsligt sett klok reaktion på dessa överoptimistiska trosföreställningar om Försynen.

97:8.3 (1071.1) Fem hundra år av främmande härskares övervälde var för mycket till och med för de fördragsamma och tålmodiga judarna. Profeterna och prästerna började ropa: ”Hur länge, o Herre, hur länge?” När den ärlige juden forskade i skrifterna blev hans förvirring än värre. En siare från forna tider lovade att Gud skulle skydda och förlossa sitt ”utvalda folk”. Amos hade hotat att Gud skulle överge Israel om de inte återupprättade sina normer för nationell rättfärdighet. Den som skrev Femte Mose boken hade beskrivit det stora valet — valet mellan det goda och det onda, mellan välsignelsen och förbannelsen. Den förste Jesaja hade predikat om en välsignelsebringande frälsarkonung. Jeremia hade förkunnat ett tidsskede av inre rättfärdighet — det förbund som skulle skrivas in i deras hjärtan. Den andre Jesaja talade om frälsning genom offer och

återlösen. Heseziel förkunnade frigörelse genom hängivet tjänande, och Esra lovade framgång för dem som följde lagen. Trots allt detta levde de kvar i slaveriet och befrielsen dröjde. Då presenterade Daniel dramat om den förestående ”krisen” — sönderkrossandet av den stora avgudabilden och det omedelbara upprättandet av rättfärdighetens eviga styre, det messianska riket.

97:8.4 (1071.2) Alla dessa falska förhoppningar ledde till den grad av besvikelse och frustration hos hela folket, att judarnas ledare blev så förvirrade att de inte kände igen och godtog en gudomlig Paradisss mission och verksamhet när han snart kom till dem i de dödligas köttsliga gestalt — inkarnerad som Människosonen.

97:8.5 (1071.3) Alla nutida religioner har gjort allvarliga fel då de har försökt göra en mirakulös uttydning av vissa epoker i människosläktets historia. Fastän det är sant att Gud många gånger som ett försynens ingripande har stuckit ned sin fadershand i flödet av människosläktets angelägenheter, är det ett misstag att anse teologiska dogmer och religiös vidskepelse vara en övernaturlig avlagring som på mirakulös väg uppkommer i människosläktets historiefldöde. Det faktum att de ”Högste råder i människornas riken” förändrar inte den världsliga historien till så kallad andlig historia.

97:8.6 (1071.4) Nya testamentets författare och senare kristna skriftställare komplicerade ytterligare förvrängningen av hebréernas historia genom sina välmenta försök att göra de judiska profeterna övermänskliga. Sålunda har hebréernas historia på ett förödande sätt exploaterats av både judiska och kristna författare. Hebréernas världsliga historia har alltigenom dogmatiserats. Den har omvandlats till en fiktion av andlig historia och blivit oupplösligt sammanbunden

med moraluppfattningarna och de religiösa lärorna i de så kallade kristna nationerna.

97:8.7 (1071.5) En kort beskrivning av höjdpunkterna i hebréernas historia belyser hur de fakta som fanns upptecknade ändrades av de judiska prästerna i Babylon, så att deras folks alldagliga världsliga historia blev till en fiktiv och andlig historia.

9. Hebréernas historia

97:9.1 (1071.6) Det fanns aldrig tolv israelitiska stammar — endast tre eller fyra stammar bosatte sig i Palestina. Den hebreiska nationen uppkom som resultat av föreningen mellan de så kallade israeliterna och kananéerna. ”Israels barn bodde bland kananéerna. Och de tog deras döttrar till hustrur åt sig och gav sina döttrar till hustrur åt kananéernas söner.” Hebréerna drev aldrig ut kananéerna från Palestina, trots att prästernas beskrivning av dessa tider tveklöst angav att de gjorde det.

97:9.2 (1071.7) Det israelitiska medvetandet uppkom i Efraims bergsland; det senare judiska medvetandet fick sin början i Juda-klanen i söder. Judarna (judaiterna) försökte alltid smäda och svartmåla de norröver boende israeliternas (efraimiternas) rykte.

97:9.3 (1072.1) Den anspråksfulla hebreiska historieskrivningen börjar med att Saul samlar ihop de norra klanerna för att stå emot ett anfall från ammoniterna på deras stamfränder gileaditerna öster om Jordan. Med en armé om något mer än tre tusen man besegrade han

fienden, och det var denna bragd som fick bergsstammarna att göra honom till konung. När prästerna i landsförvisningen skrev om denna berättelse höjde de styrkan i Sauls armé till 330.000 man och lade till ”Juda” till förteckningen över de stammar som deltog i striden.

97:9.4 (1072.2) Omedelbart efter ammoniternas nederlag valde Sauls trupper honom till konung genom allmän omröstning. Ingen präst eller profet deltog i denna händelse. Senare lade prästerna till i berättelsen att Saul kröntes till konung av profeten Samuel enligt gudomliga anvisningar. Detta gjorde de för att få en ”gudomlig släktlinje” för Davids judaitiska kungamakt.

97:9.5 (1072.3) De största av alla förvrängningar i judarnas historia skedde beträffande David. Efter Sauls seger över ammoniterna (vilken han tillskrev Jahve) blev filistéerna alarmerade och började gå till anfall mot de norra klanerna. David och Saul kunde aldrig komma överens. David gick med sex hundra man med i en allians som leddes av filistéerna och marscherade upp längs kusten till Esdraelon. Vid Gath kommenderade filistéerna David bort från slagfältet. De var rädda för att han skulle gå över till Saul. David retirerade; filistéerna anföll och besegrade Saul. De skulle inte ha kunnat göra detta om David hade varit lojal mot Israel. Davids armé var en mångspråkig samling missnöjda element, och den bestod till största delen av socialt missanpassade och sådana som gömde sig undan rättvisan.

97:9.6 (1072.4) Sauls tragiska nederlag mot filistéerna vid Gilboa sänkte Jahve i de till en låg nivå bland gudarna i de omgivande kanaanéernas ögon. I vanliga fall skulle Sauls nederlag ha tillskrivits avfallande från Jahve, men denna gång ansåg de judaitiska

redaktörerna att det berodde på ritualfel. De behövde traditionen om Saul och Samuel som bakgrund för Davids kungamakt.

97:9.7 (1072.5) David med sin lilla armé slog upp sitt högkvarter vid den icke-hebreiska staden Hebron. Snart utropade hans landsmän honom till konung i det nya kungadömet Juda. Juda bestod främst av icke-hebreiska element — keniter, kalebiter, jebuséer och andra kanaanéer. De var nomader — herdefolk — och därför anhängare av hebréernas uppfattning om jordägande. De höll sig till ökenklanernas ideologier.

97:9.8 (1072.6) Skillnaden mellan andlig och världslig historia belyses utmärkt av de två från varandra avvikande berättelserna om hur David blev konung, så som de ingår i Gamla testamentet. En del av den världsliga berättelsen om hur hans närmaste anhängare (hans armé) utropade honom till konung lämnades på grund av prästernas förbiseende kvar i skriften när de senare satte ihop den andliga historiens ganska långa och tråkiga redogörelse för hur profeten Samuel genom gudomlig ingivelse utvalde David bland hans bröder och sedan skred till att officiellt och med omfattande och högtidliga ceremonier smörja honom till konung över hebréerna och därefter utropa honom till Sauls efterträdare.

97:9.9 (1072.7) Så många gånger undgick det och misslyckades prästerna med, sedan de hade skrivit ihop sina uppdiktade berättelser om Guds mirakulösa mellanhavanden med Israel, att helt utplåna de uppenbara och sakliga redogörelser som redan hade införts i krönikorna.

97:9.10 (1072.8) David försökte förbättra sin politiska ställning genom att först äkta Sauls dotter, sedan änkan efter den rike edomiten Nabal och därefter dottern till Talmai, kungen i Gesur. Han tog sig sex hustrur bland kvinnorna i Jebus, för att inte nämna hettitens hustru Bathsheba.

97:9.11 (1073.1) Det var med sådana metoder och utav sådana människor som David byggde upp sagan om ett gudomligt kungarike Juda som arvtagare till traditionerna och arvet från efraimiternas norra kungadöme Israel, som höll på att falla sönder. Davids kosmopolitiska stam Juda var mer icke-judisk än judisk. Det oaktat kom Efraims förtryckta äldste ned och ”smorde honom till konung över Israel”. Efter att först ha hotat dem militärt gjorde David sedan ett avtal med jubuséerna och etablerade det förenade kungadömets huvudstad i Jebus (Jerusalem), som var en stad med starka murar och belägen halvvägs mellan Juda och Israel. Filistéerna blev oroliga och anföll snart David. Efter en häftig strid blev de slagna, och än en gång etablerades Jahve som ”Herren, härskarornas Gud”.

97:9.12 (1073.2) Men Jahve måste av nödtvång dela något av denna ära med kananéernas gudar, ty huvuddelen av Davids armé bestod av andra än hebréer. Så kommer det sig att det i era skrifter finns följande avslöjande yttrande (förbisett av de judaitiska redaktörerna): ”Jahve har brutit ned mina fiender inför mig. Därav fick det stället namnet Baal-Perasim.” De gjorde så för att åttio procent av Davids soldater var dyrkare av Baal.

97:9.13 (1073.3) David förklarade Sauls nederlag vid Gilboa med att påpeka att Saul hade anfallit en av kananéernas städer, Gibeon, vars folk hade ett fredsavtal med efraimiterna. Därför övergav Jahve

honom. Redan under Sauls tid hade David försvarat den kananeiska staden Kilah mot filistéerna, och sedan gjorde han en kananeisk stad till sin huvudstad. I överensstämmelse med sin kompromisspolitik i förhållande till kanaanéerna överlämnade David sju av Sauls ättlingar till gibeoniterna för att hängas.

97:9.14 (1073.4) Efter filistéernas nederlag fick David "Jahves ark" i sin besittning, förde den till Jerusalem och gjorde dyrkan av Jahve officiell i sitt rike. Därefter lade han tunga tvångsskatter på stammarna i grannskapet — edomiterna, moabiterna, ammoniterna och syrierna.

97:9.15 (1073.5) Davids korrumperade politiska maskineri, i strid med hebreernas sedvänjor, började lägga under sig land i norr för personligt bruk och skaffade sig inom kort kontroll över karavantullarna som tidigare hade uppburits av filistéerna. Sedan kom en serie våldsdåd, som nådde sin höjdpunkt med mordet på Uriah. Alla juridiska besvär avgjordes i Jerusalem; "de äldste" kunde inte längre skipa rätt. Inte att undra på att det blev uppror. Idag skulle Absalom kanske kallas demagog; hans mor var kanaané. Det fanns ett halvt dussin tronpretendenter förutom Bathshebas son — Salomon.

97:9.16 (1073.6) Efter Davids död rensade Salomon det politiska maskineriet från alla norra inflytanden men fortsatte med samma förtryck och beskattning som sin fars regim. Salomon gjorde nationen bankrutt med sitt slösaktiga hov och sitt omfattande byggnadsprogram: dit hörde Libanons hus, faraos dotters palats, Jahves tempel, konungens palats och restaurering av stadsmurarna i många städer. Salomon byggde upp en stor hebreisk flotta, som

sköttes av syriska sjömän och gick i handelstrafik över hela världen. Hans harem uppgick till närmare ett tusen.

97:9.17 (1073.7) Vid denna tid råkade Jahves tempel i Shiloh i vanrykte, och hela nationens gudstjänstliv koncentrerades till det praktfulla kungliga kapellet i Jebus. Det norra kungadömet återgick allt mer till dyrkan av Elohim. De åtnjöt faraonernas ynnest. Faraonerna förslavade senare Juda och utkrävde tribut av det södra kungadömet.

97:9.18 (1073.8) Det gick uppåt, och det gick nedåt — krig mellan Israel och Juda. Efter fyra år av inbördeskrig och tre dynastier råkade Israel i händerna på stadsdespoter som började göra markaffärer. Även kung Omri försökte köpa Semers lantegendom. Slutet närmade sig dock snabbt när Shalmaneser III beslöt sig för att ta kontroll över Medelhavets kust. Efraims kung Ahab samlade tio andra grupper och satte sig till motvärn vid Karkar; striden blev oavgjord. Assyriern stoppades men de allierade styrkorna led stora förluster. Detta stora slag omnämns ens inte i Gamla testamentet.

97:9.19 (1074.1) Nya problem uppstod när kung Ahab försökte köpa jord av Nabot. Ahabs feniciska hustru förfalskade Ahabs namn på handlingar som bestämde att Nabots land skulle konfiskeras på den åtalsgrund att han hade hädat "Elohims och kungens" namn. Han och hans söner avrättades omedelbart. Den kraftfulle Elia framträdde då på scenen och fördömde Ahab för mordet på Naboterna. På så sätt började Elia, som var en av de största profeterna, sin förkunnelse som en försvarare av de gamla marktraditionerna, mot baaldyrkarnas inställning till markförsäljning, mot städernas strävan att dominera landsbygden. Reformen lyckades emellertid inte förrän godsägaren

Jehu, som var från landsbygden, förenade sina styrkor med romerhövdingen Jehonadab för att förrinta Baals profeter (fastighetsmäklarna) i Samarien.

97:9.20 (1074.2) Ett nytt liv började när Jehoas och hans son Jerobeam befriade Israel från dess fiender. Vid den tiden härskade i Samarien en gangsteradel vars plundringar tävlade med de härjningar som fordom Davids dynasti hade ägnat sig åt. Staten och kyrkan gick hand i hand. Strävan att undertrycka yttrandefriheten fick Elia, Amos och Hosea att påbörja sitt hemliga skrivande, och detta var den verkliga början till den judiska och kristna Bibeln.

97:9.21 (1074.3) Det norra kungadömet försvann emellertid inte från historien förrän Israels konung konspirerade med Egyptens konung och vägrade att längre betala tribut till Assyrien. Då började den tre år långa belägringen som följdes av det norra kungadömet totala sönderfall. På detta sätt försvann Efraim (Israel). Juda — judarna, ”kvarlevan av Israel” — hade börjat koncentrera jordägandet i händerna på ett fåtal, med Jesajas ord ”läggande hus till hus och fogande åker till åker”. Snart fanns det i Jerusalem ett Baal-tempel vid sidan av Jahves tempel. Detta skräckvälde slutade med ett monoteistiskt uppror lett av pojkkungen Joas, som i trettiofem år drev sin kampanj för Jahve.

97:9.22 (1074.4) Nästa kung, Amasja, hade besvär med de revolterande skattebetalande edomiterna och deras grannar. Efter en klar seger över dem vände han sig mot sina grannar i norr och blev lika klart besegrad. Då gjorde landsbygdens folk uppror. De lönnmördade konungen och satte hans sexton år gamla son på tronen. Detta var

Asarja, som Jesaja kallade Ussia. Efter Ussia gick allt från illa till värre, men Juda existerade ännu i hundra år genom att betala tribut till Assyriens kungar. Den förste Jesaja hade sagt dem att Jerusalem, som var Jahves stad, aldrig skulle falla. Men Jeremia tvekade inte att förkunna dess fall.

97:9.23 (1074.5) Den verkliga undergången av Juda åstadkoms av en korrumperad och förmögen ring av politiker som opererade under gossekungen Manasses välde. Förändringarna i ekonomin gynnade en återkomst av baalsdyrkan, som i motsats till jahveideologin tillät privata jordaffärer. Assyriens fall och Egyptens uppgång förde för en tid med sig befrielse för Juda, och landsbygdens folk tog över. Under Josia förintade ringen av korrumperade politiker i Jerusalem.

97:9.24 (1074.6) Men detta skede fick ett tragiskt slut när Josia övermodigt drog ut för att hejda Nekhos mäktiga armé på dess väg upp längs kusten från Egypten för att hjälpa Assyrien mot Babylon. Josias trupper utplånades och Juda föll under tribut till Egypten. Baals politiska parti återvände till makten i Jerusalem, och sålunda började det *verkliga* egyptiska slaveriet. Sedan följde en period då baalpolitikerna kontrollerade både domstolarna och prästerskapet. Baalsdyrkan var ett ekonomiskt och socialt system som berörde egendomsrättigheter och hade att göra med markens bördighet.

97:9.25 (1075.1) Då Nekho hade störtats av Nebukadnessar föll Juda under Babylons välde och gavs tio nådeår, men gjorde snart uppror. När Nebukadnessar tågade mot dem inledde judaiterna sociala reformer, såsom att frige slavar, för att påverka Jahve. När den babyloniska armén tillfälligt drog sig tillbaka gladde sig hebréerna åt att deras reformmagi hade räddat dem. Det var under denna period

som Jeremia talade till dem om den förestående domen, och snart återvände Nebukadnessar.

97:9.26 (1075.2) Så kom slutet för Juda plötsligt. Staden förstördes och folket fördes bort till Babylon. Kampen mellan Jahve och Baal slutade i och med fångenskapen. Fångenskapen blev en chock som gjorde resten av Israels folk till monoteister.

97:9.27 (1075.3) I Babylonien kom judarna till den slutsatsen att de inte skulle kunna existera i Palestina som en liten grupp med sina egna säregna sociala och ekonomiska seder, och att de måste omvända dem som inte var judar om de ville att deras ideologier skulle bestå. Sålunda uppkom den nya uppfattningen om deras bestämmelse — idén om att judarna måste bli Jahves utvalda tjänare. Gamla testamentets judiska religion utvecklades i själva verket under fångenskapen i Babylon.

97:9.28 (1075.4) Läran om odödligheten tog också form i Babylon. Judarna hade hittills tänkt att idén om det tillkommande livet förringade betoningen av deras evangelium på social rättvisa. Nu ersatte teologin för första gången sociologin och ekonomin. Religionen tog form som ett system av mänskligt tänkande och beteende allt mer avskilt från politik, sociologi och ekonomi.

97:9.29 (1075.5) Så avslöjar sanningen om det judiska folket att mycket av det som hade ansetts vara andlig historia visar sig vara föga mer än en vanlig världslig historiekrönika. Judendomen var den jordmån från vilken kristendomen spirade, men judarna var inte ett mirakulöst folk.

10. Den hebreiska religionen

97:10.1 (1075.6) Israelernas ledare hade lärt dem att de var ett utvalt folk, inte på grund av någon speciell ynnest och inte för att de skulle ha monopol på den gudomliga gunsten, utan för den speciella uppgiften att till varje nation föra ut sanningen om den ende Guden över alla. De hade lovat judarna att om de fullbordade detta kall skulle de bli andliga ledare för alla folk och att den kommande Messias skulle som Fridsfursten regera över dem och hela världen.

97:10.2 (1075.7) När perserna hade friggett judarna återvände dessa till Palestina endast för att råka i slaveri under sina egna präststyrda lagsamlingar, offer och ritualer. Så som de hebreiska klanerna hade förkastat den underbara utläggning om Gud som Mose hade framfört i sitt avskedstal och i stället lagt sig till med offer- och botövningsritualer, så avvisade också dessa rester av den hebreiska nationen den andre Jesajas storartade uppfattning och antog de regler, bestämmelser och ritualer som deras växande prästerskap uppställde.

97:10.3 (1075.8) Nationell självhävdelse, falsk tro på en oriktigt uppfattad utlovad Messias och det tilltagande slaveriet under och förtrycket från prästerskapet tystade för alltid rösten från de andliga ledarna (utom Daniel, Hesekiel, Haggai och Malaki). Från den tiden fram till Johannes Döparens dagar upplevde hela Israel en allt djupare andlig tillbakagång. Judarna förlorade dock aldrig tanken om den Universelle Fadern; ända fram till det tjugonde århundradet efter Kristus har de fortsatt att följa denna gudomsuppfattning.

97:10.4 (1076.1) Från Mose till Johannes Döparen sträckte sig en obruten rad av trogna lärare som förde ljusets monoteistiska fackla vidare från en generation till en annan, samtidigt som de oupphörligt tillrättavisade hänsynslösa härskare, fördömde de allt mer kommersialiserade prästerna och ständigt uppmanade folket att hålla sig till dyrkan av den supreme Jahve, till Herren, Israels Gud.

97:10.5 (1076.2) Som nation förlorade judarna till slut sin politiska identitet, men den hebreiska religionen om en uppriktig tro på en ende och universell Gud fortsätter att leva i hjärtana på de skingrade landsflyktiga. Denna religion fortlever därför att den effektivt har verkat för att bevara sina anhängares högsta värden. Den judiska religionen bevarade förvisso ett folks ideal, men den främjade inte framåtskridande och uppmuntrade inte till filosofiskt skapande upptäckter i sanningens världar. Den judiska religionen hade många fel — den var bristfällig i sin filosofi och saknade nästan helt estetiska kvaliteter — men den bevarade förvisso de moraliska värdena, och därför fortlevde den. I jämförelse med många andra gudomsuppfattningar var den supreme Jahve entydig, livfull, personlig och moralisk.

97:10.6 (1076.3) Judarna älskade rättvisa, visdom, sanning och rättfärdighet som endast få folk, men de bidrog minst av alla folk till den intellektuella förståelsen av dessa gudomliga kvaliteter och till den andliga insikten om dem. Fastän den hebreiska teologin vägrade att expandera, spelade den en viktig roll i utvecklingen av två andra världsreligioner: kristendomen och muhammedanismen.

97:10.7 (1076.4) Den judiska religionen bevarades också på grund av sina institutioner. Det är svårt för religionen att fortleva i form av

isolerade individers privata utövande. Religiösa ledare har alltid gjort sig skyldiga till detta fel: då de ser det onda i institutionaliserade religionen försöker de utplåna de förfaranden som innebär verksamhet i grupp. I stället för att förintä alla ritualer borde de hellre reformera den. I detta avseende var Hesekiel klokare än sina samtida. Fastän han förenade sig med dem i att insistera på personligt moraliskt ansvar, satte han också igång med att bygga upp ett troget iakttagande av en högrestående och renad ritual.

97:10.8 (1076.5) Sålunda utförde Israels efter varandra följande lärare den största bragd i religionens utveckling som någonsin har åstadkommit på Urantia: den gradvis skeende men fortgående omformningen av den barbariska uppfattningen av den vilda Jahvedemonen, den svartsjuka och grymme andeguden från den dundrande Sinai-vulkanen, till den senare uppkommande upphöjda och överjordiska uppfattningen av den supreme Jahve, alltings skapare och hela mänsklighetens kärleksfulle och barmhärtige Fader. Detta hebreiska gudsbegrep var människans högsta föreställning om den Universella Fadern fram till den tid då den ytterligare utvidgades och så utsökt utvecklades av den personliga förkunnelse och det levnadsexempel som hans Son, Mikael av Nebadon, lämnade.

97:10.9 (1076.6) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 97](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 99](#) >>

Kapitel 98

Melkisedeks läror i västerlandet

98:0.1 (1077.1) MELKISEDEKS läror nådde västerlandet längs många vägar, men främst kom den via Egypten och införlivades i den västerländska filosofin efter att ha blivit grundligt omformad av hellenismen och senare av kristendomen. Den västerländska världens ideal var i grunden de som Sokrates undervisade i, och dess senare religionsfilosofi det som Jesus lärde, modifierat och komprometterat genom kontakt med evolverande västerländsk filosofi och religion, vilket allt kulminerade i den kristna kyrkan.

98:0.2 (1077.2) Salemmissionärernas verksamhet fortgick under en lång tid i Europa, och så småningom absorberades de i många av de kulter och rituella grupper som från tid till annan uppkom. Bland dem som bibehöll Salemläran i dess renaste form bör nämnas cynikerna.

Dessa lärare som predikade tro och förtröstan på Gud verkade i det romerska Europa ännu under det första århundradet efter Kristus, och upptogs senare i den kristna religionen som nyligen hade börjat ta form.

98:0.3 (1077.3) Mycket av Salemläran spreds i Europa av de judiska legosoldaterna, som kämpade i så många av de militära drabbningarna i västerlandet. I forna tider var judarna lika mycket berömda för tapperhet i krig som för sina teologiska egenarter.

98:0.4 (1077.4) Grunddoktrinerna i den grekiska filosofin, den judiska teologin och den kristna etiken var fundamentalt återverkningar av Melkisedeks forna undervisning.

1. Salemreligionen bland grekerna

98:1.1 (1077.5) Missionärerna från Salem kunde kanske ha byggt upp en storartad religiös struktur bland grekerna, om det inte hade varit för deras stränga tolkning av sin ordinationsed, en förpliktelse som hade ålagts dem av Melkisedek och som förbjöd organiserandet av församlingar för enbart gudsdyrkan, krävde ett löfte av varje lärare att aldrig verka som präst och att aldrig ta emot annan ersättning för religiösa tjänster än mat, kläder och husrum. När Melkisedeks lärare trängde in i det förhelleniska Grekland fann de där ett folk som fortfarande omhuldade traditionerna från Adamsson och anditernas tider, men dessa läror hade blivit storligen förvrängda av de föreställningar och trosuppfattningar som var förhärskande bland de skaror av lägrestående slavar som i allt större omfattning hade förts

till de grekiska kusterna. Denna förvrängning åstadkom en återgång till en primitiv animism med blodiga riter, och de lägre klasserna gjorde rentav avrättandet av dömda brottslingar till en ceremoni.

98:1.2 (1077.6) Salemlärarnas tidigaste inflytande nästan omintetgjordes av den så kallade ariska invasionen från södra Europa och österifrån. Dessa hellenska inkräktare förde med sig uppfattningar om människoliknande gudar liknande dem som deras ariska fränder hade tagit med sig till Indien. Denna import ledde till att de grekiska gudarnas och gudinnornas familj började utvecklas. Denna nya religion byggde delvis på de inkommande hellenska barbarernas kult, men där ingick även myter från de tidigare invånarna i Grekland.

98:1.3 (1078.1) De hellenska grekerna fann Medelhavets värld till stor del dominerad av moderskulten, och på dessa folk tvingade de sin mansgud Djaus-Zeus, som likt Jahve bland de henoteistiska semiterna redan hade blivit överhuvud för hela den grekiska gudavärlden av underordnade gudar. Grekerna skulle i sitt Zeus-begrepp till slut ha nått fram till en sann monoteism, om de inte hade hållit fast vid att Ödet hade det slutliga avgörandet. En Gud som representerar ett slutligt värde måste själv vara ödesdomaren och den som skapar allas bestämmelse.

98:1.4 (1078.2) Till följd av dessa faktorer i den religiösa evolutionen utvecklades snart den populära tron på de sorglösa gudarna på Olymposberget, gudar som var mer mänskliga än gudomliga och som de intelligent grekerna aldrig betraktade särskilt allvarligt. De varken särskilt älskade eller fruktade dessa gudomligheter som de själva hade skapat. De hade en patriotisk och folkmässig känsla för Zeus och hans

familj av halvmänniskor och halvgudar, men de vördade eller dyrkade dem knappast.

98:1.5 (1078.3) Hellenerna blev så impregnerade med de tidigare Salemlärarnas läror, som fördömde allt prästvälde, att något prästerskap av betydelse aldrig uppkom i Grekland. Även skapandet av gudabilder blev mera ett konstnärligt arbete än något som anslöt sig till dyrkan.

98:1.6 (1078.4) Olympos' gudar belyser människans typiska antropomorfism. Den grekiska mytologin var dock mer estetisk än etisk. Den grekiska religionen var till nytta såtillvida att den beskrev ett universum som styrdes av en grupp gudar. Men den grekiska moralen, etiken och filosofin avancerade snart långt förbi gudsuppfattningen, och denna obalans mellan den intellektuella och den andliga tillväxten var lika riskfylld för Grekland som den har visat sig vara i Indien.

2. Det grekiska filosofiska tänkandet

98:2.1 (1078.5) En ytlig religion som tas lätt på kan inte bestå, i synnerhet när den inte har något prästerskap som värnar om dess former och fyller anhängarnas hjärtan med fruktan och vörndnad. Olymposreligionen utlovade inte frälsning och släckte inte den andliga törsten hos dess anhängare; därför var den dömd till undergång. Inom ett årtusende från sin uppkomst hade den nästan försvunnit, och grekerna var utan en nationell religion då gudarna på Olympos hade förlorat sitt grepp om de bättre sinnena.

98:2.2 (1078.6) Sådan var situationen när Orienten och Levanten under det sjätte århundradet före Kristus upplevde en pånyttfödelse av det andliga medvetandet och ett nytt uppvaknande till insikt om monoteismen. Men västerlandet hade inte del i denna nya utveckling. Varken Europa eller Nordafrika deltog i någon större bemärkelse i denna religiösa renässans. Grekerna ägnade sig emellertid åt att göra utomordentliga intellektuella framsteg. De hade börjat behärska sin rädsla och sökte inte längre religionen som ett motgift mot rädslan, men de insåg inte att en sann religion är ett botemedel för själslig hunger, andlig oro och moralisk förtvivlan. De sökte själens tröst i djupsinnigt tänkande — i filosofi och metafysik. De vände sig från kontemplerationen av självbevarandet — frälsningen — till självförverkligandet och självförståelsen.

98:2.3 (1078.7) Med disciplinerat tänkande försökte grekerna nå ett sådant trygghetsmedvetande som kunde tjäna som ersättning för tron på överlevnad efter döden, men de misslyckades grundligt. Endast de intelligentare bland de hellenska folkens högre klasser kunde fatta denna nya lära. Gemene man, efterkommande till slaverna från tidigare generationer, hade inte förmåga att ta emot det nya religionssubstitutet.

98:2.4 (1079.1) Filosoferna föraktade alla former av dyrkan, trots att de praktiskt taget alla höll sig löst till en bakgrund av tro på Salemdoktrinen om "universums Intelligens", "gudsidén" och "den Stora Källan". Till den del de grekiska filosoferna erkände det gudomligas och överfinitas existens var de öppet monoteistiska; de tog föga notis om hela den lysande samlingen av gudar och gudinnor på Olympos.

98:2.5 (1079.2) De grekiska poeterna under det femte och sjätte århundradet, i synnerhet Pindaros, försökte reformera den grekiska religionen. De lyfte upp dess ideal, men de var mera konstnärer än religionsutövare. De lyckades inte utveckla något sätt att främja och bevara suprema värden.

98:2.6 (1079.3) Xenofanes lärde att det fanns en ende Gud, men hans gudomsbegrepp var alltför panteistiskt för att vara en personlig Fader för den dödliga människan. Anaxagoras var en mekanist, utom att han faktiskt erkände en Första Orsak, ett Ursprungssinne. Sokrates och hans efterföljare Platon och Aristoteles lärde att dygd är kunskap, godhet själens hälsa, att det är bättre att lida en oförrätt än att göra sig skyldig till en, att det är fel att löna ont med ont, och att gudarna är visa och goda. Dessa kardinaldygder var: visdom, mod, måttlighet och rättvisa.

98:2.7 (1079.4) Religionsfilosofins utveckling bland de hellenska och hebreiska folken illustrerar två motsatser när det gäller den funktion som kyrkan kan ha som en institution som formar det kulturella framåtskridandet. I Palestina var människans tänkande så kontrollerat av prästerna och styrt av skriften att filosofi och estetik helt täcktes av religion och morallära. I Grekland lämnade den nästan totala avsaknaden av präster och ”heliga skrifter” människans sinne fritt och obundet, vilket resulterade i en uppseendeväckande utveckling av tankens djup. Religionen som en personlig erfarenhet lyckades emellertid inte hålla takten med det intellektuella inträngandet i kosmos väsen och verklighet.

98:2.8 (1079.5) I Grekland var tron underordnad tanken; i Palestina var tanken bunden till tron. Mycket av styrkan i kristendomen

kommer sig av att den har lånat ymnigt både från hebreisk morallära och grekiskt tänkande.

98:2.9 (1079.6) I Palestina kristalliserade sig de religiösa dogmerna så långt att de äventyrade en fortsatt tillväxt; i Grekland blev människans tänkande så abstrakt att gudsbegreppet upplöste sig i en dimslöja av panteistisk spekulation, inte alls olik braminfilosofernas opersonliga Oändlighet.

98:2.10 (1079.7) Genomsnittsmänniskorna under dessa tider kunde inte fatta den grekiska filosofin om självförverkligande och en abstrakt Gudom, och de var inte heller särskilt intresserade av den. De längtade mera efter löften om frälsning och efter en personlig Gud som kunde höra deras böner. De sände filosoferna i landsflykt, förföljde de återstående anhängarna av Salemkulten — bådas läror hade blivit mycket uppblandade med varandra — och gjorde sig redo för den förfärliga, orgiastiska dykningen in i mysteriekulternas dårskaper som då spred sig över Medelhavsländerna. De eleusinska mysterierna växte fram inom Olympos gudavärld, som en grekisk version av fruktsamhetsdyrkan. Dionysos naturdyrkan blomstrade. Den bästa bland kulterna var det orfiska brödrskapet, vars moralpredikningar och löften om frälsning starkt tilltalade mången.

98:2.11 (1080.1) Hela Grekland drogs in i dessa nya metoder att vinna frälsning, dessa känslomässiga och eldiga ceremonier. Ingen nation har någonsin nått sådana höjder av artistisk filosofi inom en så kort tid. Ingen har någonsin skapat ett så avancerat etiksystem praktiskt taget utan Gudom och helt utan löfte om frälsning för människan. Ingen nation har någonsin dykt så snabbt, djupt och våldsamt till sådana djup av intellektuell stagnation, moraliskt förfall och andlig

fattigdom som dessa samma grekiska folk när de kastade sig in i mysteriekulternas vanvettiga virvel.

98:2.12 (1080.2) Religioner har bestått länge utan stöd av filosofi, men få filosofier har som sådana bestått länge utan någon identifiering med religion. Filosofin är för religionen det som sinnebilden är för handlingen. Det idealiska tillståndet för människan är ett sådant där filosofi, religion och vetenskap sammansvetsas till en meningsfull helhet genom den samlade inverkan av visdom, tro och erfarenhet.

3. Melkisedeks läror i Rom

98:3.1 (1080.3) Sedan latinarna hade växt ifrån sina tidigare religiösa former av dyrkan av familjegudar och övergått till att stammen vördade krigsguden Mars var det naturligt att deras senare religion mera påminde om en politisk ceremoni än grekernas och brahminernas intellektuella system eller flera andra folks mer andliga religioner.

98:3.2 (1080.4) Under den stora monoteistiska renässansen av Melkisedeks evangelium i det sjätte århundradet före Kristus trängde alltför få av salemmissionärerna in i Italien, och de som gjorde det kunde inte övervinna inflytandet från det etruskiska prästerskapet som snabbt spred sig med sin nya samling av gudar och tempel, vilket allt sedan blev organiserat till den romerska statsreligionen. De latinska stammarnas religion var inte betydelselös och korrumpad som grekernas, inte heller var den sträng och tyrannisk som hebréernas.

Den bestod till största delen endast av att följa former, avgivna löften och tabun.

98:3.3 (1080.5) Den romerska religionen påverkades storligen av en omfattande kulturell import från Grekland. Till slut hade de flesta av Olympos gudar omplanterats och inkorporerats i den latinska gudavärlden. Grekerna dyrkade länge familjehärdens eld — Hestia var härdens jungfrugudinna; Vesta var hemmets romerska gudinna. Zeus blev Jupiter, Afrodite blev Venus och så vidare längs raden av Olympos gudar.

98:3.4 (1080.6) Den religiösa invigningen av de romerska ynglingarna var ett tillfälle då de högtidligen vigdes till att tjäna staten. Eterna och beviljandet av medborgarskap var i själva verket religiösa ceremonier. De latinska folken upprätthöll tempel, altare och helgade platser, och i krissituationer vände de sig till orakel. De bevarade hjältars ben, och senare, ben från kristna helgon.

98:3.5 (1080.7) Denna formella och oemotionella form av pseudoreligiös patriotism var dömd att falla sönder, på samma sätt som grekernas starkt intellektuella och artistiska dyrkan hade gått under för mysteriekulternas heta och djupt känslomässiga dyrkan. Den största av dessa förödande kulter var Guds Moder-sekten, en av mysteriereligionerna. Den hade på den tiden sitt högkvarter exakt på samma ställe där den nuvarande St. Peterskyrkan i Rom finns.

98:3.6 (1080.8) Den uppkommande romerska staten gjorde politiska erövringar men blev i sin tur erövrad av kulter, ritualer, mysterier och gudsuppfattningar från Egypten, Grekland och Levanten. Dessa importerade kulter fortfor att blomstra över hela det romerska riket ända fram till tiden för Augustus, som av rent politiska och

samhälleliga orsaker gjorde ett hjältemodigt och i viss mån framgångsrikt försök att förinta mysterierna och återuppliva den äldre politiska religionen.

98:3.7 (1081.1) En av statsreligionens präster berättade för Augustus om Salemlärarnas tidigare försök att sprida läran om en ende Gud, en slutlig Gudom som härskade över alla övernaturliga varelser, och denna idé fick ett så fast grepp om kejsaren att han byggde många tempel, utrustade dem rikligt med vackra bildstoder, omorganiserade det statliga prästerskapet, återinförde statsreligionen, utnämnde sig själv till tjänstförrättande överstepräst över alla, och som kejsare drog han sig inte för att utropa sig själv till högste gud.

98:3.8 (1081.2) Denna nya religion som dyrkade Augustus blomstrade och utövades under hans livstid över hela riket utom i Palestina, judarnas hemland. Detta människogudarnas skede fortgick tills den officiella romerska kulten hade en uppsättning av över fyrtio självupphöjda människogudar, som alla gjorde anspråk på en mirakulös födelse och andra övermänskliga kännetecken.

98:3.9 (1081.3) Det sista motståndet hos den krympande skaran av Salemlärans troende gjordes av en allvarligt sinnad grupp predikare, cynikerna, som uppmanade romarna att överge sina vilda och meningslösa religiösa ritualer och återgå till en form av dyrkan som omfattade Melkisedeks evangelium, så som det hade modifierats och besudlats av beröringen med den grekiska filosofin. Folket i stort avvisade cynikerna. De föredrog att kasta sig in i mysterieritualerna som inte endast erbjöd hopp om personlig frälsning utan även tillfredsställde längtan efter omväxling, spänning och underhållning.

4. Mysteriekulterna

98:4.1 (1081.4) Då majoriteten av folket i den grekisk-romerska världen hade förlorat sin primitiva familje- och statsreligion och då de var oförmögna eller ovilliga att fatta meningen i den grekiska filosofin, vände de sin uppmärksamhet mot de dramatiska och känslöbetonade mysteriekulterna från Egypten och Levanten. Det vanliga folket längtade efter löften om frälsning — religiös tröst för dagen och försäkran om hopp om odödlighet efter döden.

98:4.2 (1081.5) De tre mysteriekulter som blev mest populära var:

98:4.3 (1081.6) 1. Den frygiska kulten om Kybele och hennes son Attis.

98:4.4 (1081.7) 2. Den egyptiska kulten om Osiris och hans mor Isis.

98:4.5 (1081.8) 3. Den iranska kulten som dyrkade Mithra som den syndfulla mänsklighetens frälsare och återlösare.

98:4.6 (1081.9) De frygiska och egyptiska mysterierna lärde att den gudomliga sonen (Attis respektive Osiris) hade genomgått döden och hade återuppväckts av gudomlig kraft samt att alla som rätteligen invigdes i mysteriet och som med vörndnad högtidlighöll årsdagen av gudens död och återuppståndelse därmed skulle bli delaktiga av hans gudomliga natur och hans odödlighet.

98:4.7 (1081.10) De frygiska ceremonierna var imponerande men förnedrande. Deras blodiga festligheter anger hur förfallna och primitiva dessa levantinska mysterier blev. Den heligaste dagen var

Svarta Fredagen, ”blodsdagen”, till åminnelse av Attis’ död för egen hand. Efter tre dagars firande av Attis’ offer och död omvandlades högtidligheten till en glädjefest för att hedra hans uppståndelse.

98:4.8 (1082.1) Ritualerna vid dyrkan av Isis och Osiris var mer förfinade och imponerande än den frygiska kultens ritualer. Denna egyptiska ritual var uppbyggd kring legenden om Nilens forna gud, en gud som dog och återuppstod; ett begrepp som härstammade från iakttagelsen att växtlighetens tillväxt årligen upphörde och följdes av vårens förnyelse av alla levande växter. Vanvettet vid utövandet av dessa mysteriekulter och orgierna i samband med deras ceremonier, som förmodades leda upp till gudomlighetsinsiktens ”entusiasm”, var ibland högst motbjudande.

5. Mithraskulten

98:5.1 (1082.2) De frygiska och egyptiska mysterierna gav slutligen vika för den största av alla mysteriekulter: dyrkan av Mithra.

Mithraskulten tilltalade en vid skala i den mänskliga naturen och ersatte så småningom båda sina föregångare. Mithrasläran spreds över det romerska imperiet genom det utbredningsarbete som bedrevs av romerska legioner som hade rekryterats i Levanten, där denna religion var på modet, ty legionärerna förde med sig denna tro vart de än begav sig. Denna nya religiösa ritual var en stor förbättring jämfört med de tidigare mysteriekulterna.

98:5.2 (1082.3) Mithraskulten uppkom i Iran och existerade länge i sitt hemland trots den militanta oppositionen från Zarathustras

anhängare. Vid den tid då Mithrasläran nådde Rom hade den mycket förbättrats av att uppta många av Zarathustras läror. Det var främst genom Mithraskulten som Zarathustras religion utövade ett inflytande på den senare uppkommande kristendomen.

98:5.3 (1082.4) Mithraskulten beskrev en militant gud som hade fått sitt ursprung från en stor bergsklippa. Han utförde djärva bragder och fick vatten att spruta fram från en klippa som hade träffats av hans pilar. Det fanns en översvämning från vilken en ende man klarade sig i en speciellt byggd båt, och en sista måltid som Mithra intog med solguden innan han steg upp till himlarna. Denna solgud, Sol Invictus, var en degenererad form av gudsuppfattningen om Ahura-Mazda i Zarathustras lära. Mithra uppfattades som solgudens överlevande förkämpe i hans kamp med mörkrets gud. Som erkänsla för att Mithra hade slagit ihjäl den mytiska heliga tjuren gjordes han odödlig och upphöjdes till ställningen som människosläktets förespråkare bland gudarna i höjden.

98:5.4 (1082.5) Anhängarna av denna kult dyrkade i grottor och på andra hemliga ställen. De sjöng hymner, mumlade trollformler, åt offerdjurens kött och drack deras blod. Tre gånger om dagen dyrkade de, med speciella veckoceremonier på solgudens dag och med iakttagande av de mest omfattande ceremonierna vid den årliga festen för Mithra den 25 december. Man trodde att intagandet av sakramentet tryggade ett evigt liv, en omedelbar övergång efter döden till Mithras famn och en vistelse där i salighet till domedagen. På domedagen skulle Mithras nycklar till himlen öppna portarna till Paradiset för att ta emot de trogna. Därefter skulle alla de odöpta bland levande och döda utplånas sedan Mithra hade återkommit till

jorden. Man lärde att när en människa dog gick hon till doms inför Mithra, och att vid världens ände skulle Mithra kalla alla de döda från deras gravar till den yttersta domen. De onda skulle förintas med eld, och de rättfärdiga skulle härska med Mithra för evigt.

98:5.5 (1082.6) Till en början var det en religion endast för män, och det fanns sju olika klasser till vilka de troende så småningom kunde invigas. Senare gavs de troendes hustrur och döttrar tillträde till den Stora Moderns tempel som låg invid Mithtras tempel. Kvinnornas kult var en blandning av mithraisk ritual och ceremonierna från den frygiska kulten kring Kybele, mor till Attis.

6. Mithraismen och kristendomen

98:6.1 (1083.1) Före mysteriekulternas och kristendomens uppkomst hade den personliga religionen knappast utvecklats som en fristående hävdvunnen företeelse i de civiliserade länderna i Nordafrika och Europa. Religionen var mera en angelägenhet för familjen och stadsstaten, för politiken och imperiet. De hellenska grekerna utvecklade aldrig ett centraliserat system för dyrkan, utan deras ritualer var lokala. De hade inget prästerskap och ingen "helig bok". De religiösa institutionerna saknade, i stort sett så som hos romarna, en stark drivande kraft för bevarandet av högre moraliska och andliga värden. Fastän det är sant att religionens institutionalisering vanligen har minskat dess andliga kvalitet, är det också ett faktum att ingen religion hittills har lyckats fortleva utan hjälp av någon högre eller lägre grad av institutionell organisation.

98:6.2 (1083.2) Religionen i västerlandet försmäktade på detta sätt fram till tiden för skeptikerna, cynikerna, epikuréerna och stoikerna, men viktigast av allt, fram till tiden för den stora kampen mellan mithrasläran och Paulus nya religion, kristendomen.

98:6.3 (1083.3) Under det tredje århundradet efter Kristus var de mithraiska och kristna kyrkorna mycket likartade, både till sitt yttre och till arten av sin ritual. Majoriteten av dessa ställen för dyrkan var underjordiska, och båda religionerna hade altare i vars bakgrund på olika sätt avbildades lidandet hos den frälsare som hade kommit med frälsning till ett människosläkte som levde under syndens förbannelse.

98:6.4 (1083.4) Mithradyrkarna hade alltid haft för sed att doppa sina fingrar i heligt vatten när de trädde in i templet. Då det i vissa områden fanns sådana som samtidigt hörde till båda religionerna införde de denna sed i flertalet av de kristna kyrkorna i trakten av Rom. Till båda religionerna hörde dop och delaktighet i ett sakrament av bröd och vin. Den enda stora skillnaden mellan Mithrasläran och kristendomen — förutom Mithras och Jesu natur — var att den ena gynnade militarism medan den andra var ultrapacifistisk. Mithraslärans tolerans gentemot andra religioner (utom den senare kristendomen) ledde till dess slutliga upplösning. Den avgörande faktorn i kampen mellan de två var emellertid att kvinnorna gavs fullt medlemskap i det kristna trossamfundet.

98:6.5 (1083.5) Till slut dominerade den nominella kristna tron västerlandet. Den grekiska filosofin bidrog med begreppen om etiska värden, mithrasläran med ritualen för gudstjänstordningen, och

kristendomen som sådan med förfarandet för att bevara moraliska och samhälleliga värden.

7. Kristendomen

98:7.1 (1083.6) En Skaparson inkarnerade inte i de dödligas köttsliga gestalt och utgav sig inte till mänskligheten på Urantia för att blidka en ilsken Gud, men snarare för att vinna hela mänskligheten till att inse Faderns kärlek och till att förverkliga sitt sonskap till Gud. I alla fall insåg till och med den stora förespråkaren för försoningsdoktrinen något av denna sanning, ty han förkunnade att ”det var Gud som i Kristus försonade världen med sig själv”.

98:7.2 (1084.1) Det hör inte till ämnesområdet för detta kapitel att behandla uppkomsten och spridningen av den kristna religionen. Det må vara nog sagt att den är uppbyggd kring personen Jesus från Nasaret, Nebadons Mikaelson inkarnerad som människa, känd på Urantia som Kristus, den smorde. Kristendomen spreds över hela Levanten och västerlandet av anhängarna till denne galilé, och deras missionsiver var lika stor som hos deras frejdade föregångare, de setiska prästerna och salemlärarna samt hos deras allvarligt sinnade asiatiska samtida, de buddhistiska lärarna.

98:7.3 (1084.2) Den kristna religionen, som ett trossystem på Urantia, uppkom genom en sammanflätning av följande läror, inflytanden, trosföreställningar, kulter och personliga, enskilda ställningstaganden:

98:7.4 (1084.3) 1. Melkisedeks förkunnelse, som är en grundläggande faktor i alla västerländska och österländska religioner som har

uppkommit under de senaste fyra tusen åren.

98:7.5 (1084.4) 2. Det hebreiska moral-, etik- och teologisystemet samt tron både på Försynen och som den supreme Jahve.

98:7.6 (1084.5) 3. Zarathustras uppfattning om kampen mellan det goda och det onda i kosmos, vilken redan hade satt sin prägel både på judendomen och på mithraismen. Genom den långvariga kontakten mellan mithraismen och kristendomen i anslutning till kampen mellan dem blev den iranska profetens läror en inflytelserik faktor vid bestämmandet av den teologiska och filosofiska formen och strukturen för dogmerna, lärosatserna och kosmologin i de helleniserade och latiniserade versionerna av Jesu förkunnelse.

98:7.7 (1084.6) 4. Mysteriekulterna, särskilt Mithraismen men även dyrkan av den Stora Modern i den frygiska kulten. Till och med berättelserna om Jesu födelse på Urantia blev befläckade av den romerska versionen av legenderna om den mirakulösa födelsen av den iranska frälsaren och hjälten Mithra, vars ankomst till jorden förmodades ha bevitnats endast av en handfull herdar som förde med sig gåvor och som hade informerats om den förestående händelsen av änglar.

98:7.8 (1084.7) 5. Det historiska faktum som utgjordes av Joshua ben Josefs liv som människa, den verklighet som bestod i att Jesus från Nasaret var den förhärligade Kristus, Guds Son.

98:7.9 (1084.8) 6. Det personliga synsättet hos Paulus från Tarsos. Det bör noteras att Mithraismen var den dominerande religionen i Tarsos i

hans ungdom. Paulus kunde inte drömma om att hans välmenande brev till sina proselyter en dag av senare kristna skulle anses vara ”Guds ord”. Sådana välmenande lärare kan inte ställas till svars för hur deras skrifter har använts av senare tiders efterföljare.

98:7.10 (1084.9) 7. Det filosofiska tänkandet bland de hellenska folken, från Alexandria och Antiochia via Grekland till Syrakusa och Rom. Grekernas filosofi var mer i harmoni med Paulus’ version av kristendomen än med något annat dåtida religionssystem, och den blev en viktig faktor för kristendomens framgång i västerlandet. Grekisk filosofi i förening med Paulus’ teologi bildar fortfarande grunden för den europeiska etiken.

98:7.11 (1084.10) Då Jesu ursprungliga förkunnelse trängde in i västerlandet blev den allt mer västerländsk, och när den blev västerländsk började den förlora sin potentiellt universella dragningskraft för alla raser och sorter av människor. Kristendomen har numera blivit en religion som är väl anpassad till de vita folkens sociala, ekonomiska och politiska sedvänjor. Den har för länge sedan upphört att vara Jesu religion, fastän den fortfarande tappert återger en vacker religion om Jesus för sådana individer som uppriktigt strävar efter att följa dess läras väg. Den har förhärligat Jesus som Kristus, den messianske smorde från Gud, men den har till stor del glömt Mästarens personliga evangelium: Guds Faderskap och alla människors universella broderskap.

98:7.12 (1085.1) Detta är den långa berättelsen om Makiventa Melkisedeks förkunnelse på Urantia. Det är nästan fyra tusen år sedan denna Nödfallsson i Nebadon utgav sig till Urantia, och under denna

tid har den förkunnelse som utgick från ”El Eljons, Gud den Högstes, präst” trängt fram till alla raser och folk. Makiventa lyckades uppnå syftet med sin ovanliga utgivning; när Mikael beredde sig att framträda på Urantia fanns uppfattningen om Gud i mäns och kvinnors hjärtan, samma gudsuppfattning som fortfarande flammar upp i den levande andliga upplevelsen hos de mångahanda barnen till den Universelle Fadern, medan de lever sina spännande liv i tiden på de virvlande planeterna i rymden.

98:7.13 (1085.2) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 98](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 100](#) >>

Kapitel 99

Samhälleliga problem i anslutning till religionen

99:0.1 (1086.1) RELIGIONEN fyller sin högsta samhälleliga uppgift när den har minsta anknytning till de världsliga institutionerna i samhället. Då de samhälleliga reformerna under gångna tider i stort sett begränsade sig till de moraliska områdena behövde religionen inte anpassa sin inställning till omfattande förändringar i de ekonomiska och politiska systemen. Religionens främsta problem var att försöka ersätta ont med gott inom den politiska och ekonomiska kulturens existerande samhällsordning. Religionen har sålunda indirekt tenderat att bevara den etablerade samhällsordningen

oförändrad, att främja upprätthållandet av den existerande typen av civilisation.

99:0.2 (1086.2) Religionen bör dock inte ta direkt befattning med vare sig skapandet av nya samhällsordningar eller bevarandet av gamla. Sann religion motsätter sig förvisso våld som ett sätt att utveckla samhället, men den sätter sig inte emot samhällets förnuftiga försök att justera sina förfaranden och anpassa sina institutioner till nya ekonomiska förhållanden och kulturella behov.

99:0.3 (1086.3) Religionen godkände förvisso de samhällsreformer som tidvis genomfördes under tidigare århundraden, men under det tjugonde århundradet kallas den av nödvändighet till att anpassa sig till en omfattande och fortgående samhällsomdaning. Levnadsförhållandena ändras så snabbt att institutionella förändringar måste företas i en avsevärt snabbare takt, och religionen måste i motsvarande mån försnabba sin anpassning till denna nya och ständigt föränderliga samhällsordning.

1. Religionen och samhällsomdaningen

99:1.1 (1086.4) Mekaniska uppfinningar och kunskapens spridning modifierar civilisationen. Vissa ekonomiska omställningar och sociala förändringar är absolut nödvändiga för att en kulturkatastrof skall kunna undvikas. Denna nya och annalkande samhällsordning kommer inte att förnöjt stabilisera sig på ett tusental år. Människoracen måste vänja sig vid en följd av förändringar, anpassningar och

återanpassningar. Människosläktet är på väg mot en ny och oavslöjad planetarisk bestämmelse.

99:1.2 (1086.5) Religionen måste bli en kraftfull påverkare vid uppbyggandet av den moraliska stabiliteten och det andliga framåtskridandet och fungera dynamiskt mitt ibland dessa förhållanden som ständigt förändras och dessa ekonomiska anpassningar som aldrig upphör.

99:1.3 (1086.6) Samhället på Urantia kan aldrig mer hoppas på att slå sig till ro så som under forna tider. Samhällsskeppet har ångat ut från den etablerade traditionens skyddade vikar och inlett sin färd på den evolutionära bestämmelsens stora hav; och så som aldrig förr i världens historia behöver människans själ nu noggrant granska sina moralkartor och omsorgsfullt iaktta det religiösa rättesnörets kompass. Religionens förnämsta uppgift som samhällspåverkare är att stabilisera människosläktets ideal under dessa farliga tider av övergång från en fas i civilisationen till en annan, från en kulturnivå till nästa.

99:1.4 (1087.1) Religionen har inga nya skyldigheter att utföra, men den har en viktig uppgift i att fungera som en vis vägvisare och erfaren rådgivare i alla dessa nya mänskliga situationer som snabbt förändras. Samhället är på väg att bli mer mekaniskt, mer kompakt, mer komplext och dess beståndsdelar blir mer kritiskt beroende av varandra. Religionen måste verka för att hindra dessa nya och nära inbördes förhållanden från att bli ömsesidigt hämmande eller rentav destruktiva. Religionen måste verka som det kosmiska salt som hindrar framåtskridandets jäsämen från att förstöra kultursmaken i

civilisationen. Dessa nya samhälleliga relationer och ekonomiska omvälvningar kan leda till ett bestående broderskap endast med hjälp av religionens insats.

99:1.5 (1087.2) En gudlös filantropi är mänskligt sett en ädel gest, men sann religion är den enda makt som bestående kan öka en socialgrupps mottaglighet för andra gruppers behov och lidande. I det förgångna kunde den institutionella religionen förbli passiv medan de övre skikten i samhället vände dövärat till för lidandet och förtrycket av de hjälplösa lägre skikten, men i modern tid är dessa lägre samhällsklasser inte längre så hemskt okunniga och inte heller så politiskt hjälplösa.

99:1.6 (1087.3) Religionen bör inte bli organiskt involverad i det världsliga arbetet med samhällsförnyelse och ekonomisk omorganisation. Men den måste aktivt hålla takten med dessa framsteg i civilisationen genom att tydligt och kraftfullt uttrycka sina omformulerade moraliska påbud och andliga föreskrifter, sin progressiva filosofi om människans liv och hennes transcendent överlevnad. Andan i religionen är evig, men dess uttrycksform måste förnyas varje gång det mänskliga språkets ordbok revideras.

2. Den institutionella religionens svaghet

99:2.1 (1087.4) Den institutionella religionen kan inte ge inspiration och fungera som ledare för den förestående världsomfattande samhälleliga omdaning och ekonomiska omorganisationen emedan

den olyckligtvis mer eller mindre har blivit en organisk del av den samhällsordning och det ekonomiska system som skall omdanas. Endast den verkliga religionen i form av personlig andlig erfarenhet kan fungera på ett hjälpsamt och skapande sätt i civilisationens nuvarande kris.

99:2.2 (1087.5) Den institutionella religionen har nu kört fast i en ond cirkel. Den kan inte förnya samhället utan att först förnya sig själv; och då den är en så integrerad del av den etablerade ordningen kan den inte förnya sig själv förrän samhället radikalt har rekonstruerats.

99:2.3 (1087.6) Religionsutövarna måste verka i samhället, i näringslivet och i politiken som individer, inte som grupper, partier eller institutioner. En religiös grupp som tar sig för att verka som grupp utanför de religiösa aktiviteterna blir genast ett politiskt parti, en ekonomisk organisation eller en social institution. Religiös kollektivism måste begränsa sina strävanden till att främja religiösa syften.

99:2.4 (1087.7) Religionsutövarna är värdefullare än icke-religionsutövare för den samhälleliga förnyelsen endast i den mån deras religion har gett dem en större kosmisk framsynthet och försett dem med den överlägsna samhälleliga visdom som föds av den uppriktiga önskan att älska Gud över allt och att älska varje människa som en broder i himmelriket. En idealisk samhällsordning är en sådan där varje människa älskar sin nästa så som sig själv.

99:2.5 (1087.8) Den institutionaliserade kyrkan kan ha förefallit att i det förgångna tjäna samhället genom att glorifiera de etablerade politiska och ekonomiska systemen, men den måste snabbt upphöra

med sådan verksamhet om den vill fortleva. Dess enda riktiga inställning är att förkunna icke-våld, att förkunna läran om fredlig evolution i stället för våldsbetonad revolution — frid på jorden och god vilja bland alla människor.

99:2.6 (1088.1) Den nutida religionen finner det svårt att anpassa sin inställning till de snabba samhällsförändringarna endast därför att den låtit sig bli så grundligt traditionsbunden, dogmatiserad och institutionaliserad. Den levande erfarenhetens religion finner ingen svårighet i att hålla sig före alla dessa samhälleliga förändringar och ekonomiska omvälvningar, bland vilka den ständigt verkar som en moralisk stabilisator, samhällelig vägvisare och andlig lots. Sann religion överför från en tidsålder till en annan den kultur som är av värde och den visdom som föds av erfarenheten att känna Gud och att sträva efter att vara som han.

3. Religionen och religionsutövaren

99:3.1 (1088.2) Den tidiga kristendomen var helt fri från allt offentligt samröre, alla samhälleliga band och ekonomiska kopplingar. Det var först den senare institutionaliserade kristendomen som blev en organisk del av den västerländska civilisationens politiska och samhälleliga struktur.

99:3.2 (1088.3) Himmelriket är varken en samhällelig eller en ekonomisk ordning. Det är uteslutande ett andligt broderskap av individer som känner Gud. Det är sant att ett sådant broderskap i sig

är ett nytt och häpnadsväckande samhällsfenomen åtföljt av förvånande politiska och ekonomiska följdverkningar.

99:3.3 (1088.4) Religionsutövaren förhåller sig inte kallsinnigt till socialt lidande, han är inte likgiltig inför samhällets orättvisor, inte avskärmad från ekonomiskt tänkande, inte heller okänslig inför politiskt förtryck. Religionen påverkar den samhälleliga förnyelsen direkt, ty den förändrar den enskilda medborgaren och förser honom med ideal. Indirekt påverkas den kulturella civilisationen av attityden hos dessa enskilda religionsutövare då de blir aktiva och inflytelserika medlemmar av olika sociala, moraliska, ekonomiska och politiska grupper.

99:3.4 (1088.5) Uppnåendet av en hög kulturell civilisation kräver först och främst en idealisk typ av medborgare och därefter idealiska och ändamålsenliga samhällsmekanismer med vilka dessa medborgare kan övervaka de ekonomiska och politiska institutionerna i ett sådant avancerat mänskligt samhälle.

99:3.5 (1088.6) Till följd av en överdriven och falsk känslsamhet har kyrkan länge vårdat sig om de missgynnade och sämst lottade, och allt detta har varit bra, men denna samma känslsamhet har lett till en oklok fortplantning av rasligt degenererade element som så enormt har fördröjt civilisationens framåtskridande.

99:3.6 (1088.7) Fastän många enskilda samhällsförnyare häftigt tillbakavisar den institutionaliserade religionen är de trots allt nitiskt religiösa i att sprida sina sociala reformer. Så kommer det sig att den personliga och mer eller mindre omedvetna religiösa motivationen spelar en stor roll i dagens program för samhällelig förnyelse.

99:3.7 (1088.8) Den stora svagheten med all denna oerkända och omedvetna typ av religiös aktivitet ligger däri, att den inte kan dra nytta av öppen religiös kritik och därmed nå upp till nyttiga nivåer av självkorrigering. Det är ett faktum att religionen inte växer om den inte disciplineras av konstruktiv kritik, vidgas av filosofi, renas av vetenskap och får näring av en lojal människogemenskap.

99:3.8 (1088.9) Det finns alltid en stor fara för att religionen förvrängs och fördärvas till en strävan att uppnå falska mål, såsom i krigstider då vardera stridande nation förnedrar sin religion till militär propaganda. En kärlekslös iver är alltid till skada för religionen, medan förföljelse avleder religionens verksamhetsformer till att uppnå något sociologiskt eller teologiskt ändamål.

99:3.9 (1089.1) Religionen kan hållas fri från oheliga världsliga allianser endast genom:

99:3.10 (1089.2) 1. En kritiskt korrigeringande filosofi.

99:3.11 (1089.3) 2. Frihet från alla samhällsliga, ekonomiska och politiska bindningar.

99:3.12 (1089.4) 3. Skapande, tröstande och kärleksspridande gemenskaper.

99:3.13 (1089.5) 4. En fortgående förhöjning av den andliga insikten och av uppskattningen för kosmiska värden.

99:3.14 (1089.6) 5. Förhindrandet av fanatism genom motvikten av den vetenskapliga mentala inställningen.

99:3.15 (1089.7) Religionsutövarna bör som grupp aldrig befatta sig med något annat än *religion*, trots att vilken som helst av dessa

religionsutövare som enskild medborgare kan bli en framstående ledare för någon social, ekonomisk eller politisk förnyelserörelse.

99:3.16 (1089.8) Det är religionens uppgift att skapa, stödja och inspirera den enskilda medborgaren till en sådan kosmisk lojalitet att den leder honom till att nå framgång i främjandet av alla dessa svåra men önskvärda samhällliga tjänster.

4. Svårigheter i övergångsskedet

99:4.1 (1089.9) Äkta religion gör religionsutövaren socialt väldoftande och ger insikter i gemenskapen mellan människor. Formaliseringen av religiösa grupper förintar dock ofta själva de värden som gruppen bildades för att främja. Vänskap mellan människor och gudomlig religion är ömsesidigt hjälpsamma och mycket upplysande om tillväxten i bägge fallen är utjämnad och harmonisk. Religionen ger en ny mening åt alla gruppbildningar — familjer, skolor och klubbar. Den ger leken nya värden och förädlar all sann humor.

99:4.2 (1089.10) Socialt ledarskap omvandlas av andlig insikt. Religionen hindrar alla kollektiva rörelser från att förlora sina verkliga syften ur sikte. Religionen är vid sidan av barnen den stora förenaren av familjelivet, förutsatt att det rör sig om en levande och växande tro. Familjeliv kan inte has utan barn. Det kan levas utan religion, men ett sådant handikapp mångfaldigar högeligen svårigheterna i denna intima förening mellan människor. Under det tjugonde århundradets första decennier lider familjelivet mest, näst

efter den personliga religiösa erfarenheten, av det förfall som uppkommer som följd av övergången från gamla religiösa lojaliteter till de uppkommande nya betydelserna och värdena.

99:4.3 (1089.11) Sann religion är ett meningsfullt sätt att dynamiskt leva ansikte mot ansikte med det dagliga livets vardagliga realiteter. Om religionen skall kunna stimulera den individuella karaktärsutvecklingen och öka personlighetsintegreringen får den emellertid inte standardiseras. Om den skall stimulera till en utvärdering av erfarenheten och tjäna som en värdeockelse får den inte göras schablonmässig. Om religionen skall främja de högsta lojaliteterna får den inte formaliseras.

99:4.4 (1089.12) Oberoende av vilka omvälvningar civilisationens samhälleliga och ekonomiska tillväxt kan tänkas medföra är religionen äkta och värdefull om den hos individen främjar en erfarenhet där sanningens, skönhetens och godhetens överhöghet råder, ty sådan är den sanna andliga uppfattningen om den högsta verkligheten. Genom kärlek och gudsdyrkan blir detta meningsfullt som gemenskap med människorna och sonskap till Gud.

99:4.5 (1090.1) I sista hand är det vad man tror snarare än vad man vet som bestämmer ens beteende och dominerar de personliga prestationerna. Ren faktakunskap utövar föga inflytande på den genomsnittliga människan om den inte aktiveras känslomässigt. Den aktivering som religionen åstadkommer ligger emellertid ovanför känslan och förenar människans hela erfarenhet på transcendent nivåer genom kontakt med och frigörande av andliga energier i den dödligas liv.

99:4.6 (1090.2) Under det tjugonde århundradets psykologiskt instabila tider, bland de ekonomiska omvälvningarna, de moraliska tvärströmmarna och de sociologiska brottsjönarna från de cyklonartade förändringarna i en vetenskaplig tidsålder har tusende och åter tusende män och kvinnor rubbats ur sin mänskliga jämvikt. De är bekymrade, oroliga, räddhågade, osäkra och instabila. Som aldrig förr i världens historia behöver de tröst och stadga av sund religion. Mitt ibland en aldrig tidigare skådad vetenskaplig framgång och utveckling av mekaniska tillämpningar råder andlig stagnation och filosofiskt kaos.

99:4.7 (1090.3) Det är ingen fara med att religionen blir mer och mer en privat angelägenhet — en personlig erfarenhet — förutsatt att den inte förlorar sin motivation för osjälvisk och kärleksfull samhällelig tjänst. Religionen har lidit av många andrahandsinflytelser: plötslig blandning av olika kulturer, sammanblandning av olika trosuppfattningar, minskad kyrklig auktoritet, förändring av familjelivet tillsammans med urbaniseringen och mekaniseringen.

99:4.8 (1090.4) Människans största andliga fara ligger i partiell framgång, den svåra situation då tillväxten är ofullbordad: utvecklingsreligionerna som bygger på rädsla överges utan att man genast griper tag i uppenbarelsereligionen som bygger på kärlek. Den moderna vetenskapen, i synnerhet psykologin, har försvagat endast de religioner som till så stor del är beroende av rädsla, vidskepelse och känslösvall.

99:4.9 (1090.5) Ett övergångsskede åtföljs alltid av förvirring, och det kommer att finnas föga lugn och ro i religionens värld innan den stora kampen är till ända mellan de tre tävlande religionsfilosofierna:

99:4.10 (1090.6) 1. Den spiritistiska tron (på en försynens Gudom) inom många religioner.

99:4.11 (1090.7) 2. Den humanistiska och idealistiska tron inom många filosofier.

99:4.12 (1090.8) 3. De mekanistiska och naturalistiska uppfattningarna inom många vetenskaper.

99:4.13 (1090.9) Dessa tre partiella sätt att närma sig den kosmiska verkligheten måste till slut bringas i harmoni med varandra av den uppenbarelsesbaserade framställningen av religion, filosofi och kosmologi som skildrar hur den trefaldiga existensen av ande, sinne och energi utgår från Paradistreenigheten och uppnår förening i tid och rymd i den Supremes Gudom.

5. Religionens sociala aspekter

99:5.1 (1090.10) Fastän religion uteslutande är en personlig andlig erfarenhet — att känna Gud som en Fader — innebär den naturliga följderna av denna erfarenhet — att känna människan som en broder — det egna jagets anpassning till andras jag, och detta för med sig den sociala eller gruppaspekten i det religiösa livet. Religionen är först en inre eller personlig anpassning, och sedan blir den en fråga om socialt tjänande eller gruppanpassning. Det faktum att människan är sällskapligt lagd leder av nödtvång till att religiösa grupper uppkommer. Vad som händer med dessa religiösa grupper beror väldigt mycket på intelligent ledarskap. I det primitiva samhället skiljer sig inte alltid den religiösa gruppen mycket från de

ekonomiska och politiska grupperna. Religionen har alltid varit en moralens bevarare och en stabilisator i samhället. Detta är fortfarande sant, trots att många nutida socialister och humanister förkunnar det motsatta.

99:5.2 (1091.1) Håll alltid i minnet: sann religion är att känna Gud som din Fader och människan som din broder. Religionen är inte en slavisk tro på hotelser om straff eller magiska löften om framtida mystiska belöningar.

99:5.3 (1091.2) Jesu religion är det mest dynamiska inflytande som någonsin har aktiverat människorasen. Jesus bröt ned traditioner, raserade dogmer och kallade människosläktet att nå upp till dess högsta ideal i tid och evighet — att vara fulländad, så som även Fadern i himlen är fulländad.

99:5.4 (1091.3) Religionen har föga chans att verka förrän den religiösa gruppen blir åtskild från alla andra grupper — innan den blir en social sammanslutning av dem som har andligt medlemskap i himmelriket.

99:5.5 (1091.4) Läran om att människan är totalt fördärvad förstörde mycket av religionens möjlighet att åstadkomma sociala återverkningar av upplyftande natur och inspirerande värde. Jesus ville återge människan hennes värdighet då han förkunnade att alla människor är Guds barn.

99:5.6 (1091.5) Varje religiös trosuppfattning som förmår göra den troende mer andlig leder garanterat till mäktiga återverkningar i en sådan religionsutövares sociala liv. Religiös erfarenhet åstadkommer ofelbart ”andens frukter” i den andeledde dödliges dagliga liv.

99:5.7 (1091.6) Lika säkert som människor delar med sig av sina religiösa trosuppfattningar, lika säkert bildar de någon sorts religiös grupp som till slut formulerar gemensamma mål. En dag kommer religionsutövare att samlas för att verkligen åstadkomma samarbete på basis av gemensamma ideal och syften hellre än att försöka göra det på basis av psykologiska åsikter och teologiska uppfattningar. Målsättningar snarare än trossatser borde förena religionsutövarna. Eftersom sann religion är en fråga om personlig andlig erfarenhet är det ofrånkomligt att varje enskild religionsutövare har sin egen och personliga tolkning av sin uppfattning av denna andliga erfarenhet. Låt termen ”tro” stå för individens förhållande till Gud hellre än för den formulering av en trosuppfattning som en grupp dödliga har kunnat enas om som gemensam religiös standpunkt. ”Har du en tro? Håll den då för dig själv.”

99:5.8 (1091.7) Att tron gäller endast förståelsen av ideella värden visas av Nya testamentets definition som gör gällande att tron är substansen i det som man hoppas på och vissheten om det som man inte ser.

99:5.9 (1091.8) Den primitiva människan försökte just inte klä sina religiösa övertygelser i ord. Hennes religion dansades ut hellre än tänktes ut. Nutidens människor har tänkt ut många trosbekännelser och skapat många prøvostenar för den religiösa tron. Framtida religionsutövare måste leva ut sin tro, hänge sig helhjärtat åt att tjäna det mänskliga broderskapet. Det är hög tid för människan att få en religiös upplevelse som är så personlig och så sublim att den kan fattas och uttryckas endast av ”känslor, som ligger alltför djupt för ord”.

99:5.10 (1091.9) Jesus fordrade inte av sina efterföljare att de skulle samlas vid bestämda tider för att läsa upp en formel av ord som uttryckte deras gemensamma trosuppfattningar. Han föreskrev endast att de skulle komma samman för att faktiskt *göra något* — att ta del i den gemensamma måltiden till minne av hans gåvoliv på Urantia.

99:5.11 (1091.10) Vilket misstag gör inte kristna när de vid framförandet av Kristus som det högsta idealet för andligt ledarskap samtidigt understår sig att kräva att gudsmedvetna män och kvinnor avvisar de gudkännande människors historiska ledarskap vilka under gångna tider har bidragit till deras speciella nationella eller rasliga upplysning.

6. Institutionell religion

99:6.1 (1092.1) Sekterism är en sjukdom i den institutionella religionen, och dogmatism är ett förslavande av den andliga naturen. Det är långt bättre att ha en religion utan en kyrka än en kyrka utan religion. Den religiösa oredan under det tjugonde århundradet är inte i och för sig ett tecken på andligt förfall. Både tillväxt och sönderfall föregås av förvirring.

99:6.2 (1092.2) Det finns ett verkligt ändamål med religionens samhälleliga deltagande. Det är de religiösa gruppaktiviteternas syfte att dramatisera religionens lojalitetsband; att förstora sanningens, skönhetens och godhetens lockelse; att omhulda de högsta värdenas dragningskraft; att förhöja tjänandet i en osjälvisk gemenskap; att förhålliga familjelivets potentialer; att främja religiös utbildning; att

tillhandahålla vis rådgivning och andlig vägledning; att uppmuntra gudsdyrkan i grupp. Alla levande religioner uppmuntrar till vänskap mellan människor, bevarar moralen, främjar välfärden i omgivningen och underlättar spridandet av kärnevangeliet i form av sina respektive budskap om evig frälsning.

99:6.3 (1092.3) Men när religionen blir institutionaliserad beskärs dess förmåga till gott medan möjligheterna till ont mångfaldigas. Farorna med en formaliserad religion är: fastlåsnings av trosuppfattningarna och kristallisering av föreställningarna; anhopningen av vunna förmåner med en ökad sekularisering som följd; tendensen att standardisera och fossilisera sanningen; religionens avledande från att tjäna Gud till att tjäna kyrkan; ledarnas benägenhet att bli administratörer i stället för själavårdare; tendensen att bilda sekter och sinsemellan tävlande enheter; etablerandet av en förtryckande kyrklig auktoritet; skapandet av en aristokratisk ”det utvalda folket” -inställning; omhuldandet av falska och överdrivna idéer om helighet; religionens förvandling till en rutin och ett förstelnande av dyrkan; tendensen att vörda det förgångna medan nuvarande behov lämnas obeaktade; oförmåga att göra tidsenliga tolkningar av religionen; inveckling i världsliga institutioners uppgifter; skapandet av en ond diskriminering av religiösa kaster; benägenheten att bli en intolerant renlighetsdomare; oförmågan att hålla den äventyrslystna ungdomens intresse vilket innebär att den så småningom förlorar det frälsande budskap som evangeliet om den eviga frälsningen utgör.

99:6.4 (1092.4) Formell religion begränsar människor i deras personliga andliga aktiviteter i stället för att frigöra dem till förhöjd

tjänst som rikesbyggare.

7. Religionens bidrag

99:7.1 (1092.5) Fastän kyrkor och alla andra religiösa grupper bör hålla sig ovanför alla världsliga aktiviteter, får religionen samtidigt inte göra något för att hindra eller fördröja den samhälleliga koordineringen av människans institutioner. Livet måste fortsätta att växa i meningsfullhet; människan måste gå vidare med sin reformering av filosofin och sitt klagande av religionen.

99:7.2 (1092.6) Statsvetenskapen måste åstadkomma en omdaning av ekonomin och produktionen med de förfaranden som den lär sig av samhällsvetenskapen och med hjälp av de insikter och motiv som en religiös livsföring erbjuder. I all samhällelig förnyelse tillhandahåller religionen en stabiliserande lojalitet i förhållande till ett transcendent mål, ett stadgande mål som ligger bortom och ovanför den omedelbara och världsliga målsättningen. Mitt bland den förvirring som uppkommer då omgivningen undergår en snabb förändring behöver de dödliga stöd av ett vidsträckt kosmiskt perspektiv.

99:7.3 (1093.1) Religionen inspirerar människan att leva modigt och glädjefyllt på jorden. Den förenar tålamod med hänförelse, insikt med iver, medlidande med makt och ideal med energi.

99:7.4 (1093.2) Människan kan aldrig på ett vist sätt avgöra världsliga frågor eller transcendera självisheten i de personliga intressena om hon inte mediterar inför Guds överhöghet och räknar med realiteterna av gudomliga betydelser och andliga värden.

99:7.5 (1093.3) Ömsesidigt ekonomiskt beroende och samhälleligt kamratskap leder till slut till broderskap. Människan är av naturen en drömmare, men vetenskapen får henne att nyktra till så att religionen snart kan aktivera henne med mycket mindre fara för att störta henne in i fanatiska reaktioner. De ekonomiska nödvändigheterna binder människan samman med verkligheten, och personlig religiös erfarenhet för denna samma människa ansikte mot ansikte med de eviga realiteter som hör samman med det ständigt expanderande och stigande kosmiska medborgarskapet.

99:7.6 (1093.4) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 99](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 101](#) >>

Kapitel 100

Religionen i människans erfarenhet

100:0.1 (1094.1) ETT DYNAMISKT religiöst leverne förvandlar den medelmåttiga individen till en personlighet med idealistisk förmåga. Religionen bidrar till allas framåtskridande genom att vårda sig om varje individs framåtskridande, och var och ens framåtskridande ökas genom det som alla uppnår.

100:0.2 (1094.2) Den andliga tillväxten stimuleras ömsesidigt av nära samvaro med andra religionsutövare. Kärleken erbjuder jordmånen för den religiösa tillväxten — en objektiv lockelse i stället för subjektiv njutning — men den medför dock den högsta subjektiva

tillfredsställelsen. Religionen förädlar det dagliga livets alldagliga slit.

1. Religiös tillväxt

100:1.1 (1094.3) Fastän religionen åstadkommer en tillväxt av betydelser och en förhöjning av värden, blir resultatet alltid ont när rent personliga värderingar ges en ställning som absoluta sanningar. Ett barn värderar en erfarenhet enligt det välbehag den medför; mognaden är proportionell mot den utsträckning i vilken personligt välbehag ersätts av högre betydelser, rentav av lojalitet mot de högsta uppfattningarna om olika livssituationer och kosmiska relationer.

100:1.2 (1094.4) En del personer är alltför upptagna för att hinna växa och är därför utsatta för en allvarlig fara för andlig förstelning. Det måste ges möjligheter för betydelser att växa till sig vid olika åldrar, i efter varandra följande kulturer och i de olika stadierna i en avancerande civilisation. De främsta hindren för tillväxt är fördomar och okunskap.

100:1.3 (1094.5) Ge varje barn i dess utveckling en möjlighet att odla sin egen religiösa erfarenhet. Tvinga inte en vuxens färdiga erfarenhet på barnet. Kom ihåg att ett framåtskridande år för år genom ett etablerat undervisningsprogram inte nödvändigtvis betyder intellektuellt framåtskridande, än mindre andlig tillväxt. En utvidgning av ordförrådet anger inte att karaktären har utvecklats. En verklig tillväxt anges inte endast av det som åstadkoms utan snarare av framåtskridandet. En verklig tillväxt som resultat av undervisning

och fostran kommer till synes som förhöjda ideal, ökad uppskattning för värden, nya betydelser av värden och förhöjd lojalitet gentemot suprema värden.

100:1.4 (1094.6) Endast de lojalitetsyttringar som barnens vuxna närstående uppvisar gör ett bestående intryck på barnen. Regler eller ens vuxnas exempel har inget varaktigt inflytande. Lojala personer är växande personer, och tillväxt är en imponerande och inspirerande realitet. Lev lojalt idag — väx — och morgondagen sköter sig själv. Det snabbaste sättet för ett grodyngel att bli groda är att troget leva varje stund som ett grodyngel.

100:1.5 (1094.7) Den grogrund som är väsentlig för den religiösa tillväxten förutsätter ett progressivt liv av självförverkligande, koordinering av de naturliga fallenheterna, vetgirighet och en rimlig dos av äventyr, upplevelser av känslor av tillfredsställelse, att rädslan fungerar som stimulus för uppmärksamhet och medvetenhet, att under utövar en lockelse, och att man har ett normalt medvetande om sin litenhet, ödmjukhet. Tillväxten bygger också på upptäckten av det egna jaget åtföljd av självkritik — samvetet, ty samvetet är faktiskt kritiken av en själv utgående från ens egna värdevanor, ens personliga ideal.

100:1.6 (1095.1) Den religiösa erfarenheten påverkas i betydande grad av fysisk hälsa, medfött temperament och social omgivning. Dessa världsliga förhållanden hindrar dock inte en själ, som hänger sig åt att göra den himmelske Faderns vilja, att framåtskrida andligt i sitt inre. Det finns hos alla normala dödliga vissa medfödda drivkrafter till tillväxt och självförverkligande vilka fungerar om de inte uttryckligen

hindras. Det säkraste sättet att främja denna inbyggda förmåga till potentiell andlig tillväxt är att upprätthålla en attityd av helhjärtad hängivenhet för suprema värden.

100:1.7 (1095.2) Religion kan inte utges, mottas, lånas, inläras eller förloras. Den är en personlig erfarenhet som växer i samma proportion som det växande sökandet efter slutliga värden. Kosmisk tillväxt följer sålunda på en ackumulering av betydelser och en ständigt vidgad förhöjning av värden. Själva ädelheten är dock alltid en omedveten tillväxt.

100:1.8 (1095.3) Religiösa tanke- och handlingsvanor bidrar till den andliga tillväxtens ekonomi. Man kan utveckla en religiös mottaglighet för andliga stimuli, ett slags betingad andlig reflex. Till de vanor som främjar religiös tillväxt hör en kultiverad känslighet för gudomliga värden, uppfattandet av andras religiösa liv, reflekterande meditation över kosmiska betydelser, andäktig problemlösning, delgivandet av sitt eget andliga liv med sina medmänniskor, undvikandet av själviskhet, vägran att ta den gudomliga nåden för given, och att leva som inför Gud. De faktorer som påverkar den religiösa tillväxten kan vara avsiktliga, men tillväxten i sig är utan undantag omedveten.

100:1.9 (1095.4) Det faktum att den religiösa tillväxten är omedveten betyder emellertid inte att det rör sig om en verksamhet som sker i de förment undermedvetna områdena av människans intellekt; snarare anger det skapande verksamhet på de övermedvetna nivåerna i de dödligas sinnen. Upplevelsen av insikten om att den omedvetna religiösa tillväxten är verklig är det enda positiva beviset för det övermedvetnas funktionella existens.

2. Andlig tillväxt

100:2.1 (1095.5) Andlig utveckling är för det första beroende av att man upprätthåller en levande andlig förbindelse med verkliga andliga krafter, och för det andra av att man ständigt bär andlig frukt: att man låter sina medmänniskor bli delaktiga av det som man har fått från sina andliga välgörare. Andligt framåtskridande bygger på den intellektuella insikten om andlig fattigdom i förening med ett personligt medvetande om en hunger efter fulländning, en längtan att lära känna Gud och att vara som han, en helhjärtad strävan att göra den himmelske Faderns vilja.

100:2.2 (1095.6) Andlig tillväxt är först ett uppvaknande till behov, därefter ett urskiljande av betydelser och sedan ett upptäckande av värden. Beviset för en sann andlig utveckling består i att människan uppvisar en personlighet som motiveras av kärlek, aktiveras av osjälvisk tjänstvillighet och domineras av helhjärtad dyrkan av gudomlighetens fulländningsideal. Hela denna erfarenhet utgör religionens realitet i motsats till enbart teologiska trosuppfattningar.

100:2.3 (1095.7) Religionen kan utvecklas till den erfarenhetsnivå där den blir ett upplyst och vist sätt att reagera andligt inför universum. En sådan glorifierad religion kan verka på tre nivåer i människans personlighet, nämligen på den intellektuella, den morontiella och den andliga nivån. Den verkar på sinnet, i den evolverande själen och med anden i det inre.

100:2.4 (1096.1) Andligheten blir genast den indikator som anger ens närhet till Gud och måttet på ens nytthet i förhållande till andra varelser. Andligheten ökar förmågan att upptäcka skönheten i ting, att inse sanningen i betydelser och att se godheten i värden. Den andliga utvecklingen bestäms av den kapacitet som finns för utveckling, och den står i direkt proportion till eliminerandet av de själviska dragen från kärleken.

100:2.5 (1096.2) Vederbörandes andliga nivå är måttet på gudsuppnåelse, intoning till Riktaren. Uppnåendet av andlighetens slutlighet är detsamma som uppnåendet av maximal verklighet, maximal likhet med Gud. Det eviga livet är den ändlösa strävan efter infinita värden.

100:2.6 (1096.3) Målet för människans självförverkligande bör vara andligt, inte materiellt. De enda realiteter värda att sträva efter är gudomliga, andliga och eviga. Den dödliga människan har rätt att njuta av fysiskt välbehag och att tillfredsställa sina mänskliga böjelser. Hon har nytta av att vara lojal mot mänskliga förbindelser och temporala institutioner; men dessa är inte de eviga grundvalar på vilka man kan bygga upp den odödliga personlighet som måste transcendera rymden, övervinna tiden och uppnå den gudomliga fulländningens och finalittjänstens eviga bestämmelse.

100:2.7 (1096.4) Jesus beskrev den gudsmedvetne dödliges djupa säkerhet när han sade: ”Vad spelar det för roll för en gudsmedveten som tror på himmelriket om allt jordiskt rasar ihop?” Timliga garantier är sårbara, men andliga säkerheter är oövervinnliga. När flodvågorna av mänsklig motgång, själviskhet, grymhet, hat, illvilja och avund slår kring den dödliges själ, kan ni vara lugna i

förvissningen om att det finns en inre bastion, ett andens fäste, som är absolut ointagligt. Detta gäller åtminstone för varje människa som har överlämnat omsorgen om sin själ till den evige Gudens ande i sitt inre.

100:2.8 (1096.5) Efter ett sådant andligt uppnående, vare sig det har skett genom successiv tillväxt eller genom en särskild kris, sker en nyorientering av personligheten och en utveckling av nya värdenormer. Sådana av anden födda individer har fått så nya motiv i livet att de lugnt kan stå och se på medan deras mest omhuldade ambitioner går om intet och deras ivrigaste förhoppningar går i kras. De har förvissningen om att sådana katastrofer endast är omdirigerande omstörtningar som ödelägger ens timliga skapelser som en förberedelse för uppbyggandet av de ädlare och hållbarare realiteterna på en ny och mer sublim nivå av uppnåelse i universum.

3. Suprema värdebegrepp

100:3.1 (1096.6) Religionen är inte ett medel att uppnå en statisk och lycksalig sinnesfrid; den är en impuls avsedd att organisera själen för dynamiskt tjänande. Den innebär en mobilisering av hela det egna jaget i en trogen tjänst för att älska Gud och tjäna människan. Religionen betalar vilket pris som helst som är nödvändigt för att uppnå det högsta målet, den eviga vinsten. Det finns i den religiösa lojaliteten en helgad fullständighet som är storartat sublim. Dessa lojaliteter är socialt effektiva och andligen progressiva.

100:3.2 (1096.7) För religionsutövaren blir ordet Gud en symbol som anger ett närmande till den högsta verkligheten och en insikt om gudomligt värde. Människans sympatier och antipatier bestämmer inte vad som är gott och vad som är ont. Moraliska värden växer inte fram av att önskningar går i uppfyllelse eller av emotionella besvikelser.

100:3.3 (1096.8) När ni begrundar värden måste ni göra åtskillnad mellan det som *är* värde och det som *har* värde. Ni måste inse förhållandet mellan välbehagliga aktiviteter och deras meningsfulla integrerande och stegrade förverkligande på ständigt stigande och framåtskridande nivåer i människans erfarenhet.

100:3.4 (1097.1) Betydelse är något som erfarenheten lägger till till värdet. Det är en värderande medvetenhet om värden. En isolerad och rent självisk njutning kan innebära en faktisk nedvärdering av betydelser, en meningslös förströelse som gränsar till relativ ondska. Värdena är erfarenhetsbaserade när realiteterna är meningsfulla och mentalt associerade, när sinnet inser och värderar dessa förhållanden.

100:3.5 (1097.2) Värden kan aldrig vara statiska. Verklighet betyder förändring, tillväxt. Förändring utan tillväxt, betydelseutvidgning och värdeförhöjning, är värdelös — potentiellt ond. Ju högre kvalitet i den kosmiska anpassningen desto mer betydelse har en erfarenhet. Värdena är inte begreppsmässiga illusioner; de är verkliga, men de är alltid beroende av relationer. Värdena är alltid både aktuala och potentiella — inte vad som var, men vad som är och vad som kommer att vara.

100:3.6 (1097.3) Föreningen av aktualer och potentialer är lika med tillväxt, ett erfarenhetsmässigt förverkligande av värden. Tillväxt är inte enbart framåtskridande. Framåtskridandet är alltid meningsfullt, men det är relativt värdelöst utan tillväxt. Människolivets högsta värde består av tillväxt i fråga om värden, framåtskridande i fråga om betydelser och insikt om det kosmiska inbördes sambandet mellan dessa två erfarenheter. En sådan erfarenhet är detsamma som gudsmedvetande. Fastän en sådan dödlig inte är övernaturlig, är han faktiskt på väg att bli övermänsklig; en odödlig själ håller på att utvecklas.

100:3.7 (1097.4) Människan kan inte åstadkomma tillväxt, men hon kan erbjuda gynnsamma förhållanden för den. Tillväxten är alltid omedveten, vare sig den är fysisk, intellektuell eller andlig. Kärleken växer sålunda; den kan inte skapas, tillverkas eller köpas; den måste växa fram. Evolutionen är ett kosmiskt tillväxtförfarande. Social tillväxt kan inte åstadkommas med lagstiftning, och moralisk tillväxt kan inte uppnås med förbättrad administration. Människan kan tillverka en maskin, men dess verkliga värde måste härledas från den mänskliga kulturen och den personliga uppskattningen. Människans enda bidrag till tillväxten är mobiliserandet av all förmåga i sin personlighet — levande tro.

4. Tillväxtens problem

100:4.1 (1097.5) Ett religiöst levnadssätt är ett hängivet liv, och ett hängivet liv är ett skapande liv, originellt och spontant. Nya religiösa

insikter uppkommer ur konflikter, som leder till ett val av nya och bättre reaktionsvanor i stället för de tidigare och sämre reaktionsmönstren. Nya betydelser framträder endast mitt i själva konflikten; och konflikten består endast då man vägrar att omfatta de högre värden som betecknas av de överlägsna betydelserna.

100:4.2 (1097.6) Religiösa bryderier är oundvikliga. Det kan inte finnas någon tillväxt utan psykisk konflikt och andlig svallning.

Organiserandet av ett filosofiskt levnadssätt medför en anseelig oordning i de filosofiska delarna av sinnet. Man visar inte lojalitet till förmån för det storartade, det goda, det sanna och det ädla utan kamp. Utan möda klarnar inte den andliga synkretsen och fördjupas inte den kosmiska insikten. Människans intellekt protesterar mot att avvänjas från att få sin näring från de icke-andliga energierna i den timliga tillvaron. Det lättjefulla animala sinnet gör uppror inför den möda som krävs för att brottas med kosmiskt problemlösande.

100:4.3 (1097.7) Det religiösa livets stora problem består i uppgiften att förena personlighetens själskrafter under kärlekens dominans. Hälsa, mental effektivitet och lycka uppkommer från förenandet av fysiska system, sinnessystem och andesystem. Om kroppens hälsa och sinnets sundhet förstår människan mycket, men om lyckan har hon verkligen insett mycket litet. Den högsta lyckan är oupplösligt förenad med andligt framåtskridande. Andlig tillväxt ger en bestående glädje, en frid som övergår allt förstånd.

100:4.4 (1098.1) I det fysiska livet informerar sinnena om tingens existens. Sinnet upptäcker betydelsernas verklighet; men den andliga erfarenheten avslöjar livets sanna värden för individen. Dessa höga nivåer i människans liv uppnås i en enastående kärlek till Gud och en

osjälvisk kärlek till människan. Om du älskar dina medmänniskor måste du ha upptäckt deras värde. Jesus älskade människorna så mycket emedan han satte ett så stort värde på dem. Du kan bäst upptäcka värden i dina medmänniskor genom att komma underfund med deras motiv. Om någon irriterar dig, ger dig känslor av obehag, borde du med välvilja och inlevelse försöka upptäcka hans synsätt, de orsaker han har till ett sådant klandervärt beteende. Om du först förstår din granne blir du tolerant, och denna tolerans växer till vänskap och mognar till kärlek.

100:4.5 (1098.2) Framkalla för ditt inre öga en bild av en av dina primitiva förfäder från den tid då människan bodde i grottor — ett kort, vanskapt, smutsigt, snörvlande åbäke till man som står bredbent med höjd klubba, och som andas hat och fiendskap medan han tittar vilt rakt framför sig. En sådan bild visar knappast den gudomliga värdigheten hos människan. Låt oss utvidga bilden. Framför denna människa som vi har gett liv åt hukar sig en sabeltandad tiger färdig till språng. Bakom honom finns en kvinna och två barn. Du inser genast att det i en sådan bild finns början till mycket som är fint och ädelt hos människosläktet, men mannen är densamma i båda bilderna. Den andra skissen ger dig dock fördelen av ett vidgat synfält. Du kan då se denne evolverande dödliges motiv. Hans inställning blir lovvärd då du förstår honom. Om du blott kunde fatta dina gelikars motiv, hur mycket bättre kunde du inte förstå dem. Om du blott kände dina medmänniskor skulle du till slut förälska dig i dem.

100:4.6 (1098.3) Enbart genom viljeakt kan man inte sant älska sin nästa. Kärleken föds endast av en ingående förståelse av din nästas motiv och känslöstämningar. Det är inte lika viktigt att idag älska alla

människor som att varje dag lära sig att älska ytterligare en människa. Om du varje dag eller varje vecka når fram till förståelsen av ytterligare en av dina medmänniskor, och om detta är gränsen för din förmåga, då ägnar du dig förvisso åt att anpassa din personlighet socialt och åt att verkligen förändliga den. Kärlek smittar, och när människans tillgivenhet är intelligent och vis sprids kärlek lättare än hat. Endast äkta och osjälvisk kärlek är emellertid verkligen överförbar. Om varje människa blott kunde bli ett centrum för en dynamisk tillgivenhet, då skulle detta godartade kärleksvirus snart breda ut sig i människosläktets känslofulla emotionsström i en sådan utsträckning att hela civilisationen skulle omslutas av kärlek, och det skulle innebära förverkligandet av människans broderskap.

5. Omvändelse och mysticism

100:5.1 (1098.4) Världen är fylld av själar som har gått vilse, inte vilse i teologisk mening men när det gäller riktningen, själar som vandrar omkring förvirrade bland ismerna och kulterna under ett frustrerat filosofiskt tidsskede. Alltför få har lärt sig att ersätta den religiösa auktoriteten med en livsfilosofi. (Den samhällsanpassade religionens symboler bör inte föraktas som kanaler för tillväxt, fastän flodbanken inte är detsamma som floden.)

100:5.2 (1098.5) Den religiösa tillväxten framskrider från stagnation genom konflikt till koordinering, från osäkerhet till tvivellös tro, från ett förvirrat kosmiskt medvetande till ett enande av personligheten,

från timlig målsättning till evig, från slaveri under rädslan till friheten i det gudomliga sonskapet.

100:5.3 (1099.1) Det bör göras klart att lojalitetsförklaringar till de högsta idealen — gudsmedvetandets psykiska, emotionella och andliga klarhet — kan vara resultatet av en naturlig och så småningom skeende tillväxt, eller de kan ibland upplevas vid vissa vändpunkter i livet, såsom i en krissituation. Aposteln Paulus upplevde just en sådan plötslig och dramatisk omvändelse den händelserika dagen på vägen till Damaskus. Gautama Siddhartha hade en liknande upplevelse den natt han satt ensam och försökte tränga igenom den slutliga sanningens mysterium. Många andra har haft liknande upplevelser, och många sant troende har framskridit i anden utan plötslig omvändelse.

100:5.4 (1099.2) De flesta dramatiska fenomen i samband med så kallade religiösa omvändelser är enbart av psykologisk art, men då och då förekommer upplevelser som även har ett andligt ursprung. När den mentala mobiliseringen är absolut total på någon nivå av psykiskt uppsträckande mot andeuppnåendet, när människans motivation för lojalitetsbindningarna till den gudomliga idén är fullständig, då inträffar det mycket ofta att anden i människans inre sträcker sig ned för att synkronisera sig med det samlade och helgade syftet i den troende dödliges övermedvetna sinne. Det är sådana upplevelser av förenade intellektuella och andliga fenomen som utgör en omvändelse som består av faktorer utöver och ovanför en rent psykologisk företeelse.

100:5.5 (1099.3) Enbart en känsloupplevelse är emellertid en oäkta omvändelse; man måste ha tro såväl som känsla. Till den del en sådan

psykisk mobilisering är partiell, och i den mån motivationen för människans lojalitet är ofullständig, är upplevelsen av omvändelse i samma utsträckning en blandad intellektuell, emotionell och andlig realitet.

100:5.6 (1099.4) Om man är benägen att erkänna ett teoretiskt undermedvetet sinne som en praktisk arbetshypotes i det i övrigt enhetliga intellektuella livet, då bör man, för att vara konsekvent, också postulera ett liknande och motsvarande område av stigande intellektuell aktivitet vilket bildar den övermedvetna nivån, den zon där direkt kontakt sker med andeentiteten i människans inre, med Tankeriktaren. Den stora faran med alla dessa psykiska spekulationer är att visioner och andra så kallade mystiska upplevelser samt ovanliga drömmar kan ses som gudomliga budskap till människosinnet. Under gångna tider har gudomliga varelser uppenbarat sig för vissa gudsmedvetna personer, inte på grund av dessas mystiska transtillstånd eller sjukliga visioner, utan trots alla dessa fenomen.

100:5.7 (1099.5) I stället för omvändelse är levande tro och uppriktig dyrkan, helhjärtad och osjälvisk bön, ett bättre sätt att närma sig morontiazonerna för möjlig kontakt med Tankeriktaren. På det hela taget har alltför mycket av de minnen som väller upp från de omedvetna nivåerna i människosinnet tagits för gudomliga uppenbarelser och andeingivelser.

100:5.8 (1099.6) Det finns en stor fara förenad med att vanemässigt ägna sig åt religiösa dagdrömmar. Mysticism kan bli ett sätt att undvika verkligheten, fastän den ibland har varit ett medel att nå

genuin andlig gemenskap. Kortvariga tillbakadraganden från livets jättiga scen är kanske inte särskilt farliga, men långvarig isolering av personligheten är absolut inte önskvärd. Under inga omständigheter bör ett tranceliknande tillstånd av visionärt medvetande praktiseras som en religiös erfarenhet.

100:5.9 (1099.7) Kännetecknande för det mystiska tillståndet är en utspridning av medvetandet samtidigt som uppmärksamheten samlas i livfulla öar som påverkar ett relativt passivt intellekt. Allt detta drar medvetandet snarare till det undermedvetna än i riktning mot zonen för andlig kontakt, till det övermedvetna. Mången mystiker har fört sin mentala separation till nivån för abnorma mentala manifestationer.

100:5.10 (1100.1) Ett hälsosammare sätt att bedriva andlig meditation står att finna i en eftersinnande gudsdyrkan och i tacksägelsebön. Det direkta umgänget med ens Tankeriktare, så som skedde under de senare åren av Jesu liv på jorden, bör inte förväxlas med dessa så kallade mystiska upplevelser. De faktorer som bidrar till öppnandet av den mystiska gemenskapen anger den fara som är förbunden med dessa psykiska tillstånd. Det mystiska tillståndet gynnas av sådant som: fysisk trötthet, fastande, psykisk fränkoppling, djupa estetiska upplevelser, livfulla sexuella impulser, rädsla, oro, raseri och vilt dansande. Mycket av det material som stiger upp efter en sådan förberedelse har sitt ursprung i det undermedvetna.

100:5.11 (1100.2) Hur gynnsamma förhållandena än kunde ha varit för mystiska fenomen, bör det klart förstås att Jesus från Nasaret aldrig tillgrip sådana metoder för umgänge med Paradisfadern. Jesus hade inga undermedvetna vanföreställningar eller övermedvetna illusioner.

6. Det religiösa livets kännetecken

100:6.1 (1100.3) Evolutionära religioner och uppenbarelsereligioner kan skilja sig avsevärt från varandra till sina metoder, men beträffande motiven föreligger en stor överensstämmelse. Religionen är inte en särskild funktion i livet, utan snarare ett sätt att leva. Sann religion är en helhjärtad hängivenhet för någon realitet som religionsutövaren anser ha högsta värde för honom själv och för hela mänskligheten. De främsta kännetecknena för alla religioner är: obetingad lojalitet och helhjärtad hängivenhet för suprema värden. Denna religiösa hängivenhet för suprema värden framgår av den förment irreligiösa moderns förhållande till sitt barn och av den intensiva lojaliteten hos icke-religionsutövare inför en sak som vederbörande har engagerat sig för.

100:6.2 (1100.4) Det värde som religionsutövaren har accepterat som högsta värde kan vara lågt eller rentav falskt, men det är likväl ett religiöst värde. En religion är äkta just i den utsträckning som det värde som anses vara det högsta verkligen är en kosmisk realitet med genuint andligt värde.

100:6.3 (1100.5) Till tecknen på att människan har reagerat för den religiösa impulsen hör egenskaperna ädelhet och storslagenhet. Den allvarliga religionsutövaren är medveten om sitt medborgarskap i universum och likaså om att han står i förbindelse med källor till övermänsklig kraft. Vissheten om att höra till Guds söners förträffliga och upphöjda gemenskap får honom att rysa av spänning och ger honom kraft. Medvetandet om ens eget värde har höjts av sporren att

söka uppnå de högsta målsättningarna i universum — de suprema målen.

100:6.4 (1100.6) Det egna jaget har överlämnat sig åt den fängslande driften av en allomfattande motivation som tvingar till ökad självdisciplin, minskar de emotionella konflikterna och gör den dödligas liv verkligen värt att leva. Den morbida insikten om människans begränsningar utbyts till det naturliga medvetandet om de dödligas brister, i förening med moralisk beslutsamhet och andlig strävan att uppnå de högsta målen i universum och superuniversum. Denna intensiva strävan att uppnå ideal som ligger ovanför de dödligas sfär kännetecknas alltid av tilltagande tålamod, fördragsamhet, sinnesstyrka och tolerans.

100:6.5 (1100.7) Sann religion är emellertid ett levande kärleksförhållande, ett liv i tjänande. Religionsutövarens frigörande från mycket som enbart är timligt och trivialt leder aldrig till social isolering och bör inte ta kol på sinnet för humor. Genuin religion tar inte bort någonting från människans tillvaro, men den tillför livet i sin helhet nya betydelser; den genererar nya typer av entusiasm, iver och mod. Den kan till och med framkalla en korsfararanda, vilket är mer än farligt om denna inte kontrolleras av andlig insikt och att man troget ägnar sig åt de mänskliga lojaliteternas alldagliga sociala förpliktelser.

100:6.6 (1101.1) Ett av det religiösa livets mest häpnadsväckande känнемärken är den dynamiska och sublima friden, den frid som övergår allt mänskligt förstånd, den kosmiska jämvikt som kännetecknar avsaknaden av allt tvivel och all oro. Dessa nivåer av andlig stabilitet är oemottagliga för besvikelser. Sådana

religionsutövare är som aposteln Paulus, som sade: ”Jag är övertygad om att varken död eller liv, varken änglar, furstendömen eller makter, varken något som nu är eller något som skall komma, varken höjden eller djupet eller något annat skall kunna skilja oss från Guds kärlek.”

100:6.7 (1101.2) Det finns en känsla av trygghet, förbunden med insikten om en triumferande salighet, rotad i medvetandet hos den religionsutövare som har fattat den Supremes verklighet och som strävar mot den Ultimates bestämmelse.

100:6.8 (1101.3) Även utvecklingsreligionen är allt detta i fråga om lojalitet och storslagenhet, emedan den är en genuin erfarenhet. Men uppenbarelsereligionen är *utomordentlig* såväl som genuin. Den vidgade andliga synkretsens nya lojalitetsband skapar nya nivåer av kärlek och tillgivenhet, av tjänande och gemenskap. Hela detta vidare sociala synsätt leder till ett vidgat medvetande om Guds faderskap och människans broderskap.

100:6.9 (1101.4) Den karakteristiska skillnaden mellan evolverad och uppenbarad religion är den nya kvalitet i form av gudomlig visdom som läggs till den rent erfarenhetsmässiga mänskliga visdomen. Men det är erfarenhet inom och av människoreligionerna som utvecklar förmågan att senare ta emot allt större utgivningar av gudomlig visdom och kosmisk insikt.

7. Den högsta formen av religiöst liv

100:7.1 (1101.5) Fastän den genomsnittlige dödliga på Urantia inte kan hoppas på att uppnå den höggradiga fulländning av karaktären som

Jesus från Nasaret nådde under sitt kroppsliga livsskede, är det helt och hållet möjligt för varje dödlig troende att utveckla en stark och enad personlighet längs de fulländade linjer som Jesu personlighet uppvisade. Det enastående draget i Mästarens personlighet var inte så mycket dess fulländning som dess symmetri, dess utsökta och balanserade enhetlighet. Det effektivaste sättet att beskriva Jesus är att följa exemplet från den som, med en gest mot Mästaren som stod inför sina åklagare, sade: ”Se mannen!”

100:7.2 (1101.6) Att Jesus var osvikligt vänlig rörde människornas hjärtan, men hans ståndaktiga karaktärsstyrka förvånade hans efterföljare. Han var ofrånkomligt uppriktig; det fanns ingenting av hycklare hos honom. Han var fri från tillgjordhet; han var alltid så uppfriskande äkta. Han nedlät sig aldrig till skrytsamhet och tillgrep aldrig förställning. Han levde ut sanningen just så som han lärde ut den. Han var sanningen. Han kände sig tvungen att förkunna frälsande sanning för sin generation, även om en sådan uppriktighet ibland orsakade smärta. Han var obetingat lojal i förhållande till all sanning.

100:7.3 (1101.7) Mästaren var så hygglig, så lätt att närma sig. Han var så praktisk i all sin omvårdande verksamhet, samtidigt som alla hans planer kännetecknades av ett sådant helgat sunt förnuft. Han var så fri från alla nyckfulla, underliga och excentriska tendenser. Han var aldrig godtycklig, lynnig eller hysterisk. I all hans undervisning och i allt vad han gjorde fanns alltid ett utsökt omdöme i förening med ett utomordentligt sinne för det tillbörliga.

100:7.4 (1102.1) Människosonen var alltid en välbalanserad personlighet. Till och med hans fiender hade en sund respekt för

honom; de rentav fruktade hans närvaro. Jesus var orädd. Han var överfylld av gudomlig entusiasm, men han blev aldrig fanatisk. Han var emotionellt engagerad men aldrig flyktig. Han var fantasirik men alltid praktisk. Han mötte livets realiteter öppet, men han var aldrig dystert eller prosaisk. Han var modig men aldrig obetänksam; försiktig men aldrig feg. Han var deltagande men inte sentimental; enastående men inte excentrisk. Han var from men inte skenhelig. Han var så välbalanserad för att han var så fulländad hel.

100:7.5 (1102.2) Jesu originalitet var ohämmad. Han var inte bunden av traditionen eller handikappad av slaveri under det snävt konventionella. Han talade med otvivelaktig övertygelse och undervisade med absolut auktoritet. Hans storartade originalitet fick honom dock inte att förbise pärlorna av sanning i de läror som utgick från hans föregångare och samtida. Det mest originella i hans undervisning var betoningen av kärlek och barmhärtighet i stället för fruktan och offer.

100:7.6 (1102.3) Jesus hade en mycket vid syn på livet. Han uppmanade sina anhängare att predika evangeliet för alla folk. Han var fri från all trångsynthet. Hans ömmande hjärta inneslöt hela mänskligheten, rentav ett helt universum. Alltid löd hans inbjudan: ”Vem som än vill, låt honom komma.”

100:7.7 (1102.4) Om Jesus sade man sanningsenligt: ”Han litade till Gud.” Som en människa bland människor förlitade han sig högst sublimt på Fadern i himlen. Han litade på sin Fader så som ett litet barn litar på sin jordiska förälder. Hans tro var fulländad men aldrig övermodig. Oberoende av hur grym naturen kunde förefalla eller hur likgiltig för människans välfärd på jorden, vacklade Jesus aldrig i sin

tro. Han var immun mot besvikelse och omötttaglig för förföljelse. Han berördes inte av uppenbart misslyckande.

100:7.8 (1102.5) Han älskade människorna som sina bröder, samtidigt som han insåg hur olika de var i fråga om medfödda gåvor och förvärvade egenskaper. ”Han vandrade omkring och gjorde gott.”

100:7.9 (1102.6) Jesus var en ovanligt gladlynt person, men han var ingen blind och orimlig optimist. Hans ständiga ord av uppmuntran lydde: ”Var vid gott mod.” Han kunde bibehålla denna trygga attityd på grund av sin osvikliga förlitan på Gud och sin orubbliga tilltro till människan. Han var alltid rörande hänsynsfull gentemot alla människor emedan han älskade dem och trodde på dem. Dock var han alltid trogen sin övertygelse och storartat fast i sin hängivelse att göra sin Faders vilja.

100:7.10 (1102.7) Mästaren var alltid generös. Han blev aldrig trött på att säga: ”Saligare är att giva än att taga.” Han sade: ”Fritt har ni fått, så giv ock fritt.” I all sin gränslösa generositet var han dock aldrig slösaktig eller extravagant. Han förkunnade att man måste tro för att erhålla frälsning. ”Ty var och en som söker, han skall finna.”

100:7.11 (1102.8) Han var frispråkig men alltid välvillig. Han sade: ”Om så icke vore, skulle jag ha sagt er det.” Han var rättfram men alltid vänlig. Han var öppenhjärtig i sin kärlek till syndaren och i sin avsky för synden. I all sin häpnadsväckande öppenhjärtighet var han ofelbart *rättvis*.

100:7.12 (1102.9) Jesus var hela tiden glad av sig, trots att han ibland fick dricka djupt från den mänskliga sorgens bägare. Utan fruktan mötte han tillvarons realiteter, men han var dock full av entusiasm för evangeliet om himmelriket. Han behärskade sin entusiasm; den

behärskade aldrig honom. Han var oreserverat hängiven ”Faderns ärenden”. Denna gudomliga entusiasm fick hans oandliga bröder att tro att han var från sina sinnen, men det observerande universumet värderade honom som modellen för sunt förnuft och mönstret för de dödligas högsta hängivelse för det andliga livets höga normer. Hans behärskade entusiasm smittade av sig; hans följeslagare blev tvungna att dela hans gudomliga optimism.

100:7.13 (1103.1) Denne man från Galiléen var ingen sorgernas man; han var en gladlynt själ. Alltid löd hans uppmaning: ”Ni skall jubla och stråla av glädje.” När plikten så krävde var han villig att modigt gå genom ”dödsskuggans dal”. Han var gladlynt men samtidigt ödmjuk.

100:7.14 (1103.2) Hans mod uppvägdes endast av hans tålmod. När han pressades att handla i förtid brukade han endast svara: ”Min stund har ännu inte kommit.” Han hade aldrig bråttom; hans lugna hållning var sublim. Han var ofta indignerad över det onda, intolerant när det gällde synd. Han blev ofta mäktigt rörd att ingripa mot sådant som var skadligt för välfärden hos hans barn på jorden. Hans förtrytelse över synden ledde aldrig till ilska mot syndaren.

100:7.15 (1103.3) Hans mod var storartat, men han var aldrig dumdristig. Hans motto var: ”Frukta icke.” Hans oförskräckthet var imponerande och hans mod ofta hjältemodigt. Hans mod var emellertid förbundet med omdöme och kontrollerat av förnuft. Det var ett mod fött av tro, inte det blinda övermodets våghalsighet. Han var verkligen djärv men aldrig oförskämd.

100:7.16 (1103.4) Mästaren var ett mönster i fråga om vördnad. Redan bönen i hans ungdom började med orden ”Fader vår som är i himlen,

helgat vare ditt namn.” Han respekterade även sina medmänniskors bristfälliga dyrkan. Detta avhöll honom inte från att attackera religiösa traditioner eller angripa fel i människornas trosföreställningar. Han förhöll sig vördnadsfullt till äkta helighet, och ändå kunde han med rätta vända sig till sina medmänniskor och säga: ”Vilken av er kan förklara mig skyldig till någon synd?”

100:7.17 (1103.5) Jesus var stor emedan han var god, och ändå umgicks han med de små barnen. Han var mild och anspråkslös i sitt personliga liv, och likväl var han den fulländade människan i ett universum. Hans följeslagare kallade honom oombedda Mästare.

100:7.18 (1103.6) Jesus var en fullständigt förenad, samlad människopersonlighet. Idag, såsom i Galiléen, fortsätter han att förena den dödliges erfarenhet och att koordinera människans strävan. Han enar livet, förädlar karaktären och förenklar erfarenheten. Han träder in i människans sinne för att höja, omvandla och förändliga det. Det är bokstavligen sant: ”Om någon har Kristus Jesus i sitt inre, är han en ny skapelse; det gamla försvinner; se, allting blir som nytt.”

100:7.19 (1103.7) [Framfört av en Melkisedek i Nabadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 100](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 102](#) >>

Kapitel 101

Religionens verkliga natur

101:0.1 (1104.1) RELIGIONEN, som en mänsklig erfarenhet, sträcker sig från den evolverande vildens primitiva slaveri under rädslan upp till den sublima och storartade trosfriheten bland de civiliserade dödliga som är utsökt medvetna om att de är den evige Gudens söner.

101:0.2 (1104.2) Religionen är föregångare till den avancerade etik och moral som hör samman med den framåtskridande samhällsutvecklingen. Religionen som sådan är dock inte enbart en moralisk rörelse, om än de yttre och samhälleliga manifestationerna av religionen kraftigt påverkas av den etiska och moraliska drivkraften i människosamfundet. Religionen utgör alltid en inspiration för människans evolverande natur, men den är inte hemligheten bakom denna evolution.

101:0.3 (1104.3) Religionen, personlighetens övertygelse-tro, kan alltid övervinna förtvivlans ytligt sett motstridiga logik som föds i det icke-troende materiella sinnet. Det finns verkligen en sann och genuin inre röst, detta ”sanna ljus som upplyser varje människa som kommer till världen”. Denna andeledning är något annat än den etiska uppmaningen från människans samvete. Den religiösa förvissningens känsla är mer än en emotionell känsla. Den förvissning som religionen ger överstiger sinnets förnuft, ja till och med filosofins logik. Religion *är* tro, tillit och förvissning.

1. Sann religion

101:1.1 (1104.4) Den sanna religionen är inte ett filosofiskt trossystem som kan resoneras fram och sedan bekräftas av naturliga bevis, inte heller är den en fantastisk och mystisk erfarenhet av obeskrivbara ekstatiske känslor som kan upplevas endast av de romantiska anhängarna av mysticism. Religionen är inte något som förnuftet skapar, men sedd inifrån är den alltigenom förnuftig. Religionen uppkommer inte från den mänskliga filosofins logik, men som de dödligas erfarenhet är den alltigenom logisk. Religionen är den upplevelse av gudomlighet i medvetandet hos en moralisk varelse av evolutionärt ursprung; den representerar sann erfarenhet av eviga realiteter i tiden, ett förverkligande av andliga tillfredsställelser medan man fortfarande befinner sig i köttslig gestalt.

101:1.2 (1104.5) Tankeriktaren har ingen speciell mekanism genom vilken den kunde uttrycka sig. Det finns ingen mystisk religiös

själsförmögenhet för att ta emot eller uttrycka religiösa emotioner. Dessa erfarenheter görs tillgängliga genom det dödliga sinnets naturligt förefintliga mekanism. Däri ligger en av förklaringarna till Riktarens svårighet att träda i direkt förbindelse med det materiella sinnet där den ständigt lever.

101:1.3 (1104.6) Den gudomliga anden tar kontakt med den dödliga människan, inte genom känslor eller emotioner utan inom området för det högsta och mest förändligade tänkandet. Det är dina *tankar*, inte dina känslor som leder dig i riktning mot Gud. Den gudomliga naturen kan uppfattas endast med sinnets ögon. Men det sinne som verkligen urskiljer Gud, som hör Riktaren i sitt inre, är det rena sinnet. ”Utan helighet får ingen se Herren.” All sådan inre och andlig gemenskap kallas andlig insikt. Sådana religiösa erfarenheter är ett resultat av den inverkan på människans sinne som Riktarens och Sanningens Andes gemensamma verksamhet åstadkommer då de verkar bland och på idéerna, idealen, insikterna och andesträvandena hos Guds evolverande söner.

101:1.4 (1105.1) Religionen lever och frodas sålunda inte av seende och känsla, utan snarare av tro och insikt. Religionen innebär inte att man upptäcker nya fakta eller att man finner en unik upplevelse, utan snarare att man upptäcker nya och andliga *betydelser* i fakta som redan är välkända för mänskligheten. Den högsta religiösa upplevelsen beror inte på vad som har gjorts tidigare av tro, tradition eller någon auktoritet; inte heller är religionen en följd av sublima känslor eller rent mystiska emotioner. Snarare är den en oändligt djup och verklig upplevelse av andlig gemenskap med de andeinflytelser som vistas i människosinnet, och i den mån en sådan erfarenhet kan

definieras i psykologiska termer är den helt enkelt erfarenheten av att uppleva verkligheten av att tro på Gud som en realitet i en sådan rent personlig upplevelse.

101:1.5 (1105.2) Fastän religionen inte är ett resultat av rationalistiska spekulationer inom en materiell kosmologi, är den icke desto mindre en skapelse av en helt rationell insikt som uppkommer i människosinnets erfarenhet. Religionen föds varken av mystiska meditationer eller av isolerade kontemplationer, om än den ständigt är mer eller mindre mystisk och alltid odefinierbar och oförklarlig enligt rent intellektuellt förnuft och filosofisk logik. Den sanna religionens groddar får sin början på området för människans moraliska medvetande, och de uppenbaras under tillväxten av människans andliga insikt, denna förmåga i människans personlighet som tillkommer till följd av den gudsuppenbarande Tankeriktarens närvaro i det dödliga gudshungrande sinnet.

101:1.6 (1105.3) Tron förenar moralisk insikt med ett samvetsgrant urskiljande av värden, och den tidigare existerande evolutionära pliktkänslan kompletterar den sanna religionens uppkomsthistoria. Religionserfarenheten leder slutligen till ett förvissat medvetande om Gud och en tvivellös övertygelse om den troende personlighetens överlevnad.

101:1.7 (1105.4) Sålunda kan man se att den religiösa längtan och den andliga trängtan inte är av den art att de endast leder människan till att *vilja* tro på Gud, utan snarare är de av sådan art och kraft att människorna påverkas på djupet av en övertygelse att de *borde* tro på Gud. Den evolutionära pliktkänslan och de skyldigheter som blir följden av uppenbarelsens upplysning, gör ett så djupt intryck på

människans moraliska natur att hon till slut når den mentala
ståndpunkt och den själsattityd där hon inser att hon *inte har någon
rätt att inte tro på Gud*. Sådana upplysta och disciplinerade individers
högre och superfilosofiska visdom får dem till slut att inse att om man
tvivlar på Gud eller misstror hans godhet så vore det att vara trolös
mot det *mest verkliga* och *djupaste* i människans sinne och själ — den
gudomliga Riktaren.

2. Religionen som ett faktum

101:2.1 (1105.5) Religionen som ett faktum bygger enbart på rationella
och vanliga människors religiösa erfarenhet. Endast i den meningen
kan religionen någonsin anses vetenskaplig eller ens psykologisk.
Beviset för att uppenbarelsen är uppenbarelse är detta samma faktum
av människans erfarenhet: det faktum att uppenbarelsen verkligen
syntetiserar naturvetenskaperna och religionsteologin, som till synes
går i skilda riktningar, till en konsekvent och logisk
universumfilosofi, en koordinerad och obruten förklaring till både
vetenskap och religion och sålunda skapar en sinnesharmoni och
andens tillfredsställelse som i människans erfarenhet ger svar på
frågorna från den dödliges sinne som längtar efter att få veta *hur* den
Infinite förverkligar sin vilja och sina planer i materien, med sinnena
och på anden.

101:2.2 (1106.1) Förnuftet är vetenskapens metod, tron är religionens
metod, logiken är det förfarande som filosofin försöker sig på.
Uppenbarelsen uppväger avsaknaden av morontiasynsättet genom att

erbjuda ett förfarande för att, genom sinnets förmedling, åstadkomma en enhetlig uppfattning om materiens och andens realitet och relationer. En sann uppenbarelse gör aldrig vetenskapen onaturlig, religionen oresonlig eller filosofin ologisk.

101:2.3 (1106.2) Förnuftet kan genom vetenskapens studier leda bakåt genom naturen till en Första Orsak, men det krävs religiös tro för att omvandla vetenskapens Första Orsak till en frälsningens Gud. Det fordras ytterligare uppenbarelse för att bekräfta giltigheten i en sådan tro, en sådan andlig insikt.

101:2.4 (1106.3) Det finns två grundläggande orsaker till att tro på en Gud som främjar människans överlevnad:

101:2.5 (1106.4) 1. Människans erfarenhet, personlig förvissning, det hopp och den tillit som på något sätt har registrerats och som har väckts av Tankeriktaren i människans inre.

101:2.6 (1106.5) 2. Sanningens uppenbarande, vare sig genom direkt personlig verksamhet av Sanningens Ande, genom gudomliga Söners utgivning till världarna eller genom det skrivna ordets uppenbarelsen.

101:2.7 (1106.6) Vetenskapen avslutar sitt förnuftsmässiga sökande med hypotesen om en Första Orsak. Religionen vilar inte på trons vingar förrän den är säker på en frälsningens Gud. Vetenskapens urskiljande studium antyder logiskt verkligheten och existensen av ett Absolut. Religionen tror oreserverat på existensen och verkligheten av en Gud som främjar personlighetens överlevnad. Det som metafysiken totalt misslyckas med att göra, och som även filosofin delvis misslyckas med, det gör uppenbarelsen, nämligen bekräftar att

vetenskapens Första Orsak och religionens frälsande Gud är *en och samma Gudom*.

101:2.8 (1106.7) Förnuftet är beviset inom vetenskapen, tron inom religionen, logiken inom filosofin, men uppenbarelsen bekräftas endast av människans *erfarenhet*. Vetenskapen ger kunskap, religionen medför lycka, filosofin leder till enhet; uppenbarelsen bekräftar den erfarenhetsmässiga harmonin i detta trefaldiga sätt att närma sig den universella verkligheten.

101:2.9 (1106.8) Begrundandet av naturen kan endast avslöja en naturens Gud, en rörelsens Gud. I naturen finns endast materia, rörelse och livfullhet — liv. Materia plus energi uppträder under vissa förhållanden som livsformer, men medan livet i naturen sålunda som fenomen är relativt fortgående är det helt övergående för de enskilda individerna. Naturen erbjuder ingen grund för att logiskt tro på överlevnaden av människans personlighet. Den religiösa människan som finner Gud i naturen har redan funnit denne samme personlige Gud i sin egen själ.

101:2.10 (1106.9) Tron uppenbarar Gud i själen. Uppenbarelsen, morontiainsiktens ersättning i en evolutionär värld, gör det möjligt för människan att i naturen se samme Gud som tron avslöjar i hennes själ. Sålunda lyckas uppenbarelsen överbrygga klyftan mellan det materiella och det andliga, rentav mellan den skapade och Skaparen, mellan människan och Gud.

101:2.11 (1107.1) Begrundandet av naturen visar logiskt i riktning mot en intelligent ledning, rentav en levande övervakning, men det avslöjar inte på något tillfredsställande sätt en personlig Gud. Å andra sidan visar naturen ingenting som skulle hindra universum från att

betraktas som en skapelse av religionens Gud. Gud står inte att finna enbart i naturen, men då människan på annat sätt har funnit honom blir studiet av naturen helt i samklang med den högre och mer andliga tolkningen av universum.

101:2.12 (1107.2) Som ett epokgörande fenomen är uppenbarelsen periodisk; som människans personliga erfarenhet är den fortgående. Gudomligheten verkar i de dödligas personlighet som Riktargåvan från Fadern, som Sanningens Ande från Sonen och som den Heliga Anden från Universumets Ande, och dessa tre överjordiska gåvor förenas i människans erfarenhetsmässiga utveckling som den Supremes omvårdnad.

101:2.13 (1107.3) Sann religion är en insikt om verkligheten, trosfrukten från det moraliska medvetandet, inte bara ett intellektuellt godtagande av någon samling dogmatiska lärosatser. Sann religion består i erfarenheten att ”Anden själv vittnar med vår ande att vi är Guds barn”. Religionen utgörs inte av teologiska påståenden utan av andlig insikt och av det sublima i själens förtröstan.

101:2.14 (1107.4) Ditt djupaste väsen — den gudomliga Riktaren — skapar inom dig en hunger och törst efter rättfärdighet, en bestämd längtan efter gudomlig fulländning. Religionen är den troshandling som erkänner denna inre strävan efter gudomlig uppnåelse; och så blir den till själens förtröstan och förvissning som du blir medveten om som frälsningens väg, förfarandet för personlighetens överlevnad och alla de värden som du har börjat betrakta som sanna och goda.

101:2.15 (1107.5) Uppfattandet av religionen har aldrig varit beroende av stor lärdom eller fyndig logik, och kommer aldrig att vara det. Det

är frågan om andlig insikt, och just detta är orsaken till att en del av världens största religiösa lärare, även profeterna, ibland har haft så lite av världens visdom. Den religiösa tron är lika tillgänglig för den lärda som för den olärda.

101:2.16 (1107.6) Religionen måste alltid vara sin egen kritiker och domare; den kan aldrig iakttas, än mindre förstås, utifrån. Din enda garanti för en personlig Gud består i din egen insikt när det gäller din tro på och erfarenhet av andliga ting. För alla dina medmänniskor som har haft en liknande erfarenhet behövs inget argument för Guds personlighet eller verklighet, medan för alla andra människor, som inte är på detta sätt säkra på Gud, kunde inget tänkbart argument någonsin vara verkligt övertygande.

101:2.17 (1107.7) Psykologin kan förvisso försöka studera de fenomen som gäller religiösa reaktioner inför den sociala omgivningen, men den kan aldrig hoppas på att kunna tränga in i religionens verkliga och inre motiv och funktioner. Endast teologin, trons värld och uppenbarelseförfarandet kan erbjuda någon form av intelligent redogörelse för den religiösa erfarenhetens natur och innehåll.

3. Religionens kännetecken

101:3.1 (1107.8) Religionen är så vital att den består även då lärdom saknas. Den lever trots att ha förorenats av felaktiga kosmologier och falska filosofier; den överlever rentav metafysikens förvirring. Under religionens alla skiftande historiska öden består alltid det som är

oundgängligt för människans framåtskridande och överlevnad: det etiska samvetet och den moraliska medvetenheten.

101:3.2 (1108.1) Trosinsikt eller andlig intuition är en gemensam gåva från det kosmiska sinnet och Tankeriktaren, som är Faderns gåva till människan. Andligt förnuft, själens intelligens, är en gåva från den Heliga Anden, den Skapande Andens gåva till människan. Andlig filosofi, visdomen om anderealiteter, är en gåva från Sanningens Ande, Gåvosönernas gemensamma gåva till människobarnen. Koordineringen och den ömsesidiga föreningen av dessa andegåvor gör människan till en andepersonlighet när det gäller hennes potentiella bestämmelse.

101:3.3 (1108.2) Det är denna samma andepersonlighet — i primitiv och embryonal form — som i Riktarens besittning överlever den naturliga kroppsliga döden. Detta sammansatta väsen av andeursprung i förening med mänsklig erfarenhet har, tack vare den levande väg som de gudomliga Sönerna har ordnat med, förmågan att överleva (i Riktarens vård) upplösningen av det materiella jaget av sinne och materia, då ett sådant förhållande av övergående natur mellan det materiella och det andliga upplöses av att den livsbefrämjande rörelsen upphör.

101:3.4 (1108.3) Genom religiös tro visar sig människans själ och manifesterar den potentiella gudomligheten i sitt uppkommande väsen genom det karakteristiska sätt på vilket den får den dödliges personlighet att reagera för vissa prövande intellektuella och testande sociala situationer. Genuin andlig tro (sann moralisk medvetenhet) visas däri att den:

101:3.5 (1108.4) 1. Får etik och moral att göra framsteg trots medfödda och ogynnsamma animalistiska tendenser.

101:3.6 (1108.5) 2. Framkallar en sublim förtröstan på Guds godhet även inför bitter besvikelse och förkrossande nederlag.

101:3.7 (1108.6) 3. Genererar enastående mod och tillförsikt trots naturliga motgångar och fysiska katastrofer.

101:3.8 (1108.7) 4. Demonstrerar en oförklarlig jämvikt och ett uthärdande lugn trots förvirrande sjukdomar och rentav intensivt fysiskt lidande.

101:3.9 (1108.8) 5. Upprätthåller en mystisk balans och samlad hållning i personligheten inför misshandel och grövsta orättvisa.

101:3.10 (1108.9) 6. Upprätthåller en gudomlig förtröstan om en slutlig seger trots grymheterna i ett till synes blint öde och trots naturkrafternas uppenbara, totala likgiltighet för människans välfärd.

101:3.11

(1108.10) 7. Framhärdar i en orubblig tro på Gud trots logikens alla motsatta bevis och motstår med framgång alla andra intellektuella spetsfundigheter.

101:3.12

(1108.11) 8. Fortsätter att uppvisa en oförskräckt tro på själens överlevnad oberoende av den falska vetenskapens vilseledande läror och den osunda filosofins övertalande villfarelser.

101:3.13

(1108.12) 9. Lever och vinner segrar oberoende av den krossande övervikten från de invecklade och partiella civilisationerna i modern tid.

101:3.14

(1108.13) 10. Bidrar till altruismens fortbestånd trots människors själviskhet, sociala motsättningar, näringslivets girigheter

och politiska missförhållanden.

101:3.15

(1108.14) 11. Håller stadigt fast vid en sublim tro på universumhet och gudomliga ledning oberoende av den förbryllande närvaron av ondska och synd.

101:3.16

(1108.15) 12. Fortsätter att dyrka Gud oberoende av allt och alla. Vågar förkunna: ”Om han så dräper mig, vill jag dock tjäna honom.”

101:3.17

(1108.16) Vi vet sålunda genom tre fenomen att människan har en gudomlig ande eller andar i sitt inre: för det första genom personlig erfarenhet — religiös tro; för det andra genom uppenbarelse — personlig eller rasomfattande; och för det tredje genom det häpnadsväckande uppvisandet av dessa ovanliga och onaturliga reaktioner inför sin materiella omgivning, såsom framgår av den föregående redogörelsen över de tolv förhållningssätt som kännetecknar anden inför verkliga och prövande situationer i människans reella tillvaro. Och det finns ytterligare andra exempel.

101:3.18 (1109.1) Det är just ett sådant vitalt och kraftfullt

troframträdande inom religionens område som ger den dödliga människan rätten att försäkra att denna förläning som kröner människonaturen, den religiösa erfarenheten, är hennes personliga ägodel och en andlig realitet.

4. Uppenbarelsens begränsningar

101:4.1 (1109.2) Emedan er värld är allmänt ovetande om ursprung, även om fysiska ursprung, har det visat sig klokt att från tid till annan erbjuda undervisning i kosmologi. Alltid har detta medfört svårigheter för framtiden. De lagar som styr uppenbarandet hämmar oss väldigt mycket då de förbjuder meddelandet av oförtjänt eller för tidig kunskap. Ödet för den kosmologi som presenteras som en del av uppenbarad religion är att föråldras på mycket kort tid. Följaktligen är de som i framtiden studerar en sådan uppenbarelse frestade att överge även de element av äkta religiös sanning som den kan tänkas innehålla, emedan de upptäcker fel på ytan av de kosmologier som har presenterats i samband därmed.

101:4.2 (1109.3) Människosläktet borde förstå att vi som deltar i sanningens uppenbarande mycket strängt begränsas av instruktionerna från våra överordnade. Det står oss inte fritt att föregripa de vetenskapliga upptäckter som kan ske inom de närmaste tusen åren. Uppenbarare måste handla i enlighet med de instruktioner som utgör en del av uppenbarelseuppdraget. Vi ser ingen utväg att övervinna denna svårighet vare sig nu eller någonsin i framtiden. Vi vet mycket väl att fastän de historiska fakta och religiösa sanningar som ingår i denna serie av uppenbarelseframställningar blir bestående under kommande tidsåldrar, kommer många av våra konstateranden beträffande naturvetenskaperna att inom några få korta år kräva en revidering till följd av vetenskapliga tilläggsrön och nya upptäckter. Vi kan redan nu förutse dessa nya rön men vi är förbjudna att inkludera sådana av människan oupptäckta fakta i uppenbarelseurkunderna. Det må göras klart att uppenbarelser inte nödvändigtvis är inspirerade. Kosmologin i dessa uppenbarelser är

inte inspirerad. Den begränsas av att vi endast har tillstånd att koordinera och sortera den nutida kunskapen. Medan den gudomliga eller andliga insikten är en gåva, *måste den mänskliga visdomen uppkomma genom utveckling*.

101:4.3 (1109.4) Sanningen är alltid en uppenbarelse:

självuppenbarelse när den framträder som resultat av det arbete som Riktaren i människans inre utför; epokgörande uppenbarelse när den framförs på försorg av någon annan himmelsk representation, grupp eller personlighet.

101:4.4 (1109.5) I sista hand måste religionen bedömas enligt de frukter den frambär, enligt det sätt och till den grad som den framför sin egen inneboende och gudomliga ypperlighet.

101:4.5 (1109.6) Sanningen kan vara endast relativt inspirerad, även om uppenbarelsen utan undantag är ett andligt fenomen. Fastän konstateranden som gäller kosmologin aldrig är inspirerade, är sådana uppenbarelsor av enormt värde såtillvida att de åtminstone för en tid klargör kunskapen genom att de:

101:4.6 (1109.7) 1. Minskar förvirringen genom att auktoritativt eliminera fel.

101:4.7 (1109.8) 2. Koordinerar fakta och iakttagelser som är kända eller snart kommer att bli det.

101:4.8 (1110.1) 3. Återför viktiga bitar av förlorad kunskap om epokgörande händelser i en avlägsen förgången tid.

101:4.9 (1110.2) 4. Erbjuder information som fyller väsentliga luckor i kunskap som i övrigt har förtjänats.

101:4.10 (1110.3) 5. Presenterar kosmiska data på ett sätt som belyser de andliga budskap som i övrigt ingår i uppenbarelsen.

5. Religionen utvidgad av uppenbarelse

101:5.1 (1110.4) Uppenbarelsen är ett förfarande med vilket tidsålder efter tidsålder av tid sparas i det nödvändiga arbetet att sortera och sälla ut evolutionens feluppfattningar från de andeförvärvade sanningarna.

101:5.2 (1110.5) Vetenskapen har att göra med *fakta*; religionen befattar sig endast med *värden*. Sinnet försöker med upplyst filosofi förena betydelserna av både fakta och värden och kommer så fram till en uppfattning om en fullständig *verklighet*. Kom ihåg att vetenskapen är kunskapens domän, filosofin är visdomens värld, och religionen är troserfarenhetens sfär. Religionen framträder icke desto mindre i två faser:

101:5.3 (1110.6) 1. Utvecklingsbaserad religion. Den erfarenhet som innebär en primitiv dyrkan, den religion som härleds från sinnet.

101:5.4 (1110.7) 2. Uppenbarad religion. Den universumattityd som härleds från anden. Förvissningen om och tron på att eviga realiteter bevaras, att personligheten överlever, och att man till slut uppnår den kosmiska Gudom vars ändamål har gjort allt detta möjligt. Det ingår i universums plan att den utvecklingsbaserade religionen förr eller senare skall få del av den andliga expansion som uppenbarelsen medför.

101:5.5 (1110.8) Både vetenskapen och religionen utgår från antagandet att det finns vissa allmänt godtagna grundvalar för de logiska slutledningarna. Sålunda måste också filosofin ta som utgångspunkt antagandet att tre ting är verkliga:

101:5.6 (1110.9) 1. Den materiella kroppen.

101:5.7 (1110.10) 2. Den övermateriella fasen av människan, själen eller rentav anden i hennes inre.

101:5.8 (1110.11) 3. Människans sinne, mekanismen för kommunikation och förbindelsen mellan ande och materia, mellan det materiella och det andliga.

101:5.9 (1110.12) Vetenskapsmännen sammanställer fakta, filosoferna koordinerar idéer, medan profeter upphöjer ideal. Känsla och emotion är oföränderliga följdforeteelser till religionen, men de är inte religion. Religionen kan vara känslan av upplevelse, men den är knappast upplevelsen av känsla. Varken logiken (förnuftet) eller emotionen (känslan) har egentligen del i den religiösa erfarenheten, fastän båda på olika sätt kan vara förenade med trosutövandet vid främjandet av den andliga insikten om verkligheten, allt enligt det enskilda sinnets status och läggning.

101:5.10

(1110.13) Utvecklingsreligionen är ett resultat av utgivningen av lokaluniversumets sinneshjälpare, som har fått i uppdrag att skapa och gynna benägenheten för dyrkan hos den evolverande människan. Dessa primitiva religioner har en direkt anknytning till etik och moral, till människans *pliktkänsla*. Sådana religioner bygger på den förvisning som samvetet ger och leder till en stabilisering av relativt etiska civilisationer.

101:5.11 (1111.1) För de personligen uppenbarade religionerna svarar utgivningsandarna som representerar Paradistreenighetens tre personer, och de bemödar sig särskilt om att *sanningen* vidgas. Utvecklingsreligionen inpräntar hos individen idén om personliga plikter; den uppenbarade religionen betonar allt mer kärleksfullheten, den gyllene regeln.

101:5.12 (1111.2) Evolverad religion bygger helt på tro. Uppenbarelsen medför ytterligare den förvissningen att den presenterar mer omfattande sanningar än tidigare om gudomligheten och verkligheten samt att man i och med den får ett ännu värdefullare vittnesbörd om den faktiska erfarenhet som samlas som resultat av en praktisk arbetsgemenskap mellan evolutionstro och uppenbarad sanning. Ett sådant samarbete mellan mänsklig tro och gudomlig sanning innebär att man har en karaktär som är på god väg att verkligen förvärva sig en morontieell personlighet.

101:5.13 (1111.3) Den utvecklingsbaserade religionen erbjuder endast trons förvissning och samvetets bekräftelse; uppenbarelsereigionen erbjuder trons förvissning plus sanningen om en levande erfarenhet av uppenbarelsens realiteter. Det tredje steget i religionen, eller den tredje fasen i religionserfarenheten har att göra med morontiafadiet, ett starkare grepp om måta. Under morontiaframskridandet vidgas uppenbarelsereigionens sanningar allt mer; allt mer känner du sanningen om de suprema värdena, den gudomliga godheten, de universella relationerna, de eviga realiteterna och de ultimata bestämmelserna.

101:5.14 (1111.4) Under morontiaframskridandet ersätter sanningens förvissning allt mer trons förvissning. När man slutligen upptas i den

verkliga andevärlden, då kommer den rena andeinsiktens förvissning att verka i stället för tron och sanningen, eller snarare i förening med och ovanpå dessa tidigare förfaranden för personlighetsförvissning.

6. Tilltagande religiös erfarenhet

101:6.1 (1111.5) Morontiafasen i den uppenbarade religionen har att göra med *överlevnadsupplevelsen*, och dess stora trängtan gäller uppnåendet av andefulländning. Med finns också ett högre behov av gudsdyrkan i förening med en tvingande kallelse till utökad etisk tjänst. Morontiainsikten medför ett ständigt expanderande medvetande om den Sjufaldige, den Supreme och rentav den Ultimate.

101:6.2 (1111.6) Genom hela den religiösa erfarenheten, från dess tidigaste uppkomst på den materiella nivån fram till den tid då full andestatus uppnås, är Riktaren hemligheten bakom den personliga insikten om den Supremes verkliga existens. Denna samma Riktare håller också hemligheterna med din tro på det transcendentala uppnåendet av den Ultimate. Den evolverande människans erfarenhetsmässiga personlighet förenad med den existentiella Gudens Riktarväsen innebär potentiell fullföljelse av den suprema tillvaron och innebär i sig grunden för det superfinita eventuerandet av transcendental personlighet.

101:6.3 (1111.7) Den moraliska viljan omfattar beslut som baserar sig på förnuftsmässig kunskap, förstärkta av visdom och sanktionerade av religiös tro. Sådana val är handlingar av moralisk natur och bevisar

existensen av en moralisk personlighet, föregångare till morontiapersonligheten och slutligen till verklig andestatus.

101:6.4 (1111.8) Den evolutionära typen av kunskap är endast en ansamling av minnesmaterial i protoplasmaform. Detta är den mest primitiva formen av varelsemedvetande. Visdom innebär idéer som har bildats från protoplasmanminnet i en process av associering och omgruppering, och dessa fenomen särskiljer människosinnet från enbart djursinnet. Djuren har kunskap, men endast människan har visdomsförmåga. Sanningen görs tillgänglig för den individ som har begåvats med visdom genom att det till detta sinne utges Faderns och Sönernas andar: Tankeriktaren och Sanningens Ande.

101:6.5 (1112.1) När Kristus Mikael var utgiven på Urantia levde han i utvecklingsreligionens hägn fram till tiden för sitt dop. Från den stunden fram till sin korsfästning fortsatte han sitt arbete under kombinerat inflytande från utvecklings- och uppenbarelsereligionerna. Från sin uppståndelsemorgon till sin himmelfärd genomgick han de mångahanda faserna i morontialivet, som hör till de dödligas övergång från materiens värld till andens. Efter sin uppstigning till himlen blev Mikael suprematetserfarenhetens mästare, mästare när det gäller insikten om den Supreme. Då han var den enda personen i Nebadon med obegränsad förmåga att uppleva den Supremes verklighet fick han genast ställningen som suprematetens suveräna härskare i och över sitt lokaluniversum.

101:6.6 (1112.2) Beträffande människan, den fusion som slutligen sker och den därav följande ettheten med Riktaren i hennes inre — personlighetssyntesen av människan och Guds väsen — gör henne

potentiellt till en levande del av den Supreme och garanterar en sådan före detta dödlig varelse den eviga födslorätten att gränslöst eftersträva slutligheten i universumtjänsten för och med den Supreme.

101:6.7 (1112.3) Uppenbarelsen lär den dödliga människan att för att starta ett sådant storartat och spännande äventyr genom rymden med hjälp av tidens framskridande bör hon börja med att organisera kunskapen till idé-beslut; därefter ge visdomen i uppdrag att arbeta oförtrutet med dess ädla uppgift att omvandla behärskade idéer till allt mer praktiska men icke desto mindre oöverträffliga ideal, ja även de begrepp som är så förnuftiga som idéer och så logiska som ideal att Riktaren faktiskt vågar kombinera och förändliga dem för att göra dem tillgängliga för ett sådant förenande i det finita sinnet att de blir det faktiska människokomplement som sålunda har färdigställts för att påverkas av Sönernas Sanningsande, manifestationerna av Paradisets sanning — universell sanning — i tid och rymd. Koordineringen av idé-beslut, logiska ideal och gudomlig sanning bildar innehavandet av en rättfärdig karaktär, förutsättningen för de dödligas tillträde till morontiavärldarnas ständigt expanderande och allt mer andliga realiteter.

101:6.8 (1112.4) Jesu förkunnelse utgjorde den första urantiareligion som så fullt omfattade en harmonisk koordinering av kunskap, visdom, tro, sanning och kärlek att den fullständigt och samtidigt erbjöd timligt lugn, intellektuell visshet, moralisk upplysning, filosofisk stabilitet, etisk sensitivitet, gudsmedvetande och en positiv försäkran om personlig överlevnad. Jesu tro visade vägen till den mänskliga frälsningens slutgiltighet, till det slutliga i fråga om de dödligas uppnåelse i universum, emedan den erbjöd:

101:6.9 (1112.5) 1. Frälsning från materiella bojor genom den personliga insikten om sonskap till Gud, som är ande.

101:6.10 (1112.6) 2. Frälsning från intellektuell trældom: människan skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra henne fri.

101:6.11 (1112.7) 3. Frälsning från andlig blindhet, människans insikt om de dödliga varelsernas broderskap och morontiamedvetenheten om broderskapet mellan alla universumvarelser; upptäckten av den andliga verkligheten genom tjänande och uppenbarelsen av godheten i andevärdena genom den himmelska omvårdnaden.

101:6.12 (1113.1) 4. Frälsning från det egna jagets ofullständighet genom uppnående av andenivåerna i universum och slutligen genom insikten om harmonin i Havona och fulländningen i Paradiset.

101:6.13 (1113.2) 5. Frälsning från det egna jaget, befrielse från jag-medvetandets begränsningar genom uppnående av det Suprema sinnets kosmiska nivåer och genom koordinering med det som alla andra jag-medvetna varelser uppnår.

101:6.14 (1113.3) 6. Frälsning från tiden, uppnående av ett evigt liv av ändlöst framåtskridande i förståelsen av Gud och tjänandet av honom.

101:6.15 (1113.4) 7. Frälsning från det finita, den fulländade ettheten med Gudomen i och genom den Supreme, genom vilket den skapade varelsen försöker sig på det transcendentala upptäckandet av den Ultimate på det absonitas postfinalitiska nivåer.

101:6.16 (1113.5) En sådan sjufaldig frälsning är detsamma som det fullständiga och fulländade förverkligandet av den ultimata upplevelsen av den Universelle Fadern. Allt detta ingår potentiellt i den trosverklighet som människans religionsupplevelse representerar. Det kan på detta sätt ingå i trosverkligheten eftersom Jesu tro fick sin näring av, och innebar en uppenbarelse av, till och med realiteter bortom det ultimata. Jesu tro närmade sig ett universumabsoluta nivå, i den mån ett sådant absolut är möjligt att manifestera i ett evolverande kosmos i tid och rymd.

101:6.17 (1113.6) Genom att tillägna sig Jesu tro kan den dödliga människan få en försmak i tiden av evighetens realiteter. Jesus upptäckte i sitt liv som människa den Slutlige Fadern, och hans köttsliga bröder som lever de dödligas liv kan följa efter honom i denna samma upplevelse att finna Fadern. De kan rentav få, sådana som de är, samma tillfredsställelse av denna upplevelse av Fadern som Jesus fick, sådan som han var. Nya potentialer aktualerades i Nebadons universum som följd av Mikael's sista utgivning, och en av dessa var det nya belysandet av den evighetsväg som leder till allas Fader, längs vilken även de dödliga av materiellt kött och blod kan färdas under sina begynnelseliv på planeterna i rymden. Jesus var och är den nya och levande väg längs vilken människan kan nå det gudomliga arv som Fadern har förordnat att skall vara hennes blott hon ber om det. Hos Jesus framträder i rikligt mått både begynnelsen och slutet av mänsklighetens, rentav den gudomliga mänsklighetens troserfarenhet.

7. En personlig religionsfilosofi

101:7.1 (1113.7) En idé är endast en teoretisk handlingsplan, medan ett positivt beslut är en bekräftad handlingsplan. En stereotyp är en handlingsplan som har accepterats utan bekräftelse. De element av vilka man kan bygga en personlig religionsfilosofi härstammar både från individens erfarenhet i sitt inre och i sin omgivning.

Samhällsställningen, de ekonomiska förhållandena, utbildningsmöjligheterna, de moraliska trenderna, de institutionella inflytandena, den politiska utvecklingen, de rasliga tendenserna och de religiösa lärorna, som kännetecknar ens tid och plats blir alla faktorer som påverkar utformandet av en personlig religionsfilosofi. Även medfött temperament och intellektuell läggning bestämmer i hög grad mönstret för den religiösa åskådningen. Yrke, äktenskap och släktingar påverkar alla utvecklingen av ens personliga levnadsnormer.

101:7.2 (1113.8) En religionsfilosofi utvecklas av en grundläggande idé tillväxt plus ett experimenterande liv, så som dessa båda modifieras av tendensen att imitera medmänniskor. De filosofiska slutledningarnas hållbarhet är beroende av ett skarpt, ärligt och urskiljande tänkande i förening med känslighet för betydelser och noggrannhet vid utvärderingen. Moraliska fegisar når aldrig upp till höga plan av filosofiskt tänkande. Det fordras mod att tränga in på nya erfarenhetsnivåer och att försöka utforska okända områden av det intellektuella livet.

101:7.3 (1114.1) Snart uppkommer nya värdesystem, nya utformningar av principer och normer uppnås, vanor och ideal omformas, någon idé

om en personlig Gud bildas, varefter följer vidgade uppfattningar om förhållandet därtill.

101:7.4 (1114.2) Den stora skillnaden mellan en religiös och en icke-religiös livsfilosofi ligger i de erkända värdenas art och nivå och i föremålet för lojaliteterna. Det finns fyra faser i den religiösa filosofins utveckling: En sådan erfarenhet kan bli endast anpassande, den kan nöja sig med underkastelse under tradition och auktoritet. Eller den kan vara tillfreds med små framgångar, nätt och jämnt tillräckligt för att stabilisera det dagliga livet, och därför stannar den tidigt på en sådan ytlig nivå. Sådana dödliga tror på att låta livet ha sin gilla gång. En tredje grupp framskrider till den logiska intellektualitetens nivå men stagnerar där som följd av det kulturella slaveriet. Det är verkligen ömkansvärt att se jättelika intellekt som hålls så hårt i den kulturella träldomens grymma grepp. Det är lika patetiskt att observera dem som byter sitt kulturella slaveri till de materialistiska bojorna i någon vetenskap, falskeligen så kallad. Den fjärde nivån av filosofi når upp till frihet från alla konventionella och traditionella handikapp och vågar tänka, handla och leva ärligt, lojalt, utan fruktan, och sanningsenligt.

101:7.5 (1114.3) Det avgörande testet för varje religiös livsfilosofi är huruvida den gör skillnad mellan den materiella och den andliga världens realiteter samtidigt som den inser deras förening i den intellektuella strävan och det sociala tjänandet. En sund religiös filosofi blandar inte samman det som hör Gud till och det som är kejsarens. Den erkänner inte heller den rena förundrans estetiska kult som en ersättning för religionen.

101:7.6 (1114.4) Filosofin förvandlar den primitiva religionen, som till stor del var en sagoberättelse om samvetet, till en levande erfarenhet av växande värden i den kosmiska verkligheten.

8. Tro och trosföreställning

101:8.1 (1114.5) En trosföreställning har nått upp till trons nivå när den blir motiverande för livet och formar levnadssättet. Att acceptera en lära som sann är inte att tro, utan endast att ha en trosföreställning. Inte heller är förvissning eller övertygelse tro. Ett sinnestillstånd når upp till trons nivåer först när det faktiskt dominerar levnadssättet. Tro är ett levande uttryck för genuin personlig religiös erfarenhet. Man tror på sanningen, beundrar skönheten och högaktar godheten, men man dyrkar dem inte; ett sådant uttryck för frälsande tro koncentrerar sig enbart på Gud, som är personifieringen av alla dessa och oändligt mycket mera.

101:8.2 (1114.6) Trosföreställningar är alltid begränsande och bindande; tron är vidgande och frigörande. Trosföreställningen fixerar, tron befriar. Levande religiös tro är dock mer än ett förenande av nobla trosföreställningar; den är mer än ett nobelt filosofiskt system; den är en levande erfarenhet som har att göra med andliga betydelser, gudomliga ideal och suprema värden. Den känner Gud och tjänar människan. Trosföreställningar kan bli gemensam egendom för gruppen, men tron måste vara personlig. Teologiska trosföreställningar kan förestavas en grupp, men tron kan födas endast i hjärtat på den enskilda religionsutövaren.

101:8.3 (1114.7) Tron har svikit sitt förtroende när den tar sig till att förneka realiteter och förse sina anhängare med inbillad kunskap. Tron är en förrädare när den främjar svek mot den intellektuella integriteten och förringar troheten mot suprema värden och gudomliga ideal. Tron skyr aldrig skyldigheten att lösa de problem som hör till de dödligas liv. Levande tro främjar aldrig fanatism, förföljelse eller ofördragsamhet.

101:8.4 (1115.1) Tron klavbinder inte den skapande fantasin, inte heller visar den oresonlig fördomsfullhet gentemot upptäckterna från vetenskaplig forskning. Tron ger livskraft åt religionen och får religionsutövaren att heroiskt leva enligt den gyllene regeln. Hänförelsen över tron står i proportion till kunskapen, och trons bemödanden är förspelet till en sublim frid.

9. Religion och moral

101:9.1 (1115.2) Ingen framförd religionsuppenbarelse kunde anses vara autentisk om den inte erkände den etiska förpliktelsens lydnadskrav som har skapats och omhuldats av den föregående utvecklingsreligionen. Uppenbarelsen vidgar ofelbart utvecklingsreligionens etiska horisont samtidigt som den osvikligt vidgar de moraliska skyldigheterna i alla tidigare uppenbarelsen.

101:9.2 (1115.3) När ni dristar er till att kritiskt sitta till doms över människans primitiva religion (eller den primitiva människans religion) borde ni komma ihåg att döma dessa vildar och bedöma deras religiösa erfarenhet i enlighet med deras upplysning och

samvetsställning. Gör inte misstaget att bedöma en annans religion enligt era egna kunskaps- och sanningsnormer.

101:9.3 (1115.4) Sann religion är den sublima och djupsinniga övertygelse inne i själen som med tvingande kraft påminner människan om att det vore fel av henne att inte tro på de morontieella realiteter som utgör hennes högsta etiska och moraliska begrepp, hennes högsta tolkning av livets största värden och universumets djupaste realiteter. En sådan religion är helt enkelt erfarenheten av att visa intellektuell trohet mot de högsta påbuden från det andliga medvetandet.

101:9.4 (1115.5) Sökandet efter skönhet är en del av religionen endast i den mån det är etiskt och i den utsträckning det berikar uppfattningen om det moraliska. Konsten är religiös endast när den blir genomsyrad av ett syfte som härrör från en hög andlig motivation.

101:9.5 (1115.6) Den civiliserade människans upplysta andliga medvetande intresserar sig inte så mycket för någon särskild intellektuell trosföreställning eller för något speciellt levnadssätt som för att upptäcka livets sanning, det goda och rätta sättet att reagera inför de ständigt återkommande situationerna i de dödligas tillvaro. Moraliskt medvetande är endast ett namn som används för människans insikt och medvetenhet om de etiska och uppkommande morontieella värden som plikten fordrar att människan skall hålla sig till vid kontrollen och styrningen av sitt beteende från dag till dag.

101:9.6 (1115.7) Fastän man inser att religionen är ofullständig finns det dock åtminstone två praktiska manifestationer av dess natur och funktion:

101:9.7 (1115.8) 1. Den andliga drivkraften och det filosofiska trycket från religionen tenderar att få människan att projicera sin uppskattning av moraliska värden direkt ut till sina medmänniskors angelägenheter — religionens etiska reaktion.

101:9.8 (1115.9) 2. Religionen skapar för människosinnet ett förändligt medvetande om den gudomliga verkligheten som baserar sig på och genom tro härleds från föregående begrepp om moraliska värden och koordineras med de begrepp om andliga värden som har lagts ovanpå. Religionen blir därigenom en granskare av jordelivets angelägenheter, en form av glorifierad moralisk förtröstan på och tillit till verkligheten, till de upphöjda realiteterna i tiden och de mera bestående realiteterna i evigheten.

101:9.9 (1116.1) Tron blir förbindelselänken mellan det moraliska medvetandet och den andliga uppfattningen om en bestående verklighet. Religionen blir den väg längs vilken människan med hjälp av och genom frälsningsförfarandet, den tilltagande morontieella omvandlingen, kan fly från de materiella begränsningarna i den timliga och naturliga världen till de himmelska realiteterna i den eviga och andliga världen.

10. Religionen som människans befriare

101:10.1 (1116.2) Den intelligenta människan vet att hon är ett naturens barn, en del av det materiella universum. I rörelserna och

spänningarna på den matematiska nivån av energiuniversum kan hon inte heller urskilja något som tyder på den enskilda personlighetens överlevnad. Aldrig kan människan finna någon andlig verklighet genom att utforska fysiska orsaker och verkningar.

101:10.2 (1116.3) En människa är också medveten om att hon är en del av idébildningens kosmos, men även fast ett begrepp kan bestå bortom ett materiellt levnadslopp finns det dock ingenting i själva begreppet som tyder på att den personlighet som bildar detta begrepp själv skulle överleva. Inte heller kommer uttömmandet av logikens och förnuftets möjligheter någonsin att för logikern eller för den förnuftige avslöja den eviga sanningen om personlighetens överlevnad.

101:10.3 (1116.4) Den materiella lagbundenhetens nivå svarar för att orsakssammanhangen alltid fortsätter, att en föregående orsak alltid följs av en verkan. Sinnesnivån antyder att idébildningen fortgår utan slut, att ett oupphörligt flöde av begreppsmässig potential flyter fram från tidigare existerande begrepp och föreställningar. Ingendera av dessa universumnivåer avslöjar för den forskande dödlige en flyktväg från ställningen som partiell varelse och från den outhärdliga ovissheten av att vara en tillfällig realitet i universum, en timlig personlighet dömd till att utsläckas då de begränsade livsenergierna har tagit slut.

101:10.4 (1116.5) Det är endast längs den morontiella vägen, som leder till andlig insikt, som människan kan spränga de bojor som är en naturlig del av hennes ställning som dödlig i universum. Energi och sinne leder ju tillbaka till Paradiset och Gudomen, men varken människans energiutrustning eller hennes sinnesutrustning utgår

direkt från denna Paradisgudom. Endast i andlig mening är människan ett Guds barn. Detta är sant emedan det endast är i andlig bemärkelse som människan för närvarande är utrustad med och bebodd av Paradisfaderns ande. Endast genom att vandra den religiösa erfarenhetens väg och genom utövandet av sann tro kan människosläktet någonsin finna gudomligheten. Genom att i tro acceptera sanningen om Gud blir det möjligt för människan att fly från de materiella begränsningarnas trånga fållor, och det ger henne ett rationellt hopp om en trygg avfärd från den materiella världen där döden finns till den andliga världen där det eviga livet finns.

101:10.5 (1116.6) Religionens syfte är inte att tillfredsställa nyfikenheten om Gud utan snarare att erbjuda intellektuell beständighet och filosofisk trygghet, att stabilisera och berika människolivet genom att blanda det dödliga med det gudomliga, det partiella med det fulländade, människan och Gud. Det är genom religiös erfarenhet som människans uppfattningar om det ideala begåvas med verklighet.

101:10.6 (1116.7) Aldrig kan det framföras vare sig vetenskapliga eller logiska bevis för gudomligheten. Förnuftet ensamt kan aldrig bekräfta den religiösa erfarenhetens värden och dess godhet. Alltid kommer det att vara sant: den som vill göra Guds vilja skall förstå de andliga värdenas giltighet. Detta är det största närmande som på de dödligas nivå kan göras för att erbjuda bevis på den religiösa erfarenhetens verklighet. En sådan tro erbjuder den enda räddningen från den materiella världens mekaniska grepp och från den förvrängning i form av fel som orsakas av den intellektuella världens ofullständighet.

Det är den enda utväg man har funnit från återvändsgränden i de dödligas tänkande beträffande den enskilda personlighetens fortsatta överlevnad. Det är den enda passersedeln till den fullödiga verkligheten och det eviga livet i en universell skapelse av kärlek, lag, enhet och tilltagande uppnåelse av Gudomen.

101:10.7 (1117.1) Religionen botar effektivt människans känsla av idealistisk isolering eller andlig ensamhet; den gör den troende till en Guds son, en medborgare i ett nytt och meningsfullt universum.

Religionen försäkrar människan att hon genom att följa rättfärdighetens ljusglimt som skymtar i hennes själ, därigenom identifierar sig med den Infinites plan och den Eviges syfte. En sådan befriad själ börjar omedelbart känna sig hemma i detta nya universum, hans universum.

101:10.8 (1117.2) När du upplever en sådan trosomvandling är du inte längre en slavisk del av det matematiska kosmos utan snarare en befriad viljeförsedd son till den Universelle Fadern. En sådan befriad son kämpar inte längre ensam mot den obevekliga domen om den timliga existensens upphörande. Han kämpar inte längre mot hela naturen, med oddsen hopplöst emot sig. Han vacklar inte längre under den paralyserande rädslan att han måhända har satt sin tillit till ett hopplöst bländverk eller sitt hopp till en vidunderlig villfarelse.

101:10.9 (1117.3) Nu har Guds söner istället tagit värvning för att tillsammans utkämpa kampen för verklighetens seger över tillvarons partiella skuggor. Äntligen blir alla skapade varelser medvetna om att Gud och hela den gudomliga härskaran i ett så gott som gränslöst universum är på deras sida i den himmelska kampen för att vinna livets evighet och gudomlighetens status. Sådana av tron befriade

söner har verkligen gått med för att kämpa tidens strider, på samma sida som evighetens suprema krafter och gudomliga personligheter; till och med stjärnorna i sina banor kämpar nu för dem. Äntligen ser de på universum inifrån, från Guds synpunkt, och allt förvandlas från osäkerheten i den materiella isoleringen till säkerheten i det eviga andliga framåtskridandet. Även tiden själv blir endast evighetens skugga som Paradisets realiteter kastar över rymdens rörliga och mäktiga maskineri.

101:10.10

(1117.4)

[Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 101](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 103](#) >>

Kapitel 102

Den religiösa trons grundvalar

102:0.1 (1118.1) FÖR DEN icke-troende materialisten är människan helt enkelt en evolutionär tillfällighet. Hennes hopp om överlevnad är en produkt av de dödligas fantasi; hennes fruktan, kärlek, längtan och trosföreställningar är endast reaktioner på att vissa av materiens livlösa atomer har råkat komma nära intill varandra. Ingen manifestation av handlingskraft eller något uttryck av förtröstan kan föra henne bortom graven. Även de bästa människornas hängivna strävanden och inspirerande genialitet är dömda att utsläckas av döden, den långa och ensamma natten av evig glömska och slocknad själ. Namnlös förtvivlan är människans enda belöning för att hon lever och strävar under den timliga solen i de dödligas tillvaro. Varje dag i livet skärper en skoningslös dom sakta men säkert sitt grepp; en

dom som ett fientligt och obevekligt materiellt universum har låtit bli en krönande förolämpning mot allt det som i människans längtan är vackert, ädelt, sublimt och gott.

102:0.2 (1118.2) Men detta är inte människans slut och eviga bestämmeelse. En sådan vision är endast ett förtvivlat rop som någon irrande själ har utstött när han har gått vilse i andligt mörker och blivit förblindad av förvirringen och förvrängningen från en komplicerad lärdom men tappert kämpar vidare med de mekanistiska spetsfundigheterna i en materiell filosofi. All denna mörkrets dom och förtvivlans öde skingras för evigt av en enda modig trosansträngning som även det ringaste och mest olärda bland Guds barn på jorden uppvisar.

102:0.3 (1118.3) Denna frälsande tro föds i människohjärtat när människans moraliska medvetande inser att mänskliga värden kan omvandlas i den dödligas erfarenhet från materiellt till andligt, från mänskligt till gudomligt, från tid till evighet.

1. Trons förvissningar

102:1.1 (1118.4) Tankeriktarens arbete utgör förklaringen till varför människans primitiva och evolutionära pliktkänsla omvandlas till denna högre och säkrare tro på uppenbarelsens eviga realiteter. Det måste finnas en hunger efter fulländning i människans hjärta för att säkra förmågan att förstå trons vägar till suprem uppnåelse. Om en människa väljer att följa den gudomliga viljan kommer hon att lära känna sanningens väg. Det är bokstavligen sant: ”Mänskliga ting

måste vara kända för att bli älskade, men gudomliga ting måste vara älskade för att bli kända.” Ärliga tvivel och uppriktigt frågande är emellertid inte synd. Sådana attityder innebär endast dröjsmål under den progressiva färden mot uppnåendet av fulländning. En barnasinnad tillit garanterar människans inträde i det himmelska uppstigandets rike, men framåtskridandet beror helt på ett energiskt utövande av en fullvuxen människas robusta och tillitsfulla tro.

102:1.2 (1119.1) Vetenskapens förnuft är baserat på tidens iakttagbara fakta; religionens tro framför argument utgående från evighetens andeprogram. Det som kunskap och förnuft inte kan göra för oss, uppmanar den sanna visdomen oss att låta tron uträtta genom religiös insikt och andlig omvandling.

102:1.3 (1119.2) På grund av den isolering som följde av upproret har sanningsuppenbarelsen på Urantia alltför ofta blivit uppblandad med framställningar som representerar partiella och obeständiga kosmologier. Sanningen förblir oförändrad från generation till generation, men de därtill anslutna lärorna om den fysiska världen förändras från dag till dag och från år till år. Den eviga sanningen bör inte förringas fastän den råkar finnas i sällskap med föråldrade uppfattningar om den materiella världen. Ju mer man vet om vetenskap, desto mindre säker kan man vara; ju mer man *har* av religion, desto säkrare är man.

102:1.4 (1119.3) Vetenskapens vissheter utgår uteslutande från intellektet; religionens övertygelser uppkommer från *hela personlighetens* verkliga grundvalar. Vetenskapen vädjar till sinnets förstånd; religionen vädjar till kroppens, sinnets och andens lojalitet och tillgivenhet, rentav till hela personligheten.

102:1.5 (1119.4) Gud är så helt verklig och absolut att något materiellt bevis eller någon demonstration av så kallade mirakel inte kan framföras som bevis för hans verklighet. Alltid kommer vi att känna honom emedan vi litar på honom, och vår tro på honom är helt baserad på vår personliga delaktighet i de gudomliga manifestationerna av hans infinita verklighet.

102:1.6 (1119.5) Tankeriktaren i människans inre väcker ofelbart en äkta och forskande hunger efter fulländning i människans själ och samtidigt en vittomfattande vetgirighet som tillräckligt kan tillfredsställas endast av gemenskap med Gud, den gudomliga källan till denna Riktare. Människans hungriga själ vägrar att bli tillfredsställd av något mindre än den personliga insikten om den levande Guden. Vad Gud än kan vara mer än en hög och fullkomlig moralisk personlighet, kan han inte i vår hungrande och finita uppfattning vara någonting mindre.

2. Religionen och verkligheten

102:2.1 (1119.6) Observerande sinnen och urskiljande själar känner igen religionen när de finner den i sina medmänniskors liv. Religionen behöver ingen definition; vi känner alla dess sociala, intellektuella, moraliska och andliga frukter. Allt detta växer fram av att religionen är människosläktets egendom; inte en kulturens avkomma. Det är emellertid sant att ens uppfattning om religionen trots allt är mänsklig och därför kan utsättas för okunskapens

bundenhet, vidskepelsens slaveri, bedrägeriets förvrängningar och den falska filosofins villfarelser.

102:2.2 (1119.7) En av de karakteristiska egenheterna i den genuina religiösa förvissningen är att trots absolutheten i dess övertygelser och ståndaktigheten i dess inställning är den anda i vilken den uttrycks så balanserad och måttfull att den aldrig ger minsta intryck av självhävdelse eller egoistiskt förhärligande. Den religiösa erfarenhetens visdom är något av en paradox såtillvida att den härleds både från människan och från Riktaren. Den religiösa kraften är inte en produkt av individens personliga privilegier utan snarare ett resultat av det sublimes partnerskapet mellan människan och den eviga källan till all visdom. Sålunda blir den sanna och obefläckade religionens ord och handlingar en övertygande auktoritet för alla upplysta dödliga.

102:2.3 (1119.8) Det är svårt att identifiera och analysera faktorerna i en religiös erfarenhet, men det är inte svårt att observera att dessa religionsutövare lever och verkar som om de redan vore i den Eviges närvaro. De troende förhåller sig till detta timliga liv som om odödligheten redan var inom räckhåll för dem. I sådana dödligas liv finns en äkta originalitet och en spontanitet i uttryckssättet som för alltid särskiljer dem från de medmänniskor som har insupit endast världens visdom. Religionsutövarna tycks leva effektivt frigjorda från den oroande brådskan och smärtsamma stressen i de omställningar som hör till de världsliga strömmarna i tiden. De uppvisar en stabilisering av personligheten och ett karaktärslugn som inte förklaras av fysiologins, psykologins eller sociologins lagar.

102:2.4 (1120.1) Tiden är ett ofrånkomligt element vid uppnåendet av kunskap. Religionen gör sina gåvor omedelbart tillgängliga, fastän därtill kommer den viktiga faktorn av tillväxt i nåd, ett avgjort framåtskridande i alla faser av den religiösa erfarenheten. Kunskapen innebär ett evigt sökande. Alltid lär du dig, men aldrig kan du komma fram till full kunskap om den absoluta sanningen. Kunskapen ensam kan aldrig innebära absolut visshet, endast en allt större sannolikhet för tillnärmelse, men den religiösa själ som är andligen upplyst *vet*, och vet *nu*. Dock leder inte denna djupgående och positiva förvisning en sådan sunt sinnad religionsutövare att dess mindre intressera sig för upp- och nedgångarna i den mänskliga visdomens framskridande vilken till sin materiella del är bunden till utvecklingen av den långsamt föränderliga vetenskapen.

102:2.5 (1120.2) Inte heller vetenskapens upptäckter är genuint *verkliga* i människoerfarenhetens medvetande förrän de har utretts och korrelerats, förrän deras relevanta fakta faktiskt har fått en *mening* genom att de kopplas in till sinnets tankeströmmar. Den dödliga människan betraktar även sin fysiska omgivning från sinnesnivån, ur perspektivet för dess psykologiska registrering. Det är därför ingenting märkligt i att människan skapar sig en högeligen enad tolkning av universum och sedan försöker identifiera vetenskapens energienhetlighet med sin religiösa erfarenhets andeenhetlighet. Sinnet är enhetlighet; de dödligas medvetande lever på sinnesnivån och uppfattar de universella realiteterna genom sinnesutrustningens ögon. Sinnesperspektivet uppfattar inte den existentiella enheten i verklighetens källa, det Första Ursprunget och Centret, men det kan och kommer en gång att beskriva för människan

den erfarenhetsmässiga syntesen av energi, sinne och ande i och som den Suprema Varelsen. Sinnet kan dock aldrig lyckas i detta enande av verklighetens mångfald om det inte är starkt medvetet om materiella ting, intellektuella betydelser och andliga värden; endast i harmonin i den funktionella verklighetens treenighet finns det enhet, och endast i enheten får personligheten tillfredsställelsen av att inse den kosmiska beständigheten och följdriktigheten.

102:2.6 (1120.3) Enhet hittas bäst i människans erfarenhet med hjälp av filosofi. Fastän huvuddelen av det filosofiska tänkandet alltid måste grunda sig på materiella fakta är de dödligas andliga insikt den sanna filosofiska dynamikens själ och energi.

102:2.7 (1120.4) Den evolutionära människan tycker inte av naturen om hårt arbete. Att i sin livserfarenhet hålla takten med de pådrivande kraven och tvingande sporrarna i en växande religiös erfarenhet innebär ständig aktivitet på områdena för andlig tillväxt, intellektuell expansion, utvidgning av ens faktakunskap och socialt tjänande. Det finns ingen verklig religion utan en mycket aktiv personlighet. Därför försöker slöare människor ofta undkomma strävsamheten i äkta religiösa aktiviteter med det fyndiga självbedrägeriet att dra sig tillbaka till de stereotypa religiösa doktrinernas och dogmernas falska skydd. Den sanna religionen är levande. Intellektuell kristallisering av religiösa uppfattningar är detsamma som andlig död. Man kan inte tänka sig religion utan idéer, men när religionen reduceras till endast en *idé* är det inte längre religion; religionen har då blivit endast en form av mänsklig filosofi.

102:2.8 (1121.1) Sedan finns det också andra typer av instabila och svagt disciplinerade själar som vill använda de sentimentala

uppfattningarna om religionen för att undfly de irriterande krav som livet ställer. När en del vacklande och räddhågade dödlige försöker undkomma det evolutionära livets ständiga tryck, förefaller religionen, så som de uppfattar den, att erbjuda den närmaste fristaden, den bästa flyktvägen. Det är religionens uppgift att bereda människan för att modigt, rentav heroiskt, möta svårigheterna i livet. Religionen är den evolutionära människans främsta rustning, det enda som gör det möjligt för henne att fortsätta och ”härda ut som om hon såg Honom som är osynlig”. Mysticismen däremot är ofta något av ett tillbakadragande från livet, och till den tyr sig de människor som inte tycker om de mera robusta aktiviteter som ett religiöst liv på det mänskliga samhällets och umgängets öppna arenor innebär. Den äkta religionen måste *handla*. Verksamhet blir följd av religionen när människan verkligen har den, eller snarare när religionen tillåts att verkligen äga människan. Aldrig nöjer sig religionen med enbart tänkande eller med känsla utan handlande.

102:2.9 (1121.2) Vi är inte blinda för det faktum att religionen ofta handlar oklokt, rentav irreligiöst, men den *handlar*. Förvillelser, när det gäller den religiösa övertygelsen, har lett till blodiga förföljelser, men alltid och ständigt åstadkommer religionen någonting; den är dynamisk!

3. Kunskap, visdom och insikt

102:3.1 (1121.3) Intellektuell bristfällighet eller otillräcklig utbildning blir oundvikligen ett handikapp för en högre religiös uppnåelse

emedan den andliga naturens utarmade miljö berövar religionen dess främsta kanal för filosofisk kontakt med den vetenskapliga kunskapens värld. De intellektuella beståndsdelarna i religionen är viktiga, men en överutveckling av dem är likaså ibland mycket till förfång och förtret. Religionen måste ständigt verka underställd en paradoxal nödvändighet: nödvändigheten att göra effektivt bruk av tanken och att samtidigt förhålla sig kritiskt till den andliga användbarheten av allt tänkande.

102:3.2 (1121.4) Religiös spekulatión är oundviklig men alltid till förfång; spekulatiónen framställer sitt föremål utan undantag i falsk dager. Spekulatión tenderar att omvandla religionen till någonting materialistiskt eller humanistiskt och får sålunda, samtidigt som den direkt stör den logiska tankens klarhet, religionen att indirekt framstå som en funktion av den timliga världen, samma värld till vilken den för evigt borde stå i ett motsatsförhållande. Därför kommer religionen alltid att kännetecknas av paradoxer, de paradoxer som kommer sig av att den erfarenhetsmässiga förbindelsen mellan de materiella och de andliga nivåerna i universum saknas — morontiamåtan, den superfilosofiska känsligheten för urskiljandet av sanning och uppfattandet av enhet.

102:3.3 (1121.5) Materiella känslor, mänskliga emotioner, leder direkt till materiella förehavanden, själviska handlingar. Religiösa insikter, andliga motivationer, leder direkt till religiös verksamhet, osjälviska handlingar av socialt tjänande och altruistisk välvilja.

102:3.4 (1121.6) Religiös längtan är det hungrande sökandet efter den gudomliga verkligheten. Religiös erfarenhet är insikten om medvetenheten av att man har funnit Gud. När en människovarelse

verkligen finner Gud upplever han en sådan triumfens rastlösa glädje i sin själ, att hon är tvungen att söka en kärleksfull tjänstekontakt med sina mindre upplysta medmänniskor, inte för att avslöja att hon har funnit Gud, utan snarare för att låta överflödet av den uppvällande eviga godheten i sin egen själ vederkvicka och förädla sina medmänniskor. Verklig religion leder till ökat socialt tjänande.

102:3.5 (1122.1) Vetenskap, kunskap, leder till medvetande om *fakta*; religion, erfarenhet, leder till medvetande om *värde*; filosofi, visdom, leder till *samordnat* medvetande; uppenbarelse (ersättningen för morontiamåta) leder till medvetande om *sann verklighet*; medan koordineringen av medvetandet om fakta, värde och sann verklighet innebär medvetenhet om personlighetens realitet, maximala varelse, samt tron på att denna samma personlighet har möjligheten till överlevnad.

102:3.6 (1122.2) Kunskap leder till att människorna får sin plats, den leder till skapandet av sociala skikt och kaster. Religion leder till ett tjänande av människor och skapar sålunda etik och altruism. Visdom leder till en högre och bättre gemenskap både med idéer och med ens medmänniskor. Uppenbarelse frigör människorna och ger dem en början på det eviga äventyret.

102:3.7 (1122.3) Vetenskapen sorterar människorna; religionen älskar människorna, även som du älskar dig själv. Visdomen gör rätt åt olikartade människor, men uppenbarelsen glorifierar människan och avslöjar hennes förmåga till partnerskap med Gud.

102:3.8 (1122.4) Vetenskapen försöker förgäves skapa ett kulturens broderskap; religionen åstadkommer ett andens broderskap. Filosofin

strävar efter visdomens broderskap; uppenbarelsen för fram det eviga broderskapet, Paradisets Finalitkår.

102:3.9 (1122.5) Kunskap medför stolthet över personlighetens existens; visdom är medvetandet om personlighetens betydelse; religion är erfarenheten av kännedomen om personlighetens värde; uppenbarelsen är försäkran om personlighetens överlevnad.

102:3.10 (1122.6) Vetenskapen försöker identifiera, analysera och klassificera de segmenterade delarna av det gränslösa kosmos. Religionen begriper helhetsidén, ett helt kosmos. Filosofin försöker identifiera vetenskapens materiella segment med den andliga insiktens helhetsbegrepp. Där filosofin misslyckas i detta försök, där lyckas uppenbarelsen, som försäkrar att den kosmiska kretsen är universell, evig, absolut och infinit. Den Infinite JAG ÄRs kosmos är därför ändlöst, gränslöst och alltomfattande — tidlöst, rymdlöst och obegränsat. Vi bär vittne om att den Infinite JAG ÄR är Fader till Mikael av Nebadon och frälsningens Gud för människan.

102:3.11 (1122.7) Vetenskapen anger Gudomen som ett *faktum*; filosofin framför *idén* om ett Absolut; religionen ser Gud som en kärleksfull *andlig personlighet*. Uppenbarelsen bekräftar *enhetligheten* i Gudomens faktum, det Absolutas idé och Guds andliga personlighet samt presenterar ytterligare detta begrepp som vår Fader — tillvarons universella faktum, sinnets eviga idé och livets infinita ande.

102:3.12 (1122.8) Strävandet efter kunskap utgör vetenskap, sökandet efter visdom är filosofi, kärleken till Gud är religion, hungern efter sanning *är* en uppenbarelse. Men det är den inre Tankeriktaren som bifogar verklighetskänslan till människans andliga insikt om kosmos.

102:3.13 (1122.9) Inom vetenskapen föregår idén uttrycket för dess förverkligande; inom religionen föregår erfarenheten av förverkligandet uttryckandet av idén. Det är en väldig skillnad mellan den evolutionära viljan att tro och resultatet av ett upplyst förnuft, religiös insikt och uppenbarelse — *viljan som tror*.

102:3.14

(1122.10) Inom evolutionen leder religionen ofta till att människan skapar sina uppfattningar om Gud. Uppenbarelsen för fram det fenomen att Gud evolverar människan själv, medan vi i Kristus Mikaels jordiska liv ser det fenomen att Gud uppenbarar sig själv för människan. Evolutionen tenderar att göra Gud lik människan; uppenbarelsen tenderar att göra människan lik Gud.

102:3.15

(1122.11) Vetenskapen nöjer sig endast med första orsaker, religionen endast med den suprema personligheten, och filosofin endast med enheten. Uppenbarelsen bekräftar att dessa tre är ett, och att de alla är goda. Det *evigt verkliga* är det goda i universum och inte tidens illusioner om något ont i rymden. Enligt den andliga erfarenheten hos alla personligheter är det alltid sant att det verkliga är gott och det goda är verkligt.

4. Erfarenheten som ett faktum

102:4.1 (1123.1) På grund av Tankeriktarens närvaro i era sinnen är det inget större mysterium för er att känna Guds sinne än det är för er att vara säkra på att ni vet att ni känner något annat sinne, mänskligt eller övermänskligt. Religionen och den sociala medvetenheten har detta

gemensamt: de bygger på medvetandet om att det finns andra sinnen. Det förfarande med vilket du kan acceptera en annans idé som din är detsamma med vilket du kan ”låta det sinne som var i Kristus även vara i dig”.

102:4.2 (1123.2) Vad är människans erfarenhet? Det är helt enkelt varje växelverkan mellan ett aktivt och frågande jag samt varje annan aktiv och yttre verklighet. Erfarenhetens massa bestäms av uppfattningens djup plus den totala insikten om den yttre verkligheten. Erfarenhetens rörelse är lika med kraften i den förväntade föreställningen plus skärpan i de sensoriska iakttagelserna av de yttre kvaliteterna i den berörda verkligheten. Erfarenhetens faktum står att finna i jag-medvetandet plus existensen av något annat — ett annat ting, ett annat sinne och en annan ande.

102:4.3 (1123.3) Människan blir mycket tidigt medveten om att hon inte är ensam i världen eller universum. Det uppkommer en naturlig spontan medvetenhet om att det finns andra sinnen i jagets omgivning. Tron omvandlar denna naturliga erfarenhet till religion, insikten om Gud som verkligheten — ursprunget, väsendet och bestämmelsen — av *andra sinnen*. En sådan kunskap om Gud är dock ständigt och alltid en realitet som bygger på personlig erfarenhet. Om Gud inte vore en personlighet kunde han inte bli en levande del av den verkliga religiösa erfarenheten hos en människopersonlighet.

102:4.4 (1123.4) Det element av fel närvarande i människans religiösa erfarenhet står i direkt proportion till den mängd materialism som besudlar den andliga uppfattningen om den Universelle Fadern. Människans framtidskridande i universum innan hon blir ande består i erfarenheten av att frigöra sig från dessa felaktiga uppfattningar om

Guds väsen och om verkligheten av den rena och sanna anden.
Gudomen är mer än ande, men det andliga närmandet är det enda möjliga för den uppstigande människan.

102:4.5 (1123.5) Bönen är förvisso en del av den religiösa erfarenheten, men den har felaktigt betonats av de nutida religionerna, så att den mer väsentliga gemenskapen i form av dyrkan har försummats. De reflekterande sinnesförmågorna fördjupas och breddas av gudsdyrkan. Bönen kan berika livet, men dyrkan upplyser bestämmelsen.

102:4.6 (1123.6) Uppenbarelsereligionen är det förenande elementet i människans tillvaro. Uppenbarelsen enar historien, koordinerar geologin, astronomin, fysiken, kemin, biologin, sociologin och psykologin. Den andliga erfarenheten är den verkliga själen i människans kosmos.

5. Den målinriktade potentialens överhöghet

102:5.1 (1123.7) Fastän etablerandet av tron som ett faktum inte är detsamma som att etablera det som man tror på som ett faktum, utvisar icke desto mindre de enkla livsformernas evolutionära utveckling till personlighetsnivån det faktum att personlighetens potential från första början existerar. I tidens universer står det potentiella alltid högre än det aktuala. I det evolverande kosmos är det

potentiella det som skall komma, och det som är för att komma innebär ett avslöjande av Gudomens målinriktade mandat.

102:5.2 (1124.1) Denna samma målinriktade överhöghet visas av utvecklingen av sinnets idébildning, när den primitiva animala rädslan omvandlas till en ständigt djupare vördnad för Gud och en tilltagande förundran över universum. Den primitiva människan hade mer religiös fruktan än tro, och andepotentialernas överhöghet över sinnesaktualerna framkommer när denna fega rädsla omvandlas till levande tro på andliga realiteter.

102:5.3 (1124.2) Ni kan psykologisera utvecklingsreligionen, men inte den personliga erfarenhetens religion som har ett andligt ursprung. Människans moral kan erkänna värden, men endast religionen kan bevara, upphöja och förändliga dessa värden. Trots dessa verkningar är religionen någonting mer än emotionaliserad moral. Religion förhåller sig till moral så som kärlek till plikt, sonskap till trældom, väsen till substans. Moralen avslöjar en allsmäktig Övervakare, en Gudom att tjäna; religionen avslöjar en allälskande Fader, en Gud att dyrka och älska. Igen beror detta på att religionens andliga potentialitet intar en dominerande ställning i förhållande till den evolutionsbaserade moralens pliktaktualhet.

6. Den religiösa trons förvissning

102:6.1 (1124.3) Det filosofiska eliminerandet av religiös fruktan och vetenskapens stadiga frammarsch ökar avsevärt de falska gudarnas dödlighet. Även om dessa förluster bland de av människan påhittade

gudarna helt tillfälligt kan fördunkla den andliga visionen, utplånar de till slut den okunskap och vidskepelse som så länge skymde den eviga kärlekens levande Gud. Förhållandet mellan den skapade och Skaparen är en levande erfarenhet, en dynamisk religiös tro, som inte exakt kan definieras. Att isolera en del av livet och kalla det religion är att sönderdela livet och förvränga religionen. Det är just därför som dyrkans Gud kräver full trohet eller ingen alls.

102:6.2 (1124.4) De primitiva människornas gudar må ha varit endast skuggor av dem själva; den levande Guden är det gudomliga ljus vars avbrott utgör skapelseskuggorna i hela rymden.

102:6.3 (1124.5) Den religionsutövare som har vunnit filosofisk insikt förlitar sig på den personliga frälsningens personliga Gud, som är någonting mer än en realitet, ett värde, en uppnåelsenivå, en exalterad process, en transmutation, det ultimata i tid-rymden, en idealisering, energipersonalisering, gravitationsentitet, en projektion som utgår från människan, en idealisering av jaget, naturens förskjutning uppåt, tendensen till godhet, evolutionens framdrivande impuls eller en sublim hypotes. Religionsutövaren förlitar sig på en kärlekens Gud. Kärleken är religionens innersta väsen och urkällan till en högrestående civilisation.

102:6.4 (1124.6) Tron omvandlar sannolikhetens Gud i filosofin till den frälsande förvissningens Gud i den personliga religiösa erfarenheten. Skepticismen kan ifrågasätta teologins teorier, men övertygelsen om den personliga erfarenhetens tillförlitlighet bekräftar sanningen i den trosföreställning som har vuxit till tro.

102:6.5 (1124.7) Övertygelser om Gud kan nås genom vist tänkande, men individen lär känna Gud endast genom tro, genom personlig

erfarenhet. I mycket av det som gäller livet måste man räkna med sannolikheter, men vid kontakt med den kosmiska verkligheten kan förvissning upplevas när man närmar sig sådana betydelser och värden i levande tro. Den själ som känner Gud vågar säga ”jag vet”, även när denna kännedom om Gud ifrågasätts av den icke-troende som bestrider en sådan visshet emedan den inte helt får stöd av intellektets logik. Till varje sådan tvivlare svarar den troende endast: ”Hur vet du att jag inte vet?”

102:6.6 (1125.1) Fastän förnuftet alltid kan ifrågasätta tron, kan tron alltid komplettera både förnuftet och logiken. Förnuftet skapar den sannolikhet som tron kan omvandla till moralisk förvissning, rentav till andlig erfarenhet. Gud är den första sanningen och det sista faktum, därför har all sanning sitt ursprung i honom, medan alla fakta existerar i förhållande till honom. Gud är absolut sanning. Som sanning kan man känna Gud, men för att förstå — förklara — Gud måste man utforska universernas universums faktum. Den väldiga klyftan mellan erfarenheten av sanningen om Gud och okunnigheten om Gud som faktum kan överbryggas endast av levande tro. Förnuftet ensamt kan inte åstadkomma harmoni mellan infinit sanning och universellt faktum.

102:6.7 (1125.2) Trosföreställningen kan kanske inte värja sig för tvivel och motstå rädsla, men tron övervinner alltid tvivlet, ty tron är både positiv och levande. Det positiva har alltid övertagit över det negativa, sanningen över villfarelsen, erfarenheten över teorin, andliga realiteter över enskilda fakta i tid och rymd. Det övertygande beviset för denna andliga förvissning består av de andens sociala frukter som sådana troende, troskämpar, bär som resultat av denna

genuina andliga erfarenhet. Jesus sade: ”Om ni älskar era nästa så som jag har älskat er, då skall alla människor veta att ni är mina lärjungar.”

102:6.8 (1125.3) För vetenskapen är Gud en möjlighet, för psykologin en önskvärdhet, för filosofin en sannolikhet, för religionen en förvissning, en aktualitet som bygger på religiös erfarenhet. Förnuftet kräver att en filosofi som inte kan finna sannolikhetens Gud bör ha stor respekt för den religiösa tro som kan finna och som finner förvissningens Gud. Inte heller vetenskapen bör nedvärdera den religiösa erfarenheten som lättrogenhet, inte så länge den framhärdar i antagandet att människans intellektuella och filosofiska förmågor uppkom från allt lägre intelligenser ju längre bakåt man går, tills de slutligen fick sin början i det primitiva liv som totalt saknade allt tänkande och all känsla.

102:6.9 (1125.4) Evolutionens fakta bör inte ställas upp mot sanningen om realiteten av den andliga erfarenhetens förvissning i den gudkännande dödliges religiösa liv. Intelligent människor borde sluta upp att resonera som barn och försöka använda de vuxnas konsekventa logik som tolererar begreppet sanning vid sidan av iakttagelsen av fakta. Den vetenskapliga materialismen befinner sig i konkurs när den inför varje universumfenomen framhärdar i att upprepa sina löpande invändningar och hävdar att det som obestriddligen är högre härstammar från det som obestriddligen är lägre. Konsekvensen förutsätter erkännandet av aktiviteter som utgår från en målinriktad Skapare.

102:6.10 (1125.5) Den organiska evolutionen är ett faktum; den målinriktade eller progressiva evolutionen är en sanning som gör de

annars motstridiga fenomenen i evolutionens ständigt uppåtgående bedrifter följdriktiga. Ju högre framskrider en vetenskapsman inom sin utvalda vetenskap desto mer överger han teorierna om materiella fakta till förmån för den kosmiska sanningen om det Suprema Sinnets dominans. Materialismen förbilligar människolivet; Jesu evangelium förhöjer enormt och förhärmligar himmelskt varje dödlig. De dödligas tillvaro måste visualiseras som bestående av den spännande och fascinerande erfarenheten att inse verkligheten i mötet mellan den mänskliga sträckningen uppåt och den gudomliga och frälsande sträckningen nedåt.

7. Förvissningen om det gudomliga

102:7.1 (1126.1) Den Universelle Fadern, som är självexisterande, är också självförklarande. Han lever verkligen i varje dödlig som är begåvad med förnuft. Du kan dock inte vara säker på Gud om du inte känner honom. Sonskapet är den enda upplevelse som gör faderskapet visst. Universum undergår förändring överallt. Ett föränderligt universum är ett beroende universum; en sådan skapelse kan varken vara slutlig eller absolut. Ett finit universum är helt beroende av det Ultimata och det Absoluta. Universum och Gud är inte identiska. Den ena är orsak, den andra verkan. Orsaken är absolut, infinit, evig och oföränderlig; verkan är tid-rymd och transcendental men ständigt föränderlig, alltid växande.

102:7.2 (1126.2) Gud är det absolut enda självförorsakade faktum i universum. Han är hemligheten bakom ordningen, planen och syftet

med hela skapelsen av ting och varelser. Universum som förändras överallt regleras och stabiliseras av absolut oföränderliga lagar, en oföränderlig Guds vanor. Guds faktum, den gudomliga lagen, är oföränderlig. Guds sanning, hans förhållande till universum, är en relativ uppenbarelse som ständigt kan anpassas till ett oupphörligt evolverande universum.

102:7.3 (1126.3) De som vill uppfinna en religion utan Gud är som de som vill samla frukt utan träd, få barn utan föräldrar. Man kan inte ha verkningar utan orsaker; endast JAG ÄR är oförorsakad. Den religiösa erfarenheten förutsätter Gud, och en sådan personligen upplevd Gud måste vara en personlig Gudom. Man kan inte be till en kemisk formel, anropa en matematisk ekvation, dyrka en hypotes, anförtro sig åt ett postulat, umgås med en process, tjäna en abstraktion eller ha en kärleksfull gemenskap med en lag.

102:7.4 (1126.4) Det är sant att många till synes religiösa drag kan växa upp från icke-religiösa rötter. Människan kan intellektuellt förneka Gud och det oaktat vara moraliskt god, lojal, hörsam, ärlig och även idealistisk. Människan kan ympa många rent humanistiska grenar på sin andliga basnatur och sålunda till synes bevisa sina påståenden till förmån för en gudlös religion, men en sådan erfarenhet saknar överlevnadsvärdena, att känna Gud och att stiga upp mot Gud. En sådan erfarenhet som de dödliga har gjort bär endast sociala frukter, inte andliga. Den ympade grenen bestämmer fruktens art, trots att den levande näringen stiger upp från rötterna av den ursprungliga gudomliga begåvningen av både sinnet och anden.

102:7.5 (1126.5) Religionens intellektuella kännemärke är förvissning; det filosofiska kännetecknet är följdriktighet; de sociala frukterna är

kärlek och tjänande.

102:7.6 (1126.6) Den individ som känner Gud är inte blind för svårigheterna eller likgiltig för de hinder som står i vägen för att finna Gud bland virrvarret av vidskepelse, tradition och den moderna tidens materialistiska tendenser. Han har mött alla dessa hinder och övervunnit dem, höjt sig över dem med hjälp av levande tro och nått den andliga erfarenhetens högländer trots dem. Det är sant att många som i sitt inre är säkra på Gud är rädda för att hävda dessa känslor av förvisning på grund av de människors mångfald och fyndighet som samlar invändningar mot och förstör svårigheterna med att tro på Gud. Det fordras inget stort intellektuellt djup för att finna fel, ställa frågor eller göra invändningar. Men det krävs ett briljant sinne att besvara dessa frågor och lösa dessa svårigheter; trosförvisning är det bästa sättet att klara av alla sådana ytliga tvistefrågor.

102:7.7 (1127.1) Om vetenskapen, filosofin eller sociologin dristar sig till att bli dogmatisk i tvister med den sanna religionens profeter, då bör människor som känner Gud besvara en sådan obefogad dogmatism med den mer framsynta dogmatism som förvisningen från personlig andlig erfarenhet utgör: ”Jag vet vad jag har upplevt, ty jag är en son till JAG ÄR.” Om en troskämpes personliga erfarenhet utmanas av en dogm, då kan denna av tron födde son till den upplevelsebara Fadern svara med denna oantastbara dogm, påståendet att han verkligen är en son till den Universella Fadern.

102:7.8 (1127.2) Endast en obegränsad verklighet, ett absolut, kunde drista sig till att konsekvent vara dogmatisk. De som vill vara dogmatiska måste, om de är konsekventa, förr eller senare drivas i

armarna på energins Absolute, sanningens Universelle och kärlekens Infinite.

102:7.9 (1127.3) Om man i de icke-religiösa närmandena till den kosmiska verkligheten tar sig till att ifrågasätta trosförvissningen på den grund att den är obevisad, då kan den som har upplevt anden likaså ty sig till att ifrågasätta vetenskapens fakta och filosofins uppfattningar på den grund att de likaså är obevisade. De är likaså upplevelser i vetenskapsmannens eller filosofens medvetande.

102:7.10 (1127.4) Om Gud, det mest oundvikliga av alla väsen, den mest verkliga av alla fakta, den mest levande av alla sanningar, den mest kärleksfulla av alla vänner, den mest gudomliga av alla värden, har vi, av alla universumerfarenheter, rätt att vara mest förvissad.

8. Bevisen för religionen

102:8.1 (1127.5) Det främsta beviset för religionens verklighet och effektivitet utgörs av den *mänskliga erfarenhetens faktum*, nämligen att människan, som av naturen är räddhågad och misstänksam, medfött utrustad med en stark självbevarelseinstinkt och längtan att fortleva efter döden, är villig att helt anförtro sina djupaste intressen i nuet och för framtiden att vakas över och ledas av den kraft och person som hans tro har betecknat som Gud. Detta är den enda centrala sanningen i all religion. När det gäller frågan om vad denna kraft eller person fordrar i gengäld för denna vakthållning och slutliga frälsning, finns det inte två religioner som är överens; i själva verket är de alla mer eller mindre oense.

102:8.2 (1127.6) När det gäller en religions ställning på den evolutionära skalan, kan den bäst bedömas enligt sina moraliska omdömen och etiska normer. Av ju högre typ en religion är desto mer uppmuntrar den och uppmuntras den av en ständigt växande samhällsmoral och etisk kultur. Vi kan inte bedöma en religion enligt den ställning dess åtföljande civilisation har. Vi gör klokast i att bedöma den verkliga arten av en civilisation enligt renheten och ädelheten i dess religion. Många av världens mest betydelsefulla religiösa ledare har varit praktiskt taget olärda. Världens visdom är inte nödvändig för att utöva en frälsande tro på eviga realiteter.

102:8.3 (1127.7) Olikheten mellan religionerna i olika tidsåldrar beror helt på skillnaden i människans förståelse av verkligheten och av hennes olikartade insikt om moralvärden, etiska relationer och anderealiteter.

102:8.4 (1127.8) Etiken är den yttre sociala eller rasliga spegel som troget återger hur den annars osynliga inre andliga och religiösa utvecklingen framskrider. Människan har alltid tänkt sig Gud i termer av det bästa hon vet, ett uttryck för hennes djupaste idéer och högsta ideal. Även den historiska religionen har alltid skapat sina gudsuppfattningar utifrån sina högsta erkända värden. Varje intelligent skapad varelse ger namnet Gud åt det bästa och högsta hon vet.

102:8.5 (1128.1) När religionen reduceras till termer av förnuft och intellektuella uttryck har den alltid dristat sig till att kritisera civilisationen och det evolutionära framåtskridandet enligt omdömen som gäller för dess egna normer för etisk kultur och moraliska framsteg.

102:8.6 (1128.2) Fastän den personliga religionen ligger före utvecklingen av människans moral, är det beklagligt att notera att den institutionella religionen utan undantag har legat efter människorasernas långsamt föränderliga sedvänjor. Den organiserade religionen har visat sig vara konservativt motsträvig. Profeterna har vanligen lett folket i den religiösa utvecklingen; teologerna har vanligen hållit det tillbaka. Religionen, som är en inre eller personlig erfarenhet, kan aldrig utvecklas särskilt långt förbi rasernas intellektuella utveckling.

102:8.7 (1128.3) Religionen befrämjas emellertid aldrig av en vädjan till det så kallade mirakulösa. Att söka efter mirakel är att vända tillbaka till magins primitiva religioner. Sann religion har inget att göra med påstådda mirakel, och aldrig hänvisar uppenbarelsereligion till mirakel som bevis för sin auktoritet. Religionen är ständigt och alltid rotad och grundad i personlig erfarenhet. Er högsta religion, Jesu liv, var just en sådan personlig erfarenhet: människan, en dödlig människa, som sökte Gud och i fullt mått fann honom under ett enda kort liv i köttslig gestalt, samtidigt som i detta samma människoliv framträdde Gud, som sökte människan och fann honom till full tillfredsställelse för den infinita suprematetens fulländade själ. Detta är religion, rentav den högsta religion som hittills har uppenbarats i Nebadons universum — det jordiska liv som Jesus från Nasaret levde.

102:8.8 (1128.4) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 102](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 104](#) >>

Kapitel 103

Den religiösa erfarenhetens verklighet

103:0.1 (1129.1) MÄNNISKANS alla genuina religiösa reaktioner stöds av den tidiga omvårdnad som utförs av dyrkans adjutant och övervakas av visdomsadjutanten Människans första utrustande med supersinne utgörs av personlighetens inkoppling till den Heliga Anden av Universumets Skapande Ande. Långt före utgivningarna av gudomliga Söner eller den världsomfattande utgivningen av Riktare verkar denna inflytelse för att vidga människans syn på etik, religion och andlighet. Efter det att en Paradisson har utgivit sig bidrar den frigjorda Sanningens Ande storligen till att utvidga människans förmåga att uppfatta religiösa sanningar. Då evolutionen framskrider

på en bebodd planet deltar Tankeriktarna allt mer i utvecklandet av de högre formerna av religiös insikt. Tankeriktaren är det kosmiska fönster genom vilket den finita varelsen må i tro få se glimtar av den gränslösa Gudomens, den Universelle Faderns förvissningar och gudomligheter.

103:0.2 (1129.2) Människorasernas religiösa tendenser är medfödda. De framträder universellt och har ett till synes naturligt ursprung; de primitiva religionerna har alltid en evolutionär uppkomst. Medan den naturenliga religiösa erfarenheten fortsätter att utvecklas ger periodiska sanningsuppenbarelser eftertryck åt den i övrigt långsamt framskridande planetariska evolutionens gång.

103:0.3 (1129.3) På Urantia finns för närvarande fyra slags religioner:

103:0.4 (1129.4) 1. Naturlig eller utvecklingsreligion.

103:0.5 (1129.5) 2. Övernaturlig eller uppenbarelsereligion.

103:0.6 (1129.6) 3. I praktiken förekommande eller rådande religion, varierande grader av en blandning av naturlig och övernaturlig religion.

103:0.7 (1129.7) 4. Filosofiska religioner, av människor konstruerade eller filosofiskt uttänkta teologiska doktriner och med förnuftet skapade religioner.

1. Religionsfilosofi

103:1.1 (1129.8) Den religiösa erfarenhetens enighet bland en social eller raslig grupp kommer sig av den identiska naturen hos Gudsfragmenten i individernas inre. Detta gudomliga i människans

inre är det som ger upphov till det osjälviska intresset för andra människors välfärd. Eftersom personligheten är unik — det finns inte två likadana dödliga — följer därav oundvikligen att två människor inte på samma sätt kan uttolka ingivelserna och uppmaningarna från gudomlighetens ande som lever i deras sinnen. En grupp dödliga kan uppleva andlig enhet, men de kan aldrig nå fram till filosofisk enhetlighet. Denna olikhet i tolkningen av det religiösa tänkandet och den religiösa erfarenheten framgår av att det tjugonde århundradets teologer och filosofer har formulerat över femhundra olika definitioner av religion. I verkligheten definierar varje människa religionen i termer av sin egen erfarenhetsmässiga tolkning av de gudomliga impulser som utgår från Gudsanden i hennes inre, och därför måste en sådan tolkning vara unik och helt avvikande från alla andra människors religiösa filosofi.

103:1.2 (1130.1) När någon dödlig helt håller med om en annan dödligs religiösa filosofi anger detta fenomen att dessa två varelser har haft en liknande *religiös erfarenhet* angående innehållet i deras likartade filosofiska och religiösa tolkning.

103:1.3 (1130.2) Fastän din religion är en fråga om personlig upplevelse är det mycket viktigt att du får del av kännedomen om ett stort antal andra religiösa erfarenheter (de olika tolkningarna som andra och annorlunda dödliga har gjort), så att du kan hindra ditt religiösa liv från att bli egocentriskt — kringskuret, själviskt och asocialt.

103:1.4 (1130.3) Rationalismen har fel när den antar att religionen till en början är en primitiv tro på någonting, varefter följer en traktan efter värden. Religionen är först och främst ett sökande efter värden,

och sedan formuleras ett system av uttolkande trosföreställningar. Det är mycket lättare för människor att komma överens om religiösa värden, mål, än om trosföreställningar, tolkningar. Detta förklarar hur religionen kan vara överens om värden och mål samtidigt som den uppvisar det förvirrande fenomenet att upprätthålla en tro på hundratals motstridiga trosföreställningar — trosläror. Det förklarar också varför en viss person kan bibehålla sin religiösa erfarenhet fastän han överger eller ändrar många av sina religiösa trosföreställningar. Religionen består, trots revolutionerande förändringar i de religiösa trosföreställningarna. Teologin producerar inte religion; det är religionen som producerar teologisk filosofi.

103:1.5 (1130.4) Det faktum att religionsutövare har trott så mycket som var falskt gör inte religionen ogiltig, ty religion bygger på erkännandet av värden och bekräftas av tron enligt den personliga religiösa erfarenheten. Religionen baserar sig sålunda på erfarenhet och religiöst tänkande. Teologin, religionsfilosofin, är ett ärligt försök att tolka denna erfarenhet. Sådana uttolkande trosuppfattningar kan vara riktiga eller felaktiga, eller en blandning av sanning och villfarelse.

103:1.6 (1130.5) Upplevelsen av insikten om andliga värden är en erfarenhet som står över idébildningen. Det finns inget ord i något människospråk som kan användas för att beteckna denna ”stämning”, ”känsla”, ”intuition” eller ”upplevelse” som vi har valt att kalla gudsmedvetenhet. Guds ande som bor i människan är inte personlig — Riktaren är för-personlig — men denna Ledsagare erbjuder ett värde, utsöndrar en doft av gudomlighet, som i högsta och infinit mening är något personligt. Om Gud inte vore åtminstone personlig

kunde han inte vara medveten, och vore han inte medveten då skulle han stå lägre än människan.

2. Religionen och individen

103:2.1 (1130.6) Religionen är verksam i människosinnet och har förverkligats i erfarenhet innan den framträder i människans medvetande. Ett barn har funnits till i ungefär nio månader innan det upplever *födelse*. Religionens ”födelse” sker emellertid inte plötsligt; den framträder snarare gradvis. Icke desto mindre kommer förr eller senare en ”födelsedag”. Man kommer inte in i himmelriket utan att man ”har fötts på nytt” — fötts av Anden. Många andliga födslar åtföljs av mycken andens vånda och betydande psykologiska omvälvningar, så som många fysiska födslar kännetecknas av ”våldsamma födslovåndor” och andra oregelbundenheter vid ”nedkomsten”. Andra andliga födslar är en naturlig och normal tillväxt av insikten om suprema värden i anslutning till en vidgad andlig erfarenhet, även om ingen religiös utveckling sker utan medveten strävan samt positiva och individuella beslut. Religionen är aldrig en passiv erfarenhet, en negativ attityd. Det som kallas ”religionens födelse” har inte direkt anknytning till så kallade omvändelseupplevelser, vilka vanligen kännetecknar religiösa episoder som inträffar senare i livet till följd av mental konflikt, emotionell förträngning eller temperamentsfulla omvälvningar.

103:2.2 (1131.1) De personer som uppfostrades av sina föräldrar så att de växte upp medvetna om att de var barn till en kärleksfull himmelsk

Fader bör dock inte se snett på sina meddödliga som kunde nå ett sådant medvetande om gemenskap med Gud endast genom en psykologisk kris, en emotionell omvälvning.

103:2.3 (1131.2) Den evolutionära grogrund i människosinnet där uppenbarelsereligionens frön slår rot är den moraliska naturen, som tidigt ger upphov till ett socialt medvetande. De första viskningarna från ett barns moraliska natur har inte att göra med sex, skuld eller personlig stolthet, utan snarare med impulser av rättvisa, opartiskhet och sporrar till vänlighet — hjälpsam verksamhet till förmån för ens närmaste. När sådana uttryck för ett tidigt moraliskt uppvaknande omhuldas sker en gradvis utveckling av det religiösa livet någotsånär utan konflikter, omvälvningar och kriser.

103:2.4 (1131.3) Varje människa upplever mycket tidigt något av en konflikt mellan sina egoistiska och altruistiska impulser, och många gånger kan den första upplevelsen av gudsmedvetande nås som resultat av att man söker övermänsklig hjälp för uppgiften att lösa sådana moraliska konflikter.

103:2.5 (1131.4) Ett barns psykologiska tillstånd är av naturen positivt, inte negativt. Så många dödliga är negativa emedan de lärdes att bli det. När vi säger att barnet är positivt avser vi dess moraliska impulser, de sinnesförmågor vilkas framträdande anger Tankeriktarens ankomst.

103:2.6 (1131.5) Om ett normalt barns sinne inte utsätts för felaktig undervisning inriktar det sig positivt då det religiösa medvetandet framträder, i riktning mot moralisk rättfärdighet och social omvårdnad, snarare än negativt, dvs. bort från synd och skuld. Det kan förekomma konflikter under den religiösa erfarenhetens

utveckling, eller konflikter kan saknas, men alltid finns där människoviljans oundvikliga beslut, strävan och funktion.

103:2.7 (1131.6) Moraliska val åtföljs vanligen mer eller mindre av moraliska konflikter. Den allra första konflikten i barnets sinne står mellan egoismens drivkrafter och altruismens impulser. Tankeriktaren förbiser inte det egoistiska motivets personlighetsvärden, men den verkar för att ge en liten fördel åt den altruistiska impulsen som leder till den mänskliga lyckans mål och till himmelrikets fröjder.

103:2.8 (1131.7) När en moralvarelse väljer att vara osjälvisk inför mötet med impulsen till själviskhet är detta en primitiv religiös erfarenhet. Inget djur kan göra ett sådant val; ett sådant beslut är både mänskligt och religiöst. Det omfattar gudsmedvetenhetens faktum och framhåller impulsen till socialt tjänande, grunden till människornas broderskap. När sinnet fattar ett riktigt moraliskt beslut enligt en handling av fri vilja utgör ett sådant beslut en religiös erfarenhet.

103:2.9 (1131.8) Innan ett barn har utvecklats tillräckligt för att ha förvärvat moralförmåga och därför kan välja ett altruistiskt tjänande har det redan utvecklat en stark och enad egoistisk natur. Det är denna faktiska situation som ger upphov till teorin om kampen mellan den ”högre” och den ”lägre” naturen, mellan den ”gamla syndiga” och älskvärdhetens ”nya väsen”. Mycket tidigt i livet börjar det normala barnet lära sig att ”det är mer välsignat att giva än att mottaga”.

103:2.10 (1131.9) Människan tenderar att identifiera impulsen att se till sitt eget bästa med sitt ego — sig själv. I motsats härtill är hon benägen att identifiera viljan att vara altruistisk med något inflytande som verkar utanför henne själv — Gud. Ett sådant omdöme är verkligen riktigt, ty alla sådana icke-själviska önskningar har faktiskt

sitt ursprung i den inneboende Tankeriktarens ledning. Denna Riktare är ett fragment av Gud. Impulsen från Andeledaren uppfattas i människans medvetande som yrkan till att vara altruistisk, att bry sig om andra. Åtminstone är detta barnasinnet tidiga och grundläggande upplevelse. Om enandet av det växande barnets personlighet inte framskrider tillfredsställande kan den altruistiska driften bli så överutvecklad att den åstadkommer allvarlig skada för jagets välfärd. Ett vilsefört samvete kan orsaka mycken konflikt, oro, sorg och mänsklig bedrövelse utan slut.

3. Religionen och människosläktet

103:3.1 (1132.1) Fastän tron på andar, drömmar och olika andra vidskepligheter alla spelade en roll vid de primitiva religionernas evolutionära uppkomst, bör man inte förbise det inflytande som härstammar från klanens eller stammens anda av samhörighet. I förhållandet inom gruppen fanns just den sociala situation som erbjöd en utmaning för konflikten mellan egoism och altruism i det forna människosinnet moraliska natur. Trots deras tro på andar har de primitiva australierna fortfarande klanen som centrum för sin religion. Med tiden tenderar sådana religiösa uppfattningar att personifieras, först som djur och senare som en övermänniska eller som en Gud. Även sådana lägstående folk som de afrikanska bushmännen, som inte ens är på totemstadiet i sina trosuppfattningar, känner dock igen skillnaden mellan eget intresse och gruppens intresse, en primitiv åtskillnad mellan det världsligas och det heligas värden. Men den

sociala gruppen är inte källan till den religiösa erfarenheten. Oberoende av inflytandet från alla dessa primitiva bidrag till människans tidiga religion kvarstår det faktum att den sanna religiösa impulsen har sitt ursprung i genuina andenärvaron som aktiverar viljan till osjälviskhet.

103:3.2 (1132.2) Senare religion förebådas av den primitiva tron på naturens under och mysterier, det icke-personliga mana. Men förr eller senare kräver den evolverande religionen att individen bör göra någon personlig uppoffring till förmån för sin sociala grupp, han bör göra något som gör andra människor lyckligare och bättre. I sista hand är religionen bestämd att bli ett tjänande av Gud och människan.

103:3.3 (1132.3) Religionen är avsedd att förändra människans omgivning, men mycket av den religion som finns bland dagens dödliga har blivit oförmögen till det. Omgivningen har alltför ofta behärskat religionen.

103:3.4 (1132.4) Kom ihåg att den viktigaste erfarenheten i religionen under alla tidsåldrar är känslan för moraliska värden och sociala betydelser, inte tankarna beträffande teologiska dogmer eller filosofiska teorier. Religionen utvecklas gynnsamt när magielementet ersätts av moraluppfattning.

103:3.5 (1132.5) Människan utvecklades från vidskepelse i form av mana, magi, naturdyrkan, rädsla för andar och dyrkan av djur till de olika ceremonier varigenom individens religiösa attityd blev klanens gruppreaktioner. Sedan blev dessa ceremonier fokuserade och kristalliserade till stammens trosföreställningar, och till slut personifierades rädslorna och trosuppfattningarna till gudar. Under

hela denna religiösa evolution saknades det moraliska elementet aldrig helt. Impulsen från Gud i människans inre var alltid verksam. Dessa kraftfulla inflytelser — den ena mänsklig och den andra gudomlig — säkrade religionens fortlevnad genom svårigheterna under tidsåldrarnas gång och trots att den ofta hotades av att utplånas av tusende undergrävande tendenser och fientligt motverkande krafter.

4. Andlig trosgemenskap

103:4.1 (1133.1) Den karakteristiska skillnaden mellan ett umgängestillfälle och en religiös samling är att det religiösa tillfället i motsats till det världsliga genomsyras av en atmosfär av *trosgemenskap*. Människors samvaro skapar på detta sätt en känsla av gemenskap med det gudomliga, och detta är början till dyrkan i grupp. Att ta del i en gemensam måltid var den tidigaste formen av social gemenskap, och sålunda föreskrev även de tidiga religionerna att de dyrkande skulle äta någon del av det ceremoniella offret. Även inom kristendomen bibehåller Herrens nattvard denna form av trosgemenskap. Trosgemenskapens atmosfär erbjuder en uppfriskande och tröstande viloperiod i konflikten mellan egot som söker sin egen fördel och den altruistiska impulsen från Andeledsagaren i människans inre. Detta är förspelet till sann gudsdyrkan — upplevelsen av Guds närvaro, som slutligen leder till människornas broderskap.

103:4.2 (1133.2) När den primitiva människan kände att hennes gemenskap med Gud hade brutits, tydde hon sig till något slag av offer i en strävan att få till stånd försoning, att återställa vänskapliga förhållanden. Hungern och törsten efter rättfärdighet leder till upptäckten av sanning, och sanningen höjer idealen, vilket skapar nya problem för den enskilda religionsutövaren, ty våra ideal tenderar att växa i geometrisk progression medan vår förmåga att leva upp till dem ökar endast i aritmetisk progression.

103:4.3 (1133.3) Känslan av skuld (inte medvetandet om synd) kommer antingen från avbruten andlig gemenskap eller från att man har sänkt sina moraliska ideal. Från en sådan belägenhet kan man frigöra sig endast genom att inse att ens högsta moraliska ideal inte nödvändigtvis är detsamma som Guds vilja. Människan kan inte hoppas på att leva upp till sina högsta ideal, men hon kan vara trogen sitt syfte att finna Gud och att bli allt mer lik honom.

103:4.4 (1133.4) Jesus gjorde av med alla offer- och försoningsceremonier. Han rev ned grunden för all denna inbillade skuld och känsla av isolering i universum då han förkunnade att människan är Guds barn. Förhållandet mellan den skapade och Skaparen ställdes på samma grund som förhållandet mellan barn och föräldrar. Gud blir en kärleksfull Fader för sina dödliga söner och döttrar. Alla ceremonier som inte är en legitim del av ett sådant intimt familjeförhållande avskaffas för evigt.

103:4.5 (1133.5) Gud Fadern behandlar inte sitt barn, människan, enligt hennes faktiska dygd eller värde utan med beaktande av barnets motivation — den skapade varelsens ändamål och avsikt.

Förhållandet är ett förhållande mellan förälder och barn, och dess drivkraft är den gudomliga kärleken.

5. Idealens ursprung

103:5.1 (1133.6) De primitiva tidernas evolutionära sinne ger upphov till en känsla av social plikt och moralisk skyldighet som i huvudsak härstammar från emotionell rädsla. Den positivare impulsen till socialt tjänande och idealismen i form av altruism härstammar från den direkta impulsen från den gudomliga anden som bor i människans sinne.

103:5.2 (1133.7) Denna idé och detta ideal om att göra gott mot andra — impulsen att förvägra egot något till förmån för ens nästa — är till en början mycket begränsad. Den primitiva människan anser som sina nästa endast de som står henne mycket nära, de som bemöter henne vänligt. När den religiösa civilisationen framskrider utvidgas uppfattningen om ens nästa till att omfatta klanen, stammen och nationen. Sedan vidgade Jesus kretsen av ens nästa till att omfatta hela mänskligheten, rentav så att vi bör älska även våra fiender. Det finns någonting inne i varje normal människa som säger henne att denna lära är moralisk — riktig. Till och med de som minst tillämpar detta ideal medger att det i teorin är rätt.

103:5.3 (1134.1) Alla människor erkänner att denna universella impuls hos människan att vara osjälvisk och altruistisk är moralisk. Humanisten tillskriver uppkomsten av denna impuls det materiella sinnets naturliga verksamhet. Religionsutövaren inser mer korrekt att

det dödliga sinnets verkligt osjälviska strävan är en reaktion på Tankeriktarens inre andeledning.

103:5.4 (1134.2) Människans tolkning av dessa tidiga konflikter mellan viljan till egennytta och viljan till oegennytta är emellertid inte alltid tillförlitlig. Endast en ganska enad personlighet kan medla mellan dessa mångahanda motstridigheter mellan egots krav och det spirande sociala medvetandet. Jaget har rättigheter såväl som ens nästa. Ingendera har ensamrätt till individens uppmärksamhet och tjänande. Misslyckande med att lösa detta problem ger upphov till de tidigaste formerna av skuldkänslor hos människan.

103:5.5 (1134.3) Mänsklig lycka nås endast när jagets egoistiska krav och den altruistiska impulsen från det högre jaget (den gudomliga anden) koordineras och sammanjämkas av den integrerande och övervakande personlighetens enade vilja. Den evolutionära människans sinne ställs ständigt inför det krångliga problemet att medla i kampen mellan den naturliga expansionen av emotionella impulser och den moraliska tillväxten av osjälviska impulser som bygger på andlig insikt — genuint religiöst reflekterande.

103:5.6 (1134.4) Strävan att trygga lika mycket gott för det egna jaget och för möjligast många andra jag, är ett problem som inte alltid kan lösas tillfredsställande inom en ram av tid och rymd. Under förutsättning att man har ett evigt liv kan sådana motstridigheter utjämnas, men under ett enda kort människoliv är de olösbara. Jesus avsåg en dylik paradox när han sade: ”Den som vill bevara sitt liv han skall mista det, men den som mister sitt liv för himmelrikets skull, han skall finna det.”

103:5.7 (1134.5) Strävan efter idealet — strävan att bli lik Gud — är en ständig strävan, både före och efter döden. Livet efter döden skiljer sig inte till sina väsentliga delar från de dödligas tillvaro. Allt det goda som vi gör i detta liv bidrar direkt till en förhöjning av det framtida livet. Den verkliga religionen gynnar inte moralisk slöhet och andlig lättja genom att uppmuntra till ett fåfängt hopp om att människan förlänas alla de dygder som hör till en ädel karaktär som en direkt följd av att hon har passerat den naturliga dödens portar. Sann religion förringar inte människans strävan till framsteg under den tid hon som dödlig har livet till låns. Varje vinning i livet som dödlig bidrar direkt till att berika de första stadierna av överlevnadslivet som odödlig.

103:5.8 (1134.6) Det är ödesdigert för människans idealism när hon får lära sig att alla hennes altruistiska impulser endast är en utveckling av hennes naturliga flockinstinkter. Men hon förädlas och får en väldig energi av att få veta att dessa högre impulser i hennes själ utgår från de andliga krafter som finns i hennes dödliga sinne.

103:5.9 (1134.7) Det lyfter människan ut från sitt eget jag och bortom sitt jag när hon en gång helt inser att det inne i henne lever och kämpar någonting som är evigt och gudomligt. Så kommer det sig att en levande tro på att våra ideal har ett övernaturligt ursprung bekräftar vår tro på att vi är Guds söner och gör våra altruistiska övertygelser, våra känslor för människornas broderskap, verkliga.

103:5.10 (1134.8) Människan har — i sin andliga domän — verkligen fri vilja. Den dödliga människan är varken en hjälplös slav under en allsmäktig Guds orubbliga överhöghet eller offer för en hopplös

fatalism enligt en mekanistisk kosmisk determinism. Människan är i högsta grad sin egen eviga bestämmelses arkitekt.

103:5.11 (1135.1) Men påtryckning frälsar eller förädlar dock inte människan. Tillväxt i anden väller upp inifrån den evolverande själen. Påtryckning kan deformera personligheten, men aldrig stimulerar den tillväxten. Även i undervisningssammanhang är påtryckning endast negativt nyttig såtillvida att den kan hjälpa till att förhindra ödesdiga erfarenheter. Den andliga tillväxten är som störst där alla yttre tryck är som minst. ”Där Herrens ande är, där är frihet.” Människan utvecklas bäst när trycket från hemmet, samhället, kyrkan och staten är minst. Detta får emellertid inte tolkas så, att det skulle betyda att det inte i ett progressivt samhälle finns någon plats för hem, sociala institutioner, kyrka och stat.

103:5.12 (1135.2) När en medlem av en religiös grupp i samhället har uppfyllt de krav som en sådan grupp ställer, bör han uppmuntras till religiös frihet i att fullt uttrycka sin egen personliga tolkning av sanningarna i den religiösa övertygelsen och den religiösa erfarenhetens fakta. Tryggheten i en religiös grupp är beroende av andlig enhet, inte av teologisk enhetlighet. En religiös grupp borde kunna njuta av friheten att tänka fritt utan att vara tvungen att bli ”fritänkare”. Det finns stort hopp för en kyrka som dyrkar den levande Guden, bekräftar människornas broderskap och vågar avlägsna allt lärotryck från sina medlemmar.

6. Filosofisk koordinering

103:6.1 (1135.3) Teologin är studiet av människoandens aktioner och reaktioner. Den kan aldrig bli en vetenskap eftersom den alltid mer eller mindre måste kombineras med psykologin i sitt personliga framförande och med filosofin i sin systematiska beskrivning. Teologin är alltid studiet av *din* religion; studiet av en annans religion är psykologi.

103:6.2 (1135.4) När människan tar itu med studiet och undersökningen av sitt universum från *utsidan*, frambringar hon de olika fysiska vetenskaperna. När hon tar itu med studiet av sig själv och universum från *insidan*, ger hon upphov till teologin och metafysiken. Den senare framträdande filosofin utvecklas i en strävan att harmonisera de många skillnader som till en början naturligt nog framträder mellan fynden och lärorna från dessa två rakt motsatta sätt att se på tingens och varelsernas universum.

103:6.3 (1135.5) Religionen har att göra med det andliga synsättet, medvetenheten om att människans erfarenhet sker *inom* henne. Människans andliga natur erbjuder henne möjligheten att vända universums utsida inåt. Det är därför sant att om man uteslutande betraktar insidigheten i personlighetserfarenheten förefaller hela skapelsen att vara andlig till sin natur.

103:6.4 (1135.6) När människan analytiskt granskar universum genom den materiella utrustningen i form av fysiska sinnen och därmed förenad sinnesuppfattning förefaller kosmos att vara mekaniskt och bestå av energi och materia. Ett sådant sätt att undersöka verkligheten innebär att vända universums insida utåt.

103:6.5 (1135.7) En logisk och konsekvent filosofisk uppfattning om universum kan inte uppbyggas på vare sig materialismens eller andeismens antaganden, ty man tvingas i bägge dessa tankesystem, när de tillämpas universellt, att betrakta kosmos i förvrängd form. Det föregående kontaktar ett universum där insidan har vänts utåt, det senare uppfattar naturen av ett universum som har vänts utsidan in. Därför kan varken vetenskap eller religion, i och för sig, ensam, hoppas på att nå en tillräcklig förståelse av universella sanningar och relationer utan den mänskliga filosofins ledning och den gudomliga uppenbarelsens upplysning.

103:6.6 (1136.1) Alltid måste människans inre ande för att uttrycka och förverkliga sig lita till sinnets mekanism och teknik. Likaså måste människans yttre erfarenhet av den materiella verkligheten basera sig på den erfarande personlighetens sinnesmedvetande. Därför är de andliga och de materiella, de inre och de yttre, människoerfarenheterna alltid korrelerade med sinnesfunktionen och, när det gäller den medvetna insikten om dem, betingade av sinnesaktiviteten. Människan erfar materien i sitt sinne; hon upplever den andliga verkligheten i själen, men blir medveten om denna upplevelse i sitt sinne. Intellectet är harmoniseraren och den ständigt närvarande betingaren och bestämmaren av den dödligas totala erfarenhet. Både energi-tingen och ande-värdena färgas när de tolkas genom sinnet, medvetandets förmedlare.

103:6.7 (1136.2) Er svårighet att få till stånd en mer harmonisk koordinering mellan vetenskap och religion beror på er fullständiga okunnighet om det mellanliggande område som utgörs av morontiavärlden av ting och varelser. Lokaluniversumet består av tre

grader eller stadier av verklighetsmanifestation: materia, morontia och ande. Morontiainfallsvinkeln utplånar alla skillnader mellan de fysiska vetenskapernas fynd och religionsandens verksamhet. Förnuftet är förståelseförfarandet inom vetenskaperna; tron är insiktsförfarandet inom religionen; måta är förfarandet på morontianivån. Måta är en övermateriell känslighet för verkligheten, och den börjar ersätta den ofullgångna tillväxten. Dess substans är kunskap-förnuft och dess väsen tro-insikt. Måta är ett superfilosofiskt sammanjämkande av divergerande verklighetsuppfattningar vilket inte kan uppnås av materiella personligheter. Måta bygger delvis på att man har överlevt det materiella livet i köttslig gestalt. Mången dödlig har dock insett hur önskvärt det vore att ha någon metod för att sammanjämka växelverkan mellan vetenskapens och religionens vitt skilda domäner. Metafysiken är resultatet av människans lönlösa försök att överbrygga denna välkända klyfta. Människans metafysik har visat sig mer förvirrande än upplysande. Metafysiken står för människans välmenande men fåfänga strävan att kompensera avsaknaden av morontians måta.

103:6.8 (1136.3) Metafysiken har visat sig vara misslyckad. Måtan kan människan inte uppfatta. Uppenbarelsen är det enda förfarande som kan kompensera avsaknaden av måtans sanningskänslighet i en materiell värld. Uppenbarelsen reder auktoritativt upp den oreda som den av förnuftet utvecklade metafysiken har åstadkommit på en evolutionär sfär.

103:6.9 (1136.4) Vetenskapen är människans försök att utforska sin fysiska omgivning, energins och materiens värld. Religionen är människans erfarenhet av andevärdenas kosmos. Filosofin har

utvecklats av människosinnets strävan att organisera och korrelera resultaten från dessa vitt skilda uppfattningar till något som liknar en rimlig och enad inställning till kosmos. Filosofi som har klarlagts av uppenbarelse fungerar acceptabelt då måta saknas och då metafysiken, människans förnuftssubstitut för måta, bryter samman och misslyckas.

103:6.10 (1136.5) De tidigaste människorna gjorde ingen skillnad mellan energinivån och andenivån. Det var den violetta rasen och dess anditiska efterkommande som först försökte skilja det matematiska från det viljemässiga. I allt högre grad har den civiliserade människan följt i spåren efter de tidigaste greker och sumerer som gjorde åtskillnad mellan det livlösa och det levande. Då civilisationen framskrider måste filosofin överbrygga de klyftor som allt mer vidgas mellan andebegreppet och energibegreppet. Men i rymdens tid är dessa skiljaktigheter ett i den Supreme.

103:6.11 (1137.1) Vetenskapen måste alltid grunda sig på förnuft, fastän fantasi och förmodan är till nytta för att utsträcka dess gränser. Religionen är för evigt beroende av tro, trots att förnuftet har en stabiliserande inverkan och är en nyttig hjälpreda. Alltid har det funnits, och alltid kommer det att finnas, vilseledande tolkningar av både den naturliga och den andliga världens fenomen, tolkningar som falskeligen kallas vetenskaper och religioner.

103:6.12 (1137.2) Utgående från sin ofullständiga uppfattning om vetenskapen, sitt svaga grepp om religionen och sina fruktlösa strävanden inom metafysiken har människan försökt bygga upp sina filosofiska teorier. Människan skulle verkligen bygga upp en värdig

och tilltalande filosofi om sig själv och sitt universum om det inte hade varit för sammanbrottet av hennes allom viktiga och oundgängliga metafysiska förbindelse mellan materiens och andens världar, om inte metafysiken hade misslyckats med att överbrygga morontiaklyftan mellan det fysiska och det andliga. Den dödliga människan har ingen uppfattning om morontiasinnet och -materialet, och *uppenbarelse* är det enda förfarandet för att gottgöra denna brist i de begreppsmässiga data som människan är i så trängande behov av för att konstruera en logisk filosofi om universum och för att nå en tillfredsställande insikt om sin säkra och etablerade plats i detta universum.

103:6.13 (1137.3) Uppenbarelsen är den evolutionära människans enda hopp om att överbrygga morontiaklyftan. Tron och förnuftet kan inte utan hjälp av måta föreställa sig och i sinnet konstruera ett logiskt universum. Utan måtans insikt kan den dödliga människan inte urskilja godheten, kärleken och sanningen i den materiella världens fenomen.

103:6.14 (1137.4) När människans filosofi lutar sig övervägande mot materiens värld blir den rationalistisk eller *naturalistisk*. När filosofin bestämt lutar åt den andliga nivån blir den *idealistisk* eller rentav mystisk. När filosofin är så olycksam att den lutar sig mot metafysiken blir den ofelbart *skeptisk*, förvirrad. Under gångna tidsåldrar har det mesta av människans kunskap och intellektuella värderingar hört hemma i någon av dessa tre förvrängda verklighetsuppfattningar. Filosofin skall akta sig för att projicera sina tolkningar av verkligheten enligt logikens lineära metod. Den får

aldrig underlåta att ta med i beräkningen verklighetens elliptiska symmetri och den väsentliga krökningen i alla relationsbegrepp.

103:6.15 (1137.5) Den dödliga människans högsta uppnåeliga filosofi måste logiskt basera sig på vetenskapens förnuft, religionens tro och den insikt om sanningen som uppenbarelsen erbjuder. Med denna kombination kan människan i någon mån kompensera sitt misslyckande att utveckla en adekvat metafysik och sin oförmåga att förstå morontians måta.

7. Vetenskap och religion

103:7.1 (1137.6) Vetenskapen upprätthålls av förnuftet, religionen av tron. Fastän tron inte bygger på förnuftet är den dock förnuftig. Fastän den är oberoende av logiken stimuleras den icke desto mindre av sund logik. Tron kan inte näras ens av en idealisk filosofi; i själva verket är den tillsammans med vetenskapen själva källan till en sådan filosofi. Tron, människans religiösa insikt, kan tryggt få sin instruktion endast av uppenbarelse, kan tryggt höjas endast av den dödliges personliga erfarenhet tillsammans med den andliga Riktarnärvaron av Gud som är ande.

103:7.2 (1137.7) Sann frälsning utgörs av det gudomliga förfarande som utvecklar det dödliga sinnet från identifiering med materien, genom morontiaförbindelsens världar, till den höga universumställning som innebär andlig korrelation. Så som den materiella intuitiva instinkten föregår uppkomsten av logisk kunskap i den jordiska evolutionen, så förebådar även manifestationen av andlig

intuitiv insikt den senare uppkomsten av morontia- och andeförnuft och erfarenhet i det överjordiska programmet för himmelsk evolution, som innebär en omvandling av den timliga människans potentialer till den eviga människans verklighet och gudomlighet, till en finalit i Paradiset.

103:7.3 (1138.1) Samtidigt som den uppåstigande människan sträcker sig inåt och mot Paradiset för sin erfarenhet av Gud, sträcker hon sig likaså utåt och mot rymden för sin förståelse av energin i det materiella kosmos. Vetenskapens framåtskridande begränsar sig inte till människans jordiska liv. Hennes uppstigningserfarenhet i universumet och superuniversumet utgör till inte ringa del ett studium av energins förvandling och materiens omvandling. Gud är ande, men Gudom är enhet, och Gudomens enhet omfattar inte endast den Universelle Faderns och den Evige Sonens andliga värden, utan den är också medveten om den Universella Övervakarens och Paradisöns energifakta, samtidigt som dessa två faser av den universella verkligheten fulländat korreleras i Samverkarens sinnesrelationer och förenas på den finita nivån i den Suprema Varelsens uppkommande Gudom.

103:7.4 (1138.2) Förenandet av den vetenskapliga attityden och den religiösa insikten genom medlingen av erfarenhetsmässig filosofi är en del av människans erfarenhet under den långa uppstigningen till Paradiset. Matematikens approximeringar och insiktens vissheter kommer alltid att fordra att den logik som sinnet står till tjänst med harmoniserar dem på alla erfarenhetsnivåer under det maximala uppnåendet av den Supreme.

103:7.5 (1138.3) Logiken kan dock aldrig lyckas med att harmonisera vetenskapens upptäckter och religionens insikter om inte både den vetenskapliga och den religiösa aspekten hos personligheten domineras av sanning, om inte personligheten uppriktigt önskar följa sanningen vart den än leder oberoende av de slutsatser den kan tänkas komma till.

103:7.6 (1138.4) Logiken är filosofins teknik, dess uttrycksmetod. Inom området för sann vetenskap är förnuftet alltid mottagligt för genuin logik; inom området för sann religion är tron alltid logisk inifrån sett, även om en sådan tro kan förefalla helt ogrundad för det vetenskapliga sättet att se utifrån inåt. Utifrån inåt sett kan universum förefalla att vara materiellt; inifrån utåt sett förefaller samma universum att vara helt andligt. Förnuftet växer fram från medvetenheten om det materiella, tron av medvetenheten om det andliga, men genom medling av en filosofi som har styrkts av uppenbarelse kan logiken bekräfta både det inåtriktade och det utåtriktade synsättet och därmed åstadkomma en stabilisering av både vetenskap och religion. Sålunda kan både vetenskap och religion, genom att de båda står i förbindelse med filosofins logik, bli allt mer toleranta mot varandra, allt mindre skeptiska.

103:7.7 (1138.5) Vad både vetenskapen och religionen behöver under sin utveckling är mer forskande och orädd självkritik, en större medvetenhet om ofullständigheten av den egna evolutionära ställningen. De som undervisar i vetenskap eller i religion är ofta alltför självsäkra och dogmatiska. Vetenskapen och religionen kan endast vara självkritiska beträffande sina *fakta*. Genast då man

avlägsnar sig från faktascenen tar förnuftet avsked eller förfaller annars snabbt till att slå följe med falsk logik.

103:7.8 (1138.6) Sanningen — en förståelse av kosmiska relationer, universumfakta och andliga värden — kan bäst fås genom förmedling av Sanningens Ande och kan bäst kritiserars av *uppenbarelse*.

Uppenbarelsen ger dock inte upphov till vare sig vetenskap eller religion; dess funktion är att koordinera både vetenskap och religion med sanningen om verkligheten. Alltid då uppenbarelse saknas, eller om den inte accepteras eller förstås, har de dödliga tillgripit den fåfänga åtbörden att ty sig till metafysiken, som är människans enda ersättning för uppenbarelsens sanning eller morontiapersonlighetens måta.

103:7.9 (1139.1) Den materiella världens vetenskap gör det möjligt för människan att reglera och i någon mån behärska sin fysiska omgivning. Den religion som baserar sig på andlig erfarenhet är källan till den broderskapsimpuls som gör det möjligt för människor att leva sida vid sida bland civilisationens komplexiteter i en vetenskaplig tidsålder. Metafysiken, men ännu säkrare uppenbarelsen, erbjuder en gemensam mötesplats för både vetenskapens och religionens upptäckter och möjliggör människans försök att logiskt korrelera dessa skilda men av varandra beroende tankeområden till en välbalanserad filosofi av vetenskaplig stabilitet och religiös förvissning.

103:7.10 (1139.2) På de dödligas stadium kan ingenting absolut bevisas. Både vetenskap och religion bygger på antaganden. På morontianivån kan både vetenskapens och religionens postulat delvis bevisas med

hjälp av måtalogik. På den andliga nivån som representerar det högsta stadiet avtar behovet av finita bevis så småningom inför den faktiska erfarenheten av och med verkligheten, men även då finns det bortom det finita mycket som förblir obevisat.

103:7.11 (1139.3) Alla områden av mänskligt tänkande bygger på vissa antaganden som accepteras, fastän de är obevisade, av den känslighet för verkligheten som utgör en beståndsdel av människans sinnesutrustning. Vetenskapen påbörjar sin prisade resonemangsbana med att *antaga* tre tings verklighet: materia, rörelse och liv.

Religionen börjar med antagandet om validiteten av tre ting: sinne, ande och universum — den Suprema Varelsen.

103:7.12 (1139.4) Vetenskapen blir tankedomänen för matematiken, för energi och materia i tid och rymd. Religionen tar till sin uppgift att behandla inte endast anden i det finita och timliga utan även evighetens och suprematetens ande. Endast genom en lång erfarenhet i måta kan dessa två ytterligheter i att uppfatta universum fås att åstadkomma likartade tolkningar av ursprung, funktioner, relationer, realiteter och bestämmelser. Den maximala harmoniseringen av skillnaden mellan energi och ande framträder i de Sju Härskarandarnas strömkretsar; den första föreningen därav förekommer i den Supremes Gudom; slutlighetsföreningen i det Första Ursprungets och Centrets infinitet, i JAG ÄR.

103:7.13 (1139.5) *Resonerande* är aktivitet där man känner igen medvetandets slutledningar beträffande erfarenheten med och i den fysiska världen av energi och materia. *Troende* är aktivitet där man känner igen den andliga medvetenhetens validitet — något som inte på annat sätt kan bevisas i de dödligas värld. *Logik* är det

sammanställande och sanningssökande framskridandet av enheten mellan tro och förnuft och bygger på de dödliga varelsernas grundläggande sinnesutrustning, det medfödda, naturliga uppfattandet av ting, betydelser och värden.

103:7.14 (1139.6) Tankeriktarens närvaro utgör ett verkligt bevis för den andliga verkligheten, men denna närvaros validitet kan inte visas för yttervärlden, endast för den som på detta sätt upplever Gud i sitt inre. Medvetandet om Riktaren baserar sig på intellektuellt mottagande av sanning, översinnlig uppfattning av godhet och personlighetsmotivation till kärlek.

103:7.15 (1139.7) Vetenskapen gör upptäckter i den materiella världen, religionen utvärderar den, och filosofin strävar efter att tolka dess betydelser samtidigt som den koordinerar det vetenskapliga materiella synsättet med den religiösa andliga uppfattningen. Men historien är ett område där vetenskapen och religionen kanske aldrig kan vara helt överens.

8. Filosofi och religion

103:8.1 (1140.1) Fastän både vetenskapen och filosofin med sitt förnuft och sin logik kan föra fram antagandet om sannolikheten av Guds existens, kan endast den av anden ledda människans personliga religiösa erfarenhet bekräfta förvissningen om en sådan suprem och personlig Gudom. Genom detta förfarande, som innebär ett förkroppsligande av levande sanning, blir den filosofiska hypotesen om Guds sannolikhet en religiös realitet.

103:8.2 (1140.2) Den förvirring som råder beträffande upplevelsen av förvissningen om Gud kommer sig av individers och människorasers säregna tolkningar och skildringar av denna erfarenhet. Upplevelsen av Gud kan vara helt giltig, men den diskussion *om* Gud som är intellektuell och filosofisk är divergerande och ofta förvirrande vilseledande.

103:8.3 (1140.3) En god och ädel man kan vara oändligt kär i sin hustru men helt oförmögen att bli godkänd i en skriftlig tentamen i den äktenskapliga kärlekens psykologi. En annan man, som hyser endast föga eller ingen kärlek till sin maka, kan tänkas klara av en sådan tentamen helt acceptabelt. Den älskandes ofullständiga insikt om sin älskades sanna väsen gör inte hans kärlek på något sätt vare sig mindre verklig eller mindre uppriktig.

103:8.4 (1140.4) Om du innerligt tror på Gud — känner honom och älskar honom i tro — låt då inte verkligheten av en sådan erfarenhet på något sätt minskas eller förringas av vetenskapens tvivlande antydningar, logikens spetsfundigheter, filosofins postulat eller fyndiga förslag från välmenande själar som skulle vilja skapa en religion utan Gud.

103:8.5 (1140.5) Den gudkännande religionsutövarens visshet bör inte störas av den tvivlande materialistens ovisshet. Hellre borde den troendes djupa tro och orubbliga förvissning, som bygger på erfarenhet, bli en mäktig utmaning för den icke-troendes ovisshet.

103:8.6 (1140.6) För att vara till största hjälp för både vetenskapen och religionen borde filosofin undvika de båda ytterligheterna materialism och panteism. Endast en filosofi som inser personlighetens verklighet

— oföränderligheten mitt bland all förändring — kan ha moraliskt värde för människan och kan tjäna som en förbindelselänk mellan den materiella vetenskapens och den andliga religionens teorier. Uppenbarelsen är en compensation för den evolverande filosofins svagheter.

9. Religionens väsen

103:9.1 (1140.7) Teologin behandlar det intellektuella innehållet i religionen, metafysiken (uppenbarelsen) behandlar de filosofiska aspekterna. Den religiösa erfarenheten *är* det andliga innehållet i religionen. Oberoende av de mytologiska påfunden och de psykologiska illusionerna i religionens intellektuella innehåll, de felaktiga metafysiska antagandena och metoderna för självbedrägeri, de politiska förvrängningarna och de socioekonomiska förvanskningarna av religionens filosofiska innehåll, förblir den personliga religionens andliga erfarenhet genuin och giltig.

103:9.2 (1140.8) Religionen har att göra med att känna, handla och leva, inte endast med att tänka. Tänkandet är närmare förbundet med det materiella livet och bör främst, men inte enbart, domineras av förnuftet och vetenskapens fakta, samt av sanning när det sträcker sig mot det icke-materiella, till andens världar. Oberoende av hur illusorisk och felaktig ens teologi må vara kan ens religion vara helt äkta och evigt sann.

103:9.3 (1141.1) Buddismen i sin ursprungliga form är en av de bästa religioner utan en Gud som har uppkommit under hela Urantias

utvecklingshistoria, även om denna tro inte förblev gudlös när den utvecklades. Religion utan tro är en motsägelse; utan Gud är religionen en filosofisk ologiskhet och intellektuell absurditet.

103:9.4 (1141.2) Den naturliga religionens magiska och mytologiska härstamning kullkastar inte verkligheten och sanningen i de senare uppenbarelsereligionerna och i det fullbordade, frälsande evangeliet i Jesu religion. Jesu liv och förkunnelse befriade slutligen religionen från magins vidskepligheter, mytologins illusioner och den traditionella dogmatismens bojar. Denna tidiga magi och mytologi beredde emellertid mycket effektivt vägen för en senare och högrestående religion genom att anta att övermateriella värden och varelser existerar och att de är verkliga.

103:9.5 (1141.3) Fastän den religiösa erfarenheten är ett rent andligt subjektivt fenomen, omfattar denna erfarenhet en positiv och levande trosattityd i förhållande till de högsta världarna i universums objektiva verklighet. Idealet för den religiösa filosofin är en sådan trostillit som får människan att oreserverat ty sig till kärleken hos den infinite Fadern i universernas universum. En sådan genuin religiös erfarenhet sträcker sig långt utöver den filosofiska objektiveringen av en idealistisk längtan. Den tar i själva verket frälsningen för given och befattar sig endast med att utforska och utföra Paradisfaderns vilja. Kännemärkena för en sådan religion är tro på en suprem Gudom, hopp om evig överlevnad, och kärlek, i synnerhet kärlek till ens nästa.

103:9.6 (1141.4) När teologin behärskar religionen dör religionen. Den blir en doktrin i stället för ett liv. Teologins uppgift är endast att underlätta det egna medvetandet och uppfattandet av den personliga andliga erfarenheten. Teologin är den religiösa strävan att definiera,

klarlägga, tyda och berättiga religionens erfarenhetsbaserade påståenden, som i sista hand endast kan valideras av levande tro. I universums högre filosofi blir visdomen, liksom även förnuftet, allierad med tron. Förnuft, visdom och tro är det högsta mänskliga som människan kan nå upp till. Förnuftet gör människan hemmastadd i faktas värld, med tingen; visdomen orienterar henne om en värld av sanning, med förhållanden; tron för in henne i en värld av gudomlighet, av andlig erfarenhet.

103:9.7 (1141.5) Tron bär högst villigt förnuftet så långt som förnuftet kan gå och fortsätter sedan med visdomen till filosofins yttersta gräns; därefter dristar sig tron till att ge sig ut på den gränslösa och ändlösa universumresan med sanningen som enda sällskap.

103:9.8 (1141.6) Vetenskapen (kunskap) bygger på ett innevarande (biträdande sinnesandens) antagande att förnuftet är giltigt, att universum kan förstås. Filosofin (koordinerad förståelse) bygger på ett innevarande (visdomandens) antagande att visdomen är giltig, att det materiella universumet kan koordineras med det andliga. Religionen (den personliga andliga erfarenhetens sanning) bygger på ett innevarande (Tankeriktarens) antagande att tron är giltig, att man kan lära känna Gud och nå fram till honom.

103:9.9 (1141.7) Den fulla insikten om verkligheten i den dödligas liv utgörs av en allt större villighet att tro dessa förnuftets, visdomens och trons antaganden. Ett sådant liv motiveras av sanning och domineras av kärlek. Dessa är idealen i den objektiva kosmiska verkligheten vars existens inte materiellt kan påvisas.

103:9.10 (1142.1) Så snart förnuftet uppfattar vad som är rätt och fel uppvisar det visdom. När visdomen väljer mellan rätt och fel, mellan

sanning och villfarelse, demonstrerar den andeledning. Sålunda är sinnets, själens och andens funktioner ständigt nära förenade och funktionellt ömsesidigt förbundna. Förnuftet handskas med faktakunskap; visdomen med filosofi och uppenbarelse; tron med levande andlig erfarenhet. Genom sanningen når människan upp till skönheten, och med hjälp av den andliga kärleken stiger hon upp till godheten.

103:9.11 (1142.2) Tron leder till kännedom om Gud, inte endast till en mystisk känsla av den gudomliga närvaron. Tron får inte i alltför hög grad påverkas av dess känslomässiga följder. Sann religion är en erfarenhet av att tro och att veta såväl som en tillfredsställelse av att känna.

103:9.12 (1142.3) I den religiösa erfarenheten finns en verklighet som står i proportion till det andliga innehållet, och en sådan verklighet övergår förnuftet, vetenskapen, filosofin, visdomen och alla andra mänskliga bedrifter. Övertygelserna från en sådan erfarenhet är orubbliga. Logiken i det religiösa livet är obestridlig, vissheten i en sådan kunskap är övermänsklig. Känslorna av tillfredsställelse är superb gudomliga, modet okuvligt, uttrycken för hängivenhet obetingade, lojalitetsbanden suprema och bestämmelserna slutliga — eviga, ultimata och universella.

103:9.13 (1142.4) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 103](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 105](#) >>

Kapitel 104

Treenighetsbegreppets utveckling

104:0.1 (1143.1) UPPENBARELSERELIGIONENS

treenighetsbegrepp bör inte förväxlas med utvecklingsreligionernas trosföreställningar om triader. Idéerna om triader uppkom av många tankeväckande förhållanden, men främst av att fingrarna hade tre leder, att tre ben var det minsta som kunde få en pall att stå, att tre understödspunkter kunde stötta upp ett tält; dessutom kunde den primitiva människan under långa tider inte räkna längre än till tre.

104:0.2 (1143.2) Frånsett vissa naturliga par, såsom förgånget och nuvarande, dag och natt, hett och kallt, man och kvinna, tenderar människan i allmänhet att tänka i tretal: igår, idag och i morgon;

soluppgång, middagstid och solnedgång; far, mor och barn. Tre hurrarop ges för segraren. De döda begravas på tredje dagen och vålnaden blidkas med tre rituella tvagningar.

104:0.3 (1143.3) Som en följd av dessa naturliga samband i människans erfarenhet framträdde triaden i religionen, och detta långt innan Paradistreenighetens Gudomar eller ens någon av deras representanter hade uppenbarats för mänskligheten. Perserna, hinduerna, grekerna, egyptierna, babylonierna, romarna och skandinaverna hade senare allesammans triadgudar, men dessa var ännu inte verkliga treenigheter. Triadgudarna hade alla ett naturligt ursprung, och de har vid en eller annan tid framträtt bland de flesta intelligenta folk på Urantia. Ibland har ett evolutionärt triadbegrepp sammanblandats med det uppenbarade treenighetsbegreppet. I dessa fall är det ofta omöjligt att särskilja det ena från det andra.

1. Treenighetsuppfattningar på Urantia

104:1.1 (1143.4) Den första uppenbarelsen som ledde till en förståelse av Paradistreenigheten på Urantia framfördes av Prins Caligastias stab för omkring en halv miljon år sedan. Detta tidigaste treenighetsbegrepp gick förlorat för världen under de oroliga tiderna efter det planetariska upproret.

104:1.2 (1143.5) Den andra presentationen av Treenigheten gjordes av Adam och Eva i den första och andra lustgården. Denna förkunnelse hade ännu inte helt utplånats vid tiden för Makiventa Melkisedek omkring trettiofem tusen år senare, ty de setiska prästernas

treenighetsuppfattning fanns bevarad både i Mesopotamien och i Egypten, men i synnerhet i Indien där den länge fortlevde i Agni, den vediska trehövdade eldguden.

104:1.3 (1143.6) Den tredje presentationen av Treenigheten gjordes av Makiventa Melkisedek, och denna doktrin symboliserades av de tre koncentriska cirklar som den vise i Salem hade på sin bröstplatta. Makiventa fann det dock mycket svårt att undervisa beduinerna i Palestina om den Universelle Fadern, den Evige Sonen och den Oändlige Anden. De flesta av hans lärjungar trodde att Treenigheten bestod av de tre Högsta i Norlatiadek. Några få uppfattade Treenigheten som Systemhärskaren, Konstellationsfadern och lokaluniversumets Skapargudom; ännu färre fattade ens närmelsevis idén om föreningen av Fadern, Sonen och Anden i Paradiset.

104:1.4 (1144.1) Genom Salem-missionärernas verksamhet spreds Melkisedeks förkunnelse om Treenigheten gradvis över stora delar av Eurasien och norra Afrika. Det är ofta svårt att skilja mellan triader och treenigheter under de senare anditernas tider och tiderna efter Melkisedek, då båda begreppen i viss mån sammanblandades och sammansmälte.

104:1.5 (1144.2) Bland hinduerna slog treenighetsbegreppet rot som Väsen, Intelligens och Glädje. (En senare indisk uppfattning var Brahma, Shiva och Vishnu.) Medan de tidigare treenighetsbeskrivningarna fördes till Indien av de setiska prästerna importerades de senare idéerna om Treenigheten av missionärerna från Salem och utvecklades av de infödda tänkarna i Indien genom en sammanslagning av dessa doktriner med de evolutionära triaduppfattningarna.

104:1.6 (1144.3) Den buddhistiska tron utvecklade två doktriner av treenighetsnatur: Den tidigare omfattade Lärare, Lag och Brödraskap; det var den presentation som Gautama Siddhartha framförde. Den senare idén, som utvecklades bland den norra grenen av Buddhas efterföljare, omfattade Suprem Herre, Helig Ande och Inkarnerad Frälsare.

104:1.7 (1144.4) Dessa uppfattningar bland hinduerna och buddisterna var verkliga treenighetspostulat, dvs. de omfattade idén om en trefaldig manifestation av en monoteistisk Gud. En sann treenighetsuppfattning består inte bara av ett sammanförande av tre skilda gudar till en grupp.

104:1.8 (1144.5) Hebréerna kände till Treenigheten från keniternas traditioner om Melkisedeks tider, men deras monoteistiska iver för den ende Guden, Jahve, överskuggade till den grad alla sådana läror att läran om Elohim vid tiden för Jesu framträdande praktiskt taget hade utplånats från den judiska teologin. Den hebreiska tankevärlden kunde inte sammanjämka treenighetsbegreppet med den monoteistiska tron på den Ende Herren, Israels Gud.

104:1.9 (1144.6) Anhängarna av den islamiska tron lyckades inte heller fatta tanken om Treenigheten. Det är alltid svårt för en uppkommande monoteism att tolerera treenighetsläran när den har att kämpa mot polyteismen. Treenighetstanken slår bäst rot i de religioner som har en stark monoteistisk tradition i förening med doktrinär elasticitet. De stora monoteisterna, hebréerna och muhammedanerna, fann det svårt att skilja mellan dyrkan av tre gudar, polyteism, och treenighetslära, dvs. dyrkan av en enda Gudom som existerar i en treenig gudomlighets- och personlighetsmanifestation.

104:1.10 (1144.7) Jesus lärde sina apostlar sanningen om Paradistreenighetens personligheter, men de trodde att han talade bildligt och symboliskt. Då de hade vuxit upp med den hebreiska monoteismen var det svårt för dem att tänka sig någon sådan trosuppfattning som föreföll att stå i strid med deras dominerande uppfattning om Jahve. De första kristna ärvde den hebreiska fördomen mot treenighetsbegreppet.

104:1.11 (1144.8) Den första formen av Treenighet inom kristendomen förkunnades i Antiokia och omfattade Gud, hans Ord och hans Visdom. Paulus kände till Paradistreenigheten av Fader, Son och Ande, men han predikade sällan om den och nämnde därom endast i några få av sina brev till de kyrkor som nyligen hade börjat bildas. Även då förväxlade Paulus, liksom sina medapostlar, Jesus, Skaparsonen i lokaluniversumet, med Gudomens Andra Person, den Evige Sonen i Paradiset.

104:1.12 (1144.9) Den kristna treenighetsuppfattningen, som började vinna erkännande mot slutet av det första århundradet e.Kr., bestod av den Universelle Fadern, Skaparsonen i Nebadon och den Gudomliga Omvårdaren i Salvington — lokaluniversumets Moderande och skapande gemål till Skaparsonen.

104:1.13 (1145.1) Inte sedan Jesu tid har Paradistreenighetens faktiska identitet varit känd på Urantia (utom av några få individer för vilka den särskilt uppenbarades) förrän den presenterades i denna framställning i form av uppenbarelse. Fastän den kristna uppfattningen om Treenigheten felade ifråga om fakta, var den praktiskt taget sann ifråga om andliga relationer. Endast när det gällde de filosofiska och kosmologiska följderna ledde denna uppfattning till

svårigheter: Det har varit svårt för många kosmiskt sinnad att tro att Gudomens Andra Person, den andra medlemmen av en infinit Treenighet, en gång vistades på Urantia. Fastän detta i anden är sant, så är det inte ett aktuellt faktum. Mikael-Skaparna förkroppsligar till fullo den Evige Sonens gudomlighet, men de är inte den absoluta personligheten.

2. Treenighetens enhet och Gudomens pluralitet

104:2.1 (1145.2) Monoteismen uppkom som en filosofisk protest mot det inkonsekventa i polyteismen. Den utvecklades genom att gudarna först organiserades i gudavärldar med kategorisering av de olika övernaturliga aktiviteterna, sedan genom det henoteistiska upphöjandet av en av gudarna ovanför de andra, och slutligen genom uteslutandet av alla utom den Ende Guden av slutligt värde.

104:2.2 (1145.3) Treenighetsläran växer fram av en erfarenhetsbaserad protest mot det omöjliga i att tänka sig en ensam Gudoms etthet; en Gudom som har avklätts sina människoliknande egenskaper och vars universumbetydelse vore oanknuten. Efter tillräckligt med tid tenderar filosofin att abstrahera de personliga egenskaperna från gudomsbegreppet i den rena monoteismen och sålunda reducera denna idé om en oanknuten Gud till ett panteistiskt Absolut. Det har alltid varit svårt att förstå den personliga naturen hos en Gud som inte har några jämbördiga personliga relationer med andra jämställda

personliga varelser. Gudomens personlighet förutsätter att denna Gudom existerar i förhållande till annan och jämlik personlig Gudom.

104:2.3 (1145.4) Genom insikten om treenighetsbegreppet kan människans sinne hoppas på att begripa något av det ömsesidiga förhållandet mellan kärleken och lagen i skapelserna i tid och rymd. Genom andlig tro får människan insikt om Guds kärlek men upptäcker snart att denna andliga tro inte har någon inverkan på de lagar som gäller för det materiella universum. Oberoende av hur stark tro människan har på Gud som sin Paradisfader förutsätter de expanderande kosmiska horisonterna att hon också erkänner Paradisgudomens realitet som universell lag, att hon inser att Treenighetens överhöghet sträcker sig ut från Paradiset och överskuggar även de evolverande lokaluniverserna som har gjorts av Skaparsönerna och de Skapande Döttrarna till de tre eviga personerna, vilkas gudomsförening *är* Paradistreenighetens faktum, verklighet och eviga odelbarhet.

104:2.4 (1145.5) Denna samma Paradistreenighet är ett verkligt väsen — inte en personlighet men icke desto mindre en sann och absolut verklighet; inte en personlighet men icke desto mindre förenlig med de samexisterande personligheterna — med Faderns, Sonens och Andens personligheter. Treenigheten är en supersummativ gudomsrealitet som uppkommer av föreningen mellan de tre Paradisgudomarna. Treenighetens egenskaper, kännetecken och funktioner är inte en enkel summa av de tre Paradisgudomarnas attribut. Treenighetsfunktionerna är något unikt, ursprungligt och inte helt förutsägbart från en analys av Faderns, Sonens och Andens attribut.

104:2.5 (1146.1) Till exempel: Mästaren tillrättavisade sina anhängare, när han var på jorden, om att rättskipning aldrig är en *personlig* handling; den är alltid en *grupp* funktion. Inte heller Gudarna skipar rättvisa som personer, utan de utför denna verksamhet som en kollektiv helhet, som Paradistreenigheten.

104:2.6 (1146.2) Det begreppsmässiga fattandet av treenighetsassociationen mellan Fader, Son och Ande bereder människosinnet för den fortsatta presentationen av vissa andra trefaldiga relationer. Det teologiska tänkandet kan eventuellt vara helt tillfreds med Paradistreenighetens begrepp, men det filosofiska och kosmologiska tänkandet förutsätter erkännandet av det Första Ursprungets och Centrets andra trefaldiga associationer, sådana trefaldigheter vari den Infinite fungerar i varierande icke-Fader kapaciteter av universell manifestation — de relationer där Gud verkar som kraftens, energins, styrkans, kausationens, reaktionens, potentialitetens, aktualitetens, gravitationens, spänningens, mönstrets, principens och enhetens Gud.

3. Treenigheter och trefaldigheter

104:3.1 (1146.3) Medan människosläktet ibland har strävat efter att förstå Treenigheten av Gudomens tre personer förutsätter konsekvensen att människans intellekt uppfattar att det finns vissa relationer mellan alla sju Absolut. Allt som gäller för Paradistreenigheten är inte nödvändigtvis sant om en *trefaldighet*, ty en trefaldighet är något annat än en treenighet. I vissa funktionella

aspekter kan en trefaldighet överensstämma med en treenighet, men till sin natur motsvarar den aldrig en treenighet.

104:3.2 (1146.4) Den dödliga människan lever för närvarande i en storslagen tidsålder som präglas av expanderande horisonter och vidgande begrepp på Urantia, och människans kosmiska filosofi måste försnabba sin utveckling för att hålla takten med expansionen av den mänskliga tankens intellektuella arena. När människans kosmiska medvetande expanderar ser hon den ömsesidiga växelverkan mellan allt som hon finner i sin materiella vetenskap, intellektuella filosofi och andliga insikt. Trots all denna tro på alltings enhet i kosmos, observerar dock människan mångfalden i all tillvaro. Trots alla uppfattningar om Gudomens oföränderlighet ser människan att hon lever i ett universum av ständig förändring och erfarenhetsbaserad tillväxt. Oberoende av sin insikt om överlevnaden av de andliga värdena måste människan ständigt räkna med kraftens, energins och styrkans matematik och förmatematik.

104:3.3 (1146.5) På något sätt måste infinitetens eviga fullödighet bringas i överensstämmelse med de evolverande universernas tillväxt i tiden och med de erfarenhetsmässiga invånarnas ofullständighet i dem. På något sätt måste uppfattningen av den totala oändligheten segmenteras och bestämmas för att de dödligas intellekt och morontiasjäl skall kunna fatta denna tanke av slutligt värde och förändligande betydelse.

104:3.4 (1146.6) Medan förnuftet kräver att den kosmiska verkligheten utgör en monoteistisk enhet fordrar den finita erfarenheten ett antagande om plurala Absolut och deras koordinering i kosmiska relationer. Utan jämlika existenser finns det ingen möjlighet för olika

slag av absoluta relationer att uppkomma, ingen chans till funktion för differentialer, variabler, modifierare, försvagare, begränsare eller förminskare.

104:3.5 (1146.7) I dessa kapitel har den totala verkligheten (infiniteten) presenterats så som den existerar i de sju Absoluten:

104:3.6 (1146.8) 1. Den Universelle Fadern.

104:3.7 (1146.9) 2. Den Evige Sonen.

104:3.8 (1146.10) 3. Den Oändlige Anden.

104:3.9 (1147.1) 4. Paradisön.

104:3.10 (1147.2) 5. Gudomsabsolutet.

104:3.11 (1147.3) 6. Det Universella Absolutet.

104:3.12 (1147.4) 7. Det Okvalificerade Absolutet

104:3.13 (1147.5) Det Första Ursprunget och Centret, som är Fadern till den Evige Sonen, är också Mönstret för Paradisön. Han är till personligheten obegränsad i Sonen men potentialiserad i Gudomsabsolutet. Fadern är energiuppenbarad i Paradiset-Havona och samtidigt energidold i det Okvalificerade Absolutet. Den Infinite kommer ständigt till synes i Samverkarens oupphörliga handlingar, samtidigt som han är ständigt verksam i det Universella Absolutets kompenserande men beslöjade aktiviteter. Sålunda är Fadern anknuten till de sex jämställda Absoluten, och sålunda omfattar alla sju infinitetens krets under evighetens ändlösa cykler.

104:3.14 (1147.6) Det förefaller som om en trefaldighet av absoluta relationer vore oundviklig. Personligheten söker förbindelse med annan personlighet på absoluta likväl som på alla andra nivåer. Associationen mellan de tre Paradispersonligheterna förevigar den

första trefaldigheten, personlighetsföreningen mellan Fader, Son och Ande. När dessa tre personer *som personer* förenar sig till samverkan bildar de därigenom en trefaldighet som representerar en funktionell enhet, inte en treenighet — ett organiskt väsen — men trots allt en trefaldighet, en trefaldig funktionell samfälld enhällighet.

104:3.15 (1147.7) Paradistreenigheten är inte en trefaldighet; den är inte en funktionell enhällighet, utan snarare odelad och odelbar Gudom.

Fadern, Sonen och Anden kan (som personer) upprätthålla ett förhållande till Paradistreenigheten, för Treenigheten *är* deras odelade Gudom. Fadern, Sonen och Anden har inget sådant personligt förhållande till den första trefaldigheten, ty den *är* deras funktionella förening som tre personer. Endast som Treenighet — som odelad Gudom — upprätthåller de kollektivt ett externt förhållande till trefaldigheten som består av deras personliga sammanslutning.

104:3.16 (1147.8) Sålunda är Paradistreenigheten enastående bland absoluta relationer, för det finns flera existentiella trefaldigheter men endast en existentiell Treenighet. En trefaldighet är *inte* ett väsen.

Den är funktionell snarare än organisk. Dess medlemmar är kompanjoner snarare än delar av en korporation. Trefaldigheternas beståndsdelar kan vara väsen, men själva trefaldigheten är en sammanslutning.

104:3.17 (1147.9) Det finns emellertid en jämförelsepunkt mellan treenighet och trefaldighet: Båda resulterar i funktioner som är något annat än den summa som kan ses uppkomma av attributen hos de medlemmar som ingår i föreningen. Fastän de sålunda är jämförbara ur funktionell synvinkel, uppvisar de i övrigt ingen ovillkorlig inbördes relation. De förhåller sig till varandra i stort sett som

funktion till struktur. Men trefaldighetsföreningens funktion är inte treenighetens strukturs eller väsens struktur.

104:3.18

(1147.10) Trefaldigheterna är icke desto mindre verkliga; de är mycket verkliga. I dem funktionaliseras den totala verkligheten, och uttryckligen genom dem utövar den Universelle Fadern omedelbar och personlig kontroll över infinitetens huvudfunktioner.

4. De sju trefaldigheterna

104:4.1 (1147.11) Då man försöker beskriva de sju trefaldigheterna riktas uppmärksamheten på det faktum att den Universelle Fadern är den första medlemmen i dem alla. Han är, var och förblir alltid den Förste Universelle Fadern-Ursprunget, det Absoluta Centret, den Ursprunglige Orsakaren, den Universelle Övervakaren, den Obegränsade Energitillföraren, den Ursprungliga Enheten, den Obegränsade Upprätthållaren, Gudomens Första Person, det Ursprungliga Kosmiska Mönstret och Infinitetens Innersta Väsen. Den Universelle Fadern är den personliga orsaken till Absoluten; han är Absolutens absolut.

104:4.2 (1148.1) De sju trefaldigheternas natur och betydelse kan anges enligt följande:

104:4.3 (1148.2) *Den första Trefaldigheten — den personliga och målinriktade trefaldigheten.* Detta är grupperingen av de tre Gudomspersonligheterna:

104:4.4 (1148.3) 1. Den Universelle Fadern.

104:4.5 (1148.4) 2. Den Evige Sonen.

104:4.6 (1148.5) 3. Den Oändlige Anden.

104:4.7 (1148.6) Detta är den trefaldiga föreningen av kärlek, barmhärtighet och omvårdnad — det målinriktade och personliga förbundet mellan de tre eviga Paradispersonligheterna. Det är det gudomligt broderliga förbund som hyser kärlek till de skapade varelserna, som verkar faderligt och som främjar den himmelska uppstigningen. De gudomliga personligheterna i denna första trefaldighet är de Gudar som förlämnar personlighet, utger ande och utrustar med sinne.

104:4.8 (1148.7) Detta är den infinita viljeyttringens trefaldighet; den verkar överallt i det eviga nuet och i hela det förgångna-nuvarande-framtida tidsflödet. Detta förbund åstadkommer viljemässig infinitet och tillhandahåller de mekanismer genom vilka den personliga Gudomen blir självuppenbarande för de skapade varelserna i det evolverande kosmos.

104:4.9 (1148.8) *Den andra Trefaldigheten — styrkans och mönstrets trefaldighet.* Vare sig det gäller en ytterst liten ultimaton, en blossande stjärna, en roterande nebulosa eller rentav det centrala universumet eller superuniverserna, från de minsta till de största materiella organisationerna, så härstammar deras fysiska mönster — den kosmiska gestaltningen — alltid från denna trefaldighets funktion. Detta förbund består av:

104:4.10 (1148.9) 1. Fadern-Sonen.

104:4.11

(1148.10) 2. Paradisön.

104:4.12

(1148.11) 3. Samverkaren.

104:4.13

(1148.12) Energin organiseras av de kosmiska representanterna för det Tredje Ursprunget och Centret. Energin formas enligt paradismönstret, den absoluta materialisationen, men bakom all denna oupphörliga energibehandling är Fadern-Sonens närvaro, vilkas förening först aktiverade paradismönstret då Havona uppkom samtidigt som den Oändlige Anden, Samverkaren, föddes.

104:4.14

(1148.13) I den religiösa erfarenheten får de skapade varelserna kontakt med den Gud som är kärlek, men en sådan andlig insikt får aldrig överskugga den intelligentas insikten om att mönstret är ett universumfaktum och att det utgörs av Paradiset.

Paradispersonligheterna söker med den gudomliga kärlekens fängslande kraft vinna alla varelsers frivilliga tillbedjan och leda alla sådana av anden födda personligheter till de oöverträffliga fröjderna i att utföra oupphörlig tjänst som Guds finalitsöner. Den andra trefaldigheten är arkitekten för den rymdscen där dessa händelser utspelas; den bestämmer mönstren för den kosmiska gestaltningen.

104:4.15

(1148.14) Kärlek må känneteckna den första trefaldighetens gudomlighet, men mönster är den andra trefaldighetens galaktiska manifestation. Det som den första trefaldigheten betyder för de evolverande personligheterna, det betyder den andra trefaldigheten för de evolverande universerna. Mönster och personlighet är två av de stora manifestationerna av det Första Ursprungets och Centrets verksamhet. Hur svårt det än kan vara att förstå är det icke desto mindre sant att styrkan-mönstret och den kärleksfulla personen är en

och samma universella realitet; Paradisön och den Evige Sonen är jämställda men rakt motsatta uppenbarelser av den Universelle Fadern-Kraftens outgrundliga natur.

104:4.16 (1149.1) *Den tredje Trefaldigheten — den ande-evolutionella trefaldigheten.* All andlig manifestation har sin början och sitt slut i detta förbund som består av:

104:4.17 (1149.2) 1. Den Universelle Fadern.

104:4.18 (1149.3) 2. Sonen-Anden.

104:4.19 (1149.4) 3. Gudomsabsolutet.

104:4.20 (1149.5) Från andepotens till Paradisande finner all ande verklighetsuttryck i detta trefaldiga förbund mellan Faderns rena andeväsen, Sonen-Andens aktiva andevärden och Gudomsabsolutets obegränsade andepotentialer. Andens existentiella värden har sin ursprungliga uppkomst, fullständiga manifestation och slutliga bestämmelse i denna trefaldighet.

104:4.21 (1149.6) Fadern existerar före anden; Sonen-Anden verkar som aktiv skapande ande; Gudomsabsolutet existerar som allomfattande ande, rentav utöver anden.

104:4.22 (1149.7) *Den fjärde Trefaldigheten — energiinfinitetens trefaldighet.* Inom denna trefaldighet förevigas begynnelse och slut för all energiverklighet, från rymdpotens till monota. Denna gruppering omfattar följande:

104:4.23 (1149.8) 1. Fadern-Anden.

104:4.24 (1149.9) 2. Paradisön.

104:4.25

(1149.10) 3. Det Okvalificerade Absolutet.

104:4.26

(1149.11) Paradiset är centrum för aktiveringen av kraft-energin i kosmos — universumläget för det Första Ursprunget och Centret, den kosmiska fokalpunkten för det Okvalificerade Absolutet och källan till all energi. Existentiellt närvarande inom denna trefaldighet är energipotentialen i det kosmos-infinita, av vilket storuniversum och totaluniversum endast är partiella manifestationer.

104:4.27

(1149.12) Den fjärde trefaldigheten har absolut kontroll över den kosmiska energins grundenheter och löser dem från det Okvalificerade Absolutets grepp i samma proportion som subabsolut förmåga att kontrollera och stabilisera det föränderliga kosmos framträder hos de erfarenhetsmässiga Gudomarna.

104:4.28

(1149.13) Denna trefaldighet *är* kraft och energi. Det Okvalificerade Absolutets ändlösa möjligheter centreras kring Paradisöns absolutum, varifrån de ofattbara agitationerna i det Okvalificerades i övrigt statiska stillhet utgår. Det ändlösa pulserandet av det materiella paradishjärtat i det infinita kosmos sker i harmoni med den Infinita Energitillförarens, det Första Ursprungets och Centrets, ofattbara mönster och outgrundliga plan.

104:4.29

(1149.14) *Den femte Trefaldigheten — den reaktiva infinitetens trefaldighet.* Detta förbund består av:

104:4.30

(1149.15) 1. Den Universelle Fadern.

104:4.31

(1149.16) 2. Det Universella Absolutet.

104:4.32

(1149.17) 3. Det Okvalificerade Absolutet.

104:4.33

(1149.18) Denna gruppering åstadkommer förevisandet av det funktionella infinitetsförverkligandet av allt som kan aktualeras inom områdena för den verklighet som inte är Gudom. Denna trefaldighet uppvisar en obegränsad kapacitet att reagera för de andra trefaldigheternas viljemässiga, kausativa samt spännings- och mönsterinriktade handlingar och närvaron.

104:4.34 (1150.1) *Den sjätte Trefaldigheten — den kosmiskt associerade Gudomens trefaldighet.* Denna gruppering består av:

104:4.35 (1150.2) 1. Den Universelle Fadern.

104:4.36 (1150.3) 2. Gudomsabsolutet.

104:4.37 (1150.4) 3. Det Universella Absolutet.

104:4.38 (1150.5) Detta är förbundet mellan Gudomen i kosmos, Gudomens immanens i förening med Gudomens transcendens. Detta är Gudomens sista utsträckning på infinitetsnivåerna mot de realiteter som ligger utanför den gudifierade verklighetens område.

104:4.39 (1150.6) *Den sjunde Trefaldigheten — infinitetsenhetens trefaldighet.* Detta är enhetligheten i infiniteten som funktionellt framträder i tid och evighet, den jämställda föreningen av aktualer och potentialer. Denna grupp består av:

104:4.40 (1150.7) 1. Den Universelle Fadern.

104:4.41 (1150.8) 2. Samverkaren.

104:4.42 (1150.9) 3. Det Universella Absolutet.

104:4.43

(1150.10) Samverkaren integrerar universellt de varierande funktionella aspekterna av all aktualerad verklighet på alla manifestationsnivåer, från de finita genom de transcendentala vidare till de absoluta. Det Universella Absolutet kompenserar fullkomligt de skillnader som ingår i de varierande aspekterna av all ofullkomlig verklighet, från de obegränsade potentialerna i den aktivt viljemässiga och kausativa gudomsverkligheten till de gränslösa möjligheterna i den statiska, reaktiva, icke-gudifierade verkligheten i det Okvalificerade Absolutets ofattbara domäner.

104:4.44

(1150.11) När de verkar i denna trefaldighet reagerar Samverkaren och det Universella Absolutet lika för närvaron av Gudom och icke-gudom, såsom även det Första Ursprunget och Centret, som för alla syften och ändamål i detta förhållande begreppsmässigt inte kan särskiljas från JAG ÄR.

104:4.45

(1150.12) Dessa approximationer är tillfyllest för att belysa begreppet om trefaldigheterna. Då ni inte känner till trefaldigheternas ultimata nivå kan ni heller inte helt förstå dessa första sju. Fastän vi inte anser det klokt att försöka göra någon längregående utredning, kan vi dock nämna att det finns femton trefaldiga förbund där det Första Ursprunget och Centret ingår, av vilka åtta inte uppenbaras i dessa kapitel. Dessa ouppenbarade förbund gäller realiteter, aktualheter och potentialiteter som ligger bortom suprematetens erfarenhetsmässiga nivå.

104:4.46

(1150.13) Trefaldigheterna är infinitetens funktionella balanshjul, föreningen av de Sju Infinitetsabsolutens unika drag. Det är trefaldigheternas existentiella närvaro som gör det möjligt för Fadern-JAG ÄR att erfara funktionell infinitetsenhet trots infinitetens diversifiering i de sju Absoluten. Det Första Ursprunget och Centret är den förenande medlemmen i alla trefaldigheter; i honom har allting sin obegränsade begynnelse, eviga existens och infinita bestämmelse — ”i honom äger allting bestånd”.

104:4.47

(1150.14) Fastän dessa förbund inte kan öka infiniteten som är karakteristisk för Fadern-JAG ÄR, förefaller de förvisso att möjliggöra de subinfinita och subabsoluta manifestationerna av hans verklighet. De sju trefaldigheterna ökar mångsidigheten, förevisar nya djup, gudifierar nya värden, avslöjar nya potentialiteter, uppenbarar nya betydelser; och alla dessa olikartade manifestationer i tid och rum och i det eviga kosmos finns existerande i det hypotetiska stilleståndet i den ursprungliga infiniteten hos JAG ÄR.

5. Treoder

104:5.1 (1151.1) Det finns vissa andra trefaldiga förhållanden, där Fadern inte ingår som en del, men de är inte verkliga trefaldigheter, och de särskiljs alltid från trefaldigheterna med Fadern. De har varierande benämningar såsom biträdande trefaldigheter, jämställda trefaldigheter och *treoder*. De är en följd av trefaldigheternas existens. Två av dessa förbund är uppbyggda enligt följande:

104:5.2 (1151.2) *Aktualhetens Treod*. Denna treod består i det ömsesidiga förhållandet mellan de tre absoluta aktualerna:

104:5.3 (1151.3) 1. Den Evige Sonen.

104:5.4 (1151.4) 2. Paradisön.

104:5.5 (1151.5) 3. Samverkaren.

104:5.6 (1151.6) Den Evige Sonen är andeverklighetens absolut, den absoluta personligheten. Paradisön är den kosmiska verklighetens absolut, det absoluta mönstret. Samverkaren är sinnesverklighetens absolut, jämställd när det gäller absolut andeverklighet och den existentiella gudomssyntesen av personlighet och styrka. Detta trefaldiga förbund resulterar i koordinering av totalsumman av aktualerad verklighet — andlig, kosmisk eller sinnesmässig. Det är obegränsat till sin aktualhet.

104:5.7 (1151.7) *Potentialitetens Treod*. Denna treod består av förbundet mellan potentialitetens tre Absolut:

104:5.8 (1151.8) 1. Gudomsabsolutet.

104:5.9 (1151.9) 2. Det Universella Absolutet

104:5.10

(1151.10) 3. Det Okvalificerade Absolutet.

104:5.11

(1151.11) Sålunda är infinitetsreservoarerna av all latent energiverklighet — ande-, sinnes- eller kosmisk verklighet — ömsesidigt förbundna med varandra. Detta förbund åstadkommer integreringen av all latent energiverklighet. Det är infinit till sin potential.

104:5.12

(1151.12) Då trefaldigheterna främst befattar sig med infinitetens funktionella förenande, så är treoderna involverade i de erfarenhetsmässiga Gudomarnas kosmiska framträdande.

Trefaldigheterna har indirekt anknytning, men treoderna direkt anknytning till de erfarenhetsbaserade Gudomarna — den Supreme, den Ultimate och den Absolute. De framträder i den uppkommande syntesen av den Suprema Varelsens styrka och personlighet. För tidsvarelserna i rymden är den Suprema Varelsen en uppenbarelse av enheten karakteristisk för JAG ÄR.

104:5.13

(1151.13) [Framfört av en Melkisedek i Neadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 104](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 106](#) >>

Kapitel 105

Gudomen och verkligheten

105:0.1 (1152.1) TILL OCH MED för höga klasser av intelligenser i universum är infiniteten endast delvis fattbar och verklighetens slutlighet endast relativt förståelig. När människosinnet försöker genomtränga evighetsmysteriet med ursprunget till och bestämmelsen för allt som kallas *verkligt*, kan det vara till hjälp att närma sig problemet genom att föreställa sig evigheten och infiniteten som en nästan oändlig ellips som åstadkoms av en enda absolut orsak och som fungerar i hela denna universella krets av ändlös diversifiering, ständigt sökande någon absolut och infinit målpotential.

105:0.2 (1152.2) När de dödligas intellekt försöker fatta begreppet verklighetens totalitet står detta finita sinne ansikte mot ansikte med infinitetsverkligheten. Verklighetens totalitet *är* infinitet och kan

därför aldrig helt förstås av något sinne som är subinfinitt till sin uppfattningsförmåga.

105:0.3 (1152.3) Människans sinne kan knappast bilda sig en adekvat uppfattning om evighetsexistenser, och utan en sådan förståelse är det omöjligt att beskriva ens våra uppfattningar om verklighetstotaliteten. Trots det får vi försöka oss på en sådan presentation fastän vi är fullt medvetna om att våra uppfattningar måste utsättas för djupgående förvrängningar i den process där de översätts och modifieras till uppfattningsnivån i de dödligas sinne.

1. Det filosofiska begreppet ”JAG ÄR”

105:1.1 (1152.4) Det absoluta ursprungliga förorsakandet i infiniteten tillskriver universernas filosofer den Universelle Fadern som fungerar som den infinita, eviga och absoluta JAG ÄR.

105:1.2 (1152.5) Många faromoment ansluter sig till presentationen av denna idé om en infinit JAG ÄR för de dödligas intellekt, emedan detta begrepp är så avlägset från människans erfarenhetsbaserade förståelse att det leder till en allvarlig förvrängning av betydelser och missuppfattning av värden. Det filosofiska begreppet JAG ÄR erbjuder trots allt finita varelser någon bas från vilken de kan försöka närma sig en partiell förståelse av absoluta ursprung och infinita bestämmelser. I samband med alla våra försök att belysa verklighetens uppkomst och mognad bör det emellertid göras klart att detta begrepp JAG ÄR i alla personlighetsbetydelser och -värden är synonymt med Gudomens Första Person, alla personligheters

Universelle Fader. Detta JAG ÄR-postulat kan inte lika tydligt identifieras i de ogudifierade områdena av den universella verkligheten.

105:1.3 (1152.6) *JAG ÄR är den Infinite; JAG ÄR är också infiniteten.*

Ur den sekventiella, timliga synvinkeln, har all verklighet sitt ursprung i den infinita JAG ÄR, vars ensamma existens i den förgångna infinita evigheten måste vara en finit varelses första filosofiska antagande. Begreppet JAG ÄR anger *okvalificerad infinitet*, den odifferentierade verkligheten av allt som någonsin skulle kunna finnas i hela den infinita evigheten.

105:1.4 (1153.1) Som existentiellt begrepp är JAG ÄR varken gudifierad eller ogudifierad, varken aktual eller potential, varken personlig eller opersonlig, varken statisk eller dynamisk. Ingen begränsning kan tillskrivas den Infinite, annat än konstaterandet att JAG ÄR *finns till*. Det filosofiska JAG ÄR-postulatet är ett sådant universumbegrepp som är något svårare att fatta än det Okvalificerade Absolutets begrepp.

105:1.5 (1153.2) För det finita sinnet måste det helt enkelt finnas en begynnelse, och fastän verkligheten aldrig hade en verklig begynnelse, finns det dock vissa ursprungsrelationer som verkligheten manifesterar i förhållande till infiniteten. Den ursprungliga evighetssituationen, som existerar före verkligheten, kan man tänka sig ungefär som följer: Vid något oändligt avlägset, hypotetiskt ögonblick i den förgångna evigheten kan man föreställa sig JAG ÄR som både ting och icke-ting, som både orsak och verkan, som både viljeyttring och respons. I detta hypotetiska evighetsögonblick finns det inom hela infiniteten ingen differentiering. Infiniteten är fylld av

den Infinite; den Infinite omfattar infiniteten. Detta är det hypotetiska statiska ögonblicket i evigheten. Aktualerna innesluts fortfarande i sina potentialer, och potentialerna har ännu inte framträtt i JAG ÄR-infiniteten. Även i denna förmodade situation måste vi förutsätta existensen av möjligheten till egen vilja.

105:1.6 (1153.3) Kom alltid ihåg att människans förståelse av den Universelle Fadern är en personlig erfarenhet. Du och alla andra dödliga kan förstå Gud som den andlige Fadern, men *din erfarenhetsmässiga vördnadsfulla uppfattning om den Universelle Fadern måste alltid vara mindre än ditt filosofiska antagande om infiniteten som karakteriserar det Första Ursprunget och Centret, dvs. JAG ÄR*. När vi talar om Fadern menar vi Gud så som han kan förstås av sina skapade varelser, både höga och låga, men till Gudomen hör så mycket mer, som inte kan förstås av skapade universumvarelser. Gud, din Fader och min Fader, är den fas av den Infinite som vi uppfattar i vår personlighet som en faktisk erfarenhetsmässig realitet, men JAG ÄR förblir alltid vår hypotes om allt som vi känner att man inte kan veta om det Första Ursprunget och Centret. Även den hypotesen når troligen inte upp till den ursprungliga verklighetens outgrundliga infinitet.

105:1.7 (1153.4) Universernas universum med dess oräkneliga skara av där bosatta personligheter är en väldig och invecklad organism, men det Första Ursprunget och Centret är oändligt mycket mer invecklat än de universer och personligheter som har blivit verkliga som gensvar på hans avsiktliga mandat. När ni står i förundran inför totaluniversums storhet, betänk då att inte ens denna ofattbara

skapelse kan vara något mer än en partiell uppenbarelse av den Infinite.

105:1.8 (1153.5) Infiniteten är verkligen avlägsen från erfarenhetsnivån för de dödligas uppfattning, men redan under denna tidsålder på Urantia växer er uppfattning om infiniteten, och den kommer att fortsätta att växa under hela er ändlösa levnadsbana, som sträcker sig vidare in i den framtida evigheten. En obegränsad infinitet har ingen mening för den finita varelsen, men infiniteten har förmågan att begränsa sig själv och är i stånd till att uttrycka sig som verklighet på alla nivåer av universumexistens. Det ansikte som den Infinite vänder mot alla universumpersonligheter är en Faders, kärlekens Universelle Faders ansikte.

2. ”JAG ÄR” som treenig och som sjufaldig

105:2.1 (1153.6) När ni begrundar verklighetens uppkomst, håll då alltid i minnet att all absolut verklighet är från evigheten och att dess existens är utan begynnelse. Med absolut verklighet avser vi Gudomens tre existentiella personer, Paradisön och de tre Absoluten. Dessa sju verkligheter är jämbördigt eviga, fastän vi tyr oss till språket i tid och rymd när vi presenterar deras sekventiella uppkomst för människovarelserna.

105:2.2 (1154.1) Då man följer en kronologisk beskrivning av verklighetens uppkomst måste man förutsätta ett teoretiskt ögonblick

av ett ”första” viljeuttryck och en ”första” följdreaktion inom JAG ÄR. Vid våra försök att beskriva verklighetens uppkomst och utveckling kan man föreställa sig detta stadium som självdifferentieringen av *Den Infinite Enda* från *Oändligheten*, men antagandet om detta tvåfaldiga förhållande måste alltid utvidgas till en treenig uppfattning genom insikten om den eviga kontinuiteten i *Infiniteten*, i JAG ÄR.

105:2.3 (1154.2) Denna självomvandling av JAG ÄR kulminerar i den flerfaldiga differentieringen i gudifierad verklighet och ogudifierad verklighet, i potentiell och aktual verklighet, och i vissa andra verkligheter som knappast kan klassificeras på detta sätt. Dessa differentieringar av den teoretiska monistiska JAG ÄR integreras för evigt av samtidiga relationer som uppkommer inom densamma JAG ÄR — den för-potentiella, för-aktuala, för-personliga, monotetiska för-verklighet som, fastän den är infinit, uppenbaras som absolut i det Första Ursprungets och Centrets närvaro och som personlighet i den Universelle Faderns gränslösa kärlek.

105:2.4 (1154.3) Genom dessa inre omvandlingar etablerar JAG ÄR en grund för ett sjufaldigt förhållande till sig själv. Den filosofiska (timliga) uppfattningen om den ensamma JAG ÄR och den övergångsmässiga (timliga) uppfattningen om JAG ÄR som trefaldig kan nu utvidgas till att omfatta JAG ÄR som sjufaldig. Denna sjufaldiga — eller sjufasiga — natur kan bäst anges i relation till Infinitetens Sju Absolut:

105:2.5 (1154.4) 1. *Den Universelle Fadern*. JAG ÄR fader till den Evige Sonen. Detta är den ursprungliga personlighetsrelationen inom den aktuala verkligheten. Sonens absoluta personlighet gör Guds

faderskap absolut och grundlägger alla personligheters potentiella sonskap. Denna relation etablerar den Infinites personlighet och fullbordar dess andliga uppenbarelse i den Ursprunglige Sonens personlighet. Denna fas av JAG ÄR kan delvis upplevas på andliga nivåer även av dödliga som, medan de ännu befinner sig i köttslig gestalt, kan tänkas dyrka vår Fader.

105:2.6 (1154.5) *2. Den Universelle Övervakaren.* JAG ÄR orsaken till det eviga Paradiset. Detta är den ursprungliga opersonliga relationen inom den aktuala verkligheten, det ursprungliga icke-andliga förbundet. Den Universelle Fadern är Gud som kärlek, den Universelle Övervakaren är Gud som mönster. Detta förhållande etablerar potentialen för form — gestaltning — och bestämmer ursprungsmönstret för opersonliga och icke-andliga relationer — ursprungsmönstret från vilket alla kopior görs.

105:2.7 (1154.6) *3. Den Universelle Skaparen.* JAG ÄR ett med den Evige Sonen. Denna förening mellan Fadern och Sonen (inför Paradiset) sätter igång den skapelsecykel som fullbordas i sampersonlighetens och det eviga universumets framträdande. Ur den finite dödliges synvinkel får verkligheten sin egentliga begynnelse då Havona-skapelsen framträder i evigheten. Denna Gudomens skapelsehandling företas av och genom Handlingens Gud, som till sitt väsen är Fader-Sonens enhet manifesterad på och för det aktualas alla nivåer. Därför kännetecknas den gudomliga skapelseverksamheten ofelbart av enhet, och denna enhet är den yttre återspeglings av den absoluta ettheten i Fader-Sonens tvåfaldighet och i Faderns, Sonens och Andens Treenighet.

105:2.8 (1155.1) 4. *Den Infinita Upprätthållaren*. JAG ÄR självassociativ. Detta är det ursprungliga förbundet mellan verklighetens statiska och potentiella beståndsdelar. I detta förhållande kompenseras allt begränsat och obegränsat. Denna fas av JAG ÄR förstås bäst som det Universella Absolutet — förenaren av Gudomsabsolutet och det Okvalificerade Absolutet.

105:2.9 (1155.2) 5. *Den Infinita Potentialen*. JAG ÄR självbegränsad. Detta är den fixpunkt i infiniteten som evigt vittnar om den frivilliga självbegränsningen av JAG ÄR vilket hade till följd att en trefaldig självvyttring och självuppenbarelse uppnåddes. Denna fas av JAG ÄR förstås vanligen som Gudomsabsolutet.

105:2.10 (1155.3) 6. *Den Infinita Kapaciteten*. JAG ÄR statisk-reaktiv. Detta är den ändlösa matrisen, möjligheten till all framtida kosmisk expansion. Denna fas av JAG ÄR uppfattas kanske bäst som det Okvalificerade Absolutets supergravitationsnärvaro.

105:2.11 (1155.4) 7. *Infinitetens Universella Enda*. JAG ÄR som JAG ÄR. Detta är Infinitetens stillestånd eller relation till sig själv, infinitetsverklighetens eviga faktum och verklighetsinfinitetens universella sanning. I den mån denna relation kan urskiljas som personlighet uppenbaras den för universerna i den gudomlige Fadern till alla personligheter — även till den absoluta personligheten. Till den del denna relation kan uttryckas opersonligt kommer universum i beröring med den som den rena energins och den rena andens absoluta samhörighet i den Universelle Faderns väsen. I den mån denna relation kan uppfattas som ett absolut, uppenbaras den i det Första Ursprungets och Centrets överhöghet; i honom lever vi alla,

rör vi oss och har vår varelse, alla från de skapade varelserna i rymden till invånarna i Paradiset. Detta är alldeles lika sant för totaluniversum som för den oändligt lilla ultimatonen, precis lika sant om det som skall bli, som om det som är, eller det som har varit.

3. Infinitetens sju Absolut

105:3.1 (1155.5) De sju primära relationerna inom JAG ÄR förevisar sig som Infinitetens Sju Absolut. Fastän vi kan beskriva verklighetsuppkomster och infinitetsdifferentiering med en sekventiell berättelse, är alla sju Absolut i själva verket obegränsat och jämställt eviga. Det kan vara nödvändigt för de dödligas sinnen att föreställa sig deras begynnelse, men alltid borde denna föreställning överskuggas av insikten om att de sju Absoluten inte hade någon begynnelse. De är eviga och har som sådana alltid funnits till. De sju Absoluten är förutsättningen för verkligheten. De har i dessa kapitel beskrivits i det följande:

105:3.2 (1155.6) 1. *Det Första Ursprunget och Centret*. Gudomens Första Person och det ursprungliga mönstret som inte är Gudom, Gud, den Universelle Fadern, skapare, övervakare och upprätthållare; universell kärlek, evig ande och infinit energi; alla potentialers potential och alla aktualers källa; stabiliteten i all oföränderlighet och dynamismen i all förändring; källa till mönster och Fader till personer. Gemensamt är alla sju Absoluten lika med infiniteten, men den Universelle Fadern själv är faktiskt infinit.

105:3.3 (1155.7) 2. *Det Andra Ursprunget och Centret.* Gudomens Andra Person, den Evige och Ursprunglige Sonen; de absoluta personlighetsrealiterna som karakteriserar JAG ÄR och grunden för förverkligandet och uppenbarelsen av ”JAG ÄR -personligheten”. Ingen personlighet kan hoppas på att nå den Universelle Fadern utom genom hans Evige Son. Inte heller kan personligheten nå tillvarons andenivåer utan verkan och hjälp från detta absoluta mönster för alla personligheter. I det Andra Ursprunget och Centret är anden obegränsad medan personligheten är absolut.

105:3.4 (1156.1) 3. *Paradiset som Ursprung och Centrum.* Det andra mönstret som inte är Gudom, den eviga Paradisön; grunden för förverkligandet och uppenbarelsen av ”JAG ÄR -kraften” och grundvalen för etablerandet av gravitationskontroll överallt i universerna. Beträffande all aktualerad, icke-andlig, opersonlig och icke-viljemässig verklighet är Paradiset mönstrens absolut. Alldeles så som andeenergin står i ett förhållande till den Universelle Fadern genom Moder-Sonens absoluta personlighet, så hålls all kosmisk energi av gravitationskontrollen i det Första Ursprunget och Centrets grepp genom Paradisöns absoluta mönster. Paradiset är inte i rymden; rymden existerar i förhållande till Paradiset, och rörelsens tidsbundenhet bestäms genom paradisförhållandet. Den eviga Ön befinner sig i absolut vila. All annan organiserad energi och energi som undergår organisering befinner sig i evig rörelse. I all rymd är endast det Okvalificerade Absolutets väsen stillastående, och det Okvalificerade är jämställt med Paradiset. Paradiset existerar i rymdens brännpunkt, det Okvalificerade genomsyrar rymden, och all relativ existens har sin tillvaro inom denna domän.

105:3.5 (1156.2) 4. *Det Tredje Ursprunget och Centret*. Gudomens Tredje Person, Samverkaren; infinit integrerare av Paradisets kosmiska energier med den Evige Sonens andeenergier; fulländad koordinator av viljans motiv och kraftens mekanik; förenare av all aktual och aktualerande verklighet. Genom sina mångahanda barn uppenbarar den Oändlige Anden den Evige Sonens barmhärtighet och fungerar samtidigt som den infinita behandlaren som för evigt väver in Paradisets mönster i rymdens energier. Denne samme Samverkare, denne Handlingens Gud, är det fulländade uttrycket för Fader-Sonens gränslösa planer och syften och fungerar samtidigt själv som sinnets källa och som utgivare av intellekt till de skapade varelserna i det vittomfattande kosmos.

105:3.6 (1156.3) 5. *Gudomsabsolutet*. De kausativa, potentiellt personliga möjligheterna i den universella verkligheten, summan av all gudomspotential. Gudomsabsolutet är den målinriktade begränsaren av obegränsade, absoluta och icke-gudomsrealiteter. Gudomsabsolutet är begränsaren av det absoluta och absoluteraren av det begränsade — bestämmelsens införare.

105:3.7 (1156.4) 6. *Det Okvalificerade Absolutet*. Statisk, reaktiv och stillastående; den ouppenbarade kosmiska infiniteten hos JAG ÄR; totaliteten av all icke-gudifierad verklighet och slutligheten av all icke-personlig potential. Rymden begränsar det Okvalificerades funktion, men det Okvalificerades närvaro är utan gräns, infinit. Totaluniversum har en begreppsmässig periferi, men det Okvalificerades närvaro är gränslöst; inte ens evigheten kan uttömma det gränslösa lugnet som präglar detta icke-gudoms-Absolut.

105:3.8 (1156.5) 7. *Det Universella Absolutet*. Förenare av det gudifierade och det ogudifierade; korrelator av det absoluta och det relativa. Det Universella Absolutet (som är statiskt, potentiellt och associativt) utjämnar spänningen mellan det för evigt existerande och det ofullbordade.

105:3.9 (1156.6) Infinitetens Sju Absolut utgör verklighetens upprinnelser. Så som de dödligas sinnen skulle se det förefaller det Första Ursprunget och Centret att vara en föregångare till alla absolut. Ett sådant postulat, hur nyttigt det än kan vara, kullkastas av att Sonen, Anden, de tre Absoluten och Paradisön existerar samtidigt i evigheten med det Första Ursprunget och Centret.

105:3.10 (1157.1) Det är en *sanning* att Absoluten är manifestationer av JAG ÄR och Första Ursprunget och Centret. Det är ett *faktum* att dessa Absolut aldrig hade en begynnelse utan är jämställda evigheter med det Första Ursprunget och Centret. De förhållanden som gäller absoluten i evigheten kan inte alltid presenteras utan att orsaka paradoxer i tidens språk och rymdens begreppsmönster. Oberoende av förvirringen beträffande uppkomsten av Infinitetens Sju Absolut är det både ett faktum och en sanning att all verklighet bygger på deras evighetsexistens och infinitetsrelationer.

4. Enhet, tvåfaldighet och trefaldighet

105:4.1 (1157.2) Universumfilosoferna postulerar JAG ÄRs evighetsexistens som urkällan till all verklighet. Samtidigt därmed

postulerar de JAG ÄRs självsegmentering i de primära relationerna med sig själv — de sju faserna av infinitet. För det tredje postulerar de samtidigt med detta antagande att Infinitetens Sju Absolut uppkommer i evigheten och att tvåfaldighetssammanbindningen mellan de sju faserna i JAG ÄR och dessa sju Absolut förevigas.

105:4.2 (1157.3) Självuppenbarelsen av JAG ÄR framskrider sålunda från det statiska självet genom självsegmentering och självrelationer till absoluta relationer, relationer med självhärledda Absolut.

Tvåfaldighetens existens uppkommer sålunda i det eviga förbundet mellan Infinitetens Sju Absolut och den sjufaldiga infiniteten i de självsegmenterade faserna av den självuppenbarande JAG ÄR. Dessa tvåfaldiga relationer som förevigas för universerna som de sju Absoluten eviggör de djupaste grundvalarna för all universumverklighet.

105:4.3 (1157.4) Det har någon gång konstaterats att enheten initierar tvåfaldigheten, att tvåfaldigheten ger upphov trefaldigheten och att trefaldigheten är den evige förfadern till allting. Det finns verkligen tre stora klasser av urtida relationer, nämligen:

105:4.4 (1157.5) 1. *Enhetsrelationer*. Relationer som existerar inom JAG ÄR när denna enhet uppfattas som en trefaldig och sedan som en sjufaldig självdifferentiering.

105:4.5 (1157.6) 2. *Tvåfaldsrelationer*. Relationer som existerar mellan JAG ÄR som sjufaldig och Infinitetens Sju Absolut.

105:4.6 (1157.7) 3. *Trefaldsrelationer*. Dessa är de funktionella förbunden mellan Infinitetens Sju Absolut.

105:4.7 (1157.8) Trefaldsrelationerna uppkommer från tvåfaldighetens grundvalar på grund av ofrånkomligheten av de ömsesidiga

förbunden mellan Absoluten. Dessa trefaldighetsförbund eviggör potentialen i all verklighet; de omfattar både den gudifierade och den icke-gudifierade verkligheten.

105:4.8 (1157.9) JAG ÄR är obegränsad infinitet som *enhet*.

Tvåfaldigheterna eviggör verklighetens *grundvalar*. Trefaldigheterna eventuerar infinitetens förverkligande som universell *funktion*.

105:4.9 (1157.10) För-existentialer blir existentiala i de sju Absoluten, och existentialerna blir funktionella i trefaldigheterna, de grundläggande förbunden mellan Absoluten. Samtidigt med eviggörandet av trefaldigheterna är universumscenen färdig — potentialerna finns till och aktualerna är närvarande — och evighetens helhet bevittnar diversifieringen av den kosmiska energin, utspridningen av Paradisets ande, utrustningen med sinne samt utgivningen av personlighet. Tack vare detta förenas alla dessa gudoms- och paradisderivat genom erfarenhet på de skapades nivå och genom andra förfaranden på nivån ovanför de skapade.

5. Frambringandet av den finita verkligheten

105:5.1 (1158.1) Just så som den ursprungliga diversifieringen av JAG ÄR måste tillskrivas den inneboende och den i självet inneslutna viljekraften, så måste även frambringandet av den finita verkligheten tillskrivas Paradisgudomens viljemässiga handlingar och de funktionella trefaldigheternas anpassningar som en följd därav.

105:5.2 (1158.2) Före gudifierandet av det finita förefaller det som om all verklighetsdifferentiering skedde på absoluta nivåer, men den viljemässiga handling som frambringar den finita verkligheten innebär en kvalificering av absolutheten och medför framträdandet av relativiteter.

105:5.3 (1158.3) Fastän vi framför denna berättelse som en följd av händelser och beskriver det historiska framträdandet av det finita som en direkt avledning från det absoluta, bör man hålla i minnet att transcendentaler både föregick och följde på allt det finita. Transcendentala ultimer är i förhållande till det finita både orsakande och fullbordande.

105:5.4 (1158.4) Det finitas möjlighet är inneboende i den Infinite, men omvandlingen av möjligheten till sannolikhet och ofrånkomlighet måste tillskrivas det Första Ursprungets och Centrets självexisterande fria vilja, vilket aktiverar alla trefaldighetsförbund. Endast infiniteten i Faderns vilja kunde någonsin ha kvalificerat tillvarons absoluta nivå så att den ultimata nivån eventuerades och den finita skapades.

105:5.5 (1158.5) Då den relativa och begränsade verkligheten framträder föds en ny verklighetscykel — tillväxtcykeln — en väldig djupdykning från infinitetens höjder till det finitas domäner, för evigt kretsande inåt till Paradiset och Gudomen, alltid sökande de höga mål som sammanfaller med en infinitetskälla.

105:5.6 (1158.6) Dessa ofattbara händelser betecknar begynnelsen av universums historia, de anger att själva tiden har blivit till. För en skapad varelse *är* det finitas begynnelse verklighetens uppkomst; så som den skapades sinne ser det, finns det ingen tänkbar aktualitet före

det finita. Den finita verklighet som uppkommer existerar i två ursprungliga faser:

105:5.7 (1158.7) 1. *Första gradens maxima*, den supremt fullkomliga verkligheten, Havona-typen av universum och varelse.

105:5.8 (1158.8) 2. *Andra gradens maxima*, den supremt fulländade verkligheten, superuniversumtypen av varelse och skapelse.

105:5.9 (1158.9) Dessa är då de två ursprungliga manifestationerna: den som är konstitutivt fullkomlig och den som blir evolutionellt fulländad. Båda två är jämlika i evighetsförhållanden, men inom tidens gränser är de till synes olika. Tidsfaktorn betyder tillväxt för det som växer; andra gradens finita växer, och därför måste de som växer förefalla ofullständiga i tiden. Dessa skillnader, som är så viktiga på denna sida om Paradiset, existerar dock inte i evigheten.

105:5.10

(1158.10) Vi talar om det fullkomliga och det fulländade som första och andra gradens maxima, men det finns ytterligare en annan typ: Treenigade och andra relationer mellan första och andra gradens maxima resulterar i att det framträder *tredje gradens maxima* — ting, betydelser och värden som varken är fullkomliga eller fulländade men ändå jämställda med båda sina upphovsfaktorer.

6. Följdverkningar av den finita verkligheten

105:6.1 (1159.1) Hela frambringandet av finita existenser representerar en övergång från potentialer till aktualer inom den funktionella

infinitetens absoluta förbund. Bland de många följdverkningarna av det finitas aktualerande genom skapande kan nämnas:

105:6.2 (1159.2) 1. *Gudomsrespons*, där det framträder tre nivåer av erfarenhetsmässig suprematet: den personliga andesuprematetens aktuala verklighet i Havona, potentialen för personlig styrkesuprematet i det storuniversum som skall bli till, och kapaciteten för någon okänd funktion i det erfarenhetsmässiga sinnet verkande på någon suprematetsnivå i det framtida totaluniversum.

105:6.3 (1159.3) 2. *Universumrespons* innebar en aktivering av de arkitektoniska planerna för superuniversernas rymdnivå. Denna evolution fortgår alltjämt överallt inom de sju superuniversernas fysiska organisation.

105:6.4 (1159.4) 3. *De skapade varelserna som följdverkning* till uppkomsten av den finita verkligheten resulterade i att det framträdde fullkomliga varelser, som hör till klassen av eviga invånare i Havona, och av fulländade evolutionära uppstigande från de sju superuniverserna. Uppnåendet av fulländning som en evolutionär (timlig-skapelsemässig) erfarenhet innebär något annat än fullkomlighet som utgångspunkt. Sålunda uppkommer ofullkomligheten i de evolutionära skapelserna. Däri ligger ursprunget till det potentiellt onda. Missanpassning, disharmoni och konflikt, allt detta är en naturlig del av den evolutionära tillväxten, från fysiska universer till personliga varelser.

105:6.5 (1159.5) 4. *Gudomlighetsresponsen* till den ofullkomlighet, som är en naturlig del av det tidsmässiga dröjsmålet i evolutionen,

framkommer i den kompenserande närvaron av Gud den Sjufaldige, genom vars aktiviteter det som undergår fulländning integreras med både det fullkomliga och det fulländade. Detta dröjsmål är oskiljbart från evolutionen, som är skapelseverksamhet i tiden. På grund därav, och även av andra orsaker, bygger den Supremes allsmäktiga kraft på Gud den Sjufaldiges gudomlighetsframgångar. Detta dröjsmål gör det möjligt för skapade varelser att delta i den gudomliga skapelsen genom att skapades personligheter tillåts bli partner till Gudomen vid uppnåendet av maximal utveckling. Även den dödliga varelsens materiella sinne blir sålunda partner till den gudomliga Riktaren vid dubblerandet av den odödliga själen. Gud den Sjufaldige erbjuder också förfaranden som kompenserar de erfarenhetsmässiga bristerna i den medfödda fullkomligheten såväl som bristerna i det ofullkomliga tillståndet före uppståndelsen.

7. Transcendentalernas eventuerande

105:7.1 (1159.6) Transcendentalerna är subinfinita och subabsoluta men superfinita och högre än de skapade varelser. Transcendentalerna eventueras som en integrerande nivå som korrelerar absolutens supervärden med det finitas maximivärden. Från de skapades ståndpunkt skulle det som är transcendentalt förefalla att ha eventuerats som en följd av det finita; från evighetssynpunkt har det eventuerats som en förkänning av det finita. Det finns de som har ansett det vara ett ”för-eko” av det finita.

105:7.2 (1159.7) Det som är transcendentalt är inte nödvändigtvis icke-utvecklingsmässigt, men det är i finit mening superevolutionärt. Det är inte heller icke-erfarenhetsmässigt, utan det är supererfarenhet i den mån en sådan har någon mening för skapade varelser. Kanske den bästa illustrationen av denna paradox är det fullkomliga centrala universumet: Det är knappast absolut — endast Paradisön är klart absolut i ”materialiserad” bemärkelse. Inte heller är det en finit evolutionär skapelse så som de sju superuniverserna. Havona är evigt men inte oföränderligt i den meningen att det vore ett universum utan tillväxt. Det bebos av varelser (infödda havoniter) som faktiskt aldrig skapades, ty de är evigt existerande. Havona illustrerar sålunda något som inte är exakt finit men inte heller ännu absolut. Havona verkar vidare som en buffert mellan det absoluta Paradiset och de finita skapelserna, vilket ytterligare belyser transcendenternas funktion. Havona självt är inte en transcendental — det är Havona.

105:7.3 (1160.1) Så som den Supreme är associerad med det finita, så är den Ultimate identifierad med transcendentaler. Fastän vi sålunda jämför den Supreme och den Ultimate råder dem emellan något mer än en gradskillnad; det rör sig också om en kvalitetsskilnad. Den Ultimate är något mer än en super-Suprem projicerad på den transcendentala nivån. Den Ultimate är allt detta, men mera: Den Ultimate är ett eventuerande av nya gudomsrealiteter, en begränsning av nya faser i det dittills obegränsade.

105:7.4 (1160.2) Till de realiteter som är associerade med den transcendentala nivån hör följande:

105:7.5 (1160.3) 1. Den Ultimates gudomsnärvaro.

105:7.6 (1160.4) 2. Begreppet totaluniversum.

105:7.7 (1160.5) 3. Totaluniversums Arkitekter.

105:7.8 (1160.6) 4. De två klasserna av Paradisets kraftorganisatörer.

105:7.9 (1160.7) 5. Vissa modifikationer i rymdpotensen.

105:7.10 (1160.8) 6. Vissa andevärden.

105:7.11 (1160.9) 7. Vissa sinnesbetydelser.

105:7.12

(1160.10) 8. Absonita kvaliteter och realiteter.

105:7.13

(1160.11) 9. Allmakt, allvetande och allestädes närvaro.

105:7.14

(1160.12) 10. Rymden.

105:7.15

(1160.13) Det universum som vi nu lever i kan man föreställa sig som existerande på finita, transcendentala och absoluta nivåer. Detta är den kosmiska scen på vilken personlighetsuppträdandets ändlösa drama och energiomvandling uppförs.

105:7.16

(1160.14) Alla dessa mångahanda verkligheter förenas *absolut* av de många trefaldigheterna, *funktionellt* av Totaluniversums Arkitekter och *relativt* av de Sju Härskarandarna, de subsuprema koordinatorerna av Gud den Sjufaldiges gudomlighet.

105:7.17

(1160.15) Gud den Sjufaldige representerar den Universelle Faderns personlighets- och gudomlighetsuppenbarelse för skapade varelser av både maximal och submaximal status, men det finns andra sjufaldiga relationer vad det Första Ursprunget och Centret beträffar, vilka inte hänför sig till manifestationen av gudomlig andlig omvårdnad som förlänas av den Gud som är ande.

105:7.18

(1160.16) I det förgångnas evighet satte sig Absolutens krafter, Gudomarnas andar och Gudarnas personligheter i rörelse som svar på den självexisterande egenviljans urtida egenvilja. I den nuvarande universumtidsåldern bevittnar vi alla de enorma följdverkningarna av det vittomspännande kosmiska panorama som omfattar de subabsoluta manifestationerna av de gränslösa potentialerna i alla dessa realiteter. Det är fullt möjligt att den fortsatta diversifieringen av det Första Ursprungets och Centrets ursprungliga verklighet kan fortgå framåt och utåt under tidsålder efter annan allt längre in i den absoluta infinitetens avlägsna och ofattbara utsträckning.

105:7.19 (1161.1) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 105](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 107](#) >>

Kapitel 106

Verklighetens universumnivåer

106:0.1 (1162.1) DET ÄR inte tillräckligt att den uppstigande dödlige vet något om Gudomens relationer till den kosmiska verklighetens uppkomst och manifestationer. Han borde också veta något om de relationer som existerar mellan honom själv och de talrika nivåerna av existentiell och erfarenhetsmässig verklighet, av potentiell och aktual verklighet. Människans jordiska orientering, hennes kosmiska insikt och hennes andliga inriktning, alla dessa främjas av en bättre förståelse av universumverkligheter och de förfaranden med vilka de associeras, integreras och förenas med varandra.

106:0.2 (1162.2) Det nuvarande storuniversum och det uppkommande totaluniversum består av många former och faser av verklighet, vilka i sin tur existerar på flera nivåer av funktionell aktivitet. Dessa

mångahanda existenser och latenser har redan tidigare antytts i dessa kapitel, och de grupperas nu för begreppsmässig behandlighet i följande kategorier:

106:0.3 (1162.3) 1. *Ofullständiga finita*. Detta är den ställning som de uppstigande varelserna i storuniversum nu har, de dödligas nuvarande status på Urantia. Denna nivå omfattar varelsetillvaro från de planetariska människorna upp till, men inte inkluderande, dem som har uppnått sin bestämmelse. Hit hör universerna från sin första fysiska begynnelse upp till, men inte inkluderande, sin etablering i ljus och liv. Denna nivå bildar den nuvarande skapelseverksamhetens periferi i tid och rymd. Den förefaller att röra sig utåt från Paradiset, ty då den nuvarande universumtidsåldern avslutas och vi får bevittna storuniversums etablering i ljus och liv, får vi helt visst också bevittna uppkomsten av någon ny klass av utvecklingsmässig tillväxt på den första nivån i yttre rymden.

106:0.4 (1162.4) 2. *Maximala finita*. Detta är den nuvarande ställningen för alla erfarenhetsmässiga varelser som har uppnått sin bestämmelse — bestämmelse så som den har uppenbarats inom ramen för den nuvarande universumtidsåldern. Även universer kan uppnå maximal status, både andligen och fysiskt. Termen ”maximum” är själv en relativ term — maximum i förhållande till vad? Det som är maximum, till synes slutligt, i den nuvarande universumtidsåldern, må kanske endast vara en reell början med utgångspunkt från kommande tidsåldrar. En del faser i Havona förefaller att vara av maximumklass.

106:0.5 (1162.5) 3. *Transcendental*. Denna superfinita nivå följer (förutgående) på det finita framåtskridandet. Den anger den för-finita uppkomsten av finita begynnelse och den postfinita betydelsen av alla synbart finita slutskeden eller bestämmelser. Mycket av Paradiset-Havona förefaller att vara av transcendental klass.

106:0.6 (1162.6) 4. *Ultimata*. Denna nivå omfattar det som har betydelse för totaluniversum och som snuddar vid bestämmelsenivån för det fullbordade totaluniversum. Paradiset-Havona (i synnerhet kretsen av Faderns världar) är i många avseenden av ultimata betydelse.

106:0.7 (1163.1) 5. *Medabsoluta*. Denna nivå innebär projicerandet av erfarenhetsmässigheter på ett skapelseuttrycksfält bortom totaluniversum.

106:0.8 (1163.2) 6. *Absoluta*. Denna nivå anger evighetsnärvaron av de sju existentiella Absoluten. Den kan kanske också innehålla någon grad av associativt erfarenhetsmässigt uppnående; i så fall förstår vi inte hur, men kanske genom personlighetens kontaktpotential.

106:0.9 (1163.3) 7. *Infinitet*. Denna nivå är för-existentiell och post-erfarenhetsmässig. Infinitetens obegränsade enhet är en hypotetisk verklighet före alla begynnelse och efter alla bestämmelser.

106:0.10 (1163.4) Dessa verklighetsnivåer är behändiga kompromissymboliseringar i den nuvarande universumtidsåldern och för de dödligas perspektiv. Det finns en hel mängd andra sätt att se på verkligheten ur andra än de dödligas perspektiv och från andra

universumtidsåldrars ståndpunkt. Det bör sålunda observeras att de begrepp som i detta sammanhang framförs är alltigenom relativa, relativa i den meningen att de betingas och begränsas av:

106:0.11 (1163.5) 1. Begränsningarna i de dödligas språk.

106:0.12 (1163.6) 2. Begränsningarna i de dödligas sinnen.

106:0.13 (1163.7) 3. Den begränsade utvecklingen av de sju superuniverserna.

106:0.14 (1163.8) 4. Er okunskap om de sex primära syften som rör superuniversernas utveckling och som inte gäller de dödligas uppstigning till Paradiset.

106:0.15 (1163.9) 5. Er oförmåga att fatta ens ett partiellt evighetssynsätt.

106:0.16

(1163.10) 6. Omöjligheten att beskriva den kosmiska evolutionen och bestämmelsen i förhållande till alla universumtidsåldrar, inte endast beträffande den evolutionära utvecklingen i de sju superuniverserna under den nuvarande tidsåldern.

106:0.17

(1163.11) 7. En skapad varelses oförmåga att fatta vad som verkligen avses med det som är för-existentiellt eller det som finns efter det erfarenhetsmässiga — det som ligger före begynnelse och efter bestämmelser.

106:0.18

(1163.12) Verklighetens tillväxt betingas av förhållandena under de på varandra följande universumtidsåldrarna. Centraluniversumet undergick inga evolutionära förändringar under Havona-tidsåldern, men under superuniversumtidsålderns nuvarande epoker undergår det

vissa gradvisa förändringar orsakade av koordinering med de evolutionära superuniverserna. De sju superuniverserna, som nu genomgår utveckling, uppnår en gång en etablerad status av ljus och liv, de uppnår gränserna för tillväxt i den nuvarande universumtidsåldern. Utan tvivel kommer nästa tidsålder, tidsåldern som täcker yttre rymdens första nivå, att befria superuniverserna från målbegränsningarna i den nuvarande tidsåldern. Det som har fullbordats rågas kontinuerligt med påfyllnad.

106:0.19

(1163.13) Dessa är några av de begränsningar som vi möter då vi försöker framföra ett enhetligt begrepp om den kosmiska tillväxten av ting, betydelser och värden samt om deras syntes på de allt högre nivåerna av verklighet.

1. Första gradens association av finita funktionaler

106:1.1 (1163.14) Första gradens faser, dvs. faserna med andeursprung i den finita verkligheten finner på de skapades nivåer ett omedelbart uttryck som fullkomliga personligheter och på universumnivåerna som den fullkomliga Havona-skapelsen. Även den erfarenhetsmässiga Gudomen uttrycks på detta sätt i Gud den Supremes andeperson i Havona. Andra gradens, evolutionära, av tid och materia betingade faser av det finita blir kosmiskt integrerade endast som resultat av tillväxt och uppnående. Till slut är alla andra gradens finiter, eller fulländande finiter, bestämda att uppnå en nivå

som motsvarar nivån för första gradens fullkomlighet, men denna bestämmelse är underkastad dröjsmål, en begränsning som hör till superuniverserna men inte till den centrala skapelsen. (Vi känner till existensen av tredje gradens finiter, men förfarandet för deras integration är tills vidare ouppenbarat.)

106:1.2 (1164.1) Detta dröjsmål beträffande superuniverserna, detta hinder för uppnåendet av fulländning, förser skapade varelser möjlighet att delta i evolutionär tillväxt. Det gör det sålunda möjligt för den skapade att ingå i ett partnerskap med Skaparen vid evolutionen av denne samme skapade. Under dessa tider av expanderande tillväxt korreleras det ofullständiga med det fullkomliga genom den omvårdnad som utgår från Gud den Sjufaldige.

106:1.3 (1164.2) Gud den Sjufaldige är ett uttryck för att Paradisgudomen erkänner tidens hinder i de evolutionära universerna i rymden. Oberoende av hur avlägset från Paradiset, hur djupt inne i rymden, en materiell överlevnadspersonlighet än uppkommer, skall man där finna Gud den Sjufaldige närvarande och med sanning, skönhet och godhet engagerad i kärleksfull och barmhärtig omvårdnad om en sådan ofullständig, kämpande och evolutionär varelse. Den Sjufaldiges gudomlighetsomvårdnad stäcker sig inåt genom den Evige Sonen till Paradisfadern och utåt genom Dagarnas Forna till Universumfäderna — Skaparsönerna.

106:1.4 (1164.3) Människan, som är personlig och som stiger uppåt genom andligt framåtskridande, finner Gud den Sjufaldiges personliga och andliga gudomlighet, men det finns andra faser i den Sjufaldige som inte berör personlighetens framåtskridande.

Gudomlighetsaspekterna i denna gudomsgruppering är för närvarande integrerade i förbindelsen mellan de Sju Härskarandarna och Samverkaren, men de är bestämda att för evigt förenas i den Suprema Varelsens uppkommande personlighet. De andra faserna av den Sjufaldiga Gudomen är på olika sätt integrerade i den nuvarande universumtidsåldern, men de är alla likaså bestämda att förenas i den Supreme. Den Sjufaldige i alla sina faser är källan till den funktionella verklighetens relativa enhet i det nuvarande storuniversum.

2. Andra gradens integration av det supremt finita

106:2.1 (1164.4) Så som Gud den Sjufaldige funktionellt koordinerar den finita evolutionen, så syntetiserar den Suprema Varelsen slutligen bestämmelseuppnåelsen. Den Suprema Varelsen är gudomskulminationen av storuniversums evolution — fysisk evolution kring en andekärna och till slut andekärnans dominans över den fysiska evolutionens omgivande och roterande domäner. Allt detta sker i enlighet med de mandat som personligheten har: Paradispersonligheten i den högsta bemärkelsen, Skaparpersonligheten i universumbemärkelsen, den ”dödliga” personligheten i den mänskliga bemärkelsen och den Suprema personligheten i den kulminerande eller erfarenhetsmässigt sammanräknande bemärkelsen.

106:2.2 (1164.5) Begreppet om den Supreme måste ge möjlighet att inse skillnaden mellan andeperson, evolutionär styrka, och syntesen av styrka och personlighet — föreningen av evolutionär styrka med andepersonlighet under dennas dominans.

106:2.3 (1164.6) Anden kommer i sista hand från Paradiset genom Havona. Energi-materien uppkommer till synes i rymdens djup och organiseras till styrka av den Oändlige Andens barn tillsammans med Guds Skaparsöner. Allt detta är erfarenhetsbaserat: det är en händelse i tid och rymd som involverar en stor mängd olika levande varelser, bland dem även Skapargudomligheter och evolutionära varelser. Skapargudomligheternas behärskan av styrkan i storuniversum vidgas så småningom till att omfatta det evolutionära stadgandet och stabiliserandet av skapelserna i tid och rymd, och detta innebär blomningstid för Gud den Sjufaldiges erfarenhetsmässiga styrka. Den omfattar hela skalan av gudomlighetsuppnående i tid och rymd från den Universelle Faderns utgivande av Riktare till Paradissönernas utgivande av sitt liv. Detta är intjänt styrka, demonstrerad styrka, erfarenhetsmässig styrka; den utgör en kontrast till evighetsstyrkan, den outgrundliga styrkan, Paradisgudomarnas existentiella styrka.

106:2.4 (1165.1) Denna erfarenhetsbaserade styrka som uppkommer av Gud den Sjufaldiges gudomlighetsinsatser manifesterar i sig gudomlighetens kohesionskvaliteter då den bildar en syntes — sammanslås — som den allsmäktiga styrka som uttrycker uppnått erfarenhetsmässigt behärskan av de evolverande skapelserna. Denna allsmäktiga styrka i sin tur finner kohesion med andepersonlighet på styrsfären i den yttre kretsen av Havonavärldar i förening med Gud den Supremes andepersonlighet som är närvarande

i Havona. Sålunda kulminerar den erfarenhetsmässiga Gudomen den långa evolutionära kampen genom att förse styrkeprodukten från tid och rymd med den andenärvaro och gudomliga personlighet som har sitt hemvist i den centrala skapelsen.

106:2.5 (1165.2) Sålunda når den Suprema Varelsen till slut fram till att omfatta allting av allt som utvecklas i tid och rymd samtidigt som den utrustar dessa kvaliteter med andepersonlighet. Eftersom skapade varelser, även dödliga, som personligheter deltar i detta majestätiska verk, så uppnår de förvisso förmågan att lära känna den Supreme och att betrakta den Supreme som sanna barn till denna evolutionära Gudom.

106:2.6 (1165.3) Mikael av Nebadon är lik Paradisfadern emedan han delar dennes paradisfullkomlighet. På samma sätt kommer evolutionära dödliga en gång att uppnå likhet med den erfarenhetsmässige Supreme, ty de kommer sannerligen att dela dennes evolutionära fulländning.

106:2.7 (1165.4) Gud den Supreme är erfarenhetsmässig därför kan han fullständigt erfaras. De existentiella realiteterna i form av de sju Absoluten kan inte uppfattas genom erfarenhetsförfarandet; endast *personlighetsrealiteterna* i form av Fader, Son och Ande kan den finita varelsens personlighet fatta i och med en attityd av bön och dyrkan.

106:2.8 (1165.5) Inom ramen för den fullbordade syntesen av styrka och personlighet i den Suprema Varelsen kommer absolutheten i alla de många treoder, som på detta sätt kan sammanlänkas, att sammanlänkas, och denna majestätiska personlighet som

personifierar evolutionen kommer att erfarenhetsmässigt kunna uppnås och förstås av alla finita personligheter. När de uppstigande når det postulerade sjunde stadiet av andetillvaro kommer de att uppleva förverkligandet av en ny betydelse och ett nytt värde i treodernas absoluthet och infinitet, så som detta uppenbaras på subabsoluta nivåer i den Suprema Varelsen, som kan erfaras. Uppnåendet av dessa stadier av maximal utveckling inväntar troligen ett koordinerat etablerande av hela storuniversum i ljus och liv.

3. Transcendental tredje gradens verklighetsassociation

106:3.1 (1165.6) De absonita arkitekterna eventuerar planen, de Suprema Skaparna ger den existens, den Suprema Varelsen kommer att fullborda den i sin helhet sådan som den skapades i tiden av de Suprema Skaparna och projicerades i rymden av Mästararkitekterna.

106:3.2 (1165.7) Under den nuvarande universumtidsåldern har Totaluniversums Arkitekter som uppgift att administrativt koordinera totaluniversum. Den Allsmäktige Supremes framträdande vid slutet av innevarande universumtidsålder kommer emellertid att betyda att det evolutionära finita har uppnått det första stadiet av den erfarenhetsmässiga bestämmelsen. Denna händelse kommer säkert att leda till den fullbordade funktionen av den första erfarenhetsmässiga Treenigheten — föreningen mellan de Suprema Skaparna, den Suprema Varelsen och Totaluniversums Arkitekter. Denna Treenighet

är bestämd att åstadkomma den fortsatta evolutionära integrationen av totalskapelsen.

106:3.3 (1166.1) Paradistreenigheten är sannerligen en infinitetstreenighet, och en Treenighet kan omöjligen vara infinit om den inte inkluderar denna ursprungliga Treenighet. Den ursprungliga Treenigheten är en följd av den exklusiva sammanlänkningen mellan absoluta Gudomar; subabsoluta varelser hade ingenting att göra med detta första förbund. De senare framträdande och erfarenhetsmässiga Treenigheterna omfattar insatserna även av skapade varelsers personligheter. Helt visst gäller detta för den Ultimata Treenigheten där själva närvaron av Härskar-Skaparsöner bland dess Suprema Skaparmedlemmar är ett tecken på åtföljande aktual och äkta skapad varelses erfarenhet *inom* denna treenighetsassociation.

106:3.4 (1166.2) Den första erfarenhetsmässiga Treenigheten ger möjlighet att uppnå ultimata resultat i grupp. Gruppsammanslutningar gör det möjligt att i förväg förverkliga, även överskrida, individuella kapaciteter, och detta gäller även bortom den finita nivån. Under kommande tidsåldrar, efter det att de sju superuniverserna har etablerats i ljus och liv, kommer Finalitkåren otvivelaktigt att förkunna Paradisgudomarnas syften och mål så som de föreskrivs av den Ultimata Treenigheten och så som de till styrka och personlighet förenas i den Suprema Varelsen.

106:3.5 (1166.3) Under alla de jättelika utvecklingsskedena i universum i förgången och framtida evighet observerar vi hur de förståeliga elementen hos den Universelle Fadern expanderar. Filosofiskt gör vi antagandet att han som JAG ÄR fyller den totala infiniteten, men ingen skapad varelse kan erfarenhetsmässigt omfatta

ett sådant postulat. Då universerna expanderar och gravitationen och kärleken sträcker sig ut till den rymd som organiserar sig i tiden, kan vi förstå allt mer om det Första Ursprunget och Centret. Vi observerar hur gravitationsverkan genomtränger det Okvalificerade Absolutets rymdnärvaro, och vi ser hur andevarelser utvecklas och expanderar inom Gudomsabsolutets gudomlighetsnärvaro, samtidigt som både den kosmiska evolutionen och andeevolutionen genom sinne och erfarenhet förenas på finita gudomsnivåer som den Suprema Varelsen och koordineras på transcendentala nivåer som den Ultimata Treenigheten.

4. Ultimat fjärde gradens integration

106:4.1 (1166.4) Paradistreenigheten koordinerar förvisso i ultimat bemärkelse men fungerar i detta avseende som ett självbegränsat absolut. Den erfarenhetsbaserade Ultimata Treenigheten koordinerar det transcendentala som en transcendental. I den eviga framtiden kommer denna erfarenhetsbaserade Treenighet genom tilltagande enhetlighet att ytterligare aktivera den Ultimata Gudomens eventuerande närvaro.

106:4.2 (1166.5) Medan den Ultimata Treenigheten är bestämd att koordinera totalskapelsen, är Gud den Ultimate den transcendentala styrkepersonaliseringen av hela totaluniversums inriktning. Den Ultimates avslutade eventuerande anger totalskapelsens fullbordan och innebär att denna transcendentala Gudom fullt framträder.

106:4.3 (1166.6) Vilka förändringar som kommer att inledas då den Ultimate fullt har framträtt vet vi inte. Så som den Supreme nu är andligen och personligen närvarande i Havona, så är också den Ultimate närvarande där, men i absonit och superpersonlig betydelse. Ni har informerats om existensen av den Ultimates Begränsade Ställföreträdare, fastän ni inte har informerats om deras nuvarande vistelseort eller funktion.

106:4.4 (1167.1) Oberoende av de administrativa följdverkningarna i anslutning till framträdandet av den Ultimata Gudomen, kommer alla personligheter, som har tagit del i aktualerandet av denna gudomsnivå, att kunna erfara de personliga värdena av hans transcendentala gudomlighet. Transcendering av det finita kan endast leda till ultimat uppnåelse. Gud den Ultimate existerar i transcendens av tid och rymd, men är ändå subabsolut trots inneboende förmåga till funktionell association med absoluta.

5. Medabsolut eller femte gradens association

106:5.1 (1167.2) Den Ultimate är den transcendentala verklighetens höjdpunkt, så som den Supreme är kulmen av den evolutionära och erfarenhetsmässiga verkligheten. De två erfarenhetsbaserade Gudomarnas aktuala framträdande lägger grunden till den andra erfarenhetsbaserade Treenigheten. Detta är den Absoluta Treenigheten, föreningen mellan Gud den Supreme, Gud den Ultimate och den ouppenbarade Universumbestämmelsens

Fullbordare. Denna Treenighet har teoretisk förmåga att aktivera potentialitetens Absolut — Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet. Utformningen av denna Absoluta Treenighet kan emellertid vara avslutad först efter det att evolutionen i hela totaluniversum har avslutats, allt från Havona till den fjärde och yttersta rymdnivån.

106:5.2 (1167.3) Det bör göras klart att dessa erfarenhetsmässiga Treenigheter inte endast korrelerar med personlighetskvaliteterna i den erfarenhetsmässiga Gudomligheten utan också med alla andra än personliga kvaliteter som kännetecknar deras uppnådda gudomsenhet. Fastän denna presentation främst har att göra med de personliga faserna vid föreningen av kosmos, är det icke desto mindre sant att de opersonliga aspekterna i universernas universum likaså är bestämda att undergå förening, så som visas av den nu pågående syntesen av styrka och personlighet i samband med den Suprema Varelsens utveckling. Den Supremes ande-personliga kvaliteter kan inte särskiljas från den Allsmäktiges styrkeprivilegier, och bägge kompletteras av det Suprema sinnets okända potential. Inte heller kan Gud den Ultimate som person betraktas skilt från de andra än personliga aspekterna i den Ultimata Gudomen. På den absoluta nivån är Gudomsabsolutet och det Okvalificerade Absolutet oskiljaktiga och oskiljbara i närvaro av det Universella Absolutet.

106:5.3 (1167.4) Treenigheter är inte i och för sig personliga, men de strider inte heller mot personligheten. Snarare omsluter och korrelerar de personligheten, i kollektiv bemärkelse, med icke-personliga funktioner. Treenigheterna är därför alltid *gudoms*-verklighet men aldrig *personlighets*-verklighet. Personlighetsaspekterna i en

treenighet finns inneboende i dess enskilda medlemmar, och som individuella personer är de *inte* denna treenighet. Endast som ett kollektiv är de en treenighet; kollektivet *är* treenighet. Treenigheten inkluderar alltid all omfattad gudom; treenigheten är gudomsenhet.

106:5.4 (1167.5) De tre Absoluten — Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet — är inte en treenighet, ty de är inte alla gudom. Endast det gudifierade kan bli treenighet; alla andra förbund är trefaldigheter eller treoder.

6. Absolut eller sjätte fasens integration

106:6.1 (1167.6) Totaluniversums nuvarande potential är knappast absolut, fastän den väl kan vara nästan ultimat, och vi anser det omöjligt att nå en full uppenbarelse av absoluta betydelser eller värden inom ramen för ett subabsolut kosmos. Vi möter därför en ansenlig svårighet då vi försöker föreställa oss ett totalt uttryck för de tre Absolutens obegränsade möjligheter, eller till och med då vi försöker visualisera den erfarenhetsmässiga personaliseringen av Gud den Absolute på Gudomsabsolutets nu opersonliga nivåer.

106:6.2 (1168.1) Totaluniversums rymdscen ser ut att vara tillräcklig för den Suprema Varelsens aktualerande, för den Ultimata Treenighetens bildande och fulla funktion, för Gud den Ultimates eventuerande och rentav för den Absoluta Treenighetens påbörjande. Våra begrepp om denna andra erfarenhetsbaserade Treenighets

fullständiga funktion tyckes dock antyda tillvaron av någonting bortom till och med totaluniversums vida utsträckning.

106:6.3 (1168.2) Om vi antar att det finns ett oändligt kosmos — ett kosmos som inte kan begränsas och som sträcker sig bortom totaluniversum — och om vi tänker oss att den Absoluta Treenighetens slutliga utvecklingsskeden kommer att utspelas på en sådan superulimat handlingsscen, då blir det möjligt att anta att den Absoluta Treenighetens fullbordade funktion kommer att få sitt slutliga uttryck i infinitetens skapelser och kommer att fullborda det absoluta aktualerandet av *alla* potentialer. Integrationen och associationen av ständigt vidgande segment av verklighet kommer att närma sig absoluthetens status i samma proportion som all verklighet blir inkluderad i de segment som sålunda sammanlänkas.

106:6.4 (1168.3) Med andra ord: den Absoluta Treenigheten är, såsom namnet anger, verkligen absolut till sin totala funktion. Vi vet inte hur en absolut funktion kan få ett totalt uttryck på en begränsad, reserverad eller annars inskränkt grund. Därför måste vi anta att en sådan totalitetsfunktion kommer att vara obetingad (till sin potential). Det förefaller som om det obetingade även vore obegränsat, åtminstone kvalitativt sett fastän vi inte är lika säkra på de kvantitativa relationerna.

106:6.5 (1168.4) Om detta är vi emellertid förvissade: medan den existentiella Paradistreenigheten är infinit, och medan den erfarenhetsbaserade Ultimata Treenigheten är subinfinit, är den Absoluta Treenigheten inte lika lätt att klassificera. Fastän den är erfarenhetsbaserad till sin uppkomst och uppbyggnad snuddar den definitivt vid potentialitetens alla existentiella Absolut.

106:6.6 (1168.5) Fastän det knappast är till någon nytta för människans sinne att försöka förstå sådana avlägsna och övermänskliga begrepp skulle vi vilja föreslå att man tänker sig den Absoluta Treenighetens evighetsverkan som kulminerande i något slag av erfarenhetsförverkligande hos potentialitetens Absolut. Detta förefaller att vara en rimlig slutsats med hänsyn till det Universella Absolutet, om ock inte i fråga om det Okvalificerade Absolutet; åtminstone vet vi att det Universella Absolutet inte endast är statiskt och potentiellt utan även associativt i den betydelse dessa ord har när det gäller total Gudom. Med tanke på de möjliga gudomlighets- och personlighetsvärdena förutsätter dessa antagna händelser att Gudomsabsolutet personaliseras och att det framträder överpersonliga värden och ultrapersonliga betydelser som ingår i Gud den Absolutes — den tredje och sista av de erfarenhetsbaserade Gudomarnas — personlighetsfullbordan.

7. Bestämelsemålets slutlighet

106:7.1 (1168.6) En del av svårigheterna med att bilda sig uppfattningar om integrationen av den infinita verkligheten är en naturlig del av det faktum att alla sådana uppfattningar omfattar något av slutligheten i den universella utvecklingen, någon form av erfarenhetsmässigt förverkligande av allt som någonsin kunde finnas till. Det är otänkbart att den kvantitativa infiniteten någonsin fullständigt kunde förverkligas i slutlighet. Alltid måste det i de tre potentiella Absoluten återstå sådana utforskade möjligheter som

ingen mängd av erfarenhetsmässig utveckling någonsin skulle kunna uttömma.

106:7.2 (1169.1) Till och med ett prövobegrepp om en slutlig integration är oskiljaktig från frukterna av en obegränsad evighet och är därför praktiskt taget omöjlig att förverkliga vid varje tänkbar framtida tidpunkt.

106:7.3 (1169.2) Bestämmelsemålet etableras genom de Gudomars viljeakt vilka bildar Paradistreenigheten. Bestämmelsemålet grundas i den enorma omfattningen av de tre stora potentialerna vilkas absolutet innesluter möjligheterna till all framtida utveckling; bestämmelsemålet fullbordas antagligen av en handling som utgår från Universumbestämmelsens Fullbordare, och denna handling har troligen anknytning till den Supreme och den Ultimate i den Absoluta Treenigheten. Varje erfarenhetsmässigt bestämmelsemål kan åtminstone delvis förstås av erfaraande skapade varelser, men ett bestämmelsemål som snuddar vid infinita existentialer kan knappast uppfattas. Slutlighetsbestämmelse är ett existentiellt-erfarenhetsmässigt resultat som förefaller att involvera Gudomsabsolutet. Men Gudomsabsolutet står, tack vare det Universella Absolutet, i evighetsförhållande till det Okvalificerade Absolutet. Dessa tre Absolut, som är erfarenhetsmässiga till sina möjligheter, är aktuellt existentiella, och mer än så, ty de är ändlösa, tidlösa, rymdlösa, gränslösa och måttlösa — sant infinita.

106:7.4 (1169.3) Det osannolika i att målet uppnås hindrar emellertid inte ett filosofiskt teoretiserande om sådana hypotetiska bestämmelsemål. Gudomsabsolutets aktualerande som en uppnåelig absolut Gud kan vara praktiskt taget omöjligt att förverkliga. Trots det

förblir ett sådant förverkligande av slutlighet en teoretisk möjlighet. Det Okvalificerade Absolutets involvering i ett ofattbart oändligt kosmos kan vara omätbart avlägset i den ändlösa evighetens framtid, men en sådan hypotes är trots det berättigad. Dödliga, morontianer, andar, finaliter, transcendentaler och andra tillika med universerna själva och alla andra faser av verklighet, har förvisso ett *potentiellt slutligt bestämelsemål som är absolut till sitt värde*. Vi tvivlar på att någon varelse eller något universum någonsin fullständigt uppnår alla aspekter av ett sådant bestämelsemål.

106:7.5 (1169.4) Hur mycket du än må växa i förståelsen av Fadern, kommer ditt sinne alltid att häpna över den ouppenbarade infiniteten hos Fadern-JAG ÄR, vars utforskade och enorma omfattning alltid förblir ofattbar och oförståelig under evighetens alla cykler. Hur mycket av Gud du än når upp till, kommer det alltid att finnas mycket mer av honom, sådant vars existens du inte ens anar. Vi tror att detta är alldeles lika sant på transcendentala nivåer som på områdena för den finita tillvaron. Sökandet efter Gud är ändlöst!

106:7.6 (1169.5) En sådan oförmåga att nå upp till Gud i slutlig betydelse borde på intet sätt göra de skapade varelserna i universum modfälda. Ni kan sannerligen uppnå den Sjufaldiges, den Supremes och den Ultimates gudomsnivåer vilka betyder för er det som den infinita insikten om Gud Fadern betyder för den Evige Sonen och Samverkaren i deras evighetstillvaros absoluta status. Guds infinitet bör ingalunda besvära den skapade utan den skall utgöra den högsta försäkran om att en uppstigande personlighet under all ändlös framtid har framför sig sådana möjligheter till utveckling av personligheten

och sammanlänkning med Gudomen vilka inte ens evigheten
uttömmar eller avbryter.

106:7.7 (1169.6) För de finita varelserna i storuniversum förefaller
totaluniversum att vara ett så gott som infinit begrepp, men utan
tvivel ser totaluniversums absonita arkitekter hur det förhåller sig till
framtida och oanade utvecklingsskeden inom den oändliga JAG ÄR.
Till och med rymden själv är endast ett ultimat tillstånd, ett tillstånd
av begränsning *inom* den relativa absolutheten i mellanrymdens lugna
zoner.

106:7.8 (1170.1) I det ofattbart avlägsna framtida evighetsögonblick då
hela totaluniversum är slutligt fullbordat kommer vi alla utan tvivel
att se tillbaka på hela dess historia som endast en begynnelse, som
helt enkelt en skapelse av vissa finita och transcendentala grundvalar
för ännu mer storslagna och spännande omvandlingar i en icke
kartlagd infinitet. Vid en sådan framtida evighetsstund kommer
totaluniversum fortfarande att förefalla ungdomligt. Det kommer
sannerligen alltid att vara ungt med tanke på de obegränsade
möjligheterna i en evighet som aldrig upphör.

106:7.9 (1170.2) Osannolikheten för att ett infinit bestämmelsemål
skall uppnås hindrar inte på minsta sätt ett filosoferande kring idéer
om en sådan bestämmelse, och vi tvekar inte att säga att om de tre
absoluta potentialerna någonsin kunde bli helt aktualerade, så vore det
möjligt att tänka sig en slutlig integration av den totala verkligheten.
Ett sådant utvecklingsbaserat förverkligande bygger på ett fullbordat
aktualerande av det Okvalificerade Absolutet, det Universella
Absolutet och Gudomsabsolutet, de tre potentialiteterna vilkas

förening utgör latensen hos JAG ÄR, de uppskjutna verkligheterna i evigheten, de vilande möjligheterna i all framtid, och mer än så.

106:7.10 (1170.3) Sådana eventualiteter är minst sagt ganska avlägsna, men icke desto mindre tror vi oss i de tre Treenigheternas mekanismer, personligheter och förbund upptäcka de teoretiska möjligheterna till en återförening av de sju absoluta faserna av Fadern-JAG ÄR. Detta för oss fram till begreppet den trefaldiga Treenigheten, omfattande Paradistreenigheten av existentiell status och de två senare framträdande Treenigheterna av erfarenhetsbaserad art och uppkomst.

8. Treenigheternas Treenighet

106:8.1 (1170.4) Det är svårt att för det mänskliga sinnet beskriva hurdan Treenigheternas Treenighet är till sin natur. Den är den aktuella summan av helheten av den erfarenhetsbaserade infiniteten, så som den manifesterar sig i en teoretisk infinitet av evighetsförverkligande. I Treenigheternas Treenighet uppnår det erfarenhetsbaserade infinita en identifiering med det existentiella infinita, och båda är som ett i den för-erfararenhetsbaserade, för-existentiella JAG ÄR.

Treenigheternas Treenighet är det slutliga uttrycket för allt som inbegrips i de femton trefaldigheterna och de med dem förbundna treoderna. Det är svårt för relativa varelser att förstå finaliteter, vare sig de är existentiella eller erfarenhetsmässiga, därför måste de alltid presenteras som relativiteter.

106:8.2 (1170.5) Treenigheternas Treenighet existerar i flera faser. Den innehåller möjligheter, sannolikheter och ofrånkomligheter som får föreställningsförmågan att vackla hos varelser långt ovanför människans nivå. Den har följdföreteelser som de himmelska filosoferna troligen inte ens kan ana sig till, ty dessa följder framträder i trefaldigheterna, och trefaldigheterna är i sista hand outgrundliga.

106:8.3 (1170.6) De finns ett antal olika sätt på vilket Treenigheternas Treenighet kan beskrivas. Vi väljer att presentera följande uppfattning som omfattar tre nivåer:

106:8.4 (1170.7) 1. De tre Treenigheternas nivå.

106:8.5 (1170.8) 2. Erfarenhetsmässig Gudoms nivå.

106:8.6 (1170.9) 3. Nivån för JAG ÄR.

106:8.7 (1170.10) Dessa är nivåer av tilltagande förening.

Treenigheternas Treenighet är i själva verket den första nivån, medan den andra och den tredje nivån är härledda föreningar av den första.

106:8.8 (1171.1) DEN FÖRSTA NIVÅN: På denna första förbunds nivå tror man att de tre Treenigheterna fungerar som fullkomligt synkroniserade, fastän skilda grupperingar av Gudomens personligheter.

106:8.9 (1171.2) 1. *Paradistreenigheten*, förbundet mellan de tre Paradisgudomarna — Fadern, Sonen och Anden. Man bör komma ihåg att Paradistreenigheten innebär en trefaldig funktion: en absolut funktion, en transcendental funktion (Ultimatetens Treenighet) och en finit funktion (Suprematetens Treenighet). Paradistreenigheten är alla av dessa vid alla tider.

106:8.10 (1171.3) 2. *Den Ultimata Treenigheten*. Detta är gudomsförbundet mellan de Suprema Skaparna, Gud den Supreme och Totaluniversums Arkitekter. Fastän detta är en adekvat presentation av gudomlighetsaspekten i denna Treenighet, bör man notera att det finns andra faser i denna Treenighet vilka emellertid förefaller att undergå fulländad koordinering med gudomlighetsaspekten.

106:8.11 (1171.4) 3. *Den Absoluta Treenigheten*. Detta är grupperingen av Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Universumbestämmelsens Fullbordare i förhållande till alla gudomlighetsvärden. Vissa andra faser av denna trefaldiga gruppering gäller annat än gudomlighetsvärden i det expanderande kosmos. Dessa undergår emellertid förening med gudomlighetsfaserna precis så som styrke- och personlighetsaspekterna hos de erfarenhetsbaserade Gudomarna nu undergår erfarenhetsmässig syntes.

106:8.12 (1171.5) Förbundet mellan dessa tre Treenigheter i Treenigheternas Treenighet skapar förutsättningar för en möjlig, obegränsad integration av verkligheten. Denna gruppering innehåller orsaker, mellanskeden och slutligheter; instiftare, förverkligare och fullbordare; begynnelse, existens och bestämmelser. Partnerskapet Fader-Son har blivit till Son-Ande och sedan Ande-Suprem och vidare till Suprem-Ulmat och Ulmat-Absolut, rentav till Absolut och Fader-Infinit — verklighetscykelns fullbordande. Likaså, i andra faser som inte lika direkt gäller gudomlighet och personlighet, självförverkligar det Första Stora Ursprunget och Centret

gränslösheten i verkligheten kring evighetens cirkel, från absolutheten i sin självexistens via ändlösheten i sin självuppenbarelse till slutligheten i sitt självförverkligande — från det existentiellas absolut till det erfarenhetsmässigas slutlighet.

106:8.13 (1171.6) DEN ANDRA NIVÅN: Koordineringen av de tre Treenigheterna medför oundgängligt en associativ förening av de erfarenhetsbaserade Gudomar som ur uppkomstsynpunkt är förbundna med dessa Treenigheter. Hurdan denna andra nivå är till sin natur har ibland beskrivits enligt följande:

106:8.14 (1171.7) 1. *Den Supreme*. Detta är gudomskonsekvensen av Paradistreenighetens enhet i erfarenhetsmässig förbindelse med Paradisgudomarnas Skaparsöner och Skapande Döttrar. Den Supreme är gudomspersonifikationen av fullbordan av det första stadiet i den finita evolutionen.

106:8.15 (1171.8) 2. *Den Ultimate*. Detta är gudomskonsekvensen av den andra Treenighetens eventuerade enhetlighet, gudomlighetens transcendentala och absonita personifikation. Den Ultimate består av en på olika sätt betraktad enhet av många kvaliteter, och det vore bra för människan att i sin uppfattning om den Ultimate inkludera åtminstone de faser av ultimateten som styr övervakningen, som personligen kan upplevas och som förenar spänningen. Det finns dock många andra aspekter hos den eventuerade Gudomen. Fastän den Ultimate och den Supreme är jämförbara är de inte identiska, inte heller är den Ultimate endast en utvidgning av den Supreme.

106:8.16 (1172.1) 3. *Den Absolute*. Det finns många teorier om arten av den tredje medlemmen i den andra nivån av Treenigheternas Treenighet. Gud den Absolute hör otvivelaktigt till detta förbund som personlighetskonsekvensen av den Absoluta Treenighetens slutliga funktion, men Gudomsabsolutet är dock en existentiell verklighet med evighetsstatus.

106:8.17 (1172.2) Begreppssvårigheten beträffande denna tredje medlem ligger däri att förutsättandet av ett sådant medlemskap anger att det verkligen finns endast ett Absolut. Teoretiskt skulle vi — om en sådan händelse kunde äga rum — bevittna det *erfarenhetsmässiga* förenandet av de tre Absoluten till ett. Vi får lära oss att det i infiniteten och *existentiellt* finns ett enda Absolut. Medan det är högst oklart vem denna tredje medlem kan vara, görs ofta antagandet att den kan bestå av någon form av oanad förbindelse och kosmisk manifestation av Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet. Helt säkert kan Treenigheternas Treenighet knappast nå upp till en fullständig funktion utan en full förening av de tre Absoluten, och de tre Absoluten kan knappast förenas utan ett fullständigt förverkligande av alla infinita potentialer.

106:8.18 (1172.3) Sanningen förvrängs antagligen minst om den tredje medlemmen av Treenigheternas Treenighet uppfattas som det Universella Absolutet, förutsatt att denna uppfattning ser det Universella som inte enbart statiskt och potentiellt utan även som associativ. Men vi förstår fortfarande inte förhållandet till de skapande och evolutionella aspekterna av den totala Gudomens funktion.

106:8.19 (1172.4) Fastän det är svårt att bilda sig en uttömmande uppfattning om Treenigheternas Treenighet, är en begränsad uppfattning inte så svår. Om den andra nivån av Treenigheternas Treenighet uppfattas som i huvudsak personlig blir det helt möjligt att postulera föreningen av Gud den Supreme, Gud den Ultimate och Gud den Absolute som den personliga återverkan av föreningen mellan de personliga Treenigheterna som ger upphov till dessa erfarenhetsbaserade Gudomar. Vi dristar oss att framföra åsikten att dessa tre erfarenhetsbaserade Gudomar helt säkert kommer att förenas på den andra nivån som en direkt följd av den växande enhetligheten hos deras förstadiemässiga och förorsakande Treenigheter, vilka bildar den första nivån.

106:8.20 (1172.5) Den första nivån består av tre Treenigheter; den andra nivån existerar som ett personlighetsförbund mellan erfarenhetsbaserade-utvecklade, erfarenhetsbaserade-eventuerade och erfarenhetsbaserade-existentiella Gudomspersonligheter. Oberoende av någon eventuell begreppssvårighet i att förstå den fullständiga Treenigheternas Treenighet, har det personliga förbundet mellan dessa tre Gudomar på den andra nivån manifesterats i vår egen universumtidsålder i det fenomen som innebar förgudligandet av Majeston, som aktualerades på denna andra nivå av Gudomsabsolutet som verkade genom den Ultimate och som svar på den Suprema Varelsens första skapande mandat.

106:8.21 (1172.6) DEN TREDJE NIVÅN: I en obegränsad hypotes om den andra nivån av Treenigheternas Treenighet finns korrelationen av varje fas av varje slag av verklighet som är, var eller kunde finnas i infinitetens totalitet. Den Suprema Varelsen är inte endast ande utan

också sinne, styrka och erfarenhet. Den Ultimate är allt detta och mycket mer, medan i det förenade begreppet för Gudomsabsolutets, det Universella och det Okvalificerade Absolutets etthet ingår den absoluta finaliteten av all verklighets förverkligande.

106:8.22 (1172.7) I föreningen av den Supreme, den Ultimate och den fullbordade Absolute skulle det kunna ske ett funktionellt återförenande av de infinitetsaspekter som ursprungligen segmenterades av JAG ÄR och som resulterade i att Infinitetens Sju Absolut framträdde. Fastän universums filosofer anser en sådan sannolikhet vara mycket avlägsen, ställer vi dock ofta denna fråga: Om den andra nivån av Treenigheternas Treenighet en gång kunde uppnå treenighetsenhetlighet, vad skulle då inträffa som en följd av en sådan gudomsenhetlighet? Vi vet det inte, men vi är övertygade om att det skulle leda direkt till att JAG ÄR förverkligades som erfarenhetsmässigt uppnåelig. Från personliga varelsers synpunkt sett kunde det betyda att JAG ÄR, som man inte kan lära känna, hade blivit möjlig att uppleva som Fader-Infinit. Vad dessa absoluta bestämmelsemål kunde tänkas betyda ur en icke-personlig synvinkel är en annan sak och något som endast evigheten möjligen kunde klargöra. Då vi betraktar dessa avlägsna eventualiteter som personliga varelser drar vi den slutsatsen att det slutliga bestämmelsemålet för alla personligheter är att slutligen lära känna den Universelle Fadern till dessa samma personligheter.

106:8.23 (1173.1) Då vi filosofiskt föreställer oss JAG ÄR i den förgångna evigheten är han ensam, det finns ingen vid hans sida. Då vi ser framåt i den framtida evigheten kan vi inte se annat än att JAG ÄR omöjligen kunde förändras som existentiell, men vi är benägna att

förutsäga en väldig erfarenhetsmässig skillnad. En sådan uppfattning om JAG ÄR innebär fullständigt självförverkligande — dit hör den gränslöst lysande samling av personligheter som har blivit viljemässiga deltagare i självuppenbarelsen av JAG ÄR, och som i evighet kommer att förbli absoluta viljemässiga delar av infinitetens totalitet, slutliga söner till den absolute Fadern.

9. Existentiell infinit förening

106:9.1 (1173.2) I begreppet Treenigheternas Treenighet postulerar vi en eventuell erfarenhetsmässig förening av den gränslösa verkligheten, och ibland teoretiserar vi att allt detta kan tänkas inträffa i en fjärran evighets yttersta avlägsenhet. Det oaktat finns en aktual och nuvarande förening av infiniteten under denna tidsålder såsom i alla forna och framtida tidsåldrar; denna förening är existentiell i Paradistreenigheten. Infinitetsföreningen som en erfarenhetsmässig realitet är ofattbart avlägsen, men en infinitetens obegränsade enhet dominerar nu universumtillvarons innevarande stund och förenar skillnaderna i all verklighet med ett existentiellt majestät som är *absolut*.

106:9.2 (1173.3) När finita varelser försöker föreställa sig infinit förening på finalitetsnivåerna av den fullbordade evigheten stöter de på de begränsningar i intellektet som är naturliga för deras finita tillvaro. Tid, rymd och erfarenhet utgör hinder för de skapade varelsernas uppfattning, men utan tid, rymd och erfarenhet kunde ingen varelse få ens en begränsad uppfattning om universums

verklighet. Utan sinne för tid vore det inte alls möjligt för någon evolutionär varelse att inse de relationer som gäller ordningsföljd. Utan uppfattning om rymd kunde ingen varelse fatta de relationer som gäller samtidighet. Utan erfarenhet kunde någon evolutionär varelse inte ens finnas till. Endast Infinitetens Sju Absolut transcenderar faktiskt erfarenheten, och även de kan tänkas vara erfarenhetsbaserade i vissa faser.

106:9.3 (1173.4) Tid, rymd och erfarenhet är människans främsta hjälpmedel för en relativ uppfattning av verkligheten, men trots det är de hennes väldigaste hinder för en fullständig verklighetsuppfattning. De dödliga och många andra varelser i universum finner det nödvändigt att tänka sig att potentialer aktualeras i rymden och utvecklas till mognad i tiden, men hela denna process är ett tid-rymd-fenomen som i själva verket inte förekommer i Paradiset och evigheten. På den absoluta nivån finns varken tid eller rymd; alla potentialer kan där uppfattas som aktualer.

106:9.4 (1173.5) Uppfattningen om förenandet av all verklighet, vare sig i denna eller någon annan universumtidsålder, är i grunden tvåfaldig: existentiell och erfarenhetsmässig. En sådan enhet håller på att erfarenhetsmässigt förverkligas i Treenigheternas Treenighet, men graden av det synbara aktualerandet av denna trefaldiga Treenighet står i direkt proportion till försvinnandet av verklighetens begränsningar och ofullständigheter i kosmos. Verklighetens totala integration är emellertid obegränsat, evigt och existentiellt närvarande i Paradistreenigheten, inom vilken den infinita verkligheten i själva detta universumögonblick är absolut förenad.

106:9.5 (1174.1) Den paradox som skapas av det erfarenhetsmässiga och det existentiella synsättet är oundviklig och bygger delvis på det faktum att Paradistreenigheten och Treenigheternas Treenighet vardera utgör ett evighetsförhållande som de dödliga endast kan uppfatta som en relativitet i tid och rymd. Människans uppfattning om ett efterhand skeende erfarenhetsmässigt aktualerande av Treenigheternas Treenighet — tidssynvinkeln — måste kompletteras med tilläggspostulatet att detta redan *är* något faktiskt — evighetssynvinkeln. Hur kan dessa två synvinklar jämkas samman? För de finita dödliga föreslår vi att de accepterar sanningen att Paradistreenigheten är den existentiella föreningen av infiniteten, och att oförmågan att upptäcka den aktuella närvaron och fullbordade manifestationen av den erfarenhetsbaserade Treenigheternas Treenighet delvis beror på ömsesidig förvrängning som följd av:

106:9.6 (1174.2) 1. Människans begränsade synvinkel, oförmågan att fatta begreppet obegränsad evighet.

106:9.7 (1174.3) 2. Människans ofulländade status, avlägsenheten från den absoluta nivån för det erfarenhetsmässiga.

106:9.8 (1174.4) 3. Syftet med människans tillvaro, det faktum att människosläktet är avsett att utvecklas genom erfarenhetsförfarandet och därför till sin natur och uppbyggnad måste vara beroende av erfarenhet. Endast ett Absolut kan vara både existentiellt och erfarenhetsbaserat.

106:9.9 (1174.5) Den Universelle Fadern i Paradistreenigheten är JAG ÄR i Treenigheternas Treenighet, och oförmågan att uppleva Fadern som infinit beror på finita begränsningar. Uppfattningen om den *existentiella*, ensamma, före Treenigheten existerande ouppnåeliga

JAG ÄR och postulatet om den *erfarenhetsbaserade* efter Treenigheternas Treenighet existerande och uppnåeliga JAG ÄR är en och samma hypotes; ingen verklig förändring har skett i den Infinita; all synbarlig utveckling kommer sig av ökad förmåga till verklighetsmottagning och kosmisk uppskattning.

106:9.10 (1174.6) JAG ÄR måste i sista hand existera *före* allt existentiellt och *efter* allt erfarenhetsbaserat. Fastän dessa idéer kanske inte klargör evighetens och infinitetens paradoxer i människans sinne, borde de åtminstone stimulera sådana finita intellekt att ånyo ge sig i kast med dessa problem utan slut, problem som kommer att fortsätta att förbrylla er i Salvington, senare som finaliter och vidare i den oupphörliga framtiden av er eviga levnadsbana i de vittomfattande universerna.

106:9.11 (1174.7) Förr eller senare börjar alla personer i universum inse att det slutliga sökandet i evigheten består i det ändlösa utforskandet av infiniteten, upptäcktsfärden utan slut in i det Första Ursprungets och Centrets absoluthet. Förr eller senare blir vi alla medvetna om att de skapade varelsernas hela tillväxt står i proportion till identifieringen med Fadern. Vi börjar förstå att ett liv enligt Guds vilja är det eviga passet till den oändliga möjligheten i infiniteten själv. De dödliga kommer en gång att inse att framgången vid sökandet efter den Infinita är direkt proportionell mot uppnåendet av likhet med Fadern, och att Faderns realiteter i denna universumtidsålder uppenbaras i gudomlighetens kvaliteter. Dessa gudomlighetens kvaliteter tillägnar sig universums varelser personligen i erfarenheten av att leva gudomligt, och att leva gudomligt betyder i själva verket att leva enligt Guds vilja.

106:9.12 (1175.1) För materiella, evolutionära och finita varelser leder ett liv som bygger på att leva enligt Faderns vilja direkt till andens överhöghet inom personlighetens arena och för sådana varelser ett steg närmare förståelsen av Fader-Infinitt. Ett sådant liv i Fadern bygger på sanning, är känsligt för skönhet och domineras av godhet. En sådan person som känner Gud är i sitt inre upplyst av dyrkan och i sitt yttre liv hängiven helhjärtat tjänande av alla personligheters universella brödraskap, en tjänande omvårdnad fylld av barmhärtighet och motiverad av kärlek, samtidigt som alla dessa livskvaliteter förenas i den evolverande personligheten på ständigt stigande nivåer av kosmisk visdom, självförverkligande, finnande av Gud och dyrkan av Fadern.

106:9.13 (1175.2) [Framfört av en Melkisedek i Nebadon.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 106](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 108](#) >>

Kapitel 107

Tankeriktarnas ursprung och natur

107:0.1 (1176.1) FASTÄN den Universelle Fadern personligen har sin boning i Paradiset, i själva centrum av universerna, är han faktiskt också närvarande i världarna i rymden, i sina oräkneliga barns sinnen i tiden, ty han finns inne i dem som Mysterieledsagare. Den evige Fadern är samtidigt både den mest avlägsna från, och den mest intimt förbundna med, sina planetariska dödliga söner.

107:0.2 (1176.2) Riktarna är Faderns aktuala kärlek inkarnerad i människornas själar. De är det veritabla löftet om människans eviga levnadsbana fångna i de dödligas sinnen. Riktarna är människans fulländade finalitpersonlighets innersta väsen, som människan kan få

en försmak av i tiden allteftersom hon lär sig att behärska det gudomliga förfarandet att uppnå ett liv enligt Faderns vilja, steg för steg genom uppstigning från ett universum till ett annat tills hon faktiskt når fram till sin Paradisfaders gudomliga närvaro.

107:0.3 (1176.3) Gud som har befallt människan att vara fulländad, så som han är fullkomlig, har stigit ned i form av Riktare för att bli människans erfarenhetsmässiga partner vid uppnåendet av den himmelska ödesbestämmelse som sålunda har föreskrivits. Det fragment av Gud som dväljs i den mänskliga varelsens sinne är en absolut och oreserverad försäkran om att människan kan finna den Universelle Fadern i förbund med denna gudomliga Riktare som kom fram från Gud för att finna människan och göra henne till en Guds son redan under hennes dagar i köttslig gestalt.

107:0.4 (1176.4) Varje dödlig som har sett en Skaparson har sett den Universelle Fadern, och den i vars inre dväljs en gudomlig Riktare, i honom dväljs Paradisfadern. Varje dödlig som medvetet eller omedvetet följer sin inneboende Riktares ledning lever enligt Guds vilja. Medvetenhet om Riktares närvaro är medvetenhet om Guds närvaro. Riktares eviga fusion med människans evolutionära själ är en faktisk erfarenhet av evig förening med Gud som en universummedarbetare till Gudomen.

107:0.5 (1176.5) Det är Riktaren som i människan skapar denna okuvliga trängtan och oupphörliga längtan att vara lik Gud, att nå fram till Paradiset och där inför Gudomens aktuala person dyrka den gudomliga gåvans infinita källa. Riktaren är det levande väsen som faktiskt förenar den dödlige sonen med hans Paradisfader och som drar honom allt närmare Fadern. Riktaren är vår kompenserande

utjämning av den enorma universumspänning som skapas av det avstånd som skiljer människan från Gud och av den grad till vilken hon är partiell i motsats till den evige Fadern som är universell.

107:0.6 (1176.6) Riktaren är en infinit varelses absoluta innersta väsen fången i en finit varelses sinne och som, beroende på hur en sådan dödlig varelse väljer, slutligen kan fullborda denna temporära förening mellan Gud och människa och verkligen aktualera en varelse av en ny klass för ändlös universumtjänst. Riktaren är den gudomliga universumrealitet som besannar det faktum att Gud är människans Fader. Riktaren är människans osvikliga kosmiska kompass som alltid och ofelbart riktar själen mot Gud.

107:0.7 (1177.1) I de evolutionära världarna genomgår viljevarelserna tre allmänna utvecklingsstadier i tillvaron: Från Riktarens ankomst till förhållandevis fullvuxen ålder, omkring tjugo års ålder på Urantia, betecknas Ledsagarna ibland som Tankeändrare. Från denna tid tills människan uppnår en mogen ålder, omkring fyrtio år, kallas Mysterieleadsagarna Tankeriktare. Från uppnådd mognad och omdömesförmåga till befrielsen från det jordiska livet benämns de ofta Tankeövervakare. Dessa tre faser i de dödligas liv har inget samband med de tre stadierna för Riktarens framsteg vid sinnesduplicering och själsutveckling.

1. Tankeriktarnas ursprung

107:1.1 (1177.2) Emedan Tankeriktarna är en del av den ursprungliga Gudomens väsen kan ingen drista sig till att uttrycka sig auktoritativt

om deras natur och ursprung. Jag kan endast förmedla traditionerna från Salvington och trosuppfattningarna från Uversa. Jag kan endast förklara hur vi uppfattar dessa Mysterieledsagare och med dem associerade entiteter över hela storuniversum.

107:1.2 (1177.3) Fastän det finns olika åsikter om det sätt på vilket Tankeriktarna utges, finns det inga sådana skillnader beträffande deras ursprung. Alla är överens om att de utgår direkt från den Universelle Fadern, det Första Ursprunget och Centret. De är inte skapade varelser utan fragmenterade entiteter som utgör en faktisk närvaro av den infinita Guden. Tillsammans med sina många ouppenbarade gelikar är Riktarna av ren och oblandad gudomlighet, obegränsade och outtunnade delar av Gudomen. De är av Gud, och så vitt vi kan se *är de Gud*.

107:1.3 (1177.4) När det gäller den tid då de börjar sin separata existens skilt från det Första Ursprungets och Centrets absolutet, vet vi inte, inte heller känner vi till deras antal. Vi vet mycket litet om deras livsskeden innan de anländer till planeterna i tiden för att dväljas i människornas sinnen, men från den tiden framåt känner vi mer eller mindre väl till deras kosmiska framskridanden upp till och inklusive fullbordandet av deras trefaldiga bestämmelser: att vinna personlighet genom fusion med någon dödlig uppstigande, att få personlighet genom den Universelle Faderns dekret eller att befrias från de uppdrag som man vet att Tankeriktarna har.

107:1.4 (1177.5) Fastän vi inte vet antar vi att Riktare ständigt individualiseras då universum utvidgas och då antalet kandidater för fusion med Riktare ökar. Det kan vara lika möjligt att vi begår ett misstag när vi försöker bestämma Riktarnas antal numeriskt. Likt

Gud själv kan dessa fragment av hans outgrundliga natur tänkas vara existentiellt infinita.

107:1.5 (1177.6) Den metod med vilken Riktarna får sin uppkomst är en av den Universelle Faderns ouppenbarade funktioner. Vi har all orsak att tro att ingen av de övriga absoluta partnerna till det Första Ursprunget och Centret har något att göra med frambringandet av Fadersfragment. Riktarna är helt enkelt och för evigt gudomliga gåvor. De är av Gud och från Gud och lika som Gud.

107:1.6 (1177.7) I sitt förhållande till fusionsvarelser uppvisar de en himmelsk kärlek och andlig omvårdnad som ingående bekräftar förkunnelsen att Gud är ande. Men utöver denna transcendent omvårdnad sker mycket som aldrig har uppenbarats för dödliga på Urantia. Vi förstår inte heller helt vad som verkligen händer när den Universelle Fadern ger en del av sig själv till att bli en del av personligheten hos en skapad varelse i tiden. Inte heller har Paradisfinaliternas uppstigande framskridande ännu avslöjat de fulla möjligheter som finns inbyggda i detta himmelska partnerskap mellan människa och Gud. I sista hand måste Fadersfragmenten vara en gåva från den absoluta Guden till de varelser vilkas bestämmelse omfattar möjligheten att uppnå Gud som absolut.

107:1.7 (1178.1) Så som den Universelle Fadern fragmentiserar sin förpersonliga Gudom, så individualiserar också den Oändlige Anden delar av sin försinnes-ande att dväjas och verkligen fusionera med de evolutionära själarna i de överlevande dödliga som hör till andefusionsserien. Den Evige Sonens väsen kan emellertid inte på detta sätt fragmenteras; den Ursprunglige Sonens ande är antingen jämnt utspridd eller fristående personlig. Varelser som fusioneras med

Sonen förenas med individualiserade utgivningar av den Evige
Sonens Skaparsöners ande.

2. Klassificering av Riktarna

107:2.1 (1178.2) Riktarna individualiseras som jungfruliga entiteter, och alla är bestämda att bli antingen befriade, fusionerade eller personaliserade Ledsagare. Enligt vår uppfattning finns det sju klasser av Tankeriktare, fastän vi inte helt förstår dessa grupperingar. Vi hänvisar ofta till de olika klasserna enligt följande indelning:

107:2.2 (1178.3) 1. *Jungfruliga Riktare*, de som utför sitt första uppdrag hos evolutionära kandidater för evig överlevnad. Mysterieleadsagarna är för evigt ensartade till sin gudomliga natur. De är också ensartade till sin erfarenhetsmässiga natur när de för första gången ger sig av från Divinington; senare erfarenhetsmässig differentiering är resultatet av aktual erfarenhet i universumtjänst.

107:2.3 (1178.4) 2. *Avancerade Riktare*, de som har tjänat en eller flera perioder tillsammans med viljevarelser i världar där slutlig fusion förekommer mellan den timliga varelsens identitet och en individualiserad del av anden från den lokala universummanifestationen av det Tredje Ursprunget och Centret.

107:2.4 (1178.5) 3. *Suprema Riktare*, de Ledsagare som har tagit del i äventyret i tiden i de evolutionära världarna, men vilkas mänskliga partner av någon orsak avböjde evig överlevnad, samt de som senare

har förordnats till andra äventyr hos andra dödliga i andra evolverande världar. Fastän en suprem Riktare inte är mer gudomlig än en jungfrulig Ledsagare, har den fått mer erfarenhet och kan göra sådant i människosinnet som en mindre erfaren Riktare inte skulle klara av.

107:2.5 (1178.6) 4. *Försvunna Riktare*. Här finns ett avbrott i våra försök att följa Mysterieledsagarnas livsskeden. Det finns ett fjärde tjänstestadium som vi är osäkra på. Melkisedekarna undervisar att det fjärde stadiets Riktare befinner sig på fristående uppdrag och far omkring i universernas universum. De Ensamma Budbärarna är benägna att tro att de är ett med det Första Ursprunget och Centret och åtnjuter en period av uppfriskande association med Fadern själv. Det är fullt möjligt att en Riktare kan fara omkring i totaluniversum och samtidigt vara ett med den allestädes närvarande Fadern.

107:2.6 (1178.7) 5. *Befriade Riktare*, de Mysterieledsagare som för evigt har befriats från tjänsten i tiden till förmån för de evolverande sfärernas dödliga. Vilka funktioner de kan tänkas ha vet vi inte.

107:2.7 (1179.1) 6. *Fusionerade Riktare* — finaliter — de som har blivit ett med de uppstigande varelserna i superuniverserna, evighetsföljeslagarna till tidens uppstigna i Paradisets Finalitkår. Tankeriktarna blir vanligen fusionerade med tidens uppstigande dödliga, och med sådana överlevande dödliga registreras de in och ut i Ascendington. De följer de uppstigna varelsernas bana. Efter fusionen med en uppstigande evolutionär själ förefaller Riktarna att omvandlas från den absoluta existentiella nivån i universum till den finita erfarenhetsmässiga nivån för funktionell association med en

uppstigande personlighet. Samtidigt som en fusionerad Riktare bibehåller allt det som kännetecknar den existentiella gudomliga naturen blir den oupplösligt sammankopplad med en överlevande dödligs uppstigande levnadsbana.

107:2.8 (1179.2) *7. Personaliserade Riktare*, de som har tjänat tillsammans med de inkarnerade Paradissönerna samt många som har utmärkt sig på ett ovanligt sätt under sin vistelse i en dödlig, men vilkas objekt avvisade överlevnad. Vi har anledning att tro att sådana Riktare personaliseras på rekommendation av Dagarnas Forna i superuniversumet för sitt uppdrag.

107:2.9 (1179.3) Det finns många sätt att klassificera dessa hemlighetsfulla Gudsfragment: enligt universumuppdrag, enligt graden av framgång vid vistelsen hos en enskild dödlig, eller rentav enligt den dödliga fusionskandidatens rashärkomst.

3. Riktarnas hem i Divinington

107:3.1 (1179.4) Alla universumaktiviteter med anknytning till Mysterieledsagarnas utsändande, förvaltning och ledning samt återkomst från tjänst i alla sju superuniverser förefaller att vara koncentrerade till den heliga sfären Divinington. Så vitt jag vet har inga andra än Riktare och andra Fadersentiteter någonsin varit på den sfären. Det förefaller sannolikt att talrika ouppenbarade förpersonliga entiteter delar Divinington med Riktarna som hemsfär. Vi antar att dessa entitetsföljeslagare på något sätt kan tänkas ha anknytning till

Mysterieledsagarnas nuvarande eller framtida
omvårdnadsverksamhet. Vi vet det verkligen inte.

107:3.2 (1179.5) När Tankeriktarna återvänder till Fadern beger de sig
till den värld de antas komma från, nämligen Divinington. Troligen
som en del av denna erfarenhet sker aktual kontakt med Faderns
Paradispersonlighet samt med den specialiserade manifestation av
Faderns gudomlighet som enligt uppgift befinner sig på denna
hemliga sfär.

107:3.3 (1179.6) Fastän vi känner till något om Paradisets alla sju
hemliga sfärer, vet vi mindre om Divinington än om de övriga.
Varelser som hör till höga andliga klasser får endast tre gudomliga
påbud, nämligen:

107:3.4 (1179.7) 1. Att alltid visa vederbörlig respekt för de varelsers
erfarenhet och gåvor som är äldre och överordnade.

107:3.5 (1179.8) 2. Att alltid ta hänsyn till de varelsers begränsningar
och oerfarenhet som är yngre och underordnade.

107:3.6 (1179.9) 3. Att aldrig försöka landa på Diviningtons stränder.

107:3.7 (1179.10) Jag har ofta reflekterat att det vore helt lönlöst för mig
att bege mig till Divinington. Det vore antagligen omöjligt för mig att
se några varelser som bor där utom sådana som de Personaliserade
Riktarna, och dem har jag sett annanstans. Jag är helt säker på att det i
Divinington inte finns något av verkligt värde eller verklig nytta för
mig, ingenting väsentligt för min tillväxt eller utveckling, för annars
hade jag inte förbjudits att bege mig dit.

107:3.8 (1180.1) Eftersom vi kan lära oss litet eller intet från
Divinington om Riktarnas natur och ursprung är vi tvungna att samla
information från tusentals olika källor, och det är nödvändigt att

sammanställa, förena och korrelera dessa insamlade data för att göra denna kunskap informativ.

107:3.9 (1180.2) Den tapperhet och visdom som Tankeriktarna uppvisar antyder att de har genomgått en träning av oerhört stor omfattning och utsträckning. Eftersom de inte är personligheter måste denna träning ges vid utbildningsinstitutionerna i Divinington.

Personalen vid Riktarnas träningsskolor i Divinington utgörs utan tvivel av de unika Personaliserade Riktarna. Vi vet faktiskt att denna centrala och övervakande kår leds av den numera Personaliserade Riktare som tillhörde den första Paradissonen av Mikael-klass som fullbordade sin sjufaldiga utgivning till raserna och folken i världarna i sitt eget universum.

107:3.10 (1180.3) Vi vet verkligen mycket litet om de icke-personaliserade Riktarna; vi har kontakt och kommunikation endast med de personaliserade klasserna. De Personaliserade Riktarna döps i Divinington och är alltid kända enligt namn, inte enligt nummer. De är stadigvarande bosatta i Divinington. Denna heliga sfär är deras hem. Härifrån färdas de ut endast när den Universelle Fadern så vill. Man finner mycket få av dem inom lokaluniversernas områden, men större antal av dem finns i centraluniversumet.

4. Riktarnas natur och närvaro

107:4.1 (1180.4) Att säga att en Tankeriktare är gudomlig innebär endast att erkänna Riktarens ursprungsnatur. Det är högst sannolikt att en sådan renhet när det gäller gudomligheten omfattar det innersta

väsendet i potentialen till alla gudomsattribut som kan inrymmas i ett sådant fragment av det absoluta väsendet i den eviga och infinita Paradisfaderns universella närvaro.

107:4.2 (1180.5) Riktarens faktiska källa måste vara infinit, och fusionen med en evolverande dödligs odödliga själ måste Riktarens realitet gränsa till absoluthet. Riktarna är inte absolut i universell mening, i gudomsbetydelse, men de är troligen sanna absolut inom potentialiteterna av sin fragmenterade natur. De är begränsade med hänsyn till sin universalitet men inte med hänsyn till sin natur. I extensivitet är de begränsade, men i intensivitet beträffande betydelse, värde och fakta *är de absoluta*. Av den orsaken kallar vi ibland de gudomliga gåvorna för Faderns begränsade absoluta fragment.

107:4.3 (1180.6) Ingen Riktare har någonsin varit illojal mot Paradisfadern; de lägre klasserna av personliga varelser måste ibland kämpa med illojala fränder, men så aldrig Riktarna. De är suprema och ofelbara i sitt himmelska verksamhetsfält för varelseomvårdnad och universumfunktion.

107:4.4 (1180.7) Icke-personaliserade Riktare är synliga endast för Personaliserade Riktare. Min klass, de Ensamma Budbärarna, samt de Inspirerade Treenighetsandarna kan upptäcka närvaron av Riktare med hjälp av andliga reaktionsfenomen, och till och med serafer kan ibland urskilja det andens ljussken som antas vara förbundet med Ledsagarnas närvaro i människornas materiella sinne. Ingen av oss kan faktiskt urskilja Riktarnas verkliga närvaro om de inte har blivit personaliserade, även om deras natur kan observeras i förening med de fusionerade personligheterna hos de uppstigande dödliga från de

evolutionära världarna. Riktarnas universella osynlighet antyder starkt deras höga och exklusiva gudomliga ursprung och natur.

107:4.5 (1181.1) Det finns ett karakteristiskt ljus, ett andens ljussken, som åtföljer denna gudomliga närvaro och som allmänt associeras med Tankeriktarna. I universumet Nebadon är detta Paradisets ljussken vida känt som "lotsljuset"; i Uversa kallas det "livets ljus". På Urantia har detta fenomen någon gång betecknats som "det sanna ljus som lyser i varje människa som kommer till världen".

107:4.6 (1181.2) För alla varelser som har nått fram till den Universelle Fadern är de Personaliserade Tankeriktarna synliga. Riktare av alla stadier samt alla andra varelser, entiteter, andar, personligheter och andemanifestationer kan alltid urskiljas av de Suprema Skaparpersonligheter som härstammar från Paradisgudomarna och som leder de främsta regeringarna i storuniversum.

107:4.7 (1181.3) Kan ni verkligen inse den sanna betydelsen av att en Riktare bor i ert inre? Kan ni verkligen fatta vad det betyder att ha ett absolut fragment av den absoluta och infinita Gudomen, den Universelle Fadern, inneboende i ert inre och fusionerande med ert finita dödliga väsen? När den dödliga människan fusionerar med ett verkligt fragment av den existentiella Orsaken till det totala kosmos kan ingen gräns någonsin sättas för det ödesmål ett sådant exempellöst och ofattbart kompanjonskap leder till. I evigheten får människan upptäcka inte endast den objektiva Gudomens infinitet utan också den ändlösa potentialiteten hos det subjektiva fragmentet av denne samme Gud. Alltid kommer Riktaren att uppenbara Guds under för den dödligas personlighet, och aldrig kan denna himmelska

uppenbarelse få ett slut, ty Riktaren är av Gud och som Gud för den dödliga människan.

5. Riktarnas sinnesutrustning

107:5.1 (1181.4) Evolutionära dödliga är benägna att betrakta sinnet som en kosmisk medling mellan ande och materia, ty detta är verkligen sinnets huvuduppgift, så som ni kan uppfatta det. Därför är det inte lätt för människan att inse att Tankeriktarna har sinne, ty Riktarna är fragmentationer av Gud på en absolut verklighetsnivå som inte endast är förpersonlig utan som även föregår all divergering av energi och ande. På en monistisk nivå som föregår differentieringen i energi och ande kunde sinnet inte ha någon medlande funktion, ty det finns inga skillnader som skulle kräva medling.

107:5.2 (1181.5) Eftersom Riktarna kan planera, arbeta och älska måste de vara utrustade med sådana förmågor som motsvarar sinnet. De har en obegränsad förmåga att kommunicera med varandra, dvs. alla former av Ledsagare ovanför de första eller jungfruliga grupperna. Vad beträffar arten av och innehållet i kommunikationen mellan dem är det inte mycket vi kan uppenbara, ty vi känner inte till det. Vi vet också att de måste vara utrustade med sinne i någon form, ty annars kunde de aldrig bli personaliserade.

107:5.3 (1181.6) Tankeriktarens sinnesutrustning är lik den Universelle Faderns och den Evige Sonens *sinnesutrustning* — den från vilken Samverkarens *sinnen* härstammar.

107:5.4 (1181.7) Den typ av sinne som en Riktare antas ha måste vara likartat som sinnesutrustningen hos de talrika andra klasser av förpersonliga entiteter, vilka antas likaså ha sitt ursprung i det Första Ursprunget och Centret. Fastän många av dessa klasser inte har uppenbarats på Urantia, uppvisar dock alla av dem sinnesmässiga kvaliteter. Det är också möjligt för dessa individualiseringar av den ursprungliga Gudomen att förenas med talrika evolverande typer av icke-dödliga varelser och rentav med en del icke-evolutionära varelser som har utvecklat förmåga till fusion med sådana Gudomsfragment.

107:5.5 (1182.1) När en Tankeriktare fusioneras med en överlevande människas evolverande odödliga morontiasjäl, kan Riktarens sinne identifieras endast som existerande skilt från den skapade varelsens sinne tills den uppstigande dödlige under sitt framskridande i universum når andenivåer.

107:5.6 (1182.2) Efter det att dessa sjätte stadiets andar under uppstigningserfarenheten har nått finalitnivåerna förefaller de att omvandla någon sinnesfaktor, som representerar en förening av vissa faser i den dödliges sinne och Riktarens sinne, och som tidigare har fungerat som förbindelseled mellan de gudomliga och de mänskliga faserna i de uppstigande personligheterna. Denna erfarenhetsmässiga sinneskvalitet torde ”suprematisera” och sedan öka den evolutionära Gudomens — den Suprema Varelsens — erfarenhetsmässiga utrustning.

6. Riktarna som rena andar

107:6.1 (1182.3) Så som Tankeriktarna upplevs i de skapade varelsernas erfarenhet avslöjar de närvaro och ledning av ett andeinflytande. Riktaren är förvisso en ande, ren ande, men mer än ande. Vi har aldrig kunnat klassificera Mysterieledsagarna på ett tillfredsställande sätt; allt som med säkerhet kan sägas om dem är att de sannerligen är som Gud.

107:6.2 (1182.4) Riktaren är människans evighetsmöjlighet; människan är Riktarens personlighetsmöjlighet. Era enskilda Riktare arbetar för att förändliga er i hopp om att föreviga er timliga identitet. Riktarna är genomsyrade av den vackra och självutgivande kärleken som andarnas Fader hyser. De älskar er genuint och gudomligt. De är andehoppets fångar fjätrade i människornas sinne. De längtar efter att era dödliga sinnen skall nå upp till gudomligheten, så att deras ensamhet kan få ett slut, så att de tillsammans med er kan befrias från begränsningarna i materiens klädnad och tidens dräkt.

107:6.3 (1182.5) Er väg till Paradiset är andeuppnåelsens väg, och Riktarens väsen för troget fram uppenbarelsen om den Universelle Faderns andliga väsen. Efter uppstigningen till Paradiset och under postfinalitstadierna av den eviga levnadsbanan kan Riktaren möjligen ta kontakt med sin före detta människopartner för annat än andeomvårdnad; men uppstigningen till Paradiset och levnadsbanan som finalit är ett partnerskap mellan den gudsmedvetne dödlige som undergår förändling och den gudsuppenbarande Riktarens andliga omvårdnad.

107:6.4 (1182.6) Vi vet att Tankeriktarna är andar, rena andar, antagligen absoluta andar. Men Riktaren måste också vara något mer än enbart andeverklighet. Förutom den förmodade sinnesutrustningen

är också faktorer av ren energi närvarande. Om ni drar er till minnes att Gud är källan till ren energi och ren ande, så är det inte så svårt att inse att hans fragment är båda. Det är ett faktum att Riktarna färdas i rymden längs Paradisöns ögonblickliga och universella gravitationsströmkretsar.

107:6.5 (1182.7) Det är verkligen förbryllande att Mysterieledsagarna på detta sätt är associerade med de materiella strömkretsarna i universernas universum. Det förblir dock ett faktum att de far som en blixst över hela storuniversum längs den materiella gravitationens strömkretsar. Det är helt möjligt att de till och med kan tränga igenom yttre rymdens nivåer. De skulle helt säkert kunna följa Paradisets gravitationsnärvaro till dessa regioner, men fastän min klass av personligheter kan färdas längs Samverkarens sinnesströmkretsar bortom storuniversums gränser har vi aldrig varit säkra på att vi skulle ha upptäckt närvaron av Riktare i de icke-kartlagda regionerna i yttre rymden.

107:6.6 (1183.1) Fastän Riktarna utnyttjar den materiella gravitationens strömkretsar är de dock inte underställda dem så som den materiella skapelsen. Riktarna är fragment av upphovet till gravitationen; de är inte gravitationens följdföreteelser. De har segmenterats på en sådan existensnivå i universum vilken hypotetiskt sett föregår gravitationens framträdande.

107:6.7 (1183.2) Tankeriktarna får ingen vila från den tid då de utges till den dag då de är fria att återvända till Divinington sedan deras dödliga objekt har dött en naturlig död. De vilkas objekt inte går igenom den naturliga dödens portar upplever inte ens denna

temporära frist. Tankeriktarna behöver inte tillförsel av energi; de är energi, energi av högsta och gudomligaste slag.

7. Riktarna och personligheten

107:7.1 (1183.3) Tankeriktarna är inte personligheter, men de är verkliga entiteter. De är faktiskt och fullkomligt individualiserade fastän de aldrig så länge som de dväls i de dödliga verkligheten blir personaliserade. Tankeriktarna är inte riktiga personligheter, men de är *riktiga realiteter*, realiteter av det renaste slag som är känt i universernas universum — de är den gudomliga närvaron. Fastän de inte är personliga betecknas dessa underbara Fadersfragment allmänt som varelser och ibland som andeentiteter, med tanke på de andliga faserna i deras nuvarande omvårdnad av de dödliga.

107:7.2 (1183.4) Om Tankeriktarna inte är personligheter med rätt till vilja och förmåga att träffa val, hur kan de då välja ut dödliga personer och erbjuda sig att ta sin boning i dessa varelser i de evolutionära världarna? Detta är en fråga som är lätt att ställa, men som troligen ingen varelse i universernas universum någonsin har funnit det exakta svaret på. Inte ens min klass av personligheter, de Ensamma Budbärarna, förstår fullt förmågan till vilja, val och kärlek hos entiteter som inte är personliga.

107:7.3 (1183.5) Vi har ofta spekulerat över att Tankeriktarna måste ha viljeförmåga på alla *förpersonliga* valnivåer. De erbjuder sig frivilligt att ta sin boning i människovarelser, de gör upp planer för människans eviga levnadsbana, de anpassar, modifierar och

substituerar enligt omständigheterna, och dessa aktiviteter antyder förmåga till genuin vilja. De hyser tillgivenhet för de dödliga, de fungerar vid kriser i universum, de väntar alltid på att beslutsamt få handla enligt människans val, och alla dessa reaktioner är i högsta grad viljemässiga. I alla situationer som inte berör området för människans vilja uppvisar de ovillkorligen ett beteende som vittnar om utövandet av förmågor som i varje avseende motsvarar vilja, maximerat beslutsfattande.

107:7.4 (1183.6) Om Tankeriktarna en gång har viljeförmåga, varför underkastar de sig då den dödliges vilja? Vi tror att det kommer sig därav, att fastän Riktarens viljeförmåga är absolut till sin natur, är den förpersonlig till sin manifestation. Människans vilja fungerar på personlighetsnivån i universums verklighet, och överallt i kosmos reagerar det opersonliga — det icke-personliga, det subpersonliga och det förpersonliga — alltid för en befintlig personlighets vilja och handlingar.

107:7.5 (1183.7) Ingenstans i ett universum av skapade varelser och icke-personliga energier ser vi vilja, viljeförmåga, väljande och kärlek manifesterade skilt från personlighet. Med undantag av Riktare och liknande entiteter ser vi inte dessa personlighetsattribut verksamma i förening med opersonliga realiteter. Det vore inte korrekt att beteckna en Riktare som subpersonlig, inte heller vore det riktigt att kalla en sådan entitet superpersonlig, men det är helt passande att benämna en sådan varelse förpersonlig.

107:7.6 (1184.1) För våra varelseklasser är dessa Gudomsfragment kända som gudomliga gåvor. Vi konstaterar att Riktarna är gudomliga till sitt ursprung och att de sannolikt utgör ett bevis för och en

demonstration av att den Universelle Fadern har förbehållit sig möjligheten till direkt och obegränsad förbindelse med alla sina materiella varelser överallt i sitt praktiskt taget oändliga antal världar, och allt detta helt oberoende av hans närvaro i sina Paradissöners personlighet eller av hans indirekta omvårdnadsverksamhet i den Oändlige Andens personligheter.

107:7.7 (1184.2) Det finns inga skapade varelser som inte skulle fröjdas över att få vara värd till Mysterieledsagarna, men inga andra varelsklasser än evolutionära viljevarelser med finalitbestämmelse innebos på detta sätt.

107:7.8 (1184.3) [Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 107](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 109](#) >>

Kapitel 108

Tankeriktarnas mission och tjänstgöring

108:0.1 (1185.1) TANKERIKTARNAS mission i förhållande till människosläktena är att representera, att vara, den Universelle Fadern för de dödliga varelserna i tid och rymd; det är de gudomliga gåvornas grunduppgift. Deras mission är också att upplyfta de dödligas sinnen och att omvandla människornas odödliga själar till paradisfullkomlighetens gudomliga höjder och andliga nivåer. Med denna erfarenhet av att sålunda omforma den timliga varelsens människonatur till den eviga finalitens gudomliga natur, för Riktarna in i tillvaron en unik typ av varelse, en varelse som utgör ett evigt förbund mellan den fullkomliga Riktaren och den fulländade skapade

varelsen, vilket det vore omöjligt att åstadkomma med något annat förfarande som förekommer i universum.

108:0.2 (1185.2) Det finns ingenting i hela universum som kan ersätta den faktiska erfarenheten på icke-existentiella nivåer. Den infinita Guden är, som alltid, överflödande och fullödlig, infinitiskt innehållande allting utom ondskan och de skapades erfarenhet. Gud kan inte begå fel; han är ofelbar. Gud kan inte erfarenhetsmässigt känna till det som han aldrig personligen har upplevt. Guds förkunskap är existentiell. Därför nedstiger Faderns ande från Paradiset för att tillsammans med finita dödliga genomleva varje verklig erfarenhet under den uppstigande levnadsbanan. Endast med en sådan metod kunde den existentiella Guden i sanning och som ett faktum bli människans erfarenhetsmässige Fader. Den eviga Gudens infinitet omfattar potentialen till finit erfarenhet, som uttryckligen blir aktual i den verksamhet som utförs av Riktarfragmenten, vilka faktiskt delar livets skiftande erfarenheter med människovarelserna.

1. Urval och förordnande

108:1.1 (1185.3) När Riktarna sänds ut från Divinington för tjänst hos de dödliga, är de identiskt utrustade med existentiell gudomlighet, men de varierar i fråga om erfarenhetsbaserade kvaliteter i proportion till sina tidigare kontakter i och tillsammans med evolutionära varelser. Vi kan inte förklara enligt vilken grund Riktarna förordnas, men vi antar att dessa gudomliga gåvor utges enligt någon klok och effektiv plan som beaktar deras förmåga att i all evighet anpassa sig

till den personlighet som de kommer att dvälas i. Vi observerar att en mer erfaren Riktare ofta dväls i ett människosinne av högre typ; människans arvsanlag måste därför vara en betydande faktor när urvalet och förordnandet sker.

108:1.2 (1185.4) Fastän vi inte definitivt vet, tror vi fullt och fast att alla Tankeriktare är frivilliga. Alltid innan de erbjuder sig som frivilliga har de till sitt förfogande full information om kandidaten som de skall dvälas i. Serafernas skisser över härstamningen och de projicerade mönstren för livsförloppet överförs via Paradiset till Riktarnas reservkår i Divinington med hjälp av återspeglingsförfarandet, som sträcker sig inåt från lokaluniversernas huvudstäder till högkvarteren i superuniverserna. Dessa prognoser täcker inte endast den dödliga kandidatens arvshistoria utan även uppskattningen av den sannolika intellektuella förmågan och andliga kapaciteten. Riktarna erbjuder sig sålunda att ta sin boning i sinnen vars intima natur de har blivit fullt underrättade om.

108:1.3 (1186.1) Riktaren som erbjuder sig som frivillig är i synnerhet intresserad av tre kvalifikationer hos den mänskliga kandidaten:

108:1.4 (1186.2) 1. *Intellektuell kapacitet.* Är sinnet normalt? Vilken är den intellektuella potentialen, intelligensförmågan? Kan individen utvecklas till en verklig viljevarelse? Kommer visdomen att ha tillfälle att verka?

108:1.5 (1186.3) 2. *Andlig mottaglighet.* Vilka är utsikterna för värnadsutveckling, i vilken mån kan en religiös läggning tänkas uppkomma och utvecklas? Vilken är själspotentialen, den sannolika andliga mottagningskapaciteten?

108:1.6 (1186.4) 3. *Kombinerade intellektuella och andliga förmågor.*

Frågan om i vilken mån dessa två begåvningsformer kan tänkas vara associerade, förenade, och sålunda leda till en stark karaktär hos människan samt bidra till att säkert utveckla en odödlig själ som har överlevnadsvärde.

108:1.7 (1186.5) När Ledsagarna har dessa fakta framför sig tror vi att de med nöje anmäler sig att förordnas. Antagligen anmäler sig mer än en Riktare. De övervakande personaliserade klasserna utväljer kanske från denna grupp av frivilliga Riktare den som bäst lämpar sig för uppgiften att förändliga och föreviga den dödliga kandidatens personlighet. (Vid förordnandet av Riktare och för deras tjänst tas ingen hänsyn till varelsens kön.)

108:1.8 (1186.6) Den korta tid som infaller mellan Riktarens frivilliganmälan och dess faktiska utsändande tillbringas antagligen i de Personaliserade Ledsagarnas skolor i Divinington, där ett arbetsmönster av den dödliges väntande sinne används för att instruera den förordnade Riktaren om de effektivaste sätten att närma sig personligheten och att förändliga sinnet. Denna sinnesmodell görs upp genom att kombinera data som tillhandahålls av superuniversumets återspeglingsjänst. Åtminstone är detta vår uppfattning, en övertygelse som vi har kommit fram till genom att sätta samman information som vi har erhållit vid kontakt med många Personaliserade Riktare under alla de Ensamma Budbärarnas långa universumtjänst.

108:1.9 (1186.7) När Riktarna en gång faktiskt sänds iväg från Divinington åtgår praktiskt taget ingen tid mellan detta ögonblick och den stund då de infinner sig i sina utvalda personers sinnen. Den

genomsnittliga överföringstiden för en Riktare från Divinington till Urantia är 117 timmar, 42 minuter och 7 sekunder. Praktiskt taget all denna tid upptas av registrering i Uversa.

2. Förutsättningar för Riktarens inneboende

108:2.1 (1186.8) Fastän Riktarna erbjuder sig för tjänst så snart som personlighetsprognosen har utsänts till Divinington, förordnas de egentligen först då deras mänskliga objekt fattar sitt första moraliska personlighetsbeslut. Ett människobarns första moraliska val noteras automatiskt i den sjunde sinneshjälparen och registreras ögonblickligen via lokaluniversumets Skapande Ande längs Samverkarens universella sinnesgravitationsstömkrets inför Härskaranden i ifrågavarande superuniversum vilken genast vidarebefordrar denna information till Divinington. Riktarna når sina mänskliga objekt på Urantia i medeltal just före deras sjätte födelsedag. I den nuvarande generationen är detta medeltal fem år, tio månader och fyra dagar, dvs. den 2.134:de dagen av jordelivet.

108:2.2 (1187.1) Riktarna kan inte träda in i de dödligas sinnen förrän de biträdande sinnesandarna vederbörligen genom inre omvårdnad har förberett sinnet och förrän sinnet har anslutits till den Heliga Andens strömkrets. Det krävs en samordnad verksamhet från alla sju sinneshjälpare för att på detta sätt göra människosinnet kvalificerat för att ta emot en Riktare. Den skapades sinne måste uppvisa en strävan efter dyrkan och antyda en inverkan av visdom genom att

ådagalägga förmåga att välja mellan de uppkommande värdena gott och ont — förmåga till moraliskt val.

108:2.3 (1187.2) Sålunda är människosinnets scen färdig att ta emot en Riktare, men det är en allmän regel att Riktarna inte genast kommer för att ta sin boning i sådana sinnen utom i de världar där Sanningens Ande fungerar som andlig koordinator av dessa olika former av andeomvårdnad. Om denna Gåvosönernas ande är närvarande kommer Riktarna ofelbart i den stund den sjunde biträdande sinnesanden börjar fungera och signalerar till Universumets Moderande att den potentiellt har åstadkommit koordineringen av de medverkande sex sinneshjälparnas tidigare verksamhet till förmån för en sådan dödligs intellekt. Därför har de gudomliga Riktarna allt sedan den första pingsten utgivits över hela världen till alla normala sinnen med moralisk status på Urantia.

108:2.4 (1187.3) Även om sinnet är utrustat med Sanningens Ande kan Riktarna inte godtyckligt träda in i de dödligas intellekt före uppkomsten av ett moraliskt beslut. När ett sådant moraliskt beslut har fattats ikläder sig denna andemedhjälpare sin behörighet direkt från Divinington. Det finns inga mellanhänder eller andra mellankommande myndigheter eller makter som skulle fungera mellan de gudomliga Riktarna och deras mänskliga objekt; Gud och människan står i direkt relation till varandra.

108:2.5 (1187.4) Under tiderna före utgjutandet av Sanningens Ande över invånarna i en evolutionär värld förefaller utgivandet av Riktare att bestämmas av många andeinflytelser och personlighetsattityder. Vi förstår inte helt de lagar som styr sådana utgivningar. Vi förstår inte exakt vad det är som bestämmer utsändandet av de Riktare som har

erbjudit sig att dväljas i dessa evolverande sinnen. Vi observerar talrika inflytelser och förhållanden som förefaller att ha anknytning till Riktarnas ankomst till sådana sinnen före utgivningen av Sanningens Ande, nämligen:

108:2.6 (1187.5) 1. Förordnandet av personliga serafväktare. Om en dödlig inte tidigare har haft en Riktare boende i sitt inre, medför förordnandet av en personlig väktare genast en Riktare. Det finns något mycket definitivt men okänt förhållande mellan Riktarnas och de personliga serafväktarnas omvårdnadsverksamhet.

108:2.7 (1187.6) 2. Uppnåendet av den tredje kretsen av intellektuell insats och andlig uppnåelse. Jag har observerat Riktare som har anlänt till den dödligas sinne då den tredje kretsen har erövrats rentav innan en sådan bragd kunde signaleras till de personligheter i lokaluniversumet som tar befattning med sådana ärenden.

108:2.8 (1187.7) 3. Då ett supremt avgörande av ovanlig andlig betydelse har fattats. Ett sådant mänskligt beteende vid en personlig planetarisk kris åtföljs vanligen av att den väntande Riktaren omedelbart anländer.

108:2.9 (1187.8) 4. En anda av broderskap. Oberoende av uppnåendet av psykiska kretsar och förordnandet av personliga väktare — om det inte finns något som liknar ett beslut i en krissituation — när en evolverande dödlig börjar domineras av kärlek till sina medmänniskor och börjar ägna sig åt osjälvisk omvårdnad av sina jordiska bröder sänker sig den väntande Riktaren ofelbart för att ta sin boning hos en dylik dödlig omvårdare.

108:2.10 (1188.1) 5. Kungörandet av avsikt att göra Guds vilja. Vi observerar att många dödliga i världarna i rymden förefaller att vara färdiga att ta emot Riktare, men trots det anländer inte Ledsagarna. Vi fortsätter att följa med sådana varelser i deras dagliga liv, och snart kommer de stilla, nästan omedvetet, fram till avgörandet att börja sträva efter att göra den himmelske Faderns vilja. Då ser vi hur en Tankeriktare genast sänds iväg.

108:2.11 (1188.2) 6. Den Suprema Varelsens inflytande. I världar där Riktarna inte fusioneras med de dödliga invånarnas evolverande själar utges Riktare ibland, enligt vad vi observerar, som en reaktion på inflytanden som ligger helt bortom vår fattningsförmåga. Vi antar att sådana utgivningar bestäms av någon kosmisk reflexverkan som utgår från den Suprema Varelsen. Varför dessa Riktare inte fusionerar, eller inte kan fusionera, med dessa speciella dödligas evolverande sinnen vet vi inte. Dessa omständigheter har aldrig uppenbarats för oss.

3. Organisation och administration

108:3.1 (1188.3) Så vitt vi vet är Riktarna organiserade som en fristående verksamhetsenhet i universernas universum, och de administreras uppenbarligen direkt från Divinington. De är ensartade överallt i de sju superuniverserna, och alla lokaluniverser betjänas av identiska typer av Mysterieleadsagare. Vi vet på basis av våra observationer att det finns talrika serier av Riktare och en organisation enligt serier som sträcker sig genom raser, över domperioder och till olika världar, system och universer. Det är

emellertid ytterst svårt att kunna spåra dessa gudomliga gåvor emedan de i sin verksamhet sinsemellan är utbytbara över hela storuniversum.

108:3.2 (1188.4) Det finns fullständiga förteckningar över Riktarna (utanför Divinington) endast i de sju superuniversernas högkvarter. Numret och klassen för varje Riktare som bebor en uppstigande varelse rapporteras från myndigheterna i Paradiset till superuniversernas högkvarter, och därifrån meddelas uppgifterna till det ifrågavarande lokaluniversumet och vidare till den berörda planeten. Från lokaluniversumets register framgår inte Tankeriktarnas hela nummer; Nebadons register innehåller endast numret på uppdraget i lokaluniversumet så som det har angetts av representanterna för Dagarnas Forna. Den verkliga betydelsen av Riktarens fullständiga nummer är känd endast i Divinington.

108:3.3 (1188.5) De mänskliga objekten är ofta kända enligt sina Riktares nummer. De dödliga får inte verkliga universumnamn förrän efter fusionen med Riktaren. Denna förening kungörs genom att ödesväktaren förlämnar den nya varelsen ett nytt namn.

108:3.4 (1188.6) Fastän vi har förteckningarna över Tankeriktarna i Orvonton, och fastän vi absolut inte har någon bestämmanderätt över dem eller administrativ förbindelse med dem, tror vi fullt och fast att det finns en mycket nära administrativ förbindelse mellan de enskilda världarna i lokaluniverserna och de gudomliga gåvornas centrala residens i Divinington. Vad vi vet är, att när en Gåvoson, som härstammar från Paradiset, har anlänt, förordnas en Personaliserad Riktare till den evolutionära världen som planetarisk övervakare av Riktarna.

108:3.5 (1189.1) Det är intressant att notera att lokaluniversumets inspektörer alltid när de utför en planetarisk granskning vänder sig till den planetariska ledaren för Tankeriktarna samtidigt som de ger uppmaningar åt serafernas chefer och åt ledarna för andra varelseklasser som är anknutna till administrationen av en evolverande värld. För inte länge sedan utfördes på Urantia en sådan periodisk granskning av Tabamantia, den högste övervakaren av alla livsexperimentplaneter i universumet Nebadon. Protokollen utvisar att förutom sina förmaningar och anklagelser riktade till de olika ledarna för de övermänskliga personligheterna gav han också följande erkännande åt Riktarnas ledare, om vilken vi inte med säkerhet vet om han befann sig på planeten, i Salvington, Uversa eller Divinington, men han sade:

108:3.6 (1189.2) ”Nu till er som står högt ovanför mig, träder jag fram som en som har givits temporär behörighet över serien av experimentella planeter, och jag kommer för att uttrycka beundran och djup respekt för denna magnifika grupp av himmelska omvårdare, Mysterieledsagarna, som har erbjudit sig att frivilligt tjäna på denna oordnade sfär. Hur prövande kriserna än är vacklar ni aldrig. Inte i Nebadons register eller inför Orvontons kommissioner har det någonsin framförts en anklagelse mot en gudomlig Riktare. Ni har visat er värda ert förtroende; ni har varit gudomligt trogna. Ni har hjälpt till att rätta misstagen och kompensera bristerna hos alla som arbetar på denna förvirrade planet. Ni är underbara varelser, väktare av det goda hos själarna i denna efterblivna värld. Jag vill visa er min vördnad fastän ni som frivilliga omvårdare uppenbarligen står under min behörighet. Jag bugar mig inför er och erkänner ödmjukt er

utomordentliga osjälviskhet, er förståelsefulla omvårdnad och er opartiska tillgivenhet. Ni förtjänar att kallas som de dödliga invånarnas gudalika tjänare i denna av strider slitna, av sorg drabbade och av sjukdom anfäktade värld. Jag högaktar er! Jag närapå dyrkar er!”

108:3.7 (1189.3) Som resultat av många talande beviskedjor tror vi att Riktarna är grundligt organiserade, att det finns en djupt intelligent och effektiv styrande administration av dessa gudomliga gåvor från någon långt avlägsen och central källa, antagligen från Divinington. Vi vet att de kommer till världarna från Divinington, och utan tvivel återvänder de dit efter det att deras objekt har dött.

108:3.8 (1189.4) Bland de högre andeklasserna är det ytterst svårt att upptäcka administrationsmekanismerna. Min egen klass av personligheter är, samtidigt som den är sysselsatt med att utföra våra specifika uppgifter, utan tvivel omedvetet med bland talrika andra personliga och icke-personliga under gudomsnivån stående grupper som tillsammans fungerar som vittomspännande korrelatorer i universum. Vi misstänker att vi tjänar på detta sätt emedan vi är den enda grupp personaliserade varelser (utom de Personaliserade Riktarna) som ensartat är medvetna om närvaron av talrika klasser av förpersonliga entiteter.

108:3.9 (1189.5) Vi är medvetna om närvaron av Riktarna, som är fragment av det Första Ursprungets och Centrets förpersonliga Gudom. Vi förnimmer närvaron av de Inspirerade Treenighetsandarna, som är överpersonliga uttryck för Paradistreenigheten. Vi upptäcker likaså ofelbart andenärvaron av vissa ouppenbarade klasser som härstammar från den Evige Sonen

och den Oändlige Anden. Vi är inte helt okänsliga för ytterligare andra entiteter som är ouppenbarade för er.

108:3.10 (1190.1) Melkisedekarna i Nebadon lär ut att de Ensamma Budbärarna är personlighetskoordinatorer för dessa olika inflytelser då de registreras i den evolutionära Suprema Varelens expanderande Gudom. Det är mycket möjligt att vi kan tänkas vara delaktiga i det erfarenhetsmässiga förenandet av många av de oförklarade fenomenen i tiden, men vi är inte medvetet förvissade om att vi fungerar på detta sätt.

4. Förhållandet till andra andliga inflytelser

108:4.1 (1190.2) Frånsett en eventuell koordinering med andra Gudomsfragment är Riktarna helt ensamma inom sin aktivitetssfär i de dödligas sinnen. Mysterieledsagarna är ett vältaligt bevis för det faktum, att fastän det ser ut som om Fadern hade av sagt sig utö vandet av all direkt personlig makt och auktoritet i hela storuniversum, trots denna avsägelse till förmån för Paradisgudomarnas Suprema Skaparbarn, har Fadern helt visst förbehållit sig själv den ovillkorliga rätten att vara närvarande i sina evolverande varelsers sinnen och själar för att kunna verka så att han, koordinerat med Paradissönernas andliga gravitation, drar hela skapelsen av skapade varelser till sig. Er utgivna Paradisson sade medan han ännu var på Urantia: ”Om jag blir upphöjd från jorden, skall jag draga alla människor till mig.” Denna Paradissönernas och deras skapande kompanjoners andliga

dragningskraft känner vi igen och förstår, men vi begriper inte lika fullt den allvise Faderns metoder när han verkar i och genom dessa Mysterieledsagare som så tappert lever och arbetar i människosinnet.

108:4.2 (1190.3) Fastän dessa hemlighetsfulla närvaron inte är underställda, inte samordnade med eller synbarligen relaterade till arbetet i universernas universum, fastän de verkar självständigt i människobarnens sinnen, så sporrar de oupphörligt de skapade där de har sin boning mot gudomliga ideal, ständigt lockande dem uppåt mot ändamålen och syftena i ett framtida och bättre liv. Dessa Mysterieledsagare är till ständig hjälp vid etablerandet av Mikael's andliga herravälde över hela universumet Nebadon, samtidigt som de på ett mystiskt sätt bidrar till stabiliserandet av Dagarnas Fornas suveränitet i Orvonton. Riktarna *är* Guds vilja, och eftersom de Suprema Skaparbarnen till Gud också personligen förkroppsligar denna samma vilja är det ofrånkomligt att Riktarnas verksamhet och universumhärskarnas suveränitet är ömsesidigt beroende av varandra. Fastän de ser ut att inte ha något samband måste Riktarnas Fader-närvaro och Mikael från Nebadons Fader-suveränitet vara olika manifestationer av samma gudomlighet.

108:4.3 (1190.4) Tankeriktarna förefaller att komma och gå helt oberoende av alla andra andliga närvaron. De förefaller att fungera enligt universumlagar som är helt skilda från dem som styr och kontrollerar alla andra andeinflytelsers verksamhet. Oberoende av en sådan synbar självständighet avslöjar dock en långtida observation att de utan tvivel verkar i människans sinne fulländat synkroniserat och koordinerat med all annan andeomvårdnad, inklusive biträdande

sinnesandar, den Heliga Anden, Sanningens Ande och andra inflytelser.

108:4.4 (1190.5) När en värld isoleras på grund av uppror, när en planet kopplas bort från all strömkretsbaserad kommunikation utåt, så som skedde på Urantia efter den omvälvning som orsakades av Caligastia, så återstår förutom personliga budbärare endast en möjlighet till direkt interplanetarisk eller universell kommunikation, nämligen genom förbindelse med Riktarna på den sfären. Oberoende av vad som händer i en värld eller ett universum, så berörs Riktarna aldrig direkt. Isoleringen av en planet påverkar på intet sätt Riktarna och deras förmåga att kommunicera med varje del av lokaluniversumet, superuniversumet eller centraluniversumet. Detta är orsaken till varför kontakter i de världar som befinner sig i karantän så ofta tas med de suprema och självständigt verkande Riktarna bland medlemmarna av ödets reservkår. Man tyr sig till ett sådant förfarande för att kringgå de hinder som den planetariska isoleringen medför. Under senare år har ärkeänglarnas strömkrets fungerat på Urantia, men detta kommunikationsmedel är till stor del begränsat till ärkeänglakårens egna behov.

108:4.5 (1191.1) Vi är medvetna om många andefenomen som vi inte helt kan förstå i det vittomfattande universum. Vi behärskar fortfarande inte allt som händer runt omkring oss, och jag tror att mycket av detta oförklarliga arbete utförs av Gravitationsbudbärarna och vissa typer av Mysterieledsagare. Jag tror inte att Riktarna enbart ägnar sig åt att omforma de dödligas sinnen. Jag är övertygad om att de Personaliserade Ledsagarna och andra klasser av ouppenbarade

förpersonliga andar representerar den Universelle Faderns direkta och oförklarade kontakt med de skapade varelserna i världarna.

5. Riktarnas mission

108:5.1 (1191.2) Riktarna tar emot ett svårt uppdrag när de erbjuder sig att bebo sådana sammansatta varelser som lever på Urantia. De har emellertid åtagit sig uppgiften att existera i era sinnen, där de tar emot uppmaningarna från världarnas andliga intelligenser och sedan omdikterar eller översätter dessa andliga budskap för det materiella sinnet; de är oundgängliga för uppstigningen till Paradiset.

108:5.2 (1191.3) Det som Tankeriktaren inte kan utnyttja under ert nuvarande liv, de sanningar som Riktaren inte med framgång kan överföra till människan som den har trolovat sig med, bevarar den troget för att användas under nästa stadium i tillvaron, precis så som den nu för över från en krets till följande vad den inte lyckas registrera i sitt människooobjekts erfarenhet på grund av den skapades oförmåga eller misslyckande med att samarbeta i tillräcklig grad.

108:5.3 (1191.4) En sak kan ni lita på: Riktarna förlorar aldrig något som har lämnats i deras vård. Vi känner inte till att dessa andemedhjälpare någonsin skulle ha varit försumliga. Änglar och andra höga typer av andevarelser, Söner av lokaluniversumtyp inte uteslutna, kan ibland hemfalla åt det onda, kan ibland avvika från den gudomliga vägen, men Riktarna vacklar aldrig. De är absolut pålitliga, och detta är lika sant för alla sju grupper.

108:5.4 (1191.5) Riktaren är potentialen till din nästa och nya varelseklass i tillvaron, en förhandsutgivning som representerar ditt eviga sonskap i förhållande till Gud. Med din viljas samtycke har Riktaren makt att underkuva det materiella sinnets varelsetypiska tendenser till förmån för sådana omvandlande handlingar som uttrycker den uppkommande morontiasjälens motivationer och syften.

108:5.5 (1191.6) Mysterieledsagarna är inte tankehjälpare; de är tankeriktare. De arbetar med det materiella sinnet i syfte att genom omriktning och förändligande konstruera dig ett nytt sinne för de nya världarna och ett nytt namn som beskriver din framtida levnadsbana. Deras mission gäller främst det framtida livet, inte detta liv. De kallas himmelska medhjälpare, inte jordiska medhjälpare. De är inte intresserade av att göra det jordiska livsskedet lätt; snarare ser de till att ditt liv blir rimligt svårt och besvärligt för att stimulera dig till beslut, till många och upprepade beslut. Närvaron av en storartad Tankeriktare medför inte ett lätt liv och frihet från mödosamt tänkande, men en sådan gudomlig gåva borde skänka en sublim frid i sinnet och ett storartat lugn i anden.

108:5.6 (1192.1) Dina övergående och ständigt föränderliga känslor av glädje och sorg är i huvudsak rent mänskliga och materiella reaktioner på ditt inre psykiska klimat och på din yttre materiella omgivning. Vänta dig därför inte självisk tröst och jordisk komfort från Riktaren. Det är Riktarens uppgift att förbereda dig för det eviga äventyret, att säkra din överlevnad. Det är inte Mysterieledsagarens mission att lugna dina upprörda känslor eller att plåstra om din sårade stolthet. Det är beredningen av din själ för det långa uppstigande

livsskedet som tar Riktarens uppmärksamhet i anspråk och som upptar dess tid.

108:5.7 (1192.2) Jag tvivlar på att jag kan förklara för er vad Riktarna egentligen gör i ert sinne och för era själar. Jag vet inte om jag är fullt medveten om vad som verkligen sker i den kosmiska associationen mellan en gudomlig Ledsagare och ett människosinne. Allt detta är något av ett mysterium för oss, inte vad gäller planen och syftet, utan när det gäller själva sättet att åstadkomma resultat. Det är just därför som vi stöter på sådana svårigheter i att finna ett lämpligt namn för dessa himmelska gåvor till de dödliga människorna.

108:5.8 (1192.3) Tankeriktarna skulle vilja ändra era känslor av rädsla till övertygelser av kärlek och tillförsikt, men de kan inte mekaniskt och godtyckligt göra sådant; det är er uppgift. Då ni verkställer de beslut som befriar er från rädslans bojor, tillhandahåller ni bokstavligen den psykiska stödjepunkt på vilken Riktaren senare kan lägga en andlig hävstång av upplyftande och förkovrande ljus.

108:5.9 (1192.4) När det gäller de skarpa och klart definierade konflikterna mellan de högre och de lägre tendenserna hos människosläktena, mellan vad som *verkligen* är rätt eller fel (inte endast vad ni kanske kallar rätt och fel) kan ni förlita er på att Riktaren alltid på något definitivt och aktivt sätt tar del i sådana erfarenheter. Det faktum att en sådan aktivitet från Riktarens sida kan vara omedveten hos den mänskliga partnern minskar inte det minsta dess värde eller verklighet.

108:5.10 (1192.5) Om du har en personlig ödesväktare och om du inte skulle överleva måste den skyddsängeln rannsakas inför domstol för att fritas från beskyllningen att hon inte troget har utfört sitt

förtroendeuppdrag. Tankeriktarna underställs inte en sådan granskning när deras objekt inte överlever. Vi vet alla att medan en ängel möjligen kan brista i fulländning när det gäller omvårdnaden, så arbetar Tankeriktarna på ett sätt som Paradisets fullkomlighet förutsätter. Deras omvårdnadsverksamhet kännetecknas av en felfri teknik som ligger bortom möjligheten till kritik från varje varelse utanför Divinington. Ni har fullkomliga guider, därför är det säkert att fulländningens mål kan nås.

6. Gud i människan

108:6.1 (1192.6) Det är verkligen ett under av gudomligt självförringande när de upphöjda och fullkomliga Riktarna erbjuder sig att faktiskt existera i sinnena hos materiella varelser, sådana som de dödliga på Urantia, för att verkligen fullborda en villkorlig förening med jordiska varelser som har sitt ursprung i djurriket.

108:6.2 (1193.1) Oberoende av en bebodd världs invånares tidigare status, efter utgivningen av en gudomlig Son, och sedan Sanningens Ande har utgjutits över alla människor, strömmar Riktarna till en sådan värld för att ta sin boning hos alla normala viljevarelser. Efter det att en Paradisets Gåvoson har slutfört sin mission blir dessa Ledsagare sannerligen ”himmelriket inom er”. Genom utgivningen av de gudomliga gåvorna kommer Fadern så nära som möjligt till synd och ondska, ty det är bokstavligen sant att Riktaren måste samexistera i den dödligas sinne även mitt i bland mänsklig orättfärdighet. De inneboende Riktarna plågas i synnerhet av de tankar som enbart är

lågsinta och själviska. De är betryckta över vanvördnad för det som är vackert och gudomligt, och de praktiskt taget hindras i sitt arbete av människans många oförnuftiga djuriska rädslor och barnsliga ängslan.

108:6.3 (1193.2) Mysterieledsagarna är obestridd en utgivning av den Universelle Fadern, återspeglings bilden av Guds avbild ute i universum. En stor lärare uppmanade en gång människorna att förnyas i anden i sitt sinne, att de skulle bli nya människor som likt Gud har skapats i rättfärdighet och sanningens fullbordan. Riktaren är kännetecknet på gudomlighet, Guds närvaro. Uttrycket "Guds avbild" avser inte fysisk likhet, och syftar inte heller på de snäva begränsningarna i den materiella varelsens utrustning, utan snarare på den gåva av andenärvaro som den Universelle Fadern ger vid den himmelska utgivningen av Tankeriktare till de ringa varelserna i universerna.

108:6.4 (1193.3) Riktaren är källan till den andliga uppnåelsen och hoppet om en gudomlig karaktär inom er. Riktaren är den makt, det privilegium och den möjlighet till överlevnad som så helt och för evigt skiljer er från blotta djurvarelser. Riktaren är den högre och genuint inre andliga tankesporren i motsats till den yttre och fysiska stimuleringen som når sinnet genom den materiella kroppens nerv-energi mekanism.

108:6.5 (1193.4) Dessa trogna beskyddare av den framtida levnadsbanan gör ofelbart en andlig duplett av varje mental skapelse. De skapar dig sålunda långsamt men säkert på nytt sådan du verkligen är (endast andligen) för uppståndelse i överlevnadsvärldarna. Alla dessa utsökta nyskapelser av ande bevaras i den uppkommande verklighet som utgörs av din evolverande och odödliga själ, ditt morontiajag. Dessa realiteter finns verkligen där,

trots att Riktaren sällan kan lyfta upp dessa duplikatskapelser tillräckligt för att visa dem för medvetandets ljus.

108:6.6 (1193.5) Så som du är den mänskliga föräldern, så är Riktaren den gudomliga föräldern, till ditt verkliga jag, ditt högre och avancerande jag, ditt bättre morontiella och framtida andliga jag. Det är denna evolverande morontiella själ som domarna och granskarna ser när de bestämmer över din överlevnad och flyttar dig uppåt till nya världar och en aldrig upphörande tillvaro i evig förbindelse med din trogna partner — Gud, Riktaren.

108:6.7 (1193.6) Riktarna är de eviga förfäderna, de gudomliga originalen, till era evolverande odödliga själar. De är den oupphörliga sporre som får människan att försöka behärska den materiella och nuvarande tillvaron i ljuset av den andliga och framtida levnadsbanan. Ledsagarna är det odödliga hoppets fångar, källorna till det evigt fortgående framåtskridandet. Hur njuter de inte av att kunna kommunicera med sina mänskliga objekt längs mer eller mindre direkta kanaler! Hur fröjdas de inte när de kan avstå från symboler och andra indirekta metoder och få fram sina budskap rakt till sina människopartners intellekt!

108:6.8 (1194.1) Ni människor har påbörjat ett ändlöst öppnande av ett nästan oändligt panorama, ett gränslöst expanderande av aldrig upphörande, ständigt vidgande sfärer av tillfälle till stimulerande tjänst, enastående äventyr, sublim osäkerhet och gränslös uppnåelse. När molnen skockar sig ovanför er borde er tro acceptera det faktum att Riktaren i ert inre är närvarande, och sålunda borde ni kunna se bortom den jordiska osäkerhetens dimmor till det klara skenet från

den eviga rättfärdighetens sol på de lockande höjderna i
mansoniavärldarna i Satania.

108:6.9 (1194.2) [Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 108](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 110](#) >>

Kapitel 109

Riktarnas förhållande till de skapade varelserna i universum

109:0.1 (1195.1) TANKERIKTARNA är barn som har en levnadsbana i universum, och de jungfruliga Riktarna måste förvisso skaffa sig erfarenhet medan de dödliga varelserna växer och utvecklas. Så som människobarnets personlighet utvidgas för kampen i den evolutionära tillvaron, så växer sig också Riktaren stor under inövningarna för nästa stadium i det uppstigande livet. Så som barnet skaffar sig en anpassningsbar mångsidighet för sina aktiviteter som vuxen genom den tidiga barndomens lekar och sociala liv, så uppnår barnets inneboende Riktare skicklighet för nästa stadium av kosmiskt liv på grund av det preliminära planerandet och inövandet av de aktiviteter

som berör den dödliges morontiella levnadsbanan. Människolivet utgör en träningsperiod som effektivt utnyttjas av Riktaren som förberedelse för de ökade skyldigheterna och bättre möjligheterna i ett framtida liv. Riktarens strävanden, medan den lever i ditt inre, har dock inte så mycket att göra med de ärenden som gäller det timliga livet och den planetariska tillvaron. Det är som om Tankeriktarna idag höll på att öva in universumlevnadsbanans realiteter i människornas evolverande sinnen.

1. Riktarnas utveckling

109:1.1 (1195.2) Det måste finnas en omfattande och detaljerad plan för att utbilda och utveckla de jungfruliga Riktarna innan de sänds ut från Divinington, men vi vet egentligen mycket litet om den. Utan tvivel finns det också ett omfattande system för omskolning av Riktare med erfarenhet av sinnesboende, innan de ger sig av på nya uppdrag i förbund med dödliga, men återigen vet vi det faktiskt inte.

109:1.2 (1195.3) Personaliserade Riktare har berättat för mig att varje gång en dödlig, som har bebotts av en Ledsagare, inte överlever, genomgår Riktaren vid återkomsten till Divinington en fortbildningskurs. Denna vidareutbildning möjliggörs av den erfarenhet Riktaren har fått av att ha dvalts i en människas inre, och den ges alltid innan Riktaren återsänds till de evolutionära världarna i tiden.

109:1.3 (1195.4) Det finns ingen kosmisk ersättning för verklig livserfarenhet. En nyligen formad Tankeriktare

gudomlighetsfullkomlighet förser på intet sätt denna
Mysterieledsagare med erfarenhetsbaserad omvårdnadsförmåga.
Erfarenheten kan inte särskiljas från en levande tillvaro. Ingen mängd
av gudomlighet kan befria dig från nödvändigheten att skaffa
erfarenhet genom att *faktiskt leva*. Därför måste Tankeriktarna
tillsammans med alla andra varelser som lever och verkar inom den
Supremes nuvarande verksamhetsområde skaffa sig erfarenhet. De
måste utvecklas från de lägre oerfarna grupperna till de högre mer
erfarna grupperna.

109:1.4 (1196.1) Riktarna genomgår en klart utvecklingsmässig
levnadsbana i de dödligas sinnen. De når en uppnåelseverklighet som
är deras för evigt. Riktare framåtskrider i skicklighet och förmåga
som resultat av varje kontakt med de materiella raserna, oberoende av
om deras enskilda dödliga objekt överlever eller ej. De är också
människosinnets jämbördiga partner vid främjandet av utvecklingen
av en odödlig själ med överlevnadsförmåga.

109:1.5 (1196.2) Det första stadiet i Riktarens utveckling uppnås vid
fusion med en dödlig varelses överlevande själ. När ni sålunda till ert
väsen utvecklas inåt och uppåt från människa mot Gud, utvecklas
Riktarna till sitt väsen utåt och nedåt från Gud mot människa, och så
kommer slutresultatet av denna förening mellan det gudomliga och
det mänskliga att för evigt vara en människoson och en Gudsson.

2. Självverksamma Riktare

109:2.1 (1196.3) Ni har informerats om klassificeringen av Riktarna i jungfruliga, avancerade och suprema enligt deras erfarenhet. Ni bör också känna till en viss funktionsmässig klassificering — de självverksamma Riktarna. En självverksam Riktare är en som:

109:2.2 (1196.4) 1. Har haft viss erforderlig erfarenhet i en viljevarelses evolverande liv, antingen som tillfälligt inneboende i en typ av värld där Riktarna endast är till låns hos de dödliga objekten eller på en egentlig fusionsplanet där ifrågavarande människa inte överlevde. En sådan Ledsagare är antingen en avancerad eller en suprem Riktare.

109:2.3 (1196.5) 2. Har fått den andliga styrkan i balans hos en människa som har nått den tredje psykiska kretsen och som har fått en personlig ödesväktare förordnad till sig.

109:2.4 (1196.6) 3. Har ett objekt som har fattat det suprema beslutet, en som högtidligen och uppriktigt har trolovat sig med Riktaren. Riktaren ser fram mot tiden för den egentliga fusionen en faktisk händelse, en förening den kan räkna med.

109:2.5 (1196.7) 4. Har ett objekt som har upptagits i en av ödets reservkårer i en evolutionär värld varifrån de dödligas uppstigning är möjlig.

109:2.6 (1196.8) 5. Vid något tillfälle, medan människan sov, tillfälligt har frigjorts från den dödliges sinne där den är fångslad för att utföra någon bedrift i form av förbindelse, kontakt, omregistrering eller

annan utommänsklig tjänst i anslutning till den andliga förvaltningen av uppdragsvärlden.

109:2.7 (1196.9) 6. Har tjänat i ett krisskede i någon människas liv vilken var det materiella komplementet till en andepersonlighet som var anförtrödd utförandet av något kosmiskt uppdrag av vikt för planetens andliga ekonomi.

109:2.8 (1196.10) De självverksamma Riktarna förefaller att ha en betydande grad av vilja i alla frågor som inte berör de människopersonligheter där de direkt är bosatta, vilket framgår av deras talrika bragder både inom och utanför de dödliga objekt som de är knutna till. Dessa Riktare deltar i mångahanda aktiviteter i världen ifråga, men oftast verkar de som oupptäckta invånare i de jordiska tabernakel som de själva har valt.

109:2.9 (1196.11) Otvivelaktigt kan dessa högre och mer erfarna typer av Riktare kommunicera med motsvarande Riktare i andra världar. Fastän självverksamma Riktare sålunda kan kommunicera med varandra, gör de detta endast inom nivåerna för sitt gemensamma arbete och i syfte att bevara information som gäller deras verksamhet och som är väsentlig för Riktarnas omvårdnadsverksamhet i de världar där de vistas, även om det är känt att de vid vissa tillfällen i krisskeden har fungerat i samband med interplanetariska ärenden.

109:2.10 (1197.1) Suprema och självverksamma Riktare kan lämna människokroppen när de så vill. Dessa inbyggare är inte en organisk eller biologisk del av de dödligas liv; de är gudomliga tillägg. I de ursprungliga livsplanerna var de inräknade, men de är inte oundgängliga för den materiella tillvaron. I varje fall bör det noteras

att de mycket sällan lämnar sina dödliga tabernakel ens tillfälligt sedan de en gång har tagit sin boning där.

109:2.11 (1197.2) De superverksamma Riktarna är de som till fullo har utfört sina anförtrodda uppgifter och endast inväntar upplösningen av det materiella livets bärare eller överföringen av den odödliga själen till himlen.

3. Riktarnas förhållande till olika typer av dödliga

109:3.1 (1197.3) Karaktären av Mysterieledsagarnas detaljerade arbete varierar enligt arten av deras uppdrag, beroende på om de är *förbindelse-* eller *fusions-*Riktare. En del Riktare lånas endast ut för sina objekts jordiska livstid; andra utges som personlighetskandidater med tillstånd till fusion för evigt om deras objekt överlever. Det finns också en mindre variation i deras arbete bland de olika planetariska typerna samt i olika system och olika universer. På det hela taget är deras arbetsuppgifter anmärkningsvärt ensartade, mer så än uppdragen bland någon annan av de skapade klasserna av himmelska varelser.

109:3.2 (1197.4) I vissa primitiva världar (den grupp som hör till serie ett) bor Riktaren i varelsens sinne för att få erfarenhetsmässig träning, främst för att bilda sig själv och utvecklas progressivt. Jungfruliga Riktare sänds vanligen till sådana världar under de tidigare tider då primitiva människor börjar anlända till beslutsfattandets dal, men då fortfarande jämförelsevis få väljer att stiga upp till de moraliska

höjderna bortom självbehärskningens och karaktärsförvärvandets kullar för att nå de högre nivåerna i den uppkommande andligheten. (Många som inte lyckas nå fusion med Riktaren överlever emellertid som uppstigna fusionerade med Anden.) Riktarna får värdefull träning och skaffar sig underbar erfarenhet av det tillfälliga förbundet med primitiva sinnen, och de kan senare utnyttja denna erfarenhet till nytta för högre stående varelser i andra världar. *Ingenting av överlevnadsvärde går någonsin förlorat i hela det vida universum.*

109:3.3 (1197.5) I en annan typs värld (den grupp som hör till serie två) är Riktarna enbart utlånade till dödliga varelser. Där kan Ledsagarna aldrig få fusionspersonlighet genom ett sådant inneboende, men de kan ge sina mänskliga objekt en storartad hjälp under de dödligas livstid, mycket mer än de kan ge de dödliga på Urantia. Riktarna lånas här åt de dödliga varelserna för ett enda livslopp som mönster för deras högre andliga uppnåelse, som tillfälliga medhjälpare i den fängslade uppgiften att fullborda en överlevnadskaraktär. Riktarna återvänder inte efter den naturliga döden. Dessa överlevande dödliga når evigt liv genom fusion med Anden.

109:3.4 (1197.6) I sådana världar som Urantia (den grupp som hör till serie tre) sker en verklig trolovning med de gudomliga gåvorna, en förlovning på liv och död. Om du överlever följer en evig förening, en fusion för alltid, människan och Riktaren görs till en enda varelse.

109:3.5 (1197.7) I de trehjärniga dödliga i denna serie av världar kan Riktarna få långt mer faktisk kontakt med sina objekt under den jordiska levnadsbanan än i de en- och tvåhjärniga typerna. I livsskedet efter döden framskrider den trehjärniga typen precis lika

som den enhjärniga typen och de tvåhjärniga människorna — människoraserna på Urantia.

109:3.6 (1198.1) I de tvåhjärnigas världar förordnas jungfruliga Riktare sällan efter en utgiven Paradissons vistelse till personer som har obestridd överlevnadskapacitet. Vi tror att praktiskt taget alla Riktare, som bor i intelligenta män och kvinnor med överlevnadskapacitet i sådana världar, hör till den avancerade eller den suprema typen.

109:3.7 (1198.2) I många av de tidiga evolutionära människoraserna på Urantia fanns det tre grupper av varelser. Det fanns de som var så djuriska att de totalt saknade kapacitet för Riktare. Det fanns de som uppvisade en otvetydig kapacitet för Riktare och som genast fick dem när de nådde åldern för moraliskt ansvar. Det fanns en tredje grupp som intog en mellanställning. De hade kapacitet för att ta emot en Riktare, men Ledsagaren kunde ta sin boning i sinnet först efter personlig anhållan från individen.

109:3.8 (1198.3) Hos de varelser som praktiskt taget har diskvalificerats från överlevnad emedan de har berövats sin arvslott som följd av odugliga och lågtstående förfäder, har mången jungfrulig Riktare fått en värdefull förberedande erfarenhet av att kontakta ett evolutionärt sinne och sålunda blivit bättre skickad för ett senare uppdrag i en högre typs sinne i någon annan värld.

4. Riktarna och människans personlighet

109:4.1 (1198.4) De högre formerna av intelligent kommunikation mellan människorna upphjälps storligen av Riktarna i människornas inre. Djur har förvisso samhörighetskänslor, men de kan inte utbyta uppfattningar och begrepp med varandra; de kan uttrycka känslor men inte idéer och ideal. Människor med ursprung i djurriket upplever inte heller ett höggradigt intellektuellt umgänge eller andlig gemenskap med sina medmänniskor förrän Tankeriktarna har utgivits, även om sådana evolutionära varelser är på god väg att få Riktare när de utvecklar talförmågan.

109:4.2 (1198.5) Djuren kommunicerar visserligen på ett primitivt sätt med varandra, men det finns föga eller ingen *personlighet* i en sådan primitiv kontakt. Riktarna är inte personligheter; de är förpersonliga varelser. Men de härstammar från personlighetens källa, och deras närvaro ökar förvisso de kvalitativa manifestationerna i människans personlighet; i synnerhet gäller detta om Riktaren har haft tidigare erfarenhet.

109:4.3 (1198.6) Riktartypen har mycket att göra med den mänskliga personlighetens uttryckspotential. Under tidsåldrarnas förlopp har många av de stora intellektuella och andliga ledarna på Urantia haft inflytande främst på grund av den överlägsenhet och den tidigare erfarenhet som Riktaren i deras inre har haft.

109:4.4 (1198.7) Riktarna i människans inre har inte i ringa utsträckning samarbetat med andra andliga inflytelser för att omvandla och förmänskliga de efterkommande till forna tiders primitiva människor. Om Riktarna, som bor i sinnet hos invånarna på Urantia, drogs bort, skulle världen långsamt återgå till många av de seder och bruk som kännetecknade de primitiva tidernas människor.

De gudomliga Ledsagarna är en av de verkliga potentialerna i den avancerande civilisationen.

109:4.5 (1198.8) Jag har observerat en Riktare som bor i ett sinne på Urantia och som enligt registren i Uversa tidigare har bebott femton sinnen i Orvonton. Vi vet inte om denna Ledsagare har haft liknande erfarenheter i andra superuniverser, men jag misstänker att så är fallet. Detta är en underbar Riktare och en av de bästa och mäktigaste krafterna på Urantia under nuvarande tidsålder. Det som andra har förlorat, då de vägrade att överleva, det vinner nu denna människovarelse (och hela er värld). Från den som inte har överlevnadskvaliteter skall tas bort till och med den erfarna Riktare som han nu har, medan åt den som har överlevnadsutsikter skall ges även den tidigare erfarna Riktaren från en lättjefull desertör.

109:4.6 (1199.1) I någon mening kan Riktarna tänkas främja en viss grad av planetarisk korsbefruktnings inom områdena för sanning, skönhet och godhet. De ges dock sällan två erfarenheter av boende i människans inre på samma planet; ingen av de Riktare som nu tjänar på Urantia har varit i denna värld tidigare. Jag vet vad jag talar om eftersom vi har deras nummer och meritförteckningar i arkiven i Uversa.

5. Materiella hinder för Riktarnas inneboende

109:5.1 (1199.2) Suprema och självverksamma Riktare kan ofta bidra med faktorer av andlig betydelse för människans sinne när det flödar fritt i den skapande fantasins frigjorda men behärskade kanaler. Vid sådana tillfällen, och ibland under sömnen, kan Riktaren hejda de mentala strömmarna, dämna upp flödet, och sedan avleda strömmen av idéer. Allt detta görs för att åstadkomma djupa andliga omvandlingar i det övermedvetnas högre gömslen. Sålunda anpassas sinnets krafter och energier bättre till stämningen i kontakttonerna från de andliga nivåerna i nuet och i framtiden.

109:5.2 (1199.3) Det är ibland möjligt att få sinnet illuminerat, att höra den gudomliga rösten som ständigt talar inom dig, så att du delvis kan bli medveten om visdomen, sanningen, skönheten och godheten hos den potentiella personlighet som ständigt finns inom dig.

109:5.3 (1199.4) Era instabila och snabbt skiftande mentala attityder leder emellertid ofta till att Riktarnas planer kullkastats och deras arbete avbryts. Deras arbete störs inte endast av de dödliga släkternas medfödda natur, utan denna omvårdnad hämmas också storligen av era egna förutfattade åsikter, fixerade idéer och inrotade fördomar. På grund av dessa hinder stiger mången gång endast Riktarnas halvfärdiga skapelser upp i medvetandet, och då är en förvirrad uppfattning ofrånkomlig. Därför är det säkrast, när ni begrundar mentala situationer, att genast hålla varje tanke och upplevelse endast för vad den faktiskt och i grunden är och att helt frånse vad den kunde ha varit.

109:5.4 (1199.5) Det stora problemet i livet är att anpassa de nedärvda tendenserna att leva till kraven från de andliga drivkrafter som igångsätts av Mysterieledsagarens gudomliga närvaro. Fastän ingen

människa under sitt livsskede i universumet eller superuniversumet kan tjäna två överhuvuden, måste varje människa under det liv som ni nu lever på Urantia av nödtvång tjäna två överhuvuden. Hon måste bli skicklig i konsten att ständigt göra mänskliga timliga kompromisser samtidigt som hon andligen troget underställer sig ett enda överhuvud. Det är därför som så många vacklar och misslyckas, tröttnas och dukar under för den evolutionära kampens tryck.

109:5.5 (1199.6) Fastän det medfödda arvet av hjärnutrustning och elektrokemisk övervakning bägge har en inverkan som begränsar området för Riktarens effektiva verksamhet, hindrar inga ärftliga begränsningar (i normala sinnen) någonsin en andlig uppnåelse från att slutligen ske. Arvsfaktorererna kan inverka på den takten med vilken personligheten erövrar, men de kan inte hindra uppstigningsäventyret från att slutligen fullbordas. Om du samarbetar med din Riktare kommer den gudomliga gåvan förr eller senare att utveckla en odödlig morontiasjäl och efter fusionen med Riktaren kommer denne att presentera den nya varelsen för den suveräne Mästarsonen i lokaluniversumet och slutligen för Riktarnas Fader i Paradiset.

6. De sanna värdenas fortbestånd

109:6.1 (1200.1) Riktarna misslyckas aldrig. Ingenting som är värt att överleva går någonsin förlorat. Varje meningsfullt värde hos varje viljevarelse överlever med säkerhet, oberoende av om den personlighet som upptäcker eller utvärderar innebörden överlever eller ej. Så kommer det sig att en dödlig varelse kan avvisa

överlevnaden, men livserfarenheten går dock inte förlorad. Den eviga Riktaren för med sig de särdrag som är av värde från ett sådant till synes misslyckat liv till någon annan värld och utger där dessa överlevande betydelser och värden till någon högre typ av dödligt sinne, ett sinne med överlevnadsförmåga. Ingen erfarenhet av värde sker någonsin förgäves; ingen sann betydelse och inget verkligt värde går någonsin till spillo.

109:6.2 (1200.2) När det gäller förhållandet till fusionskandidater, om en Mysterieleadsagare överges av sin dödliga kompanjon, om den mänskliga partnern avböjer den uppstigande levnadsbanan, då för Riktaren bort, när den frigörs av den naturliga döden (eller dessförinnan), allt av överlevnadsvärde som har utvecklats i sinnet hos den icke-överlevande varelsen. Om det inträffar att en Riktare upprepade gånger misslyckas med att nå fusionspersonlighet därför att flera mänskliga objekt i följd inte överlever, och om denna Ledsagare senare personaliseras, då blir all den samlade erfarenheten av att den vistades i och lärde känna alla dessa dödliga sinnen en faktisk tillgång hos denna nyligen Personaliserade Riktare, en utrustning att glädjas åt och att nyttjas under alla framtida tidsåldrar. En Personaliserad Riktare av denna klass är en sammansatt samling av alla överlevnadsdrag hos alla dess tidigare varelsevärldar.

109:6.3 (1200.3) När Riktare med lång universumerfarenhet erbjuder sig att ta sin boning i gudomliga Söner på utgivningsuppdrag är de fullt medvetna om att de aldrig kan få personlighet genom denna tjänst. Ofta förlämnar dock andarnas Fader personlighet åt dessa frivilliga och etablerar dem som ledare för deras gelikar. Det är dessa personligheter som hedras med en auktoritetsställning i Divinington.

Deras unika natur innesluter den mosaikartade mänskligheten från deras mångfaldiga erfarenheter av vistelse i de dödliga samt också andekopian av den mänskliga gudomligheten hos Paradisets Gåvoson från den sista erfarenheten av denna vistelse.

109:6.4 (1200.4) Riktarnas aktiviteter i ert lokaluniversum leds av Mikael av Nebadons Personaliserade Riktare, samma Ledsagare som ledde honom steg för steg när han levde sitt människoliv i Joshua ben Josefs köttsliga gestalt. Denna utomordentliga Riktare var trogen sitt förtroendeuppdrag, och med vishet styrde denna tappra Ledsagare människonaturen samt ledde ständigt Paradissonens dödliga sinne att välja sin väg enligt Faderns fullkomliga vilja. Riktaren hade tidigare tjänat hos Makiventa Melkisedek under Abrahams dagar, och den hade varit med om enorma bragder både före den vistelsen och mellan dessa utgivningserfarenheter.

109:6.5 (1200.5) Denna Riktare triumferade sannerligen i Jesu människosinne — det sinne som i livets alla återkommande situationer bibehöll sin helgade hängivelse för Faderns vilja, och sade: ”Ske din vilja, icke min.” En sådan beslutsam helgelse utgör det sanna passet bort från människonaturens begränsningar till den gudomliga uppnåelsens slutlighet.

109:6.6 (1200.6) Denna samma Riktare återspeglar nu i den outgrundliga naturen av sin mäktiga personlighet den mänsklighet som kännetecknade Joshua ben Josef före hans dop, den eviga och levande avskrift av de eviga och levande värden som den störste av alla urantiabor skapade av de enkla förhållandena i ett alldagligt liv vilket han levde så att han fullständigt uttömde de andliga värden som kan utvinnas ur en dödligs erfarenhet.

109:6.7 (1201.1) Allt som har bestående värde och som är anförtrött en Riktare tillförsäkras evig överlevnad. I vissa fall sparar Ledsagaren dessa tillgångar för utgivning till en dödligs sinne som den senare bebor; i andra fall, och efter personalisering, hålls dessa överlevande och bevarade realiteter i förvar för framtida användning i tjänst hos Totaluniversums Arkitekter.

7. De personaliserade Riktarnas ödesbestämmelse

109:7.1 (1201.2) Vi kan inte säga om de Fadersfragment som inte är Riktare kan personaliseras eller ej, men ni har informerats om att personligheten är en oinskränkt, frivillig utgivning från den Universelle Fadern. Så vitt vi vet får Fadersfragmenten av riktartyp personlighet endast av att skaffa sig personliga egenskaper genom tjänande omvårdnad av en personlig varelse. Dessa Personaliserade Riktares hem är i Divinington, där de instruerar och leder sina förpersonliga medarbetare.

109:7.2 (1201.3) De Personaliserade Tankeriktarna är de obehindrade, oförordnade och suveräna stabiliserarna och kompenserarna i det vittomspännande universernas universum. Hos dem kombineras Skaparens och de skapades erfarenhet — existentiell och erfarenhetsmässig. De är förenade tids- och evighetsvarelser. De binder samman det förpersonliga och det personliga i universums administration.

109:7.3 (1201.4) Personaliserade Riktare är Totaluniversums Arkitekters allvisa och mäktiga verkställare. De är personliga representanter för den Universelle Faderns hela omvårdnadsprogram — det personliga, det förpersonliga och det överpersonliga. Det är de som personligen ombesörjer det speciella, det ovanliga och det oväntade överallt i de världar som hör till de transcendentala absonita sfärerna inom Gud den Ultimates område, ända till nivåerna för Gud den Absolute.

109:7.4 (1201.5) De är de enda varelser i universerna som i sitt väsen innesluter alla kända personlighetsrelationer; de är allpersonliga — de är före personlighet, de är personlighet och de är efter personlighet. De representerar den Universelle Faderns personlighet sådan den var i det eviga förgångna, sådan den är i det eviga nuet och sådan den kommer att vara i den eviga framtiden.

109:7.5 (1201.6) Fadern utgav en existentiell personlighet av infinit och absolut klass till den Evige Sonen, men han valde att för sin egen omvårdnadsverksamhet reservera den erfarenhetsmässiga personligheten av typen Personaliserad Riktare utgiven till en existentiell förpersonlig Riktare, och sålunda är de båda bestämda att bli den framtida eviga överpersonligheten för transcendental omvårdnad av de absonita världarna på den Ultimates, den Supreme-Ultimates och rentav den Ultimate-Absolutes nivåer.

109:7.6 (1201.7) Sällan påträffas de Personaliserade Riktarna ute i universerna. Emellanåt håller de rådslag med Dagarnas Forna, och ibland kommer de sjufaldiga Skaparsönernas Personaliserade Riktare till konstellationernas högkvartersvärldar för att konferera med Vorondadekhärskarna.

109:7.7 (1201.8) När den planetariska Vorondadek-observatören på Urantia — den Högste väktaren som ganska nyligen inledde ett nödfallsstyre i er värld — gjorde sin maktbefogenhet gällande inför den residerande generalguvernören, påbörjade han sin nödfallsadministration av Urantia med en fulltalig stab som han själv hade valt. Han anvisade genast sina medarbetare och assistenter deras planetariska uppgifter. Han hade emellertid inte valt de tre Personaliserade Riktare som framträdde inför honom i den stund han påbörjade sitt styre. Han visste inte ens att de på detta sätt skulle komma att uppenbara sig, ty de manifesterade inte sålunda sin gudomliga närvaro vid ett tidigare regentskap. Den Högste regenten anvisade inte tjänst och bestämde inte uppgifter åt dessa frivilliga Personaliserade Riktare. Trots det var dessa allpersonliga varelser bland de mest aktiva av de talrika klasser av himmelska varelser som då tjänade på Urantia.

109:7.8 (1202.1) De Personaliserade Riktarna utför en vid omfattning av tjänster för talrika klasser av universumpersonligheter, men vi har inte tillåtelse att diskutera dessa verksamheter med evolutionära varelser i vilka Riktare dväljs. Dessa speciella mänskliga gudomligheter hör till de mest anmärkningsvärda personligheterna i hela storuniversum, och ingen dristar sig att förutsäga vad deras framtida uppgifter kan tänkas vara.

109:7.9 (1202.2) [Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 109](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 111](#) >>

Kapitel 110

Riktarnas förhållande till enskilda dödliga

110:0.1 (1203.1) NÄR ofullkomliga varelser ges frihet följer därav oundvikligen tragedi, och det är i enlighet med den fullkomliga Gudomens natur, Gudomen som är upphovet till dessa varelser, att universellt och med tillgivenhet dela dessa lidanden i kärleksfullt kompanjonskap.

110:0.2 (1203.2) I den mån jag är förtrogen med angelägenheterna i ett universum, anser jag Tankeriktarens kärlek och hängivelse vara den sannaste gudomliga tillgivenheten i hela skapelsen. Sönernas kärlek i omvårdnaden av människosläktena är enastående, men en Riktarens hängivenhet för individen är rörande sublim, gudomligt Faderlik.

Paradisfadern har uppenbarligen reserverat denna form av personlig kontakt med sina enskilda skapade som ett privilegium enbart för Skaparen. Det finns ingenting i hela universernas universum som exakt kan jämföras med den underbara omvårdnad som utgår från dessa opersonliga entiteter som på ett så fascinerande sätt har sin boning i de evolutionära planeternas barn.

1. Inneboendet i den dödliges sinne

110:1.1 (1203.3) Man bör inte tänka sig att Tankeriktarna lever i människornas materiella hjärna. De är inte organiska delar av de fysiska varelserna i världarna. Det är riktigare att föreställa sig att Tankeriktaren bor i den dödliges sinne än att den existerar inom gränserna för ett enda fysiskt organ. Indirekt och obemärkt kommunicerar Riktaren ständigt med det mänskliga objektet, i synnerhet vid de sublimes erfarenheter då sinnet i det övermedvetna har andäktig kontakt med anden.

110:1.2 (1203.4) Jag önskar att det vore möjligt för mig att hjälpa de evolverande dödliga att få en bättre förståelse och en djupare uppskattning av det osjälviska och ypperliga arbete som utförs av den Riktare som bor inom dem och som är så hängivet trogen uppgiften att främja människans andliga välfärd. Dessa Ledsagare är effektiva omvårdare av de högre faserna i människornas sinne. De är visa och erfarna behandlare av den andliga potentialen i människans intellekt. Dessa himmelska medhjälpare är hängivna den enorma uppgiften att tryggt leda er inåt och uppåt till den himmelska lyckohamnen. Dessa

outtröttliga arbetare har helgat sig åt den framtida personifieringen av den gudomliga sanningens seger i ert eviga liv. De är vaksamma arbetare som lotsar det gudsmedvetna människosinnet förbi ondskans grund samtidigt som de sakkunnigt leder människans evolverande själ mot fulländningens gudomliga hamnar vid fjärran och eviga kuster. Riktarna är kärleksfulla ledare, era trygga och säkra vägvisare genom de mörka och osäkra labyrintherna under ert korta jordiska livsskede. De är tålmodiga lärare som ständigt sporrar sina objekt framåt längs den tilltagande fulländningens vägar. De är omsorgsfulla bevakare av de sublimes värdena i den skapades karaktär. Jag önskar att ni kunde älska dem mer och samarbeta med dem i större utsträckning och hysa en större tillgivenhet för dem.

110:1.3 (1204.1) Fastän de gudomliga inbyggarna främst befattar sig med er andliga förberedelse för nästa stadium i den tillvaro som aldrig upphör, är de också djupt intresserade av er timliga välfärd och era reella framgångar på jorden. De bidrar med nöje till er hälsa, lycka och äkta välfärd. De är inte likgiltiga för hur ni lyckas i alla sådana former av planetarisk framgång som inte är till skada för ert framtida liv av evigt framåtskridande.

110:1.4 (1204.2) Riktarna är intresserade av och befattar sig med era dagliga göromål och de mångahanda detaljerna i ert liv just i den utsträckning som dessa inverkar på bestämmandet av era angelägna timliga val och väsentliga andliga beslut och således är faktorer av betydelse för att lösa ert problem angående själens överlevnad och det eviga framåtskridandet. Fastän Riktaren är passiv när det gäller den rent timliga välfärden, är den gudomligt aktiv angående er eviga framtids alla angelägenheter.

110:1.5 (1204.3) Riktaren stannar hos dig i alla olyckor och genom varje sjukdom som inte helt förstör den mentala funktionen. Hur ovänligt är det inte att medvetet besudla eller på annat sätt orena den fysiska kropp som måste tjäna som det jordiska tabernaklet för denna underbara gåva från Gud. Alla fysiska gifter fördröjer storligen Riktarens strävanden att upphöja det materiella sinnet, medan de mentala gifterna rädsla, vrede, avund, svartsjuka, misstänksamhet och intolerans likaså enormt stör den evolverande själens andliga framåtskridande.

110:1.6 (1204.4) Idag lever du i en period då din Riktare söker attrahera dig. Om du blott visar dig trogen den tillit som har satts till dig av den gudomliga anden som söker ditt sinne och din själ i evig förening, följer därav till slut den morontiaetthet, den himmelska harmoni, den kosmiska koordinering, den gudomliga harmoniering, den himmelska fusion, den aldrig upphörande blandningen av identitet, den varelsens etthet, som är så fulländad och slutlig att inte ens de mest erfarna personligheter någonsin kan särskilja eller igenkänna dessa fusionspartner som skilda identiteter — den dödliga människan och den gudomliga Riktaren.

2. Riktarna och människans vilja

110:2.1 (1204.5) När Tankeriktarna tar sin boning i människornas sinne för de med sig modellen för levnadsbanan, för det idealiska livet, så som det har beslutats och förutbestämts av dem själva och de Personaliserade Riktarna i Divinington, och så som det har bekräftats

av Urantias Personaliserade Riktare. Sålunda påbörjar de arbetet med en definitiv och förutbestämd plan för den intellektuella och andliga utvecklingen av sina mänskliga objekt, men det åligger inte någon människovarelse att acceptera denna plan. Det finns en förutbestämmelse för er alla, men det är inte förutbestämt att ni måste acceptera denna gudomliga predestination. Ni har full frihet att förkasta vilken del som helst eller hela Tankeriktarens program. Det är deras uppgift att åstadkomma sådana sinnesförändringar och göra sådana andliga anpassningar som ni villigt och intelligent kan godkänna så att de skall kunna få mer inflytande över personlighetens inriktning, men under inga omständigheter försöker dessa gudomliga Ledsagare någonsin dra fördel av er eller på något sätt godtyckligt påverka er i era val och beslut. Riktarna respekterar er personlighets suveränitet; *de underordnar sig alltid er vilja.*

110:2.2 (1204.6) De är ihärdiga, uppfinningsrika och fullkomliga i sina arbetsmetoder, men de våldför sig aldrig på sina värdars viljemässiga väsen. Ingen människovarelse kommer någonsin att förändligas av en gudomlig Ledsagare mot sin vilja; överlevnaden är en Gudarnas gåva som tidens varelser måste önska sig. Vad Riktaren än har lyckats göra för dig kommer uppteckningarna i sista hand att utvisa att omvandlingen har åstadkommits med ditt samtycke och i samarbete med dig. Det kommer att visa sig att du har varit en villig partner till Riktaren vid uppnåendet av varje steg i den enorma omvandlingen under det uppstigande livsskedet.

110:2.3 (1205.1) Riktaren försöker inte kontrollera ert tänkande som sådant, utan snarare förändliga det, föreviga det. Varken änglarna eller Riktarna ägnar sig åt att direkt influera människans tanke; det är ett

privilegium uteslutande för er personlighet. Riktarna ägnar sig åt att förbättra, modifiera, rikta och koordinera era tankeprocesser, men i synnerhet och alldeles speciellt ägnar de sig åt arbetet att med tanke på er överlevnad bygga upp en andlig motsvarighet till era livsskeden, en morontiaavskrift av era verkliga avancerande jag.

110:2.4 (1205.2) Riktarna arbetar inom områdena för människosinnets högre nivåer och strävar oupphörligt efter att producera morontiaduplikat av begrepp tanke i den dödligas intellekt. Det finns därför två realiteter som gör intryck på och är centrerade i människans sinnesströmkretsar: den ena är ett dödligt jag som har utvecklats från Livsbärarnas ursprungliga planer, den andra är en odödlig entitet från Diviningtons höga sfärer, en gåva från Gud i människans inre. Men det dödliga jaget är också ett personligt jag; det har personlighet.

110:2.5 (1205.3) Du har som en personlig varelse sinne och vilja. Riktaren har som en förpersonlig varelse försinne och förvilja. Om du så helt anpassar dig till Riktarens sinne att ni ser med samma ögon, då blir era sinnen ett, och du får förstärkning i form av Riktarens sinne. Om din vilja sedan ger order om och genomför utförandet av besluten från detta nya eller kombinerade sinne, då når Riktarens förpersonliga vilja personlighetsuttryck genom ditt beslut, och beträffande detta speciella projekt är du och Riktaren ett. Ditt sinne har uppnått gudomlighetsharmoniering, och Riktarens vilja har nått personlighetsuttryck.

110:2.6 (1205.4) I den utsträckning som denna identitet förverkligas närmar du dig mentalt tillvarons morontiaklass. Morontiasinne är en term som anger substansen och totalsumman av de samarbetande

sinnen som är av olikartad materiell och andlig natur.

Morontiaintellekt anger därför ett tvåfaldigt sinne som förekommer i lokaluniversumet och som domineras av en enda vilja. Hos de dödliga är detta en vilja som är mänsklig till sitt ursprung och som håller på att bli gudomlig genom att människan identifierar det mänskliga sinnet med Guds sinneshet.

3. Samarbete med Riktaren

110:3.1 (1205.5) Riktarna spelar tidsåldrarnas heliga och enastående spel. De är engagerade i ett av de suprema äventyren i tid och rymd. Hur lyckliga är de inte när ert samarbete tillåter dem att ge er hjälp i er korta kamp i tiden, medan de fortsätter att utföra sina större uppgifter i evigheten. Vanligen när Riktaren försöker kommunicera med er går budskapet förlorat i de materiella strömningarna i människosinnets energiströmmar. Endast tillfälligtvis kan ni fånga upp ett eko, ett svagt och avlägset eko, av den gudomliga rösten.

110:3.2 (1205.6) Hur framgångsrikt Riktaren lyckas i sin strävan att lotsa dig genom den dödligas liv och åstadkomma din överlevnad beror inte så mycket på teorierna om dina trosföreställningar som på dina beslut, din beslutsamhet och din orubbliga *tro*. Alla dessa uttryck för personlighetstillväxt blir mäktiga inflytelser som hjälper dig att avancera emedan de hjälper dig att samarbeta med Riktaren; de hjälper dig att inte längre göra motstånd. Tankeriktarna lyckas eller ser ut att misslyckas i sina jordiska åtaganden just i samma utsträckning som de dödliga lyckas eller misslyckas att samarbeta

med den plan enligt vilken de skall föras fram längs den uppåtgående vägen mot uppnåendet av fulländning. Överlevnadens hemlighet är intimt förknippad med människans suprema önskan att vara gudalik och i den därmed förbundna villigheten att göra och vara allt som är nödvändigt för uppnåendet av denna allt övervinnande längtan.

110:3.3 (1206.1) När vi talar om en Riktares framgång eller misslyckande, uttrycker vi oss med tanke på människans överlevnad. *Riktarna misslyckas aldrig*; de är av gudomlig natur, och de utgår alltid segrande från alla sina åtaganden.

110:3.4 (1206.2) Jag kan inte låta bli att observera att så många av er spenderar så mycket tid och tankar på enbart obetydligheter i livet, samtidigt som ni nästan helt förbiser de väsentligare realiteter som har evig betydelse, de åstadkommanden som berör utvecklandet av ett mer harmoniskt arbetssamförstånd mellan er och er Riktare. Det stora målet i människans tillvaro är harmonieringen med gudomligheten hos den inneboende Riktaren; den storslagna bedriften i den dödligas liv är att nå fram till att sant och förståndigt viga sig åt de eviga syftena hos den gudomliga anden som väntar och arbetar i ditt sinne. En hängiven och beslutsam strävan att förverkliga en evig bestämmelse är helt förenlig med ett glatt och fröjdefullt liv och med ett framgångsrikt och hederligt livsskede på jorden. Samarbete med Tankeriktaren för inte med sig självtortyr, falsk fromhet eller hycklande och uppseendeväckande självförnedring. Det idealiska livet kännetecknas av kärleksfullt tjänande snarare än av en tillvaro fylld av ängslig fruktan.

110:3.5 (1206.3) Att vara förvirrad, förbryllad, ibland även modfälld och distraherad, anger inte nödvändigtvis motstånd mot Riktarens ledning i människans inre. Sådana attityder antyder ibland avsaknad av aktiv samverkan med den gudomliga Ledsagaren och kan därför i någon mån fördröja det andliga framåtskridandet, men sådana intellektuella och emotionella svårigheter hindrar inte det minsta den säkra överlevnaden av den själ som känner Gud. Okunskap kan inte i och för sig någonsin förhindra överlevnaden. Inte heller kan förvirringens tvivel eller ängslig osäkerhet göra det. Endast medvetet motstånd mot Riktarens ledning kan förhindra överlevnaden av den evolverande odödliga själen.

110:3.6 (1206.4) Du bör inte se samarbetet med din Riktare som en särskilt medveten process, ty det är det inte; men dina motiv och dina beslut, din trogna beslutsamhet och dina suprema önskningar, dessa innebär verkligt och effektivt samarbete. Du kan medvetet öka din harmoni med Riktaren genom att:

110:3.7 (1206.5) 1. Välja att reagera på den gudomliga ledningen, och uppriktigt basera människolivet på den högsta medvetenheten om sanning, skönhet och godhet och sedan koordinera dessa gudomlighetens kvaliteter med hjälp av visdom, gudsdyrkan, tro och kärlek.

110:3.8 (1206.6) 2. Älska Gud och önska att vara lik honom — och genuint erkänna den himmelska Föräldern som din gudomlige Fader och i kärlek dyrka honom.

110:3.9 (1206.7) 3. Älska människan och ärligt önska att tjäna henne — helhjärtat erkänna människorna som dina bröder, i förening med

en intelligent och klok tillgivenhet för var och en av dina meddödliga.

110:3.10 (1206.8) 4. Med glädje acceptera kosmiskt medborgarskap — ärligt inse dina tilltagande förpliktelser gentemot den Suprema Varelsen, vara medveten om det ömsesidiga beroendet mellan den evolutionära människan och den evolverande Gudomen. Detta innebär uppkomsten av kosmisk moral och gryende insikt om den universella plikten.

4. Riktarens arbete i sinnet

110:4.1 (1207.1) Riktarna kan ta emot den ständiga ström av kosmisk information som kommer in längs huvudströmkretsarna i tid och rymd. De har full kontakt med andeinformationen och -energin i universerna. Dessa mäktiga inbyggare är dock oförmögna att överföra särskilt mycket av denna rikedom av visdom och sanning till sina dödliga objekts sinnen då en gemensam natur saknas samt frånvaron av något mottagligt igenkännande.

110:4.2 (1207.2) Tankeriktaren är engagerad i en ständig strävan att förändra ditt sinne för att utveckla din morontiasjäl, men du själv är mestadels omedveten om denna inre omvårdnad. Du är så gott som oförmögen att särskilja det som ditt eget materiella intellekt åstadkommer från resultatet av din själs och din Riktarens gemensamma aktiviteter.

110:4.3 (1207.3) Vissa plötsliga uppdykanden av tankar, slutsatser och andra sinnesbilder är ibland Riktarens direkta eller indirekta inverkan, men betydligt oftare utgör de ett framträdande i medvetandet av idéer

som har grupperat sig samman på mentala nivåer under ytan, naturliga och alldagliga fenomen som är uttryck för en normal och vanlig psykisk funktion i det evolverande animaliska sinnets strömkretsar. (I motsats till dessa strömningar från det undermedvetna framträder uppenbarelserna från Riktaren genom det övermedvetnas områden.)

110:4.4 (1207.4) Anförtro alla sinnets angelägenheter som ligger bortom medvetandets mottagliga nivå att förvaras av Riktaren. I sinom tid, om inte i denna värld så i mansonivärldarna, kommer de att ge en noggrann redovisning för sin förvaltning och omsider framföra de betydelser och värden som har anförtrotts deras skötsel och förvar. Om du överlever kommer de att återuppväcka varje skatt av värde från det dödliga sinnet.

110:4.5 (1207.5) Det existerar en väldig klyfta mellan det mänskliga och det gudomliga, mellan människan och Gud. Människoraserna på Urantia är i så stor utsträckning elektriskt och kemiskt styrda, i så hög grad lika djuren i sitt allmänna beteende, så emotionella i sina vanliga reaktioner, att det gör det ytterst svårt för Ledsagarna att vägleda och styra dem. Man finner hos er så få modiga beslut och så lite hängiven samverkan att Riktaren i ert inre finner det närapå omöjligt att kommunicera direkt med människosinnet. Även när de finner det möjligt att låta en skymt av en ny sanning glimta till i den dödligas evolverande själ, bländar denna andliga uppenbarelse ofta den skapade så pass att den plötsligt framkallar en krampartad fanatism eller åstadkommer någon annan intellektuell omvälvning som får katastrofala följder. Mången ny religion och märklig ”ism” har

uppkommit från de avbrutna, ofullständiga, missförstådda och vanställda budskapen från Tankeriktarna.

110:4.6 (1207.6) Jerusems register utvisar att redan under många tusen år har det i varje generation levt allt färre varelser som tryggt har kunnat fungera med självverksamma Riktare. Detta är en alarmerande bild, och de övervakande personligheterna i Satania förhåller sig gynnsamt till förslagen från en del av era närmaste planetariska övervakare, som talar för inledandet av åtgärder avsedda att främja och bevara de högre andliga människotyperna bland släkterna på Urantia.

5. Felaktiga uppfattningar om Riktarens ledning

110:5.1 (1207.7) Förväxla och blanda inte samman Riktarens mission och inflytande med det som vanligen kallas samvete; de har inget direkt samband. Samvetet är en mänsklig och rent psykisk reaktion. Det bör inte föraktas, men det är knappast Guds röst som talar till själen, vilket Riktarens röst verkligen är om den rösten kunde höras. Det är riktigt att samvetet uppmanar er att göra rätt, men därtill strävar Riktaren efter att tala om för er vad som verkligen är rätt, dvs. när och i den mån ni kan uppfatta Ledsagarens ledning.

110:5.2 (1208.1) Människans upplevelser i drömmen, denna förvirrade och osammanhängande uppvisning i det okoordinerade sovande sinnet, erbjuder tillräckligt med bevis för att Riktarna inte lyckas

harmonisera och förena de divergerande faktorerna i människans sinne. Riktarna kan helt enkelt inte, under en enda livstid, godtyckligt koordinera och synkronisera två så olika och skilda typer av tänkande som det mänskliga och det gudomliga. När de lyckas med det, så som de ibland har, förflyttas sådana själar direkt till mansoniavärldarna utan att de behöver gå igenom erfarenheten av döden.

110:5.3 (1208.2) Under den tid människan sover försöker Riktaren åstadkomma endast det som viljan hos den personlighet, där Riktaren dväljs, tidigare till fullo har godkänt genom de beslut och val som har gjorts vid tider då medvetandet var fullt vaket och som därigenom har fått sin plats i supersinnets domäner, förbindelseområdet för de ömsesidiga förhållandena mellan mänskligt och gudomligt.

110:5.4 (1208.3) Medan deras dödliga värdar sover försöker Riktarna registrera sina skapelser på de högre nivåerna i det materiella sinnet, och en del av era vidunderliga drömmar anger att de inte lyckats få till stånd en effektiv kontakt. Drömvärldens orimligheter vittnar inte endast om trycket från emotioner som inte har fått utlopp, utan också om den förfärliga förvrängningen av framställningarna av de andliga begreppen som Riktarna har presenterat. Era egna passioner, drifter och andra inneboende tendenser överför sig in i framställningen och ersätter med sina outtryckta begär de gudomliga budskap som inbyggarna försöker införa i de psykiska registren under sömnens omedvetenhet.

110:5.5 (1208.4) Det är ytterst farligt att göra antaganden om att något av innehållet i drömvärlden kommer från Riktaren. Riktarna arbetar visserligen medan ni sover, men era vanliga drömuplevelser är rent fysiologiska och psykologiska fenomen. Likaså är det vådligt att

försöka särskilja Riktarens begreppsregistreringar från det mer eller mindre ständiga och medvetna mottagandet av diktat från den dödligas samvete. Detta är problem som måste lösas med användning av individuellt omdöme och personligt avgörande. Det är bättre för människan att begå misstaget att hon avvisar ett uttryck som kommer från Riktaren, genom att tro att det är en rent mänsklig upplevelse, än att begå blundern att hon upphöjer en reaktion från den dödliges sinne till sfären av gudomlig värdighet. Kom ihåg att inflytandet från Tankeriktaren till största delen, fastän inte helt, är en övermedveten erfarenhet.

110:5.6 (1208.5) I varierande grad och alltmer allt efter som du stiger uppåt i de psykiska kretsarna kommunicerar du, ibland direkt men oftare indirekt, med din Riktare. Det är farligt att hysa tanken att varje ny uppfattning, som uppkommer i människans sinne, är dikterad av Riktaren. Det som ni accepterar som Riktarens röst är faktiskt hos er klass av varelser oftare ett utflöde från ert eget intellekt. Detta är farlig mark, och varje människa måste själv lösa dessa problem enligt sin naturliga mänskliga visdom och sin övermänskliga insikt.

110:5.7 (1208.6) Riktaren i den människa genom vilken denna kommunikation sker har ett så vidsträckt aktivitetsfält främst därför att denna människa är nästan fullständigt likgiltig för varje yttre manifestation av Riktarens inre närvaro. Det är verkligen lyckligt att han i sitt medvetande förblir helt oberörd av hela förfarandet. Han har en av de mest erfarna Riktarna i sin tid och generation, men det oaktat förklarar ödesväktaren att hans passiva reaktion inför och obekymrade inställning till de fenomen som är förbundna med denna mångsidiga Riktarens närvaro i hans sinne är en sällsynt och

slumpmässig reaktion. Allt detta bildar en gynnsam koordinering av inflytelser, gynnsam både för Riktaren i dess högre verksamhetssfär och för den mänskliga partnern med tanke på hans hälsa, effektivitet och sinnesro.

6. De sju psykiska kretsarna

110:6.1 (1209.1) Den totala omfattningen av personlighetens förverkligande i en materiell värld består i den successiva erövringen av de sju psykiska kretsarna inom den dödliges potentialitet. Inträdet på den sjunde kretsen anger början av sann mänsklig personlighetsfunktion. Fullföljandet av den första kretsen anger den dödliga varelsens relativa mognad. Fastän genomgången av de sju kretsarna av kosmisk tillväxt inte är detsamma som fusion med Riktaren, anger emellertid behärskandet av dessa kretsar att vederbörande har uppnått de steg som utgör förstadier till fusion med Riktaren.

110:6.2 (1209.2) Riktaren är din jämbördiga partner vid uppnåendet av dessa sju kretsar — vid förverkligandet av en relativ mognad hos den dödlige. Riktaren stiger uppåt längs kretsarna från den sjunde till den första tillsammans med dig, men den avancerar till ställningen som suprem och självverksam helt oberoende av det dödliga sinnets aktiva samverkan.

110:6.3 (1209.3) De psykiska kretsarna är inte uteslutande intellektuella, inte heller är de helt morontiella; de berör personlighetens status, sinnets förhöjning, själens tillväxt och

harmonieringen med Riktaren. Ett framgångsrikt genomgående av dessa nivåer förutsätter att *hela personligheten* fungerar harmoniskt, inte endast någon enskild fas av den. Delarnas tillväxt är inte detsamma som verklig mognad hos helheten. Delarna växer i själva verket i proportion till expansionen av jagets helhet — hela jaget — det materiella, det intellektuella och det andliga jaget.

110:6.4 (1209.4) När den intellektuella naturen utvecklas snabbare än den andliga gör en sådan situation kommunikationen med Tankeriktaren både svår och farlig. Likaså tenderar en överandlig utveckling att leda till en fanatisk och förvrängd tolkning av den gudomliga inbyggarens andeledning. Bristen på andlig kapacitet gör det mycket svårt att till ett sådant materiellt intellekt överföra de andliga sanningar som finns i övermedvetandets högre skikt. Det är till ett sinne som är i fulländad jämvikt, inhyst i en kropp med rena vanor, med stabiliserade nervenergier och med balanserade kemiska funktioner — när de fysiska, mentala och andliga förmågorna under utveckling befinner sig i en trefaldig harmoni — som ett maximum av ljus och sanning kan ges med ett minimum av timlig fara eller risk för den verkliga välfärden hos en sådan varelse. Med en sådan balanserad tillväxt stiger människan uppför det planetariska framåtskridandets kretsar, en efter en, från den sjunde till den första.

110:6.5 (1209.5) Riktarna är alltid nära er och en del av er, men sällan kan de tala direkt till er som en annan varelse. Krets för krets ökar dina intellektuella beslut, moraliska val och din andliga utveckling. Riktarnas förmåga att fungera i ditt sinne. Krets för krets stiger du därigenom upp från de lägre stadierna av riktarkontakt och sinnesharmoniering, så att det blir möjligt för Riktaren att med allt

större livfullhet och övertygelse i allt större utsträckning registrera sina bestämmelsebeskrivningar i det evolverande medvetandet i detta sinne och denna själ som söker Gud.

110:6.6 (1210.1) Varje beslut som du fattar antingen hämmar eller underlättar Riktarens verksamhet. Likaså är det just dessa beslut som avgör hur du avancerar längs kretsarna för mänskligt åstadkommande. Det är sant att ett besluts suprema karaktär, dess anknytning till en kris, är av stor betydelse för hur beslutet påverkar framstegen längs kretsarna. Trots det är också beslutens antal, frekventa upprepningar, ihärdiga upprepningar, väsentliga för att dessa reaktioner med säkerhet skall bli en vana.

110:6.7 (1210.2) Det är svårt att exakt definiera de sju nivåerna av mänskligt framåtskridande, av den orsaken att dessa nivåer är personliga. De är olika för varje individ och bestäms uppenbarligen av tillväxtkapaciteten hos varje människa. Erövrandet av dessa nivåer i den kosmiska evolutionen återspeglas på tre sätt:

110:6.8 (1210.3) 1. *Harmoniering med Riktaren*. Det förändligande sinnet närmar sig Riktarens närvaro i proportion till uppnåendet av kretsarna.

110:6.9 (1210.4) 2. *Själens utveckling*. Morontiasjälens framträdande anger i vilken utsträckning och till vilket djup kretsarna behärskas.

110:6.10 (1210.5) 3. *Personlighetens verklighet*. Graden av verklighet hos det egna jaget bestäms direkt av hur många kretsar har erövrats. Personerna blir mer verkliga allt efter som de stiger uppåt från den sjunde till den första nivån i de dödligas tillvaro.

110:6.11 (1210.6) Då kretsarna genomgås växer den materiella evolutionens barn till en mogen människa med potential för

odödlighet. Den embryonala naturens skugglika verklighet som kännetecknar en sjundekretsist ger vika för en klarare manifestation av den uppkommande morontianaturen hos en medborgare i lokaluniversumet.

110:6.12 (1210.7) Fastän det är omöjligt att exakt definiera de sju nivåerna eller psykiska kretsarna för människans tillväxt, är det tillåtligt att antyda minimi- och maximigränserna för dessa stadier i mognadens framskridande:

110:6.13 (1210.8) *Den sjunde kretsen.* Denna nivå beträds av människorna när de utvecklar förmåga till personligt val, individuella beslut, moraliskt ansvar och kapacitet för uppnåendet av andlig individualitet. Detta innebär att de sju biträdande sinnesandarna fungerar gemensamt under ledning av visdomens ande, att den dödliga varelsen kopplas in under den Heliga Andens inflytande samt på Urantia att Sanningens Ande börjar fungera och att den dödliges sinne får ta emot en Tankeriktare. Inträdet på den sjunde kretsen gör den dödliga varelsen till en klart potentiell medborgare i lokaluniversumet.

110:6.14 (1210.9) *Den tredje kretsen.* Riktarens arbete är mycket effektivare efter det att människan under sin uppstigning når den tredje kretsen och får en personlig serafisk ödesväktare. Även om det inte finns någon synbar sammankoppling mellan Riktarens och serafväktarens strävan, kan man det oaktat observera en påtaglig förbättring i alla faser av kosmisk uppnåelse och andlig utveckling efter det att en personlig serafisk följeslagare har förordnats. När den tredje kretsen uppnås strävar Riktaren efter att under återstoden av

den dödliges livstid morontialisera människans sinne, att klara av de återstående kretsarna och uppnå det sista stadiet i förbundet mellan det gudomliga och det mänskliga innan den naturliga döden upplöser det unika partnerskapet.

110:6.15

(1210.10) *Den första kretsen.* Riktaren kan i allmänhet inte tala direkt och omedelbart med dig förrän du uppnår den första och slutliga kretsen i de dödligas progressiva utveckling. Denna nivå representerar det högsta möjliga förverkligandet av förhållandet mellan sinnet och Riktaren i människans erfarenhet före den evolverande morontiasjälens befrielse från sin klädsel i form av den materiella kroppen. När det gäller sinnet, emotionerna och den kosmiska insikten utgör detta uppnående av den första psykiska kretsen det största möjliga närmandet mellan det materiella sinnet och ande-Riktaren i människans erfarenhet.

110:6.16 (1211.1) Dessa psykiska kretsar för de dödligas framåtskridande kunde kanske hellre benämnas *kosmiska nivåer* — faktiska betydelseuppfattningar och värdeinsikter som uttrycker ett progressivt närmande till morontiamedvetenheten om den evolutionära själens begynnande förhållande till den uppkommande Suprema Varelsen. Det är just detta förhållande som gör det för evigt omöjligt att för det materiella sinnet helt förklara innebörden av de kosmiska kretsarna. Uppnåendet av dessa kretsar är endast relativt besläktat med gudsmedvetandet. En som befinner sig på den sjunde eller sjätte kretsen kan nästan lika verkligt känna Gud — vara medveten om sitt sonskap — som någon på den andra eller första kretsen, men dessa varelser på de lägre kretsarna är mycket mindre

medvetna om det erfarenhetsmässiga förhållandet till den Suprema Varelsen, om sitt medborgarskap i universumet. Uppnåendet av dessa kosmiska kretsar blir en del av de uppstigandes erfarenhet i mansonivärldarna, om de inte lyckas uppnå dem före den naturliga döden.

110:6.17 (1211.2) Trons motivation gör den fullständiga insikten om människans sonskap till Gud erfarenhetsbaserad, men *handling*, fullföljandet av beslut, är avgörande för att man evolutionärt skall bli medveten om tilltagande släktskap med den Suprema Varelsens *kosmiska aktualhet*. Tron omvandlar potentialer till aktualer i den andliga världen, men i den Supremes finita världar blir potentialer aktualer endast med hjälp av förverkligandet av val -erfarenhet. Beslutet att göra Guds vilja förenar emellertid andlig tro med materiella beslut i personlighetens verksamhet och tillhandahåller sålunda en gudomlig och andlig stödjepunkt, på vilken gudslängtans mänskliga och materiella hävstång kan fungera allt effektivare. En sådan vis koordinering av materiella och andliga krafter ökar storligen både den kosmiska insikten om den Supreme och morontiaförståelsen av Paradisgudomarna.

110:6.18 (1211.3) Behärskandet av de kosmiska kretsarna har samband med morontiasjälens kvantitativa tillväxt, med förståelsen av suprema betydelser. Denna odödliga själs kvalitativa status är dock *helt* beroende av den levande trons grepp om det paradispotentiella faktavärdet att den dödliga människan är en son till den evige Guden. Därför går en från den sjunde kretsen vidare till mansonivärldarna för att nå ytterligare kvantitativt förverkligande av kosmisk tillväxt, precis så som en från den andra eller rentav från den första kretsen.

110:6.19 (1211.4) Det finns endast ett indirekt samband mellan uppnåendet av de kosmiska kretsarna och faktisk andlig religiös erfarenhet. Sådana uppnåelser är reciproka och därför ömsesidigt till nytta. Den rent andliga utvecklingen må ha föga gemensamt med det planetariska materiella välståndet, men uppnåendet av kretsar ökar alltid potentialen för mänsklig framgång och jordiska bedrifter.

110:6.20 (1211.5) Från den sjunde till den tredje kretsen bedriver de sju biträdande sinnesandarna en allt mer omfattande och förenad verksamhet när det gäller uppgiften att avvänja den dödliges sinne från beroendet av de materiella livsmekanismernas realiteter i förberedelse för en tilltagande introduktion till erfarenhet på morontianivåer. Från den tredje kretsen framåt avtar sinneshjälparnas inflytande gradvis.

110:6.21 (1211.6) De sju kretsarna omfattar dödligas erfarenhet allt från den högsta rent animala nivån till den lägsta egentliga morontieella kontaktnivån, där jagmedvetandet utgör en personlighetserfarenhet. Behärskandet av den första kosmiska kretsen är tecknet på att den dödlige har uppnått förmorontieell mogenhet och anger att de biträdande sinnesandarnas gemensamma omvårdnad upphör som ett exklusivt inflytande på sinnesverksamheten i människans personlighet. Bortom den första kretsen blir sinnet allt mer likt intelligensen på evolutionens morontieastadium, dvs. den förenade omvårdnaden utgående från det kosmiska sinnet och ett lokaluniversums Skapande Andes begåvande ovan sinneshjälparna.

110:6.22 (1212.1) De stora dagarna i Riktarnas individuella levnadsbanor är för det första den dag då det mänskliga objektet bryter sig igenom till den tredje psykiska kretsen och sålunda säkrar

Ledsagarens självverksamhet och ökade verksamhetsfrihet (såvida denna inbyggare inte redan var självverksam). Följande betydelsefulla dag är då människopartnern uppnår den första psykiska kretsen, vilket gör det möjligt för Riktaren och människan att åtminstone i någon mån kommunicera med varandra. Den sista stora dagen infaller när de slutligt och evigt fusioneras.

7. Uppnåendet av odödlighet

110:7.1 (1212.2) Avklarandet av de sju kosmiska kretsarna är inte detsamma som fusion med Riktaren. På Urantia lever många dödliga som har uppnått sina kretsar. Fusionen är emellertid avhängig av ytterligare andra, större och mer sublima andliga resultat, av att den dödliges vilja når en slutlig och fullständig harmoniering med Guds vilja såsom denna företräds av Tankeriktaren.

110:7.2 (1212.3) När en människa har fullbordat det kosmiska framskridandets kretsar och när dessutom den dödliga viljans slutgiltiga val tillåter Riktaren att fullborda förenandet av människans identitet med den morontiella själen under det evolutionära och fysiska livet, då går sådana fullbordade förbund mellan själ och Riktare självständigt vidare till mansoniavärldarna och från Uversa utfärdas ett mandat som föreskriver omedelbar fusion av Riktaren och morontiasjälen. Denna fusion under det fysiska livet förtär ögonblickligen den materiella kroppen. De människor som kunde tänkas bevittna en sådan syn skulle endast se den omvandlande dödlige försvinna ”i en eldvagn”.

110:7.3 (1212.4) De flesta Riktare som har omvandlat sina objekt från Urantia till himlen var högeligen erfarna och hade enligt registren tidigare vistats i talrika dödliga på andra sfärer. Kom ihåg att Riktarna skaffar sig värdefull erfarenhet av inneboende på sådana planeter där de endast ges till låns. Det är inte så att Riktarna får erfarenhet för avancerat arbete endast från de dödliga objekt som inte överlever.

110:7.4 (1212.5) Efter fusionen med de dödliga delar Riktarna er ödesbestämmelse och erfarenhet; *de är ni*. Efter fusionen mellan den odödliga morontiasjälen och den därmed associerade Riktaren blir alla erfarenheter och alla värden hos den ena till slut även den andras egendom, så att de två faktiskt är en enda entitet. I viss mening härstammar denna nya varelse från det eviga förgångna samtidigt som den finns till för den eviga framtiden. Allt det en gång mänskliga i den överlevande själen och allt det erfarenhetsmässigt gudomliga i Riktaren, blir nu den nya och ständigt uppåtstigande universumpersonlighetens faktiska egendom. På varje universumnivå kan emellertid Riktaren endast förse den nya varelsen med de egenskaper som är meningsfulla och av värde på den nivån. En absolut *etthet* med den gudomliga Ledsagaren, en fullständig uttömning av Riktarens gåvor, kan endast uppnås i evigheten efter den slutliga framkomsten till den Universelle Fadern, andarnas Fader, den ständiga källan till dessa gudomliga gåvor.

110:7.5 (1212.6) När en evolverande själ och den gudomliga Riktaren slutligt och evigt fusioneras får vardera av den andra alla de kvaliteter som kan erfaras. Denna samordnade personlighet är i besittning av alla överlevande erfarenhetsbaserade minnesmaterial som en gång fanns i det förstadiemässiga dödliga sinnet och som sedan förvaras i

morontiasjälén. Därtill omfattar denna potentiella finalit i sig allt det erfarenhetsbaserade minnesmaterial som Riktaren har samlat under all den tid den vistades i de dödligas inre. Det tar emellertid en framtida evighet för Riktaren att fullständigt delge personlighetspartnerskapet med de betydelser och värden som den gudomliga Ledsagaren för med sig från den förflutna evigheten.

110:7.6 (1213.1) Hos den överväldigande majoriteten av urantiabor måste Riktaren tålmodigt invänta den frigörelse som döden medför, måste invänta den uppkommande själens befrielse från det närapå fullständiga herravälde som utövas av de energimönster och kemiska krafter som naturligt hör till er existensklass. Den främsta svårigheten som ni upplever vid kontakten med er Riktare utgörs just av denna er medfödda materiella natur. Så få dödliga är verkliga tänkare. Ni utvecklar och disciplinerar inte ert sinne andligen till den punkt där ni kan ha en gynnsam förbindelse med den gudomliga Riktaren. Människosinnets öra är nästan dövt för de andliga kommunikationer som Riktaren översätter från de mångahanda budskapen i de universella kärleksutsändningar som utgår från nådegåvornas Fader. Riktaren finner det nästan omöjligt att registrera dessa inspirerande andeingivelser i ett sinne som härstammar från djurriket och som så fullständigt domineras av de kemiska och elektriska krafter som är en naturlig del av ert fysiska väsen.

110:7.7 (1213.2) Riktarna gläds åt att få kontakt med den dödliges sinne, men de måste vara tålmodiga under de långa år av tyst vistelse då de inte förmår bryta sig igenom det animala motståndet och kommunicera direkt med er. Ju högre upp Tankeriktarna stiger på tjänstgöringsskalan desto effektivare blir de. Aldrig kan de under ert

liv i köttslig gestalt hälsa er med samma fullständiga, sympatiska och uttrycksfulla tillgivenhet som de gör när ni möter dem sinne mot sinne i mansonivärldarna.

110:7.8 (1213.3) Under det jordiska livet skiljer den materiella kroppen och det materiella sinnet dig från din Riktare och förhindrar en fri kommunikation. Efter döden, efter den eviga fusionen, är du och Riktaren ett — man kan inte särskilja er som separata varelser — och sålunda finns det inget behov av kommunikation så som ni uppfattar den.

110:7.9 (1213.4) Fastän Riktarens röst alltid finns inom er, får de flesta av er sällan höra den under livstiden. Människor som befinner sig nedanför den tredje och andra uppnåelsekretsen hör sällan Riktarens direkta röst utom i stunder av suprem längtan, i en suprem situation och efter ett supremt beslut.

110:7.10 (1213.5) Under till- och fråkopplandet av kontakten mellan en ödesreservists dödliga sinne och de planetariska övervakarna är den inneboende Riktaren ibland situerad så att det blir möjligt för den att överföra ett budskap till den dödliga partnern. För inte länge sedan överfördes ett sådant budskap på Urantia av en självverksam Riktare till dennas mänskliga partner, en medlem av ödets reservkår. Detta budskap inleddes med orden: ”Och nu ber jag er att utan skada eller risk för föremålet för min innerliga tillgivenhet, och utan avsikt att övertukta eller göra vederbörande modfälld, att å mina vägnar registrera denna vädjan till honom.” Sedan följde en ljuvt rörande och vädjande uppmaning. Bland annat vädjade Riktaren om ”att han mer troget måtte uppriktigt samarbeta med mig, mer gladeligen utstå de uppgifter jag har ålagt honom, mer troget utföra det program jag har

arrangerat, mer tålmodigt gå igenom de prövningar jag har utvalt, mer ihärdigt och glatt vandra den väg jag har valt, mer ödmjukt ta äran för det som kan tänkas uppkomma som resultat av mina oupphörliga ansträngningar — överför sålunda min uppmaning till den människa i vars inre jag dväljs. Över honom utgjuter jag en gudomlig andes suprema tillgivenhet och kärlek. Och säg ytterligare åt mitt älskade objekt att jag skall verka med visdom och styrka ända till själva slutet, ända tills den sista jordiska kampen är förbi. Jag skall vara trogen den personlighet som har anförtrotts mig. Och jag manar honom till överlevnad, till att inte göra mig besviken, att inte beröva mig belöningen för min tålmodiga och intensiva kamp. Det beror på människans vilja om vi får personlighet eller ej. Krets för krets har jag tålmodigt upphöjt detta människosinne, och jag har uppgift om att jag har vunnit bifall av ledaren för min klass. Krets för krets går jag vidare mot domen. Med nöje och utan oro inväntar jag det ödesbestämmande namnuppropet. Jag är beredd att överlämna allt till Dagarnas Fornas domstolar.”

110:7.11 (1214.1) [Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 110](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 112](#) >>

Kapitel 111

Riktaren och själen

111:0.1 (1215.1) DEN gudomliga Riktarens närvaro i människosinnet gör det för alltid omöjligt för vare sig vetenskapen eller filosofin att nå en tillfredsställande förståelse av den evolverande själen i samband med människans personlighet. Morontiasjälen är ett universumbarn och kan riktigt förstås endast genom kosmisk insikt och andlig upptäckt.

111:0.2 (1215.2) Uppfattningen om en själ och en inneboende ande är inte ny på Urantia. Den har ofta framträtt i de olika systemen av planetariska trosuppfattningar. Många av de österländska och även några av de västerländska religionerna har insett att människan till sin arvedel är gudomlig såväl som mänsklig. Känslan av den inre

närvaron förutom Gudomens yttre allestädes närvaro har länge ingått som en del i många religioner på Urantia. Människorna har länge trott att det finns något som växer inom människans väsen, något livsviktigt som är bestämt att bestå bortom det jordiska livets korta spann.

111:0.3 (1215.3) Innan människan insåg att hennes evolverande själ hade en gudomlig ande till far, tänkte man sig att den höll till i olika fysiska organ — i ögat, levern, njurarna, hjärtat, och senare i hjärnan. Vilden associerade själen med blodet, andningen, skuggorna och med återspeglingsen av en själv i vattnet.

111:0.4 (1215.4) I begreppet *atman* kom de hinduiska lärarna verkligen nära en riktig uppfattning om Riktarens väsen och närvaro, men de lyckades inte särskilja den samtidiga närvaron av den evolverande och potentiellt odödliga själen. Kineserna uppfattade emellertid två aspekter hos människan, *jang* och *jin*, själen och anden. Egyptierna och många afrikanska stammar trodde också på två faktorer, *ka* och *ba*; man trodde vanligen att själen inte existerade från tidigare, endast anden.

111:0.5 (1215.5) Invånarna i Nildalen trodde att varje gudabenådad individ begåvades vid födseln eller snart därefter med en skyddande ande som de kallade *ka*. De förkunnade att denna skyddsande stannade hos sitt dödliga objekt under hela livet och gick vidare före denna in i det framtida tillståndet. På väggarna i ett tempel i Luxor, där Amenhotep III:s födsel avbildas, finns bilden av den lille prinsen på Nilgudens arm, och bredvid prinsen finns ett annat barn, som ser ut att vara identiskt med prinsen och som symboliserar den entitet som

egyptierna kallade ka. Denna relief färdigställdes under det femtonde århundradet f.Kr.

111:0.6 (1215.6) Man tänkte sig att ka var ett högre stående andeväsen, som ville leda den dödligas associerade själ in på bättre vägar i det jordiska livet, men som i synnerhet ville påverka det mänskliga objektets levnadsvillkor i livet härefter. När en egyptier som hörde till denna period dog, antog man att hans ka väntade på honom på andra sidan av den Stora Floden. Till en början antog man att endast konungarna hade en ka, men snart trodde man att alla rättfärdiga människor hade dem. En egyptisk härskare sade, när han talade om sin ka i sitt hjärta: ”Jag försmådde icke dess tal; jag aktade mig för att gå emot dess ledning. Jag hade därav stor framgång; jag var sålunda framgångsrik som följd av vad den fick mig att göra; jag blev framstående utav dess ledning.” Många trodde att ka var ”ett orakel från Gud i var och en”. Många trodde att de skulle ”tillbringa evigheten med fröjd i hjärtat gynnade av den Gud som finns i ens inre”.

111:0.7 (1216.1) Varje folkslag bland de evolverande dödliga på Urantia har ett ord som motsvarar begreppet själ. Många primitiva folk trodde att själen såg ut på världen genom människans ögon; därför var de så fegt rädda för illviljan från det onda ögat. De har länge trott att ”människans ande är Herrens lykta”. Rig-Veda säger: ”Mitt sinne talar till mitt hjärta.”

1. Sinnet som valarena

111:1.1 (1216.2) Fastän Riktarnas arbete är andligt till sin natur, måste de nödvändigtvis göra allt sitt arbete på en intellektuell grund. Sinnet är den mänskliga jordmån från vilken Andeledsagaren i samverkan med personligheten, där den har sin boning, måste utveckla morontiasjälén.

111:1.2 (1216.3) Det finns en kosmisk enhet mellan de olika sinnesnivåerna i universernas universum. De intellektuella jagen får sin början i det kosmiska sinnet i stort sett så som nebulosorna uppkommer från de kosmiska energierna i universumrymden. På de intellektuella jagens mänskliga (och således personliga) nivå blir andeevolutionens potential dominerade, med samtycke från den dödliges sinne, som följd av människopersonlighetens andliga gåvor i förening med den skapande närvaron av en entitetspunkt av absolut värde i dessa människojag. En sådan andedominans av det materiella sinnet är emellertid beroende av två erfarenheter: Detta sinne måste ha utvecklats hela vägen upp genom de sju biträdande sinnesandarnas omvårdnad, och det materiella (personliga) jaget måste välja att samarbeta med den inneboende Riktaren vid skapandet och utvecklandet av morontiajaget, den evolutionära och potentiellt odödliga själen.

111:1.3 (1216.4) Det materiella sinnet är den arena där människopersonligheterna lever, är medvetna om sig själva, fattar beslut, väljer Gud eller överger honom, förevigar eller förintar sig.

111:1.4 (1216.5) Den materiella evolutionen har försett dig med en livsmaskin, din kropp. Fadern själv har utrustat dig med den renaste anderealitet som är känd i universum, din Tankeriktare. Men i dina

händer, underställt dina egna beslut, har givits sinnet, och det är genom sinnet som du lever eller dör. Det är inom detta sinne och med detta sinne som du fattar de moraliska beslut som gör det möjligt för dig att uppnå likhet med Riktaren, vilket är likhet med Gud.

111:1.5 (1216.6) Det dödliga sinnet är ett temporärt intellektsystem som lånas åt människorna för att användas under den materiella livstiden, och beroende på hur de använder detta sinne antingen godtar eller förkastar de möjligheten till evig existens. Av all universumverklighet är sinnet nästan det enda du har som är underställt din vilja, och själen — morontiajaget — kommer troget att skildra skörden av de timliga beslut som det dödliga jaget fattar. Människans medvetande vilar lätt på den elektrokemiska mekanismen nedanför och berör varsamt det ande-morontiella energisystemet ovanför. Ingetdera av dessa två system är människan någonsin fullt medveten om under sitt jordiska liv, därför måste hon arbeta i sitt sinne, som hon är medveten om. Det är inte så mycket vad sinnet förstår, som vad sinnet önskar förstå, som säkrar överlevnaden. Det är inte så mycket vad sinnet är, som vad sinnet strävar efter att vara, som medför identifikation med anden. Det är inte så mycket det att människan är medveten om Gud, som att människan längtar efter Gud, som leder till uppstigning i universumet. Vad du är idag är inte lika viktigt som vad du blir, dag för dag och i evigheten.

111:1.6 (1217.1) Sinnet är det kosmiska instrument på vilket människans vilja kan spela upp destruktionens missljud, eller på vilket denna samma människovilja kan låta ljuda de utsökta melodierna av identifikation med Gud och därav följande evig överlevnad. Den Riktare som utges till människan är i sista hand

oemottaglig för ondska och oförmögen till synd, men det dödliga sinnet kan faktiskt vridas, förvrängas och göras ont och fult av en förvänd och egennyttig människoviljas syndfulla ränker. Likaså kan detta sinne göras ädelt, vackert, sant och gott — faktiskt storslaget — i enlighet med den andeupplysta viljan hos en människa som känner Gud.

111:1.7 (1217.2) Det evolutionära sinnet är fullt stabilt och tillförlitligt endast när det manifesterar sig inom den kosmiska intellektualitetens två ytterligheter — den helt mekaniserade och den totalt förändligade. Mellan dessa två intellektuella ytterligheter av rent mekanisk kontroll och sann andenatur förekommer den enorma grupp av evolverande och uppstigande sinnen vilkas stabilitet och sinnesro är beroende av personlighetens val och av identifiering med anden.

111:1.8 (1217.3) Människan överlåter emellertid inte passivt, slaviskt, sin vilja till Riktaren. Snarare väljer hon att aktivt, positivt och samarbetsvilligt följa Riktarens ledning när och i den form denna ingivelse medvetet skiljer sig från det naturliga dödliga sinnets begär och impulser. Riktarna manipulerar men dominerar aldrig människans sinne mot hennes vilja. För Riktarna är människans vilja suprem. Så betraktar och respekterar de den samtidigt som de strävar efter att uppnå tankeriktandets och karaktärsomvandlingens andliga mål på det evolverande människointellektets nästan obegränsade arena.

111:1.9 (1217.4) Sinnet är ditt skepp, Riktaren är din lots, människoviljan är kaptenen. Befälhavaren för den dödliga farkosten bör ha visheten att lita till den gudomliga lotsen att styra den uppstigande själen in till den eviga överlevnadens morontiahamnar.

Endast av själviskhet, slöhet och syndfullhet kan människans vilja tillbakavisa en sådan kärleksfull lots vägledning och till slut göra livsskedet som dödlig till ett vrak på den avvisade nådens fördärvliga grynnor och på den omfamnade syndens klippor. Med ditt samtycke för denna trogna lots dig tryggt över tidens hinder och rymdens handikapp till själva källan till det gudomliga sinnet, och vidare ända till Riktarnas Paradisfader.

2. Själens natur

111:2.1 (1217.5) Inom den kosmiska intelligensens alla sinnesfunktioner dominerar sinnets totalitet den intellektuella funktionens delområden. Sinnet är till sin innersta natur funktionell enhet; därför försummar sinnet aldrig att manifesteras denna konstitutiva enhet, inte ens när det hämmas och hindras av ett vilselett jags okloka handlingar och val. Denna sinnesenhet söker utan undantag andekoordinering på alla nivåer där det är associerat med sådana jag som har viljevärdighet och uppstigningsprivilegier.

111:2.2 (1217.6) Den dödliga människans materiella sinne är den kosmiska vävstol som bär upp den morontiaväv där den inneboende Tankeriktaren träder in andemönstren för en universumkaraktär av bestående värden och gudomliga betydelser — en överlevande själ som har en ultimat bestämmelse och en ändlös levnadsbana, en potentiell finalit.

111:2.3 (1218.1) Människans personlighet identifieras med sinnet och anden, vilka hålls samman i ett funktionellt förhållande av livet i en

materiell kropp. Detta fungerande förhållande mellan ett sådant sinne och en sådan ande leder inte till någon kombination av sinnets och andens kvaliteter och attribut, utan i stället till ett helt nytt, ursprungligt och unikt universumvärde som potentiellt har evig varaktighet, nämligen *själen*.

111:2.4 (1218.2) Det ingår tre och inte två faktorer i det evolutionära skapandet av en sådan odödlig själ. Dessa tre föregångare till människans morontiasjäl är:

111:2.5 (1218.3) 1. *Människans sinne* och alla de kosmiska inflytanden som föregår det och inverkar på det.

111:2.6 (1218.4) 2. *Den gudomliga anden* som lever i detta människosinne och alla potentialer som ingår i detta fragment av absolut andlighet, tillsammans med alla associerade andliga inflytelser och faktorer i människans liv.

111:2.7 (1218.5) 3. *Förhållandet mellan det materiella sinnet och den gudomliga anden*, vilket anger ett värde och medför en betydelse som inte finns i någondera av de faktorer som bidrar till detta förbund. Detta unika förhållandes verklighet är varken materiell eller andlig, utan morontieell; den är själen.

111:2.8 (1218.6) Mellanvarelserna har redan länge kallat denna människans evolverande själ mellansinnet, i motsats till det lägre eller materiella sinnet och det högre eller kosmiska sinnet. Detta mellansinne är verkligen ett morontiafenomen emedan det existerar i området mellan det materiella och det andliga. Potentialen för en sådan morontiaevolution ingår konstitutivt i sinnet som två universella drivkrafter: impulsen i den skapades finita sinne att lära

känna Gud och att uppnå Skaparens gudomlighet, och impulsen i Skaparens infinita sinne att lära känna människan och att bli delaktig av den skapades *erfarenhet*.

111:2.9 (1218.7) Detta överjordiska förfarande att utveckla den odödliga själen möjliggörs därför att det dödliga sinnet för det första är personligt och för det andra står i förbindelse med realiteter ovanför djurrikets nivå. Det har en övermateriell förmåga av kosmisk omvårdnad, vilket säkrar utvecklingen av en moralisk natur som kan fatta moraliska beslut och därmed åstadkomma en äkta skapande kontakt med de associerade andliga omvårdnadsformerna och med den inneboende Tankeriktaren.

111:2.10 (1218.8) Det ofrånkomliga resultatet av ett sådant kontaktmässigt förändligande av människosinnet är att en själ gradvist uppkommer, en medefterkommande till ett biträtt sinne, som domineras av en människovilja vilken längtar efter att lära känna Gud, och som arbetar i förbindelse med universumets andliga krafter vilka övervakas av ett faktiskt fragment av hela skapelsens Gud — av Mysterieledsagaren. Och på detta vis transcenderar jagets materiella och dödliga verklighet de timliga begränsningarna i den livsfysiska maskinen och får ett nytt uttryck och en ny identifikation i den evolverande bäraren av jagets fortbestånd: den morontiella och odödliga själen.

3. Den evolverande själen

111:3.1 (1218.9) De misstag som den dödliges sinne gör och de fel som människan gör sig skyldig till i sitt beteende kan betydligt försena själens utveckling, fastän de inte kan förhindra ett sådant morontiafenomen då det en gång har satts igång av den inre Riktaren med samtycke av den skapades vilja. Närsomhelst före den fysiska döden har dock denna samma materiella och mänskliga vilja makt att återkalla ett sådant beslut och avvisa överlevnaden. Även efter överlevnaden har den uppstigande dödlige fortfarande kvar denna rätt att avvisa det eviga livet. Närsomhelst före fusionen med Riktaren kan den evolverande och uppstigande varelsen välja att överge Paradisfaderns vilja. Fusion med Riktaren anger att den uppstigande dödlige för evigt och utan förbehåll har valt att göra Faderns vilja.

111:3.2 (1219.1) Under människans liv i köttslig gestalt har den evolverande själen getts möjlighet att förstärka det dödliga sinnets övermateriella beslut. Själen, som är övermateriell, är inte självverksam på den materiella nivån i människans erfarenhet. Inte heller kan denna själ, som befinner sig under den andliga nivån, utan medverkan av någon Godomens ande, såsom Riktaren, fungera ovanför morontianivån. Själen fattar inte heller slutliga beslut förrän döden eller omvandling till himlen lösgör den från dess materiella förbindelse med det dödliga sinnet, förutom när och så som detta materiella sinne obehindrat och villigt delegerar denna beslutanderätt till en sådan samverkande morontiasjäl. Under livstiden finns den dödliges vilja, personlighetens förmåga att träffa avgöranden och göra val, i de materiella sinneskretsarna. När den dödliges jordiska tillväxt framskrider blir detta jag, med dess oskattbara förmåga att fatta beslut, allt mer identifierat med den uppkommande entitet som är

morontiasjälen. Efter döden och uppståndelsen i mansoniavärldarna är människans personlighet fullständigt identifierad med morontiajaget. Själen är sålunda embryot till den framtida morontiabäraren av personlighetsidentiteten.

111:3.3 (1219.2) Denna odödliga själ är till en början helt morontie till sin natur, men den har en sådan förmåga att utvecklas att den utan undantag stiger upp till de sanna andenivåer som är av värde för fusion med Gudomens andar, vanligen med den Universelle Faderns samma ande som inledde detta skapelsefenomen i den skapades sinne.

111:3.4 (1219.3) Både människans sinne och den gudomliga Riktaren är medvetna om den evolverande själens närvaro och avvikande väsen — Riktaren fullt medveten, sinnet delvis. Själen blir i proportion till sin egen evolutionära tillväxt allt mer medveten om både sinnet och Riktaren som associerade identiteter. Själen har del i både det mänskliga sinnets och den gudomliga andens kvaliteter men evolverar enträget mot en ökning av andekontroll och gudomlig dominans genom att främja en sinnesfunktion vars betydelser strävar efter att koordinera sig med sanna andevärden.

111:3.5 (1219.4) Det dödliga livsskedet, själens utveckling, är inte så mycket en prøvotid som en utbildning. Tron på överlevnaden av suprema värden är religionens kärna. Den äkta religiösa erfarenheten består i en förening av de suprema värdena och de kosmiska betydelserna till en insikt om den universella verkligheten.

111:3.6 (1219.5) Sinnet känner till kvantitet, realitet, betydelser. Men kvalitet — värden — *känner* man. Det som känner är den gemensamma skapelsen av sinnet som känner till och den associerade anden som verkliggör det.

111:3.7 (1219.6) I den mån människans evolverande morontiasjäl blir genomsyrad av sanning, skönhet och godhet som värdeförverkligandet av gudsmedvetandet, i samma mån blir den varelse som uppkommer outplånlig. Om det inte finns överlevande eviga värden i den evolverande människosjälen, då är tillvaron som dödlig utan mening, och livet självt en tragisk illusion. Det är emellertid evigt sant: Det ni påbörjar i tiden skall ni förvisso fullborda i evigheten — om det är värt att fullbordas.

4. Det inre livet

111:4.1 (1219.7) Uppfattandet är en intellektuell process att passa in sinnesintrycken från den yttre världen i individens minnesmönster. Förståelsen anger att dessa uppfattade sinnesintryck och deras associerade minnesmönster har blivit integrerade eller organiserade till ett dynamiskt nätverk av principer.

111:4.2 (1220.1) Mening härleds från en kombination av igenkännande och förståelse. I en helt sensorisk eller materiell värld existerar det ingen mening. Innebörden och värden inses först i den mänskliga erfarenhetens inre eller övermateriella sfärer.

111:4.3 (1220.2) Framstegen i en verklig civilisation föds alla i denna människosläktets inre värld. Endast det inre livet är verkligt skapande. Civilisationen kan knappast göra framsteg när majoriteten av de unga i en generation ägnar sina intressen och energier åt den sensoriska eller yttre världens materialistiska strävanden.

111:4.4 (1220.3) Den inre och den yttre världen har olika värdesättningar. Varje civilisation är i fara när tre fjärdedelar av dess ungdom väljer materialistiska yrken och ägnar sig åt att syssla med den yttre världens sensoriska aktiviteter. Civilisationen är i fara när de unga underlåter att intressera sig för etik, sociologi, eugenik, filosofi, de sköna konsterna, religion och kosmologi.

111:4.5 (1220.4) Endast på de högre nivåerna i det övermedvetna sinnet, då det snuddar vid andens värld i människans erfarenhet, kan man finna de högre begrepp i förening med effektiva urmodeller, som kommer att bidra till att bygga en bättre och mer bestående civilisation. Personligheten är till sin natur skapande, men den fungerar sålunda endast i individens inre liv.

111:4.6 (1220.5) Snökristallerna är alltid sexkantiga till sin form, men det finns aldrig två likadana. Barn kan indelas enligt typ, men det finns inte två exakt lika, inte ens bland tvillingar. Personligheten hör till en viss typ, men den är alltid unik.

111:4.7 (1220.6) Lycka och glädje flödar fram från det inre livet. Man kan inte uppleva verklig glädje om man enbart är för sig själv. Ett liv i ensamhet är ödesdigert för lyckan. Även familjer och nationer finner mer glädje i livet om de delar det med andra.

111:4.8 (1220.7) Du kan inte fullständigt behärska yttrevärlden — omgivningen. Det är kreativiteten i den inre världen som är mest mottaglig för din styrning, ty där är din personlighet i så stor utsträckning frigjord från de bojar som lagarna om förutgående orsakssammanhang medför. Till personligheten ansluter sig en begränsad viljesuveränitet.

111:4.9 (1220.8) Eftersom människans inre liv är verkligt kreativt, åvilar det varje person ansvaret att välja huruvida denna kreativitet skall vara spontan och helt slumpartad, eller behärskad, styrd och konstruktiv. Hur kan en skapande föreställningsförmåga åstadkomma värdiga resultat när den scen på vilken den verkar redan är upptagen av fördomar, hat, rädslor, förtrytelser, hämnd och fanatism?

111:4.10 (1220.9) Idéer kan uppkomma av impulser från yttervärlden, men ideal föds endast i den inre världens skapande sfärer. För närvarande styrs världens nationer av människor som har ett överflöd av idéer, men som är utfattiga på ideal. Däri ligger förklaringen till fattigdom, skilsmässor, krig och rashat.

111:4.11

(1220.10) Problemet är: Om människan med fri vilja begåvas med skaparförmåga i sitt inre liv, då måste vi inse att den fria viljans kreativitet omfattar potentialen till fördärvlighet av fri vilja. När kreativiteten vänds till destruktivitet, då står ni inför den förödelse som ondska och synd leder till: förtryck, krig och förstörelse. Ondskan är en partiell kreativitet som tenderar att leda till upplösning och slutligen till förstörelse. All konflikt är ond eftersom den hindrar det inre livets skapande funktion — det är en form av inbördeskrig i personligheten.

111:4.12 (1221.1) Den inre kreativiteten bidrar till förädling av karaktären genom personlighetens integrering och jagets förenande. Det är för evigt sant: Det förgångna kan inte ändras; endast framtiden kan ändras genom inverkan av det inre jagets kreativitet i nuet.

5. Helgandet av valet

111:5.1 (1221.2) Att göra Guds vilja är varken mer eller mindre än att den skapade visar sin villighet att dela det inre livet med Gud — med själva den Gud som har gjort ett sådant inre liv av mening och värde möjligt för den skapade. Att dela med sig är gudalikt — gudomligt. Gud delar allt med den Evige Sonen och den Oändlige Anden, medan de i sin tur delar allting med universernas gudomliga Söner och Andedöttrar.

111:5.2 (1221.3) Att imitera Gud är nyckeln till fulländning. Att göra hans vilja är hemligheten med överlevnaden och med fulländningen i överlevnaden.

111:5.3 (1221.4) De dödliga lever i Gud, och så har även Gud velat leva i de dödliga. Så som människor anförtrot sig åt honom, så har också han — och först — anförtrott en del av sig själv att vara hos människorna; har samtyckt till att leva i människorna och till att ha sin boning i dem underställd den mänskliga viljan.

111:5.4 (1221.5) Frid i detta liv, överlevnad i döden, fulländning i nästa liv, tjänande i evigheten — allt detta uppnås (i anden) *i denna stund* när den skapades personlighet samtycker — träffar valet — att underställa den skapades vilja Faderns vilja. Fadern har redan valt att ställa ett fragment av sig själv under viljan hos den skapades personlighet.

111:5.5 (1221.6) Ett sådant val som den skapade gör betyder inte att denna avstår från sin vilja. Det är ett helgande av viljan, en utvidgning av viljan, ett förhärligande av viljan, ett fulländande av

viljan. Ett sådant val höjer den skapades vilja från den timliga betydelsens nivå till det högre tillstånd där den skapade sonens personlighet kommunicerar med ande-Faderns personlighet.

111:5.6 (1221.7) Detta val av Faderns vilja innebär att den dödliga människan andligen finner ande-Fadern, även om en tidsålder måste förgå innan den skapade sonen verkligen kan stå inför Guds faktiska väsen i Paradiset. Detta val innebär inte så mycket ett negerande av den skapades vilja — ”Ske din vilja, icke min” — som det består av den skapades positiva försäkran: ”Det är *min* vilja att *din* vilja sker.” Om detta val görs så kommer den son som har valt Gud att förr eller senare erfara en inre förening (fusion) med det inre Gudsfragmentet, samtidigt som denne son, som går mot fulländning, kommer att finna en suprem personlighetstillfredsställelse i andaktsgemenskapen mellan människans personlighet och hans Skapares personlighet, två personligheter vilkas skapande attribut för evigt har förenats enligt deras egen vilja i ett uttryck av ömsesidighet — uppkomsten av ett nytt evigt kompanjonskap mellan människans vilja och Guds vilja.

6. Människans paradox

111:6.1 (1221.8) Många av den dödliga människans timliga svårigheter uppkommer av hennes tvåfaldiga förhållande till kosmos. Människan är en del av naturen — hon existerar i naturen — och dock kan hon transcendera naturen. Människan är finit, men inne i henne finns en gnista av infinitet. En sådan dubbelsidig situation utgör inte endast potentialen till det som är ont utan ger även upphov till många sociala

och moraliska situationer fyllda av mycken osäkerhet och inte så liten ängslan.

111:6.2 (1222.1) Det mod som fordras för att erövra naturen och transcendera sitt eget jag är ett mod som kan tänkas duka under för självgodhetens och högmodets frestelser. Den dödlige som kan transcendera sitt jag kan falla för frestelsen att förgudliga sitt eget självmedvetande. Den dödliges dilemma utgörs av det dubbelsidiga faktum att människan är bunden till naturen samtidigt som hon besitter en enastående frihet — andlig val- och handlingsfrihet. På de materiella nivåerna finner sig människan fungera på naturens villkor, medan hon på andliga nivåer övervinner naturen och allt det timliga och finita. En sådan paradox medför av nödtvång frestelser, potentiell ondska, felaktiga beslut, och när jaget blir högfärdigt och övermodigt kan det leda till synd.

111:6.3 (1222.2) Syndens problem existerar inte av sig självt i den finita världen. Det finita är inte ont eller syndigt. Den finita världen gjordes av en infinit Skapare — den är ett verk av hans gudomliga Söners händer — och därför måste den vara *god*. Det är missbruket, förvrängningen och fördärvandet av det finita som ger upphov till ondska och synd.

111:6.4 (1222.3) Anden kan dominera sinnet; så kan även sinnet behärska energin. Sinnet kan emellertid behärska energin endast genom sin egen intelligenta behandling av de omvandlingspotentialer som av naturen ingår i den matematiska nivån av orsak och verkan som kännetecknar de fysiska domänerna. Den skapades sinne har inte medfödd förmåga att behärska energin; det är ett gudomsprivilegium.

Den skapades sinne kan behandla energi, och gör det, just i den mån som det blivit herre över energins hemligheter i det fysiska universum.

111:6.5 (1222.4) När människan önskar modifiera den fysiska verkligheten, det må gälla henne själv eller hennes omgivning, lyckas hon i den utsträckning som hon har upptäckt sätten och medlen att behärska materien och styra energin. Ett sinne utan hjälp är oförmöget att påverka något materiellt utom sin egen fysiska mekanism, som det är ofrånkomligt sammankopplat med. Genom att intelligent utnyttja kroppsmekanismen kan sinnet skapa andra mekanismer, rentav energiförhållanden och levande förhållanden, med vilkas utnyttjande sinnet allt mer kan kontrollera och även dominera sin fysiska nivå i universum.

111:6.6 (1222.5) Vetenskapen är källan till fakta, och sinnet kan inte operera utan fakta. De är de byggstenar i visdomskonstruktionen vilka sammanfogas av livserfarenheten. Människan kan finna Guds kärlek utan fakta, och människan kan upptäcka Guds lagar utan kärlek, men människan kan aldrig börja uppskatta den infinita symmetrin, den överjordiska harmonin, den utsökta fullödigheten i det Första Ursprungets och Centrets allomfattande väsen förrän hon har funnit den gudomliga lagen och den gudomliga kärleken och erfarenhetsmässigt förenat dessa i sin egen evolverande kosmiska filosofi.

111:6.7 (1222.6) Utvidgningen av den materiella kunskapen tillåter en större intellektuell uppskattning av de idéernas innebörd och idealens värden. En människa kan finna sanning i sin inre erfarenhet, men hon behöver en klar kunskap om fakta för att tillämpa sin personliga

upptäckt av sanningen på de skoningslöst praktiska krav som det dagliga livet ställer.

111:6.8 (1222.7) Det är enbart naturligt att den dödliga människan plågas av känslor av otrygghet då hon ser sig själv oupplösligt bunden till naturen samtidigt som hon besitter andliga krafter som helt överstiger allt det timliga och finita. Endast religiös tillförsikt — levande tro — kan stödja och stötta människan mitt bland sådana svåra och förbryllande problem.

111:6.9 (1223.1) Av alla de faror som ansätter människans dödliga väsen och äventyrar hennes andliga integritet är högmodet den största. Att vara modig är tappert, men självförhävelsen är inbilsk och självfördärvande. Ett rimligt självförtroende är inte att beklaga. Människans förmåga att transcendera sig själv är det enda som skiljer henne från djurriket.

111:6.10 (1223.2) Högmodet är bedrägligt, berusande och leder till synd vare sig det förekommer hos en individ, en grupp, ras eller nation. Det är bokstavligen sant att ”högmod går före fall”.

7. Riktarens problem

111:7.1 (1223.3) Osäkerhet i förening med trygghet är vad Paradis-äventyret till sin innersta natur är — osäkerhet i tiden och i sinnet, osäkerhet beträffande de händelser som öppnar sig under uppstigningen till Paradiset. Trygghet i anden och i evigheten,

trygghet i den skapade sonens ovillkorliga tilltro till den Universelle Faderns gudomliga medkänsla och oändliga kärlek. Osäkerhet som en oerfaren medborgare i universum; trygghet som en uppstigande son i en allsmäktig, allvis och allälskande Faders boningar i universum.

111:7.2 (1223.4) Får jag uppmana dig att lyssna till det avlägsna ekot från Riktarens trofasta anrop till din själ? Den inre Riktaren kan inte hejda eller ens materiellt ändra den kamp som hör till din levnadsbana i tiden. Riktaren kan inte minska svårigheterna i livet på din färd genom denna värld av slit och släp. Den gudomliga inbyggaren kan endast tålmodigt uthärda medan du kämpar livets kamp så som det levs på din planet, men du kunde, om du blott ville — medan du arbetar och oroas, medan du kämpar och stretar — låta den tappra Riktaren kämpa med dig och för dig. Du kunde känna dig så tröstad, lättad och inspirerad, så fångslad och fascinerad, om du blott lät Riktaren ständigt föra fram bilderna av det verkliga motivet till, det slutliga målet för och det eviga syftet med all denna svåra, besvärliga kamp med de alldagliga problemen i din materiella värld av idag.

111:7.3 (1223.5) Varför hjälper du inte Riktaren med dess uppgift att visa dig de andliga motsvarigheterna till alla dessa oupphörliga materiella strävanden? Varför låter du inte Riktaren stärka dig med den kosmiska styrkans andliga sanningar medan du brottas med de timliga svårigheterna i de skapades tillvaro? Varför uppmuntrar du inte den himmelska medhjälparen att glädja dig med den klara visionen av det universella livets eviga utsikt, då du förbryllad stirrar på den flyende stundens problem? Varför vägrar du att bli upplyst och inspirerad av universums synsätt medan du stretar mitt bland svårigheterna i tiden och knogar på i virrvarret av de osäkerheter som

är förenade med din färd som dödlig genom livet? Varför inte låta Riktaren förändliga ditt tänkande, även om dina fötter måste träda längs den jordiska strävans materiella stigar?

111:7.4 (1223.6) De högrestående människoraserna på Urantia är komplicerat uppblandade. De är en blandning av många raser och härstamningar med olika ursprung. Denna sammansatta natur gör det ytterst svårt för Ledsagarna att arbeta effektivt under människans livstid, och efter döden ökar det definitivt problemen för både Riktaren och serafväktaren. För inte länge sedan var jag närvarande i Salvington och hörde en ödesväktare framföra ett officiellt uttalande som en förklaring till svårigheterna i samband med omvårdnaden av hennes dödliga objekt. Denna seraf sade:

111:7.5 (1223.7) ”Mycket av mina svårigheter berodde på den ändlösa konflikten mellan mitt objekts två naturer: ambitionens sporre motarbetad av djurisk slöhet; idealen hos ett högrestående folk korsade av instinkterna hos en lägrestående ras; ett storartat sinnes höga syften motarbetade av impulserna från ett primitivt arv; den långtgående synen hos en framsynt Ledsagare motverkad av närsyntheten hos en varelse i tiden; en uppåtstigande varelses progressiva planer modifierade av en materiell naturs begär och längtan; blixterna av universumintelligens släckta av den kemiska energins krav i en ras under utveckling; änglarnas lockrop motarbetade av emotionerna hos ett djur; intellektets tränande ointetgjort av instinktens tendenser; individens erfarenhet motarbetad av släktets samlade benägenheter; syftena till det bästa överskuggade av driften till det värsta; geniets flykt neutraliserad av medelmåttighetens tyngdkraft; det godas framåtskridande fördröjt av

det dåligas tröghet; det skönas konst befläckad av det ondas närvaro; hälsans friska mod neutraliserad av sjukdomens kraftlöshet; trons fontän förorenad av rädslans gifter; glädjens källa bittergjord av sorgens vatten; förväntans glädje förbytt i förverkligandets bitterhet; livets fröjder ständigt hotade av dödens sorger. Ett sådant liv på en sådan planet! Och dock, tack vare den ständigt närvarande hjälpen och sporren från Tankeriktaren fick denna själ faktiskt ett rimligt mått av lycka och framgång och har redan nu stigit upp till mansoniavärldens domshallar.”

111:7.6 (1224.1) [Framfört av en Ensam Budbärare från Orvonton.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 111](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 113](#) >>

Kapitel 112

Personlighetens överlevnad

112:0.1 (1225.1) DE evolutionära planeterna är de sfärer på vilka människan har sin uppkomst, begynnelsevärldarna i de dödligas uppstigande levnadsbana. Urantia är din utgångspunkt. Här är du och din gudomliga Tankeriktare förenade i ett temporärt förbund. Du har utrustats med en fullkomlig guide. Om du därför ärligt löper tidens lopp och ernår fram till trons slutliga mål, skall tidsåldrarnas belöning vara din. Du skall bli för evigt förenad med Riktaren som verkar i ditt inre. Då börjar ditt verkliga liv, det uppstigande livet, till vilket ditt nuvarande dödliga stadium endast är en vestibul. Sedan börjar er upphöjda och progressiva mission som finaliter i evigheten som öppnar sig framför er. Under alla dessa på varandra följande tidsåldrar och stadier av evolutionär tillväxt finns det hos er en del som förblir

absolut oförändrad, nämligen personligheten — beständigheten mitt bland all förändring.

112:0.2 (1225.2) Fastän det vore förmätet att försöka sig på en definition av personlighet, kan det vara till hjälp att uppräknat något av det som är känt om personligheten:

112:0.3 (1225.3) 1. Personlighet är den kvalitet i verkligheten som utges av den Universelle Fadern själv, eller å Faderns vägnar av Samverkaren.

112:0.4 (1225.4) 2. Den kan utges till varje levande energisystem som har sinne eller ande.

112:0.5 (1225.5) 3. Den är inte helt bunden till förutgående orsakssammanhang. Den är relativt skapande eller medskapande.

112:0.6 (1225.6) 4. När den utges till evolutionära materiella varelser får den anden att sträva efter att behärska energi-materien genom förmedling av sinnet.

112:0.7 (1225.7) 5. Personligheten kan, fastän den själv saknar identitet, förena identiteten hos varje levande energisystem.

112:0.8 (1225.8) 6. Den uppvisar endast kvalitativ reaktion för personlighetsströmkretsen, till skillnad från de tre energier som reagerar både kvalitativt och kvantitativt för gravitationen.

112:0.9 (1225.9) 7. Personligheten är oföränderlig inför all förändring.

112:0.10

(1225.10) 8. Den kan ge Gud en gåva — helgandet av den fria viljan till att göra Guds vilja.

112:0.11

(1225.11) 9. Den kännetecknas av moral — medvetenhet om relativitet i förhållande till andra personer. Den urskiljer beteendenivåer och gör ett särskiljande val mellan dem.

112:0.12

(1225.12) 10. Personligheten är unik, absolut unik. Den är unik i tid och rymd; den är unik i evigheten och i Paradiset; den är unik när den utges — det finns inga dubletter; den är unik i varje stund av sin tillvaro; den är unik i förhållande till Gud — Han gör inte skillnad på person, men inte heller räknar han samman dem; ty de kan inte adderas — de kan associeras med varandra men inte sammanräknas.

112:0.13 (1226.1) 11. Personligheten reagerar direkt för närvaron av en annan personlighet.

112:0.14 (1226.2) 12. Den är något av det enda som kan läggas till anden och illustrerar sålunda Faderns överhöghet i förhållande till Sonen. (Sinnets behöver inte läggas till anden.)

112:0.15 (1226.3) 13. Personligheten kan överleva den fysiska döden med identiteten i behåll i den överlevande själen. Riktaren och personligheten är oföränderliga. Förhållandet mellan dem (i själen) är enbart förändring, ständig utveckling. Om denna förändring (tillväxt) upphörde skulle själen upphöra att finnas till.

112:0.16 (1226.4) 14. Personligheten är unikt medveten om tiden, och detta är någonting annat än sinnets eller andens tidsuppfattning.

1. Personligheten och verkligheten

112:1.1 (1226.5) Personligheten utges av den Universelle Fadern till hans skapade varelser som en potentiellt evig förläning. En sådan gudomlig gåva är avsedd att fungera på talrika nivåer och i successiva universumsituationer, allt från de ringa finita till de högsta absonita, ända till gränserna för det absoluta. Personligheten verkar sålunda på tre kosmiska plan eller i tre universumfaser:

112:1.2 (1226.6) 1. *Lägesstatus*. Personligheten fungerar lika effektivt i lokaluniversumet, superuniversumet och i centraluniversumet.

112:1.3 (1226.7) 2. *Betydelsestatus*. Personligheten fungerar effektivt på nivåerna för det finita, det absonita, och även på nivåer som snuddar vid det absoluta.

112:1.4 (1226.8) 3. *Värdestatus*. Personligheten kan erfarenhetsmässigt förverkligas i följden av materiella, morontieella och andliga områden.

112:1.5 (1226.9) Personligheten har en fullkomnad omfattning av kosmiskt dimensionellt framträdande. Den finita personlighetens dimensioner är tre, och de är grovt taget funktionella enligt följande:

112:1.6 (1226.10) 1. *Längden* representerar framskridandets riktning och art — rörelse genom rymden och i enlighet med tiden — evolution.

112:1.7 (1226.11) 2. *Det vertikala djupet* omfattar de tendenser och attityder som kännetecknar olika organismer, de varierande nivåerna

av självförverkligande och allmänt taget reaktionen inför omgivningen.

112:1.8 (1226.12) 3. *Bredden* omfattar området för koordinering, associering och jagets organisering.

112:1.9 (1226.13) Den typ av personlighet som utges till de dödliga på Urantia har en potentialitet om sju dimensioner för uttryckande av jaget eller förverkligande av personen. Av dessa dimensionella fenomen kan tre förverkligas på den finita nivån, tre på den absonita nivån och ett på den absoluta nivån. På subabsoluta nivåer kan denna sjunde eller totalitetens dimension upplevas som personlighetens *faktum*. Denna suprema dimension är ett associerbart absolut, och fastän den inte är infinit är den dimensionellt potentiell för subinfinit genomträngning av det absoluta.

112:1.10

(1226.14) Personlighetens finita dimensioner har att göra med kosmisk längd, djup och bredd. Längden anger betydelse, djupet betecknar värde, bredden omfattar insikt — förmågan att uppleva obestriddligt medvetande om den kosmiska verkligheten.

112:1.11 (1227.1) På morontianivån storligen utvidgas alla dessa finita dimensioner från den materiella nivån, och vissa nya dimensionella värden kan förverkligas. Alla dessa vidgade dimensionella erfarenheter på morontianivån sammanbinds på ett storartat sätt med den suprema eller personlighetsdimensionen genom inverkan av måta och även på grund av bidraget från morontiamatematiken.

112:1.12 (1227.2) Många svårigheter som de dödliga upplever i sitt studium av människans personlighet kunde undvikas om den finita varelsen ville minnas att de dimensionella nivåerna och de andliga

nivåerna inte är koordinerade i det erfarenhetsmässiga personlighetsförverkligandet.

112:1.13 (1227.3) Livet är i själva verket en process som försiggår mellan organismen (jaget) och dess omgivning. Personligheten skänker identitetens värde och kontinuitetens betydelser åt denna association mellan organism och omgivning. Sålunda inser man att den företeelse som utgörs av stimulus och reaktion inte är en rent mekanisk process, eftersom personligheten fungerar som en faktor i den totala situationen. Det är alltid sant att mekanismer är passiva till sin natur; organismerna är medfött aktiva.

112:1.14 (1227.4) Det fysiska livet är en process som inte så mycket sker inom organismen som *mellan* organismen och omgivningen. Varje sådan process tenderar att skapa och etablera för organismen typiska reaktionsmönster i förhållande till en sådan omgivning. Alla sådana *styrande mönster* har en stor inverkan vid valet av mål.

112:1.15 (1227.5) Det är genom sinnets förmedling som jaget och omgivningen etablerar en meningsfull kontakt. Förmågan och villigheten hos en organism att knyta sådana betydelsefulla kontakter med omgivningen (reaktion på en drift) representerar hela personlighetens *inställning*.

112:1.16 (1227.6) Personligheten kan inte fungera särskilt väl om den är isolerad. Människan är av naturen en social varelse; hon domineras av en längtan efter samhörighet, efter att höra hemma någonstans. Det är bokstavligen sant att ”ingen av oss lever för sig själv”.

112:1.17 (1227.7) Personlighetens uppfattande som betydelsen av hela den levande och fungerande varelsen innebär emellertid mycket mer än en integrering av förhållanden. Det betyder en *förening* av alla

verklighetsfaktorer såväl som en koordinering av förhållanden. Förhållanden existerar mellan två objekt, men tre eller flera objekt resulterar i ett *system*, och ett sådant system är mycket mer än enbart ett utvidgat eller invecklat förhållande. Denna distinktion är väsentlig, ty i ett kosmiskt system är de enskilda medlemmarna inte lierade med varandra annat än i relation till helheten och genom helhetens individualitet.

112:1.18 (1227.8) I människoorganismen utgör summeringen av delarna jaget — individualiteten — men en sådan process har inget som helst med personligheten att göra; det är personligheten som förenar alla dessa faktorer så som de förhåller sig till kosmiska realiteter.

112:1.19 (1227.9) I anhopningar adderas delarna; i system är de *arrangerade*. System är betydelsefulla på grund av organisation — positionsvärden. I ett gott system intar alla faktorer en kosmisk position. I ett dåligt system antingen saknas något eller så är det rubbat — bragt i oordning. I människosystemet är det personligheten som förenar alla aktiviteter och i sin tur skänker kvaliteterna identitet och kreativitet.

2. Jaget

112:2.1 (1227.10) Vid studiet av jaget är det nyttigt att minnas:

112:2.2 (1227.11) 1. Att fysiska system är underordnade.

112:2.3 (1227.12) 2. Att intellektuella system är likställda.

112:2.4 (1227.13) 3. Att personligheten är överordnad.

112:2.5 (1227.14) 4. Att den inneboende andliga kraften är potentiellt vägledande.

112:2.6 (1228.1) I samband med alla uppfattningar om jaget bör man beakta att livet som ett faktum kommer först, dess utvärdering eller tolkning senare. Människobarnet *lever* först, och *tänker* först därefter på sitt liv. I den kosmiska ordningen går insikten före framsynheten.

112:2.7 (1228.2) Det faktum i universum att Gud blev människa har för evigt ändrat alla betydelser och förändrat alla värden beträffande människans personlighet. Ordet kärlek betecknar i sin rätta betydelse, ömsesidig högaktning mellan hela personligheter, vare sig mänskliga eller gudomliga, eller mänskliga *och* gudomliga. Delar av jaget kan fungera på talrika sätt — tänka, känna, önska — men endast de samordnade attributen hos hela personligheten fokuseras till intelligent verksamhet. Alla dessa resurser associeras med det dödliga sinnets andlighet när en människa uppriktigt och osjälviskt älskar en annan varelse, mänsklig eller gudomlig.

112:2.8 (1228.3) De dödligas alla uppfattningar om verkligheten är baserade på antagandet om den mänskliga personlighetens aktuala existens; alla begrepp om övermänskliga realiteter är baserade på människopersonlighetens erfarenhet av de kosmiska realiteter som vissa associerade andliga entiteter och gudomliga personligheter företräder. Allt icke-andligt i människans erfarenhet, förutom personligheten, är ett medel att nå ett mål. Varje verkligt förhållande som den dödliga har till andra personer — mänskliga eller gudomliga — är i sig självt ett mål. En sådan gemenskap med Gudomens personlighet är det eviga målet för uppstigningen i universum.

112:2.9 (1228.4) Att människan har personlighet identifierar henne som en andlig varelse, emedan jagets enhetlighet och personlighetens självmedvetande är den övermateriella världens förläningar. Själva det faktum att en dödlig materialist kan förneka existensen av övermateriella realiteter utvisar av sig självt närvaron och verkan av andesyntes och kosmiskt medvetande i hans människosinne.

112:2.10 (1228.5) Det finns en stor kosmisk klyfta mellan materia och tanke, och denna klyfta är omätligt större mellan det materiella sinnet och den andliga kärleken. Medvetandet, och än mindre självmedvetandet, kan inte förklaras med någon teori om mekanistiskt elektroniskt förenande eller materialistiska energifenomen.

112:2.11 (1228.6) Då sinnet analyserar och följer verkligheten till dess yttersta, försvinner materien för de materiella sinnena, men den kan fortfarande förbli verklig för sinnet. När den andliga insikten analyserar och följer till dess yttersta den verklighet som finns kvar efter materiens försvinnande, försvinner även den för sinnet, men andens insikt kan fortfarande uppfatta kosmiska realiteter och suprema värden av andlig natur. I enlighet härmed ger vetenskapen vika för filosofin, medan filosofin måste kapitulera inför de slutledningar som naturligt ingår i genuin andlig erfarenhet. Tänkandet ger sig inför visdomen, och visdomen försvinner i upplyst och reflekterande gudsdyrkan.

112:2.12 (1228.7) Inom vetenskapen observerar människojaget den materiella världen. Filosofi är observationen av denna observation av den materiella världen. Religion, sann andlig erfarenhet, är den erfarenhetsmässiga insikten om den kosmiska verklighet som av observeras i observationen av all denna relativa syntes av

energimaterialen i tid och rymd. Att konstruera en filosofi om universum på en materialism som utesluter allt annat är att fränse det faktum att alla materiella ting till att börja med uppfattas som verkliga i erfandet i människans medvetande. Observatören kan inte vara det som observeras. Utvärdering fordrar någon grad av transcendens av det som utvärderas.

112:2.13 (1228.8) I tiden leder tänkandet till visdom, och visdomen leder till gudsdyrkan; i evigheten leder gudsdyrkan till visdom, och visdomen resulterar i tankens slutlighet.

112:2.14 (1229.1) Möjligheten till ett förenande av det evolverande jaget ingår i egenskaperna hos dess konstitutiva faktorer: basenergierna, basvävnaderna, den grundläggande kemiska övervakningen, de suprema idéerna, de suprema motiven, de suprema målen, och den gudomliga anden som har utgivits från Paradiset — hemligheten med självmedvetandet i människans andliga natur.

112:2.15 (1229.2) Den kosmiska evolutionens ändamål är att åstadkomma personlighetens enande genom andens allt större dominans, ett viljemässigt bejakande av Tankeriktarens undervisning och ledning. Personligheten, både den mänskliga och den övermänskliga, kännetecknas av en inneboende kosmisk kvalitet som kan kallas ”utvecklingen av dominans”, ett utvidgat behärskande av både personligheten själv och dess omgivning.

112:2.16 (1229.3) Den uppstigande före detta människopersonligheten genomgår två stora faser av tilltagande viljemässig dominans över jaget och i universum:

112:2.17 (1229.4) 1. Den för-finalitiska eller gudssökande erfarenheten av att öka självförverkligandet genom ett förfarande för

identitetsexpansion och -aktualerande samtidigt med kosmisk problemlösning och därav följande universumbehärsande.

112:2.18 (1229.5) 2. Den post-finalitiska eller gudsuppenbarande erfarenheten av skapande expansion av självförverkligandet genom uppenbarandet av erfarenhetens Suprema Varelse för de gudssökande intelligenser som ännu inte har nått de gudomliga nivåerna av gudalikheter.

112:2.19 (1229.6) Nedstigande personligheter får motsvarande erfarenheter genom sina olika universumäventyr, under vilka de eftersträvar större förmåga att utröna och utföra den Supremes, den Ultimates och den Absoluta Gudomens gudomliga vilja.

112:2.20 (1229.7) Det materiella jaget, människoidentitetens ego-entitet, är under det fysiska livet beroende av att den materiella livsmekanismen fortgående fungerar, av att den instabila jämvikt i energier och intellekt fortgående existerar, vilken på Urantia har givits namnet *liv*. Ett jag som har överlevnadsvärde, ett jag som kan transcendera erfarenheten av döden, utvecklas endast av att man åstadkommer en potentiell överflyttning av sätet för den evolverande personlighetens identitet från den tillfälliga livsbäraren — den materiella kroppen — till morontiasjälens odödliga och mer bestående väsen och vidare till de nivåer där själen bibringas andeverklighet och till slut når upp till ställningen därav. Denna faktiska överflyttning från materiell anknytning till morontiaidentifiering åstadkoms av uppriktigheten, uthålligheten och orubbligheten i människovarelsens gudssökande avgöranden.

3. Döden som företeelse

112:3.1 (1229.8) Urantiaborna känner vanligen endast ett slag av död, livsenergiernas fysiska utslocknande, men när det gäller personlighetens överlevnad finns det i själva verket tre slag av död:

112:3.2 (1229.9) 1. *Andlig (själens) död.* Om och när den dödliga människan slutligt har förkastat överlevnaden, när hon enligt Riktarens och den överlevande serafens gemensamma åsikt har förklarats andligen insolvent, morontieellt konkursfärdig, när ett sådant samordnat rådslut har registrerats i Uversa, och sedan Censorerna och deras återspeglade medarbetare har verifierat dessa observationer, då ger Orvontons härskare order om omedelbar frigivning av den inneboende Ledsagaren. Denna frigörelse av Riktaren påverkar emellertid på intet sätt den personliga eller gruppserafens skyldigheter vilken har hand om den individ som har övergivits av Riktaren. Detta slags död är slutlig till sin betydelse, trots att de levande energierna i kroppens och sinnets mekanismer tills vidare fortsätter sin verksamhet. I kosmisk bemärkelse är denna dödliga redan död; livets fortbestånd anger endast uthålligheten i de kosmiska energiernas materiella rörelsekraft.

112:3.3 (1230.1) 2. *Intellektuell (sinnets) död.* När de vitala strömkretsarna för de högre biträdande sinnesandarnas omvårdnad bryts genom rubbningar i intellektet eller därför att hjärnmekanismen delvis har förstörts, och om dessa tillstånd passerar en viss kritisk punkt då de inte längre kan repareras, frigörs den inre Riktaren

omedelbart för avfärd till Divinington. I universumets register anses en dödligs personlighet ha mött döden närhelst de strömkretsar som är väsentliga för människans viljeverksamhet har förstörts. Återigen betyder detta död, trots att den fysiska kroppens levande mekanismer fortsätter sin verksamhet. En kropp som saknar ett viljemässigt sinne är inte längre mänsklig, men beroende på hurdana val människans vilja tidigare har träffat kan en sådan individs själ ändå överleva.

112:3.4 (1230.2) 3. *Fysisk (kroppens och sinnets) död.* När döden hinner upp en människa stannar Riktaren i sinnets fäste tills det upphör att fungera som en intelligent mekanism, ungefär vid den tid då det rytmiska vitala pulserandet av hjärnans mätbara energier upphör. Efter denna upplösning lämnar Riktaren det försvinnande sinnet alldeles lika informell som den gjorde sitt inträde många år tidigare och beger sig då till Divinington via Uversa.

112:3.5 (1230.3) Efter döden återgår den materiella kroppen till den värld av grundämnen från vilken den har uppkommit, men två icke-materiella faktorer består hos en överlevande personlighet: den förutexisterande Tankeriktaren, som beger sig till Divinington med minneskopian av den dödliges levnadsbana; kvar blir också, i ödesväktarens vård, den avlidna människans odödliga morontiasjäl. Dessa själens faser och former, dessa en gång kinetiska men nu statiska identitetsformler, är nödvändiga för återpersonaliseringen i morontiavärldarna. Det är återföreningen av Riktaren och själen som på nytt sammanför den överlevande personligheten, vilket återger dig medvetandet vid tiden för morontiauppvaknandet.

112:3.6 (1230.4) För dem som inte har personliga serafväktare utför gruppväktarna troget och effektivt samma tjänst när det gäller identitetens bevarande och personlighetens uppståndelse. Seraferna är oundgängliga för att på nytt sammanföra personligheten.

112:3.7 (1230.5) Efter döden förlorar Tankeriktaren temporärt personlighet, men inte identitet. Det mänskliga objektet förlorar temporärt identitet, men inte personlighet. I mansonivärldarna förenas båda i en evig manifestation. En Tankeriktare som har lämnat jorden återvänder aldrig hit som den varelse i vars inre den tidigare har dvalts; aldrig manifesteras personligheten utan mänsklig vilja, och aldrig manifesterar en människa, som Riktaren har lämnat en aktiv identitet efter döden och etablerar inte på något sätt kommunikation med levande varelser på jorden. Dessa själar utan Riktare är helt och hållet medvetlösa under dödens långa eller korta sömn. Det kan inte förekomma någon som helst manifestation av personligheten eller förmåga att träda i kommunikation med andra personligheter förrän överlevnaden har fullföljts. De som går vidare till mansonivärldarna tillåts inte sända meddelanden till sina efterlämnade kära. Det är en ledande princip överallt i universerna att förbjuda sådan kommunikation under perioden för en pågående domperiod.

4. Riktarna efter döden

112:4.1 (1231.1) När en död av materiell, intellektuell eller andlig art inträffar tar Riktaren farväl av sin dödlige värd och beger sig till Divinington. Från högkvarteren i lokaluniversumet och

superuniversumet tas en återspeglingskontakt med övervakarna i de båda regeringarna, och Ledsagaren avregistreras med samma nummer som registrerade dess inträde i tidens domäner.

112:4.2 (1231.2) På något sätt, som inte helt förstås, kan de Universella Censorerna få i sin besittning en sammanfattning av människans liv så som det finns uttryckt i Riktarens utskriftsdubblätt av de andliga värdena och morontiella betydelserna i det bebodda sinnet.

Censorerna kan tillägna sig Riktarens version av den avlidna människans överlevnadskaraktär och andliga kvaliteter, och all denna information tillsammans med serafernas uppteckningar finns tillgänglig för presentation vid tiden för domslutet över ifrågavarande individ. Denna information används också för att bekräfta de mandat från superuniversumet vilka gör det möjligt för vissa uppstigande att omedelbart påbörja sitt morontialivsskede, dvs. att efter upplösningen i döden fortsätta till mansoniavärldarna före det formella avslutandet av en planetarisk domperiod.

112:4.3 (1231.3) Efter den fysiska döden, med undantag för individer som upptas till himlen direkt från de levande, beger sig den frigjorda Riktaren omedelbart till sin hemsfär Divinington. Detaljerna om vad som händer i den världen under den tid då man inväntar den överlevande dödliges faktiska återuppträdande beror främst på huruvida människan uppstiger till mansoniavärldarna enligt sin egen personliga rätt eller inväntar uppropandet av de sovande överlevande från en planetarisk tidsålder vid domperiodens slut.

112:4.4 (1231.4) Om den dödliga kompanjonen hör till en grupp som skall återpersonaliseras vid slutet av en domperiod återvänder Riktaren inte omedelbart till mansoniavärldarna i det system där den

tidigare tjänade, utan den inträder enligt eget val i något av följande temporära uppdrag:

112:4.5 (1231.5) 1. Den upptas i de försvunna Ledsagarnas led, för oavslöjad tjänst.

112:4.6 (1231.6) 2. Den förordnas för någon tid att observera regimen i Paradiset.

112:4.7 (1231.7) 3. Den inskrivs i en av de många övningsskolorna i Divinington.

112:4.8 (1231.8) 4. Den stationeras för en tid som studerande observatör på en av de övriga sex heliga sfärer som bildar Faderns krets av paradisvärldar.

112:4.9 (1231.9) 5. Den förordnas till de Personaliserade Riktarnas budbärartjänst.

112:4.10

(1231.10) 6. Den blir biträdande instruktör i de skolor i Divinington som ägnar sig åt att träna Ledsagare som hör till den jungfruliga gruppen.

112:4.11

(1231.11) 7. Den förordnas att välja ut en grupp av möjliga världar att tjäna i om det finns rimlig orsak att tro att den mänskliga partnern kan ha avvisat överlevnaden.

112:4.12

(1231.12) Om du, när du ljuter döden, har uppnått den tredje kretsen eller en högre nivå och därför har haft dig tillförordnad en personlig ödesväktare, och om den slutliga utskrift som Riktaren presenterar av sammandraget över överlevnadskaraktären utan förbehåll bekräftas av ödesväktaren — om både serafen och Riktaren väsentligen är överens på varje punkt i sina livsuppteckningar och

rekommendationer — om de Universella Censorerna och deras återspeglande medarbetare i Uversa bekräftar dessa uppgifter och gör det utan tvetydighet eller reservation, i det fallet skickar Dagarnas Forna ut mandatet om avancerad status längs kommunikationsströmkretsarna till Salvington, och sålunda överlåter domstolarna hos Härskaren i Neadon order om att den överlevande själen omedelbart skall överföras till uppståndelsehallarna i mansoniavärldarna.

112:4.13 (1232.1) Om människoindividen överlever utan dröjsmål registrerar sig Riktaren i Divinington — så har jag blivit instruerad — fortsätter fram till den Universelle Faderns närvaro i Paradiset, återvänder omedelbart och omfamnas av de Personaliserade Riktarna i superuniversumet och lokaluniversumet för sitt förordnande, erhåller erkännande av den ledande Personaliserade Ledsagaren i Divinington och befattar sig därefter genast med ”förverkligandet av identitetsöverföringen”, för att i den tredje perioden och i mansoniavärlden kallas fram i den verkliga personlighetsgestalt som har färdigställts för att ta emot den överlevande själen från den jordiske dödlige, så som denna gestalt har projicerats av ödesväktaren.

5. Människojagets överlevnad

112:5.1 (1232.2) Jaget är en kosmisk realitet; vare sig materiellt, morontieellt eller andligt. Det *personligas* verklighet utges av den Universelle Fadern som handlar av sig själv eller genom sina många

representanter i universum. Att säga att en varelse är personlig är att erkänna att en sådan varelse är relativt individualiserad inom den kosmiska organismen. Det levande kosmos är en nästan oändligt integrerad samling av verkliga enheter som alla är relativt beroende av helhetens öde. De som är personliga har getts den faktiska möjligheten att välja mellan att acceptera bestämmelsen eller att avvisa den.

112:5.2 (1232.3) Det som kommer från Fadern är likt Fadern evigt, och detta är precis lika sant beträffande personligheten, som Gud ger av sitt eget frivilliga val, som det är beträffande Tankeriktaren, ett faktiskt fragment av Gud. Människans personlighet är evig, men med hänsyn till identiteten en villkorlig evighetsrealitet. Sedan personligheten en gång har framträtt som svar på Faderns vilja, uppnår den sin bestämmelse, Gudomen, men människan måste välja om hon vill vara närvarande eller inte när denna bestämmelse uppnås. Om ett sådant val inte har gjorts når personligheten den erfarenhetsmässiga Gudomen direkt och blir en del av den Suprema Varelsen. Kretsloppet är på förhand bestämt, men människans deltagande i det är frivilligt, personligt och erfarenhetsbaserat.

112:5.3 (1232.4) Den dödliges identitet är ett övergående tillstånd i det timliga livet i universum; den är verklig endast i den mån personligheten väljer att bli en fortgående företeelse i universum. Detta är den väsentliga skillnaden mellan människan och ett energisystem: energisystemet måste fortsätta, det har inget val; men det ligger helt i människans hand att avgöra sin egen bestämmelse. Riktaren är i sanning stigen till Paradiset, men människan måste följa den stigen enligt sitt eget avgörande, enligt sitt frivilliga val.

112:5.4 (1232.5) Människovarelserna har en identitet endast i materiell bemärkelse. Dessa kvaliteter hos jaget uttrycks av det materiella sinnet då det verkar i intellektets energisystem. När man säger att människan har identitet erkänner man att hon är i besittning av en sinnesströmkrets som har underordnats de handlingar och val som bestäms av människopersonlighetens vilja. Detta är emellertid en materiell och rent temporär manifestation, just så som människans embryo utgör ett övergående, parasitiskt stadium i människolivet. Sett ur ett kosmiskt perspektiv föds, lever och dör människorna närapå i samma ögonblick; de är inte bestående. Den dödliges personlighet har genom sitt eget val makt att överflytta sätet för sin identitet från det förgängliga materiella intellektets system till morontiasjälens högre system, som i förening med Tankeriktaren skapas till en ny bärare av personlighetsmanifestationen.

112:5.5 (1233.1) Det är själva denna makt att välja, universums utmärkelsetecknet för ett varelseskap med fri vilja, vilket utgör människans största möjlighet och hennes suprema kosmiska ansvar. Av integriteten som karakteriserar människans vilja är den eviga bestämmelsen för den framtida finaliten beroende. Av uppriktigheten i den dödliges fria vilja är den gudomliga Riktaren beroende för att få evig personlighet. Av trofastheten i den dödligas val är den Universelle Fadern beroende för att en ny uppstigande son skall förverkligas. Av ståndaktigheten och visdomen i besluten och handlingarna är den Suprema Varelsen beroende för att den erfarenhetsbaserade evolutionen skall bli aktual.

112:5.6 (1233.2) Fastän de kosmiska kretsarna för personlighetens tillväxt till slut måste uppnås, men om — utan din egen förskyllan —

timliga olyckor och svårigheter i den materiella tillvaron hindrar dig från att behärska dessa nivåer på din födelseplanet, och om dina avsikter och strävanden har överlevnadsvärde, då utfärdas bestämmelserna om förlängd provotid. Du ges tilläggstid för att visa din duglighet.

112:5.7 (1233.3) Om det någonsin råder tvivel om huruvida det är rådligt att befordra någon människoidentitet till mansoniavärldarna, avgör universumstyrelserna utan undantag ärendet till denna individs personliga fördel. Utan att tveka befordrar de en sådan själ till ställningen som övergångsstadieavarelse, medan de fortsätter sina observationer av den uppkommande morontiaavsikten och det andliga syftet. Sålunda kan man vara säker på att gudomlig rättvisa uppnås, och den gudomliga nåden ges ytterligare tillfälle att utsträcka sin omvårdnadsverksamhet.

112:5.8 (1233.4) Styrelserna i Orvonton och Neadon gör inte gällande att de är absolut fulländade i fråga om detaljförverkligandet av den universella planen för återpersonalisering av de dödliga, men de gör i själva verket gällande att de manifesterar tålamod, tolerans, förståelse och nåderik sympati. Vi tar hellre risken för ett systemuppror än att riskera att beröva en kämpande dödlig från någon evolutionär värld den eviga glädjen att fullfölja den uppstigande levnadsbanan.

112:5.9 (1233.5) Detta betyder inte att människovarelserna kommer att få ett andra tillfälle efter det att de har avvisat det första, inte alls så. Det betyder emellertid att alla viljevarelser skall få erfara *ett* verkligt tillfälle att träffa *ett* otvivelaktigt, medvetet och slutligt val.

Universernas suveräna Domare kommer inte att fråntaga någon varelse personlighetsstatus, som inte slutligt och helt har gjort det

eviga valet. Människans själ måste ges, och den ges, fullt och rikligt tillfälle att avslöja sin sanna avsikt och sitt verkliga syfte.

112:5.10 (1233.6) När de mer andligt och kosmiskt avancerade dödliga avlider fortsätter de omedelbart till mansoniavärldarna. Allmänt taget fungerar detta arrangemang för dem som har fått sig anvisade personliga serafväktare. Andra dödliga kan tänkas uppehållas till den tid då domstolsbehandlingen av deras angelägenheter har slutförts, varefter de kan fortsätta till mansoniavärldarna, eller kanske bli hänfödda till de sovande överlevandes led för att återpersonaliseras i grupp vid den aktuella planetariska domperiodens slut.

112:5.11 (1233.7) Det finns två svårigheter som hindrar mig i mina försök att förklara vad som närmare bestämt händer *dig* i döden, det överlevande *du* som är något annat än den lämnande Riktaren. Den ena av dessa svårigheter består i omöjligheten att till er uppfattningsnivå överföra en adekvat beskrivning av en händelse i gränlandet mellan det fysiska och det morontiella området. Den andra svårigheten kommer sig av restriktioner som det himmelska styrets myndigheter på Urantia har bundit till mitt uppdrag som sanningsuppenbarare. Det finns många intressanta detaljer som kunde framföras, men på uppmaning av era närmaste planetariska övervakare avstår jag från dem. Inom gränserna för mitt tillstånd kan jag i alla fall säga så här mycket:

112:5.12 (1234.1) Det finns något verkligt, något som är ett resultat av den mänskliga utvecklingen, någonting utöver Mysterieledsagaren, som överlever döden. Denna nya framträdande entitet är själen, och den överlever både din fysiska kropps och ditt materiella sinnes död. Denna identitet är det gemensamma barnet från det liv och de

strävanden som ditt människojag har genomlevt tillsammans med ditt gudomliga jag, Riktaren. Detta barn till en mänsklig och en gudomlig förälder är det överlevande element som är av jordiskt ursprung; det är morontiajaget, den odödliga själen.

112:5.13 (1234.2) Detta barn av bestående mening och överlevnadsvärde är totalt medvetslöst under tidsperioden från döden till återpersonaliseringen och befinner sig under hela denna väntetid i förvar hos den serafiska ödesväktaren. Du fungerar inte som en medveten varelse efter döden förrän du får det nya medvetandet, morontiamedvetandet, i Satantias mansonivärldar.

112:5.14 (1234.3) Den funktionella identitet som ansluter sig till människans personlighet upplöses i döden genom att livsrörelsen upphör. Fastän människopersonligheten transcenderar sina grundläggande delar beroende av dem för sin funktionella identitet. Då livet upphör förstörs de fysiska hjärnmönstren för sinnesutrustning, och sinnets upplösning gör slut på det dödliga medvetandet. Denna varelses medvetande kan inte senare framträda på nytt förrän en sådan kosmisk situation har arrangerats som tillåter samma människopersonlighet att igen fungera i relation till levande energi.

112:5.15 (1234.4) Under den tid då de överlevande dödliga överförs från sin ursprungsvärld till mansonivärldarna — vare sig de upplever ett nytt sammanfogande av personligheten i den tredje perioden eller uppstiger vid tiden för den gruppvisa uppståndelsen — förvaras uppgifterna om personlighetens struktur troget av ärkeänglarna i deras världar där det försiggår speciella aktiviteter. Dessa varelser är inte beskyddare av personligheten (så som väktarseraferna är beträffande

själen), men det oaktat är det sant att varje identifierbar faktor av personligheten mycket effektivt förvaras under uppsikt av dessa pålitliga förvaltare av de dödligas överlevnad. Var exakt den dödligas personlighet befinner sig under tiden mellan döden och överlevnaden vet vi inte.

112:5.16 (1234.5) Den situation som gör återpersonaliseringen möjlig skapas i uppståndelsehallarna på de morontiella mottagningsplaneterna i ett lokaluniversum. Här i dessa kamrar för hopfogning av livet tillhandahåller de övervakande myndigheterna det universumenergiförhållande — mellan morontie, sinnesmässig och andlig energi — som gör det möjligt att återuppväcka den sovande överlevandes medvetande. Sammanförandet ånyo av beståndsdelarna hos en tidigare materiell personlighet innefattar:

112:5.17 (1234.6) 1. Tillverkandet av en lämplig gestalt, ett morontiaenergimönster, i vilket den nya överlevande kan få kontakt med den icke-andliga verkligheten, och till vilket morontiavarianten av det kosmiska sinnet kan anslutas.

112:5.18 (1234.7) 2. Riktarens återvändande till den väntande morontiaarelse. Riktaren är den eviga beskyddaren av din uppstigande identitet. Din Ledsagare är den absoluta garantin för att du själv och inte någon annan tar i besittning den morontiagestalt som har skapats för ditt personlighetsuppvaknande. Riktaren kommer att vara närvarande när din personlighet sammanförs på nytt för att igen en gång åtaga sig rollen som Paradisguide för ditt överlevande jag.

112:5.19 (1235.1) 3. När dessa förutsättningar för återpersonaliseringen har samlats utgjuter serafbeskyddaren av potentialiteterna i den slumrande odödliga själen, med hjälp av talrika kosmiska personligheter, denna morontiaentitet på och i den väntande morontiella sinnes- och kroppsgestalten samtidigt som hon anförtror detta evolutionära barn av den Supreme till ett evigt förbund med den väntande Riktaren. Detta fullbordar återpersonaliseringen, hopfogandet ånyo av minnet, insikten och medvetandet — identiteten.

112:5.20 (1235.2) Återpersonaliseringen innebär att det uppvaknande människojaget får grepp om den strömkretsanslutna morontiafasen i den nyligen avskilda delen av det kosmiska sinnet. Personligheten som företeelse är beroende av att jagidentitetens reaktion i förhållande till universumomgivningen fortgår. Detta kan åstadkommas endast genom sinnets förmedling. Det egna jaget består trots en fortgående förändring av alla de faktorer som jaget består av. I det fysiska livet sker förändringen gradvis; vid döden och efter återpersonaliseringen är förändringen plötslig. Den sanna realiteten hos all individualitet (personligheten) kan fungera reaktivt inför förhållandena i universum tack vare den oupphörliga förändringen av dess beståndsdelar; stagnation leder till oundviklig död. Människolivet är en ändlös förändring av de livsfaktorer som förenas av stabiliteten hos den oföränderliga personligheten.

112:5.21 (1235.3) När du sålunda vaknar upp i Jerusems mansonivärldar kommer du att vara så förändrad, den andliga omvandlingen kommer att vara så stor, att vore det inte för din Tankeriktare och din ödesvaktare som så helt kopplar samman ditt nya liv i de nya världarna med ditt gamla liv i den första världen, så

skulle du först ha svårt att förena ditt nya morontiamedvetande med de uppvaknande minnena från din tidigare identitet. Trots det personliga jagets fortbestånd skulle mycket från livet som dödlig till en början kännas som en obestämd och dimmig dröm. Tiden kommer dock att klargöra många dödliga tankeassociationer.

112:5.22 (1235.4) Tankeriktaren uppväcker och återger för dig endast de minnen och erfarenheter som är en del av och väsentliga för din levnadsbana i universum. Om Riktaren har varit med om utvecklingen av något i människans sinne, då överlever dessa värdefulla erfarenheter i Riktarens eviga medvetande. Mycket av ditt forna liv och dess minnen, som varken har andlig betydelse eller morontiavärde, förstörs med den materiella hjärnan. Mycket av den materiella erfarenheten försvinner som en tidigare stödkonstruktion vilken, efter att ha hjälpt dig över bron till morontianivån, inte längre tjänar något ändamål i universum. Personligheten och förhållandena mellan personligheter är aldrig någon stödkonstruktion. De dödligas minnen av personlighetsrelationer har kosmiskt värde och blir bestående. I mansoniavärldarna igenkänner du och blir igenkänd, och vad mer, du kommer ihåg och koms ihåg av dina tidigare närstående i det korta men spännande livet på Urantia.

6. Morontiajaget

112:6.1 (1235.5) Så som en fjäril framträder från sitt stadium som larv, så framträder människovarelsernas verkliga personlighet i mansoniavärldarna för första gången uppenbarad skilt från sitt

tidigare materiella hölje, den köttsliga gestalten. Morontialivsskedet i lokaluniversumet gäller det fortsatta höjandet av personlighetsmekanismen från själsexistensens första morontianivå upp till den slutliga morontianivån av progressiv andlighet.

112:6.2 (1235.6) Det är svårt att instruera era om er morontieella personlighetsgestalter för livsskedet i lokaluniversumet. Ni kommer att förse med morontiamönster som möjliggör manifesterandet av personligheten, och dessa är utrustningar som när allt kommer omkring övergår er fattningsförmåga. Fastän dessa gestalter är helt verkliga är de inte sådana energimönster av materiell art som ni nu förstår er på. De tjänar emellertid samma syfte i lokaluniversumets världar som era materiella kroppar på människornas födelseplaneter.

112:6.3 (1236.1) I viss utsträckning motsvarar utseendet av den materiella kroppsformen personlighetsidentitetens karaktär; den fysiska kroppen återspeglar i begränsad omfattning något av personlighetens inneboende natur. Morontiagestalten gör det ännu mer. I det fysiska livet kan dödliga vara vackra till det yttre fastän de är föga älskvärda i sitt inre. I morontialivet, och allt mer på dess högre nivåer, varierar personlighetsgestalten direkt i förhållande till den inre personens natur. På den andliga nivån börjar den yttre formen och den inre naturen närma sig en fullständig överensstämmelse, som blir allt mer fulländad ju högre andenivån är.

112:6.4 (1236.2) På morontiastadiet förse den uppstigande dödlige med Nebadon-varianten av den orvontonska Härskarandens förläning av kosmiskt sinne. Det dödliga intellektet som sådant har förstörts, det har upphört att existera som en fokuserad universumentitet skilt från den Skapande Andens odifferentierade sinnesströmkretsar. De

betydelser och värden som har funnits i det dödliga sinnet har inte gått förlorade. Vissa sinnesfaser fortlever i den överlevande själen; vissa av det före detta människosinnets erfarenhetsbaserade värden finns nu hos Riktaren, och kvar i lokaluniverset finns också uppteckningarna om hur människan levde sitt liv i köttslig gestalt, liksom även vissa levande registreringar i de talrika varelser som är involverade i den slutliga utvärderingen av den uppstigande dödlige, varelser som omfattar allt från serafer till Universella Censorer och antagligen ännu högre ända upp till själva den Supreme.

112:6.5 (1236.3) Den skapades vilja kan inte fungera utan sinne, men den består trots att det materiella intellektet går förlorat. Under tiderna genast efter överlevnaden vägleds den uppstigande personligheten i stor utsträckning av de karaktärsmönster som har ärvts från människolivet och av den nu framträdande inverkan av morontiamåta. Dessa guider till mansonivärldsbeteende fungerar acceptabelt under morontialivets tidigare skeden och innan morontiaviljan framträder som ett fullfjädrat viljemässigt uttryck för den uppstigande personligheten.

112:6.6 (1236.4) Det finns inga inflytelser under livsskedet i lokaluniversumet som kunde jämföras med de sju biträdande sinnesandarna i människans tillvaro. Morontiasinnet måste utvecklas genom direkt kontakt med det kosmiska sinnet, så som detta kosmiska sinne har modifierats och omvandlats av den skapande källan till intellekt i lokaluniversumet — den Gudomliga Omvårdaren.

112:6.7 (1236.5) Den dödliges sinne är före döden självmedvetet oberoende av Riktarens närvaro. Sinne som omvårdas av biträdande

sinnesandar behöver endast det därmed associerade mönstret av materia och energi för att kunna verka. Morontiasjälén, som står ovanför sinnesandarnas omvårdnad, bibehåller inte sitt självmedvetande utan Riktaren när den fråntas det materiella sinnets mekanism. Denna evolverande själ har emellertid en fortgående natur som härstammar från de beslut som har fattats av det sinne som har omvårdats av de biträdande sinnesandarna och som tidigare har varit associerat med själen, och denna natur blir aktivt minne när dess mönster förses med energi av den återvändande Riktaren.

112:6.8 (1236.6) Minnets fortbestånd är bevis för att det ursprungliga jagets identitet bevaras. Det är väsentligt för ett fullständigt medvetande om personlighetens fortbestånd och expansion. De dödliga som stiger upp utan Riktare är beroende av serafmedhjälparens undervisning för att rekonstruera människominnet. De med Anden fusionerade dödligas morontiasjälar är inte begränsade på annat vis. Minnesmönstret bevaras i själen, men detta mönster fordrar den tidigare Riktarens närvaro för att *omedelbart* kunna uppfattas som fortgående minne. Utan Riktaren åtgår en ansenlig tid för den dödlige överlevande att på nytt utforska och lära sig, att återerövra, minnesmedvetandet om betydelserna och värdena från en tidigare tillvaro.

112:6.9 (1237.1) Den själ som har överlevnadsvärde återspeglar troget både de kvalitativa och de kvantitativa handlingarna och motivationerna hos det materiella intellektet, det tidigare sätet för jagets identitet. Då det dödliga sinnet väljer det sanna, det sköna och det goda går det in i sitt för-morontiella universumlivsskede under beskydd av de sju biträdande sinnesandarna som är förenade under

ledning av visdomens ande. Senare, när de sju kretsarna av för-morontieell resultatuppnåelse har avklarats, inleder utgivningen av morontiasinnesutrustningen ovanpå det sinne, som har omvårdats av de biträdande sinnesandarna, det för-andliga eller morontieella livsskedet av framåtskridande i lokaluniversumet.

112:6.10 (1237.2) När en skapad varelse lämnar sin födelseplanet lämnar han de biträdande sinnesandarnas omvårdnad bakom sig och blir beroende av enbart morontiaintellektet. När en uppstigande lämnar lokaluniversumet har han nått den andliga nivån i tillvaron efter att ha gått vidare från morontianivån. Denna andeentitet som nu framträder blir då intonad till det orvontonska kosmiska sinnets direkta omvårdnad.

7. Fusion med Riktaren

112:7.1 (1237.3) Fusion med Riktaren förlämnar personligheten eviga aktualiteter som tidigare endast var potentiella. Bland dessa nya förmögenheter kan nämnas: fixering av gudomlighetskvaliteten, erfarenhet och minne av den förgångna evigheten, odödlighet och en fas av bestämd potentiell absolutet.

112:7.2 (1237.4) När ditt jordiska lopp i temporär gestalt är till ända är du bestämd att vakna upp vid stränderna av en bättre värld, och till slut skall du förenas i en evig omfamning med din trogna Riktare. Denna fusion är det mysterium som gör Gud och människa till ett, mysteriet med den finita varelsens evolution, men det är evigt sant.

Fusionen är den heliga sfären Ascendingtons hemlighet, och ingen skapad utom de som har upplevt fusionen med Gudomens ande kan förstå den sanna betydelsen av de aktuala värden som förenas när en timlig varelses identitet för evigt blir ett med Paradisgudomens ande.

112:7.3 (1237.5) Fusion med Riktaren verkställs vanligen medan den uppstigande vistas i sitt lokala system. Den kan ske på födelseplaneten som en transcendens av den naturliga döden. Den kan äga rum i vilken som helst av mansonivärldarna eller i systemets högkvarter; den kan till och med fördröjas till tiden för vistelsen i konstellationen, eller i speciella fall fullbordas först när den uppstigande befinner sig i lokaluniversumets huvudstad.

112:7.4 (1237.6) När fusionen med Riktaren har förverkligats finns det inte längre någon fara för en sådan personlighets eviga levnadsbana. Himmelska varelser prövas under en lång tid av erfarenhet, men de dödliga genomgår en relativt kort och intensiv prövning i de evolutionära och morontiella världarna.

112:7.5 (1237.7) Fusion med Riktaren inträffar aldrig förrän superuniversumets mandat har kungjort att den mänskliga naturen har träffat ett slutligt och oåterkalleligt val till förmån för den eviga levnadsbanan. Det innebär då ett bemyndigande för de två att bli ett, vilket när det har utfärdats utgör klareringstillstånd för den fusionerade personligheten att till slut lämna lokaluniversumets område för att en gång fortsätta till superuniversumets högkvarter. Därifrån skall pilgrimen från tiden, i en avlägsen framtid, sekonaformslutas för den långa färden till centraluniversumet Havona och till äventyret hos Gudomen.

112:7.6 (1238.1) I de evolutionära världarna är jaget materiellt; det är ett ting i universum och som sådant underställt den materiella tillvarons lagar. Det är ett faktum i tiden, och det reagerar för tidens växlande öden. *Överlevnadsbesluten måste formuleras här.* I morontiadiet har jaget blivit en ny och mer bestående universumrealitet, och dess fortsatta tillväxt bygger på dess tilltagande anpassning till sinnes- och andeströmkretsarna i universerna. *Överlevnadsbesluten bekräftas nu.* När jaget når den andliga nivån har det blivit ett säkrat värde i universum, och detta nya värde bygger på det faktum att *överlevnadsbesluten har fattats*, vilket den eviga fusionen med Tankeriktaren vittnar om. Sedan den skapade varelsen har nått ställningen av ett verkligt universumvärde befrias den potentiellt till att söka efter det högsta universumvärdet — Gud.

112:7.7 (1238.2) Sådana fusionerade varelser är tvåfaldiga i sina universumreaktioner: De är fristående morontiaindivider, inte helt olika serafer, och de är också varelser som potentiellt hör till Paradisfinaliternas klass.

112:7.8 (1238.3) Den fusionerade individen är verkligen en enda personlighet, en enda varelse, vars enhet ingen intelligens i universum kan lyckas analysera isär. Sedan du så har passerat genom alla lokaluniversumets domstolar, från den lägsta till den högsta, utan att någon har kunnat identifiera människan eller Riktaren, den ena skilt från den andra, förs du slutligen inför Härskaren i Nebadon, din Fader i lokaluniversumet. Och där, inför själva den varelse vars skapande faderskap i detta universum i tiden har möjliggjort det att ditt liv är ett faktum, får du ta emot de kreditiv som berättigar dig att till slut

påbörja livsskedet i superuniversumet i ditt sökande efter den Universelle Fadern.

112:7.9 (1238.4) Har den segerrika Riktaren vunnit personlighet genom sin storartade tjänst till förmån för det mänskliga, eller har den tappra människan förskaffat sig odödlighet genom uppriktiga strävanden att nå likhet med Riktaren? Ingendera, men tillsammans har de lyckats utveckla en medlem i en av den Supremes unika klasser av uppstigande personligheter, en som för alltid kommer att visa sig vara tjänstvillig, trogen och effektiv, en kandidat för fortsatt tillväxt och utveckling, en som ständigt strävar uppåt och som aldrig avbryter den himmelska uppstigningen förrän de sju kretsarna i Havona har genomkorsats och denna själ med sitt forna jordiska ursprung står i andaktsfullt erkännande inför Faderns faktiska personlighet i Paradiset.

112:7.10 (1238.5) Under hela denna storartade uppstigning är Tankeriktaren den gudomliga garantin för den framtida och fullständiga andliga stabiliseringen av den uppstigande dödlige. Samtidigt ges Riktaren genom närvaron av den dödliges fria vilja en evig kanal för frigörelse av den gudomliga och infinita naturen. Nu har dessa två identiteter blivit ett; ingen tilldragelse i tiden eller evigheten kan någonsin åtskilja människan och Riktaren. De är oskiljaktiga, evigt fusionerade.

112:7.11 (1238.6) I världar avsedda att leda till fusion med Riktaren är Mysterieledsagarens bestämmelse identisk med den uppstigande dödliges — Finalitkåren i Paradiset. Varken Riktaren eller den dödlige kan nå detta unika mål utan den andras fulla samverkan och trofasta hjälp. Detta mycket speciella partnerskap är ett av de mest

fascinerande och förvånande av alla kosmiska fenomen under denna universumtidsålder.

112:7.12 (1239.1) Från tiden för fusionen med Riktaren är den uppstigandes status lika med den evolutionära varelsens.

Människomedlemmen var den som först hade personlighet, och därför är den av högre rang än Riktaren i alla ärenden som gäller uppfattandet av personlighet. Högkvarteret för denna fusionerade varelse i Paradiset är Ascendington, inte Divinington, och denna unika kombination av Gud och människa räknas som en uppstigande dödlig hela vägen upp till Finalitkåren.

112:7.13 (1239.2) Så snart Riktaren fusioneras med en uppstigande dödlig stryks den Riktarens nummer från registren i superuniversumet. Vad som sker med registren i Divinington vet jag inte, men jag förmodar att registreringen av denna Riktare överflyttas till Grandfandas hemliga kretsar i de inre utrymmena; Grandfanda är den verkställande ledaren för Finalitkåren.

112:7.14 (1239.3) I och med att Riktaren har fusionerats har den Universelle Fadern fullföljt sitt löfte om att ge sig själv i gåva till sina materiella varelser; han har fullföljt sitt löfte och fullbordat planen om den eviga utgivningen av gudomligheten till mänskligheten. Nu börjar människans strävan att förverkliga och aktualera de gränslösa möjligheter som finns inneboende i det himmelska partnerskapet med Gud, vilket sålunda har blivit ett faktum.

112:7.15 (1239.4) Den nu kända ödesbestämmelsen för de överlevande dödliga är Finalitkåren i Paradiset. Detta är också målet för alla Tankeriktare som blir förenade i ett evigt förbund med sina dödliga följeslagare. För närvarande arbetar paradisfinaliterna i många projekt

överallt i storuniversum, men vi förmodar alla att de kommer att ha andra och än mer himmelska uppgifter att utföra i en avlägsen framtid efter det att de sju superuniverserna har etablerats i ljus och liv och när den finita Guden slutligen har framträtt från det mysterium som nu omger denna Suprema Gudom.

112:7.16 (1239.5) Ni har i viss utsträckning blivit undervisade om organisationen och personligheterna i centraluniversumet, i superuniverserna och i lokaluniverserna. Ni har fått veta något om karaktären och ursprunget gällande en del av de olikartade personligheter som nu härskar i dessa vittomfattande skapelser. Ni har också informerats om att det pågår en organisering av väldiga galaxer av universer långt utanför storuniversums periferi, på yttre rymdens första nivå. Det har också under dessa berättelsers förlopp antytts att den Suprema Varelsen kommer att avslöja sin hittills ouppenbarade tredje stadiets funktion i dessa ännu inte kartlagda regionerna i yttre rymden. Ni har också fått veta att finaliterna i Paradiskåren är erfarenhetsmässiga barn till den Supreme.

112:7.17 (1239.6) Vi tror att de dödliga som har fusionerat med Riktaren tillsammans med sina finalitföljeslagare är bestämda att på något sätt fungera inom administrationen av universerna på yttre rymdens första nivå. Vi hyser inte det minsta tvivel om att dessa enorma galaxer i sinom tid kommer att bli bebodda universer. Vi är lika övertygade om att det bland deras administratörer kommer att finnas paradisfinaliter, vilkas väsen är den kosmiska följd av att den skapade och Skaparen har förenats.

112:7.18 (1239.7) Vilket äventyr! Vilken hjältedikt! En jättelik skapelse som kommer att administreras av den Supremes barn, dessa

personaliserade och humaniserade Riktare, dessa riktarförsedda och eviggjorda dödliga, dessa hemlighetsfulla kombinationer och eviga förbund av den högsta kända manifestationen av det Första Ursprungets och Centrets innersta väsen och den lägsta formen av intelligent liv med förmåga att förstå och nå upp till den Universelle Fadern. Vi föreställer oss att sådana sammansmälta varelser, sådana partnerskap mellan Skapare och skapad, kommer att bli ypperliga härskare, enastående administratörer och förståelsefulla och empatiska ledare med tanke på alla de former av intelligent liv som kan tänkas kommer att existera överallt i dessa framtida universer på yttre rymdens första nivå.

112:7.19 (1240.1) Det är sant att ni dödliga är av jordiskt, djuriskt ursprung; er yttre ram är förvisso stoft. Om ni faktiskt vill, om ni verkligen önskar det, är tidsåldrarnas arv helt säkert ert, och en dag kommer ni att tjäna överallt i universerna i enlighet med er sanna karaktär — som barn till erfarenhetens Suprema Gud och gudomliga söner till alla personligheters Paradisfader.

112:7.20 (1240.2) [Framfört av en Ensam Budbärare i Orvonton.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 112](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 114](#) >>

Kapitel 113

De serafiska ödesväktarna

113:0.1 (1241.1) EFTER att ha framfört berättelserna om Tidens Omvårdande Andar och Rymdens Budbärarskaror kommer vi nu till betraktandet av skyddsänglarna, serafer som är hängivna åt omvårdnaden av enskilda dödliga, för vilkas upplyftande och fulländning hela den väldiga överlevnadsplanen för andligt framåtskridande har uppgjorts. I gångna tider på Urantia var dessa ödesväktare nästan den enda grupp av änglar som var känd. De planetariska seraferna är förvisso omvårdande andar som har sänts ut för att tjäna dem som skall överleva. Dessa betjänande serafer har fungerat som den dödliga människans andliga medhjälpare i samband med alla stora händelser i det förgångna och i nuet. Vid mången

uppenbarelse ”talades ordet av änglar”; många av himlens kungörelser har ”erhållits genom änglars försorg”.

113:0.2 (1241.2) Seraferna är de som traditionellt kallas himlens änglar. De är de omvårdande andar som lever så nära er och gör så mycket för er. De har verkat på Urantia allt sedan den mänskliga intelligensens första tider.

1. Skyddsänglarna

113:1.1 (1241.3) Läran om skyddsänglar är inte en myt. Vissa människogrupper har faktiskt personliga änglar. Jesus konstaterade detta, då han talade om barnen i himmelriket: ”Se till att ni inte föraktar någon av dessa små, ty jag säger er att deras änglar i himlen alltid ser min Faders ande inför sig.”

113:1.2 (1241.4) Ursprungligen förordnades seraferna klart och tydligt till Urantias skilda raser. Sedan Mikael's utgivning anvisas de emellertid i enlighet med människornas intelligens, andlighet och bestämelse. Intellektuellt indelas människosläktet i tre klasser:

113:1.3 (1241.5) 1. De under normalt sinnade — de som inte utövar normal viljestyrka, de som inte fattar vanliga beslut. Till denna klass hör de som inte kan förstå Gud; de saknar förmåga till intelligent dyrkan av Gudomen. De under normala varelserna på Urantia har en serafkår, bestående av ett kompani samt en bataljon keruber, förordnade att ta vård om dem och att se till att de blir delaktiga av rättvisa och barmhärtighet i sin livskamp på sfären.

113:1.4 (1241.6) 2. Den genomsnittliga, normala typen av människosinne. Med anseende på den serafiska verksamheten grupperas de flesta människor i sju klasser beroende på var de står angående avklarandet av de sju kretsarna för mänskligt framåtskridande och andlig utveckling.

113:1.5 (1241.7) 3. De övernormalt sinnade — de som fattar betydelsefulla beslut och som har en otvivelaktig potential för andliga resultat; män och kvinnor som har mer eller mindre kontakt med sin inre Riktare. De är medlemmar i de olika grupperingar som kallas ödets reservkårer. Oberoende av på vilken krets en människa råkar finna sig tillförordnas hon omedelbart personliga serafer om hon upptas i någon av de många ödets reservkårer, och från den stunden framåt tills det jordiska livsskedet avslutas åtnjuter denne dödlige en skyddsängels ständiga omvårdnad och oupphörliga omsorg. Även när en människa fattar *det* suprema beslutet, när det sker en verklig trolovning med Riktaren, förordnas en personlig beskyddare omedelbart till den själen.

113:1.6 (1242.1) Vid den omvårdnad som riktar sig till så kallade normala varelser sker förordnandet av serafer enligt de intellektualitets- och andlighetskretsar som människan har uppnått. Du påbörjar färden i den dödliga utrustningens sinne på den sjunde kretsen och färdas inåt medan du arbetar med uppgiften att förstå dig själv, övervinna dig själv och behärska dig själv; och cirkel för cirkel avancerar du (om inte den naturliga döden avslutar ditt livsskede och överför dina mödor till mansonivärldarna) tills du når den första eller

inre kretsen av relativt fungerande kontakt och gemenskap med Riktaren i ditt inre.

113:1.7 (1242.2) Människorna på den inledande eller sjunde kretsen har tillförordnats en skyddsängel med ett kompani assisterande keruber för att hålla uppsikt över och för vårdsnaden av ett tusen dödliga. På den sjätte kretsen förordnas ett serafpar med ett kompani keruber som vägleder dessa uppstigande dödliga i grupper om fem hundra. När den femte kretsen nås grupperas människorna i kompanier om ungefär ett hundra, och ett skyddsänglar med en grupp keruber ges tillsyn över dem. När den fjärde kretsen har nåtts samlas människorna i grupper om tio, och igen ges ansvaret åt ett serafpar assisterat av ett kompani keruber.

113:1.8 (1242.3) När människosinnet bryter sig igenom den tröghet som är ett arv från djurriket och når den tredje kretsen av mänsklig intellektualitet och förvärvad andlighet, kommer en personlig ängel (i verkligheten två) härefter helt och uteslutande att ägna sig åt denne uppstigande dödlige. Sålunda får dessa människosjäl, förutom att de har tillgång till den ständigt närvarande och allt effektivare Tankeriktaren i sitt inre, dessa personliga Ödesväktares odelade bistånd i alla sina strävanden att fullborda den tredje kretsen, genomgå den andra och uppnå den första kretsen.

2. Ödesväktarna

113:2.1 (1242.4) Seraferna är inte kända som ödesväktare förrän de förordnas att förbinda sig till en människosjäl som har utfört en eller

flera av tre bedrifter: har fattat det suprema beslutet att bli gudalik, har inträtt på den tredje kretsen eller har upptagits i en av ödets reservkårer.

113:2.2 (1242.5) Under människorasernas utveckling förordnas en ödesväktare till den allra första varelse som når den erforderliga krets som bör erövrats. På Urantia var den förste dödliga som fick en personlig väktare Rantowoc, en vis man som hörde till den röda rasen för länge sedan.

113:2.3 (1242.6) Alla förordnanden av änglar görs utgående från en grupp av frivilliga serafer, och dessa utnämningar sker alltid i enlighet med människornas behov och med beaktande av änglaparets status — i ljuset av deras serafiska erfarenhet, skicklighet och visdom. Endast serafer med lång tjänstgöring, de mer erfarna och prövade typerna, förordnas som ödesväktare. Många väktare har fått mycken värdefull erfarenhet i de världar som inte hör till serien för fusion med Riktare. Likt Riktarna betjänar seraferna dessa varelser under en enda livstid och frigörs därefter för nya uppdrag. Många väktare på Urantia har haft denna tidigare praktiska erfarenhet i andra världar.

113:2.4 (1243.1) När människor inte överlever kan deras personliga eller gruppväktare tjäna upprepade gånger i samma bemärkelse på samma planet. Seraferna utvecklar en känslomässig hänsyn till enskilda världar och hyser en speciell tillgivenhet för vissa raser och typer av dödliga varelser med vilka de har varit så nära och intimt förbundna.

113:2.5 (1243.2) Änglarna utvecklar en bestående tillgivenhet för sina mänskliga medarbetare. Om ni blott kunde visualisera seraferna, så skulle ni utveckla en varm tillgivenhet för dem. Avklädda era

materiella kroppar och iklädda andegestalter skulle ni stå änglarna mycket nära i fråga om många personlighetsattribut. De har de flesta av era emotioner och ytterligare några till. Den enda emotion som driver er och vilken de i någon mån har svårt att förstå, är ert arv av djurisk rädsla, som upptar en så stor del av en genomsnittlig urantians mentala liv. Änglarna finner det verkligen svårt att förstå varför ni så envist låter era högre intellektuella förmågor, till och med er religiösa tro, så domineras av rädsla, så grundligt demoraliseras av den tanklösa paniken förorsakad av fruktan och ängslan.

113:2.6 (1243.3) Alla serafer har individuella namn, men i registren över uppdragen för tjänst i världarna betecknas de ofta med sina planetariska nummer. I universumets högkvarter registreras de enligt namn och nummer. Ödesväktaren hos det mänskliga objekt som används vid denna överföringskontakt är nummer 3 av grupp 17, av kompani 126, av bataljon 4, av regemente 384, av legion 6, av armékår 37 av den 182.314:de serafarmén i Neadon. Det nuvarande planetariska uppdragsnumret för denna seraf på Urantia och hos detta mänskliga objekt är 3.641.852.

113:2.7 (1243.4) I samband med verksamheten som personliga väktare, vid förordnandet av änglar till ödesväktare, erbjuder seraferna alltid sina tjänster frivilligt. I den stad där detta besök sker upptogs nyligen en viss dödlig till ödets reservkår, och eftersom alla sådana människor personligen betjänas av skyddsänglar sökte mer än hundra kvalificerade serafer uppdraget. Den planetariska ledaren utvalde tolv av de mer erfarna individerna och utnämnde sedan den seraf som dessa hade valt som den mest lämpade att vägleda denna människa

under hennes färd genom livet. Närmare bestämt valde de ett visst par av lika kvalificerade serafer; den ena av detta serafpar är alltid i tjänst.

113:2.8 (1243.5) Serafernas uppgifter kan vara ständigt pågående, men vardera serafen i änglaparet kan utföra alla ansvarsuppgifter i anslutning till omvårdnaden. Likt keruberna tjänar seraferna vanligen i par, men i avvikelse från sina mindre avancerade kollegor arbetar seraferna ibland ensamma. I praktiskt taget alla sina kontakter med människovarelser kan de fungera som individer. Bägge änglarna behövs endast vid kommunikation och tjänst på de högre strömkretsarna i universerna.

113:2.9 (1243.6) När ett serafpar tar emot ett uppdrag som väktare tjänar de under resten av denna människas liv. Varelsens komplement (den ena av de två änglarna) blir den som protokoll för projektet. Dessa komplementerande serafer är de änglar som för protokoll över de dödliga i de evolutionära världarna. Dessa register sköts av ett kerubpar (en kerub och en sanob) som alltid är knutet till serafväktarna, men den ena av seraferna är alltid ansvarig för dessa register.

113:2.10 (1244.1) För att väktaren skall få vila och ladda upp sig med livsenergi från universumets strömkretsar befrias hon för vissa perioder av sitt komplement, och under väktarens frånvaro fungerar de anknutna keruberna som uppptecknare, vilket även är fallet när den komplementerande serafen på samma sätt är frånvarande.

3. Förhållandet till andra andeinflytelser

113:3.1 (1244.2) Något av det viktigaste som en ödesväktare gör för sitt dödliga objekt är att åstadkomma en personlig koordinering av de talrika opersonliga andeinflytelser som finns inne i, som omger och inverkar på den evolverande materiella varelsens sinne och själ.

Människorna är personligheter, och det är ytterst svårt för icke-personliga andar och för-personliga entiteter att få direkt kontakt med sådana höggradigt materiella och högst personliga sinnen. I skyddsängelns omvårdnadsverksamhet förenas alla dessa inflytelser mer eller mindre och omformas så att de bättre kan uppfattas av den evolverande människopersonlighetens expanderande moraliska natur.

113:3.2 (1244.3) I synnerhet kan denna väktarseraf korrelera, och gör det också, den Oändlige Andens mångahanda representanter och inflytelser, allt från de fysiska övervakarnas och de biträdande sinnesandarnas domäner upp till den Gudomliga Omvårdarens Heliga Ande och den Allestädes Närvarande Andenärvaron från det Tredje Ursprunget och Centret i Paradiset. Sedan serafen sålunda har förenat dessa vittomspännande omvårdnadsformer som utgår från den Oändlige Anden, och gjort dem mer personliga, påbörjar hon korrelerandet av detta integrerade inflytande från Samverkaren med Faderns och Sonens andenärvaro.

113:3.3 (1244.4) Riktaren är Faderns närvaro; Sanningens Ande är Sönernas närvaro. Väktarserafens omvårdnadsverksamhet förenar och koordinerar dessa gudomliga förmögenheter på de lägre nivåerna av

den mänskliga andliga erfarenheten. Änglatjänarna är skickliga i att kombinera Faderns kärlek och Sonens barmhärtighet i sin omvårdnad av de dödliga varelserna.

113:3.4 (1244.5) Häri uppenbaras orsaken till att serafväktaren till slut blir den som personligen beskyddar den dödlige överlevandes sinnesmönster, minnesformler och själsrealiteter under tiden mellan den fysiska döden och den morontieella uppståndelsen. Inga andra än den Oändlige Andens omvårdande barn skulle kunna fungera på detta sätt till förmån för människovarelserna under detta skede av överföring från en nivå i universum till en annan och högre nivå. Även när du slumrar in i din sista övergångssömn, när du passerar från tiden till evigheten, delar likaså en hög supernaf överföringen med dig som varelseidentitetens beskyddare och garant för den personliga integriteten.

113:3.5 (1244.6) På den andliga nivån gör seraferna många annars opersonliga och för-personliga omvårdnadsformer i universum personliga; de är koordinatörer. På den intellektuella nivån är de sammanjämkare av sinne och morontia; de är tolkar. På den fysiska nivån bearbetar de den jordiska omgivningen genom sin förbindelse med de Ledande Fysiska Övervakarna och genom mellanvarelsernas samverkande omvårdnad.

113:3.6 (1244.7) Detta är en berättelse om de mångahanda och invecklade funktioner som en tjänande seraf utför. Men hur kan en sådan underordnad änglapersonlighet, som har skapats endast en aning ovanför mänsklighetens universumnivå, utföra så svåra och invecklade uppgifter? Det vet vi i själva verket inte, men vi förmodar att denna fenomenala omvårdnad på något sätt underlättas av den

Suprema Varelsens oidentifierade och ouppenbarade verksamhet, den Gudom som förverkligas i de evolverande universerna i tid och rymd. Överallt i hela den värld av progressiv överlevnad, i och genom den Suprema Varelsen, har seraferna en väsentlig del i de dödligas fortgående framåtskridande.

4. Serafernas handlingssfärer

113:4.1 (1245.1) Väktarseraferna är inte en form av sinne, fastän de uppkommer från samma källa som också ger upphov till det dödliga sinnet, nämligen den Skapande Anden. Seraferna är stimulerare av sinnet. De försöker ständigt främja sådana beslut i människosinnet som leder till uppflyttning på kretsarna. De gör inte detta så som Riktaren, som arbetar inifrån och genom själen, utan snarare genom att arbeta utifrån inåt genom människornas sociala, etiska och moraliska omgivning. Seraferna är inte den Universelle Faderns gudomliga lockelse, såsom Riktaren, men de fungerar verkligen som personliga representanter för den Oändlige Andens omvårdnad.

113:4.2 (1245.2) Den dödliga människan, som är underställd Riktarens ledning, är även mottaglig för serafisk vägledning. Riktaren är det inre väsendet i människans eviga natur; serafen är läraren för människans evolverande natur — i detta liv för det dödliga sinnet, i nästa liv för morontiasjälen. I mansonivärldarna blir ni varse och medvetna om de serafiska instruktörerna, men under det första livet är människorna vanligen omedvetna om dem.

113:4.3 (1245.3) Seraferna verkar som människornas lärare genom att leda människopersonlighetens steg in på vägar av nya och progressiva erfarenheter. Att acceptera serafens vägledning betyder sällan ett bekvämt liv. Om du följer denna vägledning kan du vara säker på att möta — och om du har modet, att komma igenom — de moraliska valens och det andliga framåtskridandets svårforcerade bergstrakter.

113:4.4 (1245.4) Impulsen till gudsdyrkan uppkommer till största delen från de högre sinneshjälparnas andemaningar förstärkta av Riktarens ledning. Längtan att be, som så ofta upplevs av gudsmedvetna dödliga, uppstår mycket ofta som resultat av serafiskt inflytande. Den vaktande serafen bearbetar ständigt den dödliges omgivning i syfte att öka den kosmiska insikten hos den uppstigande människan, för att en sådan överlevnadskandidat måtte få en ökad insikt om den inneboende Riktarens närvaro och sålunda göra det möjligt att frambringa en större samverkan med det gudomliga väsendets andliga mission.

113:4.5 (1245.5) Fastän det uppenbarligen inte förekommer någon kommunikation mellan Riktaren i människans inre och seraferna i hennes omgivning, förefaller de alltid att verka i fulländad harmoni och utsökt samstämmighet. Vaktarna är mest aktiva under de tider då Riktarna är minst aktiva, men deras omvårdnad är på något underligt sätt korrelerad. En sådan ypperlig samverkan kan knappast vara vare sig oavsiktlig eller tillfällig.

113:4.6 (1245.6) Väktarserafens omvårdande personlighet, Riktarens gudsväsende i människans inre, den Heliga Andens inkopplade verkan och Sanningens Andes Son-medvetande är alla gudomligt korrelerade till en meningsfull helhet av andlig omvårdnad i och för

en dödligs personlighet. Fastän de härstammar från olika källor och olika nivåer är alla dessa himmelska inflytelser integrerade i den Suprema Varelsens omslutande och evolverande väsen.

5. Serafisk omvårdnad av de dödliga

113:5.1 (1245.7) Änglarna inkräktar inte på människosinnets helgd. De manipulerar inte de dödligas vilja. De tar inte heller direkt kontakt med Riktaren i människornas inre. Ödesväktaren påverkar dig på alla möjliga sätt som är förenliga med din personlighets okränkbarhet; under inga omständigheter blandar sig dessa änglar i människoviljans handlingsfrihet. Varken änglar eller andra klasser av personligheter i universum har makt eller befogenhet att begränsa eller beskära människans rättigheter att träffa sina egna val.

113:5.2 (1246.1) Änglarna är så nära er och håller så varmt av er att de bildligt ”gråter för er medvetna intolerans och envishet”. Seraferna utgjuter inte fysiska tårar; de har ingen fysisk kropp, inte heller har de vingar. De har förvisso andliga emotioner, och de upplever verkligen känslor och stämningar av andlig natur vilka i vissa avseenden kan jämföras med människors emotioner.

113:5.3 (1246.2) Seraferna verkar till förmån för er helt oberoende av era direkta vädjanden. De verkställer sina överordnades påbud, och sålunda fungerar de oberoende av era tillfälliga nycker och föränderliga sinnesstämningar. Detta betyder inte att ni inte skulle kunna göra deras uppgifter antingen lättare eller svårare, utan snarare att änglarna inte direkt befattar sig med era vädjanden eller era böner.

113:5.4 (1246.3) De dödliga har inte under sitt liv i köttslig gestalt direkt tillgång till änglarnas intelligens. Änglarna är inte överherrar eller ledare; de är helt enkelt väktare. Seraferna *vakar över* er; de försöker inte direkt påverka er; ni måste kartlägga er egen kurs, men dessa änglar verkar sedan för att göra det bästa möjliga av den kurs ni har valt. De blandar sig (vanligen) inte godtyckligt i människolivets rutinangelägenheter. Men när de får instruktioner från sina överordnade att utföra någon ovanlig bedrift, kan ni vara säkra på att dessa väktare finner något sätt att verkställa dessa påbud. De tränger således inte in i det mänskliga dramat bild utom i nödsituationer, och då vanligen på direkta order från sina överordnade. De är varelser som kommer att följa med er under mången tidsålder, och de får på detta sätt en introduktion till sitt framtida arbete och till sin kontakt med personligheten.

113:5.5 (1246.4) Seraferna har förmågan att under vissa omständigheter fungera som materiella omvårdare av människovarelser, men det är mycket sällsynt att de verkar på detta sätt. De kan med bistånd av mellanvarelserna och de fysiska övervakarna fungera inom ett vidsträckt aktivitetsområde till förmån för människor och kan även ta kontakt med människans värld, men sådana händelser är mycket ovanliga. I de flesta fall utvecklas förhållandena i den materiella världen utan att beröras av serafernas verksamhet, fastän det har uppkommit tillfällen som har inneburit fara för livsviktiga länkar i människans evolutionskedja, varvid serafväktarna har handlat, och rätt så, på eget initiativ.

6. Skyddsänglarna efter döden

113:6.1 (1246.5) Efter att ha berättat något om serafernas omvårdnadsverksamhet under det fysiska livet, skall jag försöka informera er om ödesväktarnas arbete vid tiden för den dödliga upplösningen av deras mänskliga kompanjoner. Efter din död bevaras uppgifterna om dig, identitetsspecifikationerna och människosjälens morontiaentitet — gemensamt utvecklad genom det dödliga sinnets och den gudomliga Riktarens verksamhet — att troget bevaras av ödesväktaren tillsammans med alla andra värden som har anknytning till din framtida tillvaro, allting som utgör och bildar dig, ditt verkliga du, allt utom den fortsatta tillvarons identitet som representeras av Riktaren som avlägsnar sig och av personlighetens aktualitet.

113:6.2 (1246.6) I den stund då livslågan i människans sinne försvinner, det andens ljussken som seraferna förknippar med Riktarens närvaro, rapporterar den tjänande ängeln personligen till de befälhavande änglarna, först för gruppens och sedan i följd för kompaniets, bataljonens, regementets, legionens och armékårens befälhavare, och efter att denna ängel vederbörligen har registrerats för det sista äventyret i tid och rymd får hon av serafernas planetariska ledare ett intyg för att anmäla sig hos den Aftonstjärna (eller annan av Gabriels representanter) som för befälet över den serafarmé dit denna kandidat för uppstigning i universum hör. Efter att ha fått tillstånd av kommendören för denna högsta organisationsenhet fortsätter en sådan ödesväktare till den första

mansoniavärlden och väntar där tills hennes tidigare köttsliga skyddssling vaknar upp till medvetande.

113:6.3 (1247.1) I det fall att människosjälén inte överlever efter det att den har tillförordnats en personlig ängel, måste den betjänande ängeln bege sig till lokaluniversumets högkvarter för att där vittna om hennes komplements fullständiga uppteckningar så som tidigare framlagda. Därefter träder hon inför ärkeänglarnas domstolar för att fritas från klander för att hennes objekt inte överlevde. Sedan beger hon sig tillbaka till världarna för att igen förordnas till någon annan dödlig som har uppstigningspotential eller till något annat område av serafverksamhet.

113:6.4 (1247.2) Änglarna vårdar sig om de evolutionära varelserna emellertid på många andra sätt än genom tjänsten som personliga eller gruppväktare. Personliga väktare, vilkas objekt inte omedelbart förförs till mansoniavärldarna, dröjer inte kvar där i överksam väntan på namnuppropet till dom vid domperiodens slut; de omförordnas till talrika omvårdnadsuppgifter överallt i universum.

113:6.5 (1247.3) Väktarserafen är den beskyddande förvaltaren av överlevnadsvärdena i den dödliges slumrande själ, medan den frånvarande Riktaren *är* en sådan odödlig universumvarelses identitet. När dessa två samarbetar i mansoniavärldarnas uppståndelsesalar tillsammans med den nyligen tillverkade morontigestalten, då sker ett återsammanförande av de faktorer som bildar den dödlige uppstigandes personlighet.

113:6.6 (1247.4) Riktaren identifierar dig, väktarserafen återpersonaliserar dig och återför sedan dig till den trogna Ledsagaren

från dina jordiska dagar.

113:6.7 (1247.5) På samma sätt, när en planetarisk tidsålder är till ända, när de som befinner sig på de jordiska gärningarnas lägre kretsar samlas, är det deras gruppväktare som återsammanför dem i uppståndelsehallarna på mansoniasfärerna, såsom även er skrift berättar: "Och han skall sända sina änglar med ett starkt basunljud och församla sina utvalda från världens ena ände till den andra."

113:6.8 (1247.6) Rättsförfarandet kräver att personliga eller gruppväktare vid domperiodens slut svarar på namnuppropet för alla icke-överlevande personligheters del. Sådana icke-överlevandes Riktare återvänder inte, och när namnen ropas upp svarar seraferna, men från Riktarna hörs inget svar. Detta utgör "de orättfärdigas uppståndelse", i verkligheten det formella konstaterandet att varelsens tillvaro har upphört. Detta rättvisans namnupprop följer alltid omedelbart efter nådens namnupprop, uppståndelsen av de sovande överlevande. Dessa ärenden angår ingen annan än överlevnadsvärdenas suprema och allvisa Domare. Sådana domslutsproblem angår verkligen inte oss.

113:6.9 (1247.7) Gruppväktare kan tjäna på en planet tidsålder efter tidsålder och till slut bli beskyddare av tusende och åter tusende sovande överlevandes slumrande själar. De kan tjäna så i många olika världar i ett givet system, emedan uppståndelsebesvarandet sker i mansoniavärldarna.

113:6.10 (1247.8) Alla de personliga och gruppväktare i systemet Satania som gick vilse vid Lucifers uppror, trots att många uppriktigt ångrade sitt dårskap, är bestämda att hållas häktade i Jerusem tills den

slutliga domen över upproret avkunnas. De Universella Censorerna har redan efter eget gottfinnande fråntagit dessa olydiga och otrogna väktare alla aspekter i anslutning till deras ansvar för själar och överfört dessa morontiarealiteter i tryggt förvar och beskydd hos frivilliga sekonafer.

7. Seraferna och levnadsbanan som uppstigen

113:7.1 (1248.1) Det är verkligen en epokgörande händelse i en uppstigande dödligs levnadsbana, detta att för första gången vakna upp på mansonivärldens stränder, att där för första gången faktiskt se de länge älskade och ständigt närvarande änglaföljeslagarna från dagarna på jorden, att där också bli verkligt medveten om identiteten och närvaron av den gudomliga Ledsagaren som så länge bodde i ditt sinne på jorden. En sådan upplevelse innebär sannerligen ett strålande uppvaknande, en verklig uppståndelse.

113:7.2 (1248.2) På morontiasfärerna är de betjänande seraferna (det finns två av dem) dina öppet verkande följeslagare. Dessa änglar inte endast gör dig sällskap under ditt framåtskridande under livsskedet genom övergångsvärldarna, där de på alla möjliga sätt hjälper dig att uppnå morontia- och andestatus, utan de utnyttjar också möjligheten att själva avancera genom att studera i mansonivärldarnas skolor för vidareutbildning av evolutionära serafer.

113:7.3 (1248.3) Människosläktet skapades endast litet lägre än de enklare typerna av änglaklasser. Därför blir ert första uppdrag i

morontialivet att fungera som assistenter åt seraferna i det arbete som genast väntar er när ni återfår personlighetsmedvetandet efter er befrielse från köttets bojor.

113:7.4 (1248.4) Innan de dödliga lämnar mansonivärldarna har alla fått stadigvarande serafiska medarbetare eller väktare. När ni stiger upp längs morontiasfärerna är det slutligen serafväktarna som bevittnar och bekräftar kungörelsen om er eviga förening med Tankeriktaren. Tillsammans har de etablerat er personlighetsidentitet som köttsliga barn från världarna i tiden. Sedan när ni har nått det mogna morontiastadiet följer de med er genom Jerusem och dess associerade världar för framsteg och kultur i systemet. Efter detta färdas de med er till Edentia och dess sjuttio världar för avancerad socialisering, och senare lotsar de er till Melkisedekarna och följer er genom det ypperliga livsskedet i universumets högkvartersvärldar. När ni har inhämtat Melkisedekarnas visdom och kultur tar de er vidare till Salvington, där ni står ansikte mot ansikte med Härskaren över hela Nebadon. Alltjämt åtföljer dessa serafguider er genom de mindre och större sektorerna i superuniversumet och vidare till Uversas mottagningsvärldar, och stannar hos er tills ni slutligen sekonaformsluts för den långa färden till Havona.

113:7.5 (1248.5) Vissa av de ödesväktare som har varit knutna till det dödliga livsskedet följer med på samma färd som de uppstigande pilgrimerna genom Havona. De andra tar ett tillfälligt avsked av sina långtida dödliga följeslagare, och medan dessa dödliga färdas genom kretsarna i det centrala universumet uppnår nämnda ödesväktare Serafingtons kretsar. De kommer att stå väntande på Paradisets stränder när deras dödliga följeslagare vaknar upp från den sista

överföringssömnen i tiden till de nya erfarenheterna i evigheten.

Sådana uppstigande serafer tillträder senare skilda tjänster i finalitkåren och inom Fullbordans Serafkår.

113:7.6 (1248.6) Människor och änglar kan återförenas eller ej i evig tjänst, men vart de serafiska uppdragen än må föra dem står seraferna alltid i förbindelse med sina forna skyddsslingar från de evolutionära världarna, de dödliga som har stigit upp från tiden. De förtroliga förbindelser och kärleksfulla band som har knutits i människornas födelsevärldar glöms aldrig och brister aldrig helt. I evighetens tidsåldrar samarbetar människorna och änglarna i den gudomliga tjänsten så som de gjorde under levnadsbanan i tiden.

113:7.7 (1249.1) För seraferna är det säkraste sättet att nå upp till Paradisgudomarna att med framgång leda en själ av evolutionärt ursprung till Paradisets portar. Därför är uppdraget som ödesväktare den högst uppskattade ansvarsuppgiften för seraferna.

113:7.8 (1249.2) Endast ödesväktare upptas i första gradens eller de dödligas Finalitkår. Sådana par har valt det suprema äventyret att sammansmälta sin identitet. De två varelserna har uppnått andlig tvåförening i Serafington före sin upptagning i finalitkåren. I denna upplevelse uppnår de två änglaväsendena, som så kompletterar varandra i alla universumfunktioner, ett ultimt tillstånd där två andar är ett, vilket återverkar i en ny förmåga att erhålla och fusionera med ett icke-Riktarfragment av Paradisfadern. På så vis blir vissa av era serafkollegor i tiden också era finalitmedarbetare i evigheten, barn till den Supreme och fulländade söner till Paradisfadern.

113:7.9 (1249.3) [Framfört av Ledaren för serafer stationerade på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 113](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 115](#) >>

Kapitel 114

Serafernas planetariska styre

114:0.1 (1250.1) DE Högsta härskar i människornas riken med hjälp av många himmelska krafter och representanter men främst genom serafernas verksamhet.

114:0.2 (1250.2) Vid middagstiden idag visade namnuppropet av änglar, väktare och andra på Urantia 501.234.619 serafpar. Under mitt befäl hade förordnats två hundra serafiska armékårer — 597.196.800 serafpar, dvs. 1.194.393.600 enskilda änglar. Registret utvisar emellertid 1.002.469.238 individer; därav följer att 191.924.362 änglar var frånvarande från denna värld på transport-, budbärar- eller dödsupdrag. (På Urantia finns ungefär samma antal keruber som serafer, och de är organiserade på samma sätt.)

114:0.3 (1250.3) Seraferna och deras medarbetare keruberna har mycket att göra med detaljerna i det övermänskliga styret på en planet, i synnerhet i världar som har isolerats som följd av uppror. Änglarna fungerar på Urantia, skickligt assisterade av mellanvarelserna, som de egentliga övermateriella omvårdare som verkställer den residerande generalguvernörens och alla hans medarbetares och underordnades befallningar. Seraferna som klass är sysselsatta med många andra uppdrag än uppsikt över individer och grupper.

114:0.4 (1250.4) Urantia saknar inte vederbörlig och effektiv övervakning som utövas av härskarna i systemet, konstellationen och universumet. Det planetariska styret är emellertid olik det som finns i någon annan värld i systemet Satania, till och med i hela Nebadon. Det unika i er övervakningsplan beror på ett antal ovanliga omständigheter:

114:0.5 (1250.5) 1. Urantias ställning som livsmodifikationsplanet.

114:0.6 (1250.6) 2. Svårigheter orsakade av Lucifers uppror.

114:0.7 (1250.7) 3. Störningar orsakade av Adams försumlighet.

114:0.8 (1250.8) 4. De oregelbundenheter som är en följd av att Urantia var en av Universumhärskarens utgivningsvärldar. Mikael av Nebadon är Urantias Planetprins.

114:0.9 (1250.9) 5. De tjugofyra planetariska ledarnas speciella funktion.

114:0.10

(1250.10) 6. Lokaliseringen av en av ärkeänglarnas strömkretsar på planeten.

114:0.11

(1250.11) 7. Den relativt nyligen skedda utnämningen av den en gång inkarnerade Makiventa Melkisedek till ställföreträdande Planetprins.

1. Den högsta makten över Urantia

114:1.1 (1250.12) Den högsta makten över Urantia förvaltades ursprungligen av härskaren över systemet Satania. Han delegerade den först till en gemensam kommission som hade bildats av Melkisedekar och Livsbärare, och denna grupp tjänstgjorde på Urantia tills en regelmässigt utsedd Planetprins anlände. Efter Prins Caligastias fall vid tiden för Lucifers uppror hade Urantia inget säkert och stadgat förhållande till lokaluniversumet och dess administrativa indelningar förrän Mikaelns utgivning i köttslig gestalt var avslutad, då han av Dagarnas Förenande utropades till Urantias Planetprins. Denna kungörelse avgjorde med säkerhet och i princip för evigt er världs ställning, men i praktiken gjorde den Suveräne Skaparsonen inga ansatser till att personligen administrera planeten, utom att han inrättade en kommission i Jerusem som består av tjugofyra tidigare urantiabor med behörighet att representera honom i styret för Urantia och alla andra planeter som befinner sig i karantän i detta system. En medlem av detta råd är nu alltid bosatt på Urantia som residerande generalguvernör.

114:1.2 (1251.1) Behörighet att som ställföreträdare för Mikael verka som Planetprins har nyligen givits åt Makiventa Melkisedek, men

denne lokaluniversumets Son har inte vidtagit den minsta åtgärd i riktning mot att modifiera den nuvarande planetariska regimen med de successiva residerande generalguvernörernas administrationer.

114:1.3 (1251.2) Det är föga sannolikt att någon markant förändring kommer att göras i Urantias styre under den nuvarande domperioden, såvida inte den ställföreträdande Planetprinsen anländer för att ta itu med sina titulära ansvarsuppgifter. Det förefaller en del av våra medarbetare som om planen att sända en av de tjugofyra rådgivarna som generalguvernör till Urantia någon gång i en nära framtid kommer att åsidosättas av att Makiventa Melkisedek officiellt anländer med ställföreträdarmandatet för den högsta makten på Urantia. Som verkställande Planetprins skulle han otvivelaktigt fortsätta i ledningen av planeten tills den slutliga domen över Lucifers uppror avkunnas och antagligen vidare till den avlägsna framtid då planeten etableras i ljus och liv.

114:1.4 (1251.3) En del tror att Makiventa Melkisedek inte kommer för att personligen åta sig ledningen av Urantias angelägenheter förrän vid slutet av innevarande domperiod. Andra är av den åsikten att den ställföreträdande Prinsen kanske inte kommer, i den bemärkelsen, förrän Mikael någon gång återvänder till Urantia, såsom han lovade då han ännu levde i köttslig gestalt. Ytterligare andra, inklusive denna berättare, väntar sig Melkisedeks ankomst vilken dag eller stund som helst.

2. De planetariska övervakarnas råd

114:2.1 (1251.4) Sedan de tider då Mikael's utgivning till er värld skedde har den allmänna förvaltningen av Urantia varit anförtrodd en speciell grupp i Jerusem, bestående av tjugofyra tidigare urantiabor. Vilka kvalifikationer som krävs för medlemskap i denna kommission känner vi inte till, men vi har observerat att de som på detta sätt har kommissionerats har alla varit sådana som har bidragit till den Supremes utvidgande suveränitet i systemet Satania. Till sin natur var de alla verkliga ledare när de fungerade på Urantia, och (med undantag av Makiventa Melkisedek) har dessa ledarskapskvaliteter ytterligare förbättrats av erfarenhet i mansonivärldarna och kompletterats av utbildning för medborgarskap i Jerusem. Medlemmarna av de tjugofyra nomineras av Lanaforgets kabinett, understöds av de Högsta i Edentia, godkänns av den Förordnade Vakten i Jerusem och utnämns av Gabriel i Salvington med Mikael's mandat. De temporärt utnämnda fungerar precis lika fullödigt som de permanenta medlemmarna i denna kommission av speciella övervakare.

114:2.2 (1251.5) Detta råd av planetariska ledare befattar sig i synnerhet med övervakningen av de aktiviteter i denna värld vilka orsakas av att Mikael här upplevde sin sista utgivning. De hålls i nära och omedelbar kontakt med Mikael genom en Lysande Aftonstjärnas förbindelseaktiviteter, samma varelse som betjänade Jesus under hans utgivning som dödlig.

114:2.3 (1252.1) För närvarande är en viss Johannes, känd för er som "Döparen", ordförande för detta råd när det sammanträder i Jerusem. Överhuvudet ex officio för detta råd är emellertid den Förordnade Vakten i Satania, den direkta och personliga representanten för den

Biträdande Inspektören i Salvington och för den Suprema
Verkställaren i Orvonton.

114:2.4 (1252.2) Medlemmarna i denna samma kommission av tidigare urantiabor verkar också som rådgivande övervakare av de andra trettiosex världarna som har isolerats av upproret i systemet. De utför en mycket värdefull tjänst då de håller Lanaforge, Systemhärskaren, i nära och välvillig kontakt med angelägenheterna på dessa planeter, som fortfarande står mer eller mindre under övervakning av Konstellationsfäderna i Norlatiadek. Dessa tjugofyra rådgivare gör ofta som enskilda individer resor till var och en av dessa planeter i karantän, i synnerhet till Urantia.

114:2.5 (1252.3) Var och en av de övriga isolerade världarna får också råd av liknande och till storleken varierande kommissioner bestående av vissa tidigare invånare, men dessa andra kommissioner är underställda urantiagruppen om tjugofyra. Fastän medlemmarna av den sistnämnda kommissionen sålunda är aktivt intresserade av varje fas i det mänskliga framåtskridandet i varje värld som är i karantän i Satania, har de speciell och särskild omsorg om de dödliga Urantia-rasernas välfärd och framåtskridande, ty de övervakar inte omedelbart och direkt angelägenheterna på någon annan av planeterna än Urantia, och även här är deras befogenhet inte heltäckande förutom inom vissa områden som gäller de dödligas överlevnad.

114:2.6 (1252.4) Ingen vet hur länge dessa tjugofyra urantiarådgivare kommer att fortsätta i sin nuvarande ställning, avskilda från det reguljära programmet av universumaktiviteter. Utan tvivel kommer de att fortsätta att tjäna i nuvarande ställning tills någon förändring i planetens status inträffar, såsom att en domperiod når sitt slut, att

Makiventa Melkisedek övertar hela sin maktbefogenhet, att den slutliga domen över Lucifers uppror avkunnas eller att Mikael åter framträder i världen där hans sista utgivning tog plats. Den nuvarande residerande generalguvernören på Urantia förefaller att luta åt den åsikten att alla utom Melkisedek kan frigöras för uppstigning till Paradiset i den stund då systemet Satania återkopplas till konstellationens strömkretsar. Det finns även andra åsikter.

3. Den residerande generalguvernören

114:3.1 (1252.5) Vart hundra år enligt urantiatid utser de tjugofyra planetariska övervakarnas kår i Jerusem en av sina medlemmar att vistas i er värld för att tjäna som deras verkställande representant, som generalguvernör bosatt här. Under den tid då dessa berättelser förbereddes byttes denna verkställande tjänsteinnehavare, så att den nittonde som hade tjänat i denna bemärkelse efterträddes av den tjugonde. Den nuvarande planetariska övervakarens namn undanhålls er endast därför att den dödliga människan är så benägen att dyrka, rentav upphöja till gud, sina utomordentliga landsmän och övermänskliga överordnade.

114:3.2 (1252.6) Den residerande generalguvernören har ingen egentlig personlig maktbefogenhet vid skötseln av världsangelägenheterna, utom som representant för de tjugofyra rådgivarna i Jerusem. Han verkar som koordinator av den övermänskliga administrationen och är det respekterade överhuvudet och den universellt erkända ledaren för de himmelska varelser som verkar på Urantia. Alla klasser av

änglaskaror betraktar honom som sin koordinerande ledare, medan de förenade mellanvarelserna — sedan 1-2-3 den förste avreste för att bli en av de tjugofyra rådgivarna — faktiskt ser de successiva generalguvernörerna som sina planetariska fäder.

114:3.3 (1253.1) Fastän generalguvernören inte besitter en faktisk och personlig maktbefogenhet på planeten, fattar han dock varje dag tiotals avgöranden och beslut som accepteras som slutliga av alla berörda personligheter. Han är mycket mer en faderlig rådgivare än en regelrätt härskare. På vissa sätt fungerar han som en Planetprins skulle, men hans administration påminner mycket mer om de Materiella Sönernas förvaltning.

114:3.4 (1253.2) Urantias styre är representerat i råden i Jerusem enligt ett arrangemang som innebär att den återvändande generalguvernören sitter som temporär medlem i Systemhärskarens kabinett, som består av Planetprinsarna. När Makiventa utsågs till ställföreträdande Prins väntade man sig att han omedelbart skulle inta sin plats i Planetprinsarnas råd i Satania, men hittills har han inte gjort någon ansats i den riktningen.

114:3.5 (1253.3) Det övermateriella styret på Urantia upprätthåller inte ett särskilt nära organiskt förhållande till de högre enheterna i lokaluniversumet. På sätt och vis representerar den residerande generalguvernören Salvington såväl som Jerusem, emedan han företräder de tjugofyra övervakarna vilka direkt representerar Mikael och Gabriel. Då generalguvernören är medborgare av Jerusem kan han fungera som talesman för Systemhärskaren. Konstellationsmyndigheterna representeras direkt av en Vorondadekson, observatören från Edentia.

4. Den Högste observatören

114:4.1 (1253.4) Den högsta makten över Urantia kompliceras ytterligare av att den planetariska maktbefogenheten en gång, kort efter upproret på planeten, på eget initiativ övertogs av Norlatiadeks styre. Det finns fortfarande på Urantia en här bosatt Vorondadekson, en observatör för Edentias Högsta och — då Mikael inte är direkt verksam här — förvaltare av den planetariska högsta makten. Den nuvarande Högste observatören (och förutvarande regenten) är den tjugotredje som på detta sätt tjänar på Urantia.

114:4.2 (1253.5) Det finns vissa grupper av planetariska problem som fortfarande står under övervakning av Edentias Högsta, sedan domsrätten över dem greps vid tiden för Lucifers uppror. Behörighet i dessa ärenden utövas av en Vorondadekson, Norlatiadeks observatör som upprätthåller mycket nära rådgivande relationer med de planetariska övervakarna. Raskommissionärerna är mycket aktiva på Urantia, och deras olika gruppledare är informellt knutna till den bofasta Vorondadek-observatören, som fungerar som rådgivande ledare för dem.

114:4.3 (1253.6) I en krissituation skulle det faktiska och suveräna överhuvudet för styret — utom i vissa rent andliga frågor — vara denna Vorondadekson från Edentia nu på observationsuppdrag. (Beträffande dessa uteslutande andliga problem och i vissa rent personliga frågor ser den högsta behörigheten ut att ligga hos den befälhavande ärkeängel som är knuten till divisionshögkvarteret för denna klass. Detta högkvarter etablerades nyligen på Urantia.)

114:4.4 (1253.7) Den Högste observatören är bemyndigad att efter eget godtycke sätta sig i besittning av det planetariska styret i tider av en allvarlig planetarisk kris, och arkiven utvisar att så har skett trettiofyra gånger i Urantias historia. Vid sådana tillfällen fungerar den Högste observatören som den Högste regenten och utövar obestridd auktoritet över alla omvårdare och administratörer bosatta på planeten med undantag endast för ärkeänglarnas divisionsorganisation.

114:4.5 (1253.8) Vorondadek-regimer är inte något som förekommer endast på planeter som har isolerats till följd av uppror, ty de Högsta kan närsomhelst ingripa i de bebodda världarnas angelägenheter och införa konstellationshärskarnas högrestående visdom i skötseln av människorkenas angelägenheter.

5. Det planetariska styret

114:5.1 (1254.1) Urantias egentliga administration är verkligen svår att beskriva. Det finns ingen formell styrelse enligt riktlinjerna för universumets organisation med dess skilda lagstiftande, verkställande och dömande instanser. De tjugofyra rådgivarna kommer närmast till att utgöra den lagstiftande grenen av det planetariska styret.

Generalguvernören är en tillfällig och rådgivande verkställande ledare, som är underställd den Högste observatörens vetorätt. Inga juridiska instanser med absolut behörighet verkar på planeten — endast de medlande kommissionerna.

114:5.2 (1254.2) De flesta problem som berör serafer och mellanvarelser avgörs enligt ömsesidig överenskommelse av

generalguvernören. Med undantag av de fall då han framför påbud från de tjugofyra rådgivarna, är alla hans avgöranden underställda överklagan till medlande kommissioner, till lokala myndigheter som har inrättats för planetarisk verksamhet, eller rentav till Systemhärskaren i Satania.

114:5.3 (1254.3) Avsaknaden av en Planetprins kroppsliga stab en adamisk Sons och Dotters materiella regim kompenseras delvis av serafernas speciella omvårdnadsverksamhet och av mellanvarelsernas mer ovanliga tjänster. Avsaknaden av Planetprinsen kompenseras effektivt av ärkeänglarnas, den Högste observatörens och generalguvernörens trefaldiga närvaro.

114:5.4 (1254.4) Detta ganska löst organiserade och tämligen personligt administrerade planetariska styre är effektivare än väntat på grund av den tidsbesparande hjälpen från ärkeänglarna och deras ständigt tillgängliga strömkrets som så ofta används vid planetariska nödsituationer och administrativa svårigheter. I teknisk bemärkelse är planeten fortfarande andligen isolerad i Norlatiadeks strömkretsar, men i en nödsituation kan detta hinder nu kringgåas genom att utnyttja ärkeänglarnas strömkrets. Den planetariska isoleringen har naturligtvis föga betydelse för de enskilda dödliga efter det att Sanningens Ande utgjöts över allt kött för nitton hundra år sedan.

114:5.5 (1254.5) Varje administrationsdag på Urantia börjar med en konsultativ konferens i vilken deltar generalguvernören, ärkeänglarnas planetariska ledare, den Högste observatören, den övervakande supernafen, ledaren för de här bosatta Livsbärarna samt inbjudna gäster som omfattar höga Söner från universumet eller vissa gäststuderande som händelsevis vistas på planeten.

114:5.6 (1254.6) Generalguvernörens direkta kabinett består av tolv serafer, de verkställande ledarna för de tolv grupperna av speciella änglar. Dessa ledare verkar som närmaste övermänskliga ledare för planetens framåtskridande och stabilitet.

6. Mästarseraferna för planetarisk övervakning

114:6.1 (1254.7) När den första generalguvernören anlände till Urantia, samtidigt med att Sanningens Ande utgjöts, åtföljdes han av tolv kårer av speciella serafer, graduerade från Serafington, vilka omedelbart förordnades till vissa speciella planetariska uppgifter. Dessa högt uppsatta änglar är kända som mästarseraferna för planetarisk övervakning och står — fränsett den Högste observatörens överkontroll — under den direkta ledningen av den residerande generalguvernören.

114:6.2 (1255.1) Fastän dessa tolv grupper av änglar fungerar under allmän övervakning av den på Urantia bosatta generalguvernören, styrs de i första hand av det serafiska rådet om tolv medlemmar, de verkställande ledarna för varje grupp. Detta råd tjänar också som den residerande generalguvernörens frivilliga kabinett.

114:6.3 (1255.2) I egenskap av serafernas planetariska ledare fungerar jag som ordförande i detta råd av serafledare. Jag är en frivillig supernaf av första gradens klass och tjänar på Urantia som efterträdare till den förre befälhavaren över planetens änglaskaror vilken avföll vid tiden för Caligastias utbrytning.

114:6.4 (1255.3) De tolv kårerna av mästarserafer för planetarisk övervakning fungerar på Urantia enligt följande:

114:6.5 (1255.4) 1. *De epokorienterade änglarna*. Dessa är den löpande tidsålderns änglar, gruppen för respektive innevarande domperiod. Dessa himmelska omvårdare är anförtrödda tillsynen och styrningen av varje generations angelägenheter, så som dessa är avsedda att passa in i mosaiken för den tidsålder i vilken de uppträder. Den nuvarande kåren av epokorienterade änglar som tjänar på Urantia är den tredje gruppen som har förordnats till planeten under den pågående domperioden.

114:6.6 (1255.5) 2. *Framåtskridandets änglar*. Dessa serafer är anförtrödda uppgiften att inleda det evolutionära framåtskridandet i de på varandra följande samhälleliga tidsåldrarna. De främjar utvecklingen av den inneboende progressiva trenden hos evolutionära varelser. De arbetar oupphörligt för att göra saker och ting till vad de borde vara. Den grupp som nu är i tjänst är den andra som har förordnats till planeten.

114:6.7 (1255.6) 3. *Religionsväktarna*. Dessa är ”kyrkornas änglar”, de som enträget kämpar för det som är och som har varit. De strävar efter att upprätthålla idealen i det som har överlevt så att trygga överförandet av moraliska värden från en epok till en annan. De är motspelare till framåtskridandets änglar, emedan de hela tiden försöker överföra från en generation till en annan de oförgängliga värdena i de gamla och försvinnande formerna till de nya och därför mindre stabiliserade tanke- och beteendemönstren. Dessa änglar kämpar förvisso för andliga former, men de är inte upphovet till

ultrasekterism och meningslösa kontroversiella splittringar mellan påstådda religionsutövare. Den kår som nu verkar på Urantia är den femte som tjänar i denna bemärkelse.

114:6.8 (1255.7) 4. *Det nationella livets änglar.* Dessa är ”basunernas änglar”, ledarna för det nationella livets politiska uttryck på Urantia. Den grupp som nu tjänstgör vid övervakningen av de internationella relationerna är den fjärde kåren som verkar på planeten. Det är i synnerhet genom denna serafdivisions omvårdnadsverksamhet som ”de Högsta härskar i människornas riken”.

114:6.9 (1255.8) 5. *Änglarna för de olika raserna.* De som arbetar för bevarandet av tidens evolutionära raser, oberoende av deras politiska förvecklingar och religiösa grupperingar. På Urantia finns rester av nio människoraser som har blandats och förenats till folken i modern tid. Dessa serafer är nära förbundna med raskommissionärernas verksamhet, och den grupp som nu finns på Urantia är den ursprungliga kår som förordnades till planeten kort efter den första pingsten.

114:6.10 (1255.9) 6. *Framtidens änglar.* Dessa är de projicerande änglar som förutser en framtida tidsålder och gör upp planer för förverkligandet av det som är bättre under en ny och framåtskridande domperiod; de är sålunda arkitekter för de successiva tidsskedena. Den nuvarande gruppen på planeten har fungerat på detta sätt sedan denna domperiod fick sin början.

114:6.11 (1256.1) 7. *Upplysningens änglar.* Urantia får nu hjälp av den tredje serafkåren som ägnar sig åt att främja den planetariska

undervisningen och utbildningen. Dessa änglar är sysselsatta med mental och moralisk utbildning när det gäller individer, familjer, grupper, skolor, samhällen, nationer och hela raser.

114:6.12 (1256.2) 8. *Hälsans änglar*. Dessa är de serafomvårdare som har förordnats till hjälp för de dödligas verksamhetsenheter som verkar för att främja hälsa och hindra sjukdom. Den nuvarande kåren är den sjätte gruppen som tjänar under denna domperiod.

114:6.13 (1256.3) 9. *Hemmets serafer*. Urantia åtnjuter nu tjänsterna av den femte gruppen av änglaomvårdare som ägnar sig åt bevarandet och utvecklandet av hemmet, den grundläggande institutionen i människans civilisation.

114:6.14 (1256.4) 10. *Näringslivets änglar*. Denna serafgrupp befattar sig med att främja näringslivets utveckling och förbättra de ekonomiska förhållandena bland folken på Urantia. Denna kår har utbytts sju gånger sedan Mikael's utgivning.

114:6.15 (1256.5) 11. *Avkopplingens änglar*. Dessa är änglar som vårdar sig om de värden som sammanhänger med lek, humor och vila. De försöker ständigt höja människans avkopplande rekreatiionsformer och sålunda främja en mer givande användning av människans fritid. Den nuvarande kåren är den tredje av denna klass som verkar på Urantia.

114:6.16 (1256.6) 12. *Änglarna för övermänsklig omvårdnad*. Dessa är änglarnas änglar, de serafer som är förordnade till omvårdnaden av

allt annat övermänniskligt liv på planeten, temporärt eller permanent.
Denna kår har tjänat sedan början av den pågående domperioden.

114:6.17 (1256.7) När dessa grupper av mästarserafer är av olika åsikt i frågor som gäller planetariska verksamhetsprinciper eller förfaranden jämkas meningsskiljaktigheterna mellan dem vanligen av generalguvernören, men alla hans avgöranden kan ifrågasättas genom besvär till högre instans, beroende på arten och tyngden av de ärenden som oenigheten gäller.

114:6.18 (1256.8) Ingen av dessa änglagrupper utövar direkt eller godtycklig kontroll över områdena för sitt uppdrag. De kan inte helt kontrollera ärendena inom sina respektive verksamhetsområden, men de kan så manipulera de planetariska förhållandena, gör det också, samt så sammanlänka omständigheter att de gynnsamt kan inverka på de mänskliga aktivitetssfärer som de är knutna till.

114:6.19 (1256.9) Mästarseraferna för planetarisk övervakning utnyttjar många förmedlingar vid utförandet av sina uppdrag. De fungerar som sorteringscenter för idéer, som sinnesfokuserare och som projektfrämjare. Fastän de inte kan föra in nya och högre uppfattningar i människosinnet, verkar de ofta för att intensifiera något högre ideal som redan har framträtt i en människas intellekt.

114:6.20

(1256.10) Förutom dessa många möjligheter till positiv handling säkrar mästarseraferna det planetariska framåtskridandet mot ödesdiga faror genom att mobilisera, träna och upprätthålla ödets reservkår. Den främsta funktionen för dessa reservister är att vara ett skydd mot det evolutionära framåtskridandets sammanbrott. De ingår

i de föranstaltningar som de himmelska makterna har vidtagit mot överraskningar. De är garantier mot katastrofer.

7. Ödets reservkår

114:7.1 (1257.1) Ödets reservkår består av män och kvinnor på jorden som har antagits till specialtjänst i den övermänskliga administrationen av världens angelägenheter. Denna kår omfattar de män och kvinnor som i varje generation har utvalts av världens andeledare till att assistera vid fördelningen av barmhärtighet och visdom till tidens barn i de evolutionära världarna. Det är allmänt bruk vid skötseln av de angelägenheter som hänför sig till uppstigningsplanen att påbörja denna användning av dödliga viljevarelser som förbindelselänkar så snart de är tillräckligt kompetenta och pålitliga att axla sådana ansvarsuppgifter. Så snart män och kvinnor med tillräcklig mental kapacitet, adekvat moralisk nivå och erforderlig andlighet således framträder på den världsliga handlingsscenen, förordnas de snabbt som mänskliga förbindelsepersoner, dödliga assistenter, till den passande himmelska gruppen av planetariska personligheter.

114:7.2 (1257.2) När människovarelser utväljs till beskyddare av det planetariska ödesmålet, när de blir nyckelindivider i de planer som världsadministratörerna söker genomföra då bekräftar serafernas planetariska ledare deras tidsmässiga anknytning till serafkåren och utnämner personliga ödesväktare att tjäna tillsammans med dessa dödliga reservister. Alla reservister har självmedvetna Riktare, och de

flesta av dem fungerar i de högre kosmiska kretsarna av intellektuell förmåga och andlig uppnåelse.

114:7.3 (1257.3) Världens dödliga utväljs att tjäna i ödets reservkårer i de bebodda världarna enligt följande grunder:

114:7.4 (1257.4) 1. De har en speciell förmåga att i hemlighet kunna övas upp för talrika möjliga nödfallsuppdrag vid uträttandet av olika aktiviteter i samband med världens angelägenheter.

114:7.5 (1257.5) 2. De är helhjärtat hängivna någon speciell samhällelig, ekonomisk, politisk, andlig eller annan sak, i förening med villighet att tjäna utan mänsklig erkänsla eller belöning.

114:7.6 (1257.6) 3. De har en Tankeriktare som är ovanligt mångsidig och som antagligen har erfarenhet, före vistelsen på Urantia, av att handskas med planetariska svårigheter och kämpa med hotande nödsituationer i världen.

114:7.7 (1257.7) Varje avdelning i den planetariska himmelska tjänsten är berättigad till en förbindelsekår som består av dessa dödliga med ödesställning. En genomsnittlig bebodd värld har sjuttio olika ödeskårer, som är nära förbundna med den övermänskliga rådande förvaltningen av världens angelägenheter. På Urantia finns det tolv av dessa ödets reservkårer, en för var och en av de planetariska grupperna för serafisk övervakning.

114:7.8 (1257.8) De tolv grupperna av ödesreservister på Urantia består av dödliga invånare på denna sfär vilka har tränats för talrika avgörande positioner på jorden och som hålls i beredskap för att agera vid eventuella planetariska nödsituationer. Denna kombinerade kår består nu av 962 personer. Den minsta kåren har 41 och den största 172 medlemmar. Med undantag av mindre än tjugo kontaktpersoner

är medlemmarna av denna unika grupp helt omedvetna om sin förberedelse för eventuell verksamhet vid vissa planetariska kriser. Dessa dödliga reservister utväljs av den kår till vilken var och en knyts, och de tränas och övas på samma sätt i djupet av sitt sinne genom ett kombinerat förfarande av Tankeriktarens och serafväktarens omvårdnad. Många gånger deltar talrika andra himmelska personligheter i denna omedvetna träning, och vid all denna speciella förberedelse utför mellanvarelserna värdefulla och oersättliga tjänster.

114:7.9 (1258.1) I många världar kan andra gradens bättre anpassade mellanvarelser i varierande utsträckning få kontakt med vissa fördelaktigt konstituerade dödligas Tankeriktare genom att skickligt penetrera sinnet där Riktaren dväls. (Det var just genom en sådan lyckosam kombination av kosmiska arrangemang som dessa uppenbarelser förverkligades på engelska språket på Urantia.) Sådana potentiella dödliga kontaktpersoner i de evolutionära världarna mobiliseras i de talrika reservkårerna, och det är i viss utsträckning genom dessa små grupper av framsynta personligheter som den andliga civilisationen förs framåt och de Högsta kan härska i människornas riken. Männen och kvinnorna i dessa ödets reservkårer har sålunda varierande grad av kontakt med sin Riktare genom mellanvarelsernas förmedlande verksamhet, men dessa samma dödliga är föga kända bland sina medmänniskor utom vid de sällsynta samhälleliga nödsituationer och andliga krislägen då dessa reservpersonligheter fungerar för att hindra den evolutionära kulturen från sammanbrott eller den levande sanningens ljus från att slockna.

På Urantia har dessa ödesreservister sällan blivit förhärligade på den mänskliga historiens blad.

114:7.10 (1258.2) Reservisterna fungerar omedvetet som bevarare av väsentlig planetarisk information. Mången gång då en reservist dör sker en överföring av vissa livsviktiga data från sinnet i den döende reservisten till en yngre efterträdare genom en förbindelse mellan de två Tankeriktarna. Riktarna fungerar utan tvivel på många andra sätt, som för oss är okända, i samband med dessa reservkårer.

114:7.11 (1258.3) Fastän ödets reservkår på Urantia inte har någon stadigvarande ledare, har den dock sina egna permanenta råd som bildar dess styrande organisation. Dessa omfattar rådet för juridiska ärenden, historicitetsrådet, rådet för den högsta politiska makten och många andra. Från tid till annan, i enlighet med kårens organisation, har dessa permanenta råd för någon speciell uppgift utsett titulära (dödliga) överhuvuden för hela reservkåren. Ämbetstiden för sådana reservistledare sträcker sig vanligen endast över några timmar och begränsar sig till utförandet av någon specifik förhandenvarande uppgift.

114:7.12 (1258.4) Urantias reservkår hade sitt största medlemsantal under adamiternas och anditernas dagar; det minskade stadigt då det violetta blodet uttunnades och nådde sin lägsta punkt kring tiden för den första pingsten, efter vilken tid medlemsantalet i reservkåren stadigt har ökat.

114:7.13 (1258.5) (Den kosmiska reservkåren av universummedvetna medborgare på Urantia uppgår nu till över ett tusen dödliga, vilkas insikt om kosmiskt medborgarskap vida överstiger sfären för deras jordiska boning, men jag är förbjuden att avslöja den verkliga arten av

den funktion som denna unika grupp av nu levande människovarelser har.)

114:7.14 (1258.6) De dödliga på Urantia borde inte låta sin världs relativa andliga isolering från vissa strömkretsar i lokaluniversumet åstadkomma en känsla av kosmisk övergivenhet eller planetarisk föräldralöshet. På planeten verkar en mycket bestämd och effektiv övermänsklig övervakning av världens angelägenheter och människornas öden.

114:7.15 (1258.7) Det är sant att ni som mest kan ha endast en svag föreställning om ett idealiskt planetariskt styre. Allt sedan Planetprinsens forna tider har Urantia lidit av att den gudomliga planen för världens förkovran och rasliga utveckling slog fel. De lojala bebodda världarna i Satania styrs inte så som Urantia. Jämfört med de övriga isolerade världarna har era planetariska styren dock inte varit så dåliga; endast en eller två världar kan sägas vara sämre, och några få kan vara en aning bättre, men flertalet befinner sig på samma plan som ni.

114:7.16 (1259.1) Ingen i lokaluniversumet tycks veta när den planetariska administrationens ouppklarade ställning skall upphöra. Melkisedekarna i Nebadon lutar åt den åsikten att stora förändringar i den planetariska styrelsen och administrationen inte kommer att ske före Mikael's andra personliga ankomst till Urantia. Utan tvivel kommer då, om inte tidigare, omfattande förändringar att genomföras i den planetariska förvaltningen. Beträffande arten av dessa förändringar i världsadministrationen ser ingen ut att ens kunna framkasta antaganden. Det finns inget tidigare exempel på en sådan händelse i de bebodda världarnas hela historia i universumet

Nebadon. Bland de många saker som är svåra att förstå beträffande den framtida förvaltningen av Urantia framstår särskilt lokaliseringen av en strömkrets och ett divisionshögkvarter för ärkeänglarna på planeten.

114:7.17 (1259.2) Er isolerade värld är inte bortglömd i universums rådsförsamlingar. Urantia är inte ett kosmiskt föräldralöst barn stigmatiserat av synd och avskuret från gudomlig omsorg på grund av uppror. Från Uversa till Salvington och vidare ned till Jerusem, ja till och med i Havona och Paradiset, vet de alla att vi finns här, och ni dödliga som nu vistas på Urantia omhuldas alldeles lika kärleksfullt och vakas över precis lika troget som om denna sfär aldrig hade förrått av den trolöse Planetprinsen, ja rentav mera. Det är evigt sant: ”Fadern själv älskar er.”

114:7.18 (1259.3) [Framfört av Ledaren för serafer stationerade på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 114](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 116](#) >>

Kapitel 115

Den Suprema Varelsen

115:0.1 (1260.1) MED Gud Fadern är sonskap den viktiga relationen. När det gäller Gud den Supreme är åstadkommande en förutsättning för status — man måste göra något såväl som vara något.

1. Begreppsramarnas relativitet

115:1.1 (1260.2) Partiella, ofullbordade och evolverande intellekt skulle vara hjälplösa i totaluniversum, de skulle inte kunna bilda ett första rationellt tankemönster, om det inte vore för den inneboende förmågan hos allt sinne, högt eller lågt, att bilda en *universumram* för tänkandet. Om sinnet inte kan komma fram till slutsatser, om det inte

kan tränga fram till de verkliga orsakerna, då postulerar sinnet ofelbart slutsatser och hittar på ursprung för att kunna ha en möjlighet att tänka logiskt inom ramen för dessa av sinnet skapade antaganden. Fastän sådana universumramar för de skapades tänkande är oundgängliga för rationella intellektuella funktioner, är de utan undantag mer eller mindre felaktiga.

115:1.2 (1260.3) Begreppsmässiga ramar som gäller universum är endast relativt sanna. De är användbara stödkonstruktioner som till slut måste ge vika för de utvidgningar som den allt större kosmiska förståelsen medför. Uppfattningarna om sanning, skönhet och godhet, moral, etik, plikt, kärlek, gudomlighet, ursprung, existens, syfte, bestämmelse, tid, rymd och till och med om Gudomen är endast relativt sanna. Gud är mycket, mycket mer än en Fader, men Fadern är människans högsta uppfattning om Gud. Beskrivningen av förhållandet mellan Skaparen och den skapade som ett förhållande mellan Fadern och Sonen kommer likväl att utvidgas av de överjordiska uppfattningar om Gudomen som uppnås i Orvonton, i Havona och i Paradiset. Människan måste tänka inom de dödligas universumram, men det betyder inte att hon inte kan föreställa sig andra och högre ramar inom vilka tanken kan fungera.

115:1.3 (1260.4) För att underlätta de dödligas förståelse av universernas universum har de olika nivåerna av kosmisk verklighet betecknats med orden finit, absonit och absolut. Av dessa är endast den absoluta oreserverat evig, sant existentiell. De absonita och finita företeelserna är härledning, modifikation, begränsningar och uttunnings av infinitetens ursprungliga och urtida absoluta verklighet.

115:1.4 (1260.5) Det finitas världar existerar som en följd av Guds eviga syfte. Finita varelser, höga såväl som låga, kan framlägga teorier, och har gjort det, om det finitas nödvändighet i den kosmiska ordningen, men när allt kommer omkring existerar det därför att Gud så ville. Universum kan inte förklaras, och en finit varelse kan inte heller erbjuda en rationell orsak till sin egen individuella existens, utan att åberopa tidigare handlingar och från förut-existerande vilja hos föregående varelser, Skapare eller fortplantare.

2. Den absoluta basen för Suprematet

115:2.1 (1261.1) Från existentiell synpunkt sett kan inget nytt inträffa någonstans i galaxerna, ty den infinitetens fullständighet som ingår i JAG ÄR är evigt närvarande i de sju Absoluten, är funktionellt associerad i trefaldigheterna och överföringsmässigt associerad i treoderna. Det faktum att infiniteten sålunda är existentiellt närvarande i dessa absoluta associationer gör det emellertid på intet sätt omöjligt att förverkliga nya kosmiska erfarenhetsmässigheter. Från en finit varelses synpunkt innehåller infiniteten mycket som är potentiellt, mycket som hör till klassen av framtida möjligheter snarare än nuvarande verkligheter.

115:2.2 (1261.2) Värde är ett unikt element i universums verklighet. Vi förstår inte hur värdet av något som är infinit och gudomligt på något sätt skulle kunna ökas. Vi observerar emellertid att *betydelser* kan modifieras, om inte ökas, även i den infinita Gudomens relationer. I de erfarenhetsmässiga universerna ökar även de gudomliga värdena

som aktuala företeelser då förståelsen av verklighetens betydelser ökar.

115:2.3 (1261.3) Hela planen för universell skapelse och evolution på alla erfarenhetsnivåer är till synes en fråga om potentialiteters omvandling till aktuala företeelser; och denna förvandling gäller i samma mån på rymdpotensens, sinnespotensens och andepotensens områden.

115:2.4 (1261.4) Den synbara metod varmed möjligheterna i kosmos förs in i aktual tillvaro varierar från nivå till nivå, så att den i det finita är erfarenhetsmässig evolution och i det absonita erfarenhetsmässigt eventuerande. Den existentiella infiniteten är verkligen obegränsad i sin allomfattning, och denna allomfattning måste nödvändigtvis omfatta även möjligheten till evolutionär finit erfarenhet. Möjligheten till en sådan erfarenhetsbaserad tillväxt blir en aktual företeelse i universum genom treodförhållanden som verkar på och i den Supreme.

3. Ursprunglig, aktual och potential

115:3.1 (1261.5) Det absoluta kosmos är begreppsmässigt gränslöst. Att definiera utsträckningen och naturen av denna ursprungliga verklighet är att inskränka infiniteten och utspäda den rena evighetens begrepp. Idén om det infinita-eviga, det eviga-infinita är till omfattningen obegränsad och som faktum absolut. Det finns inget språk i det förgångna, i nuet eller i framtiden på Urantia som på ett adekvat sätt kunde uttrycka infinitetens verklighet eller verklighetens

infinitet. Människan, en finit varelse i ett infinit kosmos, måste nöja sig med förvrängda återspeglings och uttunnade uppfattningar om den oändliga, gränslösa, aldrig börjande, aldrig upphörande existens, som hennes förmåga faktiskt inte räcker till för att förstå.

115:3.2 (1261.6) Sinnet kan aldrig hoppas på att förstå ett sådant begrepp som ett Absolut utan att först försöka bryta upp enheten i en sådan realitet. Sinnet förenar alla divergenser, men om sådana skillnader helt saknas finner sinnet ingen grund på vilken det kan försöka formulera begrepp för förståelsen.

115:3.3 (1261.7) Infinitetens ursprungsmässiga vilotillstånd kräver segmentering innan människan kan försöka förstå infiniteten. I infiniteten finns det en enhetlighet som i dessa kapitel uttryckts som JAG ÄR — det första postulatet i den skapades sinne. Aldrig kan en skapad varelse förstå hur det kommer sig att denna enhet blir tvåfaldighet, trefaldighet och mångfaldighet samtidigt som den även förblir en obegränsad enhet. Människan möter ett liknande problem när hon stannar upp för att begrunda Treenighetens odelade Gudom vid sidan av Guds plurala personifiering.

115:3.4 (1262.1) Det är endast människans avstånd från infiniteten som leder till att detta begrepp uttrycks med ett enda ord. Fastän infiniteten å ena sidan är ENHET, är den å andra sidan MÅNGFALD utan slut eller gräns. Infiniteten är, så som den uppfattas av finita intelligenser, den maximala paradoxen i de skapades filosofi och i den finita metafysiken. Fastän människans andliga natur vid dyrkan sträcker sig upp till Fadern, som är infinit, uttöms människans fattningsförmåga i och med den maximala uppfattningen av den Suprema Varelsen. Bortom den Supreme blir begreppen allt mer

enbart namn; allt mindre utgör de sanna beteckningar för verkligheten; mer och mer blir de en projektion emot det överfinita av den skapades finita förståelse.

115:3.5 (1262.2) En grunduppfattning om den absoluta nivån involverar ett postulat om tre faser:

115:3.6 (1262.3) 1. *Det Ursprungliga*. Det okvalificerade begreppet om det Första Ursprunget och Centret, den källmanifestation av JAG ÄR från vilken all verklighet uppkommer.

115:3.7 (1262.4) 2. *Det Aktuala*. Föreningen av aktualitetens tre Absolut, vilka är det Andra och det Tredje Ursprunget och Centret samt Paradiset som Ursprung och Centrum. Denna treod av den Evige Sonen, den Oändlige Anden och Paradisön utgör den aktuala uppenbarelsen av det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet.

115:3.8 (1262.5) 3. *Det Potentiella*. Föreningen mellan potentialitetens tre Absolut, Gudomsabsolutet, det Okvalificerade och det Universella Absolutet. Denna treod av existentiell potentialitet utgör den potentiella uppenbarelsen av det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet.

115:3.9 (1262.6) Det ömsesidiga sambandet mellan det Ursprungliga, det Aktuala och det Potentiella leder till de spänningar inom infiniteten som gör all universumtillväxt möjlig. Tillväxt är kännetecknande för den Sjufaldige, den Supreme och den Ultimate.

115:3.10 (1262.7) I associationen mellan Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet är potentialiteten absolut medan aktualiteten är uppkommande. I associationen mellan det Andra och Tredje Ursprunget och Centret samt Paradiset som

Ursprung och Centrum är den aktualiteten absolut medan potentialiteten är uppkommande. I det Första Ursprungets och Centrets ursprunglighet kan vi inte säga att vare sig aktualiteten eller potentialiteten är vare sig existerande eller uppkommande — *Fadern är.*

115:3.11 (1262.8) Från tidens synpunkt är det Aktuala det som var och som är; det Potentiella är det tillblivande och som kommer att vara; det Ursprungliga är det som är. Från evighetssynpunkt är skillnaderna mellan det Ursprungliga, det Aktuala och det Potentiella inte på så sätt uppenbara. Dessa treeniga kvaliteter är inte så framträdande på paradises-evighetens nivåer. Allt finns redan i evigheten — men allt har ännu inte uppenbarats i tid och rymd.

115:3.12 (1262.9) Från en skapad varelses synpunkt är aktualiteten substans, potentialiteten är kapacitet. Aktualiteten existerar i alltings mitt och expanderar därifrån till den perifera infiniteten; potentialiteten kommer inåt från infinitetsperiferin och sammanlöper i alltings mitt. Ursprungligheten är den som först orsakar och sedan balanserar de två rörelserna i verklighetsomvandlingens kretslopp från potentialer till aktualer och från existerande aktualer åter till potentialer.

115:3.13

(1262.10) Potentialitetens tre Absolut verkar på den rent eviga nivån i kosmos, och de fungerar således aldrig i den egenskapen på subabsoluta nivåer. På de nedstigande nivåerna av verkligheten framträder potentialitetens treoder med den Ultimate och ovan den Supreme. Det kan hända att det potentiella inte aktualeras i tiden när det gäller en del på någon subabsolut nivå, men aldrig när det gäller

helheten. Guds vilja blir alltid till slut rådande, inte alltid när det gäller en enskild individ, men utan undantag när det gäller helheten. 115:3.14 (1263.1) Det är i aktualitetens treoder som det som existerar i kosmos har sitt centrum; det må vara ande, sinne eller energi, alla har de sitt centrum i denna association mellan Sonen, Anden och Paradiset. Andesonens personlighet är urmönstret för all personlighet överallt i universerna. Paradisöns substans är det urmönster från vilket Havona är en fullkomlig och superuniverserna en fulländande uppenbarelse. Samverkaren är på en och samma gång den kosmiska energins sinnesaktivering, det begreppsmässiga uttrycket för andesyftet och integreringen av de materiella nivåernas matematiska orsaker och följer med den andliga nivåns viljebetonade syften och motiv. För ett finit universum fungerar Sonen, Anden och Paradiset i och ovan den Ultimate, så som denne är betingad och begränsad i den Supreme.

115:3.15 (1263.2) Gudomens aktualitet är det som människan söker under sin uppstigning till Paradiset. Den mänskliga gudomlighetens potentialitet är det som människan utvecklar under detta sökande. Det Ursprungliga är det som möjliggör samexistensen och integreringen av den aktuella människan, den potentiala människan och den eviga människan.

115:3.16 (1263.3) Den slutliga dynamiken i kosmos har att göra med det ständiga överförandet av verklighet från potentialitet till aktualitet. I teorin kan denna omvandling ha ett slut, men i verkligheten är något sådant omöjligt eftersom det Potentiella och det Aktuella båda är inkopplade i det Ursprungliga (i JAG ÄR), och denna identifikation gör det för evigt omöjligt att sätta en gräns för universums

utvecklingsmässiga framåtskridande. Vad som än är identifierat med JAG ÄR kan aldrig upphöra med sitt framåtskridande, ty aktualiteten från potentialerna i JAG ÄR är absolut, och potentialiteten från aktualerna i JAG ÄR är också absolut. Alltid kommer aktualerna att öppna upp nya vägar för förverkligandet av hittills omöjliga potentialer — varje mänskligt beslut inte endast aktualerar en ny verklighet i människans erfarenhet utan öppnar upp även ny kapacitet för människans tillväxt. I varje barn lever en fullvuxen, och i den mogna människan, som känner Gud, bor en morontiaavancerare.

115:3.17 (1263.4) Stillestånd i tillväxten kan aldrig uppstå i det totala kosmos emedan grundförutsättningen för tillväxt — de absoluta aktualerna — är obegränsad, och emedan möjligheterna till tillväxt — de absoluta potentialerna — är gränslösa. Universums filosofer har kommit fram till att det från en praktisk synpunkt sett inte finns något sådant som ett *slut*.

115:3.18 (1263.5) Ur en begränsad synvinkel sett finns det visserligen många slut, många upphöranden av aktiviteter, men sett ur en vidare vinkel, på en högre universumnivå, finns det inga slut, endast övergångar från en utvecklingsfas till en annan. Den stora tidsindelningen i totaluniversum gäller de olika universumtidsåldrarna, dvs. havonatidsåldern, superuniversumtidsåldern och de yttre universernas tidsålder. Inte ens dessa grundindelningar av följdförhållanden kan vara mer än relativa landmärken på evighetens ändlösa huvudväg.

115:3.19 (1263.6) Endast det slutliga inträngandet i den Suprema Varelsens sanning, skönhet och godhet skulle kunna öppna upp för den framåtskridande skapade varelsen de absonita kvaliteter i den

ultima gudomligheten vilka ligger bortom begreppsnivåerna för sanning, skönhet och godhet.

4. Ursprungen till den suprema verkligheten

115:4.1 (1263.7) Varje betraktande av Gud den Supremes *ursprung* måste börja med Paradistreenigheten, ty Treenigheten är ursprunglig Gudom medan den Supreme är härledd Gudom. Varje betraktande av den Supremes *tillväxt* måste ta de existentiella treoderna i beaktande, ty de omfattar all absolut aktualitet och all infinit potentialitet (tillsammans med det Första Ursprunget och Centret.) Den evolutionäre Supreme är det kulminerande och personligen viljebestämda fokuset för förvandlingen — omvandlingen — av potentialer till aktualer i och på den finita nivån i tillvaron. De två treoderna — den aktuala och den potentiella — omfattar totaliteten av de inbördes förhållanden som berör tillväxten i universum.

115:4.2 (1264.1) Ursprunget till den Supreme finns i Paradistreenigheten — i den eviga, aktuala och odelade Gudomen. Den Supreme är för det första en andeperson, och denna andeperson härstammar från Treenigheten. Den Supreme är för det andra en tillväxtens Gudom — den evolutionära tillväxten — och denna tillväxt härleds från de två treoderna, den aktuala och den potentiella.

115:4.3 (1264.2) Om det är svårt att förstå att de infinita treoderna kan verka på den finita nivån, betänk då att deras infinitet måste i sig innehålla potentialiteten till det finita; infiniteten omfattar allting, från

den lägsta och mest begränsade finita existens till de högsta och okvalificerat absoluta realiteterna.

115:4.4 (1264.3) Det är inte lika svårt att förstå att det infinita innefattar det finita som det är att fatta exakt hur detta infinita faktiskt manifesterar sig för det finita. Tankeriktarna som bor i människornas inre är emellertid ett av de eviga bevisen för att till och med den absoluta Guden (som absolut) kan ta, och faktiskt tar, direkt kontakt med till och med de lägsta och ringaste av alla viljevarelser i universum.

115:4.5 (1264.4) Treoderna, som gemensamt omfattar det aktuala och det potentiala, manifesterar sig på den finita nivån tillsammans med den Suprema Varelsen. Förfarandet vid en sådan manifestation är både direkt och indirekt: direkt i den mån som treodrelationerna återverkar direkt i den Supreme och indirekt i den mån de härleds genom det absonitas eventuerade nivå.

115:4.6 (1264.5) Suprem verklighet, som är den totala finita verkligheten, befinner sig i en dynamisk tillväxtprocess mellan de okvalificerade potentialerna i yttre rymden och de okvalificerade aktualerna i alltings centrum. Det finita området blir sålunda faktisk verklighet genom samverkan mellan Paradisets absonita påverkare och de Suprema Skaparpersonligheterna i tiden. Verksamheten med att föra de kvalificerade möjligheterna hos de tre stora potentiella Absoluten till mognad är den absonita funktionen för Totaluniversums Arkitekter och deras transcendentala medarbetare. När dessa möjligheter har nått en viss mognadsgrad framträder de Suprema Skaparpersonligheterna från Paradiset för att ta sig an den

tidsålderslånga uppgiften att ge de evolverande universerna en faktisk existens.

115:4.7 (1264.6) Suprematetens tillväxt härleder sig från treoderna; den Supremes andeperson härstammar från Treenigheten, men den Allsmäktiges maktprivilegier bygger på Gud den Sjufaldiges gudomlighetsframgång. Förenandet av den Allsmäktige Supremes maktprivilegier med Gud den Supremes andeperson sker emellertid tack vare Samverkarens omvårdnadsverksamhet, Samverkaren, som till den Supreme utgav sinnet som den förenande faktorn hos denna evolutionära Gudom.

5. Den Supremes förhållande till Paradistreenigheten

115:5.1 (1264.7) Den Suprema Varelsen är, när det gäller hans personliga och andliga naturs verklighet, absolut beroende av Paradistreenighetens existens och verksamhet. Medan den Supremes tillväxt är en fråga om treodrelationer är Gud den Supremes andepersonlighet beroende av, och härledd från, Paradistreenigheten, som alltid förblir det absoluta centrum för och ursprunget till den fullkomliga och infinita stabilitet kring vilken den Supremes evolutionära tillväxt efterhand förverkligas.

115:5.2 (1265.1) Treenighetens funktion är besläktad med den Supremes funktion, ty Treenigheten är verksam på alla (totala) nivåer, inklusive nivån för Suprematetens funktion. Så som Havonas tidsålder ger vika för superuniversernas tidsålder, så ger också den

skönjbara verksamhet vilken utgår från Treenigheten som direkt skapare vika för de skapande handlingar som utförs av barnen till Paradisgudomarna.

6. Den Supremes förhållande till treoderna

115:6.1 (1265.2) Aktualhetens treod fortsätter att verka direkt under de posthavonala epokerna. Paradisets gravitation håller grundenheterna i den materiella tillvaron i sitt grepp, den Evige Sonens andegravitation verkar direkt på de grundläggande värdena i andetillvaron och Samverkarens sinnesgravitation håller säkert fast vid alla väsentliga betydelser i den intellektuella tillvaron.

115:6.2 (1265.3) Då varje skede i skaparaktiviteten förflyttas utåt genom den icke-kartlagda rymden existerar och verkar det allt längre och längre bort från direkt påverkan av de skapande krafterna och gudomliga personligheterna i alltings mitt — den absoluta Paradisön där de infinita Gudomarna har sin boning. Dessa tre på varandra följande nivåer av kosmisk existens blir därför allt mer beroende av utvecklingen inom infinitetens tre Absoluta potentialiteter.

115:6.3 (1265.4) Den Suprema Varelsen innesluter sådana möjligheter till kosmisk omvårdnad vilka inte synbart manifesteras i den Evige Sonen, den Oändlige Anden eller i Paradisöns icke-personliga realiteter. Detta konstaterande sker med vederbörlig hänsyn till dessa tre grundläggande aktualheters absolutitet, men den Supremes tillväxt bygger inte endast på dessa Gudomens och Paradisets aktualheter

utan anknyter även till utveckling inom Gudomsabsolutet, det Universella och det Okvalificerade Absolutet.

115:6.4 (1265.5) Den Supreme växer inte endast som följd av att Skaparna och de skapade i de evolverande universerna uppnår gudalikheter, utan denna finita Gudom upplever också tillväxt som resultat av att de skapade och Skaparna behärskar de finita möjligheterna i storuniversum. Rörelsen hos den Supreme är tvåfaldig: inåt mot Paradiset och Gudomen och utåt mot gränslösheten hos potentialens Absolut.

115:6.5 (1265.6) I den nuvarande tidsåldern i universum uppenbaras denna tvåfaldiga rörelse i de nedstigande och de uppstigande personligheterna i storuniversum. De Suprema Skaparpersonligheterna och alla deras gudomliga medarbetare återspeglar den Supremes utåtgående divergerande rörelse, medan de uppstigande pilgrimerna från de sju superuniverserna anger Suprematetens inåtgående sammanlöpande trend.

115:6.6 (1265.7) Alltid strävar den finita Gudomen efter en tvåfaldig korrelation: inåt mot Paradiset och dess Gudomar och utåt mot infiniteten och dess Absolut. Den mäktiga eruptionen av Paradisets skapande gudomlighet som personaliseras i Skaparsönerna och styrkeuttrycks i styrkeövervakarna innebär ett väldigt utströmmande av Supremateten till potentialitetens områden, medan den ändlösa processionen av uppstigande varelser från storuniversum vittnar om Suprematetens mäktiga inströmmande mot enhet med Paradisgudomen.

115:6.7 (1265.8) Människorna har lärt sig att rörelse i det osynliga ibland kan skönjas genom att observera dess inverkan på det synliga;

och vi i universum har för länge sedan lärt oss att upptäcka rörelser och trender i Supremateten genom att observera dessa utvecklingsformers återverkningar i storuniversums personligheter och mönster.

115:6.8 (1266.1) Fastän vi inte är säkra tror vi dock att den Supreme som en finit återspegling av Paradisgudomen är engagerad i en evig utvidgning mot yttre rymden, men då han är en begränsning av yttre rymdens tre Absoluta potentialer strävar denna Suprema Varelse ständigt efter ett sammanhängande med Paradiset. Dessa tvåfaldiga rörelser förefaller att förklara de flesta grundläggande aktiviteter i de universer som för närvarande är organiserade.

7. Den Supremes väsen

115:7.1 (1266.2) I den Supremes Gudom har Fadern-JAG ÄR nått relativt fullständig befrielse från de begränsningar som naturligt ansluter sig till statusens infinitet, varelsens evighet och väsendets absolutet. Gud den Supreme har emellertid frigjorts från alla existentiella begränsningar endast genom att ha blivit underställd erfarenhetsmässiga inskränkningar i sin universella verksamhet. Förmågan till erfarenhet medför även att den finita Guden blir underställd nödvändigheten av erfarenhet; frigörelsen från evigheten gör att den Allsmäktige möter tidens hinder; och den Supreme kunde känna till tillväxt och utveckling endast som en följd av att hans existens är partiell och hans natur är ofullbordad, dvs. att hans varelse inte är absolut.

115:7.2 (1266.3) Allt detta måste vara i enlighet med Faderns plan, som har baserat det finita framåtskridandet på ansträngningar, den skapades resultatuppnåelse på uthållighet och personlighetsutvecklingen på tro. Genom att sålunda bestämma den Supremes erfarenhet-evolution har Fadern gjort det möjligt för finita varelser att existera i universerna och att genom erfarenhetsbaserat framåtskridande en gång uppnå Suprematetens gudomlighet.

115:7.3 (1266.4) Inklusive den Supreme och till och med den Ultimate är all verklighet relativ, utom de sju Absolutens obegränsade värden. Supremateten som faktum baserar sig på Paradisets styrka, Sonens personlighet och Samverkarens handling, men den Supremes tillväxt är knuten till Gudomsabsolutet, det Okvalificerade Absolutet och det Universella Absolutet. Denna syntetiserande och förenande Gudom — Gud den Supreme — är personifieringen av den finita skugga som kastas tvärsöver storuniversum av den infinita enheten i det outgrundliga väsendet hos Paradisfadern, det Första Ursprunget och Centret.

115:7.4 (1266.5) Till den del treoderna är direkt verksamma på den finita nivå inverkar de på den Supreme, som är gudomsfokuseringen och den kosmiska summeringen av de finita inskränkningarna i det Absoluta Aktualas och det Absoluta Potentiellas naturer.

115:7.5 (1266.6) Paradistreenigheten anses vara den absoluta ofrånkomligheten; de Sju Härskarandarna är uppenbarligen Treenighetens ofrånkomligheter. Den Supremes aktualering i form av styrka-sinne-ande-personlighet måste vara den evolutionära ofrånkomligheten.

115:7.6 (1266.7) Gud den Supreme förefaller inte att ha varit oundviklig i den obegränsade infiniteten, men han ser ut att vara det på alla relativitetsnivåer. Han är den oundgängliga fokuseraren, summeraren och innefattaren av evolutionär erfarenhet och förenar i sitt Gudomsväsen effektivt resultaten av detta sätt att uppfatta verkligheten. Allt detta förefaller han att göra för att bidra till det *ofrånkomliga eventuerandets* uppkomst, Gud den Ultimates manifestation ovan erfarenheten och det finita.

115:7.7 (1267.1) Den Suprema Varelsen kan inte fullt uppskattas utan att man tar i beaktande ursprunget, funktionen och bestämmelsen: förhållandet till den ursprungsgivande Treenigheten, till universum där aktiviteten sker, och till den Ultimata Treenigheten som är den närmaste ödesbestämmelsen.

115:7.8 (1267.2) Genom processen att summera den evolutionära erfarenheten sammanlänkar den Supreme det finita med det absonita, just så som Samverkarens sinne integrerar den personlige Sonens gudomliga andlighet med Paradis-mönstrets oföränderliga energier, och så som det Universella Absolutets väsen förenar Gudomens verkan med det Okvalificerades återverkan. Denna enhetlighet måste vara en uppenbarelse av den oupptäckta verkan av den ursprungliga enheten hos den Första Fader-Orsaken och det Första Ursprunget-Mönstret till alla ting och alla varelser.

115:7.9 (1267.3) [Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare som temporärt vistas på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 115](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 117](#) >>

Kapitel 116

Den allsmäktige supreme

116:0.1 (1268.1) OM MÄNNISKAN insåg att hennes Skapare — hennes närmaste övervakare — samtidigt som de är gudomliga är de också finita, och att tidens och rymdens Gud är en evolverande och icke-absolut Gudom, då skulle de motsättningar som orsakas av de den timliga världens ojämlikheter upphöra att vara djupa religiösa paradoxer. Då skulle inte den religiösa tron längre missbrukas till att främja social trångsynthet och självbelåtenhet bland de lyckligt lottade, medan den endast tjänar till att uppmuntra till stoisk resignation bland de olyckliga offren för social utarmning.

116:0.2 (1268.2) Om man betraktar de utsökt fullkomliga sfärerna i Havona är det både förnuftigt och logiskt att tro att de gjordes av en fullkomlig, infinit och absolut Skapare. Samma förnuft och logik

skulle dock tvinga varje ärlig varelse, som betraktar oordningen, ofullkomligheterna och orättvisorna på Urantia, att dra den slutsatsen att er värld hade gjorts och sköttes av Skapare som var subabsoluta, för-infinita och annat än fullkomliga.

116:0.3 (1268.3) Erfarenhetsbaserd tillväxt innebär kompanjonskap mellan den skapade och Skaparen — Gud och människa i förbund. Tillväxt är kännetecknet för den erfarenhetsmässiga Gudomen. Havona växte inte; Havona finns och har alltid funnits; det är existentiellt likt de eviga Gudar som är dess upphov. Det är tillväxt som kännetecknar storuniversum.

116:0.4 (1268.4) Den Allsmäktige Supreme är en levande och evolverande Gudom med styrka och personlighet. Hans nuvarande verksamhetsområde, storuniversum, är också ett växande rike som kännetecknas av styrka och personlighet. Hans bestämmelse är fulländning, men hans nuvarande erfarenhet omfattar elementen tillväxt och ofullständig status.

116:0.5 (1268.5) Den Suprema Varelsen verkar i första hand i centraluniversumet som andepersonlighet. I andra hand fungerar han i storuniversum som Gud den Allsmäktige, en styrkans personlighet. Den Supremes funktion i tredje hand i totaluniversum är nu latent och existerar endast som en okänd sinnespotential. Ingen vet just vad den Suprema Varelsens tredje utvecklingsskede kommer att avslöja. En del tror att när superuniverserna har etablerats i ljus och liv kommer den Supreme, utgående från Uversa, att börja fungera som den allsmäktige och erfarenhetsmässige härskaren över storuniversum, samtidigt som han expanderar i styrka som den överallsmäktige i de

yttre universerna. Andra spekulerar att Suprematetens tredje skede kommer att medföra en tredje nivå av gudomsmanifestation. Ingen av oss vet med säkerhet.

1. Det suprema sinnet

116:1.1 (1268.6) Varje evolverande varelsepersonlighets erfarenhet är en fas i den Allsmäktige Supremes erfarenhet. Det intelligenta underordnandet av varje fysiskt segment i superuniverserna är en del av den Allsmäktige Supremes växande kontroll. Den skapande syntesen av styrka och personlighet är en del av det Suprema Sinnets skapardrift och själva kärnan i den evolutionära tillväxten av enhetlighet i den Suprema Varelsen.

116:1.2 (1269.1) Förenandet av Suprematetens styrke- och personlighetsattribut är det Suprema Sinnets funktion, och den Allsmäktige Supremes fullbordade evolution kommer att resultera i en enda förenad och personlig Gudom — inte i någon löst koordinerad association av gudomliga attribut. Sett ur ett bredare perspektiv kommer det inte att finnas någon Allsmäktig skilt från den Supreme, ingen Suprem skilt från den Allsmäktige.

116:1.3 (1269.2) Under alla de evolutionära tidsåldrarna ligger den Supremes fysiska styrkepotential hos de Sju Suprema Styrkeledarna, och sinnespotentialen vilar hos de Sju Härskarandarna. Det Infinita Sinnet är den Oändlige Andens funktion; det kosmiska sinnet är de Sju Härskarandarnas omvårdnadsverksamhet; det Suprema Sinnet är på väg att framträda aktuellt vid koordineringen av storuniversum och

i funktionell association med uppenbarelsen och uppnåendet av Gud den Sjufaldige.

116:1.4 (1269.3) Sinnet i tid och rymd, det kosmiska sinnet, fungerar olika i vart och ett av de sju superuniverserna, men det koordineras genom något okänt associativt förfarande i den Suprema Varelsen. Den Allsmäktiges överinsyn över storuniversum är inte uteslutande fysisk och andlig. I de sju superuniverserna är den i första hand materiell och andlig, men det förekommer även företeelser av den Supreme vilka är både intellektuella och andliga.

116:1.5 (1269.4) Vi vet verkligen mindre om Suprematetens sinne än om någon annan aspekt hos denna evolverande Gudom. Det är obestriddligen aktivt överallt i storuniversum, och det tros ha en potentiell bestämmelse som innebär en vittomfattande funktion i totaluniversum. Detta vet vi emellertid: Medan det fysiska kan nå en avslutad tillväxt, och medan anden kan uppnå fulländning i sin utveckling, så upphör sinnet aldrig att göra framsteg — sinnet är det erfarenhetsmässiga medlet till ändlöst framåtskridande. Den Supreme är en erfarenhetsbaserad Gudom och når därför aldrig fram till en fullbordad och avslutad sinnesförmåga.

2. Den Allsmäktige och Gud den Sjufaldige

116:2.1 (1269.5) Den Allsmäktiges styrkenärvaro i universum framträder samtidigt med att de höga skaparna och övervakarna av de

evolutionära superuniverserna framträder på den kosmiska handlingsscenen.

116:2.2 (1269.6) Gud den Supreme härleder sina ande- och personlighetsattribut från Paradistreenigheten, men till styrka aktualeras han i det som utförs av Skaparsönerna, Dagarnas Forna och Härskarandarna, vilkas gemensamma handlingar är källan till hans växande styrka som allsmäktig härskare över de sju superuniverserna.

116:2.3 (1269.7) En okvalificerad Paradisgudom är ofattbar för evolverande varelser i tid och rum. Evighet och infinitet anger en sådan nivå av gudomsverklighet som de tids- och rymdbundna varelserna inte kan förstå. Gudomens infinitet och överhöghetens absolutet är inneboende i Paradistreenigheten, och Treenigheten är en realitet som i någon mån ligger bortom den dödliga människans fattningsförmåga. Varelser i tid och rymd måste ha ursprung, relativiteter och bestämmelser för att kunna fatta universumrelationer och förstå gudomlighetens betydelsevärden. Därför tunnar Paradisgudomen ut och inskränker på annat sätt personifieringarna av gudomligheten utanför Paradiset och för sålunda in i tillvaron de Suprema Skaparna och deras medarbetare, som ständigt för livets ljus allt längre bort från dess källa i Paradiset, tills det finner sitt mest avlägsna och vackra uttryck i Gåvosönernas jordiska liv i de evolutionära världarna.

116:2.4 (1270.1) Detta är ursprunget till Gud den Sjufaldige, vars följd av nivåer den dödliga människan möter i följande ordning:

116:2.5 (1270.2) 1. Skaparsönerna (och de Skapande Andarna).

116:2.6 (1270.3) 2. Dagarnas Forna.

116:2.7 (1270.4) 3. De Sju Härskarandarna.

116:2.8 (1270.5) 4. Den Suprema Varelsen.

116:2.9 (1270.6) 5. Samverkaren.

116:2.10 (1270.7) 6. Den Evige Sonen.

116:2.11 (1270.8) 7. Den Universelle Fadern.

116:2.12 (1270.9) De första tre nivåerna är de Suprema Skaparna; de sista tre nivåerna är Paradisgudomarna. Den Supreme träder alltid emellan som den erfarenhetsbaserade andepersonifieringen av Paradistreenigheten och som det erfarenhetsmässiga fokuset för den evolutionära allsmäktiga styrkan som Paradisgudomarnas skaparbarn förfogar över. Den Suprema Varelsen är den maximala uppenbarelsen av Gudomen till de sju superuniverserna och för den nuvarande universumtidsåldern.

116:2.13

(1270.10) I enlighet med de dödligas logik kunde man kanske dra den slutsatsen att det erfarenhetsmässiga återförenandet av de gemensamma handlingar som utgår från de första tre nivåerna av Gud den Sjufaldige skulle motsvara Paradisgudomens nivå, men så är inte fallet. Paradisgudomen är *existentiell* Gudom. De Suprema Skaparna i sin gudomliga förening av styrka och personlighet bildar och uttrycker en ny styrkepotential av *erfarenhetsbaserad* Gudom. Denna styrkepotential av erfarenhetsmässigt ursprung finner ofrånkomlig och oundviklig förening med den erfarenhetsbaserade Gudomen med ursprung i Treenigheten — den Suprema Varelsen.

116:2.14

(1270.11) Gud den Supreme är inte Paradistreenigheten, inte heller är han en eller alla av de Skapare i superuniverserna vilkas

funktionella aktiviteter faktiskt syntetiserar hans evolverande allsmågtiga styrka. Fastän Gud den Supreme har sitt ursprung i Treenigheten manifesterar han sig för de evolutionära varelserna som en styrkepersonlighet endast genom de koordinerade funktionerna i de tre första nivåerna av Gud den Sjufaldige. Den Allsmågtige Supreme förverkligas nu i tid och rymd genom de Suprema Skaparpersonligheternas aktiviteter, så som Samverkaren i evigheten fick sin tillvaro genom den Universelle Faderns och den Evige Sonens vilja. Dessa varelser som bildar de tre första nivåerna av Gud den Sjufaldige är själva naturen av och ursprunget till den Allsmågtige Supremes styrka; därför måste de alltid ta del i och upprätthålla hans administrativa åtgärder.

3. Den Allsmågtige och Paradisgudomen

116:3.1 (1270.12) Paradisgudomarna verkar inte endast direkt i sina gravitationsströmkretsar över hela storuniversum, utan de fungerar också genom sina olika förmedlare och andra manifestationer, såsom:

116:3.2 (1270.13) 1. *Det Tredje Ursprungets och Centrets sinnesfokuseringar*. Energins och andens finita domäner hålls bokstavligen ihop av Samverkarens sinnesnärvaro. Detta gäller för den Skapande Anden i ett lokaluniversum, vidare till de Återspeglande Andarna i ett superuniversum och ända till Härskarandarna i storuniversum. De sinnesströmkretsar som utgår

från dessa olika intelligensfokus representerar den kosmiska arena där de skapade träffar sina val. Sinnet är den flexibla verklighet som skapade och Skapare så lätt kan bearbeta; det är den livsviktiga länk som binder samman materia och ande. Det Tredje Ursprungets och Centrets sinnesutgivning förenar Gud den Supremes andeperson med den evolutionäre Allsmäktiges erfarenhetsmässiga styrka.

116:3.3 (1271.1) *2. Det Andra Ursprungets och Centrets personlighetsuppenbarelser.* Samverkarens sinnesnärvaro förenar gudomlighetens ande med energins mönster. Den Evige Sonens och hans Paradissöners utgivningsinkarnationer förenar, faktiskt fusionerar, en Skapares gudomliga natur med en skapads evolverande natur. Den Supreme är både skapad och skapare; möjligheten för honom att vara detta uppenbaras i den Evige Sonens och hans jämställda och underordnade Söners utgivningsverksamhet. Sönernas utgivningsklasser — Mikaelerna och Avonalerna — utvidgar i själva verket sin gudomliga natur med en skapads äkta natur som har blivit deras av att de har levt ett verkligt liv som skapade varelser i evolutionära världar. När gudomligheten blir lik det mänskliga, då inneligger i detta förhållande möjligheten att det mänskliga kan bli gudomligt.

116:3.4 (1271.2) *3. Det Första Ursprungets och Centrets närvaro i de skapades inre.* Sinnet förenar andekausationer med energireaktioner. Utgivningsomvårdnaden förenar gudomlighetens nedstigningar med de skapade varelsernas uppstigningar, och den Universelle Faderns fragment i de skapades inre förenar faktiskt de evolverande varelserna med Gud i Paradiset. Det finns många sådana närvaron av Fadern

vilka dväljs i talrika klasser av personligheter, och hos de dödliga människorna är dessa gudomliga fragment av Gud Tankeriktarna. Mysterieledsagarna är för människorna vad Paradistreenigheten är för den Suprema Varelsen. Riktarna är absoluta grundvalar, och på absoluta grundvalar kan ett val som sker av fri vilja åstadkomma en utveckling av den gudomliga realitet som utgörs av en evighetsvarelses natur, finalitnatur i människans fall, gudomsnatur i Gud den Supreme.

116:3.5 (1271.3) De utgivningar i de skapades gestalt som dessa Söner av paradisklass företar gör det möjligt för dessa gudomliga Söner att berika sin personlighet genom att förvärva universumvarelsers faktiska natur, samtidigt som dessa utgivningar ofelbart uppenbarar för varelserna själva Paradisets väg till uppnåendet av gudomlighet. Den Universelle Faderns utgivning av Riktare gör det möjligt för honom att dra till sig alla volitionella viljevarelsers personlighet. Utigenom alla dessa förhållanden i de finita universerna är Samverkaren den ständigt närvarande källan till den sinnesomvårdnad som möjliggör dessa aktiviteter.

116:3.6 (1271.4) På dessa och många andra sätt deltar Paradisgudomarna i tidens evolutionsyttringar, så som de utvecklas på rymdens kretsande planeter, och så som de kulminerar i framträdandet av den Supreme personlighetskonsekvensen av all evolution.

4. Den Allsmäktige och de Suprema Skaparna

116:4.1 (1271.5) Den Suprema Helhetens enhet är beroende av den tilltagande föreningen av de finita delarna; den Supremes aktualering är resultatet av och orsaken till själva denna förening av suprematetens faktorer — skaparna, de skapade, intelligenserna och energierna i universerna.

116:4.2 (1272.1) Under de tidsåldrar då Suprematens överhöghet undergår utveckling i tiden är den Supremes allsmäktiga styrka beroende av Gud den Sjufaldiges gudomlighetshandlingar, samtidigt som det förefaller att finnas ett särskilt nära förhållande mellan den Suprema Varelsen och Samverkaren samt dennes primära personligheter de Sju Härskarandarna. Den Oändlige Anden fungerar i egenskap av Samverkaren på många sådana sätt som kompenserar den evolutionära Gudomens ofullständighet och upprätthåller mycket nära relationer till den Supreme. Denna närhet i förhållandet gäller i viss mån för alla Härskarandar, men i synnerhet för Härskarande Nummer Sju, som för den Supremes talan. Denna Härskarande känner — står i personlig kontakt med — den Supreme.

116:4.3 (1272.2) I ett tidigt skede av projekteringen av skapelseplanen för superuniverserna förenade sig Härskarandarna med den upphovsmässiga Treenigheten i en gemensam skapelse av de fyrtonio Återspeglade Andarna, och samtidigt fungerade den Suprema Varelsen kreativt som en kulminerande faktor för de gemensamma gärningar som utgick från Paradistreenigheten och Paradisgudomarnas skapande barn. Majeston framträdde och har allt sedan dess fokuserat det Suprema Sinnets kosmiska närvaro,

samtidigt som Härskarandarna fortsätter som ursprung och centra för det kosmiska sinnets vittomfattande omvårdnadsverksamhet.

116:4.4 (1272.3) Härskarandarna fortsätter dock övervakningen av de Återspeglande Andarna. Den Sjunde Härskaranden står (i samband med den allmänna övervakningen av Orvonton från centraluniversumet) i personlig kontakt med (och har överinsyn över) de sju Återspeglande Andar som är stationerade i Uversa. I sitt övervaknings- och administrationsarbete mellan och inom superuniverserna står han i återspeglingskontakt med de Återspeglande Andar av hans egen typ som finns stationerade i varje superuniversums huvudstad.

116:4.5 (1272.4) Dessa Härskarandar inte endast stödjer och vidgar Suprematetens överhöghet, utan de påverkas i sin tur av den Supremes skapande syften. Vanligen är Härskarandarnas gemensamma skapelser av halvt materiell art (styrkeledare osv.), medan deras individuella skapelser hör till den andliga klassen (supernafer osv.). När Härskarandarna *gemensamt* producerade Kretsarnas Sju Andar som svar på den Suprema Varelsens vilja och syfte, bör det noteras att de efterkommande från denna skaparhandling är andliga, inte materiella eller halvmateriella.

116:4.6 (1272.5) Så som det förhåller sig med superuniversernas Härskarandar, så förhåller det sig också med de trefaldiga härskarna över dessa superskapelser — Dagarnas Forna. Dessa personifikationer av Treenighetens rättvisa och rättskipning i tid och rymd verkar som stödjepunkter på fältet för den Supremes mobiliserande allsmäktiga styrka och tjänar som den sjufaldiga fokuseringen för utveckling av treenighetens överhöghet i tidens och

rymdens domäner. Från sitt fördelaktiga läge halvvägs mellan Paradiset och de evolverande världarna ser dessa härskare av treenighetsursprung i båda riktningarna, de har vetskap i båda riktningarna och koordinerar i båda riktningarna.

116:4.7 (1272.6) Lokaluniverserna är emellertid de verkliga laboratorierna i vilka utförs de sinnesexperiment, galaktiska äventyr, gudomlighetsutvecklingar och personlighetsframsteg som kosmiskt sammanräknade bildar den verkliga grundval på vilken den Supreme uppnår sin gudomsevolution i och genom erfarenhet.

116:4.8 (1272.7) I lokaluniverserna utvecklas även Skaparna: Samverkarens närvaro utvecklas från ett levande styrkefokus till ställningen som ett universums gudomliga Moderande-personlighet; Skaparsonens natur av existentiell paradigudomlighet utvecklas till en erfarenhetsmässig natur med suprem överhöghet.

Lokaluniverserna är startpunkterna för den sanna evolutionen, upphovsplatserna för ofullständiga äkta personligheter utrustade med valmöjligheten att enligt fri vilja vara med om att skapa sig själva till sådana som de är avsedda att bli.

116:4.9 (1273.1) Genom att utge sig till de evolutionära världarna förvärvar Administratörsönerna slutligen egenskaper som uttrycker Paradisets gudomlighet i erfarenhetsmässig förening med de högsta andliga värdena i människans materiella natur. Genom dessa och andra utgivningar förvärvar Mikael-Skaparna likaså den natur och det kosmiska synsätt som deras faktiska barn i lokaluniversumet har. Sådana Mästar-Skaparsöner närmar sig den subsuprema erfarenhetens fullbordan; och när deras överhöghet i lokaluniversumet utvidgas till att omfatta den associerade Skapande Anden kan man säga att den

närmar sig suprematetens gränser inom det evolutionära storuniversums nuvarande potentialer.

116:4.10 (1273.2) När Gåvosönerna uppenbarar nya vägar för människan att finna Gud, skapar de inte dessa vägar till att uppnå gudomlighet; snarare lyser de upp dessa framåtskridandets eviga vägar som leder genom den Supremes närvaro till Paradisfaderns person.

116:4.11 (1273.3) Lokaluniversumet är startplatsen för de personligheter som är längst borta från Gud, och som därför kan uppleva den största graden av andlig uppstigning i universum, kan uppnå maximalt erfarenhetsmässigt deltagande i medskapandet av sig själva. Dessa samma lokaluniverser erbjuder likaså största möjliga erfarenhetsdjup för de nedstigande personligheterna, som därmed uppnår något som för dem är precis lika meningsfullt som uppstigningen till Paradiset är för en evolverande varelse.

116:4.12 (1273.4) Den dödliga människan förefaller att vara nödvändig för Gud den Sjufaldiges fullständiga fungerande då denna gudomlighetsgruppering kulminerar i den aktualerande Supreme. Det finns många andra klasser av universumpersonligheter som är lika nödvändiga för utvecklingen av den Supremes allsmäktiga styrka, men denna beskrivning framförs som upplysning för människovarelserna, därför begränsar den sig främst till de faktorer som är verksamma vid utvecklingen av Gud den Sjufaldige och som har anknytning till den dödliga människan.

5. Den Allsmäktige och de Sjufaldiga Övervakarna

116:5.1 (1273.5) Ni har instruerats om Gud den Sjufaldiges förhållande till den Suprema Varelsen, och ni borde nu känna till att den Sjufaldige omfattar såväl storuniversums övervakare som dess skapare. Dessa sjufaldiga övervakare av storuniversum utgörs av följande:

116:5.2 (1273.6) 1. De Ledande Fysiska Övervakarna.

116:5.3 (1273.7) 2. De Suprema Styrkecentren.

116:5.4 (1273.8) 3. De Suprema Styrkeledarna.

116:5.5 (1273.9) 4. Den Allsmäktige Supreme.

116:5.6 (1273.10) 5. Verksamhetens Gud — den Oändlige Anden.

116:5.7 (1273.11) 6. Paradisön.

116:5.8 (1273.12) 7. Paradisets Ursprung — den Universelle Fadern.

116:5.9 (1273.13) Dessa sju grupper kan funktionellt inte skiljas från Gud den Sjufaldige, och de bildar den fysiska kontrollnivån av detta gudomsförbund.

116:5.10

(1273.14) Tudelningen i energi och ande (som härstammar från samnärvaron av den Evige Sonen och Paradisön) symboliserades med tanke på superuniverserna när de Sju Härskarandarna förenat engagerade sig i sin första gemensamma skapargärning. Denna händelse innebar de Sju Suprema Styrkeledarnas framträdande. Samtidigt därmed differentierade sig Härskarandarnas andliga

strömkretsar kontrastivt från de fysiska aktiviteterna i styrkeledarnas övervakning, och omedelbart framträdde det kosmiska sinnet som en ny faktor vid koordineringen av materia och ande.

116:5.11 (1274.1) Den Allsmäktige Supreme håller på att utvecklas som högste övervakare av den fysiska styrkan i storuniversum. Under nuvarande universumtidsålder förefaller denna potential av fysisk styrka att vara centrerad i de Sju Suprema Styrkeledarna, som verkar genom styrkecentrens fasta lokaliseringar och genom de fysiska övervakarnas rörliga närvaro.

116:5.12 (1274.2) Universerna i tiden är inte fulländade; fulländning är deras bestämmelse. Kampen för fulländning gäller inte endast de intellektuella och andliga nivåerna utan även energins och massans fysiska nivå. Etablerandet av de sju superuniverserna i ljus och liv förutsätter att de har uppnått fysisk stabilitet. Man förmodar att då det materiella jämviktstillståndet slutligen uppnås innebär detta att utvecklingen av den Allsmäktiges fysiska övervakning är fullbordad.

116:5.13 (1274.3) Under de första tiderna av universernas uppbyggnad är till och med Skaparna i Paradiset främst sysselsatta med den materiella jämvikten. Mönstret för ett lokaluniversum tar form inte endast som resultat av styrkecentrens aktiviteter utan även på grund av den Skapande Andens rymdnärvaro. Under alla dessa tidiga epoker av ett lokaluniversums uppbyggande uppvisar Skaparsonen en föga förstådd egenskap som gäller den materiella övervakningen, och han lämnar inte sin huvudstadsplanet förrän en jämvikt i stora drag har etablerats i lokaluniversumet.

116:5.14 (1274.4) När allt kommer omkring reagerar all energi för sinnet, och de fysiska övervakarna är barn till sinnets Gud, som är den som aktiverar Paradisets mönster. Styrkeledarnas intelligens ägnas outhärligt åt uppgiften att åstadkomma materiell kontroll. Deras kamp för fysiskt herravälde över energins relationer och massans rörelser upphör aldrig förrän de vinner slutlig seger över de energier och massor som utgör deras ständiga verksamhetsområde.

116:5.15 (1274.5) Andens kamp i tid och rymd gäller evolutionen av andens herravälde över materien genom förmedling av (det personliga) sinnet; den fysiska (icke-personliga) evolutionen av universerna gäller den kosmiska energins harmoniserande med jämviktsuppfattningarna hos sinnet, som är underställt andens överinsyn. Den totala evolutionen av hela storuniversum rör sig om personlighetens förenande av det energikontrollerande sinnet med det andekoordinerade intellektet och kommer att uppenbaras när den Supremes allsmäktiga styrka till fullo framträder.

116:5.16 (1274.6) Svårigheten att nå ett dynamiskt jämviktstillstånd inneligger i det faktum att kosmos växer. De etablerade strömkretsarna i den fysiska skapelsen råkar ständigt i fara av att ny energi och ny massa uppkommer. Ett växande universum är ett instabilt universum, därför kan ingen del av den kosmiska helheten finna verklig stabilitet förrän tidens fullbordan bevittnar de sju superuniversernas materiella fullständigande.

116:5.17 (1274.7) I ljusets och livets etablerade universer förekommer inga oväntade fysiska händelser av större betydelse. En relativt fullkomlig kontroll över den materiella skapelsen har uppnåtts, men fortsättningsvis innebär de problem, som de stadgade universernas

förhållande till de evolverande universerna medför, en utmaning av skickligheten hos Universums Styrkeledare. Dessa problem kommer dock gradvis att minska när den nyskapande aktiviteten avtar då storuniversum närmar sig kulmineringen av den evolutionära utvecklingen.

6. Andens dominans

116:6.1 (1275.1) I de evolutionära superuniverserna är energi-materien dominerande utom i personligheten, där anden genom sinnets förmedling kämpar för herraväldet. Målet för de evolutionära universerna är att underkuva energi-materien med hjälp av sinnet, att koordinera sinnet med anden, och att göra allt detta i kraft av den skapande och förenande personlighetsnärvaron. Sålunda blir, i förhållande till personligheten, de fysiska systemen underordnade, sinnessystemen jämställda och andesystemen ledande.

116:6.2 (1275.2) Denna förening av styrka och personlighet kommer på gudomsnivåerna till uttryck i och som den Supreme. Den egentliga utvecklingen av andens dominans är emellertid en tillväxt som bygger på de handlingar som storuniversums Skapare och skapade utför av fri vilja.

116:6.3 (1275.3) På absoluta nivåer är energi och ande ett. I samma ögonblick som avvikelser görs från sådana absoluta nivåer framträder emellertid en åtskillnad, och då energi och ande går ut från Paradiset mot rymden vidgas klyftan mellan dem tills de i lokaluniverserna har blivit helt divergerande. De är inte längre identiska, inte heller är de

likartade, och sinnet måste träda emellan för att relatera med varandra.

116:6.4 (1275.4) Att energin kan styras av de kontrollerande övervakningspersonernas handlingar avslöjar att energin reagerar för sinnesinverkan. Att massan kan stabiliseras genom dessa samma övervakande entiteters agerande anger att massan reagerar för sinnets ordningsskapande närvaro. Att anden själv i den viljeustrustade personligheten genom sinnet kan sträva efter herravälde över energimaterien avslöjar den potentiella enheten i all finit skapelse.

116:6.5 (1275.5) Det finns ett ömsesidigt beroende mellan alla krafter och personligheter överallt i universernas universum. Skaparsönerna och de Skapande Andarna är beroende av styrkecentrens och de fysiska övervakarnas medverkan vid organiserandet av universer. De Suprema Styrkeledarna är ofullständiga utan Härskarandarnas överinsyn. Hos en människovarelse reagerar den fysiska livsmekanismen till en viss del på (det personliga) sinnets befallningar. Samma sinne kan i sin tur bli dominerat av den målinriktade andens ledning, och som resultat av en sådan evolutionär utveckling skapas ett nytt barn till den Supreme, en ny personlig helhet av flera slag av kosmisk verklighet.

116:6.6 (1275.6) Så som det förhåller sig med delarna, så förhåller det sig även med helheten. Suprematetens andeperson behöver den Allsmäktiges evolutionära styrka för att nå fullbordan av Gudomen och bestämmelsens uppnåelse, association med Treenigheten. Tidens och rymdens personligheter står för kraftansträngningen, men kulminationen och fullbordandet av denna kraftansträngning är den Allsmäktige Supremes verk. Samtidigt som helhetens tillväxt sålunda

är summan av delarnas samfällda tillväxt, följer därav likaså att delarnas utveckling är en segmenterad återspeglning av helhetens målinriktade tillväxt.

116:6.7 (1275.7) I Paradiset är monota och ande en helhet — omöjliga att särskilja annat än till namnet. I Havona är materien och anden, fastän de kan särskiljas, samtidigt naturligt harmoniska. I de sju superuniverserna förekommer dock en stor skillnad. Det finns en vid klyfta mellan kosmisk energi och gudomlig ande; därför finns det där en större erfarenhetsmässig potential för sinnet att med sin verksamhet harmonisera och till slut förena fysiskt mönster med andliga syften. I de i tiden evolverande universerna i rymden är uttunningen av gudomligheten större, problemen som skall lösas svårare och möjligheten att få erfarenhet i att lösa dem mera omfattande. Hela denna superuniversumsituation för med sig en vidare arena för evolutionär tillvaro där möjligheten till kosmisk erfarenhet görs tillgänglig likaväl för skapad som för Skapare — rentav för den Suprema Gudomen.

116:6.8 (1276.1) Andens dominans som är existentiell på absoluta nivåer blir en evolutionär erfarenhet på finita nivåer och i de sju superuniverserna. Denna erfarenhet delas lika av alla, från den dödliga människan till den Suprema Varelsen. Alla strävar, strävar personligen, efter detta uppnående. Alla deltar, deltar personligen, i ödesbestämmelsen.

7. Den levande organismen storuniversum

116:7.1 (1276.2) Storuniversum är inte endast en materiell skapelse av fysisk storslagenhet, andens sublimitet och intellektuell omfattning, utan det är också en storartad och känsligt reagerande levande organism. Verkligt liv pulserar utigenom den mekanism som det vibrerande kosmos väldiga skapelse utgör. Universernas fysiska verklighet är symbolisk för den del av den Allsmäktige Supremes verklighet som kan uppfattas. Denna materiella och levande organism genomlöps av informationsströmkretsar precis så som människokroppen genomkorsas av ett nätverk av känselnerv. Detta fysiska universum är fyllt av energikanaler som effektivt aktiverar den materiella skapelsen, precis så som människokroppen får sin näring och energi genom blodomloppets distribution av de energiprodukter som kan upptas från födan. Det vidsträckta universum saknar inte heller sådana koordinerande centra för utomordentlig överinsyn vilka kunde jämföras med människomekanismens känsliga kemiska kontroll. Om ni blott visste något om ett styrkecentrums fysiska gestalt, kunde vi analogt berätta för er mycket mer om det fysiska universum.

116:7.2 (1276.3) I stort sett så som de dödliga litar till solenergin för livets upprätthållande, så är storuniversum beroende av de aldrig sinande energier, som strömmar ut från nedre Paradiset, för att upprätthålla de materiella aktiviteterna och kosmiska rörelserna i rymden.

116:7.3 (1276.4) De dödliga har givits sinne med vilket de kan bli medvetna om sin identitet och personlighet. Till det finitas helhet har utgivits sinne — rentav ett Supremt Sinne — med vilket anden i

denna uppkommande personlighet i kosmos ständigt strävar efter herravälde över energi-materien.

116:7.4 (1276.5) Den dödliga människan reagerar för andens ledning, så som storuniversum reagerar för det vittomspännande greppet från den Evige Sonens andegravitation, den universella övermateriella kraft som håller samman de eviga andliga värdena i alla skapelser i tidens och rymdens finita kosmos.

116:7.5 (1276.6) Människovarelserna kan för evigt identifiera sig med den totala och oförstörbara universumverkligheten — fusion med sin inre Tankeriktare. På samma sätt är den Supreme för evigt avhängig av den absoluta stabiliteten hos den Ursprungliga Gudomen, Paradistreenigheten.

116:7.6 (1276.7) Människans dragning till Paradisets fulländning, hennes strävan efter gudsuppnåelse, skapar i det levande kosmos en genuin gudomlighetsspänning som kan lösas endast genom utvecklandet av en odödlig själ; detta är vad som händer i en enskild dödlig varelses erfarenhet. När alla skapade och alla Skapare i storuniversum likaledes strävar efter gudsuppnåelse och gudomlig fulländning uppkommer en djup kosmisk spänning som kan få sin utlösning endast i den sublimes syntesen av den allsmäktiga styrkan med andepersonen som är den evolverande Guden för alla skapade, den Suprema Varelsen.

116:7.7 (1277.1) [Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare, som temporärt vistas på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 116](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 118](#) >>

Kapitel 117

Gud den Supreme

117:0.1 (1278.1) I DEN utsträckning vi lever enligt Guds vilja, vilken ställning i universum vi än kan tänkas ha, i samma utsträckning blir den Supremes allsmäktiga potential ännu ett steg aktualare. Det Första Ursprungets och Centrets syfte är lika med Guds vilja, så som den är potentialiserad i de tre Absoluten, personifierad i den Evige Sonen, förenad för universumverksamhet i den Oändlige Anden och förevigad i Paradisets eviga mönster. Gud den Supreme utvecklas till att bli den högsta finita manifestationen av Guds totala vilja.

117:0.2 (1278.2) Om alla invånare i storuniversum någon gång skulle komma därhän att de lever relativt fullständigt i enlighet med Guds vilja, då skulle skapelserna i tid och rymd etableras i ljus och liv, och då skulle den Allsmäktige — Suprematetens gudomspotential — bli

faktisk i och med att Gud den Supremes gudomliga personlighet framträder.

117:0.3 (1278.3) När ett evolverande sinne tonar in till det kosmiska sinnets strömkretsar, när ett evolverande universum stabiliseras enligt centraluniversumets mönster, när en avancerande ande får kontakt med Härskarandarnas förenade omvårdnadsverksamhet, när en uppstigande dödligs personlighet slutligen tonar in till den inneboende Riktarens gudomliga ledning, då har den Supremes aktualitet igen blivit en grad mer verklig i universerna. Då har Suprematetens gudomlighet igen avancerat ett steg närmare kosmiskt förverkligande.

117:0.4 (1278.4) Delarna och individerna i storuniversum utvecklas som en återspeglning av den Supremes totala utveckling, medan den Supreme i sin tur är den sammanfogade kumulativa summan av all utveckling i storuniversum. Från de dödligas synpunkt är bägge evolutionära och erfarenhetsmässiga växelverknningar.

1. Den Suprema Varelsens natur

117:1.1 (1278.5) Den Supreme är skönheten i den fysiska harmonin, sanningen i den intellektuella betydelsen och godheten i det andliga värdet. Han är sötman i den sanna framgången och glädjen i den eviga uppnåelsen. Han är storuniversums översjäl, det finita kosmosets medvetande, den finita verklighetens fullbordan och personifieringen av Skaparens och den skapades erfarenhet. Under all framtida evighet kommer Gud den Supreme att ge uttryck åt den

viljebaserade erfarenhetens verklighet i Gudomens treenighetsförhållanden.

117:1.2 (1278.6) I de Suprema Skaparnas personer har Gudarna nedstigit från Paradiset till tidens och rymdens domäner för att där skapa och utveckla varelser med förmåga att uppnå Paradiset och uppstiga dit i sitt sökande efter Fadern. Denna universumprocession av nedstigande Skapare som uppenbarar Gud och uppstigande skapade som söker Gud avslöjar den Supremes gudomsutveckling. I den Supreme uppnår både nedstigande och uppstigande en ömsesidig förståelse, finner det eviga och universella broderskapet. Den Suprema Varelsen blir sålunda den finita syntesen av den erfarenhet som består av de fullkomliga Skaparnas talan och de fullbordande skapades genmäle.

117:1.3 (1279.1) Storuniversum innehåller möjligheten till och strävar efter ett fullständigt förenande, vilket kommer sig av att denna kosmiska existens är en följd av de skapelsegärningar och styrkemandat som utgår från Paradistreenigheten, som är obegränsad enhet. Själva denna trinitariska enhet uttrycks i det finita kosmos i den Supreme, vars verklighet allt mer blir uppenbar då universerna når den maximala nivån av identifiering med Treenigheten.

117:1.4 (1279.2) Skaparens vilja och den skapades vilja är kvalitativt olika, men de är också erfarenhetsmässigt besläktade, ty den skapade och Skaparen kan samarbeta för att uppnå universumfulländning. Människan kan arbeta i förbindelse med Gud och därigenom vara med om att skapa en evig finalit. Gud kan arbeta även som människa i

sina inkarnerade Söner, som därigenom uppnår skapade varelsers suprema erfarenhet.

117:1.5 (1279.3) I den Suprema Varelsen förenas Skaparen och den skapade till en enda Gudom, vars vilja uttrycker en enda gudomlig personlighet. Den Supremes vilja är någonting mer än vare sig den skapades eller Skaparens vilja, just så som Härskarsonens suveräna vilja i Nebadon nu är någonting mer än en kombination av gudomlighetens och mänsklighetens vilja. Föreningen mellan Paradisets fulländning och erfarenheten från tid och rymd resulterar i ett nytt betydelsevärde på verklighetens gudomsnivåer.

117:1.6 (1279.4) Den Supremes evolverande gudomliga natur håller på att bli en trogen återgivning av alla skapades och alla Skapares enastående erfarenhet i storuniversum. I den Supreme är skaparheten och varelseskapet ett; de är för evigt förenade av den erfarenhet som föddes av svårigheterna i anslutning till lösandet av de mångahanda problem som ansätter all finit skapelse på dess eviga väg under sökandet efter fulländning och befrielse från ofullständighetens bojar.

117:1.7 (1279.5) Sanning, skönhet och godhet är korrelerade i Andens omvårdnad, Paradisets storslagenhet, Sonens barmhärtighet och den Supremes erfarenhet. Gud den Supreme *är* sanningen, skönheten och godheten, ty dessa gudomlighetsbegrepp representerar den idéskapande erfarenhetens finita maximum. De eviga källorna till dessa trefaldiga gudomlighetskvaliteter finns på överfinita nivåer, men en skapad varelse kunde förstå sådana ursprung endast som supersanning, superskönhet och supergodhet.

117:1.8 (1279.6) Mikael, som är en skapare, uppenbarade Skapar-Faderns gudomliga kärlek till sina jordiska barn. Sedan människorna

har upptäckt och mottagit denna gudomliga tillgivenhet kan de sträva efter att uppenbara denna kärlek för sina jordiska bröder. En sådan tillgivenhet hos de skapade är en sann återspeglning av den Supremes kärlek.

117:1.9 (1279.7) Den Supreme omfattar allting symmetriskt. Det Första Ursprunget och Centret är potentiellt i de tre stora Absoluten, aktuellt i Paradiset, i Sonen och i Anden, men den Supreme är både aktual och potentiell, en varelse med personlig suprematet och allsmäktig styrka, en som reagerar lika för den skapades strävan som för Skaparens syfte; en som själv agerar och påverkar universum och som själv reagerar för universums totalsumma; och en som på samma gång är suprem skapare och suprem skapad. Suprematetens Gudom uttrycker sålunda totalsumman av allt det finita.

2. Källan till den evolutionära tillväxten

117:2.1 (1280.1) Den Supreme är Gud-i-tiden. Han är hemligheten med de skapades tillväxt i tiden. Han är också segern över det ofullständiga nuet och fullbordandet av den framtid som går mot fulländning. De slutliga frukterna av all finit tillväxt är: styrka som anden, i kraft av personlighetens förenande och skapande närvaro, behärskar genom sinnet. Den kulminerande följden av all denna tillväxt är den Suprema Varelsen.

117:2.2 (1280.2) För den dödliga människan är existens detsamma som tillväxt. Så ser det verkligen ut att vara även i vidare bemärkelse när

det gäller hela universum, ty andeledd tillvaro förefaller att resultera i erfarenhetsbaserad tillväxt — ökad status. Vi har emellertid länge ansett att den nuvarande tillväxten, som kännetecknar de skapades tillvaro under innevarande universumtidsålder, är en funktion av den Supreme. Vi anser så lika att denna sorts tillväxt är något speciellt för den Supremes tillväxttidsålder, och att den kommer att upphöra när den Supremes tillväxt är avslutad.

117:2.3 (1280.3) Betänk vilken status de söner har som har treenigats av de skapade: De föds och lever i den nuvarande universumtidsåldern. De har personlighet och är utrustade med sinne och ande. De har upplevelser och kommer ihåg dem, men de *växer* inte såsom de uppstigande. Det är vår tro och uppfattning att fastän dessa söner som har treenigats av de skapade finns till i *denna* universumtidsålder, hör de i verkligheten till *nästa* universumtidsålder — den tidsålder som följer efter det att den Supremes tillväxt har fullbordats. Därför befinner de sig inte *i* den Supreme, som i sin nuvarande ställning kännetecknas av ofullständighet och därav följande tillväxt. Sålunda deltar de inte i den nuvarande universumtidsålderns erfarenhetsbaserade tillväxt utan hålls i reserv för nästa universumtidsålder.

117:2.4 (1280.4) Min egen klass av varelser, de Mäktiga Budbärarna, som har omfamnats av Treenigheten, deltar inte i tillväxten under nuvarande universumtidsålder. I viss mening är vi till vår ställning som om vi hörde till den föregående universumtidsåldern, vilket i själva verket Treenighetens Stationära Söner gör. En sak är säker: Vår status är fixerad genom treenighetsomfamningen, och erfarenhet resulterar inte längre i tillväxt.

117:2.5 (1280.5) Detta gäller inte för finaliterna eller någon annan av de evolutionära och erfarenhetsmässiga klasserna som deltar i den Supremes tillväxtprocess. Ni dödliga som nu lever på Urantia, och som kan sträva efter att uppnå Paradiset och finalitställning, borde förstå att en sådan bestämmelse kan förverkligas endast för att ni är en del av den Supreme och därför deltar i den Supremes tillväxtperiod.

117:2.6 (1280.6) En dag kommer den Supremes tillväxt att upphöra; hans ställning når sin fullbordan (ifråga om energi och ande). När den Supremes utveckling upphör ser vi även slutet på de skapades utveckling såsom en del av Supremateten. Vilket slags tillväxt som kan tänkas komma att känneteckna universerna i yttre rymden vet vi inte. Vi är emellertid mycket säkra på att det kommer att vara något som mycket skiljer sig från allt som man har sett under den nuvarande tidsåldern då de sju superuniverserna utvecklas. De evolutionära invånarna i storuniversum kommer utan tvivel att få som uppgift att kompensera yttre rymdens invånare för att deras avsaknad av delaktighet i den Supremes tillväxt.

117:2.7 (1280.7) Den Suprema Varelsen kommer, sådan han är då den nuvarande universumtidsåldern har fullbordats, att tjäna som en erfarenhetsmässig härskare i storuniversum. Yttre rymdens invånare — medborgarna under nästa universumtidsålder — kommer att ha en potential för den tillväxt som kommer efter superuniversumskedet, en kapacitet för evolutionär uppnåelse som förutsätter den Allsmäktige Supremes överhöghet och således utesluter de skapades deltagande i den syntes av styrka och personlighet som bildas under nuvarande universumtidsålder.

117:2.8 (1281.1) Sålunda kan den Supremes ofullständighet anses vara en fördel, emedan den möjliggör evolutionär tillväxt för de skapade och skapelsen i de nuvarande universerna. Tomheten har helt säkert sin betydelse, ty den kan erfarenhetsmässigt fyllas.

117:2.9 (1281.2) En av de mest fascinerande frågorna inom filosofin på den finita nivån är denna: Aktualeras den Suprema Varelsen som en reaktion på storuniversums utveckling, eller utvecklas detta finita kosmos steg för steg som en reaktion på den gradvisa aktualeringen av den Supreme? Eller är det möjligt att de är ömsesidigt beroende av varandra för sin utveckling, att de är evolutionära växelverkningar som vardera sätter igång den andras tillväxt? Detta är vi säkra på: Skapade varelser och universer, både höga och låga, utvecklas inom den Supreme, och när de utvecklas framträder en förenad summering av hela den finita aktiviteten i denna universumtidsålder. Detta är den Suprema Varelsens framträdande, för alla personligheter är det utvecklingen av den allsmäktiga makten som Gud den Supreme är i besittning av.

3. Den Supremes betydelse för universernas skapade varelser

117:3.1 (1281.3) Den kosmiska verklighet som i olika sammanhang kallas den Suprema Varelsen, Gud den Supreme och den Allsmäktige Supreme är en komplicerad och universell syntes av de faser som framträder i alla finita realiteter. Den vittomfattande diversifieringen

av evig energi, gudomlig ande och universellt sinne når sin finita kulmen i utvecklingen av den Supreme, som är totalsumman av all finit tillväxt och som har förverkligat sig på gudomsnivåerna för det finitas maximala fullbordan.

117:3.2 (1281.4) Den Supreme är den gudomliga kanal som genomströmmas av treodernas skapande infinitet, som utkristalliseras i rymdens galaktiska panorama och mot bakgrunden av vilket det storartade personlighetsdramat i tiden utspelas: andens seger över energi-materien genom sinnets förmedling.

117:3.3 (1281.5) Jesus sade: ”Jag är den levande vägen”, och det är han, den levande vägen från jagmedvetandets materiella nivå till gudsmedvetandets andliga nivå. Så som han är denna levande uppstigningsväg från jaget till Gud, så är den Supreme den levande vägen från finit medvetande till transcendens av medvetandet, rentav till insikt i det absonita.

117:3.4 (1281.6) Er Skaparson kan faktiskt vara en sådan levande kanal från mänsklighet till gudomlighet eftersom han personligen till fullo har upplevt färden längs denna universumväg för framåtskridande, från den äkta mänsklighet som representerades av Josua ben Josef, Människosonen, till Mikael av Nebadons paradisgudomlighet, den infinita Gudens Son. På liknande sätt kan den Suprema Varelsen verka som universumkanal för transcendens av finita begränsningar, ty han är det aktuella förkroppsligandet och personliga koncentratet av de skapades hela evolution, framåtskridande och förändligande. Därtill kommer att de erfarenheter som de från Paradiset nedstigande personligheterna förvärvar i storuniversum utgör den del av hans

erfarenhet som kompletterar hans summering av de från tiden kommande pilgrimernas uppstigningserfarenheter.

117:3.5 (1281.7) Den dödliga människan är mer än i bildlig betydelse gjord till Guds avbild. Från en fysisk synpunkt är detta uttalande knappast sant, men med hänsyn till vissa universumpotentialiteter är det ett verkligt faktum. I människosläktet framträder något av samma drama, som i en väldigt mycket större skala pågår i universernas universum, och som handlar om evolutionär uppnåelse. Människan, en viljemässig personlighet, blir i närvaro av den Supremes finita potentialiteter skapande i förbindelse med en Riktare, som är en icke-personlig entitet, och resultatet är att en odödlig själ slår ut i blom. Tidens och rymdens Skaparpersonligheter verkar i universerna i förbindelse med Paradistreenighetens icke-personliga ande och skapar därigenom en ny styrkepotential i gudomsverkligheten.

117:3.6 (1282.1) Den dödliga människan, som är en skapad varelse, är inte exakt lik den Suprema Varelsen som är gudom, men människans utveckling påminner i en del avseenden om den Supremes tillväxt. Människan växer medvetet från det materiella mot det andliga genom kraften, styrkan och uthålligheten i sina egna beslut. Hon växer även när hennes Tankeriktare utvecklar nya sätt att nå ned från de andliga till de morontiella själsnivåerna, och då själen en gång föds börjar den växa av sig själv.

117:3.7 (1282.2) Detta liknar i någon mån det sätt på vilket den Suprema Varelsen expanderar. Hans överhöghet växer som följd av de Suprema Skaparpersonligheternas gärningar och bedrifter; det innebär utveckling av majestätet i hans makt som härskare över storuniversum. Hans gudomsnatur är likaså beroende av

Treenighetens från tidigare existerande enhet. Det finns ytterligare en annan aspekt på utvecklingen av Gud den Supreme: Han är inte endast utvecklad av Skapare och härledd från Treenigheten; han är också självutvecklad och självhärledd. Gud den Supreme är själv en viljeförsedd skapande deltagare i sin egen gudomsaktualering. Människans morontiasjäl är likaså en viljeförsedd medskapande partner i sitt eget odödlighetsförverkligande.

117:3.8 (1282.3) Fadern samarbetar med Samverkaren vid behandlingen av Paradisets energier för att göra dem mottagliga för den Supreme. Fadern samarbetar med den Evige Sonen vid frambringandet av de Skaparpersonligheter vilkas gärningar en gång skall kulminera i den Supremes överhöghet. Fadern samarbetar med både Sonen och Anden vid skapandet av Treenighetspersonligheter som fungerar som härskare i storuniversum fram till den tid då den Supremes fullbordade utveckling gör honom kvalificerad att axla denna överhöghet. Fadern samverkar med sina Gudoms- och icke-gudomsjämställda på dessa och många andra sätt för att främja Suprematetens utveckling, men han verkar även ensam i dessa sammanhang. Hans solitära verksamhet kommer kanske bäst fram i Tankeriktarnas och deras associerade entiteters omvårdnadsverksamhet.

117:3.9 (1282.4) Gudom är enhet, existentiell i Treenigheten, erfarenhetsbaserad i den Supreme, och i de dödliga varelsesförverkligad i fusion med Riktaren. Tankeriktarens närvaro i den dödliga människan avslöjar den grundläggande enheten i universum, ty människan, den lägsta möjliga typen av universumpersonlighet, innesluter i sig ett faktiskt fragment av den

högsta och eviga verkligheten, av själva den ursprunglige Fadern till alla personligheter.

117:3.10 (1282.5) Den Suprema Varelsen utvecklas på grund av sin förbindelse med Paradistreenigheten och som följd av den gudomlighetsframgång som skapar- och administratörbarnen till denna Treenighet har. Människans odödliga själ utvecklar sin egen eviga bestämmelse genom association med Paradisfaderns gudomliga närvaro och enligt de personlighetsbeslut som människans sinne fattar. Vad Treenigheten är för Gud den Supreme, det är Riktaren för den evolverande människan.

117:3.11 (1282.6) Under nuvarande universumtidsålder är den Suprema Varelsen uppenbarligen oförmögen att verka direkt som skapare, utom i de fall då de finita handlingsmöjligheterna har uttömts av de skapande förmedlarna i tid och rymd. Än så länge har detta inträffat endast en gång i universums historia. När möjligheterna till finit verksamhet i fråga om återspeglingsverksamheten i universum hade uttömts, då fungerade den Supreme som skapande kulminerare av alla föregående skapargärningar. Vi tror att han igen kommer att fungera som en kulminerare i framtida tidsåldrar då den föregående skaparverksamheten har fullbordat en ändamålsenlig cykel av skapande aktivitet.

117:3.12 (1283.1) Den Suprema Varelsen skapade inte människan, men människan skapades bokstavligen av, och hennes liv härleddes från den Supremes potentialitet. Inte heller utvecklar den Suprema Varelsen människan; även så är den Supreme själva evolutionens innersta väsen. Från finit synpunkt faktiskt lever vi, rör vi oss och har vår varelse i den Supremes immanens.

117:3.13 (1283.2) Den Supreme kan uppenbarligen inte inleda ursprungligt förorsakande men förefaller att vara katalysatorn för all universumtillväxt och är synbarligen bestämd att utgöra totalitetskulmen vad beträffar bestämmelsen för alla erfarenhetsbaserade evolutionära varelser. Fadern ger upphov till begreppet om ett finit kosmos. Skaparsönerna förverkligar denna idé i tid och rymd med de Skapande Andarnas samtycke och samverkan. Den Supreme kulminerar det totala finita och etablerar dess förhållande till det absonitas bestämmelse.

4. Den finite Guden

117:4.1 (1283.3) När vi betraktar varelseskapelsens oupphörliga kamp för statusens fulländning och varelsens gudomlighet, kan vi inte annat än tro att dessa ändlösa strävanden är ett uttryck för den Supremes oupphörliga kamp för gudomligt självförverkligande. Gud den Supreme är den finita Gudomen, och han måste befatta sig med det finitas problem i detta ords fulla bemärkelse. Vår kamp med tidens skiftande öden i utvecklingsprocesserna i rymden är återspeglings av hans strävanden att själv bli verklig och att fullborda sin överhöghet inom den verksamhetssfär som hans evolverande natur håller på att utvidga till de yttersta gränserna för vad som är möjligt.

117:4.2 (1283.4) Överallt i storuniversum kämpar den Supreme för att komma till uttryck. Hans gudomliga utveckling bygger i viss mån på visdomen i det som varje befintlig personlighet gör. När en människovarelse väljer evig överlevnad blir hon bestämmelsemålets

medskapare. I denna uppstigande dödligas liv finner den finita Guden ett ökat förverkligande av sin personlighet och en utvidgning av sin erfarenhetsbaserade överhöghet. Om en skapad varelse förkastar den eviga levnadsbanan upplever den del av den Supreme, som var beroende av denna skapade varelses val, ett ofrånkomligt dröjsmål, en förlust som måste kompenseras av ersättande eller motsvarande erfarenhet; vad gäller den icke-överlevandes personlighet, absorberas den i skapelsens översjäl och blir en del av den Supremes Gudom.

117:4.3 (1283.5) Gud är så full av tillit, så kärleksfull, att han ger en del av sin gudomliga natur till och med i människovarelsernas hägn, att av dem förvaras och förverkligas. Fadernaturen, Riktarnärvaron, är oförstörbar oberoende av den dödliga varelsens val. Den Supremes barn, det evolverande jaget, kan tillintetgöras trots att ett sådant misslett jags potentiellt förenande personlighet fortlever som en faktor i Suprematetens Gudom.

117:4.4 (1283.6) Människopersonligheten kan verkligen tillintetgöra den individualitet som hör till människans ställning som skapad varelse, och fastän allt som var värdefullt i en sådan kosmisk självmördares liv bevaras, *fortlever dessa kvaliteter inte som en enskild skapad varelse*. Den Supreme finner igen uttryck i de skapade i universerna, men aldrig igen som just denna person. En icke-uppstigandes unika personlighet återvänder till den Supreme som en droppe vatten återvänder till havet.

117:4.5 (1284.1) Någon enskild handling av de personliga delarna av det finita är jämförelsevis betydelselös för den Suprema Helhetens slutliga framträdande, men helheten är dock beroende av de mångahanda delarnas totala handlande. Den enskilda dödligas

personlighet är betydelselös med tanke på Suprematetens totala helhet, men varje människas personlighet företräder ett oersättligt betydelsevärde i det finita. Då personligheten en gång har kommit till uttryck finner den aldrig igen ett likadant uttryck utom i denna levande personlighets fortgående tillvaro.

117:4.6 (1284.2) När vi sålunda strävar efter att uttrycka jaget, strävar den Supreme i oss och med oss för att uttrycka gudomligheten. När vi finner Fadern, då har den Supreme igen funnit alltings Skapare i Paradiset. När vi får kontroll över och bemästrar problemen med att förverkliga oss själva, då uppnår erfarenhetens Gud allsmäktig suprematet i tidens och rymdens universer.

117:4.7 (1284.3) Människosläktet stiger inte uppåt i universum utan ansträngningar, inte heller utvecklas den Supreme utan målinriktad och intelligent verksamhet. De skapade når inte fulländning genom att bara vara passiva, inte heller kan Suprematetens ande verkliggöra den Allsmäktiges styrka förutom genom sin omvårdnad oupphörligt tjäna den finita skapelsen.

117:4.8 (1284.4) Människans timliga förhållande till den Supreme är grunden för den kosmiska moral som innebär universell känslighet för och accepterande av *plikten*. Detta är en moral som överstiger den timliga känslan för relativt rätt och fel; det är en moraluppfattning som direkt bygger på den självmedvetna skapades värdesättning av sin erfarenhetsmässiga skyldighet gentemot den erfarenhetsbaserade Gudomen. Den dödliga människan och alla andra finita varelser skapas av den levande potentialen av energi, sinne och ande som finns i den Supreme. Det är till den Supreme som den uppstigande kombinationen av Riktare och dödlig tyr sig för att skapa den

odödliga och gudomliga karaktären hos en finalit. Det är av själva den Supremes verklighet som Riktaren med samtycke av människans vilja väver den eviga naturens mönster hos en uppstigande son till Gud.

117:4.9 (1284.5) Utvecklingen av Riktarens framsteg vid förändligandet och förevigandet av en människopersonlighet leder direkt till en utvidgning av den Supremes överhöghet. Sådana resultat i människans utveckling innebär samtidigt resultat i den evolutionära aktualeringen av den Supreme. Samtidigt som det är sant att de skapade inte kan utvecklas utan den Supreme är det antagligen också sant att den Supremes utveckling aldrig kan bli fullständig utan att utvecklingen av alla skapade varelser har fullbordats. Självmedvetna personligheters stora kosmiska ansvar ligger däri att den Suprema Gudomen i viss mening är beroende av det val som den dödliges vilja träffar. Det ömsesidiga framåtskridandet i de skapades och den Supremes utveckling rapporteras till Dagarnas Forna genom de outgrundliga mekanismerna för universums återspeglning.

117:4.10 (1284.6) Den stora utmaning som har givits den dödliga människan är denna: Kommer du att besluta dig för att personalisera de värdebetydelser som kan erfaras i kosmos in i ditt eget evolverande jag? Eller kommer du genom att avvisa överlevnaden låta dessa Suprematetens hemligheter ligga överksamma i väntan på någon annan varelses verksamhet vid någon annan tid, någon som på *sitt* sätt vill försöka sig på en skapad varelses bidrag till den finite Gudens utveckling? Det blir då hans bidrag till den Supreme, inte ditt.

117:4.11 (1284.7) Den stora kampen i denna universumtidsålder står mellan det potentiella och det aktuala — allt det som ännu inte har kommit till uttryck söker sig ett aktualerande. Om den dödliga

människan ger sig ut på äventyret till Paradiset följer hon tidens rörelser som rinner som strömningar inom evighetens flod. Om den dödliga människan avvisar den eviga levnadsbanan rör hon sig mot händelsernas ström i de finita universerna. Den mekaniska skapelsen går obönhörligt vidare så som Paradisfaderns utvecklande syfte, men den viljeförsedda skapelsen kan välja mellan att acceptera eller förkasta den roll som innebär personlighetens deltagande i evighetens äventyr. Den dödliga människan kan inte förinta de suprema värdena i människans tillvaro, men hon kan helt definitivt förhindra utvecklingen av dessa värden i sin egen personliga erfarenhet. I den utsträckning som människans jag sålunda vägrar att ta del i uppstigningen till Paradiset, i precis samma utsträckning fördröjs den Supreme med att ge uttryck åt sin gudomlighet i storuniversum.

117:4.12 (1285.1) I förvar hos den dödliga människan har givits inte endast Paradisfaderns Riktarnärvaro, utan även kontroll över ödesmålet för en ytterst liten bråkdel av den Supremes framtid. Ty så som människan uppnår sin mänskliga bestämmelse, så når den Supreme sin bestämmelse på gudomsnivåerna.

117:4.13 (1285.2) Så väntar beslutet för var och en av er så som det en gång väntade för var och en av oss: Kommer du att svika tidens Gud som är så beroende av det finita sinnets beslut? Kommer du att svika universernas Supreme personlighet genom lättjefullhet och slöhet som antyder en animalistisk tillbakagång? Skall du svika alla skapade varelsers storartade broder som är så beroende av varje varelse? Kan du låta dig drivas in i de oförverkligades rike när framför dig öppnar sig den förtrollande utsikten över en levnadsbana i universum — den

gudomliga upptäckten av Paradisfadern och det gudomliga deltagandet i sökandet efter och utvecklingen av Suprematetens Gud?

117:4.14 (1285.3) Guds gåvor — hans utgivning av verklighet — är inte något som avskiljs från honom själv. Han avlägsnar inte skapelsen från sig själv, men han har byggt upp spänningar i skapelserna som kretsar kring Paradiset. Gud älskar först människan och förlänar henne potentialen till odödlighet — evig verklighet. Och då människan älskar Gud, så blir hon evig i den aktuella verkligheten. Här är ett mysterium: Ju närmare Gud människan kommer genom kärlek, desto mer verklig — aktual — blir den människan. Ju mer människan drar sig bort från Gud, desto mer närmar hon sig överkligheten — upphörandet av existensen. När människan helgar sin vilja till att göra Faderns vilja, när människan ger Gud allt hon *har*, då gör Gud den människan till mer än hon är.

5. Skapelsens översjäl

117:5.1 (1285.4) Den storslagne Supreme är storuniversums kosmiska översjäl. I honom finner kvaliteterna och kvantiteterna i kosmos sin gudomsåterspeglings; hans gudomsnatur är en mosaikartad sammansättning av den totala väldigheten av alla skapades och Skapares natur överallt i de evolverande universerna. Den Supreme är även en aktualiserande Gudom med en skapande vilja som omfattar ett evolverande universumsyfte.

117:5.2 (1285.5) De intellektuella, potentiellt personliga jagen i det finita uppkommer från det Tredje Ursprunget och Centret och når

finit gudomssyntes i tid och rymd i den Supreme. När den skapade underställer sig Skaparens vilja undertrycker eller överlämnar han inte sin personlighet; de individuella personligheterna som deltar i aktualeringen av den finita Guden förlorar inte sitt viljeförsedda jag av att de verkar på detta sätt. Snarare växer sådana personligheter allteftersom de deltar i detta stora gudomsäventyr. Genom ett sådant förbund med gudomligheten förädlar, berikar, förändligar och förenar människan sitt evolverande jag ända fram till suprematetens tröskel.

117:5.3 (1286.1) Människans evolverande odödliga själ, det materiella sinnets och Riktarens gemensamma skapelse, uppstiger som sådan till Paradiset, och senare när den har upptagits i Finalitkåren blir den på något nytt sätt förenad med den Evige Sonens strömkrets för andegravitation genom ett erfarenhetsförfarande känt som *finalittranscendention*. Dessa finaliter blir sålunda acceptabla kandidater för erfarenhetsmässigt erkännande som Gud den Supremes personligheter. När dessa dödliga intellekt i Finalitkårens ouppenbarade framtida uppdrag uppnår andeexistensens sjunde stadium blir dessa tvåfaldiga sinnen trefaldiga. Dessa två harmoniserade sinnen, det mänskliga och det gudomliga, kommer att förhärligas i förbund med den då aktualerade Suprema Varelsens erfarenhetsbaserade sinne.

117:5.4 (1286.2) I den eviga framtiden kommer Gud den Supreme att vara aktualerad — kreativt uttryckt och andligen åskådliggjord — i den uppstigna människans förändligade sinne, den odödliga själen, just så som den Universelle Fadern uppenbarades i det jordiska liv som Jesus levde.

117:5.5 (1286.3) Människan förenas inte med den Supreme och dränker sin personliga identitet, men universumföljderna av alla människors erfarenheter bildar på detta sätt en del av den Supremes gudomliga erfarenhet. ”Handlingen är vår, följderna är Guds.”

117:5.6 (1286.4) Den framåtskridande personligheten lämnar efter sig en strimma av aktualerad verklighet på sin färd genom uppstigningsnivåerna i universerna. De växande skapelserna i tid och rymd, må de vara av sinne, ande eller energi, modifieras av personlighetens färd genom deras domäner. När människan agerar reagerar den Supreme, och denna transaktion utgör själva framåtskridandet.

117:5.7 (1286.5) De stora strömkretsarna för energi, sinne och ande är aldrig bestående ägodelar för de uppstigande personligheterna; dessa serviceformer förblir för alltid en del av Supremateten. I de dödligas erfarenhet finns människans intellekt i de biträdande sinnesandarnas rytmiska pulseringar, och det utför sina beslut inom den arena som åstadkoms av inkopplingen till strömkretsarna för denna omvårdnadsverksamhet. Vid människans död skiljs hennes människojag för alltid från sinnesandarnas strömkrets. Fastän dessa sinnesandar aldrig ser ut att överföra erfarenhet från en personlighet till en annan, kan de överföra, och gör det också, de icke-personliga återverkningarna av beslut och handlingar genom Gud den Sjufaldige till Gud den Supreme. (Åtminstone gäller detta för dyrkans och visdomens sinnesandar.)

117:5.8 (1286.6) Så förhåller det sig också med de andliga strömkretsarna. Människan använder dessa vid sin uppstigning genom universerna, men hon äger dem aldrig som en del av sin eviga

personlighet. Dessa strömkretsar för andlig omvårdnad — vare sig det gäller Sanningens Ande, den Heliga Anden eller superuniversumets andenärvaror — är emellertid mottagliga för och reagerar på de värden som uppkommer i den uppstigande personligheten, och dessa värden överförs troget genom den Sjufaldige till den Supreme.

117:5.9 (1286.7) Emedan sådana andliga inflytelser som den Heliga Anden och Sanningens Ande är verksamhetsformer i lokaluniversumet, begränsas deras ledning inte helt till de geografiska avgränsningarna för en given lokal skapelse. När den uppstigande dödlige passerar bortom gränserna för lokaluniversumet för sin uppkomst, berövas han inte helt Sanningens Andes omvårdnad. Denna Ande har ständigt undervisat och lett honom genom de filosofiska irrgångarna i de materiella och morontiella världarna och vid varje kris under uppstigningen ofelbart väglett Paradis-pilgrimen med orden: ”Detta är vägen.” När du lämnar lokaluniversets domäner bakom dig, genom omvårdnaden av den uppkommande Suprema Varelsens ande och genom de möjligheter som superuniversumets återspeglings erbjuder, kommer du i din uppstigning till Paradiset att vägledas av den tröstande och ledande anden som har utgivits av Guds Paradisgåvosöner.

117:5.10 (1287.1) Hur registreras betydelser, värden och fakta gällande den evolutionära erfarenheten i den Supreme av dessa mångahanda strömkretsar för kosmisk omvårdnad? Vi är inte alldeles säkra, men vi tror att denna registrering sker genom de Suprema Skaparnas personer, vilka har sitt ursprung i Paradiset och som är direkta källor till nämnda strömkretsar i tid och rymd. De sju biträdande sinnesandarnas anhopningar av sinneserfarenhet i deras omvårdnad

av intellektets fysiska nivå, är en del av den Gudomliga Omvårdarens erfarenhet i lokaluniversumet, och genom denna Skapande Ande registreras de antagligen i Suprematetens sinne. Likaså registreras de dödligas erfarenheter av Sanningens Ande och den Heliga Anden troligen på liknande sätt i Suprematetens person.

117:5.11 (1287.2) Även människans och Riktarens erfarenhet måste finna genklang i Gud den Supremes gudomlighet, ty när Riktarna erfar är de liksom den Supreme, och den dödliga människans evolverande själ skapas utifrån den från tidigare existerande möjligheten till en sådan erfarenhet inom den Supreme.

117:5.12 (1287.3) På detta sätt blir de mångahanda erfarenheterna i hela skapelsen en del av Suprematetens evolution. De skapade endast nyttjar det finitas kvaliteter och kvantiteter under sin uppstigning till Fadern; de icke-personliga konsekvenserna av detta nyttjande förblir för evigt en del av det levande kosmos, den Suprema personen.

117:5.13 (1287.4) Det som människan själv för med sig som en personlighetstillgång är karaktärskonsekvenserna av erfarenheten att ha använt sinnes- och andeströmkretsarna i storuniversum under sin uppstigning till Paradiset. När människan fattar beslut, och när hon omsätter sitt beslut i handling, då erfar hon, och betydelserna och värdena av denna erfarenhet är för evigt en del av hennes eviga karaktär på alla nivåer, från den finita till den slutliga. Den kosmiskt moraliska och gudomligt andliga karaktären representerar den skapades kapitalansamling av personliga beslut som har illuminerats av uppriktig dyrkan, förhärligats av intelligent kärlek och fullföljts i broderligt tjänande.

117:5.14 (1287.5) Den evolverande Supreme kommer till slut att kompensera de finita varelserna för deras oförmåga att någonsin få mer än en begränsad erfarenhetskontakt med universernas universum. De skapade kan nå fram till Paradisfadern, men deras evolutionära sinne, som är finit, är oförmöget att verkligen förstå den infinite och absolute Fadern. Eftersom de skapades all erfarenhet registreras i den Supreme och samtidigt är en del av honom, sedan när alla skapade når den finita tillvarons slutliga nivå och sedan den totala universumutvecklingen gör det möjligt för dem att nå Gud den Supreme som ett aktuellt gudomsväsen, då inneligger i själva denna kontakt även kontakt med den totala erfarenheten. Tidens finita innehåller i sig fröna till evigheten; och vi har fått lära oss att när utvecklingens fullbordan vittnar om att kapaciteten för kosmisk tillväxt har uttömts, då går det totala finita in i det eviga livsskedets absonita faser i sökandet efter Fadern som den Ultimate.

6. Sökandet efter den Supreme

117:6.1 (1287.6) Vi söker den Supreme i universerna, men vi finner honom inte. ”Han är den som är inom och utom alla ting och varelser, rörliga och orörliga. Oigenkännlig i sitt mysterium, fastän avlägsen, är han dock nära.” Den Allsmäktige Supreme är ”formen för det ännu oformade, mönstret för det ännu oskapade.” Den Supreme är ditt universumhem, och när du finner honom är det som att återvända hem. Han är din erfarenhetsmässiga förälder, och just som i människornas erfarenhet, så har han vuxit i erfarenheten som

gudomlig förälder. Han känner er, ty han är både lik de skapade och skaparna.

117:6.2 (1288.1) Om ni verkligen vill finna Gud, kan ni inte undgå att i ert sinne föds medvetandet om den Supreme. Så som Gud är er gudomlige Fader, så är den Supreme er gudomliga Moder, i vilken ni fostras under hela ert liv som universumvarelser. ”Hur universell är inte den Supreme — han finns på alla sidor! Skapelsens oräkneliga varelser är beroende av hans närvaro för sitt liv, och ingen förvägras tillträde.”

117:6.3 (1288.2) Vad Mikael är för Nebadon, det är den Supreme för det finita kosmos; hans Gudom är den stora kanal genom vilken Faderns kärlek strömmar utåt till hela skapelsen, och han är den stora kanal genom vilken finita varelser färdas inåt i sitt sökande efter Fadern, som är kärlek. Även Tankeriktarna är besläktade med honom; till sin ursprungliga natur och gudomlighet är de lik Fadern, men när de upplever händelserna i tiden i universerna i rymden blir de lik den Supreme.

117:6.4 (1288.3) Den handling som innebär att den skapade väljer att göra Skaparens vilja är ett kosmiskt värde och har en universumbetydelse på vilken någon ouppenbarad men överallt verkande koordinerande kraft reagerar omedelbart, troligen fungerandet av ett uttryck för den Suprema Varelsens ständigt vidgande verksamhet.

117:6.5 (1288.4) En evolverande dödligs morontiasjäl är i själva verket en son till den Universelle Faderns riktarinverkan och ett barn till den Suprema Varelsens, den Universella Moderns, kosmiska reaktion. Moderns inverkan dominerar den växande själen under hela dess

barndom i lokaluniversumet. Gudomsföräldrarnas inflytande blir mer jämbördigt efter fusionen med Riktaren och under livsskedet i superuniversumet, men när de skapade från tiden börjar sin färd genom evighetens centrala universum framträder Faderns natur allt mer och når höjdpunkten av sin finita manifestation vid igenkännandet av den Universelle Fadern och upptagningen i Finalitkåren.

117:6.6 (1288.5) I och med den erfarenhet som uppnåendet av finalitstatus innebär, påverkas de erfarenhetsmässiga moderkvaliteterna storligen av kontakt med och ingivelse från den Evige Sonens andenärvaro och den Oändlige Andens sinnesnärvaro. Därefter framträder, genom alla finalitverksamhets områden i storuniversum, ett nytt uppvaknande av den Supremes latent potential, ett nytt förverkligande av erfarenhetsbaserade betydelser och en ny syntes av erfarenhetsmässiga värden från hela uppstigningsskedet. Det ser ut som om detta förverkligande av jaget kommer att fortgå under universumlivsskedet för sjätte stadiets finaliter ända tills modersarvet från den Supreme når finit synkronisering med riktararvet från Fadern. Denna fascinerande period av verksamhet i storuniversum representerar den uppstigne och fulländade dödliges fortsatta livsskede som vuxen.

117:6.7 (1288.6) Sedan det sjätte stadiet i tillvaron har fullbordats och inträde skett i andestatusens sjunde och slutliga stadium följer troligen avancerande tidsåldrar av berikande erfarenhet, mognande visdom och förverkligande av gudomligheten. För en finalitnatur innebär detta troligen att kampen för andens självförverkligande i sinnet är avslutad, att koordineringen av den uppstigna

människonaturen med Riktarens gudomliga natur har fullbordats inom gränserna för de finita möjligheterna. Ett sådant storartat universumjag blir sålunda en evig finalitson till Paradisfadern såväl som ett evigt universumbarn till den Suprema Modern, ett universumjag som är kvalificerat att företräda både Fadern och Modern till universer och personligheter i varje verksamhet eller företag som berör den finita administrationen av skapade, skapande eller evolverande ting och varelser.

117:6.8 (1289.1) Alla människor som utvecklar en själ är bokstavligen evolutionära söner till Gud Fadern och Gud Modern, den Suprema Varelsen. Ända fram till den tid då den dödliga människan blir själsmedveten om sitt gudomliga arv måste dock denna visshet om släktskap med Gudomen inses genom tro. Människans livsupplevelse är den kosmiska kokong i vilken den Suprema Varelsens universumgåvor och den Universelle Faderns universumnärvaro (av vilka ingendera är personligheter) utvecklar morontiasjälen i tiden och den mänskliga-gudomliga finalitkaraktären för universumbestämmelse och evig tjänst.

117:6.9 (1289.2) Människorna glömmer alltför ofta att Gud är den största och högsta erfarenheten i människans tillvaro. Andra erfarenheter är begränsade till sin natur och sitt innehåll, men upplevelsen av Gud har inga begränsningar utom de som den skapades fattningsförmåga ställer, och själva denna upplevelse i sig vidgar fattningsförmågan. När människorna söker Gud söker de allting. När de finner Gud har de funnit allting. Sökandet efter Gud är ett frikostigt spridande av kärlek åtföljt av förvånande upptäckter av ny och större kärlek färdig att skänkas.

117:6.10 (1289.3) All sann kärlek är från Gud, och människan får del av den gudomliga tillgivenheten i den mån hon själv ger denna kärlek till sina medvarelser. Kärleken är dynamisk. Den kan aldrig fångas; den är levande, fri, spännande och alltid i rörelse. Människan kan aldrig ta Faderns kärlek och stänga in den i sitt hjärta. Faderns kärlek kan bli verklig för den dödliga människan endast då den passerar genom den människans personlighet, när hon i sin tur sprider denna kärlek till sina medvarelser. Kärlekens stora strömkrets går från Fadern genom söner till bröder och från dem till den Supreme. Faderns kärlek framträder i den dödligas personlighet genom Riktarens omvårdnad i människans inre. En sådan son som känner Gud uppenbarar denna kärlek för sina universumbröder, och denna broderliga tillgivenhet är själva väsendet i den Supremes kärlek.

117:6.11 (1289.4) Det finns inga andra sätt att närma sig den Supreme än genom erfarenhet, och i de nuvarande skapelseepokerna finns endast tre vägar längs vilka de skapade kan närma sig Supremateten:

117:6.12 (1289.5) 1. Paradisets Medborgare nedstiger från den eviga Ön genom Havona, där de förvärvar förmågan att förstå Supremateten genom observation av Paradis-Havonas verklighetsdifferential och genom utforskande upptäckter av de mångahanda aktiviteter som utförs av de Suprema Skaparpersonligheterna, allt från Härskarandar till Skaparsöner.

117:6.13 (1289.6) 2. De uppstigande från tid och rymd som kommer upp från de Suprema Skaparnas evolutionära universer kommer den Supreme nära under sin färd genom Havona som ett förstadium till den tilltagande uppskattningen av enheten hos Paradistreenigheten.

117:6.14 (1289.7) 3. De infödda i Havona skaffar sig en förståelse av den Supreme genom kontakter med nedstigande pilgrimer från Paradiset och uppstigande pilgrimer från de sju superuniverserna. De infödda havoniterna är av naturen i en ställning att kunna harmonisera de väsentligt olika synsätten som förekommer hos den eviga Öns medborgare och de evolutionära universernas medborgare.

117:6.15 (1290.1) För evolutionära varelser finns det sju stora vägar att närma sig den Universelle Fadern, och var och en av dessa vägar för uppstigning till Paradiset går genom en av de Sju Härskarandarnas gudomlighet. Varje sådant närmande möjliggörs av att den skapades mottaglighet för erfarenhet har utvidgats som följd av att han har tjänat i det superuniversum som återspeglar naturen hos dess Härskarande. Totalsumman av dessa sju erfarenheter utgör de nu kända gränserna för en varelses medvetande om Gud den Supremes realitet och aktuala verklighet.

117:6.16 (1290.2) Det är inte endast människans egna begränsningar som hindrar henne att finna den finita Guden. Det kommer sig också av universums ofullständighet, även ofullständigheten hos alla varelser — tidigare, nuvarande och framtida — gör den Supreme otillgänglig. Gud Fadern står att finna för varje individ som har uppnått gudalighetens gudomliga nivå, men Gud den Supreme kommer aldrig att kunna upptäckas personligen av någon *enskild* varelse före den långt avlägsna tid då *alla* varelser kommer att finna honom samtidigt genom att fulländningen uppnås universellt.

117:6.17 (1290.3) Fastän ni inte i denna universumtidsålder personligen kan finna honom, så som ni kan och kommer att finna Fadern, Sonen och Anden, kommer dock uppstigningen till Paradiset och det

efterföljande livsskedet i universum att gradvis i ert medvetande skapa ett igenkännande av universumnärvaron och den kosmiska verksamheten som karakteriserar all erfarenhets Gud. Andens frukter är substansen i den Supreme, så som han kan förstås i människans erfarenhet.

117:6.18 (1290.4) Människans framtida uppnåelse av den Supreme är en följd av hennes fusion med Paradisgudomens ande. Hos urantiaborna är denna ande den Universelle Faderns riktarnärvaro. Fastän Mysterieledsagaren är från Fadern och lik Fadern, betvivlar vi att ens en sådan gudomlig gåva kan utföra den omöjliga uppgiften att uppenbara den infinita Gudens natur för en finit varelse. Vi misstänker att det som Riktarna kommer att uppenbara för framtida sjunde stadiets finaliter kommer att vara Gud den Supremes gudomlighet och natur. Denna uppenbarelse kommer för en finit varelse att vara detsamma som en uppenbarelse av den Infinita skulle vara för en absolut varelse.

117:6.19 (1290.5) Den Supreme är inte infinit, men han omfattar troligen all infinitet som en finit varelse någonsin verkligen kan förstå. Att förstå mer än den Supreme är att vara mer än finit!

117:6.20 (1290.6) Alla erfarenhetsmässiga skapelser är ömsesidigt beroende av varandra i förverkligandet av sin bestämmelse. Endast den existentiella verkligheten bildar ett slutet helt och existerar självständigt. Havona och de sju superuniverserna behöver varandra för att nå högsta möjliga finita uppnåelse, likaså kommer de en gång att vara beroende av de framtida universerna i yttre rymden för transcendens av det finita.

117:6.21 (1290.7) En uppstigande människa kan finna Fadern. Gud är existentiell och därför verklig, oberoende av erfarenhetsställningen i totaluniversum. Ingen enskild uppstigande kommer dock någonsin att finna den Supreme förrän alla uppstigande har nått den maximala universummognad som kvalificerar dem till att samtidigt ta del i denna upptäckt.

117:6.22 (1290.8) Fadern gör inte skillnad på person, utan relaterar till var och en av sina uppstigande söner som kosmiska individer. Den Supreme gör inte heller skillnad på person, utan relaterar till sina erfarenhetsmässiga barn som en enda kosmisk helhet.

117:6.23 (1290.9) Människan kan upptäcka Fadern i sitt hjärta, men hon måste söka den Supreme i hjärtana på alla andra människor; och när alla skapade fulländat uppenbarar den Supremes kärlek, då blir han en universell aktual verklighet för alla skapade. Detta är bara ett annat sätt att säga att universerna etableras i ljus och liv.

117:6.24 (1291.1) Då alla personligheter har nått ett fulländat självförverkligande och en fulländad jämvikt har åstadkommits överallt i universum är detta detsamma som uppnåelse av den Supreme och det anger att all finit verklighet har befriats från begränsningarna i den ofullständiga tillvaron. En sådan uttömning av alla finita potentialer betyder att uppnåelsen av den Supreme är fullbordad, vilket kan på annat sätt definieras som fullbordat evolutionärt aktualerande av den Suprema Varelsen själv.

117:6.25 (1291.2) Människorna finner inte den Supreme plötsligt och sensationellt så som en jordbävning river upp sprickor i berggrunden, utan de finner honom långsamt och tålmodigt så som en älv långsamt nöter bort jorden undertill.

117:6.26 (1291.3) När du finner Fadern finner du den stora orsaken till ditt andliga uppstigande i universerna; när du finner den Supreme finner du det stora resultatet av din livsfärd till Paradiset.

117:6.27 (1291.4) Men ingen dödlig som känner Gud kan någonsin känna sig ensam på sin färd genom kosmos, ty han vet att Fadern vandrar vid hans sida varje steg på vägen, medan själva vägen där han vandrar är den Supremes väsensnärvaro.

7. Den Supremes framtid

117:7.1 (1291.5) Det fullbordade förverkligandet av alla finita potentialer är detsamma som ett avslutat förverkligande av all evolutionär erfarenhet. Detta innebär att den Supreme slutligen framträder som en allsmäktig gudomsnärvaro i universerna. Vi tror att den Supreme i detta utvecklingsstadium kommer att vara lika fristående personifierad som den Evige Sonen, lika konkret styrkeförsedd som Paradisön, lika fullständigt enad som Samverkaren, och allt detta inom gränserna för Suprematetens finita möjligheter vid kulminationen av den nuvarande universumtidsåldern.

117:7.2 (1291.6) Fastän detta är ett helt sakligt begrepp av den Supremes framtid, önskar vi fästa er uppmärksamhet vid vissa problem som inneligger i detta begrepp:

117:7.3 (1291.7) 1. De Okvalificerade Övervakarna av den Supreme skulle knappast kunna gudifieras i något skede förrän hans utveckling har avslutats, och dock utövar dessa samma övervakare redan nu i

begränsat avseende en suprematetens överhöghet i förhållande till de universer som har etablerats i ljus och liv.

117:7.4 (1291.8) 2. Den Supreme skulle knappast kunna fungera i den Ultimata Treenigheten förrän han har nått en universumstatus som innebär fullbordad aktualitet, och dock är den Ultimata Treenigheten redan nu en kvalificerad verklighet, och ni har informerats om existensen av den Ultimates Kvalificerade Ställföreträdare.

117:7.5 (1291.9) 3. Den Supreme är inte helt verklig för de skapade i universerna, men det finns många orsaker till att man kan sluta sig till att han är helt verklig för den Sjufaldiga Gudomen, allt från den Universelle Fadern i Paradiset till Skaparsönerna och de Skapande Andarna i lokaluniverserna.

117:7.6 (1291.10) Det kan hända att det vid det finitas övre gränser, där tid förenas med transcenderad tid, förekommer något slag av utsuddning och blandning av ordningsföljden. Det kan hända att den Supreme på förhand kan projicera sin universumnärvaro på dessa supertidens nivåer och sedan i begränsad omfattning förutse en framtida utveckling genom att återspegla denna framtidsprognos som den Projicerade Ofullständighetens Immanens tillbaka till de skapade nivåerna. Sådana fenomen kan iakttas överallt där det finita kommer i kontakt med det överfinita, såsom fallet är hos människovarelserna som innebos av Tankeriktare, vilka är verkliga förutsägelser om människans framtida universumuppnåenden i all evighet.

117:7.7 (1292.1) När de dödliga uppstigna upptas i Paradisets finalitkår avlägger de en ed till Paradistreenigheten, och då de svär denna trohetsed förbinder de sig därmed till evig trohet mot Gud den

Supreme, som *är* Treenigheten så som den förstås av alla finita skapade personligheter. Senare när finalitkompanierna verkar överallt i de evolverande universerna är de endast underkastade de mandat som utgår från Paradiset, ända till de händelserika tider då lokaluniverserna etableras i ljus och liv. När de nya styresorganen i dessa fullbordade skapelser börjar återspegla den Supremes uppkommande överhöghet, observerar vi att de uteliggande finalitkompanierna då erkänner domsrätten hos dessa nya styresorgan. Det förefaller som om Gud den Supreme skulle utvecklas som förenaren av de evolutionära Finalitkåren, men det är högst sannolikt att den eviga bestämmelsen för dessa sju kårer kommer att ledas av den Supreme som en av medlemmarna i den Ultimata Treenigheten.

117:7.8 (1292.2) Den Suprema Varelsen har tre superfinita möjligheter till manifestation i universum:

117:7.9 (1292.3) 1. Absonit samverkan i den första erfarenhetsmässiga Treenigheten.

117:7.10 (1292.4) 2. Medabsolut förhållande i den andra erfarenhetsmässiga Treenigheten.

117:7.11 (1292.5) 3. Medinfinit deltagande i Treenigheternas Treenighet, men vi har ingen tillfredsställande uppfattning om vad detta verkligen skulle betyda.

117:7.12 (1292.6) Detta är en av de allmänt accepterade hypoteserna om den Supremes framtid, men det finns också många spekulationer om hans relationer till det nuvarande storuniversum efter det att det har nått statusen av ljus och liv.

117:7.13 (1292.7) Det nuvarande målet för superuniverserna är att bli, sådana de är och inom sina potentialer, fulländade så som Havona är fullkomligt. Denna fulländning gäller fysisk och andlig uppnåelse, men även förvaltningens, regeringsmaktens och broderskapets utveckling. Man tror att möjligheterna till disharmoni, obalans och missanpassning i superuniverserna under kommande tidsåldrar till slut kommer att uttömmas. Energiströmkretsarna kommer att vara i perfekt balans och helt underordnade sinnet, medan anden i anslutning till personligheten kommer att ha nått herraväldet över sinnet.

117:7.14 (1292.8) Man antar att den Supremes andeperson och den Allsmäktiges förvärvade styrka vid denna avlägsna framtida tidpunkt har uppnått en jämbördig utveckling och att båda, såsom förenade i det Suprema Sinnet, faktualiseras som den Suprema Varelsen, en fullbordad aktualitet i universerna — en aktualitet som kan observeras av alla skapade intelligenser, för vilken alla skapade energier reagerar, som koordineras i alla andliga entiteter och som erfars av alla universumpersonligheter.

117:7.15 (1292.9) Detta begrepp inbegriper den Supremes aktuala överhöghet i storuniversum. Det är helt sannolikt att de nuvarande Treenighetsadministratörerna fortsätter som hans ställföreträdare, men vi tror att de nuvarande skiljelinjerna mellan de sju superuniverserna gradvis kommer att försvinna, och att hela storuniversum kommer att fungera som en fulländad helhet.

117:7.16

(1292.10) Det är möjligt att den Supreme då kommer att vara personligen bosatt i Uversa, högkvarteret i Orvonton, och därifrån leda administrationen av skapelserna i tiden, men detta är verkligen

endast en gissning. Helt säkert kommer dock den Suprema Varelsens personlighet att definitivt kunna kontaktas på någon specifik plats, fastän detta Gudomsväsens allestädesnärvaro troligen fortsättningsvis kommer att genomtränga universernas universum. Vad förhållandet mellan den tidsålderns superuniversummedborgare och den Supreme kommer att vara vet vi inte, men det kan vara något som liknar det nuvarande förhållandet mellan de infödda havonaborna och Paradistreenigheten.

117:7.17 (1293.1) Det fullbordade storuniversum under dessa framtida dagar kommer att vara mycket annorlunda än för närvarande. Förbi är då de spännande äventyren med att organisera galaxer i rymden, att plantera liv i osäkra världar i tiden, att utveckla harmoni av kaos, skönhet av potentialer, sanning av betydelser och godhet av värden. Tidens universer har då fullbordat sin finita bestämmelse! Kanske blir det då en stunds vila, avkoppling från den tidsålderslånga kampen för evolutionär fulländning. Men inte länge! Säkert, visst och obevekligt kommer den uppkommande Gudomens mysterium i form av Gud den Ultimate att utmana dessa fulländade medborgare i de etablerade universerna, just så som deras kämpande evolutionära föregångare en gång utmanades av sökandet efter Gud den Supreme. Ridån för det kosmiska ödesmålet går upp för att avslöja den transcendentastorslagenheten i det lockande absonita sökandet för att nå den Universelle Fadern på dessa nya och högre nivåer som uppenbaras i de skapades ultimata erfaranden.

117:7.18 (1293.2) [Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare, som temporärt vistas på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 117](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 119](#) >>

Kapitel 118

Suprem och Ultimat — tid och rymd

- 118:0.1 (1294.1) OM Gudomens olika naturer kan man säga att:
- 118:0.2 (1294.2) 1. Fadern är ett självexisterande jag.
- 118:0.3 (1294.3) 2. Sonen är ett samexisterande jag.
- 118:0.4 (1294.4) 3. Anden är ett medexisterande jag.
- 118:0.5 (1294.5) 4. Den Supreme är ett evolutionärt-erfarenhetsbaserat jag.
- 118:0.6 (1294.6) 5. Den Sjufaldige är självfördelande gudomlighet.
- 118:0.7 (1294.7) 6. Den Ultimate är transcendentalt-erfarenhetsbaserat jag.
- 118:0.8 (1294.8) 7. Den Absolute är existentiellt-erfarenhetsbaserat jag.

118:0.9 (1294.9) Medan Gud den Sjufaldige är oundgänglig för den Supremes evolutionära uppnående, är den Supreme även oundgänglig för den Ultimates slutlig framträdande. Den Supremes och den Ultimates tvåfaldiga väsen utgör den grundläggande associationen mellan subabsolut och härledd Gudom, ty de kompletterar varandra på ett ömsesidigt beroende sätt vid uppnåendet av bestämmelsemålet. Tillsammans bildar de den erfarenhetsmässiga bro som förenar all skapande tillväxts begynnelse och fullbordan i totaluniversum.

118:0.10

(1294.10) Den skapande tillväxten är ändlös men alltid belönande, ändlös till sin utsträckning men alltid punkterad av stunder då en personlighet känner tillfredsställelse av att ha nått delmål. Dessa stunder tjänar mycket effektivt som upptakter till mobilisering av krafter för nya äventyr i kosmisk tillväxt, utforskande av universum och uppnående av Gudomen.

118:0.11

(1294.11) Fastän matematikens område belastas av kvalitativa begränsningar, förser det dock det finita sinnet med en begreppsmässig bas för att begrunda infiniteten. Siffrorna har ingen kvantitativ begränsning, inte heller för det finita sinnets fattningsförmåga. Oberoende av hur stort ett tal är kan man alltid tänka sig att addera ett till. Man kan också förstå att detta inte når upp till oändligheten, ty oberoende av hur många gånger man upprepar denna addition kan alltid ytterligare ett tal adderas.

118:0.12

(1294.12) Samtidigt kan de oändliga talserierna summeras i varje given punkt, och denna totalsumma (rättare sagt subtotalsumma) skänker en given person vid given tid och med given

status den fulla sötma som måluppnåelsen medför. Förr eller senare börjar denna samma person hungra och längta efter nya och större mål, och sådana äventyr av tillväxt kommer ständigt att finnas tillgängliga i tidens fullbordan och evighetens cykler.

118:0.13

(1294.13) Varje successiv universumtidsålder är förrummet till följande skede av kosmisk tillväxt, och varje universumepok tillhandahåller det omedelbara bestämmelsemålet för alla föregående stadier. Havona är i sig självt en fullkomlig men av fullkomligheten begränsad skapelse. Havonas fullkomlighet finner, när den expanderar ut i de evolutionära superuniverserna, inte endast kosmiskt bestämmelsemål utan även befrielse från begränsningarna i den för-evolutionära tillvaron.

1. Tid och evighet

118:1.1 (1295.1) Det är hjälpsamt för människans kosmiska orientering att nå all möjlig förståelse av Gudomens förhållande till kosmos. Medan den absoluta Gudomen är evig till sitt väsen, är Gudarnas förhållande till tiden som en erfarenhet i evigheten. I de evolutionära universerna är evigheten timlig varaktighet — det beständiga *nuet*.

118:1.2 (1295.2) Den dödliga varelsens personlighet kan bli evig genom att identifiera sig med den inneboende anden, vilket sker genom beslutet att göra Faderns vilja. Ett sådant helgande av viljan är liktydigt med förverkligandet av syftets evighetsrealitet. Detta betyder att den skapades syfte har blivit fastställt med hänsyn till följden av

stunder; med andra ord att följderna av stunder inte medför någon förändring i den skapades syfte. En miljon eller en miljard stunder gör ingen skillnad. Antal har upphört att ha någon betydelse i förhållande till den skapades syfte. Sålunda resulterar den skapades val i förening med Guds val i de eviga realiteter som innebär en aldrig upphörande förening mellan Guds ande och människans natur i ett evigt tjänande av Guds barn och deras Paradisfader.

118:1.3 (1295.3) Det finns ett direkt förhållande mellan mognaden och måttenheten för tidsmedvetandet i varje givet intellekt. Tidsenheten kan vara en dag, ett år eller en längre period, men den är ofrånkomligt den måttstock enligt vilken det medvetna jaget utvärderar omständigheterna i livet och enligt vilken det tänkande intellektet mäter och bedömer fakta i den timliga existensen.

118:1.4 (1295.4) Erfarenhet, visdom och omdöme medför att tidsenheten i den dödligas upplevelse förlängs. När människans sinne sträcker sig bakåt till det förgångna utvärderar det tidigare erfarenheter i syfte att tillämpa dem på en situation i nuet. När sinnet sträcker sig in i framtiden försöker det bedöma den framtida betydelsen av ett möjligt handlande. Efter att på detta sätt ha tagit med i beräkningen både erfarenhet och visdom, gör människoviljan ett bedömningsbeslut i nuet, och den handlingsplan som sålunda har fötts av det förgångna och det framtida blir verklig.

118:1.5 (1295.5) När det växande jaget mognar, förs det förflutna och det framtida samman för att belysa det nuvarandes sanna betydelse. När jaget mognar sträcker det sig allt längre bakåt in i det förgångna för att söka efter erfarenhet, medan dess visdomsprognoser försöker tränga allt djupare in i den okända framtiden. När det tänkande jaget

utsträcker detta sökande allt längre in i både det förflutna och det framtida, då blir omdömet allt mindre beroende av det momentana nuet. På detta sätt börjar beslut och handling frigöra sig från det rörliga nuets bojar, samtidigt som de börjar uppvisa aspekter på betydelsen av det förgångna och det framtida.

118:1.6 (1295.6) Tålmod utövas av de dödliga vilkas tidsenhet är kort; sann mognad höjer sig över tålmodet genom den fördragsamhet som föds av verklig förståelse.

118:1.7 (1295.7) Att mogna är att leva mer intensivt i nuet och att samtidigt frigöra sig från nuets begränsningar. De planer som uttrycker mognad bygger på tidigare erfarenhet och uppgörs i nuet på ett sätt som höjer de framtida värdena.

118:1.8 (1295.8) Den tidsenhet som uttrycker omognad koncentrerar betydelser och värden till den nuvarande stunden på ett sätt som skiljer nuet från dess rätta förhållande till icke-nuet — det förgångna och det framtida. Den tidsenhet som anger mognad är utmätt för att uppenbara det jämställda förhållandet mellan det förgångna, det nuvarande och det framtida på ett sådant sätt att jaget börjar få insikt i händelsernas helhet, börjar betrakta tidens landskap ur ett panoramalikt perspektiv av vidgade horisonter, börjar kanske ana en evig kontinuitet utan början och utan slut, en kontinuitet vars fragment kallas tid.

118:1.9 (1296.1) På det infinitas och det absolutas nivåer innehåller den nuvarande stunden allt det förgångna såväl som allt det framtida. JAG ÄR betyder också JAG VAR och JAG SKALL VARA. Detta representerar vår bästa uppfattning om evigheten och det eviga.

118:1.10 (1296.2) På den absoluta och eviga nivån är potentiell verklighet precis lika meningsfull som aktual verklighet. Endast på den finita nivån och för tidsbundna varelser förefaller det att finnas en stor skillnad mellan dem. För Gud — som absolut — är en uppstigande dödlig som har fattat det eviga beslutet redan en paradisfinalit. Den Universelle Fadern är genom Tankeriktaren i människans inre inte på detta sätt begränsad i sin uppfattning, utan han kan också vara medveten om och delta i varje timlig kamp i samband med problemen vid den skapades uppstigning från djurlika till gudalika nivåer i tillvaron.

2. Allestädesnärvaro och ubikvit

118:2.1 (1296.3) Gudomens ubikvit bör inte förväxlas med den gudomliga allestädesnärvaros ursprunglighet. Det är i enlighet med Faderns vilja att den Supreme, den Ultimate och den Absolute kompenserar, koordinerar och förenar hans ubikvit i tid och rymd och hans allestädesnärvaro, som transcenderar tid och rymd, med hans tidlösa och rymdlösa universella och absoluta närvaro. Ni bör komma ihåg att medan Gudomens ubikvit så ofta må vara associerad med rymden är den inte nödvändigtvis betingad av tiden.

118:2.2 (1296.4) Som dödliga och morontiella uppstigande urskiljer ni gradvis Gud allt bättre genom Gud den Sjufaldiges omvårdnad. Under färden genom Havona upptäcker ni Gud den Supreme. I Paradiset finner ni honom som person, och sedan som finaliter försöker ni snart lära känna honom som den Ultimate. Som finaliter förefaller ni att ha

endast en riktning att följa, sedan ni har uppnått den Ultimate, och det vore att påbörja sökandet efter den Absolute. Ingen finalit kommer att störas av osäkerhetsmomenten i anslutning till uppnåelsen av Gudomsabsolutet, eftersom var och en av dem vid slutet av den suprema och den ultimata uppstigningen mötte Gud Fadern. Dessa finaliter skulle utan tvivel tro att även om de lyckades finna Gud den Absolute, skulle de endast upptäcka samma Gud, Paradisfadern som manifesterar sig på än mer infinita och universella nivåer.

Otvivelaktigt skulle uppnåendet av Gud i det absoluta uppenbara den Ursprunglige Förfadern till universerna såväl som den Slutlige Fadern till personligheterna.

118:2.3 (1296.5) Gud den Supreme är kanske inte ett uttryck för Gudomens allestädesnärvaro i tid och rymd, men han är faktiskt en manifestation av den gudomliga ubikviteten. Mellan Skaparens andliga närvaro och skapelsens materiella manifestationer existerar ett vidsträckt område av ubikvitetisk *tillblivelse* — den evolutionära Gudomens uppkomst i universum.

118:2.4 (1296.6) Om Gud den Supreme någonsin åtar sig en direkt övervakning av universerna i tid och rymd, är vi övertygade om att en sådan gudomsadministration kommer att fungera under överinsyn av den Ultimate. I ett sådant fall skulle Gud den Ultimate börja manifestera sig för universerna i tiden som den transcendentale Allsmäktige (den Allpotente), som i supertiden och den transcenderade rymden utövade överinsyn beträffande den Allsmäktige Supremes administrativa funktioner.

118:2.5 (1297.1) Det dödliga sinnet kan fråga sig, såsom även vi gör: Om Gud den Supremes utveckling till administrativ maktställning i

storuniversum åtföljs av mer omfattande manifestationer av Gud den Ultimate, kommer då ett motsvarande framträdande av Gud den Ultimate i de postulerade universerna i yttre rymden att åtföljas av liknande och större uppenbarelser av Gud den Absolute? Det vet vi verkligen inte.

3. Förhållanden mellan tid och rymd

118:3.1 (1297.2) Endast genom ubikvitet kunde Gudomen förena manifestationerna av tid och rymd för en finit uppfattning, ty tiden är en följd av stunder medan rymden är ett system av associerade punkter. När allt kommer omkring uppfattar ni ju tiden genom analys och rymden genom syntes. Ni koordinerar och associerar dessa två olika uppfattningar genom den integrerande insikten hos personligheten. Inom hela djurriket är det endast människan som har denna förmåga att uppfatta tid och rymd. För ett djur har rörelse betydelse, men rörelse uttrycker värde endast för en varelse som har personlighetsstatus.

118:3.2 (1297.3) Ting är betingade av tiden, men sanningen är tidlös. Ju mer sanning du känner till, desto mer sanning *är* du; desto mer kan du förstå av det förgångna och desto mer kan du fatta av det framtida.

118:3.3 (1297.4) Sanningen är orubblig — ständigt fri från alla tillfälliga växlingar men aldrig död och formell, alltid vibrerande och anpassningsbar — strålände full av liv. När sanningen kopplas till fakta begränsar emellertid både tid och rymd dess betydelser och korrelerar dess värden. Sådana sanningsrealiteter kopplade till fakta

blir uppfattningar och överförs följaktligen till området för relativa kosmiska realiteter.

118:3.4 (1297.5) Sammankopplandet av Skaparens absoluta och eviga sanning med den finita och tidsbundna varelsens faktiska erfarenhet resulterar i ett nytt och uppkommande värde hos den Supreme.

Uppfattningen om den Supreme är väsentlig för koordineringen av den gudomliga och oföränderliga högre världen med den finita och ständigt föränderliga lägre världen.

118:3.5 (1297.6) Av alla icke-absoluta ting kommer rymden närmast till att vara absolut. Rymden är uppenbarligen absolut ultimat. Den verkliga svårighet som vi har att på den materiella nivån förstå rymden beror på det faktum att medan materiella kroppar existerar i rymden, existerar också rymden i dessa samma materiella kroppar. Fastän det finns mycket som gäller rymden som är absolut, betyder detta inte att rymden är absolut.

118:3.6 (1297.7) Det kan vara till hjälp för förståelsen av rymdens relationer om man antar att rymden, relativt taget, i sista hand är en egenskap hos alla materiella kroppar. När sålunda en kropp rör sig genom rymden för den också med sig alla sina egenskaper, även den rymd som finns i och är en del av en sådan kropp som befinner sig i rörelse.

118:3.7 (1297.8) Alla verklighetens strukturer upptar rymd på de materiella nivåerna, men andegestaltningar existerar endast i förhållande till rymden; de upptar eller undantränger inte rymd, inte heller innehåller de rymd. För oss gäller dock den stora gåtan i samband med rymden gestaltningen av en idé. När vi kommer in på sinnets område möter vi mångt pussel. Upptar gestaltningen —

verkligheten — av en idé rymd? Vi vet verkligen inte, men vi är säkra på att en idégestaltning inte innehåller rymd. Det vore dock knappast på sin plats att dra slutsatsen att det immateriella alltid är rymdlöst.

4. Primärt och sekundärt orsakande

118:4.1 (1298.1) Många av den dödliga människans teologiska svårigheter och metafysiska dilemman kommer sig av människans fellokalisering av Gudomens personlighet, och av att hon som följd därav tillskriver underordnad Gudomlighet och evolverande Gudom infinita och absoluta egenskaper. Ni bör inte glömma att fastän det förvisso finns en sann Första Orsak, finns det också en mängd jämställda och underordnade orsaker, både associerade och sekundära orsaker.

118:4.2 (1298.2) Den väsentliga skillnaden mellan förstahandsorsaker och andrahandsorsaker är att förstahandsorsakerna åstadkommer ursprungliga effekter som inte har ärvt någon faktor som härrör från förutgående kausation. Sekundära orsaker ger effekter som utan undantag uppvisar arv från annan och förutgående kausation.

118:4.3 (1298.3) De rent statiska potentialer som naturligt ingår i det Okvalificerade Absolutet reagerar för de kausationer som utgår från Gudomsabsolutet och som åstadkoms av Paradistreenighetens handlingar. I närvaron av det Universella Absolutet blir dessa kausationsimpregnerade statiska potentialer genast aktiva och reagerar för inverkan från vissa transcendentala verksamhetsenheter, vilkas åtgärder resulterar i omvandlingen av dessa aktiverade

potentialer till en ställning av obestridliga universummöjligheter till utveckling, aktualerade tillväxtkapaciteter. Det är på grundvalen av sådana mognade potentialer som skaparna och övervakarna i storuniversum uppför den kosmiska evolutionens aldrig upphörande drama.

118:4.4 (1298.4) Kausationen, fränsett existentialerna, är trefaldig till sin grundläggande uppbyggnad. Så som den fungerar i denna universumtidsålder och när det gäller den finita nivån i de sju superuniverserna, kan den uppfattas som följer:

118:4.5 (1298.5) 1. *Aktivering av statiska potentialer.* Etablerandet av bestämmelsemålet i det Universella Absolutet genom Gudomsabsolutets handlingar, vilka verkar i och på det Okvalificerade Absolutet och som en följd av de viljebestämda mandaten från Paradistreenigheten.

118:4.6 (1298.6) 2. *Eventuerande av universumkapaciteter.* Detta innebär omvandlandet av odifferentierade potentialer till segregerade och avgränsade planer. Detta är verkan av Gudomens Ultimatet och av de många verksamhetsenheterna på den transcendentala nivån. Sådana handlingar sker med fulländat beaktande av hela totaluniversums framtida behov. Det är i samband med potentialernas segregering som Totaluniversums Arkitekter existerar som egentliga personifieringar av gudomsbegreppet i universerna. Deras planer förefaller att i sista hand begränsas i sin rymdutsträckning av totaluniversums begreppsmässiga periferi, men *som planer* är de inte i andra avseenden betingade av tid eller rymd.

118:4.7 (1298.7) 3. *Skapande och utveckling av universumaktualer*. Det är i ett kosmos impregnerat med den kapacitetsskapande närvaron av Gudomens Ultimatet som de Suprema Skaparna verkar för att åstadkomma tidsomvandlingarna av mognade potentialer till erfarenhetsmässiga aktualer. Inom totaluniversum är all aktualering av potentiell verklighet begränsad av den ultimata kapaciteten för utveckling, och i de slutliga stadierna av sitt framträdande är betingad av tid och rymd. Skaparsönerna som beger sig ut från Paradiset är egentligen i kosmisk mening *formerande* skapare. Detta förringar på intet sätt människans uppfattning om dem som skapare; från finit synpunkt sett kan de förvisso skapa och gör det också.

5. Allpotens och möjlighetsinriktning

118:5.1 (1299.1) Gudomens allpotens innefattar inte makten att göra det som inte kan göras. Inom ramen för tid och rymd och med de dödligas uppfattning som intellektuell referenspunkt kan inte ens den infinite Guden skapa fyrkantiga cirklar eller åstadkomma ont som av naturen är gott. Gud kan inte göra det som är ogudalikt. En sådan motsägelse i de filosofiska termerna är detsamma som icke-existens och anger att ingenting sålunda skapas. Ett personlighetsdrag kan inte samtidigt vara gudalikt och ogudalikt. Inriktning på det möjliga är en naturlig del av den gudomliga makten. Allt detta härleds från det faktum att allpotensen inte endast skapar ting med en viss natur utan även ger upphov till naturen hos alla ting och varelser.

118:5.2 (1299.2) I begynnelsen gör Fadern allt, men när evighetens panorama öppnar sig som en reaktion på den Infinitas vilja och mandat, blir det allt mer uppenbart att skapade varelser, till och med människorna, kommer att bli Guds partner vid förverkligandet av det slutliga bestämmelsemålet. Detta är sant redan under livet i köttslig gestalt; när människan och Gud ingår kompanjonskap kan inga begränsningar uppställas för de framtida möjligheterna i ett sådant kompanjonskap. När människan inser att den Universelle Fadern är hennes partner på den eviga färden, när hon fusionerar med den Fadernärvaro som bor i hennes inre, har hon, i anden, brutit tidens bojor och redan påbörjat evighetsfärden för att finna den Universelle Fadern.

118:5.3 (1299.3) De dödligas medvetande går från faktum till betydelse och därifrån till värde. Skaparnas medvetande går från tankevärdet genom ordbetydelsen till handlingens faktum. Alltid måste Gud genom handling bryta dödläget i den obegränsade enhet som tillhör den existentiella infiniteten. Alltid måste Gudomen tillhandahålla mönsteruniversumet, de perfekta personligheterna, den ursprungliga sanningen, skönheten och godheten som alla skapelser nedanför gudomen strävar efter. Alltid måste Gud först finna människan för att människan senare skall kunna finna Gud. Alltid måste det först finnas en Universell Fader innan det någonsin kan finnas ett universellt sonskap och därav följande universellt broderskap.

6. Allpotens och allverkan

118:6.1 (1299.4) Gud är förvisso allpotent, men han är inte allverkande — han gör inte personligen allt det som görs. Allpotensen omfattar styrkepotentialen hos den Allsmäktige Supreme och den Suprema Varelsen, men Gud den Supremes viljebestämda handlingar är inte Gud den Infinites personliga gärningar.

118:6.2 (1299.5) Att hävda den ursprungliga Gudomens allverkan är detsamma som att frånta Paradisets närapå en miljon Skaparsöner deras rättigheter, för att inte nämna de oräkneliga skarorna av andra klasser av medverkande skapande assistenter. Det finns endast en oförorsakad Orsak i hela universum. Alla andra orsaker är härledning av detta Första Stora Ursprung och Centrum. Till ingen del gör denna filosofi våld mot den fria viljan hos myriaderna av Gudomens barn utspridda över ett vidsträckt universum.

118:6.3 (1299.6) Inom en lokal ram kan viljan förefalla att fungera som en oförorsakad orsakare, men den uppvisar ofelbart sådana nedärvda faktorer som etablerar förbindelsen till de unika, ursprungliga och absoluta Första Orsakarna.

118:6.4 (1299.7) All viljeverksamhet är relativ. I upphovsgivande bemärkelse har endast Fadern-JAG ÄR slutgiltig vilja; i absolut betydelse uppvisar endast Fadern, Sonen och Anden de viljeprivilegier som är obetingade av tid och obegränsade av rymd. Den dödliga människan är begåvad med fri vilja, förmågan att välja, och fastän ett sådant val inte är absolut är det dock relativt slutligt på den finita nivån och beträffande bestämmelsemålet för den väljande personligheten.

118:6.5 (1300.1) Viljeverksamheten på varje nivå under den absoluta stöter på begränsningar som ingår i uppbyggnaden av själva den

personlighet som utövar viljeförmågan. Människan kan inte välja utanför gränsen för det valbara. Hon kan till exempel inte välja att vara något annat än människa, fränsett att hon kan välja att bli mer än en människa. Hon kan välja att ge sig av på den färd som innebär uppstigning i universum, men det beror på att människans val och den gudomliga viljan råkar sammanfalla på den punkten. Vad en son önskar och Fadern vill, det sker helt säkert.

118:6.6 (1300.2) I de dödligas liv öppnas och stängs ständigt vägar till olikartat beteende, och vid de tider när det är möjligt att välja fattar människans personlighet ständigt beslut mellan dessa olika handlingsalternativ. Den timliga viljeverksamheten är kopplad till tiden, och den måste invänta tidens gång för att finna uttrycksmöjlighet. Den andliga viljeverksamheten har börjat få en försmak av befrielsen från tidens bojor, emedan den delvis har frigjort sig från tidsföljden, och det kommer sig av att den andliga viljeverksamheten identifierar sig själv med Guds vilja.

118:6.7 (1300.3) Viljeverksamheten, väljandet, måste fungera inom den universumram som har aktualerats som en reaktion på högre och tidigare val. Hela utsträckningen av människans vilja är strikt begränsad till det finita, utom i ett speciellt avseende: När människan beslutar sig för att finna Gud och att vara lik honom är ett sådant val superfinitiskt; endast evigheten kan avslöja huruvida detta beslut även är superabsonitiskt.

118:6.8 (1300.4) Att inse Gudomens allpotens är att känna sig trygg i sin upplevelse av det kosmiska medborgarskapet, att äga förvissning om säkerheten under den långa resan till Paradiset. Att godta

vanföreställningen om allverkan är emellertid att omfatta det kolossala fel som panteismen innebär.

7. Allvetande och förutbestämmelse

118:7.1 (1300.5) Skaparens och den skapades viljefunktion verkar i storuniversum inom de gränser och enligt de möjligheter som har etablerats av Mästararkitekterna. Förutbestämmelsen av dessa maximigränser minskar emellertid inte på minsta sätt de skapades viljesuveränitet inom dessa gränser. Inte heller innebär ultimat förkunskap — full möjlighet till alla finita val — en inskränkning av den finita viljeverksamheten. En mogen och framsynt människa kan tänkas förutse vilket beslut någon yngre medarbetare med största sannolikhet kommer att fatta, men denna förkunskap tar ingenting bort från friheten och äktheten i själva beslutet. Gudarna har vist begränsat aktionsradien för den omogna viljan, men det är ändå fråga om verklig vilja inom dessa bestämda gränser.

118:7.2 (1300.6) Inte heller upphäver den suprema korreleringen av alla tidigare, nuvarande och framtida val äktheten av dessa val. Den anger snarare den förutbestämda trenden i kosmos och antyder förkunskap om de viljeförsedda varelser som kan tänkas välja eller inte välja att bli bidragande delar i det erfarenhetsbaserade aktualerandet av all verklighet.

118:7.3 (1300.7) Misstagen i det finita väljandet är tidsbundna och tidsbegränsade. De kan existera endast i tiden och *inom* den Suprema Varelsens evolverande närvaro. Sådant felaktigt väljande är möjligt i

tiden och vittnar om (utom den Supremes ofullständighet) den bestämda utsträckning av valfrihet som omogna varelser måste utrustas med för att kunna ta del av framskridandet i universum genom att av fri vilja ta kontakt med verkligheten.

118:7.4 (1301.1) Synden i den tidsbetingade rymden bevisar klart den finita viljans timliga frihet — rentav tygellöshet. Synden är uttryck för en omogenhet som har bländats av den relativt suveräna viljans frihet hos personligheten, samtidigt som denna inte inser det kosmiska medborgarskapets suprema skyldigheter och plikter.

118:7.5 (1301.2) Fördärvlighet inom de finita områdena avslöjar att alla de jag är tillfälligt verkliga som inte har identifierat sig med Gud. Endast när en varelse blir identifierad med Gud blir den sant verklig i universum. Den finita personligheten har inte skapat sig själv, men på superuniversumets valarena bestämmer den själv sitt eget öde.

118:7.6 (1301.3) Begåvandet av liv till materiella energisystem gör det möjligt för dem att bibehålla sig, föröka sig och anpassa sig.

Utgivandet av personlighet till levande organismer ger dem dessutom rätten att bestämma över sig, utveckla sig och identifiera sig med en fusionsande från Gudomen.

118:7.7 (1301.4) Levande ting under den personliga nivån antyder att sinnet aktiverar energimaterien, först som fysiska övervakare, senare i form av biträdande sinnesandar. Personligheten kommer som en gåva från Fadern och ger det levande systemet unika privilegier att välja. Om en personlighet har privilegiet att utöva ett viljebestämt val av identifiering med verkligheten, och om detta är ett verkligt och fritt val, då måste en evolverande personlighet också ha möjlighet till ett val som innebär förvirring, sönderslitning och förintelse av jaget.

Möjligheten till kosmisk självförintelse kan inte undvikas om den evolverande personligheten skall vara verkligt fri att utöva sin finita vilja.

118:7.8 (1301.5) Därför blir följden ökad säkerhet när området för personlighetens valmöjligheter över lag begränsas på de lägre nivåerna av tillvaron. Valet blir allt friare under uppstigningen i universum; valfriheten närmar sig till slut den gudomliga friheten när den uppstigande personligheten når gudomlighet i fråga om status, suprematet när det gäller hängivelsen för universums syften, fullbordan av den kosmiska visdomens uppnående och slutgiltig identifiering med Guds vilja och väg.

8. Övervakning och överinsyn

118:8.1 (1301.6) I skapelserna i tid och rymd är den fria viljan omgärdad av hinder, begränsningar. Det materiella livets evolution är först mekanisk, sedan sinnesaktiverad, och den kan (efter utgivandet av personlighet) bli andeledd. Den organiska evolutionen i de bebodda världarna begränsas fysiskt av potentialerna i Livsbärarnas ursprungliga inplanteringar av fysiskt liv.

118:8.2 (1301.7) Den dödliga människan är en maskin, en levande mekanism; hennes rötter är förvisso i energins fysiska värld. Många av människans reaktioner är mekaniska till sin natur; mycket av livet är maskinlikt. Människan, mekanismen, är emellertid mycket mer än en maskin. Hon är utrustad med sinne, och i hennes inre bor en ande, och fastän hon aldrig under sitt materiella liv kan undkomma den

kemiska och elektriska mekaniken i sin tillvaro, kan hon allt mer lära sig att underställa denna fysiska livsmaskin den vägledande visdom som erfarenheten medför genom att helga människosinnet åt att utföra de andliga uppmaningarna från den inneboende Tankeriktaren.

118:8.3 (1301.8) Anden frigör och mekanismen begränsar viljans funktion. Ofulländat val, okontrollerat av en mekanism och oidentifierat med anden, är farligt och instabilt. Mekanisk dominans säkrar stabiliteten på bekostnad av framåtskridandet; allians med anden frigör valet från den fysiska nivån och säkrar samtidigt den gudomliga stabilitet som uppkommer av ökad universuminsikt och vidgad kosmisk förståelse.

118:8.4 (1302.1) Den stora fara som ansätter den skapade ligger däri att han inte, sedan han har vunnit frigörelse från livsmekanismens fjätrar, kompenserar denna förlorade stabilitet genom att bygga upp ett harmoniskt samarbetsförhållande med anden. Då den skapades valmöjligheter är relativt frigjorda från den mekaniska stabiliteten, kan den skapade försöka att ytterligare frigöra sig oberoende av en större identifiering med anden.

118:8.5 (1302.2) Hela den biologiska evolutionens princip gör det omöjligt för den primitiva människan att framträda i de bebodda världarna utrustad med något större mått av självbehärskning. Samma skapande design, som syftade till evolution, ordnar likaledes med dessa yttre hinder i form av tid och rymd, hunger och rädsla, som effektivt begränsar valfriheten under den andliga nivån för sådana ociviliserade varelser. Då människans sinne med framgång tar sig över allt svårare hinder har denna samma skapande design också sett till att det långsamt samlas ett rasmässigt arv av smärtsamt insamlad

erfarenhetsbaserad visdom — med andra ord ombesörjt bibehållandet av en balans mellan de avtagande yttre hindren och de tilltagande inre hindren.

118:8.6 (1302.3) Evolutionens långsamhet, människans långsamma kulturella framåtskridande, vittnar om effektiviteten av denna broms — den materiella trögheten — som så effektivt verkar för att hålla tillbaka farliga utvecklingshastigheter. Sålunda dämpar och utsprider tiden själv de annars dödliga följderna av en för tidig frigörelse från de hinder som närmast omger människans handling. Ty när kulturen alltför snabbt går framåt, när materiella resultat går förbi gudsdyrkans och visdomens utveckling, då bär civilisationen inom sig fröna till sin tillbakagång, och om den inte stöds av en snabb tillförsel av erfarenhetsbaserad visdom återgår sådana människosamhällen från höga men för tidigt uppnådda resultatnivåer, och de ”mörka tidsåldrar” då visdomen är satt på undantag kommer att vittna om det ofrånkomliga återställandet av balansen mellan självfrigörelse och självbehärskning.

118:8.7 (1302.4) Caligastias fördärvlighet bestod i åsidosättandet av den tidsfaktor som reglerar människans gradvisa frigörelse — ett opåkallat nedrivande av återhållande hinder, hinder som den tidens dödliga sinnen inte erfarenhetsmässigt hade övervunnit.

118:8.8 (1302.5) Det sinne som kan åstadkomma ett partiellt överbryggande av tid och rymd visar sig med själva denna handling vara i besittning av de visdomsfrön som effektivt kan tjäna i stället för de återhållande hinder som har överskridits.

118:8.9 (1302.6) Lucifer försökte på samma sätt bryta ned den tidsfaktor som verkar för att tygla ett för tidigt uppnående av vissa

friheter i lokalsystemet. Ett lokalsystem som etablerats i ljus och liv har erfarenhetsmässigt nått de synsätt och insikter som gör det möjligt att använda många förfaranden som vore upprivande och nedbrytande inom samma område under tiderna före etableringen.

118:8.10 (1302.7) När människan skakar av sig rädslans bojor, när hon binder samman kontinenter och oceaner med sina maskiner samt generationer och århundraden med sina uppteckningar, måste hon ersätta varje övervunnet hinder med en ny och frivilligt påtagen begränsning i enlighet med den expanderande människovisdomens moralföreskrifter. Dessa självpålagda begränsningar är på samma gång de mäktigaste och de sprödaste av alla faktorer i människans civilisation — rättsuppfattningarna och broderskapsidealen.

Människan kvalificerar sig rentav för att bära barmhärtighetens återhållsamma klädnad när hon vågar älska sina medmänniskor, medan hon når början till det andliga broderskapet när hon väljer att behandla dem på samma sätt som hon själv ville bli behandlad, till och med så som hon föreställer sig att Gud skulle behandla dem.

118:8.11 (1303.1) En automatisk universumreaktion är stabil och fortgår i någon form i kosmos. En personlighet som känner Gud och önskar göra hans vilja, en personlighet som har andeinsikt, är gudomligt stabil och evigt existerande. Människans stora äventyr i universum består i överflyttningen av sitt dödliga sinne från den mekaniska statiskhetens stabilitet till den andliga dynamiskhetens gudomlighet. Hon åstadkommer denna omvandling genom kraften och ståndaktigheten i sina egna personlighetsbeslut, som i varje livssituation förkunnar: ”Det är min vilja att Din vilja sker.”

9. Universums mekanismer

118:9.1 (1303.2) Tiden och rymden bildar en förenad mekanism i totaluniversum. De är medel med vilka det blir möjligt för finita varelser att samexistera i kosmos med den Infinite. De finita varelserna är effektivt isolerade av tid och rymd från de absoluta nivåerna. Dessa isolerande medel, utan vilka ingen dödlig kunde existera, inverkar direkt begränsande på omfattningen av den finita verksamheten. Utan dem kunde ingen varelse verka, men genom dem begränsas definitivt varje varelses handlingar.

118:9.2 (1303.3) Mekanismer som har frambragts av högre sinnen verkar att befria deras skapande källor men begränsar ofelbart i någon mån alla underordnade intelligensers verksamhet. För universernas varelser framträder denna begränsning som universernas mekanism. Människan har ingen obunden fri vilja; det finns gränser för hur långt hennes valfrihet sträcker sig, men inom området för denna valfrihet är hennes vilja relativt suverän.

118:9.3 (1303.4) Livsmekanismen för den dödliges personlighet, människokroppen, är en produkt av ett skapelsemönster ovanför de dödligas nivå, därför kan den aldrig fullständigt behärskas av människan själv. Först när den uppstigande människan i förbindelse med den fusionerade Riktaren själv skapar den mekanism som uttrycker personligheten får hon fullständig kontroll över den.

118:9.4 (1303.5) Storuniversum är en mekanism såväl som en organism, mekanisk och levande — en levande mekanism som aktiveras av ett Supremt Sinne, koordineras med en Suprem Ande och

kommer till uttryck som den Suprema Varelsen på maximala nivåer för förenande av styrka och personlighet. Att förneka att den finita skapelsen är emellertid en mekanism är att förneka fakta och bortse från verkligheten.

118:9.5 (1303.6) Mekanismer är produkter av sinne, skapande sinne som verkar i kosmiska potentialer. Mekanismer är fixerade kristalliseringar av en Skapares tanke, och de fungerar alltid i överensstämmelse med det viljebestämda begrepp som gav upphov till dem. Men avsikten med varje mekanism bestäms av dess upphov, inte av dess funktion.

118:9.6 (1303.7) Man bör inte tänka sig att dessa mekanismer begränsar Gudomens verksamhet; snarare är det sant att Gudomen i själva denna mekanik har uppnått en fas av evigt uttryckande. De grundläggande universummekanismerna har kommit till som en reaktion på det Första Ursprungets och Centrets absoluta vilja, och de fungerar därför evigt i fulländad harmoni med den Infinites plan; de är i själva verket de icke-viljeförsedda mönstren av själva denna plan.

118:9.7 (1303.8) Vi förstår något om hur Paradisets mekanism är korrelerad med den Evige Sonens personlighet; det är Samverkarens funktion. Vi har teorier om det Universella Absolutets verksamheter i förhållande till det Okvalificerade Absolutets teoretiska mekanismer och Gudomsabsolutets potentiella person. I den Supremes och den Ultimates evolverande Gudomar observerar vi att vissa icke-personliga faser faktiskt håller på att förenas med sina viljeförsedda motsvarigheter, och sålunda utvecklas ett nytt förhållande mellan mönster och person.

118:9.8 (1304.1) I den förgångna evigheten fann Fadern och Sonen förening i den enhet som uttryckandet av den Oändlige Anden innebar. Om Skaparsönerna och de Skapande Andarna i tidens och rymdens lokaluniverser i den framtida evigheten skulle nå en skapande förening i världarna i yttre rymden, vad skulle deras förening skapa som gemensamt uttryck för deras gudomliga väsen? Det är helt möjligt att vi får bevittna en hittills ouppenbarad manifestation av Ultimat Gudom, en ny typ av superadministratör. Sådana varelser skulle kännetecknas av unika personlighetsprivilegier, emedan de vore en förening av personlig Skapare, opersonlig Skapande Ande, en dödlig varelses erfarenhet och den Gudomliga Omvårdarens tilltagande personifiering. Sådana varelser kunde vara ultimata såtillvida att de omfattade personlig och icke-personlig verklighet, samtidigt som de kombinerade Skaparens och den skapades erfarenhet. Vilka egenskaper sådana tredje personer av dessa postulerade fungerande treenigheter i yttre rymdens skapelser än må ha, kommer de att upprätthålla något av samma relation till sina Skaparfäder och Skapande Mödrar som den Oändlige Anden har till den Universelle Fadern och den Evige Sonen.

118:9.9 (1304.2) Gud den Supreme är personifieringen av all universumerfarenhet, fokuseringen av all finit evolution, maximeringen av de skapades hela verklighet, fullföljelsen av den kosmiska visdomen, personifikationen av de harmoniska skönhetsvärdena i tidens galaxer, sanningen i de kosmiska sinnesbetydelserna och godheten i de suprema andevärdena. Gud den Supreme kommer i den eviga framtiden att syntetisera dessa mångahanda finita olikheter till en enda erfarenhetsbaserad

meningsfull helhet, så som de även nu är existentiellt förenade på absoluta nivåer i Paradistreenigheten.

10. Försynens funktioner

118:10.1 (1304.3) Försynen betyder inte att Gud på förhand har bestämt allting för oss. Gud älskar oss för mycket för att göra så, ty det vore inget mindre än kosmiskt tyranni. Människan har förvisso en relativt stor valfrihet. Inte heller är den gudomliga kärleken en sådan kortsynt tillgivenhet som skulle klema och skämma bort människobarnen.

118:10.2 (1304.4) Fadern, Sonen och Anden — som Treenighet — är inte den Allsmäktige Supreme, men den Allsmäktiges suprematet kan aldrig manifesteras utan dem. Den Allsmäktiges *tillväxt* är centrerad i aktualitetens Absolut och baserar sig på potentialitetens Absolut. Den Allsmäktige Supremes *funktioner* är emellertid relaterade till Paradistreenighetens funktioner.

118:10.3 (1304.5) Det förefaller som om alla faser av universumaktivitet håller delvis på att återförenas i den Suprema Varelsen genom denna erfarenhetsbaserade Gudoms personlighet. Om vi sålunda önskar betrakta Treenigheten som en enda Gud, och om vi begränsar denna uppfattning till det nu kända och organiserade storuniversum, upptäcker vi att den evolverande Suprema Varelsen är en partiell avbildning av Paradistreenigheten. Vidare finner vi att denna Suprema Gudom utvecklas som en personlighetssyntes av finit materia, sinne och and i storuniversum.

118:10.4 (1304.6) Gudarna har attribut men Treenigheten har funktioner, och likt Treenigheten *är* försynen en funktion, sammanfattningen av annan-än-personlig överinsyn av universernas universum, och den sträcker sig från de evolutionära nivåerna för den Sjufaldige, som syntetiseras den Allsmäktiges styrka, vidare upp genom de transcendentala områdena för Gudomens Ultimatet.

118:10.5 (1304.7) Gud älskar varje skapad varelse som ett barn, och denna kärlek överskuggar varje skapad under all tid och evighet. Försynen fungerar i förhållande till helheten och berör varje skapads verksamhet till den del denna verksamhet är relaterad till helheten. Försynens ingripande med hänsyn till någon varelse anger vikten av denna varelses *verksamhet* vad beträffar den evolutionära tillväxten av någon helhet. En sådan helhet kan vara ett helt folkslag, en hel nation, en hel planet eller rentav en högre helhet. Det är betydelsen av den skapades verksamhet som föranleder ett ingripande från försynen, inte betydelsen av den skapade som person.

118:10.6 (1305.1) Icke desto mindre kan Fadern som person närsomhelst sträcka ned sin faderliga hand i strömmen av kosmiska händelser, allt i enlighet med Guds vilja, i överensstämmelse med Guds visdom och så som det motiveras av Guds kärlek.

118:10.7 (1305.2) Det som människan kallar försynen är dock alltför ofta en produkt av hennes egen fantasi, ett tillfälligt sammanfallande av slumpmässiga omständigheter. Det förekommer emellertid en verklig och framträdande försyn på universumexistensens finita område, en sann och aktualerande korrelering av rymdens energier, tidens rörelser, intellektets tankar, karaktärens ideal, andliga naturens längtan och evolverande personligheters målinriktade viljebestämda

handlingar. De materiella världarnas förhållanden finner slutlig finit integration i den Supremes och den Ultimates sammankopplande närvaron.

118:10.8 (1305.3) När storuniversums mekanismer genom sinnets överinsyn har fulländats till en nivå av slutlig precision, och när de skapades sinne genom fullbordad integration med anden höjer sig till gudomlighetsuppnåelsens fulländning, och när den Supreme till följd härav framträder som en *aktual* förenare av alla dessa universumfenomen, då blir försynen allt lättare att urskilja.

118:10.9 (1305.4) Vissa av de förvånansvärt slumpartade förhållanden som ibland råder i de evolutionära världarna kan bero på den Supremes efter hand framträdande närvaro, ett förebådande av hans framtida universumaktiviteter. Det mesta av det som en dödlig gärna tillskriver försynen, kommer sig inte därav; hans omdöme i sådana ärenden försvåras mycket av bristen på en långsiktig insyn i den sanna betydelsen av livets förhållanden. Mycket av vad en dödlig skulle kalla god tur kan faktiskt vara dålig tur. Lyckans smil som tilldelar oförtjänt fritid och oförskyld rikedom kan vara den största av människans bedrävelser; den synbara grymheten i ett vrångt öde som hopar prövningar på någon lidande dödlig kan i verkligheten vara den härdande eld som omvandlar den omogna personlighetens mjuka järn till den verkliga karaktärens härdade stål.

118:10.10

(1305.5) Det finns en försyn i de evolverande universerna, och den kan upptäckas av skapade varelser just i den mån som de har nått förmågan att förstå de evolverande universernas ändamål. Fullständig förmåga att urskilja universumändamålen är detsamma som evolutionär fullbordan av den skapade och kan på annat sätt uttryckas

som uppnåendet av den Supreme inom gränserna för de ofullständiga universernas nuvarande tillstånd.

118:10.11

(1305.6) Faderns kärlek verkar direkt i individens hjärta, oberoende av alla andra individers handlingar eller reaktioner; förhållandet är personligt — människan och Gud. Gudomens icke-personliga närvaro (den Allsmäktige Supreme och Paradistreenigheten) reagerar i förhållande till helheten, inte till den enskilda delen. Försynen i form av Suprematetens överinsyn blir allt mer uppenbar då olika delar av universum successivt framskrider i uppnåendet av sin finita bestämmelse. När systemen, konstellationerna, universerna och superuniverserna blir etablerade i ljus och liv framträder den Supreme allt mer som den meningsfulla korreleraren av allt som sker, medan den Ultimate gradvis stiger fram som alltings transcendentala förenare.

118:10.12

(1306.1) Under de första tiderna i en evolutionär värld förefaller de naturliga händelserna av materiell natur och människornas personliga önskningar ofta att stå i motverkande förhållande till varandra. Mycket av det som sker i en evolverande värld är ganska svårt för den dödliga människan att förstå — naturens lag är så ofta uppenbart grym, hjärtlös och likgiltig när det gäller allt som i människans uppfattning är sant, vackert och gott. När människosläktet framskrider i sin planetariska utveckling observerar vi emellertid att detta synsätt modifieras av följande faktorer:

118:10.13

(1306.2) 1. *Människans vidgande synkrets* — hennes ökade förståelse av den värld hon lever i; hennes vidgande förmåga att fatta tidens materiella fakta, tankens meningsfulla idéer och den andliga insiktens värdefulla ideal. Så länge människorna mäter endast med en måttstock som representerar de ting som är av fysisk natur kan de aldrig hoppas på att finna enhet i tid och rymd.

118:10.14

(1306.3) 2. *Människans tilltagande kontroll* — det gradvisa ackumulerandet av kunskap om den materiella världens lagar, den andliga tillvarons syften och möjligheterna till en filosofisk koordinering av dessa två verkligheter. Som vilde var människan hjälplös inför angreppen från naturens krafter och slav under sina egna inre rädslors grymma herravälde. Den halvciviliserade människan har börjat öppna dörrarna till skattkammaren för naturens hemligheter, och hennes vetenskap, långsamt men effektivt, håller på att förinta hennes vidskepligheter medan den samtidigt tillhandahåller en ny och utvidgad faktabas för förståelsen av filosofins betydelser och den äkta andliga erfarenhetens värden. Den civiliserade människan kommer en dag att få de fysiska krafterna på sin planet så gott som under kontroll. Guds kärlek i hennes hjärta kommer att effektivt utgjas som kärlek till hennes medmänniskor, medan människotillvarons värden kommer att närma sig gränserna för de dödligas kapacitet.

118:10.15

(1306.4) 3. *Människans integrering i universum* — människans ökade insikt samt hennes ökade erfarenhetsbaserade resultat för henne

till en närmare harmoni med Suprematetens förenande närvaro —
Paradistreenigheten och den Suprema Varelsen. Det är just detta som
etablerar den Supremes överhöghet i världar som länge har varit
stabiliserade i ljus och liv. Sådana avancerade planeter är verkligen
poem av harmoni, bilder av skönheten i den uppnådda godhet som är
ett resultat av strävan efter kosmisk sanning. Om sådant kan hända på
en planet, då kan ännu större ting hända i ett system och de större
enheterna i storuniversum när också de når den stabilitet som anger
att potentialerna för finit tillväxt har uttömts.

118:10.16

(1306.5) På en planet av denna avancerade klass har försynen
blivit en aktualhet, livsomständigheterna är korrelerade, men det
beror inte enbart på att människan har fått herraväldet över de
materiella problemen i sin värld, utan också för att hon har börjat leva
enligt trenden i universerna; hon följer Suprematetens väg som för till
uppnåendet av den Universelle Fadern.

118:10.17

(1306.6) Guds rike finns i människornas hjärtan, och när detta
rike blir verkligt i varje individ i en värld, då har Guds välde blivit
faktiskt på den planeten. Detta innebär uppnådd överhöghet för den
Suprema Varelsen.

118:10.18

(1306.7) För att inse försynen i tiden måste människan slutföra
sin uppgift att nå fulländning. Människan kan dock redan nu få en
försmak av denna försyn i dess evighetsbetydelser när hon begrundar
det faktum att allting i universum, må det vara gott eller ont, verkar
tillsammans för framåtskridandet bland de dödliga som känner Gud, i
deras sökande efter allas Fader.

118:10.19

(1306.8) Försynen kan allt bättre urskiljas när människorna sträcker sig uppåt från det materiella till det andliga. Uppnåendet av fullbordad andlig insikt gör det möjligt för den uppstigande personligheten att upptäcka harmoni i det som dessförinnan var kaos. Även morontiamåtan representerar ett verkligt framsteg i denna riktning.

118:10.20

(1307.1) Försynen är till en del den ofullständiga Supremes överinsyn manifesterad i de ofullständiga universerna, och den måste därför alltid vara:

118:10.21

(1307.2) 1. *Partiell* — beroende på ofullständigheten i den Suprema Varelsens aktualerande, och

118:10.22

(1307.3) 2. *Oförutsägbar* — beroende på fluktuationerna i de skapades attityd, som ständigt varierar från nivå till nivå och sålunda orsakar en synbarligen varierande motsvarande reaktion i den Supreme.

118:10.23

(1307.4) När människor ber om försynens ingripande i livets omständigheter är svaret på deras bön många gånger deras egen förändrade inställning till livet. Försynen är emellertid inte nyckfull, inte heller är den fantastisk eller magisk. Det som de evolverande varelserna ibland upptäcker under sitt framskridande i universerna är det sakta och säkra framträdandet av den majestätiska närvaron av den mäktiga härskaren över de finita universerna. Försynen är den stadiga och säkra marschen av galaxerna i rymden och

personligheterna i tiden mot evighetens mål, först i den Supreme, sedan i den Ultimate, och måhända i den Absolute. Vi tror att samma försyn finns i infiniteten, och det är Paradistreenighetens vilja, handlingar och syfte som sålunda motiverar det kosmiska panoramat av universer på universer.

118:10.24

(1307.5) [Avfattat under beskydd av en Mäktig Budbärare, som temporärt vistas på Urantia.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 118](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [DEL IV](#) >>

Kapitel 119

Kristus Mikael's utgivningar

119:0.1 (1308.1) GABRIEL har givit mig, Gavalia, ledaren för Aftonstjärnorna i Nebadon, i uppdrag att presentera berättelsen om hur Universumhärskaren, Mikael i Nebadon, sju gånger har utgivit sig. Då jag framför denna presentation håller jag mig strikt till de begränsningar som mitt förordnande föreskriver.

119:0.2 (1308.2) Utgivningsegenskapen är ett naturligt kännetecken för den Universelle Faderns Paradissöner. I sin åstundan att komma nära sina underordnade levande varelsers livserfarenhet återspeglar Paradissönernas olika klasser den gudomliga naturen hos sina Paradisföräldrar. Den Evige Sonen, som är en del av Paradistreenigheten, inledde detta förfarande då han, vid tiden för

uppstigningen av Grandfanda och de första pilgrimerna från tid och rymd, sju gånger utgav sig själv till de sju kretsarna i Havona. Den Evige Sonen fortfar att utge sig till lokaluniverserna i rymden i sina representanter, Mikael- och Avonalsönernas, person.

119:0.3 (1308.3) När den Evige Sonen utger en Skaparson till ett projekterat lokaluniversum tar denne Skaparson fullt ansvar för detta nya universums fullbordan, övervakning och lugna förhållanden, vartill ansluter sig en högtidlig ed till den eviga Treenigheten att han inte övertar full suveränitet över den nya skapelsen förrän hans sju utgivningar som en skapad varelse har fullföljts med framgång och bekräftats av Dagarnas Forna för ifrågavarande superuniversum. Denna plikt påtar sig varje Mikaelson som erbjuder sig att bege sig ut från Paradiset för att organisera och skapa ett universum.

119:0.4 (1308.4) Syftet med dessa inkarnationer i de skapades gestalt är att göra det möjligt för dessa Skapare att bli visa, medlidsamma, rättvisa och förståelsefulla härskare. Dessa gudomliga Söner är medfött rättvisa, men de blir förståelsefullt barmhärtiga som resultat av dessa efter varandra följande utgivningserfarenheter. De är av naturen barmhärtiga, men dessa erfarenheter gör dem barmhärtiga på nya och ytterligare andra sätt. Dessa utgivningar är de sista stegen i deras utbildning och träning för de ädla uppgifterna att med gudomlig rättfärdighet och rättvist omdöme härska över lokaluniverserna.

119:0.5 (1308.5) Fastän talrika oväntade fördelar tillkommer de olika världarna, systemen och konstellationerna såväl som för de olika klasserna av universumintelligenser som påverkas och har nytta av dessa utgivningar, är de dock i första hand avsedda att fullborda den personliga träningen och universumutbildningen av en Skaparson

själv. Dessa utgivningar är inte väsentliga för att klokt, rättvist och effektivt sköta ett lokaluniversum, men de är absolut nödvändiga för en opartisk, barmhärtig och förståelsefull administration av en sådan skapelse, som myllrar av olika former av liv och myriader av intelligenta men ofullständiga varelser.

119:0.6 (1308.6) När Mikaelsönerna börjar sitt arbete med att organisera ett universum har de en full och rättvis sympati för de olika klasserna av varelser som de har skapat. De har en uppsjö av barmhärtighet för alla dessa olikartade varelser, rentav medlidande med dem som går vilse och irrar omkring i det självskhetens träsk som de själva har skapat. Enligt Dagarnas Fornas uppskattning är dock en sådan förmåga till rättvisa och rättfärdighet inte tillräcklig. Dessa treeniga härskare över superuniverserna godkänner aldrig en Skaparson som Universumhärskare förrän han verkligen har tillägnat sig sina egna skapade varelsers synsätt genom faktisk erfarenhet i den omgivning där dessa har sin tillvaro och som själva dessa varelser. På detta sätt blir dessa Söner intelligenta och förstående härskare; de lär *känna* de olika grupper över vilka de härskar och utövar universumets auktoritet. Genom livserfarenheten tillägnar de sig praktisk barmhärtighet, opartiskt omdöme och det tålamod som föds av erfarenhetsmässig tillvaro som skapad varelse.

119:0.7 (1309.1) Över lokaluniversumet Nebadon härskar nu en Skaparson som har fullbordat sin utgivningstjänst. Han härskar i rättvis och barmhärtig suprematet över alla de väldiga områdena i sitt evolverande och fulländande universum. Mikael av Nebadon är den Evige Sonens 611.121:sta utgivning till universerna i tid och rymd, och han påbörjade organiserandet av ert lokaluniversum för omkring

fyra hundra miljarder år sedan. Mikael gjorde sig redo för sitt första utgivningsäventyr ungefär vid den tid då Urantia fick sin nuvarande form, för en miljard år sedan. Hans utgivningar har skett med omkring hundrafemtio miljoner års mellanrum, och den sista inträffade på Urantia för nitton hundra år sedan. Jag skall nu fortsätta att framlägga dessa utgivningars natur och karaktär så fullständigt som mitt förordnande tillåter.

1. Den första utgivningen

119:1.1 (1309.2) Det var ett högtidligt tillfälle i Salvington för nästan en miljard år sedan, när de församlade ledarna och cheferna i universumet Nebadon hörde Mikael meddela att hans äldre broder Immanuel snart skulle överta ledningen i Nebadon medan han (Mikael) skulle vara frånvarande på ett oförklarat uppdrag. Inget annat tillkännagivande gavs om denna händelse utom i utsändningen av avskedsmeddelandet till Konstellationsfäderna, vilket bland andra instruktioner löd: ”Och för denna tidsperiod lämnar jag er i Immanuels händer och vård, medan jag ger mig av för att verkställa min Paradisfaders påbud.”

119:1.2 (1309.3) Efter att ha utsänt sitt avskedsmeddelande uppenbarade sig Mikael på Salvingtons avfärdsfält, precis som vid många tidigare tillfällen då han förberedde sig för avfärd till Uversa eller Paradiset, förutom att han denna gång kom ensam. Han avslutade sitt avfärdsuttalande med dessa ord: ”Jag lämnar er endast för en kort tid. Jag vet att många av er gärna skulle följa med mig,

men dit jag far kan ni inte komma. Det som jag står i begrepp att göra, det kan ni inte göra. Jag far för att göra Paradisgudomarnas vilja, och när jag har avslutat mitt uppdrag och har förvärvat denna erfarenhet skall jag återvända till min plats bland er.” Då Mikael från Nebadon hade sagt detta försvann han från alla församlades åsyn och uppenbarade sig inte på nytt förrän efter tjugo år enligt standardtid. I hela Salvington visste endast den Gudomliga Omvårdaren och Immanuel vad som försiggick, och Dagarnas Förenande delade denna hemlighet endast med universumets verkställande ledare Gabriel, den Klara Morgonstjärnan.

119:1.3 (1309.4) Alla invånare i Salvington och de som vistades i konstellationernas och systemens högkvartersvärldar samlades kring sina respektive mottagningsstationer för universuminformation i hopp om att få höra något om Skaparsonens uppdrag och vistelseort. Inte förrän på tredje dagen efter Mikaelns avfärd fick man ett meddelande som möjligen kunde ha betydelse härvidlag. Den dagen registrerades i Salvington ett meddelande från Melkisedekarnas sfär, högkvarteret för denna klass i Nebadon, vilket helt enkelt återgav denna särskilda och från tidigare obekanta händelse: ”Idag vid middagstid uppenbarade sig på mottagningsfältet i denna värld en främmande Melkisedekson, inte en av oss men helt enligt vår klass. Han åtföljdes av en ensam omniaf som medförde kreditiv från Uversa och presenterade order riktade till vår ledare, utgivna av Dagarnas Forna och instämnda av Immanuel i Salvington, med anvisning om att uppta denna nya Melkisedekson i vår orden och förordna honom till den nödfallstjänst som sköts av Melkisedekarna i Nebadon. Det har så ordnats; orden har verkställts.”

119:1.4 (1310.1) Detta är nära på allt som finns i Salvingtons register om Mikael's första utgivning. Inget mer finns registrerat förrän efter ett hundra år enligt Urantiatid, då det faktum upptecknades att Mikael hade återvänt och utan kungörelse återupptagit skötseln av universumets angelägenheter. Men en märklig uppteckning står att finna i Melkisedekarnas värld, en redogörelse för den tjänst som utfördes av denne unike Melkisedekson inom nödfallskåren under den tidsåldern. Denna uppteckning finns bevarad i ett enkelt tempel som nu upptar förgården i Fader-Melkisedeks hem, och den består av en berättelse om denne tillfällige Melkisedeksons tjänst i samband med hans förordnande till tjugofyra nödfallsuppdrag i universumet. Denna redogörelse, som jag helt nyligen har tagit del av igen, slutar med följande ord:

119:1.5 (1310.2) ”Vid middagstid denna dag, utan föregående meddelande och bevittnat endast av tre medlemmar av vårt brödraskap, tog denne besökande Son som hörde till vår orden farväl av vår värld, så som han kom, åtföljd endast av en ensam omniaf. Denna uppteckning avslutas nu med en bekräftelse av att denne besökare levde som en Melkisedek, arbetade som en Melkisedek i en Melkisedeks gestalt, och att han troget utförde alla sina uppdrag som en Nödfallsson av vår orden. Med allas samtycke har han blivit ledare för Melkisedekarna, emedan han har vunnit vår kärlek och tillgivenhet med sin ojämförliga visdom, suprema kärlek och enastående pliktmedvetenhet. Han älskade oss, förstod oss och tjänade tillsammans med oss, och för evigt är vi hans lojala och tillgivna Melkisedek-fränder, ty denna främling i vår värld har nu för evigt blivit en universumomvårdare enligt Melkisedekarnas natur.”

119:1.6 (1310.3) Det är allt som jag har lov att berätta för er om Mikael's första utgivning. Vi förstår naturligtvis helt att denne främmande Melkisedek som så hemlighetsfullt tjänade tillsammans med Melkisedekarna för en miljard år sedan inte var någon annan än den inkarnerade Mikael på sin första utgivningsmission. Uppteckningarna anger inte uttryckligen att denne unike och effektive Melkisedek var Mikael, men man tror universellt att det var han. Antagligen står den egentliga framställningen av detta faktum inte att finna annat än i Sonaringtons arkiv, men denna hemliga världs arkiv är inte öppna för oss. Endast i denna heliga värld som tillhör de gudomliga Sönerna är inkarnationens och utgivningens mysterier fullt kända. Vi känner alla till fakta i anslutning till Mikael's utgivningar, men vi förstår inte hur de utförs. Vi vet inte hur härskaren över ett universum, den som skapat Melkisedekarna, så plötsligt och hemlighetsfullt kan bli en av dem och som en av dem leva bland dem och arbeta som en Melkisedekson i ett hundra års tid. Men så hände det sig.

2. Den andra utgivningen

119:2.1 (1310.4) Under närmare ett hundra femtio miljoner år efter Mikael's utgivning som en Melkisedek förlöpte allting väl i universumet Nebadon, tills problem började uppkomma i system nummer 11 i konstellation nummer 37. Detta problem gällde meningsskiljaktigheter med en Lanonandekson, en Systemhärskare. Fallet hade avgjorts genom domslut av Konstellationsfäderna och

godkänts av en Dagarnas Trogna, Paradisets rådgivare i den konstellationen, men den protesterande Systemhärskaren var inte helt tillfreds med domslutet. Efter mer än ett hundra års missnöje ledde han sina medarbetare i ett av de mest omfattande och förödande uppror som någonsin har anstiftats mot Skaparsonens överhöghet i universumet Nebadon. Upproret har för länge sedan domstolsbehandlats och avslutats på försorg av Dagarnas Forna i Uversa.

119:2.2 (1311.1) Denna upproriska systemhärskare, Lutentia, härskade supremt på sin högkvartersplanet i över tjugo år enligt Nebadons standardtid, varefter de Högsta med godkännande från Uversa gav order om hans avskiljning och anhöll hos härskarna i Salvington om att en ny Systemhärskare måtte utses för att åta sig ledningen av detta av stridigheter splittrade och förvirrade system av bebodda världar.

119:2.3 (1311.2) Då denna anhållan mottogs i Salvington utgav Mikael samtidigt den andra av dessa ovanliga kungörelser om hans avsikt att vara borta från universumets högkvarter i syfte att ”lyda min Paradisfaderns påbud”. Kungörelsen innehöll löftet om ”återvändandet i sinom tid”, och koncentrerandet av all maktbefogenhet i sin Paradisbroder Immanuels, Dagarnas Förenandes, händer.

119:2.4 (1311.3) Sedan begav Mikael sig igen av från sin högkvarterssfär med samma förfarande som hade iakttagits vid tiden för hans avfärd i samband med utgivningen som en Melkisedek. Tre dagar efter detta oförklarade avskedstagande framträdde bland reservkåren av första gradens Lanonandeksöner i Nebadon en ny och

okänd medlem. Denne nye Son uppenbarade sig vid middagstid, oanmäld och åtföljd endast av en ensam tertiaf som medförde kreditiv utgivna av Dagarnas Forna i Uversa, bekräftade av Immanuel i Salvington och innehållande order om att denne nye Son skulle förordnas till system 11 i konstellation 37 som efterträdare till den avsatte Lutentia och med full befogenhet som tillförordnad Systemhärskare i väntan på utnämningen av en ny härskare.

119:2.5 (1311.4) I över sjutton år enligt universumtid administrerade denne främmande och okände temporäre härskare angelägenheterna och avgjorde med vishet de svåra frågorna i detta förvirrade och demoraliserade lokala system. Ingen Systemhärskare hade älskats någonsin varmare eller ärats och respekterats mer allmänt. Med rättvisa och barmhärtighet satte denne nye härskare ordning på detta oroliga system, medan han med största omsorg vårdade sig om alla sina undersåtar och rentav erbjöd sin upproriska föregångare privilegiet att dela tronen och makten i systemet med honom om denne blott ville be Immanuel om ursäkt för sina felsteg. Lutentia försmådde emellertid dessa erbjudanden om nåd, väl vetande att denne nye och främmande Systemhärskare inte var någon annan än Mikael, själva den universumhärskare som han så nyligen hade utmanat. Miljoner av hans vilseförda och bedragna anhängare tog dock emot förlåtelsen från denne nye härskare, som under denna tidsålder var känd som Frälsare-Härskaren över systemet Palonia.

119:2.6 (1311.5) Sedan kom den minnesrika dag då den nyutnämnde Systemhärskaren anlände, han som hade utsetts av universumets myndigheter till ordinarie efterträdare till den avsatte Lutentia, och hela Palonia sörjde över avfärden av den ädlaste och mest välvillige

härskare som Nebadon någonsin hade haft. Han var älskad av alla i hela systemet och dyrkades av sina kollegor inom alla grupper av Lanonandeksöner. Hans avfärd skedde inte utan ceremonier. En stor fest arrangerades när han lämnade systemhögkvarteret. Till och med hans felande föregångare sände ett budskap som lydde: ” Rättvis och rättfärdig är du i all din verksamhet. Fastän jag fortsätter i mitt förkastande av Paradisets styre, måste jag erkänna att du är en rättvis och barmhärtig administratör.”

119:2.7 (1312.1) Sedan tog denne tillfällige härskare över detta upproriska system farväl av planeten för sin korta administrativa vistelse, och på tredje dagen därefter uppenbarade sig Mikael i Salvington och återupptog ledningen av universumet Nebadon. Snart följde den tredje kungörelsen från Uversa om det utvidgade området för Mikaelns överhöghet och auktoritet. Den första kungörelsen gavs vid tiden för hans ankomst till Nebadon, den andra utfärdades kort efter fullbordan av utgivningen som en Melkisedek, och nu följde den tredje efter avslutandet av den andra eller Lanonandek-missionen.

3. Den tredje utgivningen

119:3.1 (1312.2) Det suprema rådet i Salvington hade just avslutat behandlingen av en begäran från Livsbärarna på planet 217 av system 87 i konstellation 61 om att en Materiell Son måtte sändas för att bistå dem. Nu förhöll det sig så att denna planet fanns i ett sådant system av bebodda världar där en annan Systemhärskare hade kommit på avvägar, det andra dylika upproret dittills i hela Nebadon.

119:3.2 (1312.3) På anmodan av Mikael uppsköts ett verkställande i enlighet med begäran från Livsbärarna på denna planet tills Immanuel hade tagit ställning till frågan och avgett sin rapport däröver. Detta var ett irreguljärt förfarande, och jag kommer väl ihåg hur vi alla förväntade oss något ovanligt, och vi behövde inte vänta länge i spänning. Mikael tog itu med att överföra ledningen av universumet i Immanuels händer samtidigt som han anförtrodde befälet över de himmelska styrkorna till Gabriel. Sedan han sålunda hade frigjort sig från sina administrativa skyldigheter tog han farväl av Universumets Moderande och försvann från avfärdsfältet i Salvington precis så som han hade gjort vid två tidigare tillfällen.

119:3.3 (1312.4) Så som man hade kunnat vänta sig framträdde oanmäld på den tredje dagen därefter i högkvartersvärlden i system 87 i konstellation 61 en främmande Materiell Son, åtföljd av en ensam sekona, ackrediterad av Dagarnas Forna i Uversa och godkänd av Immanuel i Salvington. Omedelbart utnämnde den tjänstgörande Systemhärskaren denne nye och mystiske Materielle Son till tjänsteförrättande Planetprins i värld 217, och denna utnämning bekräftades genast av de Högsta i konstellation 61.

119:3.4 (1312.5) Sålunda började denne unike Materielle Son sitt svåra livsskede i denna värld, som utbrytning och uppror hade försatt i karantän och som befann sig i ett belägrat system utan någon direkt förbindelse med det omgivande universumet. Här arbetade han ensam under en hel generation enligt planetens tideräkning. Denne Materielle Nödfallsson bragte den försumlige Planetprinsen och hela hans stab till ånger och bättring samt bevittnade planetens återupprättande till lojal tjänst under Paradisets styre så som

etablerats i lokaluniverserna. I sinom tid anlände en Materiell Son och Dotter till denna återupplivade och återlösta värld, och när de vederbörligen hade blivit installerade som synliga planetariska härskare tog den tillfällige eller Nödfalls-Planetprinsen formellt avsked och försvann en dag vid middagstid. På den tredje dagen därefter uppenbarade sig Mikael på sin vanliga plats i Salvington, och mycket snart därefter innehöll superuniversumets informationsutsändning den fjärde kungörelsen från Dagarnas Forna med en proklamation om ytterligare utvidgning av Mikael i Neadons överhöghet.

119:3.5 (1312.6) Jag beklagar att jag inte har tillstånd att berätta om det tålamod, den uthållighet och den skicklighet med vilka denne Materielle Son mötte de prövande situationerna på denna förvirrade planet. Återupprättandet av denna isolerade värld är ett av de vackraste och mest rörande kapitel i frälsningsannalerna i hela Neadon. Vid slutet av denna mission hade det blivit uppenbart för hela Neadon varför deras älskade härskare valde att engagera sig i dessa upprepade utgivningar i gestalt av någon underordnad klass av intelligenta varelser.

119:3.6 (1313.1) Mikael's utgivningar, först som en Melkisedekson, sedan som en Lanonandekson och därefter som en Materiell Son är alla lika hemlighetsfulla och oförklarliga. Vid varje tillfälle uppenbarade han sig *plötsligt* och som en fullt utvecklad individ i den grupp som utgivningen omfattade. Mystieriet med dessa inkarnationer kommer aldrig att bli känt, utom för dem som har tillgång till den inre kretsen av urkunder på den heliga sfären Sonarington.

119:3.7 (1313.2) Aldrig sedan denna förunderliga utgivning som Planetprins till en värld i isolering och uppror har någon av de Materiella Sönerna eller Döttrarna i Nebadon känt sig frestade att klaga över sina utnämningar eller anmärka på svårigheterna i sina planetariska uppdrag. För all tid framöver vet de Materiella Sönerna att de i universumets Skaparson har en förstående härskare och deltagande vän, en som i ”alla avseenden har prövats och testats”, såsom även de måste provas och testas.

119:3.8 (1313.3) Efter var och en av dessa missioner följde en tidsålder av tilltagande serviceinriktning och lojalitet bland alla himmelska intelligenser med ursprung i detta universum, medan varje ny utgivningstidsålder kännetecknades av framåtskridande och förbättringar i alla metoder för administration av universumet och i alla styresförfaranden. Efter denna utgivning har ingen Materiell Son eller Dotter avsiktligt anslutit sig till uppror mot Mikael; de älskar och ärar honom alltför tillgivet för att någonsin medvetet avvisa honom. Endast genom bedrägeri och sofisteri har Adamerna under senare tid förts vilse av högre typers upprorspersonligheter.

4. Den fjärde utgivningen

119:4.1 (1313.4) Det hände sig vid slutet av ett av de periodiska tusenårsnamnuppropen i Uversa att Mikael ta itu med överlämnandet av Nebadons styre i Immanuels och Gabriels händer, och då vi drog oss till minnes vad som under tidigare tider hade hänt efter en sådan åtgärd, beredde vi oss naturligtvis alla på att få se Mikael försvinna på

sin fjärde utgivningsmission. Vi behövde inte vänta länge, ty snart begav han sig till Salvingtons avfärdsfält och försvann från vår åsyn. 119:4.2 (1313.5) På den tredje dagen efter detta utgivningsförsvinnande observerade vi i universumets informationsutsändning till Uversa denna betydelsefulla nyhet från serafhögkvarteret i Neadon: ”Vi rapporterar den oanmälda ankomsten av en okänd seraf, åtföljd av en ensam supernaf och av Gabriel från Salvington. Denna oregistrerade seraf visar sig vara av nebadonklass och medför kreditiv utgivna av Dagarnas Forna i Uversa och vitsordade av Immanuel i Salvington. Testresultaten anger att denna seraf hör till den suprema änglaklassen i ett lokaluniversum, och serafen har redan förordnats till undervisningsrådgivarnas kår.”

119:4.3 (1313.6) Mikael var under denna utgivning som seraf borta från Salvington under en period av över fyrtio år enligt universets standardtid. Under denna tid var han anknuten som serafisk undervisningsrådgivare — vad ni kanske skulle kalla privatsekreterare — hos tjugosex olika huvudlärare, och han tjänade i tjugotvå olika världar. Hans sista eller avslutande uppdrag var som rådgivare och medhjälpare i anslutning till en utgivningsmission av en Treenighetens Undervisande Son i värld 462 av system 84 i konstellation 3 i Neadons universum.

119:4.4 (1314.1) Aldrig under detta sju år långa uppdrag var denne Treenighetens Undervisande Son helt övertygad om denna serafmedhjälparens identitet. Förvisso betraktades alla serafer under denna tidsålder med speciellt intresse och forskande blick. Vi visste mycket väl att vår käre Härskare var ute i universumet, förklädd till seraf, men aldrig kunde vi vara säkra på hans identitet. Aldrig blev

han med säkerhet identifierad innan tiden för hans anslutning till utgivningsmissionen av denne Treenighetens Undervisande Son. Alltid under hela detta tidsskede iakttog vi dock en speciell omsorg i förhållande till de suprema seraferna, för den händelse att någon av oss skulle finna att vi ovetande hade varit värd åt universumets Härskare på utgivningsmission som skapad varelse. Så har det beträffande änglarna blivit för evigt sant att deras Skapare och Härskare ”i alla avseenden har blivit prövad och testad i gestalten av en serafpersonlighet.”

119:4.5 (1314.2) När dessa successiva utgivningar blev allt mer delaktiga av naturen hos de lägre formerna av liv i universumet, blev Gabriel allt mer en medarbetare i samband med dessa inkarnationsäventyr och fungerade som universumets förbindelselänk mellan den utgivne Mikael och den tjänstgörande universumhärskaren Immanuel.

119:4.6 (1314.3) Nu har Mikael genomgått utgivningserfarenheten hos tre klasser av sina skapade Universumsöner: Melkisedekarna, Lanonandekarna och de Materiella Sönerna. Därefter sänkte han sig till en personifiering som suprem seraf i änglalivsgestalt innan han vände sin uppmärksamhet mot de olika faserna av uppstigande levnadsbanor hos de lägsta formerna av viljevarelser, de evolutionära dödliga i tid och rymd.

5. Den femte utgivningen

119:5.1 (1314.4) För något över tre hundra miljoner år sedan, enligt tideräkningen på Urantia, bevittnade vi åter igen en av dessa överföringar av den laga makten i universum till Immanuel och iakttog Mikael's förberedelser för avfärd. Detta tillfälle var olik de tidigare i att han meddelade att hans destination var Uversa, högkvarteret i superuniversumet Orvonton. I sinom tid avreste vår Härskare, men superuniversumets informationsutsändningar omnämnde aldrig Mikael's ankomst till Dagarnas Fornas hov. Kort efter hans avfärd från Salvington innehöll emellertid utsändningarna från Uversa följande betydelsefulla meddelande: "Idag anlände en oanmäld och onumrerad uppstigen pilgrim av dödligt ursprung från universumet Nebadon, med vitsord från Immanuel i Salvington och åtföljd av Gabriel från Nebadon. Denna oidentifierade varelse uppvisar en obestriddig andestatus och har upptagits i vår krets."

119:5.2 (1314.5) Om du idag besökte Uversa skulle du få höra berättelsen om de tider då Eventod vistades där, denna speciella och okända pilgrim från tid och rymd, vilken i Uversa är känd under det namnet. Denne uppstigande dödlige, eller åtminstone en unik personlighet som exakt gestaltade de uppstigande dödligas andestadium, levde och verkade i Uversa under en period av elva år enligt Orvontons standardtid. Denna varelse fick de uppdrag och utförde de skyldigheter som ankommer på en andedödlig och utförde dem tillsammans med sina kolleger från de olika lokaluniverserna i Orvonton. I "alla avseenden testades och prövades han, precis så som hans kolleger", och vid alla tillfällen visade han sig värdig sina överordnades förtroende och tillit, samtidigt som han ofelbart vann sina andekollegers respekt och lojala uppskattning.

119:5.3 (1315.1) I Salvington följde vi denna andepilgrims livsskede med ytterst stort intresse, väl vetande, av att Gabriel var med, att denna anspråkslösa och onumrerade pilgrimsande inte var någon annan än den utgivne härskaren över vårt lokaluniversum. Mikael's första framträdande inkarnerad i en roll som företrädde ett av stadierna i de dödligas evolution, var en händelse som hänförde och fängslade hela Nebadon. Vi hade hört om sådant, men nu kunde vi se det. Han framträdde i Uversa som en fullt utvecklad och fulländat tränad andedödlig och fortsatte som sådan sitt livsskede ända fram till det tillfälle då en grupp uppstigande dödliga uppflyttades till Havona; därefter hade han en diskussion med Dagarnas Forna och tog genast i sällskap av Gabriel ett snabbt och oceremoniellt farväl av Uversa samt framträdde kort därefter på sin sedvanliga plats i Salvington.

119:5.4 (1315.2) Inte förrän denna utgivning var fullbordad gick det slutligen upp för oss att Mikael troligen hade för avsikt att inkarnera i gestalt av sina olika klasser av universumpersonligheter, från de högsta Melkisedekarna rätt ned till de dödliga av kött och blod i de evolutionära världarna i tid och rymd. Ungefär vid denna tid började Melkisedekarnas högskolor undervisa om sannolikheten för att Mikael en gång skulle inkarnera som en köttslig dödlig, och det förekom mycken spekulation om det möjliga förfarandet vid en sådan oförklarlig utgivning. Att Mikael personligen hade uppträtt i rollen av en uppstigande dödlig väckte nytt och ökat intresse för hela arrangemanget med de dödligas framskridande hela vägen upp genom både lokaluniversumet och superuniversumet.

119:5.5 (1315.3) Förfarandet vid dessa successiva utgivningar förblev dock ett mysterium. Till och med Gabriel erkänner att han inte förstår

den metod enligt vilken denne Paradisson och universumets Härskare, när han så ville, kunde iklä sig personligheten och leva livet som en av sina egna underordnade skapade varelser.

6. Den sjätte utgivningen

119:6.1 (1315.4) Nu då hela Salvington redan kände till förberedelserna för en förestående utgivning sammankallade Mikael alla dem som vistades på högkvartersplaneten och avslöjade för första gången resten av inkarnationsplanen samt meddelade att han snart skulle lämna Salvington för att uppta en morontiadödligs livsskede vid de Högsta Fädernas hov på högkvartersplaneten i den femte konstellationen. Sedan hörde vi för första gången tillkännagivandet att hans sjunde och slutliga utgivning skulle ske i en dödligs köttsliga gestalt i någon evolutionär värld.

119:6.2 (1315.5) Innan Mikael lämnade Salvington för sin sjätte utgivning talade han till de församlade invånarna på sfären och avreste i allas åsyn, åtföljd av en ensam seraf och Neadons Klara Morgonstjärna. Medan ledningen för universumet åter igen hade anförtratts Immanuel förekom det en större spridning av administrativt ansvar.

119:6.3 (1315.6) Mikael uppenbarade sig i högkvarteret i konstellation nummer fem som en fullt utvecklad morontiadödlig med uppstigningsstatus. Jag beklagar att jag är förbjuden att avslöja detaljerna i denna onumrerade morontiadödligas livsskede, ty det var en av de mest ovanliga och förbluffande epokerna i Mikael

utgivningserfarenhet, inte ens hans dramatiska och tragiska vistelse på Urantia undantagen. Bland de många restriktioner som har ålagts mig vid mottagandet av detta uppdrag finns en som förbjuder mig att avslöja detaljerna i detta underbara livsskede som Mikael levde som morontiadödlig i Endantum.

119:6.4 (1316.1) När Mikael återvände från denna morontiautgivning var det uppenbart för oss alla att vår Skapare också hade blivit en skapad varelse lik oss själva, att Universumhärskaren också var en vän till även de lägsta formerna av skapad intelligens i sitt rike och som välvilligt hjälpte dem. Vi hade redan före detta märkt att Mikael allt mer hade tillägnat sig de skapades synsätt i administrationen av universumet, ty det hade framträtt gradvis men det blev mer uppenbart efter att utgivningen som morontiadödlig hade fullbordats, och ännu mer så efter hans återkomst från livsskedet som byggmästarens son på Urantia.

119:6.5 (1316.2) Vi informerades på förhand av Gabriel om tiden för Mikael's frigörelse från morontiautgivningen, och följaktligen arrangerade vi en för tillfället lämpad mottagning i Salvington. Miljoner och åter miljoner varelser samlades från konstellationshögkvarterens världar i Nebadon, och en majoritet av dem som vistades i världar i närheten av Salvington samlades likaså för att hälsa honom välkommen tillbaka som härskare i sitt universum. Som svar på våra många välkomstanföranden och uttryck av uppskattning för en Härskare som så livfullt intresserade sig för sina skapade, svarade han endast: "Jag har helt enkelt varit ute i min Faders ärenden. Jag gör endast vad som är ett nöje för Paradissönerna som älskar och längtar efter att förstå sina skapade varelser."

119:6.6 (1316.3) Från den dagen fram till den stund då Mikael begav sig ut som Människoson på sitt äventyr till Urantia, fortfor hela Nebadon att diskutera sin Suveräne Härskares många bragder då han verkade i Endantum, som utgivningsinkarnationen av en morontiadödlig under evolutionär uppstigning, och i alla avseenden testades så som sina fränder församlade från de materiella världarna i hela den konstellation där han vistades.

7. Den sjunde och slutliga utgivningen

119:7.1 (1316.4) I tiotusentals år såg vi alla fram mot Mikael's sjunde och slutliga utgivning. Gabriel hade berättat för oss att denna avslutande utgivning skulle ske i en dödligs köttsliga gestalt, men vi var helt okunniga om tiden, platsen och sättet för detta kulminerande äventyr.

119:7.2 (1316.5) Det offentliga tillkännagivandet att Mikael hade utvalt Urantia som skådeplats för sin slutliga utgivning gavs kort efter det att vi hade fått veta om Adams och Evas försumlighet. Sålunda hade er värld i mer än trettiofem tusen år en mycket framträdande plats vid rådsmötena i hela universumet. Det fanns inga hemligheter (frånsett inkarnationsmysteriet) i samband med något skede av utgivningen till Urantia. Från början till slut, fram till Mikael's slutliga och segerrika återkomst till Salvington som suprem Universumhärskare, var allt som tilldrog sig i er lilla men högt ärade värld i högsta grad offentligt i hela universumet.

119:7.3 (1316.6) Fastän vi trodde att detta skulle vara metoden, visste vi aldrig förrän vid tiden för själva händelsen att Mikael skulle födas på jorden som ett hjälplöst litet barn av denna värld. Hittills hade han alltid framträtt som en fullt utvecklad individ av den personlighetsgrupp som hade utvalts för utgivningen, och det var ett spännande meddelande i informationsutsändningen från Salvington som kungjorde att barnet i Betlehem hade fötts på Urantia.

119:7.4 (1316.7) Vi insåg då inte endast att vår Skapare och vän nu tog det farligaste steget i hela sitt liv och uppenbarligen riskerade sin ställning och makt med denna utgivning som ett hjälplöst litet barn, men vi förstod även att hans erfarenhet av denna slutliga utgivning som dödlig för evigt skulle kröna honom som den obestriddige och supreme härskaren över universumet Nebadon. Under en tredjedels århundrade enligt tideräkningen på jorden var alla ögon i alla delar av detta lokaluniversum fästa på Urantia. Alla intelligenser insåg att den sista utgivningen var på gång, och då vi länge hade känt till Lucifers uppror i Satania och Caligastias avoghet på Urantia, förstod vi mycket väl vilken intensiv kamp skulle bli följden när vår härskare nedlät sig till att inkarnera i en köttslig dödligs anspråkslösa form och gestalt på Urantia.

119:7.5 (1317.1) Det judiska spädbarnet Josua ben Josef avlades och föddes till världen precis så som alla andra babyar före och efter detta, *utom* att just detta barn var inkarnationen av Mikael av Nebadon, en gudomlig Son från Paradiset och skaparen av hela detta lokaluniversum av ting och varelser. Detta mysterium om Gudomens inkarnation i Jesu människogestalt, som i övrigt var av naturligt ursprung i denna värld, förblir för evigt olöst. Inte ens i evigheten får

ni någonsin veta förfarandet och metoden för Skaparens inkarnation i sina skapades form och gestalt. Det är Sonaringtons hemlighet, och sådana mysterier är öppna uteslutande för de gudomliga Söner som har genomgått utgivningserfarenheten.

119:7.6 (1317.2) Några visa män på jorden kände till Mikael's förestående ankomst. Genom de kontakter som finns från en värld till en annan fick dessa visa män med andlig insikt veta om Mikael's förestående utgivning på Urantia. Seraferna gjorde förvisso, genom mellanvarelsernas förmedling, ett uttalande för en grupp kaldeiska präster, vilkas ledare var Ardnon. Dessa gudsmän besökte det nyfödda barnet i krubban. Den enda övernaturliga händelsen i anslutning till Jesu födelse var detta budskap till Ardnon och hans kompanjoner vilket gavs av de serafer som tidigare hade varit knutna till Adam och Eva i den första lustgården.

119:7.7 (1317.3) Jesu människoföräldrar var genomsnittliga människor av sin tid och generation, och denne inkarnerade Guds Son föddes sålunda av kvinna och uppfostrades på det sätt som var vanligt för barn av det släktet och vid den tiden.

119:7.8 (1317.4) Berättelsen om Mikael's vistelse på Urantia, redogörelsen för Skaparsonens utgivning i dödlig gestalt till er värld, är en sak som sträcker sig utöver denna berättelses omfattning och syfte.

8. Mikael's ställning efter utgivningarna

119:8.1 (1317.5) Efter Mikael's slutliga och framgångsrika utgivning till Urantia accepterades han inte endast av Dagarnas Forna som suverän härskare över Nebadon, utan han erkändes även av den Universelle Fadern som den etablerade ledaren för det lokaluniversum som han själv hade skapat. Efter Mikael's återkomst till Salvington proklamerades det att denne Mikael, Människoson och Gudsson, var etablerad härskare över Nebadon. Från Uversa kom den åttonde proklamationen om Mikael's överhöghet, medan från Paradiset kom den Universelle Faderns och den Evige Sonens gemensamma kungörelse som utnämnde denna förening av Gud och människa till enda överhuvud för universumet och anvisade den i Salvington stationerade Dagarnas Förenande att meddela om sin avsikt att dra sig tillbaka till Paradiset. Dagarnas Trogna i konstellationernas högkvarter fick likaså instruktioner om att dra sig tillbaka från de Högstas rådsförsamlingar. Mikael samtyckte dock inte till att de rådgivande och samarbetande Treenighetssönerna drog sig tillbaka. Han sammankallade dem till Salvington och anhöll personligen om att de för evigt skulle stanna i tjänst i Nebadon. De meddelade sina överordnade i Paradiset om sin önskan att samtycka till denna anhållan, och kort därefter utfärdades de mandat som skiljde dem från Paradiset och för evigt knöt dessa Söner från det centrala universumet till Mikael's hov i Nebadon.

119:8.2 (1318.1) Det tog nästan en miljard år enligt Urantiatid att fullborda Mikael's hela utgivningsskede och att slutligt etablera hans suprema makt i det universum som han själv hade skapat. Mikael föddes till skapare, utbildades till administratör och tränades till verkställare, men det fordrades av honom att han förtjänade sin

överhöghet genom erfarenhet. Sålunda har er lilla värld blivit känd över hela Nebadon som den arena där Mikael avslutade den erfarenhet som krävs av varje Paradisson innan han ges obegränsad kontroll och ledning av det universum som han själv har gjort. När ni stiger uppåt i lokaluniversumet får ni veta mer om idealen hos de personligheter som Mikaelns tidigare utgivningar omfattade.

119:8.3 (1318.2) Då Mikael fullbordade sina utgivningar i de skapades gestalt etablerade han inte endast sin egen överhöghet utan ökade också Gud den Supremes evolverande suveränitet. Under loppet av dessa utgivningar ägnade sig Skaparsonen inte endast åt ett nedstigande utforskande av de skapade personligheternas olika natur, utan han kunde också uppenbara Paradisgudomarnas på olika sätt diversifierade vilja, vars syntetiska enhet, så som den uppenbaras av de Suprema Skaparna, är en uppenbarelse av den Suprema Varelsens vilja.

119:8.4 (1318.3) Dessa olika viljeaspekter hos Gudomarna är för evigt personifierade i de Sju Härskarandarnas olikartade naturer, och var och en av Mikaelns utgivningar uppenbarade speciellt en av dessa manifestationer av gudomligheten. Under sin utgivning som en Melkisedek manifesterade han Faderns, Sonens och Andens förenade vilja, i sin Lanonandek-utgivning Faderns och Sonens vilja; under sin utgivning som en Adam uppenbarade han Faderns och Andens vilja, under serafutgivningen Sonens och Andens vilja; under utgivningen i gestalt av en dödlig i Uversa avspeglade han Samverkarens vilja, under utgivningen som morontiadödlig den Evige Sonens vilja; och under utgivningen i materiell form på Urantia förverkligade han i sitt

liv den Universelle Faderns vilja, rentav som en dödlig av kött och blod.

119:8.5 (1318.4) Fullbordandet av dessa sju utgivningar ledde till frigörandet av Mikael's suprema överhöghet, och även till skapandet av möjligheten till den Supremes överhöghet i Neadon. Under ingen av sina utgivningar uppenbarade Mikael Gud den Supreme, men totalsumman av alla sju utgivningar är en ny nebadonuppenbarelse av den Suprema Varelsen.

119:8.6 (1318.5) Erfarenheten av att stiga ned från Gud till människa var för Mikael samtidigt en erfarenhet i att stiga upp från det partiella i det som kan manifesteras till det suprema i den finita verksamheten och till det slutliga i befriandet av hans potential för absonit funktion. Mikael Skaparsonen är en skapare i tid och rymd, men Mikael som sjufaldig Mästarson är medlem av en av de gudomliga kårer som bildar den Ultimata Treenigheten.

119:8.7 (1318.6) Då Skaparsonen har genomgått erfarenheten att uppenbara viljan hos Treenighetens Sju Härskarandar har han genomgått erfarenheten att uppenbara den Supremes vilja. Då han har verkat som en uppenbarare av Suprematetens vilja har Mikael, tillsammans med alla andra Mästarsöner, för evigt identifierat sig med den Supreme. I denna universumtidsålder uppenbarar han den Supreme och deltar i aktualeringen av Suprematetens överhöghet. Under nästa universumtidsålder tror vi att han kommer att arbeta tillsammans med den Suprema Varelsen i den första erfarenhetsbaserade Treenigheten för och i universerna i yttre rymden.

119:8.8 (1319.1) Urantia är den känslofulla helgedomen för hela Nebadon, den främsta bland tio miljoner bebodda världar, det jordiska hemmet för Kristus Mikael, härskare över hela Nebadon, en omvårdande Melkisedek för världarna, en frälsare av ett system, en adamisk återlösare, en serafkamrat, en medarbetare till uppstigande andar, en morontiaframskridare, en Människoson i en dödligs köttsliga gestalt och därtill Urantias Planetprins. Era uppteckningar berättar sanningen när de säger att denne samme Jesus har lovat att en dag återvända till världen för sin sista utgivning, till Korsets Värld.

119:8.9 (1319.2) Detta kapitel som beskriver Kristus Mikael sju utgivningar är det sextiotredje i en serie presentationer som har avfattats under beskydd av talrika personligheter och som beskriver Urantias historia fram till Mikael s framträdande på jorden i en dödligs köttsliga gestalt. Tillstånd att framföra dessa kapitel gavs av en kommission om tolv medlemmar som verkade under ledning av Mantutia Melkisedek. Vi avfattade dessa berättelser och översatte dem till engelska språket, med ett förfarande som hade godkänts av våra överordnade, år 1935 e.Kr. enligt Urantia-tid.

Urantiaboken

<< [Kapitel 119](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 120](#) >>

DEL IV

Jesu liv och förkunnelse

Dessa kapitel avfattades under beskydd av en kommission om tolv Urantia-mellanvarelser som fungerade under övervakning af den Melkisedk som ledde uppenbarelseprojektet.

Basmaterialen för denna berättelse tillhandahöll en andra gradens mellanvarelse som en gång var förordnad att på övermänsklig nivå övervaka apostlen Andreas.

Urantiaboken

<< [DEL IV](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 121](#) >>

Kapitel 120

Mikaels utgivning på Urantia

120:0.1 (1323.1) FÖRORDNAD av Gabriel att övervaka den reviderade framställningen av det liv som Mikael levde på Urantia i en dödligs lekamen, är jag, Melkisedek-ledaren för den uppenbarelsekommission som har anförtrotts denna uppgift, befullmäktigad att framföra denna redogörelse för vissa händelser som inträffade omedelbart innan Skaparsonen anlände till Urantia för att träda in i den avslutande fasen i sin utgivningserfarenhet i universum. Att leva sådana identiska liv som han ålägger de intelligenta varelser som han själv har skapat, att sålunda utge sig i gestalt av sina olika klasser av skapade varelser, är en del av det pris som varje Skaparson måste betala för den fullständiga och suprema

överhögheten i det universum av ting och varelser som han själv har gjort.

120:0.2 (1323.2) Före de händelser som jag inom kort skall beskriva hade Mikael av Nebadon sex gånger utgivit sig i gestalt av intelligenta varelser hörande till sex olika klasser i hans mångfaldiga skapelse. Sedan förberedde han sig för att nedstiga till Urantia i gestalt av en dödligs lekamen — den lägsta klassen av hans intelligenta viljevarelser — och att som en sådan människa i den materiella världen utföra den sista akten i dramat om att förvärva överhöghet i universumet i enlighet med de mandat som hade givits av de gudomliga Paradishärskarna över universernas universum.

120:0.3 (1323.3) Under loppet av var och en av dessa föregående utgivningar förvärvade Mikael inte endast finit erfarenhet av en av sina skapade varelsers grupper, utan han förskaffade sig också en väsentlig erfarenhet av samarbete med Paradiset, vilket i och för sig ytterligare bidrog till att bygga upp hans ställning som härskare i det universum han själv hade skapat. När som helst under lokaluniversumets hela förflutna kunde Mikael i egenskap av Skaparson ha hävdat personlig suveränitet och kunde som Skaparson ha styrt sitt universum efter eget gottfinnande. I så fall skulle Immanuel och de associerade Paradissönerna ha tagit farväl av universumet. Mikael ville dock inte härska över Nebadon enbart i sin egen isolerade rätt, som en Skaparson. Han ville genom verklig erfarenhet av ett samarbetsförhållande underställt Paradistreenigheten stiga till den höga nivå av universumstatus som skulle göra honom kvalificerad att härska över sitt universum och administrera dess angelägenheter med den insiktens fulländning och den visdom i

utförandet som en gång kommer att känneteckna den Suprema Varelsens ädla styre. Han strävade inte efter att som Skaparson bedriva ett fulländat styre, utan att som en personifikation av den Suprema Varelsens universumvisdom och gudomliga erfarenhet förverkliga en suprem administration.

120:0.4 (1324.1) Mikael hade därför ett tvåfaldigt syfte då han företog dessa sju utgivningar till de olika klasserna av sina universumvarelser. För det första fullbordade han den behövliga erfarenheten av att förstå de skapade varelserna vilken krävs av alla Skaparsöner innan de övertar den fullständiga överhögheten. En Skaparson kan närsomhelst härska i sitt universum enligt sin egen rätt, men han kan härska som Paradistreenighetens suprema representant först sedan han har genomgått de sju utgivningarna i gestalt av de skapade varelserna i universum. För det andra eftersträvade han rätten till den Paradistreenighetens maximala maktbefogenhet som kan utövas vid direkt och personlig administration av ett lokaluniversum. I enlighet därmed underordnade sig Mikael frivilligt vid var och en av sina universumutgivningar, med framgång och erkännande, den varierat beskaffade viljan hos de olika associationerna av Paradistreenighetens personer. Det betyder att han vid den första utgivningen var underställd Faderns, Sonens och Andens kombinerade vilja, vid den andra utgivningen Faderns och Sonens vilja, vid den tredje utgivningen Faderns och Andens vilja, vid den fjärde utgivningen Sonens och Andens vilja, vid den femte utgivningen den Oändlige Andens vilja, vid den sjätte utgivningen den Evige Sonens vilja, och under den sjunde och sista utgivningen på Urantia var han underställd den Universelle Faderns vilja.

120:0.5 (1324.2) Mikael förenar således i sin personliga överhöghet den gudomliga viljan hos de universella Skaparnas sjufaldiga fasar med den förståelsefulla erfarenheten av de skapade varelserna i hans lokaluniversum. Sålunda har hans administration kommit att representera största möjliga makt och auktoritet utan att vara förenad med någon egenmäktig maktutövning. Hans makt är obegränsad, ty den härleds från erfarenheten av samverkan med Paradisgudomarna; hans auktoritet är obestridd emedan den förvärvades genom verklig erfarenhet i de skapade universumvarelsernas gestalt; hans suveränitet är suprem emedan den på en och samma gång är ett uttryck för det sjufaldiga synsättet hos Paradisgudomen och de skapades synsätt som återspeglar tid och rymd.

120:0.6 (1324.3) Sedan Mikael hade bestämt tiden för sin sista utgivning och utvalt den planet där denna ovanliga händelse skulle äga rum höll han tillsammans med Gabriel den vanliga konferensen före utgivningen och inställde sig sedan hos sin äldre broder och rådgivare, Immanuel från Paradiset. Alla de befogenheter som gällde universumets administration och som inte tidigare hade överförts till Gabriel anförtrodde Mikael nu i Immannuels händer. Kort före Mikael avfärd för att inkarnera på Urantia, fortskred Immanuel vid accepterandet av universumets omvårdnad under tiden för Mikael utgivning på Urantia, till att ge de råd för utgivningen vilka skulle tjäna som inkarnationsvägledning för Mikael när han snart skulle växa upp som dödlig på Urantia.

120:0.7 (1324.4) I detta sammanhang bör man dra sig till minnes att Mikael hade valt att verkställa denna utgivning i en dödligs lekamen

och underställd Paradisfaderns vilja. Skaparsonen behövde inte instruktioner av någon för att genomföra denna inkarnation enbart i syfte att nå överhögheten i universumet, men han hade förbundit sig till ett program som avsåg att uppenbara den Supreme, vilket medförde ett fungerande i samverkan med Paradisgudomarnas olikartade vilja. Sålunda skulle hans suveränitet, efter att slutligen och personligen ha förvärvat den, komma att verkligen innefatta hela den sjufaldiga viljan hos Gudomen, så som denna vilja kulminerar i den Supreme. Han hade därför sex gånger tidigare blivit instruerad av de personliga representanterna för de olika Paradisgudomarna och föreningarna dem emellan. Nu instruerades han av Dagarnas Förenande, som var Paradistreenighetens ambassadör i lokaluniversumet Nebadon och som handlade på uppdrag av den Universelle Fadern.

120:0.8 (1325.1) Omedelbara fördelar och väldiga compensationer blev resultatet av villigheten hos denne mäktige Skaparson att än en gång frivilligt underställa sig Paradisgudomarnas vilja, denna gång den Universelle Faderns vilja. Med detta beslut att åstadkomma ett sådant associativt underordnande skulle Mikael i denna inkarnation komma att erfara inte endast den dödliga människans natur utan även viljan hos Paradisfadern till alla. Vidare kunde han ge sig in i denna unika utgivning fullt förvissad om, inte endast att Immanuel utövade Paradisfaderns hela auktoritet vid administrationen av hans universum i hans frånvaro under utgivningen på Urantia, utan även med den lugnande vetskapen att Dagarnas Forna i superuniversumet hade utfärdat ett påbud som garanterade säkerheten för hans rike under hela utgivningsperioden.

120:0.9 (1325.2) Detta var bakgrunden till den betydelsefulla dagen då Immanuel presenterade det sjunde utgivningsförordnandet. Från detta Immanuels förordnande, som han före utgivningen gav universumets härskare som senare blev Jesus från Nasaret (Kristus Mikael) på Urantia, har jag tillåtelse att framföra följande utdrag:

1. Det sjunde utgivningsuppdraget

120:1.1 (1325.3) ”Min Skaparbroder, jag står i begrepp att bevittna din sjunde och sista universumutgivning. Högst troget och fulländat har du utfört de sex tidigare uppdragen, och jag hyser ingen annan tanke än att du kommer att vara lika segerrik vid denna sista utgivning för att förvärva suveränitet. Hittills har du framträtt på dina utgivningssfärer som en fullt utvecklad varelse av den klass du har utvalt. Nu står du i begrepp att framträda på Urantia, denna av dig utvalda förvirrade och störda planet, inte som en fullt utvecklad dödlig utan som ett hjälplöst litet barn. Detta, min broder, kommer att vara en ny och oprövad erfarenhet för dig. Du står inför betalningen av utgivningens fulla pris och erfarenheten av den fullständiga upplysningen om en Skapares inkarnation i en skapads gestalt.

120:1.2 (1325.4) ”Under alla dina tidigare utgivningar har du frivilligt valt att underställa dig viljan hos de tre Paradisgudomarna och de gudomliga föreningarna dem emellan. Av de sju faserna i den Supremes vilja har du under dina tidigare utgivningar varit underställd alla andra än Paradisfaderns personliga vilja. När du nu har valt att helt underställa dig din Faders vilja under hela din sjunde

utgivning övertar jag, som vår Faders personliga representant, den obegränsade jurisdiktionen över ditt universum under tiden för din inkarnation.

120:1.3 (1325.5) ”Då du går in i din utgivning på Urantia har du frivilligt avstått från allt utomplanetariskt stöd och sådan speciell hjälp som vem som helst av dina skapade varelser vore redo att ge dig. Så som dina skapade söner i Nebadon är helt beroende av dig för att tryggt kunna genomleva sina livsskeden i universumet, så måste du nu helt och oreserverat bli beroende av din Paradisfader för att tryggt kunna genomleva de oavslöjade svårigheterna i ditt förestående livsskede som dödlig. Och när du har avslutat denna utgivningserfarenhet kommer du sannerligen att känna den fulla meningen med och den rika betydelsen av den trostillit som du så ofelbart fordrar att alla dina skapade varelser skall behärska som en del av sitt nära förhållande till dig, deras Skapare och Fader i lokaluniversumet.

120:1.4 (1326.1) ”Under hela din utgivning på Urantia behöver du bekymra dig blott över en enda sak, nämligen att du har en obruten gemenskap med din Paradisfader. Genom fulländningen i ett sådant förhållande får världen för din utgivning, rentav hela det universum som du har skapat, se en ny och mer förståelig uppenbarelse av din Fader och min Fader, allas Universelle Fader. Du behöver således endast bekymra dig över ditt personliga liv på Urantia. Jag kommer att fullständigt och effektivt ansvara för ditt universums säkerhet och obrutna administration från den stund då du frivilligt avstår från din makt tills du återvänder till oss som Universumhärskare, bekräftad av Paradiset, och från min hand återfår, icke en ställföreträdares

maktbefogenhet som du nu överlåter till mig, utan den suprema makten och jurisdiktionen över ditt universum.

120:1.5 (1326.2) ”Och för att du med säkerhet må veta att jag är bemyndigad att göra allt vad jag nu lovar (väl vetande att jag är hela Paradisets garanti för att mitt ord troget förverkligas), meddelar jag dig att en order, som förhindrar uppkomsten av all andlig fara under hela perioden för din frivilliga utgivning, har just kommit från Dagarnas Forna i Uversa. Från den stund då du ger upp medvetandet vid början av din inkarnation som dödlig tills du återvänder till oss som suprem och oinskränkt härskare över detta universum som du själv har skapat och organiserat kan ingenting av allvarlig betydelse inträffa i hela Nebadon. Under detta inkarnationens mellanskede har jag i min hand Dagarnas Fornas mandat, som ovillkorligen beordrar ögonblickligt och automatiskt utplånande av varje varelse som gör sig skyldig till uppror eller dristar sig till att uppvigla till resning i universumet Nebadon medan du är frånvarande under denna utgivning. Min broder, med hänsyn till den från Paradiset givna myndighet, som naturligt hör till min närvaro och som vidgats av det juridiska mandatet från Uversa, kommer ditt universum och alla dess lojala varelser att vara trygga under din utgivning. Du kan gå in i ditt uppdrag med blott en enda tanke — att till de intelligenta varelserna i ditt universum ge en förhöjd uppenbarelse av vår Fader.

120:1.6 (1326.3) ”Såsom vid alla dina tidigare utgivningar vill jag påminna dig om att jag tar emot dina maktbefogenheter i universumet i egenskap av din broder och förtrogne. Jag utövar all myndighet och brukar all makt i ditt namn. Jag fungerar så som vår Paradisfader skulle fungera och i enlighet med din uttryckliga anmodan att verka

på detta sätt i ditt ställe. Och med beaktande av detta faktum är all denna delegerade myndighet din att utöva närhelst du finner det lämpligt att begära dess återställande. Din utgivning är från början till slut helt frivillig. Som dödlig inkarnerad i världen är du inte utrustad med himmelska förmögenheter, men all makt som du har avstått från kan du återta närhelst du vill återförse dig med universumets laga makt. Om du skulle besluta dig för att återinsätta dig själv till makt och myndighet, minns då att det sker enbart av *personliga* orsaker, ty jag är den levande och suprema säkerhet vars närvaro och löfte garanterar den trygga administrationen av ditt universum i enlighet med din Faders vilja. Något uppror, som tre gånger har förekommit i Nebadon, kan inte inträffa medan du är borta från Salvington under denna utgivning. Dagarnas Forna har gett order om att uppror i Nebadon under perioden för din utgivning på Urantia skall föras med ett automatiskt frö till sin egen förintelse.

120:1.7 (1326.4) ”Under den tid du är borta på denna sista och ovanliga utgivning förbinder jag mig att (med Gabriels samarbete) troget administrera ditt universum. Då jag nu förordnar dig att utföra detta gudomliga uppenbarelseuppdrag och att genomgå denna erfarenhet av fulländad mänsklig förståelse, handlar jag för min Faders och din Faders del och erbjuder dig följande råd, som bör vägleda dig då du lever ditt jordiska liv och blir allt mer medveten om det gudomliga uppdrag som är förknippat med din fortsatta vistelse i köttslig gestalt.

2. Begränsningarna beträffande utgivningen

120:2.1 (1327.1) ”1. Enligt vedertaget bruk och i överensstämmelse med Sonaringtons teknik — i enlighet med de bestämmelser som den Evige Sonen i Paradiset har givit — har jag på alla sätt ordnat med ditt omedelbara inträde i denna utgivning som dödlig i harmoni med de planer som du själv har utarbetat och som Gabriel lämnat i min vård. Du kommer att växa upp på Urantia som ett barn av den världen, fullfölja din mänskliga utbildning — hela tiden underställd din Paradisfaders vilja — leva ditt liv på Urantia så som du har bestämt, avsluta din planetariska vistelse och förbereda dig för uppstigning till din Fader för att av honom ta emot den suprema överhögheten i ditt universum.

120:2.2 (1327.2) ”2. Förutom ditt uppdrag på jorden och din uppenbarelse för universum, men förbunden med bägge, råder jag att du åtar dig — efter det att du är tillräckligt medveten om din gudomliga identitet — den extra uppgiften att tekniskt avsluta Lucifers uppror i systemet Satania, och att du gör allt detta som *Människoson*; sålunda föreslår jag att du, som en världens dödlig varelse, som i svaghet har blivit mäktig genom trosunderkastelse till din Faders vilja, nådigt utför allt det som du vid upprepade tillfällen har avböjt att egenmäktigt åstadkomma med kraft och makt när du var i besittning därav vid tiden då det syndfulla och oberättigade upproret bröt ut. Jag skulle anse det vara passande kulmen för din utgivning som dödlig om du återvände till oss som Människoson, Urantias Planetprins, samt som Gudsson, ditt universums supreme härskare. Som en dödlig människa, den lägsta typen av intelligenta varelser i Nebadon, möt och döm Caligastias och Lucifers hädiska anspråksfullhet, och gör, i den ringa ställning som du påtagit dig, för

evigt slut på de skamliga förvrängningar som dessa fallna ljusets barn företräder. Då du ståndaktigt vägrat att misskreditera dessa rebeller genom att utöva dina skaparrättigheter, vore det nu lämpligt att du i gestalten av din skapelses lägsta varelse skulle rycka herraväldet ur händerna på dessa fallna Söner; och så skulle hela ditt lokaluniversum med i all ärlighet klart och för evigt inse det rättvisa i att du i rollen som köttslig dödlig gjorde det som barmhärtigheten bjöd dig att inte göra med egenmäktig maktbefogenhet. Och sedan du sålunda genom din utgivning har öppnat möjligheten till den Supremes överhöghet i Nebadon, har du i själva verket slutfört de oavgjorda ärendena från alla föregående revolter trots det längre eller kortare dröjsmål som själva förverkligandet av denna bragd innebär. Med denna gärning undanröjs i huvudsak de överhängande meningsskiljaktigheterna i ditt universum. Och då du senare begåvas med suprem överhöghet i ditt universum kan sådana utmaningar av din behörighet aldrig på nytt uppkomma i någon del av din storartade personliga skapelse.

120:2.3 (1327.3) ”3. När du har lyckats avsluta upproret på Urantia, vilket du utan tvivel kommer att göra, råder jag dig att av Gabriel ta emot förläningen av titeln ’Urantias Planetprins’ som ditt universums eviga erkännande för din sista utgivningserfarenhet, och att du dessutom gör allt som är möjligt i överensstämmelse med meningen med din utgivning för att gottgöra den sorg och förvirring som Urantia har orsakats av Caligastias förräderi och senare av Adams försumlighet.

120:2.4 (1328.1) ”4. I enlighet med din begäran kommer Gabriel och alla berörda parter att samarbeta med dig i din uttryckta önskan om att

avsluta din utgivning på Urantia med avkunnandet av den rättskipande domen över världens domperiod, åtföljt av avslutandet av en tidsålder, de sovande överlevandes uppståndelse och etablerandet av domperioden för Sanningens Ande som då har utgivits.

120:2.5 (1328.2) ”5. Beträffande din utgivningsvärld och den generation av människor som lever där vid tiden för din vistelse som dödlig, råder jag dig att främst fungera i en lärares roll. Rikta först din uppmärksamhet på att befria och inspirera människans andliga natur. Upplys som följande människans förmörkade intellekt, hela människornas själar och frigör deras sinnen från urgamla rädslor. Och vårda dig sedan, enligt din visdom som dödlig, om dina köttsliga bröders fysiska välbefinnande och materiella komfort. Lev det idealiska religiösa livet till inspiration och uppbyggelse för hela ditt universum.

120:2.6 (1328.3) ”6. Sätt den av upproret isolerade människan andligen fri på din utgivningsplanet. På Urantia bidra vidare till den Supremes överhöghet och utvidga sålunda etablerandet av denna suveränitet överallt i de vida domänerna i din personliga skapelse. Under din materiella utgivning i köttslig gestalt står du i begrepp att uppleva den slutliga upplysningen som en Skapare i tid och rymd kan uppnå, den dubbla erfarenheten av att arbeta inom människans väsen och enligt din Paradisfaders vilja. Under ditt jordiska liv skall den finita varelsens vilja och den infinita Skaparens vilja bli en enda vilja, liksom de även förenas i den Suprema Varelsens evolverande Gudom. Utgjut Sanningens Ande på planeten för din utgivning och gör

sålunda alla normala dödliga på denna isolerade sfär omedelbart och fullt mottagliga för omvårdnaden från vår Paradisfaders segregerade närvaro, Tankeriktarna i världarna.

120:2.7 (1328.4) ”7. Kom alltid ihåg i samband med allt som du kan tänkas utföra i världen för din utgivning, att du lever ett liv till upplysning och uppbyggelse för hela ditt universum. Du *utger* detta inkarnationsliv som dödlig på Urantia, men du skall *leva* detta liv till andlig inspiration för varje mänsklig och övermänsklig intelligens som har levt, nu lever eller en gång kommer att leva i någon bebodd värld som har varit, nu är eller en gång skall vara en del av den vidsträckta galax som utgör ditt administrativa område. Ditt jordiska liv i en dödligs lekamen skall inte levas för att utgöra ett *exempel* för de dödliga på Urantia vid tiden för din vistelse på jorden och inte heller för någon senare generation av människor på Urantia eller i någon annan värld. Snarare skall ditt köttsliga liv på Urantia vara en *inspiration* för allas liv i alla Nebadons världar för alla generationer under kommande tider.

120:2.8 (1328.5) ”8. Din stora mission som du skall förverkliga och uppleva i din inkarnation som dödlig innesluts i ditt beslut att leva ett liv som helhjärtat motiveras av att göra din Paradisfaders vilja, att sålunda *uppenbara* Gud, din Fader, i köttslig gestalt och i synnerhet för de köttsliga varelserna. Samtidigt *tolkar* du också på ett förhöjt sätt vår Fader för alla de varelser som står högre än de dödliga i hela Nebadon. Jämsides med denna omvårdnad i form av en ny uppenbarelse och en utvidgad tolkning av Paradisfadern för den mänskliga och den övermänskliga typen av sinne, kommer din

verksamhet även att innebära en ny uppenbarelse av människan för Gud. Uppvisa i ditt enda korta köttsliga liv, så som det aldrig tidigare har skådats i hela Nebadon, de transcendenta möjligheter som under den dödliga tillvarons korta livsskede är uppnåeliga för en människa som känner Gud, och gör en ny och upplysande *tolkning* av människan och ödets växlingar under hennes planetariska liv för alla övermänniskliga intelligenser i hela Nebadon och för all tid. Du står i begrepp att stiga ned till Urantia i en dödligs lekamen, och när du där lever som en människa av din tid och generation kommer du att verka på ett sätt som visar hela ditt universum idealet när det gäller det fulländade förfarandet vid det suprema åtagandet av ärendena i din vidsträckta skapelse: Den bedrift som består i att Gud söker människan och finner henne, och fenomenet med människan som söker Gud och finner honom; och att göra allt detta till ömsesidig belåtenhet och göra det under en enda kort livstid i köttslig gestalt.

120:2.9 (1329.1) ”9. Jag förmanar dig att alltid hålla i minnet att medan du faktiskt kommer att bli en vanlig människa i den världen, förblir du potentiellt en Skaparson till Paradisfadern. Fastän du under hela denna inkarnation kommer att leva och verka som Människoson, kommer de skapande attributen i din personliga gudomlighet att följa med dig från Salvington till Urantia. Det kommer ständigt att ligga inom förmågan för din vilja att avsluta inkarnationen närsomhelst efter det att din Tankeriktare har anlänt. Före Riktarens ankomst och mottagande svarar jag för din personliga okränkbarhet. Men efter det att din Tankeriktare har anlänt och samtidigt som du allt mer inser arten och betydelsen av ditt utgivningsuppdrag bör du avhålla dig från att formulera någon övermännisklig önskan och vilja att uppnå, utföra

eller förmå något, med tanke på att dina skaparprivilegier kommer att förbli förbundna med din dödliga personlighet emedan dessa attribut inte kan skiljas från ditt personliga väsen. Men inga övermänskliga återverkningar ansluter sig till ditt jordiska livsskede, fränsett Paradisfaderns vilja, såvida du inte genom en medveten och avsiktlig viljehandling fattar ett odelat beslut vilket skulle sluta i ett val som omfattas av hela personligheten.

3. Ytterligare råd och anvisningar

120:3.1 (1329.2) ”Och nu, min broder, då jag tar farväl av dig medan du förbereder dig för avfärd till Urantia och sedan jag har gett dig råd om det allmänna genomförandet av din utgivning, tillåt mig framföra vissa anvisningar som är ett resultat av konsultationer med Gabriel och som gäller några mindre frågor i anslutning till ditt liv som dödlig. Vi föreslår vidare:

120:3.2 (1329.3) ”1. Att du, samtidigt som du eftersträvar idealet för ditt jordiska liv som dödlig, även fäster uppmärksamhet på att förverkliga och exemplifiera något sådant som har praktisk betydelse och som är till omedelbar nytta för dina medmänniskor.

120:3.3 (1329.4) ”2. När det gäller familjerelationerna, giv företräde åt de vedertagna sederna för familjelivet, så som du finner dem etablerade vid tiden för din utgivning och i den generation som då lever. Lev ditt familje- och samhällsliv enligt sederna hos det folk bland vilket du har valt att framträda.

120:3.4 (1329.5) ”3. När det gäller ditt förhållande till den sociala ordningen råder vi dig att begränsa dina strävanden främst till andlig förnyelse och intellektuell frigörelse. Undvik allt intrasslande med den ekonomiska strukturen och de politiska bindningarna under din egen tid. Ägna dig särskilt åt att leva det idealiska religiösa livet på Urantia.

120:3.5 (1329.6) ”4. Under inga omständigheter och inte ens i minsta detalj bör du ingripa i människorasernas normala och metodiskt framskridande evolution på Urantia. Men detta förbud bör inte tolkas som en begränsning av dina strävanden att lämna efter dig på Urantia ett bestående och förbättrat system av *positiv religiös etik*. Som en rättskipande domperiodsmässig Son beviljas du vissa privilegier när det gäller att främja den *andliga* och *religiösa* statusen bland världens folk.

120:3.6 (1330.1) ”5. Så som du finner det lämpligt, skall du identifiera dig med existerande religiösa och andliga rörelser, sådana de förekommer på Urantia, men försök på alla möjliga sätt att undvika ett formellt etablerande av en organiserad kult, en kristalliserad religion, eller en särskild etisk gruppering av dödliga varelser. Ditt liv och din förkunnelse skall bli det gemensamma arvet för alla religioner och alla folk.

120:3.7 (1330.2) ”6. För att du inte onödigtvis måtte bidra till skapandet av senare framträdande stereotypa system av religiösa trosföreställningar eller andra typer av icke-progressiva religiösa lojaliteter på Urantia, råder vi dig ytterligare: Lämna inget skrivet efter dig på planeten. Avstå från att skriva på bestående material;

ålägg dina medarbetare att inte göra några porträtt eller andra avbildningar av din lekamen. Se till att ingenting potentiellt avgudiskt blir kvar på planeten vid tiden för din avfärd.

120:3.8 (1330.3) ”7. Fastän du lever ett planetariskt normalt och genomsnittligt socialt liv, och som en normal individ av manligt kön, kommer du antagligen inte att gå in i ett äktenskapligt förhållande, även om ett sådant förhållande vore helt hedervärt och förenligt med din utgivning, men jag måste påminna dig om att ett av Sonaringtons inkarnationsmandat förbjuder en Utgivningsson med ursprung i Paradiset att lämna människoefterkommande på någon planet.

120:3.9 (1330.4) ”8. När det gäller alla andra detaljer i din förestående utgivning vill vi hänvisa dig till Tankeriktarens ledning i ditt inre, den ständigt närvarande gudomliga andens undervisning som vägleder människan, och till förnuftet och omdömet i ditt expanderande människosinne som du har fått i arv. En sådan förening av den skapades och Skaparens attribut gör det möjligt för dig att för oss leva det fulländade människolivet på en planetarisk sfär, inte nödvändigtvis fulländat när det betraktas av en enskild människa i en viss generation i en enskild värld (allra minst på Urantia), men helt och supremt fullödigt när det bedöms i de mer fulländade och mot fulländning gående världarna i ditt vidsträckta universum.

120:3.10 (1330.5) ”Och nu, må din Fader och min Fader, som ständigt har bevarat oss i all tidigare verksamhet, vägleda och bevara dig och vara med dig från den stund du lämnar oss och ger upp ditt personlighetsmedvetande, under hela den tid då du gradvis igen börjar inse din gudomliga identitet inkarnerad i människogestalt, och sedan

vidare under hela din utgivningserfarenhet på Urantia tills du befrias från kroppen och uppstiger till vår Faders högra sida, suveränitetens högra hand. När jag igen får se dig i Salvington skall vi välkomna dig tillbaka till oss som suprem och oinskränkt härskare över detta universum som du själv har skapat, tjänar och fått full förståelse för. 120:3.11 (1330.6) ”I ditt ställe regerar jag nu. Jag övertar jurisdiktionen i hela Nebadon som tjänstgörande härskare under tiden för din sjunde utgivning, som sker i en dödligs gestalt på Urantia. Och till dig, Gabriel, anförtror jag omsorgen om den blivande Människosonen tills han snart återbördas i makt och härlighet till mig som Människoson och Gudsson. Och, Gabriel, jag är din härskare tills Mikael på detta sätt återvänder.”

* * *

120:3.12 (1330.7) Sedan, i närvaro av hela det församlade Salvington, avlägsnade sig Mikael från oss och vi såg honom inte mer på hans vanliga plats förrän han återvände som universumets supreme och personlige härskare efter det att han hade fullföljt sitt livsskede som utgiven på Urantia.

4. Inkarnationen — två blir en

120:4.1 (1331.1) Så skulle vissa av Mikael's ovärdiga barn, som hade beskyllt sin Skaparfader för att själviskt söka härskarmakten och tillåtit sig att insinuera att Skaparsonen egenmäktigt och enväldigt

hölls vid makten p.g.a. den okritiska lojaliteten som fick fotfäste i ett vilselett universum av underdåniga varelser, komma att för evigt tystas och lämnas förbryllade och desillusionerade av det liv av osjälviskt tjänande som Gudssonen nu trädde in i som Människoson, hela tiden underställd ”Paradisfaderns vilja”.

120:4.2 (1331.2) Men missta er inte; fastän Kristus Mikael förvisso hade ett tvåfaldigt ursprung var han inte en tudelad personlighet. Han var inte Gud i förbund *med* en människa, utan istället Gud *inkarnerad* i en människa. Han var alltid just denna kombinerade varelse. Den enda tilltagande faktorn i ett sådant obegripligt förhållande, var (människosinnets) allt mer medvetna insikt om och erkännande av att han var Gud och människa.

120:4.3 (1331.3) Kristus Mikael blev inte så småningom Gud. Gud blev inte människa i någon avgörande stund i Jesu jordiska liv. Jesus var Gud *och* människa — alltid och för evigt. Denna Gud och denna människa var och är nu *en*, precis så som Paradistreenigheten bestående av tre varelser i verkligheten är *en* Gudom.

120:4.4 (1331.4) Förlora aldrig ur sikte det faktum att det suprema andliga syftet med Mikaelns utgivning var att förhöja *uppenbarelsen av Gud*.

120:4.5 (1331.5) De dödliga på Urantia har varierande uppfattningar om vad som är mirakulöst, men för oss som lever som medborgare i lokaluniversumet finns det få mirakel, och av dessa är Paradissönernas inkarnationsutgivningar de ojämförligt mest fascinerande. En gudomlig Sons framträdande i och på er värld, genom synbarligt naturliga processer, anser vi vara ett mirakel —

verkan av universella lagar som övergår vårt förstånd. Jesus från Nasaret var en mirakulös person.

120:4.6 (1331.6) I och genom hela denna ovanliga erfarenhet valde Gud Fadern att manifestera sig så som han alltid gör — *på det vanliga sättet* — på det normala, naturliga och tillförlitliga sättet som kännetecknar den gudomliga verksamheten.

Urantiaboken

<< [Kapitel 120](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 122](#) >>

Kapitel 121

Förhållandena vid tiden för Mikaels utgivning

121:0.1 (1332.1) JAG verkar under överinseende av en kommission om tolv medlemmar från det förenade brödrskapet bestående av mellanvarelser på Urantia. Denna kommission står under gemensamt beskydd av överhuvudet för vår orden och den Melkisedek som svarar för uppteckningarna, och jag är den andra gradens mellanvarelse som en gång var anknuten till aposteln Andreas. Jag är bemyndigad att nedteckna berättelsen om de händelser som inträffade under det liv som Jesus från Nasaret levde, sådana som de iakttogs av min klass av jordiska varelser och så som de senare delvis nedskrevs av denna människa som stod under mitt jordiska beskydd. Medveten

om hur ytterst noggrant hans Mästare undvek att lämna något skrivet efter sig vägrade Andreas ihärdigt att ta avskrifter av sin nedtecknade berättelse. En liknande attityd hos de övriga apostlarna till Jesus fördröjde avsevärt nedskrivandet av evangelierna.

1. Västerlandet under det första århundradet efter Kristus

121:1.1 (1332.2) Jesus kom inte till denna värld under en tid av andligt förfall. Vid tiden för hans födelse upplevde Urantia en sådan förnyelse av det andliga tänkandet och det religiösa livet att något liknande inte hade förekommit under hela dess föregående historia sedan Adam och inte heller upplevts under något tidsskede sedan dess. När Mikael inkarnerade på Urantia rådde de mest gynnsamma förhållanden för Skaparsonens utgivning vilka någonsin har existerat före eller efter den tiden. Under århundradena kort före dessa tider hade den grekiska kulturen och det grekiska språket spritt sig till västerlandet och Främre Orienten, och judarna som var en levantinsk ras, till sin natur delvis västerländska och delvis österländska, var synnerligen väl lämpade till att utnyttja dessa kulturella och språkliga förhållanden för att effektivt sprida en ny religion både till öst och till väst. Dessa högst gynnsamma omständigheter förstärktes ytterligare av romarnas toleranta politiska styre i Medelhavsvärlden.

121:1.2 (1332.3) Hela denna kombination av inflytelser i världen illustreras väl av den verksamhet som bedrevs av Paulus, som till sin religiösa kultur var den mest hebreiska bland hebréer och som

förkunnade evangeliet om en judisk Messias på grekiska, medan han själv var romersk medborgare.

121:1.3 (1332.4) Ingenting likt den civilisation som fanns under Jesu tid har kunnat iakttas i västerlandet före eller efter den tiden. Den europeiska civilisationen förenades och koordinerades under ett mycket speciellt trefaldigt inflytande, som bestod av:

121:1.4 (1332.5) 1. Det romerska politiska och sociala systemet.

121:1.5 (1332.6) 2. Det grekiska språket och den grekiska kulturen — och i viss mån filosofin.

121:1.6 (1332.7) 3. Det snabbt spridande inflytandet från de judiska religiösa och moraliska läroarna.

121:1.7 (1332.8) När Jesus föddes var hela Medelhavsvärlden ett sammanfogat imperium. För första gången i världens historia förenade goda vägar många större centra med varandra. Haven hade rensats från sjörövere, och en storartad tid av handel och samfärdsel ryckte snabbt fram. Europa upplevde inte en liknande period av samfärdsel och handel förrän under det nittonde århundradet efter Kristus.

121:1.8 (1333.1) Trots freden inom landet och den ytliga välfärden i den grekisk-romerska världen försmäktade majoriteten av imperiets invånare i elände och fattigdom. Den fåtaliga överklassen var rik; människosläktets stora massa hörde till en bedrövlig och utarmad lägre klass. Det fanns ingen lycklig och framgångsrik medelklass på den tiden; den hade nyss börjat uppkomma i det romerska samhället.

121:1.9 (1333.2) De första striderna mellan de expanderande romerska och parthiska staterna hade då nyligen avslutats, varvid Syrien tillföll romarna. Under Jesu tid åtnjöt Palestina och Syrien en period av

välfärd, relativ fred och omfattande handelsutbyte med länderna både i öst och i väst.

2. Det judiska folket

121:2.1 (1333.3) Judarna utgjorde en del av det äldre semitiska folkslaget, som även omfattade babylonierna, fenicierna och de mer sentida fienderna till Rom, kartagerna. I början av det första århundradet e.Kr. var judarna den mest inflytelserika gruppen bland de semitiska folken, och de råkade vara i besittning av en ovanligt strategisk geografisk position i världen med tanke på dess dåtida styre och handelsorganisation.

121:2.2 (1333.4) Många av de stora huvudvägar som förenade de forntida nationerna gick genom Palestina, som sålunda blev mötesplatsen för eller vägkorsningen till tre kontinenter. Resenärer, varustransporter och arméer från Babylonien, Assyrien, Egypten, Syrien, Grekland, Parthien och Rom drog i en följd fram över Palestina. Sedan urminnes tider gick mången karavanrutt från Orienten genom någon del av denna trakt till de få goda hamnar som fanns vid Medelhavets östra ända, varifrån fartyg fraktade varor till hela det havsbundna västerlandet. Mer än hälften av denna karavantrafik passerade genom eller nära den lilla staden Nasaret i Galiléen.

121:2.3 (1333.5) Fastän Palestina var den judiska religiösa kulturens hem och kristendomens födelseplats, var judarna spridda ute i

världen. De bodde bland många nationer och drev handel i varje provins i de romerska och parthiska staterna.

121:2.4 (1333.6) Grekland tillhandahöll ett språk och en kultur, Rom byggde vägar och förenade ett imperium, men judarnas utbredning med deras mer än två hundra synagogor och välorganiserade religiösa samhällen utspridda här och var över hela den romerska världen, erbjöd de kulturcentra i vilka det nya evangeliet om himmelriket först togs emot och från vilka det senare spred sig till världens yttersta ändar.

121:2.5 (1333.7) Varje judisk synagoga tillät en yttre ring av icke-judiska troende, ”fromma” eller ”gudfruktande” människor, och det var bland denna yttre ring av proselyter som Paulus fann största delen av dem som först lät omvända sig till kristendomen. Även templet i Jerusalem hade sin utsmyckade gård för icke-judarna. Det fanns en mycket nära förbindelse mellan kulturen, kommersen och gudsdyrkan i Jerusalem och Antiochia. I Antiochia kallades Paulus lärjungar för första gången ”kristna”.

121:2.6 (1333.8) Centraliseringen av den judiska tempeldyrkan till Jerusalem utgjorde lika väl hemligheten med bevarandet av deras monoteism som löftet om att omhulda och till världen sprida ett nytt och utvidgat begrepp om denna Gud för alla nationer och Fader till alla dödliga. Tempeltjänsten i Jerusalem representerade fortlevnaden av en religiös kulturell uppfattning, samtidigt som en följd av icke-judiska nationella makthavare och rasförföljare hade gått under.

121:2.7 (1334.1) Fastän det judiska folket vid denna tid stod under romersk överhöghet åtnjöt de dock en betydlig grad av självstyre, och eftersom de mindes de heroiska befrielsebragderna som Judas

Mackabeus och hans omedelbara efterföljare då helt nyligen hade utfört sjöd de av förväntan på det omedelbara framträdandet av en ännu större befriare, den länge efterlängtrade Messias.

121:2.8 (1334.2) Hemligheten med att Palestina, judarnas kungadöme, bestod som en halvt självständig stat låg i den romerska regeringens utrikespolitik, vars mål var att bibehålla kontrollen över den palestinska huvudvägen för färdsel mellan Syrien och Egypten samt kontrollen över de västra ändpunkterna för karavanvägarna mellan österlandet och västerlandet. Rom ville inte att det i Levanten skulle uppstå någon makt som kunde hejda dess framtida expansion i dessa trakter. Denna politik, som gick ut på intriger och som hade som målsättning att hetsa det seleukidiska Syrien och Ptoleméernas Egypten mot varandra, gjorde det nödvändigt att slå vakt om Palestina som en separat och självständig stat. Roms politik, Egyptens urartning och det seleukidiska rikets tilltagande försvagande inför Parthiens stigande makt förklarar varför en liten och militärt underlägsen judisk folkgrupp kunde bibehålla sin självständighet både mot Seleukider i norr och mot Ptoleméer i söder. Denna slumpartade frihet och självständighet i förhållande till de omgivande och starkare folkens politiska styre tillskrev judarna sin ställning som det "utvalda folket", Jahves direkta ingripande. En sådan attityd av raslig överlägsenhet gjorde det desto svårare för dem att utstå den romerska överhögheten, när den till slut föll över deras land. Till och med i den bedrövliga stunden vägrade judarna inse att deras mission i världen var andlig, inte politisk.

121:2.9 (1334.3) Judarna var ovanligt ängsliga och misstänksamma vid Jesu tid emedan de då styrdes av en utomstående, iduméen Herodes,

som hade tillägnat sig makten över Judéen genom att slugt ställa sig in hos de romerska härskarna. Fastän Herodes gav sig ut för att vara lojal till hebréernas ceremoniella seder och bruk, började han bygga tempel för många främmande gudar.

121:2.10 (1334.4) Herodes vänskapliga förbindelser med de romerska härskarna gjorde världen trygg för judarnas resor och öppnade sålunda vägen för dem att med det nya evangeliet om himmelriket tränga allt längre in i även avlägsna delar av romarriket och i främmande länder som var bundsförvanter. Herodes regeringstid bidrog även mycket till att den hebreiska och den hellenistiska filosofin ytterligare blandades med varandra.

121:2.11 (1334.5) Herodes lät bygga hamnen i Caesarea, vilket ytterligare bidrog till att göra Palestina till en knutpunkt i den civiliserade världen. Han dog år 4 f. Kr., och hans son Herodes Antipas styrde Galiléen och Perea under Jesu ungdoms- och verksamhetstid, ända till år 39 e.Kr. Antipas var likt sin fader en som byggde mycket. Han återuppbyggde många av städerna i Galiléen, inklusive det viktiga handelscentret Sepforis.

121:2.12 (1334.6) De religiösa ledarna och rabbinlärarna i Jerusalem förhöll sig inte särdeles gynnsamt till galiléerna. Galiléen var mer icke-judiskt än judiskt vid tiden för Jesu födelse.

3. Förhållandena bland icke-judar

121:3.1 (1334.7) Fastän de sociala och ekonomiska förhållandena i den romerska staten inte var av högsta klass, var den fred och framgång

som rådde över så stora områden till fördel för Mikael's utgivning.

Under det första århundradet efter Kristus bestod samhället i

Medelhavsvärlden av fem välaggränsade skikt:

121:3.2 (1335.1) 1. *Aristokratin*. De högre klasserna som hade pengar och offentlig makt, de privilegierade och härskande grupperna.

121:3.3 (1335.2) 2. *Affärsmannagrupperna*. Handelsfurstarna och bankirerna, köpmännen — de stora importörerna och exportörerna — de internationella handelsmännen.

121:3.4 (1335.3) 3. *Den fåtaliga medelklassen*. Fastän denna grupp verkligen var liten var den mycket inflytelserik och bildade den moraliska ryggraden i den tidiga kristna kyrkan, som uppmuntrade dessa grupper att fortsätta i sina olika hantverk och yrken. Bland judarna hörde många av fariséerna till denna klass av yrkesutövare.

121:3.5 (1335.4) 4. *Det fria proletariatet*. Denna grupp hade föga eller ingen social ställning. Fastän de som hörde till gruppen var stolta över sin frihet var de i ett högst ofördelaktigt läge, ty de var tvungna att tävla med slavarbetskraften. De högre klasserna ringaktade dem och ansåg dem odugliga för annat än "avelsändamål".

121:3.6 (1335.5) 5. *Slavarna*. Hälften av befolkningen i den romerska staten var slavar. Många var högrestående individer som snabbt tog sig upp till det fria proletariatet och även till kretsen av yrkesutövare. Majoriteten var medelmåttiga eller mycket lågtstående.

121:3.7 (1335.6) Slaveri, även av högrestående folk, var något som hörde till romarnas militära erövringar. Ägarens makt över sin slav var oinskränkt. Den tidiga kristna kyrkan bestod till stor del av de lägre klasserna och av dessa slavar.

121:3.8 (1335.7) Högrestående slavar fick ofta lön och kunde genom att spara sina förtjänster köpa sig sin frihet. Många sådana slavar som hade frigjort sig avancerade till höga poster i staten, kyrkan och affärsvärlden. Det var just dessa möjligheter som gjorde den tidiga kristna kyrkan så tolerant mot denna modifierade form av slaveri.

121:3.9 (1335.8) Det fanns inget omfattande socialt problem i det romerska riket under det första århundradet efter Kristus. Största delen av befolkningen ansåg sig höra till den grupp inom vilken de händelsevis hade blivit födda. Den dörr var alltid öppen genom vilken begåvade och dugliga individer kunde avancera från lägre till högre skikt i det romerska samhället, men människorna nöjde sig vanligen med sin ställning i samhället. De var inte klassmedvetna, och de betraktade inte dessa klasskillnader som orättvisa eller orätta. Kristendomen var inte i någon mening en ekonomisk samhällsrörelse med avsikt att förbättra de förtryckta klassernas misär.

121:3.10 (1335.9) Fastän kvinnan åtnjöt större frihet överallt i romarriket jämfört med den begränsade ställning som hon hade i Palestina, översteg judarnas kärlek för familjen och deras naturliga tillgivenhet vida vad som förekom i den icke-judiska världen.

4. Den icke-judiska filosofin

121:4.1 (1335.10) De som inte var judar stod ur moralisk synpunkt något lägre än judarna, men det fanns i hjärtana på de ädlare icke-judarna en riklig grogrund av naturlig godhet och potentiell mänsklig tillgivenhet där kristendomens frö kunde spira upp och frambringa en riklig skörd

av moralisk karaktärsfasthet och andlig resultatuppnåelse. Den icke-judiska världen dominerades då av fyra stora filosofier, alla mer eller mindre härledda från den tidigare platonismen bland grekerna. Dessa filosofiska skolor var:

121:4.2 (1335.11) 1. *Den epikureiska*. Denna tankeskola ägnade sig åt en strävan efter att bli lycklig, efter lycka. De högrestående epikuréerna ägnade sig inte åt överdrivna sinneshjutor. Åtminstone hjälpte denna lära till att befria romarna från en värre form av fatalism; den lärde att människan kunde göra något för att förbättra sin ställning på jorden. Den förde en effektiv kamp mot okunnighetsbaserad vidskepelse.

121:4.3 (1336.1) 2. *Den stoiska*. Stoicismen var de övre samhällsklassernas högrestående filosofi. Stoikerna trodde att ett övervakande Förnuft-Öde härskade över hela naturen. De lärde att människans själ var gudomlig och att den var fången i den onda kroppen av fysisk natur. Människans själ vann sin frihet av att leva i harmoni med naturen, med Gud; sålunda blev dygden sin egen belöning. Stoicismen uppnådde en storslagen moral, ideal som sedan dess aldrig har överskridits av något rent mänskligt filosofiskt system. Fastän stoikerna förklarade sig vara "Guds avkommor" lärde de inte känna honom och lyckades därför inte finna honom. Stoicismen förblev en filosofi; den blev aldrig en religion. Dess anhängare sökte anpassa sitt sinne till det Universella Sinnets harmoni, men de kunde inte se sig själva som barn till en kärleksfull Fader. Paulus lutade starkt mot stoicismen när han skrev: "Jag har lärt mig att vara nöjd med de omständigheter i vilka jag befinner mig."

121:4.4 (1336.2) 3. *Den cyniska*. Fastän cynikerna spårade ursprunget till sin filosofi till Diogenes i Aten, härstammade mycket av deras läror från det som återstod av Makiventa Melkisedeks förkunnelse. Cynismen hade tidigare varit mer en religion än en filosofi. Åtminstone gjorde cynikerna sin religion-filosofi demokratisk. Ute på gator och torg predikade de ständigt sin lära att ”människan kunde frälsa sig själv om hon så ville”. De predikade enkelhet och dygd och uppmanade människorna att möta döden utan rädsla. Dessa vandrande cynikerpredikanter gjorde mycket för att förbereda det andligen hungrande folket för de senare kristna missionärerna. Deras sätt att predika för folket följde i stort sett samma mönster och samma stil som man finner i Paulus brev.

121:4.5 (1336.3) 4. *Den skeptiska*. Skepticismen hävdade att kunskapen var bedräglig, och att övertygelse och förvissning var omöjligheter. Det var en rent negativ attityd, och skepticismen fick aldrig någon större spridning.

121:4.6 (1336.4) Dessa filosofier var halvreligiösa. De var ofta upplivande, etiska och förädlande, men i allmänhet rörde de sig ovanför det vanliga folkets nivå. Möjligen med undantag för cynismen var de filosofier för de starka och de visa, inte frälsningsreligioner även för de fattiga och svaga.

5. De icke-judiska religionerna

121:5.1 (1336.5) Under alla föregående tidsåldrar hade religionen främst varit en stammens eller nationens angelägenhet. Den hade inte ofta varit något som individen befattade sig med. Gudarna var stam- eller nationsgudar, inte personliga gudar. Sådana religiösa system erbjöd föga tillfredsställelse för den enskilda andliga längtan som den genomsnittliga människan hade.

121:5.2 (1336.6) Under Jesu tid räknades till västerlandets religioner:

121:5.3 (1336.7) 1. *De hedniska kulterna*. Dessa var en kombination av hellensk och latinsk mytologi, patriotism och tradition.

121:5.4 (1336.8) 2. *Kejsardyrkan*. Detta förgudligande av en människa som symbol för staten ogillades mycket starkt av judarna och de första kristna och ledde direkt till att den romerska regeringen bittert förföljde båda kyrkorna.

121:5.5 (1337.1) 3. *Astrologi*. Denna pseudovetenskap från Babylon utvecklades till en religion över hela det grekisk-romerska riket. Inte ens i det tjugonde århundradet har människan blivit helt fri från denna vidskepliga tro.

121:5.6 (1337.2) 4. *Mysteriereligionerna*. Över denna andligen hungrande värld hade en flod av mysteriekulter välld fram, nya och främmande från Levanten härstammande religioner som hade tjugat det vanliga folket och lovat dem *individuell* frälsning. Dessa religioner blev snart den tro som omfattades av de lägre samhällsklasserna i den grekisk-romerska världen. De hade stor betydelse för att bereda vägen för den snabba spridningen av de långt högrestående kristna lärorna, som utvecklade en majestätisk

uppfattning om Gudomen, i förening med en fascinerande teologi för de intelligenta och en omfattande erbjudan om frälsning för alla, inklusive dessa tiders okunniga men andligen hungrande genomsnittsmänniskor.

121:5.7 (1337.3) Mysteriereligionerna innebar slutet på de nationella trosuppfattningarna och ledde till uppkomsten av talrika personinriktade kulter. Mysterierna var många, men de kännetecknades alla av följande faktorer:

121:5.8 (1337.4) 1. Någon mytisk legend, ett mysterium — därav deras namn. Som regel anknöt detta mysterium till berättelsen om någon guds liv och död samt återuppvaknande till liv, såsom illustreras av Mithraskultens läror vilka för en tid var samtida med och medtävlare till Paulus framväxande kult, kristendomen.

121:5.9 (1337.5) 2. Mysterierna var inte bundna till nationer och de sträckte sig över rasgränserna. De var personliga och broderliga och gav upphov till religiösa brödraskap och talrika sekteristiska sammanslutningar.

121:5.10 (1337.6) 3. Deras gudstjänster kännetecknades av omfattande invigningsceremonier och imponerande sakrament. Deras hemliga riter och ritualer var ibland hemska och motbjudande.

121:5.11 (1337.7) 4. Oberoende av arten av deras ceremonier och graden av deras övergrepp lovade dock dessa mysterier utan undantag sina anhängare *frälsning*, ”befrielse från det onda, överlevnad efter döden och ett fortgående liv i sälla riken bortom denna värld av sorg och slaveri”.

121:5.12 (1337.8) Ni skall emellertid inte begå misstaget att förväxla Jesu förkunnelse med mysterierna. Mysteriernas popularitet avslöjar människans längtan efter överlevnad och är sålunda ett uttryck för en verklig hunger och törst efter personlig religion och individuell rättfärdighet. Fastän mysterierna inte i tillräcklig grad kunde tillfredsställa denna längtan, beredde de förvisso vägen för det senare framträdandet av Jesus, som sannerligen förde med sig livets bröd och livets vatten till denna värld.

121:5.13 (1337.9) Paulus gjorde, i en strävan att utnyttja den omfattande anslutningen till de högrestående typerna av mysteriereligioner, vissa jämkningar av Jesu förkunnelse för att göra dem mer acceptabla för ett större antal tilltänkta proselyter. Men även Paulus kompromiss av Jesu förkunnelse (kristendomen) var överlägsen det bästa som mysterierna hade, såtillvida att:

121:5.14

(1337.10) 1. Paulus undervisade om en moralisk återlösning, en etisk befrielse. Kristendomen visade på ett nytt liv och förkunnade ett nytt ideal. Paulus avstod från magiska riter och ceremoniella hänryckningar.

121:5.15

(1337.11) 2. Kristendomen var en religion som brottades med slutliga lösningar på människans problem, ty den erbjöd inte endast frälsning från sorg och till och med från döden, utan den lovade också frigörelse från synd, följt av förläningen av en rättfärdig karaktär med kvaliteter för evig överlevnad.

121:5.16 (1338.1) 3. Mysterierna byggde på myter. Kristendomen, så som Paulus predikade den, grundade sig på ett historiskt faktum: Mikaels, Gudssonens, utgivning till människosläktet.

121:5.17 (1338.2) Moralen bland icke-judarna hade inte nödvändigtvis någon anknytning till vare sig filosofi eller religion. Utanför Palestina föll det inte alltid människorna in att prästen, som företrädde en religion, bör förväntas leva ett moraliskt liv. Den judiska religionen och därefter Jesu förkunnelse samt senare Paulus evolverande kristendom var de första europeiska religioner som med ena handen grep tag i moralen och med den andra i etiken och krävde att religionsutövare ägnar en viss uppmärksamhet åt båda.

121:5.18 (1338.3) Bland en sådan generation av människor, dominerad av dylika bristfälliga filosofiska system och förvirrad av sådana invecklade religiösa kulturer, föddes Jesus i Palestina. Till denna samma generation gav han senare sitt evangelium om personlig religion — sonskap med Gud.

6. Den hebreiska religionen

121:6.1 (1338.4) Fram till slutet av det första århundradet före Kristus hade den grekiska kulturens läror och även den grekiska filosofin väldigt mycket påverkat och i viss mån modifierat det religiösa tänkandet i Jerusalem. I den långa kampen mellan det hebreiska tänkandets östra och västra skolors åsikter, antog Jerusalem och resten av västerlandet och Levanten i allmänhet det västra judiska eller modifierade hellenistiska synsättet.

121:6.2 (1338.5) Vid Jesu tid förekom tre språk i Palestina: de vanliga människorna talade någon arameisk dialekt; prästerna och rabbinerna talade hebreiska; de bildade klasserna och de övre skikten bland

judarna talade i allmänhet grekiska. Den tidiga översättningen av de hebreiska skrifterna till grekiska i Alexandria, ledde i hög grad till att den grekiska grenen av den judiska kulturen och teologin senare blev förhärskande. De kristna lärarnas skrifter skulle även de snart stå att läsa på samma språk. Judendomens renässans daterar sig från översättningen av de hebreiska skrifterna till grekiska. Detta var ett väsentligt inflytande, vilket senare blev bestämmande för att Paulus kristna kult utbreddes sig västerut och inte österut.

121:6.3 (1338.6) Fastän de helleniserade judiska trosföreställningarna mycket litet påverkades av epikuréernas läror, påverkades de i avsevärd grad av Platons filosofi och stoikernas läror om självförnekelse. Den stora inbrytningen från stoicismen exemplifieras av fjärde Mackabeerboken. Inflytandet från både Platons filosofi och stoikernas läror syns i Salomons visdomsbok. De helleniserade judarna förde in en sådan allegorisk tolkning i de hebreiska skrifterna att de inte hade några svårigheter med att få hebréernas teologi att överensstämma med Aristoteles filosofi, som de högaktade. Allt detta ledde emellertid till en ödesdiger förvirring tills Filon från Alexandria tog hand om dessa problem och tog itu med att harmonisera och systematisera grekisk filosofi och hebreisk teologi till ett kompakt och ganska konsekvent system för religiös tro och tillämpning. Det var denna senare lära, som kombinerade grekisk filosofi och hebreisk teologi, vilken var rådande i Palestina när Jesus levde och undervisade, och vilken Paulus använde som grundval till att bygga upp sin mer avancerade och upplysande kristendoms kult.

121:6.4 (1338.7) Filon var en stor lärare. Inte sedan Moses hade någon levt som skulle ha utövat ett så djupgående inflytande på det etiska

och religiösa tänkandet i den västerländska världen. När det har gällt att kombinera de mer avancerade elementen i samtida system av etiska och religiösa läror har det funnits sju framträdande mänskliga lärare: Sethard, Moses, Zarathustra, Lao-tse, Buddha, Filon och Paulus.

121:6.5 (1339.1) Många, men inte alla, av Filons inkonsekvenser som var ett resultat av strävan att kombinera den grekiska mystiska filosofin och de romerska stoikernas läror med hebréernas legalistiska teologi, observerade Paulus och vist eliminerade dem från sin förkristna grundteologi. Filon visade vägen för Paulus genom att mer fullständigt återställa begreppet om Paradistreenigheten, som länge hade legat slumrande i den judiska teologin. Endast i en fråga kunde Paulus inte hålla jämna steg med Filon eller överträffa de läror som denna förmögna och lärda jude från Alexandria företrädde, nämligen när det gällde läran om försoningen. Filon förkunnade frigörelse från den lära enligt vilken förlåtelse kunde erhållas endast genom utgjutandet av blod. Möjligen skymtade han också Tankeriktarnas existens och närvaro tydligare än Paulus. Paulus teori om arvssynden — doktrinerna om nedärvd skuld och medfödd ondska samt återlösen från dessa — hade delvis sitt ursprung i Mithraskulten och hade föga gemensamt med den hebreiska teologin, Filons filosofi eller Jesu förkunnelse. Vissa delar av Paulus läror om arvssynden och försoningen uppkom på basis av hans egna idéer.

121:6.6 (1339.2) Johannesevangeliet, den sista av berättelserna om Jesu jordiska liv, riktades till folken i väster och framför sitt budskap till stor del i ljuset av det synsätt som företrädde av de senare alexandrinska kristna, som också var anhängare av Filons läror.

121:6.7 (1339.3) Omkring Kristi tid inträffade i Alexandria en märklig känslomässig omvändning i inställningen till judarna, och från detta tidigare judiska fäste utgick en våldsam förföljelsevåg som sträckte sig ända till Rom, varifrån många tusende fördrevs. Men en sådan förtalskampanj var kortlivad; mycket snart återställde det kejserliga styret helt judarnas begränsade rättigheter över hela riket.

121:6.8 (1339.4) Överallt i hela den vida världen, var judarna än fann sig utspridda av handel eller förtryck, höll de alla enhälligt sitt hjärta fäst vid det heliga templet i Jerusalem. Den judiska teologin överlevde faktiskt, såsom den tolkades och utövades i Jerusalem, trots att den flera gånger räddades från att falla i glömska av vissa babyloniska lärares lägliga mellankomst.

121:6.9 (1339.5) Så många som två och en halv miljoner av dessa utspridda judar brukade komma till Jerusalem för att fira sina nationella religiösa högtider. Oberoende av vilka teologiska eller filosofiska skiljaktigheter som fanns mellan de östra (babyloniska) och de västra (hellenska) judarna, var de alla överens om att Jerusalem var centrum för deras gudsdyrkan och om att de ständigt såg fram emot Messias ankomst.

7. Judarna och icke-judarna

121:7.1 (1339.6) Vid Jesu tid hade judarna kommit fram till en bestämd uppfattning om sitt ursprung, sin historia och sin bestämelse. De hade byggt upp en tät mur som skiljde dem från den icke-judiska världen. De betraktade alla icke-judiska seder med yttersta förakt. De

dyrkade lagens bokstav och hängav sig åt en form av egenrättfärdighet baserad på en falsk stolthet över sin härkomst. De hade bildat sig förhandsuppfattningar om den utlovade Messias, och de flesta av dessa förväntningar förutsåg en Messias som skulle komma som en del av deras nationella och rasliga historia. För dessa tiders hebréer var den judiska teologin oåterkalleligt stabiliserad, för evigt fixerad.

121:7.2 (1339.7) Jesu förkunnelse och verksamhet, när det gällde tolerans och vänlighet, gick emot judarnas sedan länge etablerade inställning till andra folk, som de ansåg vara hedningar. I generationers tid hade judarna närt en sådan attityd mot världen utanför att det blev omöjligt för dem att acceptera Mästarens förkunnelse om människornas andliga broderskap. De var ovilliga att dela Jahve på lika villkor med icke-judarna och likaså ovilliga att som Guds Son acceptera en som förkunnade sådana nya och främmande läror.

121:7.3 (1340.1) De skriftlärd, fariséerna och prästerskapet höll judarna i ett förfärligt slaveri under ritualism och legalism, ett slaveri som var mycket mer verkligt än det som det romerska politiska styret medförde. Judarna på Jesu tid hölls inte endast under *lagens* ok, utan de var lika bundna av *traditionernas* förslavande krav som involverade och invaderade varje område av det personliga och sociala livet. Dessa detaljerade beteendenormer förföljde och behärskade varje lojal jude, och det är därför inte märkligt att de omgående avvisade en som hörde till dem och som dristade sig till att förbigå deras heliga traditioner, och som vågade nonchalera deras länge högaktade normer för det sociala beteendet. De kunde knappast

förhålla sig gynnsamt till förkunnelsen av en som inte tvekade att gå emot trossatser som de ansåg att själve Fader Abraham hade föreskrivit. Moses hade givit dem deras lag och de tänkte inte göra eftergifter.

121:7.4 (1340.2) Vid det första århundradet efter Kristus hade de erkända lärarnas, de skriftlärdas, muntliga tolkning av lagen blivit en högre auktoritet än själva den skrivna lagen. Allt detta gjorde det lättare för vissa av judarnas religiösa ledare att båda upp folket mot att acceptera ett nytt evangelium.

121:7.5 (1340.3) Dessa omständigheter gjorde det omöjligt för judarna att uppfylla sin gudomliga bestämmelse som budbärare för det nya evangeliet om religiös frigörelse och andlig frihet. De kunde inte spränga traditionens bojar. Jeremia hade berättat om ”lagen som skall skrivas i människors hjärtan”, Hesekiel hade talat om en ”ny ande, som skall leva i människans själ” och psalmisten hade bett Gud ”skapa ett rent hjärta i mitt inre och giva mig på nytt en frimodig ande”. När den judiska religionen om goda gärningar och slaveri under lagen föll offer för den traditionalistiska tröghetens stagnation, flyttades den religiösa evolutionens rörelsemomentum västerut till de europeiska folken.

121:7.6 (1340.4) Så kallades ett annat folk att till världen sprida en framåtgående teologi, ett system av förkunnelse som omfattade grekernas filosofi, romarnas lag, hebréernas moral och det evangelium om personlighetens helgd och andlig frihet som hade formulerats av Paulus och som byggde på Jesu förkunnelse.

121:7.7 (1340.5) Moralen i Paulus kristendoms kult var ett judiskt födelsemärke. Judarna såg historien som Guds försyn — Jahves

verksamhet. Grekerna bidrog till den nya läran med klarare uppfattningar om det eviga livet. Paulus läror påverkades i sin teologi och filosofi inte endast av Jesu förkunnelse utan även av Platon och Filon. I sin etik inspirerades han inte endast av Kristus utan även av stoikerna.

121:7.8 (1340.6) Jesu evangelium, så som det kom till uttryck i Paulus kult grundad på antiochisk kristendom, blev uppblandat med följande läror:

121:7.9 (1340.7) 1. De filosofiska resonemangen bland de grekiska proselyterna till judendomen, inklusive en del av deras uppfattningar om det eviga livet.

121:7.10 (1340.8) 2. De läror som var tilltalande i de rådande mysteriekulterna, i synnerhet Mithraskultens doktriner om återlösning, försoning och frälsning genom en uppoffring som någon gud hade gjort.

121:7.11 (1340.9) 3. Den handfasta moralen i den etablerade judiska religionen.

121:7.12 (1341.1) Medelhavets romarrike, det parthiska kungadömet och de angränsande folken under Jesu tid hade alla osofistikerade och primitiva idéer om världens geografi, astronomi, hälsa och sjukdom; och naturligtvis var de förvånade över de nya och häpnadsväckande uttalanden som timmermannen från Nasaret framförde. Idéerna om att vara besatt av andar, goda eller onda, gällde inte endast människor, men varje sten och träd ansågs av många vara besatt av någon ande. Detta var en förtrollningens tidsålder, och alla trodde på under som vore de alldagliga företeelser.

8. Tidigare skriftliga framställningar

121:8.1 (1341.2) Så långt som möjligt och i överensstämmelse med vårt mandat har vi försökt anlita och i någon mån koordinera de tidiga uppteckningar som berör Jesu liv på Urantia. Fastän vi har haft tillgång till aposteln Andreas försvunna anteckningar och har haft fördel av samarbetet med ett stort antal himmelska varelser som befann sig på jorden vid tiden för Mikaels utgivning (i synnerhet hans numera Personaliserade Riktare), har det varit vår avsikt att även utnyttja de så kallade evangelierna enligt Matteus, Markus Lukas och Johannes.

121:8.2 (1341.3) Dessa berättelser i Nya Testamentet uppkom under följande omständigheter:

121:8.3 (1341.4) 1. *Markusevangeliet*. Johannes Markus skrev den tidigaste (med undantag för Andreas anteckningar), kortaste och enklaste berättelsen om Jesu liv. Han presenterade Mästaren som en omvårdare, en människa bland människor. Fastän Markus var en yngling som uppehöll sig i närheten av många av de scener som han beskriver, är hans berättelse i verkligheten evangeliet enligt Simon Petrus. Markus var tidigt i förbindelse med Petrus, senare med Paulus. Markus skrev denna berättelse på uppmaning av Petrus och på innerlig anmodan av församlingen i Rom. Väl medveten om hur konsekvent Mästaren vägrade att skriva ned sin förkunnelse när han var på jorden i köttslig gestalt, var Markus likt apostlarna och andra ledande lärjungar tveksam att ge förkunnelsen skriftlig form. Men

Petrus tyckte att församlingen i Rom behövde stöd av en sådan skriftlig berättelse, och Markus samtyckte till att åta sig uppdraget. Han gjorde många anteckningar före Petrus död år 67 e.Kr., och i enlighet med det utkast som Petrus hade godkänt och med tanke på församlingen i Rom påbörjade han sin nedskrivning kort efter Petrus död. Evangeliet blev färdigt mot slutet av år 68 e.Kr. Markus skrev helt ur sitt eget minne och enligt det som Petrus kom ihåg. Denna skrift har sedan dess ändrats avsevärt, talrika stycken har utelämnats och en del senare material har lagts till i slutet för att ersätta den sista femte delen av det ursprungliga evangeliet. Denna del försvann från manuskriptet innan någon som helst avskrift hade gjorts. Berättelsen av Markus bildade tillsammans med Andreas och Matteus anteckningar den skriftliga basen för alla senare evangelieberättelser som avsåg att beskriva Jesu liv och förkunnelse.

121:8.4 (1341.5) 2. *Matteusevangeliet*. Det så kallade Matteus evangelium är berättelsen om Mästarens liv skriven för de judiska kristnas uppbyggelse. Författaren till denna framställning försöker ständigt visa att mycket som Jesus gjorde i sitt liv var för att ”profetens ord måtte gå i uppfyllelse”. Matteus evangelium framställer Jesus som en son till David och beskriver honom såsom en som visade stor respekt för lagen och profeterna.

121:8.5 (1341.6) Aposteln Matteus skrev inte detta evangelium. Det skrevs av Isador, en av hans lärjungar, vilken hade som hjälp för sitt arbete inte endast Matteus personliga minnen av dessa händelser utan även en viss sammanställning som denne genast efter Jesu korsfästelse hade gjort över det som Jesus hade sagt. Denna uppteckning av Matteus var skriven på arameiska; Isador skrev på

grekiska. Det fanns ingen avsikt att bedra, då framställningen tillskrevs Matteus. Det var sed på den tiden att elever på detta sätt hedrade sina lärare.

121:8.6 (1342.1) Matteus ursprungliga uppteckning redigerades och utökades år 40 e.Kr. kort innan han lämnade Jerusalem för att ägna sig åt att predika evangeliet. Detta var en privat uppteckning, och det sista exemplaret förstördes vid branden i ett kloster i Syrien år 416 e.Kr.

121:8.7 (1342.2) Isador flydde från Jerusalem år 70 e.Kr. efter det att staden hade omringats av Titus arméer, och han tog med sig till Pella en kopia av Matteus anteckningar. År 71 medan Isador bodde i Pella skrev han Matteus evangelium. Han hade också med sig de första fyra femtedelarna av Markus berättelse.

121:8.8 (1342.3) 3. *Lukas evangelium*. Lukas, en läkare från Antiochia i Pisidien, var en icke-jude som Paulus hade omvänt, och han skrev en ganska annorlunda berättelse om Mästarens liv. Han började följa med Paulus och fick lära sig om Jesu liv och förkunnelse år 47 e.Kr. Lukas bevarar i sin berättelse mycket av "älskvärdheten hos Herren Jesus Kristus", så som han samlade dessa fakta från Paulus och andra. Lukas presenterar Mästaren som "publikaners och syndares vän". Han sammanställde inte sina flertaliga anteckningar till ett evangelium förrän efter Paulus död. Lukas skrev sitt evangelium år 82 i Akaja. Han planerade tre böcker som skulle handla om Kristus och kristendomens historia, men han dog år 90 e.Kr. kort innan han skulle ha avslutat det andra av dessa arbeten, "Apostlagärningarna".

121:8.9 (1342.4) Som material för sammanställningen av sitt evangelium anlidade Lukas till en början berättelsen om Jesu liv, så

som Paulus hade beskrivit det för honom. Lukas evangelium är därför i vissa avseenden evangelium enligt Paulus. Lukas hade emellertid också andra informationskällor. Inte endast intervjuade han tiotals ögonvittnen till de talrika episoder i Jesu liv som han beskriver, utan han hade också en kopia av Markus evangelium, dvs. de första fyra femtedelarna, Isadors berättelse och en kort historia som en troende vid namn Cedes hade skrivit år 78 i Antiochia. Lukas hade också en stympad och mycket redigerad kopia av några anteckningar som det påstods att aposteln Andreas hade skrivit.

121:8.10 (1342.5) 4. *Johannes evangelium*. Johannes evangelium beskriver mycket sådant om Jesu arbete i Judéen och kring Jerusalem som inte finns i de övriga framställningarna. Detta är det så kallade Johannes evangelium. Han var Sebedaios son, och fastän Johannes inte skrev evangeliet, inspirerade han det. Efter att det först skrevs har det flera gånger redigerats för att det skulle se ut som om Johannes själv hade skrivit det. När denna skrift nedtecknades hade Johannes de övriga evangelierna, och han såg att mycket hade utelämnats. Därför uppmuntrade han år 101 e.Kr. sin medarbetare Nathan, en grekisk jude från Caesarea, att påbörja skrivandet. Johannes tillhandahöll sitt material ur minnet och genom att använda sig av de tre framställningar som redan fanns. Han hade inga egna anteckningar. Den epistel som är känd som ”Johannes första brev” skrev Johannes själv som ett foljebrev till det verk som Nathan författade under hans ledning.

121:8.11 (1342.6) Alla dessa författare presenterade ärliga skildringar av Jesus så som de såg honom, mindes honom eller hade fått lära sig om

honom, och så som deras uppfattningar om dessa avlägsna händelser hade påverkats av deras senare omfattande av Paulus kristendoms teologi. Fastän dessa framställningar är ofullständiga har de dock varit tillräckliga för att förändra historiens gång på Urantia under närmare två tusen års tid.

121:8.12 (1343.1) [*Erkännande*: Vid utförandet av mitt uppdrag att ånyo presentera den förkunnelse som Jesus från Nasaret framförde och att ånyo redogöra för vad han gjorde har jag fritt utnyttjat alla uppteckningskällor som innehåller planetarisk information. Mitt ledande motiv har varit att åstadkomma en framställning som inte endast är upplysande för den människogeneration som nu lever, utan som också kan vara till nytta för alla framtida generationer. Från den väldiga informationsmängd som har gjorts tillgänglig för mig har jag valt det som bäst lämpar sig för uppnåendet av detta ändamål. Så långt det har varit möjligt har jag erhållit min information från rent mänskliga källor. Endast när sådana källor saknas har jag anlitat de arkiv som är övermänskliga. När idéer och uppfattningar om Jesu liv och förkunnelse acceptabelt har uttryckts av ett människosinne har jag utan undantag föredragit sådana klart mänskliga tankemönster. Fastän jag har försökt anpassa det språkliga uttryckssättet till att bättre motsvara vår uppfattning om den verkliga meningen med och sanna betydelsen av Mästarens liv och förkunnelse, har jag i alla mina berättelser så långt som möjligt hållit mig till det egentliga mänskliga begreppet och tankemönstret. Jag vet mycket väl att de begrepp som har uppkommit i ett människosinne visar sig vara mer acceptabla och hjälpsamma för alla andra människosinnen. När jag inte har kunnat finna de nödvändiga begreppen i människors uppteckningar eller

uttalanden, har jag därefter anlitat de minnesresurser som min egen klass av jordevarelser, mellanvarelserna, är i besittning av. När denna andrahands informationskälla visade sig otillräcklig har jag utan tvekan anlitat de överplanetariska informationskällorna.

121:8.13 (1343.2) De minnesanteckningar som jag samlat och från vilka jag har sammanställt denna berättelse om Jesu liv och förkunnelse innehåller — förutom det bevarade minnesmaterialet från aposteln Andreas — tankepärlor och högrestående begrepp om Jesu förkunnelse samlade från över två tusen människor som har levt på jorden från Jesu tid fram till tiden för avfattandet av dessa uppenbarelser, rättare sagt återframställningar.

Uppenbarelsetillståndet har använts endast när människors uppteckningar och uppfattningar inte kunde tillhandahålla ett lämpligt tankemönster. Mitt uppenbarelseuppdrag förbjöd mig att anlita utommänskliga informations- såväl som uttryckskällor innan jag kunde betyga att jag hade misslyckats i mina strävanden att finna det begreppsmässiga uttrycket i rent mänskliga källor.

121:8.14 (1343.3) Fastän jag, i samarbete med mina elva associerade mellanvarelsefränder och under övervakning av den Melkisedek som ansvarar för framställningen, har skildrat denna berättelse enligt min uppfattning om dess effektiva disposition och som ett uttryck för mitt direkta ordval, har dock majoriteten av de idéer och en del av de effektiva uttryckssätt som jag har använt uppkommit bland de människor av många folkslag som har levt under de mellanliggande generationerna, ända fram till dem som fortfarande lever vid tiden för detta projekt. På många sätt har jag tjänat mer som en samlare och en redaktör än som en ursprunglig berättare. Jag har utan att tveka lagt

beslag på de idéer och uppfattningar, företrädesvis av mänskligt ursprung, som skulle göra det möjligt för mig att åstadkomma den mest effektiva beskrivningen av Jesu liv och vilket skulle kvalificera mig att återge hans ojämförliga förkunnelse med det mest slående hjälpsamma och universellt upplyftande språkbruk. På Urantias Förenade Mellanvarelsers Broderskaps vägnar vill jag härmed uttrycka erkänsla för vår stora tacksamhetsskuld till alla upptecknings- och begreppskällor som i det följande har använts i den vidare utarbetningen av vår nya version av Jesu liv på jorden.]

Urantiaboken

<< [Kapitel 121](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 123](#) >>

Kapitel 122

Jesu födelse och späda barndom

122:0.1 (1344.1) DET är knappast möjligt att fullständigt förklara de många orsaker som ledde till att Palestina valdes som land för Mikael's utgivning och i synnerhet varför just Josefs och Marias familj utvaldes till närmaste omgivning där denne Guds Son skulle framträda på Urantia.

122:0.2 (1344.2) Efter att ha studerat en specialrapport uppgjord av Melkisedekarna om läget i de isolerade världarna valde Mikael i samråd med Gabriel slutligen Urantia som den planet där han skulle utföra sin sista utgivning. Efter detta beslut gjorde Gabriel ett personligt besök på Urantia, och som resultat av sitt studium av olika människogrupper och sin granskning av de andliga, intellektuella, rasliga och geografiska särdragen i världen och hos dess folk,

bestämde han sig för att hebréerna hade de relativa fördelar vilka rättfärdigade valet av dem som utgivningsras. Sedan Mikael hade godkänt detta beslut utnämnde Gabriel en familjekommission om tolv medlemmar, utvalda bland de högre klasserna av universumpersonligheter, och sände den till Urantia med uppgift att företa en undersökning av det judiska familjelivet. När denna kommission avslutade sitt arbete var Gabriel närvarande på Urantia och erhöll rapporten, som nominerade tre möjliga äktenskapsförbindelser vilka enligt kommissionens åsikt var lika gynnsamma som utgivningsfamiljer för Mikaelns planerade inkarnering.

122:0.3 (1344.3) Av de tre nominerade paren utvalde Gabriel personligen Josef och Maria och uppenbarade sig själv senare för Maria, varvid han meddelade henne den glada nyheten att hon hade utvalts till att bli jordisk mor till utgivningsbarnet.

1. Josef och Maria

122:1.1 (1344.4) Josef, människofadern till Jesu (Joshua ben Josefs), var en hebréernas hebré fastän han hade många icke-judiska släktdrag, som emellanåt hade tillförts hans stamträd från förfädernas kvinnliga linjer. Jesu fars anor gick tillbaka till Abrahams tider och genom denna ärevördiga patriark till tidigare släktlinjer som ledde till sumererna och noditerna samt genom den forntida blå människans södra stammar vidare till Andon och Fonta. David och Salomon fanns inte i direkt nedstigande led bland Josefs förfäder, inte heller ledde

Josefs släktlinje direkt tillbaka till Adam. Josefs närmaste förfäder var hantverkare — byggmästare, timmermän, murare och smeder. Josef själv var timmerman och senare byggnadsentreprenör. Hans familj hörde till en gammal och berömd släkt bland det vanliga folkets adel, en släkt som allt emellan hade utmärkt sig genom uppkomsten av ovanliga individer vilka hade utmärkt sig i samband med religionens utveckling på Urantia.

122:1.2 (1345.1) Maria, Jesu jordiska mor, härstammade från en lång släktlinje av enastående förfäder som omfattade många av de mest anmärkningsvärda kvinnorna i Urantias släkthistoria. Fastän Maria var en genomsnittlig kvinna av sin tid och generation med ett ganska normalt temperament, räknade hon bland sina stammödrar sådana välkända kvinnor som Annon, Tamar, Rut, Bathsheba, Ansie, Kloa, Eva, Enta och Ratta. Ingen judisk kvinna på den tiden hade en mer lysande släktlinje av gemensamma förfäder eller rötter som sträckte sig bakåt till mer lovande ursprung. Marias härstamning kännetecknades likt Josefs av förekomsten av starka men genomsnittliga individer, varierad allt emellan av talrika personligheter med särskild betydelse för civilisationens gång och religionens progressiva utveckling. Rasligt sett är det knappast rätt att anse att Maria var judinna. Till sin kultur och tro var hon judisk, men till sin härstamning var hon närmast en blandning av syriska, hettitiska, feniciska, grekiska och egyptiska element; hennes rasliga härstamning var mångsidigare än Josefs.

122:1.3 (1345.2) Av alla par som levde i Palestina vid tiden för Mikael's planerade utgivning hade Josef och Maria den mest idealiska kombinationen av vittomspännande släktled och högrestående

genomsnittliga personlighetsegenskaper. Det var Mikael's plan att framträda på jorden som en *genomsnittlig* människa, för att det vanliga folket skulle kunna förstå honom och ta emot honom, därför valde Gabriel just sådana personer som Josef och Maria till att bli utgivningsföräldrar.

2. Gabriel uppenbarar sig för Elisabet

122:2.1 (1345.3) Jesu livsverk på Urantia påbörjades egentligen av Johannes Döparen. Johannes far, Sakarias, tillhörde det judiska prästerskapet, medan hans mor, Elisabet, var medlem av den förmögnare grenen av samma stora familjegrupp till vilken även Jesu mor Maria hörde. Sakarias och Elisabet var barnlösa, fastän de hade varit gifta i många år.

122:2.2 (1345.4) Det var i slutet av juni år 8 f.Kr., omkring tre månader efter Josefs och Marias giftermål, som Gabriel en dag vid middagstid uppenbarade sig för Elisabet, precis så som han senare gjorde sin närvaro känd för Maria. Gabriel sade:

122:2.3 (1345.5) ”Medan din man Sakarias står inför altaret i Jerusalem och det församlade folket ber för en frälsares ankomst, har jag, Gabriel, kommit för att meddela dig att du snart kommer att föda en son som skall vara en föregångare till denna gudomliga lärare, och du skall ge din son namnet Johannes. Han kommer att växa upp hängiven Herren, din Gud, och när han har nått vuxen ålder kommer han att glädja ditt hjärta, ty han kommer att vända många själar till Gud, och han skall även förkunna ankomsten av ditt folks själhelare

och hela mänsklighetens andebefriare. Din släkting Maria skall vara mor till detta löftesbarn, och jag skall också uppenbara mig för henne.”

122:2.4 (1345.6) Denna syn skrämde storligen Elisabet. Sedan Gabriel hade avlägsnat sig övervägde hon länge denna upplevelse och begrundade den majestätiska besökarens ord, men hon berättade inte om uppenbarelsen för någon annan än sin man förrän hon senare, i början av februari nästa år, sammanträffade med Maria.

122:2.5 (1345.7) Under fem månader avslöjade emellertid Elisabet inte sin hemlighet ens för sin man. Då hon hade framfört berättelsen om Gabriels besök var Sakarias mycket skeptisk, och i veckor betvivlade han hela upplevelsen. Först då han inte längre kunde ifrågasätta att hans hustru väntade barn samtyckte han halvhjärtat till att tro på Gabriels besök hos henne. Sakarias var mycket förbryllad över Elisabets förestående moderskap, men han betvivlade inte sin hustrus hederlighet, trots sin egen framskridna ålder. Först omkring sex veckor före Johannes födelse blev Sakarias, som resultat av en imponerande dröm, helt övertygad om att Elisabet skulle bli mor till en ödesbestämmelsens son, till en som skulle bereda vägen för Messias ankomst.

122:2.6 (1346.1) Gabriel uppenbarade sig för Maria ungefär vid mitten av november år 8 f.Kr. medan hon arbetade i sitt hem i Nasaret. Senare, efter det att Maria med säkerhet visste att hon skulle bli mor, övertalade hon Josef att låta henne färdas till staden Juda, som låg i bergen drygt sex kilometer väster om Jerusalem, för att träffa Elisabet. Gabriel hade informerat vardera av dessa blivande mödrar om sin uppenbarelse för den andra. De var naturligtvis angelägna om

att träffas, att jämföra sina upplevelser och samtala om sina söners sannolika framtid. Maria stannade hos sin avlägsna kusin i tre veckor. Elisabet gjorde sitt bästa för att stärka Marias tro på visionen av Gabriel, så att Maria återvände hem än mer hängiven kallelsen att bli mor till ett ödesbestämmelsens barn som hon snart skulle föda till världen som ett hjälplöst spädbarn, ett genomsnittligt och normalt litet barn av denna värld.

122:2.7 (1346.2) Johannes föddes i staden Juda den 25 mars år 7 f.Kr. Sakarias och Elisabet gladde sig storligen då de såg att de hade fått en son såsom Gabriel hade lovat, och när de på den åttonde dagen bar fram barnet för omskärelse gav de honom officiellt namnet Johannes, så som de tidigare hade blivit anmodade. Redan hade en brorson till Sakarias begett sig till Nasaret med Elisabets budskap till Maria om att hon hade fött en son och att han skulle få namnet Johannes.

122:2.8 (1346.3) Allt från Johannes tidigaste barndom ingav hans föräldrar honom på ett välbetänkt sätt idén att han skulle växa upp till att bli en andlig ledare och religiös lärare. Jordmånen i Johannes hjärta var ständigt mottaglig för sådden av sådana suggestiva frön. Redan som barn fann man honom ofta i templet under de tider då hans far tjänstgjorde där, och han blev väldigt påverkad av betydelsen i allt vad han såg.

3. Gabriels budskap till Maria

122:3.1 (1346.4) En kväll vid solnedgången, innan Josef hade återvänt hem, uppenbarade sig Gabriel för Maria invid ett lågt stenbord, och

sedan hon hade återfått fattningen sade han: ”Jag kommer på befallning av en som är min Herre och som du skall älska och fostra. Till dig, Maria, kommer jag med ett glatt budskap när jag förkunnar att befruktningen inom dig är bestämd i himlen och att när tiden är inne skall du bli mor till en son. Du skall kalla honom Joshua och han skall lägga grunden till himmelriket på jorden och bland människorna. Tala inte om detta annat än för Josef och Elisabet, din släkting, för vilken jag också har uppenbarat mig, och som snart likaså skall föda en son, vars namn kommer att bli Johannes, och som skall bereda vägen för det budskap om befrielse som din son med stor kraft och djup övertygelse skall förkunna för människorna. Och tvivla inte på mina ord, Maria, ty detta hem har valts till ödesbarnets jordiska bostad. Min välsignelse vilar över dig, de Högstes kraft skall stärka dig och hela jordens Herre skall beskydda dig.”

122:3.2 (1346.5) Maria begrundade detta besök hemligt i sitt hjärta i många veckor, tills hon med säkerhet visste att hon väntade barn, innan hon vågade avslöja dessa ovanliga händelser för sin man. När Josef fick höra allt detta, och fastän han hade stor tillit till Maria, blev han mycket orolig och kunde inte sova på många nätter. Till en början gällde Josefs tvivel Gabriels besök. Sedan, när han blev nära nog övertygad om att Maria verkligen hade hört den gudomliga budbärarens röst och sett dennes gestalt, blev han uppriven i sinnet när han grubblade över hur sådant kunde ske. Hur kunde en efterkommande till människovarelser vara den gudomliga bestämmelsens barn? Josef kunde inte alls få dessa motstridiga idéer att harmonisera med varandra förrän både han och Maria efter flera veckors övervägande kom till den slutsatsen att de hade valts till

föräldrar för Messias, fastän det ju inte hade varit den judiska uppfattningen att den förväntade befriaren skulle vara av gudomlig natur. När de hade kommit fram till denna betydelsefulla slutsats skyndade sig Maria att ge sig iväg för att besöka Elisabet.

122:3.3 (1347.1) Efter Marias återkomst for hon på besök till sina föräldrar, Joakim och Hanna. Hennes två bröder och två systrar var, liksom även hennes föräldrar, alltid mycket skeptiska till Jesu gudomliga mission, fastän vid denna tid visste de naturligtvis ingenting om Gabriels besök. Maria anförtrrodde dock sin syster Salome att hon trodde att hennes son var bestämd till att bli en stor lärare.

122:3.4 (1347.2) Gabriels budskap till Maria framfördes dagen efter befruktningen av Jesus och var den enda övernaturliga händelsen i samband med hela hennes erfarenhet av att bära och föda löftesbarnet.

4. Josefs dröm

122:4.1 (1347.3) Josef kunde inte förlika sig med tanken att Maria skulle bli mor till ett så speciellt barn förrän efter upplevelsen av en dröm som gjorde ett mycket starkt intryck på honom. I denna dröm uppenbarade sig en lysande himmelsk budbärare för honom och sade bland annat: ”Jag framträder på befallning av Honom som nu härskar i höjden, och jag är anmodad att instruera dig beträffande den son som Maria skall föda och som skall bli ett stort ljus i världen. I honom kommer att vara liv, och hans liv skall bli människosläktets

ljus. Han skall först komma till sitt eget folk, men de kommer knappast att ta emot honom, men till alla som tar emot honom skall han uppenbara att de är Guds barn.” Efter denna upplevelse tvivlade Josef aldrig mer helt på Marias berättelse om Gabriels besök och om löftet att det ofödda barnet skulle bli en gudomlig budbärare till världen.

122:4.2 (1347.4) Vid inget av dessa besök sades något om Davids hus. Inget antyddes någonsin om att Jesus skulle bli ”judarnas befriare”, inte ens att han skulle vara den länge efterlängttade Messias. Jesus var inte en sådan Messias som judarna hade väntat sig, men han var *världens befriare*. Hans mission var till alla raser och folkslag, inte till någon enskild grupp.

122:4.3 (1347.5) Josefs släktlinje gick inte tillbaka till kung David. Maria hade mer härstamning från David än Josef. Det är sant att Josef begav sig till Davids stad, Betlehem, för att registreras för den romerska folkräkningen, men det skedde därför att sex generationer tidigare hade Josefs förfader på den manliga linjen i den generationen adopterats, då han var föräldralös, av en viss Sadok, som härstammade direkt från David; därav kom det sig att Josef också räknades som hörande till ”Davids hus”.

122:4.4 (1347.6) De flesta av de så kallade messiasprofetiorna i Gamla Testamentet anpassades till att gälla Jesus långt efter det att han hade levt sitt liv på jorden. I århundraden hade hebréernas profeter förkunnat ankomsten av en befriare, och dessa löften hade av en följd av generationer tolkats så att de avsåg en ny judisk härskare, som skulle sitta på Davids tron och med Mose förmenta mirakulösa metoder skrida till att etablera judarna i Palestina som en stark nation,

fri från allt främmande herravälde. Många figurativa avsnitt som ingår här och var i hebréernas skrifter misstolkades senare även till att avse Jesu livsuppgift. Många uttalanden i Gamla Testamentet förvrängdes så att de föreföll att passa in på någon episod i Mästarens liv på jorden. Jesus själv bestred en gång offentligt varje anknytning till Davids kungahus. Även ett sådant ställe i texten som ”en ung kvinna skall föda en son” ändrades till att lyda ”en jungfru skall föda en son”. Detsamma gällde också de många släkttavlor över både Josef och Maria som konstruerades efter Mikaelns liv på jorden. Många av dessa släkttavlor innehåller mycket av Mästarens härstamning, men på det hela taget är de inte äkta och kan inte förlitas till som fakta. De tidiga anhängarna till Jesus föll alltför ofta för frestelsen att få alla gamla profetiska yttranden att tyckas framstå som om de fick sin uppfyllelse i deras Herres och Mästares liv.

5. Jesu jordiska föräldrar

122:5.1 (1348.1) Josef var en mild man, ytterst samvetsgrann och på alla sätt trogen sitt folks religiösa seder och bruk. Han talade föga men tänkte mycket. Det judiska folkets sorgliga belägenhet orsakade Josef mycken bedrövelse. Som en yngling bland sina åtta bröder och systrar hade han varit mer gladlynt, men under de första åren som nygift (under Jesu barndom) led han av perioder av en mild andlig modlöshet. Dessa uttryck för hans sinnelag undergick en avsevärd förbättring kort före hans olägliga död och sedan den ekonomiska

situationen för hans familj hade förbättrats genom hans avancemang från vanlig timmerman till välbärgad entreprenör.

122:5.2 (1348.2) Marias temperament var rakt motsatt hennes makes. Hon var vanligen gladlynt, mycket sällan nedslagen och hade en ständigt solig läggning. Maria lät sina emotionella känslor komma fritt och ofta till uttryck, och man såg henne aldrig sorgsen förrän efter Josefs plötsliga död. Hon hade knappt återhämtat sig från denna chock när hon fick över sig de bekymmer och tvivelsmål som föranleddes av hennes äldste sons säregna levnadsbana, som så snabbt utvecklades inför hennes förvånade åsyn. Under hela denna ovanliga erfarenhet var Maria ändå samlad, modig och ganska klok i sitt förhållande till sin märklige och föga förstodde förstfödde son och till hans överlevande bröder och systrar.

122:5.3 (1348.3) Jesus fick mycket av sin ovanliga mildhet och underbart medlidsamma förståelse av människonaturen från sin far. Från sin mor ärvde han gåvan att kunna verka som en stor lärare och sin väldiga förmåga till rättmätig indignation. I sina emotionella reaktioner inför omgivningen under sitt vuxenliv var Jesus ibland lik sin far, meditativ och andaktsfull, ibland kännetecknad av synbar sorgsenhet, men oftare ryckte han framåt på ett sätt som påminde om hans mors optimistiska och beslutsamma läggning. Allt som allt tenderade Marias temperament att dominera den gudomlige Sonens levnadsbana när han växte upp och började ta sitt vuxenlivs betydelsefulla steg. I vissa detaljer var Jesus en blandning av sina föräldrars karaktärsdrag; i andra avseenden uppvisade han karaktärsdrag hos den ena i kontrast till den andra förälderns drag.

122:5.4 (1348.4) Från Josef fick Jesus en noggrann undervisning i det judiska ceremonielet och en ovanlig förtrogenhet med hebréernas skrifter. Från Maria fick han en vidare synvinkel på det religiösa livet och en liberalare uppfattning om den personliga andliga friheten.

122:5.5 (1349.1) Både Josefs och Marias familjer var väl utbildade för sin tid. Josef och Maria hade en utbildning som låg långt över genomsnittet för deras tid och ställning i livet. Han var en tänkare; hon var en planerare, skicklig i att tillämpa och praktisk i att genast utföra. Josef hade svarta ögon och brunt hår; Maria var brunögd, nästan blond.

122:5.6 (1349.2) Om Josef hade fått leva, skull han utan tvivel ha blivit en som starkt trodde på sin äldste sons gudomliga mission. Maria vacklade mellan tro och tvivel, och hon påverkades mycket av den inställning som hennes övriga barn samt vänner och släktingar tog, men alltid stadgades hon i sin slutliga attityd av minnet av Gabriels uppenbarelse för henne genast efter det att barnet hade befruktats.

122:5.7 (1349.3) Maria var skicklig i att väva och mer än genomsnittligt kunnig i de flesta av den tidens hushållsgöromål. Hon var en god hushållerska och en utmärkt hemskapare. Både Josef och Maria var goda lärare, och de såg till att deras barn blev väl förtrogna med den tidens bildning.

122:5.8 (1349.4) När Josef var en ung man anställdes han av Marias far för att bygga en tilläggsdel till hans hus, och det var när Maria kom med en kopp vatten åt Josef, under en middagsmåltid, då sällskapandet fick sin egentliga början för detta par som var bestämda till att bli Jesu föräldrar.

122:5.9 (1349.5) Josef och Maria vigdes enligt judisk sed i Marias hem i Nasarets omnejd när Josef var tjugoett år gammal. Äktenskapet ingicks efter ett normalt sällskapande som hade pågått i närmare två år. Kort därefter flyttade de in i sitt nya hem i Nasaret, som Josef hade byggt med hjälp av två av sina bröder. Huset låg nära foten av ett närliggande högre beläget landområde som på ett förtjusande sätt höjde sig över den omgivande landsbygden. I detta hem, som de särskilt hade ställt i ordning, hade dessa unga och förväntansfulla föräldrar tänkt sig att välkomna löftesbarnet, föga anande att denna för ett helt universum betydelsefulla händelse skulle inträffa medan de var i Betlehem i Judéen, borta från hemmet.

122:5.10 (1349.6) Större delen av Josefs familj blev anhängare av Jesu läror, men mycket få i Marias släkt trodde någonsin på honom innan han lämnade denna värld. Josef lutade mer mot den andliga uppfattningen om den förväntade Messias, men Maria och hennes familj, i synnerhet hennes far, höll sig till uppfattningen om Messias som en världslig befriare och politisk härskare. Marias förfäder hade på ett framträdande sätt varit identifierade med de då ganska nyligen inträffade mackabeiska aktiviteterna.

122:5.11 (1349.7) Josef höll sig energiskt till den judiska religionens östra eller babyloniska uppfattningar; Maria lutade starkt mot den liberalare och mer omfattande västra eller hellenistiska tolkningen av lagen och profeterna.

6. Hemmet i Nasaret

122:6.1 (1349.8) Jesu hem låg inte långt från den höga kullen i den norra delen av Nasaret, en bit från bybrunnen som låg i stadens östra del. Jesu familj bodde i stadens utkanter, och detta gjorde det lättare för honom att senare ofta få åtnjuta vandringar ute på landsbygden och att göra utfärder till toppen av detta närbelägna högland, den högsta av alla höjder i södra Galiléen med undantag för bergskedjan Tabor i öster och berget Nain, som var på ungefär samma höjd. Deras hem låg något söder och öster om den södra bergsklippa, som sköt ut från denna kulle, och ungefär halvvägs mellan foten av denna höjd och vägen som från Nasaret ledde ut till Kanaan. Förutom att klättra i bergen tyckte Jesus mycket om att göra en vandring längs en smal stig som slingrade sig fram vid kullens fot i en nordöstlig riktning till en punkt där den förenade sig med vägen till Sepforis.

122:6.2 (1350.1) Josefs och Marias hem var en stenbyggnad; den bestod av ett enda rum med ett platt tak och en ansluten byggnad som inhyste djuren. Möbleringen bestod av ett lågt stenbord, lerkärl samt stenfat och -grytor, en vävstol, en lamphållare, flera små pallar och mattor att sova på, på golvet av sten. På bakgården nära byggnaden för djuren fanns ett skyddstak som täckte ugnen och mjölkvarnen. Det behövdes två personer för att använda denna typ av kvarn, en som malde och en som matade in säden. Som liten pojke matade Jesus ofta kvarnen med säd medan hans mamma drev kvarnstenen.

122:6.3 (1350.2) Under senare år, då familjen växte i storlek, brukade de alla sitta på huk runt det förstörade stenbordet vid måltiderna och servera sig själva från ett gemensamt matfat eller från en gryta. Under vintern belystes bordet vid kvällsmåltiden av en liten flat lerlampa fylld med olivolja. Efter Martas födelse byggde Josef ett

tilläggsutrymme till huset, ett större rum som användes som snickarverkstad under dagen och som sovrum på natten.

7. Resan till Betlehem

122:7.1 (1350.3) I mars år 8 f.Kr. (den månad då Josef och Maria gifte sig) befallde kejsaren Augustus att alla invånare i det romerska riket skulle räknas, att man skulle genomföra en folkräkning som kunde användas för att åstadkomma ett bättre beskattningssystem. Judarna hade alltid varit mycket fördomsfulla mot varje försök att ”räkna folket”, och detta i förening med de allvarliga privata problem som Judéens kung Herodes hade, samverkade till att med ett år framskjuta genomförandet av denna folkräkning i det judiska kungadömet. Över hela romarriket skedde denna folkräkning år 8 f.Kr. utom i Herodes kungadöme i Palestina där den genomfördes år 7 f.Kr., dvs. ett år senare.

122:7.2 (1350.4) Det var inte nödvändigt för Maria att bege sig till Betlehem för registrering — Josef var berättigad att registrera sig och sin familj — men Maria som var en äventyrslysten och energisk person insisterade på att få följa med honom. Hon var rädd för att lämnas ensam för den händelse att barnet skulle födas medan Josef var borta, och emedan Betlehem inte var långt från staden Juda förutsåg hon dessutom möjligheten till ett angenämt besök hos sin släkting Elisabet.

122:7.3 (1350.5) Josef förbjöd faktiskt Maria att följa med honom, men det var till ingen nytta. När maten packades för den tre eller fyra

dagarna långa resan lagade hon dubbla portioner och gjorde sig klar för färden. Innan de faktiskt gav sig iväg hade dock Josef funnit sig i att Maria följde med, och glada till sinnes lämnade de Nasaret när dagen grydde.

122:7.4 (1350.6) Josef och Maria var fattiga, och då de hade endast ett lastdjur red Maria, som gick i väntans dagar, med provianterna på djuret medan Josef gick till fots och ledde det. Att bygga och utrusta hemmet hade tärt mycket på Josefs medel, eftersom han också måste bidra till att försörja sina föräldrar, då hans far nyligen hade blivit arbetsförmögen. Så gick detta judiska par iväg från sitt enkla hem tidigt om morgonen den 18 augusti år 7 f.Kr. på sin färd till Betlehem.

122:7.5 (1351.1) Deras första resdag förde dem runt kullarna vid foten av Gilboaberget, där de slog läger för natten vid Jordanfloden och funderade en hel del om vad för sorts son de skulle få. Josef höll fast vid uppfattningen om en andlig ledare, och Maria höll sig till tanken om en judisk Messias, som skulle befria den hebreiska nationen.

122:7.6 (1351.2) En klar och tidig morgon den 19 augusti var Josef och Maria igen på väg. De intog sin måltid vid middagstid vid foten av Sartababerget, som höjde sig över Jordandalen, och fortsatte sedan så att de kom till Jeriko mot natten. Där stannade de vid ett värdshus intill landsvägen i stadens utkanter. Efter kvällsmåltiden och efter mycken diskussion om förtrycket som det romerska styret utövade, om Herodes, om folkräkningsregistreringen samt om Jerusalems och Alexandrias relativa betydelse som centra för den judiska lärdomen och kulturen, drog sig de resande från Nasaret tillbaka till nattens vila. Tidigt om morgonen den 20 augusti återupptog de sin resa och

nådde Jerusalem före middagen, besökte templet, fortsatte mot sitt slutmål och anlände till Betlehem under eftermiddagens lopp.

122:7.7 (1351.3) Vårdshuset var överbelagt, och Josef sökte därför logi hos avlägsna släktingar, men varje rum i Betlehem var fyllt till brädden. Då han återvände till vårdshusets gårdsplan fick han höra att karavanstallen, som hade huggits ut i bergets sida och som var belägna precis nedanför vårdshuset, hade tömts på djur och städats upp för att ta emot resande. Josef lämnade åsnan på gårdsplanen, tog sina säckar med kläder och proviant på ryggen och steg tillsammans med Maria ned för stentrapporna till härbärgets nedanför. De fann sig placerade i vad som hade varit ett lagerrum för säd framför stallen och krubborna. Tältförhängen hade hängts upp, och de skattade sig lyckliga då de hade fått ett så angenämt logi.

122:7.8 (1351.4) Josef hade tänkt sig att gå ut och registrera sig med detsamma, men Maria var uttröttad; hon var ganska ängslig och bad honom enträget att stanna hos henne, vilket han gjorde.

8. Jesu födelse

122:8.1 (1351.5) Hela den natten var Maria rastlös, så att ingendera av dem sov särskilt mycket. När dagen grydde var födslovåndorna tydliga, och vid tolvtiden den 21 augusti år 7 f. Kr., med hjälp och vänlig omvårdnad av kvinnliga medresenärer, födde Maria ett gossebarn. Nasarén Jesus föddes till världen, lindades i de kläder som Maria hade tagit med för en sådan eventuell händelse och lades i en krubba nära intill.

122:8.2 (1351.6) Precis på samma sätt som alla barn före den dagen och sedan dess har kommit till världen föddes det utlovade barnet. Och på den åttonde dagen omskars han enligt judisk sed och gavs formellt namnet Joshua (Jesus).

122:8.3 (1351.7) Följande dag efter Jesu födelse utförde Josef sin registrering. Han träffade då på en man som de hade talat med två kvällar tidigare i Jeriko, och denne tog honom med till en förmögen vän som hade ett rum i värdshuset och som sade sig gärna byta logi med paret från Nasaret. Den eftermiddagen flyttade de upp till värdshuset, där de bodde i nästan tre veckor tills de fick husrum hos en avlägsen släkting till Josef.

122:8.4 (1351.8) Andra dagen efter Jesu födelse sände Maria bud till Elisabet att hennes barn hade fötts och fick som svar ett bud med inbjudan till Josef att komma upp till Jerusalem för att diskutera alla deras angelägenheter med Sakarias. Följande vecka gick Josef upp till Jerusalem för att överlägga med Sakarias. Både Sakarias och Elisabet hade blivit besatta av en uppriktig övertygelse om att Jesus förvisso skulle bli den judiska befriaren, Messias, och att deras son Johannes skulle bli hans främste assistent, bestämmelsens man vid hans högra sida. Eftersom Maria höll samma uppfattningar var det inte svårt att övertala Josef att stanna i Betlehem, Davids stad, så att Jesus skulle kunna växa upp till att bli Davids efterträdare på hela Israels tron. I enlighet därmed stannade de i Betlehem i över ett år, medan Josef allt emellan arbetade i sitt yrke som timmerman.

122:8.5 (1352.1) Vid Jesu födelse vid tolvtiden var Urantias serafer församlade under sina ledare och sjöng lovsånger ovanför krubban i Betlehem, men dessa uttryck för pris och lov hördes inte av

människoöron. Inga herdar eller andra dödliga varelser kom för att hylla barnet i Betlehem före den dag då vissa präster från Ur anlände, vilka hade sänts ned från Jerusalem av Sakarias.

122:8.6 (1352.2) Dessa präster från Mesopotamien hade för någon tid sedan fått höra av en märklig religiös lärare i deras land att han hade haft en dröm i vilken han fick budskap om att "livets ljus" snart skulle uppenbara sig som ett nyfött barn, och att detta skulle ske bland judarna. Till dem drog dessa tre lärare iväg på sök efter detta "livets ljus". Efter många veckor av lönlöst sökande i Jerusalem var de redo att återvända till Ur, när Sakarias träffade dem och avslöjade att han trodde att Jesus var den som de sökte. Han sände dem vidare till Betlehem, där de fann barnet och lämnade sina gåvor till dess jordiska moder Maria. Barnet var nästan tre veckor gammalt vid tiden för deras besök.

122:8.7 (1352.3) Dessa vise män såg ingen stjärna som skulle ha väglett dem till Betlehem. Den vackra legenden om stjärnan över Betlehem uppkom på följande sätt: Jesus föddes den 21 augusti klockan 12 år 7 f.Kr. Den 29 maj år 7 f.Kr. inträffade en ovanlig konjunktion mellan Jupiter och Saturnus i Fiskarnas stjärnbild. Det är ett anmärkningsvärt astronomiskt faktum att liknande konjunktioner inträffade den 29 september och 5 december samma år. På basis av dessa ovanliga men helt naturliga händelser byggde följande generations välmenande trosivrare upp den tilltalande legenden om Betlehemsstjärnan och de tillbedjande vise männen vilka den ledde fram till krubban, där de såg och dyrkade det nyfödda barnet. Människosinnena i Östern och Mellanöstern finner stor glädje i sagoberättelser, och de spinner ständigt sådana vackra myter om sina

religiösa ledares och politiska hjältars liv. Så länge boktryckandet inte var känt, när det mesta av människans kunskap överfördes muntligt från en generation till en annan, blev myterna lätt traditioner och traditionerna godtogs till slut som fakta.

9. Frambärandet i templet

122:9.1 (1352.4) Mose hade lärt judarna att varje förstfödd son tillhörde Herren och att en sådan son — i stället för att han offrades, vilket var sed bland de hedna länderna — skulle få leva förutsatt att hans föräldrar återlöste honom genom att betala fem siklar till någon auktoriserad präst. Det fanns också en mosaisk bestämmelse som föreskrev att en nybliven mor efter en viss tidsperiod skulle infinna sig för renande (eller ha någon annan som utförde det tillbörliga offret för henne) i templet. Det var brukligt att utföra båda dessa ceremonier samtidigt. Följaktligen gick Josef och Maria upp till templet i Jerusalem för att personligen frambära Jesus för prästerna och få honom återlöst samt också för att utföra det rätta offret som säkrade Marias ceremoniella renande från den påstådda orenheten från barnafödandet.

122:9.2 (1353.1) På templets förgårdar uppehöll sig ständigt två anmärkningsvärda personer, sångaren Simeon och poeten Hanna. Simeon var från Judéen men Hanna från Galiléen. Detta par var ofta tillsammans, och bägge var goda vänner med prästen Sakarias, som hade anförtrott dem hemligheten om Johannes och Jesus. Både Simeon och Hanna längtade efter Messias ankomst, och deras

förtroende för Sakarias fick dem att tro att Jesus var den efterlängtrade befriaren av det judiska folket.

122:9.3 (1353.2) Sakarias visste vilken dag Josef och Maria väntades komma till templet med Jesus, och han hade på förhand kommit överens med Simeon och Hanna att han, genom att höja handen till hälsning, skulle ange vem som i processionen av förstfödda barn var Jesus.

122:9.4 (1353.3) För detta tillfälle hade Hanna skrivit en dikt, som Simeon började sjunga — till stor förvåning för Josef, Maria och alla som hade samlats på förgårdarna till templet. Detta var deras hymn för återlösandet av den förstfödde sonen:

122:9.5
(1353.4) Välsignad vare Herren, Israels Gud,

122:9.6
(1353.5) Ty han har besökt oss och berett återlösen för sitt folk;

122:9.7
(1353.6) Han har upphöjt ett frälsningshorn för oss alla

122:9.8
(1353.7) I sin tjänare Davids hus.

122:9.9
(1353.8) Just som han talade genom sina heliga profeters mun —

122:9.10
(1353.9) Frälsning från våra fiender och från alla som hatar oss.

122:9.11
(1353.10) Att visa barmhärtighet mot våra fäder, och minnas sitt heliga förbund —

- 122:9.12
(1353.11) Den ed som han svor vår fader Abraham,
- 122:9.13
(1353.12) Att ge oss tillfälle att då frigjorda från våra
fienders hand,
- 122:9.14
(1353.13) Tjäna honom utan fruktan,
- 122:9.15
(1353.14) I helighet och rättfärdighet inför honom i alla våra
dagar.
- 122:9.16
(1353.15) Ja, och du, löftesbarn, skall kallas den Högstes
profet,
- 122:9.17
(1353.16) Ty du skall gå inför Herrens åsyn och grunda hans
rike;
- 122:9.18
(1353.17) För att ge hans folk kunskap om frälsning
- 122:9.19
(1353.18) Med förlåtelse för deras synder,
- 122:9.20
(1353.19) Fröjda er i vår Guds ömsinta barmhärtighet, ty
gryningen från höjden har nu besökt oss
- 122:9.21
(1353.20) För att skina över dem som sitter i mörker och i
dödens skugga,
- 122:9.22
(1353.21) För att styra våra steg in på fredens väg.
- 122:9.23
(1353.22) Och låt nu din tjänare fara i frid, O, Herre, enligt
ditt ord,

122:9.24
(1353.23) Ty mina ögon har sett din frälsning,
122:9.25
(1353.24) Som du har berett alla folks åsyn,
122:9.26
(1353.25) Ett ljus som lyser även för andra än judar
122:9.27
(1353.26) Och till ditt folks, Israels, ära.

122:9.28
(1353.27) På vägen tillbaka till Betlehem var Josef och Maria tystlåtna — förvirrade och imponerade men skrämnda. Maria var mycket upprörd av Hannas, den åldrade poetens, avskedshälsning, och Josef var inte införstådd med denna för tidiga strävan att göra Jesus till det judiska folkets efterlängtrade Messias.

10. Herodes agerar

122:10.1
(1353.28) Herodes spioner var emellertid inte inaktiva. När de rapporterade till Herodes att prästerna från Ur hade besökt Betlehem kallade Herodes dessa kaldéer att inställa sig hos honom. Han utfrågade ihärdigt dessa vise män om den nye ”judarnas konung”, men de gav honom föga tillfredsställelse med förklaringen att barnet hade fötts av en kvinna som med sin man hade kommit ned till Betlehem för att registrera sig för folkräkningen. Herodes, som inte nöjde sig med detta svar, sände iväg dem med en penningpung och befallde dem att finna barnet så att även han kunde komma för att dyrka barnet, eftersom de hade förklarat att hans kungadöme skulle

vara andligt, inte världsligt. När de vise männen inte återvände blev Herodes misstänksam. När han övervägde dessa frågor återvände hans angivare och avlade full rapport om de nyligen inträffade händelserna i templet. De gav honom en avskrift av delar av Simeons sång som hade sjungits vid återlösenceremonierna för Jesus. De hade inte följt efter Josef och Maria, och Herodes var rasande på dem då de inte kunde berätta för honom vart paret hade tagit barnet. Han sände då ut efterforskare för att ta reda på var Josef och Maria befann sig. Då Sakarias och Elisabet visste att Herodes förföljde familjen från Nasaret höll de sig borta från Betlehem. Gossebarnet var gömt hos Josefs släktingar.

122:10.2 (1354.1) Josef var rädd för att söka arbete, och deras små besparingar höll snabbt på att ta slut. Redan vid tiden för reningsceremonierna i templet ansåg sig Josef så fattig att det berättigade honom att för Marias del offra två unga duvor, såsom Moses hade föreskrivit för renandet av mödrarna bland de fattiga.

122:10.3 (1354.2) När Herodes spioner efter mer än ett år av sökande inte hade lyckats finna ut var Jesus fanns, och på grund av misstanken att barnet fortfarande fanns gömt i Betlehem, utfärdade han en befallning om att ett systematiskt genomsökande skulle ske av varje hus i Betlehem, och att alla gossebarn under två år skulle dödas. På detta sätt hoppades Herodes kunna förvissa sig om att detta barn som skulle bli "judarnas konung" skulle bli förintat. Sålunda miste på en enda dag sexton gossebarn livet i Betlehem i Judéen. Intriger och mord, till och med inom hans egen närmaste familj, var vanliga företeelser vid Herodes hov.

122:10.4 (1354.3) Massakern på dessa småbarn ägde rum omkring mitten av oktober år 6 f. Kr., när Jesus var något över ett år gammal. Det fanns emellertid de som trodde på Messias ankomst även bland Herodes hovfolk, och en av dem, som fick höra om befallningen att slakta gossebarnen i Betlehem, kontaktade Sakarias, som i sin tur sände en budbärare till Josef. Natten före massakern begav sig Josef och Maria iväg från Betlehem mot Alexandria i Egypten. För att inte väcka uppmärksamhet reste de ensamma med Jesus till Egypten. De tog sig till Alexandria med penningmedel som Sakarias hade försett dem med, och där arbetade Josef i sitt yrke medan Maria och Jesus bodde hos förmögna släktingar till Josefs familj. De vistades i Alexandria två hela år och återvände inte till Betlehem förrän Herodes var död.

Urantiaboken

<< [Kapitel 122](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 124](#) >>

Kapitel 123

Jesu tidiga barndom

123:0.1 (1355.1) PÅ GRUND AV osäkerheten och oron under vistelsen i Betlehem avvande Maria inte sitt barn förrän de hade kommit tryggt fram till Alexandria, där familjen kunde slå sig ned till ett normalt liv. De bodde hos släktingar, och Josef kunde försörja familjen väl då han fick arbete kort efter deras ankomst. Han arbetade som timmerman i flera månader och upphöjdes sedan till förman för en större grupp arbetare som var anställda för det då pågående uppförandet av en offentlig byggnad. Denna nya erfarenhet gav honom idén att bli entreprenör och byggherre när de hade återvänt till Nasaret.

123:0.2 (1355.2) Under alla dessa år då Jesus var ett hjälplöst litet barn höll Maria en enda lång och ständig vaka över sitt barn så att

ingenting skulle hända som kunde äventyra hans välfärd eller på något sätt störa hans framtida mission på jorden. Ingen moder var någonsin mer tillgiven sitt barn. I det hem där Jesus hade hamnat fanns två andra barn som var ungefär i hans ålder, och bland de närmaste grannarna fanns sex andra vilkas åldrar var tillräckligt nära hans egen för att göra dem till lämpliga lekkamrater. Till en början var Maria benägen att alltid hålla Jesus nära intill sig. Hon var rädd för att någonting skulle hända honom om han fick leka i trädgården med de andra barnen. Josef lyckades, med hjälp av sina släktingar, övertyga henne om att ett sådant tillvägagångssätt skulle beröva Jesus den nyttiga erfarenheten av att lära sig anpassning till barn i hans egen ålder. Då Maria insåg att ett omvårdande som innebar ett överdrivet skyddande och ett ovanligt beskydd kunde leda till att han blev självmedveten och i någon mån självcentrerad, samtyckte hon slutligen till planen att låta löftesbarnet växa upp på samma sätt som alla andra barn. Även om hon höll fast vid detta beslut, såg hon det som sin uppgift att alltid hålla ett öga på de små när de lekte kring huset eller i trädgården. Endast en kärleksfull mor kan förstå den börda som Maria bar i sitt hjärta för sin sons trygghet under dessa hans spädbarns- och tidiga barndomsår.

123:0.3 (1355.3) Under hela den två års tid som de vistades i Alexandria var Jesus vid god hälsa och fortsatte att växa normalt. Med undantag för några få vänner och släktingar berättade man inte för någon att Jesus var ett "löftesbarn". En av Josefs släktingar avslöjade emellertid detta för några vänner i Memfis, efterkommande till den forntida Ikhnaton, och de samlades tillsammans med en liten grupp av troende från Alexandria i palatshemmet som ägdes av Josefs

släkting och välgörare en kort tid innan familjen från Nasaret återvände till Palestina, för att önska dem välgång och betyga sin vördnad för barnet. Vid detta tillfälle gav de församlade vännerna som gåva till Jesus en fullständig kopia av den grekiska översättningen av hebréernas skrifter. Detta exemplar av judarnas heliga skrifter fick Josef inte i sin hand förrän både han och Maria slutligen hade avslagit inbjudan från deras vänner från Memfis och Alexandria att stanna i Egypten. Dessa troende hävdade bestämt att ödesbarnet skulle kunna utöva ett långt större världsinflytande som invånare i Alexandria än om han bodde på någon bestämd ort i Palestina. Dessa försök till övertalning fördröjde för en tid deras avfärd till Palestina, efter det att de hade fått höra nyheten om Herodes död.

123:0.4 (1356.1) Josef och Maria lämnade slutligen Alexandria ombord en båt som tillhörde deras vän Ezraeon och som var på väg till Joppa. De anlände till den hamnen i slutet av augusti år 4 f.Kr. och begav sig direkt till Betlehem, där de vistades hela september månad för att rådgöra med sina vänner och släktingar huruvida de skulle stanna där eller återvända till Nasaret.

123:0.5 (1356.2) Maria hade aldrig helt gett upp tanken på att Jesus borde växa upp i Betlehem, Davids stad. Josef trodde verkligen inte att deras son skulle bli en konung som befriade Israel. Dessutom visste han att han inte själv var en egentlig ättling till David, utan att han räknades till Davids efterkommande därför att en av hans förfäder hade adopterats in i en släkt som härstammade från David. Maria höll naturligtvis Davids stad för det lämpligaste stället att uppfostra en ny kandidat till Davids tron, men Josef föredrog att hellre pröva sin lycka

med Herodes Antipas än med hans bror Arkelaos. Han var mycket orolig för barnets trygghet i Betlehem eller någon annan stad i Judéen, och han antog att Arkelaos med större sannolikhet än Antipas i Galiléen skulle föra sin far Herodes hotfulla politik. Förutom alla dessa orsaker höll Josef inte inne med att han tyckte att Galiléen var en bättre plats att fostra och undervisa barnet, men det tog tre veckor att övervinna Marias invändningar.

123:0.6 (1356.3) Frammot den första oktober hade Josef övertygat Maria och alla deras vänner om att det var bäst för dem att återvända till Nasaret. Följaktligen i början av oktober år 4 f.Kr. begav de sig iväg från Betlehem till Nasaret och färdades via Lydda och Skytopolis. De startade tidigt en söndagsmorgon. Maria och barnet red på deras nyligen anskaffade lastdjur, medan Josef och fem åtföljande manliga släktingar färdades till fots. Josefs släktingar vägrade att låta dem företa färden till Nasaret ensamma. De vågade inte bege sig till Galiléen via Jerusalem och Jordandalen, och de västra vägarna var inte helt säkra för två ensamma resande med ett litet barn.

1. Tillbaka i Nasaret

123:1.1 (1356.4) På färdens fjärde dag nådde sällskapet lyckligt och väl fram till sin bestämmelseort. De anlände oanmälda till sitt hem i Nasaret, vilket i över tre års tid hade bebotts av en av Josefs gifta bröder, som verkligen var överraskad av att se dem. Så lågmält hade de skött sina angelägenheter att varken Josefs eller Marias familj

visste att de ens hade lämnat Alexandria. Nästa dag flyttade Josefs bror ut med sin familj, och för första gången sedan Jesu födelse slog Maria sig ned med sin lilla familj för att njuta av livet i deras eget hem. Inom mindre än en vecka fick Josef arbete som timmerman, och de var ytterst lyckliga.

123:1.2 (1356.5) Jesus var omkring tre år och två månader gammal vid tiden för deras återkomst till Nasaret. Han hade uthärdat alla dessa färder mycket väl, var vid utmärkt hälsa och full av barnets glädje och iver över att ha ett eget område att springa omkring på och fröjdas över. Men han saknade mycket sina alexandrinska lekkamraters sällskap.

123:1.3 (1356.6) Under färden till Nasaret hade Josef övertalat Maria att det vore oklokt att sprida vetskap bland deras vänner och släktingar i Galiléen om att Jesus var ett löftets barn. De kom överens om att inte säga något om dessa saker till någon. De höll båda mycket troget detta löfte.

123:1.4 (1357.1) Jesu hela fjärde levnadsår var en period av normal fysisk utveckling och en ovanlig mental aktivitet. Under tiden hade han blivit mycket fäst vid en grannpojke, som var ungefär i hans ålder och som hette Jakob. Jesus och Jakob lekte alltid gärna tillsammans, och de växte upp till att bli de bästa vänner och trognaste kamrater.

123:1.5 (1357.2) Nästa viktiga händelse i familjens liv var födseln av deras andra barn, Jakob, under de tidiga morgontimmarna den 2 april år 3 f.Kr. Jesus var fascinerad av och förtjust över tanken att han hade en liten bror, och han kunde i timmar hålla sig på plats bara för att iaktta barnets aktiviteter.

123:1.6 (1357.3) Vid midsommartiden samma år byggde Josef en liten verkstad borta vid bybrunnen och nära karavanernas viloställe. Efter detta gjorde han inte mycket daglönat arbete som timmerman. Han hade som medarbetare två av sina bröder och flera andra hantverkare, vilken han sände ut på arbeten medan han stannade i verkstaden för att tillverka ok och plogar samt göra annat träarbete. Han gjorde också en del läderarbeten samt rep- och tältduksarbeten. När Jesus växte upp och inte var i skolan delade han sin tid lika mellan att hjälpa sin mor med hemsysslorna och att ge akt på hur hans far arbetade i verkstaden, medan han samtidigt lyssnade på diskussioner och småprat bland karavanförarna och resenärerna från världens fyra hörn.

123:1.7 (1357.4) I juli detta år, en månad innan Jesus fyllde fyra år, spred sig en svårartad magåkomma över hela Nasaret, ett utbrott orsakat av smitta från karavanresande. Maria blev så alarmerad av faran för att Jesus kunde smittas av denna epidemiska sjukdom att hon buntade ihop båda sina barn och flydde till sin brors gård på landet, några åtta kilometer söder om Nasaret vid vägen till Megiddo nära Sarid. De återvände inte till Nasaret över två månader senare. Jesus storligen gladdes åt sin första upplevelse på en bondgård.

2. Det femte året (2 f.Kr.)

123:2.1 (1357.5) Något över ett år efter återkomsten till Nasaret nådde pojken Jesus åldern för sitt första personliga och helhjärtade moraliska beslut. Då kom en Tankeriktare för att stanna hos honom,

en gudomlig gåva från Paradisfadern. Denna Riktare hade tidigare tjänat med Makiventa Melkisedek och sålunda fått erfarenhet av att verka i samband med inkarnationen av en övermänsklig varelse som levde i köttslig gestalt. Denna händelse inträffade den 11 februari år 2 f.Kr. Jesus var inte mer medveten om den gudomliga Ledsagarens ankomst än de miljoner och åter miljoner andra barn som före och efter den dagen likaså har fått en Tankeriktare för att bo i deras sinnen och där arbeta för det avgörande förändligandet av deras sinnen och för den eviga överlevnaden av deras evolverande odödliga själar.

123:2.2 (1357.6) Denna dag i februari upphörde Universumets Härskares direkta och personliga övervakning i anslutning till okränkbarheten av Mikael's inkarnation i barngestalt. Från den stunden vidare under hela den mänskliga utvecklingen av inkarnationen var beskyddet av Jesus bestämt att ligga hos denna Riktare i hans inre och hos hans serafväktare, kompletterade ibland med de mellanvarelser's omvårdnad vilka hade förordnats att utföra vissa bestämda uppgifter enligt sina planetariska överordnades instruktioner.

123:2.3 (1357.7) Jesus fyllde fem år i augusti detta år, och vi kallar därför detta år i hans liv det femte (kalender)året. Detta år, år 2 f.Kr., något mer än en månad före hans femte födelsedag, blev Jesus mycket glad över att få en syster, Mirjam, som föddes på natten den 11 juli. Under kvällen följande dag hade Jesus ett långt samtal med sin far om det sätt på vilket olika grupper av levande varelser kommer till världen som enskilda individer. Jesus fick den värdefullaste delen av sin tidiga undervisning av sina föräldrar som svar på sina tankfulla och forskande frågor. Josef gjorde alltid sin fulla plikt i att ta sig

besväret och ge sig tiden att besvara pojkens talrika frågor. Från den tid Jesus var fem år gammal tills han blev tio var han ett ständigt frågetecken. Fastän Josef och Maria inte alltid kunde svara på hans frågor, var de alltid villiga att fullt ut diskutera hans frågeställningar och att på varje annat möjligt sätt hjälpa honom i hans strävan att nå en tillfredsställande lösning på det problem som hans vakna sinne hade tagit upp.

123:2.4 (1358.1) Sedan de hade återvänt till Nasaret hade deras hushåll haft fullt upp att göra, och Josef hade varit ovanligt upptagen av att bygga sin nya verkstad och få igång sin yrkesverksamhet igen. Så upptagen var han att han inte hade haft någon tid att snickra en vagga åt Jakob, men denna brist rättades till långt innan Mirjam anlände, så att hon hade en mycket bekväm krubba där hon kunde hålla till medan familjen beundrade henne. Jesus-barnet deltog med hela sitt hjärta i dessa naturliga och normala upplevelser i hemmet. Han tyckte mycket om sin lille bror och sin babysyster och var till stor hjälp för Maria med att sköta dem.

123:2.5 (1358.2) Det fanns i den tidens icke-judiska värld inte många hem som kunde ge ett barn en bättre intellektuell, moralisk och religiös fostran än de judiska hemmen i Galiléen. Dessa judar hade ett systematiskt program för att fostra och undervisa sina barn. De indelade barnets liv i sju stadier:

123:2.6 (1358.3) 1. Det nyfödda barnet, de första åtta dagarna.

123:2.7 (1358.4) 2. Dibarnet.

123:2.8 (1358.5) 3. Det avvanda barnet.

123:2.9 (1358.6) 4. Den period då barnet var beroende av modern, vilket varade upp till slutet av det femte året.

123:2.10 (1358.7) 5. Barnets begynnande självständighet, och när det gällde sönerna, faderns övertagande av ansvaret för deras undervisning.

123:2.11 (1358.8) 6. Ungdomstidens pojkar och flickor.

123:2.12 (1358.9) 7. De unga männen och unga kvinnorna.

123:2.13

(1358.10) Det var sed bland judarna i Galiléen att modern bar ansvaret för ett barns uppfostran tills barnet fyllde fem år och att sedan, om barnet var en pojke, hålla fadern ansvarig för gossens undervisning från den tiden framåt. I enlighet därmed trädde Jesus detta år in i det femte stadiet i ett judiskt barns liv i Galiléen, och följaktligen överförde Maria honom formellt till Josef den 21 augusti för fortsatt undervisning.

123:2.14

(1358.11) Fastän Josef nu övertog det direkta ansvaret för den intellektuella och religiösa undervisningen av Jesus, intresserade sig hans mor fortfarande för hans träning i hemmets sysslor. Hon lärde honom att känna till och sköta vinrankorna och blommorna som växte vid trädgårdsmuren, som helt omgav hemtomten. Hon satte också upp på husets tak (sovrummet om sommaren) låga lådor med sand, i vilka Jesus ritade kartor och gjorde många av sina första övningar i att skriva arameiska, grekiska och senare hebreiska, ty med tiden lärde han sig att läsa, skriva och tala flytande alla tre språk.

123:2.15

(1358.12) Jesus föreföll att fysiskt vara ett nära nog fulländat barn, och han fortfor att utvecklas normalt i mentalt och emotionellt avseende. Han led av lindriga matsmältningsbesvär, hans första

mindre sjukdom, under den senare delen av detta hans femte (kalender)år.

123:2.16 (1359.1) Fastän Josef och Maria ofta talade om sin äldste sons framtid, skulle ni, om ni hade varit där, endast ha iakttagit uppväxten av ett normalt, friskt och sorglöst men ytterst vetgirigt barn av denna tid och plats.

3. Händelser under det sjätte året (1 f.Kr.)

123:3.1 (1359.2) Med hjälp av sin mor hade Jesus redan lärt sig den galileiska dialekten av det arameiska språket, och nu började hans far lära honom grekiska. Maria talade inte mycket grekiska, men Josef talade flytande både arameiska och grekiska. Läroboken vid studiet av det grekiska språket var en kopia av de hebreiska skrifterna — en fullständig version av lagen och profeterna, inklusive psaltaren — som de hade fått i gåva när de lämnade Egypten. Det fanns endast två fullständiga exemplar av skrifterna på grekiska i hela Nasaret, och då det ena fanns hos timmermannens familj blev Josefs hem en eftersökt plats och gjorde det möjligt för Jesus att när han växte upp träffa en nästan ändlös procession av innerliga studerande och ärliga sanningssökare. Innan året var slut hade Jesus fått åta sig förvaret av detta ovärderliga manuskript, efter att han på sin födelsedag då han fyllde sex år hade fått veta att denna heliga bok hade givits som gåva till honom av vänner och släktingar i Alexandria. Inom en mycket kort tid kunde han utan svårighet läsa i den.

123:3.2 (1359.3) Den första stora chocken i Jesu unga liv inträffade när han ännu inte var fullt sex år. Det hade förefallit pojken som om hans far — åtminstone hans far och mor tillsammans — visste allting. Föreställ er därför överraskningen som detta vetgiriga barn upplevde, när han frågade sin far om orsaken till en mindre jordbävning som just hade inträffat, och fick höra Josef säga: ”Min son, det vet jag verkligen inte.” Sålunda började den långa och förvirrande desillusionering, under vars förlopp Jesus fick lära sig att hans föräldrar inte var allvisa och allvetande.

123:3.3 (1359.4) Josefs första tanke var att säga till Jesus att jordbävningen hade orsakats av Gud, men en stunds eftertanke sade honom att ett sådant svar omedelbart skulle föranleda ytterligare och än mer besvärande frågor. Redan under Jesu tidigaste år var det svårt att besvara hans frågor om fysiska och sociala fenomen med att tanklöst säga till honom att ibland Gud, ibland djävulen, var ansvarig. I överensstämmelse med den rådande trosuppfattningen bland det judiska folket var Jesus länge benägen att acceptera läran om goda och onda andar som en möjlig förklaring till mentala och andliga fenomen, men han började mycket tidigt tvivla på att sådana osynliga inflytanden var ansvariga för de fysiska händelserna i naturens värld.

123:3.4 (1359.5) Innan Jesus hade fyllt sex år, i början av sommaren år 1 f.Kr., kom Sakarias, Elisabet och deras son Johannes på besök till familjen i Nasaret. Jesus och Johannes hade roligt tillsammans under denna visit som var den första som de mindes. Fastän besökarna kunde stanna endast i ett par dagar, diskuterade föräldrarna igenom mycket som berörde deras söners framtida planer. Medan de var

sålunda sysselsatta lekte pojkarna med byggklossar i sanden på husets tak och hade roligt på många andra sätt så som pojkar brukar.

123:3.5 (1359.6) Sedan Jesus hade träffat Johannes, som kom från området nära Jerusalem, började han visa ett ovanligt intresse för Israels historia och ställa mycket detaljerade frågor om meningen med sabbatsriterna, predikningarna i synagogorna och de återkommande minnesfesterna. Hans far förklarade för honom alla dessa högtidliga fester. Den första var midvinterns ljusfest, som varade i åtta dagar, börjande med ett ljus första kvällen och ökande med ett ljus varje kväll därefter. Den firades till åminnelse av templets invigning efter det att Judas Mackabeos hade återupprättat den mosaiska tempeltjänsten. Sedan kom den tidiga vårens firande av Purim, festen till minne av Ester och Israels befrielse genom henne. Därefter följde den högtidliga påsken, som de vuxna firade i Jerusalem närhelst det var möjligt, medan barnen hemma skulle komma ihåg att inget syrat bröd fick ätas under hela den veckan. Senare kom de första frukternas fest, skördefesten, och sist den högtidligaste av dem alla, nyårsfesten, försoningsdagen. Fastän en del av dessa festligheter och ceremonier var svåra för Jesu unga sinne att förstå, begrundade han dem allvarligt och gick sedan fullt upp i glädjen vid lövhyddohögtiden, den årliga semestertiden för hela det judiska folket, den tid då de bodde ute i lövhyddor och gav sig hän åt uppsluppenhet och nöjen.

123:3.6 (1360.1) Under detta år hade Josef och Maria besvär med Jesus när det gällde hans böner. Han höll bestämt fast vid att tala med sin himmelske Fader i stort sett så som han brukade tala med Josef, sin

jordiske far. Denna avvikelse från det högtidligare och mer vördnadsfulla sättet att kommunicera med Gudomen var något förvirrande för hans föräldrar, i synnerhet för hans mor, men det gick inte att övertala honom till någon förändring. Han gick med på att säga sina böner precis så som han hade blivit lärd, varefter han insisterade på att ha ”bara en liten pratstund med min Fader i himlen”.

123:3.7 (1360.2) I juni detta år överlät Josef sin verkstad i Nasaret till sina bröder och började officiellt arbeta som byggnadsentreprenör. Innan året var slut hade familjens inkomst mer än tredubblats. Aldrig mer, förrän efter Josefs död, kände familjen i Nasaret av fattigdomens tryck. Familjen blev allt större, och de använde mycket pengar på extra undervisning och färder, men alltid höll Josefs ökande inkomster jämna steg med de växande utgifterna.

123:3.8 (1360.3) De närmast följande åren arbetade Josef mycket i Kana, Betlehem (i Galiléen), Magdala, Nain, Sepforis, Kafarnaum och Endor förutom mycket byggnadsarbete i och nära Nasaret. Då Jakob växte upp till att bli tillräckligt gammal för att hjälpa sin mor med hushållsarbetet och skötseln av de yngre barnen, företog Jesus ofta färder hemifrån tillsammans med sin far till dessa städer och byar i omgivningen. Jesus var en skarpsinnig iakttagare och skaffade sig mycken praktisk kunskap på dessa färder utanför hemmet. Han samlade ihärdigt kunskap om människan och hennes sätt att leva på jorden.

123:3.9 (1360.4) Detta år gjorde Jesus stora framsteg i att anpassa sina starka känslor och livliga impulser till de krav som samarbetet inom familjen och disciplinen i hemmet krävde. Maria var en kärleksfull mor, men hon höll en ganska sträng disciplin. På många sätt utövade

emellertid Josef ett större inflytande över Jesus, då han brukade sätta sig ned med pojken och till fullo förklara de verkliga och underliggande orsakerna till att det var nödvändigt med disciplinära begränsningar av de personliga önskemålen av hänsyn till hela familjens välfärd och frid. När situationen hade förklarats för Jesus höll han sig alltid intelligent och villigt till föräldrarnas önskningar och familjens regler.

123:3.10 (1360.5) Mycket av sin lediga tid — när hans mor inte behövde hans hjälp i hushållet — använde han till att iaktta blommor och växter om dagen och stjärnorna om natten. Han visade en besvärlig förkärlek för att ligga på rygg och undrande stirra upp in i stjärnhimlen långt efter sin vanliga tid att gå till sängs i detta välordnade nasarethem.

4. Det sjunde året (1 e.Kr.)

123:4.1 (1361.1) Detta var verkligen ett händelserikt år i Jesu liv. I början av januari fick Galiléen känna av en väldig snöstorm. Snön föll över en halv meter djup, det tyngsta snöfall Jesus upplevde under sin livstid och ett av de rikligaste i Nasaret på hundra år.

123:4.2 (1361.2) De lekar som de judiska barnen lekte på Jesu tid var ganska begränsade. Alltför ofta bestod deras lekar av de mer allvarliga sysslor som de såg äldre människor utföra. De lekte ofta bröllop och begravningar, ceremonier som de ofta såg och som var så spektakulära. De dansade och sjöng men hade få organiserade lekar och spel, sådana som senare tiders barn så mycket tycker om.

123:4.3 (1361.3) Jesus, tillsammans med en grannpojke och senare med sin bror Jakob, gillade att leka i bortre vrån av familjens snickarverkstad, där de hade mycket roligt bland spånor och tråklossar. Det var alltid svårt för Jesus att förstå det onda i vissa sorts lekar som var förbjudna på Sabbaten, men han rättade sig alltid efter sina föräldrars önskningar. För humor och lek hade han en förmåga som fick föga möjlighet att komma till uttryck i hans tids och generations omgivning, men upp till fjorton års ålder var han för det mesta gladlynt och sorglös.

123:4.4 (1361.4) Maria hade ett duvslag på djurstallets tak i anslutning till hemmet, och de använde vinsten från försäljningen av duvor som en speciell välgörenhetsfond, som administrerades av Jesus efter att han först hade avdragit tiondet och överlämnat det till synagogans tjänsteman.

123:4.5 (1361.5) Den enda egentliga olycka som Jesus råkade ut för fram till denna tid var ett fall utför bakgårdens stentrappa, som ledde upp till sovrummet med tak av tältduk. Det skedde i juli under en oväntad sandstorm från öster. De heta vindarna, vilka förde med sig vindstötar med fin sand, blåste vanligen under regntiden, särskilt i mars och april. Det var ovanligt att få en sådan storm i juli. När stormen bröt ut lekte Jesus som vanligt uppe på hustaket, ty under en stor del av torrtiden var taket hans vanliga lekplats. Han förblindades av sanden på väg nedför trappan och föll. Efter denna olycka byggde Josef ett trappräcke längs bägge sidorna av trappan.

123:4.6 (1361.6) Det fanns inget sätt på vilket denna olycka kunde ha förhindrats. Den kunde inte skyllas på de tillfälliga mellanvarelsevakternas försummelse — den ena en första gradens

och den andra en andra gradens mellanvarelse — som hade förordnats till att vaka över gossen; inte heller kunde serafväktaren ställas till svars för olyckan. Den kunde helt enkelt inte ha undvikits. Men denna lilla olycka, som inträffade medan Josef var borta hemifrån i Endor, fick en så stor ängslan att utvecklas hos Maria att hon under några månader oklokt försökte hålla Jesus ständigt nära intill sig.

123:4.7 (1361.7) Himmelska personligheter ingriper inte godtyckligt i materiella olyckor, alldagliga händelser av fysisk natur. Under vanliga omständigheter kan endast mellanvarelser ingripa i materiella förhållanden för att skydda de personer som är ödesbestämmelsens män och kvinnor, och även i speciella fall kan dessa varelser handla så endast i lydnad mot sina överordnades uttryckliga order.

123:4.8 (1361.8) Detta var endast en av ett antal sådana mindre olyckor som senare hände denna vetgiriga och äventyrslystna yngling. Om ni tänker er den genomsnittliga barndom och ungdomstid som en energisk pojke har, får ni en ganska god uppfattning om Jesu liv i unga år, och ni kan något så när föreställa er hur mycket ängslan han orsakade sina föräldrar, i synnerhet sin mor.

123:4.9 (1362.1) Det fjärde barnet hos familjen i Nasaret, Josef, föddes onsdag morgon den 16 mars år 1 e.Kr.

5. Skolåren i Nasaret

123:5.1 (1362.2) Jesus var nu sju år gammal, den ålder då de judiska barnen förmodades börja sin officiella skolgång i synagogskolorna. Följaktligen påbörjade han i augusti detta år sin händelserika

skolgång i Nasaret. Redan läste, skrev och talade denna pojke flytande två språk: arameiska och grekiska. Han skulle nu ta itu med uppgiften att lära sig att läsa, skriva och tala hebreiska. Med iver såg han verkligen fram emot det nya skollivet som väntade honom.

123:5.2 (1362.3) Under tre år — tills han var tio — gick han i elementärskolan vid synagogan i Nasaret. Under dessa tre år läste han grunddragen av lagboken, sådan den fanns upptecknad på hebreiska. Under de följande tre åren studerade han i den högre skolan och, genom att repetera högt, lärde sig utantill den heliga lagens djupare betydelser. Han avslutade sina studier vid synagogskolan under sitt trettonde år och överlämnades till sina föräldrar av synagogans styrande som en utbildad ”son av budordet” — härfter en ansvarig medborgare i det israelitiska samfundet, vilket allt berättigade hans närvaro vid påskfirandet i Jerusalem. Följaktligen deltog han detta år tillsammans med sin far och mor i sin första påskhögtid.

123:5.3 (1362.4) I Nasaret satt eleverna i en halvcirkel på golvet, medan deras lärare, chasan, som innehade tjänst vid synagogan, satt mitt emot dem. De började med Tredje Moseboken, Leviticus, gick vidare till att lära sig de övriga av lagens böcker, varefter följde studiet av profeterna och psaltaren. Synagogan i Nasaret ägde en fullständig kopia av skriften på hebreiska. Inget annat än skriften studerades före det tolfte året. Under sommarmånaderna förkortades skoldagen avsevärt.

123:5.4 (1362.5) Jesus lärde sig tidigt att behärska hebreiska mycket väl, och när han var en ung man — om ingen prominent gäst råkade vistas i Nasaret — brukade man ofta be honom läsa från hebreernas

skrifter för de trogna som hade samlats i synagogan vid de regelbundna sabbatsgudstjänsterna.

123:5.5 (1362.6) Synagogskolorna hade naturligtvis inga läroböcker. Vid undervisningen yttrade chasan en mening medan eleverna alla samtidigt upprepade den efter honom. När eleven hade tillgång till lagens skrivna böcker lärde han sig sin läxa genom att läsa högt och ständigt upprepa det lästa.

123:5.6 (1362.7) Som tillägg till sin mer formella skolgång började Jesus sedan söka kontakt med människonaturen från världens fyra hörn, då människor från många länder passerade genom hans fars reparationsverkstad. När han blev något år äldre rörde han sig fritt bland karavanerna där de gjorde uppehåll nära brunnen för att vila och äta. Då han talade flytande grekiska hade han inga större svårigheter att diskutera med de flesta av karavanresenärerna och -förarna.

123:5.7 (1362.8) Nasaret var en hållplats vid karavanvägen och en träffpunkt för resande, till stor del icke-judisk till sin befolkning. Samtidigt var det vida känt som ett centrum för en liberal tolkning av den traditionella judiska lagen. I Galiléen umgicks judarna friare med icke-judar än vad som var brukligt i Judéen. Av alla städer i Galiléen kännetecknades Nasaret av att judarna där var mest liberala i sin tolkning av de sociala restriktioner som byggde på rädslan för smitta som följd av kontakt med icke-judar. Dessa förhållanden gav upphov till att man i Jerusalem sade: "Kan väl något gott komma från Nasaret?"

123:5.8 (1363.1) Jesus fick sin moralundervisning och sin andliga kultur främst i sitt eget hem. Han förvärvade mycket av sin

intellektuella och teologiska utbildning av sin lärare, chasan. Sin egentliga utbildning — den utrustning till sinne och hjärta som behövs för det verkliga testet att brottas med livets svåra problem — fick han genom att umgås med sina medmänniskor. Det var denna nära samvaro med sina medmänniskor, unga och gamla, judar och icke-judar, som gav honom möjlighet att lära känna människosläktet. Jesus var högt utbildad såtillvida att han grundligt förstod människorna och tillgivet älskade dem.

123:5.9 (1363.2) Under alla sina år i synagogan var Jesus en lysande elev, som hade en stor fördel av att han behärskade tre språk. Chasan i Nasaret anmärkte också till Josef, vid det tillfälle då Jesus avslutade utbildningen vid hans skola, att han befarade att ”han hade lärt sig mer av Jesu forskande frågor” än han hade ”kunnat lära gossen”.

123:5.10 (1363.3) Under hela sin utbildningstid lärde sig Jesus mycket och fick mycken inspiration av de regelbundna sabbatspredikningarna i synagogan. Det var brukligt att be betydande besökare, som stannade över sabbaten i Nasaret, att tala i synagogan. Under sin uppväxt hörde Jesus många stor tänkare från hela den judiska världen framföra sina synpunkter, och även många som knappast var ortodoxa judar, emedan synagogan i Nasaret var ett avancerat och liberalt centrum för hebréernas tänkande och kultur.

123:5.11 (1363.4) När eleverna började skolan vid sju års ålder (vid den tiden hade judarna nyligen infört en lag om obligatorisk undervisning), var det brukligt att de valde en ”födelsedagstext”, ett slags gyllene regel som skulle vägleda dem under hela studietiden och som de ofta tog fasta på om de höll tal vid avslutningen, när de var tretton år. Den text som Jesus valde var från profeten Jesaja: ”Herren

Guds ande är över mig, ty Herren har smort mig; han har sänt mig till att förkunna det goda budskapet för de ödmjuka, till att läka dem som har ett brustet hjärta, till att förkunna frihet för de fångna och till att förlösa dem som är andligen bundna.”

123:5.12 (1363.5) Nasaret var ett av de tjugofyra prästcentra som fanns i den hebreiska nationen. Prästerskapet i Galiléen var emellertid mer frisinna i sin tolkning av de traditionella lagarna än de skriftlärd och rabbinerna i Judéen. I Nasaret var de också liberalare när det gällde iakttagandet av sabbaten. Därför hade Josef som sed att ta Jesus ut på vandringar om sabbatseftermiddagarna, och ett av deras främsta nöjen var att klättra upp för den höga bergskullen nära deras hem, från vilken de hade en vidsträckt utsikt över hela Galiléen. I nordväst kunde de under klara dagar se Karmelbergets långa bergskedja löpa fram ända till havet. Mången gång hörde Jesus sin far framföra berättelsen om Elia, en av de första i den långa raden av hebreernas profeter, som tillrättavisade Ahab och avslöjade Baals präster. I norr lyfte Hermonberget sin snöhöljda topp i majestätisk glans och behärskade horisonten, medan nästan tusen meter av de övre sluttningarna gnistrade i vitt av den ständiga snön. Långt borta i öster kunde de urskilja Jordandalen, och ännu längre bort Moabs klippiga bergskullar. I söder och öster kunde de också se de grekisk-romerska städerna i Dekapolis, med deras amfiteatrar och anspråksfulla tempel, då solen sken på marmorväggarna. När de dröjde kvar emot solnedgången kunde de också skymta segelfarkosterna på det avlägsna Medelhavet i väster.

123:5.13 (1364.1) Jesus kunde observera karavantågen i fyra riktningar där deras rutter slingrade sig in och ut från Nasaret, och i söder kunde

han få en överblick över Esdraelons breda och bördiga slättland som sträckte sig ut mot Gilboaberget och Samarien.

123:5.14 (1364.2) När de inte klättrade upp på höjderna för att se ut över landskapet i fjärran strövade de genom landsbygden och studerade hur naturens olika stämningar förändrades enligt årstiden. Den tidigaste undervisningen som Jesus fick, vid sidan av den som gavs i hemmets hägn, var en vördnadsfull och välvillig kontakt med naturen.

123:5.15 (1364.3) Innan Jesus var åtta år gammal var han bekant för alla mödrar och unga kvinnor i Nasaret, vilka hade träffat honom och talat med honom vid brunnen, som inte låg långt borta från hans hem och som var ett av hela stadens sociala centra för kontakt och allmänt prat. Detta år lärde sig Jesus att mjölka familjens ko och sköta de övriga djuren. Under detta och följande år lärde han sig också att göra ost och att väva. När han var tio år gammal var han expert på att använda vävstolen. Det var ungefär vid denna tid som Jesus och grannpojken Jakob blev goda vänner med krukmakaren som arbetade nära den rinnande källan. När de såg Natans skickliga fingrar bearbeta leran på drejskivan, bestämde de sig bägge två mången gång för att bli krukmakare när de växte upp. Natan tyckte mycket om pojkarna och gav dem ofta lera att leka med, medan han försökte stimulera deras skapande fantasi genom att föreslå tävlingsuppgifter på att forma olika föremål och djur.

6. Hans åttonde år (2 e.Kr.)

123:6.1 (1364.4) Detta var ett intressant skolår. Fastän Jesus inte var någon enastående elev var han flitig och hörde till den mer progressiva tredjedelen av klassen, och han gjorde sitt arbete så väl att han befriades från närvaro en vecka varje månad. Den veckan vistades han vanligen antingen hos sin farbror, som var fiskare, vid Galileiska sjön nära Magdala eller på en bondgård hos en morbror ca åtta kilometer söder om Nasaret.

123:6.2 (1364.5) Fastän hans mor hade blivit överdrivet ängslig för hans hälsa och trygghet, förlikade hon sig så småningom med dessa resor hemifrån. Jesu farbröder, morbröder, fastrar och mostrar tyckte alla så mycket om honom, och det uppkom en livlig tävlan mellan dem om att få ha honom hos sig på dessa månatliga besök under hela detta och de närmast följande åren. Hans första veckolånga besök på sin morbrors bondgård (sedan spädbarnstiden) skedde i januari detta år; den första veckolånga erfarenheten av att fiska på Galileiska sjön fick han i maj månad.

123:6.3 (1364.6) Vid denna tid träffade Jesus en matematiklärare från Damaskus, och sedan han hade lärt sig några nya räknesätt ägnade han i flera år mycket tid åt matematik. Han utvecklade ett skarpt sinne för siffror, avstånd och proportioner.

123:6.4 (1364.7) Jesus började trivas mycket bra i sin bror Jakobs sällskap, och vid slutet av året började han lära Jakob alfabetet.

123:6.5 (1364.8) Detta år kom Jesus överens om att få byta mjölkprodukter mot lektioner i harpa. Han hade ett ovanligt tycke för allt musikaliskt. Senare gjorde han mycket för att främja intresset för sång bland sina unga kamrater. Vid elva års ålder var han en skicklig

harpist och tyckte mycket om att underhålla både familj och vänner med sina ovanliga tolkningar och skickliga improvisationer.

123:6.6 (1365.1) Medan Jesus fortsatte att göra avundsvärda framsteg i skolan, förlöpte allting inte lika lätt för vare sig föräldrarna eller lärarna. Han fortsatte att ihärdigt ställa många besvärliga frågor som gällde både vetenskap och religion, i synnerhet beträffande geografi och astronomi. Han var speciellt envis med att få reda på varför det fanns en torrtid och en regntid i Palestina. Upprepade gånger sökte han förklaringen till de stora temperaturskillnaderna mellan Nasaret och Jordandalen. Han upphörde helt enkelt aldrig med att ställa sådana intelligenta men förvirrande frågor.

123:6.7 (1365.2) Hans tredje bror, Simon, föddes fredag eftermiddag den 14 april detta år, 2 e.Kr.

123:6.8 (1365.3) I februari kom Nahor, en av lärarna vid rabbinernas akademi i Jerusalem, till Nasaret för att observera Jesus, sedan han hade varit på ett likadant uppdrag till Sakarias hem nära Jerusalem. Han kom till Nasaret på uppmaning av Johannes far. Fastän han i början var något chockerad av Jesu frispråkighet och okonventionella sätt att förhålla sig till religiösa frågor, ansåg han dock att det berodde på att Galiléen var så avlägset från den hebreiska lärdomens och kulturens centra och rådde Josef och Maria att låta honom ta Jesus med sig tillbaka till Jerusalem, där denne skulle ha fördelen av undervisning och utbildning vid den judiska kulturens centrum. Maria lät sig nästan övertalas till att ge sitt samtycke. Hon var övertygad om att hennes äldste son skulle bli Messias, den judiske befriaren. Josef tvekade. Han var lika övertygad om att Jesus skulle växa upp till att

bli en ödesbestämmelsens man, men vad det ödet skulle visa sig vara, det var han djupt osäker om. Han tvivlade dock aldrig på att hans son skulle komma att utföra någon stor mission på jorden. Ju mer han funderade över Nahors råd, desto mer ifrågasatte han visdomen i den föreslagna vistelsen i Jerusalem.

123:6.9 (1365.4) På grund av denna meningsskiljaktighet mellan Josef och Maria bad Nahor om lov att presentera hela ärendet för Jesus. Jesus lyssnade uppmärksamt, talade med Josef, Maria, och med en granne, stenhuggaren Jakob, vars son var hans bästa lekkamrat, och meddelade sedan två dagar senare att eftersom det fanns så delade åsikter bland hans föräldrar och rådgivare, och då han inte själv kände sig kompetent att ta ansvaret för ett sådant beslut, eftersom han inte kände starkt för det ena eller det andra, hade han med beaktande av hela situationen till slut beslutat sig för att "tala med sin himmelske Fader". Fastän han inte var fullkomligt säker på svaret, kändes det närmast som om han borde stanna hemma "med sin far och mor". Han tillade att "de som älskar mig så mycket borde kunna göra mer för mig och vägleda mig tryggare än främlingar som endast kan se min kropp och observera mitt sinne, men som knappast verkligen kan känna mig". De förundrade sig alla, och Nahor gick sin väg tillbaka till Jerusalem. Det tog många år innan frågan om att Jesus skulle fara bort hemifrån igen kom upp för övervägande.

Urantiaboken

<< [Kapitel 123](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 125](#) >>

Kapitel 124

Jesu senare barndom

124:0.1 (1366.1) FASTÄN Jesus kanske kunde ha haft en bättre möjlighet till skolundervisning i Alexandria än i Galiléen, skulle han inte där ha haft en sådan utomordentlig omgivning för att reda ut sina egna livsproblem med minsta möjliga undervisningsmässiga vägledning, samtidigt som han hade den stora fördelen av ständig kontakt med ett så stort antal av alla samhällsklassers män och kvinnor från alla delar av den civiliserade världen. Om han hade stannat i Alexandria hade hans utbildning styrts av judarna och enligt uteslutande judiska linjer. I Nasaret fick han en undervisning och utbildning som gjorde honom bättre skickad att förstå icke-judar och som gav honom en bättre och mer balanserad uppfattning om de

relativa värdena inom de östra eller babyloniska och de västra eller hellenistiska synsätten i den hebreiska teologin.

1. Jesu nionde år (3 e.Kr.)

124:1.1 (1366.2) Fastän man knappast kan säga att Jesus någonsin skulle ha varit allvarligt sjuk, hade han detta år liksom sina bröder och sin babysyster en del av de mindre krämpor som hör till barndomen.

124:1.2 (1366.3) Skolan fortsatte och han var fortfarande en gynnad elev, som varje månad hade en vecka ledigt. Han fortsatte att dela denna tid ungefär lika mellan resor till städer i omgivningen tillsammans med sin far, vistelser på sin morbrors bondgård söder om Nasaret och fiskeutfärder från Magdala.

124:1.3 (1366.4) Den allvarligaste de besvärligheter som hittills hade uppstått i skolan inträffade mot vinterns slut, då Jesus vågade ifrågasätta chasan beträffande läran att alla skulpturer, bilder och teckningar var avgudadyrkande till sin natur. Jesus fann mycket nöje i att teckna landskap samt i att modellera många olika föremål av lera. Allt sådant var strängt förbjudet i den judiska lagen, men hittills hade han lyckats vederlägga sina föräldrars invändningar i så stor utsträckning att de hade låtit honom fortsätta med dessa aktiviteter.

124:1.4 (1366.5) Besvärligheter uppstod igen i skolan när en av de mer efterblivna eleverna upptäckte att Jesus höll på att göra en kolteckning av läraren på klassrummets golv. Där fanns den, klart som dagen, och många av de äldste hade sett den innan en kommitté

gick för att besöka Josef och kräva att något måste göras för att stävja laglösheten hos hans äldste son. Fastän det inte var första gången klagomål hade framförts till Josef och Maria om vad deras mångsidige och energiske son hade haft för sig, var detta den allvarligaste av alla de anklagelser som hittills hade riktats mot honom. Jesus, som satt på en stor sten precis utanför bakdörren, lyssnade en tid på den anklagelse som gällde hans konstnärliga strävanden. Han kände sig förnärad över att de anklagade hans far för hans påstådda missdåd. Så han marscherade in, och orädd som han var trädde han fram inför sina anklagare. De äldste blev rent förvirrade. En del var benägna att betrakta episoden med humor, medan en eller två såg ut att tänka att pojkens uppträdande var vanhelgande om inte rentav hädande. Josef var rådvill, Maria förnärad, men Jesus insisterade på att bli hörd. Han sade vad han hade att säga, försvarade modigt sin åsikt, och förklarade med bibehållen självbehärskning att han skulle foga sig i sin fars avgörande i denna såsom i alla andra tvistefrågor. De äldstes kommitté avlägsnade sig under tystnad.

124:1.5 (1367.1) Maria försökte påverka Josef att låta Jesus forma i lera hemma, förutsatt att han lovade att inte hålla på med någon av dessa problematiska aktiviteter i skolan, men Josef kände sig tvungen att besluta att rabbinernas tolkning av det andra budet skulle gälla. Sålunda tecknade eller modellerade Jesus inte från den dagen så länge han bodde i sin fars hus sådant som föreställde någonting. Men han var inte övertygad om att det var något fel med det han hade gjort, och att avstå från en sådan kär sysselsättning var en av de stora prövningarna i hans unga liv.

124:1.6 (1367.2) Under senare delen av juni klättrade Jesus upp till toppen av Taborberget i sällskap med sin far. Det var en klar dag och utsikten var storartad. För denne nio år gamle gosse kändes det som om han verkligen hade sett ut över hela världen, utom Indien, Afrika och Rom.

124:1.7 (1367.3) Jesu andra syster, Marta, föddes torsdag natt den 13 september. Tre veckor efter det att Marta hade fötts började Josef, som var hemma för en tid, bygga ett tilläggsutrymme till deras hus, en kombination av verkstad och sovrum. Jesus fick en liten hyvelbänk, och för första gången hade han egna verktyg. Under många år arbetade han då och då vid denna bänk och blev mycket skicklig i att tillverka ok.

124:1.8 (1367.4) Denna och följande vinter i Nasaret var de kallaste på många tiotals år. Jesus hade sett snö på bergen. I Nasaret hade det mången gång fallit snö som blev kvar på marken endast en kort tid; men inte före denna vinter hade han sett is. Det faktum att vatten kunde finnas i fast form, som vätska och som ånga — han hade redan länge funderat över ångan som steg upp från de kokande kärlen — fick gossen att tänka en hel del på den fysiska världen och dess uppbyggnad, och dock var den personlighet som var förkroppsligad i denne växande yngling hela tiden den faktiska skaparen och organiseraren av alla dessa fenomen överallt i ett vidsträckt universum.

124:1.9 (1367.5) Klimatet i Nasaret var inte strängt. Januari var den kallaste månaden, då temperaturen i medeltal låg kring 10°C. Under de hetaste månaderna, juli och augusti, brukade temperaturen variera

mellan 24 och 32°C. Från bergen till dalen vid Jordanfloden och Döda havet förändrades klimatet i Palestina från kyligt till hett. Sålunda hade judarna på sätt och vis beredskap att leva i nästan alla av världens klimat.

124:1.10 (1367.6) Även under de varmaste sommarmånaderna blåste vanligen en sval havsbris ifrån väster från klockan tio på förmiddagen till klockan tio på kvällen. Men allt emellanåt brukade förfärliga heta vindar från öknen i öster blåsa in över hela Palestina. Dessa heta vindstötar kom vanligen i februari och mars, nära regntidens slut. På den tiden föll regnet i uppfriskande skurar från november till april, men det regnade inte ständigt. Det fanns endast två årstider i Palestina, sommar och vinter, torrtiden och regntiden. I januari började blommorna slå ut, och vid slutet av april var hela landet en enda väldig blomsterträdgård.

124:1.11 (1367.7) I maj detta år hjälpte Jesus för första gången till med sädesskörden på sin morbrors bondgård. Innan han var tretton hade han lyckats lära sig något av praktiskt taget allt som män och kvinnor arbetade med i trakten av Nasaret, förutom metallarbete, och senare när han var äldre, efter sin fars död, arbetade han flera månader i en smedja.

124:1.12 (1368.1) När det fanns ont om arbete och karavantrafik tog Jesus många korta nöjes- eller arbetsturer med sin far till de närbelägna Kana, Endor och Nain. Redan som gosse besökte han ofta Sepforis, som låg endast omkring fem kilometer från Nasaret mot nordväst och från år 4 f.Kr. till omkring år 25 e.Kr. var Galiléens huvudstad och en av Herodes Antipas residensstäder.

124:1.13 (1368.2) Jesus fortfor att växa fysiskt, intellektuellt, socialt och andligt. Hans turer hemifrån bidrog mycket till att ge honom en bättre och mer generös förståelse för hans egen familj, och vid denna tid hade även hans föräldrar börjat lära sig av honom såväl som de själva lärde honom. Jesus var en självständig tänkare och en skicklig lärare, redan i sin ungdom. Han råkade ständigt i kollision med den så kallade "muntliga lagen", men han försökte alltid anpassa sig till familjens seder och bruk. Han kom ganska väl överens med barn i sin ålder, men han blev ofta nedslagen av deras tröga sinnen. Innan han var tio år gammal hade han blivit ledare för en grupp av sju gossar, som formade sig till ett sällskap för främjandet av fysiska, intellektuella och religiösa mandomfärdigheter. Bland dessa pojkar lyckades Jesus lansera många nya spel och olika förbättrade metoder för fysisk rekreation.

2. Det tionde året (4 e.Kr.)

124:2.1 (1368.3) Det var den femte juli, den första sabbaten i månaden, då Jesus, medan han strövade omkring på landsbygden med sin far, för första gången gav uttryck för känslor och tankar som antydde att han började bli medveten om sin livsuppgifts ovanliga natur. Josef lyssnade uppmärksamt till de betydelsefulla ord som hans son yttrade, men kommenterade dem inte nämnvärt. Han sade inget om vad han visste. Nästa dag hade Jesus ett liknande men längre samtal med sin mor. Maria lyssnade likaså till gossens uttalanden, men inte heller hon erbjöd någon information. Det dröjde nästan två år innan Jesus igen

talade med sina föräldrar om denna tilltagande uppenbarelse inom sitt eget medvetande beträffande hans personlighets natur och arten av sin mission på jorden.

124:2.2 (1368.4) Han började i synagogans högre skola i augusti. I skolan skapade han ständigt besvärligheter med de frågor han envisades med att ställa. Allt mer höll han hela Nasaret mer eller mindre i ett tillstånd av förvirring. Hans föräldrar var ovilliga att förbjuda honom att ställa dessa oroväckande frågor, och hans huvudlärare var mycket fascinerad av gossens nyfikenhet, insikt och kunskapstörst.

124:2.3 (1368.5) Jesu lekkamrater såg inget övernaturligt i hans beteende. I de flesta avseenden var han helt lik dem. Hans intresse för studierna var något större än genomsnittet, men inte helt ovanligt. Han ställde mer frågor i skolan än andra i hans klass.

124:2.4 (1368.6) Hans kanske mest ovanliga och iögonenfallande drag var hans ovillighet att kämpa för sina rättigheter. Då han var en för sin ålder så välutvecklad gosse, tyckte hans lekkamrater att det var märkligt att han var ovillig att försvara sig till och med mot orättvisa eller när han utsattes för personliga otidigheter. Det föll sig dock så, att detta drag inte orsakade honom mycket lidande då han var god vän med Jakob, grannpojken som var ett år äldre. Han var sonen till stenhuggaren, som var en av Josefs medarbetare. Jakob var en stor beundrare av Jesus och tog sig an uppgiften att se till att ingen fick dra fördel av Jesu motvilja mot fysiskt våld. Flera gånger anföll äldre och ohyfsade ungdomar Jesus, i förlitan på den foglighet som han var känd för, men det ledde alltid till en snabb och säker vedergällning i

händerna på hans självutnämnde förkämpe och ständigt beredda försvarare, Jakob stenhuggarens son.

124:2.5 (1369.1) Jesus var den allmänt accepterade ledaren för de nasaretgossar som företrädde sin tids och generations högre ideal. Han var verkligen älskad av sina unga kamrater, inte endast för att han var rättvis, utan även för att det hos honom fanns en ovanlig sympati som vittnade om kärlek och gränsade till ett försynt medlidande.

124:2.6 (1369.2) Detta år började han visa en påtaglig förkärlek för äldre personers sällskap. Det var ett nöje för honom att diskutera kulturella, utbildningsrelaterade, sociala, ekonomiska, politiska och religiösa frågor med äldre människor, och djupet i hans resonemang och skärpan i hans iakttagelser så charmerade hans vuxna vänner att de alltid var mer än villiga att umgås med honom. Ända tills han blev ansvarig för hemmets uppehälle, försökte hans föräldrar ständigt förmå honom att hellre umgås med dem som var i hans egen ålder eller närmare hans ålder, än med äldre och bättre informerade individer, för vilka han visade en sådan förkärlek.

124:2.7 (1369.3) Mot slutet av detta år fick han uppleva en två månaders fisketur med sin farbror på Galileiska sjön, och han hade stor framgång. Han hade blivit en skicklig fiskare innan han ännu hade uppnått mandomsåldern.

124:2.8 (1369.4) Hans fysiska utveckling fortgick. Han var en avancerad och privilegierad elev i skolan. Han kom ganska bra överens hemma med sina yngre bröder och systrar, då han hade fördelen av att vara tre och ett halvt år äldre än det äldsta av de övriga barnen. Han var uppskattad i Nasaret utom av en del av de mindre

begåvade barnens föräldrar, som ofta talade om att Jesus var alltför näsvis och att han saknade tillbörlig ödmjukhet och ungdomens tillbakadragenhet. Han uppvisade en växande tendens att styra sina unga kamraters lekar till mer allvarliga och tankeväckande kanaler. Han var född er lärare och kunde helt enkelt inte avhålla sig från att fungera så, även när han egentligen lekte.

124:2.9 (1369.5) Josef började tidigt instruera Jesus i de olika sätten att förtjäna sitt uppehälle, och han förklarade jordbrukets fördelar jämfört med hantverk och handel. Galiléen var ett vackrare och mer välbärgat distrikt än Judéen, och att leva i Galiléen kostade endast ungefär en fjärdedel av vad det kostade i Jerusalem och Judéen. Galiléen var en provins med jordbruksbyar och blomstrande hantverksstäder och bestod av mer än två hundra småstäder med över fem tusen invånare och trettio med över femton tusen.

124:2.10 (1369.6) När Jesus var på sin första resa med sin far för att göra sig förtrogen med fiskerinäringen vid stranden av Galileiska sjön, hade han nästan bestämt sig för att bli fiskare, men en nära kontakt med sin fars yrke påverkade honom senare så att han blev timmerman, medan ännu senare en kombination av inflytelser ledde honom till det slutliga beslutet att bli en ny typ av religionslärare.

3. Det elfte året (5 e.Kr.)

124:3.1 (1369.7) Under hela detta år fortsatte gossen att företa färder hemifrån med sin far, men han besökte också ofta sin morbrors

bondgård och for ibland över till Magdala för att fiska tillsammans med sin farbror som hade sin stödjepunkt nära den staden.

124:3.2 (1369.8) Josef och Maria var ofta frestade att på något speciellt sätt gynna Jesus eller annars avslöja sin vetskap om att han var ett löftesbarn, en ödets son. Men bägge hans föräldrar var utomordentligt kloka och skarpsinniga i samband med alla dessa situationer. De få gånger de på något sätt favoriserade honom, ens i minsta mån, var gossen kvick att avvisa all sådan speciell hänsyn.

124:3.3 (1370.1) Jesus vistades en stor del av tiden vid verkstaden som betjänade karavanerna, och genom att samtala med resande från alla delar av världen skaffade han sig information om internationella angelägenheter i en omfattning som var förvånande för hans ålder. Detta var det sista året då han kunde njuta av så mycken lek och ungdomlig fröjd. Från denna tid framåt mångdubblades svårigheterna och skyldigheterna snabbt i ynglingens liv.

124:3.4 (1370.2) Onsdag kväll den 24 juni år 5 e.Kr. föddes Juda. Komplikationer åtföljde födseln av det sjunde barnet. Maria var så allvarligt sjuk i flera veckor att Josef stannade hemma. Jesus var mycket upptagen av att uträtta ärenden för sin far och av många skyldigheter som hans mors allvarliga sjukdom medförde. Aldrig mer fann denne yngling det möjligt att återvända till den barnsliga attityden från hans tidigare år. Från den tid då hans mor insjuknade — just innan han fyllde elva år — var han tvungen att ta över den förstfödde sonens skyldigheter och att göra allt detta ett eller två hela år innan dessa bördor normalt skulle ha fallit på hans axlar.

124:3.5 (1370.3) Chasan tillbringade en kväll varje vecka med Jesus och hjälpte honom att lära sig behärska de hebreiska skrifterna. Han

var mycket intresserad av sin lovande elevs framsteg, och därför var han villig att hjälpa honom på många sätt. Denne judiske pedagog utövade ett stort inflytande på det växande sinnet, men han kunde aldrig förstå varför Jesus var så likgiltig inför alla hans förslag beträffande möjligheten för honom att fara till Jerusalem för att fortsätta sin utbildning under de lärda rabbinerna.

124:3.6 (1370.4) Omkring mitten av maj följde gossen med sin far på en affärsresa till Skytopolis, den främsta grekiska staden i Dekapolis, den forntida hebreiska staden Bet-shean. Under färden förtäljde Josef mycket av forntidens historia om kung Saul, filistéerna och de senare händelserna i Israels stormiga historia. Jesus var djupt imponerad av det rena utseendet och de välordnade arrangemangen i denna så kallade hedniska stad. Han förundrade sig över friluftsteatern och beundrade det vackra marmortemplet som var tillägnat dyrkan av de ”hedniska” gudarna. Josef blev mycket oroad över gossens entusiasm och försökte motverka dessa fördelaktiga intryck genom att prisa den skönhet och storslagenhet som utmärkte det judiska templet i Jerusalem. Jesus hade ofta från bergskullen i Nasaret nyfiket kastat sina blickar på denna storslagna grekiska stad och hade många gånger ställt frågor om dess omfattande offentliga inrättningar och utsmyckade byggnader, men hans far hade alltid försökt undvika att svara på dessa frågor. Nu stod de ansikte mot ansikte med det vackra i denna icke-judiska stad, och Josef kunde inte på ett taktfullt sätt ignorera de frågor som Jesus ställde.

124:3.7 (1370.5) Det råkade sig så, att just vid denna tid pågick de årliga tävlingarna och offentliga uppvisningarna i fysiskt mannamod mellan de grekiska städerna i Dekapolis här på amfiteaterns arena i

Skytopolis, och Jesus insisterade på att hans far skulle ta honom att se på spelen, och han var så enträgen att Josef drog sig för att neka honom. Pojken fascinerades av spelen och gick med hela sitt hjärta upp i den rådande stämningen vid uppvisningarna av fysisk utveckling och atletisk skicklighet. Josef var ytterst chockerad över att se sin sons entusiasm då denne beskådade dessa uppvisningar av "hednisk" fåfänga. När spelen var över fick Josef sitt livs överraskning när han hörde Jesus uttrycka sitt gillande av dem och förklara att det vore bra för de unga männen i Nasaret om de på detta sätt kunde ha möjlighet till nytta av hälsosamma fysiska aktiviteter utomhus. Josef talade allvarligt och länge med Jesus om det onda i sådana aktiviteter, men han visste mycket väl att gossen inte lät sig övertygas.

124:3.8 (1371.1) Den enda gången Jesus såg sin far arg på honom var den kvällen på deras rum i värdshuset, när pojken under loppet av deras samtal till den grad glömde de judiska tankeinriktningarna att han föreslog att de skulle fara tillbaka hem och arbeta för att bygga en amfiteater i Nasaret. När Josef hörde sin förstfödde son ge uttryck åt sådana ojudiska åsikter glömde han sin vanliga lugna hållning och, medan han grep tag i Jesus skuldror, utropade ilsket: "Min son, låt mig aldrig mer få höra dig ge uttryck för en sådan ond tanke så länge du lever." Jesus blev bestört över sin fars känsloutbrott. Han hade aldrig tidigare fått känna av det personliga stinget från sin fars indignation, och han var utsägligt förvånad och chockerad. Han svarade endast: "Ja då, min far, det skall bli så." Aldrig mer hänsyftade pojken ens på minsta sätt på grekernas spel eller andra idrottsaktiviteter så länge hans far levde.

124:3.9 (1371.2) Senare såg Jesus den grekiska amfiteatern i Jerusalem och fick lära sig hur förhatligt allt sådant var för det judiska synsättet. Icke desto mindre strävade han under hela sitt liv efter att föra in tanken om hälsosam rekreation i sina personliga planer och, så långt de judiska sederna tillät det, i det senare regelbundna aktivitetsprogrammet för sina tolv apostlar.

124:3.10 (1371.3) Vid slutet av sitt elfte år var Jesus en livfull, välutvecklad, måttligt humoristisk och ganska sorglös pojke, men från detta år framåt hängav han sig allt mer åt säregna perioder av djupsinnig meditation och allvarlig kontemplation. Han funderade mycket över hur han skulle kunna fullfölja sina skyldigheter mot sin familj och samtidigt vara lydig sin kallelse som gällde hans mission för hela världen. Han hade redan tänkt ut att hans verksamhet inte skulle begränsa sig till att reformera det judiska folket.

4. Det tolfte året (6 e.Kr.)

124:4.1 (1371.4) Detta var ett händelserikt år i Jesu liv. Han fortsatte att göra framsteg i skolan och var outtröttlig i sitt studium av naturen, samtidigt som han i allt större utsträckning sökte slutföra sitt studerande av människors metoder att förtjäna sitt uppehälle. Han började arbeta regelbundet i snickarverkstaden hemma och tilläts sköta sina tjänster, en högst ovanligt ordning att råda i en judisk familj. Detta år lärde han sig också det kloka i att hålla sådana saker hemliga inom familjen. Han började bli medveten om varför han hade orsakat störningar i byn, och hädanefter blev han allt mer diskret med

att dölja allt som kunde leda till att han ansågs avvikande bland sina kamrater.

124:4.2 (1371.5) Under hela detta år upplevde han många perioder av osäkerhet, om inte rentav tvivel, beträffande arten av sin mission. Hans människosinne, som utvecklades på ett naturligt sätt, fattade ännu inte helt verkligheten av hans duala natur. Det faktum att han hade en enda personlighet gjorde det svårt för hans medvetande att inse det dubbla ursprunget av de faktorer som formade naturen hos denna samma personlighet.

124:4.3 (1371.6) Från denna tid framöver blev han mer framgångsrik i att komma överens med sina bröder och systrar. Han var allt mer taktfull, alltid deltagande och omtänksam om deras välfärd och lycka, och han hade ett gott förhållande till dem fram tills han började sin offentliga verksamhet. För att uttrycka det tydligare: Han kom utomordentligt väl överens med Jakob, Mirjam och de två yngre (ännu ofödda) barnen Amos och Rut. Med Marta kom han alltid ganska bra överens. De besvärligheter han överhuvudtaget hade hemma uppkom till stor del av motsättningar med Josef och Juda, i synnerhet den senare.

124:4.4 (1372.1) Det var en prövande erfarenhet för Josef och Maria att genomföra fostrandet av denna exempellösa kombination av gudomlighet och mänsklighet, och de är värda all heder för att så troget och framgångsrikt ha utfört sina skyldigheter som föräldrar. Allt mer insåg Jesu föräldrar att det fanns något övermänskligt i deras äldste son. Aldrig kunde de ens i minsta mån drömma om att denne löftesson i själva verket och i sanning var den som faktiskt hade skapat detta lokaluniversum av ting och varelser. Josef och Maria

levde och dog utan att någonsin få veta att deras son Jesus verkligen var Universumets Skapare inkarnerad i köttslig gestalt.

124:4.5 (1372.2) Detta år ägnade Jesus mer än någonsin sin uppmärksamhet åt musiken, och han fortsatte att undervisa sina bröder och systrar i sin skola i hemmet. Ungefär vid denna tid blev han starkt medveten om åsiktsskillnaderna mellan Josef och Maria angående naturen av hans mission. Han funderade mycket över sina föräldrars olika åsikter och hörde ofta deras diskussioner när de trodde att han sov tungt. Allt mer lutade han åt sin fars synsätt, så att det inte kunde undvikas att hans mor blev sårad när hon insåg att hennes son så småningom avvisade hennes vägledning i frågor som berörde hans livsuppgift. Med årens gång vidgades denna spricka i samförståndet. Maria förstod allt mindre innebörden av Jesu mission, och allt mer sårad blev denna goda mor av att hennes favoritson inte uppfyllde hennes innerliga förväntningar.

124:4.6 (1372.3) Josef hyste en växande tro på att Jesu mission var av andlig natur. Bortsett från andra och viktigare orsaker förefaller det olyckligt att han inte fick leva för att se sin uppfattning om Jesu utgivning på jorden gå i uppfyllelse.

124:4.7 (1372.4) Under det sista skolåret, när Jesus var tolv år, protesterade han mot sin far beträffande den judiska seden att röra vid en bit pergament, som var fastspikad vid dörrposten, varje gång man gick in i huset eller kom ut, och att sedan kyssa det finger som hade rört vid pergamentet. Som en del av denna ritual var det brukligt att säga: "Herren skall bevara vår utgång och vår ingång hädanefter och i evighet." Josef och Maria hade upprepade gånger undervisat Jesus om orsakerna till att man inte fick göra avbilder eller teckna bilder och

förklarat att sådana skapelser kunde användas för avgudadyrkande syften. Fastän Jesus inte helt kunde förstå deras förbud mot avbilder och bilder hade han ett gott begrepp om vad som var konsekvent och påpekade därför för sin far att denna vanemässiga vördnad inför pergamentet på dörrposten i grunden var av avgudadyrkande natur. Josef avlägsnade pergamentet efter det att Jesus sålunda hade protesterat hos honom.

124:4.8 (1372.5) Med tiden gjorde Jesus mycket för att modifiera deras iakttagande av religiösa formaliteter, liksom familjens böner och andra bruk. Det gick faktiskt för sig att göra mycket sådant i Nasaret, ty dess synagoga stod under inflytande av en liberal rabbinskola, exemplifierad av den berömde nasareiske läraren Jose.

124:4.9 (1372.6) Under hela detta år och de två följande led Jesus av en svår mental vända som följde av sina ständiga strävanden att anpassa sina personliga åsikter om religiösa bruk och sociala umgängesformer till sina föräldrars etablerade trosföreställningar. Han var mycket upprörd över konflikten mellan impulsen att vara trogen sina egna övertygelser och den samvetsgranna förmaningen att plikttroget underkasta sig sina föräldrar. Denna hans värsta konflikt stod mellan två stora bud som främst upptog hans ungdomliga sinne. Det ena lydde: "Följ troget den inre rösten som utgår från din högsta övertygelse om sanning och rättfärdighet." Det andra lydde: "Hedra din far och mor, ty de har gett dig liv och dess fostran." Han drog sig emellertid aldrig undan för ansvaret att göra de nödvändiga dagliga anpassningarna mellan dessa världar av trohet mot ens egna personliga övertygelser och av skyldighet mot ens familj, och han fick tillfredsställelse av att allt mer kunna forma en harmonisk

blandning av personliga övertygelser och familjeförpliktelser till ett mästerligt begrepp om en gruppsolidaritet som byggde på lojalitet, uppriktighet, tolerans och kärlek.

5. Hans trettonde år (7 e.Kr.)

124:5.1 (1373.1) Detta år innebar för den nasareiske gossen att hans barndom övergick i tidig mandom. Hans röst började förändras, och andra sinnes- och kroppsdrag vittnade om den annalkande mandomen.

124:5.2 (1373.2) Söndagsnatten den 9 januari år 7 e.Kr. föddes hans bror Amos. Juda var ännu inte två år gammal, och system Rut var ännu inte född; så vi kan se att Jesus fick en anseilig familj med många små barn att ta hand om när hans far mötte döden vid ett olycksfall följande år.

124:5.3 (1373.3) Det var i mitten av februari som Jesus blev mänskligt förvissad om att han var bestämd att utföra en mission på jorden för att upplysa människan och uppenbara Gud. Betydelsefulla avgöranden i förening med vittomfattande planer höll på att formuleras hos denne yngling, som till sitt yttre var en helt vanlig judisk gosse i Nasaret. Hela Nebadons intelligenta liv såg på med fascinerad och förvånad då allt detta började utveckla sig i ord och handling hos timmermannens son, som nu var en yngling.

124:5.4 (1373.4) På veckans första dag den 20 mars år 7 e.Kr. utexaminerades Jesus från lärokursen i den lokala skolan som var

ansluten till synagogan i Nasaret. Detta var en stor dag i varje ambitiös judisk familjs liv, den dag då den förstfödde sonen förkunnades vara en ”bar mitzva”, vara Herrens, Israels Guds, återlöste förstfödde, ett ”barn av den Högste” och vara en tjänare till hela jordens Herre.

124:5.5 (1373.5) På fredagen föregående vecka hade Josef kommit hem från Sepforis, där han hade ansvaret för uppförandet av en ny offentlig byggnad, för att vara närvarande vid denna glada fest. Jesus lärare var övertygad om att hans uppmärksamme och flitige elev var bestämd till någon framstående karriär, någon betydelsefull livsuppgift. De äldste var mycket stolta över gossen, trots allt det besvär de hade haft med Jesu nonkonformistiska tendenser, och de hade redan börjat göra upp planer som skulle göra det möjligt för honom att fortsätta sin utbildning i Jerusalem, på de ryktbara hebreiska akademierna.

124:5.6 (1373.6) När Jesus då och då hörde dessa planer diskuteras, blev han allt mer övertygad om att han aldrig skulle bege sig till Jerusalem för att studera under rabbinerna. Han kunde ju inte ana den tragedi, som snart skulle utspelas och som skulle garantera att alla sådana planer måste överges med påföljden att han måste överta ansvaret för försörjningen och ledningen av en stor familj som inom kort kom att omfatta fem bröder och tre systrar samt hans mor och han själv. Jesus fick en större och längre erfarenhet av att fostra denna familj än vad Josef, hans far, fick; och han fyllde det mått som han senare satte för sig, nämligen att bli en klok, tålmodig, förståelsefull och effektiv lärare och äldste bror för denna familj — hans familj — som så plötsligt slogs av sorg och så oväntat lämnades ensam.

6. Resan till Jerusalem

124:6.1 (1374.1) Då Jesus nu hade nått tröskeln till den begynnande mandomen och officiellt hade utexaminerats från synagogskolan var han behörig att bege sig till Jerusalem med sina föräldrar för att med dem delta i firandet av sin första påsk. Påskhögtiden inföll detta år lördagen den 9 april år 7 e.Kr. Ett ansevärt sällskap (103 personer) gjorde sig redo för avfärd från Nasaret till Jerusalem tidigt på måndagsmorgonen den 4 april. De färdades söderut mot Samarien, men när de nådde Jisreel vände de österut och gick runt Gilboaberget till Jordandalen för att undvika att passera igenom Samarien. Josef och hans familj skulle gärna ha tagit vägen genom Samarien via Jakobs brunn och Betel, men emedan judarna inte ville ha att göra med samarierna, beslöt de att fortsätta med sina grannar via Jordandalen.

124:6.2 (1374.2) Den mycket fruktade Arkelaos hade avsatts, och de hade föga att frukta då de tog Jesus till Jerusalem. Tolv år hade gått sedan den förste Herodes hade försökt döda barnet i Betlehem, och ingen kunde nu tänkas associera den händelsen med denne obemärkte gosse från Nasaret.

124:6.3 (1374.3) Innan de nådde vägkorsningen vid Jisreel passerade de under färden, mycket snart till vänster, den forntida byn Sunem, och Jesus fick igen höra om Israels vackraste mö, som en gång bodde där, och även om de förunderliga gärningar som Elisa där utförde. När de passerade Jisreel berättade Jesu föräldrar om vad Ahab och Jesebel hade gjort och om Jehus bragder. Under färden runt

Gilboaaberget talade de mycket om Saul, som tog sitt liv på sluttningarna av detta berg, samt om kung David och de associationer som denna historiska plats väckte.

124:6.4 (1374.4) När de gick runt foten av Gilboa kunde pilgrimerna se den grekiska staden Skytopolis till höger. De beskådade på avstånd byggnadsverken av marmor men kom inte nära den icke-judiska staden för att inte så orena sig att de inte skulle kunna delta i de förestående högtidliga och heliga ceremonierna vid påskhögtiden i Jerusalem. Maria kunde inte förstå varför varken Josef eller Jesus ville prata om Skytopolis. Hon visste inte om deras kontrovers föregående år, ty de hade inte avslöjat denna episod för henne.

124:6.5 (1374.5) Vägen ledde nu rakt ned i den tropiska Jordandalen, och snart öppnade sig för Jesu förundrande blick den krokiga och ständigt ringlande Jordanfloden med dess glittrande och sorlande vatten som flöt ned mot Döda havet. De tog av sig de yttre klädesplaggen medan de färdades söderut i denna tropiska dalsänka och gladde sig åt de praktfulla sädesfälten och de vackra oleandrarna dignande av sina ljusröda blommor, medan det väldiga Hermonberget med snöig topp stod där långt borta i norr och majestätiskt såg ned på den historiska dalen. Efter något mer än tre timmars färd från Skytopolis på andra sidan dalen kom de fram till en porlande källa, och här slog de läger för natten, ute under den stjärnbeströdda himlen.

124:6.6 (1374.6) På deras andra dags färd passerade de det ställe där Jabbok från öster flyter in i Jordanfloden, och när de såg mot öster upp längs denna floddal drog de sig till minnes Gideons dagar, när midianiterna strömmade in i denna trakt för att erövra landet. Mot slutet av den andra dagens färd slog de läger nära foten av det högsta

berget med utsikt över Jordandalen, Sartababerget, på vars topp låg den fästning som Alexander hade byggt och där Herodes höll en av sina hustrur fångslad och hade begravt sina två strypta söner.

124:6.7 (1375.1) Den tredje dagen gick de förbi två byar, som Herodes nyligen hade låtit bygga, och lade märke till byarnas fina arkitektur och vackra palmträdgårdar. Vid kvällsskymningen kom de fram till Jeriko där de stannade till morgonen. Den kvällen vandrade Josef, Maria och Jesus två och en halv kilometer till det ställe där det forna Jeriko låg, där enligt den judiska traditionen Josua, efter vilken Jesus hade fått sitt namn, hade utfört sina berömda bragder.

124:6.8 (1375.2) Den fjärde och sista dagen var vägen fylld av ett oavbrutet tåg av pilgrimer. De började nu kliva upp för kullarna som ledde till Jerusalem. När de närmade sig toppen kunde de se ut över Jordanfloden till bergen långt borta och se söderut över Döda havets stillastående vatten. Ungefär halvvägs upp till Jerusalem fick Jesus för första gången se Olivberget (den trakt som i så mycket skulle bli en del av hans senare liv), och Josef påpekade för honom att den Heliga staden låg just bortom denna bergsrygg. Gossens hjärta bultade av glädjefylld förväntan över att snart få se sin himmelske Faders stad och hus.

124:6.9 (1375.3) På Olivbergets östra sluttningar stannade de för att vila i utkanten av en liten by som hette Betania. De gästvänliga byborna strömmade fram för att ta hand om pilgrimerna, och det råkade sig så att Josef och hans familj hade stannat nära ett hus som tillhörde en viss Simon, som hade tre barn ungefär i Jesu ålder — Maria, Marta och Lasaros. De bjöd in nasaretfamiljen för att återhämta sig, och en livslång vänskap uppstod mellan dessa två

familjer. Mången gång senare tog Jesus under sitt händelserika liv in i detta hem.

124:6.10 (1375.4) De skyndade vidare och stod snart på kammen av Olivberget. Jesus såg för första gången (i sitt minne) den Heliga staden, de pretentiösa palatsen och sin Faders inspirerande tempel. Aldrig någonsin under sitt liv genomlades Jesus av en sådan rent mänsklig spänning som den som denna gång så fullkomligt betog honom när han stod där denna eftermiddag i april på Olivberget och insöp sin första utsikt över Jerusalem. Många år senare stod han på detta samma ställe och grät över staden som igen stod i begrepp att tillbakavisa en profet, den siste och störste av sina himmelska lärare.

124:6.11 (1375.5) De skyndade vidare till Jerusalem. Det var nu torsdagseftermiddag. När de kom fram till staden fortsatte de förbi templet, och aldrig hade Jesus sett sådana människomassor. Han funderade djupsinnigt över att dessa människor hade samlats där från de yttersta delarna av den kända världen.

124:6.12 (1375.6) Snart nådde de den på förhand överenskomna platsen för sin inkvartering under påskveckan. Det var ett stort hus som tillhörde en förmögen släkting till Maria, en som genom Sakarias visste något om både Johannes och Jesu tidiga levnadshistoria. Följande dag, förberedelsedagen, gjorde de sig redo för att tillbörligt fira påsksabbaten.

124:6.13 (1375.7) Fastän hela Jerusalem var i rörelse med förberedelserna för påskan, fann Josef tid att ta sin son med sig för att besöka den akademi där det hade anordnats för honom att återuppta sin utbildning två år senare, så snart han hade uppnått den ålder om

femton år som krävdes. Josef var verkligen förbryllad när han såg hur litet intresse Jesus visade för alla dessa noggrant uppgjorda planer.

124:6.14 (1375.8) Templet med alla dess anslutna tjänster och aktiviteter gjorde ett verkligt djupt intryck på Jesus. För första gången sedan han var fyra år gammal var han alltför upptagen av sina egna funderingar för att ställa många frågor. Han ställde emellertid sin far flera besvärande frågor (såsom han hade gjort vid tidigare tillfällen) om varför den himmelske Fadern fordrade att så många oskyldiga och hjälplösa djur måste slaktas. Hans far visste dock mycket väl från uttrycket i gossens ansikte att hans svar och försök till förklaring var otillfredsställande för hans djupt tänkande och klart resonerande son.

124:6.15 (1376.1) Dagen före påsksabbaten svepte flodvågor av andlig upplysning genom Jesu människosinne och fyllde hans människohjärta intill överflödande av kärleksfullt medlidande med de andligen blinda och moraliskt ovetande människomassor som hade samlats för att fira påskens uråldriga minneshögtid. Detta var en av de mest säregna dagar som Guds Son tillbringade i köttslig gestalt. Under natten uppenbarade sig för honom för första gången under hans jordiska livsskede en från Salvington förordnad, av Immanuel kommissionerad, budbärare, som sade: ”Stunden är inne. Det är dags för dig att börja sköta din Faders angelägenheter”.

124:6.16 (1376.2) Sålunda, redan innan det tunga ansvaret för Nasaretfamiljen lades på hans unga skuldror, kom nu den himmelska budbäraren för att påminna denne, inte ännu tretton år fylld gosse, att stunden var inne för honom att igen börja ta sig an ett universums ansvarsuppgifter. Detta var första akten i en lång följd av händelser som slutligen kulminerade i fullbordandet av Sonens utgivning på

Urantia och till återförandet av ”administrationen av ett universum på hans mänskliga och samtidigt gudomliga skuldror.”

124:6.17 (1376.3) Med tiden blev inkarnationens mysterium allt mer ofattbart för oss alla. Vi kunde knappast förstå att denne gosse från Nasaret var hela Nebadons skapare. Inte heller förstår vi ännu hur denne samme Skaparsons ande och hans Paradisfaders ande är förbundna med människosläktets själar. När tiden framskred kunde vi se att detta människosinne allt mer insåg, medan han levde sitt liv i köttslig gestalt, att i anden på hans skuldror vilade ansvaret för ett universum.

124:6.18 (1376.4) Sålunda slutar nasaretgossens livsskede och börjar berättelsen om den yngling — den gudomliga människan som allt mer blir medveten om sig själv — som nu börjar begrunda sin levnadsbana i världen, medan han strävar efter att integrera sitt livs allt vidare syfte med sina föräldrars önskemål samt med sina skyldigheter mot sin familj och sin tids och tidsålders samhälle.

Urantiaboken

<< [Kapitel 124](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 126](#) >>

Kapitel 125

Jesus i Jerusalem

125:0.1 (1377.1) INGEN tilldragelse i Jesu hela händelserika livsskede på jorden var mer fängslande, mer mänskligt fascinerande, än detta hans första besök i Jerusalem som han kunde erinra sig. Det var en speciellt stimulerande upplevelse för honom att ensam få vara närvarande vid tempeldiskussionerna, och den upplevelsen bevarade han länge i sitt minne som den stora händelsen under hans senare barndom och tidiga ungdomstid. Detta var hans första tillfälle att under några dagar få njuta av ett självständigt liv, av glädjen att få komma och gå utan hinder och begränsningar. Denna korta period av odirigerat liv under veckan efter påskan var för honom det första tillfället till fullständig frihet från alla förpliktelser. Efter detta gick

det många år innan han igen fick en liknande period, ens för en kort tid då han kunde känna sig fri från alla förpliktelser.

125:0.2 (1377.2) Kvinnorna deltog sällan i påskfirandet i Jerusalem; det fordrades inte att de var närvarande. Jesus vägrade dock praktiskt taget att gå om inte hans mor följde med dem. När hans mor beslöt sig för att komma med ledde det många andra kvinnor i Nasaret att också företa färden, så att det i påskföljet fanns ett större antal kvinnor i förhållande till män än vad som någonsin hade vandrat upp till påskhögtiden från Nasaret. Under vandringen till Jerusalem sjöng de allt emellanåt den hundra-trettionde psalmen.

125:0.3 (1377.3) Från den stund de lämnade Nasaret tills de nådde toppen av Olivberget upplevde Jesus en enda lång tid av spänning fylld av hoppfull förväntan. Under hela den glädjefyllda barndomen hade han vördnadsfullt lyssnat till vad som berättades om Jerusalem och dess tempel. Nu skulle han snart få se dem i verkligheten. Sett från Olivberget och granskat på närmare håll från utsidan hade templet motsvarat allt vad Jesus hade väntat sig, och mer än så, men när han väl trädde innanför dess heliga portar började den stora besvikelsen.

125:0.4 (1377.4) I sällskap med sina föräldrar gick Jesus genom templets förgårdar på sin väg för att förena sig med den grupp av nya lagens söner som skulle invigas till israelitiska medborgare. Han blev något besviken över folkmassornas uppförande i templet, men dagens första stora chock kom när hans mor tog farväl av dem på väg till kvinnornas läktare. Det hade aldrig fallit Jesus in att hans mor inte skulle följa med honom till invigningsceremonin, och han var grundligt förnärmad över att hon fick lida för en sådan orättvis diskriminering. Fastän han var mycket förnärmad över detta sade han

ingenting — utom några ord av protest till sin far. Men han tänkte, tänkte djupt, vilket visades av hans frågor till de skriftlärda och lärarna en vecka senare.

125:0.5 (1377.5) Han gick igenom invigningsritualerna men var besviken över att de var så ytliga och rutinmässiga. Han saknade det personliga engagemang som kännetecknade ceremonierna i Nasarets synagoga. Han återvände sedan för att hälsa på sin mor och gjorde sig redo att följa med sin far på sin första tur runt i templet och dess olika förgårdar, läktare och korridorer. Tempelområdet rymde över tvåhundra tusen gudstjänstdeltagare samtidigt, och fastän dessa byggnaders omfattning — i jämförelse med vad han någonsin hade sett — storligen imponerade hans sinne, var han mer fascinerad av att begrunda den andliga betydelsen i tempelceremonierna och gudsdyrkan i anslutning till dem.

125:0.6 (1378.1) Fastän många av tempelritualerna djupt rörde hans sinne för det sköna och det symboliska, blev han alltid besviken över den förklaring av dessa ceremoniers verkliga betydelse som hans föräldrar brukade ge som svar på hans många ingående frågor. Jesus accepterade helt enkelt inte sådana förklaringar av gudsdyrkan och religiösa andaktsövningar som innebar en tro på Guds vrede eller den Allsmäktiges ilska och raseri. Vid vidare diskussioner om dessa frågor, efter att besöket i templet var överståndet, då hans far milt började insistera på att hans son bekänner sig till ett accepterande av de ortodoxa judiska trosuppfattningarna, vände sig Jesus plötsligt mot sina föräldrar och sade, medan han vädjande såg in i sin fars ögon: ”Far, det kan inte vara sant — Fadern i himlen kan inte förhålla sig så till sina felande barn på jorden. Den himmelske Fadern kan inte älska

sina barn mindre än du älskar mig. Och jag vet mycket väl att vad oklokt jag än gjorde, så skulle du aldrig utgjuta din vrede över mig eller ösa ut din ilska över mig. Om det hos dig min jordiske far finns sådana mänskliga återspeglings av det Gudomliga, hur mycket mer måste inte den himmelske Fadern vara fylld av godhet och överflödande barmhärtighet. Jag vägrar att tro att min Fader i himlen älskar mig mindre än min far på jorden.”

125:0.7 (1378.2) När Josef och Maria hörde sin förstfödde son uttala dessa ord var de tysta. Aldrig mer försökte de ändra hans åsikt beträffande Guds kärlek och den himmelske Faderns barmhärtighet.

1. Jesus beskådar templet

125:1.1 (1378.3) Vart Jesus än gick på tempelgårdarna, blev han överallt chockerad och illa till mods av den anda av vanvördnad som han observerade. Han ansåg att folkmassornas uppförande i templet var oförenligt med deras närvaro i ”hans Faders hus”. Han fick dock sitt unga livs verkliga chock när hans far tog honom till icke-judarnas förgård med dess bullrande rotväliska, högljudda prat och svordomar, allt blandat utan åtskillnad med fårens bråkande och sorlet av oväsen som förrådde närvaron av penningväxlare och försäljare av offerdjur och allehanda andra kommersiella förnödenheter.

125:1.2 (1378.4) Mest av allt sårades hans anständighetskänsla av att se de lättsinniga kurtisanerna vandra omkring för att visa upp sig innanför tempelområdet — just sådana målade kvinnor som han så nyligen hade sett under ett besök i Sepforis. Detta vanhelgande av

templet väckte hela hans ungdomliga förtrytelse, och han tvekade inte att till Josef klart uttrycka vad han tyckte.

125:1.3 (1378.5) Jesus beundrade stämningen och gudstjänsten i templet, men han chockerades av den andliga fulhet som han såg i ansiktet hos så många tanklösa deltagare i gudstjänsten.

125:1.4 (1378.6) De kom sedan ned till prästernas gård under klipputsprånget framför templet, till det ställe där altaret stod, och där de såg hur djur i stora hopar dödades och hur de tjänstgörande slaktarprästerna sköljde av blodet från sina händer vid bronsfontänen. Den blodbestänkta stenläggningen, prästernas blodbesudlade händer och de döende djurens läten var mer än denna naturälskande gosse kunde uthärda. Denna förfärliga syn gjorde nasaretpojken illamående. Han grep om sin fars arm och bad att bli bortförd. De vandrade tillbaka genom icke-judarnas förgård, och till och med det råa skrattet och grova skämtandet som han där hörde var en lättnad efter vad han nyss hade sett.

125:1.5 (1379.1) Josef såg hur hans son hade känt vämjelse inför åsynen av tempelriterna och tog klokt nog honom iväg för att beskåda ”Sköna porten”, den konstnärligt utformade porten av korintisk brons. Jesus hade emellertid fått nog av sitt första besök i templet. De återvände till den övre förgården för att möta Maria och vandrade omkring tillsammans i en timme ute i friska luften, bort från folkträngseln. De besåg hasmonéerpalatset, Herodes ståtliga bostad, och de romerska vakternas torn. Under denna promenad förklarade Josef för Jesus att endast invånarna i Jerusalem hade tillåtelse att bevittna de dagliga offren i templet, och att de som bodde i Galiléen kom upp endast tre gånger om året för att delta i tempeldyrkan,

nämligen till påsken, pingsten (sju veckor efter påsken) och vid lövhyddefesten i oktober. Dessa högtider hade etablerats av Moses. Därefter samtalade de om de två senare etablerade högtiderna, invigningen av templet och purim. Efteråt gick de till sitt härbärge och gjorde sig redo att fira påsk.

2. Jesus och påsken

125:2.1 (1379.2) Fem familjer från Nasaret var gäster hos eller deltog i påskfirandet med Simon från Betanias familj. Simon hade köpt påsklammet för sällskapet. Slaktandet av dessa lamm i sådana enorma mängder var det som så hade upprört Jesus vid hans besök i templet. De hade planerat att inta påskmåltiden med Marias släktingar, men Jesus övertalade sina föräldrar att acceptera inbjudan till Betania.

125:2.2 (1379.3) Den kvällen samlades de för påskriterna och åt det rostade köttet med osyrat bröd och bittra örter. Jesus, som var en av förbundets nya söner, ombads att berätta om påskens uppkomst, vilket han gjorde väl, men han gjorde sina föräldrar något förlägna genom att inflika talrika anmärkningar som milt återspeglade intrycken som hade gjorts på hans unga men tankfulla sinne av det som han så nyligen hade sett och hört. Detta var början på påskhögtidens ceremonier som varade i sju dagar.

125:2.3 (1379.4) Redan i detta tidiga skede började Jesus överväga lämpligheten av att fira påsken utan ett slaktat lamm, fast han inte sade något om sådant till sina föräldrar. I sitt eget sinne kände han sig övertygad om att Fadern i himlen inte var belåten med åsynen av

dessa offerceremonier, och med åren blev han allt mer övertygad om sitt beslut att en dag etablera firandet av en påsk utan blod.

125:2.4 (1379.5) Jesus sov inte mycket den natten. Hans sömn stördes betydligt av hemska drömmar om slakt och lidande. Hans sinne var upprört och hans hjärta var upprivet av de teologiska inkonsekvenserna och absurditeterna i hela det judiska ceremoniella systemet. Inte heller hans föräldrar sov mycket. De var mycket förvirrade av händelserna under den dag som nyss hade gått till ända. De var helt upprörda i sina hjärtan av gossens attityd, som för dem verkade främmande och överlagd. Maria blev nervöst uppviglad under början av natten, men Josef förblev lugn fastän han var lika förbryllad. De var båda rädda för att tala öppet med gossen om dessa problem, trots att Jesus gärna skulle ha samtalat med sina föräldrar om de hade vågat uppmuntra honom till det.

125:2.5 (1379.6) Nästa dags gudstjänstceremonier i templet var mer acceptabla för Jesus och gjorde mycket till för att mildra de obehagliga minnena från föregående dag. Följande morgon tog den unge Lasaros Jesus vid handen och de började ett systematiskt utforskande av Jerusalem och dess omgivningar. Innan dagen var till ända upptäckte Jesus de olika platserna kring templet där undervisnings- och frågemöten pågick. Förutom några besök till det allra heligaste, för att undrande se vad som verkligen fanns bakom förhänget, tillbringade han det mesta av sin tid vid templet på dessa undervisningsmöten.

125:2.6 (1380.1) Under hela påskveckan höll sig Jesus bland budens nya söner, och det betydde att han var tvungen att inta sin plats utanför det räckes som avskiljde alla personer, som inte hade fullt

medborgarskap i Israel, från de övriga. Då han på detta sätt gjordes medveten om att han fortfarande var en yngling, avhöll han sig från att ställa de många frågor som välldes fram och tillbaka i hans sinne; åtminstone avhöll han sig tills påskfirandet var överståndet och dessa begränsningar för de nyligen invigda ynglingarna avlyftes.

125:2.7 (1380.2) På onsdagen i påskveckan fick Jesus lov att fara hem med Lasaros för att övernatta i Betania. Den kvällen hörde Lasaros, Marta och Maria Jesus tala om timliga och eviga, mänskliga och gudomliga ting, och från den kvällen höll de alla tre av honom som om han hade varit deras egen bror.

125:2.8 (1380.3) Mot slutet av veckan såg Jesus mindre av Lasaros, då denne inte hade tillträde ens till den yttre kretsen av tempeldiskussioner, fastän han hörde en del av de offentliga framföranden som gavs på de yttre förgårdarna. Lasaros var i samma ålder som Jesus, men i Jerusalem fick ynglingarna sällan delta i invigningen till lagens söner innan de hade fyllt tretton år.

125:2.9 (1380.4) Gång på gång under påskveckan fann Jesu föräldrar honom sittande för sig själv med sitt unga huvud lutat i sina händer, djupt försjunken i tankar. De hade aldrig sett honom bete sig på detta sätt, och då de inte visste till vilken grad han var förvirrad i sinnet och plågad i anden av erfarenheten som han gick igenom var de ytterst förbryllade; de visste inte vad de skulle göra. De var glada över att påskveckans dagar gick och längtade efter att ha sin son, som betedde sig besynnerligt, tryggt hemma i Nasaret igen.

125:2.10 (1380.5) Dag efter dag tänkte Jesus igenom sina problem. Mot slutet av veckan hade han gjort många anpassningar, men när tiden att återvända till Nasaret var inne svärmade hans unga sinne fortfarande

av förvirrande svårigheter och ansattes av en mängd obesvarade frågor och olösta problem.

125:2.11 (1380.6) Innan Josef och Maria lämnade Jerusalem gjorde de tillsammans med Jesu lärare från Nasaret upp slutliga arrangemang för Jesus att återvända efter det att han hade nått femton års ålder. Då skulle han påbörja sina långa studier vid en av rabbinernas mest kända akademier. Jesus följde med sina föräldrar och sin lärare på deras upprepade besök till denna skola, men de var alla olyckliga då de såg hur likgiltig han föreföll för allt vad de sade och gjorde. Maria plågades djupt av hans sätt att reagera för besöket i Jerusalem, och Josef var grundligt förbryllad över gossens konstiga kommentarer och ovanliga uppförande.

125:2.12 (1380.7) I varje fall hade påskveckan varit en stor händelse i Jesu liv. Han hade haft tillfälle att träffa tjogotals med pojkar i sin egen ålder, medkandidater för invigningen, och han tydde sig till dessa kontakter för att lära sig hur folk levde i Mesopotamien, Turkestan och Parthien samt i de romerska provinserna långt borta i väster. Han kände redan ganska väl till hur de unga i Egypten och övriga områden nära Palestina växte upp. Det fanns tusentals unga människor i Jerusalem vid den här tiden, och nasaretgossen träffade personligen och intervjuade i större eller mindre omfattning mer än hundrafemtio av dem. Han var särskilt intresserad av dem som kom från länderna Fjärran Östern och de avlägsna Västerländerna. Som ett resultat av dessa kontakter började gossen nära en önskan att resa omkring i världen för att lära sig hur de olika grupperna av hans medmänniskor arbetade för att skaffa sig sitt uppehälle.

3. Josefs och Marias avresa

125:3.1 (1381.1) Det hade kommits överens om att sällskapet från Nasaret skulle samlas i närheten av templet mitt på förmiddagen första dagen i veckan efter det att påskhögtiden var till ända. Så gjorde de och gav sig iväg på återfärden till Nasaret. Jesus hade gått in i templet för att lyssna på diskussionerna medan hans föräldrar väntade på att deras medresenärer skulle samlas. Snart var sällskapet redo för avfärd. Männen gick i en grupp och kvinnorna i en annan, så som deras sed var när de färdades till och från högtiderna i Jerusalem. Jesus hade gått upp till Jerusalem i sällskap med sin mor och de övriga kvinnorna. Då han nu var en ung man som hade genomgått invigningen förväntades han färdas tillbaka till Nasaret i sällskap med sin far och de andra männen. Men när nasaretsällskapet begav sig mot Betania var Jesus så fullständigt upptagen i templet av diskussionen om änglar, att han var helt omedveten om att tiden var inne för föräldrarnas avfärd. Han insåg inte att han hade blivit efterlämnad förrän tempelmötena avslutades vid middagstiden.

125:3.2 (1381.2) Vandrarna till Nasaret saknade inte Jesus därför att Maria antog att han färdades med männen, medan Josef trodde att han var med kvinnorna eftersom han hade gått upp till Jerusalem med dem och hade då lett Marias åsna. De upptäckte inte att han saknades förrän de nådde Jeriko och beredde sig för att övernatta. Efter att ha gjort förfrågningar hos de sista i sällskapet som kom fram till Jeriko och fått veta att ingen av dem hade sett deras son, tillbringade de en sömnlös natt och grubblade över vad som kunde ha hänt honom,

medan de drog sig till minnes många av hans ovanliga reaktioner inför påskveckans händelser, och milt bannade varandra för att inte ha sett efter att han fanns med i gruppen innan de lämnade Jerusalem.

4. Första och andra dagen i templet

125:4.1 (1381.3) Under tiden hade Jesus stannat kvar i templet under hela eftermiddagen, lyssnat på diskussionerna och åtnjutit den lugnare och värdigare stämningen efter att påskveckans stora folkmassor så gott som helt hade försvunnit. Då eftermiddagens diskussioner hade avslutats, i vilka Jesus inte deltog, begav han sig till Betania och kom fram just som Simons familj gjorde sig redo att inta sin kvällsmåltid. De tre ungdomarna var överförtjusta att få se Jesus, och han stannade i Simons hus för natten. Han umgicks mycket litet under kvällen och vistades en stor del av tiden mediterande för sig själv i trädgården.

125:4.2 (1381.4) Tidigt nästa dag var Jesus uppe och på väg till templet. På Olivbergets bryn stannade han och grät över den syn han såg — ett andligen utarmat folk, bundet av traditioner och som levde under de romerska legionernas uppsikt. Tidigt på förmiddagen var han i templet och hade bestämt sig att ta del i diskussionerna. Under tiden hade också Josef och Maria stigit upp tidigt i gryningen med avsikt att följa samma väg tillbaka till Jerusalem. Först skyndade de till sina släktingars hus, där familjen hade logerat under påskveckan, men en förfrågan gav som svar endast det faktum att ingen hade sett Jesus. Efter att ha letat hela dagen och inte funnit något spår av honom återvände de till sina släktingar för natten.

125:4.3 (1382.1) Under det andra mötet hade Jesus vågat sig på att ställa frågor, och på ett mycket förvånande sätt deltog han i tempeldiskussionerna, men alltid på ett sätt som var förenligt med hans unga år. Ibland var hans tillspetsade frågor något besvärande för de belästa lärarna i den judiska lagen, men han visade en sådan uppriktig ärlighet i förening med en uppenbar kunskapshunger att flertalet av tempellärarna var benägna att bemöta honom med all hänsyn. När han dristade sig till att ifrågasätta det rättvisa i att döda en drucken icke-jude som hade vandrat utanför icke-judarnas förgård och oavsiktligt kommit in på de förbjudna och som heliga ansedda tempelområdena, blev emellertid en av de mer intoleranta lärarna otålig över gossens insinuerade kritik och frågade, medan han stirrande ilsket ner på honom, hur gammal han var. Jesus svarade: "Tretton år minskat med en aning över fyra månader." "Så", svarade den nu rasande läraren, "varför är du då här eftersom du inte har nått åldern för en lagens son?" När Jesus förklarade att han hade erhållit invigning under påskan, och att han hade slutfört sina studier vid skolorna i Nasaret, svarade lärarna hånfullt med en mun: "Det kunde vi väl ha förstått, han är från Nasaret." Den ledande läraren höll fast vid att Jesus inte skulle klandras om ledarna för synagogan i Nasaret hade låtit honom utexamineras fastän han tekniskt sett var tolv i stället för tretton år; och trots att flera av hans förtalare stod upp och avlägsnade sig bestämdes det att gossen ostört skulle få fortsätta som elev vid tempeldiskussionerna.

125:4.4 (1382.2) När hans andra dag i templet var över gick han igen till Betania för natten. Igen gick han ut i trädgården för att meditera

och be. Det var uppenbart att hans sinne var upptaget med att begrunda tyngande problem.

5. Tredje dagen i templet

125:5.1 (1382.3) Under Jesu tredje dag i templet tillsammans med de skriftlärda och lärarna samlades många åskådare, som hade fått höra om denne yngling från Galiléen, för att åtnjuta upplevelsen av att få se en gosse förvirra lagens visa män. Simon kom också ned från Betania för att se vad pojken höll på med. Under hela denna dag fortsatte Josef och Maria sitt ängsliga letande efter Jesus, och de gick även flera gånger in i templet men kom aldrig att tänka på att granska de olika diskussionsgrupperna fastän de en gång närapå kom inom hörhåll för hans fascinerande röst.

125:5.2 (1382.4) Innan dagen var till ända hade hela uppmärksamheten i den främsta diskussionsgruppen i templet fokuserats på de frågor som Jesus ställde. Bland hans många frågor fanns följande:

125:5.3 (1382.5) 1. Vad finns egentligen i det allra heligaste, bakom förhänget?

125:5.4 (1382.6) 2. Varför måste mödrarna i Israel avskiljas från de manliga tempeldyrkarna?

125:5.5 (1382.7) 3. Om Gud är en fader som älskar sina barn, varför då allt detta slaktande av djur för att vinna gudomlig ynnest — har Mose förkunnelse missförståts?

125:5.6 (1382.8) 4. Eftersom templet är helgat till dyrkan av den himmelske Fadern, är det då konsekvent att tillåta närvaron av dem

som där ägnar sig åt världsligt varu-utbyte och handel?

125:5.7 (1382.9) 5. Skall den efterlängtrade Messias komma för att bli en världslig furste som sitter på Davids tron, eller skall han verka som livets ljus vid etablerandet av ett andligt rike?

125:5.8 (1383.1) Hela dagen lång fick de som lyssnade förundra sig över dessa frågor, och ingen var mer förvånad än Simon. I över fyra timmar överhopade denne yngling från Nasaret dessa judiska lärare med tankeväckande och självrannsakande frågor. Han kommenterade mycket litet sina äldres yttranden. Han förmedlade sin undervisning genom de frågor han ställde. Genom att skickligt och spetsfundigt formulera en fråga utmanade han deras undervisning samtidigt som han antydde sin egen. I det sätt på vilket han formulerade sina frågor fanns en tilltalande kombination av klokhet och humor som gjorde honom omtyckt även av dem som var mer eller mindre förnärmade över hans ungdom. Han var alltid utomordentligt just och hänsynsfull när han ställde dessa inträngande frågor. Denna händelserika eftermiddag i templet visade han samma motvilja, som senare under hela sin offentliga verksamhet, mot att skaffa sig ett fördelar på en motståndares bekostnad. Som yngling och senare som vuxen, tycktes han vara totalt fri från all egoistisk önskan att vinna en diskussion endast för att uppleva en logisk triumf över sina medmänniskor, ty han var framför allt intresserad av en enda sak: att förkunna evig sanning och sålunda åstadkomma en utförligare uppenbarelse av den eviga Guden.

125:5.9 (1383.2) När dagen var över styrde Simon och Jesus sina steg tillbaka till Betania. Under största delen av färden var både mannen

och pojken tysta. Igen stannade Jesus upp på Olivbergets krön, men när han såg ut över staden och dess tempel grät han inte; han bara böjde sitt huvud i stilla andakt.

125:5.10 (1383.3) Efter kvällsmåltiden i Betania avböjde han igen att delta i det glada sällskapet och gick istället ut i trädgården, där han dröjde kvar till långt in på natten och förgäves försökte tänka ut någon definitiv plan att närma sig problemet med sin livsuppgift och avgöra hur han bäst skulle kunna arbeta för att för sina andligen förblindade landsmän uppenbara en vackrare uppfattning om den himmelske Fadern och sålunda frigöra dem från deras förfärliga trældom under lag, ritual, ceremoniell och unken tradition. Men det klara ljusets insikt kom inte till den sanningssökande gossen.

6. Fjärde dagen i templet

125:6.1 (1383.4) Jesus var märkligt ouppmärksam om hans föräldrar. Inte ens när Lasaros mor vid frukosten anmärkte att Jesu föräldrar redan måste vara så gott som hemma, föreföll han inte att förstå att de skulle vara något oroad över att han hade dröjt sig kvar.

125:6.2 (1383.5) Igen gick han till templet, men han stannade inte för att meditera på Olivbergets krön. Under loppet av morgonens diskussioner ägnades mycket tid åt lagen och profeterna, och lärarna var förvånade över att Jesus var så väl förtrogen med skrifterna, på hebreiska såväl som på grekiska. De var emellertid inte så förvånade över hans sanningkunskap som över hans unga ålder.

125:6.3 (1383.6) Vid eftermiddagsmötet hade de knappt hunnit börja besvara hans fråga om bönens syfte, då diskussionsledaren bjöd gossen komma fram och, sättande sig bredvid honom, bad honom framföra sina egna åsikter om bön och gudsdyrkan.

125:6.4 (1383.7) Kvällen innan hade Jesu föräldrar hört talas om denne märklige yngling som så skickligt tvistade med lagens uttydare, men det hade inte fallit dem in att denne gosse kunde vara deras son. De hade så gott som bestämt sig för att bege sig ut till Sakarias hus, då de tänkte att Jesus kanske hade gått dit för att träffa Elisabet och Johannes. Då de trodde att Sakarias kanske kunde vara vid templet, stannade de där på väg till staden Juda. Föreställ er deras förvåning och överraskning då de under sin vandring genom tempelgårdarna kände igen den saknade gossens röst och såg honom sitta bland tempellärarna.

125:6.5 (1384.1) Josef var mållös, men Maria gav utlopp för sin länge återhållna rädsla och oro när hon rusade fram till gossen, som nu hade rest sig för att hälsa på sina förvånade föräldrar, och sade: "Barnet mitt, varför har du behandlat oss på detta sätt? I över tre dagar har din far och jag bedrövade sökt efter dig. Hur i all världen kunde du överge oss?" Det var ett spänt ögonblick. Allas ögon vändes mot Jesus för att höra vad han skulle säga. Hans far såg förebrående på honom men sade ingenting.

125:6.6 (1384.2) Man bör komma ihåg att Jesus nu antogs vara en ung man. Han hade fullföljt den regelrätta skolutbildning som ankom på ett barn, hade erkänts som en lagens son och invigts till medborgare i Israel. Trots detta förebrådde och klandrade hans mor honom inte på

ett särskilt milt sätt och inför allt folk som hade samlats, och mitt i hans unga livs allvarligaste och ädlaste insats. Sålunda satte hon på ett föga ärofullt sätt stopp för ett av de största och bästa tillfällen som Jesus någonsin fick att fungera som sanningslärare, rättfärdighetspredikare och uppenbarare av sin himmelske Faders kärleksfulla karaktär.

125:6.7 (1384.3) Men gossen var situationen vuxen. När ni opartiskt beaktar alla de faktorer som tillsammans utgjorde och ledde fram till denna situation, har ni bättre förutsättningar att fatta visdomen i pojkens svar på den oavsiktligt skarpa tillrättavisningen från hans mor. Efter en stunds övervägande svarade Jesus sin mor och sade: ”Hur kommer det sig att ni har sökt mig så länge? Antog ni inte att ni kunde finna mig i min Faders hus, eftersom den tid har kommit då jag borde bry mig om min Faders angelägenheter?”

125:6.8 (1384.4) Alla förvånades över gossens sätt att tala. Under tystnad drog de sig alla tillbaka och lämnade honom ensam med sina föräldrar. Inom kort bröt den unge mannen förlägenheten hos dem alla tre när han lugnt sade: ”Kom, mina föräldrar, ingen har gjort annat än vad man trodde var bäst. Vår Fader i himlen har bestämt dessa saker; låt oss fara hem.”

125:6.9 (1384.5) Under tystnad begav de sig iväg och anlände till Jeriko för natten. Endast en gång stannade de upp, på krönet av Olivberget, när gossen höjde sin stav och skälvande från huvud till fot under ett intensivt känslösvall sade: ”O Jerusalem, Jerusalem, och folket där, vilka slavar ni är — underkastade det romerska oket och offer för era egna traditioner — men jag skall komma tillbaka för att rensa templet där borta och befria mitt folk från detta slaveri!”

125:6.10 (1384.6) Under den tre dagar långa färden till Nasaret sade Jesus inte mycket; inte heller hans föräldrar sade mycket i hans närvaro. De kunde verkligen inte förstå sin förstfödde sons beteende, men de bevarade hans ord i djupet av sina hjärtan fastän de inte helt kunde fatta deras betydelse.

125:6.11 (1384.7) Då de hade kommit hem gjorde Jesus ett kort uttalande till sina föräldrar, varvid han försäkrade dem om sin tillgivenhet och antydde att de inte behövde vara rädda för att han igen skulle ge dem anledning att oro sig för hans beteende. Han avslutade detta betydelsefulla uttalande med att säga: ”Fastän jag måste följa min himmelske Faders vilja, skall jag också lyda min far på jorden. Jag skall invänta min tid.”

125:6.12 (1384.8) Fastän Jesus i sitt sinne många gånger vägrade att *samtycka* till sina föräldrars välmenande men vilseförda försök att diktera hans sätt att tänka eller fastlägga planen för hans arbete på jorden, *fogade* han sig dock, i allt som var förenligt med hans hängivelse att göra sin Paradisfaders vilja, högst godvilligt efter sin jordiske fars önsknings och till sin köttsliga familjs seder och bruk. Även när han inte kunde ge sitt samtycke, gjorde han allt som var möjligt för att foga sig. Han var en mästare i att anpassa sin hängivelse för plikten till familjeloyalitetens och det sociala tjänandets skyldigheter.

125:6.13 (1385.1) Josef var förbryllad, men när Maria reflekterade över dessa upplevelser fick hon tröst och omsider då hon började se dessa uttalanden på Olivberget som förebådande sin sons messianska mission som Israels befriare. Med förnyade krafter begynte hon att

forma hans tankar längs patriotiska och nationalistiska banor och försäkrade sig om bistånd från sin bror, den morbror som Jesus särskilt gillade; och på många andra sätt tog Jesu mor sig an uppgiften att förbereda sin förstfödde son att bli ledare för dem som skulle återupprätta Davids tron och för evigt kasta av det icke-judiska ok som det politiska slaveriet innebar.

Urantiaboken

<< [Kapitel 125](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 127](#) >>

Kapitel 126

De två avgörande åren

126:0.1 (1386.1) AV ALLA erfarenheter under Jesu liv på jorden var hans fjortonde och femtonde år de svåraste. Dessa två år, efter att han började bli medveten om sin gudomlighet och sin bestämmelse och innan han i större utsträckning kunde kommunicera med sin Riktare, var de mest prövande i hans händelserika liv på Urantia. Det är denna period om två år som borde kallas den stora prövningen, den verkliga frestelsen. Ingen människa har under den tidiga ungdomstidens förvirringar och anpassningsproblem upplevt en svårare prövning än den som Jesus genomlevde under sin övergång från barndom till tidig mandom.

126:0.2 (1386.2) Denna viktiga period i Jesu utveckling under ungdomstiden började med avslutningen av besöket i Jerusalem och

hans återkomst till Nasaret. Till en början var Maria lycklig över tanken att hon hade sin pojke tillbaka igen, att Jesus hade återvänt hem för att vara en plikttrogen son — inte för att han någonsin var något annat — och att han härnäst skulle vara mer mottaglig för hennes planer beträffande hans framtida liv. Men hon fick inte länge sola sig i skenet från denna modersillusion och omedvetna familjestolthet. Mycket snart skulle hon bli mer fullständigt desillusionerad. Allt mer var pojken i sällskap med sin far; allt mer sällan kom han till henne med sina problem, medan båda föräldrarna allt mindre förstod hans ofta förekommande växlingar mellan denna världs uppgifter och hans begrundande av sitt förhållande till sin Faders angelägenheter. Uppriktigt sagt förstod de honom inte, men de älskade honom sannerligen.

126:0.3 (1386.3) När Jesus blev äldre fördjupades hans medlidande med och kärlek till det judiska folket, men med åren utvecklades hos honom en växande rättfärdig indignation över att det fanns politiskt utnämnda präster i hans Faders tempel. Jesus hade stor respekt för de uppriktiga fariséerna och ärliga skriftlärda, men han hyste stort förakt för de skenheliga fariséerna och oärliga teologerna. Han såg med ringaktning på alla de religiösa ledare som inte var ärliga. När han närmare granskade Israels ledare frestades han ibland att ställa sig gynnsam till möjligheten att bli den Messias som judarna väntade på, men han gav aldrig efter för en sådan frestelse.

126:0.4 (1386.4) Berättelsen om hans bragder bland de visa männen i templet i Jerusalem var glädjande att höra för hela Nasaret, i synnerhet för hans tidigare lärare i synagogskolan. En tid var hans

prisande på allas läppar. Hela byn drog sig till minnes hans visdom och berömvärda uppförande under barndomen och förutspådde att han skulle bli en stor ledare i Israel; till slut skulle det komma en verkligt stor lärare från Nasaret i Galiléen. De såg alla fram emot den tid då hans skulle bli femton år, så att han regelbundet skulle kunna få läsa högt från de heliga skrifterna i synagogan på sabbatsdagen.

1. Hans fjortonde år (8 e.Kr.)

126:1.1 (1387.1) Detta är det kalenderår då han fyller fjorton år. Han hade blivit en god oktillverkare och arbetade bra med både tältduk och läder. Han höll också på att snabbt utvecklas till en skicklig timmerman och snickare. Denna sommar gjorde han ofta utfärder till toppen av bergskullen nordväst om Nasaret för att be och meditera. Han höll gradvis på att bli mer medveten om hans utgivning på jorden.

126:1.2 (1387.2) På denna bergskulle hade något över hundra år tidigare funnits "Baalshöjden", och nu fanns Simeons gravplats där. Han var ansedd som en helig man i Israel. Från toppen av denna Simons kulle såg Jesus ut över Nasaret och det omgivande landskapet. Han brukade vända sin blick mot Megiddo och minnas berättelsen om den egyptiska armé som vann sin första stora seger i Asien, och hur senare en annan sådan armé besegrade Judas kung Josia. Inte långt därifrån kunde han se Tanak, där Debora och Barak besegrade Sisera. I fjärran kunde han skönja Dotans höjder, om vilka han hade fått lära sig att Josefs bröder där sålde Josef som slav till

Egypten. Sedan brukade han flytta över blicken till Ebal och Gerissim och dra sig till minnes traditionerna om Abraham, Jakob och Abimelek. På detta sätt återkallade och begrundade han de historiska och traditionsbaserade händelser som hans far Josefs folk hade genomgått.

126:1.3 (1387.3) Han fortsatte med sina avancerade studiekurser under ledning av synagogläraryrarna, och han fortsatte likaså med hemundervisningen av sina bröder och systrar allteftersom de växte upp till lämplig ålder.

126:1.4 (1387.4) I början av detta år ordnade Josef så att inkomsten från hans egendom i Nasaret och Kafarnaum sattes åt sidan för att betala för Jesu långa studiekurs i Jerusalem, då det var planerat att han skulle fara till Jerusalem i augusti följande år när han fyllde femton år.

126:1.5 (1387.5) När detta år började hyste både Josef och Maria ofta tvivel om sin förstfödde sons bestämmelse. Han var verkligen ett begåvat och älskvärt barn, men han var så svår att förstå sig på, så svår att fatta, och dessutom inträffade aldrig något ovanligt eller mirakulöst. Tjugotals gånger hade hans stolta mor hållit andan i förväntan, väntat sig att få se sin son utföra något övermänskligt eller övernaturligt, men alltid krossades hennes hopp i en grym besvikelse. Allt detta var nedslående, rentav modfällande. Den tidens fromma människor trodde uppriktigt att profeter och löftets män alltid manifesterade sitt kall och etablerade sin gudomliga auktoritet genom att utföra mirakel och göra under. Jesus gjorde inget av detta, och därför tilltog förvirringen hos hans föräldrar stadigt när de överlade om hans framtid.

126:1.6 (1387.6) Nasretfamiljens förbättrade ekonomiska situation återspeglades på många sätt i hemmet och i synnerhet i det ökade antalet släta vita tavlor som användes för att skriva på med träkol. Jesus fick också återuppta sina musiklektioner. Han var mycket förtjust i att spela harpa.

126:1.7 (1387.7) Under hela detta år kan man verkligen säga att Jesus ”växte i ynnest inför människor och inför Gud.” Familjens utsikter föreföll goda; framtiden var ljus.

2. Josefs död

126:2.1 (1388.1) Allt gick väl fram till den ödesdigra tisdagen den 25 september när ett bud från Sepforis kom till hemmet i Nasaret med det tragiska budskapet att Josef hade skadats svårt av en fallande lastbom under sitt arbete på guvernörens residens. Budbäraren från Sepforis hade stannat vid verkstaden på väg till Josefs hem och informerat Jesus om hans fars olyckshändelse. De gick tillsammans hem till Jesus för att meddela den sorgliga nyheten för Maria. Jesus ville genast bege sig till sin far, men Maria ville inte höra talas om något annat än att hon måste skynda sig till sin mans sida. Hon bestämde att Jakob, som då var tio år, skulle följa med henne till Sepforis medan Jesus skulle stanna hemma med de yngre barnen tills hon återvände, då hon inte visste hur allvarligt Josef hade skadats. Josef dog av sina skador innan Maria hann fram. De tog honom till Nasaret, och följande dag lades han till vila hos sina fäder.

126:2.2 (1388.2) Just vid denna tid då utsikterna var goda och framtiden såg ljus ut, då slog en till synes grym hand ned familjeförsörjaren för detta nasarethushåll. Hemmets ärenden råkade i oordning och alla planer för Jesus och hans framtida utbildning gick i stöpet. Timmermanspojken, som nyss hade fyllt fjorton år, vaknade till insikten om att hans uppgift inte endast var att fullgöra sin himmelske Faders uppdrag på att i köttslig gestalt uppenbara den gudomliga naturen på jorden, utan att hans unga människonatur även måste axla ansvaret att ta hand om sin mor som hade blivit änka och om sina sju bröder och systrar — och en som var på väg. Denna nasaretgosse blev nu enda stöd och tröst för familjen som så plötsligt hade lämnats sörjande. Sålunda tilläts de händelser ske som hör till naturens gilla gång på Urantia och vilka kom att tvinga denne unge ödets man att så tidigt överta dessa tunga men högst utvecklande och disciplinerande ansvarsuppgifter som följde av att han blev huvudman för en människofamilj, blev far för sina egna bröder och systrar, av att han måste stödja och skydda sin mor, måste fungera som väktare av sin fars hem, det enda hem som han kom att ha under sitt liv i denna värld.

126:2.3 (1388.3) Jesus tog gladeligen på sig det ansvar och de plikter som så plötsligt tvingades på honom, och han bar dem troget ända till slutet. Åtminstone ett stort problem och en förutsedd svårighet i hans liv hade på ett tragiskt sätt lösts — han skulle inte nu förväntas fara till Jerusalem för att studera under rabbinerna. Det förblev alltid sant att Jesus inte ”satt vid någon människas fötter”. Han var alltid villig att lära sig av även det anspråkslösaste av de små barnen, men han erhöll aldrig sin auktoritet att lära ut sanning från mänskliga källor.

126:2.4 (1388.4) Ännu visste han inget om att Gabriel hade besökt hans mor före hans födsel. Det fick han veta av Johannes först den dag han döptes, då hans offentliga verksamhet inleddes.

126:2.5 (1388.5) Med åren mätte denne unge timmerman från Nasaret allt mer varje institution i samhället och varje vedertaget bruk inom religionen med samma oföränderliga mått: Vad gör det för människans själ? För det Gud till människan? För det människan till Gud? Fastän ynglingen inte helt försummade de aspekter som gällde rekreation och socialt umgänge i livet, ägnade han allt mer sin tid och sina krafter åt endast två ändamål: omsorg om sin familj och förberedelse för att göra sin Faders himmelska vilja på jorden.

126:2.6 (1389.1) Detta år blev det sed hos grannarna att komma förbi under vinterkvällarna för att höra Jesus spela harpa, lyssna till hans berättelser (ty pojken var en mästerlig historieberättare), och för att höra honom läsa högt i de grekiska skrifterna.

126:2.7 (1389.2) Familjens ekonomi fortsatte att löpa ganska smidigt, då de hade en inte obetydlig summa pengar till hands vid tiden för Josefs dödsfall. Jesus visade tidigt att han hade ett gott omdöme i affärer och ett skarpt sinne för finanser. Han var givmild men måttlig; han var sparsam men storsint. Han visade sig vara en klok och effektiv förvaltare av sin fars dödsbo.

126:2.8 (1389.3) Men trots allt som Jesus och grannarna i Nasaret gjorde för att bereda lite glädje i hemmet, var Maria och även barnen överkomna av sorg. Josef var borta. Josef var en ovanlig äkta man och far, och alla saknade de honom. Det tycktes så mycket mer

tragiskt att tänka sig, att han hade dött innan de kunde få tala med honom eller få höra hans välsignelse till avsked.

3. Det femtonde året (9. e.Kr.)

126:3.1 (1389.4) I mitten av detta femtonde år — och vi räknar tiden enligt det tjugonde århundradets kalender och inte enligt det judiska året — hade Jesus fått ett gott grepp om skötseln av sin familj. Innan året var till ända hade deras besparingar så gott som försvunnit, och de stod inför nödvändigheten att avyttra ett av husen i Nasaret som Josef och hans granne Jakob ägde tillsammans.

126:3.2 (1389.5) Onsdagskvällen den 17 april år 9 e.Kr. föddes Rut, familjens minsting, och enligt bästa förmåga försökte Jesus inta sin fars plats i att trösta och vårda sig om sin mor under denna prövande och särskilt sorgliga pärs. Ingen far kunde ha älskat och fostrat sin dotter mer tillgivet och troget än vad Jesus i nästan tjugo års tid (tills han inledde sin offentliga verksamhet) gjorde då han hade vård om lilla Rut. Han var en lika god far för alla de övriga medlemmarna av sin familj.

126:3.3 (1389.6) Under detta år formulerade Jesus för första gången den bön som han senare lärde sina apostlar och som för många har blivit känd som "Fader vår". På sätt och vis var den en utveckling av familjens altarandakt; de hade många former av lovprisande och flera formella böner. Efter sin fars död försökte Jesus lära de äldre barnen att uttrycka sig individuellt i bön — ungefär så som han själv tyckte om att göra — men de kunde inte begripa hans tanke och förr ofelbart

tillbaka på de böneformer som de hade lärt sig och kom ihåg. Det var under denna strävan att stimulera de äldre bröderna och systrarna att be individuella böner som Jesus försökte leda dem framåt med fraser han föreslog, och inom kort — och utan att det hade varit hans avsikt — visade det sig att de alla använde en form av bön som till stor del bestod av dessa föreslagna fraser som Jesus hade lärt dem.

126:3.4 (1389.7) Till sist gav Jesus upp tanken på att få varje familjemedlem att formulera spontana böner, och en kväll i oktober satte han sig ned vid den lilla runda lampan som stod på det låga stenbordet, och på en slät brädbit av cederträ, närmare femtio centimeter bred, skrev han ned med en bit träkol ned den bön som sedan blev familjens standardbön.

126:3.5 (1389.8) Detta år besvärades Jesus mycket av förvirring i sitt tänkande. Familjeansvaret hade mycket effektivt avlägsnat all tanke på att omedelbart förverkliga någon plan som svar på det gudomliga besöket i Jerusalem som uppmanade honom att ”sköta sin Faders angelägenheter”. Jesus resonerade alldeles riktigt att omsorgen om hans jordiska fars familj måste gå före alla andra plikter, att underhållet av hans familj måste bli hans främsta skyldighet.

126:3.6 (1390.1) Under loppet av detta år fann Jesus i den så kallade Hanoks bok ett ställe som influerade honom att senare ta i bruk termen ”Människosonen” som beteckning för sin utgivningsmission på Urantia. Han hade grundligt begrundat idén om den judiske Messias och var fast övertygad om att han inte skulle bli den Messias. Han längtade efter att få hjälpa sin fars folk, men han kunde aldrig föreställa sig att leda judiska arméer för att krossa det främmande

herraväldet i Palestina. Han visste att han aldrig skulle sitta på Davids tron i Jerusalem. Inte heller trodde han att hans mission var att bli en andlig befriare eller morallärare enbart för det judiska folket. Därför kunde hans livsuppgift inte på något sätt vara att uppfylla den intensiva längtan och de förment messianska profetiorna i de hebreiska skrifterna, åtminstone inte så som judarna förstod profeternas förutsägelser. Likaså var han säker på att han aldrig skulle framträda som den Människoson som profeten David hade beskrivit.

126:3.7 (1390.2) När tiden var inne för honom att framträda som en världslärare, vad skulle han kalla sig? Vilket anspråk skulle han framföra beträffande sin mission? Vad skulle de människor som började tro på hans förkunnelse kalla honom?

126:3.8 (1390.3) Medan han begrundade alla dessa problem fann han i synagogans bibliotek i Nasaret, bland de apokalyptiska böckerna som han hade studerat, en handskrift som kallades "Hanoks bok", och fastän han var säker på att den inte var skriven av forntidens Hanok, fann han den mycket fascinerande, läste den och läste den på nytt flera gånger. Det fanns ett ställe som gjorde ett särskilt intryck på honom, ett stycke där en term "Människoson" förekom. Författaren till denna så kallade Hanoks bok hade mer att säga om Människosonen, beskrev hans arbete på jorden och förklarade att Människosonen, innan han kom ned till jorden med frälsningen till människosläktet, hade vandrat genom den himmelska praktens gårdar med sin Fader, allas Fader, och att han hade vänt ryggen åt all denna storslagenhet och stått för att komma ned till jorden och förkunna frälsning för de nödställda dödliga. Alltid när Jesus läste dessa ställen (och han förstod mycket väl att en stor del av Österns mystik vilken

var uppblandad med dessa läror, var felaktig) kände han i sitt hjärta och insåg i sitt sinne att ingen av alla de messianska förutsägelserna i de hebreiska skrifterna och ingen av alla teorier om den judiske befriaren var så nära sanningen som denna berättelse, undangömd i denna endast delvis godtagna Hanoks bok. Han bestämde sig där och då att när han inledde sitt framträdande skulle han kalla sig ”Människosonen”, vilket han gjorde när han senare påbörjade sin offentliga verksamhet. Jesus hade en ofelbar förmåga att känna igen sanningen, och han tvekade aldrig att tillägna sig sanning från vilken källa den än föreföll att komma.

126:3.9 (1390.4) Vid denna tid hade han redan mycket grundligt utrett mycket och mycket beträffande sitt framtida arbete för världen, men han sade inget om detta till sin mor, som alltjämt stadigt höll fast vid tanken att han var judarnas Messias.

126:3.10 (1390.5) Nu uppkom den stora förvirringen under Jesu ungdomstid. Sedan han hade kommit till någon sorts klarhet om arten av sin mission på jorden, om vad det innebar att ”ta hand om sin Faders angelägenheter” — att uppvisa sin Faders kärleksfulla natur för hela mänskligheten — började han på nytt fundera över skrifternas många påståenden om ankomsten av en nationell befriare, en judisk lärare eller konung. Vilken händelse syftade dessa profetior på? Var inte han en jude? Eller var han det inte? Var han av Davids hus eller inte? Hans mor försäkrade att han var det. Hans far hade kommit till den slutsatsen att han inte var det. Han avgjorde själv att han inte hörde till Davids hus. Men hade profeterna misstagit sig beträffande Messias natur och mission?

126:3.11 (1391.1) Kunde det ändå vara möjligt att hans mor hade rätt? I de flesta fall när tidigare meningsskiljaktigheter hade uppkommit hade hon haft rätt. Om han var en ny lärare och *inte* Messias, hur skulle han då känna igen judarnas Messias om en sådan skulle framträda i Jerusalem under den tid då han utförde sin mission på jorden? Och vidare, vad skulle hans förhållande till denne judiske Messias vara? Och vad skulle vara hans förhållande till sin familj efter det att han hade inlett sin livsmission? Till det judiska samhället och den judiska religionen, till romarriket, till icke-judarna och till deras religioner? Var och en av dessa betydelsefulla frågor övervägde och begrundade denne unge galilé allvarligt medan han fortfor att arbeta vid hyvelbänken för att mödosamt försörja sig själv, sin mor och åtta andra hungriga munnar.

126:3.12 (1391.2) Innan året var till ända såg Maria familjens penningmedel förminska. Hon överlät försäljningen av duvorna till Jakob. Snart köpte de en andra ko, och med Mirjams hjälp började de sälja mjölk till sina grannar i Nasaret.

126:3.13 (1391.3) Hans djupsinniga meditationsperioder, hans ofta förekommande färder till bergstoppen för att be och de många märkliga idéer som Jesus emellanåt framförde oroade hans mor väldigt mycket. Ibland tänkte hon att den unge mannen var utom sig, men sedan stillade hon sina farhågor då hon mindes att han var ju ett löftesbarn och på något sätt olik andra ungdomar.

126:3.14 (1391.4) Men Jesus lärde sig så småningom att inte uttrycka alla sina tankar, att inte presentera alla sina idéer för världen, inte ens för sin egen mor. Från detta år framåt avslöjade Jesus allt mindre vad

som försiggick i hans sinne, dvs. han talade mindre om sådant som en genomsnittsmänniska inte kunde fatta och som endast ledde till att han ansågs besynnerlig och avvikande från vanligt folk. Till synes blev han alldaglig och konventionell, fast han längtade efter någon som kunde förstå hans problem. Han saknade en tillitsfull och trofast vän, men hans problem var alltför invecklade för hans medmänniskor att förstå. Det unika i den ovanliga situationen tvingade honom att ensam bära sina bördor.

4. Den första predikan i synagogan

126:4.1 (1391.5) Efter att ha fyllt femton år kunde Jesus officiellt inta synagogans talarstol på sabbatsdagen. Många gånger tidigare, när talare inte fanns till hands, hade Jesus blivit ombedd att läsa högt från skrifterna, men nu hade den dagen kommit då han enligt lagen kunde leda gudstjänsten. Därför ordnade chasan så att Jesus på den första sabbaten efter att han hade fyllt femton år fick leda morgongudstjänsten i synagogan. När alla de trogna i Nasaret hade församlats stod den unge mannen upp, förberedd med sitt urval bland skrifterna, och började läsa:

126:4.2 (1391.6) ”Herrens, Guds ande är över mig, ty Herren har smort mig. Han har sänt mig till att förkunna glädjens budskap för de ödmjuka, till att läka dem som har ett förkrossat hjärta, till att predika frihet för de fångna och till att förlossa de andligen bundna; till att predika ett nådens år från Herren och en domens dag från vår Gud; till att trösta alla sörjande, till att ge dem skönhet i stället för aska,

glädjens olja i stället för sorg, en lovsång i stället för en bedrövad ande, så att de må kallas rättfärdighetens träd, Herrens plantering, som han må förhärligas med.

126:4.3 (1392.1) ”Sök vad gott är, och inte vad ont är, så att ni må leva, och då skall Herren, härskarornas Gud, vara med er. Hata vad ont är, och älska vad gott är; håll rätten vid makt i porten. Kanhända skall då Herren Gud vara nådig mot Josefs kvarleva.

126:4.4 (1392.2) ”Tvätta er då, och rena er; tag bort ert onda leverne från mina ögon; upphör att göra vad ont är och lär er att göra vad gott är; sök det som är rätt, hjälp de förtryckta. Försvara den faderlösa och för änkans talan.

126:4.5 (1392.3) ”Med vad skall jag träda fram inför Herren, för att buga mig inför hela jordens Herre? Skall jag träda fram inför honom med brännoffer, med årsgamla kalvar? Är Herren tillfredsställd med vädurar i tusental, får i tiotusental eller floder av olja? Skall jag ge min förstfödde till offer för min överträdelse, min livsfrukt till syndoffer för min själ? Nej, ty Herren har visat oss, O människor, vad gott är. Vad annat begär väl Herren av dig än att du handlar rättvist, älskar barmhärtighet och vandrar i ödmjukhet med din Gud?

126:4.6 (1392.4) ”Vid vem vill ni då likna Gud, som tronar över jordens krets? Lyft upp era ögon mot höjden och se vem som har skapat alla dessa världar, vem som för fram härskaran däruppe enligt nummer och som kallar dem alla vid namn. Han gör allt detta, ty så stor är hans makt, så väldig hans kraft, att inte en enda uteblir. Han ger den trötta kraft och förökar den maktlöses styrka. Frukta inte, ty jag är med dig. Var ej modfälld, ty jag är din Gud. Jag styrker dig och jag hjälper dig. Ja, jag skall upprätthålla dig med min rättfärdighets

högra hand, ty jag är Herren din Gud. Jag skall hålla din högra hand och säga till dig: Var inte rädd, ty jag hjälper dig.

126:4.7 (1392.5) ”Och ni är mitt vittne, säger Herren, och min tjänare som jag har utvalt för att alla må känna mig och tro mig och förstå att jag är den Evige. Jag, endast jag är Herren, och förutom mig finns ingen frälsare.”

126:4.8 (1392.6) När han hade läst detta satte han sig ned, och människorna gick hem till sig funderande över de ord som han så behagfullt hade läst för dem. Aldrig hade byborna sett honom så magnifikt allvarlig. Aldrig hade de hört hans röst så uppriktig och innerlig; aldrig hade de sett honom så manlig och beslutsam, så auktoritativ.

126:4.9 (1392.7) Denna sabbatseftermiddag klättrade Jesus tillsammans med Jakob upp för Nasarets bergskulle, och när de återvände hem skrev han ned de tio buden på grekiska med träkol på två släta trätavlor. Senare färgade och dekorerade Marta dessa tavlor, och länge hängde de på väggen ovanför Jakobs lilla hyvelbänk.

5. Ekonomiska bekymmer

126:5.1 (1392.8) Så småningom återgick Jesus och hans familj till det enkla liv som de hade levt under sina tidigare år. Deras kläder och även deras mat blev enklare. De hade gott om mjölk, smör och ost. När det var säsong hade de tillgång till de olika produkterna från sin trädgård, men för var månad som gick var det nödvändigt att iaktta större sparsamhet. Deras frukostar var mycket enkla; de sparade den

bästa maten för sitt kvällsmål. Bland dessa judar betydde avsaknad av förmögenhet emellertid inte underlägsenhet i socialt avseende.

126:5.2 (1392.9) Denne yngling hade redan fått en ganska bra uppfattning om hur människorna levde under hans tid. Hur väl han förstod arbetet i hemmet, ute på fälten och i verkstaden framgår av hans senare förkunnelse, som så ymnigt visar hans nära förtrogenhet med alla faser i människans erfarenhet.

126:5.3 (1392.10) Chasan i Nasaret fortfor att hålla fast vid tron på att Jesus skulle bli en stor lärare, troligen efterträdare till den vida berömda Gamaliel i Jerusalem.

126:5.4 (1393.1) Det såg ut som om alla Jesu planer för det framtida levnadsloppet hade gått om intet. Så som saker och ting nu utvecklade sig såg framtiden inte ljus ut. Men han vacklade inte och blev inte nedslagen. Han levde vidare en dag i sänder, gjorde väl sin plikt för stunden och utförde troget de *omedelbara* förpliktelser som hans ställning i livet medförde. Jesu liv är den eviga trösten för alla besvikna idealister.

126:5.5 (1393.2) Lönen för en vanlig daglönad timmerman höll sakta på att sjunka. Vid slutet av detta år kunde Jesus, när han arbetade från tidigt till sent, förtjäna endast motsvarigheten till omkring två kronor per dag. Under nästa år hade de svårt att betala skatterna till samhället, för att inte nämna utskylderna till synagogan och tempelskatten om en halv sikel. Under detta år försökte skatteindrivaren få ut en extra skatt från Jesus och hotade till och med att ta hans harpa.

126:5.6 (1393.3) Då Jesus var rädd för att skatteindrivarna kunde finna och konfiskera hans exemplar av skrifterna på grekiska gav han det

på sin femtonde födelsedag till synagogans bibliotek i Nasaret som myndighetsgåva till Herren.

126:5.7 (1393.4) Den stora chocken under Jesu femtonde år kom när han begav sig till Sepforis för att höra Herodes beslut i det besvär som hade anförts hos honom angående tvisten om den penningssumma som Josef hade inestående vid tiden för olyckshändelsen som ledde till hans död. Jesus och Maria hade hoppats få en anseelig summa, medan skattmästaren i Sepforis hade erbjudit dem ett futtigt belopp. Josefs bröder hade besvärat sig hos Herodes själv, och nu stod Jesus i palatset och hörde Herodes förkunna att hans far inte hade någonting inestående när han dog. För detta orättvisa besluts skull litade Jesus aldrig mer på Herodes Antipas. Det är därför inte förvånande att han en gång kallade Herodes för ”den räven”.

126:5.8 (1393.5) Det ständiga arbetet vid hyvelbänken under detta och efterföljande år berövade Jesus möjligheten att umgås med karavanresenärerna. Familjens serviceverkstad hade redan tagits över av hans farbror, och Jesus arbetade enbart i hemverkstaden där han var nära till hands för att hjälpa Maria med familjen. Vid denna tid började han sända Jakob upp till kamelplatsen för att inhämta information om händelserna i världen, och på så sätt försökte han hålla sig underrättad om de aktuella nyheterna.

126:5.9 (1393.6) Då han växte upp till man genomgick han alla de konflikter och orostillstånd som de genomsnittliga unga under tidigare och efterföljande tidsåldrar har genomgått. Den rigorösa erfarenheten att försörja sin familj var en säker garanti mot att inte ha alltför mycket tid för fåfång meditation eller att hänge sig åt mystiska tendenser.

126:5.10 (1393.7) Detta år arrenderade Jesus ett ansevärt jordområde genast norr om deras hem, och det delades upp som trädgårdsland för familjen. Vart och ett av de äldre barnen hade sin egen trädgård, och de började ivrigt tävla sinsemellan med sina odlingsprojekt. Deras äldste bror tillbringade någon tid tillsammans med dem i trädgården varje dag under grönsakernas odlingstid. När Jesus arbetade i trädgården med sina yngre bröder och systrar önskade han många gånger att de alla bodde på en bondgård ute på landet där de kunde njuta av friheten och obundenheten i ett obehindrat liv. Faktum var att de inte växte upp på landet, och Jesus som var en alltigenom praktisk yngling och idealist tog intelligent och energiskt itu med sitt problem, sådant han fann det, och gjorde allt som stod i hans makt för att anpassa sig själv och sin familj till realiteterna i deras situation och för att använda deras omständigheter till att på bästa möjliga sätt tillfredsställa deras enskilda och gemensamma önskningar.

126:5.11 (1393.8) En tid hyste Jesus ett svagt hopp om att han skulle kunna samla ihop tillräckligt med medel för att göra det möjligt att köpa en liten bondgård — under förutsättning att de kunde inkassera den ansevärda penningssumma som hans far hade inestående från sitt arbete på Herodes palatsbygge. Han hade verkligen allvarligt övervägt denna plan att flytta sin familj ut till landet. Men när Herodes vägrade att betala dem något av de pengar som Josef hade fått, gav de upp planerna på att äga ett hem på landet. Som det var lyckades de uppleva mycket av livet på en bondgård, då de nu hade tre kor, fyra får, en flock höns, en åsna och en hund förutom duvorna. Även de små telningarna hade sina regelbundna uppgifter att utföra i

det välordnade dagsprogram som var utmärkande för hemlivet i denna nasaretfamilj.

126:5.12 (1394.1) Då detta femtonde år var till ända hade Jesus också avslutat den farliga och svåra perioden i människans tillvaro, den tid som innebär en övergång från barndomens mer sorglösa år till medvetandet om den annalkande mandomstiden med dess tilltagande ansvar och större möjligheter att förvärva avancerad erfarenhet i utvecklingen av en ädel karaktär. Sinnets och kroppens växtperiod var avslutad, och nu började den verkliga livskarriären för denne unge man från Nasaret.

Urantiaboken

<< [Kapitel 126](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 128](#) >>

Kapitel 127

Ungdomsåren

127:0.1 (1395.1) DÅ JESUS kom in i ungdomsåren fann han sig vara huvudman för och enda försörjare av en stor familj. Inom några år efter hans fars död hade hela deras förmögenhet försvunnit. Med tidens gång blev han allt mer medveten om sin preexistens. Samtidigt började han allt tydligare inse att han befann sig på jorden och i köttslig gestalt i det uttryckliga syftet att uppenbara sin Paradisfader för människobarnen.

127:0.2 (1395.2) Ingen människa som i denna värld eller någon annan värld har genomlevt sin ungdomstid eller någonsin kommer att göra det, har haft eller kommer någonsin att ha mer tyngande problem att lösa eller mer förbryllande svårigheter att utreda. Av inga ungdomar på Urantia kommer det någonsin att krävas att de genomgår svårare

konflikter eller besvärligare situationer än vad Jesus själv fick uthärda under dessa påfrestande levnadsår från femton till tjugo.

127:0.3 (1395.3) Sedan Människosonen sålunda hade upplevt vad det faktiskt var att leva dessa ungdomsår i en värld ansatt av ondska och förvirrad av synd, fick han full kännedom om hur livet upplevs av ungdomen i alla Nebadons världar, och sålunda blev han för evigt den förståelsefulla tillflykten för de bekymrade och förbryllade ungdomarna under alla tidsåldrar och i alla världar i hela lokaluniversumet.

127:0.4 (1395.4) Långsamt men säkert och genom faktisk erfarenhet *förtjänar* den gudomlige Sonen rätten att bli härskare i sitt universum, den obestridde och supreme härskaren över alla skapade intelligenser i lokaluniversumets alla världar, den förståelsefulla tillflykten för varelser i alla tidsåldrar och av alla grader av personlig tillvaro och erfarenhet.

1. Det sextonde året (10 e.Kr.)

127:1.1 (1395.5) Den inkarnerade Sonen genomlevde spädbarnsåldern och upplevde en barndom utan särskilda händelser. Sedan trädde han fram från det prövande och svåra övergångsstadiet mellan barndomen och den gryende mandomen — han blev ynglingen Jesus.

127:1.2 (1395.6) Detta år blev han fysiskt fullvuxen. Han var en kraftfull och attraktiv yngling. Han blev allt mer sansad och allvarlig, men han var vänlig och sympatisk. Hans ögon var vänliga men forskande; hans leende var alltid vinnande och lugnande. Hans röst

var melodisk men auktoritativ, hans hälsning hjärtlig men okonstlad. Till och med vid de mest alldagliga kontakter syntes hos honom alltid skymta fram en tvåfaldig natur, den mänskliga och den gudomliga. Alltid kom denna kombination av en förståelsefull vän och en auktoritativ lärare fram hos honom. Dessa personlighetsdrag började framträda tidigt, redan under dessa ungdomsår.

127:1.3 (1395.7) Denna fysiskt starka och robusta yngling var också till sitt mänskliga intellekt fullt utvecklad; han hade inte hela erfarenheten från det mänskliga tänkandet, men hela kapaciteten för en sådan utveckling. Han hade en frisk och välproportionerad kropp, ett skarpt och analytiskt sinne, en vänlig och förstående läggning, ett något skiftande men energiskt temperament, vilka alla höll på att samordnas till en stark, imponerande och attraktiv personlighet.

127:1.4 (1396.1) Med tidens gång blev det allt svårare för hans mor och hans bröder och systrar att förstå honom. De tog anstöt av vad han sade och misstolkade vad han gjorde. De var alla oförmögna att förstå sig på sin äldste brors liv, emedan deras mor hade låtit dem förstå att han var bestämd till att bli det judiska folkets befriare. Efter att från Maria ha erhållit sådana tillkännagivanden som familjehemligheter, föreställ er deras förvirring då Jesus rättfram förnekade alla sådana idéer och avsikter.

127:1.5 (1396.2) Detta år började Simon i skolan och de var tvungna att sälja ett annat hus. Jakob tog nu hand om undervisningen av sina tre systrar, av vilka två var tillräckligt gamla för att börja studera på allvar. Så snart Rut blev något äldre tog Mirjam och Marta hand om henne. Vanligtvis fick flickorna i de judiska familjerna föga

undervisning, men Jesus höll fast vid (och hans mor samtyckte) att flickorna bör gå i skola på samma sätt som pojkarna, och eftersom synagogskolan inte ville ta emot dem kunde man inte göra annat än hålla skola i hemmet speciellt för dem.

127:1.6 (1396.3) Under hela detta år var Jesus strängt upptagen vid hyvelbänken. Lyckligtvis hade han mycket arbete; hans arbete var av så överlägsen kvalitet att han aldrig var sysslolös oberoende av hur ont om arbete det kunde vara i den trakten. Ibland hade han så mycket arbete att Jakob fick lov att hjälpa honom.

127:1.7 (1396.4) Vid slutet av detta år hade han så gott som bestämt sig för att efter han hade fostrat sin familj och hjälpt dem att gifta sig skulle han påbörja sin offentliga verksamhet som sanningslärare och uppenbarare av den himmelske Fadern för världen. Han visste att det inte var meningen att han skulle bli judarnas efterlängtede Messias, och han drog den slutsatsen att det var så gott som lönlöst att diskutera dessa frågor med sin mor. Han beslöt att låta henne ha sina idéer, vilka de än var, eftersom allt vad han tidigare hade sagt hade gjort föga eller inget intryck på henne, och han kom ihåg att hans far inte heller hade kunnat säga något som hade fått henne att ändra sig. Från detta år framåt talade han allt mindre om dessa problem med sin mor eller med någon annan. Hans mission var så säregen att ingen som levde på jorden kunde ge honom råd om hur den skulle utföras.

127:1.8 (1396.5) Han var en riktig om ock ung far för familjen. Han tillbringade varje möjlig stund tillsammans med sina yngre syskon, och de älskade honom sannerligen. Hans mor sörjde över att se honom arbeta så hårt. Hon sörjde över att han dag efter dag var tvungen att slita vid hyvelbänken för att tjäna familjens uppehälle i

stället för att vara i Jerusalem och studera under rabbinernas ledning, vilket de så tillgivet hade planerat. Fast det fanns mycket som Maria inte kunde förstå hos sin son älskade hon honom förvisso, och hon värdesatte i allra högsta grad det villiga sätt på vilket han axlade ansvaret för hemmet.

2. Det sjuttonde året (11 e.Kr.)

127:2.1 (1396.6) Ungefär vid den här tiden förekom, i synnerhet i Jerusalem och Judéen, en omfattande agitation för uppror mot skattebetalningen till Rom. Ett starkt nationalistiskt parti höll på att uppstå, och anhängarna kallades snart för seloter. Seloterna var, i motsats till fariséerna, inte villiga att invänta Messias ankomst. Deras avsikt var att få ett avgörande till stånd genom en politisk revolt.

127:2.2 (1396.7) En grupp organisatörer från Jerusalem anlände till Galiléen, och de hade god framgång innan de kom fram till Nasaret. När de kom för att träffa Jesus lyssnade han uppmärksamt på dem och ställde många frågor men vägrade att ansluta sig till partiet. Han avböjde att helt avslöja sina orsaker till att inte gå med i rörelsen, och hans vägran medförde att många av hans unga kamrater i Nasaret också avstod.

127:2.3 (1397.1) Maria gjorde sitt bästa för att få honom att ansluta sig, men hon kunde inte rubba honom ur fläcken. Hon gick så långt som till att antyda att hans vägran på hennes befallning att ta sig an denna nationalistiska sak var olydnad och bröt mot det löfte han hade gett efter deras återkomst från Jerusalem att vara underkastad sina

föräldrar, men som svar på denna antydning lade han endast en vänlig hand på hennes axel och sade, medan han såg henne i ögonen: ”Mor, hur kunde du?” Och Maria tog tillbaka sina ord.

127:2.4 (1397.2) En av Jesu morbröder (Marias bror Simon) hade redan anslutit sig till denna grupp, och han blev senare en funktionär inom avdelningen i Galiléen. Under flera år rådde något av ett främlingskap mellan Jesus och hans morbror.

127:2.5 (1397.3) Det började emellertid dra ihop sig till problem i Nasaret. Jesu inställning till dessa frågor hade lett till att det hade uppstått en klyfta bland de judiska ungdomarna i staden. Omkring hälften hade anslutit sig till den nationalistiska organisationen, och den andra hälften började bilda en motgrupp av mer moderata patrioter, som väntade sig att Jesus skulle överta ledarskapet. De var förvånade då Jesus avböjde den ära som erbjöds honom. Han angav som orsak sitt tunga familjeansvar, vilket de accepterade. Men situationen komplicerades mer då en förmögen jude, Isak, som lånade pengar åt icke-judar, dök upp och erbjöd sig att underhålla Jesus familj om han lade ifrån sig sina verktyg och övertog ledarskapet för dessa nasaretpatrioter.

127:2.6 (1397.4) Jesus, som då var knappt sjutton år, stod nu inför en av de mest delikata och svåraste situationer under den tidigare delen av sitt liv. Det är alltid svårt för andliga ledare att ta ställning till patriotiska frågor, i synnerhet när de kompliceras av främmande förtryckare som uppbär skatt, och i detta fall var det dubbelt så svårt emedan den judiska religionen var så inblandad i hela denna agitation mot Rom.

127:2.7 (1397.5) Jesu ställning försvårades av att hans mor och morbror, och till och med hans yngre bror Jakob, alla manade honom att ansluta sig till den nationalistiska rörelsen. Alla de förnämaste judarna i Nasaret hade gått med, och de unga män som inte hade anslutit sig till rörelsen skulle alla göra det den stund Jesus ändrade sig. Han hade en enda vis rådgivare i hela Nasaret, nämligen sin gamle lärare, chasan, som gav honom råd om vad han skulle svara medborgarkommittén i Nasaret när de kom för att be om hans svar på den offentliga vädjan som hade framförts. Under hela sitt unga liv var detta första gången Jesus medvetet tillgrip en social strategi. Hittills hade han alltid förlitat sig på en öppenhjärtig framställning av sanningen för att klargöra situationen, men nu kunde han inte tillkännage hela sanningen. Han kunde inte antyda att han var mer än en människa; han kunde inte avslöja sin uppfattning om den mission som väntade honom då han hade nått en mognare mansålder. Trots dessa begränsningar var hans religiösa trohet och nationella lojalitet nu direkt ifrågasatta. I hans familj rådde villervalla, hans unga vänner var splittrade och hela stadens judiska grupp var i tumult. Och att tänka sig att han var skulden till allt detta! Hur oskyldig han var till att avsiktligt vålla någon som helst svårighet, än en mindre störning av denna art.

127:2.8 (1397.6) Någonting måste göras. Han måste framföra sin inställning, och det gjorde han modigt och diplomatiskt till mångas, men inte allas, tillfredsställelse. Han höll fast vid de orsaker som han ursprungligen hade anfört och hävdade att hans första skyldighet gällde hans familj, att en mor som hade blivit änka och åtta bröder och systrar behövde något mer än vad man kunde få för enbart pengar

— livets fysiska nödvändigheter — att de var berättigade till en fars beskydd, omvårdnad och vägledning och att han inte med rent samvete kunde frigöra sig från de förpliktelser som en grym olycka hade ålagt honom. Han tackade hövligt sin mor och sin äldste bror för att de var villiga att frigöra honom men upprepade att lojaliteten mot den avlidne fadern hindrade honom från att lämna familjen oberoende av hur mycket pengar som skulle finnas tillgängligt för deras materiella uppehälle, och han fällde det oförglömliga yttrandet att ”pengar inte kan älska”. Under loppet av sitt uttalande gjorde Jesus flera beslöjade hänsyftningar på sin ”livsuppgift” men förklarade att oberoende av om den var förenlig med den militära motståndsidéen eller ej, hade han tillsammans med allt annat i sitt liv gett upp den för att troget kunna fullgöra sin skyldighet mot sin familj. Alla i Nasaret visste mycket väl att han var en god far för sin familj, och det var något som låg så nära hjärtat hos varje ädel jude att Jesu vädjan fick ett uppskattande gensvar i hjärtat hos många av hans åhörare. En del av dem som inte var så sinnade avväpnades av ett tal som Jakob nu höll, fastän det inte hörde till programmet. Chasan hade samma dag övat in talet med Jakob, men det var deras hemlighet.

127:2.9 (1398.1) Jakob sade att han var säker på att Jesus skulle hjälpa till att befria sitt folk om blott han (Jakob) vore tillräckligt gammal för att överta ansvaret för familjen och att om de blott samtyckte till att låta Jesus stanna ”hos oss för att vara vår far och lärare, då får ni inte endast en ledare från Josefs familj utan snart har ni fem trogna nationalister, ty finns det inte fem av oss pojkar som växer upp och träder fram från vår broder-faders vägledning för att tjäna vår

nation?” Sålunda fick gossen en spänd och hotfull situation till att få ett ganska lyckligt slut.

127:2.10 (1398.2) Krisen var tills vidare över, men aldrig glömdes denna händelse i Nasaret. Agitationen fortgick. Jesus hade inte längre allas gillande; de delade åsikterna kunde aldrig helt överbryggas. Detta, tillsammans med andra och senare tilldragelser, var en av de främsta orsakerna till att han under senare år flyttade till Kafarnaum.

Hädanefter hade man i Nasaret delade meningar om Människosonen.

127:2.11 (1398.3) Jakob gick ut skolan detta år och började arbeta på heltid hemma i snickarverkstaden. Han hade blivit skicklig i att arbeta med verktyg och tog nu över tillverkningen av ok och plogar medan Jesus började göra mer inredningsarbeten och svårare snickararbeten.

127:2.12 (1398.4) Detta år gjorde Jesus stora framsteg i att organisera sitt sinne. Så småningom hade han jämkat samman sin gudomliga och sin mänskliga natur, och han åstadkom hela denna organisation av intellektet i kraft av sina egna *beslut* och endast med bistånd av Ledsagaren i sitt inre, just en sådan Ledsagare som alla normala dödliga i alla världar har i sitt sinne efter utgivningen av en Son. Ännu hade inget övernaturligt inträffat i den unge mannens liv, förutom en budbärares besök, vilken hans äldre bror Immanuel hade sänt ut och som en gång uppenbarade sig för honom under natten i Jerusalem.

3. Det adertonde året (12 e.Kr.)

127:3.1 (1398.5) Under detta år avyttrades allt vad familjen ägde utom hemhuset och trädgården. Den sista fastigheten i Kafarnaum (utom en andel i en annan) såldes, och den var redan intecknad. Intäkterna användes för att betala skatter, för att köpa en del nya verktyg till Jakob och för att göra en avbetalning på familjens tidigare proviant- och reparationsbod nära karavanplatsen och som Jesus nu ämnade köpa tillbaka eftersom Jakob var tillräckligt gammal för att arbeta i hemverkstaden och hjälpa Maria med hemsysslorna. Då det ekonomiska trycket sålunda hade lättats för en tid beslöt Jesus att ta med Jakob till påskfirandet. De gav sig iväg till Jerusalem en dag i förtid, för att få vara ensamma, och färdades via Samarien. De gick till fots och Jesus berättade för Jakob om de historiska platserna längs vägen, så som hans far hade lärt honom under en liknande färd fem år tidigare.

127:3.2 (1399.1) Under färden genom Samarien såg de mycket och mycket främmande. På denna färd pratade de igenom många av sina problem, personliga, familjens och nationens. Jakob var en mycket religiös gosse, och fastän han inte var helt överens med sin mor beträffande det lilla han visste om planerna för Jesu livsverk, såg han ivrigt fram mot den tid då han skulle kunna överta ansvaret för familjen så att Jesus kunde påbörja sin mission. Han uppskattade mycket att Jesus tog honom upp till påskfesten, och de talade om framtiden mer ingående än någonsin tidigare.

127:3.3 (1399.2) Jesus tänkte mycket medan de färdades genom Samarien, i synnerhet i Betel och när de drack från Jakobs brunn. Han och hans bror diskuterade traditionerna om Abraham, Isak och Jakob. Han gjorde mycket för att förbereda Jakob för vad han skulle få

bevittna i Jerusalem, för att på detta sätt minska den chock som åtminstone han själv hade upplevt vid sitt första besök i templet. Jakob var emellertid inte lika känslig för allt detta som de såg. Han kommenterade det mekaniska och hjärtlösa sätt på vilket en del av prästerna utförde sina uppgifter, men på det hela taget gillade han storligen sin vistelse i Jerusalem.

127:3.4 (1399.3) Jesus tog Jakob med till Betania för påskmåltiden. Simon hade lagts till vila hos sina fäder, och Jesus skötte värdskapet i huset som huvudman för påskfamiljen då han hade fört med sig påsklammet från templet.

127:3.5 (1399.4) Efter påskmåltiden satte sig Maria ned för att tala med Jakob, medan Marta, Lasaros och Jesus samtalade med varandra till långt in på natten. Nästa dag deltog de i tempelgudstjänsterna, och Jakob upptogs som medlem i det israelitiska samväldet. När de den morgonen stannade upp Olivbergets krön för att se ut över templet utropade Jakob av förundran, men Jesus såg på Jerusalem under tystnad. Jakob kunde inte förstå sin brors beteende. Den kvällen återvände de igen till Betania och skulle ha vandrat hem följande dag, men Jakob insisterade på att de skulle gå tillbaka för att besöka templet och förklarade att han ville lyssna till lärarna. Fastän detta var sant hade han i sitt hjärta en hemlig önskan att få höra Jesus delta i diskussionerna, vilket hans mor hade berättat om. Följaktligen gick de till templet och hörde på diskussionerna, men Jesus ställde inga frågor. Det föreföll allt så barnsligt och betydelselöst för hans uppvaknande människo- och gudssinne — han kunde endast tycka synd om dem. Jakob var besviken över att Jesus inte sade något. Då

han frågade om det svarade Jesus endast: ”Min tid har inte kommit än.”

127:3.6 (1399.5) Nästa dag vandrade de hem via Jeriko och Jordandalen, och Jesus berättade under färden om mycket och mycket, även om sin tidigare färd längs denna väg när han var tretton år.

127:3.7 (1399.6) Efter att de hade återvänt till Nasaret började Jesus arbeta i familjens gamla reparationsbod, och han var mycket glad över att varje dag kunna träffa så många människor från alla delar av landet och de omgivande provinserna. Jesus älskade verkligen människor — helt vanligt folk. Varje månad gjorde han sina avbetalningar på boden, och med Jakobs hjälp fortsatte han att försörja familjen.

127:3.8 (1399.7) Flera gånger om året, då besökare inte fanns närvarande att läsa sabbatstexterna i synagogan, fortsatte Jesus med det, och mången gång kommenterade han även det lästa, men vanligen valde han texterna så att det var onödigt att kommentera. Han var skicklig i att arrangera de olika avsnitten som lästes så att ett ställe belyste ett annat. Om vädret blott tillät det försummade han aldrig att om sabbatseftermiddgarna ta med sina bröder och systrar ut på vandringar i naturen.

127:3.9 (1400.1) Ungefär vid denna tid startade chasan en filosofisk diskussionsklubb för unga män vilken träffades i hemmen hos olika medlemmar, ofta i hans eget hem. Jesus blev en framstående medlem av denna grupp, och på detta sätt kunde han återvinna en del av den lokala prestige som han hade förlorat något tidigare i samband med de nationalistiska motsättningarna.

127:3.10 (1400.2) Fastän hans umgängesliv var begränsat var det inte helt försummat. Han hade många goda vänner och trofasta beundrare både bland de unga männen och bland de unga kvinnorna i Nasaret.

127:3.11 (1400.3) I september kom Elisabet och Johannes på besök till familjen i Nasaret. Johannes, som hade förlorat sin far, ämnade återvända till kullarna i Judéen för att ägna sig åt jordbruk och fåravel, om inte Jesus rådde honom att stanna i Nasaret för att börja med snickararbete eller någon annan form av yrkesarbete. De visste inte att nasaretfamiljen praktiskt taget var medellös. Ju mer Maria och Elisabet talade om sina söner desto mer övertygade blev de att det vore bra för de två unga männen att arbeta tillsammans och ha mer kontakt med varandra.

127:3.12 (1400.4) Jesus och Johannes diskuterade mycket med varandra. De talade om en del mycket förtroliga och personliga angelägenheter. När besöket var över beslöt de att inte träffas igen förrän de skulle mötas i sin offentliga verksamhet efter det att ”den himmelske Fadern hade kallat” dem till deras arbete. Johannes var så imponerad av vad han såg i Nasaret att han beslöt att återvända hem och arbeta för sin mors uppehälle. Han blev övertygad om att han hade del i Jesu livsuppgift, men han såg att Jesus under många år skulle vara upptagen med att fostra sin familj, så han var mycket nöjdare med att återvända hem och slå sig ner för att sköta om deras lilla bondgård samt besörja för sin mors behov. Och Johannes och Jesus såg aldrig varandra igen förrän den dag vid Jordanfloden då Jesus infann sig för att döpas.

127:3.13 (1400.5) Lördagseftermiddagen den 3 december detta år slog döden för andra gången till i Nasaretfamiljen. Den lille Amos, deras babybror, dog efter en veckas sjukdom med hög feber. Efter att Maria hade genomlevt denna sorgetid med sin förstfödde son som enda stöd, erkände hon till sist och i fullaste bemärkelse Jesus som familjens verkliga huvudman, och han var sannerligen en förträfflig huvudman.

127:3.14 (1400.6) I fyra års tid hade deras levnadsstandard stadigt sjunkit. År efter år kände de trycket som den tilltagande fattigdomen förorsakade. Vid slutet av detta år stod de inför en av sina svåraste erfarenheter under sin mödosamma kamp. Jakob tjänade inte ännu särskilt mycket, och utgifterna för en begravning ovanpå allt annat fick dem att vackla. Jesus brukade endast säga till sin ängsliga och sörjande mor: ”Mor Maria, sorgen hjälper oss inte; vi gör alla vårt bästa, och mors leende kunde kanske rentav inspirera oss att överträffa oss själva. Dag för dag får vi styrka för dessa uppgifter av vårt hopp om att bättre tider väntar oss.” Hans orubbliga och praktiska optimism smittade verkligen av sig. Alla barnen levde i en atmosfär av förväntan på bättre tider och bättre förhållanden. Detta förhoppningsfulla mod bidrog mäktigt till att hos dem utveckla en stark och ädel karaktär, trots att deras fattigdom var deprimerande.

127:3.15 (1400.7) Jesus hade förmågan att effektivt kunna mobilisera alla sina sinnes-, själs- och kroppskrafter för den uppgift som omedelbart var förestående. Han kunde koncentrera sitt djuptänkande sinne just på det problem som han då önskade lösa, och detta i förening med hans outtröttliga *tålmod* gjorde det möjligt för honom att lugnt uthärda de prövningar som hör till en svår dödlig tillvaro — att leva som om han ”såg Honom som är osynlig”.

4. Det nittonde året (13 e.Kr.)

127:4.1 (1401.1) Vid den här tiden kom Jesus och Maria mycket bättre överens. Hon såg honom mindre som en son; han hade för henne blivit mer av en far för hennes barn. Livet myllrade varje dag av praktiska och direkta svårigheter. Allt mer sällan talade de om hans livsmission, ty med tiden var alla tankar hos dem bägge upptagna av uppehållet för och uppfostran av deras familj om fyra pojkar och tre flickor.

127:4.2 (1401.2) Vid början av detta år hade Jesus redan fått sin mor att helt acceptera hans metoder för barnuppfostran — den positiva uppmaningen att göra gott i stället för den äldre judiska metoden om förbud mot att göra det som är ont. I sitt hem och under hela sin tid som lärare till allmänheten använde Jesus alltid den *positiva* formen av förmaning. Alltid och allestans sade han: ”Gör så här — ni borde göra så.” Aldrig använde han det negativa sättet att lära som härstammade från forntidens tabun. Han undvek att med förbud betona det onda, medan han upphöjde det goda genom att påbjuda dess utövande. Bönestunden var i detta hushåll ett tillfälle att diskutera allt som gällde familjens välfärd.

127:4.3 (1401.3) Jesus började på ett klokt sätt disciplinera sina bröder och systrar vid en så tidig ålder att föga eller inget straff någonsin behövdes för att få dem att genast och helhjärtat lyda. Enda undantaget var Juda, som Jesus vid några tillfällen fann det nödvändigt att ålägga ett straff för att han hade brutit mot reglerna i hemmet. Vid tre tillfällen då det ansågs klokt att straffa Juda för av

honom själv erkända och avsiktliga brott mot familjens beteendenormer, fastställdes hans straff genom ett enhälligt avgörande som fattades av de äldre barnen, och Juda själv godkände straffet innan det utmättes.

127:4.4 (1401.4) Fastän Jesus var högst metodisk och systematisk i allt vad han gjorde, fanns det också i alla hans administrativa avgöranden en uppfriskande elasticitet i tolkningen och en individualitet i tillämpningen som storligen präglade barnen med den anda av rättvisa som motiverade deras fader-broder. Han disciplinerade aldrig godtyckligt sina bröder och systrar, och en sådan oföränderlig rättvishet och personlig hänsyn gjorde Jesus mycket kär för hela familjen.

127:4.5 (1401.5) Jakob och Simon försökte när de växte upp följa Jesu sätt att avvärja sina stridslystna och ibland ilskna lekkamrater genom att övertala dem och genom att inte göra motstånd, och de var ganska framgångsrika; men fast Josef och Juda samtyckte till dessa läror hemma, var de snabba att försvara sig när deras kamrater flög på dem. I synnerhet gjorde sig Juda skyldig till brott mot andan i denna undervisning. Att avhålla sig från att göra motstånd var inte en *regel* i familjen. Inget straff följde av brott mot den undervisning som var personlig.

127:4.6 (1401.6) I allmänhet brukade alla barnen, och i synnerhet flickorna, rådgöra med Jesus om sina barndomsproblem och anförtro sig åt honom just så som de skulle ha gjort åt en tillgiven far.

127:4.7 (1401.7) Jakob höll på att växa upp till en välbalanserad yngling med jämnt humör, men han var inte lika andligt lagd som Jesus. Han var mycket bättre i skolan än Josef som, fastän han var en

trägen arbetare, hade ännu mindre sinne för det andliga. Josef var en som knogade på, och han kom inte upp till de övriga barnens intellektuella nivå. Simon var en välmenande pojke, men alltför mycket drömmare. Det tog lång tid för honom att hitta sin plats i livet, och han orsakade Jesus och Maria en hel del bekymmer. Han var alltid en snäll gosse med goda avsikter. Juda var en orostiftare. Han hade de högsta ideal, men han var instabil till sitt temperament. Han hade fått allt och mer än så av sin mors beslutsamhet och gåpåaranda, men han saknade mycket av hennes sinne för proportioner och hänsyn.

127:4.8 (1402.1) Mirjam var en balanserad och förnuftig dotter som passionerat uppskattade allt ädelt och andligt. Marta var långsam i tanke och handling men ett mycket pålitligt och duktigt barn. Lilla Rut var hemmets solstråle, tanklös i sitt tal men ytterst ärlig i sitt hjärta. Hon nästan dyrkade sin storebror och fader. Men de skämde inte bort henne. Hon var ett näpet barn, men inte så vacker som Mirjam, som var familjens — om inte rentav hela stadens — skönhet.

127:4.9 (1402.2) Med tiden gjorde Jesus mycket för att liberalisera och modifiera familjens uppfattningar och seder i anslutning till sabbatsfirandet och många andra faser av religionen, och till alla dessa förändringar gav Maria sitt hjärtliga samtycke. Vid denna tid hade Jesus blivit den obestridde huvudmannen i huset.

127:4.10 (1402.3) Detta år började Juda i skolan, och det var nödvändigt för Jesus att sälja sin harpa för att bekosta dessa utgifter. Därmed var det sista av hans rekreationsnöjen borta. Han tyckte väldigt mycket om att spela harpa när han var matt i sinnet och trött i kroppen, men

han tröstade sig med tanken att harpan åtminstone inte kunde konfiskeras av skatteindrivaren.

5. Rebecka, Esras dotter

127:5.1 (1402.4) Fastän Jesus var fattig hade hans sociala ställning i Nasaret inte på något sätt försämrats. Han var en av stadens främsta unga män och högt ansedd av de flesta unga kvinnor. Då Jesus var ett så ståtligt exemplar av kraftfull och intellektuell manlighet, och med beaktande av hans rykte som en andlig ledare, var det inte märkligt att Rebecka, den äldsta dottern till Esra, en förmögen grossist och affärsman i Nasaret, skulle upptäcka att hon långsamt höll på att förälska sig i denne Josefs son. Hon anförtrrodde sin kärlek först åt Mirjam, Jesu syster, och Mirjam i sin tur diskuterade allt detta med sin mor. Maria blev ytterst upprörd. Höll hon på att förlora sin son, som nu hade blivit en oersättlig huvudman för familjen? Skulle svårigheterna aldrig ta slut? Vad skulle hända här näst? Sedan stannade hon upp för att begrunda vilken effekt ett äktenskap skulle ha för Jesu framtida levnadsbana. Inte ofta, men åtminstone ibland, drog hon sig till minnes att Jesus var ett "löftesbarn". Sedan hon och Mirjam hade diskuterat denna sak beslöt de att försöka sätta stopp för alltsammans, innan Jesus fick veta om det, genom att gå direkt till Rebecka, framlägga hela historien för henne och uppriktigt berätta för henne om sin tro på att Jesus var en bestämmelsens son, att han skulle bli en stor religiös ledare, kanske Messias.

127:5.2 (1402.5) Rebecka lyssnade med spänd uppmärksamhet; hon fascinerades av berättelsen och var mer än någonsin fast besluten att förena sitt öde med denne man som hon hade utvalt och att dela hans ledarskapskarriär. Hon resonerade (för sig själv) att en sådan man skulle desto mer behöva en trogen och effektiv hustru. Hon tolkade Marias försök att avråda henne som en naturlig reaktion inför rädslan att förlora sin familjs huvudman och enda försörjare, men då hon visste att hennes far godkände hennes dragning till timmermannens son räknade hon helt riktigt med att han gärna skulle förse familjen med en tillräcklig inkomst för att fullt kompensera förlusten av det som Jesus hade tjänat. När hennes far samtyckte till denna plan höll Rebecka nya överläggningar med Maria och Mirjam, och när hon inte lyckades vinna deras stöd dristade hon sig till att vända sig direkt till Jesus. Det gjorde hon i samverkan med sin far, som inbjöd Jesus till deras hem för att fira Rebeckas födelsedag då hon fyllde sjutton år.

127:5.3 (1403.1) Jesus lyssnade uppmärksamt och förståelsefullt till de förslag som först fadern och sedan Rebecka själv gjorde. Jesus gav ett vänligt svar som gick ut på att ingen mängd pengar kunde ersätta hans skyldighet att personligen fostra sin fars familj, att ”fullfölja den heligaste av människans alla ansvarsuppgifter — lojaliteten mot ens eget kött och blod.” Rebeckas far blev djupt rörd av Jesu ord om tillgivenheten för familjen och drog sig tillbaka från samtalet. Till sin hustru Maria sade han blott: ”Vi kan inte få honom till son; han är för ädel för oss.”

127:5.4 (1403.2) Sedan började det minnesvärda samtalet med Rebecka. Hittills i sitt liv hade Jesus gjort föga skillnad i sitt umgänge med pojkar och flickor, med unga män och unga kvinnor. Han hade

varit alltigenom alltför upptagen av de pressande problem som de praktiska jordiska angelägenheterna medförde och av det fängslande begrundandet av hans senare levnadsbana ”att sköta sin Faders angelägenheter” för att någonsin allvarligt ha övervägt den personliga kärlekens fullbordande i ett mänskligt äktenskap. Nu stod han emellertid inför ytterligare ett av dessa problem som varje genomsnittsmänniska måste möta och ta ställning till. Han var sannerligen ”prövad i allting på samma sätt som vi”.

127:5.5 (1403.3) Sedan han hade lyssnat uppmärksamt tackade han Rebecka uppriktigt för den beundran hon hade uttryckt och tillade: ”Det skall uppmuntra och trösta mig under alla mina levnadsdagar.” Han förklarade att han inte var fri att knyta förbindelser med någon kvinna förutom sådana som gällde ett vanligt broderligt förhållande och ren vänskap. Han gjorde det klart att hans första och förnämsta skyldighet var att fostra sin fars familj, att han inte kunde tänka på äktenskap förrän den uppgiften var slutförd; och sedan tillade han: ”Om jag är en ödets son, får jag inte åta mig livslånga förpliktelser förrän den tid har kommit då min ödesbestämmelse skall uppenbaras.”

127:5.6 (1403.4) Rebeckas hjärta var krossat. Hon vägrade att låta sig tröstas och ansatte sin far med böner om att de skulle lämna Nasaret, tills han slutligen samtyckte till att flytta till Sepforis. Under åren därefter hade Rebecka endast ett svar till de många män som sökte vinna henne för äktenskap. Hon levde för ett enda syfte — för att invänta den tid då denne i hennes ögon störste av alla män som någonsin levt skulle inleda sitt livsskede som den levande sanningen lärare. Hon följde honom hängivet under hans offentliga verksamhets

händelserika år och fanns på plats (oobserverad av Jesus) den dag då han i segertåg red in i Jerusalem; och hon stod ”bland de andra kvinnorna” vid Marias sida den ödesdigra och tragiska eftermiddag då Människosonen hängde på korset, för henne och för oräkneliga världar i höjden ”den ende alltigenom älskvärde och den störste bland tiotusen”.

6. Hans tjugonde år (14 e.Kr.)

127:6.1 (1403.5) Det viskades i Nasaret och senare i Kafarnaum om Rebeckas kärlek till Jesus, så att medan många kvinnor under de kommande åren älskade Jesus såsom även män älskade honom, behövde han inte längre tillbakavisa någon annan uppriktig kvinnas personliga erbjudande om sin tillgivenhet. Från denna tid framåt fick människornas tillgivenhet för Jesus mer karaktären av en andäktig och dyrkande uppskattning. Både män och kvinnor älskade honom innerligt och för vad han var, utan någon antydning av tillfredsställelse för det egna jaget eller önskan om kärleksfullt ägande. Men under många år, alltid när Jesu människopersonlighet kom på tal, berättades det även om Rebeckas hängivenhet.

127:6.2 (1404.1) Mirjam som helt kände till det inträffade med Rebecka och som visste hur hennes bror hade avstått från till och med en vacker jungfrus kärlek (utan att inse att hans framtida ödesbestämmelse hade betydelse i sammanhanget), började idealisera Jesus och älska honom med en rörande och djup tillgivenhet som för en far såväl som för en bror.

127:6.3 (1404.2) Fastän de knappast hade råd med någon färd upp till Jerusalem till påskan, hade Jesus en underlig längtan att bege sig dit. Hans mor, som kände till vad han nyligen hade gått igenom med Rebecka, vist uppmanade honom att gå upp dit. Han var inte märkbart medveten om det, men vad han mest behövde var ett tillfälle att tala med Lasaros och att få träffa Marta och Maria. Näst efter sin egen familj älskade han dessa tre mest av alla.

127:6.4 (1404.3) På sin färd till Jerusalem gick han via Megiddo, Antipatris och Lydda, delvis längs samma väg som hade använts då han togs tillbaka till Nasaret vid återkomsten från Egypten. Han tillbringade fyra dagar med att vandra upp till påskhögtiden och tänkte mycket på de tidigare händelser som hade inträffat i och omkring Megiddo, det internationella slagfältet i Palestina.

127:6.5 (1404.4) Jesus fortsatte färden genom Jerusalem och stannade upp endast för att se ut över templet och skarorna av besökare som höll på att samla. Han hade en märklig och tilltagande motvilja mot detta av Herodes byggda tempel med dess politiskt utnämnda prästerskap. Han ville framför allt träffa Lasaros, Marta och Maria. Lasaros var lika gammal som Jesus och nu husets herre. Vid tiden för det här besöket hade Lasaros mor också lagts till ro i graven. Marta var något över ett år äldre än Jesus, medan Maria var två år yngre. Jesus var det ideal som de alla tre dyrkade.

127:6.6 (1404.5) Under detta besök inträffade ett av de periodiska utbrotten av uppror mot traditionen — ett uttryck av förnärmelse över de ceremoniella seder som Jesus ansåg gav en felaktig bild av hans Fader i himlen. Då de inte visste att Jesus skulle komma hade Lasaros ordnat det så att påskan skulle firas med vänner i en grannby längs

vägen ned till Jeriko. Jesus föreslog nu att de skulle fira festen där de befann sig, i Lasaros hus. ”Men” sade Lasaros, ”vi har inget påsklamm.” Då inledde Jesus en lång och övertygande föreläsning om att Fadern i himlen sannerligen inte var intresserad av sådana barnsliga och meningslösa ritualer. Efter en högtidlig och innerlig bön steg de upp och Jesus sade: ”Låt dem som bland mitt folk har ett barnsligt och förmörkat sinne tjäna sin Gud så som Moses bestämde; det är bäst för dem att göra så, men låt oss som har sett livets ljus inte längre närma oss vår Fader genom dödens mörker. Låt oss vara fria i vetenskapen om sanningen om vår Faders eviga kärlek.”

127:6.7 (1404.6) Den kvällen i skymningen satte sig dessa fyra ned för att fira den första påskhögtid som fromma judar någonsin hade firat utan påsklamm. Det osyrade brödet och vinet hade gjorts i ordning för denna påsk, och dessa symboler som Jesus kallade ”livets bröd” och ”livets vatten” gav han nu till sina kamrater, och de åt i högtidlig överensstämmelse med den förkunnelse som de nyss hade tagit del av. Han hade för sed att alltid utföra denna sakramentsritual under sina senare besök i Betania. När han kom hem berättade han allt detta för sin mor. Hon var först chockerad men började så småningom förstå hans synsätt. Trots det var hon mycket lättad när Jesus försäkrade henne att han inte ämnade introducera detta nya sätt att fira påsk i deras familj. Hemma med barnen fortfor han år efter år att äta påskmåltiden ”i enlighet med Mose lag”.

127:6.8 (1404.7) Det var under detta år som Maria hade ett långt samtal med Jesus om äktenskap. Hon frågade honom rakt på sak om han skulle gifta sig om han vore fri från sina ansvar för familjen. Jesus förklarade för henne att eftersom de omedelbara plikterna inte tillät

honom att gifta sig hade han inte nämnvärt tänkt på saken. Han uttryckte sitt tvivel om att han någonsin skulle ingå äktenskap; han sade att allt sådant måste invänta ”hans stund”, den tid då ”hans Faders arbete måste börja”. Då han redan hade beslutat att inte bli far till köttsliga barn ägnade han inte frågan om mänskligt äktenskap någon nämnvärd tanke.

127:6.9 (1405.1) Detta år tog han på nytt itu med uppgiften att väva samman sin dödliga och sin gudomliga natur till en enkel och effektiv *människoindividualitet*. Hans tillväxt fortgick när det gällde moralisk status och andlig insikt.

127:6.10 (1405.2) Fastän all deras egendom i Nasaret (utom deras hem) hade avyttrats hade de detta år en viss ekonomisk hjälp då de sålde sin andel av en fastighet i Kafarnaum. Det var det sista som återstod av Josefs kvarlåtenskap. Denna fastighetsaffär i Kafarnaum gjordes med en båtbyggare som hette Sebedaios.

127:6.11 (1405.3) Josef gick ut synagogans skola detta år och gjorde sig redo att börja arbeta vid den lilla hyvelbänken i hemmets snickarverkstad. Fastän dödsboet efter deras far var tomt, fanns det utsikter till att de skulle kunna hålla fattigdomen på avstånd då tre av dem nu arbetade regelbundet.

127:6.12 (1405.4) Jesus utvecklas nu snabbt till en man, inte endast en ung man utan en vuxen man. Han har lärt sig väl att bära ansvar. Han vet hur man går vidare trots besvikelser. Han håller tappert när hans planer kullkastas och hans avsikter tillfälligt omintetgörs. Han har lärt sig att vara redbar och rättvis även när han möts av orättvisa. Han lär sig att anpassa sina ideal om ett andligt levnadssätt till den jordiska tillvarons praktiska krav. Han lär sig att planera för uppnåendet av

idealismens högre och avlägsna mål medan han idogt arbetar för uppnåendet av nödvändighetens närmare och omedelbara mål. Stadigt förvärvar han skicklighet i att anpassa sina strävanden efter de alldagliga krav som människans situation ställer. Han har nästan helt lärt sig att behärska tekniken med vilken energin i den andliga drivkraften används för att driva den materiella resultatuppnåelsens mekanism. Han håller sakta på att lära sig att leva det himmelska livet samtidigt som han fortsätter med sin jordiska tillvaro. Allt mer förlitar han sig på att hans himmelske Fader i sista hand vägleder honom samtidigt som han antar faderns roll i att leda och instruera barnen i sin jordiska familj. Han håller på att bli erfaren i att skickligt rycka till sig segern från själva gapet i det nederlag som hotar. Han lär sig att omforma svårigheterna i tiden till segrar i evigheten.

127:6.13 (1405.5) Så under årens gång fortsätter denne unge man i Nasaret att uppleva livet så som det levs i de dödligas köttsliga gestalt i tidens och rymdens världar. Han lever ett fullt, representativt och ymnigt liv på Urantia. Han lämnade denna värld med mogen erfarenhet av det som hans skapade varelser upplever under de korta och strävsamma åren i sitt första liv, det köttsliga livet. All denna mänskliga erfarenhet är något som Universumets Härskare för evigt äger. Han är vår förstående broder, deltagande vän, erfarne härskare och barmhärtige fader.

127:6.14 (1405.6) Som barn inhämtade han en omfattande kunskapsmängd, som yngling sorterade, klassificerade och korrelerade han denna information, och nu som man i denna värld börjar han som förberedande åtgärd organisera dessa mentala tillgångar för att kunna användas i hans senare undervisning,

omvårdnadsverksamhet och tjänande till förmån för hans dödliga medmänniskor i denna värld och på alla andra bebodda sfärer överallt i hela Nebadons universum.

127:6.15 (1405.7) Född till världen som ett spädbarn i denna värld har han levt sin barndoms liv och upplevt ungdomens och den tidiga mandomens efter varandra följande skeden. Han står nu på tröskeln till den mogna mandomsåldern, rik på erfarenhet av människolivet, fylld av förståelse för den mänskliga naturen och full av sympati för svagheterna i människans natur. Han håller på att bli skicklig i den gudomliga förmågan att uppenbara sin Paradisfader för dödliga varelser i alla tidsåldrar och alla utvecklingsstadier.

127:6.16 (1406.1) Nu som fullvuxen man, som en världens vuxen människa, gör han sig beredd att fortsätta sin suprema mission att uppenbara Gud för människorna och att leda människorna till Gud.

Urantiaboken

<< [Kapitel 127](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 129](#) >>

Kapitel 128

Jesu tidiga mandomstid

128:0.1 (1407.1) DÅ JESUS från Nasaret trädde in i de tidiga åren av sitt vuxenliv, hade han levt och levde fortsättningsvis så som en normal och genomsnittlig människa lever på jorden. Jesus kom till denna värld precis så som alla andra barn; han hade inget att göra med valet av sina föräldrar. Han valde emellertid just denna värld som den planet där han skulle företa sin sjunde och sista utgivning, sin inkarnering i de dödligas köttsliga gestalt, men i övrigt kom han till världen på ett naturligt sätt, växte upp som ett barn av denna värld och brottades med växlingarna i sin omgivning precis så som andra dödliga i denna och i liknande världar.

128:0.2 (1407.2) Var alltid uppmärksam på det tvåfaldiga ändamålet med Mikael's utgivning på Urantia:

128:0.3 (1407.3) 1. Att bemästra erfarenheten att leva en människovarelses fullvärdiga liv i köttslig gestalt, att fullborda sin suveränitet i Nebadon.

128:0.4 (1407.4) 2. Att uppenbara den Universelle Fadern för de dödliga invånarna i tidens och rymdens världar och att effektivare leda dessa samma dödliga till en bättre förståelse av den Universelle Fadern.

128:0.5 (1407.5) Alla andra förmåner för de skapade varelserna och fördelar för universumet var underordnade och sekundära i förhållande till dessa huvudsyften med utgivningen i dödlig gestalt.

1. Det tjugoförsta året (15 e.Kr.)

128:1.1 (1407.6) I och med att Jesus hade uppnått vuxen ålder tog han på allvar och fullt medvetet itu med uppgiften att fullborda den erfarenhet som skulle göra det möjligt för honom att veta hur hans lägsta intelligenta varelser lever, och att därmed slutligt och fullständigt förtjäna rätten till obegränsad härskarmakt i det universum som han själv hade skapat. Han gick in i denna väldiga uppgift med full insikt om sin duala natur. Han hade emellertid redan effektivt kombinerat dessa två naturer till en enda — till Jesus från Nasaret.

128:1.2 (1407.7) Joshua ben Josef visste mycket väl att han var en människa, en dödlig människa född av kvinna. Detta framgår av den första titel som han valde sig, *Människoson*. Han var sannerligen av kött och blod, och även nu då han med suverän auktoritet leder ett

universums öden bär han fortfarande bland sina talrika välförtjänta titlar benämningen Människosonen. Det är bokstavligen sant att den Universelle Faderns skapande Ord — Skaparsonen — ”blev kött och levde på Urantia som en människa av den världen”. Han arbetade, tröttnades, vilade och sov. Han hungrade och tillfredsställde hungern med föda; han törstade och släckte sin törst med vatten. Han upplevde hela skalan av människans känslor och emotioner; han var ”prövad i allting på samma sätt som ni är”, och han led och dog.

128:1.3 (1407.8) Han skaffade sig kunskap, fick erfarenhet och kombinerade dessa till visdom, precis som världens andra dödliga. Före sitt dop brukade han inte någon övernaturlig kraft. Han använde inte någon makt eller något medel som inte var en del av hans mänskliga förmåga som en son till Josef och Maria.

128:1.4 (1408.1) Beträffande de egenskaper han hade före sin tillvaro som människa, tömde han sig på dem. Innan han började sin offentliga verksamhet var hans kunskap om människor och händelser helt begränsad till det han själv hade lärt sig. Han var en sann människa bland människor.

128:1.5 (1408.2) Det är för evigt och verkligen sant: ”Vi har en sådan hög regent som kan ha medlidande med våra svagheter. Vi har en Härskare som var prövad och frestad i allting, liksom vi, dock utan synd.” Emedan han själv har lidit, då han prövades och frestades, har han en överflödande förmåga att förstå och vårda sig om dem som är förvirrade och betryckta.

128:1.6 (1408.3) Timmermannen i Nasaret förstod nu till fullo det arbete som väntade honom, men han valde att leva sitt människoliv så

som det flödade fram i sin naturliga fåra. Och i vissa av dessa saker är han för visso ett exempel för sina dödliga varelser, så som det även är skrivet: ”Var så till sinnes som Jesus Kristus var, han som, emedan han var av Guds väsen, inte fann det märkligt att vara likställd med Gud. Men han gjorde sig själv obetydlig, iklädde sig en skapad varelses gestalt och föddes i människoskepnad. Då han sålunda tagit form som människa, ödmjukade han sig och blev lydig intill döden, ja, intill döden på korset.”

128:1.7 (1408.4) Han levde sitt liv som dödlig precis så som alla andra medlemmar av människosläktet kan leva sina liv, ”han som under sitt liv på jorden så ofta frambar böner och åkallan, även med starka känslor och med tårar, till Honom som kan frälsa från allt ont, och han blev bönhörd för sin tros skull”. Därför hövdes det honom att *i varje avseende* bli lik sina bröder, för att han skulle kunna bli en barmhärtig och förståelsefull suverän härskare över dem.

128:1.8 (1408.5) Sin mänskliga natur tvivlade han aldrig på; den var självklar och alltid närvarande i hans medvetande. Beträffande hans gudomliga natur fanns det alltid rum för tvivel och gissningar, åtminstone var det så fram till hans dop. Hans insikt om sin gudomlighet kom långsamt och var — från människans synpunkt — en naturlig evolutionär uppenbarelse. Denna uppenbarelse av hans gudomlighet och hans egen insikt om den började i Jerusalem, då han ännu inte hade fyllt tretton år, med den första övernaturliga händelsen i hans tillvaro som människa. Denna erfarenhet som gjorde att han blev medveten om sin gudomliga natur fullbordades vid tiden för hans andra övernaturliga upplevelse under hans liv i köttslig gestalt, nämligen den händelse som anslöt sig till att Johannes döpte honom i

Jordanfloden och som markerade början av hans offentliga livsskede präglad av omvårdnad och förkunnelse.

128:1.9 (1408.6) Mellan dessa två himmelska besök, den ena under hans trettonde år och den andra vid hans dop, inträffade ingenting övernaturligt eller övermänskligt i denne inkarnerade Skaparsons liv. Trots det var denna baby i Betlehem, denne gosse, yngling och man i Nasaret, i verkligheten den inkarnerade Skaparen av ett universum; men han använde aldrig det minsta av denna makt, och inte heller vägledning från andra himmelska personligheter än sin skyddsängel, i det liv han levde som människa fram till den dag då Johannes döpte honom. Vi som vittnar om detta vet vad vi talar om.

128:1.10 (1408.7) Dock var han under alla dessa år av sitt liv i köttslig gestalt verkligen gudomlig. Han var faktiskt en av Paradisfaderns Skaparsöner. När han väl en gång hade tagit sig an sitt offentliga livsskede, efter att tekniskt ha fullbordat sin rent mänskliga erfarenhet av att förvärva suveränitet, tvekade han inte att offentligt medge att han var Guds Son. Han tvekade inte att förkunna: ”Jag är Alfa och Omega, begynnelsen och slutet, den förste och den siste.” Han protesterade inte under senare år när han kallades Härlighetens Herre, Härskaren över ett universum, hela skapelsens Herre Gud, Israels Helige, Herren till alla, vår Herre och vår Gud, Gud hos oss som har ett namn över alla namn och i alla världar, Allsmäktigheten i ett universum, denna skapelses Universumsinne, Den hos vilken alla visdomens och kunskapens skatter finns fördolda, Han vars fullhet fyller allt i alla, den evige Gudens eviga Ord, Han som var till före allt annat och i vilken allting består, himlarnas och jordens Skapare, Upprätthållaren av ett universum, Domaren över hela jorden, Givaren

av det eviga livet, den Sanne Herden, världarnas Befriare och vår frälsnings Hövding.

128:1.11 (1409.1) Han invände aldrig mot någon av dessa titlar när de användes om honom efter det att han hade övergått från sitt rent mänskliga liv till de senare åren då han var medveten om gudomlighetens omvårdnad i människogestalt för mänsklighetens del och till fromma för mänskligheten i denna värld och för alla andra världar. Jesus invände endast mot en enda titel som användes om honom: När han en gång kallades Immanuel svarade han endast: ”Det är inte jag, det är min äldre broder.”

128:1.12 (1409.2) Även efter det att Jesus hade övergått till större sammanhang i livet på jorden underordnade han sig alltid ödmjukt den himmelske Faderns vilja.

128:1.13 (1409.3) Efter sitt dop tillät han dem som uppriktigt trodde på honom och tacksamt följde honom att dyrka honom. Redan medan han brottades med fattigdomen och arbetade med sina händer för att skaffa livets nödtorft åt sin familj växte hans medvetande om att han var en Son till Gud. Han visste att han hade skapat himlarna och själva den jord där han nu levde sitt liv i människogestalt. Och skarorna av himmelska varelser i hela det stora universum som följde med händelserna visste likaså att denne man i Nasaret var deras älskade Härskare och Skaparfader. Utigenom universumet Nebadon förhärskade en djup, spänd förväntan under alla dessa år; alla himmelska ögon var ständigt riktade mot Urantia — mot Palestina.

128:1.14 (1409.4) Detta år vandrade Jesus upp till Jerusalem med Josef för att fira påskan. Eftersom han hade tagit Jakob med sig till templet

för hans invigning, såg han det som sin plikt att också ta Josef dit. Jesus visade aldrig någon som helst partiskhet i sitt förhållande till familjen. Han gick med Josef till Jerusalem den vanliga vägen genom Jordandalen men återvände till Nasaret längs den väg öster om Jordan som ledde genom Amathus. Medan de vandrade ned längs Jordanfloden berättade Jesus om judisk historia för Josef, och på återvägen berättade han om Rubens, Gads och Gileads ansedda stammar som enligt traditionen hade bott i dessa trakter öster om floden.

128:1.15 (1409.5) Josef ställde många ledande frågor till Jesus om hans livsmission, men till de flesta av dessa förfrågningar svarade Jesus endast: ”Min stund har inte kommit än.” Under dessa intima diskussioner fällde han emellertid mångt ord som Josef mindes under de påföljande årens upprörande händelser. Jesus firade denna påsk tillsammans med Josef hos sina tre vänner i Betania, så som hans sed var när han befann sig i Jerusalem för att delta i dessa minneshögtider.

2. Det tjugoandra året (16 e.Kr.)

128:2.1 (1409.6) Detta år var ett av de många då Jesu bröder och systrar upplevde de svårigheter och prövningar som hör ihop med ungdomstidens problem och återanpassningar. Jesus hade nu bröder och systrar i åldrar mellan sju och aderton år, och han hade fullt upp med att hjälpa dem att anpassa sig till det nya uppvaknandet i deras intellektuella och emotionella liv. Han fick sålunda brottas med

ungdomstidens problem allteftersom de framträdde i hans yngre bröders och systrars liv.

128:2.2 (1410.1) Detta år slutade Simon skolan och började arbeta tillsammans med Jesu gamle lekkamrat och ständigt beredde försvarare från pojkåren, stenhuggaren Jakob. Som resultat av flera överläggningar inom familjen beslöts det att det var oklokt att alla pojkar blev snickare. Man tänkte att om de diversifierade sina yrken skulle de kunna åta sig uppförandet av hela hus på entreprenad. Dessutom hade inte alla haft tillräckligt med arbete, då tre av dem hade arbetat som snickare på heltid.

128:2.3 (1410.2) Jesus fortsatte detta år med inredningsarbeten i olika hus och med finare snickeriarbeten men vistades största delen av tiden i reparationsboden för karavanerna. Jakob började alternera tjänstgörandet med honom i boden. Under senare delen av detta år, när det var ont om snickararbete i Nasarettrakten, lämnade Jesus Jakob att sköta reparationsboden och Josef hemma vid hyvelbänken medan han begav sig till Sepforis för att arbeta med en smed. Han arbetade i sex månader med metaller och skaffade sig en anseende skicklighet vid städet.

128:2.4 (1410.3) Innan Jesus började med sitt nya arbete i Sepforis höll han ett av sina periodiska familjemöten och installerade högtidligt Jakob, som nyss hade fyllt aderton år, som ansvarig huvudman för familjen. Han lovade sin bror sitt hjärtliga stöd och allt sitt bistånd samt tog av varje familjemedlem formellt löfte om att lyda Jakob. Från denna dag tog Jakob fullt ekonomiskt ansvar för familjen, och Jesus överlämnade veckovis lönen till sin bror. Aldrig mer tog Jesus tyglarna från Jakobs hand. Medan han arbetade i Sepforis kunde han

ha gått hem varje kväll om det hade varit nödvändigt, men han stannade avsiktligt borta och angav vädret eller något annat som orsak, men hans verkliga motiv var att träna Jakob och Josef i att bära ansvaret för familjen. Han hade påbörjat en långsam process med att avvänja sin familj. Varje sabbat återvände Jesus till Nasaret, och ibland under veckan när situationen så krävde, för att se hur det nya arrangemanget fungerade, för att ge råd och för att komma med nyttiga förslag.

128:2.5 (1410.4) Då Jesus i sex månader bodde en stor del av tiden i Sepforis hade han ett nytt tillfälle att bättre göra sig förtrogen med den icke-judiska synen på livet. Han arbetade hos icke-judar, bodde hos icke-judar, och på alla möjliga sätt studerade han ingående och noggrant deras levnadsvanor och det icke-judiska sinnet.

128:2.6 (1410.5) Morálnormerna i Herodes Antipas hemstad stod så långt under till och med karavanstaden Nasarets normer att Jesus efter sex månaders vistelse i Sepforis inte hade någonting emot att finna en orsak till att återvända till Nasaret. Den grupp han arbetade åt skulle till att bli engagerad i offentliga arbeten både i Sepforis och i den nya staden Tiberias, och Jesus ville inte ha något att göra med något slags av arbete som stod under Herodes Antipas övervakning. Det fanns ytterligare andra orsaker som gjorde att Jesus tyckte att det var klokt att återvända till Nasaret. När han återvände till reparationsboden övertog han inte på nytt den personliga ledningen av familjens angelägenheter. Han arbetade tillsammans med Jakob i verkstaden och lät honom så långt som möjligt fortsätta med tillsynen av hemmet. Jakobs skötsel av familjens utgifter och hans handhavande av hemmets budget fortgick ostört.

128:2.7 (1410.6) Just genom en sådan klok och väl uttänkt planering beredde Jesus vägen för att så småningom dra sig tillbaka från att aktivt ta del i sin familjs ärenden. När Jakob hade fått två års erfarenhet som ansvarig huvudman för familjen — och två hela år innan han (Jakob) skulle gifta sig — fick Josef ta över ansvaret för hushållskassan och den allmänna omsorgen om hemmet anförtroddes honom.

3. Det tjugotredje året (17 e.Kr.)

128:3.1 (1411.1) Detta år lättade det ekonomiska trycket något då fyra arbetade. Mirjam tjänade ansevärt genom att sälja mjölk och smör. Marta hade blivit skicklig i att väva. Av inköpspriset för reparationsboden hade över en tredjedel betalats. Situationen medgav att Jesus upphörde med sitt arbete i tre veckor för att ta Simon till Jerusalem till påsken, och det var den längsta period han var fri från det dagliga slitet sedan sin fars död.

128:3.2 (1411.2) De färdades till Jerusalem via Dekapolis och genom Pella, Gerasa, Filadelfia, Heshbon och Jeriko. De återvände till Nasaret längs kustvägen som gick förbi Lydda, Joppa och Caesarea och därifrån gick runt Karmelberget till Ptolemais och Nasaret. Denna tur gjorde Jesus ganska väl förtrogen med hela Palestina norr om Jerusalemområdet.

128:3.3 (1411.3) I Filadelfia blev Jesus och Simon bekanta med en köpman från Damaskus som visade ett så stort tycke för dessa två från Nasaret att han insisterade på att de skulle stanna hos honom i

hans hem i Jerusalem. Medan Simon deltog i tempelritualerna tillbringade Jesus mycket av sin tid i samtal med denne bildade och bereste världsman. Denne köpman ägde över fyra tusen karavankameler. Han hade intressen över hela den romerska världen och var nu på väg till Rom. Han föreslog att Jesus skulle komma till Damaskus för att börja arbeta med hans orientaliska importverksamhet, men Jesus förklarade att han inte tyckte det var rätt att just då bege sig så långt bort från sin familj. På vägen tillbaka hem tänkte han emellertid mycket på dessa avlägsna städer och ännu mer avlägsna länder långt i väster och långt i öster, länder som han så ofta hade hört karavanpassagerarna och -ledarna tala om.

128:3.4 (1411.4) Simon njöt mycket av sitt besök i Jerusalem. Han upptogs vederbörligen som medborgare i det israelitiska samhället vid den invigning av förbundets nya söner vilken skedde på påskan. Medan Simon deltog i påskceremonierna blandade sig Jesus med skarorna av besökare och hade många intressanta personliga samtal med talrika icke-judiska proselyter.

128:3.5 (1411.5) Kanske den mest betydande av alla dessa kontakter var den som han hade med en ung hellenist som hette Stefanos. Denne unge man var på sitt första besök i Jerusalem och råkade träffa Jesus torsdag eftermiddag under påskveckan. Medan de båda vandrade omkring och tittade på Hasmonéerpalatset inledde Jesus en alldaglig konversation som resulterade i att de blev intresserade av varandra och som ledde till en fyra timmars diskussion om livets väg, den sanna Guden och dyrkandet av honom. Det som Jesus sade gjorde ett djupt intryck på Stefanos som aldrig glömde hans ord.

128:3.6 (1411.6) Detta var samme Stefanos som senare blev en som trodde på Jesu förkunnelse och vars djärvhet vid predikandet av detta tidiga evangelium ledde till att han stenades till döds av rasande judar. En del av Stefanos djärvhet, när han predikade sin ovanliga uppfattning om det nya evangeliet, var ett direkt resultat av hans tidigare samtal med Jesus. Men Stefanos hade aldrig ens den minsta tanke på att den galilé som han ungefär femton år tidigare hade talat med var samma person som han senare förkunnade som världens Frälsare och för vilken han så snart skulle dö och sålunda bli den första martyren i den kristendom som då nyligen hade börjat utvecklas. När Stefanos gav upp sitt liv, priset för att han angrep det judiska templet och dess traditionella bruk, stod där intill en som hette Saulus, en medborgare från Tarsus. När Saulus såg hur denna grek kunde dö för sin tro föddes i hans hjärta de känslor som till slut ledde honom till att omfatta den sak för vilken Stefanos dog. Senare blev han den energiske och outtröttlige Paulus, den kristna religionens filosof, om inte rentav dess ende grundare.

128:3.7 (1412.1) På söndagen efter påskveckan började Simon och Jesus sin färd tillbaka till Nasaret. Simon glömde aldrig det som Jesus lärde honom på denna resa. Han hade alltid älskat Jesus, men nu tyckte han att han hade börjat lära känna sin fader-broder. De hade många förtroliga samtal medan de färdades genom landet och tillredde sina måltider vid vägkanten. De kom hem på torsdagen vid middagen, och Simon höll familjen vaken sent den kvällen med att förtälja om sina upplevelser.

128:3.8 (1412.2) Maria blev mycket upprörd när Simon berättade att Jesus hade tillbringat största delen av tiden i Jerusalem ”med att

umgås med främlingar, i synnerhet med sådana som kom från avlägsna länder”. Jesu familj kunde aldrig förstå hans stora intresse för människor, hans lust att umgås med dem, att lära sig om deras sätt att leva och att ta reda på vad de tänkte.

128:3.9 (1412.3) Allt mer blev nasaretfamiljen upptagen av sina omedelbara och mänskliga problem; Jesu framtida mission nämndes inte ofta, och mycket sällan talade han själv om sitt framtida livsskede. Hans mor tänkte sällan på att han var ett löftesbarn. Hon höll långsamt på att ge upp tanken om att Jesus hade en gudomlig mission att uppfylla på jorden. Men ibland fick hennes tro nytt liv igen när hon stannade upp och mindes Gabriels besök innan barnet föddes.

4. Damaskusepisoden

128:4.1 (1412.4) De sista fyra månaderna detta år vistades Jesus i Damaskus som gäst hos den köpman som han först hade träffat i Filadelfia då han var på väg till Jerusalem. En representant för denne köpman hade på sin färd genom Nasaret sökt upp Jesus och följt med honom till Damaskus. Denne till en del judiske köpman avsåg att anslå en ovanligt stor summa pengar för att etablera en skola för religionsfilosofi i Damaskus. Han planerade att skapa ett lärocenter som skulle överträffa Alexandria. Han föreslog att Jesus omedelbart skulle ge sig iväg på en lång rundresa till världens undervisningscentra som förberedelse för att överta ledningen för

detta nya projekt. Detta var en av de största frestelser som Jesus någonsin mötte under loppet av sitt rent mänskliga livsskede.

128:4.2 (1412.5) Inom kort presenterade köpmannen för Jesus en grupp om tolv köpmän och bankirer som samtyckte till att stödja denna skola som nyligen hade börjat planeras. Jesus visade ett djupt intresse för den föreslagna skolan och hjälpte dem med planerna för dess organisation, men han uttryckte alltid sin rädsla för att hans andra och ospecificerade men tidigare förpliktelser skulle hindra honom från att ta emot ledningen för ett så anspråksfullt projekt. Hans eventuella välgörare var ihärdig, och han anställde Jesus i ett välbetalt översättningsarbete hemma hos sig medan han, hans hustru och söner och döttrar försökte påverka Jesus att ta emot den ära som stod till buds. Det gick inte att få Jesus att samtycka. Han visste mycket väl att det inte var meningen att hans mission på jorden skulle stödjas av utbildningsinstitutioner. Han visste att han inte fick förbinda sig att på minsta sätt ledas av ”människors rådsförsamlingar”, hur goda deras avsikter än var.

128:4.3 (1412.6) Han som avvisades av de religiösa ledarna i Jerusalem, även efter att ha visat prov på sitt ledarskap, erkändes och hyllades som en mästerlig lärare av affärsmännen och bankirerna i Damaskus, och allt detta medan han ännu var en obemärkt och okänd timmerman i Nasaret.

128:4.4 (1412.7) Han nämnde aldrig detta erbjudande för sin familj, och vid slutet av året var han igen tillbaka i Nasaret och skötte sina dagliga plikter alldeles som om han aldrig hade frestats av de smickrande förslagen från sina vänner i Damaskus. Inte heller associerade dessa män i Damaskus någonsin den senare medborgaren

i Kafarnaum som vände upp och ned på hela judesamfundet med den tidigare timmermannen från Nasaret som hade dristat sig att avstå från den ära som deras kombinerade rikedom kunde ha gett honom.

128:4.5 (1413.1) Jesus lyckades mycket skickligt och avsiktligt att avskilja olika händelser i sitt liv så att de aldrig i världens ögon blev associerade med varandra som något som en och samma individ hade gjort. Mången gång fick han under senare år höra berättelsen om den underliga galilé som avböjde ett tillfälle att i Damaskus grunda en skola som kunde tävla med Alexandria.

128:4.6 (1413.2) Ett av de syften som Jesus hade i sinnet, när han sökte skilja åt vissa särdrag i sin jordiska erfarenhet, var att förhindra uppbyggandet av ett sådant mångsidigt och spektakulärt levnadslopp som skulle få senare generationer att vörda läraren i stället för att följa den sanning som han hade levt och lärt. Jesus ville inte bygga upp en sådan mänsklig meritlista som skulle dra uppmärksamheten från hans förkunnelse. Mycket tidigt insåg han att hans anhängare skulle vara frestade att formulera en religion *om* honom som skulle kunna bli en konkurrent till evangeliet om himmelriket vilket han ämnade förkunna för världen. Följaktligen försökte han under sitt händelserika liv att konsekvent hemlighålla allt sådant som han misstänkte kunde fås att tjäna denna naturliga tendens hos människan att upphöja läraren i stället för att förkunna hans lära.

128:4.7 (1413.3) Detta samma motiv förklarar också varför han lät sig bli känd under olika titlar eller benämningar under olika skeden av sitt mångskiftande liv på jorden. Dessutom ville han inte utöva något otillbörligt inflytande på sin familj eller andra, vilket kunde leda dem till att tro på honom mot deras uppriktiga övertygelse. Han vägrade

alltid att otillbörligt eller orättvist utnyttja människans sinne. Han ville inte att människor skulle tro på honom om inte deras hjärtan var mottagliga för de andliga realiteter som han uppenbarade i sin förkunnelse.

128:4.8 (1413.4) Vid slutet av detta år löpte allting ganska väl i hemmet i Nasaret. Barnen växte upp, och Maria började vänja sig vid att Jesus var borta hemifrån. Han fortfor att överlämna sina förtjänster till Jakob för familjens underhåll och behöll endast en liten del för sina direkta personliga utgifter.

128:4.9 (1413.5) Under årens gång blev det svårare att inse att denne man var en Guds Son på jorden. Han föreföll att bli helt som en av denna världens individer, bara en människa bland människor. Det var bestämt av Fadern i himlen att utgivningen skulle förlöpa just på detta sätt.

5. Det tjugofjärde året (18 e.Kr.)

128:5.1 (1413.6) Detta år var det första då Jesus var jämförelsevis fri från familjeansvar. Jakob var mycket framgångsrik i att ha hand om hemmet, och Jesus hjälpte med råd och med penningbidrag.

128:5.2 (1413.7) Veckan efter påskan detta år kom en ung man från Alexandria ned till Nasaret för att arrangera ett möte senare under året mellan Jesus och en grupp alexandrinska judar någonstans längs den palestinska kusten. De kom överens om att hålla mötet i mitten av juni, och Jesus gav sig iväg till Caesarea för att sammanträffa med

fem prominenta judar från Alexandria, vilka enträget bad honom etablera sig som religionslärare i deras stad, och som en lockelse erbjöd de till att börja med en tjänst som assistent till chasan i deras främsta synagoga.

128:5.3 (1414.1) Ombuden för denna kommitté förklarade för Jesus att Alexandria var på väg att bli den judiska kulturens huvudsäte för hela världen, att den hellenistiska inriktningen inom judendomen i själva verket hade lämnat den babyloniska tankeskolan långt bakom sig. De påminde Jesus om det olycksbådande mullret av uppror från Jerusalem och hela Palestina och försäkrade honom att något som helst uppror av de palestinska judarna skulle anstifta skulle var detsamma som nationellt självmord, att Roms järnhand skulle krossa upproret inom tre månader, att Jerusalem skulle förstöras och templet skulle jämnas med marken så att inte en enda sten på sten skulle bli kvar.

128:5.4 (1414.2) Jesus lyssnade till allt vad de hade att säga och tackade dem för deras förtroende, och när han avböjde att bege sig till Alexandria sade han, sammanfattat: ”Min tid är inte inne än.” De blev förbryllade över hans uppenbara likgiltighet över den ära de hade försökt förläna honom. Innan de tog avsked av Jesus ville de ge honom en pung med pengar för att visa den uppskattning han åtnjöt hos sina alexandrinska vänner och som ersättning för tiden och kostnaderna att komma över till Caesarea för mötet med dem. Han avböjde också penninggåvan med orden: ”Josefs hus har aldrig tagit emot allmosor, och vi kan inte äta en annans bröd så länge jag har starka armar och mina bröder kan arbeta.”

128:5.5 (1414.3) Hans egyptiska vänner seglade hem, och under senare år när de hörde rykten om båtbyggaren från Kafarnaum som åstadkom sådan uppståndelse i Palestina var det få av dem som anade att han var babyn i Betlehem som hade vuxit upp och samma underligt uppträdande galilé som så otvunget hade avböjt inbjudan att bli en stor lärare i Alexandria.

128:5.6 (1414.4) Jesus återvände till Nasaret. Återstoden av detta år var de mest händelselösa sex månaderna under hela hans liv. Han gladde sig åt detta tillfälliga uppehåll från den vanliga dagordningen av problem att lösa och svårigheter att övervinna. Han umgicks mycket med sin Fader i himlen och gjorde väldiga framsteg i att behärska sitt människosinne.

128:5.7 (1414.5) Människors angelägenheter förlöper dock inte länge friktionsfritt i tidens och rymdens världar. I december hade Jakob ett enskilt samtal med Jesus och förklarade att han var mycket förälskad i Esta, en ung kvinna i Nasaret, och att de framdeles ville gifta sig om det kunde ordnas. Jakob framhöll att Josef snart var aderton år och att det vore en bra erfarenhet för denne att få en chans att tjäna som ansvarig huvudman för familjen. Jesus samtyckte till att Jakob skulle gifta sig två år senare, förutsatt att han under den mellanliggande tiden ordentligt tränade Josef för att överta ledningen av hemmet.

128:5.8 (1414.6) Nu började det röra på sig — äktenskap låg i luften. Jakobs framgång i att vinna Jesu samtycke till sitt äktenskap gav Mirjam mod att närma sig sin broder-fader med sina planer. Jakob, den yngre stenhuggaren som en gång hade varit självutnämnd förkämpe för Jesus och nu var affärskompanjon till Jakob och Josef, hade länge sökt vinna Mirjam för äktenskap. Sedan Mirjam hade

framlagt sina planer för Jesus bestämde han att Jakob skulle komma till honom för att formellt be om henne till hustru, och han lovade sin välsignelse för giftermålet så snart hon tyckte att Marta var kompetent att överta hennes plikter som äldsta dotter.

128:5.9 (1414.7) När Jesus var hemma fortsatte han att hålla kvällsskola tre gånger i veckan, läste ofta högt skrifterna i synagogan på sabbaten, umgicks med sin mor, undervisade barnen och uppträdde överhuvudtaget som en värdig och respekterad medborgare i Nasaret i det israelitiska samhället.

6. Det tjugofemte året (19 e.Kr.)

128:6.1 (1415.1) När detta år började var hela familjen i Nasaret vid god hälsa, och under året avslutade alla barnen den regelbundna skolgången med undantag för vissa uppgifter som Marta måste göra tillsammans med Rut.

128:6.2 (1415.2) Jesus var en av de mest kraftfulla och förfinade mandomsrepresentanter som sedan Adams dagar hade framträtt på jorden. Hans fysiska utveckling var enastående utmärkt. Hans sinne var aktivt, skarpt och genomträngande — jämfört med den genomsnittliga mentaliteten hos hans samtida hade det utvecklats till jättelika proportioner — och hans ande var verkligen mänskligt gudomlig.

128:6.3 (1415.3) Familjens finanser var i bättre skick än någonsin efter att Josefs kvarlåtenskap hade tagit slut. De sista avbetalningarna på reparationsboden för karavanerna hade gjorts. De var inte skyldiga någon människa något, och för första gången på många år hade de lite pengar över. Då det förhöll sig så, och eftersom Jesus också hade tagit de övriga bröderna till Jerusalem för deras första påskceremonier, beslöt han att följa med Juda (som nyss hade gått ut synagogskolan) på dennes första besök i templet.

128:6.4 (1415.4) De färdades upp till Jerusalem och återvände samma väg genom Jordandalen, då Jesus var rädd för tråkigheter om han tog sin unge bror genom Samarien. Redan i Nasaret hade Juda flera gånger råkat ut för smärre svårigheter på grund av sin häftiga läggning i förening med sina starka patriotiska känslor.

128:6.5 (1415.5) De anlände i sinom tid till Jerusalem och var på väg till ett första besök i templet, vars själva åsyn hade upptänt och fascinerat Juda ända in i djupet av hans själ, när de råkade träffa på Lasaros från Betania. Medan Jesus samtalade med Lasaros och sökte arrangera ett gemensamt påskfirande för dem, lyckades Juda försätta dem alla i verkliga svårigheter. Nära intill stod en romersk vaktsoldat som gjorde några opassande anmärkningar om en judisk flicka som gick förbi. Juda blossade upp av glödande indignation och var inte sen att direkt till soldaten och inom hörhåll för honom uttrycka sin förtrytelse över en sådan oanständighet. Nu var det så att de romerska legionärerna var mycket känsliga för allt som gränsade till judisk vanvördnad; därför arresterade vakten Juda omedelbart. Detta var för mycket för den unge patriot, och innan Jesus kunde förmana honom med en varnande blick, hade han hävt ur sig en mångordig

utgjutelse av uppdämda antiromerska känslor, vilket allt endast gjorde ont värre. Juda med Jesus vid sin sida togs omedelbart till militärfängelset.

128:6.6 (1415.6) Jesus försökte få antingen ett omedelbart förhör av Juda eller också hans frigivning före påskfirandet den kvällen, men han lyckades inte med detta. Eftersom följande dag var en "helig synod" i Jerusalem dristade sig inte ens romarna att handlägga anklagelser mot en jude. Följaktligen förblev Juda inspärrad till morgonen den andra dagen efter sin arrestering, och Jesus stannade hos honom i fängelset. De var inte närvarande vid tempelceremonin då lagens söner upptogs till fullvärdiga medborgare i Israel. Juda genomgick inte denna officiella ceremoni förrän flera år, då han nästa gång var i Jerusalem under en påsk i samband med sitt propagandaarbete till förmån för seloterna, en patriotisk organisation som han tillhörde och inom vilken han var mycket aktiv.

128:6.7 (1415.7) På morgonen efter deras andra dag i fängelset inställde sig Jesus inför militärdomaren för Judas räkning. Genom att vädja till sin brors unga år som en ursäkt och genom en ytterligare förklarande men välbetänkt framställning med hänsyn till den provokativa naturen av den episod som hade lett till att hans bror arresterades, handskades Jesus så med fallet att domaren gav uttryck för åsikten att den unge juden möjligen kunde ha haft någon anledning till sitt våldsamma utbrott. Sedan han hade varnat Juda att inte göra sig skyldig till en sådan överilning igen sade han till Jesus när han lät dem gå: "Det är bäst att du håller ett öga på pojken. Han är en som lätt kan ställa till med många tråkigheter för er alla." Det var sant som den romerske domaren sade. Juda orsakade ansenligt med

besvär för Jesus, och alltid var dessa tråkigheter av samma slag — konflikter med civilmyndigheterna som följd av hans tanklösa och okloka patriotiska utbrott.

128:6.8 (1416.1) Jesus och Juda vandrade över till Betania för natten och förklarade varför de inte hade kunnat komma till den avtalade påskmåltiden. Dagen därpå begav de sig iväg mot Nasaret. Jesus berättade inte för familjen om sin unge brors arrestering i Jerusalem, men han hade ett långt samtal med Juda om denna episod ungefär tre veckor efter deras återkomst. Efter detta samtal med Jesus berättade Juda själv om händelsen för familjen. Han glömde aldrig det tålmod och den fördragsamhet som hans broder-fader visade under hela denna prövande upplevelse.

128:6.9 (1416.2) Detta var den sista påskan som Jesus firade med någon medlem av sin egen familj. Allt mer skulle Människosonen komma att lösgöra sig från nära förbindelse med dem som var liksom hans eget kött och blod.

128:6.10 (1416.3) Detta år avbröt Rut och hennes lekkamrater ofta hans långa perioder av djupt eftersinnande. Alltid var Jesus redo att uppskjuta begrundandet av sitt framtida arbete för världen och universumet för att kunna delta i den barnsliga glädjen och ungdomliga fröjden hos dessa ungar, som aldrig tröttnade på att lyssna då Jesus berättade om sina upplevelser under sina olika färder till Jerusalem. De var också mycket förtjusta i hans berättelser om djur och om naturen.

128:6.11 (1416.4) Barnen var alltid välkomna till reparationsboden. Jesus hade ordnat med sand, tråklossar och stenar vid sidan av boden, och klungor av barn samlades där för att ha roligt tillsammans. När de

tröttnade på sin lek brukade de mer modiga titta in i boden, och om dess innehavare inte var upptagen tog de mod till sig och gick in och sade: ”Farbror Josua, kom ut och berätta en riktigt stor historia för oss.” Sedan förde de ut honom genom att dra i hans händer tills han hade satt sig på sin favoritsten vid hörnet av boden, med barnen på marken i en halvcirkel framför sig. Hur mycket tyckte inte de små om sin farbror Josua! De lärde sig att skratta, att skratta innerligt och hjärtligt. Det var vanligt att en eller två av de minsta barnen klev upp i hans knä och satt där och med förundran tittade på hans uttrycksfulla ansikte när han berättade sina historier. Barnen älskade Jesus, och Jesus älskade barnen.

128:6.12 (1416.5) Det var svårt för hans vänner att förstå vidden av hans intellektuella aktiviteter, hur han så plötsligt och så fullständigt kunde svänga om från en djupsinnig diskussion om politik, filosofi eller religion till den sorglösa och glada lekfullheten hos dessa småttingar mellan fem och tio år. Då hans egna bröder och systrar växte upp, då han fick mer fritid och innan syskonbarnen kom, ägnade han en hel del uppmärksamhet åt dessa småttingar. Han levde inte på jorden tillräckligt länge för att särskilt mycket kunna glädjas över syskonbarnen.

7. Det tjugosjätte året (20 e.Kr.)

128:7.1 (1416.6) När detta år började blev Jesus starkt medveten om att han hade en vittomfattande potentiell makt. Men han var likaså fullt övertygad om att denna makt inte skulle användas av hans

personlighet som Människoson, åtminstone inte förrän hans stund hade kommit.

128:7.2 (1417.1) Vid denna tid tänkte han mycket på sitt förhållande till sin Fader i himlen, men talade föga om det. Resultatet av allt detta tänkande uttryckte han en gång i sin bön på en bergskulle när han sade: ”Oberoende av vem jag är och vilken makt jag kan tänkas utöva eller inte utöva, har jag alltid varit och skall alltid förbli underställd min Paradisfaders vilja.” Dock, när denne man vandrade till och från sitt arbete i Nasaret var det bokstavligen sant — med tanke på ett vidsträckt universum — att ”i honom fanns visdomens och kunskapens alla skatter fördolda”.

128:7.3 (1417.2) Hela detta år förlöpte familjens angelägenheter friktionsfritt utom för Judas del. I åratal hade Jakob problem med sin yngste bror, som inte ville ägna sig åt regelbundet arbete och inte kunde litas på att svara för sin del av hemmets utgifter. Fastän han ville bo hemma var han inte plikttrogen med att tjäna sin del av familjens uppehälle.

128:7.4 (1417.3) Jesus var en fridens man, och allt emellanåt besvärades han av Judas stridslystna bedrifter och talrika patriotiska utbrott. Jakob och Josef ansåg att han borde kastas ut hemifrån, men Jesus ville inte gå med på det. När deras tålmod blev hårt provat brukade Jesus endast säga som sitt råd: ”Var tålmodiga. Var kloka i era råd och exemplariska i ert liv, så att er unge bror först må lära känna den bättre vägen och därefter känna sig tvungen att följa er på den.” Jesu visa och kärleksfulla råd förhindrade en brytning inom familjen; de förblev tillsammans. Juda kunde inte förmås att ta sitt förnuft till fånga förrän efter sitt giftermål.

128:7.5 (1417.4) Maria talade sällan om Jesu framtida mission. När detta samtalsämne än kom på tal svarade Jesus endast: ”Min tid är inte inne.” Jesus hade så gott som slutfört den svåra uppgiften att avvänja sin familj från beroendet av den omedelbara närvaron av hans personlighet. Han höll snabbt på att bereda sig för den dag då han ständigt kunde lämna hemmet i Nasaret för att påbörja den aktivare inledningen till sin verkliga omvårdnadsverksamhet människorna till fromma.

128:7.6 (1417.5) Förlora aldrig ur sikte det faktum att Jesu primära livsuppgift under sin sjunde utgivning var att förvärva erfarenhet av livet som skapad varelse, att vinna suveräniteten över Nebadon. Då han samlade själva denna erfarenhet medförde detta samtidigt en suprem uppenbarelse av Paradisfadern för Urantia och för hela hans lokaluniversum. Förutom dessa ändamål åtog han sig också att reda ut denna planets komplicerade angelägenheter i den mån de hade anknytning till Lucifers uppror.

128:7.7 (1417.6) Detta år hade Jesus mer fritid än vanligt, och han ägnade mycket tid åt att träna Jakob i att sköta reparationsboden och Josef i att handha hemmets ärenden. Maria kände på sig att han gjorde sig redo att lämna dem. Lämna dem för att fara vart? För att göra vad? Hon hade så gott som gett upp tanken på att Jesus var Messias. Hon kunde inte förstå honom. Hon kunde helt enkelt inte komma underfund med sin förstfödde son.

128:7.8 (1417.7) Jesus tillbringade en hel del tid detta år med de enskilda medlemmarna av sin familj. Han brukade ofta ta dem med på långa vandringar upp till bergskullen och ut på landsbygden. Före skördetiden tog han Juda med sig till morbroderns bondgård söder om

Nasaret, men Juda stannade inte länge efter skörden. Han rymde, och Simon fann honom senare hos fiskare vid sjön. När Simon tog honom tillbaka hem hade Jesus ett samtal med den förrymde gossen, och eftersom Juda ville nu bli fiskare tog han honom med sig till Magdala och anförtrrodde honom åt en släkting, en fiskare. Juda arbetade ganska bra och regelbundet från den tiden fram tills han gifte sig, och han fortsatte som fiskare efter sitt giftermål.

128:7.9 (1418.1) Till sist hade den dag kommit då Jesu alla bröder hade valt sin yrkesinriktning i livet och etablerat sig i detta arbete. Scenen höll på att färdigställas för Jesus att lämna hemmet.

128:7.10 (1418.2) I november firade man dubbelbröllop. Såväl Jakob och Esta som Mirjam och Jakob gifte sig. Det var verkligen en innerligt glad fest. Även Maria var igen en gång lycklig, utom då och då när hon insåg att Jesus beredde sig för att ge sig iväg. Hon led under tyngden av en stor osäkerhet: Om Jesus blott ville sitta ned och tala om allting öppet med henne så som han gjort när han var pojke, men han var genomgående föga meddelsam. Han var helt tyst om framtiden.

128:7.11 (1418.3) Jakob och hans brud Esta flyttade in i ett vackert litet hem i stadens västra del, en gåva från hennes far. Fastän Jakob fortsatte att understödja sin mors hem, halverades hans andel på grund av hans äktenskap, och Josef installerades officiellt av Jesus som familjens huvudman. Juda sände numera mycket troget varje månad sin andel hem till familjens kassa. Både Jakobs och Mirjams bröllop hade ett mycket välgörande inflytande på Juda, och när han dagen efter dubbelbröllopet begav sig iväg till fiskebankarna

försäkrade han Josef att denne kunde lita på att han ”gör sin fulla plikt, och mer om så behövs”. Och han höll sitt löfte.

128:7.12 (1418.4) Mirjam bodde granne med Maria i Jakobs hem, då Jakob den äldre hade lagts till vila med sina fäder. Marta tog Mirjams plats i hemmet, och den nya ordningen fungerade smidigt innan året var till ända.

128:7.13 (1418.5) Dagen efter detta dubbelbröllop hade Jesus ett viktigt samtal med Jakob. Han berättade i förtroende för Jakob att han gjorde sig redo att lämna hemmet. Han överförde den fulla äganderätten till reparationsboden på Jakob, avgick officiellt och högtidligt som huvudman för Josefs hus och insatte högst rörande sin bror Jakob som ”överhuvud och beskyddare av sin fars hus”. Han gjorde upp en hemlig överenskommelse som de båda undertecknade. Den stipulerade att Jakob som ersättning för att han i gåva hade fått reparationsboden härafter skulle överta hela det ekonomiska ansvaret för familjen och sålunda befria Jesus från alla vidare skyldigheter därvidlag. Efter det att kontraktet hade undertecknats och budgeten hade så arrangerats att familjens faktiska utgifter skulle bli täckta utan något bidrag från Jesus, sade han till Jakob: ”Men, min son, jag skall fortsättningsvis sända dig någonting varje månad, ända tills min tid är inne, men det jag sänder skall du använda så som situationen fordrar. Använd mina bidrag för familjens nödvändigheter eller nöjen, så som du finner bäst. Använd dem vid sjukdom eller för oväntade nödsituationer som kan drabba någon enskild familjemedlem.”

128:7.14 (1418.6) Sålunda gjorde sig Jesus redo att gå in i den andra och från hemmet avskilda fasen i sitt vuxenliv innan han offentligt påbörjade skötseln av sin Faders angelägenheter.

Urantiaboken

<< [Kapitel 128](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 130](#) >>

Kapitel 129

Jesu senare vuxenliv

129:0.1 (1419.1) JESUS hade helt och hållet lösgjort sig från skötseln av nasaretfamiljens hushållsangelägenheter och från den direkta vägledningen av dess medlemmar. Han fortsatte ända fram till sitt dop att bidra till familjens ekonomi, och han hyste ett levande personligt intresse för alla sina bröders och systrars andliga välfärd. Alltid var han redo att göra allt som var mänskligt möjligt för hans änkeblivna mors välbefinnande och glädje.

129:0.2 (1419.2) Människosonen hade nu noggrant förberett sig för att permanent lösgöra sig från nasarethemmet. Det var inte lätt att göra för honom. Jesus hyste en naturlig kärlek till de sina. Han älskade sin familj, och hans naturliga ömhet hade i hög grad stärkts av hans utomordentliga tillgivenhet för dem. Ju mer vi utger oss till våra

medmänniskor desto mer kommer vi att älska dem, och eftersom Jesus hade gett sig så helt till sin familj, älskade han dem med en stor och innerlig kärlek.

129:0.3 (1419.3) Hela familjen hade så småningom vaknat upp till insikten om att Jesus höll på att lämna dem. Det förestående avskedets vemod mildrades endast av hans metod att successivt förbereda dem för den dag han skulle meddela dem om sin avsikt att ge sig av. I mer än fyra års tid märkte de att han planerade för detta slutliga avskedstagande.

1. Det tjugosjunde året (21 e.Kr.)

129:1.1 (1419.4) I januari detta år, 21 e.Kr., tog Jesus en regnig söndagsmorgon ett enkelt farväl av sin familj och förklarade endast att han var på väg till Tiberias och att han sedan skulle besöka andra städer kring Galileiska sjön. Så lämnade han dem för att aldrig mer vara en stadigvarande medlem av detta hushåll.

129:1.2 (1419.5) Han tillbringade en vecka i Tiberias, den nya staden som snart skulle efterträda Sepforis som Galiléens huvudstad. Då han där fann så litet att intressera honom gick han vidare till Magdala, därefter till Betsaida och sedan till Kafarnaum, där han gjorde ett uppehåll för att hälsa på sin fars vän Sebedaios. Sebedaios söner var fiskare, han själv var båtbyggare. Jesus från Nasaret var expert både på att formge och att bygga. Han var mästare i att arbeta i trä. Sebedaios hade länge känt till skickligheten hos yrkesmannen från Nasaret. Under en lång tid hade Sebedaios funderat på att göra

förbättringar i de båtar som han byggde. Han lade nu fram sina planer för Jesus och erbjöd den besökande byggnadssnickaren att komma med i hans företag, och Jesus accepterade gärna.

129:1.3 (1419.6) Jesus arbetade tillsammans med Sebedaios endast något över ett år, men under den tiden skapade han en ny båttyp och införde helt nya båtbyggnadsmetoder. Med en ny överlägsen teknik och väsentligt förbättrade metoder att ånga båtbräderna började Jesus och Sebedaios bygga båtar av en mycket bättre typ, farkoster som var avsevärt säkrare att segla med på sjön än de äldre typerna. Under flera år hade Sebedaios mer arbete med att producera dessa båtar av ny typ än vad hans lilla företag kunde klara av. Inom mindre än fem år var praktiskt taget alla farkoster på sjön byggda på Sebedaios varv i Kafarnaum. Jesus blev välkänd för fiskarfolket i Galiléen som den som hade konstruerat de nya båtarna.

129:1.4 (1420.1) Sebedaios var en måttligt förmögen man. Hans båtvarv låg vid sjön söder om Kafarnaum, och hans hem var beläget längre ner längs kusten nära fiskhamnen i Betsaida. Jesus bodde i Sebedaios hem under det år och litet mer som han stannade i Kafarnaum. Han hade länge arbetat ensam i världen, dvs. utan en far, och han gillade storligen denna period då han arbetade tillsammans med en far och partner.

129:1.5 (1420.2) Sebedaios hustru, Salome, var en släkting till Hannas, tidigare överstepräst i Jerusalem och fortfarande den mest inflytelserika inom sadducéernas grupp. Han hade beviljats avsked endast åtta år tidigare. Salome blev en stor beundrare av Jesus. Hon älskade honom så som hon älskade sina egna söner Jakob, Johannes och David, medan hennes fyra döttrar såg på Jesus som sin äldre bror.

Jesus for ofta ut och fiskade med Jakob, Johannes och David, och de märkte att han var en erfaren fiskare likaväl som en skicklig båtbyggare.

129:1.6 (1420.3) Hela detta år sände Jesus pengar till Jakob varje månad. Han återvände till Nasaret i oktober för att närvara på Martas bröllop. Därefter var han inte i Nasaret på över två år, då han återvände kort före Simons och Judas dubbelbröllop.

129:1.7 (1420.4) Under hela detta år byggde Jesus båtar och fortsatte att observera hur människorna levde på jorden. Ofta gick han ned för att besöka karavanstationen, då Kafarnaum låg vid den direkta färdrutten från Damaskus söderut. Kafarnaum var en stark romersk militärpost, och garnisonskommendanten var en icke-jude som trodde på Jahve, en ”from man”, så som judarna brukade beteckna dessa proselyter. Denne officer hörde till en förmögen romersk familj, och han tog till sin uppgift att låta bygga en vacker synagoga i Kafarnaum. Den hade överlämnats till judarna kort innan Jesus kom för att bo hos Sebedaios. Jesus ledde gudstjänsterna i denna nya synagoga under mer än hälften av tiden detta år, och en del av karavanfolket som råkade närvara mindes honom som timmermannen från Nasaret.

129:1.8 (1420.5) För skattebetalningen registrerade sig Jesus som en ”hantverksutövare i Kafarnaum”. Från denna dag till slutet av sitt liv var han känd som kafarnaumbo. Han uppgav aldrig någon annan lagenlig bostadsort, fastän han av olika orsaker tillät andra att ange Damaskus, Betania, Nasaret och rentav Alexandria som hans hemort.

129:1.9 (1420.6) I synagogan i Kafarnaum fann han många nya böcker i bibliotekets kistor, och han tillbringade minst fem kvällar i veckan med intensiva studier. En kväll ägnade han åt umgänge med äldre människor, och en kväll tillbringade han med unga människor. Det fanns i Jesu personlighet något behagligt och inspirerande som ofelbart attraherade unga människor. Han fick dem alltid att känna sig väl till mods i hans sällskap. Kanske låg den stora hemligheten varför han kom så väl överens med dem i det tvåfaldiga faktum att han alltid var intresserad av vad de höll på med samtidigt som han sällan gav dem råd om de inte bad om det.

129:1.10 (1420.7) Sebedaios familj nästan dyrkade Jesus, och de uteblev aldrig från mötena med frågor och svar som han höll varje kväll efter kvällsmåltiden innan han gick över till synagogan för att studera.

Också ungdomar i grannskapet kom ofta in för att vara med om dessa möten efter kvällsmaten. Vid dessa små samlingar meddelade Jesus en mångsidig och avancerad undervisning, just så avancerad som de kunde förstå. Han talade helt fritt med dem och uttryckte sina idéer och ideal i fråga om politik, sociologi, naturvetenskap och filosofi, men han tog sig aldrig för att ge uttryck åt en slutgiltig auktoritet, utom när han diskuterade religion — förhållandet mellan människa och Gud.

129:1.11 (1421.1) En gång i veckan höll Jesus ett möte med alla som arbetade i hushållet, på varven och vid stranden, ty Sebedaios hade många anställda. Det var bland dessa arbetare som Jesus först kallades "Mästare". Alla älskade de honom. Han tyckte om sitt arbete hos Sebedaios i Kafarnaum, men han saknade barnen som brukade leka ute vid sidan av snickarboden i Nasaret.

129:1.12 (1421.2) Av Sebedaios söner var Jakob mest intresserad av Jesus som lärare, som filosof. Johannes gillade mest hans religiösa undervisning och synsätt. David respekterade honom som yrkesman men brydde sig inte mycket om hans religiösa åsikter och filosofiska läror.

129:1.13 (1421.3) Ofta kom Juda över på sabbaten för att höra Jesus tala i synagogan, och han brukade dröja kvar en stund för att umgås med honom. Ju mer Juda såg sin äldste bror desto mer övertygad blev han om att Jesus var en verkligt stor man.

129:1.14 (1421.4) Detta år gjorde Jesus stora framsteg i ett allt mer avancerat behärskande av sitt människosinne och nådde nya och höga nivåer av medveten kontakt med Tankeriktaren i sitt inre.

129:1.15 (1421.5) Detta år var det sista som Jesus bodde på ett och samma ställe. Aldrig mer tillbringade Jesus ett helt år på en enda plats eller med ett enda åtagande. Tiden för hans jordiska pilgrimsresor närmade sig snabbt. Perioder av intensiv aktivitet låg inte långt framöver, men nu höll några år med omfattande resor och högst mångsidig personlig aktivitet på att träda emellan hans enkla men intensivt aktiva tidigare liv och hans ännu mer intensiva och ansträngande offentliga verksamhet. Hans träning som människa i denna värld måste fullbordas innan han kunde inleda sin levnadsbana av undervisande och predikande i egenskap av den fulländade Gud-människa som han var under de gudomliga och posthumana faserna av sin utgivning på Urantia.

2. Det tjugoåttonde året (22 e.Kr.)

129:2.1 (1421.6) I mars år 22 e.Kr. tog Jesus avsked av Sebedaios och Kafarnaum. Han bad om en mindre penningssumma för att täcka sina utgifter för färden till Jerusalem. Medan han arbetade hos Sebedaios hade han endast lyft små belopp som han varje månad sände till familjen i Nasaret. Någon månad kom Josef ned till Kafarnaum för att hämta pengarna. En annan månad kunde Juda komma över till Kafarnaum för att få pengarna av Jesus och ta dem med sig till Nasaret. Judas fiskeläger låg endast några kilometer söder om Kafarnaum.

129:2.2 (1421.7) När Jesus tog avsked av Sebedaios familj kom han överens om att stanna i Jerusalem till påsken, och de lovade alla att infinna sig för den tilldragelsen. De kom även överens om att äta påskmåltiden tillsammans. De var alla sorgsna när Jesus lämnade dem, i synnerhet Sebedaios döttrar.

129:2.3 (1421.8) Innan Jesus lämnade Kafarnaum hade han ett långt samtal med sin nyvunne vän och nära kamrat Johannes Sebedaios. Han berättade för Johannes att han tänkte företa omfattande resor tills ”hans stund skulle komma” och bad Johannes att för sin räkning varje månad sända litet pengar till familjen i Nasaret så länge som de medel han hade inestående räckte till. Johannes gav honom detta löfte: ”Min lärare, sköt dina ärenden, gör ditt arbete i världen. Jag skall företräda dig i denna eller vilken angelägenhet som helst, och jag skall se till din familj så som jag skulle ta hand om min egen mor och sköta om mina egna bröder och systrar. Jag skall fördela dina penningmedel, som min far har hand om, så som du har anvisat och enligt de behov som kan uppkomma. Om jag inte får mer av dig när

dina pengar tar slut, och om din mor behöver, då skall jag ge henne av mina egna inkomster. Gå din väg i frid. Jag skall handla i ditt ställe i alla dessa ärenden.”

129:2.4 (1422.1) Efter det att Jesus hade gett sig av till Jerusalem rådgjorde Johannes följaktligen med sin far Sebedaios om de pengar som Jesus hade innestående, och han blev förvånad över att det var en så stor summa. Då Jesus hade lämnat ärendet helt i deras händer kom de överens om att det vore bäst att investera dessa medel i någon fastighet och använda inkomsten av den till att bistå familjen i Nasaret. Eftersom Sebedaios kände till ett litet hus i Kafarnaum som var intecknat och var till salu, föreslog han att Johannes skulle köpa huset med Jesus pengar och förvalta äganderätten åt Jesus. Johannes gjorde så som hans far rådde honom. I två års tid användes hyresinkomsten från huset till avbetalning på lånet, och detta tillsammans med en viss större summa som Jesus inom kort sände upp till Johannes att användas enligt familjens behov, täckte nästan hela skulden. Sebedaios tillsköt skillnaden, så att Johannes betalade återstoden av inteckningslånet när det förföll och därmed fick ograverad äganderätt till detta två-rums hus. På detta sätt blev Jesus ägare till ett hus i Kafarnaum, men själv visste han ännu inte om det.

129:2.5 (1422.2) När familjen i Nasaret fick höra att Jesus hade lämnat Kafarnaum trodde de, då de inte visste om hans finansiella arrangemang med Johannes, att tiden hade kommit för dem att klara sig utan vidare hjälp från Jesus. Jakob mindes sin överenskommelse med Jesus och tog med sina bröders hjälp genast över det fulla ansvaret för familjens försörjning.

129:2.6 (1422.3) Låt oss emellertid gå tillbaka för att se vad Jesus gjorde i Jerusalem. I nästan två månader tillbringade han större delen av sin tid med att lyssna till tempeldiskussionerna och besökte då och då de olika rabbinskolorna. De flesta sabbatsdagar firade han i Betania.

129:2.7 (1422.4) Jesus hade tagit med sig ett brev till Jerusalem från Salome, Sebedaios hustru, vilket introducerade honom för den tidigare översteprästen Hannas som ”en som för mig är som min egen son.” Hannas tillbringade mycket tid tillsammans med honom och tog honom personligen med på besök till de många akademier som de religiösa lärarna i Jerusalem ledde. Fastän Jesus ingående granskade dessa skolor och noggrant observerade deras undervisningsmetoder, ställde han aldrig ens en enda fråga offentligt. Trots att Hannas betraktade Jesus som en stor man, var han förbryllad över hur han skulle råda honom. Han insåg att det vore löjligt att föreslå att Jesus skulle börja som studerande i någon av skolorna i Jerusalem, och samtidigt visste han mycket väl att Jesus aldrig skulle ges ställningen som stadigvarande lärare, eftersom han aldrig hade fått undervisning i dessa skolor.

129:2.8 (1422.5) Nu närmade sig påsktiden, och tillsammans med skarorna av folk från alla håll anlände från Kafarnaum Sebedaios och hela hans familj till Jerusalem. De tog alla in i Hannas rymliga hem där de firade påsk som en enda lycklig familj.

129:2.9 (1422.6) Innan denna påskvecka var till ända mötte Jesus, som av en händelse, en förmögen resenär och hans son, en ung man omkring sjutton år gammal. Dessa resande kom från Indien, och då de var på väg till Rom och andra ställen vid Medelhavet hade de ställt

det så att de kom till Jerusalem under påsken i hopp om att kunna finna någon som de kunde anställa som tolk för båda och som privatlärare för sonen. Fadern insisterade på att Jesus skulle samtycka till att följa med dem på resan. Jesus berättade för honom om sin familj och sade att det knappast var rätt att ge sig iväg på nästan två år, under vilken tid familjen kunde råka i nöd. Då föreslog denna resande från Orienten att Jesus skulle få ett års lön i förskott, så att han kunde anförtro dessa medel åt sina vänner för att trygga familjens eventuella behov. Då samtyckte Jesus till att företa resan.

129:2.10 (1423.1) Jesus överlät denna stora penningssumma till Johannes, Sebedaios son. Ni har fått veta hur Johannes använde dessa pengar till att betala inteckningslånet på fastigheten i Kafarnaum. Jesus gjorde Sebedaios till sin fullt förtrogne angående denna medelhavsresa, men han ålade honom att inte berätta om det för någon människa, inte ens för Sebedaios närstående. Han avslöjade aldrig att han visste var Jesus fanns under dessa två långa år. Innan Jesus återvände från denna resa hade familjen i Nasaret redan så gott som gett upp hoppet om att få återse honom levande. Endast Sebedaios försäkringar, då han vid flera tillfällen gick upp till Nasaret tillsammans med sin son Johannes, höll hoppet vid liv i Marias hjärta.

129:2.11 (1423.2) Under denna tid klarade sig nasaretfamiljen mycket väl. Juda hade ansevärt ökat sin betalningsandel och fortsatte att ge detta extra bidrag fram tills han gifte sig. Trots att Maria och Rut inte behövde nämnvärd hjälp hade Johannes Sebedaios för sed att varje månad ta med sig någon gåva till dem, så som Jesus hade instruerat honom.

3. Det tjugonionde året (23 e.Kr.)

129:3.1 (1423.3) Hela sitt tjugonionde år tillbringade Jesus med att fullborda resan i Medelhavsvärlden. De främsta händelserna, i den mån vi har tillåtelse att avslöja dessa erfarenheter, utgör ämnet för de berättelser som följer genast efter detta kapitel.

129:3.2 (1423.4) Under hela denna färd genom den romerska världen var Jesus, av många orsaker, känd som *den skriftlärde från Damaskus*. I Korinth och på andra ställen under återresan var han emellertid känd som *den judiske privatläraren*.

129:3.3 (1423.5) Detta var en händelserik period i Jesu liv. Under denna resa knöt han många kontakter med sina medmänniskor, men dessa erfarenheter utgör en sådan fas i hans liv som han aldrig avslöjade för någon medlem av sin familj eller för någon av apostlarna. Jesus levde sitt jordiska liv och lämnade denna värld utan att någon (utom Sebedaios i Betsaida) fick veta att han hade gjort denna omfattande resa. En del av hans vänner trodde att han hade återvänt till Damaskus, andra trodde att han hade farit till Indien. Hans egen familj var benägen att tro att han var i Alexandria, då de visste att han en gång hade fått inbjudan att bege sig dit för att bli biträdande chasan.

129:3.4 (1423.6) När Jesus återvände till Palestina gjorde han inget för att förändra sin familjs åsikt att han hade rest från Jerusalem till Alexandria. Han lät dem hållas i sin tro att han hade tillbringat hela den tid han hade varit borta från Palestina i denna lärdomens och

kulturens stad. Endast båtbyggaren Sebedaios i Betsaida kände till fakta härvidlag, och Sebedaios sade inget åt någon.

129:3.5 (1423.7) I alla era försök att uttyda meningen med Jesu liv på Urantia, måste ni hålla i minnet anledningen till Mikael's utgivning. Om ni vill förstå meningen med många av hans till synes märkliga förehavanden måste ni inse avsikten med hans vistelse i er värld. Han aktade sig konsekvent för att bygga upp en alltför lysande och uppmärksammas personlig karriär. Han ville inte vädja till sina medmänniskor med några ovanliga eller överväldigande medel. Han var hängiven sitt arbete att uppenbara den himmelske Fadern för sina medmänniskor och hade samtidigt vigtt sitt liv åt den sublima uppgiften att leva som dödlig på jorden hela tiden underställd viljan hos samme Fader i Paradiset.

129:3.6 (1424.1) Det är också alltid till hjälp för förståelsen av Jesu liv på jorden om alla dödliga som studerar denna gudomliga utgivning kommer ihåg att fastän han levde detta inkarnerade liv *på* Urantia, levde han det *för* hela sitt universum. Det fanns någonting speciellt och inspirerande associerat med det liv som han i köttslig dödlig gestalt levde för varje enskild bebodd sfär i hela universumet Nebadon. Detsamma gäller också för alla de världar som har blivit beboeliga efter de händelserika tiderna för hans vistelse på Urantia. Det kommer likaså att vara lika sant för alla världar som kan tänkas bli bebodda av viljevarelser under detta lokaluniversums hela framtida historia.

129:3.7 (1424.2) Under tiden för denna rundresa i den romerska världen, och genom de erfarenheter den gav, fullbordade

Människosonen praktiskt taget sin utbildning i att bekanta sig med världens mångahanda folk som levde under hans tid och i hans generation. Vid den tid då han återvände till Nasaret hade han genom den träning som denna resa gav tämligen väl lärt sig hur människan levde och ordnade sin tillvaro på Urantia.

129:3.8 (1424.3) Det verkliga syftet med hans resa runt Medelhavssänkan var att *lära känna människor*. Han kom på denna resa i mycket nära kontakt med hundratals representanter för människosläktet. Han mötte och älskade alla slags människor: rika och fattiga, förnäma och enkla, svarta och vita, lärda och olärda, bildade och obildade, kultiverade och okultiverade, djuriska och andliga, religiösa och irreligiösa, moraliska och omoraliska.

129:3.9 (1424.4) Under denna Medelhavsresa gjorde Jesus stora framsteg i sin mänskliga uppgift att behärska sitt materiella och dödliga sinne, och Tankeriktaren i hans inre hade stor framgång i upplyftandet och det andliga erövrandet av detta samma människointellekt. Vid slutet av denna resa visste Jesus i själva verket — så säkert som en människa kan veta — att han var Guds Son, en Skaparson till den Universelle Fadern. Riktaren kunde allt mer hämta upp i Människosonens sinne dimmiga minnen från hans liv i Paradiset tillsammans med sin gudomlige Fader innan han ens hade kommit för att organisera och administrera detta lokaluniversum Nebadon. Sålunda uppenbarade Riktaren så småningom i Jesu människomedvetande dessa nödvändiga minnen från hans tidigare och gudomliga existens under de olika epokerna i det nära nog eviga förgångna. Den sista episod som Riktaren förde fram från hans förmänskliga tillvaro var hans avskedskonferens med Immanuel i

Salvington strax innan han gav upp sin medvetna personlighet för att inkarnera på Urantia. Denna sista minnesbild från den förmänskliga tillvaron klarnade i Jesu medvetande samma dag som han döptes av Johannes i Jordanfloden.

4. Människan Jesus

129:4.1 (1424.5) För lokaluniversumets himmelska intelligenser som följde med händelserna var denna Medelhavsresa den mest fascinerande av alla Jesu jordiska erfarenheter, åtminstone av allt i hans livsskede ända fram till hans korsfästelse och jordiska död. Detta var den fascinerande period då han utförde *personlig omvårdnad* i motsats till den epok av offentlig omvårdnad som snart följde. Denna unika tidsperiod var så mycket mer fängslande emedan han då fortfarande var timmermannen från Nasaret, båtbyggaren från Kafarnaum, skrivaren från Damaskus; han var fortfarande Människosonen. Han hade inte ännu fått fullständig kontroll över sitt människosinne. Riktaren hade ännu inte fått full kontroll över den dödliga identiteten och inte helt byggt upp en motsvarighet till den. Han var fortfarande en människa bland människor.

129:4.2 (1425.1) Den rent mänskliga religiösa erfarenheten — den personliga andliga tillväxten — hos Människosonen nådde närapå sin höjdpunkt under detta tjugonionde år. Denna upplevelse av andlig utveckling var en följdriktigt gradvis skeende tillväxt från den stund hans Tankeriktare anlände fram till dagen för fullbordandet och bekräftandet av det naturliga och normala mänskliga förhållandet

mellan människans materiella sinne och andens sinnesbegåvning — den företeelse som innebär att dessa två sinnen blir ett, den erfarenhet som Människosonen, som en inkarnerad dödlig på jorden, fullständigt och slutgiltigt uppnådde den dag han blev döpt i Jordanfloden.

129:4.3 (1425.2) Fastän han under dessa år föreföll att inte engagera sig i så många perioder av formell kontakt med sin Fader i himlen, finslipade han allt effektivare metoder för personlig kommunikation med Paradisfaderns andenärvaro i sitt inre. Han levde ett verkligt liv, ett fullt liv och ett helt normalt, naturligt och genomsnittligt jordiskt liv. Han vet av personlig erfarenhet vad det faktiskt och totalt sett betyder att leva det liv som människorna lever i tidens och rymdens materiella världar.

129:4.4 (1425.3) Människosonen upplevde hela skalan av människans emotioner, allt från yttersta glädje till djupaste sorg. Han var ett glädjens barn och en varelse med en sällsynt god humor. Likaså var han en ”sorgernas man och förtrogen med bedrövelsen”. I andligt avseende genomlevde han verkligen den dödligas liv nerifrån ända upp, från början till slut. Från materiell synpunkt sett kan det tyckas att han inte behövde genomleva någondera av de sociala ytterligheterna i den mänskliga tillvaron, men intellektuellt blev han alltigenom förtrogen med människosläktets hela och fullständiga erfarenhet av livet.

129:4.5 (1425.4) Jesus känner till tankarna och känslorna, drifterna och impulserna, hos de evolutionära och uppåtgående dödliga i världarna, från födelsen till döden. Han har levt människolivet från det fysiska, intellektuella och andliga jagets början genom spädbarnstiden, barndomen, ungdomen och vuxentiden — och även genomgått

människans erfarenhet av döden. Han genomlevde inte endast dessa vanliga och bekanta perioder i människans intellektuella och andliga framåtskridande, utan han erfor *också* till fullo de högre och mer avancerade faser av sammanjämkning mellan människa och Riktare som så få dödliga på Urantia någonsin uppnår. Sålunda upplevde han den dödliga människans fullständiga liv, inte endast så som det levs i er värld, utan också så som det levs i alla andra evolutionära världar i tid och rymd, även i de högsta och mest avancerade av alla de världar som har etablerats i ljus och liv.

129:4.6 (1425.5) Fastän detta fulländade liv som Jesus levde i de dödligas köttsliga gestalt kanske inte obetingat och allmänt godkändes av hans dödliga medmänniskor, av dem som råkade vara hans samtida på jorden, fick dock det liv som Jesus från Nasaret levde i köttslig gestalt och på Urantia den Universelle Faderns fullständiga och obetingade godkännande, ty det utgjorde på en och samma gång och under ett och samma personlighetliv en fullständig uppenbarelse av den eviga Guden för den dödliga människan och en presentation av den fulländade mänskliga personligheten till den Infinita Skaparens tillfredsställelse.

129:4.7 (1425.6) Detta var hans sanna och suprema syfte. Han kom inte ned till Urantia för att leva som ett fulländat och detaljerat exempel för något barn eller någon vuxen, någon man eller någon kvinna, under den tidsåldern eller under någon annan. Det är förvisst sant att vi alla i hans fullvärdiga, rika, vackra och ädla liv kan finna mycket som är ytterst exemplariskt, gudomligt inspirerande, men det är därför att han levde ett äkta och genuint mänskligt liv. Jesus levde inte på jorden för att sätta ett exempel avsett att kopieras av alla andra

människor. Han levde detta jordiska liv med samma nådetilldelning med vilken ni alla må leva era liv på jorden. Så som han levde sitt jordiska liv på sin tid och *sådan han var*, så satte han därmed ett exempel för oss alla att sålunda leva vårt liv i vår tid och *sådana vi är*. Ni bör inte sträva efter att leva hans liv, men ni kan besluta att *leva ert liv* just så som han levde sitt och med samma hjälpmedel som han levde sitt liv. Jesus är måhända inte det formella och detaljerade exemplet för alla dödliga i alla tidsåldrar i alla världar i detta lokaluniversum, men han är för evigt inspirationskällan och vägledaren för alla pilgrimer på väg till Paradiset från deras ursprungliga uppstigningsvärldar upp genom universernas universum och vidare genom Havona till Paradiset. Jesus är den *nya och levande vägen* från människan till Gud, från det partiella till det fullkomliga, från det jordiska till det himmelska, från tiden till evigheten.

129:4.8 (1426.1) Mot slutet av det tjugonionde året hade Jesus praktiskt taget levt färdigt det liv som fordras av de dödliga under deras jordiska liv. Han kom till jorden representerande Guds fullkomlighet som skulle manifesteras för människan. Han hade nu blivit närapå människans fulländning som inväntade sitt tillfälle att manifesteras för Gud. Han gjorde allt detta innan han hade fyllt trettio år.

Urantiaboken

<< [Kapitel 129](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 131](#) >>

Kapitel 130

På väg till Rom

130:0.1 (1427.1) RUNDRESAN i den romerska världen upptog största delen av det tjugoåttonde och hela det tjugonionde året av Jesu liv på jorden. Jesus och de två indierna — Gonod och hans son Ganid — lämnade Jerusalem en söndagsmorgon den 26 april år 22 e.Kr. De genomförde sin resa plan enligt, och Jesus sade farväl till fadern och sonen i staden Charax vid Persiska viken den 10 december följande år, dvs. år 23 e.Kr.

130:0.2 (1427.2) Från Jerusalem begav de sig till Caesarea via Joppe. I Caesarea gick de ombord på en båt till Alexandria. Från Alexandria seglade de till Lasaia på Kreta. Från Kreta seglade de till Karthago, med ett kortare uppehåll i Kyrene. I Karthago tog de en båt till

Neapel, med uppehåll vid Malta, Syrakusa och Messina. Från Neapel for de till Capua, varifrån de färdades längs via Appia till Rom.

130:0.3 (1427.3) Efter sin vistelse i Rom tog de landvägen till Tarentum, där de satte segel till Aten i Grekland, med uppehåll vid Nikopolis och Korint. Från Aten for de till Efesos via Troas. Från Efesos seglade de till Cypern med uppehåll på Rodos. De tillbringade en ansevärd tid med att besöka Cypern och att vila upp sig där och seglade sedan till Antiochia i Syrien. Från Antiochia begav de sig söderut till Sidon och sedan över till Damaskus. Därifrån färdades de med karavan till Mesopotamien, passerande genom Thapsakos och Larissa. De tillbringade någon tid i Babylon, besökte Ur och andra platser och for sedan till Susa. Från Susa färdades de till Charax, och härifrån tog Gonod och Ganid sjövägen till Indien.

130:0.4 (1427.4) Det var medan Jesus arbetade fyra månader i Damaskus som han hade lärt sig grunderna till det språk som Gonod och Ganid talade. Under den tiden hade han arbetat mycket med översättningar från grekiska till ett av Indiens språk, och han assisterades av en indier som härstammade från Gonods hembygd.

130:0.5 (1427.5) Under denna Medelhavsresa tillbringade Jesus ungefär hälften av varje dag med att undervisa Ganid och fungera som tolk vid Gonods affärsunderhandlingar och sociala kontakter. Resten av varje dag, som han fritt kunde förfoga över, ägnade han åt att ha dessa nära kontakter med sina medmänniskor, dessa förtroliga förbindelser med världens dödliga, som så kännetecknade hans verksamhet under dessa år som närmast föregick hans offentliga verksamhet.

130:0.6 (1427.6) Jesus lärde känna den högre materiella och intellektuella civilisationen i västerlandet och Levanten genom första hands observationer och direkt kontakt med den. Av Gonod och hans begåvade son fick han veta en hel del om civilisationen och kulturen i Indien och Kina, ty Gonod som själv var indisk medborgare hade företagit tre omfattande resor till den gula rasens kejsardöme.

130:0.7 (1427.7) Den unge Ganid lärde sig mycket av Jesus under denna långa och nära samvaro. De utvecklade en stor tillgivenhet för varandra, och gossens far försökte många gånger övertala Jesus att återvända med dem till Indien, men Jesus avböjde alltid, med hänvisning till att det var nödvändigt för honom att återvända till sin familj i Palestina.

1. I Joppe — diskussion om Jona

130:1.1 (1428.1) Under vistelsen i Joppe träffade Jesus Gadijah, en filisteisk tolk som arbetade åt en viss Simon, som var garvare. Gonods representanter i Mesopotamien hade gjort många affärer med denne Simon, därför ville Gonod och hans son besöka honom under sin resa till Caesarea. Medan de uppehöll sig i Joppe blev Jesus och Gadijah goda vänner. Denne unge filisté var en sanningssökare. Jesus var en sanningsgivare; han *var* sanningen för den generationen på Urantia. När en stor sanningssökare och en stor sanningsgivare träffas blir följden en storartad och befriande upplysning, som föds av upplevelsen av ny sanning.

130:1.2 (1428.2) En dag efter kvällsmåltiden strövade Jesus och den unge filistén omkring nere vid havet, och Gadiah som inte visste att denne ”skriftlärde från Damaskus” var så väl förtrogen med de hebreiska traditionerna, pekade ut för Jesus skeppskajen varifrån det sades att Jona hade gått ombord på sin olyckliga färd till Tarsis. Efter sina yttranden ställde han denna fråga till Jesus: ”Men tror du att den stora fisken verkligen svalde Jona?” Jesus såg att denne unge mans liv hade påverkats väldigt av denna tradition och att dess begrundande hade fått honom att inse dåraktigheten i att försöka rymma från plikten; Jesus sade därför inget som plötsligt skulle rasera grunderna för Gadiahs nuvarande motivation för det praktiska livet. Då Jesus svarade på frågan sade han: ”Min vän, vi är alla som Jona med ett liv avsett att levas enligt Guds vilja, och varje gång vi försöker undvika den nuvarande plikten i livet genom att smita iväg till avlägsna lockelser, försätter vi oss därmed under direkt inverkan av de inflytelser som inte styrs av sanningens makter och rättfärdighetens krafter. Att fly från plikten är att offra sanningen. Flykten från ljusets och livets tjänst kan endast resultera i de smärtsamma konflikter med själviskhetens svåra valar som till slut leder till mörker och död, om inte sådana gudssvikande personer som Jona ens i sin djupaste förtvivlan vänder sina hjärtan till att söka Gud och hans godhet. När dessa besvikna själar uppriktigt söker Gud — hungrar efter sanning och törstar efter rättfärdighet — finns det inget som längre kan hålla dem i fångenskap. Oberoende av hur djupt de än har fallit, när de av hela sitt hjärta söker ljuset befriar Herrens, Gud i himlens, ande dem från deras fångenskap. Livets olyckliga och onda omständigheter spyr

ut dem på de nya möjligheternas torra land till förnyad tjänst och till ett klokare liv.

130:1.3 (1428.3) Gadijah berördes djupt av Jesu undervisning, de talade till långt in på natten nere vid stranden och innan de gick till sitt nattkvarter bad de tillsammans och för varandra. Detta var samma Gadijah som senare lyssnade till Petrus predikningar, blev en som djupt trodde på Jesus från Nasaret och den som hade en minnesvärd dispyt med Petrus en kväll hemma hos Dorcas. Gadijah hade också en avgörande inverkan på Simons, den förmögna läderhandlarens, slutliga beslut att bekänna sig till kristendomen.

130:1.4 (1428.4) (I denna berättelse om Jesu personliga arbete bland sina medmänniskor under denna Medelhavsresa kommer vi, enligt det tillstånd vi har fått, att fritt översätta hans ord till ett modernt uttryckssätt som är gångbart på Urantia vid tiden för denna framställning.)

130:1.5 (1429.1) Vid Jesu sista sammanträffande med Gadijah utspann sig en diskussion om gott och ont. Denne unge filisté var mycket besvårad av en känsla av orättvisa därför att det onda fanns i världen jämsides med det goda. Han sade: "Hur kan Gud, om han är oändligt god, låta oss lida det ondas bedrövelser; vem är det egentligen som skapar det onda?" På den tiden trodde många fortfarande att Gud skapar både gott och ont, men Jesus lärde aldrig ut en sådan felaktighet. Då Jesus besvarade frågan sade han: "Min broder, Gud är kärleken; därför måste han vara god, och hans godhet är så stor och verklig att det inte ryms någonting så smått och överkligt som det onda. Gud är så positivt god att det finns absolut ingen plats för det

negativa onda i honom. Det onda är ett omoget val och obetänksamt felsteg hos dem som motsätter sig godheten, avvisar skönheten och som inte förhåller sig lojalt till sanningen. Det onda är endast missanpassning orsakad av omogenhet eller en förstörande och förvrängande inverkan av okunskap. Det onda är det oundvikliga mörker som följer i hälarna på ett oklokt avvisande av ljuset. Det onda är det som är mörkt och osant, och som när det medvetet omfattas och avsiktligt bejakas blir synd.

130:1.6 (1429.2) ”Genom att ge dig förmågan att välja mellan sanning och villfarelse skapade din Fader i himlen den potentiellt negativa aspekten av ljusets och livets positiva väg, men sådana onskans villfarelser existerar verkligen inte förrän en intelligent varelse genom att välja fel levnadssätt med sin vilja får dem att existera. Sedan upphöjs sådant ont senare till synd genom sådana egensinniga och upproriska varelsers medvetna och avsiktliga val. Det är därför som vår Fader i himlen låter det goda och det onda finnas jämsides till livets slut, just så som naturen låter vetet och ogräset växa sida vid sida fram till skörden.” Gadiah var fullt nöjd med Jesu svar på hans fråga efter att deras senare diskussion hade klargjort för hans sinne den verkliga innebörden av dessa betydelsefulla framföranden.

2. I Caesarea

130:2.1 (1429.3) Jesus och hans vänner stannade i Caesarea längre än planerat, emedan en av de väldiga styrårorna på det fartyg som de ämnade gå ombord på upptäcktes vara i fara att klyvas. Kaptenen

beslöt att stanna i hamn medan en ny styråra tillverkades. Det rådde brist på yrkeskunniga träarbetare för denna uppgift, varför Jesus erbjöd sig att hjälpa till. Under kvällarna vandrade Jesus och hans vänner omkring på den vackra muren som tjänade som promenadväg runt hamnen. Ganid hörde med intresse på när Jesus förklarade stadens vattenledningssystem och det förfarande med vilket tidvattnet utnyttjades för att skölja stadens gator och avlopp. Denne indiske yngling var mycket imponerad av Augustus tempel, beläget på en kulle och krönt av en kolossal staty av den romerska kejsaren. Den andra eftermiddagen av deras vistelse såg de alla tre en föreställning i den enorma amfiteatern som hade sittplatser för tjugo tusen personer, och samma kväll gick de på teatern för att se ett grekiskt skådespel. Dessa var de första föreställningar av detta slag som Ganid någonsin hade beskådat, och han ställde många frågor om dem till Jesus. På morgonen den tredje dagen avlade de ett officiellt besök på guvernörens palats, ty Caesarea var Palestinas huvudstad och den romerske prokurators residensort.

130:2.2 (1429.4) I deras värdshus hade också en köpman från Mongoliet tagit in, och eftersom denne man från Fjärran östern talade grekiska rätt bra, hade Jesus flera långa samtal med honom. Denne man var mycket imponerad av Jesu livsfilosofi och glömde aldrig hans visdomsord om att ”leva det himmelska livet, medan man befinner sig på jorden, genom att dagligen underkasta sig den himmelske Faderns vilja”. Denne köpman var en anhängare av Tao, och han hade därigenom blivit en som hade en stark tro på läran om en universell Gudom. Vid återkomsten till Mongoliet började han lära sina grannar och affärskompanjoner dessa avancerade sanningar, och

som ett direkt resultat av dessa aktiviteter beslöt hans äldste son att bli taopräst. Denne unge man utövade under hela sin livstid ett stort inflytande till förmån för en avancerad sanning, och hans arbete fortsattes av hans son och sonson som likaså var hängivet trogna läran om den Ende Guden — Himlens Suprema Härskare.

130:2.3 (1430.1) Medan den tidiga kristna kyrkans östra gren, som hade sitt främsta högkvarter i Filadelfia, höll sig mer troget till Jesu förkunnelse än bröderna i Jerusalem, var det beklagligt att det inte fanns någon lik Peter att bege sig till Kina, eller lik Paulus att färdas till Indien, ty i dessa länder var den andliga jordmånen då mycket gynnsam för att så fröna till det nya evangeliet om himmelriket. Just denna Jesu förkunnelse, så som den omfattades av filadelfiaborna, skulle precis lika omedelbart och effektivt ha tilltalat sinnena hos de andligen hungrande asiatiska folken som Petrus och Paulus predikande gjorde i väst.

130:2.4 (1430.2) En av de unga männen som en dag arbetade med styråran tillsammans med Jesus blev intresserad av de ord som Jesus fällde under timmarnas gång medan de arbetade på skeppsvarvet. När Jesus antydde att Fadern i himlen var intresserad av sina barns välfärd på jorden, sade denne unge grek som hette Anaxand: ”Om Gudarna är intresserade av mig, varför avlägsnar de då inte denne grymme och orättvise förman från denna verkstad?” Han blev häpen när Jesus svarade: ”Då du känner till vänlighetens väg och uppskattar rättvisan, kanske Gudarna har fört denne felande man nära dig så att du må leda honom in på denna bättre väg. Kanske du är det salt som skall göra denne broder angenämare för alla andra människor, dvs. om du inte har förlorat din sälta. Som det nu är, råder denne man dig över så till

vida att hans onda sätt påverkar dig ogynnsamt. Varför inte sätta dig över ondskan med kraft av godhetens makt och sålunda komma att behärska alla relationer mellan er två? Jag förutspår att det goda i dig kunde övervinna det onda i honom om du gav det en uppriktig och levande chans. Det finns under loppet av de dödligas tillvaro inget mer spännande äventyr än att känna upprymdheten av att bli materiell livspartner för andlig energi och gudomlig sanning i en av deras segerrika strider mot villfarelse och ondska. Det är en underbar och transformerande erfarenhet att bli en levande kanal för andligt ljus till en dödlig som sitter i andligt mörker. Om du har blivit välsignad med mer sanning än denne man, borde hans behov vara en utmaning för dig. Förvisso är du inte den fega stackare som skulle kunna stå på stranden och se på när en medmänniska som inte kan simma drunknar! Hur mycket värdefullare är inte denne mans själ som famlar i mörkret jämfört med hans kropp som kunde drunkna i vattnet!”

130:2.5 (1430.3) Anaxand var mäktigt berörd av Jesu ord. Inom kort berättade han för sin överordnade vad Jesus hade sagt, och samma kväll sökte de båda råd av Jesus för sina själars välfärd. Senare, efter att det kristna budskapet hade förkunnats i Caesarea, trodde båda dessa män, den ene grek, den andre romare, på Filippos predikan och blev framstående medlemmar i den kyrka som han grundade. Senare förordnades denne unge grek till förvaltare åt en romersk kapten, Cornelius, som blev troende som resultat av Petrus verksamhet. Anaxand fortsatte att sprida ljus till dem som satt i mörk, fram till den tid då Paulus fängslades i Caesarea. Han omkom då av misstag vid

den stora massakern på tjugo tusen judar medan han vårdade sig om de lidande och döende.

130:2.6 (1431.1) Ganid började vid den här tiden få klart för sig att hans privatlärare använde sin fritid till denna ovanliga personliga omvårdnad av sina medmänniskor, och den unge indiern ville ta reda på motivet till dessa ständiga aktiviteter. Han frågade: ”Varför håller du så ständigt på med dessa samtal med främlingar?” Jesus svarade: ”Ganid, ingen människa är en främling för den som känner Gud. I upplevelsen av att finna den himmelske Fadern upptäcker man att alla människor är ens bröder, och förefaller det så underligt att man skulle känna glädje över att träffa en nyss upptäckt broder? Att bli bekant med sina bröder och systrar, att lära känna deras problem och lära sig att älska dem är den suprema erfarenheten i livet.”

130:2.7 (1431.2) Detta var en diskussion som varade ända in på natten, och inom loppet av vilken den unge mannen bad Jesus berätta för honom vad som är skillnaden mellan Guds vilja och det val som människosinnet gör och som också kallas vilja. Sammanfattat sade Jesus: Guds vilja är Guds sätt att verka, delaktighet i Guds val inför varje potentiellt alternativ. Att göra Guds vilja är därför en progressiv erfarenhet av att bli allt mer lik Gud, och Gud är källan till och bestämmelsen för allt som är gott, vackert och sant. Människans vilja är människans sätt att verka, summan och substansen av allt vad den dödlige väljer att vara och göra. Vilja är det avsiktliga valet hos en jagmedveten varelse, vilket leder till beslut och handlande baserade på intelligent övervägande.

130:2.8 (1431.3) Den eftermiddagen hade Jesus och Ganid båda förstrött sig med att leka med en mycket intelligent vallhund, och

Ganid ville veta om hunden hade en själ, om den hade en egen vilja, och som svar på hans fråga sade Jesus: ”Hunden har ett sinne som kan lära känna den materiella människan, dess herre, men inte Gud, som är ande, därför har hunden ingen andlig natur och den kan inte ha någon andlig upplevelse. Hunden må ha en vilja som härstammar från naturen och som har förstärkts genom träning, men en sådan sinnesförmåga är inte en andlig kraft, inte heller är den jämförbar med människans vilja, då den inte är *reflekterande* — den är inte resultatet av ett urskiljande av högre och moraliska betydelser eller ett val av andliga och eviga värden. Det är denna förmåga att urskilja det andliga och att välja sanningen som gör den dödliga människan till en moralisk varelse, en skapad varelse försedd med attributen för andligt ansvar och potentialen till evig överlevnad.” Jesus fortsatte med att förklara att det är djurens avsaknad av sådana mentala förmågor som gör det för evigt omöjligt för djurvärlden att utveckla ett verkligt språk i tiden eller att erfara något som skulle motsvara personlighetens överlevnad i evigheten. Som resultat av denna dags undervisning trodde Ganid aldrig mer att människans själ kunde födas på nytt i ett djurs kropp.

130:2.9 (1431.4) Nästa dag talade Ganid med sin far om allt detta, och det var som svar på Gonods fråga som Jesus förklarade att ”de människoviljor som är helt upptagna av att fatta endast timliga beslut som gäller den animala tillvarons materiella problem är dömda till undergång i tiden. De som gör helhjärtade moraliska beslut och oförbehållsamma andliga val identifieras på detta vis allt mer med den gudomliga anden i sitt inre och omvandlas därigenom i allt högre

grad till de värden som är förenade med evig överlevnad —
fortgående gudomlig tjänst utan slut.

130:2.10 (1431.5) Det var denna samma dag vi för första gången hörde den högst betydelsefulla sanning, som uttryckt enligt nuvarande språkbruk skulle lyda: ”Viljan är den manifestation av människosinnet som gör det möjligt för det subjektiva medvetandet att uttrycka sig objektivt och att uppleva en strävan att vara gudalik.” Det är i denna samma bemärkelse som varje reflekterande och andligt sinnad människa kan bli *skapande*.

3. I Alexandria

130:3.1 (1432.1) Det hade varit ett händelserikt besök i Caesarea, och när båten var färdig begav sig Jesus och hans två vänner en dag vid tolvtiden iväg mot Alexandria i Egypten.

130:3.2 (1432.2) De tre hade en högst angenäm resa till Alexandria. Ganid gladdede sig åt sjöresan och höll Jesus sysselsatt med att svara på frågor. När de närmade sig stadens hamn fascinerades den unge mannen av Faros stora fyrtorn, beläget på den ö som Alexander hade förenat med en pir till fastlandet och sålunda skapat två utomordentliga hamnar samt därmed gjort Alexandria till centrum för handelssjöfarten mellan Afrika, Asien och Europa. Detta storartade fyrtorn var ett av världens sju under och föregångare till alla senare fyrar. De steg upp tidigt på morgonen för att beskåda denna människans strålande anordning för att rädda liv, och mitt bland Ganids utrop av förtjusning sade Jesus: ”Och du min son skall vara

som detta fyrhorn när du återvänder till Indien, även efter det att din far har lagts till gravens ro. Du skall bli som livets ljus för dem som sitter i mörker i din omgård, det ljus som visar alla som så önskar den väg som tryggt leder in i frälsningens hamn.” Medan Ganid tryckte Jesu hand sade han: ”Det skall jag.”

130:3.3 (1432.3) Igen framhåller vi att kristendomens första lärare gjorde ett stort misstag när de så uteslutande riktade sin uppmärksamhet mot den romerska världens västerländska civilisation. Jesu förkunnelse, så som den omfattades av de troende i Mesopotamien under det första århundradet, skulle gärna ha tagits emot av de olika grupperna av asiatiska religionsutövare.

130:3.4 (1432.4) Fyra timmar efter det att de hade gått i land hade de funnit husrum nära östra ändan av den långa och breda huvudgata, som över trettio meter bred och åtta kilometer lång sträckte sig ända till de västra utkanterna av denna stad med en miljon invånare. Efter en första överblick av stadens främsta sevärdheter — universitetet (museet), biblioteket, Alexanders kungliga mausoleum, palatset, Neptunus tempel, teatern och idrottshallen — ägnade sig Gonod åt sina affärer medan Jesus och Ganid gick till biblioteket, det främsta i världen. Här fanns närmare en miljon manuskript samlade från hela den civiliserade världen: Grekland, Rom, Palestina, Parthien, Indien, Kina och till och med från Japan. I detta bibliotek såg Ganid den största samlingen av indisk litteratur i hela världen. De tillbringade någon tid här varje dag under sin vistelse i Alexandria. Jesus berättade för Ganid om översättningen av de hebreiska skrifterna till grekiska, vilket hade skett här. Om och om diskuterade de alla

världens religioner, varvid Jesus för detta unga sinne försökte påvisa sanningen i var och en, alltid med tillägget: ”Men Jahve är den Gud som har utvecklats från Melkisedeks uppenbarelser och förbundet med Abraham. Judarna var Abrahams efterkommande och tog senare i besittning själva det land där Melkisedek hade levt och undervisat och varifrån han sände ut lärare till hela världen. Till slut beskrev deras religion en klarare insikt om Herren, Israels Gud, som den Universelle Fadern i himlen än någon annan världsreligion.”

130:3.5 (1432.5) Under Jesu ledning gjorde Ganid en sammanställning av alla de religioner i världen som erkände en Universell Gudom, även om de dessutom mer eller mindre dyrkade underställda gudomar. Efter mycken diskussion beslöt sig Jesus och Ganid för att romarna inte hade någon verklig Gud i sin religion, att deras religion var föga mer än kejsardyrkan. Beträffande grekerna drog de den slutsatsen att de hade en filosofi men knappast en religion med en personlig Gud. Mysteriekulterna avfärdade de på grund av förvirringen i deras mångfaldighet och för att deras olika uppfattningar om Gudomen föreföll att härstamma från andra och äldre religioner.

130:3.6 (1433.1) Fastän dessa översättningar gjordes i Alexandria ordnade Ganid dessa urval och lade till sina egna personliga kommentarer först nära slutet av deras vistelse i Rom. Han blev mycket överraskad av att upptäcka att de bästa författarna till världens religiösa litteratur alla mer eller mindre klart erkände existensen av en evig Gud och i mycket var överens beträffande hans karaktär och hans förhållande till den dödliga människan.

130:3.7 (1433.2) Jesus och Ganid tillbringade mycket tid i museet under sin vistelse i Alexandria. Detta museum var ingen samling av sällsynta föremål utan var snarast ett universitet för konst, vetenskap och litteratur. Lärda professorer höll här dagligen föreläsningar, och på den tiden var detta den västerländska världens intellektuella centrum. Dag för dag tolkade Jesus föreläsningarna för Ganid. En dag under andra veckan utropade den unge mannen: ”Lärare Josua, du vet mer än dessa professorer. Du borde stiga upp och berätta för dem allt det storartade du har berättat för mig; de är omtöcknade av det myckna tänkandet. Jag skall tala med min far och be honom ordna saken.” Jesus log och sade: ”Du är en beundrande elev, men dessa lärare är inte intresserade av att du och jag skulle undervisa dem. Den stolthet som den oförändligade lärdomen medför är en förrädisk sak i människans erfarenhet. Den sanne läraren bibehåller sin intellektuella integritet genom att alltid förbli en lärjunge.”

130:3.8 (1433.3) Alexandria var en stad som kännetecknades av västerlandets blandade kultur och näst efter Rom den största och mest storslagna staden i världen. Här fanns världens största judiska synagoga, säte för den styrande alexandrinska sanhedrinen, de sjuttio ledande äldste.

130:3.9 (1433.4) Bland Gonods många affärsbekanta fanns en viss judisk bankir, Alexander, vars bror Filon var en av den tidens berömda religionsfilosofer. Filon var sysselsatt med den lovvärda men ytterst svåra uppgiften att harmonisera den grekiska filosofin och den hebreiska teologin. Ganid och Jesus talade mycket om Filons läror och såg fram mot att närvara vid någon av hans föreläsningar,

men under hela deras vistelse i Alexandria låg denne berömda hellenistjude till sängs då han var sjuk.

130:3.10 (1433.5) Jesus rekommenderade mycket i den grekiska filosofin och i stoikernas läror för Ganid, men han betonade för pojken den sanning att dessa trossystem, liksom de obestämda läroarna bland en del av hans eget folk, var religioner endast i den bemärkelsen att de ledde människor till att finna Gud och få en levande erfarenhet av att känna den Evige.

4. Samtal om verkligheten

130:4.1 (1433.6) Kvällen innan de lämnade Alexandria hade Ganid och Jesus ett långt samtal med en av de regeringsutnämnda professorerna vid universitetet vilken föreläste om Platons läror. Jesus tolkade för den grekiska läraren men anförde inget av sin egen förkunnelse för att vederlägga den grekiska filosofin. Gonod var borta den kvällen för att sköta sina affärer; så efter att professorn hade avlägsnat sig hade läraren och hans elev därför ett långt och öppenhyärtigt samtal om Platons doktriner. Samtidigt Jesus som gav villkorligt samtycke till en del av de grekiska läror som gällde teorin att de materiella tingena i världen är skugglika återspeglingsbilder av osynliga men mer verkliga andliga realiteter, sökte han lägga en mer tillförlitlig grund för den unge mannens tänkande. Därför höll han en längre utläggning om verklighetens natur i universum. Sammanfattat och enligt nuvarande språkbruk sade Jesus till Ganid:

130:4.2 (1434.1) Ursprunget till universumverkligheten är den Infinite. Den finita skapelsens materiella ting är följdverkningar i tid och rymd av den evige Gudens Paradis-mönster och Universella Sinne.

Kausaliteten i den fysiska världen, självmedvetandet i den intellektuella världen och en framåtskridande självhet i andens värld — dessa realiteter, projicerade på en universell skala, kombinerade i ett evigt ömsesidigt förhållande och upplevda som fulländade till sin kvalitet och gudomliga till sitt värde — bildar *den Supremes verklighet*. I det ständigt föränderliga universum är kausalitetens, intelligensens och andeerfarenhetens Ursprungliga Personlighet oföränderlig, absolut. Även i ett evigt universum som kännetecknas av gränslösa värden och gudomliga kvaliteter kan allting förändras, och gör det ofta, utom Absoluten och det som har nått den fysiska status, intellektuella omfattning eller andliga identitet som är absolut.

130:4.3 (1434.2) Den högsta nivå till vilken en finit varelse kan utvecklas är till erkännande av den Universelle Fadern och medvetenhet om den Supreme. Även då fortsätter dessa varelser med finalitbestämmelse att uppleva fortsättningsvis förändring i den fysiska världens rörelser och i dess materiella fenomen. Likaså förblir de under sin fortgående uppstigning i det andliga universumet medvetna om självhetens framåtskridande och i sin allt djupare uppskattning av och reaktion inför det intellektuella kosmos medvetna om hur deras medvetande vidgas. Endast när det gäller viljans fulländning, harmoni och enstämmighet kan den skapade bli ett med Skaparen. Ett sådant gudomlighetstillstånd uppnås och bibehålls endast då och om den skapade fortfar att leva i tiden och evigheten genom att konsekvent anpassa sin finita personliga vilja till

Skaparens gudomliga vilja. Alltid måste önskan att göra Faderns vilja trona högst i själen och dominera sinnet hos en uppstigande son till Gud.

130:4.4 (1434.3) En enögd person kan aldrig hoppas på att se det djup som perspektivet ger. Inte heller kan enögda materialister eller enögda andliga mystiker eller allegorister rätt se och tillräckligt förstå universumverklighetens sanna djup. Alla sanna värden i den skapades erfarenhet finns dolda i erkännandets djup.

130:4.5 (1434.4) En kausalitet utan sinne kan inte utveckla det förfinade och komplexa från det grova och enkla, inte heller kan en erfarenhet utan ande utveckla den gudomliga karaktären för evig överlevnad från det materiella sinnet hos de dödliga i tiden. Det enda attribut i universum som så exklusivt kännetecknar den infinita Gudomen är denna ändlösa, skapande utgivning av personlighet, vilken kan överleva i en tilltagande uppnåelse av Gudomen.

130:4.6 (1434.5) Personlighet är den kosmiska utrustning, den fas i den universella verkligheten, som kan samexistera med en obegränsad förändring och samtidigt bibehålla sin identitet bland alla dessa förändringar och för evigt därefter.

130:4.7 (1434.6) Livet är en anpassning av den ursprungliga kosmiska kausaliteten till de krav som universumsituationerna ställer och de möjligheter som de ger, och det uppkommer genom det Universella Sinnets inverkan och aktivering av andegnistan från Gud som är ande. Livets betydelse ligger i dess anpassningsbarhet. Livets värde ligger i dess förmåga till framåtskridande — rentav ända till gudsmedvetandets höjder.

130:4.8 (1434.7) Det medvetna livets missanpassning till universum leder till kosmisk disharmoni. Personlighetsviljans slutliga avvikelser från trenden i universerna slutar i intellektuell isolering, personlighetsavskiljande. Förlust av andelotsen i människans inre betyder att den andliga existensen upphör. Det intelligenta och framåtskridande livet blir då, i och av sig självt, ett obestridligt bevis för existensen av ett målinriktat universum som uttrycker en gudomlig Skapares vilja. Detta liv, som helhet taget kämpar, i riktning mot högre värden och har som slutligt mål den Universelle Fadern.

130:4.9 (1435.1) Det är endast en gradskillnad mellan människans och djurens sinnesnivå, med undantag för intellektets högre och halvt andliga verksamhetsformer. Därför kan djuren (som inte känner till dyrkan och visdom) inte uppleva övermedvetande, medvetandet om medvetande. Djurens sinne är medvetet endast om det objektiva universum.

130:4.10 (1435.2) Kunskapen hör till sfären för det materiella eller faktaurskiljande sinnet. Sanningen är området för det andligt utrustade intellekt som är medvetet om att det känner Gud. Kunskapen kan demonstreras; sanningen upplevs. Kunskapen är en sinnets ägodel, sanningen en erfarenhet i själen, i det jag som utvecklas vidare. Kunskapen är en funktion av den icke-andliga nivån. Sanningen är en fas inom sinnets och andens nivå i universerna. Det materiella sinnets öga ser en värld av faktakunskap; det förändrigade intellektets öga urskiljer en värld av sanna värden. När dessa två synsätt synkroniseras och harmoniseras avslöjar de verklighetens värld, där visdomen tolkar företeelserna i universum utgående från den progressiva personliga erfarenheten.

130:4.11 (1435.3) Villfarelse (det onda) är ofullständighetens straff. Ofullständighetens kvaliteter eller missanpassningens fakta avslöjas på den materiella nivån genom kritisk observation och vetenskaplig analys, på den moraliska nivån genom den mänskliga erfarenheten. Närvaron av det som är ont är ett bevis för sinnets bristande noggrannhet och den evolverande själens omognad. Det onda är därför också ett mått på ofullständigheten i tolkningen av universum. Möjligheten att begå misstag hör naturligt till förvärvandet av visdom, till den ordning enligt vilken framåtskridandet sker från det partiella och timliga till det fullständiga och eviga, från det relativa och ofulländade till det slutliga och fulländade. Villfarelsen är den skugga av relativ ofullständighet som av nödvändighet måste falla tvärs över människans uppåtgående universumväg till fulländningen i Paradiset. Villfarelsen (det onda) är inte en aktual universumkvalitet, utan helt enkelt en observation av att det råder en relativitet i hur ofullständigheten i det ofulländade finita förhåller sig till den Supremes och den Ultimates stigande nivåer.

130:4.12 (1435.4) Fastän Jesus sade allt detta till den unge mannen på ett språk bäst lämpat för dennes fattningsförmåga, var Ganids ögonlock tunga mot slutet av diskussionen, och snart hade han somnat in. De steg tidigt upp följande morgon för att gå ombord på den båt som var destinerad till Lasaia på ön Kreta. Innan de gick ombord hade pojken ytterligare andra frågor att ställa om det onda, till vilket Jesus svarade:

130:4.13 (1435.5) Ondskan är ett relativitetsbegrepp. Den uppkommer av observationen av ofullkomligheterna som framträder i den skugga

som kastas av ett finit universum av ting och varelser då detta kosmos skymmer det levande ljus som universellt uttrycker den Ende Infinites eviga realiteter.

130:4.14 (1435.6) Potentiell ondska ingår i den ofrånkomliga ofullständigheten i uppenbarelsen av Gud som ett av tid och rymd begränsat uttryck för oändlighet och evighet. Det partiellas existens vid sidan av det fullständiga ger upphov till verklighetens relativitet, gör det nödvändigt att träffa intellektuella val och etablerar värdenivåer för insikt om anden och reaktion inför den. Den ofullständiga och finita uppfattning som den timliga och begränsade varelsens sinne har om den Infinite är, i och av sig självt, *potentiell ondska*. Att öka denna villfarelse genom en oförsvarlig bristfällighet när det gäller att göra en rimlig andlig korrigering av dessa ursprungligen medfödda intellektuella disharmonier och andliga otillräckligheter är detsamma som att förverkliga *aktual ondska*.

130:4.15 (1436.1) Alla statiska, döda uppfattningar är potentiellt onda. Den finita skuggan från den relativa och levande sanningen rör sig ständigt. Statika uppfattningar hämmar alltid vetenskap, politik, samhälle och religion. Statiska uppfattningar kan representera en viss kunskap, men de brister i visdom och saknar sanning. Låt dock inte relativitetsbegreppet vilseleda dig så att du inte inser hur universum koordineras under ledning av det kosmiska sinnet och hur den Supremes energi och ande stabiliserande övervakar det.

5. På ön Kreta

130:5.1 (1436.2) Resenärerna hade endast ett ändamål med att bege sig till Kreta, nämligen att vederkvicka sig, att vandra omkring på ön och klättra i bergen. Den tidens kretabor hade inget avundsvärt rykte bland de omgivande folken. Trots det vann Jesus och Ganid många själar för högre nivåer av tänkande och leverne och lade sålunda grunden till att den senare förkunnelsen av evangeliet snabbt mottogs då de första predikanterna från Jerusalem anlände. Jesus älskade dessa kretabor, även om Paulus använde hårda ord om dem när han senare sände Titus till ön för att omorganisera deras församlingar.

130:5.2 (1436.3) På en bergssluttning på Kreta hade Jesus sitt första långa samtal med Gonod om religion. Fadern var mycket imponerad och sade: ”Inte att undra på att pojken tror allt vad du berättar för honom, men jag visste aldrig att de hade en sådan religion ens i Jerusalem, än mindre i Damaskus.” Det var under vistelsen på ön som Gonod först föreslog för Jesus att följa med dem tillbaka till Indien, och Ganid gladdes åt tanken att Jesus kanske skulle samtycka till ett sådant arrangemang.

130:5.3 (1436.4) En dag när Ganid frågade Jesus varför han inte hade ägnat sig åt ett arbete som offentlig lärare, sade Jesus: ”Min son, allting måste vänta på sin tid. Man föds till världen, men hur man än ängslas och hur otålig man än är hjälper det en inte att växa upp. Man måste i alla sådana sammanhang invänta tiden. Endast tiden får de gröna frukterna på trädet att mogna. Årstid följer på årstid och solnedgång följer på soluppgång endast i takt med tidens gång. Jag är nu på väg till Rom med dig och din far, och det är tillräckligt för idag. Min morgondag är helt i min himmelske Faders hand.” Sedan

berättade han för Ganid historien om Moses och de fyrtio åren av vaksam väntan och fortsatt förberedelse.

130:5.4 (1436.5) Under deras besök i Kali Limenes hände något som Ganid aldrig glömde; minnet av denna episod fick honom alltid att önska att han kunde göra något för att förändra kastväsendet i sitt hemland Indien. En berusad odåga anföll en slavflicka på den allmänna landsvägen. När Jesus såg flickans belägenhet rusade han fram och drog henne bort från galningens övergrepp. Medan den skrämde flickan klängde sig fast vid Jesus höll han den rasande mannen på tryggt avstånd med sin kraftfulla utsträckta högra arm tills den stackaren hade tröttat ut sig av att piska luften med sina ilskna slag. Ganid kände en stark impuls till att hjälpa Jesus med situationen, men hans far förbjöd honom. Fastän de inte kunde tala flickans språk, kunde hon förstå deras barmhärtiga handling och gav uttryck för sin helhjärtade uppskattning när de alla tre följde henne hem. Detta var troligen så nära som Jesus någonsin kom till en personlig sammandrabbning med sina medmänniskor under hela sitt liv på jorden. Han hade en svår uppgift den kvällen att försöka förklara för Ganid varför han inte slog den berusade mannen. Ganid tyckte att denne man borde ha blivit slagen åtminstone lika många gånger som han hade slagit flickan.

6. Den unge mannen som var rädd

130:6.1 (1437.1) När de var uppe i bergen hade Jesus ett långt samtal med en ung man som var räddhågad och nedslagen. Då ynglingen inte

hade funnit tröst och mod i umgänget med sina kamrater hade han sökt ensamheten i bergen. Han hade vuxit upp med en känsla av hjälplöshet och underlägsenhet. Dessa naturliga tendenser hade förstärkts av talrika svåra omständigheter som han hade råkat ut för när han växte upp, i synnerhet förlusten av fadern när han var tolv år gammal. När de möttes sade Jesus: ”Hej min vän! Varför så nedslagen en så vacker dag? Om det har hänt något som har gjort dig betryckt, kanske jag på något sätt kan hjälpa dig. I varje fall bereder det mig ett verkligt nöje att få erbjuda mina tjänster.”

130:6.2 (1437.2) Den unge mannen var ovillig att samtala, och Jesus gjorde då ett andra närmande till hans själ och sade: ”Jag förstår att du kommer upp till dessa bergskullar för att komma undan folk, så därför vill du naturligtvis inte tala med mig, men jag skulle vilja veta om du känner väl till dessa bergskullar. Vet du vart stigarna leder, och kan du kanske visa mig den bästa vägen till Fenix?” Nu var det så, att denne yngling kände mycket väl till dessa berg, och han blev verkligen mycket intresserad av att berätta för Jesus om vägen till Fenix, så mycket så att han på marken ritade ut alla stigar och grundligt förklarade varje detalj. Han blev överraskad och nyfiken när Jesus, efter att ha sagt farväl syntes ge sig i väg, plötsligt vände sig till honom och sade: ”Jag vet mycket väl att du vill bli lämnad ensam med din otröstlighet, men det vore varken vänligt eller rättvist av mig att ta emot så generös hjälp av dig om det bästa sättet att ta mig till Fenix och sedan tanklöst lämna dig utan att göra det minsta försök att besvara din vädjande anhöllan om hjälp och vägledning beträffande den bästa vägen till det bestämmelsemål som du söker i ditt hjärta medan du vistas här på bergssluttningen. Så som du så väl känner

stigarna till Fenix, då du många gånger har färdats längs dem, så känner jag vägen väl till staden för dina omintetgjorda förhoppningar och svikna ambitioner. Och eftersom du har bett mig om hjälp skall jag inte göra dig besviken.” Ynglingen blev nästan överväldigad, men han lyckades stamma fram: ”Men — jag bad dig inte om något.” Och Jesus, som lade en varsam hand på hans skuldra, sade: ”Nej, min son, inte med ord men med längtansfulla blickar vädjade du till mitt hjärta. Min vän, för en som älskar sina medmänniskor ligger det en talande vädjan om hjälp i din uppsyn som uttrycker missmod och förtvivlan. Sitt ned tillsammans med mig medan jag berättar för dig om tjänandets stigar och lyckans allfartsvägar, som leder från det egna jagets bedrövelser till glädjen i de kärleksfulla aktiviteterna inom människornas broderskap och i tjänsten hos Gud i himlen.”

130:6.3 (1437.3) Nu ville den unge mannen redan mycket gärna tala med Jesus, och han knäböjde vid Jesu fötter och bönföll honom om hjälp, att Jesus måtte visa honom vägen att undfly hans värld av personliga bedrövelser och nederlag. Jesus sade: ”Min vän, stig upp! Stå upp som en man! Du må vara omgiven av små fiender och hämmad av många hinder, men de stora tingen och de verkliga tingen i denna värld och i universum är på din sida. Solen stiger varje morgon upp och hälsar dig precis så som den hälsar den mäktigaste och mest framgångsrike mannen på jorden. Se — du har en stark kropp och kraftiga muskler — din fysiska utrustning är bättre än genomsnittet. Den är naturligtvis inte just till någon nytta när du sitter här ute på bergssluttningen och sörjer över dina motgångar, verkliga och inbillade. Men du kunde med din kropp utföra stora ting om du skyndade iväg dit där stora ting väntar på att bli utförda. Du försöker

fly från ditt olyckliga jag, men det låter sig inte göras. Du och dina problem i livet är verkliga. Du kan inte undfly dem så länge du lever. Men ta en ny titt, ditt sinne är klart och dugligt. Din starka kropp har ett intelligent sinne som kan styra den. Sätt ditt sinne i arbete i att lösa dina problem. Lär ditt intellekt att arbeta för dig. Vägra att längre domineras av rädsla som ett tanklöst djur. Ditt sinne borde vara din modiga bundsförvant för att lösa dina problem i livet, i stället för att du är, såsom du har varit, dess usla och räddhågade slav och en träl under bedrävelsen och misslyckandet. Men det värdefullaste av allt, din potential för att nå verkliga resultat, är den ande som lever inom dig och som skall stimulera och inspirera ditt sinne att behärska sig självt och att aktivera din kropp, om du löser det från rädslans bojar och sålunda gör det möjligt för din andliga natur att med den levande trons makt och närvaro påbörja din frigörelse från det onda som sysslolösheten medför. Och sedan besestrar denna tro inom kort rädslan för människor med den tvingande närvaron av den nya och allt dominerande *kärleken till dina medmänniskor*, som snart fyller din själ till överflöd, därför att medvetandet har fötts i ditt hjärta att du är ett Guds barn.

130:6.4 (1438.1) ”Denna dag, min son, skall du födas på nytt, återupprättas som en människa med tro, mod och tillgivet tjänande av människorna, för Guds skull. Och när du sålunda blir återanpassad till livet inom dig blir du likaså återanpassad till universum. Du har blivit född på nytt — född av anden — och hädanefter kommer hela ditt liv att kännetecknas av segerrika resultat. Besvärligheter upplivar dig, besvikelser sporrar dig vidare, svårigheter blir en utmaning för dig och hinder stimulerar dig. Stig upp, unge man! Säg farväl till ditt liv

av skyggande rädsla och undflyende feghet. Skynda dig tillbaka till plikten och lev ditt jordiska liv som en son till Gud, som en dödlig hängiven det förädlande tjänandet av människan på jorden och destinerad till det enastående och eviga tjänandet av Gud i evigheten.”

130:6.5 (1438.2) Denne yngling, som hette Fortune, blev senare ledare för de kristna på Kreta och nära medarbetare till Titus i dennes arbete med att förbättra situationen bland troende på Kreta.

130:6.6 (1438.3) Resenärerna var verkligen utvilade och uppiggade när de en dag vid tolvtiden gjorde sig redo att sätta segel till Karthago i Nordafrika. De gjorde ett två dagars uppehåll i Kyrene. Det var här Jesus och Ganid gav första hjälp åt en gosse som hette Rufus, som hade skadats när en lastad oxkärra gick sönder. De bar honom hem till hans mor. Hans far Simon kunde inte drömma om att den man vars kors han senare bar på order av en romersk soldat var den främling som en gång hjälpte hans son.

7. I Karthago — samtal om tid och rymd

130:7.1 (1438.4) Under resan till Karthago talade Jesus största delen av tiden med sina medresenärer om samhälleliga, politiska och kommersiella saker; knappt ett ord sades om religion. För första gången upptäckte Gonod och Ganid att Jesus var en bra historieberättare, och de bad honom ofta berätta historier om sitt liv

som ung i Galiléen. De fick också veta att han hade vuxit upp i Galiléen och inte i vare sig Jerusalem eller Damaskus.

130:7.2 (1438.5) När Ganid frågade vad man kunde göra för att få vänner, efter att ha lagt märke till att de flesta personer som de råkade träffa kände sig dragna till Jesus, sade hans lärare: ”Visa intresse för dina medmänniskor. Lär dig att älska dem och försök finna tillfälle att göra sådant för dem som du är säker på att de vill få gjort”, och sedan citerade han ett gammalt judiskt ordspråk: ”Om någon vill ha vänner måste han visa sig vänlig.”

130:7.3 (1439.1) I Karthago hade Jesus ett långt och minnesvärt samtal med en mithraspräst om odödlighet, tid och evighet. Denne perser hade fått sin utbildning i Alexandria, och han önskade verkligen lära sig av Jesus. Uttryckt med dagens ord sade Jesus i sammanfattning som svar på hans många frågor:

130:7.4 (1439.2) Tiden är en ström av framflytande timliga händelser som uppfattas av den skapades medvetande. Tid är ett namn som har getts åt det följdarrangemang som gör det möjligt att uppfatta händelserna och åtskilja dem från varandra. Rymdens universum är en tidsrelaterad företeelse när det betraktas från någon plats inom rymden, utanför Paradisets orörliga boning. Rörelse i tiden uppfattas endast i relation till något som inte rör sig som ett tidsfenomen i rymden. I universernas universum transcenderar Paradiset och dess Gudomar både tid och rymd. I de bebodda världarna är människans personlighet (bebodd och vägled av Paradisfaderns ande) den enda fysiskt relaterade realitet som kan transcendera de timliga händelsernas materiella följd.

130:7.5 (1439.3) Djuren uppfattar inte tid så som människan, och även för människan förefaller tiden, på grund av hennes uppdelade och begränsade synkrets, att vara en följd av händelser, men när människan stiger uppåt, när hon framskrider inåt, är den vidgade utsikten över denna händelseprocession sådan att den allt mer urskiljs i sin helhet. Det som tidigare sågs som en följd av händelser ses då som ett helt och fullkomligt sammanbundet kretslopp. På detta sätt ersätter den kretsformade samtidigheten allt mer den tidigare uppfattningen om händelsernas lineära förlopp.

130:7.6 (1439.4) Det finns sju olika begreppsbildningar om rymden så som den är betingad av tiden. Rymden mäts med hjälp av tid, inte tiden med hjälp av rymd. Vetenskapsmannens förvirring kommer sig av att han inte inser rymdens verklighet. Rymd är inte enbart en intellektuell uppfattning om variationen i hur olika objekt i universum förhåller sig till varandra. Rymden är inte tom, och det enda som människan känner till och som ens delvis kan transcendera rymden är sinnet. Sinnet kan fungera oberoende av uppfattningen om materiella objekts förhållande till rymden. Rymden är relativt och jämförelsevis finit för alla varelser som har de skapades status. Ju närmare medvetandet kommer medvetenheten om de sju kosmiska dimensionerna desto mer närmar sig uppfattningen om den potentiella rymden ultimateten. Men rymdpotentialen är verkligen ultimat först på den absoluta nivån.

130:7.7 (1439.5) Det måste vara uppenbart att den universella verkligheten har en expanderande och alltid relativ betydelse på de stigande och allt mer perfekta nivåerna av kosmos. Till slut får de överlevande dödliga sin identitet i ett sjudimensionellt universum.

130:7.8 (1439.6) Uppfattningen om tid och rymd hos ett sinne av materiellt ursprung kommer nödvändigtvis att successivt vidgas då den medvetna och uppfattande personligheten stiger uppåt i universernas nivåer. När människan når upp till det sinne som ligger mellan den materiella och den andliga existensnivån, vidgas hennes idéer om tid och rymd enormt både i fråga om insiktens kvalitet och om erfarenhetens mängd. De allt vidare kosmiska uppfattningarna hos en avancerande andepersonlighet kommer sig av att både insiktens djup och medvetandets omfång ökar. Då personligheten går vidare, uppåt och inåt, till de transcendentala nivåerna av gudomslighet närmar sig uppfattningen om tid och rymd allt mer de tidlösa och rymdlösa uppfattningarna om Absoluten. Relativt och i enlighet med sin transcendentala uppnåelse kommer den ultimata bestämmelsens barn att kunna bilda sig en föreställning om dessa den absoluta nivåns begrepp.

8. På väg till Neapel och Rom

130:8.1 (1440.1) Den första anhalten på resan till Italien var på ön Malta. Här hade Jesus ett långt samtal med en missmodig och nedstämd ung man som hette Claudus. Denne man hade funderat på att beröva sig livet, men efter att ha talat ut med den skriftlärde från Damaskus sade han: ”Jag vill möta livet som en man. Jag är färdig med att uppträda som en feg stackare. Jag skall gå tillbaka till mitt folk och börja allt på nytt.” Inom kort blev han en entusiastisk cynikerpredikant, och senare slog han sig samman med Petrus och

förkunnade kristendom i Rom och Neapel. Efter Petrus död begav han sig till Spanien för att predika evangeliet där. Han visste dock aldrig att den man som inspirerade honom på Malta var den Jesus som han senare förkunnade som världens Frälsare.

130:8.2 (1440.2) I Syrakusa tillbringade de en hel vecka. Den mest anmärkningsvärda händelsen under deras uppehåll där var rehabiliteringen av Esra, den avfallne juden som drev värdshuset där Jesus och hans kompanjoner tog in. Esra fängslades av att Jesus närmade sig honom och bad Jesus om hjälp för att komma tillbaka till Israels tro. Han uttryckte sin hopplöshet med att säga: ”Jag vill vara en sann son till Abraham, men jag kan inte finna Gud.” Jesus sade: ”Om du verkligen vill finna Gud, är denna önskan i sig själv ett bevis för att du redan har funnit honom. Din svårighet är inte, att du inte kan finna Gud, ty Fadern har redan funnit dig. Din svårighet är helt enkelt att du inte känner Gud. Har du inte läst i profeten Jeremias bok: ’Du skall söka mig, och du skall också finna mig, om du söker mig av hela ditt hjärta’? Och vidare, säger inte denne samme profet: ’Och jag skall ge dig ett hjärta till att känna mig, att jag är Herren, och du skall höra till mitt folk, och jag skall vara din Gud’? Och har du inte också läst i skrifterna det ställe som lyder: ’Han ser ned till människorna, och om någon då säger: Jag har syndat och kränkt det som var rätt, och jag hade ingen förtjänst därav, då skall Gud befria den människans själ från mörkret, och han skall skåda ljuset’?” Esra fann Gud, och det tillfredsställde hans själ. Senare lät denne jude tillsammans med en förmögen grekisk proselyt bygga den första kristna kyrkan i Syrakusa.

130:8.3 (1440.3) I Messina stannade de endast en dag, men det var tillräckligt länge för att förändra livet för en liten pojke, en fruktförsäljare som Jesus köpte frukt av och i sin tur försåg med livets bröd. Gossen glömde aldrig Jesu ord och hans vänliga blick som åtföljde dem när Jesus lade sin hand på pojkens axel och sade: ”Farväl min gosse, var vid gott mod när du växer upp till mandom, och när du har närt din kropp lär dig också att nära din själ. Och min Fader i himlen skall vara med dig och gå framför dig.” Gossen blev anhängare av mithrasreligionen och omvände sig senare till kristendomen.

130:8.4 (1440.4) Till sist nådde de Neapel och kände att de inte var långt från sin destination, Rom. Gonod hade mycket affärer att uträtta i Neapel, och alltid när Jesus inte behövdes som tolk tillbringade han och Ganid sin fritid med att bekanta sig med och utforska staden. Ganid blev så småningom skicklig i att upptäcka dem som föreföll att vara nödställda. De fann mycket fattigdom i denna stad och utdelade många allmosor. Ganid förstod dock aldrig betydelsen av Jesu ord, när denne efter att ha gett ett mynt åt en tiggare på gatan vägrade att stanna och säga några tröstens ord till mannen. Jesus sade: ”Varför ödsla ord på en som inte kan uppfatta betydelsen av vad man säger? Faderns ande kan inte undervisa och frälsa en som inte har kapacitet till sonskap.” Vad Jesus menade var att mannen inte var normal till sitt sinne, att han saknade förmågan att reagera för andens vägledning.

130:8.5 (1441.1) I Neapel inträffade ingen betydande händelse. Jesus och den unge mannen granskade staden ingående och spred med många leenden gott humör till hundratals män, kvinnor och barn.

130:8.6 (1441.2) Härifrån färdades de via Capua till Rom och stannade tre dagar i Capua. Längs Via Appia gick de sedan vidare bredvid sina lastdjur i riktning mot Rom, och alla tre var ivriga att få se denna imperiets härskarinna och världens mest storartade stad.

Urantiaboken

<< [Kapitel 130](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 132](#) >>

Kapitel 131

Världens religioner

131:0.1 (1442.1) UNDER den tid Jesus, Gonod och Ganid vistades i Alexandria använde den unge mannen mycket av sin tid och ingen liten summa av sin fars pengar för att göra en sammanställning av de läror som världens religioner innehöll om Gud och hans relationer till den dödliga människan. Ganid anställde över sextio lärda översättare för att göra detta sammandrag av de religiösa doktrinerna i världen beträffande Gudomarna. Det bör göras klart i denna framställning att alla dessa läror som var ett uttryck för monoteismen härstammade till stor del, direkt eller indirekt, från de förkunnelser som utgick från Makiventa Melkisedeks missionärer, som drog ut från sitt centrum i Salem för att sprida läran om en ende Gud — den Högste — till världens alla hörn.

131:0.2 (1442.2) Vi presenterar i det följande ett sammandrag av Ganids manuskript, som han utarbetade i Alexandria och Rom och som bevarades i Indien i hundratals år efter hans död. Han samlade detta material under tio rubriker, enligt följande:

1. Cynikerna

131:1.1 (1442.3) Om man undantar det som ingick i den judiska religionen var det, som fanns kvar av den undervisning som Melkisedeks lärjungar hade förmedlat, bäst bevarat i cynikernas lärosatser. Ganids urval omfattade följande:

131:1.2 (1442.4) ”Gud är suprem; han är den Högste i himlen och på jorden. Gud är den fulländade evighetskretsen, och han härskar över universernas universum. Han är himlarnas och jordens ende skapare. När han påbjuder något, då finns detta något till. Vår Gud är den ende Guden, och han är deltagande och barmhärtig. Allt som är högt, heligt, sant och vackert är likt vår Gud. Den Högste är himlens och jordens ljus; han är Gud över öster, väster, norr och söder.

131:1.3 (1442.5) ”Även om jorden skulle förgås, skulle den Supremes lysande ansikte bestå i majestät och härlighet. Den Högste är den förste och den siste, alltings begynnelse och slut. Det finns endast denne ende Gud, och hans namn är Sanning. Gud finns till av sig själv, och i honom finns ingen vrede och fiendskap. Han är odödlig och oändlig. Vår Gud är allsmäktig och frikostig. Fastän han har många manifestationer, dyrkar vi endast Gud själv. Gud vet allt —

våra hemligheter och våra uttalanden. Han vet också vad var och en av oss är förtjänt av. Inget är förmer än hans makt.

131:1.4 (1442.6) ”Gud är en fredsstiftare och en trogen beskyddare av alla som fruktar honom och förlitar sig på honom. Han ger frälsning åt alla som tjänar honom. Hela skapelsen existerar i den Högstes styrka. Hans gudomliga kärlek flödar fram från heligheten i hans styrka, och tillgivenheten föds av makten i hans storhet. Den Högste har påbjudit föreningen mellan kropp och själ och har försett människan med sin egen ande. Vad människan gör måste ha ett slut, men vad Skaparen gör fortgår för evigt. Vi vinner kunskap av människans erfarenhet, men visdom får vi av att begrunda den Högste.

131:1.5 (1443.1) ”Gud sänder regnet över jorden, han får solen att skina på säden som spirar, och han ger oss riklig skörd av det goda i detta liv och evig frälsning i den kommande världen. Vår Guds makt är stor, hans namn är Ypperlig och hans väsen ofattbart. När du är sjuk är det den Högste som helar dig. Gud är full av godhet gentemot alla människor. Vi har ingen vän lik den Högste. Hans barmhärtighet tränger in överallt och hans godhet innesluter alla själar. Den Högste är oföränderlig, och han är vår hjälpare i varje stund av nöd. Vart du än vänder dig när du ber, där är den Högstes ansikte och vår Guds öppna öra. Du kan gömma dig för människor, men inte för Gud. Gud är inte långt från oss; han är allestädes närvarande. Gud tränger in överallt och bor i hjärtat på den människa som fruktar hans heliga namn. Skapelsen är i Skaparen och Skaparen i sin skapelse. Vi söker efter den Högste och finner honom sedan i vårt hjärta. Du söker en kär vän och sedan finner du honom inom din själ.

131:1.6 (1443.2) ”Den människa som känner Gud betraktar alla människor som sina jämlikar; de är hans bröder. De som är själviska, de som inte bryr sig om sina jordiska bröder, har endast ledan som sin belöning. De som älskar sina medmänniskor och som har ett rent hjärta skall se Gud. Gud glömmer aldrig uppriktighet. Han leder dem som har ett ärligt hjärta till sanning, ty Gud är sanningen.

131:1.7 (1443.3) ”Kullkasta villfarelsen och övervinn det onda i ert liv med den levande sanningens kärlek. Löna ont med gott i alla era mellanhavanden med människor. Herren Gud är barmhärtig och kärleksfull, han är den som förlåter. Låt oss älska Gud, ty han har först älskat oss. Med hjälp av Guds kärlek och genom hans nåd blir vi frälsta. Fattiga och rika är bröder. Gud är deras Fader. Gör inte mot andra det onda du inte vill att man gjorde mot dig.

131:1.8 (1443.4) ”Åkalla alltid hans namn, och så som ni tror på hans namn, så skall era böner bli hörda. Vilken stor ära det är att dyrka den Högste! Alla världar och universer dyrkar den Högste. Giv tack med alla era böner — höj er till dyrkan. Andäktig dyrkan skyr det onda och förbjuder synden. Låt oss alltid prisa den Högstes namn. Den människa som söker skydd hos den Högste döljer sina brister för universum. När du står inför Gud med rent hjärta blir du orädd inför hela skapelsen. Den Högste är lik en Kärleksfull far och mor, han verkligen älskar oss, sina barn på jorden. Vår Gud förlåter oss och leder våra steg till frälsningens väg. Han tar oss vid handen och leder oss till sig. Gud frälser dem som litar på honom. Han tvingar inte människan att tjäna sitt namn.

131:1.9 (1443.5) ”Om den Högstes tro har kommit in i ditt hjärta, då förblir du fri från fruktan under alla dagar i ditt liv. Förarga dig inte

över de ogudaktigas välgång. Frukta inte dem som smider onda planer. Låt själen vända sig från synden och sätt hela din förtröstan på frälsningens Gud. Den vandrande dödliges trötta själ finner evig vila i den Högstes armar. Den visa människan hungrar efter den gudomliga omfamningen. Jordens barn längtar efter tryggheten i den Universelle Faderns armar. Den ädla människan söker efter det höga tillstånd där den dödligas själ blandas med den Supremes ande. Gud är rättvis: de frukter vi inte får från våra planteringar i denna värld, dem skall vi få i nästa värld.”

2. Judendomen

131:2.1 (1444.1) Keniterna i Palestina räddade mycket av Melkisedeks läror från att falla i glömska, och från dessa uppteckningar — så som de har bevarats och modifierats av judarna — gjorde Jesus och Ganid följande urval:

131:2.2 (1444.2) ”I begynnelsen skapade Gud himlarna och jorden och allt som finns i och på dem. Och se, allt han hade skapat var mycket gott. Herren, han är Gud. Det finns ingen annan än han uppe i himlen eller nere på jorden. Därför skall du älska Herren, din Gud, av hela ditt hjärta och av hela din själ och av hela din kraft. Jorden skall vara full av Herrens kunskap, liksom havsdjupet är fyllt av vattnet. Himlarna förtäljer Guds ära, och fästet förkunnar hans händers verk. Dag efter dag yttrar tal, natt efter natt kungör kunskap. Det finns inget tal eller språk där deras röst inte hörs. Herrens verk är stort, och med

vishet har han gjort allting. Herrens storhet är outrannsaklig. Han vet stjärnornas mängd, och han nämner dem alla vid namn.

131:2.3 (1444.3) ”Stor är vår Herres kraft, och hans förstånd har ingen gräns. Så säger Herren: ’Så mycket som himmelen är högre än jorden, så mycket är också mina vägar högre än era vägar, och mina tankar högre än era tankar.’ Gud uppenbarar det som är djupt och förborgat, ty hos honom bor ljuset. Barmhärtig och älskvärd är Herren, tålmodig och stor i godhet och sanning. Herren är god och rättrådig. Han leder de ödmjuka med omdöme. Smaka och se att Herren är god! Välsignad är den som litar på Herren. Gud är vår tillflykt och vår styrka, en ständig hjälp i nöden.

131:2.4 (1444.4) ”Herrens nåd varar från evighet till evighet över dem som fruktar honom, och hans rättfärdighet även till våra barnbarn. Nådig och barmhärtig är Herren. Herren är god mot alla, och han förbarmar sig över hela sin skapelse. Han helar dem som har förkrossade hjärtan, och deras sår förbinder han. Vart skall jag gå från Guds ande? Varthän skall jag fly från den gudomliga närvaron? Ty så säger den Höge och Upphöjde, han som bebor evigheten och som heter den Helige: ’Jag bor i helighet uppe i höjden, men också hos den med ett ångerfullt hjärta och en ödmjuk ande!’ Ingen kan gömma sig för vår Gud, ty han uppfyller himmel och jord. Må himmelen vara glad och jorden fröjda sig. Må alla folk säga: Herren är nu den som regerar! Tacka Herren, ty hans nåd varar evinnerligen.

131:2.5 (1444.5) ”Himlarna förkunnar Guds rättfärdighet, och alla folk har sett hans ära. Det är Gud som har gjort oss, och inte vi själva. Vi är hans folk, fåren på hans betesäng. Hans nåd varar evinnerligen, och hans sanning från släkte till släkte. Vår Gud är den som styr bland

folken. Må jorden uppfyllas av hans ära! O, att människorna måtte prisa Herren för hans godhet och för hans underbara gåvor till människornas barn!

131:2.6 (1444.6) ”Gud har gjort människan litet mindre än gudomlig och krönt henne med kärlek och barmhärtighet. Herren känner de rättfärdigas väg, men de ogudaktigas väg förgås. Herrens fruktan är vishetens begynnelse, att känna den Supreme är att förstå. Så säger Gud den Allsmäktige: ’Vandra inför mig och var fullkomlig.’ Glöm inte att stolthet går före undergång och högmod före fall. Bättre den som styr sitt sinne än den som intar en stad. Så säger Herren Gud, den Helige: ’Om ni vänder om och är andligen stilla, skall ni bli frälsta; i stillhet och förtröstan blir ni starka.’ De som tjänar Herren hämtar ny kraft. De stiger i höjden med vingar likt örnars. De springer utan möda, de går utan att bli trötta. Herren låter dig få ro från din fruktan. Så säger Herren: ’Frukta inte, ty jag är med dig. Var ej modfälld, ty jag är din Gud. Jag styrker dig och jag hjälper dig, jag håller dig uppe med min rättfärdighets högra hand.’

131:2.7 (1445.1) ”Gud är vår Fader, Herren är vår frälsare. Gud har skapat universums härskaror, och han håller dem alla vid liv. Hans rättfärdighet är som väldiga berg och hans dom som det stora havsdjupet. Han ger oss att dricka från sin ljuvlighets ström, och i hans ljus ser vi ljus. Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga den Högste, att visa kärleksfullhet om morgonen och gudomlig trohet varje kväll. Guds rike är ett evinnerligt rike, och hans herradöme varar från släkte till släkte. Herren är min herde, mig skall inget fattas. Han låter mig vila på gröna ängar, han för mig till rofyllda vatten. Han vederkvicker min själ. Han leder mig på rättfärdighetens

vägar. Om jag än vandrar i dödsskuggans dal, fruktar jag inget ont, ty Gud är med mig. Förvisso skall godhet och nåd följa mig under mitt livs alla dagar, och jag skall få bo i Herrens hus evinnerligen.

131:2.8 (1445.2) ”Jahve är min frälsnings Gud, därför vill jag förtrösta på det gudomliga namnet. Jag litar på Herren med hela mitt hjärta. Jag förlitar mig inte på mitt eget förstånd. På alla mina vägar skall jag tänka på honom, och han skall styra mina färder. Herren är trofast. Han håller sitt ord till dem som tjänar honom. Den rättfärdige skall leva av hans tro. Om det inte går dig väl, är det för att synden lurar vid dörren. Människorna skördar det onda de plöjer ned och den synd de sår. Harms inte över de onda. Om du hyser fördärv i ditt hjärta, hör Herren dig inte. Om du syndar mot Gud skadar du också din egen själ. Gud skall dra varje människas gärningar till doms med allt vad hemligt är, vare sig det är gott eller ont. Så som människan tänker i sitt hjärta, sådan är hon.

131:2.9 (1445.3) ”Herren är nära alla dem som åkallar honom uppriktigt och sant. Gråten kan vara för en natt, men om morgonen kommer jubel. Ett glatt hjärta är som en god medicin. Herren vägrar inte dem något gott som vandrar rättfärdigt och hederligt. Frukta Gud och håll hans bud, ty det är människans hela plikt. Så säger Herren som skapade himlarna och som danade jorden: ’Förutom mig finns ingen Gud, en rättvis Gud och en frälsare. Vänd er till mig så blir ni frälsta, ni i jordens alla ändar. Om du söker mig skall du finna mig, om du söker mig av hela ditt hjärta.’ De ödmjuka skall ärva jorden och skall glädja sig åt en stor frid. Den som sår vad orätt är, han får skörda fördärv. De som sår vind skall skörda storm.

131:2.10 (1445.4) ”’Kom, låt oss överlägga tillsammans’, säger Herren. ’Om era synder än är blodröda, skall de bli vita som snö. Om de än är röda som scharlakan, skall de bli som ull.’ Men de ogudaktiga får ingen frid. Det är era egna synder som har undanhållit från er det goda. Gud är hälsan i mitt anlete och glädjen i min själ. Urtidens Gud är min styrka. Han är vår tillflykt, och undertill är hans eviga armar. Herren är nära dem som har ett förkrossat hjärta. Han frälser alla som har barnets ande. Den rättfärdige måste lida mycket, men Herren räddar honom ur allt. Anförtro din sak åt Herren — förtrösta på honom — han skall åstadkomma det. Den som vistas på den Högstes hemliga plats, han skall förbli under den Allsmäktiges skugga.

131:2.11 (1445.5) ”Älska din nästa som dig själv; hys inte agg mot någon människa. Gör inte mot någon människa sådant som du hatar. Älska din broder, ty Herren har sagt: ’Jag vill älska mina barn oförbehållsamt.’ De rättfärdigas stig är lik gryningens ljus, som växer i klarhet tills dagen når sin höjd. De visa skall lysa så ljust som himlafästet lyser, och de som för många till rättfärdighet skall skina som stjärnorna i evighet. Må den ogudaktige överge onskans väg och den orättfärdige sina upproriska tankar. Herren säger: ’Må de vända om till mig, och jag skall förbarma mig över dem. Jag skall skänka mycken förlåtelse.

131:2.12 (1446.1) ”Så säger Gud, himlens och jordens skapare: ’Stor frid har de som har min lag kär. Mina bud är: Du skall älska mig av hela ditt hjärta. Du skall inga andra gudar ha vid sidan av mig. Du skall inte missbruka mitt namn. Kom ihåg att hålla sabbatsdagen helig. Hedra din fader och din moder. Du skall inte dräpa. Du skall

inte begå äktenskapsbrott. Du skall inte stjäla. Du skall inte bära falskt vittnesbörd. Du skall inte vara lysten.

131:2.13 (1446.2) ”Och till alla som älskar Herren över allting och sin nästa som sig själva, säger himlens Gud: ’Jag skall återlösa dig från graven. Jag skall köpa dig fri från döden. Jag skall vara barmhärtig mot era barn, och rättvis. Har jag inte sagt om mina varelser på jorden, ni är den levande Gudens söner? Och har jag inte älskat er med evig kärlek? Har jag inte kallat er att bli som jag är och att bo hos mig i Paradiset, evinnerligen?’”

3. Buddhismen

131:3.1 (1446.3) Ganid var chockerad när han upptäckte hur nära buddhismen kom till att vara en storslagen och vacker religion utan Gud, utan en personlig och universell Gudom. Han fann emellertid en viss uppteckning om några äldre trosuppfattningar vilka återspeglade något av inflytandet från Melkisedeks missionärer, som fortsatte sitt arbete i Indien ända fram till Buddhas tid. Jesus och Ganid samlade följande framställningar från den buddhistiska litteraturen:

131:3.2 (1446.4) ”Från ett rent hjärta skall glädje välla fram till den Oändlige. Hela min varelse skall ha frid i denna överjordiska fröjd. Min själ är fylld av tillfredsställelse, och mitt hjärta överflödar av den lugna förtröstans lycksalighet. Jag har ingen rädsla, jag är fri från ångest. Jag är i säkerhet, och mina fiender kan inte oroa mig. Jag är tillfreds med frukten av min tillförsikt. Jag har funnit att det är lätt att närma sig den Odödlige. Jag ber om tro för att bevara mig på den

långa resan. Jag vet att tron från andra sidan inte skall svika mig. Jag vet att det går väl för mina bröder om de uppfylls av tron på den Odödlige, samma tro som ger anspråkslöshet, redbarhet, visdom, mod, kunskap och uthållighet. Låt oss avstå från bedrövelsen och överge rädslan. Låt oss med trons hjälp hålla fast vid sann rättfärdighet och äkta manlighet. Må vi lära oss att meditera över rättvisa och nåd. Tron är människans verkliga rikedom; den ger henne dygd och ära.

131:3.3 (1446.5) ”Orättfärdigheten är föraktlig, synden är usel. Det onda är förnedrande, vare sig odlat i tanken eller utfört i handling. Smärta och sorg följer i det ondas väg som dammet följer vinden. Lycka och frid i sinnet följer den rena tanken och det dygdiga livet så som skuggan följer de materiella tingens kropp. Det onda är frukten av felriktat tänkande. Det är ondska att se synd där ingen synd finns, att inte se någon synd där synd finns. Ondskan är de falska lärornas väg. De som undviker det onda genom att se saker sådana de är vinner glädje av att sålunda omfatta sanningen. Gör slut på ditt elände genom att avsky synden. När du ser upp mot den Ädle, vänd dig av hela ditt hjärta bort från synden. Försvara inte ondskan, urskulda inte synden. När du strävar efter att gottgöra dina tidigare synder skaffar du dig styrka att motstå framtida lockelser till synd. Behärskning föds av ånger. Lämna inget fel obekänt för den Ädle.

131:3.4 (1447.1) ”Munterhet och glädje är belöningen för gärningar väl gjorda och till den Odödliges ära. Ingen människa kan beröva dig friheten i ditt eget sinne. När din religiösa tro har frigjort ditt hjärta, när sinnet är stabilt och orörligt som ett berg, då skall själens frid flyta fram lugnt som vattnen i en flod. De som är säkra på sin frälsning är

för evigt fria från åtrå, avund, hat och rikedomens illusioner. Fastän tron är energin till ett bättre liv, måste du dock uthålligt arbeta för din egen frälsning. Om du vill vara säker på din slutliga frälsning, se då till att du uppriktigt försöker uppfylla all rättfärdighet. Odlå hjärtats förvisning som kommer inifrån och kom sålunda i åtnjutande av den eviga frälsningens hänryckning.

131:3.5 (1447.2) ”Ingen religionsutövare som framhärdat i att vara lat, slö, halvhjärtad, sysslolös, skamlös och självisk kan hoppas på att bli upplyst av den odödliga visdomen. Men den som är omtänksam, förståndig, begrundande, innerlig och uppriktig kan redan under det jordiska livet nå den högsta upplysning som den gudomliga visdomens frid och frihet skänker. Minns att varje handling skall få sin belöning. Ondskan resulterar i bedrövelse och synden slutar i smärta. Glädje och lycka följer av ett gott liv. Till och med illgärningsmannen får en nådetid innan frukterna av hans illgärningar mognar, men ofelbart kommer tiden för hela skörden från de onda gärningarna. Må ingen människa ta lätt på synden och i sitt hjärta säga: ’Straffet för felgärningarna berör inte mig.’ Det du gör skall göras åt dig, enligt vishetens dom. Orättvisan mot dina medmänniskor skall vända tillbaka mot dig. Den skapade kan inte undfly sina gärningars öde.

131:3.6 (1447.3) ”Dåren har sagt i sitt hjärta: ’Det onda når mig inte’, men säkerhet finner man endast när själen längtar efter tillrättavisning och sinnet söker visdom. Den visa människan är en ädel själ som är vänlig även bland sina fiender, lugn bland de upprörda och generös bland de giriga. Egenkärlek är som ogräs på en god åker. Själviskhet leder till sorg, ständig ångslan dödar. Det tämjda sinnet medför lycka.

Den största krigaren är den som övervinner och underkuvar sig själv. Behärskning i allting är bra. Endast den är en högrestående person som värderar dygden och fyller sin plikt. Låt inte ilska och hat behärska dig. Tala inte hårt om någon. Belåtenhet är den största rikedom. Det som vist ges är väl sparad. Gör inte mot andra det du inte vill att man skulle göra dig. Löna ont med gott, övervinn det onda med det goda.

131:3.7 (1447.4) ”En rättfärdig själ är mer önskvärd än överhögheten över hela jorden. Odödligheten är uppriktighetens mål; döden är slutet för ett tanklöst liv. De som är uppriktiga dör inte, de tanklösa är redan döda. Välsignade är de som har insikt i det tillstånd där döden inte finns. De som pinar de levande finner knappast lycka efter döden. De osjälviska far till himlen, där de fröjdas i den oändliga frikostighetens salighet och fortsätter att växa till sig i ädel generositet. Varje dödlig som tänker rättfärdigt, talar ädelt och handlar osjälviskt skall inte endast njuta dygden därav under det korta livet här, utan han skall även, sedan kroppen har upplösts, fortsätta att njuta av himlens fröjder.”

4. Hinduismen

131:4.1 (1447.5) Melkisedeks missionärer förde läran om en ende Gud med sig vart de än färdades. Mycket av denna monoteistiska lära blev, tillsammans med andra och tidigare uppfattningar, en del av den senare hinduismens förkunnelse. Jesus och Ganid sammanställde följande utdrag:

131:4.2 (1448.1) ”Han är den store Guden, i varje avseende oöverträfflig. Han är Herren som omfattar allting. Han är skaparen och övervakaren av universernas universum. Gud är en ende Gud, han är ensam och av sig själv, han är den ende. Och denne ende Gud är vår Skapare och vår själs slutliga bestämmelse. Den Högste Ende är lysande bortom all beskrivning, han är Ljusens Ljus. Detta gudomliga ljus upplyser varje hjärta och varje värld. Gud är vår beskyddare — han står vid sina skapade varelsers sida — och de som lär känna honom blir odödliga. Gud är energins stora källa. Han är den Stora Själ. Han utövar universellt herravälde över allt. Denne ende Gud är kärleksfull, ärofull och dyrkansvärd. Vår Gud är överlägsen i styrka och hans boning är ojämförlig. Denna sanna Person är evig och gudomlig, han är himlens ursprunglige Herre. Alla profeter har hyllat honom, och han har uppenbarat sig för oss. Vi dyrkar honom. O, Högsta Person, varelsernas ursprung, skapelsens Herre och universums härskare, uppenbara för oss, dina skapade varelser, den kraft som gör att du är ständigt närvarande! Gud har gjort solen och stjärnorna. Han är glänsande, äkta och självexisterande. Hans eviga kunskap är gudomligt vis. Den Evige är ogenomträngd av det onda. Eftersom universum uppkom från Gud, styr han det i enlighet därmed. Han är skapelsens upphov, och därför har allting sin grund i honom.

131:4.3 (1448.2) ”Gud är varje god människas säkra tillflykt i nöden. Den Odödlige Ende har omsorg om hela människosläktet. Guds frälsning är stark och hans vänlighet älskvärd. Han är en kärleksfull beskyddare, en välsignad försvarare. Herren säger: ’Jag bor i deras egen själ som en visdomens lykta. Jag är de ståtligas ståtlighet och de

godas godhet. Där två eller tre kommer samman, där är även jag.’ Den skapade kan inte undfly Skaparens närvaro. Hur många gånger en dödlings öga blinkar, även det räknar Herren, och vi dyrkar denna gudomliga Varelse som vår oskiljaktige följeslagare. Han råder överallt, han är frikostig, allestädes närvarande och oändligt god. Herren är vår härskare, vårt beskydd och vår högste övervakare, och hans urtida ande bor i den dödliges själ. Lastens och dygdens Evige Vittne bor i människans hjärta. Låt oss länge meditera över den dyrkansvärda och gudomliga Livgivaren. Må hans ande helt styra våra tankar. Led oss från denna överkliga värld till den verkliga! Led oss från mörker till ljuset! Led oss från död till odödlighet!

131:4.4 (1448.3) ”Med våra hjärtan renade från allt hat, låt oss dyrka den Evige. Vår Gud är bönens Herre. Han hör sina barns rop. Må alla människor underställa sin vilja honom, den Bestämde. Låt oss glädja oss åt frikostigheten hos bönens Herre. Gör bönen till din innersta vän och dyrkan till stöd för din själ. ’Om du blott ville dyrka mig i kärlek’, säger den Evige, ’så skall jag ge dig visdomen att nå mig, ty min dyrkan är alla varelsers gemensamma dygd.’ Gud är den som lyser upp de dystra, och han är styrkan för dem som är svaga. Eftersom Gud är vår starka vän har vi ingen rädsla längre. Vi prisar den aldrig besegrade Erövrarens namn. Vi dyrkar honom emedan han är den som trofast och evigt bistår människan. Gud är vår säkra ledare och osvikliga guide. Han är den storartade föräldern till himlen och jorden, och han besitter obegränsad energi och oändlig visdom. Hans ståtlighet är sublim och hans skönhet gudomlig. Han är den högsta tillflykten i universum och den oföränderlige väktaren av den eviga lagen. Vår Gud är livets Herre och alla människors Tröstare. Han

älskar människosläktet och hjälper dem som är betryckta. Han är vår livgivare och människoflockarnas Gode Herde. Gud är vår fader, broder och vän. Och vi längtar efter att lära känna denne Gud i vårt inre.

131:4.5 (1448.4) ”Vi har lärt oss att vinna tro med vårt hjärtas längtan. Vi har nått visdom med att behärska våra sinnen, och med visdom har vi upplevt frid i den Supreme. Den som är full av tro dyrkar sant när hans inre jag är helt inriktat på Gud. Vår Gud bär himlarna som en mantel. Han bebor också de sex övriga vittomfattande universerna. Han är högst över alla och i alla. Vi ber om förlåtelse av Herren för alla våra förbrytelser mot våra medmänniskor, och vi vill lösa vår vän från det onda han har gjort oss. Vår ande avskyr allt ont, därför, O Herre, befria oss från alla spår av synd. Vi ber till Gud som är en tröstare, beskyddare och frälsare — en som älskar oss.

131:4.6 (1449.1) ”Universumväktarens ande träder in i den enkla varelsens själ. Den människa är vis som dyrkar den Ende Guden. De som strävar efter fulländning måste förvisso lära känna Herren den Supreme. Den som känner den Supremes saliga trygghet fruktar aldrig, ty den Supreme säger till dem som tjänar honom: ’Frukta ej, ty jag är med dig.’ Försynens Gud är vår Fader. Gud är sanningen. Och det är Guds önskan att hans varelser skulle förstå honom — att de helt skulle komma att känna sanningen. Sanningen är evig, den upprätthåller universum. Vår högsta önskan skall vara förening med den Supreme. Den Store Övervakaren är den som åstadkommer allting — allt utvecklas från honom. Och detta är hela plikten: Må ingen göra mot en annan det som vore motbudande för honom själv. Hys ingen illvilja, slå ej den som slår dig, besegra ilska med

barmhärtighet och övervinn hat med välvilja. Och allt detta bör vi göra för att Gud är en god vän och en nådig fader som förlåter alla våra jordiska överträdelser.

131:4.7 (1449.2) ”Gud är vår Fader, jorden vår moder och universum vår födelseplats. Utan Gud är själen en fånge; att lära känna Gud gör själen fri. Genom meditation över Gud, genom förening med honom, kommer befrielse från ondskans illusioner och slutlig frälsning från alla materiella bojar. När människan skall rulla upp rymden som en bit läder, då får ondskan sitt slut, ty människan har funnit Gud. O Gud, fräls oss från helvetets trefaldiga fördärvelse — åtrå, vrede och girighet! O själ, omgjorda dig för odödlighetens andekamp! När det jordiska livets slut kommer, tveka inte att överge denna kropp för en mer passande och vackrare form och att vakna upp i den Supremes och Odödliges världar, där det ingen fruktan, sorg, hunger, törst eller död finnes. Att lära känna Gud är att bryta dödens band. Den själ som känner Gud stiger i universum som grädden till mjölkens yta. Vi dyrkar Gud, allgöraren, den Stora Själen, som alltid har sitt säte i sina varelsers hjärtan. Och de som vet att Gud tronar i människohjärtat är bestämda till att bli som han — odödliga. Det onda måste lämnas kvar i denna värld, men dygden följer själen till himlen.

131:4.8 (1449.3) ”Det är endast de orättfärdiga som säger: I universum finns varken sanning eller någon härskare, det var avsett endast för våra lustar. Sådana själar vilseleds av sina små intellekt. Så utlämnar de sig själva till att njuta av sina lustar och berövar sin själ dygdens fröjder och rättfärdighetens nöjen. Vad kan väl vara större än att uppleva frälsning från synden? Den som har sett den Supreme är odödlig. Människans köttsliga vänner kan inte överleva döden; endast

dygden vandrar vid människans sida när hon färdas ständigt vidare mot de fröjdefulla och solbelysta ängderna i Paradiset.”

5. Zarathustras lära

131:5.1 (1449.4) Zarathustra själv hade direkt kontakt med de efterkommande till Melkisedeks tidigare missionärer, och deras trossats om den ende Guden blev en central lära i den religion som han grundade i Persien. Frånsett judendomen innehöll ingen av de dåtida religionerna mer av denna förkunnelse från Salem. Från denna religions skrifter tog Ganid följande utdrag:

131:5.2 (1450.1) ”Allting kommer från och tillhör den Ende Guden — allvis, god, rättfärdig, helig, glänsande och ärofull. Denna vår Gud är källan till allt ljus. Han är Skaparen, alla goda syftens Gud och beskyddaren av rättvisan i universum. Det är vist att inrikta sitt liv så att man handlar i överensstämmelse med sanningens ande. Gud är allseende, och han ser både de orättfärdigas onda dåd och de rättfärdigas goda gärningar. Vår Gud observerar allting med ett ljungande öga. Hans beröring är en helande beröring. Herren är en allsmäktig välgörare. Gud sträcker ut sin hjälpande hand till både rättfärdiga och orättfärdiga. Gud grundlade världen och bestämde belöningen för gott och för ont. Den allvise Guden har lovat odödlighet åt de fromma själar som tänker rent och handlar rättfärdigt. Vad du allra högst önskar, sådan skall du bli. Solens ljus är som visdom för dem som urskiljer Gud i universum.

131:5.3 (1450.2) ”Prisa Gud med att söka det som är till välbehag för Den Vise. Dyrka ljusets Gud med att glatt vandra på de stigar som har bestämts i den religion han har uppenbarat. Det finns endast en Suprem Gud, Ljusets Herre. Vi dyrkar honom som skapade vattnen, växterna, djuren, jorden och himlarna. Vår Gud är Herren, den mest välgörande. Vi dyrkar den skönaste, den mest givmilde Odödlige, som har det eviga ljuset. Gud är mest avlägsen från oss och samtidigt närmast oss, ty han bor i vår själ. Vår Gud är Paradisets gudomliga och heligaste Ande, och dock är han vänligare mot människan än den vänligaste bland alla skapade. Gud är högst hjälpsam mot oss i denna största av alla uppgifter: att lära känna honom. Gud är vår mest beundransvärda och rättfärdiga vän. Han är vår visdom, vårt liv och livskraften i vår själ och kropp. Genom att vi tänker gott gör den vise Skaparen det möjligt för oss att göra hans vilja och därmed nå förverkligande av allt som är gudomligt fulländat.

131:5.4 (1450.3) ”Herre, lär oss att leva detta köttsliga liv samtidigt som vi bereder oss för nästa liv i anden. Tala till oss Herre, och vi skall lyda dig. Lär oss de goda stigarna så att vi må vandra rätt. Förunna oss att nå förening med dig. Vi vet att den religion är den rätta som för till förbund med rättfärdigheten. Gud är vårt visa väsen, vår bästa tanke och vår rättfärdiga handling. Må Gud förunna oss förening med den gudomliga anden och odödlighet hos honom själv!

131:5.5 (1450.4) ”Den Vises religion renar den troende från varje ond tanke och syndfull gärning. Jag bugar mig i ånger inför himlens Gud om jag har förbrutit mig i tanke, ord eller handling — avsiktligt eller oavsiktligt — och jag ber för nåd och prisar för förlåtelse. Jag vet att när jag bekänner synden tas den bort från min själ, om min avsikt är

att inte göra det onda igen. Jag vet att förlåtelsen löser syndens band. De som gör vad ont är skall få sitt straff, men de som följer sanningen skall få njuta saligheten i en evig frälsning. Tag genom din barmhärtighet ett grepp om oss och förse vår själ med frälsande kraft. Vi gör anspråk på nåd för att vi strävar efter att nå fulländning; vi skulle vilja vara lik Gud.”

6. Suduanismen (Jainismen)

131:6.1 (1450.5) Den tredje gruppen av religiösa troende som i Indien bevarade doktrinen om en ende Gud — vad som fanns kvar av Melkisedeks undervisning — kallades på den tiden suduanister. Senare har dessa troende blivit kända som jainismens anhängare. De lärde:

131:6.2 (1450.6) ”Himlens Herre är den högste. De som syndar stiger inte upp i höjden, men de som vandrar längs rättfärdighetens stigar skall få en plats i himlen. Vi har visshet om livet efter detta om vi känner sanningen. Människans själ kan stiga upp till den högsta himlen för att där utveckla sin sanna andliga natur, för att nå fulländning. Det himmelska tillståndet befriar människan från syndens slaveri och gör henne bekant med de slutliga saligheterna. Den rättfärdiga människan har redan upplevt ett slut på synden och alla därmed förbundna lidanden. Jaget är människans oövervinnerliga fiende, och jaget framträder som människans fyra största passioner: vrede, högmod, bedräglighet och girighet. Människans största seger är att övervinna sig själv. När människan vänder sig till Gud för

förlåtelse, och när hon sedan vågar åtnjuta denna frihet, befrias hon från rädslan. Människan bör under färden genom livet behandla sina medvarelser så som hon själv skulle vilja bli behandlad.”

7. Shintoreligionen

131:7.1 (1451.1) Först nyligen hade de handsskrifter som gällde denna religion från Fjärran Östern införlivats med biblioteket i Alexandria. Det var den enda världsreligion som Ganid inte hade hört om. Även denna tro innehöll rester av Melkisedeks tidigare läror, såsom framgår av följande utdrag:

131:7.2 (1451.2) ”Så säger Herren: ’Ni är alla mottagare av min gudomliga kraft. Alla människor har tillgång till min nåd. Jag får stor glädje av att de rättfärdigas antal mångfaldigas över hela jorden. Både i naturens skönhet och i människans dygder söker Himlens Prins uppenbara sig och visa fram sitt rättfärdiga väsen. Eftersom forntidens människor inte kände mitt namn framträdde jag genom att födas till världen som en synlig varelse och utstod en sådan förnedring för att människan inte skulle glömma mitt namn. Jag är den som har gjort himmel och jord. Solen, månen, och alla stjärnor lyder min vilja. Jag är härskaren över alla varelser på land och i de fyra haven. Fastän jag är stor och högst hyser jag aktning för den fattigaste människans bön. Om någon skapad vill dyrka mig, vill jag höra hans bön och uppfylla hans hjärtas önskan.’

131:7.3 (1451.3) ”’Varje gång människan ger efter för ängslan tar hon ett steg bort från den väg som hjärtats ande vill leda henne på.’

Högmod skymmer Gud. Om du vill ha himmelsk hjälp, lägg då bort ditt högmod. Varje dyft av högmod skymmer det frälsande ljuset likt ett stort moln. Om inte allt är rätt i ditt inre, är det lönlöst att be om det som finns i det yttre. 'Om jag hör dina böner är det för att du kommer inför mig med ett rent hjärta, fritt från falskhet och skenhelighet, med en själ som reflekterar sanningen som en spegel. Om du vill vinna odödlighet, överge världen och kom till mig.'"

8. Taoismen

131:8.1 (1451.4) Melkisedeks budbärare trängde långt in i Kina, och läran om en ende Gud blev en del av den tidiga förkunnelsen inom flera kinesiska religioner. Den som bevarades längst och innehöll mest av den monoteistiska sanningen var taoismen, och Ganid samlade följande från dess grundläggares skrifter:

131:8.2 (1451.5) "Vad ren och lugn den Supreme är, och ändå så kraftfull och mäktig, så djup och omätbar! Denne himlens Gud är alltings vördade förfader. Om du känner den Evige är du upplyst och vis. Om du icke känner den Evige, då framträder okunskapen som ondska, och sålunda uppkommer syndens passioner. Denna underbara Varelse existerade innan himlarna och jorden fanns. Han är sannerligen andlig, han står ensam och förändras icke. Han är förvisso världens moder, och hela skapelsen rör sig runt honom. Den Store ger sig till människorna och gör det därmed möjligt för dem att utmärka sig och att överleva. Även om man endast har lite kunskap kan man

dock vandra på den Supremes vägar; man kan rätta sig efter himlens vilja.

131:8.3 (1452.1) ”Alla goda gärningar som är till verklig nytta kommer från den Supreme. Allting är för sitt liv beroende av den Stora Källan. Den Store Supreme söker ingen heder för sina utgivningar. Hans makt är suprem, dock förblir han gömd för vår blick. Ständigt förvandlar han sina egenskaper medan han fulländar sina skapade. Det himmelska Förnuftet är långsamt och tålmodigt i sina planer men säkert på sina slutresultat. Den Supreme sprider sig utöver universum och upprätthåller alltsammans. Hur stor och mäktig är inte hans överflödande inverkan och hans dragningskraft! Sann godhet är som vatten, i att det välsignar allt och skadar inget. Och likt vattnet söker sig den sanna godheten till de lägsta ställena, även till de nivåer som andra undviker, och det är därför att det är besläktat med den Högste. Den Supreme skapar allting, när dem i naturen och fullbordar dem i anden. Och det är ett mysterium hur den Supreme fostrar, skyddar och fulländar den skapade utan att tvinga honom. Han vägleder och styr, men utan att hävda sig själv. Han ombesörjer framåtskriandet, men utan att dominera.

131:8.4 (1452.2) ”Den vise mannen gör sitt hjärta universellt. Det är farligt att ha endast lite kunskap. De som eftersträvar storhet måste lära sig att bli ödmjuka. Vid skapelsen blev den Supreme världens moder. Att veta vem ens mor är, är att inse sitt sonskap. Vis är den som ser alla delar ur helhetens synpunkt. Förhåll dig till varje människa som vore du i hennes ställe. Löna oförrätt med vänlighet. Om du älskar människorna dras de till dig — du har ingen svårighet att vinna deras förtroende.

131:8.5 (1452.3) ”Den Store Supreme genomtränger allt; han är till vänster och till höger. Han upprätthåller hela skapelsen och dväls i alla verkliga varelser. Du kan inte finna den Supreme, inte heller kan du bege dig till en plats där han inte finns. Om människan inser sina vägars ondska och i hjärtat ångrar synden, då kan hon söka förlåtelse. Hon kan undgå straffet, hon kan ändra olyckan till välsignelse. Den Högste är den trygga tillflykten för hela skapelsen, han är människosläktets väktare och frälsare. Söker du honom dagligen skall du finna honom. Eftersom han kan förlåta synder är han verkligen högst värdefull för alla människor. Minns alltid att Gud belönar människan inte för vad hon gör utan för vad hon är. Därför borde du sträcka din hjälpande hand till dina medmänniskor utan tanke på belöning. Gör gott utan tanke på egen fördel.

131:8.6 (1452.4) ”De som känner den Eviges lagar är visa. Okunskap om den gudomliga lagen betyder elände och olycka. De som känner Guds lagar är frisinna. Om du känner den Evige, så skall, även om din kropp förgås, din själ överleva i andens tjänst. Du är verkligt vis när du inser din obetydlighet. Om du förblir i den Eviges ljus, skall du bli upplyst av den Supreme. De som viger sin person till den Supremes tjänst är fyllda av glädje under denna strävan efter den Evige. När människan dör börjar anden sin långa färd på den storartade resan hem.”

9. Konfutses lära

131:9.1 (1452.5) Till och med den av de stora världsreligionerna, som hade den minsta kännedomen om Gud, kände till melkisedekmissionärernas och deras uthålliga efterföljares monoteism. Ganids sammandrag av Konfutses lära var följande:

131:9.2 (1452.6) ”Det som Himlen bestämmer är utan fel. Sanningen är verklig och gudomlig. Allt får sin början i Himlen, och den Stora Himlen gör inga misstag. Himlen har förordnat många underordnade att hjälpa till vid undervisningen och upplyftandet av de lägre varelserna. Stor, mycket stor, är den Ende Guden som från höjden härskar över människan. Gud är majestätisk i sin styrka och fruktansvärd i sin dom. Men denne Store Gud har förlänat ett moraliskt sinne även åt många lägrestående människor. Himlens frikostighet upphör aldrig. Vålligheten är Himlens dyrbaraste gåva till människorna. Himlen har utgivit sin ädelhet till människans själ; människans dygder är frukten av denna utrustning med Himlens ädelhet. Den Stora Himlen är allseende och följer människan i allt vad hon gör. Och vi gör väl i att kalla den Stora Himlen vår Fader och vår Moder. Om vi sålunda är våra gudomliga förfäders tjänare, då kan vi med tillförsikt be till Himlen. Låt oss alltid och i allt stå i vördnad inför Himlens majestät. Vi erkänner, o Gud, Högste och suveräne Potentat, att domen är din och att all nåd utgår från det gudomliga hjärtat.

131:9.3 (1453.1) ”Gud är med oss, därför har vi ingen rädsla i våra hjärtan. Om det finns någon dygd hos mig, är den ett uttryck för Himlen som dväls i mig. Men denna Himmel inom mig ställer ofta hårda krav på min tro. Om Gud är med mig har jag beslutat att inte hysa något tvivel i mitt hjärta. Tron måste vara mycket nära

sanningen i allt, och jag förstår inte hur människan kan leva utan denna goda tro. Gott och ont händer inte människan utan orsak. Himlen behandlar människans själ enligt dess syfte. När du finner att du har fel, tveka inte att bekänna din villfarelse och skynda dig att rätta till saken.

131:9.4 (1453.2) ”En vis man är sysselsatt med att söka sanningen, inte endast med att söka sitt uppehälle. Att nå Himlens fulländning är människans mål. Den högrestående människan försöker anpassa sig, och hon är fri från ängslan och rädsla. Gud är med dig; hys inget tvivel i ditt hjärta. Varje god gärning får sin belöning. Den högrestående människan muttrar inte klagande mot Himlen och hyser inget agg mot människorna. Det du inte tycker om när det görs mot dig, gör inte det mot andra. Låt medlidandet ha del i varje straff. Försök på allt sätt göra straffet till en välsignelse, för så gör den Stora Himlen. Fastän alla skapade måste dö och bli till stoft igen, går den ädla människans ande vidare för att lysa i höjden och stiga upp till den slutliga klarhetens härliga ljus.”

10. ”Vår religion”

131:10.1 (1453.3) Efter det mödosamma arbetet med att få till stånd sammanställningen av världsreligionernas undervisning om Paradisfadern tog sig Ganid an uppgiften att formulera vad han ansåg vara ett sammandrag av den tro beträffande Gud som han hade kommit till som resultat av Jesu undervisning. Den unge mannen

hade för vana att tala om dessa trosföreställningar som ”vår religion”. Detta var hans sammandrag:

131:10.2 (1453.4) ”Herren vår Gud är den ende Herren, och du bör älska honom med hela ditt sinne och av hela ditt hjärta, samtidigt som du gör ditt bästa för att älska alla hans barn som dig själv. Denne ende Gud är vår himmelske Fader, i vilken allting finns och som genom sin ande dväljs i varje uppriktig människosjäl. Och vi som är Guds barn bör lära oss att lämna omsorgen om vår själ till honom som är en trogen Skapare. För vår himmelske Fader är allting möjligt. Eftersom han är Skaparen, som har gjort allt och alla, kan det inte vara annorlunda. Fastän vi inte kan se Gud, kan vi lära känna honom. Och genom att dagligen leva enligt den himmelske Faderns vilja kan vi uppenbara honom för våra medmänniskor.

131:10.3 (1453.5) ”De gudomliga rikedomarna i Guds karaktär måste vara oändligt djupa och evigt visa. Vi kan inte komma till klarhet om Gud på kunskapens väg, men vi kan lära känna honom i våra hjärtan genom personlig erfarenhet. Fastän vi kanske inte kan förstå hans rättvisa, kan den ringaste varelsen på jorden ta emot hans nåd. Samtidigt som Fadern fyller universum bor han också i våra hjärtan. Människans sinne är mänskligt, dödligt, men människans ande är gudomlig, odödlig. Gud är inte endast allsmäktig utan även allvis. Om våra jordiska föräldrar, med benägenhet till det onda kan älska sina barn och ge dem goda gåvor, hur mycket mer måste inte den gode Fadern i himlen med vishet kunna älska sina barn på jorden och ge lämpliga välsignelser till dem.

131:10.4 (1454.1) ”Fadern i himlen låter inte ett enda barn på jorden gå under om detta barn har en önskan att finna Fadern och uppriktigt

önskar att vara lik honom. Vår Fader älskar även de orättfärdiga och är alltid vänlig mot de otacksamma. Om blott flera människor kunde känna till Guds godhet skulle det säkert leda till att de ångrade sina onda sätt och övergav all medveten synd. Allt gott kommer ned från ljusets Fader, som inte uppvisar någon föränderlighet eller skuggan av förändring. Den sanne Gudens ande finns i människans hjärta. Han menar att alla människor bör vara som bröder. När människorna börjar längta och känna efter Gud är det bevis för att Gud har funnit dem och att de söker kunskap om honom. Vi lever i Gud och Gud dväljs i oss.

131:10.5 (1454.2) ”Jag tänker inte längre nöja mig med att tro att Gud är hela mitt folks Fader. Härefter tror jag att han också är *min* Fader. Alltid skall jag försöka dyrka Gud med hjälp av Sanningens Ande, som är min hjälpare när jag verkligen har lärt känna Gud. Men framförallt skall jag öva mig att dyrka Gud genom att lära mig att göra Guds vilja på jorden, dvs. jag skall göra mitt bästa för att behandla var och en av mina medmänniskor exakt så som jag tror att Gud vill att han skall behandlas. Och när vi lever ett sådant jordiskt liv kan vi be Gud om mycket och mycket, och han uppfyller våra hjärtans önskan så att vi må vara bättre skickade att tjäna våra medmänniskor. Och allt detta kärleksfulla tjänande av Guds barn vidgar vår förmåga att ta emot och uppleva himlens fröjder, de höga förnöjelser som den himmelska andens omvårdnad skänker.

131:10.6 (1454.3) ”Jag vill varje dag tacka Gud för hans outsägliga gåvor. Jag vill prisa honom för hans underbara verk för människobarnens bästa. För mig är han den Allsmäktige, Skaparen, Styrkan och Nåden, men bäst av allt, han är min ande-Fader, och som

hans barn på jorden skall jag en gång stiga fram för att skåda honom. Och min lärare har sagt att jag genom att söka efter honom skall bli lik honom. Genom att tro på Gud har jag fått fred med honom. Denna nya religion är full av glädje, och den åstadkommer en bestående lycka. Jag är förvissad om att jag förblir trogen intill döden och att jag utan tvivel skall få det eviga livets krona.

131:10.7 (1454.4) ”Jag lär mig att pröva allt och att behålla det som är gott. Vadhelst jag vill att människorna skulle göra för mig, det skall jag göra för mina medmänniskor. Genom denna nya tro vet jag att människan kan bli en Guds son, men ibland förfäras jag av tanken att alla människor är mina bröder, men det måste vara sant. Jag kan inte se hur jag kan glädjas åt att Gud är min Fader om jag samtidigt vägrar att acceptera människan som min broder. Vem som än åkallar Herrens namn skall räddas. Om det är sant, då måste alla människor vara mina bröder.

131:10.8 (1454.5) ”Hädanefter skall jag göra mina goda gärningar i hemlighet; jag skall också be främst när jag är ensam. Jag skall inte döma så att jag inte må vara orättvis mot mina medmänniskor. Jag skall lära mig att älska mina fiender; jag har inte riktigt lärt mig detta sätt att vara gudalik. Fastän jag ser Gud i dessa andra religioner, finner jag honom i ’vår religion’ vara mer skön, kärleksfull, barmhärtig, personlig och positiv. Men framförallt är denna storartade och lysande Varelse min andlige Fader; jag är hans barn. Och endast genom att uppriktigt vilja vara lik honom skall jag till slut finna honom och evigt tjäna honom. Äntligen har jag en religion som har en Gud, en underbar Gud, och han är den eviga frälsningens Gud.”

Urantiaboken

<< [Kapitel 131](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 133](#) >>

Kapitel 132

Vistelsen i Rom

132:0.1 (1455.1) EFTERSOM Gonod hade hälsningar från furstarna i Indien till Tiberius, den romerska härskaren, så trädde de två indierna och Jesus fram inför honom på den tredje dagen efter sin ankomst till Rom. Den surmulne kejsaren var på ovanligt gott humör denna dag och pratade länge med de tre. När de hade avlägsnat sig från honom anmärkte kejsaren, med avseende på Jesus, till en adjutant som stod vid hans högra sida: ”Om jag hade den där unge mannens kungliga hållning och behagliga sätt, då vore jag en riktig kejsare, eller hur?”

132:0.2 (1455.2) När de befann sig i Rom hade Ganid regelbundna tider för att studera och för att bese sevärdheter på olika håll i staden. Hans far hade många affärer att sköta, och då han önskade att hans

son skulle växa upp till en värdig efterträdare vid skötseln av hans omfattande kommersiella intressen, tyckte han att tiden var inne att introducera pojken för affärsvärlden. Det fanns många indiska medborgare i Rom, och ofta följde en av Gonods egna anställda med honom som tolk så att Jesus hade hela dagar för sig själv; detta gav honom tid att grundligt bekanta sig med denna stad med två miljoner invånare. Han fanns ofta på forum, som var centrum för det politiska, juridiska och kommersiella livet. Han gick ofta upp till Capitolium, och när han skådade det magnifika templet helgat åt Jupiter, Juno och Minerva funderade över det okunskapens slaveri som dessa romare hölls i. Han tillbringade också mycket tid på Palatinska kullen, där kejsarens residens, Apollos tempel och de grekiska och latinska biblioteken var belägna.

132:0.3 (1455.3) Vid denna tid omfattade det romerska imperiet hela Sydeuropa, Mindre Asien, Syrien, Egypten och nordvästra Afrika; och till dess invånare hörde medborgare från varje land på östra halvklotet. Jesu önskan att studera och blanda sig med denna kosmopolitiska samling av dödliga på Urantia var den främsta orsaken till att han samtyckte till att göra denna resa.

132:0.4 (1455.4) Jesus lärde sig mycket om människorna medan han var i Rom, men den mest värdefulla av alla de mångahanda erfarenheterna under hans sex månaders vistelse i denna stad var hans kontakt med och inflytande på de religiösa ledarna i imperiets huvudstad. Innan den första veckan i Rom var till ända hade Jesus sökt upp och bekantat sig med de värderade ledarna för cynikerna, stoikerna och mysteriekulterna, i synnerhet mithrasgruppen. Vare sig det var uppenbart eller inte för Jesus att judarna skulle komma att

tillbakavisa hans mission, förutsåg han helt säkert att hans budbärare inom kort skulle komma till Rom för att förkunna himmelriket, och därför satte han igång med att på det mest häpnadsväckande sätt bereda vägen för ett bättre och säkrare mottagande av deras budskap. Han utvalde fem av de ledande stoikerna, elva av cynikerna och sexton av mysteriekulternas ledare och tillbringade under närmare sex månader mycket av sin lediga tid i nära samvaro med dessa religiösa lärare. Detta var hans undervisningsmetod: Aldrig någonsin angrep han deras fel eller ens nämnde bristerna i deras undervisning. I varje enskilt fall valde han ut sanningen i det som de lärde och fortsatte sedan diskussionen med att så brodera ut och belysa denna sanning i deras sinnen att denna förhöjda sanning inom en mycket kort tid effektivt trängde undan den villfarelse som var förbunden med den. Sålunda förbereddes dessa män och kvinnor, som Jesus undervisade, att senare inse ytterligare och liknande sanningar i de första kristna missionärernas läror. Det var detta tidiga accepterande av evangeliepredikanternas förkunnelse som gav den väldiga kraften till kristendomens snabba spridning i Rom och därifrån ut över hela imperiet.

132:0.5 (1456.1) Denna anmärkningsvärda verksamhets stora betydelse kan bättre förstås när vi anmärker att endast två av denna grupp om trettio två religiösa ledare som Jesus undervisade i Rom var fruktlösa; de trettio blev väsentliga individer vid etablerandet av kristendomen i Rom, och vissa av dem bistod också vid omvandlingen av det främsta mithrastemplet till den första kristna kyrkan i denna stad. Vi som ser människornas aktiviteter från andra sidan av scenen och i ljuset av en tid om nitton århundraden observerar endast tre faktorer av avgörande

betydelse vid det första uppbyggandet av scenen för kristendomens snabba spridning ut över Europa, nämligen:

132:0.6 (1456.2) 1. Valet och behållandet av Simon Petrus som apostel.

132:0.7 (1456.3) 2. Samtalet i Jerusalem med Stefanos, vars död ledde till att Saul från Tarsos vanns för kristendomen.

132:0.8 (1456.4) 3. Den inledande förberedelsen av dessa trettio romare till senare ledare för den nya religionen i Rom och i hela riket.

132:0.9 (1456.5) Under hela sina liv insåg aldrig varken Stefanos eller de trettio utvalda att de någonsin hade talat med den man vars namn blev ämnet för deras religiösa förkunnelse. Jesu arbete till förmån för de ursprungliga trettiotvå var helt personligt. I sina bemödanden för dessa individer träffade den skriftlärde från Damaskus aldrig mer än tre av dem samtidigt, sällan mer än två, och oftast undervisade han dem enskilt. Han kunde utföra detta storartade religiösa undervisningsarbete därför att dessa män och kvinnor inte var traditionsbundna. De var inte offer för en bestämd förhandsuppfattning om alla framtida religiösa utvecklingsskeden.

132:0.10 (1456.6) Många var de gånger under de år som snart följde då Petrus, Paulus och de övriga kristna lärarna i Rom hörde om denna skrivare från Damaskus som hade föregått dem och som så uppenbart (och som de antog, oavsiktligt) hade berett vägen för deras ankomst med det nya evangeliet. Fastän Paulus riktigt aldrig anade identiteten hos denne skriftlärde från Damaskus, kom han på grund av likheten i personbeskrivningarna en kort tid före sin död till den slutsatsen att "tältnakaren i Antiochia" var densamma som "den skriftlärde från Damaskus". Vid ett tillfälle då Simon Petrus predikade i Rom anade han, då han hörde en beskrivning av den skriftlärde från Damaskus,

att denna individ kunde ha varit Jesus, men han slog snabbt bort tanken då han mycket väl visste (så trodde han) att Mästaren aldrig hade varit i Rom.

1. Sanna värden

132:1.1 (1456.7) Med stoikernas ledare Angamon hade Jesus i början av sin vistelse i Rom ett samtal som varade hela natten. Denne man blev senare en mycket god vän till Paulus och visade sig vara en av de stora understödjarna av den kristna kyrkan i Rom. I huvudsak och uttryckt enligt nutida språkbruk gick Jesu undervisning av Angamon ut på följande:

132:1.2 (1457.1) Normen för de sanna värdena måste sökas i den andliga världen och på den eviga verklighetens gudomliga nivåer. För en uppstigande dödligs del måste alla lägre och materiella normer ses som övergående, partiella och underlägsna. Vetenskapsmannen begränsar sig som sådan till att upptäcka sambandet mellan materiella fakta. Sakligt sett har han ingen rätt att påstå sig vara vare sig materialist eller idealist, ty om han gör det har han tagit sig friheten att frånga attityden hos en sann vetenskapsman eftersom allt sådant hävdande av en inställning är själva kärnan i filosofin.

132:1.3 (1457.2) Om inte mänsklighetens moraliska insikt och andliga framåtskridande proportionellt sett tilltar kan den obegränsade utvecklingen av en rent materialistisk kultur till slut bli ett hot mot civilisationen. En rent materialistisk vetenskap gömmer inom sig det potentiella fröet till förintelsen av all vetenskaplig strävan, ty själva

denna inställning förebådar det slutliga sammanbrottet av en civilisation som har övergivit sin känsla för moraliska värden och förkastat sitt andliga utvecklingsmål.

132:1.4 (1457.3) Den materialistiske vetenskapsmannens och den extreme idealistens öde är att alltid vara osams. Detta gäller inte för de vetenskapsmän och idealister som har en gemensam norm av höga moraliska värden och andliga testnivåer. I varje tidsålder måste vetenskapsmännen och religionsutövarna inse att deras öde avgörs inför det mänskliga behovets domstol. De måste undvika all inbördes krigföring och samtidigt tappert försöka berättiga sin fortsatta existens genom att öka sin hängivelse att tjäna det mänskliga framåtskridandet. Om den så kallade vetenskapen eller religionen under någon tidsålder är falsk, då måste den antingen rena sina aktiviteter eller försvinna inför uppkomsten av en materiell vetenskap eller andlig religion av sannare och värdigare art.

2. Gott och ont

132:2.1 (1457.4) Mardus var cynikernas erkände ledare i Rom, och han blev en mycket god vän till den skriftlärde från Damaskus. Dag efter dag samtalade han med Jesus, och kväll efter kväll lyssnade han till dennes överjordiska läror. Till de viktigare samtalen med Mardus hörde det som avsåg att ge svar på denne uppriktige cynikers fråga om gott och ont. I huvudsak och enligt det tjugonde århundradets språkbruk sade Jesus:

132:2.2 (1457.5) Min broder, gott och ont är endast ord som symboliserar relativa nivåer i människans förståelse av det universum som kan observeras. Om man är etiskt lat och socialt likgiltig kan man som sin norm för det goda ta gällande seder och bruk i samhället. Om man är andligen slö och moraliskt stagnerad kan man ta som sina normer för det goda sina samtidas religiösa seder och traditioner. Men den själ som överlever tiden och framträder i evigheten måste göra ett levande och personligt val mellan gott och ont så som de bestäms av de sanna värdena i de andliga normer som har inrättats av den gudomliga anden, som den himmelske Fadern har sänt till att dvälgas i människans hjärta. Denna inneboende ande är normen för personlighetens överlevnad.

132:2.3 (1457.6) Godhet är likt sanning alltid relativ och står ofelbart i kontrast till ondskan. Det är insikten om dessa godhetens och sanningens kvaliteter som gör det möjligt för människornas evolverande själar att fatta de personliga valbeslut som är väsentliga för den eviga överlevnaden.

132:2.4 (1458.1) Den andligen blinda individ som konsekvent följer vetenskapens diktat, samhällets konventioner och religionens dogmer utsätter sig för den allvarliga faran att offra sin moraliska frihet och att mista sin andliga självständighet. En sådan själs öde är att bli en intellektuell papegoja, en social robot och en slav under religiösa auktoriteter.

132:2.5 (1458.2) Godheten växer alltid mot nya nivåer av ökad frihet som moraliskt självförverkligande och andlig personlighetserövring — upptäckten av och identifieringen med den inre Riktaren — medför. En erfarenhet är god när den höjer uppskattningen av

skönhet, stärker den moraliska viljan, förbättrar urskiljandet av sanning, ökar förmågan att älska och tjäna ens medmänniskor, upphöjer de andliga idealen och förenar människans högsta timliga motiv med Riktarens eviga planer, vilket allt leder direkt till en ökad önskan att göra Faderns vilja och därmed omhuldar den gudomliga passionen att finna Gud och att vara mer lik honom.

132:2.6 (1458.3) När du stiger högre upp på skalan för de skapades utveckling i universum, finner du tilltagande godhet och avtagande ondska i fullständig överensstämmelse med din egen förmåga att uppleva godhet och urskilja sanning. Förmågan att omfatta villfarelse eller uppleva ondska försvinner inte helt förrän den uppstigande människosjälén når de slutliga andenivåerna.

132:2.7 (1458.4) Godheten är levande, relativ, alltid framåtskridande, ofelbart en personlig erfarenhet och för evigt korrelerad med urskiljandet av sanning och skönhet. Godheten står att finna i insikten om den andliga nivåns positiva sanningsvärden, som i människans erfarenhet måste kontrasteras med den negativa motsvarigheten — den potentiella onskans skuggor.

132:2.8 (1458.5) Tills du når Paradisets nivåer är godheten alltid mer det man strävar efter än det man har, mer ett mål än en uppnådd erfarenhet. Men redan medan du hungrar och törstar efter rättfärdighet upplever du allt mer tillfredsställelse i det partiella uppnåendet av godhet. Godhetens och onskans närvaro i världen är i sig ett positivt bevis för existensen och verkligheten av människans moraliska vilja, personligheten, som sålunda identifierar dessa värden och som också kan välja mellan dem.

132:2.9 (1458.6) Vid tiden för uppnåendet av Paradiset har den uppstigande dödliges förmåga att identifiera det egna jaget med sanna andevärden blivit så utvidgad att den resulterar i uppnåendet av fullkomlighet i innehavandet av livets ljus. En sådan fulländad andepersonlighet blir så helt, gudomligt och andligt förenad med godhetens, skönhetens och sanningens positiva och högsta kvaliteter att det inte längre finns någon möjlighet att en sådan rättfärdig ande skulle kasta någon negativ skugga av potentiell ondska när den utsätts för det forskande skenet från de infinita Paradishärskarnas gudomliga ljus. Hos alla sådana andepersonligheter är godheten inte längre partiell, kontrastiv och komparativ; den har blivit gudomligt fullständig och andligen komplett, den närmar sig den Supremes renhet och fulländning.

132:2.10 (1458.7) *Möjligheten* till det onda är nödvändig för moraliskt väljande, men inte dess förverkligande. En skugga är endast relativt verklig. Verklig ondska är inte nödvändig som en personlig erfarenhet. Potentiell ondska fungerar lika bra som en beslutsstimulans inom områdena för det moraliska framåtskridandet på de lägre nivåerna av den andliga utvecklingen. Det onda blir inte verklighet för den personliga erfarenheten förrän ett moraliskt sinne väljer det onda.

3. Sanning och tro

132:3.1 (1459.1) Nabon var en grekisk jude och den främste ledaren för den viktigaste mysteriekulten i Rom, mithrasdyrkan. Fastän denne

överstepräst inom Mithraismen hade många diskussioner med den skriftlärd från Damaskus, påverkades han mest bestående av deras diskussion en kväll om sanning och tro. Nabon hade tänkt sig att omvända Jesus och hade rentav föreslagit att Jesus skulle återvända till Palestina som mithraslärare. Föga anade han att Jesus förberedde honom till att bli en av de första som omvände sig till himmelrikets evangelium. Uttryckt enligt nutida språkbruk bestod Jesu undervisning i huvudsak av följande:

132:3.2 (1459.2) Sanningen kan inte definieras med ord, endast genom att den levs ut i livet. Sanningen är alltid mer än kunskap. Kunskapen hänför sig till ting som observeras, men sanningen överstiger sådana rent materiella nivåer genom att den umgås med visdomen och omfattar sådana obestämbara faktorer som mänsklig erfarenhet och även andliga och levande realiteter. Kunskapen uppkommer från vetenskap, visdomen från sann filosofi, sanningen från det andliga livets religiösa erfarenhet. Kunskapen gäller fakta, visdomen relationer, sanningen verklighetsvärden.

132:3.3 (1459.3) Människan tenderar att kristallisera vetenskapen, klä filosofin i formler och dogmatisera sanningen därför att hon är mentalt lat i att anpassa sig till den fortgående kampen i livet, samtidigt som hon också är förfärligt rädd för det okända. Naturens människa är långsam i att förändra sina tankevanor och sitt levnadssätt.

132:3.4 (1459.4) Uppenbarad sanning, personligen upptäckt sanning, är människosjälens högsta fröjd; det är det materiella sinnets och den inneboende andens gemensamma skapelse. Den eviga frälsningen av denna själ, som urskiljer sanningen och älskar skönheten, säkras av

den hunger och törst efter godhet som får denna människa att utveckla en klar målmedvetenhet i att göra Faderns vilja, att finna Gud och att bli lik honom. Det finns aldrig någon konflikt mellan sann kunskap och sanning. Det kan finnas en konflikt mellan kunskapen och människans trosföreställningar, trosföreställningar färgade av fördomar, förvrängda av rädsla och dominerade av fasan för att möta nya fakta som resultat av materiella upptäckter eller andligt framåtskridande.

132:3.5 (1459.5) Sanningen kan ehuru aldrig bli människans ägodel utan utövande av tro. Detta är sant därför att människans tankar, visdom, etik och ideal aldrig stiger högre än hennes tro, hennes sublima hopp. All sådan sann tro bygger på djupsinnigt begrundande, uppriktig självkritik och kompromisslöst moraliskt medvetande. Tron är inspirationen till den förändligade skapande föreställningsförmågan.

132:3.6 (1459.6) Tron har den verkan att den frigör de övermänskliga aktiviteterna i den gudomliga gnistan, det odödliga fröet som lever i människans sinne och som är potentialen till evig överlevnad. Växter och djur överlever i tiden genom det sätt på vilket de från en generation till följande överför identiska partiklar av sig själva. Människans själ (personlighet) överlever den jordiska döden genom identitetsförbindelse med den inre gudomlighetsgnistan, som är odödlig och som verkar för att föra vidare människans personlighet till en fortgående och högre nivå av framåtskridande tillvaro i universum. Det dolda fröet i människans själ är en odödlig ande. Den andra generationen av själen är den första i en följd av personlighetsmanifestationer av andlig och framåtskridande tillvaro,

och den följdén upphör först när denna gudomliga entitet når
ursprunget för sin existens, den personliga källan till all existens,
Gud, den Universelle Fadern.

132:3.7 (1459.7) Människans liv fortgår — överlever — emedan det
har en universumfunktion, uppgiften att finna Gud. Den av tro
aktiverade själen kan inte stanna förrän den har uppnått detta sin
bestämmelses mål. När den en gång har nått detta gudomliga mål kan
den aldrig upphöra emedan den har blivit som Gud — evig.

132:3.8 (1460.1) Andlig utveckling är en erfarenhet som innebär att allt
mer och frivilligt välja godheten, förenat med en motsvarande och
tilltagande minskning av möjligheten till ondska. När den slutliga
gränsen vid valet av godhet och den fullbordade förmågan att
värdesätta sanningen uppnås, framträder en sådan fulländning av
skönhet och helighet att den åtföljande rättfärdigheten evigt
förhindrar möjligheten till att ens tanken på potentiell ondska skulle
uppkomma. En sådan gudsmedveten själ kastar ingen skugga av
tvivlande ondska när den fungerar på en sådan hög andenivå av
gudomlig godhet.

132:3.9 (1460.2) Paradis-andens närvaro i människans sinne utgör
uppenbarelselöftet och trosutfästelsen för en evig tillvaro av
gudomligt framåtskridande för varje själ som strävar efter att
identifiera sig med detta odödliga och inre andefragment av den
Universelle Fadern.

132:3.10 (1460.3) Framåtskridandet i universum kännetecknas av allt
större frihet för personligheten emedan det är förenat med ett
tilltagande uppnående av allt högre nivåer av självförståelse och
därav följande frivillig självbehärskning. Uppnåendet av en fulländad

andlig självbehärskning innebär detsamma som fullbordad universumfrihet och personlig obundenhet. Tron främjar och bevarar människans själ mitt bland den förvirring som hennes orientering i ett sådant väldigt universum till en början medför, medan bönen blir den storartade förenaren av den skapande föreställningsförmågans olika ingivelser och av trosimpulserna i en själ som försöker identifiera sig med andeidealen som den associerade gudomliga närvaron i människans inre representerar.

132:3.11 (1460.4) Dessa ord gjorde ett stort intryck på Nabon, liksom varje samtal som han hade med Jesus. Dessa sanningar fortfor att brinna i hans hjärta, och han var till stor hjälp för dem som senare kom för att predika Jesu evangelium.

4. Personlig omvårdnad

132:4.1 (1460.5) Jesus ägnade inte all sin fritid under sin vistelse i Rom åt detta arbete med att förbereda män och kvinnor att bli framtida lärjungar i det annalkande himmelriket. Han tillbringade mycken tid med att skaffa sig en ingående kunskap om alla raser och klasser av människor som bodde i denna största och mest kosmopolitiska stad i världen. Med var och en av dessa talrika människokontakter hade Jesus ett dubbelt syfte: han ville veta hur människorna förhöll sig till sitt liv i köttslig gestalt, och han ville också säga eller göra något som skulle göra detta liv rikare och mer värt att leva. Hans religiösa undervisning under dessa veckor var inte annorlunda än den som

kännetecknade hans senare liv som de tolv apostlarnas lärare och predikare för folkmassorna.

132:4.2 (1460.6) Tyngdpunkten i hans budskap låg alltid i att betona den himmelske Faderns kärlek som ett faktum och hans barmhärtighet som en sanning, i förening med det glada budskapet att människan är en trosson till denne samme kärlekens Gud. Det sätt som Jesus vanligen använde för att skapa sociala kontakter var att genom att ställa frågor få människorna att öppna sig och prata med honom. Samtalet började vanligen med att han ställde frågor till dem och slutade med att de frågade honom. Han var lika skicklig i att undervisa både genom att ställa frågor och att besvara frågor. Som regel sade han minst till dem som han lärde mest. De som hade den största nyttan av hans personliga omvårdnad var nedtyngda, ängsliga och modfällda dödliga som kände sig mycket lättade av denna möjlighet att uttömma sin själ för en välvillig och förstående lyssnare, och det var Jesus i högsta grad och mer än så. När dessa missanpassade människovarelser hade berättat för Jesus om sina problem kunde han alltid erbjuda praktiska och genast hjälpsamma förslag avsedda att rätta till deras verkliga svårigheter, även fast han inte försummade att säga de ord som just då gav en känsla av ro och en omedelbar tröst. Utan undantag brukade han berätta för dessa betryckta dödliga om Guds kärlek och på många olika sätt göra dem medvetna om att de var denne kärleksfulle himmelske Faders barn.

132:4.3 (1461.1) På detta sätt kom Jesus under sin vistelse i Rom i kärleksfull och upplyftande kontakt med över fem hundra av denna världs dödliga. Han fick sålunda en sådan kunskap om människosläktets olika raser som han aldrig kunde ha fått i Jerusalem

och knappast ens i Alexandria. Han höll alltid dessa sex månader för en av de rikaste och mest informativa bland alla liknande perioder i sitt liv på jorden.

132:4.4 (1461.2) Som väntat var kunde inte en sådan mångsidig och energisk man verka på detta sätt i sex månader i världens metropol utan att bli uppsökt av talrika personer som önskade försäkra sig om hans tjänster i samband med någon affärsangelägenhet, eller oftare för något projekt som gällde undervisning, samhällsreformer eller någon religiös rörelse. Över ett dussin sådana erbjudanden gjordes, och han använde vart och ett som ett tillfälle att med välvalda ord eller någon tillmötesgående tjänst framföra någon andligt förädlande tanke. Jesus gjorde mycket gärna alla slags människors tjänster — även små tjänster.

132:4.5 (1461.3) Han samtalade med en romersk senator om politik och statskonst, och denna enda kontakt med Jesus gjorde ett sådant intryck på denne lagstiftare att han använde resten av sitt liv till att förgäves försöka förmå sina kolleger att ändra regeringspolitikens inriktning från idén om att regeringen understödjer och föder folket till att folket understödjer regeringen. Jesus tillbringade en kväll med en förmögen slavägare, talade om människan som en Guds son, och nästa dag frigav denne man, Claudius, hundrasjutton slavar. Han åt middag hos en grekisk läkare och berättade för honom att hans patienter hade sinne och själ såväl som kropp och ledde sålunda denne duglige doktor till att söka ge sina medmänniskor en mer omfattande vård. Han talade med alla slags människor inom alla befolkningsskikt. Den enda plats i Rom som han inte besökte var den offentliga badinrättningen. Han vägrade att följa med sina vänner till

badinrättningen på grund av den sexuella promiskuiteten som där rådde.

132:4.6 (1461.4) Till en romersk soldat sade han medan de vandrade längs Tibern: ”Var modig i hjärtat såväl som med handen. Våga vara rättvis och var tillräckligt stor för att visa barmhärtighet. Tvinga din lägre natur att lyda din högre natur så som du lyder dina överordnade. Ära godheten och upplyft sanningen. Välj det vackra i stället för det fula. Älska dina medmänniskor och sträck dig av hela ditt hjärta efter Gud, ty Gud är din Fader i himlen.”

132:4.7 (1461.5) Till en talare som uppträdde på Forum sade han: ”Din vältalighet är tilltalande, din logik beundransvärd, din röst behaglig, men det du lär ut är knappast sant. Om du blott kunde få åtnjuta den inspirerande tillfredsställelsen av att känna Gud som din andlige Fader, då skulle du kunna använda din vältalighet till att befria dina medmänniskor från mörkrets fängelse och okunskapens slaveri.” Detta var den Markus som hörde Petrus predika i Rom och som blev hans efterträdare. När Simon Petrus korsfästes var det denne man som trotsade de romerska förföljarna och djärvt fortsatte att predika det nya evangeliet.

132:4.8 (1462.1) Då Jesus mötte en fattig man som hade blivit falskt anklagad gick han med honom inför domaren, och efter att ha erhållit speciellt tillstånd att uppträda till mannens försvar höll han ett storartat tal under vilket han sade: ”Rättvisan gör en nation stor, och ju större nation desto angelägnare är det att se till att orättvisa inte drabbar ens dess ringaste medborgare. Ve den nation där endast de som har pengar och inflytande lätt kan få rättvisa inför dess

domstolar! Det är domarens heliga plikt att frikänna den oskyldige såväl som att straffa den skyldige. På domstolarnas opartiskhet, redbarhet och okränkbarhet beror en nations fortbestånd. Civilstyre grundar sig på rättvisa, just såsom sann religion bygger på barmhärtighet.” Domaren tog fallet till ny behandling, och när bevismaterialet hade sållats frikände han fången. Av alla Jesu aktiviteter under dessa dagar då han bedrev personlig omvårdnad, kom denna händelse närmast till att vara ett offentligt framträdande.

5. Råd till den rike mannen

132:5.1 (1462.2) En viss rik man, en romersk medborgare och stoiker, blev mycket intresserad av Jesu undervisning efter det att Angamon hade presenterat honom för Jesus. Efter många enskilda samtal med Jesus frågade denne förmögne medborgare Jesus vad denne skulle göra med förmögenhet om han hade en, och Jesus svarade honom: ”Jag skulle använda materiell rikedom till att förbättra det materiella livet, så som jag skulle begåva med kunskap, visdom och andlig tjänst för att berika det intellektuella livet, förädla det sociala livet och befrämja det andliga livet. Jag skulle förvalta materiell rikedom som en vis och effektiv förvaltare av en generations resurser till förmån för och förädling av nästa och efterföljande generationer.”

132:5.2 (1462.3) Men den rike mannen var inte helt tillfreds med Jesu svar. Han vågade sig på att fråga på nytt: ”Men vad tycker du att en man i min ställning borde göra med sin förmögenhet? Borde jag behålla den eller ge bort den?” Då Jesus såg att han verkligen önskade

få veta mer om sanningen om sin trohet mot Gud och skyldighet mot människorna, svarade Jesus ytterligare: ”Min gode vän, jag ser att du uppriktigt söker visdom och ärligt älskar sanningen; därför vill jag framlägga min syn på vad som är lösningen på dina problem beträffande det ansvar som rikedomerna medför. Jag gör det därför att du har *bett* om mitt råd, och då jag ger dig dessa råd avser jag inte någon annan rik mans förmögenhet; mina råd gäller endast dig och ges för din personliga vägledning. Om du uppriktigt önskar betrakta din förmögenhet som en förvaltning, om du verkligen vill bli en vis och effektiv förvaltare av din samlade förmögenhet, då ville jag råda dig att göra följande analys av källorna till dina rikedomar: Fråga dig själv, och gör ditt bästa att finna det ärliga svaret, varifrån kom denna förmögenhet? Och som hjälp vid utforskningen av källorna till din stora förmögenhet ville jag föreslå att du håller i minnet följande tio olika metoder att samla materiell rikedom:

132:5.3 (1462.4) ”1. Ärvd förmögenhet — rikedomar som härstammar från föräldrar och andra förfäder.

132:5.4 (1462.5) ”2. Förmögenhet av upptäckter — rikedomar som härstammar från moder jords oförädlade naturtillgångar.

132:5.5 (1462.6) ”3. Handelsförmögenhet — rikedomar erhållna som skälig vinst från försäljning och byte av materiella varor.

132:5.6 (1462.7) ”4. Ohederlig förmögenhet — rikedomar som härstammar från ett ojust utnyttjande eller ett förslavande av ens medmänniskor.

132:5.7 (1463.1) ”5. Ränteförmögenhet — inkomster som härstammar från de berättigade och hederliga förtjänstmöjligheter som investerat kapital erbjuder.

132:5.8 (1463.2) ”6. Förmögenhet av genom genialitet — rikedomar som uppkommer som belöning för människosinnets skapar- och uppfinningsförmåga.

132:5.9 (1463.3) ”7. Förmögenhet som resultat av tillfälligheter — rikedomar som härstammar från ens medmänniskors generositet eller som uppkommer av omständigheterna i livet.

132:5.10 (1463.4) ”8. Stulen förmögenhet — rikedomar som har lagts beslag på genom orättvisa, oärlighet, stöld eller bedrägeri.

132:5.11 (1463.5) ”9. Anförtrodda medel — förmögenhet som medmänniskor har placerat i dina händer att användas för något speciellt ändamål, nu eller i framtiden.

132:5.12 (1463.6) ”10. Intjänad förmögenhet — rikedomar som härstammar direkt från ditt eget personliga arbete, den berättigade och rättvisa belöningen för dina dagliga sinnes- och kroppsansträngningar.

132:5.13 (1463.7) ”Och därför, min vän, om du vill vara en trogen och rättvis förvaltare av din stora förmögenhet inför Gud och människorna till tjänst, måste du i stort sett dela in din förmögenhet i dessa tio stora grupper och sedan börja administrera varje del enligt en klok och ärlig tolkning av vad som är berättigat, rättvist, rimligt och verkligt effektivt; även om himlens Gud inte skulle döma dig om du ibland i oklara situationer misstog dig till förmån för en barmhärtig och osjälvisk hänsyn till nöden bland de lidande offren för olyckliga omständigheter i de dödligas liv. När du hyser ärligt tvivel om vad som i materiella situationer är berättigat och rättvist, låt dina avgöranden gynna de behövande, gynna dem som har råkat ut för missödet att lida av oförtjänta svårigheter.”

132:5.14 (1463.8) Sedan de hade diskuterat dessa frågor i flera timmar och som svar på den rike mannens anhållan om ytterligare och mer detaljerade instruktioner fortsatte Jesus med att utvidga sina råd och sade i sammandrag: ”När jag framlägger ytterligare förslag beträffande din inställning till rikedom uppmanar jag dig att ta emot mina råd såsom givna endast till dig och för din personliga vägledning. Jag talar endast för mig själv och till dig som en frågande vän. Jag ålägger dig att inte bli en som vill diktera hur andra rika män skall förhålla sig till sin förmögenhet. Jag skulle vilja råda dig enligt följande:

132:5.15 (1463.9) ”1. Som förvaltare av ärvd förmögenhet bör du beakta hur den har uppkommit. Du har en moralisk skyldighet att företräda den tidigare generationen vid ett ärligt överförande av legitim förmögenhet till följande generationer, sedan du avdragit en skälig andel för den nuvarande generationen. Men du har ingen skyldighet att föra vidare någon oärlighet eller orättvisa som har förekommit då dina förfäder med orätta medel har samlat sin förmögenhet. Varje sådan del av din ärvda förmögenhet som visar sig ha uppkommit genom bedrägeri eller orättvisa kan du fördela enligt din övertygelse om rättvisa, generositet och återlämnande. Återstoden av din lagligt ärvda förmögenhet kan du använda enligt vad som är rättfärdigt och, som en generations förvaltare till förmån för en annan, föra vidare i säkerhet. Vis urskiljning och gott omdöme bör vägleda dina beslut beträffande testamenterandet av rikedomar till dina efterkommande.

132:5.16

(1463.10) ”2. Var och en som åtnjuter förmögenhet som resultat av upptäckter borde komma ihåg att en individ lever på jorden endast

en kort tid, och därför bör han vidta lämpliga åtgärder för att på ett hjälpsamt sätt dela med sig av dessa upptäckter till möjligast många bland sina medmänniskor. Fastän upptäckaren inte bör förvägras all belöning för sina bemödanden som har lett till upptäckten, bör han inte heller drista sig till att själviskt lägga beslag på alla de fördelar och välsignelser som står att få från upptäckten av de tillgångar som naturen har samlat.

132:5.17 (1464.1) ”3. Så länge människorna väljer att förrätta affärsverksamheten i världen genom köp och byte är de berättigade till en skälig och laglig vinst. Varje handelsman är värd ersättning för sina tjänster; köpmannen är berättigad till sin lön. En redbar handel och en ärlig behandling av ens medmänniskor inom den organiserade affärsverksamheten i världen skapar förmögenhet i form av många olika slags vinster, och alla dessa förmögenhetskällor måste bedömas enligt de högsta principerna för vad som är rättmätigt, hederligt och rättvist. Den ärlige handelsmannen bör inte tveka att ta samma vinst som han med glädje skulle unna en annan handelsman vid en liknande transaktion. Fastän detta slags förmögenhet inte är identisk med individuellt förtjänad inkomst när affärstransaktioner sker i stor skala, ger dock en sådan ärligt samlad förmögenhet samtidigt dess ägare en ansevärd beslutanderätt beträffande dess senare fördelning.

132:5.18 (1464.2) ”4. Ingen dödlig som känner Gud och som vill följa den gudomliga viljan kan nedlåta sig till att ägna sig åt förtryck som grundar sig på förmögenhet. Ingen ädel människa strävar efter att samla sig rikedomar och penningmakt genom att förslava eller orättvist utnyttja sina jordiska bröder. Rikedomar är en moralisk

förbannelse och en andlig skamfläck när de härstammar från den förtryckta dödlighas svett och möda. All sådan förmögenhet borde återlämnas till dem som på detta sätt har blivit rånade eller till deras barn och barnbarn. En bestående civilisation kan inte byggas på ett förfarande som svekligt berövar arbetaren hans lön.

132:5.19 (1464.3) ”5. Hederligt uppkommen förmögenhet är berättigad till ränta. Så länge människorna tar och ger lån kan skälig ränta uppbäras förutsatt att det utlånade kapitalet är laglig förmögenhet. Rena först ditt kapital innan du gör anspråk på räntan. Bliv inte så liten och sniken att du nedlåter dig till att bedriva ocker. Tillåt dig aldrig att vara så självisk att du utnyttjar penningmakten till att vinna ett oskäligt övertag över dina kämpande medmänniskor. Fall inte för frestelsen att ta ockerränta från din broder som befinner sig i ekonomiskt nödläge.

132:5.20 (1464.4) ”6. Om du råkar förvärva rikedom som följd av geniets flykt, om dina rikedomar härstammar från belöningar för uppfinningsförmåga, lägg inte beslag på en oskälig del av sådana belöningar. Geniet är skyldigt både sina förfäder och sina efterkommande något. Likaså står han i tacksamhetsskuld till det folk, den nation och de omständigheter som hans uppfinningar berör. Han borde också minnas att det var som en människa bland människor han arbetade och utvecklade sina uppfinningar. Det vore lika orättvist att beröva geniet hela hans förmögenhetstillskott. Och det kommer alltid att vara omöjligt för människorna att utarbeta stadgar och regler som vore lika tillämpliga på alla dessa problem beträffande rikedomens rättvisa fördelning. Du måste först erkänna människan som din

broder, och om du uppriktigt önskar behandla honom så som du vill att han skulle behandla dig, kommer de allmänna känslorna för vad som är rättvist, ärligt och rimligt att leda dig i att just och opartiskt lösa varje uppkommande problem beträffande ekonomiska ersättningar och social rättvisa.

132:5.21 (1464.5) ”7. Med undantag för rättvisa och legitima arvoden för administrationen borde ingen människa lägga personligt beslag på den förmögenhet som tiden och slumpen råkar föra i hennes händer. Slumpmässigt erhållna rikedomar borde i viss mån ses som anförtrödda att användas till förmån för ens sociala eller ekonomiska grupp. Ägarna till sådan förmögenhet bör ges den huvudsakliga rätten att bestämma om den kloka och effektiva fördelningen av sådana oförtjänta tillgångar. Den civiliserade människan kommer inte alltid att betrakta allt som hon kontrollerar som sin personliga och privata egendom.

132:5.22 (1465.1) ”8. Om du vet att någon del av dina tillgångar har uppkommit genom bedrägeri, om någon del av din förmögenhet har samlats med oärliga förfaranden eller orättvisa metoder, om dina rikedomar är resultatet av oärliga mellanhavanden med dina medmänniskor, skynda dig att återbörda alla dessa orättmätigt erhållna delar till de rätta ägarna. Fullt ersätt och gottgör så att din förmögenhet på detta vis renas från alla oärligt anskaffade rikedomar.

132:5.23 (1465.2) ”9. Förvaltandet av förmögenhet som godmanskap till förmån för andra är ett allvarligt och heligt ansvar. Utsätt inte en sådan anförtrödd förmögenhet för risk eller fara. Tag för dig själv från

sådan anförtrodd egendom endast det som alla hederliga människor skulle godkänna.

132:5.24 (1465.3) ”10. Den del av din förmögenhet som representerar inkomsterna från dina egna mentala och fysiska bemödanden — om ditt arbete utförts ärligt och rättvist — är verkligen din egen. Ingen människa kan motsäga din rätt att äga och använda sådan förmögenhet på det sätt du finner lämpligt, förutsatt att ditt utövande av denna rätt inte leder till men för dina medmänniskor.

132:5.25 (1465.4) När Jesus hade avslutat sina råd till honom steg denne rike romare upp från sin soffa och avgav följande löfte då han önskade god natt: ”Min gode vän, jag ser att du är en man med stor visdom och godhet, och i morgon skall jag börja förvalta all min förmögenhet enligt dina råd.”

6. Social hjälpverksamhet

132:6.1 (1465.5) Här i Rom inträffade också en rörande händelse då Skaparen av ett universum tillbringade flera timmar med att återföra ett barn, som hade tappat bort sig, till dess ängsliga mor. Denne lille pojke hade vandrat iväg hemifrån, och Jesus fann honom gråtande i förtvivlan. Han och Ganid var på väg till biblioteken, men de tog till uppgift att få pojken tillbaka hem. Ganid glömde aldrig Jesu kommentar: ”Vet du Ganid, de flesta människor är som detta vilsegångna barn. De tillbringar mycket av sin tid med att gråta i sin rädsla och lida i sin sorg när sanningen är att de endast är ett kort

stycke från säkerhet och trygghet, precis så som detta barn endast var en liten bit från hemmet. Och alla de som känner sanningens väg och har förvissningen om att de känner Gud borde hålla det för ett privilegium, inte en skyldighet, att erbjuda vägledning åt sina medmänniskor i dessas strävan att finna källorna till tillfredsställelsen i livet. Var det inte för oss en storartad glädje att återbörda detta barn till dess mor? Så upplever också de som leder människor till Gud det mänskliga tjänandets högsta tillfredsställelse.” Från den dagen framåt höll Ganid för resten av sitt liv utkik efter vilsegångna barn som han kunde återbörda till deras hem.

132:6.2 (1465.6) Här fanns också en änka med fem barn vars man hade omkommit i en olycka. Jesus berättade för Ganid att han själv hade förlorat sin far i en olycka, och de gick upprepade gånger för att trösta denna mor och hennes barn samtidigt som Ganid bad om pengar av sin far för att förse dem med mat och kläder. De gav inte upp i sina bemödanden förrän de hade funnit en arbetsplats för den äldste pojken så att han kunde hjälpa till med familjens försörjning.

132:6.3 (1465.7) Den kvällen när Gonod lyssnade till berättelsen om deras upplevelser sade han välvilligt till Jesus: ”Jag avser att göra en lärd man eller en affärsman av min son, och nu börjar du göra honom till en filosof eller filantrop.” Jesus svarade leende: ”Kanske vi kan göra honom till alla fyra. Då kan han få en fyrfaldig tillfredsställelse i livet när hans öra för människans melodi kan känna igen fyra toner i stället för en.” Då sade Gonod: ”Jag ser att du verkligen är en filosof. Du måste skriva en bok för kommande generationer.” Jesus svarade: ”Inte en bok — min mission är att leva ett liv i denna generation och

för alla generationer. Jag — ”, men han stannade upp och sade i stället till Ganid: ”Min son, det är tid att gå till vila.”

7. Resor till Roms omnejd

132:7.1 (1466.1) Med Rom som utgångspunkt gjorde Jesus, Gonod och Ganid fem resor till intressanta platser i det omgivande landet. Under deras färd till sjöarna i norra Italien hade Jesus ett långt samtal med Ganid om det omöjliga i att undervisa en människa om Gud om människan inte vill lära känna Gud. På sin resa till sjöarna hade de i förbigående mött en tanklös hedning, och Ganid var överraskad att Jesus inte följde sitt vanliga förfarande att engagera mannen i ett samtal som naturligt skulle ha lett fram till en diskussion om andliga frågor. När Ganid frågade varför han visade så litet intresse för denna hedning svarade Jesus:

132:7.2 (1466.2) ”Ganid, mannen hungrade inte efter sanning. Han var inte missnöjd med sig själv. Han var inte färdig att be om hjälp, och ögonen i hans sinne var inte öppna för att ta emot ljus för själen. Den mannen var inte mogen för frälsningens skörd. Han måste ges mer tid så att livets prövningar och svårigheter bereder honom för att ta emot visdom och högre lärdom. Eller, om han kunde leva tillsammans med oss, kunde vi med vårt liv visa honom den himmelske Fadern, och då skulle han bli så fängslad av vårt liv som söner till Gud att han skulle känna sig tvungen att ställa frågor om vår Fader. Man kan inte uppenbara Gud för dem som inte söker honom. Man kan inte leda ovilliga själar till frälsningens fröjder. Människan måste börja hungra

efter sanning som resultat av erfarenheterna i livet, eller så måste hon önska lära känna Gud som resultat av kontakt med livet hos dem som känner den gudomlige Fadern innan en annan människa kan fungera som den som leder en sådan dödlig medmänniska till Fadern i himlen. Om vi känner Gud är vår verkliga uppgift på jorden att leva så att vi låter Fadern uppenbara sig i våra liv, och sålunda kommer alla personer som söker Gud att se Fadern och be om vår hjälp för att finna ut mer om den Gud som på detta sätt kommer till uttryck i våra liv.”

132:7.3 (1466.3) Under deras besök i Schweiz, uppe i bergen, hade Jesus ett dagslångt samtal med både far och son om buddhismen. Ganid hade många gånger ställt direkta frågor om Buddha till Jesus men hade alltid fått mer eller mindre undvikande svar. Nu ställde fadern i sonens närvaro en direkt fråga om Buddha till Jesus, och han fick ett direkt svar. Gonod sade: ”Jag skulle verkligen vilja veta vad du anser om Buddha.” Jesus svarade:

132:7.4 (1466.4) ”Er Buddha var mycket bättre än er buddhism. Buddha var en stor man, rentav en profet för sitt folk, men han var en föräldralös profet. Med det avser jag att han tidigt förlorade sin andlige Fader, Fadern i himlen, ur sikte. Hans erfarenhet var tragisk. Han försökte leva och undervisa som en Guds budbärare, men utan Gud. Buddha styrde sitt frälsningsskepp ända fram till den trygga hamnen, ända fram till inloppet till hamnen för de dödligas frälsning och där, till följd av bristfälliga sjökort, körde det fina fartyget på grund. Där har det legat alla dessa generationer, orörligt och nästan hopplöst strandat. Och där har många av ert folk stannat ombord alla dessa år. De lever inom hörhåll från vilans trygga vatten, men de

vägrar att gå in i den emedan den gode Buddhas ädla farkost råkade ut för olyckan att stöta på grund just utanför hamnen. Och de buddhistiska folken kommer aldrig att segla in i denna hamn om de inte överger sin profets filosofiska farkost och tar vara på hans ädla ande. Om ert folk hade förblivit troget Buddhas ande skulle ni för länge sedan ha seglat in i er hamn för andefrid, självila och frälsningens förvissning.

132:7.5 (1467.1) ”Ser du Gonod, Buddha kände Gud i anden men lyckades inte klart finna honom i sinnet. Judarna fann Gud i sinnet men till stor del lyckades inte lära känna honom i anden. Idag traskar buddisterna omkring i en filosofi utan Gud, medan mitt folk är ömkligt förslavat under gudsfruktan utan en livets och frihetens frälsande filosofi. Ni har en filosofi utan Gud. Judarna har en Gud men saknar till större delen en därtill relaterad livsfilosofi. Då Buddha inte lyckades se Gud som en ande och en Fader kunde han inte i sin undervisning tillhandahålla den moraliska energi och andliga drivkraft som en religion måste ha om den skall förändra ett folk och upphöja en nation.”

132:7.6 (1467.2) Då utropade Ganid: ”Läraren, låt oss du och jag skapa en ny religion, en som är tillräckligt bra för Indien och tillräckligt stor för Rom, och kanske kan vi få judarna att byta ut Jahve mot den.”

Jesus svarade: ”Ganid, religioner skapas inte. Människornas religioner växer fram under långa tidsperioder, medan uppenbarelserna av Gud lyser fram på jorden i de människors liv som uppenbarar Gud för sina medmänniskor.” Men de förstod inte betydelsen av dessa profetiska ord.

132:7.7 (1467.3) Den kvällen efter det att de hade lagt sig kunde Ganid inte sova. Han pratade en lång stund med sin far och sade slutligen: ”Vet du far, ibland tror jag att Joshua är profet.” Hans far svarade blott, sömnigt: ”Min son, det finns andra — ”

132:7.8 (1467.4) Från den dagen och under resten av sitt jordeliv fortsatte Ganid att utveckla sin egen religion. Han påverkades mäktigt i sitt sinne av Jesu vidsynthet, opartiskhet och tolerans. Under alla deras samtal om filosofi och religion upplevde denne yngling aldrig känslor av förnärmelse eller antagonism.

132:7.9 (1467.5) Vilken syn var det inte för de himmelska intelligenserna att skåda, denna scen då den indiske pojken föreslår för Skaparen av ett universum att de skulle skapa en ny religion! Fastän den unge mannen inte visste det, skapade de då och där en ny och evig religion — denna nya frälsningsväg, Guds uppenbarelse för människan genom och i Jesus. Det som pojken mest ville göra, det gjorde han faktiskt omedvetet. Så var det och förblir det alltid. Det som människans upplysta och eftersinnande fantasi, stödd av andlig undervisning och ledning helhjärtat och osjälviskt vill göra och vara, blir mätbart skapande i samma mån som den dödlige hänger sig åt att gudomligt följa Faderns vilja. När människan ingår i partnerskap med Gud kan stora ting ske, och sker verkligen.

Urantiaboken

<< [Kapitel 132](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 134](#) >>

Kapitel 133

Återkomst från Rom

133:0.1 (1468.1) NÄR JESUS gjorde sig klar för avresan från Rom tog han inte farväl av någon av sina vänner. Den skriftlärde från Damaskus anlände till Rom utan uppseende och avlägsnade sig på samma sätt. Det gick ett helt år innan de som kände och älskade honom gav upp hoppet om att få återse honom. Före slutet av det andra året fann sig små grupper av dem som hade känt honom draga till varandra av sitt gemensamma intresse för hans undervisning och på grund av de gemensamma minnena av de goda stunderna tillsammans med honom. Dessa små grupper av stoiker, cyniker och anhängare av mysteriekulter fortsatte att hålla oregelbundna och informella möten ända fram till den tid då kristendomens första predikare framträdde i Rom.

133:0.2 (1468.2) Gonod och Ganid hade gjort så mycket uppköp i Alexandria och Rom att de sände alla sina saker i förväg med lastkaravanen till Tarentum, medan de tre resenärerna i lugn takt vandrade tvärs över Italien längs den storartade via Appia. På denna resa mötte de alla slags människor. Många ädla romerska medborgare och grekiska kolonister bodde vid denna väg, men också de efterkommande till det stora antalet lägrestående slavar började redan synas till.

133:0.3 (1468.3) En dag när de vilade vid lunchtid ungefär halvvägs till Tarentum ställde Ganid en direkt fråga till Jesus om vad denne tyckte om kastväsendet i Indien. Jesus sade: ”Fastän människorna skiljer sig från varandra i många avseenden är alla dödliga jämställda inför Gud och i den andliga världen. I Guds ögon finns det endast två grupper av dödliga: de som vill göra hans vilja, och de som inte vill göra det. När universum betraktar en bebodd värld urskiljer det likaså två stora klasser: de som känner Gud och de som inte känner honom. De som inte har förmågan att känna Gud räknas till djuren i den världen. Mänskligheten kan lämpligen indelas i många klasser enligt olika kvalifikationer, då de kan betraktas fysiskt, mentalt, socialt, yrkesmässigt eller moraliskt, men när dessa olika klasser av dödliga framträder inför Guds domstol är de jämställda. Gud ser verkligen inte till person. Fastän man inte kan undgå att observera människornas skillnader i fråga om intellektuella, sociala och moraliska förmågor och begåvningar bör man inte göra några sådana distinktioner när människornas andliga brödraskap samlas inför Gud för att dyrka honom.”

1. Barmhärtighet och rättvisa

133:1.1 (1468.4) En mycket intressant händelse inträffade en eftermiddag vid sidan av vägen när de närmade sig Tarentum. De såg hur en rå och våldsam yngling brutalt mobbade en mindre pojke. Jesus skyndade till den angripne ynglingens hjälp, och när han hade undsatt honom höll han stadigt fast angriparen tills den mindre pojken hade hunnit fly. Så snart Jesus släppte lös den lille tyrannen kastade sig Ganid över pojken och började ge honom ett ordentligt kok stryk, men till Ganids förvåning grep Jesus genast in. Efter det att Jesus hade fått Ganid att lugna ned sig och låtit den skrämde pojken undkomma utropade den unge mannen upprörd, så snart han kunde dra andan: ”Jag förstår mig inte på dig, läraren. Om barmhärtigheten fordrar att du undsätter den mindre pojken, kräver inte rättvisan att du straffar den större och angripande ynglingen?” Jesus svarade:

133:1.2 (1469.1) ”Ganid, det är sant att du inte förstår. Att visa barmhärtighet ankommer alltid på individen, men att utmäta ett rättvist straff är alltid en funktion för de sociala, statliga eller de för universums administration svarande grupperna. Som individ är jag skyldig att visa barmhärtighet; jag måste gå till den angripne gossens undsättning, och det är helt följdriktigt att jag får använda tillräckligt med kraft för att hålla angriparen tillbaka. Och det är just så jag gjorde. Jag lyckades befria den angripne gossen; därmed hade jag visat honom barmhärtighet. Därefter höll jag med våld angriparen tillbaka tillräckligt länge för den svagare parten i dispyten att undkomma, varefter jag drog mig tillbaka från fallet. Jag började inte

sitta till doms över angriparen och sålunda pröva hans motiv — att rättsligt behandla allt som hade anknytning till hans överfall på sin kamrat — för att sedan ta mig till att verkställa det straff som mitt sinne kanske skulle föreskriva som en rättvis vedergällning för hans illgärning. Ganid, barmhärtigheten kan vara ymnig, men rättvisan är exakt. Kan du inte se att det är svårt att finna två personer som kan vara överens om det straff som skulle tillfredsställa rättvisans krav? En ville utmäta fyrtio piskrapp, en annan tjugo, medan ytterligare en annan ville föreslå inspärrande i ensamcell som rättvist straff. Kan du inte se att det är bäst att sådana skyldigheter i denna värld åvilar gruppen eller administreras av valda representanter för gruppen? I universum ligger domsrätten hos dem som i grunden känner till de bakomliggande omständigheterna i samband med alla överträdelser såväl som motiven till dessa. I ett civiliserat samhälle och i ett organiserat universum förutsätter rättskipningen ett avkunnande av rättvis dom som följer på ärlig och rättvis bedömning, och sådana befogenheter har endast de rättsansvariga grupperna i världarna och de allvetande administratörerna av de högre universerna i hela skapelsen.”

133:1.3 (1469.2) I flera dagar talade de om detta problem med att visa barmhärtighet och att skipa rättvisa. Ganid förstod åtminstone i någon mån varför Jesus inte ville engagera sig i en personlig kraftmätning. Men Ganid ställde en sista fråga, på vilken han aldrig fick ett helt tillfredsställande svar, och den frågan lydde: ”Men läraren, om en starkare och illasinnad varelse skulle överfalla dig och hota att döda dig, vad skulle du göra? Skulle du inte försöka försvara dig?” Fastän Jesus inte fullt och tillfredsställande kunde besvara pojkens fråga, då

han inte var villig att avslöja för denne att han levde på jorden för att exemplifiera Paradisfaderns kärlek för ett universum som såg på, sade han dock så här mycket:

133:1.4 (1469.3) ”Ganid, jag kan väl förstå hur en del av dessa problem förvirrar dig, och jag skall försöka besvara din fråga. Vid alla angrepp som kunde tänkas ske mot min person skulle jag först avgöra huruvida angriparen var en son till Gud — min broder i köttslig gestalt — och om jag drog den slutsatsen att denna varelse saknade moraliskt omdöme och andligt förnuft, skulle jag utan tvekan försvara mig fullt ut med alla mina krafter att göra motstånd, oberoende av konsekvenserna för angriparen. Men jag skulle inte på detta sätt angripa en medmänniska som har en ställning av sonskap, inte ens i självförsvar. Det vill säga, jag skulle inte på förhand och utan dom straffa honom för hans angrepp på mig. Jag skulle på alla tänkbara sätt försöka förhindra ett sådant angrepp och få honom att avstå från det, och om jag inte lyckades avstyra det skulle jag försöka mildra det. Ganid, jag har absolut förtroende för min himmelske Faders omsorg; jag är ägnad till att göra min himmelske Faders vilja. Jag tror inte att någon *verklig* skada kan drabba mig. Jag tror inte att mitt livsverk verkligen kan råka i fara av något som mina fiender ville låta gå ut över mig, och av våra vänner behöver vi ju inte befara något våld. Jag är absolut förvissad om att hela universum är vänligt inställt mot mig — på denna allt övervinnande sanning insisterar jag att tro med hela mitt hjärtas förtröstan även om alla yttre omständigheter kan tyckas tala för det motsatta.

133:1.5 (1470.1) Men Ganid var inte helt tillfreds. Många gånger talade de om dessa frågor, och Jesus berättade för honom om några av sina

erfarenheter från pojkåren och också om stenhuggarens son Jakob. Då Ganid fick höra hur Jakob tog till sin uppgift att försvara Jesus sade han: ”Ja, jag börjar förstå! Först och främst skulle mycket sällan någon normal människa vilja angripa en så vänlig person som du, och även om någon vore så tanklös att göra det, är det ganska säkert att det nära till hands skulle finnas någon annan dödlig som skyndade till din hjälp, precis så som du alltid går för att undsätta var och en som du ser befinna sig i nöd. I mitt hjärta, läraren, är jag överens med dig, men mitt förnuft säger fortfarande att hade jag varit Jakob skulle jag med nöje ha straffat dessa oförsänkda odågor som tog sig för att angripa dig bara för att de tänkte att du inte skulle försvara dig. Jag antar att du är ganska trygg på din färd genom livet emedan du tillbringar så mycket av din tid med att hjälpa andra och ta vård om dina nödställda medmänniskor — ja, högst troligt kommer det alltid att finnas någon till hands för att försvara dig.” Jesus svarade: ”Det testet har ännu inte kommit, Ganid, och när det kommer måste vi stå fast vid Faderns vilja.” Det var ungefär allt som pojken kunde få sin lärare att säga om detta svåra ämne som gällde självförsvar och icke-motstånd. Vid ett annat tillfälle lyckades han få Jesus att framföra åsikten att det organiserade samhället hade all rätt att använda våld vid verkställandet av sina rättmätiga beslut.

2. Embarkering i Tarentum

133:2.1 (1470.2) Medan resenärerna väntade i hamnen på att fartyget skulle lossa sin last såg de en man som misshandlade sin hustru. Som

hans sed var ingrep Jesus till förmån för personen utsatt för angrepp. Han gick fram och ställde sig bakom den ilskne mannen, vidrörde honom lätt på axeln och sade: ”Min vän, får jag tala med dig enskilt en stund?” Den arge mannen blev förvirrad av ett sådant närmande, och efter en stund av förlägen tvekan stammade han fram: ”Hm — varför — ja, vad vill du med mig?” När Jesus hade fört honom åt sidan sade han: ”Min vän, jag ser att något förfärligt måste ha hänt dig. Jag vill väldigt gärna att du berättar för mig vad som kan hända en sådan stark man att det får honom att angripa sin hustru, sina barns mor, och till och med här ute inför allas ögon. Jag är säker på att du tycker dig ha någon bra orsak till denna våldshandling. Vad har kvinnan gjort för att förtjäna en sådan behandling från sin man? När jag ser på dig tycker jag mig urskilja kärlek till rättvisan i dit ansikte, om inte rentav en önskan att visa barmhärtighet. Jag vill påstå att om du fann mig vid vägkanten attackerad av rövare, skulle du utan att tveka rusa till min undsättning. Jag vågar säga att du har gjort många sådana modiga gärningar i ditt liv. Nu, min vän, berätta för mig vad som är på tok. Gjorde kvinnan något orätt, eller tappade du dumt besinningen och började tanklöst misshandla henne?” Det var inte så mycket vad Jesus sade som rörde denne mans hjärta utan den vänliga blick och det deltagande leende som Jesus gav honom när han avslutade sina kommentarer. Mannen sade: ”Jag ser att du är en av cynikerprästerna och jag är tacksam för att du lugnade ned mig. Min hustru har inte gjort sig skyldig till någon stor förseelse. Hon är en bra hustru, men hon irriterar mig med sitt sätt att kritisera mig offentligt och då förlorar jag behärskningsen. Jag är ledsen för min brist på självbehärskning, och jag lovar att försöka hålla fast vid mitt tidigare

löfte till en av dina bröder som för många år sedan lärde mig den bättre vägen. Det lovar jag dig.”

133:2.2 (1471.1) Sedan sade Jesus när han tog farväl av honom: ”Min broder, minns alltid att mannen inte har någon rättmätig bestämmanderätt över kvinnan om inte kvinnan villigt och självmant har gett honom den rätten. Din hustru har förbundit sig att gå genom livet med dig, att bistå dig i livets strider och att åta sig den mycket större delen av bördan att föda och fostra dina barn. I gengäld för denna speciella tjänst är det endast rättvist att hon av dig får det särskilda skydd som mannen kan ge kvinnan, som är den part som måste bära, föda och nära barnen. Den kärleksfulla omvårdnad och omtänksamhet som en man är villig att skänka sin hustru och deras barn är måttet på den mannens uppnående av det skapande och andliga självmedvetandets högre nivåer. Vet du inte att män och kvinnor är kompanjoner till Gud däri att de samverkar till att skapa varelser som växer upp till att i sin ägo ha potentialen till en odödlig själ? Fadern i himlen betraktar och behandlar Andemodern till barnen i universum som jämställd med sig. Det är gudalikt att dela ditt liv och allt som hör därtill på lika villkor med moderkompanjonen som så till fullo med dig delar den gudomliga erfarenheten av att fortplanta er i era barns liv. Om du blott kan älska dina barn så som Gud älskar dig, kommer du att älska och omhulda din hustru så som Fadern i himlen högaktar och ärar den Oändlige Anden, modern till alla andebarn i hela det vidsträckta universum.”

133:2.3 (1471.2) När de gick ombord på båten och såg tillbaka fick de bevittna det tårögda paret som stod där och tyst omfamnade varandra. Gonod, som hade hört den senare delen av Jesu budskap till mannen,

mediterade hela dagen över vad han hade hört, och han beslöt att omorganisera sitt hem då han väl var tillbaka i Indien.

133:2.4 (1471.3) Resan till Nikopolis var angenäm men långsam då vinden inte var gynnsam. De tre tillbringade många timmar med att tala om sina erfarenheter i Rom och minnas allt som hade hänt dem sedan de träffades i Jerusalem. Ganid höll på att bli helt uppfylld av det personliga tjänandets anda. Han började bearbeta fartygets upppassare, men på andra dagen då han kom in på djupa religiösa vatten måste han kalla på Joshuas hjälp.

133:2.5 (1471.4) De vistades flera dagar i Nikopolis, den stad som Augustus hade grundlagt ungefär femtio år tidigare som ”segerstad” till minne av slaget vid Aktium, då denna plats var det ställe där han hade slagit läger med sin armé före striden. De logerade i hemmet hos en Jeramy, en grek som hade omvänt sig till judendomen och som de hade träffat ombord på båten. Aposteln Paulus tillbringade en hel vinter hos Jeramys son i samma hus under sin tredje missionsresa. Från Nikopolis seglade de med samma båt till Korinth, huvudstad i den romerska provinsen Achaia.

3. I Korinth

133:3.1 (1471.5) Vid den tid då de nådde fram till Korinth hade Ganid blivit mycket intresserad av den judiska religionen, och därför var det inget märkligt med att han en dag, när de gick förbi en synagoga och såg människor gå in, bad Jesus ta med honom till gudstjänsten. Den dagen hörde de en lärd rabbin föreläsa om ”Israels ödesbestämmelse”,

och efter gudstjänsten träffade de en viss Krispos som var huvudföreståndare för synagogan. De återvände många gånger till gudstjänsterna i synagogan, men främst för att träffa Krispos. Ganid fattade stort tycke för Krispos, hans hustru och deras familj om fem barn. Han tyckte mycket om att observera hur en jude ledde familjelivet.

133:3.2 (1472.1) Medan Ganid studerade familjelivet undervisade Jesus Krispos om hur man levde ett bättre religiöst liv. Jesus hade mer än tjugo samtal med denne framsynte jude. Det är inte överraskande att när Paulus många år senare predikade i denna samma synagoga och när judarna hade förkastat hans budskap och röstat för att förbjuda honom att längre predika i synagogan, och då han sedan begav sig iväg till icke-judarna, så anslöt sig Krispos och hela hans familj till den nya religionen och blev en av de främsta stöttepelarna för den kristna församling som Paulus senare organiserade i Korinth.

133:3.3 (1472.2) Under de aderton månader som Paulus predikade i Korinth — under det senare skedet tillsammans med Silas och Timoteus — mötte han många andra som hade fått undervisning av den ”judiske privatläraren till en indisk köpmans son”.

133:3.4 (1472.3) I Korinth mötte de människor av varje folkslag från tre världsdelar. Näst efter Alexandria och Rom var det den mest kosmopolitiska staden i Medelhavsriket. Det fanns mycket som tilldrog sig uppmärksamheten i denna stad, och Ganid tröttnade aldrig på att besöka fästningen som låg nästan sex hundra meter ovanför havsytan. Han tillbringade också en hel del av sin fritid i synagogan och i Krispos hem. Han var först chockerad och senare charmerad av

den ställning som kvinnan hade i det judiska hemmet; det var en uppenbarelse för denne unge indier.

133:3.5 (1472.4) Jesus och Ganid var ofta gäster i ett annat judiskt hem, nämligen hos Justus, en from köpman som bodde intill synagogan. Mången gång senare när aposteln Paulus vistades i detta hem fick han höra berättas om dessa diskussioner mellan den indiske pojken och hans judiske lärare, medan både Paulus och Justus undrade vad det blev av en så vis och lysande hebreisk lärare.

133:3.6 (1472.5) När de var i Rom märkte Ganid att Jesus vägrade att följa med dem när de gick till den allmänna badinrättningen. Flera gånger efteråt försökte den unge mannen förmå Jesus att mer omfattande säga vad han tänkte om förhållandet mellan könen. Fastän Jesus besvarade pojkens frågor föreföll han aldrig villig att i större utsträckning diskutera dessa ämnen. En kväll när de vandrade runt i Korinth nära det ställe där fästningens mur löpte ned till havet, kom två prostituerade kvinnor fram och tilltalade dem. Ganid hade insupit tanken, och rätt så, att Jesus var en man med höga ideal och att han avskydde allt som hade en anstrykning av orenhet eller en bismak av ondska. Följaktligen talade han i skarpa ordalag till dessa kvinnor och visade ohövlighet bort dem. När Jesus såg detta sade han till Ganid: ”Du menar väl, men du borde inte ta dig friheten att tala till Guds barn på detta sätt, även om de råkar vara hans felande barn. Vem är vi att sitta till doms över dessa kvinnor? Råkar du känna till alla de omständigheter som ledde dem till att ty sig till sådana metoder för att skaffa sig sitt uppehälle? Stanna upp här med mig medan vi talar om dessa saker.” Kurtisanerna var ännu mer förvånade än Ganid över vad han sade.

133:3.7 (1472.6) När de stod där i månskenet fortsatte Jesus med att säga: ”I varje människosinne bor en gudomlig ande, en gåva från Fadern i himlen. Denna goda ande strävar ständigt efter att leda oss till Gud, att hjälpa oss att finna Gud och att lära känna Gud. Men de dödliga har också många naturliga fysiska benägenheter som Skaparen har försett dem med och som är avsedda att tjäna individens och släktets välbefinnande. Nu är det så, att män och kvinnor ofta blir förvirrade när de försöker förstå sig själva och när de brottas med de mångahanda svårigheterna i att skaffa sig sitt uppehälle i en värld som till så stor del domineras av själviskhet och synd. Jag ser Ganid, att ingendera av dessa kvinnor är avsiktligt orättfärdig. Jag kan läsa i deras ansikten att de har upplevt mycken sorg. De har lidit mycket i händerna på ett synbarligen grymt öde. De har inte avsiktligt valt detta slags liv, de har i en modlöshet som gränsar till förtvivlan gett efter för stundens nöd och accepterat detta motbudande sätt att förtjäna sitt levebröd som det bästa sättet ut ur en situation som för dem föreföll hopplös. Ganid, en del människor är verkligen onda i sitt hjärta; de gör avsiktligt, med vett och vilja, sådant som är tarvligt, men säg mig när du ser in i dessa nu av tårar fläckade ansikten, ser du något ont eller orättfärdigt? När Jesus gjorde paus för Ganid att svara, kvävdes dennes röst när han stammade fram sitt svar: ”Nej, läraren, det ser jag inte. Och jag ber om ursäkt för min ohövlighet mot dem — jag ber om deras förlåtelse.” Då sade Jesus: ”Och jag säger för deras del att de har förlåtit dig, så som jag säger för min himmelske Faders del att han har förlåtit dem. Kom nu alla med mig till en väns hus, där vi skall be om något att styrka oss med och planera för ett nytt och bättre liv framöver.” Fram till denna stund hade de två förvånade

kvinnorna inte yttrat ett ord. De såg på varandra och följde tysta efter medan männen gick före.

133:3.8 (1473.1) Föreställ er Justus hustrus förvåning när Jesus vid denna sena timme anlände i sällskap med Ganid och dessa två främlingar och sade: ”Förlåt oss att vi kommer så här sent, men Ganid och jag skulle vilja ha något näring, och vi skulle vilja dela det med dessa våra nyvunna vänner, som också är i behov av att äta. Dessutom kommer vi till dig med den tanken att du kunde vara intresserad av att ge oss råd om bästa sättet att hjälpa dessa kvinnor att få en ny början i livet. De kan berätta sin historia för dig, men jag antar att de har haft många svårigheter, och själva deras närvaro här i ditt hus visar hur uppriktigt de längtar efter att lära känna goda människor och hur villigt de vill ta fasta på tillfället att visa för hela världen — och rentav för änglarna i himlen — vilka tappra och ädla kvinnor de kan bli.”

133:3.9 (1473.2) När Marta, Justus hustru, hade dukat fram maten på bordet tog Jesus oväntat farväl av dem och sade: ”Då det håller på att bli sent och eftersom den unge mannens far väntar på oss, ber vi att bli ursäktade medan vi lämnar er här tillsammans — tre kvinnor — älskade barn till den Högste. Och jag skall be om andlig ledning för er medan ni gör upp planer för ett nytt och bättre liv på jorden och för evigt liv i det storartade livet härefter.”

133:3.10 (1473.3) Så tog Jesus och Ganid avsked av kvinnorna. Hittills hade de två kurtisanerna ingenting sagt; likaså var Ganid mållös. För några ögonblick var Marta det också, men inom kort blev hon situationen vuxen och gjorde för dessa främlingar allt det som Jesus hade hoppats på. Den äldre av dessa två kvinnor dog en kort tid

därefter med ett klart hopp om evig överlevnad, och den yngre kvinnan arbetade på Justus affärsställe och blev senare en livslång medlem av den första kristna kyrkan i Korinth.

133:3.11 (1473.4) I Krispos hem träffade Jesus och Ganid flera gånger en viss Gaius, som senare blev en lojal anhängare till Paulus. Under dessa två månader i Korinth hade de personliga samtal med väldigt många betydelsefulla individer, och som resultat av alla dessa till synes slumpmässiga kontakter blev mer än hälften av de på detta sätt påverkade individerna medlemmar av det kristna samfund som senare uppkom.

133:3.12 (1473.5) När Paulus först begav sig till Korinth hade han inte för avsikt att göra ett långvarigt besök. Men han visste inte hur väl den judiske läraren hade berett vägen för hans bemödanden. Därtill upptäckte han hur stort intresse redan hade väckts av Aquila och Priscilla. Aquila var en av de cyniker som Jesus hade kommit i kontakt med när han var i Rom. Detta äkta par var judiska flyktingar från Rom, och de tillägnade sig snabbt Paulus undervisning. Han bodde hos dem och arbetade tillsammans med dem, ty de var också tältmakare. Det var dessa omständigheter som gjorde att Paulus förlängde sin vistelse i Korinth.

4. Personligt arbete i Korinth

133:4.1 (1474.1) Jesus och Ganid hade många andra intressanta upplevelser i Korinth. De förde ingående samtal med ett stort antal personer som hade stor nytta av den undervisning de fick av Jesus.

133:4.2 (1474.2) En mjölnare lärde han att mala sanningens säd i den levande erfarenhetens kvarn för att göra det som är svårt i det gudomliga livet lätt att ta emot även för de svaga och spröda bland ens dödliga medmänniskor. Jesus sade: ”Giv sanningens mjölk åt dem som är småbarn i fråga om andligt uppfattande. I din levande och kärleksfulla omvårdnadsverksamhet sök servera andlig föda i attraktiv form och anpassad efter mottagningsförmågan hos var och en som hör sig för hos dig.”

133:4.3 (1474.3) Till en romersk centurion sade han: ”Giv åt kejsaren det som tillhör kejsaren och åt Gud det som tillhör Gud. Ett uppriktigt tjänande av Gud och ett troget tjänande av kejsaren står inte i strid med varandra, såvida inte kejsaren skulle ta sig friheten att övermodigt göra anspråk på den hyllning som endast Gudomen kan göra anspråk på. Lojalitet gentemot Gud, om du lärde känna honom, skulle göra dig desto mer lojal och trofast i din tillgivenhet för en värdig kejsare.”

133:4.4 (1474.4) Till en uppriktig ledare för Mithraskulten sade han: ”Du gör rätt i att söka efter en religion som ger evig frälsning, men du felar när du söker en sådan lysande sanning bland mysterier som människor har skapat och bland människans filosofier. Vet du inte att den eviga frälsningens mysterium dväljs inom din egen själ? Vet du inte att himlens Gud har sänt sin ande att leva inom dig, och att denna ande leder alla dödliga som älskar sanningen och tjänar Gud ut från detta liv och genom dödens portar upp till ljusets eviga höjder, där Gud väntar för att ta emot sina barn? Och glöm aldrig att ni som

känner Gud är Guds söner om ni verkligen längtar efter att vara lik honom.”

133:4.5 (1474.5) Till en epikureisk lärare sade han: ”Du gör rätt i att välja det bästa och uppskatta det goda, men är du vis när du inte i de dödligas liv urskiljer de större ting som kommer till uttryck i andens världar och som uppkommer av insikten om Guds närvaro i människans hjärta? Det som i människans erfarenhet är verkligt stort är att komma till insikten om att man känner den Gud vars ande bor inom en och försöker leda en framåt på den långa och nästan ändlösa färden till att uppnå den personliga närvaron av vår gemensamme Fader, hela skapelsens Gud, universernas Herre.”

133:4.6 (1474.6) Till en grekisk entreprenör och byggmästare sade han: ”Min vän, när du uppför människornas materiella strukturer, låt även en andlig karaktär som är lik den gudomliga anden i din själ växa upp. Låt inte din framgång som en världslig byggmästare bli större än din uppnåelse som en andlig son i himmelriket. Medan du bygger tidens boningar åt andra, försumma inte att säkra rätten till evighetens boningar för dig själv. Minns alltid att det finns en stad vars grundvalar är rättfärdighet och sanning och vars byggmästare och skapare är Gud.”

133:4.7 (1474.7) Till en romersk domare sade han: ”När du dömer människor, kom ihåg att du också själv en dag skall gå till doms inför Universumhärskarnas domstol. Döm rättvist, rentav barmhärtigt, ty du skall även själv en dag på samma sätt önska dig en barmhärtig behandling i den Supreme Domarens hand. Döm så som du själv vid liknande omständigheter skulle vilja bli dömd, så att du låter dig ledas

av lagens anda såväl som dess bokstav. Och även så som du beviljar rättvisa dominerad av vad som är skäligt i ljuset av nöden hos dem som förs inför dig, så skall du ha rätt att förvänta dig rättvisa mildrad av nåd när du en gång står inför hela jordens Domare.”

133:4.8 (1475.1) Till en värdinna på ett grekiskt värdshus sade han: ”Visa din gästfrihet liksom en som förplägar den Högstes barn. Upphöj slitet i ditt dagliga arbete till konstens höga nivåer genom att du allt mer inser att du tjänar Gud i de personer som han bebor med sin ande, som har stigit ned för att leva i människornas hjärtan och därigenom söka omvandla deras sinne och leda deras själar till att lära känna Paradisfadern till alla dessa utgivna gåvor av gudomlig ande.”

133:4.9 (1475.2) Jesus hade många samtal med en kinesisk köpman. När han tog farväl av honom sade han följande ord av uppmaning: ”Dyrka endast Gud som är din sanna andliga förfader. Minns att Faderns ande ständigt lever inom dig och alltid visar din själsriktning mot himlen. Om du följer den omedvetna vägledningen av denna odödliga ande kan du vara viss om att fortsätta vidare på den upplyftande vägen till att finna Gud. Och när du sedan når fram till Fadern i himlen, är det därför att du genom att söka honom har blivit allt mer lik honom. Farväl således, Chang, men endast för en tid, ty vi skall mötas igen i ljusets världar där andesjälarnas Fader har ombesörjt många förtjusande uppehållsplatser för dem som är på väg till Paradiset.”

133:4.10 (1475.3) Till en resenär från Britannien sade han: ”Min broder, jag ser att du söker sanningen och jag vill antyda att anden som kommer från Fadern till all sanning kan tänkas bo inom dig. Har du

någonsin på allvar försökt samtala med anden i din egen själ? Det är något som förvisso är svårt och som sällan leder till medvetande om framgång, men varje ärligt försök som det materiella sinnet gör för att kommunicera med sin inre ande leder ofelbart till framgång, trots att flertalet av människans alla sådana storartade erfarenheter länge måste stanna som övermedvetna registreringar i sådana gudsmedvetna dödligas själar.”

133:4.11 (1475.4) Till en ung man som hade rymt hemifrån sade Jesus: ”Kom ihåg att det finns två ting som du inte kan rymma ifrån: Gud och dig själv. Vart du än far tar du med dig dig själv och den himmelske Faderns ande som bor i ditt hjärta. Min son, sluta upp med att försöka bedra dig själv. Slå dig till ro med vanan att modigt möta livets fakta. Ta ett fast grepp om försäkringarna att du är en son till Gud och vissheten om det eviga livet, så som jag har lärt dig. Besluta dig för att från denna dag framöver vara en riktig man, en man som är fast besluten att möta livet modigt och intelligent.”

133:4.12 (1475.5) Till en dömd brottsling sade han under den sista stunden: ”Min broder, du har råkat ut för onda tider. Du gick vilse; du blev insnärjd i brottets nät. Av vårt samtal vet jag väl att du inte planerade att göra det som inom kort kostar dig ditt jordiska liv. Men du gjorde förvisso detta onda, och dina medmänniskor har dömt dig som skyldig. De har bestämt att du skall dö. Du eller jag kan inte neka staten denna rätt till självförsvar på det sätt som den själv har valt. Mänskligt sett ser det inte ut att finnas något sätt att undgå straffet för din förbrytelse. Dina medmänniskor måste döma dig enligt vad du gjorde, men det finns en Domare som du kan vädja till om förlåtelse

och som skall döma dig enligt dina verkliga motiv och bättre avsikter. Du behöver inte vara rädd för att möta Guds dom om din ånger är äkta och din tro uppriktig. Det faktum att ett av människor ålagt dödsstraff ansluter sig till din villfarelse inverkar inte menligt på möjligheten för din själ att erhålla rättvisa och åtnjuta barmhärtighet inför de himmelska domstolarna.”

133:4.13 (1476.1) Jesus hade många förtroendefulla samtal med ett stort antal hungriga själar, alltför många för att få plats i denna redogörelse. De tre resenärerna gladde sig åt sin vistelse i Korinth. Med undantag för Aten, som var mer berömt som utbildningscentrum, var Korinth den mest betydelsefulla staden i Grekland under dessa romerska tider. Deras två månader långa uppehåll i detta blomstrande kommersiella centrum gav dem alla tre tillfälle att skaffa sig mycken värdefull erfarenhet. Deras vistelse i denna stad utgjorde ett av de mest intressanta av alla deras uppehåll på tillbakavägen från Rom.

133:4.14 (1476.2) Gonod hade många intressen i Korinth, men till slut var han klar med sina affärer och de gjorde sig redo att segla till Aten. De färdades med en liten båt som kunde föras landvägen längs en bana från en av hamnarna i Korinth till en annan, ett avstånd om cirka sexton kilometer.

5. I Aten — föreläsning om vetenskapen

133:5.1 (1476.3) De anlände snart till det gamla centret för grekisk vetenskap och lärdom, och det gick en rysning genom Ganid vid tanken på att han var i Aten, i Grekland, det kulturella centret för det som en gång var Alexander den Stores imperium, vars gränser hade sträckt sig ända till hans eget land Indien. Det fanns inte så mycket affärer att sköta, varför Gonod tillbringade största delen av sin tid med att i sällskap med Jesus och Ganid besöka de många intressanta platserna och med att lyssna till de många intressanta diskussioner som gossen och hans mångsidige lärare förde.

133:5.2 (1476.4) Ett storartat universitet blomstrade fortfarande i Aten, och de tre besökte ofta dess lärosalar. Jesus och Ganid hade grundligt diskuterat Platons läror när de bevistade föreläsningarna i museet i Alexandria. De tyckte alla om den grekiska konsten, som det fortfarande fanns exempel på här och var i staden.

133:5.3 (1476.5) Både fadern och sonen gillade mycket den diskussion om vetenskap som Jesus hade en kväll i deras värdshus med en grekisk filosof. Efter det att denne pedant hade talat i nästan tre timmar och kommit till slutet av sin föreläsning sade Jesus, uttryckt i termer enligt ett nutida tänkesätt:

133:5.4 (1476.6) Vetenskapsmännen kan en dag tänkas mäta gravitationens, ljusets och elektricitetens energi eller kraftmanifestationer, men dessa samma vetenskapsmän kan aldrig (vetenskapligt) berätta vad dessa universumfenomen *är*. Vetenskapen har att göra med företeelser som berör fysik och energi; religionen behandlar eviga värden. Sann filosofi växer fram av den visdom som gör sitt bästa för att korrelera dessa kvantitativa och kvalitativa iakttagelser. Det föreligger alltid en fara att den rent fysiska

vetenskapsmannen kan drabbas av matematiskt högmod och statistiskt egotism, för att inte nämna andlig blindhet.

133:5.5 (1476.7) Logiken är giltig i den materiella världen och matematiken är tillförlitlig när dess tillämpningar begränsas till fysiska företeelser, men ingendera bör anses helt tillförlitlig eller ofelbar då tillämpad på livsproblem. Till livet hör fenomen som inte är helt materiella. Aritmetiken säger att om en man kan klippa ett får på tio minuter, så kan tio män klippa det på en minut. Det är sund matematik, men det är inte sant, ty de tio männen skulle inte kunna göra det. De skulle vara i vägen för varandra så illa att arbetet skulle ta mycket längre tid.

133:5.6 (1477.1) Matematiken hävdar att om en person representerar en viss enhet av intellektuellt och moraliskt värde, så skulle tio personer företräda tio gånger detta värde. Men när det gäller människopersonligheter vore det närmare sanningen att säga att en sådan sammanslutning av personligheter snarare representerar en summa som är kvadraten på antalet personligheter som ingår i ekvationen, än den enkla aritmetiska summan av dem. En social grupp av människor i koordinerad verksamhetsharmoni företräder en kraft som är mycket större än den enkla summan av dess delar.

133:5.7 (1477.2) Kvantitet kan identifieras som ett *faktum* och sålunda bli en vetenskaplig enhetlighet. Kvalitet, som är avhängig av sinnets tolkning, representerar en uppskattning av *värden*, och den måste därför förbli en erfarenhet hos individen. När både vetenskapen och religionen blir mindre dogmatiska och mer mottagliga för kritik, då kommer filosofin att börja uppnå *enhet* i den intelligentas uppfattningen av universum.

133:5.8 (1477.3) Det finns en enhet i det kosmiska världsalltet om ni blott kunde observera dess verksamhet i den aktuala verkligheten. Det verkliga världsalltet är vänligt mot varje barn till den evige Guden. Det verkliga problemet är följande: hur kan människans finita sinne nå en logisk, sann och överensstämmande enhet i tanken? Detta sinnestillstånd som kännetecknas av verklig kunskap om universum kan nås endast genom insikten om att de kvantitativa fakta och kvalitativa värdena har ett gemensamt upphov i Paradisfadern. En sådan uppfattning av verkligheten ger en bredare insikt om universumföreteelsernas målbestämda enhet; den rentav uppenbarar det framåtskridande personlighetsuppnåendets andliga mål. Och detta är en uppfattning om enhet som kan ana den oföränderliga bakgrunden till ett levande universum där de opersonliga förhållandena ständigt förändras och de personliga relationerna utvecklas.

133:5.9 (1477.4) Materie och ande samt det tillstånd som finns mellan dem är de tre inbördes relaterade och associerade nivåerna av den sanna enheten i det verkliga världsalltet. Oavsett hur divergerande universumföreteelserna av fakta och värden i universum kan förefalla är de dock, när allt kommer omkring, förenade i den Supreme.

133:5.10 (1477.5) Verklighet i form av materiell existens omfattar oobserverad energi såväl som synlig materia. När hastigheten hos energierna i universum minskas så att de får den erforderliga rörelsegraden blir dessa samma energier under gynnsamma förhållanden massa. Och glöm inte att det sinne som ensamt kan uppfatta närvaron av märkbara realiteter är självt också reellt. Och den grundläggande orsaken till detta universum av energi-massa,

sinne och ande är evig — den existerar och består i den Universelle Faderns och hans absoluta jämställdas väsen och reaktioner.

133:5.11 (1477.6) De var alla mer än häpna över Jesu ord, och när greken tog farväl av dem sade han: ”Till slut har mina ögon sett en jude som tänker på något annat än sitt folks överlägsenhet och har ord för något annat än religion.” De gick till vila för natten.

133:5.12 (1477.7) Vistelsen i Aten var angenäm och givande, men den var inte särskilt fruktbar i fråga om människokontakter. Alltför många av den tidens atenare var antingen intellektuellt högmodiga över sitt rykte från en annan tid eller mentalt dumma och okunniga då de härstammade från de lägrestående slaverna under de tidigare perioder då det fanns glans i Grekland och visdom bland dess folk. Men fortfarande kunde man ändå finna många skarpsinnade medborgare i Aten.

6. I Efesos — föreläsning om själen

133:6.1 (1477.8) När de lämnade Aten begav sig resenärerna via Troas till Efesos, huvudstaden i den romerska provinsen Asien. De gjorde många utfärder till efesernas berömda Artemis tempel drygt tre kilometer utanför staden. Artemis var den mest berömda gudinnan i hela Mindre Asien och ett beständigande av forna tiders ännu äldre modergudinna i Anatolien. Den grovhuggna avgudabilden som fanns utställd i ett enormt tempel påstods ha fallit från himlen. All Gaius tidiga undervisning i att högakta bildstoder som symboler för gudomligheten hade inte utrotats, och han tyckte att det var bäst att

köpa ett litet silverskrin för att hedra denna mindreasiatiska fruktbarehetsgudinna. Den kvällen hade de ett långt samtal om dyrkan av föremål framställda av människohand.

133:6.2 (1478.1) Under tredje dagen på sitt besök vandrade de ned längs floden för att iaktta hur hamnmynningen muddrades. Vid tolvtiden talade de med en ung fenicier som hade hemlängtan och var mycket nedslagen, men mest av allt var han avundsjuk på en viss ung man som hade avancerat med förbigående av honom själv. Jesus talade tröstande ord till honom och citerade ett gammalt hebreiskt ordspråk: ”En mans gåvor ger plats åt honom och tar honom inför stormän.”

133:6.3 (1478.2) Av alla de stora städer som de besökte under medelhavsresan åstadkom de här minst av värde för de kristna missionärernas senare arbete. Kristendomen fick sin början i Efesos till stor del genom Paulus strävanden. Han bodde där i över två år, tillverkade tält för sitt uppehålle och höll varje kväll föreläsningar om religion och filosofi i en stor samlingssal i Tyrannos skola.

133:6.4 (1478.3) Det fanns en framstegsvänlig tänkare som var knuten till denna lokala skola för filosofi, och Jesus hade flera givande sammanträffanden med honom. Under samtalen hade Jesus upprepade gånger använt ordet ”själ”. Denne lärde grek frågade till slut vad han menade med ”själ”, och Jesus svarade:

133:6.5 (1478.4) ”Själ är den del av människan som reflekterar över jaget, urskiljer sanningen och uppfattar anden, och den höjer för evigt människan över nivån för djurens värld. Själmedvetandet är inte i och av sig självt själen. Moraliskt självmedvetande är äkta mänskligt självförverkligande och utgör grunden för människans själ, och själen

är den del av människan som representerar det potentiella överlevnadsvärdet av människans erfarenhet. Moraliskt val och andlig uppnåelse, förmågan att lära känna Gud och längtan att vara lik honom är själens kännetecken. Människans själ kan inte existera åtskild från moraliskt tänkande och andlig aktivitet. En stagnerad själ är en döende själ. Men människans själ är inte detsamma som den gudomliga anden vilken dväljs i sinnet. Den gudomliga anden anländer samtidigt som den första moraliska aktiviteten sker i människosinnet, och vid det tillfället föds själen.

133:6.6 (1478.5) ”En själs frälsning eller undergång har att göra med huruvida det moraliska medvetandet uppnår överlevnadsstatus genom evigt förbund med dess associerade odödliga andegåva. Frälsningen är förändligandet av det moraliska medvetandets självförverkling. Detta moraliska medvetande får därmed överlevnadsvärde. Alla former av själskonflikt uppkommer av bristande harmoni mellan det moraliska eller andliga självmedvetandet och det rent intellektuella självmedvetandet.

133:6.7 (1478.6) ”När människosjälen har mognat, förädlats och förändligats närmar den sig himmelsk status däri att den kommer nära till att vara en entitet som befinner sig mellan det materiella och det andliga, mellan det materiella jaget och den gudomliga anden. En människas evolverande själ är svår att beskriva och ännu svårare att bevisa, ty den kan inte upptäckas vare sig med materiella undersökningsmetoder eller med andlig bevisföring. Den materiella vetenskapen kan inte demonstrera att en själ existerar, inte heller kan ett rent andetestande göra det. Fastän varken materiell vetenskap eller andliga måttstockar kan upptäcka den mänskliga själens existens, *vet*

varje moraliskt medveten dödlig att *hans* själ finns till som en *verklig* och aktual personlig erfarenhet.”

7. Vistelsen på Cypern — föreläsning om sinnet

133:7.1 (1479.1) Snart satte resenärerna segel mot Cypern och gjorde ett uppehåll på Rodos. De njöt av den långa sjöresan och nådde ön, som var deras destination, mycket utvilade i kroppen och uppiggade i anden.

133:7.2 (1479.2) Det var deras plan att ha en period av verklig vila och vederkvickelse under detta besök på Cypern, då deras Medelhavsresa led mot sitt slut. De landade i Pafos och började genast samla förnödenheter för en flera veckors vistelse i de närbelägna bergen. På tredje dagen efter sin ankomst gav de sig iväg mot bergskullarna med sina vällastade packåsnor.

133:7.3 (1479.3) I två veckors tid njöt de tre mycket av tillvaron, och sedan, utan förvarning, blev den unge Ganid allvarligt sjuk. Under två veckor led han av en hög feber och yrade ofta. Både Jesus och Gonod hölls sysselsatta med att sköta den sjuke pojken. Jesus vårdade pojken skickligt och ömt, och fadern förvånade sig över både den mildhet och den skicklighet som kom i dagen i all Jesu omvårdnad av den lidande ynglingen. De var långt från människoboningar och pojken var alltför sjuk för att flyttas, så de beredde sig på att så gott de kunde vårda honom där de befann sig uppe i bergen tills han blev frisk.

133:7.4 (1479.4) Under Ganids tre veckor långa konvalescens berättade Jesus för honom många intressanta saker om naturen och dess varierande stämningar. Vad roligt de hade när de vandrade över bergen, pojken ställde frågor, Jesus besvarade dem och fadern förundrade sig över hela skådespelet.

133:7.5 (1479.5) Under den sista veckan av deras vistelse i bergen hade Jesus och Ganid ett långt samtal om människosinnets funktioner. Efter flera timmars diskussion ställde pojken denna fråga: ”Men, läraren, vad menar du när du säger att människan upplever en högre form av självmedvetande än de högre stående djuren?” Uttryckt på nytt med nutida termer svarade Jesus:

133:7.6 (1479.6) Min son, jag har redan berättat för dig mycket om människans sinne och den gudomliga anden som lever i det, men låt mig nu understryka att självmedvetandet är en *realitet*. När något djur blir självmedvetet blir det en primitiv människa. Ett sådant uppnående är ett resultat av en koordinering av verksamheten mellan opersonlig energi och andeuppfattande sinne, och det är detta fenomen som berättigar till utgivningen av ett absolut fokus för människans personlighet, nämligen den himmelske Faderns ande.

133:7.7 (1479.7) Idéer är inte endast registrerade sinnesförmimmelser. Idéer är förmimmelser plus det personliga jagets reflekterande tolkningar, och jaget är mer än summan av ens förmimmelser. Det börjar finnas något som närmar sig enhet i ett evolverande jag, och denna enhet härstammar från den i människan inneboende närvaron av en del av den absoluta enheten vilken andligen aktiverar ett sådant självmedvetet sinne som har sitt ursprung i djurriket.

133:7.8 (1479.8) Ingen varelse som endast är ett djur kan ha ett timligt självmedvetande. Djuren har en fysiologisk koordinering av med varandra associerade förnimmelser och iakttagelser samt minne därav, men inget djur upplever ett meningsfullt uppfattande av förnimmelser eller uppvisar ett målmedvetet associerande av dessa kombinerade fysiska erfarenheter, så som kommer till synes i de slutledningar som bygger på människans intelligenta och reflekterande tolkningar. Och detta faktum att människan existerar som en varelse medveten om sig själv associerad med realiteten av hennes senare andliga erfarenhet, gör människan till en potentiell universumson och förebådar att hon en gång kommer att uppnå den Suprema Enheten i universum.

133:7.9 (1480.1) Människans jag är inte heller endast summan av de successiva medvetandetillstånden. Om det inte fanns en effektivt fungerande sorterare och associerare av medvetandet skulle det inte finnas en tillräcklig enhet för att berättiga benämningen ett jag. Ett sådant oförenat sinne kunde knappast nå de medvetna nivåer som kännetecknar människostatus. Om medvetandets associationer endast vore en tillfällighet skulle alla människors sinnen uppvisa de okontrollerade och slumpmässiga associationer som är typiska för vissa stadier av vansinne.

133:7.10 (1480.2) Ett människosinne uppbyggt enbart av medvetandet om fysiska förnimmelser kunde aldrig nå andliga nivåer. Detta slags materiella sinne skulle helt sakna en uppfattning om moraliska värden och skulle inte ha en vägledande känsla av andlig dominans vilken är så väsentlig för uppnåendet av en harmonisk personlighetsenhet i tiden och är oundgänglig för personlighetens överlevnad i evigheten.

133:7.11 (1480.3) Människosinnet börjar tidigt uppvisa kvaliteter som är övermateriella. Det genuint reflekterande människointellektet är inte helt bundet av tidens begränsningar. De stora skillnaderna mellan individerna beträffande deras livsprestationer beror inte endast på varierande nedärvda gåvor och olika inverkan från omgivningen, utan även på den grad av enande med Faderns inneboende ande som jaget har uppnått, på den utsträckning i vilken de har identifierat sig med varandra.

133:7.12 (1480.4) Människosinnet har svårt att stå ut med eller klara av den konflikt som en dubbel lojalitet medför. Det är en allvarlig påfrestning för själen att genomgå erfarenheten av att försöka tjäna både det goda och det onda. Det supremt lyckliga och effektivt enade sinnet är det som helt är hängivet att göra den himmelske Faderns vilja. Olösta konflikter förstör enheten och kan leda till att sinnet splittras. Men en själs överlevnadskaraktär främjas inte av att man försöker vinna sinnesfrid till vilket pris som helst: genom att ge upp ädla strävanden och genom att sänka de andliga idealen. Snarare står en sådan frid att vinna genom att man ståndaktigt hävdar segern för det som är sant, och den segern nås genom att det onda övervinns med det godas mäktiga kraft.

133:7.13 (1480.5) Nästa dag begav de sig till Salamis, där de gick ombord för en färd till Antiochia vid den syriska kusten.

8. I Antiochia

133:8.1 (1480.6) Antiochia var den romerska provinsen Syriens huvudstad, och här hade kejsarens guvernör sitt residens. Antiochia hade en halv miljon invånare. Det var imperiets tredje största stad och den första i fråga om orättfärdighet och flagrant omoraliskhet. Gonod hade åtskilliga affärer att uträtta, och Jesus och Ganid var därför mycket på tu man hand. De besökte allt som fanns att se i denna mångspråkiga stad utom Dafnes lund. Gonod och Ganid besökte denna beryktade skammens helgedom, men Jesus avböjde att följa med dem. Sådana scener var inte så chockerande för indier, men de var fränstötande för en idealistisk hebré.

133:8.2 (1480.7) Jesus blev allvarlig och fundersam när de kom närmare Palestina och slutet på sin resa. Han umgicks med få människor i Antiochia, han vandrade sällan omkring i staden. Efter det att Ganid många gånger hade frågat varför hans lärare visade så litet intresse för Antiochia, fick hans slutligen Jesus att säga: ”Denna stad är inte långt från Palestina, kanske jag kommer tillbaka hit någon gång.”

133:8.3 (1481.1) Ganid hade en mycket intressant upplevelse i Antiochia. Den unge mannen hade visat sig vara en duktig och läraktig elev och hade redan börjat omsätta en del av Jesu undervisning i praktiken. Det fanns en viss indier som var knuten till hans fars affärer i Antiochia och som hade blivit så otrevlig och missnöjd att hans avskedande hade övervägts. När Ganid hörde detta begav han sig till sin fars affärsställe och hade ett långt samtal med sin landsman. Denne man tyckte att han hade satts till att sköta fel arbete. Ganid berättade för honom om Fadern i himlen och vidgade på många sätt hans syn på religionen. Men av allt vad Ganid sade

gjorde ett citat av ett hebreiskt ordspråk mest gott, och detta visdomsord lydde: ”Vad dina händer än finner att uträtta, gör det med all din kraft.”

133:8.4 (1481.2) Sedan de hade ställt i ordning sitt bagage för kamelkaravanen fortsatte de färden ned till Sidon och därifrån över till Damaskus. Tre dagar senare gjorde de sig klara för den långa och mödosamma färden genom sandöknen.

9. I Mesopotamien

133:9.1 (1481.3) Karavanfärden genom öknen var ingen ny erfarenhet för dessa beresta män. Efter det att Ganid hade sett hur hans lärare hjälpte till med att lasta deras tjugo kameler och sett honom erbjuda sig att föra deras eget djur, utropade han: ”Läraren, finns det något som du inte kan göra?” Jesus endast log och sade: ”Läraren är förvisso inte utan förtjänst i en flitig elevs ögon.” Så gav de sig iväg mot den forntida staden Ur.

133:9.2 (1481.4) Jesus var mycket intresserad av Urs tidiga historia. Ur var Abrahams födelseplats, och han var lika fascinerad av Susas ruiner och traditioner, rentav till den grad att Gonod och Ganid förlängde sin vistelse med tre veckor i dessa trakter för att ge Jesus mer tid att utföra sina undersökningar och även för att få längre tillfälle att övertala honom att följa med dem till Indien.

133:9.3 (1481.5) I Ur hade Ganid ett långt samtal med Jesus om skillnaden mellan kunskap, visdom och sanning. Han var mycket fascinerad av den hebreiske vise mannens uttalande: ”Vishet är

viktigast; förvärva därför vishet. I allt ditt sökande efter kunskap, försök förvärva förståelse. Värdera visdomen högt, så skall hon upphöja dig. Hon skall göra dig ärad, om du bara sluter henne i din famn.”

133:9.4 (1481.6) Till slut kom avskedets dag. De var alla tappra, i synnerhet pojken, men det var en påkostande prövning. De hade tårar i ögonen, men mod i hjärtat. Då Ganid tog farväl av sin lärare sade han: ”Farväl, läraren, men inte för evigt. När jag igen kommer till Damaskus skall jag söka upp dig. Jag har dig kär, ty jag tror att Fadern i himlen måste vara ungefär som du. Åtminstone vet jag att du är mycket lik det som du har berättat för mig om honom. Jag skall minnas din undervisning, men framförallt skall jag aldrig glömma dig.” Fadern sade: ”Farväl till en stor lärare, en som har gjort oss bättre och som har hjälpt oss att lära känna Gud.” Jesus svarade: ”Frid vare med er, och må välsignelsen från Fadern i himlen alltid vila över er.” Jesus stod på stranden och såg hur den lilla båten förde dem ut till fartyget som låg för ankar. Sålunda skiljdes Mästaren från sina indiska vänner i Charax, för att aldrig återse dem i denna värld. Inte heller fick de i denna värld någonsin veta att den man som senare framträdde som Jesus från Nasaret var den samme vän som de nyss hade tagit avsked av — Joshua deras lärare.

133:9.5 (1481.7) I Indien växte Ganid upp till en inflytelserik man, en värdig efterträdare till sin framstående far, och han gav spridning åt många av de ädla sanningar som han hade fått lära sig av Jesus, sin älskade lärare. När Ganid senare i livet hörde om den märklige läraren i Palestina som slutade sitt liv på ett kors, så föll det honom aldrig in — fastän han insåg likheten mellan det evangelium som

denne Människoson förkunnade och den undervisning han hade fått av sin judiske privatlärare — att dessa två faktiskt var samma person.

133:9.6 (1482.1) Sålunda slutade det kapitel i Människosonens liv som kunde kallas: *Joshuas mission som lärare*.

Urantiaboken

<< [Kapitel 133](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 135](#) >>

Kapitel 134

Mellanåren

134:0.1 (1483.1) UNDER medelhavsresan hade Jesus noggrannt studerat de människor som han mötte och de länder genom vilka han färdades, och ungefär vid denna tid fattade han sitt slutliga beslut beträffande resten av sitt liv på jorden. Han hade fullständigt övervägt och nu slutligt godkänt den plan vilken föreskrev att han skulle födas av judiska föräldrar i Palestina, och han återvände därför avsiktligt till Galiléen för att invänta begynnelsen av sitt livsverk som sanningslärare bland allmänheten. Han började göra upp planer för ett offentligt livsskede i det land som tillhörde hans far Josefs folk, och han gjorde detta av egen fri vilja.

134:0.2 (1483.2) Jesus hade genom personlig och mänsklig erfarenhet kommit fram till att Palestina var den bästa platsen i hela den

romerska världen för att framlägga de avslutande kapitlen och framföra de slutliga scenerna i hans liv på jorden. För första gången kände han sig fullt nöjd med programmet att öppet manifestera sitt verkliga väsen och uppenbara sin gudomliga identitet bland judar och icke-judar i sitt fädernesland Palestina. Han bestämde sig definitivt för att avsluta sitt liv på jorden och fullborda sitt livsskede i dödlig gestalt i samma land där han som hjälplös baby hade gjort sitt inträde i livet som människa. Hans livsskede på Urantia började bland judarna i Palestina, och han valde att avsluta sitt liv i Palestina och bland judarna.

1. Det trettionde året (24 e.Kr.)

134:1.1 (1483.3) Sedan Jesus hade tagit farväl av Gonod och Ganid i Charax (i december år 23 e.Kr.) återvände han via Ur till Babylon, där han anslöt sig till en ökenkaravan som var på väg till Damaskus. Från Damaskus begav han sig till Nasaret och gjorde endast ett några timmars uppehåll i Kafarnaum för att besöka Sebedaios familj. Där mötte han sin bror Jakob, som för någon tid sedan hade kommit över för att arbeta i hans ställe på Sebedaios båtvarv. Sedan Jesus hade samtalat med Jakob och Juda (som också råkade vara i Kafarnaum) och överfört till Jakob det lilla hus som Johannes Sebedaios hade lyckats köpa, fortsatte han till Nasaret.

134:1.2 (1483.4) Vid slutet av sin Medelhavsresa hade Jesus erhållit tillräckligt med pengar för att täcka hans levnadskostnader nästan ända fram till tiden då han inledde sin offentliga verksamhet. Men

förutom Sebedaios i Kafarnaum och de människor som han mötte under denna speciella resa fick världen aldrig veta att han hade gjort denna färd. Hans familj trodde alltid att han hade tillbringat denna tid med studier i Alexandria. Jesus bekräftade aldrig dessa uppfattningar, inte heller förnekade han öppet sådana missförstånd.

134:1.3 (1483.5) Under sin några veckor långa vistelse i Nasaret umgicks Jesus med sin familj och sina vänner, tillbringade någon tid i reparationboden hos sin bror Josef, men ägnade det mesta av sin uppmärksamhet åt Maria och Rut. Rut var då nästan femton år gammal, och detta var Jesu första tillfälle att föra långa samtal med henne sedan hon hade blivit en ung kvinna.

134:1.4 (1484.1) Både Simon och Juda hade redan under någon tid velat gifta sig, men de tyckte inte om att göra det utan Jesu samtycke, och hade således uppskjutit dessa händelser i hopp om att deras äldste bror skulle återvända. Fastän de alla betraktade Jakob som familjens överhuvud i det mesta, när de skulle gifta sig ville de emellertid ha Jesu välsignelse. Så Simon och Juda vigdes nu vid ett dubbelbröllop i mars detta år, 24 e.Kr. Alla de äldre barnen var nu gifta, endast Rut, den yngsta, var kvar hemma hos Maria.

134:1.5 (1484.2) Jesus umgicks helt normalt och naturligt med de enskilda medlemmarna av sin familj, men när de alla var samlade hade han så litet att säga, att de kommenterade det sinsemellan. I synnerhet Maria var förbryllad över detta ovanligt säregna uppträdande hos sin förstfödde son.

134:1.6 (1484.3) Vid tiden då Jesus beredde sig för att lämna Nasaret insjuknade ledaren för en stor karavan som passerade genom staden allvarligt, och Jesus som var en språkkunnig man erbjöd sig att träda i

hans ställe. Eftersom denna resa skulle göra det nödvändigt för honom att vara borta i ett års tid, och med beaktande av att alla hans bröder var gifta och hans mor bodde hemma med Rut, kallade Jesus familjen till ett möte där han föreslog att hans mor och Rut skulle flytta till Kafarnaum och bo i det hus som han så nyligen hade gett åt Jakob. Således flyttade Maria och Rut, några dagar efter det att Jesus hade gett sig av med karavanen, till Kafarnaum där de bodde under återstoden av Marias liv i det hem som Jesus hade försett dem med. Josef och hans familj flyttade in i det tidigare hemmet i Nasaret.

134:1.7 (1484.4) Detta år var ett av de mer ovanliga i Människosonens inre liv. Han gjorde stora framsteg i att åstadkomma en fungerande harmoni mellan sitt människosinne och Riktaren i sitt inre. Riktaren hade varit aktivt engagerad i att omorganisera tänkandet och träna sinnet för de stora händelser som då inte låg så långt framöver. Jesu personlighet förberedde sig för den stora förändringen i inställningen till världen. Detta var tiden mellan två perioder, övergångsstadiet för den varelse som började livet som Gud, vilken framträdde som människa, och som nu gjorde sig redo att fullborda sitt jordiska livsskede som människa, vilken framträdde som Gud.

2. Karavanfärden till Kaspiska havet

134:2.1 (1484.5) Det var den 1 april år 24 e.Kr. då Jesus lämnade Nasaret på karavanfärden till trakterna vid Kaspiska havet. Den karavan som Jesus anslöt sig till som dess ledare gick från Jerusalem via Damaskus och Urmiasjön genom Assyrien, Medien och Parthien

till det sydöstra hörnet av Kaspiska havet. Det dröjde ett helt år innan han återvände från denna resa.

134:2.2 (1484.6) För Jesus var karavanfärden ett nytt äventyr av utforskande och personlig omvårdnad. Han hade en intressant erfarenhet tillsammans med sin karavanfamilj — passagerare, vakter och kamelförare. Tiotals män, kvinnor och barn som bodde längs den väg där karavanen drog fram levde rikare liv som resultat av sin kontakt med Jesus, som för dem var en ovanlig ledare för en alldaglig karavan. Inte alla som kom i åtnjutande av dessa tillfällen till hans personliga omvårdnad hade någon nytta därav, men den överväldigande majoriteten av dem som träffade och talade med honom blev bättre för resten av sina jordiska liv.

134:2.3 (1484.7) Av alla Jesu resor i världen förde denna färd till Kaspiska havet honom närmast Orienten och gjorde det möjligt för honom att få en bättre förståelse av folken i Fjärran Östern. Han kom i nära och personlig kontakt med var och en av de överlevande raserna på Urantia, förutom den röda rasen. Han utförde med lika stor glädje sin personliga omvårdnad av var och en av dessa olika raser och uppblandade folk, och de var alla mottagliga för den levande sanning som han försåg dem med. Européerna från längst i väster och asiaterna från längst i öster fäste samma uppmärksamhet på hans ord om hopp och evigt liv och påverkades på samma sätt av det liv av kärleksfullt tjänande och andlig omvårdnad som han så nådigt levde bland dem.

134:2.4 (1485.1) Karavanfärden var på alla sätt lyckad. Det var en högst intressant episod i Jesu liv som människa, ty han fungerade under detta år i en ledande ställning med ansvar för det material som

hade anförtratts honom och för det trygga ledsagandet av de resenärer som karavanföljet bestod av. Han utförde sina mångahanda uppgifter högst troget, effektivt och vist.

134:2.5 (1485.2) Vid återkomsten från trakterna vid Kaspiska havet lämnade Jesus ledningen för karavanen vid Urmiasjön, där han dröjde något över två veckor. Han återvände som passagerare med en senare karavan till Damaskus, där kamelägarna enträget bad honom att stanna i deras tjänst. Han avböjde detta erbjudande och färdades vidare med karavantåget till Kafarnaum, dit han anlände den 1 april år 25 e.Kr. Han betraktade inte längre Nasaret som sin hemort. Kafarnaum hade blivit hemstaden för Jesus, Jakob, Maria och Rut. Men Jesus bodde aldrig mer hos sin familj; när han var i Kafarnaum var hans hem hos familjen Sebedaios.

3. Föreläsningarna i Urmia

134:3.1 (1485.3) På färden till Kaspiska havet hade Jesus gjort ett flera dagars uppehåll för vila och vederkvickelse i den gamla persiska staden Urmia på den västra stranden av Urmiasjön. På den största av en grupp öar som låg en bit från stranden nära Urmia fanns en stor byggnad — en amfiteater för föreläsningar — tillägnad ”religionens ande”. Detta byggnadsverk var i själva verket ett tempel för religionsfilosofi.

134:3.2 (1485.4) Detta religionstempel hade byggts av en förmögen urmisk köpman och hans tre söner. Denne man hette Cymboyton, och hans förfäder kom från många olika folk.

134:3.3 (1485.5) Föreläsningarna och diskussionerna i denna religionsskola började klockan tio varje dag i veckan.

Sammankomsterna på eftermiddagen började klockan femton och kvällsdebatterna klockan tjugo. Cymboyton eller någon av hans tre söner fungerade alltid som ordförande vid dessa sammankomster för undervisning, diskussion och debatt. Grundaren av denna unika skola för olika religioner levde och dog utan att någonsin avslöja sina personliga religiösa uppfattningar.

134:3.4 (1485.6) Jesus deltog vid flera tillfällen i dessa diskussioner, och innan han lämnade Urmia kom Cymboyton överens med Jesus att denne skulle vistas hos dem i två veckors tid under sin återresa och hålla tjugofyra föreläsningar om "Människornas broderskap" samt leda tolv kvällssammankomster för frågor, diskussioner och debatter särskilt om hans föreläsningar och allmänt om människornas broderskap.

134:3.5 (1485.7) I enlighet med denna uppgörelse stannade Jesus där på sin återresa och höll dessa föreläsningar. Detta var det mest systematiska och formella av all Mästarens undervisning på Urantia. Aldrig förr eller senare sade han så mycket om ett och samma ämne som det som ingick i dessa föreläsningar och diskussioner om människornas broderskap. I själva verket gällde dessa föreläsningar "Guds rike" och "Människornas riken".

134:3.6 (1486.1) Över trettio religioner och religiösa kulter var representerade i lärarkåren vid detta tempel för religiös filosofi. Dessa lärare valdes, underhölls och auktoriserades helt av sina respektive religiösa grupper. Vid denna tid bestod lärarkåren av omkring sjuttiofem lärare, och de bodde i stugor som var och en inkvarterade

omkring tolv personer. Varje nymåne ändrades sammansättningen av dessa grupper genom lottdragning. Intolerans, stridslysten läggning eller vilken som helst annan benägenhet att störa samfundets friktionsfria dagliga verksamhet ledde till ett omedelbart och summariskt avskedande av den störande läraren. Han blev avskedad utan vidare ceremonier, och hans ersättare i kön insattes genast i hans ställe.

134:3.7 (1486.2) Dessa olika religioners lärare gjorde sig stor möda för att visa hur liknande deras religioner var när det gällde de grundläggande faktorerna i detta liv och i nästa. Det fanns endast en doktrin som måste accepteras för att man skulle få en plats i denna lärarkår: varje lärare måste representera en religion som erkände Gud — någon slags högsta Gudom. Till lärarkåren hörde fem fristående lärare som inte representerade någon organiserad religion, och det var som en sådan fristående lärare som Jesus framträdde inför dem.

134:3.8 (1486.3) (När vi, mellanvarelserna, först gjorde ett sammandrag av Jesu undervisning i Urmia uppstod en meningsskiljaktighet mellan kyrkornas serafer och framstegsseraferna om det visa i att ta med denna undervisning i Urantia-uppenbarelsen. De förhållanden som i det tjugonde århundradet råder både inom religion och inom människornas statsförvaltning är så annorlunda än de som rådde på Jesu tid, att det verkligen var svårt att anpassa Mästarens förkunnelse i Urmia till de problem som gäller Guds rike och människornas riken, så som dessa världsfunktioner existerar i det tjugonde århundradet. Vi kunde aldrig presentera en sådan framställning av Mästarens undervisning att den var acceptabel för båda dessa serafgrupper inom det planetariska styret. Slutligen

utnämnde Melkisedek-ordföranden för uppenbarelsekommissionen en grupp om tre av oss för att vi skulle utarbeta vår uppfattning om Mästarens undervisning i Urmia anpassad till det tjugonde århundradets religiösa och politiska förhållanden på Urantia. Följaktligen uppgjorde vi, tre mellanvarelser av andra graden, en sådan sammanställning av Jesu undervisning och förnyade hans uttalanden så som vi skulle tillämpa dem på nutida förhållanden i världen, och vi presenterar nu dessa uppfattningar i den form de har efter att ha redigerats av Melkisedek-ordföranden för uppenbarelsekommissionen.)

4. Suveränitet — gudomlig och mänsklig

134:4.1 (1486.4) Människornas broderskap bygger på att Gud är allas fader. Guds familj uppkommer av Guds kärlek — Gud är kärlek. Gud Fadern älskar gudomligt sina barn, alla sina barn.

134:4.2 (1486.5) Himmelriket, det gudomliga styret, bygger på att den gudomliga suveräniteten är ett faktum — Gud är ande. Eftersom Gud är ande är riket andligt. Himmelriket är varken materiellt eller endast intellektuellt; det är ett andligt förhållande mellan Gud och människan.

134:4.3 (1486.6) Om olika religioner erkänner Gud Faderns andesuveränitet, då råder det fred mellan alla dessa religioner. Endast då en religion tror sig i något avseende vara överlägsen alla andra och tror sig ensam inneha auktoritet över andra religioner, tar sig en sådan

religion friheten att förhålla sig intolerant mot andra religioner och våga sig på att förfölja andra religioners troende.

134:4.4 (1487.1) Religionsfred — broderskap — kan aldrig existera om inte alla religioner är villiga att fullständigt avsäga sig all kyrklig auktoritet och helt ge upp all tanke på andlig överhöghet. Gud ensam är andligen suverän.

134:4.5 (1487.2) Man kan inte ha jämlikhet mellan religionerna (religiös frihet) utan religionskrig om inte alla religioner samtycker till att överföra all religiös överhöghet till en övermänsklig nivå, till Gud själv.

134:4.6 (1487.3) Himmelriket i människornas hjärtan kommer att skapa religiös sammanhållning (inte nödvändigtvis likformighet) emedan alla religiösa grupper som består av sådana religiösa troende kommer att vara fria från alla uppfattningar om kyrklig auktoritet, om religiös överhöghet.

134:4.7 (1487.4) Gud är ande, och Gud ger ett fragment av sitt andejag att leva i människans hjärta. Andligen är alla människor jämlika. Himmelriket är fritt från kaster, klasser, sociala nivåer och ekonomiska grupper. Ni är alla bröder.

134:4.8 (1487.5) Men i den stund man förlorar Gud Faderns andesuveränitet ur sikte börjar någon religion hävda sin överlägsenhet över andra religioner; och i stället för frid på jorden och god vilja bland människorna får man då meningsskiljaktigheter, ömsesidiga beskyllningar, rentav religionskrig, åtminstone krig mellan religionsutövarna.

134:4.9 (1487.6) Varelsor som är utrustade med fri vilja och som anser sig jämlika, om de inte ömsesidigt erkänner sig underställda någon

högre maktutövare, någon auktoritet ovanför och högre än de själva, frestas förr eller senare att pröva sin förmåga att skaffa sig makt och auktoritet över andra personer och grupper. Jämlikhetsbegreppet leder aldrig till fred annat än vid ömsesidigt erkännande av någon högsta maktutövares slutliga övervakande inflytande.

134:4.10 (1487.7) Religionsutövarna i Urmia levde sinsemellan relativt fredligt och fridfullt emedan de helt hade avstått från alla sina uppfattningar om religiös överhöghet. Andligen trodde de alla på en suverän Gud. I socialt hänseende låg den fullständiga och obestridda auktoriteten hos deras presiderande ledare, Cymboyton. De visste mycket väl vad som skulle hända med varje lärare som tog sig till att spela herre över sina lärarkolleger. Det kan inte finnas någon bestående religionsfred på Urantia förrän alla religiösa grupper frivilligt avstår från sina idéer om att vara gudomligt gynnade, vara ett utvalt folk eller ha religiös överhöghet. Först när Gud Fadern blir suverän blir människorna religionsbröder som lever i religionsfred tillsammans på jorden.

5. Politisk suveränitet

134:5.1 (1487.8) (Fastän Mästarens undervisning om Guds suveränitet är en sanning — endast komplicerad av att det senare bland världens religioner uppkom en religion om honom — kompliceras emellertid hans framställningar om den politiska suveräniteten avsevärt av den politiska utveckling som under de senaste drygt nittonhundra åren har skett i nationernas liv. På Jesu tid fanns endast två stora världsmakter

— det romerska imperiet i väst och Han-imperiet i öst — och de var vitt åtskilda av det parthiska kungadömet och av andra mellanliggande länder i trakterna av Kaspiska havet och Turkestan. Vi har därför i det följande i ganska stor utsträckning avvikit från innehållet i Mästarens undervisning i Urmia beträffande den politiska suveräniteten, samtidigt som vi försöker framhålla betydelsen av sådana läror till den del de är tillämpliga på det speciellt kritiska stadium som utvecklingen av den politiska suveräniteten befinner sig i under det tjugonde århundradet efter Kristus.)

134:5.2 (1487.9) Krigen på Urantia upphör aldrig så länge nationerna håller fast vid sina illusoriska uppfattningar om en obegränsad nationell suveränitet. Det finns endast två nivåer av relativ suveränitet i en bebodd värld: den andliga fria viljan hos den enskilda dödliga och den kollektiva suveräniteten hos människosläktet som helhet. Mellan den enskilda människans nivå och hela mänsklighetens nivå är alla grupperingar och sammanslutningar relativa, övergående och av värde endast i den mån de ökar välfärden, välmågan och framåtskridandet för individen och för den planetariska helheten — för människan och mänskligheten.

134:5.3 (1488.1) Religionslärarna måste alltid minnas att Guds andliga suveränitet åsidosätter alla lägre och mellanliggande andliga lojaliteter. En dag får makthavarna i samhället lära sig att de Högsta styr i människornas riken.

134:5.4 (1488.2) De Högstas styre i människornas riken sker inte för att ge någon speciellt gynnad grupp av dödliga någon särskild fördel. Det finns inget sådant som ett ”utvalt folk”. Herraväldet hos de Högsta, den politiska utvecklingens högsta övervakare, är ett styre som är

avsett att medföra största möjliga nytta för det största antalet av *alla* människor och för längsta möjliga tid.

134:5.5 (1488.3) Suveränitet är makt och den växer genom organisering. Denna tillväxt i organiseringen av den politiska makten är bra och ändamålsenlig, ty den tenderar att omfatta allt vidare segment av hela människosläktet. Men denna samma tillväxt i den politiska organiseringen skapar problem vid varje skede som ligger mellan den ursprungliga och naturliga organisationen för politisk makt — familjen — och den politiska tillväxtens fullbordande — hela mänsklighetens styre, representerat av hela mänskligheten och för hela mänskligheten.

134:5.6 (1488.4) Börjande med föräldrarnas makt inom familjegruppen utvecklas den politiska suveräniteten genom organisering då familjerna sväller ut till klaner som kännetecknas av blodsband och som av olika orsaker förenas till stammar — politiska grupperingar som sträcker sig utöver blodsbanden. Sedan förenas stammarna genom varuutbyte, handel och erövringar till en nation, medan nationerna själva ibland förenas till ett imperium.

134:5.7 (1488.5) När suveräniteten förflyttas från mindre till större grupper avtar krigen, dvs. de mindre krigen mellan de mindre nationerna avtar, men möjligheten till storkrig ökar när de nationer som utövar sin suveränitet blir allt större. Inom kort, när hela världen har utforskats och tagits i besittning, när nationerna är få, starka och mäktiga, när dessa stora och förment suveräna nationer gränsar till varandra, när endast oceaner skiljer dem åt, då är scenen färdig för storkrig, världsomfattande konflikter. Så kallade suveräna nationer

kan inte umgås med varandra utan att utveckla konflikter och åstadkomma krig.

134:5.8 (1488.6) Svårigheten för den politiska suveräniteten att utvecklas från familjen till att omfatta hela mänskligheten ligger i det tröghetsmotstånd som förekommer på alla mellanliggande nivåer. Familjer har ibland trotsat sin klan, medan klaner och stammar ofta har undergrävt en territorialstats suveränitet. Varje nytt steg framåt i den politiska suveränitetens utveckling är (och har alltid varit) besvärad och hindrad av de ”stöttande stadier” som den politiska organiseringens tidigare utvecklingar utgör. Det förhåller sig så därför att människans lojaliteter är svåra att ändra på, efter det att de en gång har uppväckts. Samma lojalitet som gör det möjligt för stammen att utvecklas försvårar utvecklingen av superstammen — territorialstaten. Samma lojalitet (patriotism) som gör utvecklingen av territorialstaten möjlig komplicerar enormt den evolutionära utvecklingen av ett styre för hela mänskligheten.

134:5.9 (1488.7) Den politiska suveräniteten uppkommer av att självbestämmanderätten överläts, först av individen inom familjen och sedan av familjerna och klanerna i förhållande till stammen och till större grupperingar. Detta progressiva överförande av självbestämmanderätten från mindre till allt större politiska sammanslutningar har i allmänhet i Österlandet framskridit med oförminskad kraft allt sedan Ming- och Moguldynastierna grundades. I Västerlandet fortgick denna utveckling i mer än tusen år ända fram till slutet av världskriget, då en beklaglig bakåtsträvande rörelse temporärt kastade om denna normala utvecklingstrend genom att

återupprätta den underordnade politiska suveräniteten för talrika små grupper i Europa.

134:5.10 (1489.1) Urantia kommer inte att få åtnjuta en bestående fred förrän de så kallade suveräna staterna intelligent och helt överlåter sina suveräna maktbefogenheter till människornas brödraskap — till ett styre för hela mänskligheten. Internationalism — olika nationförbund — kan aldrig ge mänskligheten en bestående fred. Världsomfattande förbund mellan nationer förhindrar effektivt mindre krig och håller mindre nationer någotsånär under kontroll, men de förhindrar inte världskrig och håller inte tillbaka de tre, fyra eller fem mäktigaste staterna. Inför allvarliga konflikter kommer någon av dessa världsmakter att dra sig ur förbundet och förklarar krig. Man kan inte hindra nationer från att börja krig så länge de är infekterade av den nationella suveränitetens bedrägliga virus. Internationalism är ett steg i rätt riktning. En internationell polisstyrka förhindrar många mindre krig, men den kommer inte att kunna hindra storkrig, konflikter mellan de stora militärmakterna på jorden.

134:5.11 (1489.2) Då antalet verkligt suveräna nationer (stormakter) minskar, ökar både möjligheten till och behovet av ett styre som omfattar hela mänskligheten. När det endast finns några få verkligt suveräna (stor)makter måste de antingen ge sig in i kampen på liv och död för nationell (imperisk) överhöghet eller också måste de, genom att frivilligt avstå från vissa av de privilegier som suveräniteten medför, skapa den nödvändiga kärnan till övernationell makt som tjänar som grund för den verkliga suveräniteten vilken utövas av hela mänskligheten.

134:5.12 (1489.3) Urantia får inte fred förrän varje så kallad suverän nation överlåter sin makt att gå i krig till en regering som representerar hela mänskligheten. Den politiska suveräniteten är medfödd bland världens folk. När alla folk på Urantia skapar en världsregering har de rätt och makt att göra en sådan regering SUVERÄN, och när en sådan representativ och demokratisk världsmakt kontrollerar världens land-, luft- och sjöstridskrafter kan fred på jorden och god vilja bland människorna råda — men inte dessförinnan.

134:5.13 (1489.4) För att använda en viktig illustration från det nittonde och tjugonde århundradet: De fyrtioåtta delstaterna i den amerikanska federala unionen har länge åtnjutit fred. De krigar inte längre sinsemellan. De har överlåtit sin suveränitet till den federala regeringen, och genom att godkänna ett förlikningsförfarande vid krigshot har de avstått från alla krav enligt de falska föreställningarna om självbestämmanderätt. Fastän varje delstat reglerar sina interna angelägenheter befattar den sig inte med utrikesrelationer, tulltariffer, immigrationsfrågor, militära angelägenheter eller handeln mellan olika delstater. Inte heller befattar sig de enskilda delstaterna med frågor om medborgarskap. De fyrtioåtta delstaterna utsätts för krigets fasor endast när den federala regeringens suveränitet på något sätt är i fara.

134:5.14 (1489.5) Sedan dessa fyrtioåtta delstater har avstått från suveränitetens och självbestämmandets dubbla sofisterier råder fred och lugn mellan dem. Så kommer också Urantias nationer att få leva i fred när de frivilligt överlåter sin suveränitet i händerna på ett globalt styre, det mänskliga brödraskapets suveränitet. I denna världsstat är

de små staterna lika mäktiga som de stora, precis så som den lilla delstaten Rhode Island har sina två senatorer i den amerikanska kongressen såsom även den folkrika delstaten New York eller den stora delstaten Texas.

134:5.15 (1490.1) Den begränsade (delstatliga) suveränitet som dessa fyrtioåtta delstater har skapades av människor och för människor. Den överstatliga (nationella) suveränitet som den amerikanska förbundsstaten har skapades av de ursprungliga tretton av dessa delstater till deras egen nytta och till nytta för människorna. En dag kommer den övernationella suveränitet som mänsklighetens planetariska styre har att på samma sätt skapas av nationerna till deras egen nytta och till nytta för alla människor.

134:5.16 (1490.2) Medborgarna föds inte till nytta för de statliga styresorganen. De statliga styresorganen är organisationer som har skapats och planerats för att vara till nytta för människorna. Den politiska suveränitetens utveckling kan inte upphöra förrän det styre framträder som representerar alla människors suveränitet. Alla andra former av suveränitet är relativa till sitt värde, mellanliggande till sin betydelse och underordnade till sin ställning.

134:5.17 (1490.3) Den vetenskapliga utvecklingen gör att krigen blir allt mer förödande tills de till slut nästan utplånar hela mänskligheten. Hur många världskrig måste utkämpas och hur många nationförbund måste misslyckas innan människorna är villiga att etablera ett styre för hela mänskligheten och börja njuta välsignelserna av bestående fred och frodas av den frid som den goda viljan — den världsvida goda viljan — bland människorna för med sig?

6. Lag, frihet och suveränitet

134:6.1 (1490.4) Om en människa längtar efter frihet — libertet — måste hon minnas att *alla* andra människor också längtar efter samma frihet. Grupper av sådana frihetsälskande dödliga kan inte leva tillsammans i fred utan att underkasta sig sådana lagar, förordningar och bestämmelser som ger varje person samma grad av frihet och samtidigt säkrar samma mån av frihet för alla hennes meddödliga. Om någon människa vill vara absolut fri, då måste någon annan bli en absolut slav. Det faktum att friheten är relativ till sin natur gäller likväl socialt, ekonomiskt och politiskt. Frihet är civilisationens gåva som har möjliggjorts genom upprätthållandet och tillämpningen av LAG.

134:6.2 (1490.5) Religionen gör det andligen möjligt att förverkliga broderskapet mellan människorna, men det krävs ett styre som omfattar hela mänskligheten för att reglera de sociala, ekonomiska och politiska problem som ansluter sig till ett sådant mål av mänsklig lycka och effektivitet.

134:6.3 (1490.6) Det kommer att finnas krig och rykten om krig — folk kommer att resa sig mot folk och rike mot rike — och det så länge som världens politiska suveränitet är uppdelad och orättmätigt hålls av en grupp nationalstater. England, Skottland och Wales kämpade ständigt mot varandra tills de gav upp sin respektive suveränitet och överförde den till det Förenade Kungadömet.

134:6.4 (1490.7) Ett nytt världskrig kommer att lära de så kallade suveräna nationerna att bilda något slags federation och därmed skapa

ett maskineri för att hindra smärre krig, krig mellan mindre nationer. Men de globala krigen kommer att fortsätta tills det skapas ett styre som omfattar hela mänskligheten. Global suveränitet förhindrar globala krig — inget annat kan göra det.

134:6.5 (1490.8) De fyrtioåtta amerikanska fria delstaterna lever tillsammans i fred. Medborgarna i dessa fyrtioåtta delstater företräder alla de olika nationaliteter och raser som bor de ständigt krigförande nationerna i Europa. Dessa amerikaner representerar nästan alla de religioner och religiösa sekter och kulter som finns i hela den vida världen, men här i Nordamerika lever de tillsammans i fred. Allt detta har blivit möjligt därför att dessa fyrtioåtta delstater har gett upp sin suveränitet och övergett alla föreställningar om den förmodade rätten till självbestämmande.

134:6.6 (1490.9) Det är inte en fråga om upprustning eller nedrustning. Inte heller har frågan om värnplikt eller frivillig militärtjänst betydelse för dessa problem med att upprätthålla en världsomfattande fred. Om man från starka nationer tar bort varje form av den nutida mekaniserade krigsutrustningen och alla typer av sprängämnen, strider och kämpar de med knytnävar, stenar och klubbor så länge som de klänger sig fast vid sina falska föreställningar om den gudomliga rätten till nationell suveränitet.

134:6.7 (1491.1) Krig är inte människans allvarliga och förfärliga sjukdom, kriget är ett symptom, ett resultat. Den verkliga sjukdomen är den nationella suveränitetens virus.

134:6.8 (1491.2) Urantias nationer har inte någonsin haft en verklig suveränitet. De har aldrig haft en suveränitet som kunde skydda dem från världskrigens härjningar och förödelse. När mänsklighetens

globala styre skapas ger nationerna inte så mycket upp sin suveränitet som de faktiskt skapar en verklig, äkta och bestående världssuveränitet, som därefter kan skydda dem till fullo för alla krig. Lokala angelägenheter sköts då av lokala styresorgan, nationella angelägenheter av nationella styren, och internationella angelägenheter handhas av det globala styret.

134:6.9 (1491.3) Världsfreden kan inte upprätthållas med fördrag, diplomati, utrikespolitik, allianser, maktbalanser eller med någon annan typ av provisoriskt jonglerande med nationalismens suveräniteter. Världslag måste stiftas och den måste upprätthållas av världsregering — hela mänsklighetens suveränitet.

134:6.10 (1491.4) Individen kommer att åtnjuta en mycket större frihet under världsregeringen. Idag beskattas, regleras och kontrolleras stormakternas medborgare nästan på ett förtryckande sätt, och mycket av den nuvarande inblandningen i de individuella friheterna och rättigheterna försvinner när de nationella styresorganen är villiga att anförtro sin suveränitet beträffande internationella angelägenheter i det globala styrets händer.

134:6.11 (1491.5) Under det globala styret får de nationella grupperna ett verkligt tillfälle att förverkliga och åtnjuta de personliga friheter och rättigheter som hör till en äkta demokrati. Självbestämmandets villfarelse avslutas. Med en global reglering av penningväsen och handel kommer en ny tid av världsomfattande fred. Snart kanske ett globalt språk utvecklas, och det finns åtminstone något hopp om att det en gång skall finnas en global religion — eller religioner med ett globalt synsätt.

134:6.12 (1491.6) Kollektiv säkerhet medför aldrig fred förrän det kollektiva omfattar hela mänskligheten.

134:6.13 (1491.7) Den politiska suveränitet, som en regering som representerar hela mänskligheten har, för med sig bestående fred på jorden, och det andliga broderskapet mellan människorna säkrar för evigt den goda viljan bland alla människor. Det finns inget annat sätt att förverkliga fred på jorden och god vilja bland människorna.

* * *

134:6.15 (1491.8) Efter Cymboytons död stötte hans söner på stora svårigheter när det gällde att upprätthålla friden inom lärarkåren. Följdverkningarna av Jesu förkunnelse hade varit mycket större om de senare kristna lärare som anslöt sig till lärarkåren i Urmia hade utövat mer visdom och visat större tolerans.

134:6.16 (1491.9) Cymboytons äldste son hade vädjat till Abner i Filadelfia om hjälp, men Abners val av lärare var högst olyckligt såtillvida att de visade sig vara obevekliga och envisa. Dessa lärare försökte göra sin religion dominerande över alla andra trosuppfattningar. De misstänkte aldrig att karavanförarens föreläsningar, som ofta hänvisades till, hade hållits av Jesus själv.

134:6.17

(1491.10) När förvirringen i lärarkåren tilltog drog de tre bröderna bort sitt finansiella stöd, och efter fem år stängdes skolan. Senare öppnades den på nytt som ett mithrastempel och brann till slut ned i samband med en av deras orgiastiska festligheter.

7. Det trettioförsta året (25 e.Kr.)

134:7.1 (1492.1) När Jesus återvände från resan till Kaspiska havet visste han att hans världsresor nästan var till ända. Han företog därefter endast en resa utanför Palestina, nämligen till Syrien. Efter ett kort besök i Kafarnaum fortsatte han till Nasaret och stannade där på besök i några dagar. I mitten av april gav han sig iväg från Nasaret till Tyros. Därifrån färdades han norrut och stannade några dagar i Sidon, men hans destination var Antiochia.

134:7.2 (1492.2) Detta är det år då Jesus företog ensamma vandringar genom Palestina och Syrien. Under hela detta år av färdande var han känd under olika namn i olika delar av landet: timmermannen från Nasaret, båtbyggaren från Kafarnaum, den skriftlärde från Damaskus och läraren från Alexandria.

134:7.3 (1492.3) I Antiochia bodde Människosonen över två månader, arbetade, iakttog livet, studerade, gjorde besök och vårdade människor medan han hela tiden lärde sig hur människan lever, hur hon tänker, känner och reagerar för den omgivning där hon har sin tillvaro. Under tre veckor av denna period arbetade han som tältmakare. Han stannade längre i Antiochia än på någon annan plats som han besökte under denna färd. Tio år senare när aposteln Paulus predikade i Antiochia och hörde sina anhängare tala om de läror som *den skriftlärde från Damaskus* hade förkunnat, anade han inte att den röst hans elever hade hört och den undervisning de hade lyssnat till härrörde från Mästaren själv.

134:7.4 (1492.4) Från Antiochia reste Jesus söderut längs kusten till Caesarea, där han stannade i några veckor och fortsatte sedan ner längs kusten till Joppe. Från Joppe begav han sig inåt landet till Jamnia, Ashdod och Gaza. Från Gaza tog han vägen inåt landet till Beer-seba där han stannade en vecka.

134:7.5 (1492.5) Jesus inledde sedan sin sista färd som privatperson genom hjärtat av Palestina och gick från Beer-seba i söder till Dan i norr. Under färden norrut gjorde han uppehåll i Hebron, Betlehem (där han såg sin födelseplats), Jerusalem (han besökte inte Betania), Beerot, Lebona, Sykar, Sikem, Samaria, Geba, En-Gannim, Endor och Madon. Genom Magdala och Kafarnaum färdades han vidare norrut och gick öster om vattendraget vid Merom via Karahta till Dan eller Caesarea Filippi.

134:7.6 (1492.6) Tankeriktaren i Jesu inre ledde honom nu till att överge människors boplatser och bege sig upp till Hermonberget för att han skulle kunna avsluta sitt arbete med att få full kontroll över sitt mänskliga sinne och fullborda uppgiften att fullständigt helga sig åt återstoden av sitt livsverk på jorden.

134:7.7 (1492.7) Detta var en av de ovanliga och speciella epokerna i Mästarens jordiska liv på Urantia. En annan och mycket liknande var den erfarenhet han genomgick när han var ensam i bergen nära Pella genast efter sitt dop. Denna period av avskildhet på Hermonberget angav att hans rent mänskliga livsskede var avslutat, dvs. att hans utgivning som dödlig var formellt avslutad, medan den senare avskildheten angav början till den mer gudomliga fasen i utgivningen. I sex veckor levde Jesus ensam med Gud på sluttningarna av Hermonberget.

8. Vistelsen på Hermonberget

134:8.1 (1492.8) Efter det att Jesus hade vistats en tid i trakterna kring Caesarea Filippi gjorde han i ordning sina förnödenheter, och sedan han hade skaffat sig ett lastdjur och funnit en pojke, som hette Tiglath, fortsatte han längs Damaskusvägen till en by som en gång kallades Beit-Jenn i kullarna vid foten av Hermonberget. Här upprättade han i mitten av augusti år 25 e.Kr. sin operationsbas. Sedan han hade lämnat sina förnödenheter i Tiglaths vård vandrade han uppåt längs bergets ensliga sluttningar. Den första dagen följde Tiglath med Jesus upp för berget till en bestämd punkt ca 1.800 meter över havsytan. Där byggde de av sten ett förvaringsställe dit Tiglath hade i uppdrag att föra mat två gånger i veckan.

134:8.2 (1493.1) Sedan Jesus hade skiljts från Tiglath den första dagen hade han vandrat endast en kort väg upp för berget när han stannade för att be. Bland annat bad han sin Fader sända skyddsängeln tillbaka för att ”vara hos Tiglath”. Han anhöll om att ensam få gå upp till sin sista kamp med de realiteter som hör till de dödligas tillvaro. Hans anhållan beviljades. Han gick in i det stora testet med endast sin inre Riktare att vägleda och stödja honom.

134:8.3 (1493.2) Jesus åt sparsamt medan han var uppe på berget; han avstod från all föda endast för en eller två dagar åt gången. De övermänskliga varelser som konfronterade honom på detta berg och med vilka han brottades i anden, och som han besegrade i styrka, var *verkliga*; de var hans ärkefiender i systemet Satania. De var inte några

fantasifoster som hade utvecklats av intellektuella infall hos en försvagad och hungrande dödlig som inte kunde skilja verkligheten från ett rubbat sinnes visioner.

134:8.4 (1493.3) Jesus tillbringade de tre sista veckorna i augusti och de tre första i september på Hermonberget. Under dessa veckor slutförde han de dödligas uppgift att uppnå kretsarna för sinnesförståelse och personlighetskontroll. Under hela denna period då Jesus stod i intim kontakt med sin himmelske Fader, slutförde också Riktaren i hans inre sina föreskrivna uppgifter. Det som är målet för de dödliga uppnåddes där av denna jordiska varelse. Endast den slutliga fasen av harmonieringen mellan sinnet och Riktaren återstod att fullbordas.

134:8.5 (1493.4) Efter mer än fem veckor av obruten gemenskap med sin Paradisfader blev Jesus absolut förvissad om sin natur och om att hans seger över de materiella nivåerna av personlighetsmanifestationen i tid och rymd var säker. Han trodde fullt på sitt gudomliga väsens makt över hans människoväsen och tvekade inte att hävda det.

134:8.6 (1493.5) Nära slutet av sin vistelse i bergen frågade Jesus sin Fader om han kunde få lov att som Människoson, som Joshua ben Josef, hålla en konferens med sina fiender i Satania. Denna anhållan beviljades. Under den sista veckan på Hermonberget inträffade den stora frestelsen, universumprövningen. Satan (som representerade Lucifer) och den upproriske Planetprinsen, Caligastia, var närvarande hos Jesus och gjordes fullt synliga för honom. Denna ”frestelse”, denna slutliga prövning av den mänskliga trofastheten inför rebellpersonligheternas förvrängningar hade inget att göra med föda,

tempeltorn eller övermodiga handlingar. Den gällde inte denna världens kungadömen utan överhögheten i ett mäktigt och ärofullt universum. Symboliken i era uppteckningar var avsedd för de efterblivna tidsåldrar som präglades av världens barnsliga tänkande. Senare generationer borde inse vilken storartad kamp Människosonen utkämpade denna händelserika dag på Hermonberget.

134:8.7 (1493.6) Till de många förslag och motförslag som Lucifers emissarier framförde svarade Jesus endast: ”Må min Paradisfaders vilja råda, och du, min upproriske son, må Dagarnas Forna döma dig gudomligt. Jag är din Skaparfader; jag kan knappast döma dig rättvist, och min nåd har du redan försmått. Jag överlämnar dig till att dömas av ett större universums Domare.”

134:8.8 (1494.1) Till alla Lucifers föreslagna kompromisser och provisorier, till alla sådana bestickande förslag angående inkarnationsutgivningen, svarade Jesus endast: ”Ske min Paradisfaders vilja.” När den ansträngande prövningen var över återvände den avskilda skyddsängeln till Jesu sida och vårdade sig om honom.

134:8.9 (1494.2) En eftermiddag under sensommaren, ute bland träden i naturens stillhet vann Mikael av Nebadon den obestriddiga överhögheten i sitt universum. Den dagen fullföljde han den uppgift som Skaparsönerna föreläggs, att leva ett fullvärdigt inkarnerat liv i de dödligas köttsliga gestalt i tidens och rymdens evolutionära världar. För universumet kungjordes inte denna betydelsefulla bedrift förrän på dagen då han döptes, månader senare, men alltsammans hände redan den dagen uppe på berget. När Jesus kom ned från Hermonberget var Lucifers uppror i Satania och Caligastias

utbrytning på Urantia praktiskt taget till ända. Jesus hade betalat det sista pris som krävdes av honom för att han skulle vinna överhögheten i sitt universum, vilket i och för sig reglerar alla rebellers status och medför att alla sådana framtida uppror (om de någonsin inträffar) kan behandlas summariskt och effektivt. Således kan det ses att Jesu så kallade ”stora frestelse” inträffade någon tid före hans dop och inte genast efter den händelsen.

134:8.10 (1494.3) När Jesus gjorde sin nedstigning vid slutet av denna vistelse uppe på berget mötte han Tiglath som var på väg upp med mat till mötesplatsen. Han vände gossen tillbaka och sade endast: ”Viloperioden är till ända, jag måste återvända till att sköta min Faders angelägenheter.” Han var en tystlåten och mycket förändrad man under deras färd tillbaka till Dan, där han tog farväl av pojken och skänkte honom åsnan. Han fortsatte sedan söderut till Kafarnaum, samma väg som han hade kommit.

9. Väntans tid

134:9.1 (1494.4) Sommaren gick nu mot sitt slut, och tiden var nästan inne för försoningsdagen och lövhyddefesten. Jesus hade ett familjemöte i Kafarnaum under sabbaten och begav sig nästa dag tillsammans med Johannes, Sebedaios son, på väg mot Jerusalem. De gick öster om sjön via Gerasa och fortsatte ned längs Jordandalen. Under de sparsamma samtal som Jesus förde med sin följeslagare på färden märkte Johannes en stor förändring i Jesus.

134:9.2 (1494.5) Jesus och Johannes övernattade i Betania hos Lasaros och hans systrar, och tidigt följande morgon vandrade de till Jerusalem. De tillbringade nästan tre veckor i Jerusalem och dess omgivning, åtminstone gjorde Johannes det. Många dagar gick Johannes ensam in i Jerusalem, medan Jesus vandrade omkring på de närbelägna bergskullarna och hängav sig åt många stunder av andligt umgänge med sin Fader i himlen.

134:9.3 (1494.6) De var båda närvarande vid de högtidliga gudstjänsterna under försoningsdagen. I jämförelse med alla andra dagar i den judiska religiösa ritualen var Johannes särskilt imponerad av de ceremonier som hörde till denna dag, men Jesus förblev en tankfull och tyst åskådare. För Människosonen var denna föreställning ynkelig och patetisk. Han såg allt detta som en förvrängning av sin himmelske Faders karaktär och egenskaper. Han såg denna dags förehavanden som en ren parodi av den gudomliga rättvisans fakta och den oändliga barmhärtighetens sanningar. Han brann av iver att få förkunna den verkliga sanningen om sin Faders kärleksfulla natur och barmhärtiga verksamhet i universum, men hans trogna Ledsagare påminde honom om att hans tid ännu inte var inne. Men den kvällen i Betania fällde Jesus talrika yttringar som mycket störde Johannes; och Johannes förstod aldrig den verkliga betydelsen av vad Jesus sade den kvällen medan de lyssnade.

134:9.4 (1495.1) Jesus tänkte stanna hela veckan under lövhyddefesten i sällskap med Johannes. Denna fest var en årlig högtid i hela Palestina, det var judarnas semesterperiod. Fastän Jesus inte tog del i den uppsluppenhet som hörde till festligheterna, var det uppenbart att

han hade nöje och kände tillfredsställelse av att se den sorglösa och glada frigjordheten hos gammal såväl som ung.

134:9.5 (1495.2) Vid mitten av högtidsveckan, innan festligheterna var till ända, tog Jesus farväl av Johannes och sade att han önskade dra sig tillbaka till bergskullarna där han bättre kunde kommunicera med sin Paradisfader. Johannes hade gärna gjort honom sällskap, men Jesus insisterade på att han skulle stanna ända till festligheternas slut och sade: ”Det fordras inte att du bär Människosonens börda; endast vaktmannen måste vaka medan staden sover i lugn och ro.” Jesus återvände inte till Jerusalem. Efter närmare en veckas ensamhet i bergskullarna nära Betania styrde han kosan mot Kafarnaum. På vägen hem tillbringade han ett dygn ensam på Gilboas sluttningar, nära det ställe där kung Saul hade tagit sitt liv. När han anlände till Kafarnaum föreföll han gladare än när han hade tagit farväl av Johannes i Jerusalem.

134:9.6 (1495.3) Nästa morgon gick Jesus till kistan som innehöll hans personliga tillhörigheter och som var kvar i Sebedaios verkstad. Han tog på sig sitt förkläde, anmälde sig för arbete och sade: ”Det tillkommer mig att vara sysselsatt medan jag väntar på att min stund skall komma.” Han arbetade i flera månader, ända till januari följande år, på båtvarvet sida vid sida med sin bror Jakob. Efter denna tid av arbete tillsammans med Jesus gav Jakob aldrig mer faktiskt och helt upp sin tro på Jesu mission, oberoende av vilka tvivel som uppstod för att skymma hans förståelse av Människosonens livsverk.

134:9.7 (1495.4) Under denna sin sista arbetsperiod vid båtvarvet tillbringade Jesus största delen av tiden med att färdigställa de inre utrymmena på några större farkoster. Han var mycket omsorgsfull i

allt sitt hantverk och tycktes erfara den tillfredsställelse som mänsklig framgång ger när han hade slutfört något lovvärt arbete. Fastän han inte slösade just någon tid på obetydligheter var han en mycket noggrann arbetare när det gällde det väsentliga i varje arbetsuppgift.

134:9.8 (1495.5) Då tiden gick nåddes Kafarnaum så småningom av rykten om en Johannes som predikade och samtidigt döpte de botfärdiga i Jordanfloden, och Johannes förkunnade: ”Himmelriket är nära; ångra er och låt döpa er.” Jesus lyssnade till dessa rapporter medan Johannes långsamt arbetade sig upp längs Jordandalen från vadstället närmast Jerusalem. Men Jesus fortsatte med sitt arbete att bygga båtar tills Johannes i januari följande år, dvs. år 26 e.Kr., hade färdats upp längs floden till en plats nära Pella. Då lade Jesus ifrån sig sina verktyg och tillkännagav: ”Min stund har kommit”, och inom kort inställde han sig hos Johannes för att bli döpt.

134:9.9 (1495.6) Men en stor förändring hade kommit över Jesus. Få av de människor som hade haft förmånen av hans besök och tjänster när han hade vandrat kors och tvärs över landet kände någonsin senare igen den offentligt framträdande läraren som samma privatperson som de under tidigare år hade känt och haft kär. Det fanns en orsak till att de som en gång hade haft förmånen av hans välvilja inte kände igen honom i hans senare roll som offentlig och auktoritativ lärare. I många års tid hade denna omvandling av sinnet och anden fortgått, och den avslutades under den händelserika vistelsen på Hermonberget.

Urantiaboken

<< [Kapitel 134](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 136](#) >>

Kapitel 135

Johannes Döparen

135:0.1 (1496.1) JOHANNES Döparen föddes den 25 mars år 7 f.Kr. i enlighet med det löfte som Gabriel hade gett Elisabet i juni föregående år. I fem månader höll Elisabet Gabriels besök hemligt, och när hon berättade om det för sin man Sakarias blev han mycket bekymrad och trodde inte helt på hennes berättelse förrän han hade haft en ovanlig dröm omkring sex veckor före Johannes födelse. Med undantag för Gabriels besök hos Elisabet och Sakarias dröm fanns inget ovanligt eller övernaturligt förknippat med Johannes Döparens födelse.

135:0.2 (1496.2) På den åttonde dagen blev Johannes omskuren i enlighet med judarnas sed. Han växte upp som ett vanligt barn dag för

dag och år för år i den lilla by som dåför tiden kallades staden Juda, drygt sex kilometer väster om Jerusalem.

135:0.3 (1496.3) Den mest betydelsefulla händelsen i Johannes tidiga barndom var det besök som han tillsammans med sina föräldrar gjorde hos Jesus och familjen i Nasaret. Detta besök inträffade i juni år 1 f.Kr. när han var något över sex år gammal.

135:0.4 (1496.4) Sedan de hade återvänt från Nasaret började Johannes föräldrar systematiskt undervisa gossen. Det fanns ingen synagogskola i den lilla byn, men då Sakarias var präst var han ganska väl utbildad, och Elisabet hade också fått en långt bättre utbildning än kvinnorna i genomsnitt i Judéen. Hon var också av prästsläkt, ty hon härstammade från "Arons döttrar". Då Johannes var deras enda barn lade de ned en hel del tid på hans mentala och andliga träning. Sakarias hade endast korta tjänstgöringsperioder vid templet i Jerusalem och därför ägnade han mycket av sin tid åt att undervisa sin son.

135:0.5 (1496.5) Sakarias och Elisabet hade en liten lantgård där de födde upp får. De kunde knappast försörja sig på denna jordbit, men Sakarias fick en regelbunden ersättning från den tempelfond som var avsedd för prästerskapet.

1. Johannes blir nasir

135:1.1 (1496.6) Johannes hade ingen skola från vilken han kunde ha utexaminerats vid fjorton års ålder, men hans föräldrar hade utvalt just detta år som bäst lämpat för honom att avlägga det officiella

nasirlöftet. Följaktligen tog Sakarias och Elisabet sin son med sig till Engedi, nere vid Döda havet. Detta var nasirbrödraskapets södra högkvarter, och där upptogs gossen vederbörligen och högtidligen till livstida medlem i denna orden. Efter dessa ceremonier, och sedan Johannes hade avgett löftena om att avstå från alla berusande drycker, att låta håret växa och att avhålla sig från att vidröra de döda, fortsatte familjen till Jerusalem, där Johannes framför templet gav de offer som fordrades av dem som avgav nasirlöftet.

135:1.2 (1496.7) Johannes gav samma löften för livet som hans lysande föregångare, Simson och profeten Samuel, hade gett. Den som var nasir för livet betraktades som en helgad och helig person. Judarna såg på en nasir med nästan samma respekt och vördnad som på en överstepräst, vilket inte var så märkligt då de som var nasirer för livet var de enda, utom översteprästerna, som någonsin tilläts att gå in i det allra heligaste i templet.

135:1.3 (1497.1) Johannes återvände hem från Jerusalem för att valla sin fars får och växte upp till en kraftfull och ädelsinnad man.

135:1.4 (1497.2) När Johannes var sexton år var han, efter att ha läst om Elia, djupt imponerad av Karmelbergets profet och beslöt att anlägga dennes sätt att klä sig. Från den dagen framåt bar Johannes alltid en hårig skinnklädnad med ett läderbälte. Som sextonåring var han över hundraåttio centimeter lång och nästan fullvuxen. Med sitt böljande hår och sin säregna klädestil utgjorde denne yngling förvisso en målerisk syn. Hans föräldrar väntade sig stora ting av sin ende son, ett löftesbarn och en nasir för livet.

2. Sakarias död

135:2.1 (1497.3) Efter att Sakarias hade varit sjuk i flera månader dog han i juli år 12 e.Kr., när Johannes nyss hade fyllt aderton år. Det var en mycket pinsam tid för Johannes emedan nasirlöftet förbjöd beröring av de döda, även inom den egna familjen. Fastän Johannes hade försökt följa de begränsningar som löftet ålade honom beträffande besmittelse från de döda, tvivlade han på att han helt hade följt nasirordens krav. Därför begav han sig efter sin fars begravning till Jerusalem och gjorde de offer som krävdes för hans renande i nasirernas hörna av kvinnornas tempelgård.

135:2.2 (1497.4) I september detta år företog Elisabet och Johannes en resa till Nasaret för att besöka Maria och Jesus. Johannes hade så gott som beslutat sig för att sätta igång med sitt livsverk, men han förmanades, inte endast av Jesu ord utan också av dennes exempel, att återvända hem, ta vård om sin mor och invänta ”ankomsten av Faderns stund”. Efter att ha sagt farväl till Jesus och Maria, när detta angenäma besök var till ända, träffade Johannes inte Jesus igen förrän vid det tillfälle då han döpte honom i Jordanfloden.

135:2.3 (1497.5) Johannes och Elisabet återvände till sitt hem och började göra upp planer för framtiden. Emedan Johannes vägrade att ta emot den prästlön som han hade rätt att få från tempelfonderna hade de efter två år så gott som förlorat sitt hem. Därför beslöt de att dra söderut med fårskocken, och följaktligen flyttade de till Hebron den sommar då Johannes var tjugo år. I den så kallade ”Judéens öken”

vallade Johannes sina får längs en bäck som var en sidofåra till en större å som vid Engedi mynnade ut i Döda havet. Till kolonin vid Engedi hörde inte endast nasirer som hade vikt sig för livet eller för en viss tid, utan även talrika andra asketiska boskapsherdar som samlades i dessa trakter med sina hjordar och som umgicks med nasirernas brödraskap. De fick sitt uppehälle av fårskötsel och av gåvor som förmögna judar skänkte till orden.

135:2.4 (1497.6) När tiden gick återvände Johannes mer sällan till Hebron medan han oftare besökte Engedi. Han var så helt annorlunda än flertalet av nasirerna att han fann det mycket svårt att helt broderligt umgås med brödraskapet. Men han tyckte mycket om Abner, den erkände ledaren och huvudmannen för kolonin vid Engedi.

3. En herdes liv

135:3.1 (1497.7) Längs dalen där denna lilla bäck flöt fram byggde Johannes av stenar staplade på varandra inte mindre än ett dussin stenskjul och inhägnader för natten, vari han kunde vakta och skydda sina får- och getflockar. Johannes liv som herde gav honom en hel del tid för tankar. Han samtalade mycket med Ezda, en föräldralös gosse från Bet-Sur, som han på sätt och vis hade adopterat och som skötte flockarna när han gjorde turer till Hebron för att träffa sin mor och för att sälja får samt då han begav sig ned till sabbatsgudstjänsterna i Engedi. Johannes och gossen levde mycket enkelt och livnärde sig på fårkött, getmjölk, vildhonung och de ätbara gräshoppor som fanns i

den trakten. Denna deras vanliga kost utfylldes med förnödenheter som tidvis hämtades från Hebron och Engedi.

135:3.2 (1498.1) Elisabet höll Johannes underrättad om händelserna i Palestina och i den övriga världen, och Johannes blev allt mer övertygad om att den tid snabbt närmade sig då den gamla tiden skulle vara till ända, och att han skulle bli den härold som förkunnade ankomsten av en ny tidsålder, "himmelriket". Denne robuste herde hade en speciell förkärlek för profeten Daniels skrifter. Han läste ett tusental gånger Davids beskrivning av den stora bildstoden, som Sakarias hade berättat för honom representerade de stora världsrikenas historia, först Babylons, sedan Persiens, Greklands och slutligen Roms historia. Johannes insåg att Rom redan då bestod av folk och raser med så många olika språk att det aldrig kunde bli ett starkt sammanfogat och fast konsoliderat rike. Han trodde att Rom redan då var uppdelat i Syrien, Egypten, Palestina och andra provinser. Sedan läste han vidare: "I dessa konungars dagar skall himlens Gud upprätta ett rike som aldrig skall förintas. Och detta rike skall inte lämnas till andra folk, men skall krossa och göra slut på alla dessa andra riken, och självt skall det bestå för evigt." "Och åt honom gavs välde och ära och ett rike, för att alla folk, nationer och språk skulle tjäna honom. Hans välde är ett evigt välde, vilket inte skall förgås, och hans rike skall aldrig förstöras." "Och riket och väldet och storheten i riket under hela himlen skall ges till det folk som består av den Högstes heliga; och hans rike är ett evigt rike, och alla välden skall tjäna och lyda honom."

135:3.3 (1498.2) Johannes kunde aldrig helt övervinna den förvirring som uppkom av vad han hade hört av sina föräldrar om Jesus och av vad han läste i dessa ställen i skrifterna. I Daniels bok läste han: ”Jag såg i syner om natten, och se, en som liknade Människosonen kom med himlens skyar, och åt honom gavs välde och ära och ett rike.” Men dessa profetens ord harmoniserade inte med det hans föräldrar hade lärt honom. Inte heller motsvarade hans samtal med Jesus, då han besökte honom vid aderton års ålder, dessa uttalanden i skrifterna. Trots denna förvirring försäkrade hans mor honom ständigt när han kände sig förbryllad, att hans avlägsna kusin, Jesus från Nasaret, var den sanne Messias, att han hade kommit för att sitta på Davids tron och att Johannes skulle bli den härold som gick framför honom och som var hans främsta stöd.

135:3.4 (1498.3) Av allt som Johannes hörde om det syndiga levernet och fördärvligheten i Rom och tygellösheten och den moraliska andefattigheten i riket, av allt han visste om de onda gärningar som Herodes Antipas och landshövdingarna över Judéen hade gjort sig skyldiga till, fick han den uppfattningen att tidsålderns slut var förestående. Det föreföll detta kärva och ädla naturbarn att världen var mogen för slutet av människans tidsålder och för gryningen av en ny och gudomlig tidsålder — himmelriket. I Johannes hjärta växte den känslan att han var den sista av de gamla profeterna och den första av de nya. Han riktigt skälvde av den tilltagande impulsen att gå ut och förkunna för alla människor: Omvänd er! Ställ allt till rätta med Gud! Gör er redo för slutet; bered er för ankomsten av den nya och eviga ordningen för jorden — himmelriket.”

4. Elisabets död

135:4.1 (1499.1) Den 17 augusti år 22 e.Kr. när Johannes var tjugoåttå år gick hans mor plötsligt bort. Elisabets vänner som kände till de begränsningar som gällde för nasirerna beträffande beröringen med de döda, till och med inom den egna familjen, vidtog alla arrangemang för Elisabets begravning innan de sände efter Johannes. När han fick budet om sin mors död gav han Ezra i uppdrag att driva sina flockar till Engedi och styrde själv färden mot Hebron.

135:4.2 (1499.2) När han återvände från sin mors begravning till Engedi skänkte han sina flockar till brödrskapet och drog sig för någon tid bort från yttervärlden medan han fastade och bad. Johannes kände endast till de gamla metoderna att närma sig gudomligheten. Han kände endast till uppteckningarna från sådana som Elia, Samuel och Daniel. Elia var hans profetideal. Elia var den förste av Israels lärare som betraktades om profet, och Johannes trodde uppriktigt att han skulle bli den siste i denna långa och lysande rad av himmelska budbärare.

135:4.3 (1499.3) I två och ett halvt års tid bodde Johannes i Engedi, och han övertygade de flesta inom brödrskapet om att "tidsålderns slut var förestående", att "himmelriket var i antågande". All hans tidiga undervisning byggde på den rådande judiska tanken och uppfattningen om Messias som den utlovade befriaren av det judiska folket från deras icke-judiska härskares välde.

135:4.4 (1499.4) Under hela denna period läste Johannes mycket i de heliga skrifter som han fann i nasirernas hemvist i Engedi. Han var

särskilt imponerad av Jesaja och av Malaki, de sista profeterna fram till den tiden. Han läste om och om igen de fem sista kapitlen i Jesajas bok, och han trodde på dessa profetior. Sedan läste han ofta ur Malaki: ”Se, jag skall sända till er profeten Elia, innan Herrens stora och fruktansvärda dag kommer. Och han skall vända fädernas hjärtan till barnen och barnens hjärtan till deras fäder, så att jag inte skall komma och slå jorden med en förbannelse.” Det var endast detta Malakis löfte om att Elia skulle återvända som höll honom tillbaka från att gå ut och predika om det kommande riket och uppmana sina judiska medmänniskor att fly från den kommande vreden. Johannes var färdig att förkunna budskapet om det kommande riket, men hans väntan på att Elia skulle återkomma höll honom tillbaka i över två års tid. Han visste att han inte var Elia. Vad menade Malaki? Skulle profetian förstås bokstavligt eller symboliskt? Hur skulle han få veta sanningen? Han vågade slutligen tänka att eftersom den förste av profeterna hette Elia, så skulle även den sista till slut bli känd under samma namn. Det oaktat hyste han tvivel, tillräckligt tvivel för att hindra honom från att någonsin kalla sig Elia.

135:4.5 (1499.5) Det var inflytandet från Elia som fick Johannes att ta i bruk sina metoder att direkt och rakt på sak angripa sina samtidas synder och laster. Han försökte klä sig som Elia, och han försökte tala som Elia. I varje yttre aspekt var han lik den forne profeten. Han var just ett sådant stort och starkt och pittoreskt naturbarn, just en sådan orädd och modig rättfärdighetens predikare. Johannes var inte olärd — han var väl förtrogen med de judiska heliga skrifterna — men han var knappast kultiverad. Han var en klar tänkare, en kraftfull talare

och en eldig fördömare. Han var knappast ett exempel för sin tidsålder, men han var en värtalig tillrättavisning.

135:4.6 (1499.6) Till slut tänkte han ut det sätt på vilket han skulle förkunna den nya tidsåldern, Guds rike. Han bestämde sig för att bli Messias härold. Han sopade undan alla tvivel och gav sig av från Engedi en dag i mars år 25 e.Kr. för att inleda sitt korta men lysande livsskede som offentlig predikare.

5. Guds rike

135:5.1 (1500.1) För att förstå Johannes budskap bör man ta i beaktande det judiska folkets ställning vid den tid då han trädde fram på handlingsscenen. I närmare hundra år hade hela Israel befunnit sig i en brydsam situation. Israelerna kunde inte förklara varför de ständigt levde underkuvade av icke-judiska makthavare. Hade inte Moses lärt dem att rättfärdighet alltid belönades med välgång och makt? Var de inte Guds utvalda folk? Varför stod Davids tron öde och tom? I ljuset av Moses doktriner och profeternas föreskrifter fann judarna det svårt att förklara sin nationella övergivenhet som hade fortgått så länge.

135:5.2 (1500.2) Ungefär hundra år före Jesu och Johannes tid uppkom en ny skola av religionslärare i Palestina, apokalyptikerna. Dessa nya lärare utvecklade ett trossystem enligt som förklarade att judarnas lidanden och förödmjukelse var på grund av att de betalade straffet för nationens synder. De gick tillbaka till de välkända orsaker som hade angetts för att förklara den babyloniska fångenskapen och andra

forna tiders fångenskap. Men enligt apokalyptikernas läror skulle Israel ta mod till sig, deras olycksdagar var nästan förbi, tuktan av Guds utvalda folk var nästan avslutad, Guds tålmod med de icke-judiska främlingarna höll på att ta slut. Det romerska våldets slut var detsamma som tidsålderns slut, i viss mening världens ände. Dessa nya lärare stödde sig kraftigt på Daniels profetior, och i enlighet därmed lärde de att skapelsen höll på att gå in i sitt sista stadium: världens riken skulle bli till Guds rike. För den tidens judiska sinnen var det just detta som avsågs med uttrycket himmelriket, ett uttryck som både Johannes och Jesus genomgående använde i sin förkunnelse. För judarna i Palestina hade uttrycket ”himmelriket” blott en betydelse: en absolut rättfärdig stat där Gud (Messias) härskade över jordens nationer med fulländad makt, så som han härskade i himlen — ”Ske din vilja på jorden, så som i himmelen.”

135:5.3 (1500.3) Under Johannes dagar frågade alla judar förväntansfullt: ”Hur snart skall riket komma?” Det fanns en allmän känsla av att slutet för de icke-judiska nationernas välde närmade sig. Det fanns överallt bland judarna ett livfullt hopp och en ivrig förväntan att fullbordandet av det som de under tidsåldrar hade åstundat skulle inträffa under den dåtida generationens livstid.

135:5.4 (1500.4) Fastän det bland judarna fanns stora skillnader när det gällde uppskattningen av det kommande rikets natur, hade de alla samma tro på att händelsen var i antågande, nära förestående, rentav att den stod inför dörren. Många som läste Gamla testamentet bokstavligen såg med förväntan fram mot en ny konung över Palestina, mot en återupprättad judisk nation som hade befriats från sina fiender och som styrdes av kung Davids efterträdare, Messias,

som snart skulle bli erkänd som den rättmätige och rättfärdige härskaren över hela världen. En annan, fastän mindre, grupp av fromma judar hade en mycket annorlunda syn på detta Guds rike. De lärde att det kommande riket inte var av denna värld, att världen gick mot sin säkra undergång och att ”en ny himmel och en ny jord” skulle föra med sig upprättandet av Guds rike, att detta rike skulle vara ett välde för evigt, att det skulle göras slut på synden och att medborgarna i det nya riket skulle bli odödliga och få njuta denna salighet utan slut.

135:5.5 (1500.5) Alla var överens om att någon drastisk upprepning eller renande tuktan nödvändigtvis skulle föregå det nya rikets etablerande på jorden. De bokstavstroga lärde att ett världsomfattande krig skulle uppstå som förintade alla icke-troende, medan de trofasta skulle rycka fram till en världsvid och evig seger. Spiritisterna lärde att riket skulle inledas med Guds stora dom som skulle förpassa de orättfärdiga till deras välförtjänta straffdom och slutliga förintelse, samtidigt som det utvalda folkets troende heliga skulle upphöjas till ärans och maktens höga säten tillsammans med Människosonen som i Guds namn skulle härska över de återlösta nationerna. Denna senare grupp trodde rentav att många fromma icke-judar kunde få tillträde till gemenskapen i det nya riket.

135:5.6 (1501.1) En del av judarna var av den åsikten att Gud möjligen kunde tänkas upprätta det nya riket genom ett direkt och gudomligt ingripande, men det allra största flertalet trodde att han skulle använda någon mellanhand, Messias, som sin representant. Detta var den enda möjliga betydelse som ordet Messias kunde ha för de judar som hörde till samma generation som Johannes och Jesus. *Messias*

kunde omöjliggen avse en som endast undervisade om Guds vilja eller förkunnade nödvändigheten av ett rättfärdigt liv. Om alla sådana heliga personer använde judarna titeln *profet*. Messias skulle vara mer än en profet; Messias skulle införa etablerandet av det nya riket, Guds rike. Ingen som underlät att göra detta kunde vara Messias i traditionell judisk bemärkelse.

135:5.7 (1501.2) Vem skulle denna Messias vara? Igen var de judiska lärarna av olika mening. De äldre höll fast vid läran att han skulle vara en son till David. De nyare lärde att eftersom riket var ett himmelskt rike kunde den nye härskaren också tänkas vara en gudomlig personlighet, en som länge hade suttit vid Guds högra sida i himlen. Fast det kan förefalla underligt, så såg de, som på detta sätt uppfattade det nya rikets härskare, honom inte som en mänsklig Messias, inte som enbart en *människa*, utan som "Människoson" — en Guds Son — en himmelsk Prins som länge hade hållits i beredskap för att sålunda ta över härskandet över den jord som hade gjorts ny. Sådan var den religiösa bakgrunden i den judiska världen när Johannes gick ut och förkunnade: "Omvänd er, ty himmelriket är nära!"

135:5.8 (1501.3) Det framgår sålunda att Johannes kungörelse om det kommande riket fick inte mindre än ett halvt dussin olika betydelser för dem som lyssnade till hans lidelsefulla förkunnelse. Men oberoende av vilken betydelse de fogade till de uttryck som Johannes använde, fångslades var och en av dessa grupper som väntade på ett judiskt rike av uppropen från denne uppriktige, entusiastiske, oslipade förkunnare av rättfärdighet och ånger som så allvarligt uppmanade sina åhörare att "fly från den kommande vreden."

6. Johannes börjar predika

135:6.1 (1501.4) Tidigt i mars månad år 25 e.Kr. tog sig Johannes längs västra stranden av Döda havet och upp längs Jordanfloden till Jerikos motsatta strand, till det urgamla vadstället där Josua och Israels barn gick över när de först kom till det utlovade landet. Sedan han hade gått över floden till andra sidan etablerade han sig nära tillträdet till vadstället och började predika för de människor som passerade förbi i vardera riktningen över floden. Detta var den mest använda av alla korsningsställen över Jordanfloden.

135:6.2 (1501.5) Det var uppenbart för alla som hörde Johannes att han var mer än en predikant. Det stora flertalet av dem som lyssnade till denne märklige man som hade kommit upp från vildmarken i Judéen gick därifrån i tron att de hade hört rösten av en profet. Det var inget under att en sådan företeelse djupt rörde dessa trötta och förväntansfulla judars själar. Aldrig tidigare under judarnas hela historia hade Abrahams fromma barn så längtat efter "Israels tröst" eller mer brinnande inväntat "återupprättandet av kungariket". Aldrig tidigare under judarnas hela historia kunde Johannes budskap om att "himmelriket är nära" ha väckt en så djup och allomfattande genklang som just vid denna tid, då han så gåtfullt framträdde på flodbanken vid detta södra korsningsställe över Jordanfloden.

135:6.3 (1502.1) Han kom från kretsen av herdar, likt Amos. Han klädde sig på samma sätt som forna tiders Elia, och han dundrade fram sina uppmaningar och vällde ut sina varningar i "Elias anda och styrka". Det är inte förvånande att denne märklige predikare

åstadkom en sådan enorm uppståndelse över hela Palestina när de vandrande människorna spred nyheten om hans förkunnelse vid Jordanfloden.

135:6.4 (1502.2) Det fanns dessutom ett *nytt* inslag i denne nasirpredikares arbete: Var och en som trodde honom döpte han i Jordanfloden ”till syndernas förlåtelse”. Fastän dopet inte var en ny ceremoni bland judarna hade de aldrig sett det tillämpas så som Johannes nu gjorde. Det hade länge varit sed att på detta sätt döpa de icke-judiska proselyterna till medlemmar i den yttre tempelgårdens gemenskap, men aldrig förr hade judarna själva ombetts underkasta sig dopet som uttryck för sin ånger. Endast femton månader förflöt från den tid då Johannes började predika och döpa tills han arresterades och fängslades på anstiften av Herodes Antipas, men under denna korta tid döpte han betydligt över hundratusen botfärdiga.

135:6.5 (1502.3) Johannes predikade i fyra månader vid Betanias vadställe innan han förflyttade sig norröver upp längs Jordanfloden. Tiotusentals åhörare, en del nyfikna men många uppriktiga och allvarliga, kom från alla delar av Judéen, Perea och Samarien för att lyssna till honom. Till och med från Galiléen kom några.

135:6.6 (1502.4) I maj detta år medan han ännu dröjde kvar vid Betanias vadställe sände prästerna och leviterna ut en delegation för att fråga Johannes om han påstod sig vara Messias och med vems behörighet han predikade. Johannes svarade dessa frågeställare med att säga: ”Gå och berätta för era herrar att ni har hört ’rösten av en som ropar i öknen’, så som profeten talade när han sade: ’Bana väg för Herren, gör huvudvägen rak för vår Gud. Varje dalsänka skall

fyllas, varje berg och höjd skall sänkas; den ojämna marken skall bli en slätt, och stenbrotten skall bli en jämn dal; och allt kött skall se Guds frälsning.””

135:6.7 (1502.5) Johannes var en heroisk men taktlös förkunnare. En dag när han predikade och döpte på västra stranden av Jordanfloden kom en grupp fariséer och ett antal sadducéer fram och anmälde sig för dop. Innan Johannes förde dem ned till vattnet talade han till dem som grupp och sade: ”Vem varnade er att fly, såsom huggormar undan elden, från den kommande vreden? Jag skall döpa er, men jag manar er att bära sådan frukt som är värdig en uppriktig ånger, om ni vill få förlåtelse för era synder. Och säg mig inte att ni har Abraham till fader. Jag säger er att Gud av dessa tolv stenar här framför er kan uppväcka värdiga barn åt Abraham. Och redan är yxan satt till roten på träden. Varje träd som inte bär god frukt skall huggas bort och kastas i elden.” (De tolv stenar som han nämnde var de ryktbara minnesstenar som Josua hade låtit resa till åminnelse av de ”tolv stammarna” som gick över just på detta ställe när de först kom till det utlovade landet.)

135:6.8 (1502.6) Johannes höll lektioner för sina lärjungar, varvid han instruerade dem om enskildheterna i deras nya liv och försökte besvara deras många frågor. Han rådde lärarna att undervisa såväl i lagens anda som i dess bokstav. Han uppmanade de rika att ge mat åt de fattiga. Till skatteindrivarna sade han: ”Driv inte in mer än vad som är fastställt.” Till soldaterna sade han: ”Gör inga våldsdåd och pressa inte ut något med orätt — nöj er med er sold.” Till alla gav han rådet: ”Bered er för tidsålderns slut — himmelriket är nära.”

7. Johannes vandrar norrut

135:7.1 (1503.1) Johannes hade fortfarande förvirrade tankar om det kommande riket och dess konung. Ju längre han predikade desto mer förvirrad blev han, men aldrig minskade denna intellektuella osäkerhet om det kommande rikets art i minsta grad hans övertygelse om att rikets framträdande förvisso var omedelbart förestående. I sinnet kunde Johannes vara förvirrad, men aldrig i anden. Han hyste inga tvivel om att riket skulle komma, men han var långt ifrån säker på om Jesus skulle vara härskare över det riket eller inte. Så länge som Johannes höll sig till tanken om återupprättandet av Davids tron föreföll hans föräldrars läror riktiga om att Jesus, som var född i Davids stad, skulle vara den länge efterlängtrade befriaren. Men vid de stunder då han lutade mer mot läran om ett andligt rike och den världsliga tidsålderns slut på jorden var han ytterst osäker om Jesu roll i samband med dessa händelser. Ibland ifrågasatte han allting, men inte länge. Han önskade verkligen att han hade fått diskutera allt detta med sin kusin, men det var emot deras uttryckliga överenskommelse.

135:7.2 (1503.2) När Johannes vandrade norrut tänkte han mycket på Jesus. Han gjorde uppehåll på mer än ett dussintal platser under sin färd upp längs Jordanfloden. Det var vid Adam som han för första gången hänvisade till ”en annan som skall komma efter mig” som svar på den direkta fråga som hans lärjungar ställde honom: ”Är du Messias?” Han fortsatte och sade: ”Efter mig kommer en som är

större än jag, och vars sandalremmar jag inte ens är värdig att böja mig ner och snöra upp. Jag döper er med vatten, men han skall döpa er med den Heliga Anden. Och han har kastskoveln i sin hand för att grundligt rensa den tröskade säden; han skall samla vetet i sin lada, men agnarna skall han bränna upp i domedagens eld.”

135:7.3 (1503.3) Då Johannes svarade på sina lärjungars frågor utvidgade han hela tiden sina läror och lade från dag till dag till mer som var nyttigt och tröstande jämfört med hans tidiga och kryptiska budskap: ”Omvänd er och låt döpa er.” Vid den här tiden anlände folkskaror från Galiléen och Dekapolis. Tjugotals allvarligt troende stannade kvar hos sin beundrade lärare dag efter dag.

8. Mötet mellan Jesus och Johannes

135:8.1 (1503.4) I december år 25 e.Kr. när Johannes nådde trakterna kring Pella på sin väg upp längs Jordanfloden hade ryktet om honom spritt sig över hela Palestina, och hans arbete hade blivit det främsta samtalsämnet i alla städer runt Galileiska sjön. Jesus hade uttalat sig fördelaktigt om Johannes budskap, och detta hade fått många från Kafarnaum att ansluta sig till Johannes bot- och dopkult. Sebedaios fiskarsöner Jakob och Johannes hade gått ned i december, kort efter det att Johannes hade installerat sig på sitt predikoställe nära Pella, och anmält sig för dop. De besökte Johannes en gång i veckan och försåg Jesus med färska förstahandsrapporter om evangelistens arbete.

135:8.2 (1503.5) Jesu bröder Jakob och Juda hade talat om att gå ned till Johannes för att låta döpa sig. Nu när Juda hade kommit över till Kafarnaum för sabbatsgudstjänsten beslöt både han och Jakob, efter att ha lyssnat till Jesu föreläsning i synagogan, att rådgöra med honom om sina planer. Detta hände lördag kväll den 12 januari år 26 e.Kr. och Jesus bad att de skulle uppskjuta diskussionen till nästa dag, då han skulle ge dem sitt svar. Han sov mycket lite den natten och stod i nära kontakt med Fadern i himlen. Han hade kommit överens om att ha lunch klockan tolv tillsammans med sina bröder och att då rådgiva dem angående det dop som Johannes gav. Denna söndagsmorgon arbetade Jesus som vanligt på båtvarvet. Jakob och Johannes hade anlänt med matsäcken och väntade på honom i timmerlagret, då det ännu inte var tid för middagspausen, och de visste att Jesus var mycket punktlig när det gällde sådant.

135:8.3 (1504.1) Kort före middagspausen lade Jesus ifrån sig sina verktyg, tog av sig sitt arbetsförkläde och kungjorde för de tre arbetare som fanns i samma rum endast: ”Min stund har kommit.” Han gick ut till sina bröder Jakob och Juda och sade på nytt: ”Min stund har kommit — låt oss gå till Johannes.” De gav sig genast iväg till Pella och åt sin lunch under färden. Detta hände söndagen den 13 januari. De tillbringade natten i Jordandalen och anlände nästa dag vid tolvtiden till det ställe där Johannes döpte.

135:8.4 (1504.2) Johannes hade just börjat döpa den dagens kandidater. Tjugotals botfärdiga stod i kö och väntade på sin tur när Jesus och hans två bröder tog sin plats i denna kö av allvarliga män och kvinnor som hade börjat tro på Johannes förkunnelse om det kommande riket. Johannes hade hört sig för om Jesus av Sebedaios söner. Han hade

fått höra vad Jesus hade sagt om hans förkunnelse, och han väntade dag för dag att få se Jesus framträda på scenen, men han hade inte väntat sig att välkomna honom i kön av dopkandidater.

135:8.5 (1504.3) Då Johannes var upptagen av enskildheterna med att snabbt döpa ett sådant stort antal proselyter, tittade han inte upp för att få syn på Jesus innan Människosonen stod direkt framför honom. När Johannes kände igen Jesus avbröts ceremonierna för en stund medan han välkomnade sin köttsliga kusin och frågade: ”Men varför kommer du ned i vattnet för att hälsa på mig?” Jesus svarade: ”För att underkasta mig ditt dop.” Johannes svarade: ”Men det är jag som behöver döpas av dig. Varför kommer du till mig?” Jesus viskade till Johannes: ”Ha tålamod med mig nu, ty det anstår oss att sätta detta exempel för mina bröder som står här med mig, och för att folket skall veta att min stund har kommit.”

135:8.6 (1504.4) Det fanns en ton av slutgiltighet och auktoritet i Jesu röst. Johannes skälvde av känslorörelse när han beredde sig att döpa Jesus från Nasaret vid tolvtiden måndagen den 14 januari år 26 e.Kr. i Jordanfloden. Så döpte Johannes Jesus och hans två bröder Jakob och Juda. När Johannes hade döpt dessa tre sände han iväg de andra för resten av dagen och meddelade att han skulle återuppta döpandet vid tolvtiden nästa dag. När folket höll på att avlägsna sig hörde de fyra männen, som fortfarande stod där i vattnet, ett främmande ljud och inom kort framträdde för ett ögonblick en syn direkt ovanför huvudet på Jesus, och de hörde en röst som sade: ”Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.” En stor förändring kom över Jesu ansikte, och då han kom upp från vattnet tog han under tystnad

avsked av dem och vandrade i riktning mot bergskullarna i öster.

Ingen människa såg Jesus igen under fyrtio dagar.

135:8.7 (1504.5) Johannes följde Jesus tillräckligt långt för att delge honom berättelsen om Gabriels besök hos hans mor innan någondera av dem var född, så som han så många gånger hade hört den från sin mors läppar. Han lät Jesus fortsätta på sin väg sedan han hade sagt: ”Nu vet jag med säkerhet att du är Befriaren.” Men Jesus svarade ingenting.

9. Fyrtio dagar av förkunnelse

135:9.1 (1505.1) När Johannes återvände till sina lärjungar (han hade nu omkring tjugofem till trettio som ständigt följde honom), fann han dem samlade till en allvarlig diskussion om vad som nyss hade hänt i samband med Jesu dop. De blev än mer förvånade när Johannes nu avslöjade för dem berättelsen om Gabriels besök hos Maria innan Jesus var född och även att Jesus inte sade ett enda ord till honom efter att han hade berättat det för Jesus. Det föll inget regn den kvällen, och denna grupp om drygt trettio personer samtalade länge in på den stjärnklara natten. De undrade vart Jesus hade gått, och när de skulle få se honom igen.

135:9.2 (1505.2) Efter denna dags upplevelser kom det nya och säkra toner av förkunnelse in i Johannes predikan om det kommande riket och den väntade Messias. Det var en spänd tid, dessa fyrtio dagar av väntan, väntan på att Jesus skulle återvända. Men Johannes fortsatte att predika med stor kraft, och hans lärjungar började ungefär vid

denna tid predika för de väldiga folkmassor som samlades kring Johannes vid Jordanfloden.

135:9.3 (1505.3) Under dessa fyrtio dagar av väntan spred sig många rykten ut över den omgivande landsbygden och ända till Tiberias och Jerusalem. Tusentals människor kom för att se den nya attraktionen — som enligt ryktet var Messias — i Johannes läger, men man såg inte skymten av Jesus. När Johannes lärjungar påstod att denne märklige gudsman hade gått upp i bergen tvivlade mången på hela berättelsen.

135:9.4 (1505.4) Omkring tre veckor efter det att Jesus hade lämnat dem dök en ny deputation från prästerna och fariséerna i Jerusalem upp på scenen i Pella. De frågade Johannes direkt om han var Elia eller den profet som Moses hade utlovat, och när Johannes sade ”Nej, det är jag inte”, dristade de sig till att fråga: ”Är du Messias?”

Johannes svarade: ”Nej, det är jag inte.” Då sade dessa män från Jerusalem: ”Om du inte är Elia, inte profeten och inte Messias, varför döper du då folket och åstadkommer all denna uppståndelse?”

Johannes svarade: ”Det vore bättre om de som har hört mig och tagit emot dopet av mig skulle säga vem jag är, men jag säger er att medan jag döper med vatten, har det bland oss funnits en som skall återvända för att döpa er med den Heliga Anden.”

135:9.5 (1505.5) Dessa fyrtio dagar var en svår tid för Johannes och hans lärjungar. Vad skulle Johannes förhållande till Jesus bli? Ett hundratal frågor kom upp till diskussion. Politik och självvisk strävan efter förmåner började framträda. Intensiva diskussioner uppstod kring de olika idéerna och uppfattningarna om Messias. Skulle han bli en militär ledare och en konung som David? Skulle han slå de

romerska arméerna såsom Josua hade slagit kananéerna? Eller skulle han komma för att etablera ett andligt rike? Johannes var likt minoriteten närmast av den åsikten att Jesus hade kommit för att grunda himmelriket, fastän han inte i sitt sinne hade helt klart för sig vad denna mission att etablera himmelriket skulle omfatta.

135:9.6 (1505.6) Dessa var ansträngande dagar i Johannes liv, och han bad för att Jesus skulle återvända. Några av Johannes lärjungar organiserade rekognosceringspatruller för att leta efter Jesus, men Johannes förbjöd dem och sade: ”Vår tid är i den himmelske Gudens händer; han kommer att vägleda sin utvalde Son.”

135:9.7 (1505.7) Det var tidigt på sabbatsmorgonen den 23 februari då de som hade samlats kring Johannes, medan de åt sitt morgonmål, kastade en blick mot norr och såg Jesus komma emot dem. När han kom närmare stod Johannes upp på en stor sten höjde sin melodiska röst och sade: ”Se Guds Son, världens befriare! Det var om honom jag sade: ’Efter mig kommer en som har företräde framför mig, därför att han fanns före mig.’ Av denna orsak kom jag ut från vildmarken för att predika omvändelse, döpa med vatten och förkunna att himmelriket är nära. Och nu kommer den som skall döpa er med Helig Ande. Och jag såg den gudomliga anden sänka sig över denne man, och jag hörde Guds röst förkunna: ’Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.’”

135:9.8 (1506.1) Jesus bad dem återgå till sin måltid samtidigt som han satte sig ned för att äta tillsammans med Johannes, ty hans bröder Jakob och Juda hade återvänt till Kafarnaum.

135:9.9 (1506.2) Tidigt nästa morgon sade han farväl till Johannes och hans lärjungar och återvände till Galiléen. Han gav dem inget löfte om när de igen skulle få se honom. Till Johannes som frågade om sin egen förkunnelse och uppgift sade Jesus endast: ”Min Fader skall vägleda dig nu och i framtiden liksom han har gjort i det förgångna.” Dessa två stormän skiljdes den morgonen på strandslutningen vid Jordanfloden för att aldrig mer träffas i köttslig gestalt.

10. Johannes vandrar söderut

135:10.1 (1506.3) Eftersom Jesus hade gått mot norr in i Galiléen kände sig Johannes manad att återvända söderut den väg han hade kommit. Följaktligen på söndagsmorgonen den 3 mars påbörjade Johannes och återstoden av hans lärjungar vandringen mot söder. Omkring en fjärdedel av Johannes närmaste anhängare hade under tiden gett sig av till Galiléen för att söka upp Jesus. Det låg en förvirringens sorgsenhet över Johannes. Han predikade aldrig mer så som han hade gjort innan han döpte Jesus. På något sätt kände han att ansvaret för det kommande riket inte längre vilade på hans skuldror. Han kände att hans arbete nästan var till ända; han var trötlös och ensam. Men han predikade, döpte och vandrade vidare söderut.

135:10.2 (1506.4) Johannes stannade i flera veckor nära byn Adam, och det var här han gjorde sitt minnesvärda angrepp på Herodes Antipas för att denne lagvidrigt hade tagit till sig en annan mans hustru. I juni detta år (26 e.Kr.) var Johannes tillbaka vid Jordanflodens vadställe vid Betania, där han hade börjat sin förkunnelse om det kommande

riket över ett år tidigare. Under veckorna efter det att han hade döpt Jesus förändrades Johannes predikningar undan för undan till en förkunnelse om barmhärtighet för det vanliga folket samtidigt som han med förnyad häftighet fördömde de fördärvade politiska och religiösa ledarna.

135:10.3 (1506.5) Herodes Antipas, inom vars territorium Johannes hade hållit sina predikningar, började oro sig för att Johannes och hans lärjungar skulle starta ett uppror. Herodes var också förnärmad över Johannes offentliga kritik av hans familjeangelägenheter. Med beaktande av allt detta beslöt Herodes att sätta Johannes i fängelse. Följaktligen arresterades Johannes av Herodes ombud tidigt på morgonen den 12 juni innan folkmassorna hade kommit för att höra honom predika och se honom döpa. Då veckorna gick och han inte frigavs skingrades hans lärjungar över hela Palestina, och många av dem begav sig till Galiléen för att ansluta sig till Jesu anhängare.

11. Johannes i fängelset

135:11.1 (1506.6) Johannes tid i fängelset var en ensam och något av en bitter erfarenhet för honom. Få av hans anhängare fick tillstånd att besöka honom. Han längtade efter att få träffa Jesus men måste nöja sig med att få höra om hans arbete av dem bland hans anhängare som hade blivit efterföljare till Människosonen. Han frestades ofta att tvivla på Jesus och dennes gudomliga mission. Om Jesus var Messias, varför gjorde han inget för att befria honom från denna outhärdliga fångenskap? I över ett och ett halvt års tid försmäktade denne härdade

man, som hörde hemma i Guds fria natur, i detta usla fängelse. Denna erfarenhet var en stor prövning för hans tro på och lojalitet gentemot Jesus. I själva verket var hela denna erfarenhet en stor prövning till och med för hans tro på Gud. Många gånger frestades han att betvivla även äktheten av sin egen mission och erfarenhet.

135:11.2 (1507.1) Efter det att Johannes hade varit i fängelse flera månader kom en grupp av hans lärjungar till honom, och sedan de hade berättat om Jesu offentliga verksamhet sade de: "Så du ser, Lärare, att den som var hos dig vid övre loppet av Jordanfloden, för honom går det väl och han tar emot alla som kommer till honom. Han till och med sitter till bords med publikaner och syndare. Du vittnade modigt om honom, och dock gör han inget för att få dig frigiven." Men Johannes svarade sina vänner: "Denne man kan inget göra om det inte givits honom av hans Fader i himlen. Ni minns väl att jag sade: 'Jag är inte Messias, men jag är den som har blivit utsänd för att bereda vägen för honom.' Och det gjorde jag. Brudgummen är den som har bruden, men brudgummens vän som står nära intill och hör på honom gläder sig storligen åt brudgummens röst. Den glädjen har nu blivit min helt och hållet. Han måste bli större och jag bli mindre. Jag kommer från denna värld och jag har förkunnat mitt budskap. Jesus från Nasaret kommer ned till jorden från himlen och står över oss alla. Människosonen har stigit ned från Gud, och Guds ord förkunnar han för er. Ty Fadern i himlen mäter inte ut anden med mått åt sin egen Son. Fadern älskar sin Son och skall snart sätta allting i denne Sons händer. Den som tror på Sonen har evigt liv. Och dessa ord som jag talar är sanna och bestående."

135:11.3 (1507.2) Dessa lärjungar var förvånade över Johannes uttalande, så pass mycket att de avlägsnade sig utan ett ord. Johannes var också mycket upprörd, ty han insåg att han hade uttalat en profetia. Aldrig mer tvivlade han helt på Jesu mission och gudomlighet. Men det var en svår besvikelse för Johannes att Jesus inte sände något bud till honom, att han inte kom för att träffa honom, att han inte använde något av sin stora makt för att befria honom från fängelset. Men Jesus visste om allt detta. Han hyste en stor kärlek till Johannes, men då han nu var fullt medveten om sin gudomliga natur och väl kände till de stora ting som förbereddes för Johannes när denne hade lämnat denna värld, och då han också visste att Johannes arbete på jorden var avslutat tvingade han sig till att inte ingripa i den naturliga utvecklingen av den store förkunnarens och profetens livsskede.

135:11.4 (1507.3) Denna långa ovisshet i fängelset var mänskligt outhärdlig. Endast några få dagar före sin död sände Johannes igen betrodda budbärare till Jesus för att fråga: ”Är mitt arbete till ända? Varför försmäktar jag i fängelse? Är du verkligen Messias, eller skall vi vänta på någon annan?” När dessa två lärjungar framförde detta budskap till Jesus svarade Människosonen: ”Gå tillbaka till Johannes och berätta för honom att jag inte har glömt honom, men att han må lida även detta för mig, ty det anstår oss att uppfylla all rättfärdighet. Berätta för Johannes vad ni har sett och hört — att för de fattiga förkunnas glädjens budskap — och till slut, säg till den älskade härolden för min jordiska mission att han skall bli rikligt välsignad i den kommande tidsåldern blott han inte vid något tillfälle tvivlar och snubblar över mig.” Detta var det sista ord som Johannes fick från

Jesus. Budskapet tröstade honom storligen och gjorde mycket till för att stärka hans tro och bereda honom för hans köttsliga livs tragiska slut som inträffade kort efter denna minnesvärda händelse.

12. Johannes Döparens död

135:12.1 (1508.1) Emedan Johannes verkade i södra Perea när han arresterades fördes han omedelbart till fängelset i fästningen vid Machaerus, där han hölls inspärrad ända till sin avrättning. Herodes härskade över såväl Perea som över Galiléen, och vid denna tid höll han residens i Perea både i Julias och i Machaerus. I Galiléen hade det officiella residenset flyttats från Sepforis till den nya huvudstaden Tiberias.

135:12.2 (1508.2) Herodes vågade inte frige Johannes av rädsla för att denne kunde anstifta uppror. Han vågade inte låta döda honom av rädsla för att folkmassorna i huvudstaden kunde revoltera, ty tusentals pereabor trodde att Johannes var en helig man, en profet. Därför höll Herodes nasirförkunnaren i fängelse, då han inte visste vad han annars skulle göra med honom. Flera gånger hade Johannes varit inför Herodes, men aldrig gick han med på att antingen avlägsna sig från Herodes domäner eller att avstå från all offentlig verksamhet om han släpptes fri. Denna nya oro, som gällde Jesus från Nasaret och som ständigt tilltog, påminde Herodes om att det inte nu var rätt tid att frige Johannes. Dessutom var Johannes också offer för Herodias, Herodes olagliga hustrus, våldsamma och brinnande hat.

135:12.3 (1508.3) Vid talrika tillfällen förde Herodes samtal med Johannes om himmelriket, men fastän dennes budskap ibland gjorde ett djupt intryck på Herodes vågade han inte frige honom från fängelset.

135:12.4 (1508.4) Eftersom mycket byggnadsarbete fortfarande pågick i Tiberias vistades Herodes en betydande del av tiden i sina residens i Perea, och han hade en viss förkärlek för fästningen vid Machaerus. Det tog flera år innan alla de offentliga byggnaderna och det officiella residenset i Tiberias var helt färdiga.

135:12.5 (1508.5) För att fira sin födelsedag arrangerade Herodes en storslagen fest för sina främsta officerare och andra högt uppsatta styresmän i Galiléen och Perea på palatset i Machaerus. Då Herodias inte hade lyckats få Johannes avrättad genom en direkt vädjan till Herodes tog hon nu till sin uppgift att få Johannes dödad med hjälp av en slug plan.

135:12.6 (1508.6) Under loppet av kvällens festligheter och underhållning förde Herodias fram sin dotter som dansade för banketttagarna. Herodes var mycket förtjust över den unga damens uppträdande, kallade henne inför sig och sade: ”Du är förtjusande. Jag är mycket nöjd med dig. Be mig på denna min födelsedag om vad du än önskar, och du skall få det, ända till hälften av mitt rike.” Herodes gjorde allt detta medan han var kraftigt påverkad av de många vinbägare han tömt. Den unga damen drog sig åt sidan och frågade sin mor vad hon skulle be av Herodes. Herodias sade: ”Gå till Herodes och be om Johannes Döparens huvud.” Den unga kvinnan återvände till bankettbordet och sade till Herodes: ”Jag ber om att du genast ger mig Johannes Döparens huvud på ett fat.”

135:12.7 (1508.7) Herodes fylldes av rädsla och sorg, men på grund av sin ed och alla som satt till bords med honom, ville han inte vägra begäran. Herodes Antipas sände en soldat, som han befälde att föra in Johannes huvud. Så blev Johannes den natten halshuggen i fängelset, och soldaten kom med profetens huvud på ett fat och överlämnade det till den unga kvinnan i bankettsalens borte ände. Den unga damen gav fatet till sin mor. När Johannes lärjungar fick höra om detta kom de till fängelset för att få Johannes kropp, och efter att de hade lagt den i en gravkammare gav de sig av för att underrätta Jesus.

Urantiaboken

<< [Kapitel 135](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 137](#) >>

Kapitel 136

Dopet och de fyrtio dagarna

136:0.1 (1509.1) JESUS började sin offentliga verksamhet när folkets intresse för Johannes förkunnelse var som störst och vid en tid då det judiska folket i Palestina befann sig i spänd förväntan på att Messias skulle framträda. Det fanns en stor kontrast mellan Johannes och Jesus. Johannes arbetade otåligt och allvarligt, men Jesus var en lugn och glad arbetare. Endast några få gånger i hela sitt liv hade han bråttom. Jesus var en vederkvickande tröst för världen och något av ett exempel. Johannes var knappast en tröst eller ett exempel. Han förkunnade himmelriket men trädde knappast in i dess glädje. Fastän Jesus talade om Johannes som den störste av den gamla ordningens profeter, sade han också att den minsta av dem som såg den nya

vägens stora ljussken och med hjälp därav gick in i himmelriket sannerligen var större än Johannes.

136:0.2 (1509.2) När Johannes förkunnade det kommande riket var huvudtemat i hans budskap: Omvänd er! Fly från den kommande vreden. När Jesus började predika kvarstod uppmaningen till omvändelse, men detta budskap följdes alltid av evangeliet, det glädjebudskapet om fröjden och friheten i det nya riket.

1. Uppfattningarna om den väntade Messias

136:1.1 (1509.3) Judarna hade många uppfattningar om den väntade befriaren, och var och en av dessa olika messianiska meningsinriktningar kunde som bevis för sina påståenden hänvisa till uttalanden i hebréernas skrifter. Allmänt taget ansåg judarna att deras nationella historia började med Abraham och att den skulle kulminera med Messias och den nya tidsåldern i Guds rike. Under tidigare tider hade de tänkt sig denna befriare som "Herrens tjänare", sedan som "Människosonen", och under senare tider hade en del rentav gått så långt som till att tala om Messias som "Guds Son". Men oberoende av om han kallades "Abrahams säd" eller "Davids son" var alla överens om att han skulle vara Messias, "den smorde". På detta sätt utvecklades uppfattningen från "Herrens tjänare" till "Davids son", "Människosonen" och "Guds Son".

136:1.2 (1509.4) Under Johannes och Jesu tid hade de mer lärda judarna utvecklat en uppfattning om den kommande Messias som en

fulländad och representativ israelit som i sig, i egenskap av ”Herrens tjänare”, skulle förena profetens, prästens och konungens trefaldiga ämbete.

136:1.3 (1509.5) Judarna trodde innerligt att så som Mose med sina mirakulösa bragder hade befriat deras fäder från fångenskapen i Egypten, så skulle den kommande Messias befria det judiska folket från det romerska överväldet genom ännu större och mäktiga mirakel och underverk för judarnas rasliga triumf. Rabbinerna hade från skrifterna samlat ihop nästan femhundra ställen som, trots att de var uppenbart motstridiga, av dem försäkrades profetera om den kommande Messias. Bland alla dessa detaljer beträffande tidpunkt, förfarande och funktion förlorade de nästan fullständigt ur sikte den utlovade Messias *personlighet*. De sökte snarare ett upprättande av den judiska nationella äran — Israels världsliga upphøjelse — än frälsandet av världen. Det är därför uppenbart att Jesus från Nasaret aldrig kunde tillfredsställa denna materialistiska messiasuppfattning i det judiska sinnet. Om de blott hade betraktat dessa profetiska uttalanden i ett annat ljus, så skulle många av de förmodade messianska profetiorna helt naturligt ha berett deras sinnen att ta emot Jesus som avslutare av en bestämd tidsålder och instiftare av en ny och bättre domperiod med barmhärtighet och frälsning för alla nationer.

136:1.4 (1510.1) Judarna hade uppfostrats till att tro på läran om *Shekinah*. Men denna allmänt vedertagna symbol för den Gudomliga Närvaron stod inte att se i templet. De trodde att Messias ankomst skulle medföra dess återställande. De hade förvirrande uppfattningar om arvssynd och människans förment onda natur. En del lärde att

Adams synd hade förbannat människosläktet, och att Messias skulle avlägsna denna förbannelse och återföra människan till gudomlig gunst. Andra lärde att när Gud skapade människan hade han försett hennes varelse med både en god och en ond natur, att han blev mycket besviken när han såg vad detta arrangemang ledde till och att ”han ångrade att han hade gjort människan på detta sätt”. De som lärde detta trodde att Messias skulle komma för att återlösa människan från hennes medfödda onda natur.

136:1.5 (1510.2) Majoriteten av judarna trodde att de fortsatte att försmäkta under romarnas välde på grund av sina nationella synder och på grund av de halvhjärtade icke-judiska proselyterna. Den judiska nationen hade inte helhjärtat gjort *bot och bättring*, därför framsköt Messias sin ankomst. Det talades mycket om ånger och bot; därför fick Johannes förkunnelse ”Omvänd er och tag emot dopet, ty himmelriket är nära” en mäktig och omedelbar genklang. För en from jude kunde himmelriket betyda endast en enda sak: Messias ankomst.

136:1.6 (1510.3) Det fanns ett särdrag i Mikael's utgivning som var helt främmande för den judiska uppfattningen om Messias, nämligen *föreningen* av de två naturerna: den mänskliga och den gudomliga. Judarna hade i olika sammanhang tänkt sig Messias som en fulländad människa, som en övermänniska eller rentav som en gudomlig varelse, men de hade aldrig tänkt sig en *förening* av det mänskliga och det gudomliga. Detta var den stora stötestenen för Jesu första lärjungar. De förstod den mänskliga uppfattningen om Messias som Davids son, så som de tidigare profeterna hade framfört den. De förstod också uppfattningen om Messias som Människosonen, den övermänskliga uppfattningen hos Daniel och en del av de senare

profeterna, och rentav som Guds Son, så som Messias beskrevs av författaren till Enoks bok och av en del av hans samtida. Men aldrig hade de för ett ögonblick övervägt den riktiga uppfattningen om föreningen av de två naturerna, den mänskliga och den gudomliga, i en och samma jordiska person. Skaparens inkarnering i den skapades gestalt hade inte på förhand uppenbarats. Den uppenbarades först i Jesus. Världen visste inget om sådana ting förrän Skaparsonen tog köttslig gestalt och levde bland de dödliga i världen.

2. Jesu dop

136:2.1 (1510.4) Jesus döptes när Johannes förkunnelse stod som högst, när hela Palestina var i eld och lågor av förväntan på hans budskap — ”Guds rike är nära” — när hela det judiska samfundet ägnade sig åt en allvarlig och högtidlig självprövning. Judarnas sinne för solidaritet inom folkgruppen var mycket djupgående. Judarna trodde inte endast att en fars synder kunde drabba hans barn, utan de hade också en fast tro på att en enskild individs synd kunde kasta en förbannelse över hela nationen. Följaktligen ansåg sig inte alla som underkastade sig Johannes dop vara skyldiga till de uttryckliga synder som Johannes fördömde. Många fromma själar döptes av Johannes för Israels välgång. De fruktade att någon omedveten synd som de hade begått kunde fördröja Messias ankomst. De kände sig att de tillhörde en skuldbelastad och syndastraffad nation, och de kom för att ta emot dopet för att därigenom kunna visa fram frukter av hela folkets botfärdighet. Det är därför uppenbart att inte Jesus i något

avseende tog emot Johannes dop som en omvändelserit eller för syndernas förlåtelse. Då Jesus tog emot dopet av Johannes följde han endast många fromma israeliters exempel.

136:2.2 (1511.1) När Jesus från Nasaret steg ned i Jordanfloden för att låta sig döpas var han en dödlig av denna värld och som hade nått höjdpunkten i människans evolutionära utveckling i allt som hade samband med seger över sinnet och identifiering med anden. Han stod i Jordanfloden den dagen som en fulländad dödlig från tidens och rymdens evolutionära världar. Fulländad synkronisering och fullständig kommunikation hade etablerats mellan Jesu dödliga sinne och hans inneboende ande-Riktare, den gudomliga gåvan från hans Paradisfader. Just en sådan Riktare finns i det inre hos alla normala varelser som lever på Urantia efter Mikael's uppstigning till ledarskapet för sitt universum, utom att Jesu Riktare på förhand hade förberetts för denna speciella mission genom att på ett liknande sätt vistas i det inre hos en annan övermänsklig varelse som var inkarnerad i köttslig gestalt, nämligen Makiventa Melkisedek.

136:2.3 (1511.2) I vanliga fall, när en dödlig i en värld når dessa höga nivåer av personlighetsfulländning, inträffar sådana förberedande företeelser i fråga om andlig upphöjelse vilka slutligen leder till att den dödligas mognade själ fusioneras med dess associerade gudomliga Riktare. Man kunde vänta sig att en sådan förändring skulle ske i personlighetserfarenheten hos Jesus från Nasaret just denna dag då han steg ned i Jordanfloden för att tillsammans med sina två bröder döpas av Johannes. Denna ceremoni var slutscenen i hans rent mänskliga liv på Urantia, och många övermänskliga observatörer väntade sig att få bevittna Riktarens fusion med det sinne där den

hade haft sin boning, men de fick alla se sig besvikna. Något nytt och ännu större inträffade. När Johannes lade sina händer på Jesus för att döpa honom tog Riktaren i Jesu inre slutligt farväl av Joshua ben Josefs fulländade människosjäl. Efter någon stund återvände denna gudomliga entitet från Divinington som en Personaliserad Riktare och ledare för sina gelikar över hela lokaluniversumet Nebadon. Sålunda såg Jesus sin egen tidigare gudomliga ande sänka sig ned när den återvände till honom i personaliserad form. Denna samma ande, som härstammade från Paradiset, hörde han nu säga: ”Detta är min älskade Son, i vilken jag har funnit behag.” Johannes samt Jesu två bröder hörde också dessa ord. Johannes lärjungar som stod vid vattenbrynet hörde inte dessa ord, inte heller såg de synen av den Personaliserade Riktaren. Endast Jesu ögon såg den Personaliserade Riktaren.

136:2.4 (1511.3) När den återvända och nu förhärligade Personaliserade Riktaren hade sålunda uttalat sig, var allting tyst. Medan de alla fyra dröjde kvar i vattnet såg Jesus upp till Riktaren, som fanns nära intill, och bad: ”Min Fader, du som härskar i himlen, helgat vare ditt namn. Låt ditt rike komma! Låt din vilja ske på jorden, så som i himlen.” Då han hade bett ”öppnade sig himlarna” och Människosonen såg den syn som den nu Personaliserade Riktaren visade av honom själv som en Guds Son, sådan han var innan han kom till jorden i de dödligas köttliga gestalt och sådan han skulle vara när inkarnationslivet var avslutat. Denna himmelska syn sågs endast av Jesus.

136:2.5 (1512.1) Det var den Personaliserade Riktarens röst som Johannes och Jesus hörde, och den talade för den Universelle Fadern, ty Riktaren är av, och som, Paradisfadern. Under hela återstoden av

Jesu jordiska liv var denna Personaliserade Riktare associerad med honom i alla hans bemödanden. Jesus stod i ständig förbindelse med denna förhärligade Riktare.

136:2.6 (1512.2) När Jesus döptes ångrade han inte några missgärningar. Han bekände inte någon synd. Hans dop var ett helgande till att göra den himmelske Faderns vilja. Vid sitt dop hörde han sin Faders omisskännliga kallelse, den slutliga maningen att sköta sin Faders angelägenheter, och han drog sig tillbaka till ensamheten i fyrtio dagar för att tänka över de mångahanda problemen. Då Jesus sålunda för en tid drog sig tillbaka från aktiv personlighetskontakt med sina jordiska medmänniskor, följde han — sådan han var och på Urantia — precis samma förfarande som är i bruk i morontivärldarna närhelst en uppstigande dödlig fusioneras med den Universelle Faderns närvaro i sitt inre.

136:2.7 (1512.3) Denna dag då dopet skedde avslutades det rent mänskliga liv som Jesus levde. Den gudomlige Sonen har funnit sin Fader, den Universelle Fadern har funnit sin inkarnerade Son, och de talar med varandra.

136:2.8 (1512.4) (Jesus var nästan trettioett och ett halvt år gammal när han döptes. När Lukas säger att Jesus döptes under det femtonde året av kejsare Tiberius regeringstid, vilket vore år 29 e.Kr. emedan Augustus dog år 14 e.Kr., bör man minnas att Tiberius var medkejsare till Augustus i två och ett halvt år före Augustus död och att han hade låtit prägla mynt till sin ära i oktober år 11 e.Kr. Det femtonde året av hans faktiska regeringstid var därför just detta år 26 e.Kr., det år då

Jesus döptes. Detta var också det år då Pontius Pilatus inledde sitt styre som landshövding över Judéen.)

3. De fyrtio dagarna

136:3.1 (1512.5) Jesus hade uthärdat den stora frestelsen under sin utgivning som dödlig före sitt dop när han hade vänts av daggen på Hermonberget i sex veckors tid. Där på Hermonberget hade han som en världens dödlig, utan hjälp, mött och besekrat Urantias pretendent, Caligastia, denna världs prins. Denna händelserika dag hade Jesus från Nasaret införts i universums register som Urantias Planetprins. Och denne Prins av Urantia, som snart skulle utropas till suprem Härskare över Nebadon, drog sig nu tillbaka till fyrtio dagar av avskildhet för att göra upp planer och bestämma om tillvägagångssättet vid förkunnandet av det nya gudsriket i människornas hjärtan.

136:3.2 (1512.6) Efter sitt dop tillbringade Jesus fyrtio dagar med att anpassa sig till de förändrade relationer i världen och universum som hade orsakats av personaliseringen av hans Riktare. Under denna sin isolering i Pereens bergskullar bestämde han sig för de principer som han skulle följa och de metoder som han skulle tillämpa i sitt jordiska livs nya och förändrade skede som han stod i begrepp att inleda.

136:3.3 (1512.7) Jesus drog sig inte tillbaka till avskildhet för att fasta och för att plåga sin själ. Han var inte en asket, och han kom för att för evigt göra slut på alla sådana föreställningar beträffande sättet att närma sig Gud. Hans orsaker till att söka sig till denna enskildhet var

helt andra än de som hade motiverat Mose och Elia, och även Johannes Döparen. Jesus var då fullt medveten om sitt förhållande till det universum som han själv hade skapat och även till universernas universum, övervakat av Paradisfadern, hans Fader i himlen. Han mindes nu fullständigt utgivningsuppdraget och de instruktioner som hans äldre broder Immanuel hade gett innan han inlät sig på sin inkarnation på Urantia. Han förstod nu klart och fullt alla dessa vittomfattande relationer, och han ville vara för sig själv för en tid av stilla meditation, så att han kunde tänka ut planerna och besluta om sätten att genomföra sin offentliga verksamhet till förmån för denna värld och alla andra världar i hans lokaluniversum.

136:3.4 (1513.1) När Jesus vandrade omkring i bergen och sökte efter ett lämpligt skyddat ställe mötte han universumets ledande verkställare, Gabriel, den Klara Morgonstjärnan i Nebadon. Gabriel återupprättade nu den personliga förbindelsen med universumets Skaparson. Det var deras första direkta möte efter det att Mikael tog farväl av sina medarbetare i Salvington när han begav sig till Edentia som förberedelse för sin utgivning på Urantia. Enligt uppdrag av Immanuel och med fullmakt av Dagarnas Forna i Uversa framförde Gabriel nu information till Jesus som angav att hans utgivningserfarenhet på Urantia var praktiskt taget avslutad vad beträffar intjänandet av en fulländad överhöghet i hans universum och avslutandet av Lucifers uppror. Det föregående uppnåddes den dag då han döptes, när personaliseringen av hans Riktare utvisade fulländningen och fullbordandet av hans utgivning i de dödligas köttsliga gestalt, och det senare var ett historiskt faktum den dag då han kom ned från Hermonberget för att göra sällskap med den

väntande gossen Tiglath. Jesus informerades nu från högsta instans i lokaluniversumet och i superuniversumet om att hans utgivningsarbete var avslutat i mån som det påverkade hans personliga ställning i förhållande till överhögheten och upproret. Han hade redan fått denna försäkran direkt från Paradiset i den syn han såg vid dopet och i den företeelse som personaliseringen av Tankeriktaren i hans inre innebar.

136:3.5 (1513.2) Medan Jesus dröjde kvar på berget och talade med Gabriel framträdde Konstellationsfadern från Edentia personligen för Jesus och Gabriel och sade: ”Registreringarna har fullbordats. Mikaels, nummer 611.121, överhöghet i sitt universum Nebadon vilar fullbordad vid den Universelle Faderns högra sida. Jag för med mig från din stödjare och broder Immanuel din utgivningsbefrielse från inkarnationen på Urantia. Det står dig fritt att nu eller närsomhelst senare på det sätt du själv finner bäst avsluta din inkarnationsutgivning, uppstiga till din Faders högra sida, inta ditt härskarämbete i och erhålla din välförtjänta ovillkorliga överhöghet över Nebadon. Jag intygar också att enligt bemyndigande från Dagarnas Forna har registreringarna i superuniversumet fullbordats när det gäller avslutandet av hela syndupproret i ditt universum och beviljandet av fullständig och obegränsad befogenhet för dig att behandla alla sådana eventuella omvälvningar i framtiden. I tekniskt avseende är ditt arbete på Urantia och i en dödlig varelses köttsliga gestalt avslutat. Det står dig fritt att hädanefter välja din egen kurs.”

136:3.6 (1513.3) När Edentias Högste Fader hade tagit avsked höll Jesus en lång konferens med Gabriel om universumets välfärd, och samtidigt med sina hälsningar till Immanuel framförde han sin

försäkran om att han, i det arbete som han stod i beråd att inleda på Urantia, alltid skulle hålla i minnet de råd han hade fått i samband med uppdraget som han hade givits i Salvington före sin utgivning.

136:3.7 (1514.1) Under alla dessa fyrtio dagar av isolering var Jakob och Johannes, Sebedaios söner, sysselsatta med att söka efter Jesus. Många gånger var de helt nära det ställe där han vistades, men de fann honom aldrig.

4. Planer för den offentliga verksamheten

136:4.1 (1514.2) Dag efter dag uppe i bergen formulerade Jesus planerna för återstoden av sin utgivning på Urantia. Det första han beslöt var att inte undervisa samtidigt med Johannes. Han tänkte hålla sig relativt tillbakadragen tills Johannes arbete nådde sitt ändamål eller fick ett plötsligt slut av att han fängslades. Jesus visste mycket väl att Johannes orädda och taktlösa predikande förr eller senare skulle väcka rädslor och fiendskap hos myndigheterna. Med beaktande av Johannes ovissa situation började Jesus definitivt göra upp sitt program för den offentliga verksamheten till förmån för sitt folk och hela världen, till förmån för varje bebodd värld i hela hans vidsträckta universum. Mikaels utgivning i dödlig gestalt skedde *på* Urantia men *för* alla världar i Neadon.

136:4.2 (1514.3) Det första Jesus gjorde sedan han hade tänkt igenom den allmänna planen för koordinering av sitt program med Johannes

rörelse var att i sitt sinne gå igenom Immanuels instruktioner. Noggrant tänkte han över de råd han hade fått beträffande sina arbetsmetoder och om att han inte skulle lämna någon bestående skrift på planeten. Aldrig mer skrev Jesus på något annat än sand. Under sitt nästa besök i Nasaret förstörde Jesus, till stor sorg för sin bror Josef, allt vad han hade skrivit på brädstumpar som fanns i snickarverkstaden och som hängde på väggarna i det gamla hemmet. Jesus begrundade ingående Immanuels råd beträffande hans ekonomiska, sociala och politiska inställning till världen sådan han fann den.

136:4.3 (1514.4) Jesus fastade inte under sin fyrtio dagars isolering. Den längsta tid han gick utan att äta var hans två första dagar i bergen, när han var så försjunken i sina tankar att han glömde allt ätande. Men på tredje dagen gick han redan för att hämta mat. Inte heller *frestades* han under denna tid av några onda andar eller upproriska personligheter stationerade i denna värld eller som kom från någon annan värld.

136:4.4 (1514.5) Dessa fyrtio dagar var det tillfälle då det mänskliga och det gudomliga sinnet höll den slutliga överläggningen med varandra, eller snarare det första tillfälle då dessa två sinnen verkligen fungerade som det enda sinne de nu hade blivit. Resultaten från denna avgörande meditationsperiod utvisade slutgiltigt att det gudomliga sinnet hade segrat och andligen fått herraväldet över det mänskliga intellektet. Människans sinne har från denna stund blivit Guds sinne, och fastän människosinnets jag alltid är närvarande säger detta förändligade människosinne alltid: "Ske inte min vilja, utan din."

136:4.5 (1514.6) Tilldragelserna under denna händelserika tid var inte ett uthungrat och försvagat sinnes fantastiska visioner, inte heller var de de förvirrade och barnsliga symbolismer som senare infördes i skrifterna som ”Jesu frestelser i öknen”. Snarare var detta en period för Jesus att tänka igenom hela sitt händelserika och varierande livsskede under utgivningen på Urantia och att noggrant göra upp sådana planer för den fortsatta verksamheten vilka bäst skulle tjäna denna värld samtidigt som de också bidrog något till en förbättring för alla andra sfärer som var isolerade som följd av upproret. Jesus tänkte igenom hela tidsrymden för mänskligt liv på Urantia, från Andon och Fontas dagar fram till Adams försummelse och vidare till den verksamhet som Melkisedek i Salem hade bedrivit.

136:4.6 (1514.7) Gabriel hade påmint Jesus om att det fanns två vägar enligt vilka han kunde manifesteras sig för världen i det fall att han valde att stanna en tid på Urantia. Det gjordes klart för Jesus att hans val härvidlag inte på något sätt påverkade vare sig hans överhöghet i universumet eller avslutandet av Lucifers uppror. Dessa två vägar för världsmission var:

136:4.7 (1515.1) 1. Hans egen väg — den väg som kunde förefalla mest angenäm och resultatrik med tanke på de omedelbara behoven i denna värld och den nuvarande uppbyggelsen av hans eget universum.

136:4.8 (1515.2) 2. Faderns väg — som innebar att exemplifiera ett framsynt ideal för de skapades liv, sådant de höga personligheterna i Paradisets administration av universernas universum såg framför sig detta ideal.

136:4.9 (1515.3) Det gjordes sålunda klart för Jesus att det fanns två sätt enligt vilka han kunde ordna återstoden av sitt jordiska liv. Vartdera sättet hade något som talade för det, sett i ljuset av den situation som var omedelbart förestående. Människosonen såg klart att hans val mellan dessa två tillvägagångssätt inte påverkade hans mottagande av överhögheten i universumet. Den saken var redan avgjord och förseglad i universernas universums arkiv och väntade endast på att han personligen gjorde anspråk på denna överhöghet. Men det antyddes för Jesus att hans Paradisbroder, Immanuel, skulle känna stor tillfredsställelse om han, Jesus, skulle finna det lämpligt att avsluta sitt jordiska livsskede som inkarnerad på samma ädla sätt som han hade börjat det, alltid underställd Faderns vilja. Under tredje dagen av sin isolering lovade Jesus sig själv att gå tillbaka till världen för att avsluta sitt jordiska livsskede och att i de situationer som medförde ett val mellan två vägar alltid välja Faderns vilja. Han levde sitt återstående jordiska liv alltid trogen detta beslut. Ända till det bittra slutet underställde han ofelbart sin egen suveräna vilja den himmelske Faderns vilja.

136:4.10 (1515.4) De fyrtio dagarna i vildmarksbergen var inte en tid av stor frestelse, utan snarare en tid då Mästaren fattade *stora beslut*. Under dessa dagar av enskild gemenskap med sig själv och sin Faders direkta närvaro — den Personaliserade Riktaren (han hade inte längre någon personlig serafväktare) — kom han ett efter ett fram till de stora beslut som skulle styra hans verksamhetsprinciper och beteende under resten av hans jordiska livsskede. Senare blev traditionen om en stor frestelse knuten till denna period av isolering genom en förväxling med de fragmentariska berättelserna om kampen på

Hermonberget och dessutom på grund av att det var sed att låta alla stora profeter och mänskliga ledare inleda sitt offentliga livsskede med att genomgå dessa förmodade perioder av fasta och bön. Jesus hade alltid haft för sed, när han stod inför nya och allvarliga beslut, att dra sig tillbaka till gemenskap med sin egen ande för att kunna få veta Guds vilja.

136:4.11 (1515.5) I allt sitt planerande för återstoden av sitt jordiska liv kände Jesus alltid en slitning i sitt människohjärta mellan två motsatta verksamhetslinjer:

136:4.12 (1515.6) 1. Han hade en stark önskan att vinna sitt folk — och hela världen — till att tro på honom och att acceptera det nya andliga riket. Han kände väl till folkets idéer om den kommande Messias.

136:4.13 (1515.7) 2. Att leva och arbeta så som han visste att hans Fader skulle godkänna, att utföra sitt arbete också till förmån för andra behövande världar, och att under rikets etablerande fortsättningsvis uppenbara Fadern och visa upp hans gudomliga kärleksnatur.

136:4.14 (1515.8) Under alla dessa händelserika dagar bodde Jesus i en uråldrig bergsgrotta, ett skydd inne i sidan av bergskullarna nära en by som en gång kallades Bet Adis. Han drack från en liten källa som sprang fram från sidan av bergskullen nära detta bergsskydd.

5. Det första stora beslutet

136:5.1 (1516.1) På tredje dagen efter det att Jesus hade inlett denna dialog mellan sig själv och sin Personaliserade Riktare visades för Jesus i en syn Nebadons församlade himmelska härskaror, som av

sina kommandörer hade sänts för att tjäna deras älskade Härskares vilja. Denna mäktiga härskara omfattade tolv legioner serafer och proportionella antal av varje annan klass av universumets intelligenser. Det första stora beslutet för Jesus när han befann sig i avskildhet gällde frågan om han skulle eller inte skulle kalla på dessa mäktiga personligheter i samband med det förestående programmet för hans offentliga verksamhet på Urantia.

136:5.2 (1516.2) Jesus beslöt att *inte* använda sig av en enda personlighet i denna väldiga ansamling, såvida det inte blev uppenbart att detta var *Faderns vilja*. Trots detta generella beslut stannade denna väldiga härskara hos honom under resten av hans jordiska liv, ständigt beredd att lyda minsta uttryck för deras Härskares vilja. Fastän Jesus inte med sina människoögon ständigt såg dessa närvarande personligheter, såg den med honom associerade Personaliserade Riktaren dem ständigt och kunde kommunicera med dem alla.

136:5.3 (1516.3) Innan Jesus kom ned från dessa fyrtio dagars avskildhet i bergen gav han det direkta befälet över denna närvarande härskara av universumpersonligheter till sin nyligen Personaliserade Riktare, och i över fyra år enligt Urantiatid fungerade dessa utvalda personligheter från varje klass av universumintelligenser lydigt och respektfullt under den visa vägledningen av denna förhärligade och erfarna Personaliserade Mysterieledsagare. När Riktaren, som en gång var en del av Paradisfadern och hans väsen, övertog befälet över denna mäktiga församling försäkrades Jesus om att i ingen händelse skulle dessa övermänskliga representanter tillåtas tjäna eller manifestera sig i samband med eller till förmån för hans jordiska

livsskede, såvida det inte visade sig att Fadern ville ett sådant ingripande. Med ett enda stort beslut avsåg sig Jesus sålunda frivilligt allt övermänskligt samarbete i alla ärenden som gällde återstoden av hans dödliga livsskede, såvida inte Fadern av sig själv valde att ta del i någon viss händelse eller episod under Sonens jordiska verksamhet.

136:5.4 (1516.4) Vid accepterandet av detta befäl över universumets härskaror som stod beredda att tjäna Kristus Mikael, var den Personaliserade Riktaren mycket noggrann med att påpeka för Jesus att även då en sådan samling universumvarelser, genom deras Skapares delegerade befogenhet, kunde begränsas till sina *rymd*aktiviteter, verkade dessa begränsningar emellertid inte i samband med deras funktion i *tiden*. Denna inskränkning kom sig av att Riktarna inte längre är tidsvarelser när de väl har blivit personaliserade. Följaktligen påmindes Jesus om att fastän Riktarens kontroll över de levande intelligenser som hade underställts hans befäl var fullständig och perfekt i allt som rörde *rymd*, kunde sådana perfekta begränsningar inte påföras när det gällde *tid*. Riktaren sade: ”Jag skall i enlighet med dina anvisningar hindra användningen av denna närvarande härskara av universumets intelligenser på varje sätt i anslutning till ditt jordiska livsskede, utom i de fall då Paradisfadern befäller mig att frigöra sådana representanter för att den gudomliga vilja som du har valt måtte ske, och i de fall då du enligt din förenade gudomliga och mänskliga vilja väljer eller gör något som endast när det gäller *tiden* innebär en avvikelse från den naturliga ordningen på jorden. I alla sådana fall är jag maktlös, och dina skapade varelser som har församlats här fulländade och förenade i sin kraft är likaså

maktlösa. Om ditt förenade väsen någon gång hyser sådana önsknings, kommer de påbud som dessa val ger upphov till att genast verkställas. Din önskan i alla sådana fall medför en förkortning av tiden, så att tankeskapelsen *omedelbart* förverkligas. Under mitt befäl utgör detta den största möjliga begränsning som kan anläggas på din potentiella suveränitet. I mitt eget medvetande existerar inte tiden, och därför kan jag inte begränsa dina varelser i något som ansluter sig till den.”

136:5.5 (1517.1) Sålunda blev Jesus underrättad om de praktiska följderna av sitt beslut att fortsätta att leva som en människa bland människor. Han hade med ett enda beslut uteslutit alla sina närvarande universumhärskaror av olikartade intelligenser från att ta del i hans förestående offentliga verksamhet förutom i sådana fall som endast gällde *tiden*. Det blir därför uppenbart att varje eventuellt övernaturligt eller förment övermänskligt bidrag till Jesu verksamhet enbart gällde eliminerandet av tiden, såvida inte Fadern i himlen uttryckligen bestämde annorlunda. Det var inte möjligt att något mirakel, någon barmhärtighetsgärning eller annan möjlig händelse som inträffade i samband med Jesu återstående jordiska bemödanden till sin art eller karaktär kunde vara en handling som överskred de naturlagar som har etablerats och som regelmässigt fungerar i samband med människans angelägenheter under hennes liv på Urantia *utom* vid dessa särskilt nämnda fall som gällde *tiden*. Naturligtvis kunde inga begränsningar åläggas manifestationerna av ”Faderns vilja”. Eliminerandet av tiden i samband med en uttryckt önskan hos denne potentielle Härskare över ett universum kunde endast undvikas genom en direkt och uttrycklig *vilje* akt hos denna Gud-människa för

att tiden, så som den anslöt sig till ifrågavarande handling eller händelse, *inte skulle förkortas eller elimineras*. För att hindra uppkomsten av uppenbara *tidsmirakel* var det nödvändigt för Jesus att ständigt förbli tidsmedveten. Varje avbrott i tidsmedvetandet för hans del, i förening med att han hyste en definitiv önskan, betydde att det som föddes i Skaparsonens sinne förverkligades, och utan någon som helst tidsfaktor.

136:5.6 (1517.2) Genom den övervakande kontroll som Mikaelns associerade Personaliserade Riktare utövade var det möjligt för honom att fulländat begränsa sina personliga jordiska aktiviteter med hänsyn till rymd, men det var inte möjligt för Människosonen att på detta sätt begränsa sin nya jordiska ställning som potentiell Härskare över Nebadon med hänsyn till *tid*. Detta var den faktiska status som Jesus från Nasaret hade när han gav sig ut för att påbörja sin offentliga verksamhet på Urantia.

6. Det andra beslutet

136:6.1 (1517.3) Sedan Jesus hade bestämt sig för sina principer i förhållande till alla personligheter av alla klasser bland sina skapade intelligenser, så långt detta kunde bestämmas med beaktande av den naturliga potential som hans nya gudomlighetsstatus medförde, vände han sig nu till att tänka på sig själv. Vad skulle han, som nu var fullt medveten om att han var skaparen av alla ting och varelser som fanns i detta universum, göra med dessa skaparprivilegier i de återkommande livssituationer som han omedelbart stod inför när han

återvändande till Galiléen för att återuppta sitt arbete bland människorna? I själva verket hade detta problem redan med kraft gjort sig gällande i fråga om inskaffandet av mat där han befann sig i dessa ensliga bergskullar. På tredje dagen av hans ensamma meditationer blev hans människokropp hungrig. Skulle han gå för att söka sig mat, så som varje vanlig människa, eller skulle han endast utöva sina normala skapande krafter och producera lämplig näring tillgänglig för kroppen? Detta stora beslut som Mästaren fattade har för er framställts som en frestelse — en utmaning av förmenta fiender att han ”befaller dessa stenar att bli brödlimpor”.

136:6.2 (1518.1) Jesus bestämde sig sålunda för en andra och konsekvent verksamhetsprincip för återstoden av sina jordiska bemödanden. När det gällde hans personliga behov, och i allmänhet även hans relationer till andra personligheter, valde han nu avsiktligt att följa den normala jordiska tillvarons väg. Han bestämde sig definitivt mot ett förfarande som skulle överskrida, bryta mot eller göra våld på hans egna etablerade naturlagar. Men han kunde inte lova sig själv, så som han redan hade blivit varnad av sin Personaliserade Riktare, att dessa naturlagar under vissa tänkbara förhållanden inte storligen skulle kunna *accelereras*. Jesus beslöt att hans livsverk i princip skulle organiseras och utföras i enlighet med naturlagarna och i harmoni med den existerande samhällsordningen. Mästaren valde därmed ett livsprogram som betydde ett avståndstagande från mirakel och under. Igen beslöt han sig till förmån för ”Faderns vilja”, igen överlämnade han allt i sin Paradisfaders hand.

136:6.3 (1518.2) Jesu människonatur dikterade att hans första plikt var självbevarandet. Det är den naturliga människans normala inställning i tidens och rymdens världar och är därför en dödligs legitima reaktion på Urantia. Men Jesus var inte intresserad endast av denna värld och dess varelser. Han levde ett liv avsett att instruera och inspirera de mångahanda varelserna i ett vittomfattande universum.

136:6.4 (1518.3) Före sin illumination vid dopet hade han levt fullt underställd sin himmelske Faders vilja och ledning. Han gjorde ett bestämt beslut att fortsätta i just ett sådant obetingat jordiskt beroende av Faderns vilja. Han hade för avsikt att följa den onaturliga riktningen — han beslöt att inte söka självbevarandet. Han valde att fortsättningsvis hålla fast vid principen om att vägra försvara sig själv. Han formulerade sina slutledningar med skriftens ord som hans människosinne kände till: ”Människan skall inte leva bara av bröd, utan av varje ord som utgår från Guds mun.” Då Människosonen nådde fram till denna slutsats beträffande sin fysiska naturs aptit, så som den kom till uttryck i hunger efter föda, tillkännagav han därmed sin slutliga inställning till alla andra köttsliga behov och naturliga impulser i människonaturen.

136:6.5 (1518.4) Sin övermänskliga makt kunde han möjligen använda till förmån för andra, men aldrig till förmån för sig själv. Han följde denna princip ända till slutet, då man hånfullt sade om honom: ”Han räddade andra, men han kan inte rädda sig själv” — därför att han inte ville det.

136:6.6 (1518.5) Judarna drömde om en Messias som skulle göra ännu större underverk än Mose, om vilken det berättades att han fått vatten att rinna fram från klippan i öknen och närt deras förfäder med manna

i öknen. Jesus visste vilket slags Messias hans landsmän väntade på, och han hade all makt och rätt att infria deras djärvaste förväntningar, men han beslöt sig för att inte följa ett sådant storslaget program av makt och ära. Jesus betraktade en sådan inriktning på förväntade underverk som en återgång till forna tiders vettlösa magi och de barbariska medicinmännens urartade seder och bruk. Möjligen kunde han försnabba naturlagarna om det gällde frälsning för hans skapade varelser, men att överskrida sina egna lagar antingen till egen nytta eller för att imponera på sina medmänniskor, det tänkte han inte göra. Mästarens beslut var slutgiltigt.

136:6.7 (1518.6) Jesus oroade sig för sitt folk. Han förstod helt hur de hade letts fram till att invänta den kommande Messias, den tid då ”jorden bär frukt tiotusenfalt och en enda vinranka har tusen kvistar, och varje gren bär tusen klasar och varje klase innehåller tusen druvor, och varje druva ger en kanna vin.” Judarna trodde att Messias skulle föra med sig ett tidsskede av mirakulöst överflöd. Hebréerna hade länge matats med traditioner om mirakel och legender om under.

136:6.8 (1519.1) Han var inte en Messias som kom för att mångfaldiga brödet och vinet. Han kom inte för att vårda sig om enbart de jordiska behoven. Han kom för att uppenbara sin Fader i himlen för sina barn på jorden, samtidigt som han försökte leda sina jordiska barn att förena sig med honom i en uppriktig strävan att leva så att den himmelske Faderns vilja förverkligades.

136:6.9 (1519.2) Med detta beslut visade Jesus för ett universum av åskådare det dåraktiga och syndiga i att prostituera gudomliga talanger och gudagivna förmågor för personlig uppförstoring eller för

rent självisk vinning och upphöjelse. Just detta var Lucifers och Caligastias synd.

136:6.10 (1519.3) Detta stora beslut som Jesus fattade illustrerar på ett dramatiskt sätt den sanning att självisk tillfredsställelse och sinnlig njutning inte ensamma och i och för sig kan skänka de evolverande människovarelserna lycka. Det finns högre värden i de dödligas tillvaro — intellektuellt behärskande och andlig uppnåelse — som är långt förmer än den nödvändiga tillfredsställelsen av människans rent fysiska behov och drifter. Människans naturliga begåvning i form av talang och förmåga borde främst användas för att utveckla och förädla hennes högre sinnes- och andeförmögenheter.

136:6.11 (1519.4) Jesus uppenbarade sålunda för varelserna i sitt universum den nya och bättre vägens förfarande, de högre moraliska värdena i livet och den djupare andliga tillfredsställelsen i den evolutionära människotillvaron i världarna i rymden.

7. Det tredje beslutet

136:7.1 (1519.5) Sedan Jesus hade fattat sina beslut beträffande sådant som föda och fysiskt tillgodoseende av den materiella kroppens behov, omvårdnaden om sin egen och sina medarbetares hälsa, återstod ytterligare andra problem att lösa. Vad skulle hans inställning vara när han ställdes inför personlig fara? Han beslöt att på normalt sätt slå vakt om sin mänskliga säkerhet och att vidta rimliga åtgärder för att förhindra ett förtida avslutande av sitt livsskede i köttslig gestalt, men att avstå från allt övermänskligt ingripande när krisen i

hans köttsliga liv infann sig. När Jesus formulerade detta beslut satt han i skuggan under ett träd på en utskjutande bergsklippa, med ett bråddjup rakt framför sig. Han insåg till fullo att han kunde ha kastat sig utför klippan, ut i tomma intet, och att inget kunde hända honom om han återtog sitt första stora beslut att inte åkalla ett ingripande från sina himmelska intelligenser vid utförandet av sitt livsverk på Urantia, och förutsatt att han upphävde sitt andra beslut beträffande sin inställning till självbevarandet.

136:7.2 (1519.6) Jesus visste att hans landsmän väntade på en Messias som stod ovanför naturlagarna. Grundligt hade han fått lära sig vad skriften sade: "Inget ont skall drabba dig, och ingen plåga skall hemsöka dig. Ty han skall ge sina änglar tillsynen över dig, för att vaka över dig på alla dina vägar. De skall lyfta dig på sina händer så att du inte stöter din fot mot någon sten." Skulle detta slags övermod, ett sådant trotsande av Faderns gravitationslagar, vara berättigat för att skydda honom själv från möjlig skada eller kanske för att vinna hans felinstruerade och förvirrade folks förtroende? Men hur tillfredsställande en sådan inriktning än vore för de teckensökande judarna, så vore det inte en uppenbarelse av Fadern, utan ett tvivelaktigt gyckel med de lagar som gäller i universernas universum.

136:7.3 (1519.7) Då ni förstår allt detta och vet att Mästaren vägrade att verka i trots av sina etablerade naturlagar när det gällde hans personliga uppträdande, vet ni också med säkerhet att han aldrig gick på vattnet eller gjorde något annat som våldförde sig på hans materiella ordning för världens administration. Det gäller dock alltid att hålla i minnet att man tills vidare inte hade funnit något sätt enligt vilket han helt kunde frigöras från bristen på kontroll över tidsfaktorn

i samband med de ärenden som hade överförts till området för den Personaliserade Riktarens behörighet.

136:7.4 (1520.1) Under hela sitt jordiska liv höll Jesus konsekvent och troget fast vid detta beslut. Oberoende av om fariséerna smädade honom för att få ett tecken eller om åskådarna på Golgata utmanade honom att stiga ned från korset, så höll han ståndaktigt fast vid beslutet som han då fattade på bergssluttningen.

8. Det fjärde beslutet

136:8.1 (1520.2) Nästa stora problem som denna Gud-människa brottades med och som han snart avgjorde i enlighet med den himmelske Faderns vilja gällde frågan huruvida han skulle använda någon av sina övermänskliga förmågor i syfte att attrahera sina medmänniskors uppmärksamhet och vinna deras trohet. Borde han på något sätt låna sina universumbefogenheter till att tillfredsställa judarnas längtan efter det spektakulära och övernaturliga? Han beslöt att inte göra det. Han stannade för ett principförfarande som uteslöt alla sådana tillvägagångssätt som metod för att bringa sin mission till människornas kännedom. Han levde konsekvent i enlighet med detta stora beslut. Även när han tillät manifestationen av talrika tidsförkortande barmhärtighetsgärningar uppmanade han nästan utan undantag mottagarna av hans helande omvårdnad att inte berätta för någon människa om den förmån de hade fått. Alltid avvisade han den spefulla utmaningen från sina fiender att ”ge oss ett tecken” som bevis för och demonstration av hans gudomlighet.

136:8.2 (1520.3) Jesus förutsåg mycket klokt att utförandet av mirakel och underverk endast skulle åstadkomma en yttre trohet genom att imponera på det materiella sinnet. Sådana uppvisningar skulle inte uppenbara Gud eller frälsa människor. Han vägrade att bli enbart en undergörare. Han beslöt att ägna sig åt en enda uppgift — att etablera himmelriket.

136:8.3 (1520.4) Under hela denna betydelsefulla dialog då Jesus kommunicerade med sig själv fanns det ifrågasättande och närapå tvivlande mänskliga elementet närvarande, ty Jesus var människa såväl som Gud. Det var uppenbart att han aldrig skulle tas emot av judarna som Messias om han inte gjorde under. Om han dessutom samtyckte till att företa blott en enda icke-naturlig handling, så skulle hans människosinne med säkerhet veta att det var underställt ett sant gudomligt sinne. Vore det förenligt med "Faderns vilja" att det gudomliga sinnet gjorde denna eftergift för människosinnets tvivlande natur? Jesus bestämde sig för att så inte var fallet, och han åberopade den Personaliserade Riktarens närvaro som tillräckligt bevis för det gudomligas kompanjonskap med det mänskliga.

136:8.4 (1520.5) Jesus hade rest mycket; han återkallade i minnet Rom, Alexandria och Damaskus. Han kände till världens metoder — hur människorna i politiken och handeln nådde sina ändamål med kompromisser och diplomati. Skulle han utnyttja denna kunskap för att främja sin mission på jorden? Nej! Likaså beslöt han att avstå från allt kompromissande med världens visdom och från allt penningainflytande vid etablerandet av riket. Han valde igen att uteslutande lita till Faderns vilja.

136:8.5 (1520.6) Jesus var fullt medveten om de genvägar som stod öppna för en med hans förmågor. Han visste om många sätt med vilka nationens och hela världens uppmärksamhet omedelbart kunde fokuseras på honom själv. Snart skulle påsken firas i Jerusalem; staden skulle vara överfylld av besökare. Han kunde stiga upp på templets tornspira och promenera rakt ut i luften inför den förbryllade och häpna folksamlingen. Då skulle han vara det slags Messias som de väntade. Men han skulle senare göra dem besvikna eftersom han inte hade kommit för att återupprätta Davids tron. Han kände väl till det fåfänga i Caligastias metod att försöka överträffa det naturliga, långsamma och säkra sättet att nå det gudomliga ändamålet. Igen böjde sig Människosonen hörsamt för Faderns sätt, Faderns vilja.

136:8.6 (1521.1) Jesus valde att etablera himmelriket i människosläktets hjärta med naturliga, vanliga, svåra och prövande metoder, med just sådana förfaranden som hans barn på jorden senare måste följa i sitt arbete med att utbreda och utvidga himmelriket. Ty väl visste Människosonen att det skulle bli ”genom många lidanden som många barn under alla tidsåldrar måste gå för att komma in i Guds rike.” Jesus genomgick nu den civiliserade människans stora test, att ha makt och ståndaktigt vägra att använda den för rent själviska eller personliga ändamål.

136:8.7 (1521.2) När ni betraktar Människosonens liv och erfarenhet bör ni alltid hålla i minne att Gudssonen var inkarnerad i sinnet hos en människa som levde på det första århundradet, inte i en dödligs sinne under det tjugonde eller något annat århundrade. Härmed avser vi att förmedla tanken att Jesu mänskliga färdigheter och anlag hade ett naturligt ursprung. Han var ett resultat av sin tids arvs- och

miljöfaktorer ökade med den fostran och utbildning som han hade fått. Hans mänsklighet var genuin, naturlig, och den härstammade helt från de föregående stadierna till den tidens och generationens faktiska intellektuella status och sociala och ekonomiska förhållanden och hade formats av dessa. Fastän det i denna Gud-människas erfarenhet alltid fanns den möjligheten att det gudomliga sinnet transcenderade det mänskliga intellektet, det oaktat, när och så som hans människosinne fungerade, fungerade det just så som ett egentligt dödligt sinne skulle under de förhållanden som den tidens mänskliga miljö erbjöd.

136:8.8 (1521.3) Jesus illustrerade för alla världar i sitt vidsträckta universum det dåraktiga i att skapa konstgjorda situationer i syfte att demonstrera en egenmäktig befogenhet eller att ge fritt utlopp åt en exceptionell makt i syfte att höja de moraliska värdena eller påskynda det andliga framåtskridandet. Jesus beslöt att inte låna sin mission på jorden till en upprepning av besvikelsen över mackabéernas regim. Han vägrade att prostituera sina gudomliga attribut för att skaffa sig en oförtjänt popularitet eller vinna politiskt inflytande. Han tänkte inte sanktionera omvandlingen av gudomlig och skapande energi till nationell styrka eller internationellt inflytande. Jesus från Nasaret vägrade att kompromissa med *det onda*, än mindre att sällskapa med synden. Mästaren satte triumferande troheten mot Faderns vilja framför varje annan jordisk och timlig hänsyn.

9. Det femte beslutet

136:9.1 (1521.4) Sedan han hade avgjort sådana principfrågor som gällde hans individuella förhållande till naturlagarna och den andliga makten, vände han nu uppmärksamheten mot valet av de metoder han skulle använda vid förkunnandet och etablerandet av Guds rike.

Johannes hade redan påbörjat detta arbete. Vilken fortsättning skulle han ge detta budskap? Hur skulle han ta över Johannes mission? Hur skulle han organisera sina anhängare för effektiv verksamhet och intelligent samverkan? Jesus nådde nu det slutliga beslut som skulle hindra honom från att längre anse sig vara judarnas Messias, åtminstone så som man på den tiden allmänt föreställde sig Messias.

136:9.2 (1522.1) Judarna såg fram emot en befriare som skulle komma med mirakulös makt för att slå ned Israels fiender och etablera judarna som världshärskare, fria från nöd och förtryck. Jesus visste att denna förhoppning aldrig skulle infrias. Han visste att himmelriket handlade om att tillintetgöra det onda i människornas hjärtan, och att det var något som enbart gällde det andliga området. Han övervägde tillrådligheten av att inleda det andliga rikets etablerande med en lysande och bländande maktdemonstration — och ett sådant tillvägagångssätt hade varit tillåtligt och helt inom ramen för Mikael's behörighet — men han avvisade totalt en sådan plan. Han tänkte inte ge efter för Caligastias revolutionära metoder. Han hade potentiellt vunnit världen genom att underkasta sig Faderns vilja, och han föresatte sig att avsluta sitt arbete så som han hade börjat det, och som Människosonen.

136:9.3 (1522.2) Ni kan knappast föreställa er vad som skulle ha hänt på Urantia om denne Gud-människa, som nu potentiellt innehade all makt i himlen och på jorden, en gång hade beslutat sig för att veckla

ut överhöghetens banér och ställa upp sina undergörande bataljoner till stridsordning! Men han ville inte kompromissa. Han tänkte inte tjäna det onda för att dyrkan av Gud måhända skulle kunna härledas därav. Han tänkte hålla fast vid Faderns vilja. Han skulle förkunna för ett universum som såg på: ”Du skall dyrka Herren din Gud, och honom endast skall du tjäna.”

136:9.4 (1522.3) Allteftersom dagarna gick blev Jesus med allt större klarhet varse om vilket slags sanningsuppenbarare han skulle bli. Han urskiljde att Guds väg inte skulle bli den lätta vägen. Han började inse att bågaren med hans återstående erfarenhet som människa möjligen kunde vara bitter, men han beslöt att tömma den.

136:9.5 (1522.4) Även hans människosinne säger nu farväl till Davids tron. Steg för steg följer detta människosinne det gudomliga sinnets väg. Människosinnet ställer fortfarande frågor men godtar ofelbart de gudomliga svaren som slutliga avgöranden i detta kombinerade liv, vilket han lever som en människa i världen samtidigt som han ovillkorligt underställer sig Faderns eviga och gudomliga vilja.

136:9.6 (1522.5) Rom var härskarinnan över den västerländska världen. Människosonen, som nu befann sig i avskildhet och sysselsatt med att fatta dessa viktiga beslut och som hade himlens härskaror under sitt befäl, representerade judarnas sista chans att nå världsherravälde; men denne man, som på jorden hade fötts som jude och som hade en sådan oerhörd visdom och makt, avböjde att använda sina universumrättigheter och förmågor vare sig för att förstora sig själv eller för att sätta sitt folk på tronen. Han såg så att säga ”denna världens riken”, och han hade makten att ta dem. De Högsta i Edentia hade överlämnat alla dessa befogenheter i hans händer, men han ville

inte ha dem. Jordens riken var alltför obetydliga för att intressera ett universums Skapare och Härskare. Han hade endast en målsättning, nämligen att ytterligare uppenbara Gud för människan och att etablera himmelriket, den himmelske Faderns styre i människornas hjärtan.

136:9.7 (1522.6) Tanken på vapenstrid, kraftmätning och slaktande var motbjudande för Jesus. Han ville inte vara med om något sådant. Han ville framträda på jorden som en Fridsfurste som uppenbarar en kärlekens Gud. Före sitt dop hade han igen avslagit seloternas erbjudande att leda dem i ett uppror mot de romerska förtryckarna. Nu fattade han sitt slutliga beslut beträffande de skrifter som hans mor hade lärt honom, såsom: ”Herren sade till mig: ’Du är min Son; jag har idag fött dig. Begär av mig, så skall jag ge dig hedningarna till arvedel och jordens ändar till egendom. Du skall sönderslå dem med järnspira; som lerkärl skall du krossa dem.’”

136:9.8 (1522.7) Jesus från Nasaret nådde den slutsatsen att sådana uttalanden inte gällde honom. Till sist gjorde Människosonens mänskliga sinne rent hus för gott med alla dessa messianska svårigheter och motstridigheter — hebreiska skrifter, vad hans föräldrar hade lärt honom, chasans undervisning, judarnas förväntningar och mänsklig äregirig längtan. Han bestämde sig en gång för alla för sitt tillvägagångssätt. Han skulle återvända till Galiléen och lugnt börja förkunna himmelriket samt lita till sin Fader (den Personaliserade Riktaren) att dag för dag utarbeta detaljerna för verksamheten.

136:9.9 (1523.1) Med dessa beslut satte Jesus ett värdigt exempel för varje person i varje värld överallt i ett vidsträckt universum när han vägrade att tillämpa materiella tester för att pröva andliga problem,

när han vägrade att övermodigt sätta sig över naturlagarna. Han visade ett inspirerande exempel på universumtrohet och moralisk ädelhet när han vägrade att gripa den världsliga makten som en inledning till den andliga härligheten.

136:9.10 (1523.2) Om Människosonen hade några tvivel om sin mission och dess art när han vandrade upp i bergen efter sitt dop, hade han inga sådana när han kom tillbaka till sina medmänniskor efter de fyrtio dagarna av avskildhet och beslut.

136:9.11 (1523.3) Jesus hade formulerat ett program för att etablera Faderns rike. Han tänkte inte se till de fysiska behoven hos sitt folk. Han tänkte inte dela ut bröd till folkmassorna, så som han så nyligen hade sett göras i Rom. Han tänkte inte dra till sig uppmärksamheten genom att göra under, även om judarna förväntar sig just det slags befriare. Inte heller tänkte han försöka vinna accepterande av ett andligt budskap genom demonstrationer av politisk auktoritet eller världslig makt.

136:9.12 (1523.4) När han förkastade dessa metoder att förhöja det kommande riket i de förväntansfulla judarnas ögon, gjorde Jesus det samtidigt säkert att dessa samma judar definitivt och slutligt skulle komma att tillbakavisa alla hans anspråk på auktoritet och gudomlighet. Då Jesus visste allt detta försökte han länge förhindra att hans första anhängare talade om honom som Messias.

136:9.13 (1523.5) Under hela sin offentliga verksamhet möttes han av nödvändigheten att handskas med tre ständigt återkommande situationer: skriket efter föda, insisterandet på mirakel och den slutliga begäran om att tillåta sina anhängare att göra honom till

konung. Men Jesus avvek aldrig från de beslut som han fattade under dessa dagar då han var ensam i Pereas bergskullar.

10. Det sjätte beslutet

136:10.1 (1523.6) Under den sista dagen av denna minnesvärda avskildhet, innan Människosonen gav sig iväg nedför berget för att förena sig med Johannes och hans lärjungar, fattade han sitt sista beslut. Detta beslut kommunicerade han till den Personaliserade Riktaren med dessa ord: "Och i alla andra ärenden, så som vid dessa nu registrerade beslut, lovar jag dig att underkasta mig min Faders vilja." Och när han hade sagt detta begav han sig nedför berget. Och hans ansikte lyste med den andliga segerns och den moraliska vinningens härlighet.

Urantiaboken

<< [Kapitel 136](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 138](#) >>

Kapitel 137

Väntetid i Galiléen

137:0.1 (1524.1) TIDIGT på lördagsmorgonen den 23 februari år 26 e.Kr. kom Jesus ned från bergen för att återföreninga sig med Johannes sällskap, som hade slagit läger vid Pella. Hela den dagen rörde sig Jesus bland folkmassorna. Han gav vård åt en gosse som hade skadat sig vid ett fall och färdades till den närbelägna byn Pella för att överlämna pojken tryggt i hans föräldrars händer.

1. Valet av de första fyra apostlarna

137:1.1 (1524.2) Under denna sabbat tillbringade två av Johannes ledande lärjungar mycket av sin tid tillsammans med Jesus. Av alla

Johannes anhängare var en som hette Andreas djupast imponerad av Jesus. Han följde med Jesus på färden till Pella med den skadade pojken. På vägen tillbaka till Johannes mötesplats ställde han många frågor till Jesus, och just innan de nådde fram stannade de två för ett kort samtal under vilket Andreas sade: ”Jag har iakttagit dig allt sedan du kom till Kafarnaum, och jag tror att du är den nye Läraren, och fastän jag inte förstår all din undervisning har jag fast beslutit mig för att följa dig. Jag vill sitta vid dina fötter och lära mig hela sanningen om det nya riket.” Och med en hjärtlig försäkran välkomnade Jesus Andreas som den förste av de tolv apostlarna som tillsammans med honom skulle arbeta för att etablera det nya gudsriket i människornas hjärtan.

137:1.2 (1524.3) Andreas var den som tyst observerade och uppriktigt trodde på Johannes arbete, och han hade en mycket duglig och entusiastisk bror som hette Simon, som var en av Johannes främsta lärjungar. Det vore inte fel att säga att Simon var en av Johannes’ ledande understödjare.

137:1.3 (1524.4) Kort efter det att Jesus och Andreas hade återvänt till lägret sökte Andreas upp sin bror Simon, tog honom åt sidan och berättade för honom att han i sitt eget sinne hade kommit fram till att Jesus var den store Läraren, och att han hade lovat bli lärjunge. Han fortsatte med att säga att Jesus hade accepterat hans tjänsteanbud och föreslog att Simon likaså skulle gå till Jesus och erbjuda sig som medarbetare i det nya riket. Simon sade: ”Allt sedan denne man kom för att arbeta i Sebedaios verkstad har jag trott att han var sänd av Gud, men hur blir det med Johannes? Skall vi överge honom? Är det rätt att göra så?” De kom överens om att genast gå till Johannes för att

rådgöra med honom. Johannes blev sorgsen av tanken på att förlora två av sina kunniga rådgivare och mest lovande lärjungar, men han svarade tappert på deras frågor och sade: ”Detta är endast början, mitt arbete är snart till ända, och vi skall alla bli hans lärjungar.” Sedan gav Andreas tecken åt Jesus att komma åt sidan medan han meddelade att hans bror önskade inträda i det nya rikets tjänst. Då Jesus välkomnade Simon som sin andre apostel sade han: ”Simon, din entusiasm är lovvärd, men den är farlig för rikets arbete. Jag uppmanar dig att bli mer eftersinnande i ditt tal. Jag skulle vilja ändra ditt namn till Petrus.”

137:1.4 (1525.1) Föräldrarna till den skadade gossen som bodde i Pella hade enträget bett Jesus tillbringa natten hos dem, bett honom att göra deras hus till sitt hem, och han hade lovat. Innan Jesus lämnade Andreas och hans bror sade han: ”I morgon bittida beger vi oss till Galiléen.”

137:1.5 (1525.2) Efter att Jesus hade återvänt till Pella för natten, och medan Andreas och Simon fortfarande diskuterade arten av sin tjänst vid etablerandet av det kommande riket, anlände Sebedaios söner Jakob och Johannes till platsen efter att just ha återvänt från sitt långvariga och fåfänga sökande efter Jesus i bergskullarna. När de hörde Simon Petrus berätta hur han och hans bror Andreas hade blivit de första accepterade rådgivarna i det nya riket, och att de på morgonen skulle ge sig av med sin nye Mästare till Galiléen, blev både Jakob och Johannes sorgsna. De hade redan känt Jesus någon tid och hade honom kär. De hade sökt efter honom många dagar i bergen, och nu återvände de för att få höra att andra hade getts företräde

framför dem. De frågade vart Jesus hade gått och skyndade iväg för att finna honom.

137:1.6 (1525.3) Jesus sov när de kom fram till hans härbärke, men de väckte upp honom och sade: ”Hur kommer det sig att medan vi, som så länge har levt med dig, söker efter dig i bergen ger du andra företräde framför oss och väljer Andreas och Simon till dina första medarbetare i det nya riket?” Jesus svarade dem: ”Var lugna i era hjärtan och fråga er själva: ’Vem gav order om att ni skulle söka efter Människosonen när han var sysselsatt med att sköta sin Faders angelägenheter?’” Sedan de hade berättat detaljerna om sitt långvariga sökande i bergen sade Jesus ytterligare: ”Ni borde lära er att söka efter det nya rikets hemligheter i era hjärtan och inte i bergen. Det som ni sökte fanns redan där i er själ. Ni är för visso mina bröder — ni behövde inte upptas som medlemmar av mig — ni hörde redan till riket, och ni borde vara på gott humör och göra er redo att i morgon också gå med oss till Galiléen.” Johannes vågade sig då på att fråga: ”Men Mästare, skall Jakob och jag vara dina medarbetare i det nya riket precis så som Andreas och Simon?” Jesus sade, i det han lade en hand på varderas axel: ”Mina bröder, ni var ju med mig i rikets ande redan innan dessa andra anhöll om att bli upptagna. Ni, mina bröder, har inget behov av att anhålla om inträde i riket. Ni har varit med mig i riket ända från början. I människors ögon kan andra vara förmer än ni, men i mitt hjärta räknade jag också in er i rikets råd redan innan ni tänkte på att be mig om det. Likväl kunde ni i människors ögon ha varit de första om ni inte hade varit frånvarande, sysselsatta med en välmenad men självpåtagen uppgift att söka efter en som inte gått vilse. I det kommande riket skall ni inte bry er hjärna

med sådant som får er att ängslas, utan hellre hela tiden ha omsorg om att göra den himmelske Faderns vilja.”

137:1.7 (1525.4) Jakob och Johannes tog godvilligt emot tillrättavisningen. Aldrig mer var de avundsjuka på Andreas och Simon. De gjorde sig färdiga att nästa morgon tillsammans med sina två medapostlar bege sig till Galiléen. Från denna dag framåt användes beteckningen apostel för att skilja mellan Jesu utvalda familj av rådgivare och den väldiga folkmassa av troende lärjungar som senare följde honom.

137:1.8 (1525.5) Sent den kvällen hade Jakob, Johannes, Andreas och Simon ett samtal med Johannes Döparen, och med tårfyllda ögon men stadig röst överlämnade den ståndaktige profeten från Judéen två av sina ledande lärjungar till att bli apostlar hos det kommande rikets Prins från Galiléen.

2. Valet av Filippos och Natanael

137:2.1 (1526.1) Söndagsmorgonen den 24 februari år 26 e.Kr. tog Jesus avsked av Johannes Döparen vid floden nära Pella, och han träffade honom aldrig mer här på jorden.

137:2.2 (1526.2) Denna dag då Jesus och hans fyra lärjungar-apostlar gav sig iväg till Galiléen uppstod en stor oro i Johannes anhängares läger. Den första stora splittringen höll på att ske. Dagen innan hade Johannes definitivt förklarat för Andreas och Esra att Jesus var Befriaren. Andreas bestämde sig för att följa Jesus, men Esra avvisade den milt sinnade snickaren från Nasaret och kungjorde för

sina medarbetare: ”Profeten Daniel förkunnar att Människosonen kommer med himlens skyar, med makt och stor härlighet. Denne snickare från Galiléen, denne båtbyggare från Kafarnaum, kan inte vara Befriaren. Kan en sådan Guds gåva komma från Nasaret? Denne Jesus är en släkting till Johannes, och då vår lärare är så godhjärtad har han blivit lurad. Låt oss ta avstånd från denne falske Messias.” När Johannes tillrättavisade Esra för dessa uttalanden drog denne tillsammans med många lärjungar hastigt iväg söderut. Denna grupp fortsatte att döpa i Johannes namn och grundade till slut en sekt som trodde på Johannes men vägrade att acceptera Jesus. I Mesopotamien finns ännu i denna dag en kvarleva av denna grupp.

137:2.3 (1526.3) Medan detta bråk pågick bland Johannes anhängare var Jesus och hans fyra lärjungar-apostlar på god väg mot Galiléen. Innan de gick över Jordanfloden för att via Nain vandra till Nasaret såg Jesus, när han kastade en blick uppåt vägen, en viss Filippos från Betsaida komma emot dem tillsammans med en vän. Jesus kände Filippos från tidigare, och denne var också välbekant för alla de fyra nya apostlarna. Filippos var med sin vän Natanael på väg att besöka Johannes vid Pella för att få veta mer om det omtalade kommande gudsriket, och han var glad att få träffa Jesus. Filippos hade varit en beundrare av Jesus allt sedan denne kom till Kafarnaum. Men Natanael som bodde i Kana i Galiléen kände inte Jesus. Filippos gick vidare för att hälsa på sina vänner medan Natanael vilade sig i skuggan av ett träd vid vägkanten.

137:2.4 (1526.4) Petrus tog Filippos åt sidan och började förklara att de alla, dvs. han själv, Andreas, Jakob och Johannes, hade blivit medarbetare till Jesus i det nya riket, och han uppmanade ivrigt

Filippos att anmäla sig till tjänst. Filippos råkade i bryderi. Vad borde han göra? Här, utan ett ögonblicks varning — vid vägkanten nära Jordanfloden — hade hans livstids mest betydelsefulla fråga dykt upp för omedelbart avgörande. Han befann sig nu i ett allvarligt samtal med Petrus, Andreas och Johannes, medan Jesus förklarade för Jakob huvuddragen av färden genom Galiléen och vidare till Kafarnaum. Till slut föreslog Andreas för Filippos: ”Varför inte fråga Läraren?”

137:2.5 (1526.5) Det gick plötsligt upp för Filippos att Jesus var en verkligt stor man, möjligen Messias, och han beslöt att göra så som Jesus avgjorde detta ärende. Han gick rakt fram till Jesus och frågade: ”Lärare, skall jag gå ned till Johannes eller skall jag ansluta mig till mina vänner som följer dig?” Jesus svarade: ”Följ mig.” Filippos skälvde av förvissningen om att han hade funnit Befriaren.

137:2.6 (1526.6) Filippos gjorde nu tecken åt gruppen att stanna där den var medan han skyndade tillbaks för att berätta nyheten om sitt beslut för sin vän Natanael, som fortfarande väntade under ett mullbärsträd och funderade på allt vad han hade hört om Johannes Döparen, det kommande riket och den förväntade Messias. Filippos avbröt dessa meditationer då han utropade: ”Jag har funnit Befriaren, honom som Mose och profeterna skrev om och som Johannes har förkunnat.” Natanael såg upp och frågade: ”Varifrån kommer denne lärare?” Filippos svarade: ”Han är Jesus från Nasaret, timmermannen Josefs son, som på senare tid har bott i Kafarnaum.” Då frågade Natanael, i någon mån chockerad: ”Kan något så gott komma från Nasaret?” Men Filippos tog honom i armen och sade: ”Kom och se.”

137:2.7 (1527.1) Filippos förde Natanael till Jesus, som såg den uppriktige tvivlaren välvilligt i ögonen och sade: ”Se, en sann israelit,

en som är utan svek. Följ mig.” Natanael vände sig till Filippos och sade: ”Du har rätt, han är verkligen en människornas mästare. Jag vill också följa honom, om jag är värdig.” Jesus nickade mot Natanael och sade igen: ”Följ mig.”

137:2.8 (1527.2) Jesus hade nu samlat hälften av sin framtida kår av nära medarbetare, fem som hade känt honom någon tid och en främling, Natanael. Utan ytterligare uppehåll gick de över Jordanfloden och via byn Nain nådde de fram till Nasaret sent den kvällen.

137:2.9 (1527.3) De stannade alla över natten hos Josef i Jesu hem från pojkåren. Jesu medarbetare hade svårt att förstå varför deras nyvunne lärare var så noggrann med att fullständigt förstöra varje spår av det som han hade skrivit och som fanns kvar i hemmet på olika ställen i form av de tio buden samt andra valspråk och uttryck. Men detta förfarande, i förening med att de aldrig senare såg honom skriva något — utom i damm eller sand — gjorde ett djupt intryck på deras sinnen.

3. Besöket i Kafarnaum

137:3.1 (1527.4) Nästa dag sände Jesus sina apostlar i förväg till Kana, då de allesammans var inbjudna till ett bröllop som firades av en ung kvinna med en framträdande ställning i staden, medan han själv gjorde sig redo för ett snabbt besök hos sin mor i Kafarnaum, med uppehåll i Magdala för att träffa sin bror Juda.

137:3.2 (1527.5) Innan de lämnade Nasaret berättade Jesu nya medarbetare för Josef och de andra medlemmarna av Jesu familj om de förunderliga händelser som då nyligen hade inträffat och gav fritt uttryck för sin tro att Jesus var den länge efterlängttade befriaren. Dessa medlemmar av Jesu familj diskuterade allt detta, och Josef sade: "Kanske mor hade rätt när allt kommer omkring — kanske vår egendomliga bror är den blivande konungen."

137:3.3 (1527.6) Juda var närvarande vid Jesu dop och hade, tillsammans med sin bror Jakob en stark tro på Jesu mission på jorden. Fastän både Jakob och Juda var mycket förbryllade beträffande arten av deras brors mission, hade deras mor återuppväckt alla sina tidigare förhoppningar om Jesus som Messias, Davids son, och hon uppmuntrade sina söner att tro på deras bror som Israels befriare.

137:3.4 (1527.7) Jesus anlände till Kafarnaum måndag kväll, men han gick inte till sitt eget hem där Jakob och hans mor bodde, utan han gick direkt till Sebedaios hem. Alla hans vänner i Kafarnaum såg att det hade kommit en stor och angenäm förändring över honom. Nu föreföll han igen relativt gladlynt och mer lik sig själv sådan han var under de tidigare åren i Nasaret. I årtal före sitt dop och perioderna av avskildhet kort före och kort efter dopet hade han blivit alltmer allvarlig och sluten. Nu tyckte de alla att han igen hade fått tillbaka sitt gamla jag. Det fanns något av en majestätisk vikt och upphöjdhet över honom, men han var igen lätt om hjärtat och gladlynt.

137:3.5 (1528.1) Maria skälvde av förväntan. Hon förutsåg att Gabriels löfte var nära att gå i uppfyllelse. Hon väntade sig att hela Palestina snart skulle överraskas och överväldigas när det på ett mirakulöst sätt

uppenbarades att hennes son var judarnas övernaturlige konung. Men på alla de många frågor som hans mor, Jakob, Juda och Sebedaierna ställde svarade Jesus endast med ett leende: ”Det är bättre att jag dröjer här en tid, jag måste göra min himmelske Faders vilja.”

137:3.6 (1528.2) Nästa dag, på tisdagen, begav de sig alla över till Kana för Naomis bröllop, som skulle äga rum följande dag. Trots Jesu upprepade varningar att de inte skulle berätta om honom för någon människa ”innan Faderns stund var inne”, ville de nödvändigtvis i det tysta sprida ut nyheten att de hade funnit Befriaren. De väntade alla med tillförsikt på att Jesus skulle inleda sitt messianska välde vid det förestående bröllopet i Kana, och att han skulle göra det med stor kraft och sublim storslagenhet. De kom ihåg vad som hade berättats om företeelserna i anslutning till hans dop, och de trodde att hans framtida levnad på jorden skulle kännetecknas av allt fler manifestationer av övernaturliga under och mirakulösa demonstrationer. Följaktligen beredde sig hela trakten på att samlas till bröllopfesten i Kana vid giftermålet mellan Naomi och Johab, Natans son.

137:3.7 (1528.3) Maria hade inte på många år varit så glad. Hon gjorde resan till Kana som om hon hade varit en drottningmoder på väg att bevittna sin sons kröning. Inte sedan Jesus var tretton år hade hans familj och vänner sett honom så sorglös och lycklig, så omtänksam och förståelsefull för önskningar och önskemål hos hans närmaste, så rörande medlidsam. De viskade alla till varandra i små grupper och undrade vad som skulle hända. Vad skulle denna märkliga person göra här näst? Hur skulle han inleda det kommande rikets härlighet?

De hänfördes alla över tanken att de skulle vara närvarande för att bevittna uppenbarelsen av Israels Guds makt och styrka.

4. Bröllopet i Kana

137:4.1 (1528.4) Vid tolvtiden på onsdag hade nästan tusen gäster anlänt till Kana, mer än fyra gånger det antal som bjudits till bröllopfesten. Det var en judisk sed att fira bröllop på onsdagar, och inbjudningarna till bröllopet hade sänts ut en månad tidigare. Under förmiddagen och den tidiga eftermiddagen liknade det hela mer en offentlig mottagning för Jesus än ett bröllop. Alla ville hälsa på denne nästan berömde galilé, och han var högst hjärtlig mot alla, unga och gamla, judar och icke-judar. Alla jublade när Jesus samtyckte till att leda bröllopståget före vigseln.

137:4.2 (1528.5) Jesus var nu fullständigt medveten om sin människotillvaro, sin gudomliga pre-existens och hans mänskliga och gudomliga naturers kombinerade eller fusionerade tillstånd. Med fullkomlig kontroll kunde han i ena ögonblicket uppträda i människorollen för att i nästa stund anlägga den gudomliga naturens personlighetsprivilegier.

137:4.3 (1528.6) När dagen framskred blev Jesus allt mer medveten om att människorna förväntade sig att han skulle göra något under. Alldeles särskilt märkte han att hans familj och hans sex lärjungar-apostlar väntade sig att han på lämpligt sätt skulle kungöra sitt kommande rike med någon häpnadsväckande och övernaturlig manifestation.

137:4.4 (1529.1) Tidigt på eftermiddagen kallade Maria Jakob till sig, och tillsammans vågade de närma sig Jesus för att fråga om han kunde utsträcka sitt förtroende till dem så långt att han ville meddela dem vid vilken tid och i vilket skede av bröllopsceremonierna han tänkte manifestera sig som ”den övernaturlige”. De hade knappt sagt detta till Jesus förrän de märkte att de hade väckt den karakteristiska indignationen hos honom. Han sade endast: ”Om ni har mig kär, var då villiga att vänta här tillsammans med mig medan jag avvaktar min himmelske Faders vilja.” Men vältaligheten i hans tillrättavisning låg i hans ansiktsuttryck.

137:4.5 (1529.2) Detta drag från hans mors sida var en stor besvikelse för Jesus som människa, och han blev mycket allvarlig av sin reaktion på hennes suggestiva förslag att han skulle tillåta sig någon yttre demonstration av sin gudomlighet. Det var just en av de saker som han hade beslutat att inte göra, när han helt nyligen befann sig i avskildhet i bergen. Maria var mycket deprimerad i flera timmar. Hon sade till Jakob: ”Jag kan inte förstå honom, vad betyder allt detta? Finns det inget slut på hans märkliga beteende?” Jakob och Juda försökte trösta sin mor, medan Jesus drog sig tillbaka för en timmes ensamhet. Men han återvände till festen och var igen sorglös och glad.

137:4.6 (1529.3) Bröllopet fortskred medan en tyst förväntan rådde, men hela ceremonin avslutades utan ett drag, utan ett ord, från den ärade gästen. Sedan viskades det att denne snickare och båtbyggare, som Johannes hade kungjort som ”Befriaren”, skulle visa sin makt i samband med kvällsfestligheterna, kanske under bröllopsmåltiden. Men all förväntan om en sådan demonstration avlägsnades effektivt

från de sex lärjungeapostlarnas sinne när Jesus kallade dem samman kort före bröllopssupén och med djupt allvar sade: ”Tro inte att jag har kommit till detta ställe för att göra något under som skulle tillfredsställa de nyfikna eller övertyga dem som tvivlar, utan vi är här för att följa vår himmelske Faders vilja.” Men när Maria och de andra såg honom rådgöra med sina medarbetare blev de helt övertygade om att något ovanligt snart skulle hända. De satte sig alla ned för att njuta av bröllopsmåltiden och en kväll av festlig god samvaro.

137:4.7 (1529.4) Brudgummens far hade reserverat rikligt med vin för alla gäster som var bjudna till bröllopfesten, men hur kunde han veta att hans sons giftermål skulle bli en händelse så nära förknippad med förväntningarna på att Jesus skulle manifesteras sig som den messianske befriaren? Han var glad över äran att få räkna den berömde galilén bland sina gäster, men innan bröllopsmåltiden var till ända kom tjänarna med det pinsamma beskedet att vinet höll på att ta slut. När den officiella måltiden var avslutad och gästerna vandrade omkring i trädgården anförtrorde brudgummens mor åt Maria att förrådet av vin hade tagit slut. Maria sade med tillförsikt: ”Var inte orolig — jag skall tala med min son. Han skall hjälpa oss.” Så dristade hon sig till att tala trots tillrättavisningen endast några timmar tidigare.

137:4.8 (1529.5) Under många års tid hade Maria alltid vänt sig till Jesus för hjälp vid varje kris i deras hemliv i Nasaret, och det var därför endast naturligt att hon kom att tänka på honom i denna situation. Men denna ärelystna mor hade även andra motiv till att vädja till sin äldste son vid detta tillfälle. Medan Jesus stod ensam i en vrå av trädgården kom hans mor fram till honom och sade: ”Min son,

de har inget vin.” Jesus svarade: ”Min goda kvinna, vad har jag med det att göra?” Maria sade: ”Men jag tror att din stund har kommit, kan du inte hjälpa oss?” Jesus svarade: ”Igen måste jag förklara för dig att jag inte har kommit för att göra saker och ting på detta sätt. Varför besvärar du mig igen med sådana saker?” Då brast Maria ut i tårar och bönföll honom: ”Men min son, jag lovade dem att du skulle hjälpa oss, jag ber dig, kan du inte göra något för mig? Då sade Jesus: ”Kvinna, är det din sak att ge sådana löften? Se till att du inte gör det en gång till. Vi måste i allting följa den himmelske Faderns vilja.”

137:4.9 (1530.1) Maria, Jesu mor, var tillintetgjord. Hon var förstummad! När hon stod där, med tårarna strömmande nedför ansiktet, orörlig framför Jesus översvallades hans mänskliga hjärta av medlidande med denna kvinna som hade fött hans köttsliga kropp, och han böjde sig framåt, lade ömt sin hand på hennes huvud och sade: ”Så, så, mor Maria, sörj inte över mina till synes hårda ord, ty har jag inte många gånger sagt dig att jag har kommit endast för att göra min himmelske Faders vilja? Med största glädje skulle jag göra det du ber mig, om det vore en del av Faderns vilja — ” och plötsligt tystnade Jesus, han tvekade. Maria tycktes ana att något höll på att hända. Hon hoppade upp, slog armarna om Jesu hals, kysste honom, rusade iväg till tjänarnas område och sade: ”Vad min son än säger, gör så.” Men Jesus sade ingenting. Han insåg nu att han redan hade sagt — eller snarare önskefullt tänkt — för mycket.

137:4.10 (1530.2) Maria dansade runt av glädje. Hon visste inte hur vinet skulle åstadkommas, men hon trodde fullt och fast att hon slutligen hade övertalat sin förstfödde son att göra anspråk på sin auktoritet, att våga stiga fram för att hävda sin ställning och att visa

upp sin messianska makt. På grund av närvaron och föreningen av vissa universumkrafter och universumpersonligheter, om vilka alla de närvarande var helt ovetande, skulle hon inte bli besviken. Vinet, som Maria ville ha och som Jesus, Gud och människan, som människa och av medlidande önskade, var på väg.

137:4.11 (1530.3) Nära till hands stod sex vattenkrus av sten, fyllda med vatten; varje krus rymde drygt sjuttio liter. Detta vatten var avsett att användas senare för reningsceremonierna vid bröllopfestens slut. Tjänarnas uppståndelse kring dessa väldiga stenkärl och hans mors ivriga ordergivning drog till sig Jesu uppmärksamhet, och när han gick över dit märkte han att de hämtade upp vin, kanna efter kanna ur dem.

137:4.12 (1530.4) Det gick så småningom upp för Jesus vad som hade hänt. Av alla personer som var närvarande vid bröllopfesten i Kana var Jesus den som var mest överraskad. Andra hade väntat sig att han skulle göra underverk, men det var just vad han inte hade ämnat göra. Då kom Människosonen ihåg sin Personaliserade Riktares varning uppe i bergen. Han drog sig till minnes hur Riktaren hade varnat honom att det var omöjligt för någon makt eller personlighet att beröva honom de skaparprivilegier som gällde oberoendet av tiden. Vid detta tillfälle var styrketransformerare, mellanvarelser och alla andra behövliga personligheter samlade nära vattnet och andra nödvändiga element, och när Universumets Skapare och Härskare hade uttryckt sin önskan kunde ingenting hindra den ögonblickliga uppkomsten av *vin*. Det blev dubbelt så säkert att denna händelse skulle inträffa emedan den Personaliserade Riktaren hade

tillkännagett att uppfyllandet av Sonens önskan på intet sätt var emot Faderns vilja.

137:4.13 (1530.5) Men detta var inte i någon mening ett mirakel. Ingen naturlag modifierades, upphävdes eller ens transcenderades. Inget annat hände än att *tiden* upphävdes i anslutning till det himmelska hopsättandet av de kemiska grundämnena som fordrades för att tillverka vinet. Vid detta tillfälle i Kana gjorde Skaparens agenter vin precis så som det görs vid de vanliga naturliga processerna *förutom* att de gjorde det oberoende av tiden och med ingripande från övermänskliga representanter vad beträffar sammanställningen i rymden av de nödvändiga kemiska beståndsdelarna.

137:4.14 (1531.1) Därtill kom att det var uppenbart att förverkligandet av detta så kallade mirakel inte stod i strid med Paradisfaderns vilja. Annars hade det inte inträffat emedan Jesus redan i allting hade underställt sig Faderns vilja.

137:4.15 (1531.2) När tjänarna öste upp detta nya vin bar de fram det till brudgummens marskalk, ”ceremonimästaren”, och när han hade smakat på det ropade han till brudgummen och sade: ”Det är sed att först bjuda på det goda vinet och att sedan när gästerna börjar bli berusade föra fram det sämre, men du har sparat det bästa vinet till slutet av festen.”

137:4.16 (1531.3) Maria och Jesu lärjungar fröjdade sig storligen över det förmodade miraklet, som de trodde att Jesus med avsikt hade utfört, men Jesus drog sig tillbaka till en skyddad vrå i trädgården och försjönk för några korta stunder i allvarliga tankar. Han drog till sist den slutsatsen att händelsen under rådande omständigheter hade legat utanför hans personliga kontroll, och att den var ofrånkomlig då den

inte stod i strid med hans Faders vilja. När han återvände till folket betraktade de honom med vördnad. De trodde alla på honom som Messias. Men Jesus var mycket förbryllad då han visste att de trodde på honom bara på grund av den ovanliga händelse som de nyss oavsiktligt hade bevittnat. Igen drog sig Jesus för en stund tillbaka för att tänka över alltsammans på hustaket.

137:4.17 (1531.4) Jesus förstod nu helt att han ständigt måste vara på sin vakt, så att han inte av att hänge sig åt medkänsla och medlidande åstadkom upprepade episoder av detta slag. Det oaktat inträffade många liknande händelser innan Människosonen slutligt skildes från sitt liv som dödlig i köttslig gestalt.

5. Tillbaka i Kafarnaum

137:5.1 (1531.5) Fastän många av gästerna stannade hela den vecka som bröllopsfestligheterna pågick, begav sig Jesus med sina nyligen valda lärjungeapostlar — Jakob, Johannes, Andreas, Petrus, Filippus och Natanael — mycket tidigt följande morgon iväg till Kafarnaum utan att ta avsked av någon. Jesu familj och alla hans vänner i Kana var mycket bedrövade för att han så plötsligt hade lämnat dem, och Juda, Jesu yngste bror, gav sig i väg för att söka efter honom. Jesus och hans apostlar gick direkt till Sebedaios hem i Betsaida. Under denna färd talade Jesus med sina nyss valda medarbetare om mycket som var av betydelse för det kommande riket och i synnerhet varnade dem att inte nämna om vattnets förvandling till vin. Han gav dem

också rådet att undvika städerna Sepforis och Tiberias i sitt framtida arbete.

137:5.2 (1531.6) Efter måltiden den kvällen hölls här i Sebedaios och Salomes hem en av de viktigaste sammankomsterna under Jesu hela jordiska livsskede. Endast de sex apostlarna var närvarande vid detta möte; Juda anlände när de höll på att bryta upp. Dessa sex utvalda män hade färdats från Kana till Betsaida med Jesus och vandrat som på luft. De var fulla av förväntan och hänförda vid tanken på att de hade utvalts till nära medarbetare till Människosonen. Men när Jesus började göra klart för dem vem han var och vad hans mission på jorden skulle bli och hur den möjligen kunde sluta, blev de överväldigade. De kunde inte fatta det han berättade för dem. De var mållösa; även Petrus kände sig obeskrivligt tillintetgjord. Endast den djupt tänkande Andreas vågade svara på de ord av råd som Jesus gav. Då Jesus insåg att de inte förstod hans budskap, då han såg att deras idéer om judarnas Messias var så fullständigt utkristalliserade, sände han dem till vila för natten medan han vandrade och samtalade med sin bror Juda. Innan Juda tog avsked av Jesus sade han med mycken känsla i orden: ”Min fader och broder, jag har aldrig förstått mig på dig. Jag vet inte med säkerhet om du är det som min mor har lärt oss, och jag förstår inte helt det kommande riket, men jag vet förvisso att du är en mäktig Gudsman. Jag hörde rösten vid Jordanfloden, och jag tror på dig, vem du än är.” När han hade sagt detta avlägsnade han sig och gick till sitt eget hem i Magdala.

137:5.3 (1532.1) Den natten sov Jesus inte. Insvept i sina kvällskläder satt han ute vid sjöstranden och tänkte — tänkte ända till gryningen nästa dag. Under den nattens långa timmar av mediterande kom Jesus

till en klar uppfattning om att han aldrig skulle kunna få sina anhängare att se honom i något annat ljus än som den länge efterlängtrade Messias. Han insåg slutligen att det inte fanns något annat sätt att sprida budskapet om himmelriket än genom att uppfylla Johannes förutsägelse och som den som judarna förväntade sig. När allt kommer omkring, fastän han inte var Davids typ av Messias, var han sannerligen uppfyllelsen av de profetiska yttranden som de mer andligt sinnade av de forna siarna hade fällt. Aldrig mer förnekade han helt att han var Messias. Han beslöt att lämna det slutliga utredandet av denna komplicerade situation till att utarbetas enligt Faderns vilja.

137:5.4 (1532.2) Nästa morgon anslöt sig Jesus till sina vänner vid frukosten, men de var en dyster grupp. Han samtalade med dem och vid måltidens slut samlade han dem kring sig och sade: ”Det är min Faders vilja att vi stannar här i trakten tills vidare. Ni har hört Johannes säga att han kom för att bereda väg för himmelriket; därför anstår det oss att vänta på att Johannes fullbordar sin förkunnelse. När Människosonens föregångare har avslutat sitt arbete, då börjar vi förkunna rikets goda budskap.” Han anvisade sina apostlar att återvända till sina nät samtidigt som han själv gjorde sig redo att tillsammans med Sebedaios bege sig till båtvarvet. Han lovade träffa dem nästa dag i synagogan, där han skulle tala, och han bestämde ett möte med dem på eftermiddagen den sabbaten.

6. Händelserna en sabbatsdag

137:6.1 (1532.3) Jesu första offentliga framträdande efter hans dop skedde på sabbaten den 2 mars år 26 e.Kr. i synagogan i Kafarnaum. Synagogan var fylld till trängsel. Berättelsen om dopet i Jordanfloden hade nu fått tillskott av de färskna nyheterna från Kana om vattnet och vinet. Jesus gav hedersplatser åt sina sex apostlar, och tillsammans med dem satt hans två köttsliga bröder Jakob och Juda. Hans mor, som hade återvänt till Kafarnaum tillsammans med Jakob föregående kväll, var också närvarande och satt i kvinnornas del av synagogan. Hela församlingen var i spänning. De väntade sig att få se någon utomordentlig manifestation av en övernaturlig makt, vilket vore ett passande bevis för naturen och makten hos honom som idag skulle tala till dem. Men deras lott var att bli besvikna.

137:6.2 (1532.4) När Jesus steg upp räckte synagogans föreståndare honom skriftrullen och Jesus läste från profeten Jesaja: "Så säger Herren: 'Himmelen är min tron, och jorden är min fotapall. Var är det hus som ni byggde åt mig? Och var är den plats som är min boning? Allt detta har min hand gjort', säger Herren. 'Men till den skådar jag ned, som är betryckt och har en förkrossad ande, och till den som fruktar för mitt ord.' Hör Herrens ord, ni som skälver och fruktar: 'Era bröder hatade er och stötte bort er för mitt namns skull.' Men förhärligad vare Herren. Han skall framträda för er i glädje, och alla andra skall komma på skam. En röst från staden, en röst från templet, en röst från Herren säger: 'Innan hon kände någon födslovånda, födde hon; innan kval kom över henne, blev hon förlöst med ett gossebarn.' Vem har hört något sådant? Skall jorden sättas till att frambringa på en enda dag? Eller kan ett folk födas på ett ögonblick? Men så säger Herren: 'Se, jag vill låta friden breda ut sig som en ström, och även

främlingarnas lov och pris skall vara som en översvämmande flod. Så som en mor tröstar sitt barn, så skall jag trösta er. Och även i Jerusalem skall ni få tröst. Och när ni får se detta, skall era hjärtan glädja sig.”

137:6.3 (1533.1) När Jesus hade avslutat denna läsning räckte han rullen tillbaka till dess väktare. Innan han satte sig sade han endast: ”Var tålmodiga och ni skall få se Guds härlighet; även så skall det vara med alla dem som stannar hos mig och sålunda lär sig att göra min himmelske Faders vilja.” Folket gick till sina hem i förundran över vad allt detta betydde.

137:6.4 (1533.2) Den eftermiddagen steg Jesus och hans apostlar jämte Jakob och Juda ombord på en båt och for en bit ned längs kusten, där de ankrade medan han talade till dem om det kommande riket. Och de förstod mer än de hade under torsdagskvällen.

137:6.5 (1533.3) Jesus rådde dem att fortsätta med sina vanliga uppgifter tills ”rikets stund skulle komma”. För att uppmuntra dem föregick han med gott exempel genom att återgå till sitt regelbundna arbete vid båtvarvet. Han förklarade för dem att de varje kväll skulle tillbringa tre timmar med studier och förberedelse för sitt framtida arbete och sade vidare: ”Vi stannar alla här i trakten tills Fadern ber mig kalla på er. Var och en av er måste nu återvända till sitt sedvanliga arbete som om ingenting hade hänt. Berätta inte för någon människa om mig och kom ihåg att mitt rike inte kommer med väsen och glamour, utan snarare måste det komma genom den stora förändring som min Fader då har åstadkommit i era hjärtan och i deras hjärtan som skall kallas att ansluta sig till er i rikets råd. Ni är nu mina vänner, jag litar på er och jag älskar er, ni skall snart bli mina

personliga medarbetare. Var tålmodiga, var lågmälda. Var alltid hörsamma för Faderns vilja. Gör er färdiga för kallelsen från riket. Fastän ni kommer att uppleva stor glädje i min Faders tjänst, bör ni också vara beredda på svårigheter, ty jag varnar er att många skall gå in i riket först efter mycken vedermöda. Men de som har funnit riket, deras glädje skall vara ymnig, och de skall kallas hela jordens välsignade. Men hys inga falska förhoppningar; världen kommer att snubbla över mina ord. Inte ens ni, mina vänner, fattar helt vad jag som bäst lägger fram för era förvirrade sinnen. Misstag er inte; vi går ut för att arbeta för en generation som väntar sig tecken. De kommer att kräva undergörande som bevis för att jag är sänd av min Fader, och endast långsamt kommer de att inse att det är uppenbarelsen av min Faders *kärlek* som utgör rekommendationsbrevet för min mission.”

137:6.6 (1533.4) Den kvällen när de hade gått i land och innan de var och en vandrade iväg, bad Jesus, där han stod vid vattenbrynet: ”Min Fader, jag tackar dig för dessa små, som trots sina tvivel redan nu tror. Och för deras skull har jag stannat här för att göra din vilja. Och må de nu lära sig att vara ett, såsom även vi är ett.”

7. Fyra månader av förberedelse

137:7.1 (1533.5) I fyra långa månader — mars, april, maj och juni — fortgick denna väntetid. Jesus höll över hundra långa och allvarliga, fastän muntra och glada, sammankomster med dessa sex medarbetare och sin egen bror Jakob. På grund av sjukdom i familjen kunde Juda

sällan delta i dessa lektioner. Jakob, Jesu bror, förlorade inte tron på honom, men under dessa månader av dröjsmål och överksamhet blev Maria närapå förtvivlad över sin son. Hennes tro som i Kana hade stigit till sådana höjder sjönk nu till nya djup. Hon kunde endast ty sig till sitt så ofta upprepade utrop: ”Jag kan inte förstå honom. Jag kan inte komma på vad allt detta betyder.” Men Jakobs hustru gjorde mycket för att hålla Marias mod uppe.

137:7.2 (1534.1) Under dessa fyra månader blev dessa sju troende, av vilka en var Jesu köttsliga bror, bekanta med honom. De höll på att vänja sig vid tanken att leva med denna Gud och människa. Fastän de kallade honom Rabbi lärde de sig att inte vara rädda för honom. Jesu personlighet kännetecknades av denna ojämförliga älskvärdhet som gjorde det möjligt för honom att så leva bland dem att de inte förskräcktes av hans gudomlighet. De fann det verkligen lätt att vara ”vänner med Gud”, Gud inkarnerad i en dödligs köttsliga gestalt. Denna väntetid var en hård test för hela gruppen av troende. Ingenting, absolut ingenting, mirakulöst inträffade. Dag efter dag ägnade de sig åt sitt vanliga arbete, kväll efter kväll satt de vid Jesu fötter. De hölls samman av hans makalösa personlighet och av de vänliga ord som han kväll efter kväll talade till dem.

137:7.3 (1534.2) Denna tid av väntan och undervisning var särskilt svår för Simon Petrus. Han försökte upprepade gånger övertala Jesus att ta itu med att predika himmelriket i Galiléen medan Johannes fortsatte att predika i Judéen. Men Jesus svarade alltid Petrus: ”Var tålmodig, Simon. Gör framsteg. Det finns ingen risk för att vi är för mycket förberedda när Fadern kallar oss.” Andreas brukade emellanåt lugna ned Petrus med sina mogna och filosofiska råd. Jesu mänskliga

naturlighet gjorde ett väldigt intryck på Andreas. Han tröttnade aldrig på att fundera över hur någon som kunde leva så nära Gud kunde vara så vänlig och hänsynsfull mot människor.

137:7.4 (1534.3) Under hela denna tid talade Jesus endast två gånger i synagogan. Mot slutet av dessa många veckor av väntan hade berättelsen om hans dop och vinet i Kana börjat lugna ned sig. Jesus såg till att inga fler skenbara mirakel inträffade under denna tid. Men fastän de levde så obemärkt i Betsaida hade rapporter om Jesu märkliga utföranden förts fram till Herodes Antipas, som i sin tur sände spioner för att ta reda på vad Jesus höll på med. Men Herodes var mer bekymrad över Johannes predikande. Han beslöt att inte antasta Jesus vars arbete löpte så lugnt i Kafarnaum.

137:7.5 (1534.4) Under denna väntetid strävade Jesus efter att lära sina medarbetare vilken deras attityd borde vara gentemot de olika religiösa grupperna och politiska partierna i Palestina. Jesu ord var alltid: ”Vi försöker vinna dem alla, men vi *hör* inte till någon av dem.”

137:7.6 (1534.5) De skriftlärda och rabbinerna kallades med ett gemensamt namn fariséer. Själva använde de om sig beteckningen ”ämbetsbröderna”. På många sätt var de en progressiv grupp bland judarna, och de hade upptagit många läror som inte framgick klart och tydligt från de hebreiska skrifterna, såsom tron på de dödas uppståndelse, en lära som endast nämndes av en av de senare profeterna, Daniel.

137:7.7 (1534.6) Sadducéerna bestod av prästerskapet och vissa förmögna judar. De var inga pedanter när det gällde tillämpningen av

lagens enskildheter. Fariséerna och sadducéerna var egentligen religiösa partier snarare än sekter.

137:7.8 (1534.7) Esséerna var en genuin religiös sekt som hade uppkommit under mackabéerupproret och som i vissa avseenden ställde strängare krav än fariséerna. De hade upptagit många persiska trosföreställningar och övningar, levde som ett brödraskap i kloster, avhöll sig från äktenskap och hade allting gemensamt. Deras specialitet var att undervisa om änglarna.

137:7.9 (1535.1) Seloterna var en grupp av lidelsefulla judiska patrioter. De talade för att det var berättigat att använda vilka metoder som helst i kampen för befrielse från det romerska oket.

137:7.10 (1535.2) Herodianerna var ett rent politiskt parti som talade för frigörelse från Roms direkta styre genom ett återupprättande av den herodianska dynastin.

137:7.11 (1535.3) Precis mitt i Palestina bodde samariterna, med vilka ”judarna inte ville ha något att göra” trots att de höll många uppfattningar som överensstämde med judarnas läror.

137:7.12 (1535.4) Alla dessa partier och sekter, inklusive nasirernas relativt fåtaliga brödraskap, trodde att Messias en gång skulle komma. De väntade alla på en nationell befriare. Men Jesus var mycket bestämd med att göra det klart att han och hans lärjungar inte skulle liera sig med någon av dessa menings- eller verksamhetsriktningar. Människosonen skulle vara varken nasir eller essé.

137:7.13 (1535.5) När Jesus senare beordrade apostlarna att likt Johannes gå ut för att förkunna evangeliet och undervisa de troende betonade han förkunnandet av ”det goda budskapet om himmelriket”. Han inpräntade ofelbart hos sina medarbetare att de måste ”visa kärlek, medkänsla och sympati”. Han lärde tidigt sina anhängare att himmelriket var en andlig erfarenhet som gäller Guds upphöjande på tronen i människornas hjärtan.

137:7.14 (1535.6) Medan de på detta sätt väntade innan de påbörjade sin aktiva offentliga förkunnelse tillbringade Jesus och dessa sju två kvällar i veckan i synagogan med att studera de hebreiska skrifterna. Under senare år, efter perioder av intensiv offentlig verksamhet, såg apostlarna tillbaka på dessa fyra månader som de mest värdefulla och givande under hela deras samvaro med Mästaren. Jesus lärde dessa män allt vad de kunde tillgodogöra sig. Han begick inte misstaget att lära dem för mycket. Han gjorde dem inte förvirrade genom att föra fram sådan sanning som låg ovanför deras fattningsförmåga.

8. Predikan om riket

137:8.1 (1535.7) På sabbaten den 22 juni, kort innan de gav sig ut på sin första predikotur och omkring tio dagar efter att Johannes hade fängslats, intog Jesus för andra gången synagogans predikstol sedan han hade fört sina apostlar till Kafarnaum.

137:8.2 (1535.8) Några dagar före denna predikan om ”Himmelriket”, då Jesus var sysselsatt med sitt arbete vid båtvarvet, kom Petrus till honom med nyheten om att Johannes hade arresterats. Ännu en gång

lade Jesus ifrån sig sina verktyg, tog av sig sitt arbetsförkläde och sade till Petrus: ”Faderns stund har kommit. Låt oss göra oss redo att förkunna himmelrikets evangelium.”

137:8.3 (1535.9) Jesus utförde sitt sista arbete vid snickarbänken denna tisdag den 18 juni år 26 e.Kr. Petrus rusade ut från verkstaden och vid mitten på eftermiddagen hade han samlat alla sina medarbetare.

Sedan han hade lämnat dem i en lund vid stranden gick han för att söka upp Jesus. Men han kunde inte finna honom, ty Mästaren hade gått till en annan lund för att be. De såg honom först sent den kvällen när han återvände till Sebedaios hus och bad om mat. Nästa dag sände han sin bror Jakob för att be om förmånen att få tala i synagogan den kommande sabbatsdagen. Föreståndaren för synagogan var mycket glad över att Jesus igen ville leda gudstjänsten.

137:8.4 (1536.1) Innan Jesus höll denna minnesvärda predikan om Guds rike, hans första anspråksfulla framträdande under sitt offentliga livsskede, läste han från skrifterna dessa ställen: ”Ni skall vara mig ett rike av präster, ett heligt folk. Jahve är vår domare, Jahve är vår lagstiftare, Jahve är vår konung; han skall frälsa oss. Jahve är min konung och min Gud. Han är den store konungen över hela jorden. Kärleksfull godhet vilar över Israel i detta rike. Välsignad vare Herrens härlighet, ty han är vår Konung.”

137:8.5 (1536.2) När Jesus hade slutat läsa sade han:

137:8.6 (1536.3) ”Jag har kommit för att förkunna upprättandet av Faderns rike. Och till detta rike skall höra de gudsdyrkande själarna bland judar och icke-judar, rika och fattiga, fria och slavar, ty min Fader tar inte hänsyn till person; hans kärlek och hans barmhärtighet vilar över alla.

137:8.7 (1536.4) ”Fadern i himlen sänder sin ande att bo i människornas sinnen, och när jag har avslutat mitt arbete på jorden skall likaså Sanningens Ande utgjas över alla människor. Och min Faders ande och Sanningens Ande skall trygga er i den andliga förståelsens och den gudomliga rättfärdighetens kommande rike. Mitt rike är inte av denna värld. Människosonen kommer inte att leda arméer i strid för att upprätta en maktens tron eller ett rike av världslig prakt. När mitt rike har kommit skall ni känna Människosonen som Fridsfurste, uppenbarelsen av den evige Fadern. Denna världs barn kämpar för att upprätta och förstöra denna världs riken, men mina lärjungar skall träda in i himmelriket genom sina moraliska beslut och sina andliga segrar; och när de väl har inträtt däri skall de finna glädje, rättfärdighet och evigt liv.

137:8.8 (1536.5) ”De som först söker inträde till riket och sålunda strävar efter en karaktärens ädelhet, lik min Faders, skall inom kort ha även allt annat som är behövligt. Men jag säger er i all ärlighet: Om ni inte söker inträde i riket genom tron och den förtröstansfulla tilliten hos ett litet barn kommer ni på intet vis att vinna inträde.

137:8.9 (1536.6) ”Låt er inte bedras av dem som kommer och säger att riket är här eller riket är där, ty min Faders rike gäller inte det synliga och materiella. Och detta rike finns redan nu hos er, ty där Guds ande lär och leder människans själ, där finns i själva verket himmelriket. Och detta Guds rike är rättfärdighet, frid och glädje i den Heliga Anden.

137:8.10 (1536.7) ”Johannes döpte er förvisso som tecken på er omvändelse och för era synders förlåtelse, men när ni träder in i det himmelska riket skall ni bli döpta med den Heliga Anden.

137:8.11 (1536.8) ”I min Faders rike kommer det inte att finnas judar eller icke-judar, utan endast sådana som söker fulländning genom tjänande; ty jag tillkännager att den som vill vara stor i min Faders rike måste först bli allas tjänare. Om ni är villiga att tjäna era medmänniskor skall ni sitta ned med mig i mitt rike, just så som jag genom att tjäna i de skapades gestalt snart skall sitta ned hos min Fader i hans rike.

137:8.12 (1536.9) ”Detta nya rike är likt ett frö som växer i den goda jorden på en åker. Det ger inte genast skörd. Det finns en tidsintervall mellan upprättandet av riket i människans själ och den stund då riket mognar till full skörd i form av evinnerlig rättfärdighet och evig frälsning.

137:8.13

(1536.10) ”Och detta rike som jag förkunnar för er är inte ett maktens och överflödets styre. Himmelriket är inte en fråga om mat och dryck utan om ett liv av ökad rättfärdighet och växande glädje i min himmelske Faders förädlade tjänst. Ty har inte Fadern sagt om sina barn i världen: ’Det är min vilja att de till slut skulle vara fullkomliga, just så som jag är fullkomlig.’

137:8.14 (1537.1) ”Jag har kommit för att förkunna rikets glada budskap. Jag har inte kommit för att öka de tunga bördorna för dem som vill komma in i detta rike. Jag förkunnar en ny och bättre väg, och de som kan träda in i det kommande riket skall få åtnjuta den gudomliga vilan. Och vad det än kostar er av världens ting, vilket pris ni än må betala för att komma in i himmelriket, skall ni få mångfalt mer av glädje och andligt framåtskridande i denna värld och evigt liv under den kommande tidsåldern.

137:8.15 (1537.2) ”Inträdet i Faderns rike väntar inte på att arméer skall marschera, att denna världs riken störtas eller att fjättrande ok skall krossas. Himmelriket står för dörren, och alla som stiger in skall finna överflödande frihet och fröjdefull frälsning.

137:8.16 (1537.3) ”Detta rike är ett evigt välde. De som kommer in i riket skall uppstiga till min Fader; de skall förvisso nå fram till den högra sidan av hans härlighet i Paradiset. Och alla som inträder i himmelriket skall bli Guds söner, och i den kommande tidsåldern skall de så stiga upp till Fadern. Och jag har inte kommit för att kalla dem som tror sig vara rättfärdiga utan syndare och alla som hungrar och törstar efter rättfärdighet och gudomlig fulländning.

137:8.17 (1537.4) ”Johannes kom och predikade omvändelse för att göra er redo för riket. Nu har jag kommit för att förkunna att tro, gåvan från Gud, är priset för inträde i himmelriket. Om ni blott ville tro att min Fader älskar er med en oändlig kärlek, då är ni inne i Guds rike.”

137:8.18 (1537.5) När han hade sagt detta satte han sig ned. Alla som hörde honom förvånade sig över hans ord. Hans lärjungar förundrade sig. Men folket var inte redo att ta emot de goda nyheterna från denna Gud och människas läppar. Omkring en tredjedel av åhörarna trodde på budskapet även om de inte helt kunde förstå det, omkring en tredjedel beredde sig i sina hjärtan på att förkasta en sådan rent andlig uppfattning om det förväntade riket, medan den återstående tredjedelen inte kunde begripa hans undervisning och många av dem trodde uppriktigt att han ”var utom sig”.

Urantiaboken

<< [Kapitel 137](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 139](#) >>

Kapitel 138

Utbildningen av rikets budbärare

138:0.1 (1538.1) EFTER att ha hållit sin predikan om ”Riket” sammankallade Jesus de sex apostlarna den eftermiddagen och började framlägga sina planer om att de skulle besöka städerna kring och i närheten av Galileiska sjön. Hans bröder Jakob och Juda blev mycket sårade av att de inte kallades till detta möte. Hittills hade de ansett sig höra till Jesu inre krets av medarbetare. Men Jesus ämnade inte ha några nära släktingar som medlemmar i denna rikets kår av apostoliska ledare. Detta utelämnande av Jakob och Juda från de få utvalda, i förening med hans uppenbart reserverade hållning gentemot sin mor allt sedan händelsen i Kana, var början till en ständigt

vidgande klyfta mellan Jesus och hans familj. Denna situation bestod under hela hans offentliga verksamhet — de närapå avvisade honom — och dessa meningsskiljaktigheter försvann först efter hans död och uppståndelse. Hans mor vacklade ständigt mellan attityder av skiftande tro och hopp och tilltagande känslor av besvikelse, förödmjukelse och förtvivlan. Endast Rut, den yngsta, förblev orubbligt lojal mot sin fader-broder.

138:0.2 (1538.2) Fram till tiden efter uppståndelsen hade hela Jesu familj mycket litet att göra med hans verksamhet. Om en profet inte är utan ära annat än i sitt eget land, är han inte heller utan förståelsefull uppskattning annat än i sin egen familj.

1. Slutliga instruktioner

138:1.1 (1538.3) Nästa dag, söndagen den 23 juni år 26 e.Kr. gav Jesus sina slutliga instruktioner till de sex. Han instruerade dem att gå ut två och två för att lära ut rikets glada budskap. Han förbjöd dem att döpa och gav dem rådet att avstå från offentligt predikande. Han förklarade att han senare skulle tillåta dem att predika offentligt, men att han ville att de för en tid, och av många orsaker, skaffade sig praktisk erfarenhet av att personligen ha att göra med sina medmänniskor. Jesus avsåg att deras första tur skulle omfatta endast *personligt arbete*. Fastän detta beslut var något av en besvikelse för apostlarna, insåg de åtminstone delvis, vilka orsaker Jesus hade till att påbörja rikets förkunnande på detta sätt, och de drog ut på gott humör och med tillitsfull entusiasm. Jesus sände dem ut i par, så att Jakob och

Johannes gick till Heresa, Andreas och Petrus till Kafarnaum, medan Filippos och Natanael begav sig till Tarikea.

138:1.2 (1538.4) Innan de började dessa två första veckor av tjänst meddelade Jesus dem att han ville ordinera tolv apostlar till att fortsätta rikets arbete efter hans avfärd, och han bemyndigade var och en av dem att bland sina första proselyter välja ut en man till medlem i den planerade apostlakåren. Johannes yttrade sig då och frågade: ”Men Mästare, skall dessa sex män komma in i vår krets och dela allting jämnt med oss som har varit med dig allt sedan Jordanfloden och som har hört all din undervisning som förberedelse för detta vårt första arbete till förmån för riket?” Jesus svarade: ”Ja, Johannes, de män ni väljer skall bli ett med oss och ni får lära dem allt som berör riket, just så som jag har lärt er.” Sedan Jesus hade sagt detta lämnade han dem.

138:1.3 (1539.1) De sex skildes inte åt för att gå till sina uppdrag förrän de mångordigt hade diskuterat Jesu anvisning att de var och en skulle välja en ny apostel. Andreas åsikt blev till slut rådande, och de begav sig alla till sina arbeten. I allt väsentligt sade Andreas: ”Mästaren har rätt; vi är alltför få för att klara av detta arbete. Det behövs fler lärare, och Mästaren har visat oss stort förtroende då han har anförtrott åt oss att välja dessa sex nya apostlar.” Då de denna morgon skildes åt för att gå till sitt arbete fanns det en aning dold nedstämdhet i var och ens hjärta. De visste att de skulle sakna Jesus, och förutom att de kände sig rädda och blyga, var detta inte det sätt på vilket de hade föreställt sig att himmelriket skulle införas.

138:1.4 (1539.2) Man hade kommit överens om att de sex skulle arbeta i två veckor och därefter återvända till Sebedaios hem för ett

sammanträde. Under tiden gick Jesus över till Nasaret för att besöka Josef, Simon och andra familjemedlemmar som bodde i den trakten. Jesus gjorde allt som var mänskligt möjligt, och som var förenligt med hans hängivenhet för att göra Faderns vilja, för att bevara sin familjs förtroende och tillgivenhet. Härvidlag gjorde han sin fulla plikt och mer.

138:1.5 (1539.3) Medan apostlarna var ute på detta uppdrag tänkte Jesus mycket på Johannes, som nu var i fängelse. Det var en stor frestelse för honom att använda sina potentiella befogenheter till att befria Johannes, men om igen fogade han sig i att ”invänta Faderns vilja”.

2. Valet av de sex apostlarna

138:2.1 (1539.4) Denna första missionärstur som de sex gjorde var utomordentligt lyckad. De upptäckte alla det stora värdet av direkt och personlig kontakt med människorna. De återvände till Jesus med en fullständigare insikt om att religionen i sista hand enbart är en fråga om *personlig erfarenhet*. De började förnimma hur det vanliga folket hungrade efter att få höra ord av religiös tröst och andlig uppmuntran. När de samlades kring Jesus ville de alla tala samtidigt, men Andreas tog ledningen och när han kallade på dem i tur och ordning gav de sina formella rapporter till Mästaren och framförde sina förslag till sex nya apostlar.

138:2.2 (1539.5) Efter det att varje man hade presenterat sitt val av en ny apostel bad Jesus alla de övriga att rösta om förslaget. Sålunda

accepterades de sex nya apostlarna formellt av de sex äldre apostlarna. Därefter meddelade Jesus att de alla skulle besöka dessa kandidater och kalla dem till tjänst.

138:2.3 (1539.6) De nyss valda apostlarna var:

138:2.4 (1539.7) 1. *Matteus Levi*, tullindrivaren från Kafarnaum som hade sitt kontor just öster om staden, nära gränsen till Batanea. Han valdes av Andreas.

138:2.5 (1539.8) 2. *Tomas Didymos*, en fiskare från Tarikea och tidigare timmerman och stenhuggare från Gadara. Han valdes av Filippus.

138:2.6 (1539.9) 3. *Jakob Alfaios*, en fiskare och jordbrukare från Heresa; han valdes av Jakob Sebedaios.

138:2.7 (1539.10) 4. *Judas Alfaios*, Jakob Alfaios tvillingbror, också han fiskare; han valdes av Johannes Sebedaios.

138:2.8 (1540.1) 5. *Simon Seloten* hade en hög ställning inom seloternas patriotiska organisation, en ställning som han gav upp för att förena sig med Jesu apostlar. Före sin anslutning till seloterna hade Simon varit köpman. Han valdes av Petrus.

138:2.9 (1540.2) 6. *Judas Iskariot* var ende sonen till förmögna judiska föräldrar som bodde i Jeriko. Han hade blivit knuten till Johannes Döparen, och hans föräldrar som hörde till sadducéerna hade förskjutit honom. Han höll på att söka anställning i dessa trakter när Jesu apostlar fann honom, och främst på grund av hans erfarenhet av penningtransaktioner inbjöd Natanael honom att ansluta sig till dem. Judas Iskariot var den enda från Judéen bland apostlarna.

138:2.10 (1540.3) Jesus tillbringade en hel dag tillsammans med de sex apostlarna, svarade på deras frågor och lyssnade till detaljerna i deras

rapporter, ty de hade många intressanta och nyttiga erfarenheter att berätta om. De såg nu visheten i Mästarens plan att sända ut dem för att arbeta på ett lugnt och personligt sätt innan de inledde sina mer anspråksfulla offentliga framträdanden.

3. Matteus och Simon kallas

138:3.1 (1540.4) Nästa dag gick Jesus och de sex för att besöka Matteus, tullindrivaren. Matteus väntade på dem. Han hade avslutat sin redovisning och var färdig att överlämna skötseln av sitt kontor till sin bror. När de närmade sig tullhuset gick Andreas fram tillsammans med Jesus, som såg Matteus i ögonen och sade: "Följ mig". Matteus reste sig och gick med Jesus och apostlarna till sitt hus.

138:3.2 (1540.5) Matteus berättade för Jesus om banketten som han hade arrangerat för den kvällen, att han åtminstone ville ge en sådan middag för sin familj och sina vänner om Jesus skulle acceptera och samtycka till att vara hedersgäst. Jesus nickade sitt medgivande. Petrus tog då Matteus åt sidan och förklarade att han hade bett en viss Simon ansluta sig till apostlarna och fick Matteus bifall till att Simon också skulle bjudas till festen.

138:3.3 (1540.6) Efter en lunch mitt på dagen i Matteus hus gick de alla med Petrus för att söka upp Simon Seloten, som de fann på dennes tidigare affärsställe som nu sköttes av hans brorson. När Petrus förde Jesus fram till Simon hälsade Mästaren på den eldige patrioteten och sade endast: "Följ mig".

138:3.4 (1540.7) De återvände alla till Matteus hem där de före kvällsmåltiden talade mycket om politik och religion. Familjen Levi hade länge varit engagerad i affärer och skatteindrivning. Därför skulle fariséerna ha betecknat många av de gäster som Matteus hade bjudit till denna bankett som ”publikaner och syndare”.

138:3.5 (1540.8) Dåförtiden, när det arrangerades en mottagning och bankett av detta slag till ära för någon framstående individ var det brukligt för alla intresserade personer att uppehålla sig runt om i bankettsalen för att iaktta gästerna under måltiden och lyssna till de hedervärda männens konversation och tal. Följaktligen var de flesta av Kafarnaums fariséer närvarande vid detta tillfälle för att observera Jesu uppförande vid denna ovanliga sociala tillställning.

138:3.6 (1540.9) När middagen framskred steg middagsgästernas glädje till sådana höjder av gott humör, och alla trivdes så utmärkt, att fariséerna som såg på, i sina hjärtan började kritisera Jesus för att han deltog i en sådan lättsinnig och sorglös tillställning. Senare under kvällen när gästerna började hålla tal gick en av de mer ondskefulla fariséerna så långt som till att för Petrus kritisera Jesu uppträdande och sade: ”Hur vågar ni lära ut att denne man är rättfärdig när han äter med publikaner och syndare och sålunda med sin närvaro stöder sådana scener av sorglöst nöje.” Petrus viskade denna kritik för Jesus innan denne gav avskedsvälsignelsen över alla de församlade. När Jesus inledde sitt tal sade han: ”Då jag kom hit ikväll för att välkomna Matteus och Simon till vår krets är jag glad att se er sorglöshet och ert goda umgängeshumör, men ni borde glädja er än mer över att mången av er kommer att finna tillträde till det kommande andens rike, där ni rikligt mer skall få åtnjuta allt det goda i himmelriket. Och till er som

står här omkring och kritiserar mig i era hjärtan för att jag har kommit hit för att ha roligt med dessa vänner, låt mig säga att jag har kommit för att förkunna glädje för de socialt nedtrampade och andlig frihet för de moraliskt fångna. Behöver jag påminna er om att de som är friska inte behöver någon läkare utan snarare de som är sjuka? Jag har inte kommit för att kalla de rättfärdiga utan syndare.”

138:3.7 (1541.1) Sannerligen var detta en ovanlig syn hos hela det judiska folket: att se en man med rättfärdig karaktär och ädla känslor blanda sig otvunget och glädjefullt med det vanliga folket, rentav med en irreligiös och njutningslysten skara publikaner och förmenta syndare. Simon Seloten ville hålla tal vid denna tillställning i Matteus hus, men Andreas som visste att Jesus inte ville att det kommande riket skulle sammanblandas med seloternas rörelse, övertalade honom att avstå från att göra några offentliga yttranden.

138:3.8 (1541.2) Jesus och apostlarna stannade kvar den natten i Matteus hus, och när människorna gick hem talade de endast om en sak: hur god och vänskaplig Jesus var.

4. Tvillingarna kallas

138:4.1 (1541.3) Nästa morgon for de alla nio med båt över till Heresa för att formellt kalla de följande två apostlarna, Jakob och Judas, Alfaios tvillingsöner, som hade nominerats av Jakob och Johannes Sebedaios. Fiskartvillingarna väntade sig Jesus och hans apostlar och inväntade dem därför nere vid stranden. Jakob Sebedaios

presenterade Mästaren för dessa fiskare från Heresa, och Jesus spände blicken i dem nickade och sade: ”Följ mig.”

138:4.2 (1541.4) Denna eftermiddag, som de tillbringade tillsammans, instruerade Jesus dem noggrant om deltagandet i festliga sammankomster, och han avslutade sina kommentarer med att säga: ”Alla människor är mina bröder. Min Fader i himlen ringaktar ingen skapad varelse som vi har gjort. Himmelriket är öppet för alla män och kvinnor. Ingen människa får stänga nådens dörr i ansiktet på någon hungrig själ som kan tänkas söka vinna inträde därtill. Vi skall sitta till bords med alla som önskar höra om riket. När vår Fader i himlen ser ned till människorna är de alla lika. Vägra därför inte att bryta bröd med fariséer eller syndare, sadducéer eller publikaner, romare eller judar, rika eller fattiga, fria eller slavar. Dörren till riket är vidöppen för alla som vill lära känna sanningen och finna Gud.”

138:4.3 (1541.5) Den kvällen vid en enkel måltid i Alfaios hem upptogs tvillingbröderna i den apostoliska familjen. Senare under kvällen gav Jesus sina apostlar deras första lektion om de orena andarnas ursprung, natur och bestämmelse, men de kunde inte fatta vikten av det han berättade för dem. De fann det mycket lätt att älska och beundra Jesus men mycket svårt att förstå många av hans läror.

138:4.4 (1542.1) Efter en natts vila tog hela sällskapet på elva personer en båt över till Tarikea.

5. Tomas och Judas kallas

138:5.1 (1542.2) Fiskaren Tomas och vandraren Judas mötte Jesus och apostlarna vid fiskebåtarnas landningsställe i Tarikea, och Tomas förde sällskapet till sitt närbelägna hem. Filippos presenterade nu Tomas som sin kandidat till apostel och Natanael presenterade Judas Iskariot från Judéen för en likadan utmärkelse. Jesus såg på Tomas och sade: ”Tomas, du saknar tro; det oaktat tar jag emot dig. Följ mig.” Till Judas Iskariot sade Mästaren: ”Judas, vi är alla av samma kött, och då jag nu mottar dig i vår krets ber jag en bön om att du alltid skall vara lojal mot dina bröder från Galiléen. Följ mig.”

138:5.2 (1542.3) När de hade friskat upp sig tog Jesus de tolv avskilt för en tid för att be med dem och undervisa om den Heliga Andens natur och arbete, men återigen var det till stor del omöjligt för dem att förstå betydelsen av de underbara sanningar som han försökte lära dem. En förstod en punkt, och en annan en annan punkt, men ingen av dem kunde tillägna sig hela hans undervisning. Alltid gjorde de misstaget att försöka passa in Jesu nya evangelium i sina gamla former av religiös trosföreställning. De kunde inte fatta tanken att Jesus hade kommit för att förkunna ett nytt evangelium om frälsning och för att etablera en ny väg till att finna Gud. De insåg inte att han *var* en ny uppenbarelse av Fadern i himlen.

138:5.3 (1542.4) Nästa dag lämnade Jesus sina tolv apostlar helt ensamma. Han ville att de skulle bekanta sig med varandra och önskade att de var ensamma för att samtala om det som han hade lärt dem. Mästaren återvände till kvällsvarden, och under timmarna efter måltiden berättade han för dem om serafernas verksamhet, och några av apostlarna förstod hans undervisning. De vilade en natt och begav sig nästa dag med båt till Kafarnaum.

138:5.4 (1542.5) Sebedaios och Salome hade flyttat för att bo hos sin son David, så att deras stora hem kunde överlämnas till Jesus och hans tolv apostlar. Här tillbringade Jesus en lugn sabbat med sina utvalda budbärare. Han skisserade noggrant huvuddragen i planerna för att förkunna riket, förklarade detaljerat vikten av att undvika varje sammanstötning med de civila myndigheterna och sade: ”Om de civila makthavarna skall tillrättavisas, lämna den uppgiften åt mig. Se till att ni inte offentligt fördömer kejsaren eller hans tjänstemän.” Det var denna samma kväll som Judas Iskariot tog Jesus åt sidan för att fråga varför ingenting gjordes för att få ut Johannes ur fängelset. Judas var inte helt tillfreds med den inställning som Jesus hade.

6. En vecka av intensiv utbildning

138:6.1 (1542.6) Nästa vecka ägnades åt ett program av intensiv utbildning. Varje dag sattes de sex nya apostlarna i händerna på sin respektive uppsökare för en grundlig genomgång av allt som apostlarna hade lärt och upplevt som förberedelse för rikets arbete. Till uppbyggelse för de nya apostlarna gick de äldre apostlarna noggrant igenom det som Jesus dittills hade lärt dem. Om kvällarna samlades de alla i Sebedaios trädgård för att få instruktioner av Jesus.

138:6.2 (1542.7) Det var vid denna tid som Jesus införde en ledig dag mitt i veckan för vila och rekreation. De följde denna plan för avkoppling en dag varje vecka under återstoden av Jesu materiella liv. Som allmän regel sysslade de aldrig med sina vanliga verksamhetsformer på onsdagar. Under denna lediga dag i veckan

brukade Jesus vanligen avlägsna sig från dem och säga: ”Mina barn, gå för att friska upp er för en dag. Vila er från rikets mödosamma arbete och njut av den vederkvickelse som ni får av att återvända till era tidigare yrken eller av att finna nya rekreationsformer.” Fastän Jesus under denna period i sitt jordeliv faktiskt inte behövde denna vilodag, följde han denna plan emedan han visste att det var bäst för hans mänskliga medarbetare. Jesus var läraren — Mästaren. Hans medarbetare var hans elever — lärjungar.

138:6.3 (1543.1) Jesus strävade efter att göra klart för sina apostlar skillnaden mellan hans läror och hans *liv bland dem* och de läror som senare kunde tänkas uppkomma *om* honom. Jesus sade: ”Mitt rike och evangeliet i anslutning därtill skall vara huvudinnehållet i ert budskap. Förirra er inte in på sidospår med att predika *om* mig och *om* min förkunnelse. Förkunna rikets evangelium och framför min uppenbarelse av Fadern i himlen, men låt er inte vilseledas in på bivägar vilket innebär att skapa legender och bygga upp en kult som gäller trosuppfattningar och läror *om* mina trosuppfattningar och läror.” Men återigen förstod de inte varför han talade så, och ingen vågade fråga varför han undervisade dem om detta.

138:6.4 (1543.2) Under denna tidiga undervisning försökte Jesus så långt som möjligt undvika motsättningar med sina apostlar, utom när det gällde oriktiga uppfattningar om hans Fader i himlen. I alla sådana fall tvekade han aldrig att rätta felaktiga trosföreställningar. Det fanns endast *ett* motiv i Jesu liv på Urantia efter dopet, nämligen en bättre och sannare uppenbarelse av sin Paradisfader. Han var pionjären för den nya och bättre vägen till Gud, trons och kärlekens väg. Ständigt

uppmnade han apostlarna: ”Gå ut och sök efter syndare, finn de modlösa och trösta de ängsliga.”

138:6.5 (1543.3) Jesus hade ett perfekt grepp om situationen. Han hade obegränsad makt som han kunde ha brukat för att främja sin mission, men han nöjde sig helt med medel och personligheter som de flesta människor skulle ha ansett vara otillräckliga och betraktat som oansenliga. Han var engagerad i en mission med enorma dramatiska möjligheter, men han insisterade på att sköta sin Faders angelägenheter på det lugnaste och mest odramatiska sättet. Han undvek omsorgsfullt all uppvisning av makt. Hans plan var nu att åtminstone under flera månader arbeta lugnt och stilla tillsammans med sina apostlar i trakterna kring Galileiska sjön.

7. En ny besvikelse

138:7.1 (1543.4) Jesus hade gjort upp planer för en lågmäld missionskampanj omfattande fem månader av personligt arbete. Han hade inte berättat för apostlarna hur länge detta arbete skulle pågå, utan de arbetade en vecka åt gången. Tidigt under denna första dag i veckan, just då han skulle meddela sina tolv apostlar detta, kom Simon Petrus, Jakob Sebedaios och Judas Iskariot för att diskutera privat med honom. Petrus förde Jesus åt sidan och dristade sig till att säga: ”Mästare, vi kommer på uppmaning av våra medarbetare för att fråga om inte tiden nu är mogen för att träda in i riket. Och tänker du kungöra riket i Kafarnaum, eller skall vi förflytta oss till Jerusalem? Och när skall vi få veta vilken ställning var och en av oss skall inta

med dig vid rikets grundläggande — ” och Petrus skulle ha fortsatt med att ställa fler frågor, men Jesus höjde en förmanande hand och avbröt honom. Och då han vinkade åt de andra apostlarna som stod i närheten att förena sig med dem sade han: ”Mina små barn, hur länge skall jag ha överseende mer er! Har jag inte gjort det klart för er att mitt rike inte är av denna värld? Jag har sagt er många gånger att jag inte har kommit för att sitta på Davids tron, och hur kommer det sig nu att ni frågar om vilken plats var och en av er skall inneha i Faderns rike? Kan ni inte inse att jag har kallat er till ambassadörer för ett andligt rike? Förstår ni inte att ni snart, mycket snart, skall representera mig i världen och vid förkunnandet av riket, just så som jag nu representerar min Fader som är i himlen? Är det möjligt att jag har valt er och instruerat er som rikets budbärare och att ni trots det inte förstår naturen och betydelsen av detta kommande rike om det gudomligas företräde i människornas hjärtan? Mina vänner, lyssna till mig än en gång. Förvisa från era sinnen denna idé att mitt rike är ett maktens styre eller en härlighetens regim. Visserligen kommer inom kort all makt i himlen och på jorden att sättas i mina händer, men det är inte Faderns vilja att vi använder denna gudomliga gåva till att under denna tidsålder förhärliga oss själva. I en annan tidsålder skall ni sannerligen sitta hos mig i makt och härlighet, men det anstår oss nu att underkasta oss Faderns vilja och att gå ut i ödmjuk lydnad för att utföra hans påbud på jorden.”

138:7.2 (1544.1) Ännu en gång blev hans medarbetare chockerade, förstummade. Jesus sände iväg dem två och två för att be och bad dem återvända till honom vid middagstid. Denna avgörande förmiddag sökte var och en finna Gud, och var och en försökte

uppmuntra och stärka den andre, och de återvände till Jesus så som han hade bett dem.

138:7.3 (1544.2) Jesus berättade nu utförligt för dem om Johannes ankomst, dopet i Jordanfloden, bröllopfesten i Kana, det nyligen skedda valet av de sex och hans egna köttsliga bröders avståndstagande från dem samt varnade dem att rikets fiende också skulle försöka dra bort dem. Efter detta korta men allvarliga tal steg alla apostlar upp under Petrus ledning för att tillkännage sin oförgångliga tillgivenhet för sin Mästare och för att högtidligt lova orubblig trohet till riket — så som Tomas uttryckte det: ”Till detta kommande rike, vad det än är och fastän jag inte helt förstår det.” De *trodde* alla uppriktigt *på Jesus* även om de inte helt förstod hans undervisning.

138:7.4 (1544.3) Jesus frågade dem nu hur mycket pengar de hade sinsemellan. Han hörde sig också för om hur försörjningen av deras familjer hade ordnats. När det visade sig att de knappt hade tillräckligt med medel att underhålla sig i två veckors tid sade Jesus: ”Det är inte Faderns vilja att vi börjar vårt arbete på detta sätt. Vi stannar här vid sjön i två veckor för att fiska eller vadhelst våra händer finner att göra. Under tiden skall ni under ledning av Andreas, den först utvalde aposteln, organisera er så att ni kan skaffa er allt vad ni behöver i ert framtida arbete, både för er nuvarande personliga omvårdnadsverksamhet och även för den senare tid då jag ordinerar er till att predika evangeliet och instruera troende.” De blev alla mycket uppmuntrade av dessa ord; detta var för dem den första klara och uttryckliga antydning om att Jesus avsåg att senare påbörja en mer aggressiv och anspråksfull offentlig verksamhet.

138:7.5 (1544.4) Apostlarna tillbringade resten av dagen med att förbättra sin organisation och ordna med båtar och nät för att nästa morgon kunna ge sig ut och fiska, då de alla hade beslutat att ägna sig åt fisket. De flesta av dem hade varit fiskare, och även Jesus var en erfaren båtsman och fiskare. Många av de båtar som de kom att använda under de närmaste åren hade Jesus egenhändigt byggt. De var goda och sjösäkra båtar.

138:7.6 (1544.5) Jesus ålade dem att ägna sig åt fisket i två veckor och tillade: ”Och sedan skall ni gå ut för att bli människofiskare.” De fiskade i tre grupper, och Jesus for varje kväll ut med olika grupper. Hur mycket de all uppskattade Jesus! Han var en skicklig fiskare, en glad kamrat och en inspirerande vän. Ju mer de arbetade tillsammans med honom desto mer höll de av honom. Matteus sade en dag: ”Ju mer man förstår vissa människor desto mindre uppskattar man dem, men då det gäller denne man, ju mindre jag förstår honom desto mer älskar jag honom.”

138:7.7 (1545.1) Detta program, att fiska i två veckors tid och att gå ut för att göra personligt arbete till förmån för riket i två veckor, följdes under mer än fem månader ända till slutet av detta år, år 26 e.Kr., tills efter de särskilda förföljelser upphörde som hade riktats mot Johannes lärjungar efter hans fängslande.

8. De tolvys första arbete

138:8.1 (1545.2) Efter att ha avyttrat två veckors fiskfångst tog Judas Iskariot, som hade valts till skattmästare för de tolv, och delade upp

apostlarnas penningmedel i sex lika stora delar, efter det att medel för försörjningen av familjer som var beroende av dem redan hade ombesörjts. Sedan, nära mitten av augusti år 26 e.Kr. gick de ut två och två till de arbetsområden som Andreas hade anvisat dem. De första två veckorna gick Jesus ut med Andreas och Petrus, nästa två veckor med Jakob och Johannes och så vidare med de övriga paren i den ordning de hade blivit utvalda. På detta sätt kunde han gå ut åtminstone en gång med varje par innan han kallade dem samman för att påbörja sin offentliga verksamhet.

138:8.2 (1545.3) Jesus lärde dem att förkunna syndernas förlåtelse genom *tron på Gud* utan botövningar eller offer, och att Fadern i himlen älskar alla sina barn med samma eviga kärlek. Han ålade sina apostlar att avstå från att diskutera följande:

138:8.3 (1545.4) 1. Johannes Döparens arbete och fängslande.

138:8.4 (1545.5) 2. Rösten vid dopet. Jesus sade: "Endast de som hörde rösten får nämna det. Tala endast om det som ni har hört av mig, inte hörsägen."

138:8.5 (1545.6) 3. Vattnets förvandling till vin i Kana. Jesus instruerade dem allvarligt med orden: "Berätta inte för någon människa om vattnet och vinet."

138:8.6 (1545.7) Det var en härlig tid för dem dessa fem eller sex månader då de arbetade som fiskare varannan tvåveckorsperiod och därvid förtjänade tillräckligt med pengar för att försörja sig på arbetsfältet under varje följande tvåveckorsperiod av missionsarbete för riket.

138:8.7 (1545.8) Det vanliga folket förundrade sig över den undervisning och omvårdnad som Jesus och hans apostlar bedrev.

Rabbinerna hade länge lärt judarna att de okunniga inte kunde vara fromma eller rättfärdiga. Men Jesu apostlar var både fromma och rättfärdiga, och ändå var de gladlynt okunniga om mycket av rabbinernas lärdom och världens visdom.

138:8.8 (1545.9) Jesus gjorde klart för apostlarna skillnaden mellan botgöring genom så kallade goda gärningar, vilket judarna lärde, och sinnesförändringen genom tro — pånyttfödelsen — vilket Jesus krävde som priset för inträde i riket. Han lärde sina apostlar att *tron* var den enda förutsättningen för att komma in i Faderns rike.

Johannes hade lärt dem ”omvändelse — att fly från den kommande vreden”. Jesus lärde: ”Tron är den öppna dörren för inträde till Guds närvarande, fullkomliga och eviga kärlek.” Jesus talade inte som en profet, som en som kommer för att förkunna Guds ord. Han föreföll att tala av sig själv som en som har makt. Jesus sökte vända deras sinnen från mirakelsökande till att finna en verklig och personlig erfarenhet i tillfredsställelsen av och förvissningen om att Guds ande av kärlek och frälsande nåd bor i människan.

138:8.9 (1545.10) Lärjungarna lärde sig tidigt att Mästaren hade en djup respekt och förstående aktning för *varje* människa som han mötte, och de var enormt imponerade av denna ensartade och oföränderliga hänsyn som han så konsekvent visade alla slags män, kvinnor och barn. Han kunde stanna upp mitt i en djupsinnig diskussion för att gå ut på vägen och säga några uppmuntrande ord till en förbipasserande kvinna som till kropp och själ tyngdes av sin börda. Han kunde avbryta en allvarlig konferens med sina apostlar för att umgås med ett barn som trängt sig på. Ingenting syntes någonsin för Jesus lika viktigt som den *enskilda människan* som råkade befinna sig i hans

omedelbara närhet. Han var mästare och lärare, men han var mer än så — han var också en vän och närstående, en förstående kamrat.

138:8.10 (1546.1) Fastän Jesu offentliga undervisning främst bestod av liknelser och korta föreläsningar, undervisade han alltid sina apostlar genom frågor och svar. Under sina senare offentliga föreläsningar stannade han alltid upp för att besvara uppriktiga frågor.

138:8.11 (1546.2) Apostlarna var först chockerade över hur Jesus behandlade kvinnorna, men de vände sig tidigt vid det. Han gjorde det mycket klart för dem att kvinnorna i riket skulle ha samma rättigheter som männen.

9. Fem prövande månader

138:9.1 (1546.3) Den något enformiga perioden då fiskande omväxlade med personligt arbete visade sig vara en ansträngande erfarenhet för de tolv apostlarna, men de höll ut under denna prövning. Trots att de knotade, tvivlade och tillfälligt uttryckte sitt missnöje förblev de trogna sina löften om tillgivenhet och lojalitet gentemot Mästaren. Det var deras personliga förbindelse med Jesus under dessa prövande månader som gjorde honom så avhållen för dem att de alla (utom Judas Iskariot) förblev lojala och trogna mot honom även under den rättsliga prövningens och korsfästelsens mörka timmar. Verkliga män kunde helt enkelt inte överge en vördad lärare som hade levt så nära dem och varit dem så tillgiven som Jesus hade varit. Under de mörka stunderna vid Mästarens död försköts i hjärtana hos dessa apostlar allt förnuft, allt omdöme och all logik till förmån för en enda alldeles

särskild mänsklig känsla — vänskapslojalitetens suprema känsla. Dessa fem månader av arbete med Jesus fick var och en av apostlarna att betrakta Jesus som den bästa *vän* de hade i hela världen. Det var denna mänskliga känsla, inte hans förträffliga läror eller förundransvärda gärningar, som höll dem samman till tiden efter uppståndelsen och återupplivandet av förkunnelsen om rikets evangelium.

138:9.2 (1546.4) Dessa månader av lågmäلت arbete var inte endast ett stort prov för apostlarna, ett prov som de bestod, utan denna period då de inte uppträdde offentligt, var en stor prövning även för Jesu familj. Vid den tid då Jesus var färdig att påbörja sitt offentliga arbete, hade hela hans familj (utom Rut) praktiskt taget övergett honom. Endast vid några få tillfällen försökte de senare ta kontakt med honom, och då för att övertala honom att återvända hem med dem, ty de kom nära att tro att han inte var vid fullt förstånd. De kunde helt enkelt inte fatta hans filosofi eller förstå hans undervisning. Det var alldeles för mycket för dem som var av samma kött och blod.

138:9.3 (1546.5) Apostlarna utförde sitt arbete i Kafarnaum, Betsaida-Julias, Horasin, Gerasa, Hippos, Magdala, Kana, Betlehem i Galiléen, Jotapata, Rama, Safed, Gishala, Gadara och Abila. Utom i dessa städer arbetade de i många byar samt ute på landsbygden. Vid slutet av denna period hade de tolv apostlarna utarbetat ganska tillfredsställande planer för omsorgen om sina respektive familjer. De flesta apostlar var gifta, en del hade flera barn, men de hade vidtagit sådana arrangemang för försörjningen av sitt hemfolk med någon liten hjälp från apostlarnas kassa kunde de ägna hela sin energi åt

Mästarens arbete utan att behöva bekymra sig för sina familjers ekonomiska välfärd.

10. De tolv organisation

138:10.1 (1547.1) Apostlarna organiserade sig tidigt på följande sätt:

138:10.2 (1547.2) 1. Andreas, den först utvalde aposteln, utsågs till ordförande och verksamhetsledare för de tolv.

138:10.3 (1547.3) 2. Petrus, Jakob och Johannes utnämndes till Jesu personliga följeslagare. De skulle tjäna honom dag och natt, sörja för hans fysiska och andra behov och följa med honom på hans nattliga andaktsstunder av bön och hemlighetsfull gemenskap med Fadern i himlen.

138:10.4 (1547.4) 3. Filippus gjordes till proviantmästare för gruppen. Det var hans skyldighet att ordna med mat och att se till att besökare, och ibland även stora åhörarskaror, fick något att äta.

138:10.5 (1547.5) 4. Natanael hade uppsikt över behoven hos de tolv familjer. Han fick regelbundna rapporter om vad varje apostels familj behövde, anhöll om pengar av Judas, som var kassör, och sände varje vecka pengar till dem som var i behov.

138:10.6 (1547.6) 5. Matteus skaffade fram medel för apostlakåren. Det var hans plikt att se till att budgeten hölls i balans, att kassan fick påfyllnad. Om medel inte inflöt för den gemensamma försörjningen,

om inte tillräckligt med donationer för sällskapets uppehälle erhöles, hade Matteus befogenhet att beordra de tolv tillbaka till deras nät för en tid. Men detta var aldrig nödvändigt efter att de började sitt offentliga arbete; han hade alltid tillräckligt med medel till hands för kassören att kunna finansiera deras aktiviteter.

138:10.7 (1547.7) 6. Tomas skötte färdplanerna. Det tillföll honom att ordna med logi och ungefärligt välja ut platsen för undervisning och predikning, och därigenom försäkra dem om ett smidigt och tidsbesparande färdprogram.

138:10.8 (1547.8) 7. Jakob och Judas, Alfaios tvillingsöner, anvisades att tygla folkskarorna. Det var deras uppgift att utse ett tillräckligt stort antal ordningsmän så att de kunde hålla ordning bland folkmassorna under predikan.

138:10.9 (1547.9) 8. Simon Seloten fick ansvaret för rekreation och avkoppling. Han arrangerade onsdagsprogrammen och försökte också reservera någon timme för avkoppling och omväxling varje dag.

138:10.10

(1547.10) 9. Judas Iskariot utnämndes till kassör. Han bar penningpungen. Han betalade alla utgifter och skötte bokföringen. Han gjorde en budgetkalkyl för Matteus varje vecka och rapporterade också veckovis till Andreas. Judas betalade ut pengar enligt auktorisation av Andreas.

138:10.11

(1547.11) På detta sätt fungerade de tolv från då de först organiserade sig fram till tiden för den omorganisation som blev

nödvändig för att förrädaren Judas deserterade. Mästaren och hans lärjungar och apostlar fortsatte på detta enkla sätt till söndagen den 12 januari år 27 e.Kr., då han sammankallade dem och officiellt ordinerade dem till rikets ambassadörer och förkunnare av dess glada budskap. Snart därefter gjorde de sig redo att bege sig till Jerusalem och Judéen på sin första offentliga predikotur.

Urantiaboken

<< [Kapitel 138](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 140](#) >>

Kapitel 139

De tolv apostlarna

139:0.1 (1548.1) DET ÄR ett talande vittnesbörd om den charm och rättfärdighet som kännetecknade Jesu jordeliv — fastän han upprepade gånger slog i spillror hoppet hos sina apostlar och rev sönder alla deras ambitioner till personlig upphöjelse — att endast en övergav honom.

139:0.2 (1548.2) Apostlarna fick av Jesus lära sig om himmelriket, och Jesus lärde sig mycket av dem om människoriket, om människonaturen så som den framträder på Urantia och andra evolutionära världar i tid och rymd. Dessa tolv män företrädde många olika typer av mänskligt temperament och de hade inte genom skolning gjorts *likadana*. Många av dessa galileiska fiskare bar ett starkt inslag av icke-judiskt blod som följde av den tvångsmässiga

omvändelsen av den icke-judiska befolkningen i Galiléen hundra år tidigare.

139:0.3 (1548.3) Gör inte misstaget att anse apostlarna för helt okunniga och olärda. De hade alla utom Alfaios tvillingar genomgått synagogskolor och hade fått en ingående undervisning i de hebreiska skrifterna och i mycket av den tidens allmänna vetande. Sju av dem hade genomgått synagogskolorna i Kafarnaum, och det fanns inga bättre judiska skolor i hela Galiléen.

139:0.4 (1548.4) När era skrifter nämner dessa rikets budbärare som ”enkla och olärda” var avsikten att förmedla tanken att de var lekmän, olärda i rabbinernas kunskap och utbildade i rabbinernas metoder att tolka skrifterna. De saknade så kallad högre bildning. I modern tid skulle de säkert anses utbildade och i en del samhällskretsar även okultiverade. En sak är säker: de hade inte alla körts igenom samma stela och stereotypa utbildningsprogram. Från ungdomsåren framåt hade de haft olikartade erfarenheter av att lära sig att leva.

1. Andreas, den först utvalde

139:1.1 (1548.5) Andreas, ordförande för rikets apostlakår, föddes i Kafarnaum. Han var äldsta barnet i en familj om fem barn — han själv, hans bror Simon och tre systrar. Hans far, som då redan var död, hade varit kompanjon till Sebedaios i fisktorkningsföretaget i Betsaida, Kafarnaums fiskehamn. Andreas var ogift när han blev apostel men bodde hos sin gifta bror Simon Petrus. Båda var fiskare och kompanjoner till Sebedaios söner Jakob och Johannes.

139:1.2 (1548.6) År 26 e.Kr., det år Andreas blev vald till apostel, var han 33 år, ett helt år äldre än Jesus och den äldste av apostlarna. Han hade en härstamning bestående av utomordentliga förfäder och var den dugligaste mannen bland de tolv. Med undantag för vältalighet kunde han mäta sig med sina medarbetare när det gällde nästan varje tänkbar förmåga. Jesus gav aldrig Andreas något smeknamn, någon broderlig beteckning. Men så som apostlarna snart började kalla Jesus för Mästare använde de även om Andreas en benämning som motsvarade ordet chef.

139:1.3 (1549.1) Andreas var en god organisatör, men en ännu bättre administratör. Han var en av den inre kretsen om fyra apostlar, men då Jesus utnämnde honom till ledare för apostlagruppen blev det nödvändigt för honom att förbli i tjänst med sina bröder medan de övriga tre fick åtnjuta en mycken nära samvaro med Mästaren. Andreas förblev ledare för apostlakåren ända till slutet.

139:1.4 (1549.2) Fastän Andreas aldrig blev en framgångsrik förkunnare var han effektiv i det personliga arbetet, och som missionär för riket var han en pionjär såtillvida att han, som den först utvalde aposteln, genast kom till Jesus med sin bror Simon, som senare blev en av rikets största förkunnare. Andreas var den främste understödjaren av Jesu förfaringssätt att använda det personliga arbetet som ett sätt att utbilda de tolv till rikets budbärare.

139:1.5 (1549.3) Vare sig Jesus undervisade apostlarna privat eller predikade för folkmassorna var Andreas vanligtvis förtrogen med vad som försiggick. Han var en insiktsfull verkställare och en effektiv förvaltare. Han fattade ett snabbt beslut i varje ärende som fördes fram till honom, såvida han inte ansåg problemet ligga utanför

området för hans befogenhet, i vilket fall han då tog ärendet direkt till Jesus.

139:1.6 (1549.4) Andreas och Petrus var mycket olika till sin karaktär och sitt temperament, men det måste för evigt räknas dem till godo att de kom utomordentligt väl överens. Andreas var aldrig avundsjuk över Petrus vältalighet. Det är inte ofta man får se en äldre man av Andreas typ utöva ett så djupt inflytande över en yngre och begåvad bror. Andreas och Petrus föreföll aldrig att vara det minsta avundsjuka över den andres förmågor eller framgångar. Sent på kvällen den första pingstdagen, då riket till stor del tack vare Petrus energiska och inspirerande förkunnelse utökades med två tusen själar, sade Andreas till Petrus: ”Jag skulle inte ha kunnat göra detta, men jag är glad att jag har en bror som kunde.” Petrus svarade: ”Och om det inte hade varit för att du förde mig till Mästaren och med din beslutsamhet *höll* mig kvar hos honom, så skulle jag inte ha varit här för att göra detta.” Andreas och Petrus var undantag från regeln, ty de visade att även bröder kan leva i fred med varandra och effektivt arbeta tillsammans.

139:1.7 (1549.5) Efter den första pingsten var Petrus berömd, men det irriterade aldrig den äldre Andreas att tillbringa resten av livet med att bli presenterad som ”Simon Petrus bror”.

139:1.8 (1549.6) Av alla apostlar var Andreas den bäste människokännaren. Han visste att det jäste i Judas Iskariots hjärta, även då ingen av de andra misstänkte att något var fel hos deras kassör, men han berättade inte för någon av dem om sina farhågor. Andreas stora tjänst till förmån för riket bestod i att ge råd åt Petrus,

Jakob och Johannes beträffande valet av de första missionärerna som sändes ut för att förkunna evangeliet samt även i att ge råd åt dessa första ledare om organiserandet av rikets administrativa angelägenheter. Andreas hade en särskild begåvning för att upptäcka dolda resurser och latent talanger hos unga människor.

139:1.9 (1549.7) Mycket snart efter det att Jesus hade stigit upp i höjden, började Andreas skriva ned personliga anteckningar om mycket av det som hans bortgångne Mästare hade sagt och gjort. Efter Andreas död gjordes kopior av denna privata skrift och de cirkulerade fritt bland de första lärarna i den kristna kyrkan. Dessa informella anteckningar som Andreas hade gjort redigerades, modifierades, ändrades och utökades senare tills de utgjorde en ganska följdriktig redogörelse för Mästarens liv på jorden. Det sista av dessa ändrade och modifierade exemplar förstördes vid en eldsvåda i Alexandria omkring hundra år efter det att originalet skrevs av den först utvalde bland de tolv apostlarna.

139:1.10 (1550.1) Andreas var en man med klar insikt, logisk tanke och förmåga till fasta beslut. Styrkan i hans karaktär låg i hans utomordentliga stabilitet. Handikappet i hans temperament bestod i hans brist på entusiasm. Mången gång kom han sig inte för att uppmuntra sina medarbetare med något välbetänkt lovord. Hans förtegenhet med att berömma sina vänners prisvärda åstadkommanden kom sig av hans avsky för smicker och oärlighet. Andreas var en av dessa anspråkslösa människor som är mångsidiga, stabila till sin läggning, som själva har arbetat sig upp och är framgångsrika.

139:1.11 (1550.2) Alla apostlar älskade Jesus, men det förblir sant att var och en drogs till honom på grund av något visst personlighetsdrag som särskilt tilltalade den enskilde aposteln. Andreas beundrade Jesus på grund av dennes konsekventa uppriktighet, hans okonstlade värdighet. När människorna väl lärde känna Jesus greps de av en tvingande önskan att dela honom med sina vänner. De ville verkligen att hela världen skulle få lära känna honom.

139:1.12 (1550.3) När de senare förföljelserna slutligen skingrade apostlarna från Jerusalem färdades Andreas genom Armenien, Mindre Asien och Makedonien, och efter att ha infört flera tusen människor i himmelriket blev han slutligen fångslad och korsfäst i Patras i Akaïen. Det gick två hela dygn innan denne kraftfulle man gav upp andan på korset, och under alla dessa tragiska timmar fortsatte han att effektivt förkunna himmelrikets glada budskap om frälsningen.

2. Simon Petrus

139:2.1 (1550.4) Simon var trettio år när han anslöt sig till apostlarna. Han var gift, hade tre barn och bodde i Betsaida nära Kafarnaum. Hans bror Andreas och hans svärmor bodde hos honom. Både Andreas och Petrus var fiskarkompanjoner till Sebedaios söner.

139:2.2 (1550.5) Mästaren hade redan känt Simon någon tid då Andreas förde fram honom som den andre av apostlarna. När Jesus gav Simon namnet Petrus gjorde han det med ett leende; det var menat som ett slags smeknamn. Simon var väl känd bland all sina vänner som en oberäknelig och impulsiv kamrat. Det är sant att Jesus

senare gav en ny och viktig betydelse åt detta oallvarligt tilldelade smeknamn.

139:2.3 (1550.6) Simon Petrus var en impulsiv man, en optimist. Han hade under sin uppväxt gett sig friheten att hänge sig åt starka känslor. Han råkade ständigt i svårigheter emedan han envisades med att tala utan att tänka. Detta slags tanklöshet ledde också till ständiga svårigheter för alla hans vänner och medarbetare och var orsaken till att han fick mången mild tillrättavisning av sin Mästare. Det enda som hindrade Petrus från att råka ut för mer problem på grund av sitt tanklösa tal var att han mycket tidigt lärde sig att diskutera igenom sina planer och projekt med sin bror Andreas, innan han dristade sig till att offentligt föra fram sina förslag.

139:2.4 (1550.7) Petrus var en ledig talare, vältalig och dramatisk. Han var också den som naturligt och inspirerande kunde leda människor, en som tänkte snabbt men inte resonerade djupsinnigt. Han ställde många frågor, mer än alla andra apostlar sammanlagt, och fastän flertalet av dessa frågor var bra och relevanta var många av dem tanklösa och löjliga. Petrus hade inget djupt sinne, men han kände sitt sinne tämligen väl. Han var därför en man av snabba beslut och raska tag. Medan de övriga i ord uttryckte sin förvåning över att se Jesus på stranden, hoppade Petrus i vattnet och simmade iland för att möta Mästaren.

139:2.5 (1551.1) Det drag som Petrus mest beundrade hos Jesus var dennes himmelska ömhet. Petrus blev aldrig trött på att begrunda Jesu fördragsamhet. Han glömde aldrig läxan om att missdådaren skall ges förlåtelse inte endast sju utan sjuttio och sju gånger. Under de mörka

och tröstlösa dagarna genast efter det att han tanklöst och oavsiktligt hade förnekat Jesus på översteprästens gårdsplan tänkte han mycket på dessa intryck som han hade fått av Mästarens förlåtande karaktär.

139:2.6 (1551.2) Simon Petrus var pinsamt vankelmodig. Han kunde plötsligt svänga från den ena ytterligheten till den andra. Först vägrade han att låta Jesus tvätta sina fötter, och sedan när han hörde Mästarens svar bad han om att bli tvättad över hela kroppen. Men Jesus visste ändå att Petrus brister utgick från huvudet och inte från hjärtat. Petrus var en av de mest oförklarliga kombinationer av mod och feghet som någonsin har levt på jorden. Den starkaste sidan av hans karaktär var lojalitet, vänskap. Petrus älskade verkligen och sannerligen Jesus. Men trots denna väldigt starka tillgivenhet var han så instabil och vacklande att han lät en tjänsteflicka reta honom till att förneka sin Herre och Mästare. Petrus kunde uthärda förföljelse och varje annan form av direkt angrepp, men han sjönk ihop och krympte inför åtlöje. Han var en tapper soldat när han mötte ett angrepp framifrån, men han var en räddhågad stackare när han överraskades av ett angrepp bakifrån.

139:2.7 (1551.3) Petrus var den förste av Jesu apostlar som trädde fram för att försvara Filippus arbete bland samarierna och Paulus arbete bland icke-judarna. I Antiochia gjorde han dock senare en helomvändning när han förlöjligades av dem som försvarade de judiska sederna, varpå han drog sig tillfälligt tillbaka från icke-judarna bara för att dra på sig Paulus orädda fördömande.

139:2.8 (1551.4) Han var den förste bland apostlarna att helhjärtat bekänna Jesu kombinerade mänsklighet och gudomlighet och den förste — utom Judas — att förneka honom. Petrus var inte så mycket

en drömmare, men han tyckte inte om att nedstiga från hänryckningens moln och entusiasmen i dramatisk njutning till verklighetens vardagliga och prosaiska värld.

139:2.9 (1551.5) Då han följde Jesus — bokstavligt och bildligt — var han antingen den som ledde processionen eller den som kom sist — ”följde långt efter”. Men han var den mest framstående förkunnaren bland de tolv. Han gjorde under en generation mer än någon annan enstaka person, förutom Paulus, för att etablera riket och sända dess budbärare till jordens fyra hörn.

139:2.10 (1551.6) Efter sitt obetänksamma förnekande av Mästaren fann han sig på nytt, och med Andreas välvilliga och förstående vägledning ledde han igen återgången till fisknäten medan apostlarna väntade på att finna ut vad som skulle hända efter korsfästelsen. När han var helt övertygad om att Jesus hade förlåtit honom och visste att han hade fått komma tillbaka till Mästarens flock, brann rikets lågor så klara i hans själ att han blev ett stort och frälsande ljus för tusentals som satt i mörkret.

139:2.11 (1551.7) Sedan han hade lämnat Jerusalem och innan Paulus blev den ledande anden inom de icke-judiska kristna församlingarna företog Petrus omfattande resor och besökte alla församlingar från Babylon till Korint. Han besökte och vårdade sig även om många av de församlingar som Paulus hade byggt upp. Fastän Petrus och Paulus var mycket olika till sitt temperament och sin utbildning, och även i sin teologi, arbetade de under senare år harmoniskt tillsammans för församlingarnas uppbyggnad.

139:2.12 (1552.1) Något av Petrus stil och undervisning framgår av de predikningar som Lukas till vissa delar upptecknade, och likaså i

Markus-evangeliet. Hans kraftfulla stil kom bättre fram i hans brev känt som Petrus första brev; åtminstone var det så innan det senare ändrades av en lärjunge till Paulus.

139:2.13 (1552.2) Men Petrus höll fast vid misstaget att försöka övertyga judarna om att Jesus var, trots allt, verkligen och sannerligen judarnas Messias. Ända fram till sin död fortsatte Petrus att lida av förvirring i sitt sinne mellan uppfattningarna om Jesus som judarnas Messias, Kristus som världens återlösare och Människosonen som uppenbarelsen av Gud, hela mänsklighetens kärleksfulle Fader.

139:2.14 (1552.3) Petrus hustru var en mycket duglig kvinna. I årtal arbetade hon acceptabelt som medlem av kvinnornas kår, och när Petrus drevs ut från Jerusalem följde hon med honom på alla hans resor till församlingarna såväl som på alla hans missionsutfärder. Samma dag som hennes lysande man slutade sitt liv kastades hon till vilddjuren på arenan i Rom.

139:2.15 (1552.4) Så begav sig denne man, Petrus, en nära vän till Jesus, en av den inre kretsen, iväg från Jerusalem och förkunnade rikets glada budskap med kraft och glans tills hans uppgift i sin helhet var slutförd. Han ansåg att en stor ära hade kommit honom till del när hans tillfångatagare underrättade honom om att han måste dö så som hans Mästare hade dött — på korset. Sålunda korsfästes Simon Petrus i Rom.

3. Jakob Sebedaios

139:3.1 (1552.5) Jakob, den äldre av Sebedaios två apostlasöner, vilka Jesus gav smeknamnet ”åskans söner”, var trettio år när han blev en apostel. Han var gift, hade fyra barn och bodde nära sina föräldrar i Betsaida i utkanten av Kafarnaum. Han var fiskare och utövade sitt yrke tillsammans med sin yngre bror Johannes och i kompanjonskap med Andreas och Simon. Jakob och hans bror Johannes hade fördelen att de hade känt Jesus längre än någon annan av apostlarna.

139:3.2 (1552.6) Denne duglige apostel hade ett motstridigt temperament. Det såg ut som om han verkligen hade två naturer som båda drevs av starka känslor. Han var särskilt häftig när hans indignation väl hade väckts ordentligt. Han hade ett eldigt temperament när det väl hade provocerats fram tillräckligt, och när stormen var förbi var han alltid benägen att försvara och urskulda sin ilska under förevändning att den enbart var ett uttryck för en rättmätig förtrytelse. Med undantag av dessa periodiska utbrott av vrede var Jakobs personlighet mycket lik Andreas. Han hade inte Andreas finkänslighet eller förståelse av människans natur, men han var en mycket bättre offentlig talare. Näst efter Petrus, och eventuellt Matteus, var Jakob den bästa offentliga talaren bland de tolv.

139:3.3 (1552.7) Fastän Jakob på intet sätt var lynnig kunde han den ena dagen vara tyst och fåordig och nästa dag tala mycket livligt och berätta historier. Han talade vanligen obehindrat med Jesus, men bland de tolv kunde han flera dagar i sträck vara en tystlåten man. Hans enda stora svaghet var dessa oförklarliga perioder av tystnad.

139:3.4 (1552.8) Det mest framstående draget i Jakobs personlighet var hans förmåga att se alla sidor av ett förslag. Av alla de tolv var han den som kom närmast till att fatta den verkliga vikten och betydelsen

av Jesu förkunnelse. Också han var först långsam i att fatta vad Mästaren menade, men innan deras utbildning var till ända hade han förskaffat sig en högrestående uppfattning om Jesu budskap. Jakob kunde förstå ett brett urval av den mänskliga naturen. Han kom väl överens med den mångkunnige Andreas, den impulsive Petrus och med sin slutne bror Johannes.

139:3.5 (1553.1) Fastän Jakob och Johannes hade sina svårigheter när de försökte arbeta tillsammans, var det inspirerande att se hur väl de kom överens. De lyckades inte riktigt lika bra som Andreas och Petrus, men mycket bättre än vad man vanligen kunde vänta sig av två bröder, i synnerhet sådana envisa och beslutsamma bröder. Men märkligt som det kan tyckas var dessa Sebedaios' två söner mycket mer toleranta gentemot varandra än mot främlingar. De hyste en stor tillgivenhet för varandra; de hade alltid varit goda lekkamrater. Det var dessa "åskans söner" som ville kalla ned eld från himlen för att förinta samariterna som dristade sig till att visa respektlöshet för deras Mästare. Men Jakobs för tidiga död förändrade i hög grad det häftiga temperamentet hos hans yngre bror Johannes.

139:3.6 (1553.2) Det drag som Jakob mest beundrade hos Jesus var Mästarens deltagande ömhet. Jesu förståelsefulla intresse för små och stora, rika och fattiga, tilltalade honom mycket.

139:3.7 (1553.3) Jakob Sebedaios var en välbalanserad tänkare och planerare. Jämte Andreas var han en av de mest välbalanserade i apostlagruppen. Han var en energisk individ men hade aldrig bråttom. Han var en utmärkt motvikt till Petrus.

139:3.8 (1553.4) Han var försynt och odramatisk, stod dagligen till tjänst, en anspråkslös arbetare, som inte sökte någon speciell belöning sedan han en gång hade fattat något av rikets sanna betydelse. Även i berättelsen om Jakobs och Johannes mor, som bad att hennes söner skulle ges platserna till höger och till vänster om Jesus, bör man komma ihåg att det var modern som framförde denna anhållan. När de antydde att de var redo att åta sig sådana ansvarsuppgifter bör man minnas att de var medvetna om farorna i anslutning till Mästarens förmenta uppror mot det romerska väldet, och att de även var redo att betala priset. När Jesus frågade om de var redo att tömma den bägaren, svarade de att de var det. Och vad Jakob beträffar var det bokstavligen sant — han tömde bägaren med Mästaren, då man beaktar att han var den förste aposteln som led martyrdöden. Han dödades i ett tidigt skede med svärd på Herodes Agrippas order. Jakob var sålunda den förste av de tolv som offrade sitt liv i rikets nya frontlinje. Herodes Agrippa fruktade Jakob mer än alla andra apostlar. Han var förvisst ofta lugn och tyst, men han var modig och beslutsam när hans övertygelser väcktes och utmanades.

139:3.9 (1553.5) Jakob levde sitt liv till fullo, och när slutet kom förde han sig med en sådan värdighet och styrka att till och med hans anklagare och angivare, som var närvarande vid rättegången och avrättningen, blev så berörd att han rusade iväg från Jakobs dödsscen för att förena sig med Jesu lärjungar.

4. Johannes Sebedaios

139:4.1 (1553.6) När Johannes blev apostel var han tjugofyra år och den yngste av de tolv. Han var ogift och bodde hos sina föräldrar i Betsaida. Han var fiskare och arbetade tillsammans med sin bror Jakob och i kompanjonskap med Andreas och Petrus. Både före och efter det att han blev apostel verkade Johannes som Jesu personliga representant i ärenden som gällde Mästarens familj, och han fortsatte att bära detta ansvar så länge Jesu mor Maria levde.

139:4.2 (1553.7) Emedan Johannes var den yngste av de tolv och så nära förbunden med Jesus i dennes familjeangelägenheter, var han mycket kär för Mästaren, men det kan inte sanningsenligt sägas att han var ”den lärjunge som Jesus älskade”. Man kunde knappast tänka sig att en sådan storsint personlighet som Jesus skulle göra sig skyldig till att visa favorisering, att älska en av sina apostlar mer än de andra. Det faktum att Johannes var en av Jesu tre personliga medhjälpare gav ytterligare färg åt denna felaktiga uppfattning, för att inte nämna att Johannes jämte sin bror Jakob hade känt Jesus längre än de andra.

139:4.3 (1554.1) Petrus, Jakob och Johannes utsågs till personliga medhjälpare åt Jesus snart efter de blev apostlar. Kort efter att de tolv hade utvalts och samtidigt som Jesus utnämnde Andreas till att fungera som ledare för gruppen sade han till honom: ”Och nu önskar jag att du utser två eller tre av dina medarbetare till att vara hos mig och att förbli vid min sida, att se till mitt välbefinnande och ta hand om mina dagliga behov.” Andreas tyckte det var bäst att för denna speciella uppgift välja de följande tre förstutvalda apostlarna. Han hade gärna erbjudit sig själv för denna välsignade tjänst, men Mästaren hade redan givit honom hans förordnande. Därför beordrade han omedelbart Petrus, Jakob och Johannes att ansluta sig till Jesus.

139:4.4 (1554.2) Johannes Sebedaios hade många förtjusande karaktärsdrag, men ett drag som inte var så vackert var hans överdrivna men vanligen väl dolda egenkärlek. Hans långa samvaro med Jesus förde med sig många och stora förändringar i hans karaktär. Denna egenkärlek avtog betydligt, men då han blev gammal och mer eller mindre barnslig återkom denna självöverskattning i viss mån, så att när han höll på att vägleda Natan i att skriva det evangelium som nu bär hans namn, tvekade inte den åldrade aposteln att upprepade gånger hänvisa till sig själv som ”den lärjunge som Jesus älskade”. Med hänsyn till faktumet att Johannes kom närmare än någon annan dödlig på jorden till att vara Jesu gode vän, att han var dennes utvalde personlige representant i så många ärenden, är det inte märkligt att han började anse sig vara ”den lärjunge som Jesus älskade”, då han ju visste att han var den lärjunge som Jesus så ofta visade förtroende för.

139:4.5 (1554.3) Det starkaste draget i Johannes karaktär var hans pålitlighet; han var rask och modig, trofast och tillgiven. Hans största svaghet var hans karakteristiska egenkärlek. Han var den yngsta medlemmen i sin fars familj och den yngste bland apostlarna. Kanske var han bara lite bortskämd; kanske hade han litet för ofta fått sin vilja fram. Men de senare årens Johannes var till sin typ en mycket annorlunda person än den självbeundrande och nyckfulle unge man som slöt sig till ledet av Jesu apostlar när han var tjugofyra.

139:4.6 (1554.4) De karaktäristika som Johannes mest uppskattade hos Jesus var Mästarens kärlek och osjälviskhet. Dessa drag gjorde ett sådant intryck på honom att hela hans senare liv blev genomsyrat av kärlek och broderlig tillgivenhet. Han talade om kärlek och skrev om

kärlek. Denne ”åskans son” blev ”kärlekens apostel”; och i Efesos när den åldrade biskopen, som inte längre kunde stå i predikstolen och predika utan måste bäras in till kyrkan i en stol, vid gudstjänstens slut ombads säga några ord till de troende, sade han i åratal endast: ”Mina små barn, älska varandra.”

139:4.7 (1554.5) Johannes var en fåordig man, utom när hans häftighet väcktes. Han tänkte mycket men sade föga. Då han åldrades blev hans temperament lugnare, mer under kontroll, men han övervann aldrig sin obenägenhet för att tala; han kom aldrig helt ifrån sin tystlåtenhet. Men han hade begåvats med en anmärkningsvärd och skapande föreställningsförmåga.

139:4.8 (1555.1) Det fanns hos Johannes en annan sida som man inte skulle ha väntat sig att finna hos denna tystlåtna och inåtvända typ. Han var något trångsynt och överdrivet ofördragsam. I detta avseende var han och Jakob mycket lika — de ville båda kalla ned eld från himlen i nacken på de vanvördiga samariterna. När Johannes träffade på några främlingar som undervisade i Jesu namn, förbjöd han dem omgående. Men han var inte den ende bland de tolv som var behäftad med detta slags självöverskattning och överlägsenhetsmedvetande.

139:4.9 (1555.2) Johannes liv påverkades ofantligt av att han såg Jesus vandra omkring hemlös, då han visste hur troget Jesus hade dragit försorg om utkomsten för sin mor och sin familj. Johannes kände också djup sympati med Jesus för att dennes familj inte förstod honom, och han var medveten om att de så småningom drog sig bort från honom. Hela denna situation, i förening med att Jesus ständigt gjorde sin minsta önskan beroende av den himmelske Faderns vilja och hans dagliga liv av obetingad förtröstan, gjorde ett så djupt

intryck på Johannes att det ledde till betydande och bestående förändringar i hans karaktär, förändringar som kom till uttryck i hela hans senare liv.

139:4.10 (1555.3) Johannes hade ett kallblodigt och oförskräckt mod som fanns hos få av de andra apostlarna. Han var den apostel som följde med Jesus hela vägen under natten för dennes arrestering och vågade hålla honom sällskap ända in i själva dödens käftar. Han var närvarande och nära till hands fram till Jesu sista timme på jorden, visade sig trofast utföra sitt förtroendeuppdrag angående Jesu mor och var redo att ta emot sådana ytterligare instruktioner som kanske kunde ges under de sista stunderna av Mästarens jordiska tillvaro. En sak är säker, Johannes var alltigenom pålitlig. Johannes satt vanligen till höger om Jesus när de tolv intog sina måltider. Han var den förste av de tolv som verkligen och fullt trodde på uppståndelsen, och han var den förste som kände igen Mästaren när denne kom till dem på stranden efter sin uppståndelse.

139:4.11 (1555.4) Denne son till Sebedaios var mycket nära associerad med Petrus vid den första tidens aktiviteter inom den kristna rörelsen, och han blev en av de främsta stöttepelarna för församlingen i Jerusalem. Han stödde Petrus som dennes högra hand under den första pingsten.

139:4.12 (1555.5) Flera år efter Jakobs martyrdöd gifte sig Johannes med sin brors änka. Under de sista tjugo åren av hans liv skötte en kärleksfull dotter i andra led om honom.

139:4.13 (1555.6) Johannes var flera gånger i fängelse och förvisades för en tid av fyra år till ön Patmos, tills en annan kejsare kom till makten i Rom. Hade Johannes inte varit taktfull och skarpsinnig skulle han

utan tvivel ha blivit dödad så som hans mer frispråkiga bror Jakob. Med årens gång lärde sig Johannes, liksom även Herrens bror Jakob, att inför myndigheterna visa en klok försonlighet. De fann att ”ett mjukt svar stillar vreden”. De lärde sig också att framställa kyrkan som ”ett andligt brödraskap hängivet ett socialt tjänande av människosläktet” hellre än som ”himmelriket”. De lärde ut kärleksfullt tjänande hellre än härskande makt — rike och härskare.

139:4.14 (1555.7) När Johannes befann sig i tillfällig landsflykt på ön Patmos skrev han Uppenbarelsesboken, som ni nu har i en mycket förkortad och förvrängd form. Denna Uppenbarelsesbok innehåller de återstående fragmenten av en storartad uppenbarelse, av vilken stora delar gick förlorade och andra delar avlägsnades efter det att Johannes hade skrivit ned den. Den har bevarats endast i fragmentarisk och förvanskad form.

139:4.15 (1555.8) Johannes reste mycket, arbetade ständigt och sedan han hade blivit biskop för församlingarna i Asien slog han sig ned i Efesos. Han vägledde sin medarbetare Natan i att skriva det så kallade ”Evangeliet enligt Johannes” i Efesos, när han var nittionio år gammal. Av alla tolv apostlarna blev Johannes till slut en framstående teolog. Han dog en naturlig död i Efesos år 103 e.Kr. då han var etthundraett år gammal.

5. Filippos den nyfikne

139:5.1 (1556.1) Filippos var den femte aposteln som valdes, och han kallades när Jesus och hans fyra första apostlar var på väg från

Johannes mötesplats vid Jordanfloden till Kana i Galiléen. Eftersom han bodde i Betsaida hade han redan någon tid känt till Jesus, men det hade inte fallit honom in att Jesus var en verklig storman förrän den dagen i Jordandalen då Jesus sade: ”Följ mig”. Filippos påverkades även något av att Andreas, Petrus, Jakob och Johannes hade godtagit Jesus som Befriaren.

139:5.2 (1556.2) Filippos var tjugosju år när han anslöt sig till apostlarna. Han hade nyligen gift sig men hade inga barn vid denna tid. Det smeknamn som apostlarna gav honom antydde ”nyfikenhet”. Filippos ville alltid bli visad. Han tycktes aldrig se särskilt långt in i något förslag. Han var inte nödvändigtvis dum, men han saknade föreställningsförmåga. Denna brist på fantasi var den stora svagheten i hans karaktär. Han var en alldaglig och saklig individ.

139:5.3 (1556.3) När apostlarna organiserades till tjänst gjordes Filippos till proviantmästare. Det var hans plikt att se till att de alltid var försedda med förnödenheter. Han var en bra proviantmästare. Hans starkaste sida var hans metodiska grundlighet; han var både matematisk och systematisk.

139:5.4 (1556.4) Filippos kom från en familj med sju barn: tre pojkar och fyra flickor. Han var den näst äldste, och efter uppståndelsen döpte han hela sin familj till medlemmar i riket. Filippos folk var fiskare. Hans far var en mycket duktig man, en djup tänkare, men hans mor kom från en mycket medelmåttig familj. Filippos var inte en man som kunde förväntas göra stora ting, men han var den som kunde göra små saker på ett stort sätt, göra dem väl och acceptabelt. Endast några få gånger under fyra års tid hände det sig att han inte hade tillräckligt med mat till hands för att fylla allas behov. Han var sällan

oförberedd ens för de många plötsliga behov som kom sig av det liv som de levde. Den apostoliska familjens intendentur var intelligent och effektivt skött.

139:5.5 (1556.5) Den starka sidan hos Filippus var hans metodiska tillförlitlighet. Den svaga sidan i hans anlagsbegåvning var hans totala brist på fantasi, avsaknaden av förmåga att sätta ihop två och två för att få fyra. Han var i abstrakt mening matematisk men inte konstruktiv i sin föreställningsförmåga. Han saknade nästan helt vissa typer av föreställningsförmåga. Han var en typisk alldaglig och vanlig genomsnittsmänniska. Det fanns en stor mängd sådana män och kvinnor bland folkmassorna som kom för att höra Jesus undervisa och predika, och det var en stor tröst för dem att se att en som var lik dem hade upphöjts till en värderad ställning i Mästarens råd. De kände sig uppmuntrade av att en som var lik dem redan hade fått en hög ställning vid skötseln av rikets angelägenheter. Jesus lärde sig mycket om hur en del människosinnen fungerar då han så tålmodigt lyssnade på Filippus dumma frågor och så många gånger gick med på sin proviantmästares anhållan om att ”bli visad”.

139:5.6 (1556.6) Den egenskap som Filippus ständigt beundrade hos Jesus var Mästarens ofelbara generositet. Aldrig kunde Filippus finna något hos Jesus som var smått, snålt eller girigt, och han dyrkade denna ständigt synliga och ofelbara frikostighet.

139:5.7 (1557.1) Det fanns inte hos Filippus personlighet mycket som imponerade. Han nämndes ofta som ”Filippus från Betsaida, den stad där Andreas och Petrus bor”. Han saknade nästan helt ett urskiljande omdöme, han var oförmögen att fatta de dramatiska möjligheterna i en given situation. Han var inte pessimistisk, han var helt enkelt

prosaisk. Han saknade också i stor utsträckning andlig insikt. Han tvekade inte att avbryta Jesus mitt i en av Mästarens mest djupsinniga föreläsningar för att ställa en uppenbart dum fråga. Men Jesus tillrättavisade honom aldrig för en sådan tanklöshet. Han hade tålamod med honom och tog hänsyn till hans oförmåga att fatta de djupare betydelserna av förkunnelsen. Jesus visste mycket väl att om han en gång tillrättavisade Filippos för att han ställde dessa irriterande frågor så skulle han inte endast skada hans uppriktiga själ, utan en sådan tillrättavisning skulle så såra Filippos att han aldrig igen skulle känna sig fri att ställa frågor. Jesus visste att det i hans världar i rymden fanns otaliga miljarder likadana trögtänkande dödliga, och han ville uppmuntra dem alla till att se till honom och alltid känna sig fria att komma till honom med sina frågor och problem. När allt kommer omkring var Jesus faktiskt mer intresserad av Filippos enfaldiga frågor än av den predikan han kanske var mitt inne i. Jesus var supremt intresserad av *människor*, alla slags människor.

139:5.8 (1557.2) Apostlarnas proviantmästare var inte en god offentlig talare, men han var mycket övertygande och framgångsrik i sitt personliga arbete. Han blev inte lätt modfälld Han var en knegare och mycket ihärdig i allt vad han företog sig. Han hade den storartade och sällsynta gåvan att kunna säga: "Kom!" När hans första proselyt, Natanael, ville diskutera vilka meriter och brister Jesus från Nasaret hade, var Filippos verksamma svar: "Kom och se." Han var ingen dogmatisk förkunnare som uppmanade sina åhörare: "Gå" — gör si och gör så. Han mötte alla situationer så som de uppkom i hans arbete med: "Kom — kom med mig; jag skall visa dig vägen." Det är alltid ett effektivt sätt i alla former och faser av undervisning. Även

föräldrar kan lära sig av Filippos att det är bättre att *inte* säga åt sina barn ”gå och gör si och gör så” utan hellre ”kom med oss, så visar och delger vi er vad bättre är”.

139:5.9 (1557.3) Filippos oförmåga att anpassa sig till en ny situation kom väl till synes när grekerna kom till honom i Jerusalem och sade: ”Min herre, vi önskar träffa Jesus.” Åt vilken som helst jude skulle Filippos på en sådan fråga ha svarat: ”Kom.” Men dessa män var främlingar, och Filippos kunde inte minnas några instruktioner från sina förmän för sådana fall; så det enda han kunde komma på att göra var att konsultera chefen, Andreas, och sedan eskorterade de båda de spörjande grekerna till Jesus. Likaså, när han begav sig till Samarien för att predika och döpa troende, såsom hans Mästare hade instruerat honom, avhöll han sig från att lägga händerna på sina proselyter som tecken på att de hade fått Sanningens Ande. Detta gjorde Petrus och Johannes, som inom kort kom ned från Jerusalem för att observera hans arbete som ombud för moderkyrkan.

139:5.10 (1557.4) Filippos höll ut under de prövande tiderna vid Mästarens död, deltog i omorganisationen av de tolv och var den förste att gå ut för att vinna själar för riket utanför de närmaste judiska leden, och han var högst framgångsrik i sitt arbete för samariterna och i alla sina senare bemödanden till förmån för evangeliet.

139:5.11 (1557.5) Filippos hustru, som var en effektiv medlem av kvinnornas kår, blev aktivt associerad med sin man i hans evangelisationsarbete efter deras flykt undan förföljelserna i Jerusalem. Hans hustru var en orädd kvinna. Hon stod vi foten av Filippos kors och uppmuntrade honom att förkunna det glada

budskapet även för hans mördare, och när hans krafter sinade påbörjade hon framförandet av berättelsen om frälsning genom tro på Jesus och tystades först när de rasande judarna rusade på henne och stenade henne till döds. Deras äldsta dotter, Lea, fortsatte deras arbete och blev senare en vida berömd kvinnlig profet i Hierapolis.

139:5.12 (1558.1) Filippos, som en gång var proviantmästare för de tolv, var en mäktig man i riket, en som vann själar vart han än for. Han blev till sist korsfäst för sin tro och begravdes i Hierapolis.

6. Den hederlige Natanael

139:6.1 (1558.2) Natanael, den sjätte och sista av de apostlar som Mästaren själv utvalde, fördes till Jesus av hans vän Filippos. Han hade varit associerad med Filippos i flera affärsprojekt och var tillsammans med denne på väg ned för att träffa Johannes Döparen när de mötte Jesus.

139:6.2 (1558.3) När Natanael anslöt sig till apostlarna var han tjugofem år och den näst yngste i gruppen. Han var den yngste i en familj om sju barn, ogift och det enda stödet för sina åldrade och sjukliga föräldrar, hos vilka han bodde i Kana. Hans bröder och syster var antingen gifta eller avlidna och ingen av dem bodde där. Natanael och Judas Iskariot var de två bäst utbildade männen bland de tolv. Natanael hade tänkt att han skulle bli köpman.

139:6.3 (1558.4) Jesus gav inte själv Natanael ett smeknamn, men de tolv började snart tala om honom med ord som antydde ärlighet,

uppriktighet. Han var ”utan svek”. Detta var hans stora dygd; han var både ärlig och uppriktig. Svagheten i hans karaktär var hans stolthet. Han var mycket stolt över sin familj, sin stad, sitt rykte och sitt folk, vilket allt är vällovligt om det inte går för långt. Men Natanael var benägen att gå till ytterligheter i sina personliga fördomar. Han var lagd för att bilda sig förhandsuppfattningar om individer enligt sina personliga åsikter. Han var snabb med att fråga, redan innan han hade träffat Jesus: ”Kan något gott komma från Nasaret?” Men Natanael var inte egensinnig, även om han var stolt. Han var snabb att ändra sig när han väl hade sett Jesus i ögonen.

139:6.4 (1558.5) I många avseenden var Natanael det udda geniet bland de tolv. Han var apostlafilosofen och -drömmaren, men han var en mycket praktiskt lagd drömmare. Han alternerade mellan perioder av djupsinnig filosofi och tider av sällsam och tokrolig humor; när han var på det rätta humöret var han troligen den bäste historieberättaren bland de tolv. Jesus tyckte mycket om att höra Natanael utbreda sig över både allvarliga och obetydliga saker. Natanael tog så småningom Jesus och riket allt mer allvarligt, men aldrig tog han sig själv på allvar.

139:6.5 (1558.6) Alla apostlarna älskade och respekterade Natanael, och han kom utmärkt överens med dem, utom med Judas Iskariot. Judas tyckte att Natanael inte tog sitt apostlaskap tillräckligt på allvar, och en gång var han dumdristig nog att i hemlighet gå till Jesus och anföra klagomål mot Natanael. Jesus sade: ”Judas, se dig noga för, uppförstora inte din funktion. Vem av oss är kompetent att döma sin broder? Det är inte Faderns vilja att hans barn skall ta del endast av livets allvar. Låt mig säga på nytt: Jag har kommit för att mina bröder

i köttslig gestalt måtte ha mer fröjd, glädje och liv. Gå därför, Judas, och gör väl det som har anförtrotts dig, men låt Natanael, din broder, redogöra för sig själv inför Gud.” Minnet av detta, tillsammans med många andra liknande erfarenheter, levde länge i Judas Iskariots bedrägliga hjärta.

139:6.6 (1559.1) Mången gång när Jesus var borta uppe på berget med Petrus, Jakob och Johannes och förhållandet blev spänt och trassligt mellan apostlarna, när t.o.m. Andreas var osäker om vad han skulle säga till sina otröstliga bröder, brukade Natanael lätta på spänningen med en smula filosofi eller en glimt av humor, fin humor dessutom.

139:6.7 (1559.2) Natanaels skyldighet var att se till de tolv familjer. Han var ofta borta från apostlarnas rådplägningar, ty när han fick höra att sjukdom eller något ovanligt hade drabbat någon av hans anförtrodda gav han sig genast iväg till det hemmet. De tolv kände sig trygga i vetskapen om att omsorgen om deras familjer låg i Natanaels trygga händer.

139:6.8 (1559.3) Natanael högaktade Jesus mest för dennes tolerans. Han blev aldrig trött på att begrunda Människosonens vidsynthet och generösa sympati.

139:6.9 (1559.4) Natanaels far (Bartolomaios) dog kort efter den första pingsten, varefter denne apostel begav sig till Mesopotamien och Indien för att förkunna rikets glada budskap och döpa troende. Hans bröder fick aldrig veta vad det blev av deras före detta filosof, poet och humorist. Men han var också en stor man i riket och gjorde mycket för att sprida Mästarens förkunnelse, även om han inte deltog

i organiserandet av den så småningom uppkommande kristna kyrkan. Natanael dog i Indien.

7. Matteus Levi

139:7.1 (1559.5) Matteus, den sjunde aposteln, valdes av Andreas. Matteus hörde till en familj av skatteindrivare eller publikaner, men han var själv en tulluppbärare i Kafarnaum där han bodde. Han var trettioett år, gift och hade fyra barn. Han var en måttligt välbärgad man och den ende inom apostlakåren med någon förmögenhet. Han var en bra affärsman, en god umgängespersion, och begåvad med förmågan att lätt få vänner och att smidigt komma överens med mycket olika sorters människor.

139:7.2 (1559.6) Andreas utnämnde Matteus till medelsanskaffare för apostlarna. På sätt och vis var han finansförvaltare och den som skötte relationerna till offentligheten för apostlaorganisationen. Han var en god människokännare och en mycket effektiv propagandist. Det är svårt att få ett grepp om hans personlighet, men han var en mycket uppriktig lärjunge och en som allt mer trodde på Jesu mission och på att riket med säkerhet skulle komma. Jesus gav aldrig Levi något smeknamn, men hans medapostlar kallade honom allmänt ”penningmakaren”.

139:7.3 (1559.7) Levis starka sida var hans helhjärtade hängivenhet för saken. Att Jesus och hans apostlar i sin krets hade upptagit honom, en publikan, var orsak till en översvallande tacksamhet hos den tidigare tullindrivaren. Det fordrades emellertid någon tid innan de övriga

apostlarna, i synnerhet Simon Seloten och Judas Iskariot, kunde förlika sig med publikanens närvaro bland dem. Matteus svaghet var hans kortsynta och materialistiska syn på livet. Men under månadernas förlopp gjorde han stora framsteg i alla dessa sammanhang. Han var givetvis tvungen att vara frånvarande från många av de mest värdefulla undervisningstillfällena, då det var hans skyldighet att skaffa påfyllning till kassan.

139:7.4 (1559.8) Mästarens förlåtande inställning var det som Matteus mest uppskattade. Han upphörde aldrig att betona att tron var det enda som fordrades i företaget att finna Gud. Han föredrog alltid att tala om riket som ”detta företag att finna Gud.”

139:7.5 (1560.1) Fastän Matteus var en man med ett förflutet utmärkte han sig på ett förträffligt sätt, och med tiden blev hans medarbetare stolta över publikanens insatser. Han var en av de apostlar som gjorde omfattande anteckningar om vad Jesus sade, och dessa anteckningar användes som grund för Isadors senare berättelse om vad Jesus hade sagt och gjort; denna berättelse har blivit känd som Evangeliet enligt Matteus.

139:7.6 (1560.2) Det storartade och nyttiga liv som Matteus, affärsmannen och tullindrivaren från Kafarnaum, levde, har varit ett hjälpmedel att leda tusende och åter tusende andra affärsmän, tjänstemän och politiker under alla senare tidsåldrar till att också höra Mästarens engagerande röst säga: ”Följ mig.” Matteus var i själva verket en slug politiker, men han var ytterst lojal mot Jesus och supremt hängiven sin uppgift att se till att det kommande rikets budbärare hade tillräckligt med pengar.

139:7.7 (1560.3) Matteus närvaro bland de tolv var ett sätt att hålla dörrarna till riket vidöppna för skaror av nedslagna och utstötta själar som redan länge hade ansett sig stå utanför hoppet om att finna tröst i religionen. Övergivna och förtvivlade män och kvinnor samlades för att lyssna på Jesus, och han vände aldrig bort en enda.

139:7.8 (1560.4) Matteus fick frivilligt erbjudna donationer från troende lärjungar och från dem som på ort och ställe lyssnade till Mästarens förkunnelse, men han samlade aldrig öppet in medel från folkmassorna. Han gjorde allt sitt finansiella arbete på ett diskret och personligt sätt och samlade in största delen av pengarna bland den mer välbeställda delen av intresserade troende. Han gav praktiskt taget hela sin anspråkslösa förmögenhet till Mästarens och hans apostlars arbete, men de visste aldrig om denna frikostighet, utom Jesus som visst allt om det. Matteus tvekade att öppet bidra till apostlarnas kassa av rädsla för att Jesus och hans medarbetare kunde anse hans pengar vara besudlade; därför gav han mycket i andra troendes namn. Under de första månaderna, när Matteus visste att hans närvaro bland dem mer eller mindre var på prov, var han starkt frestad att låta dem veta att hans pengar ofta försåg dem med deras dagliga bröd, men han gav inte efter för frestelsen. När det visade sig att föraktet för publikanen visade sig brann Levi av att få avslöja sin frikostighet för dem, men alltid lyckades han hålla sig tyst.

139:7.9 (1560.5) När veckokassan inte räckte till för de uppskattade behoven tillsköt Levi ofta betydande summor av sina egna medel. Dessutom, när han ibland blev särskilt intresserad av Jesu undervisning föredrog han att stanna för att lyssna till förkunnelsen, även om han visste att han personligen måste kompensera för att han

lät bli att samla in behövliga medel. Men Levi önskade så att Jesus skulle få veta att mycket av pengarna kom från hans ficka! Han kunde inte ana att Mästaren visste allt om det. Apostlarna dog alla utan att veta att Matteus var deras välgörare i så stor utsträckning att han var praktiskt taget utblottad när han gick ut för att förkunna rikets evangelium efter det att förföljelserna hade börjat.

139:7.10 (1560.6) När dessa förföljelser fick de troende att överge Jerusalem drog sig Matteus norrut, predikade rikets evangelium och döpte troende. Hans före detta apostlakamrater hade ingen vetskap om honom, men han fortsatte sin färd predikande och döpande genom Syrien, Kappadokien, Galatien, Bitynien och Trakien. I Lysimakia i Trakien konspirerade vissa icke-troende judar med de romerska soldaterna för att förorsaka hans död. Denne pånyttfödde publikan dog segerstolt i tron på en frälsning som han hade blivit så övertygad om av Mästarens förkunnelse under dennes nyligen timade vistelse på jorden.

8. Tomas Didymos

139:8.1 (1561.1) Tomas var den åttonde aposteln, och Filippos valde honom. Under senare tider har han blivit känd som ”tvivlaren Tomas”, men hans medapostlar betraktade honom knappast som en kronisk tvivlare. Det är sant att han hade ett logiskt, skeptiskt lagt sinne, men hos honom fanns en form av modig lojalitet som hindrade dem som kände honom ingående från att se på honom som en ringaktande skeptiker.

139:8.2 (1561.2) När Tomas anslöt sig till apostlarna var han tjugonio år, gift och hade fyra barn. Tidigare hade han varit timmerman och stenhuggare, men senare hade han blivit fiskare. Han bodde i Tarikea, som låg på västra sidan av Jordanfloden där den flyter ut från Galileiska sjön. Han ansågs vara ledare i denna lilla by. Tomas hade inte fått mycket utbildning, men han hade ett skarpt, resonerande sinne och var son till förträffliga föräldrar som bodde i Tiberias. Tomas var den ende som hade ett verkligt analytiskt sinne bland de tolv. Han var den verklige vetenskapsmannen i apostlagruppen.

139:8.3 (1561.3) Livet i Tomas barndomshem hade varit olyckligt. Hans föräldrar var inte helt lyckliga i sitt äktenskap, och detta återspeglades i Tomas vuxenliv. Då han växte upp visade det sig att han hade en mycket otrevlig och grälsjuk läggning. T.o.m. hans hustru var glad att se honom ansluta sig till apostlarna. Hon kände sig lättad av tanken att hennes pessimistiske äkte man skulle vara borta hemifrån största delen av tiden. Tomas hade också ett drag av misstänksamhet, vilket gjorde det svårt att fridsamt komma överens med honom. Petrus var till en början mycket upprörd över Tomas, och han klagade hos sin bror Andreas att Tomas var ”elak, otäck och alltid misstänksam”. Men ju bättre Tomas medarbetare lärde känna honom desto mer gillade de honom. De fann att han var ytterst ärlig och orubbligt lojal. Han var fullständigt uppriktig och obetingat sannfärdig, men han var en medfödd felfinnare och hade vuxit upp till en verklig pessimist. Misstänksamheten hade som en förbannelse lagt sig över hans analytiska sinne. Han höll snabbt på att förlora tron på sina medmänniskor när han blev associerad med de tolv och sålunda kom i kontakt med Jesu ädla karaktär. Denna förbindelse med

Mästaren började genast omforma hela Tomas' läggning och åstadkomma stora förändringar i hans mentala reaktioner inför sina medmänniskor.

139:8.4 (1561.4) Tomas stora styrka var hans ypperliga analytiska sinne i förening med hans orubbliga mod — när han väl hade beslutat sig. Hans stora svaghet var hans misstänksamma tvivlande, som han under hela sin jordiska livstid aldrig helt övervann.

139:8.5 (1561.5) Vid organiserandet av de tolv gavs Tomas i uppdrag att arrangera och sköta färdplanerna, och han var en duktig ledare för apostlagruppens arbete och förflyttningar. Han var en bra verkställare, en utmärkt affärsman, men han var handikappad av sina skiftande sinnesstämningar; han var en sorts människa en dag, och en annan nästa dag. Han var benägen för melankoliskt grubblande när han anslöt sig till apostlarna, men kontakten med Jesus och apostlarna botade honom till stor del från denna sjukliga inåtvändhet.

139:8.6 (1561.6) Jesus tyckte mycket om Tomas och hade många långa personliga samtal med honom. Hans närvaro bland apostlarna var en stor tröst för alla uppriktiga tvivlare och uppmuntrade många bedrövade sinnen att söka sig in i riket, även om de inte helt kunde förstå allt av det andliga och filosofiska i Jesu förkunnelse. Tomas' medlemskap bland de tolv var ett ständigt bevis på att Jesus älskade även ärliga tvivlare.

139:8.7 (1562.1) De övriga apostlarna högaktade Jesus på grund av något speciellt och framträdande drag i hans fullödiga personlighet, men Tomas vördade sin Mästare för hans superb balanserade karaktär. Allt mer beundrade och högaktade Tomas den som var så kärleksfullt barmhärtig och dock så oeftergivligt rättvis och opartisk,

så bestämd men aldrig egensinnig, så lugn men aldrig likgiltig, så hjälpsam och medkännande men aldrig beställsam eller diktatorisk, så kraftfull men samtidigt så varsam, så direkt men aldrig grov eller ohövlig, så öm men aldrig vacklande, så ren och oskyldig men samtidigt så manlig, energisk och kraftfull, så verkligt modig men aldrig överilad eller dumdristig, en sådan naturälskare men så fri från all benägenhet att dyrka naturen, så humoristisk och lekfull men så fri från ytlighet och lättsinne. Det var denna personlighetens makalösa symmetri som så tilltalade Tomas. Han var troligen den av de tolv som hade den högsta intellektuella förståelsen av Jesus och den högsta uppskattningen av hans personlighet.

139:8.8 (1562.2) Vid de tolv möten var Tomas alltid försiktig och talade för principen att sätta tryggheten först, men om hans konservatism röstades ned eller förkastades var han alltid den förste som oförskräckt satte igång med att genomföra det program man hade beslutat sig för. Gång på gång kunde Tomas sätta sig emot något projekt som han tyckte att var dumdristigt eller övermodigt; han brukade argumentera ända till det bittra slutet, men när Andreas tog förslaget till omröstning och efter att de tolv hade valt att göra vad han så ihärdigt hade motarbetat, var han den förste som sade: ”Låt oss gå!” Han var en god förlorare. Han hyste inte agg och ältade inte sårade känslor. Gång på gång opponerade han sig mot att låta Jesus utsätta sig för fara, men när Mästaren beslöt att ta sådana risker var det alltid Tomas som samlade apostlarna med sina beslutsamma ord: ”Kom kamrater, låt oss gå och dö med honom.”

139:8.9 (1562.3) I vissa avseenden liknade Tomas Filippos; han ville också ”bli visad”, men hans yttre uttryck för tvivel baserade sig på

helt andra intellektuella överväganden. Tomas var analytisk, inte bara skeptisk. När det gällde personligt fysiskt mod var han en av de modigaste bland de tolv.

139:8.10 (1562.4) Tomas hade en del mycket dåliga dagar, han var dystert och nedstämt ibland. Att han hade förlorat sin tvillingsyster vid nio års ålder hade förorsakat honom mycket sorg i ungdomsåren och senare i livet ökat problemen med hans temperament. När Tomas blev nedslagen var det ibland Natanael som hjälpte honom att återhämta sig, ibland Petrus, och inte sällan en av tvillingarna Alfaios. När han var som mest deprimerad försökte han olyckligtvis alltid undvika att komma i direkt kontakt med Jesus. Men Mästaren visste allt om detta och kände en förståelsefull sympati för sin apostel när denne på detta sätt pinades av depression och ansattes av tvivel.

139:8.11 (1562.5) Ibland fick Tomas tillstånd av Andreas att gå iväg och vara för sig själv en dag eller två. Men han lärde sig snart att ett sådant tillvägagångssätt inte var vist. Han märkte tidigt att det var bäst, när han var nedslagen, att hålla sig strängt till sitt arbete och förbli nära sina kamrater. Men oberoende av hur det stod till med hans känsloliv fortsatte han med att vara apostel. När tiden faktiskt var inne att gå vidare, var det alltid Tomas som sade: "Låt oss gå!"

139:8.12 (1562.6) Tomas är ett utmärkt exempel på en människa som har tvivel, som möter dem och som vinner. Han hade ett storartat sinne; han var ingen gnåtande kritiker. Han var en som tänkte logiskt; för Jesus och hans apostlar var han som en provosten. Om Jesus och hans arbete inte hade varit äkta skulle en man som Tomas inte kunnat ha hållits med från början till slut. Han hade en stark och säker känsla för *fakta*. Vid första tecken på villfarelse eller svek skulle Tomas ha

övergett dem alla. Vetenskapsmän kan kanske inte helt förstå allt om Jesus och hans arbete på jorden, men med Mästaren och hans mänskliga medarbetare levde och arbetade en människa som hade en sann vetenskapsmans sinne — Tomas Didymos — och han trodde på Jesus från Nasaret.

139:8.13 (1563.1) Tomas hade en prövande tid under dagarna för rättegången och korsfästelsen. För en period sjönk han ned i förtvivlans djup, men han samlade sitt mod, höll sig till apostlarna och var med dem och välkomnade Jesus vid Galileiska sjön. För en tid föll han offer för sin tvivelsfyllda depression men samlade till sist sin tro och sitt mod. Han gav apostlarna visa råd efter den första pingsten, och när förföljelsen skingrade de troende begav han sig till Cypern, Kreta, Nordafrikas kust och Sicilien. Han förkunnade rikets glada budskap och döpte troende. Tomas fortsatte att predika och döpa tills han arresterades av den romerska regeringens agenter och dödades på Malta. Endast några få veckor före sin död hade han börjat skriva om Jesu liv och förkunnelse.

9. och 10. Jakob och Judas Alfaios

139:10.1 (1563.2) Alfaios söner Jakob och Judas, fiskartvillingarna som bodde nära Heresa, var de nionde och tionde apostlarna, och de valdes av Jakob och Johannes Sebedaios. De var tjugosex år och gifta; Jakob hade tre barn, Judas två.

139:10.2 (1563.3) Det finns inte mycket att säga om dessa två alldagliga fiskare. De älskade sin Mästare och Jesus älskade dem, men de avbröt aldrig hans föreläsningar med frågor. De förstod mycket litet av sina medapostlars filosofiska diskussioner eller teologiska debatter, men de gladdes åt att finna sig räknade bland en sådan grupp av mäktiga män. Dessa två män var närapå identiska till sitt utseende, sina mentala egenskaper och sin förmåga till andlig uppfattning. Det som kan sägas om den ena bör noteras även för den andra.

139:10.3 (1563.4) Andreas gav dem till uppgift att hålla ordning på folkmassorna. De var ansvariga ordningsmän vid förkunselsemötena och i själva verket allmänna uppassare och springpojkar för de tolv. De hjälpte Filippus med förnödenheterna, de bar pengar till familjerna för Natanaels räkning, och de var alltid redo att ge en hjälpande hand åt vemsomhelst av apostlarna.

139:10.4 (1563.5) Folkskarorna av vanliga människor uppmuntrades mycket av att finna att två sådana som de själva hade förärats plats bland apostlarna. Redan det faktum att dessa medelmåttiga tvillingar hade accepterats som apostlar var ett sätt att föra en hel skara försagda troende in i riket. Det vanliga folket förhöll sig dessutom mer gynnsamt till att ledas och styras av officiella ordningsmän som var mycket lika dem själva.

139:10.5 (1563.6) Jakob och Judas, som också kallades Taddeus och Lebbeus, hade varken starka eller svaga sidor. De smeknamn som apostlarna gav dem var godmodiga beteckningar för medelmåttighet. De var ”de minsta bland alla apostlar”; de visste det och kände sig glada över det.

139:10.6 (1563.7) Jakob Alfaios älskade Jesus framförallt därför att Mästaren var så anspråkslös. Dessa tvillingar kunde inte förstå Jesu sinne, men de förstod bandet av medkänsla mellan dem själva och deras Mästareshjärta. Deras sinne var inte av hög klass. De kunde även med all högaktning betecknas som enfaldiga, men de hade en äkta erfarenhet i den andliga delen av sin natur. De trodde på Jesus; de var söner till Gud och medlemmar i riket.

139:10.7 (1564.1) Judas Alfaios drogs till Jesus på grund av Mästareshjärtans flärdfria ödmjukhet. En sådan ödmjukhet i förening med en sådan personlig värdighet tilltalade storligen Judas. Det faktum att Jesus alltid begärde att de höll tyst om sina ovanliga gärningar gjorde ett stort intryck på detta enkla naturbarn.

139:10.8 (1564.2) Tvillingarna var godmodiga, naiva medhjälpare, och alla tyckte om dem. Jesus välkomnade dessa unga män, som hade en enda talent, till hedersuppdrag inom sin personliga stab i riket då det i världarna i rymden finns otaliga miljoner andra sådana enkla och räddhågade själar som han likaså vill välkomna till aktiv och troende gemenskap med sig och sin utgjutna Sanningens Ande. Jesus ser inte ned på enkelhet, endast på ondska och synd. Jakob och Judas var *enkla*, men de var också *trofasta*. De var enkla och ovetande, men de var också storsinta, vänliga och generösa.

139:10.9 (1564.3) Hur tacksamt stolta var inte dessa enkla män den dag då Mästaren vägrade att acceptera en viss ung man som evangelist om denne inte sålde sina ägodelar och hjälpte de fattiga. När folket hörde om detta och såg tvillingarna bland Jesu rådgivare visste de med säkerhet att Jesus inte såg till person. Men endast en gudomlig

institution — himmelriket — kunde någonsin ha byggts upp på en så medelmåttig mänsklig grundval!

139:10.10

(1564.4) Endast en eller två gånger under hela sin samvaro med Jesus dristade sig tvillingarna att offentligt ställa frågor till Jesus.

Judas kände sig en gång manad att ställa en fråga till Jesus när Mästaren hade talat om att avslöja sig öppet inför världen. Han kände sig litet besviken över att det inte längre skulle finnas några hemligheter endast för de tolv, och han tog mod till sig och frågade: ”Men Mästare, när du på detta sätt kungör dig för världen, hur skall du då gynna oss med särskilda uttryck för din godhet?”

139:10.11

(1564.5) Tvillingarna tjänade troget ända till slutet, till rättegångens, korsfästelsens och förtvivlans dystra dagar. De förlorade aldrig sin hjärtetro på Jesus, och de var de första (efter Johannes) som trodde på hans uppståndelse. Men de kunde inte förstå sig på etablerandet av riket. Kort efter att deras Mästare korsfästes återvände de till sina familjer och sina nät; deras arbete var gjort. De hade inte förmågan att ta del i rikets mer komplicerade bataljer. Men de levde och dog medvetna om att de hade haft äran och välsignelsen av fyra års nära och personlig förbindelse med en Guds Son, den suveräne skaparen av ett universum.

11. Simon Seloten

139:11.1 (1564.6) Simon Seloten, den elfte aposteln, valdes av Simon Petrus. Han var en duglig man av god härkomst och han bodde med sin familj i Kafarnaum. Han var tjugoåttå år när han anslöt sig till apostlarna. Han var en eldig agitator och även en man som talade mycket utan att tänka. Han hade varit köpman i Kafarnaum innan han inriktade hela sin uppmärksamhet på seloternas patriotiska organisation.

139:11.2 (1564.7) Simon Seloten gavs ansvaret för apostlagruppens förströelse och avkoppling, och han var en mycket effektiv organisatör av förströelse- och rekreativ verksamhet för de tolv.

139:11.3 (1564.8) Simons styrka var hans inspirerande lojalitet. När apostlarna fann en man eller kvinna som inte kunde bestämma sig för att träda in i riket brukade de sända efter Simon. Det behövdes vanligen endast omkring femton minuter för denne entusiastiske förkämpe för frälsning genom tron på Gud för att skingra alla tvivel och uttradera all obeslutsamhet, till att se en ny själ födas till ”trons frihet och frälsningens glädje”.

139:11.4 (1565.1) Simons stora svaghet var hans materiella sinnesläggning. Han kunde inte snabbt förändra sig från en judisk nationalist till en andligt sinnad internationalist. Fyra år var en för kort tid för att åstadkomma en sådan intellektuell och emotionell omvandling, men Jesus hade alltid tålamod med honom.

139:11.5 (1565.2) Det som Simon så mycket beundrade hos Jesus var Mästarens lugn, hans självsäkerhet, jämvikt och oförklarliga sinneslugn.

139:11.6 (1565.3) Fastän Simon var en fanatisk revolutionär, en orädd orosstiftare, underkuvade han så småningom sin eldiga natur tills han blev en kraftfull och effektiv förkunnare av ”frid på jorden och god vilja bland människorna”. Simon var en ypperlig debattör; han tyckte verkligen om att argumentera. När det gällde att ta sig an lärda judars legalistiska sinne eller grekers intellektuella spetsfundigheter, gavs uppgiften alltid åt Simon.

139:11.7 (1565.4) Han var en rebell av naturen och en bildstormare som följt av sin utbildning, men Jesus vann honom för himmelrikets högrestående uppfattningar. Han hade alltid identifierat sig med protestpartiet, men nu anslöt han sig till partiet för framsteg, obegränsat och evigt framåtskridande i ande och sanning. Simon var en man med intensiva lojalitetskänslor och varma personliga hängivenhetsyttringar, och han älskade verkligen Jesus djupt.

139:11.8 (1565.5) Jesus var inte rädd för att identifiera sig med affärsmän, kroppsarbetare, optimister, pessimister, filosofer, skeptiker, publikaner, politiker och patrioter.

139:11.9 (1565.6) Mästaren hade många samtal med Simon, men han lyckades aldrig helt med att göra en internationalist av denne brinnande judiske nationalist. Jesus sade ofta åt Simon att det var riktigt att vilja se de sociala, ekonomiska och politiska förhållandena förbättrade, men han tillade alltid: ”Det är inte himmelrikets sak. Vi måste ägna oss åt att göra Faderns vilja. Vår uppgift är att vara ambassadörer för ett andligt styre i höjden, och vi bör inte direkt befatta oss med något annat än att representera den gudomlige Faderns vilja och karaktär, Fadern som står i spetsen för det styre vars

kreditivbrev vi bär.” Allt detta var svårt för Simon att förstå, men så småningom började han fatta något av innebörden i Mästarens lära.

139:11.10

(1565.7) Efter förskingringen som följde av förföljelserna i Jerusalem drog sig Simon tillfälligt tillbaka. Han var bokstavligen krossad. Han hade avstått från att vara en nationalistisk patriot till förmån för Jesu förkunnelse, och nu var allt förlorat. Han var förtvivlad, men inom några år samlade han sitt hopp och gick ut för att förkunna rikets evangelium.

139:11.11

(1565.8) Han begav sig till Alexandria, och sedan han hade arbetat sig upp för Nilen trängde han in i hjärtat av Afrika, där han överallt predikade Jesu evangelium och döpte troende. Så arbetade han tills han var gammal och svag. Han dog och blev begravd i hjärtat av Afrika.

12. Judas Iskariot

139:12.1 (1565.9) Judas Iskariot, den tolfte aposteln, valdes av Natanael. Han föddes i Keriot, en liten stad i södra Judéen. När han var en yngling flyttade hans föräldrar till Jeriko, där han bodde och hade arbetat i sin fars olika affärsföretag tills han blev intresserad av Johannes Döparens förkunnelse och arbete. Judas föräldrar var sadducéer, och när deras son anslöt sig till Johannes lärjungar försköt de honom.

139:12.2 (1566.1) När Natanael träffade Judas i Tarikea höll han på att söka arbete i ett fisktorkeri i södra ändan av Galileiska sjön. Han var trettio år och ogift när han anslöt sig till apostlarna. Han var troligen den bäst utbildade bland de tolv och den ende från Judéen i Mästarens apostlafamilj. Judas hade inget framträdande starkt personlighetsdrag, fastän han hade många utåt synliga drag av kultur och vanor som följt av uppfostran och utbildning. Han kunde tänka klart men tänkte inte alltid *ärligt*. Judas förstod egentligen inte sig själv; han förhöll sig inte verkligt ärligt till sig själv.

139:12.3 (1566.2) Andreas utnämnde Judas till kassör för de tolv, en uppgift som han var utomordentligt lämpad för, och fram till den tid då han förrådde sin Mästare utförde han ärligt, troget och högst effektivt de skyldigheter som hörde till hans tjänst.

139:12.4 (1566.3) Det fanns hos Jesus inget speciellt drag som Judas beundrade utöver Mästarens allmänt attraktiva och utsökt charmerande personlighet. Judas kunde aldrig höja sig över sina judeiska fördomar gentemot sina galileiska medarbetare. I sitt sinne kritiserade han till och med mycket hos Jesus. Honom, som elva av apostlarna betraktade som den fullkomliga människan, som ”den alltigenom förtjusande och den främste bland tiotusen”, honom vågade denne självbelåtna judée ofta kritisera i sitt eget hjärta. Han hade faktiskt den föreställningen att Jesus var försagd och i någon mån rädd för att hävda sin makt och auktoritet.

139:12.5 (1566.4) Judas var en bra affärsman. Det fordrades takt, förmåga och tålmod samt oförtruten hängivenhet för att sköta finanserna åt en sådan idealist som Jesus, för att inte tala om att

brottas med de virriga affärsmetoder som vissa av hans apostlar tillämpade. Judas var verkligen en storartad verkställare, en framsynt och duktig finansman. Han höll strängt på organisationen. Ingen av de tolv kritiserade någonsin Judas. Så vitt de kunde se var Judas Iskariot en ojämförlig kassör, en bildad man, en lojal (fast ibland kritisk) apostel och i ordets alla betydelser var hans medverkan en stor succé. Apostlarna älskade Judas; han var verkligen en av dem. Han måste ha *trott* på Jesus, men vi tvivlar på att han verkligen av hela sitt hjärta *älskade* Jesus. Judas fall illustrerar sanningen i uttrycket: "Det finns en väg som för människan förefaller riktig, men i slutet av den väntar döden." Det är fullt möjligt att falla offer för den fredliga villfarelsen att behagligt anpassa sig till syndens och dödens väg. Ni kan vara förvissade om att när det gällde finanserna var Judas alltid lojal mot sin Mästare och sina medapostlar. Pengar kunde aldrig ha varit motivet till att han förrådde Mästaren.

139:12.6 (1566.5) Judas var ende sonen till okloka föräldrar. När han var liten klemade och kelade man med honom; han var ett bortskämt barn. När han växte upp hade han överdrivna uppfattningar om sin egen betydelse. Han var en dålig förlorare. Han hade lösa och förvrängda idéer om vad som var rättvist. Han var benägen att hemfalla åt hat och misstänksamhet. Han var expert på att missförstå sina vänners ord och handlingar. Under hela sitt liv hade Judas kultiverat vanan att hämnas på dem som han inbillade sig att hade behandlat honom illa. Hans känsla för värden och lojaliteter var bristfälligt.

139:12.7 (1566.6) För Jesus var Judas ett äventyr i fråga om tro. Ända från början förstod Mästaren helt denne apostels svaghet och visste

väl farorna med att uppta honom i gemenskapen. Men det hör till Guds Söners natur att varje skapad varelse får samma och lika stora möjligheter till frälsning och överlevnad. Jesus ville att inte endast de dödliga i denna värld utan även de som följde med situationen i otaliga andra världar skulle få veta att när det finns tvivel om hur uppriktig och helhjärtad en varelses hängivenhet för riket är, så är det utan undantag sed hos människornas Domare att till fullo ta emot den tveksamma kandidaten. Dörren till det eviga livet är vidöppen för alla; ”den som vill får komma”. Det finns inga andra begränsningar eller kvalifikationer utom *tron* hos den som kommer.

139:12.8 (1567.1) Just detta är orsaken till att Jesus lät Judas fortsätta ända till slutet, samtidigt som han alltid gjorde allt som var möjligt för att förändra och rädda denne svage och förvirrade apostel. Men när ljuset inte tas emot ärligt och inte levs upp till tenderar det att omvandlas till mörker inne i själen. Judas intellektuella förståelse av Jesu förkunnelse om riket växte, men han gjorde inte framsteg i förvärvandet av en andlig karaktär, liksom de övriga apostlarna. Han lyckades inte åstadkomma ett tillfredsställande personligt fortskridande i sin andliga erfarenhet.

139:12.9 (1567.2) Judas grubblade allt mer över sina personliga besvikelser, och till slut föll han offer för förbittring. Hans känslor hade många gånger sårats, och han blev onormalt misstänksam mot sina bästa vänner, till och med mot Mästaren. Snart blev han besatt av tanken att ge tillbaka, att göra vad som helst för att hämnas, ja till och med att förråda sina medarbetare och sin Mästare.

139:12.10

(1567.3) Men dessa onda och farliga tankar tog inte slutlig form förrän den dag då en djupt tacksam kvinna bröt upp ett dyrbart kärll med rökelse vid Jesu fötter. Detta tycktes slösaktigt för Judas, och när hans högt uttalade protest genast blev så totalt tillbakavisad av Jesus medan alla hörde på, blev det för mycket. Denna händelse blev avgörande för uppbådandet av alla de känslor av hat, förolämpning, illvilja, fördomsfullhet, avund och hämnd som hade samlats under hela livstiden, och han bestämde sig för att ge tillbaka med samma mynt åt vem det än var. Men han koncentrerade allt det onda i sin natur på *den enda* oskyldiga personen i hela det eländiga dramat om hans olyckliga liv bara för att Jesus råkade vara huvudpersonen i den episod som innebar att Judas gick över från det progressiva ljusets rike till denna självvalda mörkrets domän.

139:12.11

(1567.4) Mästaren hade många gånger varnat Judas, både privat och offentligt, att han höll på att förlora greppet, men gudomliga varningar är vanligen till ingen nytta för en förbittrad människonatur. Jesus gjorde allt som var möjligt, och som var förenligt med människans moraliska frihet, för att hindra Judas från att välja fel väg. Den stora prövningen kom till slut. Förtrytelsens son misslyckades; han gav efter för de bittra och eländiga diktaten från ett stolt och hämndlystet sinnes överdrivna självtillräcklighet och störtade sig sedan snabbt ned i förvirring, förtvivlan och fördärv.

139:12.12

(1567.5) Judas började sedan spinna en lågsint och skamlig intrig för att förråda sin Herre och Mästare och satte snabbt sin skändliga plan i verket. Medan han förverkligade sina planer som

hade fötts av hat och betydde ett förrädiskt svek, upplevde han stunder av ånger och skam, och i dessa ljusa stunder kom han klenmodigt, som ett försvar i sitt eget sinne, på idén att Jesus möjligen kunde tänkas använda sin makt och i sista stund befria sig själv.

139:12.13

(1567.6) När det lumpna och syndfulla företaget väl var genomfört tog denne dödlige avfälling ut, som var så oberörd då han sålde sin vän för trettio silvermynt för att tillfredsställa sin länge närda längtan efter hämnd, och rusade ut och begick sista akten i dramat om att fly undan den materiella tillvarons realiteter — självmord.

139:12.14

(1567.7) De elva apostlarna var förskräckta, överväldigade. Jesus betraktade förrädaren endast med medlidande. Världarna har funnit det svårt att förlåta Judas, och hans namn har blivit avskytt utigenom ett vidsträckt universum.

Urantiaboken

<< [Kapitel 139](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 141](#) >>

Kapitel 140

Ordinationen av de tolv

140:0.1 (1568.1) STRAX före middagstid söndagen den 12 januari år 27 e.Kr. sammankallade Jesus apostlarna för att ordinera dem till offentliga förkunnare av rikets evangelium. De tolv väntade sig att bli kallade nästan vilken dag som helst, så denna morgon hade de inte begett sig särskilt långt ut från stranden för att fiska. Flera av dem dröjde kvar nära stranden och höll på med att laga sina nät och knåpa med sina fiskedon.

140:0.2 (1568.2) När Jesus begav sig iväg utefter stranden för att kalla på apostlarna, ropade han först till sig Andreas och Petrus som fiskade nära stranden. Därefter signalerade han till Jakob och Johannes som befann sig i en båt nära intill där de samtalade med sin far Sebedaios och lagade sina nät. Han samlade likaså ihop de andra

apostlarna, två och två, och när han hade fått alla tolv samlade vandrade han upp med dem till högslätten norr om Kafarnaum där han började undervisa dem i förberedelse för deras högtidliga ordination.

140:0.3 (1568.3) För en gångs skull var alla tolv apostlarna tysta. Även Petrus var i eftertänksam sinnesstämning. Till slut hade den länge efterlängtnade stunden kommit! De var på väg avskilt med Mästaren för att vara med om någon sorts högtidlig ceremoni av personligt helgande och gemensam invigning till det heliga uppdraget att representera sin Mästare vid förkunnandet av att hans Faders rike är nära.

1. Förberedande instruktioner

140:1.1 (1568.4) Före den högtidliga ordinationsförrättningen sade Jesus till de tolv som hade satt sig omkring honom: ”Mina bröder, denna stund i riket är nu inne. Jag har tagit er avsides med mig hit för att presentera er för Fadern som rikets ambassadörer. Några av er hörde mig tala om detta rike i synagogan när ni först blev kallade. Var och en av er har lärt sig mer om Faderns rike sedan ni har varit med mig och arbetat i städerna kring Galileiska sjön. Men just nu har jag något mer att berätta för er om detta rike.

140:1.2 (1568.5) ”Det nya rike, som min Fader snart skall inrätta i hjärtana hos sina jordiska barn, kommer att vara ett evigt välde. Det finns inget slut på min Faders styre i hjärtana hos dem som önskar göra hans gudomliga vilja. Jag säger er att min Fader inte är judarnas

eller hedningarnas Gud. Många skall komma från öst och från väst för att sätta sig med oss i Faderns rike, medan många av Abrahams barn kommer att vägra att träda in i detta nya brödraskap där Faderns ande härskar i människobarnens hjärtan.

140:1.3 (1568.6) ”Makten i detta rike kommer att bestå, inte i arméers styrka eller rikedomarnas makt, utan i glansen och härligheten hos den gudomliga ande som skall komma för att undervisa sinnena och styra hjärtana hos detta himmelska rikets pånyttfödda medborgare, Guds söner. Detta är kärlekens brödraskap där rättfärdighet råder och vars stridsrop skall vara: Frid på jorden och god vilja gentemot alla människor. Detta rike, som ni så snart skall gå ut och förkunna, är det som goda människor i alla tider har längtat efter, det som hela jorden hoppas på, och som är uppfyllelsen av alla profeters visa löften.

140:1.4 (1569.1) ”Men för er mina barn, och för alla andra som vill följa er in i detta rike, finns en svår prövning. Endast tron tar er in genom dess portar, men ni måste bära min Faders andes frukt om ni vill fortsätta er uppstigning i den gudomliga gemenskapens progressiva liv. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Inte alla som säger ’Herre, Herre’ skall komma in i himmelriket, utan de som gör min himmelske Faders vilja.

140:1.5 (1569.2) ”Ert budskap till världen skall vara: Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, och när ni finner dessa kommer allt annat som är väsentligt för evig överlevnad att säkerställas därigenom. Och nu vill jag göra det klart för er att min Faders rike inte kommer med någon yttre styrkeuppvisning eller någon otillbörlig demonstration. Ni skall inte gå härifrån och kungöra riket med orden ’det är här’ eller ’det är där’, ty detta rike som ni förkunnar är Gud inom er.

140:1.6 (1569.3) ”Den som vill vara stor i min Faders rike skall bli allas tjänare och omvårdare, och låt den som vill vara den förste bland er bli sina bröders tjänare. Men så snart ni väl har upptagits som medborgare i det himmelska riket är ni inte längre tjänare utan söner, söner till den levande Guden. Och så skall detta rike gå framåt i världen tills det bryter ned varje hinder och gör alla människor medvetna om min Fader och får dem att tro på den frälsande sanning som jag har kommit för att förkunna. Redan nu är riket nära förestående, och några av er skall inte möta döden förrän ni har sett Guds välde komma med stor styrka.

140:1.7 (1569.4) ”Och detta som era ögon nu ser, denna ringa början som består av tolv vanliga män, skall mångfaldigas och växa tills så småningom hela jorden fylls av lovet till min Fader. Och inte så mycket genom de ord som ni talar, som genom det liv som ni lever, kommer människorna att veta att ni har varit tillsammans med mig och fått lära er om rikets realiteter. Och fastän jag inte vill lägga några tunga bördor på era sinnen, står jag i beråd att på era själar lägga det allvarliga ansvaret att, när jag snart lämnar er, representera mig i världen liksom jag nu representerar min Fader i detta liv som jag lever i köttslig gestalt.” När han hade slutat tala stod han upp.

2. Ordinationen

140:2.1 (1569.5) Jesus instruerade nu de tolv dödliga, som nyss hade lyssnat till hans förkunnelse om riket, att knäböja i en cirkel runt honom. Sedan lade Mästaren sina händer på varje apostels huvud

börjande med Judas Iskariot och slutande med Andreas. När han hade välsignat dem sträckte han ut sina händer och bad:

140:2.2 (1569.6) ”Min Fader, jag för nu dessa män, mina budbärare, inför dig. Bland våra barn på jorden har jag valt dessa tolv att gå ut för att representera mig, så som jag kom ut för att representera dig. Älska dem och var med dem, så som du har älskat mig och varit med mig. Och nu, min Fader, giv dessa män visdom, när jag sätter det kommande rikets alla ärenden i deras händer. Och jag ville, om det är din vilja, stanna en tid på jorden för att hjälpa dem i deras bemödanden för riket. Och igen, min Fader, tackar jag dig för dessa män, och jag överlämnar dem i din vård när jag går för att fullborda det arbete som du har gett mig att utföra.”

140:2.3 (1570.1) När Jesus hade slutat att be förblev var och en av apostlarna knäböjande på sin plats. Det tog många minuter innan ens Petrus vågade lyfta sin blick för att se på Mästaren. En efter annan omfamnade de Jesus, men ingen sade något. En stor stillhet uppfyllde platsen medan en stor skara himmelska varelser beskådade denna högtidliga och heliga scen — ett universums Skapare lämnar människans gudomliga brödraskaps ärenden att ledas av människosinnen.

3. Ordinationspredikan

140:3.1 (1570.2) Sedan talade Jesus och sade: ”Nu när ni är ambassadörer för min Faders rike har ni därmed blivit en särskild och från alla andra jordiska människor avvikande människoklass. Ni är

inte längre som alla andra människor utan upplysta medborgare i ett annat, himmelskt land bland de ovetande varelserna i denna mörka värld. Det är inte tillräckligt att ni lever som dem ni var före denna stund, utan hädanefter måste ni leva som dem som har smakat på härligheterna i ett bättre liv och som har sänts tillbaka till jorden som ambassadörer för Härskaren över denna nya och bättre värld. Av läraren väntas mer än av eleven; av husbonden krävs mer än av tjänaren. Av medborgarna i det himmelska riket fordras mer än av det jordiska herraväldets medborgare. Något av det som jag står i begrepp att säga er kan tyckas svårt, men ni har valt att representera mig i världen just så som jag nu representerar Fadern, och som mina representanter på jorden är ni skyldiga att följa den förkunnelse och de förfaranden som återspeglar mina ideal för de dödligas liv i rymdens världar och som jag exemplifierar i mitt jordeliv som uppenbarar den himmelske Fadern.

140:3.2 (1570.3) ”Jag sänder er ut för att förkunna frihet för dem som andligen är fångna, glädje för dem som är slavar under rädslan, och till att bota de sjuka i enlighet med min himmelske Faders vilja. När ni finner mina barn i nöd, tala uppmuntrande till dem och säg:

140:3.3 (1570.4) ”Lyckliga är de som är fattiga i anden, de anspråkslösa, ty de tillhör himmelrikets skatter.

140:3.4 (1570.5) ”Lyckliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, ty de skall bli mättade.

140:3.5 (1570.6) ”Lyckliga är de ödmjuka, ty de skall ärva jorden.

140:3.6 (1570.7) ”Lyckliga är de renhjärtade, ty de skall se Gud.

140:3.7 (1570.8) ”Och tala ytterligare dessa ord av andlig tröst och andligt löfte till mina barn:

140:3.8 (1570.9) ”Lyckliga är de som sörjer, ty de skall bli tröstade.

Lyckliga är de som gråter, ty de skall få glädjens ande.

140:3.9 (1570.10) ”Lyckliga är de barmhärtiga, ty de skall möta barmhärtighet.

140:3.10

(1570.11) ”Lyckliga är fredsstiftare, ty de skall kallas Guds söner.

140:3.11

(1570.12) ”Lyckliga är de som förföljs för rättfärdighetens skull, ty dem tillhör himmelriket. Lyckliga är ni när människorna kommer att skymfa och förfölja er och falskt anklaga er för allt möjligt ont. Gläd er och jubla, ty stor är er belöning i himlen.

140:3.12

(1570.13) ”Mina bröder, när jag sänder er ut är ni jordens salt, salt med en frälsande smak. Men om detta salt mister sin smak, hur skall man få det salt igen? Det duger inte till annat än att kastas bort och trampas på av människorna.

140:3.13

(1570.14) ”Ni är världens ljus. En stad uppe på ett berg kan inte döljas. Och inte heller tänder man ett ljus och sätter det under en skäppa utan på en ljusstake, så att det ger ljus åt alla som är i huset. Låt ert ljus lysa på samma sätt för människorna, så att de må se era goda gärningar och ledas till att prisa er Fader som är i himlen.

140:3.14 (1571.1) ”Jag sänder er ut i världen för att representera mig och att verka som ambassadörer för min Faders rike, och när ni går ut för att förkunna det glada budskapet, förlita er på Fadern vars sändebud ni är. Värj er inte med våld mot en oförrätt, lita inte till den köttsliga armen. Om din granne slår dig på högra kinden, så vänd också den andra mot honom. Var villiga att lida oförrätt hellre än att processa

sinsemellan. Vänligt och barmhärtigt vårda er om alla som är betryckta och i nöd.

140:3.15 (1571.2) ”Jag säger er: Älska era fiender, gör gott mot dem som hatar er, välsigna dem som förbannar er, och be för dem som ondskefullt utnyttjar er. Och vadhelst ni tror att jag skulle göra för människorna, det skall ni också göra för dem.

140:3.16 (1571.3) ”Er Fader i himlen låter solen skina över såväl de onda som goda; likaså låter han det regna över både de rättvisa och orättvisa. Ni är Guds söner, och mer än så, ni är nu ambassadörer för min Faders rike. Var barmhärtiga, såsom Gud är barmhärtig, och i rikets eviga framtid kommer ni att vara fullkomliga, så som er himmelske Fader är fullkomlig.

140:3.17 (1571.4) ”Ni är förordnade till att frälsa människor, inte till att döma dem. Vid slutet av ert jordiska liv väntar ni er alla barmhärtighet och därför fordrar jag att ni under ert liv som dödliga visar barmhärtighet mot alla era jordiska bröder. Gör inte misstaget att försöka ta bort flisan ur din broders öga, när det finns en bjälke i ditt eget öga. Sedan du först har kastat ut bjälken ur ditt eget öga kan du bättre se att ta bort flisan ur din broders öga.

140:3.18 (1571.5) ”Urskilj klart sanningen, lev det rättfärdiga livet utan fruktan, och så skall ni vara mina apostlar och min Faders ambassadörer. Ni har hört sägas: ’Om en blind leder en blind, ramlar de båda i gropan.’ Om ni vill leda in andra i riket måste ni själva vandra i den levande sanningens klara ljus. I allt vad ni gör som gäller riket uppmanar jag er till rättvist omdöme och skarpsinnig visdom. Ge inte det som är heligt åt hundarna, och kasta inte era pärlor åt

svinen så att de trampar på era skatter vänder sig om och sliter sönder er.

140:3.19 (1571.6) ”Jag varnar er för falska profeter, som kommer till er förklädda till får men i sitt inre är som rovlystna vargar. På deras frukt skall ni känna igen dem. Plockar man kanske druvor på törnen eller fikon på tistlar? Så bär varje gott träd bra frukt, men ett uselt träd bär dålig frukt. Ett gott träd kan inte bära dålig frukt, inte heller kan ett uselt träd bära bra frukt. Varje träd som inte bär bra frukt huggs snart ned och kastas i elden. När det gäller tillträdet till himmelriket är det motivet som räknas. Min Fader ser in i människornas hjärtan och bedömer dem enligt deras inre längtan och uppriktiga avsikter.

140:3.20 (1571.7) ”På den stora domens dag i riket skall mången säga till mig: ’Profeterade vi inte i ditt namn och gjorde vi inte många underverk i ditt namn?’ Men jag är tvungen att säga till dem: ”Jag kände er aldrig; gå bort från mig, ni som är falska lärare.’ Men var och en som hör denna maning och ärligt utför sitt uppdrag och representerar mig inför människorna, så som jag har representerat min Fader inför er, skall finna tillträdet vidöppet till tjänst hos mig och till den himmelske Faderns rike.”

140:3.21 (1571.8) Aldrig tidigare hade apostlarna hört Jesus tala på detta sätt, ty han hade talat till dem som en som har suprem auktoritet. De kom ned från berget vid solnedgången, men ingen ställde någon fråga till Jesus.

4. Ni är jordens salt

140:4.1 (1572.1) Den så kallade ”bergspredikan” är inte Jesu evangelium. Den innehåller förvisso mycken nyttig undervisning, men det var Jesu ordinationsinstruktion till de tolv apostlarna. Det var Mästarens personliga förordnande för dem som skulle gå ut för att predika evangeliet och sträva efter att representera honom i människornas värld, på samma sätt som han så uttrycksfullt och fulländat företrädde sin Fader.

140:4.2 (1572.2) *”Ni är jordens salt, salt med en frälsande smak. Men om saltet mister sin smak, hur skall man få det salt igen? Det duger inte till annat än att kastas bort och ned trampas av människorna.”*

140:4.3 (1572.3) På Jesu tid var saltet dyrbart. Det användes rentav som pengar. Det nuvarande engelska ordet för lön, ’salary’, är härlett från ordet salt. Saltet inte endast kryddar maten utan är även ett konserveringsmedel. Det gör andra ämnen mer smakliga och tjänar sålunda genom att det förbrukas.

140:4.4 (1572.4) *”Ni är världens ljus. En stad uppe på ett berg kan inte döljas. Och inte heller tänder man ett ljus och sätter det under en skäppa utan på en ljusstake, så att det lyser för alla i huset. Låt ert ljus lysa på samma sätt för människorna, så att de kan se era goda gärningar och ledas till att prisa er Fader som är i himlen.”*

140:4.5 (1572.5) Fastän ljuset skingrar mörkret kan det också vara så ”bländande” att det förvirrar och frustrerar. Vi manas att låta vårt ljus så skina att våra medmänniskor leds in på nya och gudliga vägar i ett bättre liv. Vårt ljus borde skina på ett sådant sätt att det inte drar uppmärksamheten till en själv. Även ens yrke kan användas som en effektiv ”återspeglare” för att sprida detta livets ljus.

140:4.6 (1572.6) Starka karaktärer uppkommer inte av att *inte* göra fel utan snarare av att faktiskt göra rätt. Osjälviskhet är den mänskliga storhetens kännetecken. De högsta nivåerna av självförverkligande nås genom gudsdyrkan och tjänande. Den lyckliga och effektiva personen motiveras inte av rädsla för att göra fel utan av kärlek till att göra rätt.

140:4.7 (1572.7) *"På deras frukt skall ni känna igen dem."*

Personligheten är i grunden oföränderlig; det som förändras — växer — är den moraliska karaktären. De moderna religionernas största fel är negativismen. Det träd som inte bär någon frukt "huggs ned och kastas i elden". Moraliskt värde kan inte erhållas från endast undertryckande — från att lyda befallningen "du skall inte". Rädsla och skam är ovärdiga motivationer för ett religiöst liv. Religionen är berättigad endast när den uppenbarar Guds faderskap och ökar människornas broderskap.

140:4.8 (1572.8) En effektiv levnadsfilosofi formas av en kombination av kosmisk insikt och ens sammanlagda emotionella reaktioner inför den sociala och ekonomiska omgivningen. Minns att medan medfödda drifter inte fundamentalt kan modifieras, kan de emotionella reaktionerna inför sådana drifter ändras. Därför kan den moraliska naturen modifieras, karaktären kan förbättras. I den starka karaktären är de emotionella reaktionerna integrerade och koordinerade, och på så sätt skapas en enad personlighet. Bristande förening försvagar den moraliska naturen och skapar olycklighet.

140:4.9 (1572.9) Utan ett värdigt mål blir livet planlöst och onyttigt, med mycken olycka som följd. Jesu anförande vid ordinationen av de

tolv utgör en mästerlig levnadsfilosofi. Jesus uppmanade sina efterföljare att utöva en erfarenhetsbaserad tro. Han varnade dem för att enbart lita till intellektuellt instämmande, godtrogenhet och etablerad auktoritet.

140:4.10 (1573.1) Uppfostran och undervisning borde vara ett sätt att lära sig (att upptäcka) bättre metoder att tillfredsställa våra naturliga och medfödda drifter, och lyckan är då totalresultatet av dessa förhöjda metoder för emotionell tillfredsställelse. Lyckan är föga beroende av omgivningen, även om angenäma förhållanden storligen kan bidra till den.

140:4.11 (1573.2) Varje dödlig längtar verkligen efter att vara en fulländad person, att vara fullkomlig så som Fadern i himlen är fullkomlig, och ett sådant uppnående är möjligt, ty i sista hand ”är universum verkligen faderligt”.

5. Faderlig och broderlig kärlek

140:5.1 (1573.3) Allt från bergspredikan till sitt tal vid den sista måltiden lärde Jesus sina efterföljare att visa *faderlig* kärlek hellre än *broderlig* kärlek. Broderlig kärlek anger att du älskar din nästa så som du älskar dig själv, och mer än så behövs inte för att följa den ”gyllene regeln”. Men faderlig tillgivenhet kräver att du älskar dina meddödliga så som Jesus älskar dig.

140:5.2 (1573.4) Jesus älskar mänskligheten med en dubbel tillgivenhet. Han levde på jorden som en tvåfaldig personlighet — mänsklig och gudomlig. Som Guds Son älskar han människan med

faderlig kärlek — det är han som har skapat människan, han är människans Universumfader. Som Människosonen älskar Jesus de dödliga som en broder — han var definitivt en människa bland människor.

140:5.3 (1573.5) Jesus förväntade sig inte att hans efterföljare skulle nå upp till någon orimlig manifestation av broderlig kärlek, men han väntade sig faktiskt att de skulle sträva efter att vara lik Gud — att vara fullkomliga liksom Fadern i himlen är fullkomlig — för att de skulle kunna börja se på människan så som Gud ser på sina skapade varelser och därför skulle kunna börja älska människorna så som Gud älskar dem — att förete de första tecknena på faderlig tillgivenhet. Under loppet av dessa uppmaningar till sina tolv apostlar sökte Jesus uppenbara detta nya begrepp om *faderlig kärlek* så som den förhåller sig till vissa emotionella attityder i anslutning till talrika anpassningar i ens sociala omgivning.

140:5.4 (1573.6) Mästaren började detta betydelsefulla tal med att fästa uppmärksamheten vid fyra *trosattityder* som en inledning till den efterföljande beskrivningen av hans fyra transcendenta och suprema reaktioner av faderlig kärlek i motsats till begränsningarna i den endast broderliga kärleken.

140:5.5 (1573.7) Han talade först om dem som var fattiga i anden, som hungrade efter rättfärdighet, som var uthålliga i sin ödmjukhet och som var renhjärtade. Sådana andeurskiljande dödliga kunde förväntas nå sådana nivåer av gudomlig osjälviskhet att de kunde försöka sig på ett häpnadsväckande utövande av *faderlig tillgivenhet*; att de även som sörjande skulle kunna visa barmhärtighet, främja fridsamhet och utstå förföljelser, och under alla dessa prövande situationer med

faderlig kärlek älska även det föga älskvärda människosläktet. En faders tillgivenhet kan nå sådana nivåer som omätligt överstiger tillgivenheten hos en broder.

140:5.6 (1573.8) Tron och kärleken i dessa saligheter stärker den moraliska karaktären och skapar lycka. Frukten och vrede försvagar karaktären och förstör lyckan. Denna betydelsefulla predikan utgick från lyckans ton.

140:5.7 (1573.9) 1. *"Lyckliga är de som är fattiga i anden — de anspråkslösa."* För ett barn betyder lyckan att få tillfredsställa det omedelbara njutningsbehovet. Den vuxne är villig att så självförsakelsens frön för att senare kunna skörda en större lycka. Under Jesu tid och senare har lyckan allt för ofta associerats med tanken att äga rikedomar. I berättelsen om farisén och publikanen som bad i templet, kände sig den ene rik i anden — självupptagen; den andre kände sig "fattig i anden" — anspråkslös. Den ene var självtillräcklig, den andre läraktig och sanningssökande. De som är fattiga i anden söker den andliga rikedomens mål — Gud. Sådana sanningssökare behöver inte vänta på att få sin belöning i en avlägsen framtid; de belönas redan *nu*. De finner himmelriket i sitt eget hjärta och upplever denna lycka *nu*.

140:5.8 (1574.1) 2. *"Lyckliga är de som hungrar och törstar efter rättfärdighet, ty de skall bli mättade."* Endast de som känner sig fattiga i anden hungrar någonsin efter rättfärdighet. Endast de ödmjuka söker gudomlig kraft och längtar efter andlig styrka. Men det är ytterst farligt att avsiktligt ägna sig åt andlig fasta för att öka sin aptit för andliga gåvor. Fysisk fasta blir farlig efter fyra eller fem

dagar; man förlorar lätt all matlust. Utdragen fasta, antingen fysisk eller andlig, tenderar att helt göra slut på hungerkänslan.

140:5.9 (1574.2) Erfarenhetsbaserad rättfärdighet är ett nöje, inte en plikt. Jesu rättfärdighet är en dynamisk kärlek — faderlig-broderlig tillgivenhet. Det är inte den negativa eller du-skall-inte-typen av rättfärdighet. Hur skulle man någonsin kunna hungra efter något negativt — efter något ”du skall inte”?

140:5.10 (1574.3) Det är inte lätt att lära ett barnasinne dessa två första saligheter, men det mogna sinnet borde fatta deras betydelse.

140:5.11 (1574.4) 3. *”Lyckliga är de ödmjuka, ty de skall ärva jorden.* Äkta ödmjukhet har inget gemensamt med rädsla. Det är snarare frågan om en inställning enligt vilken människan samarbetar med Gud — ”Ske din vilja”. Den omfattar tålamod och fördragsamhet, och den motiveras av en orubblig tro på ett lagbundet och vänskapligt universum. Den står emot alla frestelser att göra uppror mot den gudomliga ledningen. Jesus var den idealiska ödmjuka människan på Urantia, och han ärvde ett vidsträckt universum.

140:5.12 (1574.5) 4. *”Lyckliga är de renhjärtade, ty de skall se Gud.”* Andlig renhet är inte en negativ kvalitet, bortsett från att det inte finns någon misstänksamhet och hämndlystnad i den. När Jesus talade om renhet avsåg han inte enbart människans sexuella attityder. Han syftade mer på den tillit som människan borde ha till sin nästa, den tillit som en förälder har till sitt barn och som gör det möjligt för henne att älska sina medmänniskor så som en far skulle älska dem. En fars kärlek behöver inte klema, och den överser inte med det som är ont, men den är alltid anticynisk. Faderlig kärlek har ett odelat och

enhetligt syfte, och den söker alltid det bästa i människan; detta är en sann förälders inställning.

140:5.13 (1574.6) Att se Gud — genom tron — betyder att förvärva äkta andlig insikt. Andlig insikt förbättrar Riktarens vägledning, och dessa förhöjer till slut gudsmedvetenheten. När du känner Fadern stärks du i förvissningen om ditt gudomliga sonskap, och du kan allt mer älska var och en av dina jordiska bröder, inte endast som en bror — med broderlig kärlek — utan även som en far — med faderlig tillgivenhet.

140:5.14 (1574.7) Det är lätt att lära t.o.m. ett barn denna maning. Barn är av naturen tillitsfulla, och föräldrarna borde se till att barnen inte förlorar denna enkla tro. När det gäller barn, undvik allt svek och ge inte anledning till misstro och misstanke. Visst hjälp dem att välja sina hjältar och att finna sin livsuppgift.

140:5.15 (1574.8) Sedan fortsatte Jesus med att instruera sina efterföljare om förverkligandet av huvudsyftet med all mänsklig strävan — fulländning — rentav gudomlig uppnåelse. Alltid uppmanade han dem: ”Var fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig.” Han manade inte de tolv att älska sin nästa så som de älskade sig själva. Det hade varit ett värdigt uppnående; det hade angett en bedrift av broderlig kärlek. Han uppmanade sina apostlar att älska människorna så som han hade älskat dem — att älska med *faderlig* såväl som broderlig tillgivenhet. Han illustrerade detta med att hänvisa till fyra suprema uttryck för faderlig kärlek:

140:5.16 (1575.1) 1. ”*Lyckliga är de som sörjer, ty de skall bli tröstade.*” Så kallat sunt förnuft eller den bästa logik skulle aldrig antyda att lycka kunde härledas från sörjande. Men Jesus avsåg inte

ett yttre eller uppseendeväckande sörjande. Han syftade på ömsinhet som en känslomässig attityd. Det är ett stort misstag att lära pojkar och unga män att det är omanligt att visa ömhet eller på annat sätt låta känslsamhet eller fysiskt lidande komma till uttryck. Medkänsla är en värdig egenskap hos män såväl som hos kvinnor. Det är inte nödvändigt att vara okänslig för att vara manlig. Det är fel sätt att åstadkomma modiga män. Stormännen i världen har inte varit rädda för att sörja. Mose, sörjaren, var en större man än Simson eller Goljat. Mose var en förträfflig ledare, men han var också en beskedlig man. Att vara känslig och förstående för mänskliga behov medför äkta och bestående lycka, samtidigt som sådana godhjärtade attityder skyddar själen från nedbrytande inflytanden i form av vrede, hat och misstänksamhet.

140:5.17 (1575.2) 2. *"Lyckliga är de barmhärtiga, ty de skall möta barmhärtighet."* Barmhärtighet betyder i detta sammanhang den mest äkta vänskap i hela dess höjd, djup och bredd — kärleksfull vänlighet. Barmhärtigheten kan ibland vara passiv, men här är den aktiv och dynamisk — suprem faderlighet. För en kärleksfull förälder är det inte svårt att förlåta sitt barn, även många gånger. Och hos ett barn som inte är bortskämt är den starka längtan att lindra lidande naturlig. Barn är normalt vänliga och medkännande när de är tillräckligt gamla för att kunna uppskatta de faktiska förhållandena.

140:5.18 (1575.3) 3. *"Lyckliga är fredsstiftare, ty de skall kallas Guds söner."* De som lyssnade till Jesus längtade efter befrielse med militära medel, inte efter fredsstiftare. Men Jesu frid är inte av det pacifistiska och negativa slaget. Inför prövningarna och förföljelserna

sade han: ”Min frid ger jag er.” ”Känn ingen oro och tappa inte modet.” Detta är den frid som förhindrar ruinerande konflikter. Personlig fred integrerar personligheten. Social fred förhindrar fruktan, girighet och vrede. Politisk fred förhindrar rasmotsättningar, nationella misstankar och krig. Fredsstiftande är botet mot misstroende och misstänksamhet.

140:5.19 (1575.4) Barn kan lätt läras att fungera som fredsstiftare. De har stort nöje av gruppaktiviteter; de tycker om att leka tillsammans. Vid ett annat tillfälle sade Mästaren: ”Den som vill rädda sitt liv skall mista det, men den som är villig att förlora sitt liv skall finna det.”

140:5.20 (1575.5) 4. *”Lyckliga är de som förföljs för rättfärdighetens skull, ty dem tillhör himmelriket. Lyckliga är ni när människorna skymfar och förföljer er och på alla möjliga sätt falskeligen förtalar er. Gläd er och jubla, ty stor är er belöning i himlen.”*

140:5.21 (1575.6) Så ofta följs faktiskt freden av förföljelse. Men unga människor och modiga vuxna skyr aldrig svårigheter eller faror. ”Ingen har större kärlek än den som ger sitt liv för sina vänner.” Den faderliga kärleken är fri att göra allt detta — sådant som den broderliga kärleken knappast kan omfatta. Framåtskridande har alltid varit den slutliga frukten av förföljelse.

140:5.22 (1575.7) Barn reagerar alltid för en utmaning som kräver djärvhet. Ungdomen är alltid villig att ”anta en utmaning”. Varje barn borde tidigt lära sig att göra uppoffringar.

140:5.23 (1575.8) Sålunda framgår det att saligheterna i bergspredikan bygger på tro och kärlek, inte på lag — etik och plikt.

140:5.24 (1575.9) Faderlig kärlek lönar ont med gott och den gör det med glädje — den gör gott som vedergällning för en orättvisa.

6. Ordinationskvällen

140:6.1 (1576.1) Sedan Jesus och de tolv apostlarna på söndagskvällen hade kommit ned från högslätterna norr om Kafarnaum och nått fram till Sebedaios hem intog de en enkel måltid. Efteråt, medan Jesus tog en promenad längs stranden, diskuterade de tolv sinsemellan. Efter ett kort möte, medan tvillingarna gjorde upp en liten eld för att ge dem värme och mer ljus, gick Andreas ut för att söka efter Jesus, och när han hade hunnit ifatt honom sade han: ”Mästare, mina bröder kan inte förstå vad du har sagt om riket. Vi känner att vi inte kan börja detta arbete förrän du har gett oss ytterligare instruktioner. Jag har kommit för att be dig ansluta dig till oss i trädgården och hjälpa oss att förstå meningen med dina ord.” Och Jesus återvände med Andreas till apostlarna.

140:6.2 (1576.2) När han hade kommit in i trädgården samlade han apostlarna kring sig och undervisade dem ytterligare, varvid han sade: ”Ni finner det svårt att ta emot mitt budskap emedan ni försöker bygga den nya undervisningen direkt på den gamla, men jag säger er att ni måste födas på nytt. Ni måste börja från början som små barn och vara villiga att lita på min undervisning och att tro på Gud. Rikets nya evangelium kan inte anpassas till det som är. Ni har oriktiga uppfattningar om Människosonen och hans mission på jorden. Men gör inte det misstaget att tro att jag har kommit för att åsidosätta lagen

och profeterna. Jag har inte kommit för att riva ned utan för att uppfylla, utvidga och belysa. Jag kommer inte för att bryta mot lagen utan snarare för att skriva dessa nya budord på tavlorna i era hjärtan.

140:6.3 (1576.3) ”Jag fordrar av er en rättfärdighet som är större än rättfärdigheten hos dem som försöker vinna Faderns gunst med allmosor, bön och fasta. För att komma in i riket måste ni ha en rättfärdighet som innefattar kärlek, barmhärtighet och sanning — en uppriktig önskan att göra min himmelske Faders vilja.”

140:6.4 (1576.4) Då sade Simon Petrus: ”Mästare, om du har ett nytt budord, så vill vi höra det. Uppenbara den nya vägen för oss.” Jesus svarade Petrus: ”Ni har hört det sägas av dem som undervisar om lagen: ’Du skall inte dräpa; den som dräper undgår inte sin dom.’ Men jag ser bortom handlingen för att finna motivet. Jag säger er att var och en som är vred på sin broder hotas av fördömelse. Den som i sitt hjärta hyser hat och i sitt sinne planerar hämnd hotas av domen. Ni är tvungna att bedöma era medmänniskor enligt deras gärningar. Fadern i himlen dömer enligt avsikten.

140:6.5 (1576.5) ”Ni har hört dem som undervisar om lagen säga: ’Du skall inte begå äktenskapsbrott.’ men jag säger er att den man som ser på en kvinna i avsikt att åtrå henne har redan i sitt hjärta begått äktenskapsbrott. Ni kan bedöma människor endast enligt deras gärningar, men min Fader ser in i hjärtat hos sina barn och dömer dem i nåd enligt deras avsikter och verkliga önskningar.”

140:6.6 (1576.6) Jesu avsikt var att fortsätta med att diskutera de andra buden när Jakob Sebedaios avbröt honom och frågade: ”Mästare, vad skall vi lära folket beträffande skilsmässa? Skall vi tillåta en man att skilja sig från sin hustru så som Mose har föreskrivit?” När Jesus

hörde denna fråga sade han: ”Jag har inte kommit för att lagstifta utan för att upplysa. Jag har inte kommit för att reformera denna världs riken utan för att etablera himmelriket. Det är inte Faderns vilja att jag ger efter för frestelsen att lära er regler för förvaltning, handel eller socialt beteende, vilka må vara bra idag, men vore långt ifrån lämpliga för samhället i en annan tidsålder. Jag är på jorden uteslutande för att trösta människornas sinne, befria deras ande och frälsa deras själ. Men beträffande denna fråga om skilsmässa vill jag säga att fastän Mose såg med gillande på sådant, så var det inte så under Adams dagar och i Lustgården.”

140:6.7 (1577.1) Efter att apostlarna hade talat en stund sinsemellan fortsatte Jesus med att säga: ”Ni måste alltid observera de två sätten att se på de dödligas uppträdande — det mänskliga och det gudomliga synsättet, köttets vägar och andens väg, den timliga bedömningen och evighetens synpunkt.” Fastän de tolv inte kunde förstå allt vad han lärde dem, var denna instruktion verkligen till stor hjälp för dem.

140:6.8 (1577.2) Sedan sade Jesus: ”Men ni snubblar över min förkunnelse emedan ni vant er vid att tolka mitt budskap bokstavligt. Ni är långsamma i att urskilja anden i min undervisning. Ni måste dessutom komma ihåg att ni är mina budbärare. Ni är skyldiga att leva ert liv så som jag i anden har levt mitt. Ni är mina personliga representanter, men gör inte det misstaget att ni väntar er att alla människor skulle leva som ni i varje detalj. Också måste ni minnas att jag även har får som inte hör till denna flock, och att jag har skyldigheter även mot dem, såtillvida att jag måste förse dem med ett mönster för hur man gör Guds vilja medan man lever de dödligas liv.”

140:6.9 (1577.3) Sedan frågade Natanael: ”Mästare, skall vi inte ge någon plats åt rättvisan? Moses lag säger: ’Öga för öga, och tand för tand.’ Vad skall vi säga?” Jesus svarade: ”Ni skall löna ont med gott. Mina budbärare får inte strida med människorna, utan måste vara vänliga mot alla. Att mäta med samma mått skall inte vara er regel. Människornas härskare må ha sådana lagar, men så är det inte i riket; låt barmhärtigheten alltid vara bestämmande för era bedömningar och kärleken för ert beteende. Och om dessa ord verkar hårda kan ni fortfarande vända om. Om ni finner de krav som ställs på en apostel alltför svåra, kan ni återvända till lärjungens mindre krävande väg.”

140:6.10 (1577.4) Då apostlarna hörde dessa häpnadsväckande ord drog de sig för en stund tillbaka för sig själva, men de återvände snart och Petrus sade: ”Mästare, vi vill gå vidare med dig; inte en enda av oss vill vända om. Vi är fullt beredda att betala det extra priset, vi vill tömma bägaren. Vi vill vara apostlar, inte endast lärjungar.”

140:6.11 (1577.5) När Jesus hörde detta sade han: ”Var då villiga att ta på er era skyldigheter och följa mig. Gör era goda gärningar i det fördolda. När ni ger allmosor, låt då inte den vänstra handen veta vad den högra gör. Och när ni ber, gå då avsides för er själva och rabbla inte fåfänga och meningslösa fraser. Minns alltid att Fadern vet vad ni behöver redan innan ni har bett honom om det. Och när ni fastar, se då inte dystra ut för att människorna skall se att ni fastar. Som mina utvalda apostlar som nu har avskilts för rikets tjänst, samla er inte skatter på jorden, utan samla er med ert osjälviska tjänande skatter i himlen, ty där din skatt är, där kommer också ditt hjärta att vara.

140:6.12 (1577.6) ”Ögat är kroppens lampa; om därför ditt öga är givmilt fylls hela din kropp av ljus. Men om ditt öga är själviskt fylls

hela kroppen av mörker. Om nu själva ljuset inom dig blir mörker, hur djupt är då inte detta mörker!”

140:6.13 (1577.7) Sedan frågade Tomas Jesus om de skulle ”fortsätta att ha allting gemensamt”. Mästaren sade: ”Ja, mina bröder, jag skulle vilja att vi lever tillsammans som en enda förståelsefull familj. Ni har anförtrotts ett stort arbete, och jag erfordrar er odelade tjänst. Ni känner det träffande uttrycket: ’Ingen kan tjäna två herrar.’ Ni kan inte uppriktigt dyrka Gud och samtidigt helhjärtat tjäna mammon. Sedan ni nu utan förbehåll har engagerat er i rikets arbete, var inte ängsliga för ert liv, och bekymra er än mindre för vad ni skall äta och dricka, eller för kläder att sätta på kroppen. Redan har ni lärt er att villiga händer och uppriktiga hjärtan inte skall gå hungriga. Och nu när ni bereder er för att ägna all er energi åt rikets arbete, var förvissade om att Fadern inte glömmar era behov. Sök först Guds rike, och när ni har kommit in i det skall ni få allt det andra som behövs. Var därför inte onödigt ängsliga för morgondagen. Var dag har nog av sina egna bekymmer.”

140:6.14 (1578.1) När Jesus såg att de var redo att stanna uppe hela natten för att ställa frågor, sade han: ”Mina bröder, ni är bräckiga kärl; det är bäst för er att gå till vila för att vara beredda för morgondagens arbete.” Men sömnen hade försvunnit från deras ögon. Petrus dristade sig till att be sin Mästare att ”få ha ett litet enskilt samtal med dig. Inte för att jag skulle ha några hemligheter för mina bröder, men jag har oro i mitt sinne, och om jag kanske skulle förtjäna en tillrättavisning från min Mästare kunde jag lättare stå ut med den ensam med dig.” Jesus sade: ”Kom med mig, Petrus” — och han gick före in i huset. När Petrus mycket upplivad och storligen uppmuntrad

återvändande från samvaron med sin Mästare, beslöt Jakob att gå in för att tala med Jesus. Och så vidare genom de tidiga morgontimmarna gick de andra apostlarna in, den ene efter den andre, för att tala med Mästaren. När de alla utom tvillingarna, som hade somnat, hade haft personliga samtal med honom gick Andreas in till Jesus och sade: ”Mästare, tvillingarna har somnat vid elden i trädgården; skall jag väcka dem och fråga om de också ville tala med dig?” Jesus sade leende till Andreas: ”De har det bra — stör dem inte.” Nu var natten nära förbi; en ny dag grydde.

7. Veckan efter ordinationen

140:7.1 (1578.2) När de tolv efter några timmars sömn var församlade till en sen frukost med Jesus, sade han: ”Nu måste ni börja ert arbete med att predika det glada budskapet och undervisa troende. Gör er klara att bege er till Jerusalem.” Då Jesus hade talat tog Tomas mod till sig och sade: ”Mästare, jag vet att vi nu borde vara redo att inleda arbetet, men jag befärar att vi ännu inte är kapabla att genomföra detta stora projekt. Kunde du samtycka till att vi stannade här i trakten bara några dagar till innan vi tar itu med rikets arbete?” Då Jesus såg att alla hans apostlar var besatta av samma rädsla sade han: ”Det skall ske enligt er begäran, vi stannar här över sabbatsdagen.”

140:7.2 (1578.3) Vecka efter vecka hade små grupper av allvarliga sanningssökare samt nyfikna åskådare kommit till Betsaida för att få se Jesus. Redan hade ryktet om honom spritt sig ut över landsbygden. Vetgiriga grupper hade kommit från så avlägsna städer som Tyros,

Sidon, Damaskus, Caesarea och Jerusalem. Hittills hade Jesus tagit emot dessa människor och undervisat dem om riket, men Mästaren överlät nu detta arbete till de tolv. Andreas brukade välja ut en av apostlarna och anvisa honom till en grupp av besökare, och ibland var de alla tolv engagerade på detta sätt.

140:7.3 (1578.4) I två dagar arbetade de med att undervisa på dagen och hålla enskilda möten långt in på natten. På tredje dagen besökte Jesus Sebedaios och Salome och sände samtidigt iväg sina apostlar för att ”fiska, söka sorglös omväxling eller kanske besöka era familjer.” På torsdagen återvände de för ytterligare tre dagar av undervisning.

140:7.4 (1578.5) Under denna övningsvecka upprepade Jesus många gånger för sina apostlar de två viktiga motiven till sin mission på jorden efter sitt dop:

140:7.5 (1578.6) 1. Att uppenbara Fadern för människorna.

140:7.6 (1578.7) 2. Att leda människorna till att bli medvetna om sitt sonskap — att genom tron inse och verkliggöra att de är den Högstes barn.

140:7.7 (1579.1) En vecka av dessa olika erfarenheter betydde mycket för de tolv; några blev rentav överdrivet självsäkra. Vid det sista sammanträdet på kvällen efter sabbaten kom Petrus och Jakob till Jesus och sade: ”Vi är redo — låt oss nu gå ut och ta riket i besittning.” Till detta svarade Jesus: ”Må er visdom motsvara er iver och er djärvhet gottgöra er okunskap.”

140:7.8 (1579.2) Fastän det i Jesu förkunnelse fanns mycket som apostlarna inte kunde förstå, insåg de förvisso betydelsen av det charmfullt vackra liv som han levde tillsammans med dem.

8. Torsdagseftermiddagen på sjön

140:8.1 (1579.3) Jesus visste mycket väl att hans apostlar inte helt uppfattade hans läror. Han beslöt att ge Petrus, Jakob och Johannes en del specialundervisning i hopp om att de skulle kunna klargöra uppfattningarna hos sina medarbetare. Han såg att fastän de tolv förstod vissa delar av begreppet om ett andligt rike, fortsatte de envist att knyta denna nya andliga undervisning direkt samman med sina gamla och invanda konkreta uppfattningar om himmelriket som ett återupprättande av Davids tron och en förnyad etablering av Israel som en timlig maktfaktor på jorden. Följaktligen begav sig Jesus på torsdagseftermiddagen ut från stranden i en båt med Petrus, Jakob och Johannes för att samtala om rikets angelägenheter. Detta var en fyra timmars undervisningskonferens som omfattade tiotals frågor och svar och som kanske bäst kan tas med i denna redogörelse genom att omdisponera sammandraget av denna betydelsefulla eftermiddag så som Simon Petrus följande morgon gav det till sin bror Andreas:

140:8.2 (1579.4) 1. *Att göra Faderns vilja.* Jesu undervisning om att ha förtroende för den himmelske Faderns över-omsorg var inte en blind och passiv fatalism. Han citerade denna eftermiddag med gillande ett gammalt hebreiskt ordstäv: ”Den som inte arbetar skall heller inte äta.” Han visade på sin egen erfarenhet som en tillräcklig förklaring till sin förkunnelse. Hans anvisningar om att lita på Fadern får inte bedömas enligt de sociala eller ekonomiska förhållandena i modern tid eller någon annan tid. Hans instruktioner omfattar de ideala

principerna för att leva nära Gud under alla tidsåldrar och i alla världar.

140:8.3 (1579.5) Jesus gjorde klart för de tre skillnaden mellan kraven på en apostel och på en lärjunge. Inte ens då förbjöd han de tolv att utöva försiktighet och framsynthet. Det han predikade emot var inte förutseende utan ängslan, oro. Han förkunnade en aktiv och vaken underkastelse under Guds vilja. Som svar på deras många frågor om sparsamhet och hushållande riktade han endast deras uppmärksamhet på sitt liv som timmerman, båtbyggare och fiskare och på sitt omsorgsfulla organiserande av de tolv. Han sökte göra det klart att världen inte bör betraktas som fiende, att omständigheterna i livet utgör en gudomlig ordning som fungerar i samverkan med Guds barn.

140:8.4 (1579.6) Jesus hade stora svårigheter att få dem att förstå hans personliga vana icke-våld, att inte sätta sig till motvärn. Han totalt vägrade att försvara sig själv, och det föreföll apostlarna att han skulle vara nöjd om de följde samma princip. Han lärde dem att inte göra motstånd mot det onda, att inte strida eller kämpa mot orättvisa, oförrätt eller skada, men han lärde dem inte att passivt tolerera missgärningar. Han gjorde det klart denna eftermiddag att han samtyckte till att samhället straffade missdådare och brottslingar och att myndigheterna ibland måste ta till våld för att upprätthålla ordningen i samhället och för att rättvisan måtte ha sin gång.

140:8.5 (1579.7) Han upphörde aldrig att varna sina lärjungar för den onda vanan att *återgälda*; han tog ingen hänsyn till hämnden, idén att ge igen. Han djupt beklagade bruket att hysa agg. Han förkastade idén om öga för öga och tand för tand. Han ogillade hela begreppet om enskild och personlig hämnd och hänförde sådana ärenden å ena sidan

till att skötas av civilmyndigheterna och å andra sidan till att dömas av Gud. Han gjorde klart för de tre att hans undervisning gällde *individen*, inte staten. Beträffande dessa frågor gjorde han följande sammanfattning av sina instruktioner dittills:

140:8.6 (1580.1) Älska era fiender — kom ihåg de krav som det mänskliga broderskapet ställer.

140:8.7 (1580.2) Det ondas meningslöshet: En orätt kan inte rättas till genom hämnd. Gör inte misstaget att bekämpa det onda med dess egna vapen.

140:8.8 (1580.3) Ha tro — förtröstan på att den gudomliga rättvisan och eviga godheten till slut segrar.

140:8.9 (1580.4) 2. *Politisk inställning*. Jesus uppmanade sina apostlar att vara diskreta med sina anmärkningar när det gällde de spända relationer som då rådde mellan det judiska folket och den romerska regeringen. Han förbjöd dem att på något sätt bli inblandade i dessa svårigheter. Han var alltid noggrann med att undvika sina fienders politiska snaror och svarade alltid: "Ge kejsaren det som tillhör kejsaren och Gud det som tillhör Gud." Han vägrade att låta sin uppmärksamhet avledas från sin mission att etablera en ny frälsningsväg; han lät sig inte bekymras av något annat. I sitt personliga liv följde han alltid, som sig bör, alla lagar och bestämmelser. I all sin offentliga förkunnelse förbigick han de medborgerliga, sociala och ekonomiska områdena. Han sade till de tre apostlarna att han befattade sig endast med principerna för människans inre och personliga andliga liv.

140:8.10 (1580.5) Jesus var därför inte en politisk reformator. Han kom inte för att omorganisera världen. Även om han hade gjort det skulle

det endast ha varit tillämpligt på den tiden och i den generationen. Det oaktat visade han förvisso människan det bästa sättet att leva, och ingen generation är fri från mödan att finna ut hur den bäst kan tillämpa Jesu liv på sina egna problem. Men gör aldrig det misstaget att ni identifierar Jesu förkunnelse med någon politisk eller ekonomisk teori, med något socialt eller industriellt system.

140:8.11 (1580.6) 3. *Social inställning.* De judiska rabbinerna hade länge debatterat frågan om vem som är ens nästa. Jesus kom med idén om en aktiv och spontan vänlighet, en så äkta kärlek till ens medmänniskor att den utvidgade grannskapet till att omfatta hela världen och därmed gjorde alla människor till ens nästa. Men i hela detta sammanhang var Jesus endast intresserad av individen, inte av massorna. Jesus var ingen sociolog, men han bemödade sig förvisso om att bryta ned alla former av självisk isolering. Han lärde ut ren sympati, medkänsla. Mikael av Nebadon är en Son som domineras av barmhärtighet; medkänsla är själva hans natur.

140:8.12 (1580.7) Mästaren sade inte att människorna aldrig skulle bjuda sina vänner på middag, men han sade faktiskt att hans efterföljare skulle ställa till fester för de fattiga och vanlottade. Jesus hade en stark för rättvisa, men rättvisan mildrades alltid av barmhärtighet. Han lärde inte sina apostlar att de skulle låta samhällets parasiter eller professionella allmosetiggare utnyttja dem. Det närmaste han kom till att göra sociologiska uttalanden var att säga: ”Döm inte, för att inte själva bli dömda.”

140:8.13 (1580.8) Han gjorde det klart att vänlighet utan åtskillnad kan klandras för många sociala missbruk. Följande dag gav Jesus klara anvisningar åt Judas om att inga av apostlarnas gemensamma

penningmedel fick ges ut som allmosor utom på hans egen eller två av apostlarnas gemensamma anhållan. I alla dessa sammanhang brukade Jesus alltid säga: ”Var kloka som ormar men ofarliga som duvor.” Det föreföll att vara hans avsikt att i alla sociala situationer lära ut tålmod, tolerans och förlåtelse.

140:8.14 (1581.1) Familjen stod i centrum för Jesu livsfilosofi — i livet här och i livet härefter. Han baserade sin undervisning om Gud på familjen, samtidigt som han försökte rätta till judarnas tendens att överdrivet vörda sina förfäder. Han prisade familjelivet som människans högsta plikt men gjorde det klart att familjeförhållandena inte får vara ett hinder för religiösa förpliktelserna. Han riktade uppmärksamheten på att familjen är en timlig institution, att den inte består efter döden. Jesus tvekade inte att avstå från sin familj när familjen gick emot Faderns vilja. Han undervisade om människornas nya och större brödraskap — Guds söner. På Jesu tid var skilsmässosederna slappa i Palestina och över hela romarriket. Han vägrade upprepade gånger att komma med föreskrifter om äktenskap och skilsmässa, men många av Jesu tidiga efterföljare hade starka åsikter om skilsmässa och tvekade inte att tillskriva honom dessa åsikter. Alla Nya testamentets författare höll sig till dessa strängare och mer avancerade uppfattningar om skilsmässa utom Johannes Markus.

140:8.15 (1581.2) 4. *Ekonomisk inställning.* Jesus arbetade, levde, köpte och sålde i världen sådan han fann den. Jesus var inte här för att reformera ekonomin, fastän han ofta fäste uppmärksamhet vid den orättvisa och ojämna fördelningen av rikedomerna. Men han kom inte med några förslag till hur situationen kunde upphjälpas. Han gjorde

det klart för de tre att fastän hans apostlar inte skulle inneha egendom predikade han inte emot rikedom och egendom, endast mot dess ojämna och orättvisa fördelning. Han såg behovet av rättvisa inom samhället och näringslivet, men han erbjöd inga regler för att nå dessa mål.

140:8.16 (1581.3) Han lärde aldrig sina efterföljare att undvika jordiska ägodelar; det gällde endast för hans tolv apostlar. Lukas, som var läkare, var en stor anhängare av social jämlikhet, och han tolkade gärna Jesu uttalanden i samklang med sina personliga uppfattningar. Jesus instruerade aldrig personligen sina efterföljare att lägga sig till med ett levnadssätt som innebär samliv inom en grupp. Han gjorde inga som helst uttalanden om sådana angelägenheter.

140:8.17 (1581.4) Jesus varnade ofta sina åhörare för allt habegär och sade att "en människas lycka består inte i överflöd på ägodelar." Han upprepade ständigt: "Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen och förlorar sin egen själ?" Han angrep aldrig direkt innehav av egendom, men han insisterade förvisso på att det alltid och för evigt är väsentligt att de andliga värdena kommer först. Under sin senare förkunnelse försökte han korrigera många av de felaktiga livsuppfattningarna på Urantia genom att berätta talrika liknelser, som han framförde under loppet av sin offentliga verksamhet. Jesus hade aldrig för avsikt att formulera ekonomiska teorier. Han visste mycket väl att varje tidsålder måste utveckla sina egna botemedel för befintliga svårigheter. Om Jesus fanns på jorden idag och levde sitt liv som dödlig, skulle han för majoriteten av goda män och kvinnor vara en stor besvikelse av den enkla orsaken att han inte skulle ta ställning till nutida politiska, sociala eller ekonomiska tvister. Han skulle hålla

sig värdigt på avstånd från dem medan han skulle lära er att fullända ert inre andliga liv för att göra er mångfaldigt mer kompetenta att finna lösningen till era rent mänskliga problem.

140:8.18 (1581.5) Jesus skulle vilja göra alla människor gudalika och sedan empatiskt följa med när dessa Guds söner löser sina egna politiska, sociala och ekonomiska problem. Det var inte rikedom han fördömde, utan det som rikedomen gör med de flesta av dess dyrkare. Denna torsdagseftermiddag sade Jesus för första gången till sina medarbetare att ”det är saligare att ge än att få.”

140:8.19 (1581.6) 5. *Personlig religion*. Ni borde likt apostlarna bättre kunna förstå Jesu förkunnelse genom hans liv. Han levde ett fulländat liv på Urantia, och hans enastående förkunnelse kan förstås endast när detta liv ses mot sin omedelbara bakgrund. Det är hans liv — och inte hans undervisning för de tolv eller hans predikningar för folkmassorna — som är till största hjälp för att uppenbara Faderns gudomliga karaktär och kärleksfulla personlighet.

140:8.20 (1582.1) Jesus angrep inte de hebreiska profeternas eller de grekiska moralisternas läror. Mästaren erkände allt det goda som dessa lärare stod för, men han hade kommit ned till jorden för att förkunna någonting *därtill*, ”människans frivilliga anpassande av sin vilja till Guds vilja.” Jesus ville inte endast åstadkomma en *religiös människa*, en dödlig som helt upptas av religiösa känslor och bara drivs av andliga impulser. Om ni blott hade fått kasta en enda blick på honom skulle ni ha vetat att Jesus var en verklig man med stor erfarenhet av denna världs angelägenheter. Jesu undervisning har i detta avseende grovt förvrängts och i hög grad vanställt under alla

århundraden i det kristna tidsskedet. Ni har också haft förvrängda uppfattningar om Mästarens beskedlighet och ödmjukhet. Vad han syftade till i sitt liv tycks ha varit en *enastående självrespekt*. Han gav endast människan rådet att ödmjuka sig så att hon skulle kunna bli verkligt upphöjd. Vad han verkligen syftade till var sann ödmjukhet i förhållande till Gud. Han satte stort värde på uppriktighet — ett rent hjärta. Trohet var en av de främsta dygderna vid hans bedömning av karaktären, medan *mod* var själva hjärtat i hans förkunnelse. ”Frukta inte” var hans paroll och tålmodig uthållighet hans ideal i fråga om karaktärsstyrka. Jesu förkunnelse utgör en religion av dristighet, mod och heroism. Det är just därför som han till sina personliga representanter valde tolv vanliga män, av vilka de flesta var härdade, manliga och virila fiskare.

140:8.21 (1582.2) Jesus sade inte mycket om lasterna i samhället vid hans tid; sällan yttrade han sig om moraliska förseelser. Han undervisade positivt om sann dygd. Han undvek omsorgsfullt det negativa sättet att undervisa; han vägrade att vara ett språkrör för det onda. Han var inte heller en moralens reformator. Han visste mycket väl, och så lärde han även sina apostlar, att varken religionsbaserade tillrättavisningar eller lagstadgade förbud kunde förtränga de sinnliga begären hos människosläktet. Hans få fördömanden riktade sig främst mot högmod, grymhet, förtryck och skenhelighet.

140:8.22 (1582.3) Jesus fördömde inte ens fariséerna våldsamt, vilket Johannes gjorde. Han visste att många bland de skriftlärdade och fariséerna var uppriktiga i sina hjärtan. Han förstod deras förslavande bundenhet till de religiösa traditionerna. Jesus lade stor vikt vid att

först ”göra trädet bra”. Han inpräntade hos de tre att han satte värde på hela livet, inte endast på några få speciella dygder.

140:8.23 (1582.4) Det speciella som Johannes lärde sig av denna dags undervisning var att kärnan i Jesu religion var förvärvandet av en medkännande karaktär i förening med en personlighet som var motiverad att göra den himmelske Faderns vilja.

140:8.24 (1582.5) Petrus fattade tanken att evangeliet, som de stod i begrepp att förkunna, i själva verket innebar en ny början för hela människosläktet. Han förmedlade senare denna uppfattning till Paulus, som därav formulerade sin lära om Kristus som ”den andre Adam”.

140:8.25 (1582.6) Jakob fattade den spännande sanningen att Jesus ville att hans barn på jorden skulle leva som om de redan vore medborgare i det fullbordade himmelska riket.

140:8.26 (1582.7) Jesus visste att människor är olika, och det lärde han sina apostlar. Han uppmanade dem ständigt att inte försöka forma lärjungar och troende enligt något färdigt mönster. Han försökte låta varje själ utvecklas på sitt eget sätt, som en särskild individ på väg mot fulländning inför Gud. Som svar på en av Petrus många frågor sade Jesus: ”Jag vill göra människorna fria, så att de likt små barn kan börja ett nytt och bättre liv.” Jesus betonade alltid att sann godhet måste vara omedveten, att när man utövar välgörenhet inte låta den vänstra handen veta vad den högra gör.

140:8.27 (1583.1) De tre apostlarna blev chockerade denna eftermiddag när de insåg att det i deras Mästares religion inte fanns någon plats för andlig självrannsakan. Alla religioner före och efter Jesu tid, även

kristendomen, omsorgsfullt föreskriver en samvetsgrann självvrannsakan. Men så förhåller det sig inte med Jesu religion. Jesu livsfilosofi innehåller ingen religiös introspektion. Timmermannens son föreskrev aldrig karaktärsbyggande, endast karaktärstillväxt, och förklarade att himmelriket är likt ett senapskorn. Men Jesus sade heller inget som skulle fördöma självanalys som ett sätt att förhindra en inbilsk egenkärlek.

140:8.28 (1583.2) Rätten att träda in i riket är betingad av tro, personlig tro. Priset för att stanna och vara med i den progressiva uppstigningen i riket är den dyrbara pärla som får människan att sälja allt hon har för att äga den.

140:8.29 (1583.3) Jesu förkunnelse är en religion för alla och envar, inte endast för veklingar och slavar. Hans religion kristalliserades aldrig (under hans tid) till trossatser och teologiska lagar; han lämnade inte en skriven rad efter sig. Hans liv och förkunnelse lämnades i arv till universumet som en inspirerande och idealistisk gåva, lämpad för andlig vägledning och moralisk instruktion under alla tidsåldrar i alla världar. Även idag står Jesu förkunnelse som sådan skild från alla religioner, fastän den är det levande hoppet hos var och en av dem.

140:8.30 (1583.4) Jesus lärde inte sina apostlar att religionen är människans enda jordiska sysselsättning; det var judarnas idé om att tjäna Gud. Men han betonade förvisso att religionen var det enda som de tolv skulle befatta sig med. Jesus lärde inget sådant som skulle ha avhållit hans troende från att ägna sig åt genuin kultur; han nedvärderade endast de traditionsbundna religiösa skolorna i Jerusalem. Han var frisinnad, godhjärtad, lärd och tolerant.

Självmedveten fromhet hade ingen plats i hans filosofi för ett rättfärdigt liv.

140:8.31 (1583.5) Mästaren erbjöd inga lösningar för de icke-religiösa problemen under hans tid eller någon senare tid. Jesus önskade utveckla den andliga insikten om eviga realiteter och stimulera initiativet till att leva originellt; han befattade sig uteslutande med de underliggande och bestående andliga behoven hos människosläktet. Han uppenbarade en godhet som var jämbördig med Gud. Han upphöjde kärleken — sanningen, skönheten och godheten — till gudomligt ideal och evig verklighet.

140:8.32 (1583.6) Mästaren kom för att hos människan skapa en ny ande, en ny vilja — för att ge en ny förmåga till att känna sanningen, uppleva medlidsamhet och välja godheten — viljan att befinna sig i samklang med Guds vilja, i förening med den eviga trängtan att bli fulländad, även som Fadern i himlen är fulländad.

9. Invigningsdagen

140:9.1 (1583.7) Nästa sabbatsdag ägnade Jesus åt sina apostlar. De färdades tillbaka till högslätten där han hade ordinerat dem. Efter ett långt och djupt rörande personligt och uppmuntrande anförande förrättade han där den högtidliga akten att inviga de tolv. Denna sabbatseftermiddag samlade Jesus apostlarna kring sig på bergsslutningen och gav dem i sin himmelske Faders hand som en förberedelse för den dag då han skulle bli tvungen att lämna dem

ensamma i världen. Det förekom ingen ny undervisning vid detta tillfälle, endast samvaro och andlig gemenskap.

140:9.2 (1584.1) Jesus gick på nytt igenom många delar av ordinationspredikan, som han hade hållit på detta samma ställe, och sedan kallade han dem till sig en åt gången och förordnade dem till att gå ut i världen som hans representanter. Mästarens invigningsåläggande var: "Gå ut till hela världen och förkunna rikets glada budskap. Befria dem som är andligt fångna, trösta de förtryckta och ge vård åt dem som lider. Frikostigt har ni fått, ge frikostigt vidare."

140:9.3 (1584.2) Jesus gav dem rådet att inte ta med sig vare sig pengar eller extra kläder, och han sade: "Arbetaren är värd sin lön." Till slut sade han: "Se, jag skickar er som får in bland vargar. Var därför kloka som ormar och ofarliga som duvor. Men akta er, ty era fiender kommer att föra er inför sina rådsmöten, och i sina synagogor kommer de att ta er i upptuktelse. De tar er inför ståthållare och härskare därför att ni tror detta evangelium, och själva ert vittnesmål skall för dem vittna om mig. Och när de sätter sig till doms över er, bekymra er då inte för vad ni kommer att säga, ty min Faders ande bor i ert inre och kommer att tala genom er vid ett sådant tillfälle. En del av er kommer att dödas, och innan ni etablerar riket på jorden kommer ni att bli hatade av många folk på grund av detta evangelium. Men var inte rädda; jag skall vara med er, och min ande skall gå före er ut till hela världen. Och min Faders närvaro kommer att förbli hos er när ni först går till judarna och sedan till främlingarna."

140:9.4 (1584.3) När de kom ned från berget gick de tillbaka till sitt hem i Sebedaios hus.

10. Kvällen efter invigningen

140:10.1 (1584.4) Den kvällen när Jesus undervisade inne i huset — ty det hade börjat regna — talade han länge och försökte visa de tolv vad de måste *vara*, inte vad de måste *göra*. De kände endast till en religion som föreskrev *utförandet* av vissa uppgifter som ett sätt att vinna rättfärdighet — frälsning. Men Jesus upprepade gång på gång: ”I riket måste ni *vara* rättfärdiga för att utföra arbetet.” Många gånger upprepade han: ”*Var* därför fullkomliga, så som er Fader i himlen är fullkomlig.” Allt emellan måste Mästaren förklara för sina förvirrade apostlar att den frälsning som han hade kommit med till världen kunde tas emot endast genom *tro*, genom en enkel och uppriktig tro. Jesus sade: ”Johannes predikade ett omvändelsedop, sorg över det tidigare levnadssättet. Ni skall förkunna ett dop som innebär gemenskap med Gud. Predika omvändelse för dem som har behov av en sådan förkunnelse, men öppna dörrarna på vid gavel för dem som redan uppriktigt söker inträde i riket och be dem stiga in i den glada gemenskapen bland Guds söner.” Men det var en svår uppgift att övertyga dessa galileiska fiskare att det att man är rättfärdig genom tro måste föregå det att man gör det som är rättfärdigt i de dödligas dagliga liv på jorden.

140:10.2 (1584.5) Ett annat svårt hinder för detta arbete med att undervisa de tolv var deras tendens att ta fasta på i hög grad idealistiska och andliga principer av religiös sanning och omvandla dem till konkreta regler för personligt uppförande. Jesus kunde

framhålla för dem den underbart vackra anda som uttryckte själens attityd, men de envisades med att omforma en sådan förkunnelse till regler för personligt beteende. Mången gång när de verkligen satte sig i sinnet att komma ihåg vad Mästaren sade, var det så gott som säkert att de glömde vad han *inte* sade. Men de tillgodogjorde sig så småningom hans undervisning emedan Jesus *var* allt det som han lärde dem. Det som de inte kunde få ut av den undervisning som han meddelade i ord, det fick de så småningom genom att leva tillsammans med honom.

140:10.3 (1585.1) Det var inte uppenbart för apostlarna att deras Mästare levde ett liv som var avsett som andlig inspiration för varje person i varje tidsålder i varje värld i ett vittomfattande universum. Trots det som Jesus emellanåt berättade för apostlarna kunde de inte fatta att han utförde ett verk *i* denna värld men *för* alla andra världar i sin vidsträckta skapelse. Jesus levde sitt liv på Urantia, inte för att ge ett personligt exempel för män och kvinnor i denna värld att leva sitt liv som dödliga, utan snarast för att skapa *ett högt andligt och inspirerande ideal* för alla dödliga varelser i alla världar.

140:10.4 (1585.2) Tomas frågade samma kväll Jesus: ”Mästare, du säger att vi måste bli som små barn innan vi kan få komma in i Faderns rike, och trots det har du varnat oss för att inte låta oss förledas av falska profeter och göra oss skyldiga till att kasta våra pärlor åt svinen. Nu är jag uppriktigt sagt förvirrad. Jag kan inte förstå din undervisning.” Jesus svarade Tomas: ”Hur länge skall jag stå ut mer er! Ständigt envisas ni med att ta allt vad jag lär bokstavligt. När jag som pris för att komma in i riket bad er bli som små barn, syftade jag inte på benägenheten att vara lättlurad, på enbart villigheten att tro,

och inte heller på lättrogenheten inför insmickrande främlingar. Vad jag verkligen önskade att ni skulle förstå av denna illustration var förhållandet mellan barnet och dess far. Du är barnet, och det är *din* Faders rike du söker komma in i. Mellan varje normalt barn och dess far finns denna naturliga tillgivenhet som garanterar ett förståelsefullt och kärleksfyllt förhållande och som för alltid utesluter all tendens att köpslå om Faderns kärlek och barmhärtighet. Och det evangelium som ni går ut för att predika handlar om en frälsning som växer fram ur trosinsikten om detta samma och eviga förhållande mellan barn och far. ”

140:10.5 (1585.3) Det enastående draget i Jesu förkunnelse var att *moralen* i hans filosofi utgick från individens personliga förhållande till Gud — just från detta förhållande mellan barn och far. Jesus betonade *individen*, inte rasen eller nationen. När de intog sin kvällsmåltid hade Jesus ett samtal med Matteus och förklarade att det moraliska i en handling bestäms av individens motiv. Jesu moral var alltid positiv. Den gyllene regeln, så som den formulerades på nytt av Jesus, kräver aktiv social kontakt; den äldre negativa regeln kunde åtlydas även i avskildhet. Jesus avklädde moralen alla regler och ceremonier och upphöjde den till det andliga tänkandets och det sant rättfärdiga livets majestätiska nivåer.

140:10.6 (1585.4) Jesu nya religion var inte utan praktiska följder, men vad som än står att finna av praktiskt politiskt, socialt eller ekonomiskt värde i hans förkunnelse, är den naturliga följden av denna inre erfarenhet hos själen när den frambär andens frukter i det spontana dagliga tjänandet som uttryck för äkta personlig religiös erfarenhet.

140:10.7 (1585.5) Efter det att Jesus och Matteus hade slutat samtala frågade Simon Seloten: ”Men Mästare, är *alla* människor Guds söner?” Jesus svarade: ”Ja Simon, alla människor är Guds söner, och det är den goda nyheten som ni skall förkunna.” Men apostlarna kunde inte fatta en sådan lära, det var ett nytt, främmande och överraskande uttalande. Just på grund av sin önskan att inpränta denna sanning hos sina efterföljare lärde han dem att behandla alla människor som sina bröder.

140:10.8 (1585.6) Som svar på en fråga av Andreas gjorde Mästaren det klart att moralen i hans förkunnelse var oskiljaktig från religionen i hans liv. Han lärde ut moral, inte utgående från människans *natur*, utan från människans *relation* till Gud.

140:10.9 (1585.7) Johannes frågade Jesus: ”Mästare, vad är himmelriket?” Jesus svarade: ”Himmelriket består av dessa tre väsentligheter: för det första att man inser och erkänner Guds överhöghet som ett faktum, för det andra att man tror på sanningen om att man är son till Gud, och för det tredje att man tror på verkningsfullheten av människans suprema önskan att göra Guds vilja — att vara lik Gud. Och detta är den goda nyheten i evangeliet: att varje dödlig genom tro kan få allt detta som är väsentligt för hans frälsning.”

140:10.10

(1586.1) Nu var veckan av väntan förbi, och de gjorde sig redo för att nästa morgon bege sig till Jerusalem.

Urantiaboken

<< [Kapitel 140](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 142](#) >>

Kapitel 141

Den offentliga verksamheten inleds

141:0.1 (1587.1) PÅ VECKANS första dag, den 19 januari år 27 e.Kr., gjorde sig Jesus och de tolv apostlarna redo att ge sig av från sin operationsbas i Betsaida. De tolv visste inget om Mästarens planer utom att de var på väg till Jerusalem för att fira påskan i april och att avsikten var att färdas via Jordandalen. De kom inte iväg från Sebedaios hus förrän nära middagen emedan apostlarnas familjer och andra lärjungar hade kommit för att ta farväl och önska dem lycka till i det nya arbete som de snart skulle påbörja.

141:0.2 (1587.2) Just innan de skulle ge sig på väg märkte apostlarna att Mästaren saknades, och Andreas gick ut för att söka efter honom.

Efter ett kort sökande fann han Jesus i en båt nere vid stranden där han satt och grät. De tolv hade ofta sett sin Mästare när han såg ut att sörja, och de hade iakttagit de korta perioder då han var allvarligt försjunken i sina tankar, men ingen av dem hade någonsin sett honom gråta. Andreas var något överraskad av att se Mästaren på detta sätt upprörd kort före deras avfärd till Jerusalem, och han dristade sig till att närma sig Jesus och frågade: ”Mästare, varför gråter du på denna stora dag då vi skall bege oss till Jerusalem för att förkunna Faderns rike? Vem av oss har sårat dig?” Jesus svarade Andreas medan han gick tillbaka med honom för att förena sig med de tolv: ”Ingen av er har gjort mig sorgsen. Jag är bedrövad endast därför att ingen av min far Josefs familj har kommit ihåg att komma över hit för att önska oss lycka på färden.” Vid denna tid var Rut på besök hos sin bror Josef i Nasaret. De övriga medlemmarna av hans familj hölls borta av stolthet, besvikelse, missförstånd och småsint harm som följde av sårade känslor.

1. Avfärden från Galiléen

141:1.1 (1587.3) Kafarnaum låg inte långt från Tiberias, och ryktet om Jesus hade redan börjat sprida sig över hela Galiléen och även till områden längre bort. Jesus visste att Herodes snart skulle börja lägga märke till hans arbete. Därför tyckte han att det var bäst att färdas söderut och in i Judéen med sina apostlar. Ett sällskap om över hundra troende ville färdas med dem, men Jesus talade till dem och bad dem enträget att inte följa med apostlagruppen på dess väg ned

längs Jordanfloden. Fastän de gick med på att stanna kvar följde många av dem inom några dagar efter Mästaren.

141:1.2 (1587.4) Den första dagen färdades Jesus och apostlarna endast så långt som till Tарikea, där de vilade över natten. Nästa dag vandrade de till det ställe vid Jordanfloden nära Pella, där Johannes hade predikat ungefär ett år tidigare och där Jesus hade blivit döpt. Här stannade de i mer än två veckor, medan de undervisade och predikade. Vid slutet av den första veckan hade flera hundra människor samlats i ett läger nära intill där Jesus och de tolv vistades, och de hade kommit från Galiléen, Fenicien, Syrien, Dekapolis, Pereen och Judéen.

141:1.3 (1588.1) Jesus höll inga offentliga predikningar. Andreas delade upp folkmassorna och förordnade predikare till förmiddags- och eftermiddagsmötena. Efter kvällsmåltiden samtalade Jesus med de tolv. Han lärde dem inget nytt men gick på nytt igenom sin tidigare undervisning och besvarade deras många frågor. Under en av dessa kvällar berättade han för de tolv något om de fyrtio dagar som han tillbringade på bergskullarna nära denna plats.

141:1.4 (1588.2) Många av dem som kom från Pereen och Judéen hade blivit döpta av Johannes, och de var intresserade av att få reda på mer om Jesu förkunnelse. Apostlarna hade mycken framgång i sin undervisning av Johannes lärjungar emedan de inte på något sätt förringade Johannes predikande och eftersom de vid denna tid inte ens döpte sina nya lärjungar. Men det var alltid en stötesten för anhängarna till Johannes att Jesus, om han var allt det som Johannes hade förkunnat, inte gjorde något för att få ut honom från fängelset.

Johannes lärjungar kunde aldrig förstå varför Jesus inte förhindrade deras älskade ledares grymma död.

141:1.5 (1588.3) Kväll efter kväll instruerade Andreas sina medapostlar i den delikata och svåra uppgiften att smidigt komma överens med anhängarna till Johannes Döparen. Under detta första år av Jesu offentliga verksamhet hade mer än tre fjärdedelar av hans anhängare tidigare följt Johannes och tagit emot hans dop. Hela detta år 27 e.Kr. tillbringades med att lugnt ta över Johannes arbete i Pereen och Judéen.

2. Guds lag och Faderns vilja

141:2.1 (1588.4) Kvällen innan de lämnade Pereen gav Jesus apostlarna en del ytterligare undervisning beträffande det nya riket. Mästaren sade: ”Ni har blivit lärda att vänta på ankomsten av Guds rike, och nu kommer jag för att meddela att detta länge efterlängtrade rike är nära till hands, rentav att det redan är här och mitt ibland oss. I varje rike måste det finnas en konung som sitter på sin tron och kungör rikets lagar. Och i enlighet därmed har ni utvecklat en föreställning om himmelriket som det judiska folkets förhärligade styre över alla jordens folk, med Messias sittande på Davids tron och från denna plats med mirakulös makt stiftande lagar för hela världen. Men mina barn, ni ser inte med trons ögon och hör inte med andens förståelse. Jag förkunnar att himmelriket är insikten om och erkännandet av Guds styre i människornas hjärtan. Det är sant att det finns en Konung i detta rike, och denna Konung är min Fader och er Fader. Vi

är förvisso hans trogna undersåtar, men detta faktum överskrids vida av den transformerande sanningen att vi är hans *söner*. I mitt liv skall denna sanning uppenbaras för alla. Vår Fader sitter också på en tron, men inte på en tron som händer har gjort. Den Infinites tron är Faderns eviga boning i himlarnas himmel. Han fyller allting och kungör sina lagar till universum efter universum. Och Fadern härskar också i hjärtat hos sina barn på jorden genom den ande som han har sänt att leva i de dödliga människornas själar.

141:2.2 (1588.5) ”När ni är undersåtar i detta rike får ni förvisso lov att lyssna till denna Universumhärskares lag. Men när ni tack vare rikets evangelium, som jag har kommit för att förkunna, i tro inser att ni är söner, betraktar ni er inte längre som en allsmäktig konungs lagbundna varelser utan som en kärleksfull och gudomlig Faders privilegierade söner. Sannerligen, sannerligen säger jag er att när Faderns vilja är er *lag*, är ni knappast inne i riket. Men när Faderns vilja verkligen blir er *vilja*, då är ni i sanning inne i riket, ty riket har därmed blivit en etablerad erfarenhet hos er. När Guds vilja är er lag är ni ädla slavundersåtar; men när ni tror detta nya evangelium om gudomligt sonskap blir min Faders vilja er vilja, och ni upphöjs till den höga ställningen som Guds fria barn, rikets befriade söner.”

141:2.3 (1589.1) Några av apostlarna fattade något av denna förkunnelse, men ingen av dem förstod den fulla betydelsen av denna oerhörda kungörelse, om inte möjligen Jakob Sebedaios. Men dessa ord sjönk in i deras hjärtan och steg därifrån upp till fröjd för deras verksamhet under senare år av tjänande.

3. Vistelsen i Amathus

141:3.1 (1589.2) Mästaren och hans apostlar stannade nära Amathus i nära tre veckor. Apostlarna fortsatte att predika två gånger om dagen för folkmassorna, och Jesus predikade varje sabbatseftermiddag. Det blev omöjligt att fortsätta med att ha ledigt på onsdagen, varför Andreas arrangerade så att två av apostlarna i tur och ordning hade ledigt en av veckans sex dagar, medan alla var i tjänst under sabbatsgudstjänsterna.

141:3.2 (1589.3) Petrus, Jakob och Johannes höll de flesta av de offentliga predikningarna. Filippos, Natanael, Tomas och Simon gjorde mycket av det personliga arbetet och höll lektioner för speciella grupper av sökare. Tvillingarna fortsatte med att svara för den allmänna ordningen, medan Andreas, Matteus och Judas kom att utvecklas till en tremannakommitté för den allmänna förvaltningen, fastän var och en av dem också i betydande grad utförde religiöst arbete.

141:3.3 (1589.4) Andreas var mycket upptagen av att jämka de ständigt återkommande missförstånden och meningsskiljaktigheterna mellan Johannes lärjungar och Jesu nyare lärjungar. Allvarliga situationer uppstod nästan varje dag, men Andreas lyckades med hjälp av sina apostlamedarbetare förmå de tvistande parterna att, åtminstone tillfälligt, komma till någon sorts överenskommelse. Jesus vägrade delta i någon av dessa sammankomster. Inte heller ville han ge något råd om hur dessa svårigheter lämpligen kunde övervinnas. Inte en enda gång kom han med förslag till hur apostlarna borde lösa dessa förvirrande problem. När Andreas kom till Jesus med dessa frågor svarade han alltid: ”Det är inte klokt för värden att ta del i sina gästers

familjebekymmer. En vis förälder tar aldrig sida i sina egna barns obetydliga gräl.”

141:3.4 (1589.5) Mästaren lade i dagen stor visdom och manifesterade en fullkomlig opartiskhet i alla sina mellanhavanden med sina apostlar och alla sina lärjungar. Jesus var sannerligen en mästare i att handskas med människor. Han utövade ett stort inflytande på sina medmänniskor på grund av den kombinerade charmen och kraften i sin personlighet. Hans kärva, nomadiska och hemlösa liv hade en subtilt vördnadsbjudande inverkan. Det fanns en intellektuell lockelse och en andlig dragningskraft i hans auktoritativa sätt att undervisa, i hans klara logik, styrkan i hans resonemang, hans skarpsinniga förståelse, vakna sinne, ojämförliga hållning och storslagna tolerans. Han var enkel, manlig, ärlig och orädd. Samtidigt med alla dessa fysiska och intellektuella inflytelser som manifesterade sig i Mästarens hållning fanns också i hans varelse alla dessa andliga behag som har blivit förbundna med hans personlighet: tålmod, ömhet, saktmod, vänlighet och ödmjukhet.

141:3.5 (1589.6) Jesus från Nasaret var verkligen en stark och kraftfull personlighet. Han var en intellektuell styrka och ett andligt fäste. Hans personlighet tilltalade inte endast de andligt sinnade kvinnorna bland hans efterföljare, utan även den bildade och intellektuelle Nikodemos och den härdade romerska soldaten, kaptenen som var stationerad på vakt vid korset, och som, när han hade sett hur Mästaren dog, sade: ”Sannerligen, detta var en Guds Son.” Och härdade, kärva galileiska fiskare kallade honom Mästare.

141:3.6 (1590.1) Bilderna av Jesus har varit högst beklagliga. Dessa målningar som föreställer Kristus har utövat ett fördärvligt inflytande

på ungdomen; försäljarna i templet skulle knappast ha flytt för Jesus om han hade varit sådan som era konstnärer vanligen har avbildat honom. Hans var en vörtnadsbjudande mandom, han var god men naturlig. Jesus gav sig inte ut för att vara en mild, rar, mjuk och vänlig mystiker. Hans förkunnelse var spännande dynamisk. Han inte endast *menade väl*, utan han gick omkring och faktiskt *gjorde gott*.

141:3.7 (1590.2) Mästaren sade aldrig: ”Kom till mig alla ni som är oföretagsamma, och alla ni som är drömmare.” Men han sade många gånger: ”Kom till mig alla ni som *arbetar*, och jag skall ge er vila — andlig styrka.” Mästarens ok är förvisso lätt, men även så, tvingar han det aldrig på någon. Varje individ måste av egen fri vilja ta på sig detta ok.

141:3.8 (1590.3) Jesus visade på seger genom uppoffring, offrandet av stolthet och själviskhet. Genom att visa barmhärtighet ville han åskådliggöra andlig frigörelse från all anledning till illvilja, missnöje, vrede och självisk makt- och hämndlystnad. När han sade: ”Värj er ej mot det onda”, förklarade han senare att han inte menade att ha överseende med synden eller föreslå umgänge med fördärvet. Han avsåg desto mer att lära ut förlåtelse, att ”inte värja sig mot ondsint behandling av ens personlighet, ondsint sårande av ens känslor av personlig värdighet.”

4. Undervisning om Fadern

141:4.1 (1590.4) Medan de vistades i Amathus tillbringade Jesus mycket tid med apostlarna för att instruera dem om den nya

uppfattningen om Gud. Om och om igen betonade han för dem att *Gud är en Fader*, inte en stor och väldig bokförare som främst ägnar sig åt att införa skadegörande noteringar om sina felande barn på jorden, anteckningar om synd och ondska att användas mot dem när han senare som hela skapelsens rättvise Domare sitter till doms över dem. Judarna hade redan länge föreställt sig Gud som en konung över alla, rentav som en Fader för nationen, men aldrig tidigare hade ett stort antal människor uppfattat Gud som en kärleksfull Fader till *individen*.

141:4.2 (1590.5) Som svar på Tomas fråga ”Vem är denne rikets Gud?” svarade Jesus: ”Gud är *din* Fader, och religion — mitt evangelium — är varken mer eller mindre än den trosbaserade insikten om sanningen att du är hans son. Och jag är här bland er i köttslig gestalt för att i mitt liv och min förkunnelse klargöra båda dessa uppfattningar.”

141:4.3 (1590.6) Jesus försökte också befria sina apostlars sinnen från tanken att djuroffer var en religiös plikt. Men dessa män, fostrade i det dagliga offrets religion, var långsamma med att fatta vad han menade. Trots det förtröttades Mästaren inte i sin undervisning. När han inte lyckades nå alla apostlars sinnen med hjälp av en viss illustration, omformulerade han sitt budskap och använde en annan typ av liknelse för att belysa saken.

141:4.4 (1590.7) Vid denna samma tid började Jesus mer ingående undervisa de tolv om deras uppgift ”att trösta de lidande och vårda de sjuka.” Mästaren lärde dem mycket om hela människan — föreningen av kropp, sinne och ande, som tillsammans utgör den individuella mannen eller kvinnan. Jesus beskrev för sina medarbetare de tre former av lidande som de skulle komma att möta och fortsatte med att

förklara hur de skulle sköta om alla som lider av de bedrävelser som sjukdom för med sig för människan. Han lärde dem att känna igen:

141:4.5 (1591.1) 1. Kroppsliga sjukdomar — de lidanden som allmänt anses vara fysiska sjukdomar.

141:4.6 (1591.2) 2. Plågade sinnen — de icke-fysiska lidanden som senare började betraktas som emotionella och mentala svårigheter och störningar.

141:4.7 (1591.3) 3. Besatthet av onda andar.

141:4.8 (1591.4) Vid flera tillfällen förklarade Jesus för sina apostlar hur dessa onda andar, som ofta på den tiden också kallades orena andar, var till sin natur och även något om deras uppkomst. Mästaren visste mycket väl skillnaden mellan att vara besatt av onda andar och att vara sinnessjuk, men hans apostlar visste det inte. Inte heller var det möjligt för Jesus, med tanke på deras begränsade kunskap om Urantias tidiga historia, att företa sig att göra denna sak helt förståelig. Men med hänsyftning på dessa onda andar sade han mången gång till dem: ”De skall inte längre ofreda människorna när jag har stigit upp till min Fader i himlen, och efter att jag har utgjutit min ande över allt kött, vid den tid då riket skall komma med stor kraft och andlig härlighet.”

141:4.9 (1591.5) Vecka efter vecka och månad efter månad under hela detta år fäste apostlarna allt mer uppmärksamhet på den helande vården av de sjuka.

5. Andlig enighet

141:5.1 (1591.6) En av de mest betydelsefulla kvällssammankomsterna i Amathus var det möte som gällde diskussionen om andlig enighet. Jakob Sebedaios hade frågat: ”Mästare, hur skall vi lära oss att se på samma sätt och därigenom kunna åtnjuta en större harmoni bland oss?” När Jesus hörde denna fråga blev han rörd inom sin ande, till den grad att han svarade: ”Jakob, Jakob, när har jag lärt er att ni alla borde se på samma sätt? Jag har kommit till världen i avsikt att förkunna andlig frihet för att göra det möjligt för de dödliga att leva ett ursprungligt och fritt individuellt liv inför Gud. Jag önskar inte att social harmoni och brödrafrid skall köpas genom att man offrar den fria personligheten och den andliga originaliteten. Det jag kräver av er, mina apostlar, är *andens enighet* — och den kan ni uppleva i glädjen över er förenade hängivenhet för att helhjärtat göra min himmelske Faders vilja. Ni behöver inte se på samma sätt, känna på samma sätt eller ens tänka på samma sätt för att andligen *vara ensartade*. Andlig enighet uppkommer av medvetandet om att i det inre hos var och en av er finns den andegåva som kommer från den himmelske Fadern och som allt mer dominerar er. Er apostoliska harmoni måste växa fram av det faktum att andens hopp hos var och en av er är identiskt till sitt ursprung, sin natur och sin bestämmelse.

141:5.2 (1591.7) ”På detta sätt kan ni uppleva hur en fulländad enighet i fråga om andesyfte och andeförståelse växer fram av ert ömsesidiga medvetande om att Paradisandarna som bor i var och en av er är ensartade; och ni kan alla glädja er åt denna djupgående andliga enighet trots den största olikhet mellan era individuella attityder i fråga om intellektuellt tänkande, temperamentskänsla och socialt beteende. Era personligheter kan vara sinsemellan vederkvickande

olikartade och avsevärt olika samtidigt som era andliga naturer och andefrukter i form av gudsdyrkan och broderskärlek kan vara så enade och enhetliga att alla som betraktar ert liv med säkerhet kommer att lägga märke till denna andelikhets och själens enighet; de kommer att inse att ni har varit tillsammans med mig och därvid lärt er — och lärt er väl — att göra den himmelske Faderns vilja. Ni kan nå enigheten i tjänandet av Gud även om ni utför denna tjänst i överensstämmelse med det sätt som bestäms av er egen ursprungliga utrustning i form av sinne, kropp och själ.

141:5.3 (1592.1) ”Er andeenighet innebär två saker, som man upptäcker att alltid är i samklang i enskilda troendes liv: För det första har ni ett gemensamt motiv för tjänandet i livet: ni önskar alla att framför allt göra den himmelske Faderns vilja. För det andra har ni alla ett gemensamt mål i tillvaron: ni har alla för avsikt att finna Fadern i himlen för att därmed bevisa för universum att ni har blivit sådana som han.”

141:5.4 (1592.2) Många gånger under utbildningen av de tolv återkom Jesus till detta tema. Upprepade gånger sade han till dem att han inte ville att de som trodde på honom skulle bli dogmatiserade och standardiserade enligt ens goda människors religiösa tolkningar. Gång på gång varnade han sina apostlar för att formulera trossatser och etablera traditioner som ett sätt att leda och utöva kontroll över dem som trodde på rikets evangelium.

6. Sista veckan i Amathus

141:6.1 (1592.3) Mot slutet av den sista veckan i Amathus förde Simon Seloten en viss Teherma, en perser som drev affärer i Damaskus, till Jesus. Teherma hade fått höra om Jesus och hade kommit till Kafarnaum för att träffa honom, och då han där hade fått veta att Jesus tillsammans med sina apostlar hade gett sig av ned längs Jordanfloden på väg till Jerusalem, gav han sig på väg för att finna dem. Andreas hade fört Teherma till Simon för att få undervisning. Simon såg persern som en "elddyrkare" fastän Teherma ingående förklarade att elden endast var den synliga symbolen för den Rena och Heliga Enda. Sedan persern hade talat med Jesus gav han uttryck för sin avsikt att stanna i flera dagar för att ta del av undervisningen och lyssna till förkunnelsen.

141:6.2 (1592.4) När Simon Seloten och Jesus var ensamma frågade Simon Mästaren: "Hur kommer det sig att jag inte kunde övertyga honom? Varför stod han så emot mig och var så redo att lyssna till dig?" Jesus svarade: "Simon, Simon, hur många gånger har jag inte instruerat dig att avstå från alla försök att ta något *ut* ur hjärtat hos dem som söker frälsning? Hur ofta har jag inte sagt dig att arbeta endast för att sätta något *in i* dessa hungriga själar? Led människorna in i riket, och rikets stora och levande sanningar driver snart ut alla allvarliga feluppfattningar. När du för den dödlige har framfört den goda nyheten att Gud är hans Fader kan du desto lättare övertyga honom om att han i verkligheten är en son till Gud. Och när du har gjort det har du fört frälsningens ljus till den som sitter i mörkret. Simon, när Människosonen först kom till dig, kom han då fördömande Mose och profeterna och förkunnande en ny och bättre väg i livet? Nej. Jag kom inte för att ta bort det som ni hade från era

förfäder utan för att visa er den fulländade visionen av det som era fäder endast delvis såg. Gå därför, Simon, för att undervisa om riket och förkunna det, och när du har fått en människa tryggt och säkert in i riket, då är tiden inne, när hon kommer till dig med sina frågor, att undervisa om själens progressiva framåtskridande i det gudomliga riket.”

141:6.3 (1592.5) Simon var förvånad över dessa ord, men han gjorde så som Jesus hade instruerat honom, och persern Teherma räknades till dem som trädde in i riket.

141:6.4 (1592.6) Den kvällen talade Jesus till apostlarna om det nya livet i riket. Han sade bland annat: ”När ni träder in i riket föds ni på nytt. Ni kan inte lära ut andens djupsinnigheter till dem som endast har fötts av kött. Se först till att människorna föds av anden innan ni försöker undervisa dem om andens avancerade vägar. Försök inte visa människorna templets härligheter förrän ni först har fört in dem i templet. Presentera människorna för Gud och *som* Guds söner innan ni diskuterar lärorna om Guds faderskap och människornas sonskap. Strid inte med människorna — var alltid tålmodiga. Det är inte ert rike; ni är endast sändebud. Gå endast ut och förkunna: Detta är himmelriket — Gud är er Fader och ni är hans söner, och denna goda nyhet, om ni helhjärtat tror den, *är* er eviga frälsning.”

141:6.5 (1593.1) Apostlarna gjorde stora framsteg under vistelsen i Amathus. Men de var mycket besvikna över att Jesus inte gav dem några råd om hur de skulle handskas med Johannes lärjungar. T.o.m. i den viktiga dopfrågan var allt vad Jesus sade: ”Johannes döpte förvisso med vatten, men när ni träder in i himmelriket skall ni bli döpta med Anden.”

7. I Betania bortom Jordan

141:7.1 (1593.2) Den 26 februari färdades Jesus, hans apostlar och en stor grupp efterföljare ned längs Jordanfloden till vadstället nära Betania i Pereen, den plats där Johannes först hade förkunnat det kommande riket. Jesus stannade här tillsammans med sina apostlar och undervisade och predikade i fyra veckor innan de gick vidare upp till Jerusalem.

141:7.2 (1593.3) Under den andra veckan då de vistades i Betania vid Jordan tog Jesus Petrus, Jakob och Johannes med sig för en tre dagars vila upp i bergen på andra sidan floden och söder om Jeriko. Mästaren lärde dessa tre många nya och avancerade sanningar om himmelriket. För syftet med denna redogörelse omorganiserar och klassificerar vi denna undervisning enligt följande:

141:7.3 (1593.4) Jesus försökte göra klart för dem att han ville att hans lärjungar, som hade fått smaka på rikets goda anderealiteter, så skulle leva i världen att människorna när de *såg* hur de levde skulle bli medvetna om riket och sålunda ledas till att hos de troende förfråga sig om riket. Alla sådana uppriktiga sanningssökare är alltid glada att *få höra* det glada budskapet om trons gåva, som säkrar tillträdet till riket med dess eviga och gudomliga anderealiteter.

141:7.4 (1593.5) Mästaren försökte inpränta hos alla som undervisade i rikets evangelium att deras enda uppgift var att för den enskilda människan uppenbara Gud som hennes Fader — att leda denna individ till att bli medveten om sitt sonskap, och att sedan presentera

denna samma människa för Gud som hans trosson. Båda dessa väsentliga uppenbarelser förverkligas i Jesus. Han blev sannerligen ”vägen, sanningen och livet”. Jesu religion byggde helt på att han levde sitt utgivningsliv på jorden. När Jesus begav sig bort från denna värld lämnade han inte efter sig några böcker, lagar eller andra former av mänsklig organisation som skulle påverka individens religiösa liv.

141:7.5 (1593.6) Jesus gjorde det klart att han hade kommit för att etablera personliga och eviga relationer med människorna, och att dessa relationer alltid borde gå före alla andra människorelationer. Han betonade att denna intima andliga gemenskap var avsedd för alla människor i alla tider och från alla sociala förhållanden bland alla folk. Den enda belöning som han utlovade sina barn var: i denna värld — andlig glädje och gudomlig gemenskap, i nästa värld — evigt liv som innebär att man allt mer uppnår Paradisfaderns gudomliga anderealiteter.

141:7.6 (1593.7) Jesus lade stor vikt vid vad han kallade de två sanningar som är av avgörande betydelse i undervisningen om riket, nämligen: uppnåendet av frälsning genom tro, och genom tro allena, i förening med den revolutionerande förkunnelsen om uppnåendet av mänsklig frigörelse genom ett uppriktigt erkännande av sanningen, ”Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria”. Jesus var sanningen uppenbarad i köttslig gestalt, och han lovade sända sin Ande, Sanningens Ande, för att bo i hjärtana hos alla sina barn sedan han hade återvänt till Fadern i himlen.

141:7.7 (1594.1) Mästaren undervisade dessa apostlar i sanningens väsentligheter vilka var avsedda för en hel tidsålder på jorden. De lyssnade ofta till hans förkunnelse när det som han sade faktiskt var

avsett för inspiration och uppbyggelse av andra världar. Han exemplifierade en ny och originell livsplan. Sett från människans synpunkt var han förvisso en jude, men han levde sitt liv som en dödlig i denna värld till förmån för hela världen.

141:7.8 (1594.2) För att säkra att hans Fader blev känd och accepterad under utvecklingen av rikets plan, förklarade Jesus att han avsiktligt hade ignorerat "jordens mäktiga". Han började sitt arbete hos de fattiga, just den samhällsklass som hade blivit så försummad av de flesta utvecklingsreligioner under gångna tider. Han ringaktade inte någon människa. Hans plan var världsomfattande, rentav universell. Han var så djärv och bestämd i dessa uttalanden att till och med Petrus, Jakob och Johannes frestades att tänka att han möjligen kunde vara från sina sinnen.

141:7.9 (1594.3) Han sökte försiktigt bibringa dessa apostlar den sanning att han inte hade kommit i detta utgivningsuppdrag för att föregå några få jordevarelser med gott exempel, utan för att etablera och demonstrera en norm för människolivet för alla folk i alla världar i hela hans universum. Denna norm närmade sig den högsta fulländningen, rentav den slutliga godheten hos den Universelle Fadern. Men apostlarna kunde inte fatta betydelsen av hans ord.

141:7.10 (1594.4) Han tillkännagav att han hade kommit för att fungera som lärare, en lärare sänd från himlen för att framföra andlig sanning till det materiella sinnet, och det är exakt vad han gjorde. Han var en lärare, inte en predikare. Ur mänsklig synpunkt var Petrus en mycket effektivare predikare än Jesus. Jesu predikande var så effektivt tack vare hans unika personlighet, inte så mycket på grund av hans oemotståndliga värtalighet eller emotionella dragningskraft. Jesus

talade direkt till människornas själar. Han undervisade människans ande, men genom sinnet. Han levde med människorna.

141:7.11 (1594.5) Det var vid detta tillfälle som Jesus antydde för Petrus, Jakob och Johannes att hans arbete på jorden i vissa avseenden begränsades av förordnandet från hans ”kompanjon i höjden”, varvid han syftade på sin Paradisbroder Immanuels instruktioner före utgivningen. Han berättade för dem att han hade kommit för att göra sin Faders vilja, och endast sin Faders vilja. Då han sålunda var helhjärtat motiverad av ett enda syfte, var han inte ängsligt bekymrad över det onda i världen.

141:7.12 (1594.6) Apostlarna började inse den okonstlade vänligheten hos Jesus. Fastän det var lätt att närma sig Mästaren, levde han alltid oberoende av och ovanför alla människor. Inte för ett ögonblick dominerades han någonsin av något rent mänsklig inflytande, eller var underkastad bristande mänskligt omdöme. Han fäste inget avseende vid den allmänna opinionen, och han påverkades inte av att han prisades. Sällan stannade han upp för att rätta till missförstånd eller bli förnärmad över en förvrängning. Han bad aldrig någon människa om råd. Han bad aldrig att någon skulle be för honom.

141:7.13 (1594.7) Jakob var förvånad över hur Jesus föreföll att se slutet redan för början. Det var sällan Mästaren verkade vara överraskad. Han var aldrig upphetsad, uppretad eller förvirrad. Han bad aldrig någon människa om ursäkt. Han var ibland sorgsen, men aldrig modlös.

141:7.14 (1594.8) Johannes insåg klarast att Jesus trots alla sina gudomliga egenskaper i alla fall var en människa. Jesus levde som en människa bland människor och förstod, älskade och kunde behandla

människor. I sitt personliga liv var han så mänsklig, men ändå så felfri, och han var alltid osjälvisk.

141:7.15 (1595.1) Fastän Petrus, Jakob och Johannes inte kunde förstå särskilt mycket av vad Jesus sade vid detta tillfälle, dröjde hans älskvärda ord kvar i deras hjärtan, och efter korsfästelsen och uppståndelsen dök de upp för att storligen berika och glädja deras senare verksamhet. Inget under att dessa apostlar inte helt förstod Mästarens ord, ty han projicerade för dem planen för en ny tidsålder.

8. Arbetet i Jeriko

141:8.1 (1595.2) Under hela den fyra veckor långa vistelsen i Betania vid Jordan gav Andreas apostlapar flera gånger i veckan i uppdrag att gå upp till Jeriko på en dag eller två. Johannes hade många troende i Jeriko, och flertalet av dem välkomnade Jesu och hans apostlars mer avancerade undervisning. Vid dessa besök i Jeriko började apostlarna mer speciellt att utföra Jesu instruktioner om att de skulle ta hand om de sjuka. De besökte varje hus i staden och försökte trösta varje lidande person.

141:8.2 (1595.3) Apostlarna gjorde en del offentligt arbete i Jeriko, men deras bemödanden var huvudsakligen av en lugnare och personligare natur. De gjorde nu upptäckten att rikets goda nyhet var till stor tröst för de sjuka, att deras budskap förde med sig helande för de bedrövade. Det var i Jeriko som Jesu förordnande till de tolv att predika rikets glada budskap och att vårda sig om de lidande för första gången helt sattes i verket.

141:8.3 (1595.4) De stannade i Jeriko på vägen upp till Jerusalem och upphanns där av en delegation från Mesopotamien som hade kommit för att konferera med Jesus. Apostlarna hade planerat att stanna endast en dag här, men när dessa sanningssökare från öster anlände tillbringade Jesus tre dagar med dem, och de återvände till sina hem längs Eufrat lyckliga i vetskapen om himmelrikets nya sanningar.

9. Avfärden till Jerusalem

141:9.1 (1595.5) Måndagen den sista mars började Jesus och apostlarna sin färd upp för kullarna mot Jerusalem. Lasaros från Betania hade två gånger varit nere vid Jordanfloden för att träffa Jesus, och allt hade arrangerats färdigt för Mästaren och hans apostlar att ha sitt högkvarter hos Lasaros och hans systrar i Betania så länge de önskade stanna i Jerusalem.

141:9.2 (1595.6) Johannes lärjungar stannade i Betania vid Jordan, där de undervisade och döpte folkmassorna, så att Jesus åtföljdes endast av de tolv när han anlände till Lasaros hem. Här vistades Jesus och apostlarna i fem dagar med att vila och återhämta sig innan de gick vidare till Jerusalem för att fira påsk. Det var en stor händelse i Martas och Marias liv att ha Mästaren och hans apostlar i deras brors hem där de kunde sörja för deras behov.

141:9.3 (1595.7) Söndagsmorgonen den 6 april gick Jesus och apostlarna ned till Jerusalem, och det var första gången Mästaren och alla tolv var där tillsammans.

Urantiaboken

<< [Kapitel 141](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 143](#) >>

Kapitel 142

Påskan i Jerusalem

142:0.1 (1596.1) HELA april månad arbetade Jesus och apostlarna i Jerusalem, och varje kväll gick de ut från staden för att tillbringa natten i Betania. Jesus själv vistades varje vecka en eller två nätter i Jerusalem i Flavius, en grekisk judes hem, dit många prominenta judar kom i hemlighet för att samtala med honom.

142:0.2 (1596.2) Den första dagen i Jerusalem besökte Jesus sin vän från tidigare år, Hannas, som var en före detta överstepräst och en släkting till Salome, Sebedaios hustru. Hannas hade hört talas om Jesus och hans förkunnelse, och när Jesus besökte översteprästens hem mottogs han med mycken reservation. När Jesus såg Hannas kallsinnighet tog han genast avsked och sade när han gick: ”Rädslan

är människans främsta förslavare och stoltheten hennes största svaghet. Skall du förleda dig själv till slaveri under båda dessa som förstör glädjen och friheten?” Men Hannas svarade ingenting. Mästaren träffade inte Hannas igen förrän tiden då denne tillsammans med sin svärson satt till doms över Människosonen.

1. Undervisning i templet

142:1.1 (1596.3) Under hela denna månad undervisade Jesus eller någon av apostlarna dagligen i templet. När de påskfirande folkmassorna blev för stora för att få plats på undervisningen i templet, ledde apostlarna många undervisningsgrupper utanför de heliga inhägnade områdena. Huvudtemat i deras budskap var:

142:1.2 (1596.4) 1. Himmelriket är nära.

142:1.3 (1596.5) 2. Genom att tro på Guds faderskap kan ni träda in i himmelriket och sålunda bli söner till Gud.

142:1.4 (1596.6) 3. Kärleken är levnadsregeln i riket — suprem hängivenhet för Gud, samtidigt som man älskar sin nästa som sig själv.

142:1.5 (1596.7) 4. Lydnad mot Faderns vilja, att bära andens frukt i ens personliga liv, är rikets lag.

142:1.6 (1596.8) Folkmassorna som kom för att fira påsken hörde Jesu förkunnelse, och hundratals gladde sig åt den goda nyheten. De främsta prästerna och styresmännen bland judarna blev mycket oroade över Jesus och hans apostlar och debatterade sinsemellan vad man borde göra med dem.

142:1.7 (1596.9) Förutom att apostlarna och andra troende undervisade i och omkring templet utförde de mycket personligt arbete bland påskfirarna. Dessa intresserade män och kvinnor tog med sig nyheten om Jesu budskap från detta påskfirande till de yttersta delarna av romarriket och även till Östern. Detta var början till spridningen av rikets evangelium till världen utanför. Jesu arbete skulle inte längre vara begränsat till Palestina.

2. Guds vrede

142:2.1 (1597.1) Under påskfestligheterna i Jerusalem deltog en viss Jakob, en förmögen judisk köpman från Kreta, och han kom till Andreas och bad om att privat få träffa Jesus. Följande kväll arrangerade Andreas ett hemligt möte med Jesus hemma hos Flavius. Denne man kunde inte förstå Mästarens förkunnelse, och han kom för att han önskade få mer ingående information om Guds rike. Jakob sade till Jesus: ”Men Rabbi, Mose och de forna profeterna säger oss att Jahve är en svartsjuk och ängsligt vaksam Gud, en Gud vars vrede är stor och ilska fruktansvärd. Profeterna säger att han hatar missdådare och hämnas på dem som inte åtlyder hans lag. Du och dina lärjungar lär oss att Gud är en vänlig och medlidsam Fader, som så älskar alla människor att han välkomnar dem in i detta nya himmelrike, som ni förkunnar att är så nära.

142:2.2 (1597.2) När Jakob slutade tala svarade Jesus: ”Jakob, du har rätt uttryckt vad de forna profeterna förkunnade. De undervisade sin generations barn enligt det ljus som fanns på deras tid. Vår Fader i

Paradiset är oföränderlig. Men uppfattningen om hans natur har utvidgats och vuxit från Mose dagar fram till Amos tid och vidare till profeten Jesajas generation. Och nu har jag kommit i köttslig gestalt för att uppenbara Fadern i ny härlighet och visa hans kärlek och barmhärtighet för alla människor i alla världar. När detta rikes evangelium med sitt budskap om gott humör och god vilja gentemot alla människor sprider sig ut över världen, kommer det att växa fram förädlade och bättre relationer inom och bland alla nationers familjer. Med tiden kommer fäder och deras barn att älska varandra mer, och sålunda åstadkoms en bättre förståelse av den himmelske Faderns kärlek till sina barn på jorden. Kom ihåg, Jakob, att en god och riktig far inte endast älskar sin familj som en helhet — som en familj — utan han sant älskar och ömt sörjer för varje *enskild* familjemedlem.”

142:2.3 (1597.3) Efter en ganska omfattande diskussion om den himmelske Faderns karaktär, gjorde Jesus ett uppehåll och sade: ”Du Jakob, som är far till många barn, inser lätt sanningen i mina ord.” Jakob sade: ”Men Mästare, vem har berättat för dig att jag är far till sex barn? Hur visste du detta om mig?” Mästaren svarade: ”Må det vara nog sagt att Fadern och Sonen vet allting, ty de ser sannerligen allt. Då du älskar dina barn som en far på jorden, måste du nu acceptera som verklighet den himmelske Faderns kärlek till *dig* — inte endast till alla Abrahams barn, utan till dig, till din individuella själ.”

142:2.4 (1597.4) Sedan fortsatte Jesus med att säga: ”När dina barn är mycket unga och omogna, och när du måste tukta dem, kan de tycka att deras far är arg och fylld av förtrytsam vrede. I sin omognad kan de inte se bortom straffet för att urskilja faderns framsynta och

uppfostrande tillgivenhet. Men vore det inte dumt av dessa samma barn att när de har blivit fullvuxna män och kvinnor hänga fast vid dessa tidigare och felaktiga föreställningar om sin far? Som män och kvinnor borde de nu inse sin fars kärlek i alla dessa former av tuktan som de fick när de var unga. Och borde inte människosläktet under århundradenas lopp bättre börja förstå den himmelske Faderns verkliga natur och kärleksfulla karaktär? Vilken nytta har ni av efter varandra följande andligen upplysta generationer om ni envisas med att se Gud så som Mose och profeterna såg honom? Jag säger dig Jakob, att du under denna stunds klara ljus borde se Fadern så som ingen av dem som har gått före någonsin har sett honom. Och då du sålunda ser honom borde du med jubel träda in i det rike där en sådan barmhärtig Fader härskar, och du borde försöka få hans kärleksfulla vilja att dominera ditt liv härnäst.

142:2.5 (1598.1) Jakob svarade: ”Rabbi jag tror; jag önskar att du leder mig in i Faderns rike.”

3. Uppfattningen om Gud

142:3.1 (1598.2) De tolv apostlarna, av vilka de flesta hade lyssnat till denna diskussion om hurdan Gud är, ställde den kvällen många frågor om Fadern i himlen till Jesus. Mästarens svar på dessa frågor kan bäst framföras med följande sammandrag uttryckt enligt nutida språkbruk:

142:3.2 (1598.3) Jesus milt tillrättavisade de tolv och sade i huvudsak: Känner ni inte till Israels traditioner om Jahve-idéns utveckling, och är ni okunniga om vad skriften säger beträffande lärosatserna om

Gud? Därefter började Mästaren undervisa sina apostlar om utvecklingen av gudomsuppfattningen under loppet av det judiska folkets hela utveckling. Han fäste uppmärksamheten på följande skeden i gudsbegreppets tillväxt:

142:3.3 (1598.4) 1. *Jahve* — Sinaiklanernas gud. Detta var den primitiva gudomsuppfattning som Mose lyfte upp till en högre nivå, till Israels Herre och Gud. Fadern i himlen avvisar aldrig en uppriktig dyrkan hos sina barn på jorden, oberoende av hur primitiv deras uppfattning om Gudomen är eller vilket namn de använder som symbol för hans gudomliga natur.

142:3.4 (1598.5) 2. *Den Högste*. Denna uppfattning om Fadern i himlen förkunnades av Melkisedek för Abraham och fördes av dem, som senare trodde på detta större och vidgade gudomsbegrepp, långt ut från Salem. Abraham och hans bror lämnade Ur för att man där hade etablerat dyrkan av solen, och de började tro på Melkisedeks förkunnelse om El Eljon — den Högste Guden. De hade en sammansatt uppfattning om Gud som bestod av en blandning av deras äldre mesopotamiska idéer och läran om den Högste.

142:3.5 (1598.6) 3. *El Shaddai*. Under dessa forna tider dyrkade många hebréer El Shaddai, den egyptiska föreställningen om himlens Gud, som de hade fått vetskap om under sin fångenskap i landet vid Nilen. Längre efter Melkisedeks tider blev dessa tre gudsbegrepp sammanfogade och bildade läran om Skapargudomen, Israels Herre och Gud.

142:3.6 (1598.7) 4. *Elohim*. Allt från Adams tider har läran om Paradistreenigheten funnits. Kommer ni inte ihåg hur skrifterna börjar med att hävda: "I begynnelsen skapade Gudarna himlarna och jorden"? Detta utvisar att när denna uppteckning gjordes hade uppfattningen om tre Gudar i en Gud vunnit fotfäste i våra förfäders religion.

142:3.7 (1598.8) 5. *Den Supreme Jahve*. Vid Jesajas tid hade dessa trosföreställningar om Gud utvidgats till uppfattningen om en Universell Skapare, som samtidigt var allsmäktig och allsbarmhärtighet. Detta framväxande och vidgande gudsbegrepp undanträngde praktiskt taget alla tidigare gudsuppfattningar från våra fäders religion.

142:3.8 (1598.9) 6. *Fadern i himlen*. Nu känner vi Gud som vår Fader i himlen. Vår undervisning erbjuder en religion där den troende *är* en son till Gud. Det är den goda nyheten i himmelrikets evangelium. Sonen och Anden är samexisterande med Fadern, och uppenbarelsen om dessa Paradisgudomars natur och verksamhet kommer fortsättningsvis att vidgas och klarna under de ändlösa tidsåldrarna av evigt andligt framåtskridande för Guds uppstigande söner. När det gäller individuellt andligt framåtskridande uppfattar anden i människans inre under alla tider och alla tidsåldrar varje människas sanna dyrkan som en vördnadsbetygelse visad till Fadern i himlen.

142:3.9 (1599.1) Aldrig förr hade apostlarna varit lika chockerade som de var efter att ha hört denna redogörelse om gudsbegreppets utveckling i hos tidigare generationers judar. De var alltför förvirrade för att ställa frågor. Då de satt i tystnad inför Jesus, fortsatte

Mästaren: ”Ni skulle ha känt till dessa sanningar om ni hade läst skrifterna. Har ni inte läst det ställe i Samuels bok där det står: ’Och Herrens vrede upptändes mot Israel, så att han eggade upp David mot dem och sade: Gå och räkna Israel och Juda.’? Detta var inget märkvärdigt, ty under Samuels dagar trodde Abrahams barn verkligen att Jahve hade skapat både det goda och det onda. Men när en senare författare redogjorde för dessa samma händelser, efter det att den judiska uppfattningen om Guds karaktär hade utvecklats, vågade han inte tillskriva Jahve ondska. Därför sade han: ’Och Satan trädde upp mot Israel och eggade upp David till att räkna Israel.’ Kan ni inte se att sådana uppteckningar i skrifterna klart visar hur uppfattningen om Guds väsen fortfor att växa från en generation till en annan?

142:3.10 (1599.2) ”Dessutom borde ni ha observerat hur förståelsen av den gudomliga lagen växte helt i takt med dessa vidgande uppfattningar om gudomligheten. När Israels barn kom ut ur Egypten, under tiden före den utvidgade uppenbarelsen om Jahve, hade de tio bud som tjänade som deras lag ända fram till de tider då de levde i läger vid foten av Sinai. Dessa tio bud var:

142:3.11 (1599.3) ”1. Du skall inte tillbe någon annan gud, ty Herren är en svartsjuk Gud.

142:3.12 (1599.4) ”2. Du skall inte göra gjutna gudar åt dig.

142:3.13 (1599.5) ”3. Du skall inte försumma att hålla det osyrade brödets högtid.

142:3.14 (1599.6) ”4. De förstfödda av allt mankind bland människor eller boskap är mina, säger Herren.

142:3.15 (1599.7) ”5. Sex dagar får du arbeta, men på den sjunde skall du vila.

142:3.16 (1599.8) ”6. Du skall inte försumma att hålla
förstlingsfrukternas högtid och bärgningshögtiden vid årets utgång.

142:3.17 (1599.9) ”7. Du skall inte offra blodet av något slaktoffer
tillsammans med syrat bröd.

142:3.18
(1599.10) ”8. Påskhögtidens slaktoffer skall inte lämnas kvar
över natten till morgonen.

142:3.19
(1599.11) ”9. Det första av din marks förstlingsfrukter skall du
föra till Herrens, din Guds, hus.

142:3.20
(1599.12) ”10. Du skall inte koka en killing i dess moders mjölk.

142:3.21
(1599.13) ”Och sedan, mitt bland Sinais donder och blixtrar, gav
Mose dem tio nya bud, som ni alla torde tillstå att är värdigare
yttranden att åtfölja de vidgande Jahve-uppfattningarna om Gudomen.
Och märkte ni aldrig att i dessa bud, som finns två gånger
upptecknade i skrifterna, anges i det första fallet befrielsen från
Egypten som orsak till att hålla sabbaten, medan våra förfäders
avancerande religiösa trosföreställningar krävde att detta i den senare
uppteckningen ändrades till ett erkännande av skapelsens faktum som
orsak till att iaktta sabbaten?

142:3.22
(1599.14) ”Och sedan torde ni minnas att dessa tio negativa bud,
under Jesajas tids större andliga upplysning, igen ändrades till den
storartade och positiva kärlekens lag, uppmaningen att älska Gud över
allt och sin nästa som sig själv. Och det är just denna suprema lag om

kärlek till Gud och till människan som jag även förkunnar för er utgör människans hela plikt.”

142:3.23 (1600.1) När han hade slutat tala ställde ingen någon fråga till honom. De gick var och en till sin vila.

4. Flavius och den grekiska kulturen

142:4.1 (1600.2) Flavius, en grekisk jude, var en proselyt vid porten och hade varken blivit omskuren eller döpt. Då han mycket älskade det vackra inom bildkonst och skulptur var även det hus där han bodde under sin vistelse i Jerusalem en vacker byggnad. Detta hem var utsökt utsmyckat med kostbara skatter som han hade samlat sig här och var på sina resor i världen. När han först tänkte på att bjuda Jesus till sitt hem var han rädd för att Mästaren kunde ta illa upp vid åsynen av dessa så kallade bildstoder. Men Flavius blev angenämt överraskad när Jesus steg in i hemmet och, istället för att tillrättavisa honom för att ha dessa föremål som ansågs avgudiska utspridda över hela huset, visade ett stort intresse för hela samlingen och ställde många uppskattande frågor om varje föremål medan Flavius eskorterade honom från rum till rum och visade honom alla sina favoritstatyer.

142:4.2 (1600.3) Mästaren såg att hans värd var förbryllad över hans vänliga inställning till konsten. Därför sade Jesus när de hade gått igenom hela samlingen: ”Varför skulle du vänta dig att bli tillrättavisad för att du uppskattar det vackra hos sådant som har skapats av min Fader och formats av människans konstnärliga

händer? Varför borde alla människor ogilla återgivningen av behaglighet och skönhet bara för att Mose på sin tid försökte bekämpa avguderier och dyrkan av falska gudar? Jag säger dig Flavius, att Moses barn har missförstått honom, och nu gör de falska gudar även av hans förbud mot bildstoder och saker som liknar sådant som finns i himlen och på jorden. Men även om Mose föreskrev sådana begränsningar för den tidens förmörkade sinnen, vad har det att göra med denna dag då Fadern i himlen uppenbaras som den universella Andehärskaren över alla? Och Flavius, jag säger dig att man i det kommande riket inte längre skall undervisa: 'Dyrka inte det här, och dyrka inte det där'. De skall inte längre bekymra sig om bud om att avstå från det här och undvika det där, utan snarare skall alla befatta sig med en enda suprem skyldighet. Och denna människans skyldighet uttrycker sig i två stora privilegier: uppriktig dyrkan av den infinite Skaparen, Paradisfadern, och kärleksfull tjänst till förmån för ens medmänniskor. Om du älskar din nästa så som du älskar dig själv, då vet du verkligen att du är en av Guds söner.

142:4.3 (1600.4) "Under en tidsålder då man endast bristfälligt förstod min Fader var det rätt av Mose att försöka bekämpa avguderiet, men i den kommande tidsåldern har Fadern blivit uppenbarad i Sonens liv. Denna nya uppenbarelse av Gud kommer att göra det för evigt obehövt att förväxla Skaparfadern med avgudar av sten eller bildstoder av guld och silver. Hädanefter får intelligenta människor njuta av konstskatterna utan att förväxla sådan materiell uppskattning av skönhet med dyrkan och tjänandet av Fadern i Paradiset, alltings Gud och alla varelsers Gud."

142:4.4 (1600.5) Flavius trodde allt det som Jesus lärde honom. Nästa dag begav han sig till Betania vid Jordan och döptes av Johannes lärjungar. Detta gjorde han därför att Jesu apostlar ännu inte döpte troende. När Flavius återvände till Jerusalem ordnade han en stor fest för Jesus och bjöd in sextio av sina vänner. Många av dessa gäster började också tro på budskapet om det kommande riket.

5. Föreläsningen om förvissning

142:5.1 (1601.1) En av de storartade predikningar som Jesus höll i templet denna påskvecka var svar på en fråga som hade ställts av en av hans åhörare, en man från Damaskus. Denne man frågade Jesus: ”Men Rabbi, hur skall vi kunna veta med säkerhet att du har sänts av Gud och att vi faktiskt får träda in i detta rike som du och dina lärjungar förklarar att är nära?” Jesus svarade:

142:5.2 (1601.2) ”Beträffande mitt budskap och mina lärjungars undervisning, bör ni döma dem enligt deras frukter. Om vi förkunnar för er andens sanningar, kommer anden att vittna i era hjärtan om att vårt budskap är äkta. När det gäller riket och er förvissning om att den himmelske Fadern tar emot er, låt mig fråga er vilken värdig och godhjärtad far hos er skulle hålla sin son i ängslan eller ovisshet om sin ställning i familjen eller om att han har en tillflyktsort i sin fars kärleksfulla hjärta? Är det för er, som är jordiska fäder, ett nöje att tortera era barn med osäkerhet om huruvida de har en plats av bestående kärlek i era människohjärtan? Inte heller lämnar Fadern i himlen sina andetrosbarn i tvivlande osäkerhet om deras ställning i

riket. Om ni tar emot Gud som er Fader, då är ni verkligen och sannerligen Guds söner. Och om ni är söner då är ni trygga till er plats och ställning i allt som gäller ert eviga och gudomliga sonskap. Om ni tror mina ord, tror ni därmed på Honom som har sänt mig, och då ni sålunda tror på Fadern har ni säkrat er ställning som himmelska medborgare. Om ni gör den himmelske Faderns vilja kommer ni aldrig att misslyckas med att uppnå det eviga livet av framåtskridande i det gudomliga riket.

142:5.3 (1601.3) ”Den Suprema Anden skall vittna med er egen ande att ni sannerligen är Guds barn. Och om ni är Guds söner, då har ni blivit födda av Guds ande; och den som har fötts av anden har inom sig styrkan att övervinna allt tvivel, och detta är den seger som övervinner all osäkerhet, själva er tro.

142:5.4 (1601.4) ”Profeten Jesaja sade, när han talade om dessa tider: ’När anden från höjden blir utgjuten över oss, då skall rättfärdighetens verk bli frid, ro och förvissning till evig tid.’ Och för alla som verkligen tror detta evangelium går jag i borgen för att de tas emot till de eviga härligheterna och det evinnerliga livet i min Faders rike. Därför är ni som hör detta budskap och tror detta rikets evangelium Guds söner, ni har evigt liv, och beviset för hela världen att ni har fötts av anden är att ni uppriktigt älskar varandra.”

142:5.5 (1601.5) Mängden av åhörare stannade i många timmar kvar hos Jesus, ställde honom frågor och lyssnade uppmärksamt till hans trösterika svar. Jesu undervisning gjorde även apostlarna djärvare i att predika rikets evangelium med större kraft och övertygelse. Denna erfarenhet i Jerusalem var en stor inspiration för de tolv. Det var deras första kontakt med så enorma folkmassor, och de lärde sig många

värdefulla läxor som visade sig vara till stor hjälp i deras senare arbete.

6. Samtalet med Nikodemos

142:6.1 (1601.6) En kväll kom en viss Nikodemos, en förmögen och ålderstigen medlem av judarnas Sanhedrin-råd, till Flavius hem för att träffa Jesus. Han hade hört mycket om denne galilés förkunnelse, och därför gick han en eftermiddag för att lyssna på honom när han undervisade på tempelgårdarna. Han skulle ha gått oftare för att höra Jesus undervisa, men han var rädd för att bli sedd av folket som följde med Jesu undervisning, ty redan var judarnas styresmän så oense med Jesus att ingen medlem av judarnas råd öppet ville bli identifierad med honom. Följaktligen hade Nikodemos kommit överens med Andreas att just denna kväll efter mörkrets infall få träffa Jesus privat. Petrus, Jakob och Johannes var i Flavius trädgård när samtalet inleddes, men senare gick de alla in i huset där diskussionen fortsatte.

142:6.2 (1602.1) När Jesus tog emot Nikodemos visade han ingen speciell hänsynsfullhet. I samtalet med honom förekom inget kompromissande eller otillbörligt övertalande. Mästaren gjorde inga försök att tillbakavisa sin förtegne besökare, inte heller var han sarkastisk. I hela sin samvaro med den framstående besökaren var Jesus lugn, allvarlig och värdig. Nikodemos var inte en officiell delegat från judarnas råd. Han kom för att träffa Jesus enbart på grund av sitt personliga och uppriktiga intresse för Mästarens förkunnelse.

142:6.3 (1602.2) Då Flavius hade presenterat honom sade Nikodemos: ”Rabbi, vi vet att du är en lärare sänd av Gud, ty ingen som enbart är människa skulle kunna undervisa så utan att Gud är med honom, och jag skulle vilja veta mer om din förkunnelse om det kommande riket.”

142:6.4 (1602.3) Jesus svarade Nikodemos: ”Sannerligen, sannerligen, säger jag dig Nikodemos: den som inte är född från ovan kan inte se Guds rike.” Då svarade Nikodemos: ”Men hur kan en människa födas igen när hon är gammal? Hon kan ju inte igen komma in i moderlivet för att födas.”

142:6.5 (1602.4) Jesus sade: ”Trots det säger jag dig att den som inte blir född av anden kan inte komma in i Guds rike. Det som har fötts av kött är kött, och det som har fötts av ande är ande. Men var inte förvånad över att jag sade att du måste födas ovanifrån. När vinden blåser hör du löven prassla, men du ser inte vinden — varifrån den kommer och vart den far — och så är det med alla födda av anden. Med kroppens ögon kan du se andens manifestationer, men själva anden kan du faktiskt inte urskilja.”

142:6.6 (1602.5) Nikodemos svarade: ”Men jag förstår inte — hur är detta möjligt?” Jesus sade: ”Är det möjligt att du är lärare i Israel och dock ovetande om allt detta? Det blir då en plikt för dem som känner till andens realiteter att uppenbara dessa ting för dem som endast urskiljer den materiella världens manifestationer. Men tror du oss om vi berättar för dig om de himmelska sanningarna? Är du modig nog, Nikodemos, att tro på en som har nedstigit från himlen, nämligen Människosonen?”

142:6.7 (1602.6) Och Nikodemos sade: ”Men hur kan jag börja få grepp om denna ande som skall göra om mig i förberedelse för att

träda in i riket?” Jesus svarade: ”Redan nu bor den himmelske Faderns ande i ditt inre. Om du låter dig ledas av denna ande från ovan börjar du mycket snart se med andens ögon, och genom ett helhjärtat val av andens ledning föds du sedan av anden, eftersom ditt enda syfte i livet är att göra din himmelske Faders vilja. Och när du så finner dig född av anden och lyckligt i Guds rike börjar du i ditt dagliga liv bära rikligt med andens frukt.”

142:6.8 (1602.7) Nikodemos var alltigenom uppriktig. Han var djupt imponerad men gick sin väg förvirrad. Nikodemos hade nått långt i självutveckling, i självbehärskning, och hade även höga moraliska kvaliteter. Han var förfinad, självupptagen, och altruistisk; men han förstod inte hur han skulle *underställa* sin vilja den gudomlige Faderns vilja, likt ett litet barn som är villigt att underställa sig en klok och kärleksfull jordisk fars styrning och ledning, för att på detta sätt i verkligheten bli en Guds son, en framåtskridande arvinge i det eviga riket.

142:6.9 (1603.1) Nikodemos lyckade ändå uppbåda tillräckligt med tro för att få grepp om riket. Han protesterade svagt när hans kolleger i judarnas råd försökte döma Jesus utan att denne hördes; och tillsammans med Josef från Arimataia erkände han senare djärvt sin tro och gjorde anspråk på Jesu kropp, även då när de flesta av lärjungarna hade flytt i rädsla från scenerna för deras Mästares slutliga lidande och död.

7. Lektionen om familjen

142:7.1 (1603.2) Efter den arbetsamma perioden av undervisning och personligt arbete under påskveckan i Jerusalem, tillbringade Jesus följande onsdag tillsammans med sina apostlar i Betania för att vila. Den eftermiddagen ställde Tomas en fråga som framlockade ett långt och lärorikt svar. Tomas sade: ”Mästare, den dag vi utsågs till rikets ambassadörer hade du mycket att säga oss. Du instruerade oss om vårt personliga levnadssätt, men vad skall vi lära folkmassorna? Hur skall dessa människor leva, då riket kommer på allvar? Skall dina lärjungar äga slavar? Skall de som tror på dig eftersträva fattigdom och sky egendom? Skall barmhärtigheten vara ensamrådande, så att vi inte längre skall ha någon lag och rätt? Jesus och de tolv tillbringade hela eftermiddagen och hela den kvällen efter kvällsmåltiden med att diskutera Tomas frågor. För ändamålen med denna redogörelse presenterar vi följande sammandrag av Mästarens undervisning:

142:7.2 (1603.3) Jesus försökte först göra det klart för sina apostlar att han själv levde ett unikt liv i köttslig gestalt på jorden och att de, dessa tolv, hade kallats att ta del i denna Människosonens utgivningserfarenhet; och som sådana medarbetare måste de också dela många av de speciella begränsningar och skyldigheter som gällde utgivningserfarenheten i sin helhet. Det fanns en beslöjad antydning om att Människosonen var den enda person som någonsin hade levt på jorden vilken samtidigt kunde se direkt in i själva Guds hjärta och in i själva djupen av människans själ.

142:7.3 (1603.4) Jesus förklarade mycket klart och tydligt att himmelriket är en evolutionär erfarenhet, som börjar här på jorden och fortsätter upp genom successiva livsstationer till Paradiset. Under kvällens lopp angav han definitivt att han under något senare skede i

rikets utveckling på nytt skulle besöka denna värld, och då i andlig styrka och gudomlig härlighet.

142:7.4 (1603.5) Han förklarade därefter att ”idén om riket” inte var det bästa sättet att illustrera människans förhållande till Gud, att han använde sådana bildliga uttryck emedan det judiska folket väntade på riket och emedan Johannes hade predikat i det kommande rikets termer. Jesus sade: ”Människorna i en annan tidsålder kommer bättre att förstå rikets evangelium när det framförs i termer som uttrycker relationer inom familjen — när människan förstår religionen som läran om Guds faderskap och människans broderskap, sonskap med Gud.” Sedan föreläste Mästaren rätt detaljerat om den jordiska familjen som en illustration av den himmelska familjen och framförde igen livets två grundläggande lagar: det första budet om kärlek till fadern, familjens överhuvud, och det andra budet om ömsesidig kärlek mellan barnen, att älska din broder som dig själv. Sedan förklarade han att en sådan broderlig tillgivenhet ofelbart manifesterar sig i osjälviskt och kärleksfullt socialt tjänande.

142:7.5 (1603.6) Efter detta följde den minnesvärda diskussionen om familjelivets grundläggande kännetecken och deras tillämpning på det förhållande som råder mellan Gud och människan. Jesus förklarade att en riktig familj grundar sig på följande sju fakta:

142:7.6 (1604.1) 1. *Tillvaron som ett faktum.* De relationer som finns i naturen och fenomenet med de dödligas likhet är nära förbundna i familjen: Barnen ärver vissa av sina föräldrars drag. Barnen har sitt ursprung i föräldrarna; personlighetstillvaron är beroende av en föräldrahandling. Förhållandet mellan far och barn finns inbyggt i hela naturen och genomsyrar alla levande existenser.

142:7.7 (1604.2) 2. *Trygghet och nöje*. För riktiga fäder är det ett stort nöje att sörja för sina barns behov. Många fäder nöjer sig inte med att endast tillgodose sina barns behov utan ombesörjer även gärna nöjen och njutning för dem.

142:7.8 (1604.3) 3. *Utbildning och träning*. Visa fäder planerar omsorgsfullt för utbildning och tillräcklig träning av sina söner och döttrar. När dessa är unga förbereds de för de större skyldigheterna senare i livet.

142:7.9 (1604.4) 4. *Disciplin och tyglande*. Framsynta fäder ombesörjer även nödvändig disciplin, vägledning, tillrättavisning och ibland tyglande av sina unga och omogna avkomlingar.

142:7.10 (1604.5) 5. *Kamratskap och lojalitet*. Den tillgivne fadern har ett nära och kärleksfullt förhållande till sina barn. Hans öra är alltid öppet för deras önsknings. Han är alltid redo att dela deras mödor och hjälpa dem över deras svårigheter. En far är supremt intresserad av sin avkomlings progressiva välfärd.

142:7.11 (1604.6) 6. *Kärlek och nåd*. En medlidsam far är färdig att förlåta. Fäder hyser inte hämndlystna minnestankar mot sina barn. Fäder är inte som domare, fiender eller fordringsägare. Verkliga familjer är uppbyggda på tolerans, tålamod och förlåtelse.

142:7.12 (1604.7) 7. *Omsorg om framtiden*. Jordiska fäder önskar lämna något i arv till sina söner. Familjen fortsätter från generation till generation. Döden endast avslutar en generation och anger början av

en annan. Döden avslutar ett individuellt liv men inte nödvändigtvis familjen.

142:7.13 (1604.8) I timmar diskuterade Mästaren hur man tillämpar dessa familjelivets grunddrag till människans, jordebarnets, relationer till Gud, Paradisfadern. Detta var hans avslutning: ”Hela detta sonens förhållande till Fadern känner jag till fulländning, ty allt det som ni i den eviga framtiden måste uppnå av sonskap har jag nu redan uppnått. Människosonen är beredd att stiga upp till Faderns högra sida, så att vägen i mig nu är ännu bredare för er alla att se Gud och, innan ni har avslutat ert ärorika framåtskridande, bli fullkomliga, liksom er Fader i himlen är fullkomlig.”

142:7.14 (1604.9) När apostlarna hörde dessa häpnadsväckande ord kom de ihåg de uttalanden som Johannes hade gjord vid Jesu dop, och de kom också livligt ihåg denna upplevelse i samband med sin förkunnelse och undervisning efter Mästarens död och uppståndelse.

142:7.15

(1604.10) Jesus är en gudomlig Son, en son som den Universelle Fadern har fullt förtroende för. Han hade varit hos Fadern och förstod honom helt. Han hade nu levt sitt jordiska liv till Faderns fulla tillfredsställelse, och denna inkarnation i köttslig gestalt hade gjort det möjligt för honom att helt förstå människan. Jesus var en människa som hade uppnått fullkomning i mänskligt avseende. Han hade nått just en sådan fulländning som alla sanna troende är bestämda att uppnå i honom och genom honom. Jesus uppenbarade en fullkomlighetens Gud för människan och presenterade i sig själv en världarnas fulländade son för Gud.

142:7.16 (1605.1) Men fastän Jesus hade föreläst i flera timmar, var Tomas ännu inte nöjd, ty han sade: ”Men Mästare, vi tycker att Fadern i himlen inte alltid handskas vänligt och barmhärtigt med oss. Mången gång lider vi svårt på jorden, och inte alltid får vi svar på våra böner. Vari brister vår förmåga att förstå betydelsen av din undervisning?”

142:7.17 (1605.2) Jesus svarade: ”Tomas, Tomas, hur länge tar det innan du förvärvar förmågan att lyssna med andens öra? Hur länge dröjer det innan du inser att detta rike är ett andligt rike och att också min Fader är en andlig varelse? Förstår du inte att jag undervisar er som andliga barn i himlens andefamilj, vars fadersöverhuvud är en infinit och evig ande? Varför tillåter du mig inte att använda den jordiska familjen som en illustration för gudomliga relationer utan att så bokstavligt tillämpa min undervisning på materiella förhållanden? Kan ni inte i era sinnen särskilja rikets andliga realiteter från denna tidsålders materiella, sociala, ekonomiska och politiska problem? När jag talar andens språk, varför envisas ni med att översätta det jag menar till köttets språk bara för att jag dristar mig till att som illustrationer använda alldagliga och konkreta relationer? Mina barn, jag ber er innerligt sluta med att tillämpa undervisningen om andens rike på sådana eländiga situationer som slaveri, fattigdom, hus och jordområden eller på de materiella problem som gäller mänsklig jämlikhet och rättvisa. Dessa jordiska förhållanden angår denna världs människor, och medan de på ett sätt berör alla människor, har ni däremot kallats till att företräda mig i världen, precis som jag företräder min Fader. Ni är andliga ambassadörer för ett andligt rike, speciella representanter för Andefadern. Vid denna tid borde det vara

möjligt för mig att instruera er som fullvuxna män i anderiket. Måste jag alltid tala till er som barn? Skall ni aldrig växa upp i andeuppfattning? Likväl, älskar jag er och skall ha tålamod med er ända till slutet av vår samvaro i köttslig gestalt. Och även därefter skall min ande gå före er ut till hela världen.”

8. I södra Judeen

142:8.1 (1605.3) I slutet av april hade oppositionen mot Jesus bland fariséerna och sadducéerna blivit så uttalad att Mästaren och hans apostlar beslöt att för en tid lämna Jerusalem och bege sig söderut för att arbeta i Betlehem och Hebron. Hela maj månad användes för personligt arbete i dessa städer och bland folket i de omgivande byarna. Inga offentliga predikningar hölls under denna tur, utan de gjorde endast besök från hus till hus. En del av denna tid, medan apostlarna undervisade i evangeliet och vårdade de sjuka, tillbringade Jesus och Abner i Engedi, där de besökte nasirkolonin. Johannes Döparen hade gått ut från denna plats, och Abner hade varit ledare för denna grupp. Många medlemmar av nasirbrödrskapet började tro på Jesus, men flertalet av dessa asketiska och excentriska män vägrade att acceptera honom som en lärare sänd från himlen emedan han inte förkunnade fasta och andra former av självförsakelse.

142:8.2 (1605.4) Folket som levde i denna trakt visste inte att Jesus var född i Betlehem. De antog alltid att Mästaren var född i Nasaret, vilket även det stora flertalet av hans lärjungar gjorde, men de tolv kände till det verkliga förhållandet.

142:8.3 (1605.5) Denna vistelse i södra Judéen var en vilsam och fruktbar period av arbete; många själar anslöts till riket. I början av juni hade agitationen mot Jesus i Jerusalem lugnat ned sig så pass att Mästaren och apostlarna återvände dit för att undervisa och trösta de troende.

142:8.4 (1606.1) Fastän Jesus och apostlarna tillbringade hela juni månad i eller nära Jerusalem undervisade de inte offentligt under denna period. De bodde mestadels i tält, som de satte upp i en skuggig park, eller trädgård, som på den tiden kallades Getsemane. Denna park låg på Olivbergets västra sluttning, inte långt från bäcken Kidron. Sabbatsveckosluten tillbringade de vanligen tillsammans med Lasaros och hans systrar i Betania. Endast vid ett fåtal tillfällen trädde Jesus innanför Jerusalems murar, men ett stort antal intresserade sökare kom ut till Getsemane för att besöka honom. En fredagskväll vågade sig Nikodemos och en viss Josef från Arimataia ut för att träffa Jesus, men av rädsla vände de om fastän de redan stod framför ingången till Mästarens tält. Naturligtvis insåg de inte att Jesus visste allt om deras förehavanden.

142:8.5 (1606.2) När judarnas styresmän hörde att Jesus hade återvänt till Jerusalem gjorde de sig redo att arrestera honom. När de emellertid märkte att han inte predikade offentligt, slöt de sig till att han hade blivit skrämmd av deras tidigare agitation och beslöt att låta honom fortsätta att undervisa på detta privata sätt utan att vidare antasta honom. Sålunda fortsatte allt lugnt till de sista dagarna i juni, då en viss Simon som var medlem av judarnas råd, offentligt anslöt sig till Jesu förkunnelse efter att ha så förklarat sig inför judarnas styresmän. Omedelbart kom en ny agitation igång för att arrestera

Jesus, och den blev så stark att Mästaren beslöt att dra sig tillbaka till städerna i Samarien och Dekapolis.

Urantiaboken

<< [Kapitel 142](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 144](#) >>

Kapitel 143

På väg genom Samarien

143:0.1 (1607.1) PÅ GRUND AV den tilltagande motsättningen från judarnas religiösa styresmän gav sig Jesus och de tolv iväg från Jerusalem i slutet av juni år 27 e.Kr., sedan de först hade sänt sina tält och sina få personliga tillhörigheter att förvaras i Lasaros hem i Betania. På vägen norrut mot Samarien stannade de över sabbaten i Betel. Här predikade de i flera dagar för människor som kom från Gofna och Efraim. En grupp invånare från Arimataia och Tamna kom över för att be Jesus besöka deras byar. Mästaren och hans apostlar tillbringade över två veckor med att undervisa judarna och samarierna i denna trakt, och många kom ända från Antipatris för att höra den goda nyheten om Guds rike.

143:0.2 (1607.2) Folket i södra Samarien lyssnade gärna till Jesus, och apostlarna lyckades, med undantag för Judas Iskariot, övervinna mycket av sina fördomar mot samarierna. Det var mycket svårt för Judas att älska dessa samarier. Sista veckan i juli gjorde sig Jesus och hans medarbetare redo för avfärd till de nya grekiska städerna Fasaelis och Arkelais nära Jordanfloden.

1. Förkunnelsen i Arkelais

143:1.1 (1607.3) Den första hälften av augusti månad hade apostlasällskapet sitt högkvarter i de grekiska städerna Arkelais och Fasaelis, där de fick sin första erfarenhet av att predika för samlingar av nästan uteslutande icke-judar — greker, romare och syrier — ty få judar bodde i dessa två grekiska städer. Vid kontakten med dess romerska medborgare stötte apostlarna på nya svårigheter med att förkunna budskapet om det kommande riket, och de mötte nya invändningar mot Jesu förkunnelse. Vid ett av de många kvällsmöten som Jesus höll med sina apostlar, lyssnade han uppmärksamt till dessa invändningar mot rikets evangelium när de tolv berättade vad de hade erfarit i sina personliga kontakter med människor.

143:1.2 (1607.4) En fråga som Filippus ställde var typisk för deras svårigheter. Filippus sade: ”Mästare, dessa greker och romare tar lätt på vårt budskap och säger att sådana läror lämpar sig endast för veklingar och slavar. De hävdar att hedningarnas religion är överlägsen vår förkunnelse, emedan den inspirerar människan att skaffa sig en stark, fast och energisk karaktär. De påstår att vi vill

omvända alla människor till svaga oduglingar som passivt underkastar sig allt och som snart skulle försvinna från jordens yta. De gillar dig, Mästare, och de medger gärna att din förkunnelse är himmelsk och idealisk, men de tar oss inte på allvar. De hävdar att din religion inte är för denna värld, att människor inte kan leva så som du lär. Och Mästare, vad skall vi nu säga till dessa hedningar?”

143:1.3 (1607.5) Efter det att Jesus hade hört liknande invändningar mot rikets evangelium framföras av Tomas, Natanael, Simon Seloten och Matteus sade han till de tolv:

143:1.4 (1608.1) ”Jag har kommit till denna värld för att göra min Faders vilja och för hela människosläktet uppenbara hans kärleksfulla karaktär. Det, mina bröder, är min mission. Och just det tänker jag göra, oberoende av hur judar eller icke-judar i denna generation eller någon annan generation missförstår min undervisning. Men förbise inte det faktum att även i gudomlig kärlek förekommer sträng disciplin. En fars kärlek till sin son tvingar honom ofta att begränsa sin tanklösa avkomlings okloka handlingar. Barnet begriper inte alltid de kloka och kärleksfulla motiven till faderns tyglade disciplin. Men jag säger er att min Fader i Paradiset förvisst styr ett universum av universer med den fängslade kraften av sin kärlek. Kärleken är den största av alla anderealiteter. Sanningen är en befriande uppenbarelse, men kärleken är den suprema relationen. Och oberoende av vilka tabbar era medmänniskor gör vid förvaltningen av dagens värld, i en kommande tidsålder skall evangeliet jag förkunnar för er styra själva denna värld. Det slutliga målet för det mänskliga framåtskridandet är vörnadsfullt erkännande av Guds faderskap och kärleksfullt förverkligande av människornas broderskap.

143:1.5 (1608.2) ”Men vem sade er att mitt evangelium var avsett endast för slavar och veklingar? Liknar ni, mina utvalda apostlar, veklingar? Såg Johannes ut som en vekling? Tycker ni att jag ser ut att vara förslavad av rädsla? Det är sant att evangeliet predikas för denna generations fattiga och förtryckta. Religionerna i denna värld har försummat de fattiga, men min Fader ser inte till person.

Dessutom är dagens fattiga de första som hörsammar maningen till omvändelse och till att acceptera sonskapet. Rikets evangelium skall förkunnas för alla människor — judar och icke-judar, greker och romare, rika och fattiga, fria och slavar — och likvärdigt för ung och gammal, man och kvinna.

143:1.6 (1608.3) ”Fastän min Fader är kärlekens Gud och finner behag i att visa barmhärtighet, skall ni inte tillägna er uppfattningen att rikets tjänande kommer att vara enformigt och lätt. Uppstigningen till Paradiset är ett supremt äventyr under all tid, ett strävsamt uppnående av evigheten. Tjänandet av riket på jorden kommer att kräva all den modiga manlighet som ni och era medarbetare kan uppbåda. Många av er kommer att dödas för er lojalitet till detta rikes evangelium. Det är lätt att dö i stridslinjen vid en fysisk drabbning när modet stärks av närvaron av ens kämpande kamrater, men det kräver en högre och djupare form av mänskligt mod och hängivelse att lugnt och helt ensam lägga ned sitt liv för kärleken till en sanning innesluten i ens dödliga hjärta.

143:1.7 (1608.4) ”Idag kan de klintrogna håna er för att ni predikar ett evangelium om att inte göra motstånd och att ni lever ett liv utan våld, men ni är de första frivilliga i den långa raden av dem som uppriktigt tror på detta rikes evangelium och som kommer att förvåna hela

mänskligheten med sin heroiska hängivelse för denna förkunnelse. Inga av denna världs arméer har någonsin visat större mod och tapperhet än vad ni och era trogna efterföljare kommer att visa när ni går ut till hela världen för att förkunna den goda nyheten — Guds faderskap och människornas broderskap. Köttets mod är den lägsta formen av tapperhet. Sinnets mod är en högre form av mänskligt mod, men det högsta och suprema modet utgörs av en orubblig lojalitet till de upplysta övertygelserna om djupgående andliga realiteter. Och ett sådant mod är hjältemodet hos den människa som känner Gud. Och ni är alla män som känner Gud; ni är sannerligen personliga medarbetare till Människosonen.”

143:1.8 (1608.5) Det här var inte allt vad Jesus sade vid detta tillfälle, men det är inledningen till hans anförande, och han fortsatte ännu länge med att utvidga och belysa detta uttalande. Det här var ett av de mest lidelsefulla anföranden som Jesus någonsin höll för de tolv. Sällan talade Mästaren med uppenbart starkt känslöengagemang till sina apostlar, men det här var ett av dessa få tillfällen då han talade med manifesterat allvar i förening med märkbar känsla.

143:1.9 (1609.1) Inverkan på apostlarnas offentliga förkunnelse och personliga verksamhet blev omedelbar. Från den dagen fick deras budskap en ny ton av mod över sig. De tolv fortfor att förvärva en säker och energisk framåtanda i det nya evangeliet om riket. Från denna dag framåt höll de inte länge så mycket på med att predika de negativa dygder och passiva föreskrifter som ingick i deras Mästares mångsidiga förkunnelse.

2. Lektion om självkontroll

143:2.1 (1609.2) Mästaren var ett fulländat exemplar av mänsklig självkontroll. När han skymfades, skymfade han inte, när han led uttalade han inga hot mot sina plågoandar, när han fördömdes av sina fiender svarade han endast med att överlämna sig till den himmelske Faderns rättfärdiga dom.

143:2.2 (1609.3) Vid ett av kvällsmötena frågade Andreas Jesus: ”Mästare, skall vi ägna oss åt självförsakelse såsom Johannes lärde, eller borde vi eftersträva självkontroll i enlighet med din undervisning? I vilket avseende skiljer sig din undervisning från det som Johannes lärde?” Jesus svarade: ”Johannes lärde er förvisso rättfärdighetens väg enligt sina faders upplysning och lagar, och det var självprovningens och självförsakelsens religion. Men jag kommer med ett nytt budskap om osjälviskhet och självbehärskning. Jag visar er livets väg så som min Fader i himlen har uppenbarat den för mig.

143:2.3 (1609.4) ”Sannerligen, sannerligen säger jag er: den som härskar över sitt eget jag är större än den som intar en stad. Självbehärskning är måttet på människans moraliska väsen och indikatorn på hennes andliga utveckling. Enligt den gamla ordningen fastade ni och bad böner. Som en av anden pånyttfödd ny varelse får ni lära er att tro och fröjdas. I Faderns rike skall ni bli nya varelser; allt det gamla skall dö bort. Se, jag visar er hur allting skall bli nytt. Och med er kärlek till varandra skall ni övertyga världen om att ni har gått från slaveri till frihet, från död till evigt liv.

143:2.4 (1609.5) ”På den gamla vägen försöker ni undertrycka, lyda och foga er efter levnadsreglerna. På den nya vägen *omvandlas* ni först av Sanningens Ande och stärks därmed i själen i ert inre av det ständiga andliga förnyandet av ert sinne, och så begåvas ni med förmågan att säkert och glädjefullt utföra Guds goda, välkomna och fullkomliga vilja. Glöm inte att det är er personliga tro på Guds oerhört storartade och värdefulla löften som garanterar er delaktighet i den gudomliga naturen. Sålunda blir ni, genom er tro och genom andens omvandling, i verkligheten Guds tempel, och hans ande bor verkligen inom er. Om anden således bor inom er är ni inte längre köttets slavar utan andens fria och frigjorda söner. Andens nya lag skänker er friheten att behärska er själva i stället för den gamla lagen som byggde på den rädsla som trældomen under den egna naturen medför och på det slaveri som självförsakelsen innebär.

143:2.5 (1609.6) ”Mången gång när ni har gjort något som är ont har ni velat tillskriva era handlingar den ondes inflytande, när ni i verkligheten endast har vilseletts av era egna naturliga benägenheter. Berättade inte profeten Jeremia redan för länge sedan för er att människohjärtat är falskt framför allt annat och ibland rentav förtvivlat ondskefullt? Hur lätt är det inte för er att råka ut för självbedrägeri och därmed falla offer för dumma och enfaldiga farhågor, mångahanda lustar, förslavande nöjen och njutningar, illvilja, avund och rentav hämndlystet hat!

143:2.6 (1610.1) ”Frälsningen sker genom andens nyskapelse och inte genom köttets egenrättfärdiga gärningar. Ni rättfärdigas genom tro och upptas i gemenskapen genom nåd, inte genom rädsla och självförsakelse av köttet, även om de Faderns barn som har fötts av

anden ständigt och alltid *behärskar* sitt jag och allt som ansluter sig till de köttsliga begären. När ni vet att tron har frälst er har ni verklig frid med Gud. Och alla som följer denna väg av himmelsk frid är bestämda att helgas åt den evinnerliga tjänst som den evige Gudens ständigt avancerande söner utför. Hädanefter är det inte en plikt utan snarare ert höga privilegium att rena ert sinne och er kropp från allt ont, samtidigt som ni söker fulländning i kärlek till Gud.

143:2.7 (1610.2) ”Ert sonskap har sin grund i tron, och ni skall förbli oberörda av rädsla. Er glädje föds av er tillit till det gudomliga ordet, och ni skall därför inte förledas till att tvivla på att Faderns kärlek och barmhärtighet är verkliga. Det som leder människor till sann och äkta omvändelse är själva godheten hos Gud. Hemligheten med att ni har kontroll över er själva hänger samman med att ni tror på er inneboende ande, som alltid verkar genom kärlek. Inte ens denna frälsande tro har ni av er själva; också den är en gåva från Gud. Och om ni är barn av denna levande tro är ni inte längre jagets fjättrade slavar utan segerrika mästare över er själva, befriade söner till Gud.

143:2.8 (1610.3) ”Om ni således, mina barn, är födda av anden är ni för evigt befriade från den självmedvetna bundenheten i ett liv av självförsakelse och bevakning av köttets begär, och ni överförs till andens glädjefulla rike, varifrån ni spontant bär fram andens frukter i ert dagliga liv; och andens frukter är det väsentliga i den högsta typen av angenäm och förädlade självkontroll, rentav det högsta som de dödliga kan uppnå på jorden — sann självbehärskning.”

3. Avkoppling och omväxling

143:3.1 (1610.4) Vid denna tid utvecklades en väldig nerv- och känslospänning bland apostlarna och de lärjungar som var deras närmaste medarbetare. De hade knappast hunnit vänja sig vid att leva och arbeta tillsammans. De upplevde allt större svårigheter i att upprätthålla harmoniska relationer med Johannes lärjungar. Kontakten med icke-judarna och samarierna var en stor prövning för dessa judar. Förutom allt detta hade de yttranden som Jesus nyss fällt försvårat deras störda sinnestillstånd. Andreas var nästan utom sig. Han visste inte vad han skulle ta sig till, och därför gick han till Mästaren med sina problem och bryderier. Då Jesus hade hört apostlarnas ledare redogöra för sina svårigheter sade han: ”Andreas, man kan inte tala människor fria från deras bryderier när de blir så pass invecklade och när de berör så många personer med starka känslor. Jag kan inte göra det du ber mig om — jag vill inte ta del i dessa personliga svårigheter i umgänget mellan människor — men jag vill förena mig med er för att njuta av en tre dagars period av vila och omväxling. Gå till dina bröder och meddela dem att ni alla skall vandra upp tillsammans med mig på Sartababerget, där jag önskar vila i ett par dagar.

143:3.2 (1610.5) ”Gå nu till var och en av dina elva bröder och tala enskilt med dem och säg: ’Mästaren vill att vi går iväg för oss själva med honom för att vila och koppla av en tid. Eftersom vi alla nyligen har upplevt mycken oro i anden och stress i sinnet föreslår jag att ingenting nämns om våra prövningar och svårigheter under vår ledighet. Kan jag lita på att du samverkar med mig i denna sak?’ Närma dig på detta sätt enskilt och personligt var och en av dina bröder.” Andreas gjorde så som Mästaren hade instruerat honom.

143:3.3 (1611.1) Detta var en storartad händelse för var och en av dem att uppleva. De glömde aldrig den dag de vandrade upp för berget. Under hela färden sades knappt ett ord om deras svårigheter. När de hade nått bergstoppen bad Jesus dem sätta sig kring honom och sade: ”Mina bröder, ni måste alla lära er vilket värde vilan har och vilken effektivitet omväxlingen medför. Ni måste inse att den bästa metoden att lösa vissa invecklade problem är att för en tid glömma dem. När ni sedan återvänder uppfriskade från er vila eller andakt kan ni angripa era svårigheter med klarare huvud och stadigare hand, för att inte nämna ett mer beslutsamt hjärta. Dessutom finner ni mången gång att ert problem har minskat i sitt omfång och sina proportioner medan ni har vilat ert sinne och er kropp.”

143:3.4 (1611.2) Nästa dag gav Jesus var och en av de tolv ett diskussionsämne. Hela dagen ägnades åt ihågkomster och åt att tala om saker som inte hade anknytning till deras religiösa arbete. För ett ögonblick blev de chockerade när Jesus underlät att — med ord — tacka när han bröt brödet för deras måltid vid middagstiden. Detta var första gången de någonsin hade sett honom försumma sådana formaliteter.

143:3.5 (1611.3) När de gick upp för berget hade Andreas fullt av problem i sitt huvud. Johannes var grundligt förvirrad i sitt hjärta. Jakob var djupt bekymrad i sin själ. Matteus var hårt ansatt av penningbekymmer emedan de hade vistats bland icke-judar. Petrus var överansträngd och hade på sistone varit mer temperamentsfull än vanligt. Judas led av ett periodiskt anfall av överkänslighet och själviskhet. Simon hade ovanligt svårt i sina bemödanden med att göra sin patriotism förenlig med kärleken enligt människornas

broderskap. Filippos var allt mer förbryllad över hur saker och ting utvecklade sig. Natanael hade varit mindre skämtsam sedan de hade kommit i kontakt med de icke-judiska befolkningsgrupperna, och Tomas var mitt inne i en svår depressionsperiod. Endast tvillingarna var normala och obekymrade. Alla var de ytterst förbryllade över hur de skulle komma fredligt överens med Johannes lärjungar.

143:3.6 (1611.4) Den tredje dagen på väg ned från berget tillbaka till sitt läger hade en stor förändring kommit över dem. De hade gjort den viktiga upptäckten att många mänskliga bryderier i verkligheten inte existerar, att många pressande svårigheter skapas av överdriven rädsla och uppkommer av uppförstorade farhågor. De hade lärt sig att alla sådana bryderier bäst hanteras genom att de ges upp. Genom att bege sig bort hade de lämnat sådana problem att lösa sig själva.

143:3.7 (1611.5) Deras återkomst från denna ledighet markerade början till en tid av mycket förbättrade relationer med efterföljarna till Johannes. Många av de tolv blev verkligen uppsluppna när de såg hur allas sinnesstämning hade förändrats och märkte hur de hade befriats från den nervösa retligheten som följde av sina tre semesterdagar borta från livets rutinuppgifter. Det finns alltid en fara för att enformighet i kontakten mellan människor avsevärt mångfaldigar bryderier och förstorar svårigheter.

143:3.8 (1611.6) Det var inte många som trodde på evangeliet bland icke-judarna i de två grekiska städerna Arkelais och Fasaelis, men de tolv apostlarna fick en värdefull erfarenhet i detta deras första omfattande arbete bland uteslutande icke-judiska befolkningsgrupper. En måndagsmorgon vid mitten av månaden sade Jesus till Andreas:

”Vi beger oss till Samarien.” De gav sig genast på väg mot staden Sykar, nära Jakobs brunn.

4. Judarna och samarierna

143:4.1 (1612.1) I över sex hundra år hade judarna i Judéen och senare också judarna i Galiléen levt i fiendskap med samarierna. Denna illvilja mellan judarna och samarierna uppkom på följande sätt: Omkring sju hundra år f.Kr. hade Assyriens kung Sargon, då han kuvade en revolt i mellersta Palestina, fört bort i fångenskap över tjugofem tusen judar från det norra kungariket Israel och i deras ställe installerat nästan samma antal avkomlingar till kutiter, sefarviter och hamatiter. Senare sände Assurbanipal ytterligare andra grupper av kolonisationer att bosätta sig i Samarien.

143:4.2 (1612.2) Den religiösa fiendskapen mellan judarna och samarierna daterade sig från den tid då de förra återvände från den babyloniska fångenskapen och samarierna försökte förhindra återuppbyggandet av Jerusalem. Senare förtörnade de judarna genom att ge vänskaplig hjälp åt Alexanders arméer. För att återgälda samarieras vänskap gav Alexander dem tillåtelse att uppföra ett tempel på Gerissimberget, där de dyrkade Jahve och sina stamgudar samt förrättade offer i stort sett enligt den ordning som gällde för tempeltjänsten i Jerusalem. De fortsatte denna dyrkan åtminstone fram till mackabéertiden, då Johannes Hyrkanos förstörde deras tempel på Gerissimberget. När aposteln Filippus efter Jesu död

verkade bland samarierna höll han många möten på denna plats för samariernas forna tempel.

143:4.3 (1612.3) Motsättningarna mellan judarna och samarierna hade långa och historiska anor. Sedan Alexanders dagar hade de haft allt mindre att göra med varandra. De tolv apostlarna hade inget emot att predika i de grekiska och andra icke-judiska städerna i Dekapolis och Syrien, men det var en svår prövning av deras trohet mot Mästaren när han sade: ”Låt oss bege oss till Samarien.” Men under det år och mer som de hade tillbringat tillsammans med Jesus hade de utvecklat en form av personlig lojalitet, som översteg till och med deras tro på hans förkunnelse och deras fördomar mot samarierna.

5. Kvinnan från Sykar

143:5.1 (1612.4) När Mästaren och de tolv anlände till Jakobs brunn stannade Jesus vid brunnen, trött efter färden, medan Filippos tog med sig apostlarna för att hjälpa till med att skaffa mat och tält från Sykar, ty de hade för avsikt att för en tid stanna i denna trakt. Petrus och Sebedaios söner skulle ha stannat hos Jesus, men han bad dem gå med deras bröder och sade: ”Var inte rädda för min skull. Dessa samarier är vänskapliga, endast våra bröder, judarna, söker skada oss.” Klockan var närmare sex denna sommarkväll då Jesus satte sig ned vid brunnen för att invänta apostlarnas återkomst.

143:5.2 (1612.5) Vattnet i Jakobs brunn var inte lika mineralhaltigt som vattnet i de andra brunnarna i Sykar och värderades därför högt som dricksvatten. Jesus var törstig, men det fanns inget att hämta upp

vatten med från brunnen. Därför när en kvinna från Sykar kom upp med sin vattenkruka och skulle till att hämta upp vatten från brunnen sade Jesus till henne: ”Ge mig något att dricka.” Denna samarierkvinna visste av Jesu utseende och klädsel att han var jude, och av hans accent slöt hon sig till att han var en galileisk jude. Hon hette Nalda, och hon var en vacker varelse. Hon var mycket förvånad över att en jude på detta sätt tilltalade henne vid brunnen och bad om vatten, ty det ansågs på den tiden inte passande för en man med självrespekt att tilltala en kvinna offentligt, än mindre för en jude att samtala med en samarier. Nalda frågade därför Jesus: ”Hur kan du, som är jude, be mig, en samarierkvinna, om vatten?” Jesus svarade: ”Jag har förvisso bett dig om något att dricka, men om du blott kunde förstå skulle du be mig om en dryck av det levande vattnet.” Då sade Nalda: ”Men, herre, du har inget att hämta upp det med och brunnen är djup; varifrån får du då detta levande vatten? Är du större än vår fader Jakob som gav oss brunnen och själv drack ur den, liksom hans söner och hans boskap?”

143:5.3 (1613.1) Jesus svarade: ”Den som dricker av det här vattnet blir törstig igen, men den som dricker av den levande andens vatten skall aldrig mer törsta. Och detta levande vatten blir en uppfriskande källa i honom, med ett flöde som ger evigt liv.” Nalda sade då: ”Ge mig det vattnet, så att jag aldrig blir törstig och behöver gå hela vägen hit efter vatten. Dessutom, vadhelst en samarierkvinna kunde få av en så lovvärd jude vore ett nöje.”

143:5.4 (1613.2) Nalda visste inte hur hon skulle ta Jesu villighet att tala med henne. Hon såg i Mästarens ansikte dragen hos en oförvitlig och helig man, men hon misstog vänligheten för alldaglig förtrolighet

och missförstod hans bildiga uttryck för ett sätt att göra närmanden till henne. Hon var en kvinna med slapp moral och därför redo för ett öppet flörtande, då Jesus såg henne rakt i ögonen och med befallande röst sade: ”Kvinna, gå och hämta hit din äkta man.” Denna befallning fick Nalda att besinna sig. Hon såg att hon hade felbedömt Mästarens vänlighet. Hon insåg att hon hade misstolkat hans sätt att tala. Hon blev skrämmd. Hon började inse att hon stod inför en ovanlig person, och famlande i sitt sinne efter ett lämpligt svar sade hon mycket förvirrad: ”Men, herre, jag kan inte hämta min äkta man, ty jag har ingen äkta man.” Då sade Jesus: ”Det är sant som du säger, ty fastän du en gång må ha haft en äkta man är den som du nu lever med inte din äkta man. Det vore bättre om du slutade att leka med mina ord och sökte det levande vatten som jag denna dag har erbjudit dig.”

143:5.5 (1613.3) Nalda var nu igen sansad och hennes bättre jag hade vaknat. Hon var inte en omoralisk kvinna helt av eget val. Hon hade obarmhärtigt och orättvist kastats ut av sin äkta man och svårt trängd samtyckt till att leva med en viss grek som hans hustru men utan äktenskap. Nalda kände sig nu mycket skamsen för att hon hade talat så tanklöst till Jesus, och hon vände sig högst ångerfullt till Mästaren och sade: ”Min Herre, jag ångrar mitt sätt att tala till dig, ty jag inser att du är en helig man eller måhända en profet.” Hon stod just i beråd att söka direkt och personlig hjälp av Mästaren, då hon gjorde vad så många före och efter henne har gjort — undvek frågan om personlig frälsning genom att övergå till en diskussion om teologi och filosofi. Hon vände snabbt samtalet från sina egna behov till en teologisk tvistefråga. Pekande mot Gerissimberget fortsatte hon: ”Våra fäder har tillbett Gud på det här berget, men *ni* säger att platsen där man

skall tillbe honom är i Jerusalem. Vilken är då den rätta platsen att tillbe Gud?”

143:5.6 (1613.4) Jesus insåg att kvinnans själ försökte undvika direkt och utforskande kontakt med sin Skapare, men han såg också att det i hennes själ fanns en längtan att lära känna en bättre väg i livet. När allt kommer omkring fanns det i Naldas hjärta en verklig törst efter det levande vattnet. Därför behandlade han henne med tålamod och sade: ”Kvinna, låt mig säga dig att den dag snart kommer då det varken är på det här berget eller i Jerusalem som ni skall tillbe Fadern. Men nu tillber ni vad ni inte vet eller känner, en blandning av många hedniska gudars religion och främlingars filosofier. Judarna vet åtminstone vem de tillber. De har avlägsnat all förvirring genom att koncentrera all sin dyrkan till en enda Gud, Jahve. Men du borde tro mig när jag säger att den tid snart är inne — ja den är redan här — då alla sanna gudstillbedjare skall tillbe Fadern i ande och sanning, ty det är just sådana tillbedjare som Fadern söker. Gud är ande, och de som tillber honom måste tillbe i ande och sanning. Din frälsning kommer inte av att du vet hur eller var andra borde tillbe, utan av att du i ditt eget hjärta tar emot detta levande vatten som jag även nu erbjuder dig.”

143:5.7 (1614.1) Men Nalda ville göra ytterligare ett försök att undvika en diskussion om den pinsamma fråga som gällde hennes personliga liv på jorden och hennes själs ställning inför Gud. Än en gång tog hon sin tillflykt till frågor om religion i allmänhet och sade: ”Ja jag vet, herre, att Johannes har predikat om att Omvändaren skall komma, han som skall kallas Befriaren, och att när han kommer skall han förklara

allt för oss” — och Jesus avbröt Nalda och sade med överraskande förvissning: ”Jag som talar till dig är han.”

143:5.8 (1614.2) Detta var det första direkta, uttryckliga och ohöljda uttalande om sin gudomliga natur och sitt gudomliga sonskap som Jesus gjorde på jorden, och det riktades till en kvinna, en samaritkvinna, och en kvinna som i människornas ögon fram till denna stund hade haft ett tvivelaktigt anseende, men en kvinna som det gudomliga ögat såg att det hade syndats mot mer än vad hon hade syndat av egen önskan, och som *nu* var en människosjäl som önskade frälsning, önskade det uppriktigt och helhjärtat, och det var tillräckligt.

143:5.9 (1614.3) Just då Nalda skulle ge uttryck åt sin verkliga och personliga längtan efter något bättre och efter ett ädlare levnadssätt, just då hon var redo att uttrycka sitt hjärtas verkliga önskan, återvände de tolv apostlarna från Sykar, och då de stötte på denna scen där Jesus talade så förtroligt med denna kvinna — denna samaritkvinna, och ensam — blev de mer än förvånade. De ställde snabbt ifrån sig sina förnödenheter och drog sig tillbaka utan att någon vågade förebrå honom, medan Jesus sade till Nalda: ”Kvinna, gå din väg, Gud har förlåtit dig. Hädanefter skall du leva ett nytt liv. Du har fått det levande vattnet, och en ny glädje skall flöda fram i din själ och du skall bli en dotter till den Högste.” Kvinnan som såg apostlarnas ogillande, lämnade sitt vattenkrus och flydde in till staden.

143:5.10 (1614.4) När hon kom in i staden kungjorde hon för alla som hon mötte: ”Gå ut till Jakobs brunn, och gå snabbt, ty där får ni se en man som har sagt mig allt som jag har gjort. Kan han vara Omvändaren?” Innan solen gick ned hade en stor folkmassa samlats

vid Jakobs brunn för att höra Jesus. Mästaren talade till dem mer om livets vatten, gåvan från anden i människans inre.

143:5.11 (1614.5) Apostlarna upphörde aldrig att chockeras av att Jesus var villig att tala med kvinnor, kvinnor med tvivelaktig karaktär, rentav omoraliska kvinnor. Det var mycket svårt för Jesus att lära sina apostlar att kvinnor, även så kallade omoraliska kvinnor, har en själ som kan välja Gud till sin Fader och därmed bli Guds döttrar och kandidater för det eviga livet. Ännu nitton århundraden senare visar mången samma ovillighet att fatta Mästarens förkunnelse. Även den kristna religionen har ihärdigt byggts upp kring sakförhållandet om Kristi död istället för sanningen om hans liv. Världen borde befatta sig mer med hans lyckliga och gudsuppenbarande liv än med hans tragiska och sorgliga död.

143:5.12 (1614.6) Nästa dag berättade Nalda hela denna historia för aposteln Johannes, men han avslöjade den aldrig helt för de andra apostlarna, och Jesus beskrev den aldrig i detalj för de tolv.

143:5.13 (1615.1) Nalda berättade för Johannes att Jesus hade sagt henne ”allt som hon hade gjort”. Johannes ville mången gång fråga Jesus om detta samtal med Nalda, men han gjorde det aldrig. Jesus hade sagt henne endast en sak om henne själv, men hans blick in i hennes ögon och det sätt på vilket han behandlade henne hade fört upp i hennes sinne för ett ögonblick hela hennes brokiga liv som en panoramaöverblick, så att hon associerade hela denna självuppenbarelse av sitt gångna liv med Mästarens blick och ord. Jesus sade henne aldrig att hon hade haft fem män. Hon hade levt med fyra olika män efter det att hennes äkta man hade kastat ut henne, och detta, tillsammans med hela hennes förflutna kom så

livfullt upp i hennes sinne den stund då hon insåg att Jesus var en gudsman, att hon senare upprepade för Johannes att Jesus verkligen hade sagt henne allt om henne själv.

6. Den samariska väckelsen

143:6.1 (1615.2) På kvällen, då Nalda drog ut folkmassan från Sykar för att se Jesus, hade de tolv nyss återvänt med mat och enträget bad Jesus att äta med dem i stället för att tala till folket, ty de hade varit utan mat hela dagen och var hungriga. Men Jesus visste att mörkret snart skulle falla över dem. Därför framhärdade han i sin beslutsamhet att tala till människorna innan han sände iväg dem. När Andreas försökte övertala honom att äta en bit innan han talade till folksamlingen sade Jesus: ”Jag har mat att äta som ni inte känner till.” När apostlarna hörde detta sade de till varandra: ”Har någon kommit med mat till honom? Kan det vara så att kvinnan gav honom mat såväl som dryck?” När Jesus hörde dem tala med varandra, innan han talade till folket, steg han åt sidan och sade till de tolv: ”Min mat är att göra Hans vilja som har sänt mig och att fullborda Hans verk. Ni borde inte längre säga att det är så och så lång tid till skörden. Se dessa människor som kommer ut från en samarisk stad för att höra oss; jag säger er att fälten redan har vitnat till skörd. Den som skördar får sin lön och bärgar denna gröda till evigt liv. Därför kan de som har sått och de som skördar glädja sig tillsammans. För häri är ordstävets sant: ’En sår och en annan skördar’. Jag sänder er nu att skörda där ni inte har behövt arbeta; andra har arbetat, och ni skall snart ta upp

deras arbete.” Detta sade han med avseende på Johannes Döparens förkunnelse.

143:6.2 (1615.3) Jesus och apostlarna gick in till Sykar och predikade i två dagar innan de slog upp sitt läger på Gerissimberget. Många av dem som bodde i Sykar trodde på evangeliet och bad om att bli döpta, men Jesu apostlar döpte ännu inte.

143:6.3 (1615.4) Den första kvällen i lägret på Gerissimberget väntade sig apostlarna att Jesus skulle tillrättavisa dem för deras inställning till kvinnan vid Jakobs brunn, men han sade inget om den saken. I stället höll han för dem det minnesvärda talet om ”De realiteter som är centrala i Guds rike.” I varje religion är det mycket lätt att låta värden bli illa avvägda och att låta fakta inta sanningens plats i den egna teologin. Korsets faktum blev själva centrum i den senare uppkomna kristendomen; men det är inte den centrala sanningen i den religion som kan härledas från Jesu liv och förkunnelse.

143:6.4 (1615.5) Temat för Jesu undervisning på Gerissimberget var att han vill att alla människor skall se Gud som sin Fader och vän precis som han (Jesus) är en broder och vän. Om och om igen inpräntade han hos dem att kärleken är den förnämsta relationen i världen — i universum — precis så som sanningen är det förnämsta uttrycket för iakttagelsen av dessa gudomliga relationer.

143:6.5 (1616.1) Jesus tillkännagav sig så fullständigt för samarierna, därför att han tryggt kunde göra det och därför att han visste att han inte på nytt skulle besöka hjärtat av Samarien för att förkunna rikets evangelium.

143:6.6 (1616.2) Jesus och de tolv slog läger på Gerissimberget till slutet av augusti. Under dagarna predikade de om rikets goda nyhet

— Guds faderskap — för samarierna i städerna och tillbringade kvällarna i lägret. Det arbete som Jesus och de tolv utförde i dessa samariska städer vann många själar för riket och gjorde mycket för att bereda vägen för det storartade arbete som Filippus utförde i dessa trakter efter Jesu död och uppståndelse, efter att apostlarna hade skingrats till jordens alla hörn av den bittra förföljelsen av de troende i Jerusalem.

7. Lärdomar om bön och gudsdyrkan

143:7.1 (1616.3) Under kvällsmötena på Gerissimberget lärde Jesus ut många stora sanningar, och i synnerhet betonade han följande:

143:7.2 (1616.4) Sann religion är en enskild själs aktivitet i dess medvetna relationer med Skaparen. Organiserad religion är människans försök att *socialt anpassa* de enskilda religionsutövarnas gudsdyrkan.

143:7.3 (1616.5) Gudsdyrkan — kontemplation av det andliga — måste alternera med tjänande, kontakt med den materiella verkligheten. Arbete borde alternera med avkoppling. Religion borde balanseras av humor. Djupsinnig filosofi borde avlösas av rytmisk poesi. Livets påfrestning — den spänning som personligheten utsätts för i tiden — borde lösas av vilsamheten i gudsdyrkan. De känslor av osäkerhet som uppkommer av rädslan för personlighetens isolering i universum borde motverkas av att man i tro begrundar Fadern och försöker förstå den Supreme.

143:7.4 (1616.6) Bönen är avsedd att göra människan mindre tänkande men mer *inseende*. Den är inte avsedd att öka kunskapen utan snarare att vidga insikten.

143:7.5 (1616.7) Gudsdyrkan är avsedd att ge en föraning om det bättre framtida livet och att sedan återspegla dessa nya andliga betydelser tillbaka till det nuvarande livet. Bön är andligen upprätthållande, men dyrkan är gudomligt skapande.

143:7.6 (1616.8) Gudsdyrkan är det förfarande med vilket man ser till den *Ende* för inspiration att tjäna de *många*. Gudsdyrkan är den måttstock som mäter omfattningen av själens lösgörelse från det materiella universumet och dess samtidiga och trygga anknytning till de andliga realiteterna i hela skapelsen.

143:7.7 (1616.9) Bön är självpåminnande — sublimt tänkande. Dyrkan är självförglömmande — supertänkande. Dyrkan är uppmärksamhet utan ansträngning, sann och idealisk vila för själen, en form av vilsam andlig motion.

143:7.8 (1616.10) Gudsdyrkan är den verksamhet där en del identifierar sig med Helheten, den finite med den Infinite, sonen med Fadern, tiden på väg mot samklang med evigheten. Dyrkan är den verksamhet där sonen personligen kommunicerar med den gudomlige Fadern, där människans själ-ande intar uppfriskande, skapande, broderliga och romantiska inställningar.

143:7.9 (1616.11) Fastän apostlarna förstod endast några få av hans lärdomar i lägret, fanns det andra världar som förstod, och andra

generationer på jorden kommer att förstå.

Urantiaboken

<< [Kapitel 143](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 145](#) >>

Kapitel 144

I Gilboa och Dekapolis

144:0.1 (1617.1) SEPTEMBER och oktober tillbringades i tillbakadragenhet i ett avskilt läger på sluttningarna av Gilboaberget. September månad vistades Jesus här ensam med sina apostlar, undervisande och instruerande dem i rikets sanningar.

144:0.2 (1617.2) Det fanns ett antal orsaker till att Jesus och apostlarna vid denna tid befann sig i avskildhet i gränslandet mellan Samarien och Dekapolis. De religiösa styresmännen i Jerusalem var mycket fientligt inställda. Herodes Antipas höll fortfarande Johannes i fängelse och vågade varken frige eller avrätta honom, samtidigt som han alltjämt misstänkte att Johannes och Jesus på något sätt var förbundna med varandra. Dessa förhållanden gjorde det oklokt att göra upp planer för ett mycket synligt arbete vare sig i Judéen eller i

Galiléen. Det fanns också en tredje orsak: den långsamt tilltagande spänningen mellan ledarna för Johannes lärjungar och Jesu apostlar, en spänning som blev värre med det ökande antalet troende.

144:0.3 (1617.3) Jesus visste att tiden för det förberedande arbetet med att undervisa och predika var så gott som över, att nästa skede innebar början till hans allomfattande och avgörande bemödande under jordelivet, och han ville inte att lanserandet av detta åtagande på något sätt skulle vara vare sig prövande eller pinsamt för Johannes Döparen. Jesus hade därför beslutat tillbringa någon tid i tillbakadragenhet med att öva sina apostlar och att sedan utföra något lågmält arbete i städerna i Dekapolis tills Johannes antingen blev avrättad eller frigiven, i vilket fall han kunde förena sig med dem i en gemensam strävan.

1. Lägret vid Gilboa

144:1.1 (1617.4) Med tiden blev de tolv mer tillgivna Jesus och allt mer hängivna rikets arbete. Deras tillgivenhet var till stor del en fråga om personlig lojalitet. De fattade inte hans mångsidiga undervisning. De förstod inte helt Jesu natur eller vikten av hans utgivning på jorden.

144:1.2 (1617.5) Jesus gjorde klart för sina apostlar att de befann sig i avskildhet av tre orsaker:

144:1.3 (1617.6) 1. För att stärka deras förståelse av och tro på rikets evangelium.

144:1.4 (1617.7) 2. För att låta motståndet mot deras arbete både i Judéen och i Galiléen lugna ned sig.

144:1.5 (1617.8) 3. För att invänta Johannes Döparens öde.

144:1.6 (1617.9) Medan de vistades på Gilboa berättade Jesus för de tolv mycket om sitt liv i unga år och om sina upplevelser på Hermonberget. Han avslöjade också något om vad som hände i bergskullarna under de fyrtio dagarna genast efter hans dop, och han ålade dem direkt att inte berätta för någon människa om dessa upplevelser förrän efter det att han hade återvänt till Fadern.

144:1.7 (1618.1) Under dessa veckor i september vilade de, umgicks och berättade om sina erfarenheter sedan Jesus först kallade dem till tjänst, och försökte allvarligt koordinera det som Mästaren dittills hade lärt dem. I någon mån anade de alla att detta var deras sista möjlighet till en längre vila. De insåg att deras nästa offentliga framträdande i antingen Judéen eller Galiléen skulle markera början till den slutliga kungörelsen av det kommande riket, men de hade föga eller ingen definitiv uppfattning om vad detta rike skulle vara när det kom. Johannes och Andreas trodde att riket redan hade kommit; Petrus och Jakob trodde att det ännu var på väg. Natanael och Tomas ärligt erkände att de var förbryllade. Matteus, Filippos och Simon Seloten var osäkra och förvirrade. Tvillingarna var saligen omedvetna om kontroversen, och Judas Iskariot var tystlåten och tog ingen ställning.

144:1.8 (1618.2) En stor del av denna tid var Jesus för sig själv på berget nära lägret. Ibland tog han Petrus, Jakob eller Johannes med sig, men oftare gick han iväg ensam för att be eller kommunicera. Efter Jesu dop och de fyrtio dagarna på kullarna i Pereen är det knappast riktigt att kalla dessa perioder för bön då Jesus

kommunicerade med sin Fader, inte heller stämmer det att säga att Jesus dyrkade, men det är helt korrekt att kalla dessa tillfällen för Jesu personliga gemenskap med sin Fader.

144:1.9 (1618.3) Det centrala temat för diskussionerna under hela september månad var bön och gudsdyrkan. Efter att de hade diskuterat andakt och gudsdyrkan under några dagar höll Jesus slutligen sin minnesvärda föreläsning om bön som svar på Tomas begäran: ”Mästare, lär oss hur vi skall be.”

144:1.10 (1618.4) Johannes hade lärt sina lärjungar en bön, en bön om frälsning i det kommande riket. Fastän Jesus aldrig förbjöd sina efterföljare att använda Johannes bön, insåg apostlarna mycket tidigt att deras Mästare inte helt gillade bruket att yttra färdiga och formella böner. Det oaktat bad de troende ständigt om att bli undervisade i hur de skulle be. De tolv hade ett behov av att få veta vilken böneform Jesus kunde godkänna. Främst på grund av detta behov av någon enkel bön för det vanliga folket, samtyckte Jesus denna gång till att som svar på Tomas begäran lära dem en tankeväckande form av bön. Jesus höll denna lektion en eftermiddag under den tredje veckan då de vistades på Gilboaberget.

2. Föreläsningen om bön

144:2.1 (1618.5) ”Johannes lärde er visserligen en enkel form av bön: ’O Fader, rena oss från synd, visa oss din härlighet, uppenbara din kärlek och låt din ande helga våra hjärtan evinnerligen, amen.’ Han lärde er denna bön för att ni skulle ha något att lära folkskarorna. Han

menade inte att ni skulle använda en sådan färdig och formell anhängan för att uttrycka er egen själ i bön.

144:2.2 (1618.6) ”Bönen är helt ett personligt och spontant uttryck för själens inställning till anden. Bönen borde vara sonskapets gemenskap och uttrycka samhörighet. När bönen inges av anden leder den till samverkande andligt framåtskridande. Den idealiska bönen är en form av andlig gemenskap som leder till intelligent gudsdyrkan, andakt. Ett sant bedjande är en uppriktig inställning av att söka sig mot himlen för att uppnå upp sina ideal.

144:2.3 (1619.1) ”Bönen är själens andning, och den bör leda er till att vara ihärdiga i era försök att komma underfund med Faderns vilja. Om någon av er har en granne och går till honom mitt i natten och säger: ’Käre vän, låna mig tre bröd, ty en god vän som är på resa har kommit hem till mig och jag har ingenting att bjuda på’, och om grannen svarar: ’Lämna mig i fred; dörren är redan låst och jag och barnen har redan lagt oss. Därför kan jag inte stiga upp och ge dig bröd’, så framhärdat du och förklarar att din vän hungrar och att du inte har någon mat att bjuda på. Men jag säger er att även om din granne inte stiger upp och ger dig bröd för vänskaps skull, så gör han det därför att du är så enträgen, och han ger dig så många bröd som du behöver. Om således ihärdighet ger utdelning till och med då det gäller den dödliga människan, hur mycket mer skall inte er ihärdighet i anden ge er livets bröd från den himmelske Faderns givmilda händer. Därför säger jag er: Be, så skall ni få. Sök, så skall ni finna. Bulta, så skall dörren öppnas. Ty den som ber, han får, och den som söker, han finner, och för den som bultar skall frälsningens dörr öppnas.

144:2.4 (1619.2) ”Finns det någon far bland er som, om hans son i sitt oförstånd ber om något, skulle tveka att ge honom det som föräldravisheten föreskriver hellre än att uppfylla hans felaktiga begäran? Om barnet har behov av ett bröd, ger du honom en sten bara för att han i sitt oförstånd ber om det? Om din son har behov av en fisk, ger du honom en vattenorm bara för att den råkar komma upp i nätet med fisken och barnet i sin enfald ber om ormen? Om därför ni, som är dödliga och finita, kan besvara böner och förstår att ge goda och lämpliga gåvor åt era barn, hur mycket mer skall inte er himmelske Fader ge ande och därtill många andra välsignelser åt dem som ber honom? Människorna borde alltid be och inte bli modfälda.

144:2.5 (1619.3) ”Låt mig berätta för er en historia om en viss domare som bodde i en gudlös stad. Denne domare varken fruktade Gud eller tog hänsyn till om människor. I samma stad fanns en nödställd änka, och hon kom gång på gång till den orättvise domaren och sade: ’Skydda mig från min fiende.’ Till en början ville han inte lyssna till henne, men efter en tid tänkte han: ’Inte för att jag fruktar Gud eller tar hänsyn till människor, men då den där änkan inte slutar besvära mig skall jag försvara henne, så att hon inte pinar livet ur mig med sitt ideliga springande.’ Dessa historier berättar jag för att uppmuntra er att vara uthålliga i bönen, inte för att antyda att era böner skulle få den rättvise och rättfärdige Fadern i höjden att ändra sig. Ty er uthållighet är inte avsedd att vinna fördelar hos Gud utan att ändra er jordiska inställning och utvidga er själs förmåga till mottaglighet för anden.

144:2.6 (1619.4) ”Men när ni ber har ni så lite tro. Genuin tro förflyttar berg av materiella svårigheter, som kan tänkas stå i vägen för själens

expansion och det andliga framåtskridandet.”

3. Den troendes bön

144:3.1 (1619.5) Apostlarna var fortfarande inte nöjda; de ville att Jesus skulle ge dem en modellbön som de kunde lära de nya lärjungarna. Efter det att Jakob Sebedaios hade lyssnat till denna föreläsning om bön sade han: ”Bra så, Mästare, men vi önskar inte en böneformel så mycket för oss själva som för de nyare troende som så ofta ber oss: ’Lär oss hur vi på ett acceptabelt sätt skall be till Fadern i himlen.’”

144:3.2 (1619.6) När Jakob hade slutat tala sade Jesus: ”Om ni således fortfarande önskar en sådan bön, vill jag ge er en som jag lärde mina bröder och systrar i Nasaret”:

144:3.3 (1620.1) Fader vår som är in himmelen,

144:3.4 (1620.2) Helgat vare ditt namn,

144:3.5 (1620.3) Må ditt rike komma, må din vilja ske,

144:3.6 (1620.4) på jorden så som i himmelen.

144:3.7 (1620.5) Ge oss idag vårt bröd för morgondagen.

144:3.8 (1620.6) Uppfriska våra själar med livets vatten.

144:3.9 (1620.7) Och förlåt oss alla våra skulder,

144:3.10 (1620.8) liksom vi har förlåtit dem som står i skuld till oss.

144:3.11 (1620.9) Fräls oss från frestelsen, rädda oss från det onda.

144:3.12 (1620.10) Och gör oss allt mer lika fullkomliga som du är.

144:3.13

(1620.11) Det är inget märkligt med att apostlarna önskade att Jesus skulle lära dem en modellbön för de troende. Johannes Döparen hade lärt sina anhängare flera böner; alla stora lärare hade formulerat böner för sina elever. Judarnas religiösa lärare hade tjugofem eller trettio färdiga böner som de rabblade upp i synagogorna och även på gathörnen. Jesus tyckte särskilt illa om offentligt bedjande. Fram till denna tid hade apostlarna endast några få gånger hört honom be. De såg honom tillbringa hela nätter i bön eller andakt, och de var mycket nyfikna på att få veta sättet eller formen för hans böner. De yrkade faktiskt på att få veta vad de skulle svara folkmassorna när dessa bad om att bli undervisade om hur de skulle be, liksom Johannes hade undervisat sina lärjungar.

144:3.14

(1620.12) Jesus lärde de tolv att alltid be i hemlighet; att gå avsides för sig själva till naturens lugna omgivningar eller att gå in i sina rum och stänga dörren när de ägnade sig åt bön.

144:3.15

(1620.13) Efter Jesu död och uppstigning till Fadern blev det sed hos många troende att avsluta denna så kallade Herrens bön med tillägget "I Herrens, Jesu Kristi namn." Ännu senare gick två rader förlorade vid kopiering och bönen försågs med en extra mening som lydde: "Ty riket är ditt, och makten och härligheten, i evighet."

144:3.16

(1620.14) Jesus gav apostlarna bönen i kollektiv form, så som de hade bett den i hemmet i Nasaret. Han lärde aldrig ut någon formell personlig bön, endast böner för grupper, familjer eller större samlingar. Och han erbjöd sig aldrig frivilligt att göra det.

144:3.17

(1620.15) Jesus lärde att en effektiv bön måste vara:

144:3.18

(1620.16) 1. Osjälvisk — inte enbart för en själv.

144:3.19

(1620.17) 2. Troende — i enlighet med tron.

144:3.20

(1620.18) 3. Uppriktig — med ärligt hjärta.

144:3.21

(1620.19) 4. Intelligent — i enlighet med förståndet.

144:3.22

(1620.20) 5. Förtröstansfull — underställd Faderns allvisa vilja.

144:3.23

(1620.21) När Jesus tillbringade hela nätter på berget med att be var det främst för hans lärjungar, i synnerhet för de tolv. Mästaren bad mycket litet för sig själv, fastän han ägnade sig åt mycken gudsdyrkan i form av insiktsfull gemenskap med sin Paradisfader.

4. Mer om bön

144:4.1 (1620.22) I flera dagar efter föreläsningen om bön fortsatte apostlarna att ställa frågor till Mästaren om denna ytterst viktiga och andäktiga sed. Jesu undervisning för apostlarna under dessa dagar, beträffande bön och gudsdyrkan, kan sammanfattas och uttryckas enligt nutida språkbruk på följande sätt:

144:4.2 (1621.1) Det allvarliga och längtansfulla upprepandet av en anhållan, när en sådan bön är ett uppriktigt uttryck hos ett gudsbarn

och framförs i tro — oberoende av hur oklok eller hur omöjlig att direkt besvara den än är — undgår aldrig att vidga själens förmåga till andlig mottaglighet.

144:4.3 (1621.2) Kom ihåg vid all bön att sonskapet är en *gåva*. Inget barn har något att göra med *förtjänandet* av ställningen som son eller dotter. Det jordiska barnet blir till enligt sina föräldrars vilja. Så kommer ock gudsbarnet in i nådens värld och andens nya liv enligt den himmelske Faderns vilja. Därför måste himmelriket — det gudomliga sonskapet — *tas emot* som av ett litet barn. Ni förtjänar rättfärdigheten — progressiv karaktärsutveckling — men ni tar emot sonskapet av nåd och genom tro.

144:4.4 (1621.3) Bönen förde Jesus upp till hans själs supergemenskap med de Suprema Härskarna över universernas universum. Bönen leder jordens dödliga upp till den sanna gudsydkans gemenskap. Själens andliga förmåga till mottaglighet bestämmer mängden av de himmelska välsignelser vilka personligen kan tillägnas och medvetet inses som bönesvar.

144:4.5 (1621.4) Bönen och den därmed förbundna gudsydkan är ett sätt att lösgöra sig från livets dagliga rutin, från den materiella tillvarons enformiga slit. Det är en väg att närma sig ett andligt självförverkligande och en individualitet i den intellektuella och religiösa uppnåelsen.

144:4.6 (1621.5) Bönen är ett motgift mot skadlig introspektion. Åtminstone är bönen, så som Mästaren undervisade om den, en sådan välgörande omvårdnad av själen. Jesus använde sig konsekvent av det välgörande inflytandet av att be för sina medmänniskor. Jesus bad

vanligen i pluralis, inte i singularis. Endast vid de stora kriserna i sitt jordiska liv bad Jesus någonsin för sig själv.

144:4.7 (1621.6) Bönen är andelivets andning mitt i människorasernas materiella civilisation. Gudsdyrkan är frälsning för de dödligas nöjes- och njutningslystna generationer.

144:4.8 (1621.7) Liksom bönen kan liknas vid en uppladdning av själens andliga batterier, så kan gudsdyrkan jämföras med att tona in själen till att fånga upp universumutsändningarna från den Universelle Faderns infinita ande.

144:4.9 (1621.8) Bönen är barnets uppriktiga och längtansfulla blick mot sin ande-Fader; det är en psykologisk process för att byta ut människans vilja mot den gudomliga viljan. Bönen är en del av den gudomliga planen för att omforma det som är till det som borde vara.

144:4.10 (1621.9) En av orsakerna till varför Petrus, Jakob och Johannes, som så ofta åtföljde Jesus under hans långa nattliga andaktsstunder, aldrig hörde honom be, var därför att Mästaren så sällan uttryckte sina böner i talade ord. Praktiskt taget allt Jesu bedjande skedde i anden och i hjärtat — tyst.

144:4.11

(1621.10) Av alla apostlarna kom Petrus och Jakob närmast till att förstå Mästarens undervisning om bön och gudsdyrkan.

5. Andra typer av böner

144:5.1 (1621.11) Då och då under återstoden av Jesu vistelse på jorden gav han apostlarna kännedom om flera andra typer av böner, men han

gjorde det endast för att illustrera andra saker, och han instruerade dem att inte lära ut dessa ”liknelseböner” till folkmassorna. Många av dessa böner härstammade från andra bebodda planeter, men detta faktum avslöjade Jesus inte för de tolv. Bland dessa böner fanns följande:

144:5.2 (1622.1) Vår Fader, i vilken världarna i universum består,

144:5.3

(1622.2) Upphöjt vare ditt namn och ditt anseende höjt i all ära.

144:5.4 (1622.3) Din närvaro innesluter oss, och din härlighet manifesteras genom oss

144:5.5

(1622.4) Lika ofullkomligt som den i fullkomlighet framträder i höjden.

144:5.6 (1622.5) Giv oss denna dag ljusets livgivande krafter,

144:5.7

(1622.6) Och låt oss inte förirra oss in på vår fantasi onda avvägar,

144:5.8 (1622.7) Ty din är härligheten i vårt inre, den evinnerliga styrkan,

144:5.9

(1622.8) Och för oss, den eviga gåvan av din Sons infinita kärlek.

144:5.10 (1622.9) Sålunda, och för evigt sant.

* * *

144:5.12

(1622.10) Vår skapande Förälder som är i universums centrum,

144:5.13

(1622.11) Skänk oss ditt väsen och giv oss din karaktär.

144:5.14

(1622.12) Gör oss genom din nåd till dina söner och döttrar,

144:5.15

(1622.13) Och förhärliga ditt namn genom vår eviga
uppnåelse.

144:5.16

(1622.14) Giv din riktande och övervakande ande att leva och bo
inom oss,

144:5.17

(1622.15) Att vi må göra din vilja på denna sfär, så som
änglarna följer dina bud i ljuset.

144:5.18

(1622.16) Stöd oss denna dag på vår färd längs sanningens väg.

144:5.19

(1622.17) Befria oss från tröghet, ondska och all syndig
överträdelse.

144:5.20

(1622.18) Ha tålmod med oss, så som vi visar vänlighet mot
våra medmänniskor.

144:5.21

(1622.19) Utgjut din barmhärtighets ande i våra
varelsehärtan.

144:5.22

(1622.20) Led oss vid din egen hand, steg för steg, genom livets
osäkra labyrint.

144:5.23

(1622.21) Och när vår tid är ute, tag våra trogna andar i din
egen famn.

144:5.24

(1622.22) Dock, ske icke vår åstundan utan din vilja.

* * *

144:5.26

(1622.23) Vår fullkomlige och rättfärdige himmelske Fader,

144:5.27

(1622.24) Led och styr vår färd denna dag.

144:5.28

(1622.25) Helga våra steg och koordinera våra tankar.

144:5.29

(1622.26) Led oss alltid på de eviga framstegens vägar.

144:5.30

(1622.27) Fyll oss med visdom till full styrka

144:5.31

(1622.28) Och vitalisera oss med din oändliga energi.

144:5.32

(1622.29) Inspirera oss med det gudomliga medvetandet om

144:5.33

(1622.30) De serafiska härskarornas närvaro och ledning.

144:5.34

(1622.31) Led oss alltid uppåt längs ljusets stig;

144:5.35

(1622.32) Rättfärdiga oss helt på den stora domens dag.

144:5.36

(1622.33) Gör oss lika dig själv i evig härlighet

144:5.37

(1622.34) Och tag emot oss till din ändlösa tjänst i höjden.

* * *

144:5.39

(1622.35) Vår Fader som är i det fördolda,

144:5.40

(1622.36) Uppenbara för oss din heliga karaktär.

144:5.41

(1622.37) Låt dina barn på jorden denna dag

144:5.42

(1622.38) Se vägen, ljuset och sanningen.

144:5.43

(1622.39) Visa oss det eviga framåtskridandets väg

144:5.44

(1622.40) Och giv oss viljan att vandra längs den.

144:5.45

(1622.41) Etablera inom oss ditt gudomliga kungadöme

144:5.46

(1622.42) Och skänk oss därmed fullt herravälde över oss själva.

144:5.47

(1622.43) Låt oss inte förirra oss in på mörkrets och dödens stigar;

144:5.48

(1622.44) Led oss evinnerligen vid livets vatten.

144:5.49

(1622.45) Hör dessa våra böner för din egen skull;

144:5.50

(1622.46) Finn nöje i att göra oss allt mer lik dig själv.

144:5.51 (1623.1) När slutet kommer, för den gudomlige Sonens skull,

144:5.52

(1623.2) Tag emot oss i de eviga armarna

144:5.53 (1623.3) Dock, ske icke vår vilja utan din.

* * *

144:5.55 (1623.4) Strålande Fader och Moder, i en enda förälder förenade,

144:5.56

(1623.5) Trogna vill vi vara din gudomliga natur.

144:5.57 (1623.6) Leve ditt eget jag på nytt i oss och genom oss

144:5.58

(1623.7) Genom gåvan och utgivningen av din gudomliga
 ande,

144:5.59 (1623.8) Som sålunda återskapar dig ofullkomligt i denna sfär

144:5.60

(1623.9) Medan du fullkomligt och majestätiskt framträder i
 höjden.

144:5.61

(1623.10) Giv oss från dig dag för dag av broderskapets ljuva
omvårdnad

144:5.62

(1623.11) Och led oss stund för stund på det kärleksfulla
 tjänandets väg.

144:5.63

(1623.12) Ha ständigt och troget tålmod med oss,

144:5.64

(1623.13) Såsom även vi har tålmod med våra barn.

144:5.65

(1623.14) Giv oss den gudomliga visdom som gör allting väl

144:5.66

(1623.15) Och den oändliga kärlek som är nådig mot varje
 varelse.

144:5.67

(1623.16) Skänk oss ditt tålmod och din barmhärtighet,

144:5.68

(1623.17) Så att vår omsorg må omfatta de svaga i denna
 värld.

144:5.69

(1623.18) Och när vår levnadsbana är till ända, gör det till en ära
för ditt namn,

144:5.70

(1623.19) En glädje för din goda ande och en
tillfredsställelse för dem som har bistått vår själ.

144:5.71

(1623.20) Inte så som vi önskar, vår kärleksfulle Fader, men så
som du vill det evigt goda för dina dödliga barn.

144:5.72

(1623.21) Så må det vara.

* * *

144:5.74

(1623.22) Vårt all-trogna Ursprung och allsmåktiga Centrum,

144:5.75

(1623.23) Vördat och heligt vare din allnådige Sons namn.

144:5.76

(1623.24) Dina rikliga gåvor och dina välsignelser har kommit
oss till del,

144:5.77

(1623.25) Och så gett oss kraften att göra din vilja och följa
dina påbud.

144:5.78

(1623.26) Giv oss från stund till stund näringen från livets träd;

144:5.79

(1623.27) Uppfriska oss varje dag med det levande vattnet
från livets flod.

144:5.80

(1623.28) Steg för steg led oss ut från mörkret och in i det
gudomliga ljuset.

144:5.81

(1623.29) Förnya vårt sinne genom omvandlingen från anden
i vårt inre,

144:5.82

(1623.30) Och när den dödliges slut till sist når oss,

144:5.83

(1623.31) Tag oss till dig och sänd oss in i evigheten.

144:5.84

(1623.32) Krön oss med himmelska diadem av fruktbart
tjänande,

144:5.85

(1623.33) Och vi skall förhärliga Fadern, Sonen och det
Heliga Inflytandet.

144:5.86

(1623.34) Sålunda, ut över ett universum utan ände.

* * *

144:5.88

(1623.35) Vår Fader som bor på universums fördolda ställen,

144:5.89

(1623.36) Ärat vare ditt namn, vördad din nåd och högaktad
din dom.

144:5.90

(1623.37) Låt rättfärdighetens sol lysa över oss vid
middagshöjd,

144:5.91

(1623.38) Medan vi ber dig leda våra irrande steg i
skymningen.

144:5.92

(1623.39) Led oss vid handen längs de vägar du själv bestämmer

144:5.93

(1623.40) Och överge oss inte när stigen är svår och
stunderna mörka.

144:5.94

(1623.41) Glöm oss inte, såsom vi så ofta försummar och
glömmar dig.

144:5.95

(1623.42) Utan var barmhärtig och älska oss, såsom vi vill
älska dig.

144:5.96

(1623.43) Se ned till oss i vänlighet och förlåt oss i din nåd

144:5.97

(1623.44) Så som vi rätteligen förlåter dem som ansätter och
förorättar oss.

144:5.98 (1624.1) Må den majestätiske Sonens kärlek, tillgivenhet och
utgivning

144:5.99

(1624.2) Förläna oss evigt liv med din ändlösa
barmhärtighet och kärlek.

144:5.100

(1624.3) Må universernas Gud begåva oss med sin ande i fullt
mått;

144:5.101

(1624.4) Giv oss nåden att följa denna andes ledning.

144:5.102

(1624.5) Genom de tillgivna serafiska skarornas kärleksfulla
omvårdnad

144:5.103

(1624.6) Må Sonen föra och leda oss till tidsålderns slut.

144:5.104

(1624.7) Gör oss allt mer lik dig själv

144:5.105

(1624.8) Och när vårt slut kommer tag emot oss i Paradisets
eviga omfamning.

144:5.106

(1624.9) Sålunda, i den utgivne Sonens namn

144:5.107 (1624.10) Och till den Supreme Faderns ära och vördnad.

144:5.108

(1624.11) Fastän apostlarna inte hade lov att framföra dessa böneexempel i sin offentliga förkunnelse var alla dessa uppenbarelser till nytta för dem i deras personliga religiösa liv. Jesus använde dessa och andra bönemodeller som illustrationer i samband med den förtroliga undervisningen av de tolv, och speciellt tillstånd har getts för att kopiera dessa sju modellböner för denna framställning.

6. Konferens med Johannes apostlar

144:6.1 (1624.12) Omkring den första oktober var Filippos och några av hans medapostlar i en närbelägen by för att köpa mat när de mötte några av Johannes Döparens apostlar. Resultatet av detta tillfälliga möte på marknadsplatsen blev en tre veckors konferens i lägret vid Gilboa mellan Jesu apostlar och Johannes apostlar, ty Johannes hade i enlighet med Jesu förebild nyligen utnämnt tolv av sina ledare till att bli apostlar. Johannes hade gjort detta på uppmaning av Abner, ledaren för hans trogna anhängare. Jesus fanns på plats i lägret vid Gilboa under hela den första veckan av denna gemensamma konferens men höll sig borta de sista två veckorna.

144:6.2 (1624.13) Vid början av den andra veckan i denna månad hade Abner samlat alla sina medarbetare till lägret vid Gilboa och var färdig att börja överläggningarna med Jesu apostlar. I tre veckors tid

höll dessa tjugofyra män möten tre gånger om dagen sex dagar i veckan. Under den första veckan umgicks Jesus med dem mellan deras förmiddags-, eftermiddags- och kvällsmöten. De ville att Mästaren skulle delta i deras möten och leda deras gemensamma överläggningar, men han vägrade ståndaktigt att ta del i deras diskussioner fastän han samtyckte till att vid tre tillfällen tala till dem. Dessa Jesu tal till de tjugofyra handlade om sympati, samverkan och tolerans.

144:6.3 (1624.14) Andreas och Abner turades om att leda dessa gemensamma möten mellan de två apostlagrupperna. Dessa män hade många svårigheter att diskutera och talrika problem att lösa. Gång på gång tog de sina besvärligheter till Jesus, bara för att höra honom säga: ”Jag intresserar mig endast för era personliga och rent religiösa problem. Jag representerar Fadern för *individen*, inte för gruppen. Om ni har personliga svårigheter i ert förhållande till Gud, kom till mig så skall jag lyssna på er och ge er råd för att lösa era problem. Men när ni börjar koordinera divergerande mänskliga tolkningar av religiösa frågor och börjar anpassa religionen socialt, får ni lov att lösa alla sådana problem enligt era egna beslut. Trots det är min inställning alltid välvillig och intresserad, och när ni kommer fram till era slutsatser beträffande dessa frågor av icke-andlig betydelse, och om ni alla är överens, lovar jag på förhand mitt fulla godkännande och hjärtliga stöd. Och för att ni skall få vara ostörda i era överläggningar lämnar jag er nu i två veckor. Var inte oroliga för mig, för jag återvänder till er. Jag skall se till min Faders angelägenheter, ty vi har även andra världar än denna.”

144:6.4 (1625.1) Sedan Jesus hade sagt detta gick han utför bergssluttningen, och de såg honom inte under två hela veckor. De fick aldrig veta vart han gick eller vad han gjorde under dessa dagar. Det tog någon tid innan de tjugofyra kunde samla sig till att allvarligt överlägga om sina problem, så förvirrade var de av Mästarens frånvaro. Inom en vecka var de emellertid igen mitt uppe i sina diskussioner, och de kunde inte gå till Jesus för att be om hjälp.

144:6.5 (1625.2) Den första frågan som gruppen enades om var att ta i bruk den bön som Jesus nyss hade lärt dem. Man röstade enhälligt för att detta var den bön som båda gruppernas apostlar skulle lära de troende.

144:6.6 (1625.3) Därefter beslöt de att så länge Johannes levde, antingen fängslad eller fri, skulle båda grupperna om tolv apostlar fortsätta sitt arbete, och att gemensamma veckolånga möten skulle hållas var tredje månad på platser som man från tid till annan kom överens om.

144:6.7 (1625.4) Det mest allvarliga av alla deras problem var emellertid frågan om dopet. Deras svårigheter var desto större emedan Jesus hade vägrat att uttala sig i frågan. Slutligen kom de överens om att så länge Johannes levde, eller tills de gemensamt kom överens om att ändra beslutet, skulle endast Johannes apostlar döpa de troende, och endast Jesu apostlar skulle ge de nya lärjungarna deras slutliga instruktioner. Från den tiden till efter Johannes död åtföljde följaktligen två av Johannes apostlar Jesus och hans apostlar för att döpa de troende, ty det gemensamma rådet hade enhälligt röstat för att dopet skulle bli det första steget vid den yttre anslutningen till rikets angelägenheter.

144:6.8 (1625.5) Därefter kom man överens om att Johannes apostlar, i händelse av Johannes död, skulle anmäla sig för Jesus och underställa sig hans ledning, och att de då inte längre skulle döpa om inte auktoriserat av Jesus eller hans apostlar.

144:6.9 (1625.6) Sedan röstade man för att Jesu apostlar, i händelse av Johannes död, skulle börja döpa med vatten som tecken på dopet i den gudomliga Anden. Frågan ifall *omvändelsen* skulle anknytas till predikandet av dopet lämnades öppen; man fattade inget beslut som var bindande för gruppen. Johannes apostlar predikade: "Omvänd er och tag emot dopet." Jesu apostlar förkunnade: "Tro och tag emot dopet."

144:6.10 (1625.7) Detta är berättelsen om hur Jesu efterföljare för första gången försökte koordinera olikartade strävanden, jämka åsiktsskillnader, organisera gruppåtaganden, anta regler för yttre beteende och socialt anpassa personliga religiösa bruk.

144:6.11 (1625.8) Många andra mindre ärenden behandlades och beslut om dem fattades enhälligt. Dessa tjugofyra män hade under dessa två veckor en verkligt anmärkningsvärd erfarenhet då de var tvungna att möta problem och jämka svårigheter utan Jesus. De lärde sig att vara av olika åsikt, att debattera, att disputerar, att be och att kompromissa, och att hela tiden förhålla sig sympatiskt till den andres synsätt och bibehålla åtminstone någon mån av tolerans för dennes ärliga åsikter.

144:6.12 (1625.9) Den eftermiddag då de hade haft sina slutliga diskussioner om finansiella frågor återvände Jesus, hörde om deras underhandlingar, lyssnade till deras beslut och sade: "Dessa är således

era slutsatser, och jag skall hjälpa er var och en att verka i den anda som utmärker era gemensamma beslut.”

144:6.13 (1626.1) Två och en halv månad efter detta avrättades Johannes, och under hela denna period stannade Johannes apostlar hos Jesus och de tolv. De arbetade alla tillsammans och döpte troende under denna arbetsperiod i städerna i Dekapolis. Lägret vid Gilboa bröts upp den 2 november år 27 e.Kr.

7. I städerna i Dekapolis

144:7.1 (1626.2) Under hela månaderna november och december arbetade Jesus och de tjugofyra lågmält i de grekiska städerna i Dekapolis, främst i Skytopolis, Gerasa, Abila och Gadara. Detta var egentligen slutet på den förberedande period då Johannes verksamhet och organisation övertogs. En ny uppenbarelses socialt anpassande religion betalar alltid priset för en kompromiss med de etablerade formerna och sedvänjorna i den tidigare religionen den söker rädda. Dopet var det pris som Jesu efterföljare betalade för att föra med sig Johannes Döparens anhängare som en socialt anpassad religiös grupp. När Johannes anhängare förenade sig med Jesu anhängare avstod de från så gott som allt annat än vattendopet.

144:7.2 (1626.3) Jesus bedrev föga offentlig undervisning under denna mission till städerna i Dekapolis. Han tillbringade en ansevärd tid med att undervisa de tjugofyra och hade många särskilda sammankomster med Johannes tolv apostlar. Med tiden blev de mer förstående för varför Jesus inte gick och besökte Johannes i fängelset och varför han

inte gjorde några bemödanden för att få honom frigiven. Men de kunde aldrig förstå varför Jesus inte gjorde några underverk, varför han vägrade att visa upp yttre tecken på sin gudomliga auktoritet. Innan de kom till lägret vid Gilboa hade de trott på Jesus främst på grund av Johannes vittnesbörd, men snart började de tro som resultat av sin egen kontakt med Mästaren och hans förkunnelse.

144:7.3 (1626.4) Under dessa två månader arbetade gruppen större delen av tiden i par, så att en av Jesu apostlar gick ut tillsammans med en av Johannes apostlar. Johannes apostel döpte, Jesu apostel undervisade, medan de båda predikade rikets evangelium så som de förstod det. De vann många själar bland dessa icke-judar och avfallna judar.

144:7.4 (1626.5) Ledaren för Johannes apostlar, Abner, blev en hängiven anhängare till Jesus och utnämndes senare till ledare för en grupp om sjuttio lärare, som Mästaren förordnade att predika evangeliet.

8. I läger nära Pella

144:8.1 (1626.6) Under senare delen av december gick de alla över nära intill Jordanfloden, till trakten av Pella, där de igen började undervisa och predika. Både judar och icke-judar kom till detta läger för att höra evangeliet. Det hände sig att när Jesus en eftermiddag predikade för folkskarorna, så kom några av Johannes särskilda vänner till Mästaren med vad som kom att bli det sista budskapet från Johannes.

144:8.2 (1626.7) Johannes hade nu varit i fängelse i ett och ett halvt år, och största delen av denna tid hade Jesus verkat mycket obemärkt, så det var inte märkvärdigt att Johannes hade börjat undra hur det stod till med riket. Johannes vänner avbröt Jesu undervisning för att säga till honom: ”Johannes Döparen har sänt oss för att fråga om du verkligen är Befriaren, eller om vi skall vänta på någon annan?”

144:8.3 (1626.8) Jesus avbröt sig för att säga till Johannes vänner: ”Gå tillbaka och säg till Johannes att han inte är glömd. Berätta för honom vad ni har sett och hört, att det goda budskapet predikas för de fattiga.” När Jesus hade talat ytterligare en stund med Johannes budbärare vände han sig igen till folkmassan och sade: ”Tro inte att Johannes tvivlar på rikets budskap. Han frågar endast för att övertyga sina lärjungar, som också är mina lärjungar. Johannes är ingen vekling. Låt mig fråga er som hörde Johannes predika innan Herodes satte honom i fängelse: Vad såg ni i Johannes — ett rö som vajade för vinden? En vankelmodig man klädd i fina kläder? Som regel finner man dem som klär sig praktfullt och lever förnämt vid kungars hov och i de rikas residens. Men vad såg ni när ni skådade Johannes? En profet? Ja, det säger jag er, och mycket mer än en profet. Om Johannes står det skrivet: ’Se, jag skall sända min budbärare inför ditt ansikte; han skall bereda vägen för dig.’

144:8.4 (1627.1) ”Sannerligen, sannerligen, säger jag er att ingen av kvinna född har trätt fram som är större än Johannes Döparen, men dock är den minste i himmelriket större, ty han är född av anden och vet att han har blivit en Guds son.”

144:8.5 (1627.2) Många av dem som hörde Jesus den dagen lät döpa sig med Johannes dop och bekände sig därmed offentligt till inträde i

riket. Johannes apostlar var från den dagen framåt fast sammanknutna till Jesus. Denna händelse markerade den verkliga föreningen mellan Johannes och Jesu anhängare.

144:8.6 (1627.3) Efter att budbärarna hade samtalat med Abner gav de sig iväg till Machaerus för att berätta allt detta för Johannes. Det var en stor tröst för honom, och hans tro stärktes av Jesu ord och Abners budskap.

144:8.7 (1627.4) Denna eftermiddag fortsatte Jesus att undervisa och sade: ”Men vad skall jag jämföra detta släkte med? Många av er tar varken emot Johannes budskap eller min undervisning. Ni liknar barn som leker på torget och ropar åt andra barn: ’Vi spelade för er men ni dansade inte. Vi jämrade oss och grät men ni sörjde inte.’ Och så är det med en del av er. Johannes kom, och han varken åt eller drack, och då sade man att han var besatt. Människosonen kommer, och han äter och dricker, och dessa samma människor säger: ’Se vilken frossare och vindrinkare, en vän till tullindrivare och syndare!’ Sannerligen, visdomen bestyrks av sina följder.

144:8.8 (1627.5) ”Det ser ut som om Fadern i himlen hade dolt en del av dessa sanningar för de visa och högdragna men uppenbarat dem för de små barnen. Men Fadern gör allting väl; Fadern uppenbarar sig för universerna på de sätt han själv väljer. Kom därför till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor, och ni skall finna vila för era själar. Tag på er det gudomliga oket, så skall ni få erfara Guds frid som övergår allt förstånd.”

9. Johannes Döparens död

144:9.1 (1627.6) Johannes Döparen avrättades på kvällen den 10 januari år 28 e.Kr. på order av Herodes Antipas. Nästa dag fick några av Johannes lärjungar, som hade gått till Machaerus, höra om avrättningen. De gick till Herodes och anhöll om Johannes kropp, som de placerade i en gravkammare för att senare begrava den i Sebaste, Abners hemtrakt. Nästa dag, den 12 januari, begav de sig norrut till Johannes och Jesu apostlars läger nära Pella, och de berättade för Jesus om Johannes död. När Jesus fick höra deras rapport sände han bort folkskaran, kallade samman de tjugofyra och sade: ”Johannes är död. Herodes har halshuggit honom. Håll ett gemensamt möte i kväll och ordna era angelägenheter därefter. Nu väntar vi inte längre. Stunden är inne att förkunna riket öppet och med full styrka. I morgon beger vi oss in i Galiléen.”

144:9.2 (1627.7) Följaktligen begav sig Jesus och apostlarna, åtföljda av omkring tjugofem lärjungar, tidigt nästa morgon den 13 januari år 28 e.Kr. till Kafarnaum och tog den natten in i Sebedaios hus.

Urantiaboken

<< [Kapitel 144](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 146](#) >>

Kapitel 145

Fyra händelserika dagar i Kafarnaum

145:0.1 (1628.1) JESUS och apostlarna anlände till Kafarnaum tisdagskvällen den 13 januari. Som vanligt var Sebedaios hem i Betsaida deras högkvarter. Nu när Johannes Döparen hade dödats förberedde Jesus att ge sig ut på den första öppna och offentliga predikaturen i Galiléen. Nyheten om att Jesus hade återvänt spred sig snabbt i staden, och tidigt nästa morgon skyndade Jesu mor Maria bort från staden och begav sig till Nasaret för att besöka sin son Josef.

145:0.2 (1628.2) Onsdagen, torsdagen och fredagen tillbringade Jesus i Sebedaios hus med att instruera sina apostlar i förberedelse för deras första omfattande offentliga predikatur. Han tog också emot och

undervisade många allvarliga sökare, både enskilt och i grupper. Genom Andreas arrangerade han att tala i synagogan kommande sabbatsdag.

145:0.3 (1628.3) Sent på fredagskvällen besökte Jesu lillasyster Rut honom i hemlighet. De tillbringade nästan en timme tillsammans i en båt som var ankrad en bit från stranden. Ingen människa utom Johannes Sebedaios fick någonsin veta om detta besök, och han var uppmanad att inte berätta om det för någon. Rut var den enda medlemmen i Jesu familj som konsekvent och orubbligt trodde på att hans jordiska mission var gudomlig, allt från tiden för hennes första andliga medvetenhet och under hela hans händelsesrika verksamhet, död, uppståndelse och uppstigning till himlen; och hon gick slutligen vidare till världarna bortom utan att någonsin ha tvivlat på att hennes fader-broders jordiska mission var av övernaturlig art. Vad beträffar Jesu jordiska familj var lilla Rut hans största tröst under den svåra prövning som hans rättegång, avvisande och korsfästelse utgjorde.

1. Fiskfångsten

145:1.1 (1628.4) På fredagsmorgonen denna samma vecka när Jesus undervisade vid stranden trängde folket honom så nära vattenbrynet att han gav tecken åt några fiskare i en närbelägen båt att komma till hans undsättning. Han steg in i båten och fortsatte att undervisa den församlade folkskaran i över två timmar. Denna båt hette ”Simon”; det var Simon Petrus tidigare fiskebåt, och Jesus hade byggt den med sina egna händer. Just denna morgon användes båten av David

Sebedaios och två medarbetare, som nyss hade kommit in nära land efter en resultatlös natt av fiskande ute på sjön. De höll på att rengöra och laga sina nät när Jesus bad dem komma till hans hjälp.

145:1.2 (1628.5) Efter att Jesus hade slutat undervisa människorna sade han till David: ”Då ni blev fördröjda av att komma till min hjälp, låt mig nu arbeta tillsammans med er. Låt oss fara ut och fiska. Gå ut till djupet där borta och sänk era nät för en fångst.” Men Simon, en av Davids medhjälpare, svarade: ”Mästare, det är lönlöst. Vi har hållit på hela natten utan att få något; men eftersom du säger så skall vi gå ut och sänka näten.” Simon gick med på att följa Jesu anvisning på grund av en gest som hans förman David gjorde. När de hade kommit fram till det ställe som Jesus hade angett sänkte de sina nät och drog ihop en så väldig mängd fisk att de var rädda för att näten skulle brista, så pass mycket att de gav tecken åt sina kamrater på stranden att komma och hjälpa dem. När de hade fyllt alla tre båtar med fisk, nästan tills de sjönk, föll denne Simon ned vid Jesu knän och sade: ”Lämna mig, Mästare, ty jag är en syndig man.” Simon och alla som var med om denna händelse var häpnad över fiskfångsten. Från den dagen lämnade David Sebedaios, denne Simon och deras medarbetare sina nät och följde Jesus.

145:1.3 (1629.1) Det här var emellertid på intet sätt en mirakulös fiskfångst. Jesus hörde till dem som ingående studerade naturen. Han var en erfaren fiskare och kände till fiskens vanor i Galileiska sjön. Vid detta tillfälle lotsade han endast dessa män till det ställe där fisken vanligen höll till vid denna tid på dagen, men Jesu anhängare ansåg alltid att detta var ett mirakel.

2. Eftermiddagen i synagogan

145:2.1 (1629.2) Nästa sabbat vid eftermiddagsgudstjänsten i synagogan höll Jesus sin predikan om ”Den himmelske Faderns vilja.” På morgonen hade Simon Petrus predikat om ”Riket.” Vid torsdagskvällens möte i synagogan hade Andreas undervisat, och hans ämne hade varit ”Den nya vägen.” Just vid denna tid fanns det fler människor som trodde på Jesus i Kafarnaum än i någon annan stad på jorden.

145:2.2 (1629.3) När Jesus denna sabbatseftermiddag undervisade i synagogan tog han, som han brukade, den första texten från lagen, och han läste från Andra Moseboken: ”Och du skall tjäna Herren, din Gud, och han skall välsigna ditt bröd och ditt vatten, och all sjukdom skall tas bort från dig.” Han valde den andra texten från profeterna och läste från Jesaja: ”Stå upp och skin, ty ditt ljus har kommit, och Herrens härlighet har gått upp över dig. Mörker må täcka jorden och töcken folket, men Herrens ande skall gå upp över dig, och den gudomliga härligheten skall ses hos dig. Även hedningarna skall komma till detta ljus, och många stora sinnen skall överlämna sig inför klarheten från detta ljus.”

145:2.3 (1629.4) Med denna predikan strävade Jesus efter att klargöra det faktum att religionen är en *personlig erfarenhet*. Mästaren sade bland annat:

145:2.4 (1629.5) ”Ni vet mycket väl att samtidigt som en godhjärtad far älskar sin familj som en helhet, håller han sålunda av dem som en grupp på grund av sin starka tillgivenhet för varje enskild

familjemedlem. Ni bör inte längre närma er Fadern i himlen som ett Israels barn, utan som ett *Guds barn*. Som en grupp är ni förvisso Israels barn, men som individer är ni var och en ett Guds barn. Jag har kommit, inte för att uppenbara Fadern för Israels barn, utan snarare för att föra denna kunskap om Gud och uppenbarelsen om hans kärlek och barmhärtighet till den enskilda troende som en äkta personlig erfarenhet för denna. Profeterna har alla lärt er att Jahve har omsorg om sitt folk, att Gud älskar Israel. Men jag har kommit till er för att förkunna en större sanning, en sanning som mången av de senare profeterna även fattade, nämligen att Gud älskar *er* — var och en av er — som individer. Under alla dessa generationer har ni haft en nationell eller rasbaserad religion; nu har jag kommit för att ge er en personlig religion.

145:2.5 (1630.1) ”Men inte ens detta är någon ny tanke. Många av de andligt sinnade bland er har känt till denna sanning, då några av profeterna har instruerat er om den. Har ni inte läst i skrifterna där profeten Jeremia säger: ’På den tiden skall man inte längre säga att fäderna har ätit sura druvor och barnens tänder blir ömma av det. Var och en skall dö för sitt eget fördärv; varje människa som äter sura druvor, hennes tänder skall bli ömma av det. Se, dagarna kommer då jag skall sluta ett nytt förbund med mitt folk, inte ett sådant förbund som det jag slöt med deras fäder när jag förde ut dem ur Egyptens land, utan ett förbund enligt den nya vägen. Jag skall ock skriva min lag i deras hjärtan. Jag skall vara deras Gud, och de skall vara mitt folk. Då skall de inte mer säga, den ene till den andre, känner du Herren? Nej! Ty de skall alla känna mig personligen, från den minste till den störste.’

145:2.6 (1630.2) ”Har ni inte läst om dessa löften? Tror ni inte på skrifterna? Förstår ni inte att profetens ord går i uppfyllelse i vad ni skådar just denna dag? Och uppmanade inte Jeremia er att göra religionen till en hjärtats sak, att relatera er själva till Gud som individer? Sade inte profeten er att himlens Gud skulle rannsaka vars och ens eget hjärta? Och varnades ni inte för att det naturliga människohjärtat är falskt framför allt annat och ofta förtvivlat fördärvat?

145:2.7 (1630.3) ”Har ni inte heller läst det ställe där Hesekiel lärde redan era fäder att religionen måste bli en realitet i er egen individuella erfarenhet? Ni skall inte längre använda ordspråket som säger: ’Fäderna har ätit sura druvor, och barnens tänder blir ömma av det.’ ’Så sant jag lever’ säger Herren Gud, ’se, alla själar är mina; faderns själ såväl som sonens är min. Endast den själ som syndar skall dö.’ Och sedan förutsåg Hesekiel redan denna dag när han talade för Gud och sade: ”Jag skall ock ge er ett nytt hjärta, och en ny ande skall jag låta komma i ert inre.’

145:2.8 (1630.4) ”Ni skall inte längre vara rädda för att Gud straffar en hel nation för en enskild individs synd. Inte heller straffar Fadern i himlen ett av sina troende barn för nationens synder, fastän varje enskild medlem i en familj ofta måste lida de materiella konsekvenserna av familjens misstag och gruppens överträdelser. Inser ni inte att hoppet om en bättre nation — om en bättre värld — är förbundet med individens framtidskridande och upplysning?”

145:2.9 (1630.5) Därefter förklarade Mästaren att Fadern i himlen, efter att människan blir varse denna andliga frihet, vill att hans barn på jorden påbörjar den eviga uppstigningen till Paradiset, det livsskede

och som består i den skapades medvetna svar på den inneboende andens gudomliga uppmaning att finna Skaparen, att lära känna Gud och söka bli lik honom.

145:2.10 (1630.6) Apostlarna hade stor hjälp av denna predikan. De insåg alla klarare att rikets evangelium är ett budskap riktat till individen, inte till nationen.

145:2.11 (1630.7) Fastän Jesu undervisning var bekant för folket i Kafarnaum förvånade de sig över hans predikan denna sabbatsdag. Han undervisade verkligen som en som hade makt och inte som de skriftlärda.

145:2.12 (1630.8) Just när Jesus hade slutat tala fick en ung man, som hörde till församlingen och som hade blivit mycket upprörd av hans ord, ett epileptiskt anfall och skrek till högt. Vid slutet av anfallet när han höll på att återfå medvetandet talade han i ett drömligt tillstånd och sade: ”Vad har vi att göra med dig, Jesus från Nasaret? Du är Guds helige; har du kommit för att ta död på oss?” Jesus bad folket vara tysta, tog den unge mannen vid handen och sade: ”Kom ut ur det” — och han vaknade genast.

145:2.13 (1631.1) Denne unge man var inte besatt av en oren ande eller demon. Han var ett offer för vanlig epilepsi, men hade blivit lärd att hans plåga orsakades av att han var besatt av en ond ande. Han trodde att det förhöll sig så och betedde sig därefter i allt vad han tänkte och sade om sin sjukdom. Människorna trodde alla att sådana företeelser direkt orsakades av närvaron av orena andar. Följaktligen trodde de att Jesus hade fördrivit en demon från mannen, men Jesus botade inte vid detta tillfälle hans epilepsi. Först senare på dagen, vid

solnedgången, blev denne man verkligen botad. Långt efter den första pingsten undvek aposteln Johannes, som var den siste som skrev om vad Jesus gjorde, alla hänvisningar till dessa så kallade ”utdrivanden av onda andar”, och det gjorde han med beaktande av att dylika fall av demonbesatthet aldrig inträffade efter den första pingsten.

145:2.14 (1631.2) Till följd av denna alldagliga händelse spriddes snabbt budet över hela Kafarnaum att Jesus hade drivit ut en demon ur en man och mirakulöst botat honom vid slutet av sin eftermiddagspredikan i synagogan. Sabbaten var just den rätta tiden för ett sådant sensationellt rykte att snabbt och effektivt spridas. Denna information fördes också till alla de mindre bosättningarna kring Kafarnaum, och många människor trodde på den.

145:2.15 (1631.3) Matlagningen och hushållsarbetet i Sebedaios stora hus där Jesus och de tolv hade sitt högkvarter sköttes till största delen av Simon Petrus hustru och hennes mor. Petrus hem låg nära Sebedaios hus, och Jesus och hans vänner stannade där på vägen från synagogan då Petrus svärmor i flera dagar hade legat sjuk i frossa och feber. Nu hände det sig att ungefär samtidigt som Jesus stod lutad över den sjuka kvinnan, höll hennes hand och strök henne över pannan medan han talade tröstande och uppmuntrande ord till henne, sjönk febern. Jesus hade ännu inte hunnit förklara för sina apostlar att det inte hade utförts något under i synagogan; och med denna händelse så färsk och livfull i deras sinnen, samtidigt som de kom ihåg vinet och vattnet i Kana, tog de fasta på detta sammanträffande som ytterligare ett mirakel, och somliga skyndade sig ut för att sprida nyheten i hela staden.

145:2.16 (1631.4) Petrus svärmor, Amatha, led av malariafeber. Hon blev inte mirakulöst botad av Jesus vid detta tillfälle. Först flera timmar senare, efter solnedgången, skedde hennes tillfrisknande i samband med den ovanliga händelse som inträffade på gården framför Sebedaios hem.

145:2.17 (1631.5) Dessa fall är typiska för det sätt på vilket ett släkte som spanade efter underverk och ett folk som var mirakelsinnat ofelbart tog fasta på alla sådana sammanträffanden som förevändning för att kungöra att Jesus igen hade utfört ett mirakel.

3. Helandet vid solnedgången

145:3.1 (1631.6) Vid den tid då Jesus och hans apostlar hade gjort sig i ordning för att inta sin kvällsmåltid när denna sabbatsdag led mot sitt slut var det stor uppståndelse i hela Kafarnaum och dess omgivningar över dessa förmenta mirakel av helande. Alla som var sjuka eller lidande gjorde sig i ordning för att gå till Jesus eller bli burna dit av sina vänner så snart solen gick ned. Enligt judarnas lära var det inte tillåtet att ens söka hälsohjälp under sabbatens heliga timmar.

145:3.2 (1632.1) Så snart solen sjönk bakom horisonten började därför massor av lidande män, kvinnor och barn söka sig mot Sebedaios hem i Betsaida. En man gav sig i väg med sin förlamade dotter just då solen sjönk ned bakom hans grannes hus.

145:3.3 (1632.2) Händelserna under hela denna dag hade byggt upp ramarna för denna märkliga scen vid solnedgången. Redan den text som Jesus hade använt vid sin eftermiddagspredikan hade antytt att

sjukdomen skulle förvisas, och han hade talat med en sådan kraft och auktoritet som saknade motstycke! Hans budskap var så övertygande! Utan att stödja sig på någon mänsklig auktoritet talade han direkt till människornas samveten och själar. Utan att tillgripa logik, juridiska småpetigheter eller klipska ordvändningar vädjade han kraftfullt, direkt, klart och personligt till sina åhörare hjärtan.

145:3.4 (1632.3) Den sabbaten var en stor dag i Jesu jordeliv, ja, i ett universums liv. För hela lokaluniversumet var den lilla judiska staden Kafarnaum praktiskt taget Nebadons verkliga huvudstad. Det ringa antalet judar i Kafarnaums synagoga var inte de enda varelserna som hörde de betydelsefulla slutorden i Jesu predikan: "Hatet är rädslans skugga, hämnden är feghetens förklädnad." Inte heller kunde hans åhörare glömma hans välsignade ord som förkunnade: "Människan är en son till Gud, inte ett djävulens barn."

145:3.5 (1632.4) Kort efter solnedgången medan Jesus och apostlarna ännu dröjde kvar vid kvällsvarsbordet hörde Petrus hustru röster på gården framför huset, och då hon gick till dörren såg hon att en stor skara sjuka människor höll på att samlas och att vägen från Kafarnaum var fylld av dem som var på väg för att söka bot hos Jesus. Då hon såg detta gick hon genast för att informera sin man, som meddelade Jesus.

145:3.6 (1632.5) När Mästaren steg ut genom dörren på framsidan av Sebedaios hus mötte hans ögon ett uppbåd av det olycksdrabbade och plågade människosläktet. Han såg ut över närmare tusen sjuka och lidande människor; det var åtminstone det antal personer som hade

samlats inför honom. Inte alla närvarande var sjuka; en del hade kommit för att hjälpa sina kära i deras försök att bli botade.

145:3.7 (1632.6) Åsynen av dessa bedrövade dödliga, män, kvinnor och barn, vilka till stor del led till följd av de misstag och missgärningar som hans egna betrodda Söner för universumets administration hade begått, rörde på ett särskilt sätt Jesu människohjärta och utmanade den gudomliga barmhärtigheten hos denne välvillige Skaparson. Jesus visste ändå mycket väl att han aldrig kunde bygga en varaktig andlig rörelse på en grundval av rent materiella underverk. Det hade varit hans konsekventa verksamhetsprincip att avstå från att utöva sina skaparprivilegier. Inte sedan Kana hade det övernaturliga eller mirakulösa haft beröring med hans undervisning. Denna bedrövade folkhop rörde dock hans medlidsamma hjärta och vädjade mäktigt till hans förståelsefulla tillgivenhet.

145:3.8 (1632.7) En röst från gårdsplanen ropade: ”Mästare, uttala ordet, återge oss vår hälsa, bota våra sjukdomar och frälsa våra själar.” Så snart dessa ord hade uttalats gjorde sig en väldig samling serafer, fysiska övervakare, Livsbärare och mellanvarelser, som alltid fanns till hands hos denne inkarnerade Skapare av ett universum, redo att ingripa med skapande kraft om deras Härskare gav tecken. Detta var en av de stunder i Jesu jordiska livsskede då den gudomliga visdomen och det mänskliga medlidandet så sammanflätades i Människosonens omdöme att han sökte sin tillflykt till att vädja till sin Faders vilja.

145:3.9 (1632.8) När Petrus bönföll Mästaren att beakta deras rop på hjälp svarade Jesus, medan han såg ut över den lidande

folksamlingen: ”Jag har kommit till denna värld för att uppenbara Fadern och etablera hans rike. För detta ändamål har jag levt mitt liv fram till denna stund. Om det därför vore förenligt med viljan hos Honom som har sänt mig och inte oförenligt med min hängivelse att förkunna himmelrikets evangelium, skulle jag önska se mina barn helade — och —” men de ord som Jesus sedan sade gick förlorade i tumulten.

145:3.10 (1633.1) Jesus hade överfört ansvaret för att fatta detta beslut om helande till sin Fader. Uppenbarligen ställde Faderns vilja inget hinder i vägen, ty knappt hade Mästarens ord uttalats förrän en mäktig rörelse uppkom bland samlingen av himmelska personligheter som tjänade under befäl av Jesu Personaliserade Tankeriktare. Det väldiga följet sänkte sig ned mitt bland denna samling av lidande dödliga, och om ett ögonblick blev 683 män, kvinnor och barn helade, fullständigt botade från alla sina fysiska sjukdomar och andra materiella störningar. En sådan scen hade aldrig bevittnats på jorden före den dagen, och inte heller sedan dess. För dem av oss som var närvarande och såg denna skapande våg av helande var det verkligen en gripande syn.

145:3.11 (1633.2) Av alla varelser som var förvånade över detta plötsliga och oväntade utbrott av övernaturligt helande var Jesus emellertid den mest överraskade. Då hans mänskliga intresse och medlidande för en stund riktades mot den scen av lidande och bedrövelse som där öppnade sig inför honom, försummade han att i sitt människosinne hålla sin Personaliserade Riktares varningar om det omöjliga i att i vissa förhållanden och under vissa omständigheter begränsa tidselementet i skaparprivilegierna hos en Skaparson. Jesus

önskade se dessa lidande dödliga helade om hans Faders vilja inte därmed skulle kränkas. Jesu Personaliserade Riktare avgjorde omedelbart att ett sådant verk av skapande energi vid detta tillfälle inte skulle bryta mot Paradisfaderns vilja, och på basis av detta avgörande — med beaktande av Jesu tidigare uttryckta önskan om helande — det skapande verket *ett faktum*. Vad en *Skaparson* önskar och hans Fader *vill*, det ÄR. Under Jesu hela senare jordiska liv inträffade inget annat sådant fysiskt masshelande av dödliga.

145:3.12 (1633.3) Som man kunde ha väntat sig spred sig ryktet om detta helande vid solnedgången i Betsaida i Kafarnaum över hela Galiléen och Judéen och även längre bort. Igen en gång väcktes Herodes rädslor, och han sände spejare för att rapportera om Jesu arbete och förkunnelse och för att ta reda på om han var den tidigare snickaren från Nasaret eller Johannes Döparen som hade uppstått från de döda.

145:3.13 (1633.4) Främst på grund av denna oavsiktliga demonstration av fysiskt helande blev Jesus hädanefter lika mycket läkare som förkunnare under hela återstoden av sitt jordiska livsskede. Det är sant att han fortsatte sitt undervisande, men hans personliga arbete bestod mest av omvårdnad om de sjuka och betryckta, medan hans apostlar ombesörjde det offentliga förkunnandet och döpte troende.

145:3.14 (1633.5) Men flertalet av dem som blev delaktiga av övernaturligt eller skapande fysiskt helande vid denna demonstration av gudomlig energi vid solnedgången, fick ingen bestående andlig nytta av denna ovanliga manifestation av barmhärtighet. För ett litet antal blev denna fysiska omvårdnad till verklig uppbyggelse, men

detta häpnadsväckande utbrott av tidlöst skapande helande ledde inte till framsteg för det andliga riket i människornas hjärtan.

145:3.15 (1633.6) De underverk i form av helande som då och då inträffade i samband med Jesu mission på jorden var inte en del av hans plan för att förkunna riket. De uppträdde tillfälligtvis som en naturlig del av att det på jorden fanns en gudomlig varelse med närapå obegränsade skaparprivilegier i förening med en makalös kombination av gudomlig barmhärtighet och mänsklig sympati. Dessa så kallade mirakel gav emellertid Jesus mycket bekymmer genom att de ledde till en publicitet som väckte fördomar och medförde mycken osökt ryktbarhet.

4. Senare samma kväll

145:4.1 (1634.1) Under hela kvällen efter detta stora utbrott av helande tog den jublande och lyckliga folkmassan Sebedaios hem i besittning, och Jesu apostlar var uppgjagade till höjdpunkten av känslomässig entusiasm. Mänskligt sett var denna dag troligen den största bland alla stora dagar som de tillbringade tillsammans med Jesus. Aldrig före eller efter steg deras hopp till sådana höjder av tillitsfull förväntan. Jesus hade endast några dagar tidigare, medan de ännu befann sig innanför Samariens gränser, sagt dem att den stund hade kommit då riket skulle förkunnas med *kraft*, och nu hade deras ögon sett vad de förmodade vara uppfyllelsen av detta löfte. De hänfördes av föreställningen om vad som skulle komma, om denna fantastiska manifestation av helande kraft endast var en början. Deras

kvardröjande tvivel om Jesu gudomlighet försvann. De var bokstavligen berusade av extasen från sin förvirrade förtjusning.

145:4.2 (1634.2) Men när de sökte Jesus kunde de inte finna honom. Mästaren var mycket störd över vad som hade hänt. Dessa män, kvinnor och barn som hade blivit botade från olika sjukdomar dröjde kvar länge in mot natten i hopp om att Jesus skulle återvända så att de kunde tacka honom. Apostlarna kunde inte förstå sig på Mästarens beteende, då timmarna led och han förblev i tillbakadragenhet. Deras glädje skulle ha varit fullständig och fulländad om inte för hans fortsatta frånvaro. När Jesus till sist återvände till dem var det sent och praktiskt taget alla de som hade blivit delaktiga av helandet hade gått hem. Jesus tillbakavisade gratulationerna och hyllningarna från de tolv och andra som hade dröjt kvar för att träffa honom och sade endast: ”Jubla inte över att min Fader är mäktig nog att hela kroppen, utan hellre över att han är mäktig att frälsa själen. Låt oss gå till vila, ty i morgon måste vi ägna oss åt Faderns angelägenheter.”

145:4.3 (1634.3) Igen gick tolv besvikna, förvillade män med sorg i hjärtat till vila. Få av dem, förutom tvillingarna, sov mycket den natten. Så snart Mästaren gjorde något som fröjdade själen och glädde hjärtat hos hans apostlar föreföll han att genast slå deras hopp i spillror och fullkomligt radera grunden för deras mod och entusiasm. När dessa förvillade fiskare såg varandra i ögonen hade de alla bara en enda tanke: ”Vi kan inte förstå honom. Vad skall allt detta betyda?”

5. Tidigt på söndagsmorgonen

145:5.1 (1634.4) Inte heller Jesus sov mycket den lördagsnatten. Han förstod att världen var fylld av fysisk nöd och översvämmad av materiella svårigheter, och han begrundade den stora faran av att bli tvungen att anslå så mycket av sin tid till vård av de sjuka och betryckta att hans mission att etablera det andliga riket i människornas hjärtan skulle störas eller åtminstone underordnas skötseln av fysiska ting. På grund av dessa och liknande tankar, som under natten upptog Jesu dödliga sinne, steg han upp den söndagsmorgonen långt före gryningen och gick ensam till ett av sina favoritställen för gemenskap med Fadern. Ämnet för Jesu bön denna tidiga morgon var att be om visdom och omdöme att inte låta hans mänskliga sympati i förening med hans gudomliga barmhärtighet så kunna vädja till honom inför de dödligas lidande, att all hans tid skulle åtgå till fysisk omvårdnad och den andliga försummas. Fast han inte helt ville undvika att vårda sig om de sjuka, visste han att han också måste utföra det viktigare arbete som den andliga undervisningen och den religiösa utbildningen utgjorde.

145:5.2 (1635.1) Jesus gick så ofta ut till bergskullarna för att be därför att han inte hade tillgång till några privata utrymmen som lämpade sig för hans personliga andaktsstunder.

145:5.3 (1635.2) Petrus kunde inte sova den natten. Därför väckte han mycket tidigt, kort efter att Jesus hade gått ut för att be, Jakob och Johannes, och de tre gick ut för att söka upp sin Mästare. Efter mer än en timmes sökande fann de Jesus och bönföll honom att berätta för dem orsaken till hans märkliga beteende. De önskade få veta varför han föreföll att vara bekymrad över det mäktiga utgjutandet av

helandets ande när allt folket var utom sig av glädje och hans apostlar så glädde sig.

145:5.4 (1635.3) I över fyra timmars tid försökte Jesus förklara för dessa tre apostlar vad som hade hänt. Han undervisade dem om vad som hade inträffat och förklarade farorna av sådana manifestationer. Jesus anförtrodde dem orsaken till att han hade gått ut för att be. Han försökte klargöra för sina personliga medarbetare de verkliga orsakerna till att Faderns rike inte kunde byggas på undergörande och fysiskt helande, men de kunde inte fatta hans undervisning.

145:5.5 (1635.4) Under tiden, tidigt denna söndagsmorgon, började andra skaror av betryckta själar och många kuriositetsökare samlas kring Sebedaios hus. De fordrade högljutt att få se Jesus. Andreas och apostlarna var så förbryllade att medan Simon Seloten talade till folksamlingen gick Andreas tillsammans med flera av sina medarbetare ut för att söka efter Jesus. När Andreas hade funnit Jesus i sällskap med de tre sade han: ”Mästare, varför lämnar du oss ensamma med folkmassan? Se, alla människor söker dig; aldrig förr har så många velat höra din förkunnelse. Redan nu är huset omgivet av dem som har kommit från när och fjärran på grund av dina mäktiga gärningar. Vill du inte återvända med oss för att ha omsorg om dem?”

145:5.6 (1635.5) När Jesus hörde detta svarade han: ”Andreas, har jag inte lärt dig och dessa andra att min mission på jorden är att uppenbara Fadern och mitt budskap att förkunna himmelriket? Hur kommer det sig då att ni vill få mig att vända mig ifrån mitt arbete för att göra de nyfikna nöjda och tillfredsställa dem som söker tecken och under? Har vi inte vistats bland dessa människor alla dessa månader,

och har de samlats i skaror för att lyssna till rikets goda budskap? Varför har de nu kommit och bestormat oss? Är det inte för att få den fysiska kroppen botad hellre än för att ta emot andlig sanning för att frälsa sin själ? När människorna dras till oss på grund av märkliga manifestationer kommer många av dem, inte för att söka sanning och frälsning, utan snarast för att söka bot för sina fysiska åkommor och befrielse från sina materiella svårigheter.

145:5.7 (1635.6) ”Hela denna tid har jag vistats i Kafarnaum, och både i synagogan och vid sjöstranden har jag förkunnat rikets goda nyhet för alla som hade öron att höra med och hjärtan att ta emot sanningen med. Det är inte Faderns vilja att jag skulle återvända med er för att underhålla dessa nyfikna och bli upptagen av omsorgen om fysiska ting med uteslutande av de andliga. Jag har förordnat er att predika evangeliet och vårda er om de sjuka, men jag får inte bli så upptagen av helande att jag försummar min undervisning. Nej, Andreas, jag återvänder inte med er. Gå och säg åt folket att tro på det som vi har lärt dem och att fröjda sig åt friheten som Guds söner åtnjuter, och gör er redo så att vi kan bege oss till de andra städerna i Galiléen, där vägen redan har beretts för att predika rikets goda nyheter. Det var för det ändamålet jag kom hit från Fadern. Gå därför och gör er klara för omedelbar avfärd medan jag här väntar på er återkomst.”

145:5.8 (1636.1) När Jesus hade talat begav sig Andreas och hans medapostlar sorgsna tillbaka till Sebedaios hus, sände bort den samlade folkskaran och gjorde sig snabbt redo för färden, såsom Jesus hade bestämt. Och så begav sig Jesus och apostlarna ut söndagseftermiddagen den 18 januari år 28 e.Kr. på sin första verkligt offentliga och öppna predikotur till städerna i Galiléen. Under denna

första färd förkunnade de rikets evangelium i många städer, men de besökte inte Nasaret.

145:5.9 (1636.2) Den söndagseftermiddagen, kort efter det att Jesus och hans apostlar hade gett sig av till Rimmon, kom hans bröder Jakob och Juda för att träffa honom i Sebedaios hus. Ungefär vid middagstiden den dagen hade Juda sökt upp sin bror Jakob och insisterat på att de skulle gå till Jesus. Då Jakob till slut samtyckte till att följa med Juda hade Jesus redan gått sin väg.

145:5.10 (1636.3) Apostlarna var ovilliga att gå ifrån det stora intresse som hade väckts i Kafarnaum. Petrus kalkylerade att inte mindre än tusen troende kunde ha döpts in i riket. Jesus lyssnade tålmodigt till dem men gick inte med på att återvända. Det rådde en stunds tystnad, och sedan vände sig Tomas till sina medapostlar och sade: "Låt oss gå! Mästaren har talat. Även om vi inte helt kan förstå himmelrikets mysterier är vi säkra på en sak: Vi följer en lärare som inte söker någon ära för sig själv." Motvilligt gick de ut för att predika det goda budskapet i städerna i Galiléen.

Urantiaboken

<< [Kapitel 145](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 147](#) >>

Kapitel 146

Den första predikoturen i Galiléen

146:0.1 (1637.1) DEN första predikoturen i Galiléen började söndagen den 18 januari år 28 e.Kr., fortgick i omkring två månader och slutade med återkomsten till Kafarnaum den 17 mars. På denna tur predikades evangeliet av Jesus och de tolv apostlarna, assisterade av Johannes tidigare apostlar och troende döptes troende i Rimmon, Jotapata, Rama, Sebulon, Jireon, Giskala, Korasin, Madon, Kana, Nain och Endor. I dessa städer stannande de och undervisade, medan de i många mindre städer förkunnade rikets evangelium på sin genomfärd.

146:0.2 (1637.2) Detta var första gången som Jesus lät sina medarbetare predika utan förbehåll. Under denna tur förmanade han dem endast vid tre tillfällen: han uppmanade dem att hålla sig borta från Nasaret och att vara diskreta då de passerade igenom Kafarnaum och Tiberias. Det var en källa till stor tillfredsställelse för apostlarna att äntligen få känna sig fria att predika och undervisa utan restriktioner, och de kastade sig med stort allvar och stor glädje in i arbetet med att predika evangeliet, vårda sig om sjuka och döpa troende.

1. Förkunnelsen i Rimmon

146:1.1 (1637.3) I den lilla staden Rimmon hade man en gång hängivet dyrkat en babylonisk luftens gud, Ramman. Många av de tidigare babyloniska och senare zarathustralärorna ingick fortfarande bland rimmoniternas trosföreställningar; därför ägnade Jesus och de tjugofyra mycket av sin tid åt att klargöra skillnaden mellan dessa äldre trosuppfattningar och rikets nya evangelium. Petrus höll här en av sin tidiga karriärs storartade predikningar om ”Aron och den gyllene kalven”.

146:1.2 (1637.4) Även om många av invånarna i Rimmon trodde på Jesu förkunnelse, ställde de under senare år till med mycket besvär för sina bröder. Det är svårt att inom det korta förloppet av en enda livstid omvända naturdyrkare till full gemenskap i vördnaden av ett andligt ideal.

146:1.3 (1637.5) Många av de bättre babyloniska och persiska tankarna om ljus och mörker, gott och ont, tid och evighet togs senare med i den så kallade kristendomens läror, och deras medtagande gjorde den kristna förkunnelsen mer direkt godtagbar för folken i Främre Orienten. Inbegripandet av många av Platons teorier om den ideala anden eller de osynliga mönstren för allt synligt och materiellt, så som Filon senare anpassade dessa teorier till den hebreiska teologin, gjorde på samma sätt Paulus kristna läror lättare att acceptera för grekerna i väster.

146:1.4 (1637.6) I Rimmon hörde Todan för första gången rikets evangelium, och han förde senare detta budskap till Mesopotamien och långt därutöver. Han var bland de första som predikade den goda nyheten för dem som bodde bortom Eufrates.

2. I Jotapata

146:2.1 (1638.1) Medan vanligt folk i Jotapata mycket gärna lyssnade till Jesus och hans apostlar och många mottog rikets evangelium, var det Jesu föreläsning för de tjugofyra den andra kvällen under deras vistelse i denna lilla stad som särskilt utmärker Jotapata-missionen. Natanael var förvirrad i sitt sinne över Mästarens undervisning beträffande bön, tacksägelse och dyrkan, och som svar på hans fråga höll Jesus ett mycket utförligt tal för att ytterligare klargöra sin undervisning. Sammanfattad enligt nutida språkbruk kan denna föreläsning presenteras som ett betonande av följande punkter:

146:2.2 (1638.2) 1. Om människan medvetet och ständigt hyser fördärv i sitt hjärta förstör detta så småningom människosjälens böneförbindelse med andeströmkretsarna för kommunikation mellan människan och hennes Skapare. Naturligtvis hör Gud sitt barns vädjan, men när människohjärtat avsiktligt och ihållande hyser ondskans tankar går den personliga gemenskapen mellan det jordiska barnet och dess himmelske Fader efterhand förlorad.

146:2.3 (1638.3) 2. Den bön som är oförenlig med Guds kända och bestående lagar är en styggelse för Paradisgudomarna. Om människan inte vill lyssna till Gudarna när de talar till sin skapelse i andens, sinnets och materiens lagar får själva detta avsiktliga och medvetna förakt hos den skapade andepersonligheterna att stänga sina öron för sådana laglösa och olydiga dödligas böner. Jesus citerade för apostlarna från profeten Sakarja: ”Men de ville inte ge akt på detta, utan spjärnade motsträvt emot och tillslöt sina öron för att slippa höra. Ja, de gjorde sina hjärtan hårda som sten för att slippa höra den lag och de ord som jag med hjälp av min ande sände genom profeterna; därför kom resultatet av deras onda tänkande som en stor vrede över deras skyldiga huvuden. Och det skedde att de skrek efter nåd, men inget öra var öppet för att höra.” Sedan citerade Jesus den vise mannens ordstäv: ”Om någon vänder bort sitt öra och inte vill höra Guds lag, så är till och med hans bön en styggelse.”

146:2.4 (1638.4) 3. Genom att öppna människoändan av kommunikationskanalen mellan Gud och människa får de dödliga omedelbart tillgång till den ständigt flödande strömmen av gudomlig omvårdnad till de skapade i världarna. När människan hör Guds ande

tala inne i sitt hjärta ingår som en naturlig del i denna erfarenhet det faktum att Gud samtidigt hör människans bön. Även förlåtandet av synd fungerar på detta samma ofelbara sätt. Fadern i himlen har förlåtit dig redan innan du har tänkt på att be honom om det, men denna förlåtelse är inte tillgänglig i din personliga religiösa erfarenhet förrän du själv förlåter dina medmänniskor. Guds förlåtelse som *faktum* är inte betingad av att du förlåter dina medmänniskor, men som *erfarenhet* är den just så betingad. Detta faktum att den gudomliga och den mänskliga förlåtelsen är synkroniserade observerades och sammanbands sålunda i den bön som Jesus lärde apostlarna.

146:2.5 (1638.5) 4. I universum råder en grundläggande rättvis princip som barmhärtigheten inte kan kringgå. Paradisets osjälviska härligheter kan inte tas emot av en alltigenom självisk varelse i tidens och rymdens världar. Inte ens Guds oändliga kärlek kan tvinga den eviga överlevnadens frälsning på en dödlig varelse som inte väljer att överleva. Barmhärtighet förlänas i rikligt mått, men när allt kommer omkring finns det rättvisekrav som inte ens kärlek i kombination med barmhärtighet effektivt kan upphäva. Jesus citerade igen från de hebreiska skrifterna: ”Jag ropade och ni ville inte höra; jag räckte ut min hand, men ingen gav akt på det. Ni tillintetgjorde allt mitt råd och ville inte veta av min tillrättavisning, och på grund av denna upproriska inställning blir det oundvikligt att ni skall ropa på mig och inte få något svar. Efter att ha förkastat livets väg må ni ihärdigt söka mig när tiden för ert lidande är inne, men ni kommer inte att finna mig.”

146:2.6 (1639.1) 5. De som vill komma i åtnjutande av barmhärtighet måste visa barmhärtighet; döm inte, så skall ni inte bli dömda. I den anda som ni dömer andra skall ni ock själva dömas. Barmhärtigheten upphäver inte helt rättvisan i universum. I sista hand visar det sig vara sant: ”Den som tillsluter sitt öra för den armes rop, han skall själv en dag ropa på hjälp utan att få svar.” Uppriktigheten i en bön är det som garanterar att den blir hörd. Den andliga visdomen och universumsamklngen i en bön bestämmer tiden, sättet och omfattningen av svaret. En vis far besvarar inte *ordagrant* sina okunniga och oerfarna barns dumma böner, även om barnen kan få mycken glädje och verklig själstillfredsställelse från att komma med sådana absurda önskemål.

146:2.7 (1639.2) 6. När ni helt har hängett er åt att göra den himmelske Faderns vilja får ni svar på alla era böner emedan de helt överensstämmer med Faderns vilja, och Faderns vilja manifesteras överallt i hans vidsträckta universum. Vad en sann son önskar och den infinite Fadern vill, det FINNS TILL. En sådan bön kan inte förbli obesvarad, och inget annat slags önskemål kan någonsin besvaras till fullo.

146:2.8 (1639.3) 7. Den rättfärdiges rop är en troshandling av ett Guds barn vilken öppnar dörren till Faderns förrådsrum för godhet, sanning och barmhärtighet, och dessa goda gåvor har länge väntat på att sonen skulle komma och personligen tillägna sig dem. Bönen ändrar inte Gudomens inställning till människan, men den ändrar människans inställning till den oföränderlige Fadern. *Motivet* till bönen är vad

som bär den fram till det gudomliga örat, inte den bedjandes sociala, ekonomiska eller yttre religiösa ställning.

146:2.9 (1639.4) 8. Bönen får inte användas till att undvika dröjsmål i tiden eller överstiga hinder i rymden. Bönen är inte avsedd att vara ett sätt att uppförstora ens eget jag eller att skaffa sig ett orättmätigt övertag över ens medmänniskor. En alltigenom självisk själ kan inte be i ordets sanna bemärkelse. Jesus sade: ”Finn din högsta fröjd och förtjusning i Guds karaktär, och han skall ge dig vad ditt hjärta uppriktigt begär.” ”Anförtro din väg åt Herren; förtrösta på honom, och han skall göra det.” ”Ty Herren hör de nödställdas rop, och han betraktar de utblottades bön.”

146:2.10 (1639.5) 9. ”Jag har utgått från Fadern; om ni därför någon gång är osäkra på vad ni skall be Fadern, be då i mitt namn, och jag skall presentera er bön enligt era verkliga behov och önskningar och enligt min Faders vilja.” Akta er för den stora faran att bli självupptagna i era böner. Undvik att be mycket för er själva; be mer för era bröders andliga framåtskridande. Undvik materialistiskt bedjande; be i anden och för ett rikligt överflöd av andens gåvor.

146:2.11 (1639.6) 10. När ni ber för de sjuka och lidande vänta er inte att era böner skall ersätta en kärleksfull och förnuftig omsorg om vad dessa lidande behöver. Be för era familjers, vänners och kamraters välgång, men be i synnerhet för dem som förbannar er, och gör kärleksfulla framställningar om dem som förföljer er.” ”Men när ni skall be, om det säger jag ingenting. Endast anden som bor inom er kan få er att yttra de böner som uttrycker ert inre förhållande till andarnas Fader.”

146:2.12 (1640.1) 11. Många tyr sig till bön först när de är i svårigheter. Ett sådant sätt är tanklöst och vilseledande. Förvisso är det bra att ni ber när ni är beträngda, men ni borde också komma ihåg att tala som en son till er Fader när allt står väl till med er själ. Framför alltid i hemlighet det som ni verkligen ber om. Låt inte människorna höra era personliga böner. Tacksägelseböner lämpar sig för grupper av gudsdyrkare, men själens bön är en personlig angelägenhet. Det finns endast en form av bön som lämpar sig för alla Guds barn, och den lyder: ”Trots allt, ske din vilja.”

146:2.13 (1640.2) 12. Alla som tror på detta evangelium borde uppriktigt be för himmelrikets utbredning. Av alla böner i de hebreiska skrifterna uttalade han det största gillandet för psalmistens begäran: ”Skapa i mig, o Gud, ett rent hjärta, och ge mig på nytt en frimodig ande. Rena mig från hemliga synder, och håll din tjänare borta från förmäten ohörsamhet.” Jesus kommenterade ingående bönen förhållande till vårdslöst och sårande tal, och citerade: ”Sätt, o Herre, en vakt för min mun, bevaka mina läppars dörr.” ”Människans tunga” sade Jesus ”är en kroppsdel som få människor kan tämja, men anden i människans inre kan omvandla denna oregerliga kroppsdel till en vänlig röst av tolerans och en inspirerande utövare av barmhärtighet.”

146:2.14 (1640.3) 13. Jesus lärde att bön om gudomlig ledning längs jordelivets väg kom i viktighetsordning näst efter begäran om att få veta Faderns vilja. I verkligheten innebär detta bön om gudomlig visdom. Jesus lärde aldrig att mänsklig kunskap och särskild färdighet kunde fås genom bön, men han lärde förvisso att bönen är en faktor

som vidgar ens förmåga att ta emot den gudomliga andens närvaro. När Jesus lärde sina medarbetare att be i ande och sanning förklarade han att det han avsåg var att be uppriktigt och enligt egen upplysning, att be helhjärtat och intelligent, allvarligt och ståndaktigt.

146:2.15 (1640.4) 14. Jesus varnade sina anhängare för att tänka att deras böner skulle bli effektivare av sirliga upprepningar, vältaliga ordvändningar, fastande, botövningar eller offergåvor. Men han uppmanade nog dem som trodde på honom att använda bön som ett sätt att via tacksägelse nå upp till sann gudsdyrkan. Jesus beklagade att det fanns så litet av tacksägelsens ande i hans anhängares böner och dyrkan. Han citerade vid detta tillfälle skrifterna och sade: ”Det är gott att tacka Herren och att lovsjunga den Högstes namn, att erkänna hans kärleksfulla vänlighet varje morgon och hans trofasthet varje natt, ty Gud har gjort mig glad genom sina gärningar. I allt vill jag tacka enligt Guds vilja.”

146:2.16 (1640.5) 15. Sedan sade Jesus: ”Var inte ständigt så överdrivet ängsliga för era alldagliga behov. Gör er inte bekymmer för de problem som gäller er jordiska tillvaro, utan i fråga om allt detta lägg i bön och åkallan, i en anda av uppriktig tacksägelse, era behov inför er Fader som är i himlen.” Sedan citerade han skrifterna: ”Jag vill lova Guds namn med sång och upphöja honom med tacksägelse. Och det skall behaga Herren bättre än offret av en oxe eller tjur med horn och klövar.”

146:2.17 (1641.1) 16. Jesus lärde sina anhängare att när de hade framfört sina böner till Fadern skulle de för en stund förbli stilla och mottagliga för att ge anden i sitt inre en bättre möjlighet att tala till

den lyssnande själen. Faderns ande talar bäst till människan när människosinnet är inriktat på sann gudsdyrkan. Vi dyrkar Gud med hjälp av Faderns ande i vårt inre och med hjälp av människosinnet när det har blivit upplyst av sanningsingivelse. Dyrkan, lärde Jesus, gör en allt mer lik den varelse som dyrkas. Gudsdyrkan är en omformande erfarenhet genom vilken den finite så småningom närmar sig och slutligen uppnår den Infinites väsen.

146:2.18 (1641.2) Också många andra sanningar om människans gemenskap med Gud berättade Jesus för sina apostlar, men få av dem kunde helt förstå hans undervisning.

3. Uppehållet i Rama

146:3.1 (1641.3) I Rama hade Jesus en minnesvärd diskussion med en ålderstigen grekisk filosof som lärde att vetenskap och filosofi var tillfyllest för att fylla den mänskliga erfarenhetens behov. Jesus lyssnade med tålamod och medkänsla till denne grekiske lärare, tillstod sanningen i mycket av det som han sade, men påpekade, när filosofen hade slutat, att denne i sin föreläsning om människans tillvaro inte hade förklarat ”varifrån, varför och vart” samt tillade: ”Där du slutar, där börjar vi. Religionen är en uppenbarelse för människans själ och rör sig om andliga realiteter som sinnet ensamt aldrig kunde upptäcka eller helt fatta. Intellectuella strävanden kan avslöja livets fakta, men rikets evangelium uppenbarar varandets *sanningar*. Du har behandlat de materiella skuggorna av sanningen; vill du nu lyssna när jag berättar för dig om de eviga och andliga

realiteter som kastar dessa flyktiga timliga skuggor i form av materiella fakta i de dödligas tillvaro?” I över en timmes tid undervisade Jesus denne grek om de frälsande sanningarna i rikets evangelium. Den gamle filosofen var mottaglig för Mästarens sätt att närma sig honom, och då han var uppriktigt ärlig i sitt hjärta trodde han snart på detta frälsningens evangelium.

146:3.2 (1641.4) Apostlarna var en aning förbryllande över hur beredvilligt Jesus samtyckte till många av grekens påståenden, men Jesus sade efteråt privat till dem: ”Mina barn, förundra er inte över att jag var tolerant mot grekens filosofi. Sann och äkta inre förvissning fruktar inte det minsta en yttre analys, inte heller tar sanningen illa upp av ärlig kritik. Ni borde aldrig glömma att intolerans är den förklädnad som döljer hemliga tvivel om hur sanna ens egna trosföreställningar är. Ingen människa störs av sin nästas attityd om hon är fullkomligt övertygad om sanningen i det som hon helhjärtat tror på. Mod är en tillit som kännetecknas av en genomgående ärlighet i fråga om det som man erkänner sig tro på. Uppriktiga människor är inte rädda för en kritisk granskning av sina äkta övertygelser och nobla ideal.”

146:3.3 (1641.5) Under den andra kvällen i Rama ställde Tomas följande fråga till Jesus: ”Mästare, hur kan en som är ny i tron på din undervisning verkligen veta, verkligen vara säker på, att detta rikets evangelium är sant?”

146:3.4 (1641.6) Jesus sade till Tomas: ”Din förvissning om att du har blivit medlem av Faderns familj i riket och att du för evigt överlever tillsammans med rikets barn är helt en fråga om personlig erfarenhet — om tillit till sanningens ord. Andlig förvissning är lika med din

personliga religiösa erfarenhet av den gudomliga sanningens eviga realiteter och är i övrigt lika med din intelligenta förståelse av sanningsrealiteter ökad med din andliga tro och minskad med dina uppriktiga tvivel.

146:3.5 (1642.1) ”Sonen är naturligt begåvad med Faderns liv. Då ni har begåvats med Faderns levande ande är ni därför söner till Gud. Ni överlever ert liv i köttets materiella värld därför att ni är identifierade med Faderns levande ande, gåvan av evigt liv. Mången hade förvisso fått detta liv innan jag kom fram från Fadern, och många fler har fått denna ande därför att de trodde på mitt ord, men jag säger er att när jag återvänder till Fadern kommer han att sända sin ande in i hjärtat på alla människor.

146:3.6 (1642.2) ”Fastän ni inte kan observera denna gudomliga ande i dess arbete i ert sinne, finns det en praktisk metod att upptäcka i vilken mån ni har överlämnat kontrollen över era själsförmågor till att undervisas och ledas av den himmelske Faderns ande i ert inre, nämligen graden av er kärlek till era medmänniskor. Denna Faderns ande har del i Faderns kärlek, och när den dominerar människan för den ofelbart i riktning mot gudsdyrkan och kärleksfull hänsyn till och aktning för ens nästa. Till en början tror ni att ni är Guds söner därför att min undervisning har gjort er mer medvetna om Faderns ledning i ert inre. Men inom kort skall Sanningens Ande utgjas över allt kött, och den skall leva bland människorna och undervisa alla människor, så som jag nu lever bland er och talar sanningens ord till er. Och denna Sanningens Ande, som talar för er själs andliga förmågheter, hjälper er att veta att ni är Guds söner. Den vittnar ofelbart tillsammans med Faderns närvaro i ert inre, med er ande, som då bor i

alla människor såsom den nu bor i några, om att ni i verkligheten är Guds söner.

146:3.7 (1642.3) ”Varje jordiskt barn som följer denna andes ledning skall till slut veta vad som är Guds vilja, och den som underkastar sig min Faders vilja skall fortleva för evigt. Vägen från jordelivet till det eviga tillståndet har inte gjorts klar för er, men det finns en väg, det har alltid funnits, och jag har kommit för att göra den vägen ny och levande. Den som träder in i riket, han har redan evigt liv — han skall aldrig förgås. Men mycket av detta kommer ni att förstå bättre när jag har återvänt till Fadern och ni kan se tillbaka på era nuvarande erfarenheter.”

146:3.8 (1642.4) Alla som hörde dessa välsignade ord blev mycket uppmuntrade av dem. Judarnas förkunnelse om de rättfärdigas överlevnad hade varit förvirrad och osäker, och det var upplivande och inspirerande för Jesu anhängare att höra dessa mycket definitiva och positiva ord av försäkran om evig överlevnad för alla sant troende.

146:3.9 (1642.5) Apostlarna fortfor att predika och döpa troende samtidigt som de fortsatte sin verksamhet att gå från hus till hus för att trösta de betryckta och vårda sig om de sjuka och lidande. Apostlarnas organisation hade utvidgats så att var och en av Jesu apostlar nu hade en av Johannes apostlar som medarbetare; Abner var Andreas medarbetare; och denna plan gällde ända tills de vandrade ned till Jerusalem inför nästa påsk.

146:3.10 (1642.6) De särskilda instruktioner som Jesus gav under deras vistelse i Sebulon utgjordes främst av ytterligare diskussioner om

ömsesidiga skyldigheter i riket och omfattade undervisning som avsåg att klargöra skillnaderna mellan personliga religiösa erfarenheter och vänskapliga förhållanden som uppkommer av sociala religiösa skyldigheter. Detta var en av de få gånger då Mästaren överhuvudtaget diskuterade religionens sociala aspekter. Under hela sitt jordiska liv gav Jesus sina anhängare mycket få instruktioner om den sociala anpassningen av religionen.

146:3.11 (1643.1) I Sebulon var folket rasligt mycket uppblandat, knappast vare sig judar eller icke-judar, och få av dem trodde verkligen på Jesus trots att de hade hört om hur de sjuka hade blivit botade i Kafarnaum.

4. Evangeliet i Jireon

146:4.1 (1643.2) I Jireon fanns, liksom i många av även de mindre städerna i Galiléen och Judéen, en synagoga, och under de tidigare skedena av Jesu verksamhet var det hans sed att på sabbatsdagen tala i dessa synagogor. Ibland talade han vid morgongudstjänsten, medan Petrus eller någon annan av apostlarna predikade vid eftermiddagstillfället. Jesus och apostlarna undervisade och predikade också ofta i synagogan vid kvällsmötena under veckan. Fastän de religiösa ledarna i Jerusalem blev allt mer fientligt inställda till Jesus, hade de ingen direkt kontroll över synagogorna utanför den staden. Först senare under Jesu offentliga verksamhet förmådde de skapa en så utbredd stämning mot honom att nästan alla synagogor stängdes

för hans undervisning. Vid denna tid var alla synagogor i Galiléen och Judéen öppna för honom.

146:4.2 (1643.3) I Jireon fanns det för den tiden omfattande mineralgruvor, och eftersom Jesus aldrig hade bekantat sig med gruvarbetarens liv tillbringade han det mesta av sin tid under deras vistelse i Jireon i gruvorna. Medan apostlarna besökte hemmen och predikade på de offentliga platserna arbetade Jesus i gruvorna bland dessa underjordiska arbetare. Ryktet om Jesus som helare hade spritt sig även till denna avlägsna by, och många sjuka och lidande sökte hjälp hos honom, och hans helande omvårdnad var till stor nytta för mången. I intet av dessa fall utförde Mästaren något så kallat helandemirakel, utom ifråga om den spetälske.

146:4.3 (1643.4) Sent på eftermiddagen den tredje dagen i Jireon när Jesus återvände från gruvorna råkade han på sin väg hem till sitt härbärge gå längs en smal sidogata. När han kom nära en viss spetälsk mans eländiga skjul tog den lidande mannen, som hade hört om Jesu rykte som helbräddagörare, mod till sig och tilltalade honom när Jesus gick förbi hans dörr och sade medan han knäböjde inför honom: ”Herre, om du blott vill, så kan du göra mig ren. Jag har hört dina lärares budskap, och jag skulle vilja träda in i riket om jag kunde bli renad.” Den spetälske talade på detta sätt därför att de spetälska bland judarna var förbjudna till och med att besöka synagogan eller att i andra sammanhang delta i offentlig gudsdyrkan. Denne man trodde verkligen att han inte kunde tas emot i det kommande riket om han inte kunde bli botad från sin spetälska. När Jesus såg honom i hans lidande och hörde hans ord av fast förankrad tro, berördes Jesu hjärta och hans gudomliga sinne rördes av medlidande. Då Jesus såg

på honom föll mannen ned på sitt ansikte och dyrkade. Sedan sträckte Mästaren ut sin hand, rörde vid honom och sade: ”Jag vill — var ren.” Omedelbart blev han botad; spetälskan plågade inte längre honom.

146:4.4 (1643.5) När Jesus hade lyft upp mannen på hans fötter instruerade han honom: ”Se till att du inte berättar för någon om ditt helande, utan sköt lugnt och stilla dina sysslor, visa upp dig för prästen och frambär som tecken på ditt renande de offer som Mose har bestämt.” Mannen gjorde dock inte så som Jesus hade instruerat honom. I stället började han ropa ut över hela staden att Jesus hade botat honom från spetälskan, och eftersom hela byn kände honom kunde människorna själva se att han hade renats från sin sjukdom. Han gick inte till prästerna, så som Jesus hade uppmanat honom. Som följd av att mannen spred ut nyheten att Jesus hade helat honom blev Mästaren så beträngd av de sjuka att han blev tvungen att stiga upp tidigt nästa dag och lämna byn. Fastän Jesus inte på nytt gick in i staden stannade han två dagar i dess utkanter nära gruvorna, där han fortfor att ytterligare undervisa de troende gruvarbetarna om rikets evangelium.

146:4.5 (1644.1) Detta renande av den spetälske var det första så kallade mirakel som Jesus fram till denna tid avsiktligt och medvetet hade utfört. Det rörde sig i detta fall om verklig spetälska.

146:4.6 (1644.2) Från Jireon begav de sig till Giskala, där de tillbringade två dagar med att förkunna evangeliet, varefter de vandrade till Korasin där de vistades nästan en vecka och predikade den goda nyheten, men i Korasin kunde de inte vinna många troende till riket. Ingenstans där Jesus hade undervisat hade han stött på ett

sådant allmänt avvisande av sitt budskap. Vistelsen i Korasin var mycket deprimerande för de flesta apostlarna, och Andreas och Abner hade stora svårigheter med att hålla modet uppe hos sina medarbetare. Så gick de vidare, tyst genom Kafarnaum, till byn Madon, där de lyckades lite bättre. De flesta apostlarna tänkte att deras uteblivna framgång i dessa städer, som de nyss hade besökt, berodde på att Jesus fordrade att de i sin undervisning och förkunnelse avstod från att tala om honom som helbrägdagörare. Hur önskade de inte att han skulle rena en annan spetälsk eller på något annat sätt manifestera sin makt för att dra till sig folkets uppmärksamhet! Mästaren var emellertid oberörd av deras enträgna yrkanden.

5. Tillbaka i Kana

146:5.1 (1644.3) Apostlasällskapet blev mycket uppmuntrat då Jesus tillkännagav: ”I morgon beger vi oss till Kana.” De visste att åhörarna i Kana skulle visa medkänsla, ty Jesus var välkänd där. De hade framgång i sitt arbete med att föra människor in i riket ända tills den tredje dagen då en viss prominent invånare från Kafarnaum, Titus, som var delvis troende och vars son var allvarligt sjuk, anlände till Kana. Han hade hört att Jesus var i Kana, och skyndade dit för att träffa honom. De troende i Kafarnaum trodde att Jesus kunde bota varje sjukdom.

146:5.2 (1644.4) När denne ädling hade funnit Jesus i Kana bönföll han honom att skynda iväg till Kafarnaum och bota hans lidande son. Medan apostlarna stod bredvid i andlös förväntan sade Jesus, medan

han såg på den sjuke pojkens far: ”Hur länge skall jag ha tålamod med er? Guds makt är mitt bland er, men om ni inte får se tecken och under, så tror ni inte.” Ädlingen vädjade till Jesus och sade: ”Min Herre, jag tror förvisso, men kom innan mitt barn förgås, ty när jag lämnade honom låg han redan för döden.” När Jesus hade böjt sitt huvud en stund i en tyst begrundan sade han plötsligt: ”Återvänd hem, din son kommer att leva.” Titus trodde Jesu ord och skyndade tillbaka till Kafarnaum. När han anlände möttes han av sina tjänare, som sade: ”Gläd dig, ty din son har blivit bättre — han lever.” Titus frågade då vid vilken tid pojken hade börjat repa sig, och när tjänarna svarade ”igår ungefär vid sjunde timmen lämnade febern honom”, kom fadern ihåg att det var ungefär vid den timmen Jesus hade sagt: ”Din son kommer att leva.” Titus trodde härefter av hela sitt hjärta, och hela hans familj blev också troende. Denne son blev en mäktig tjänare i riket och gav senare upp sitt liv tillsammans med dem som fick lida i Rom. Fastän alla i Titus hus, deras vänner och även apostlarna ansåg denna händelse vara ett mirakel, så var den inte det. Åtminstone var detta inte ett mirakel som botade en fysisk sjukdom. Det var endast ett fall av förhandskunskap om naturlagens gång, just ett sådant vetande som Jesus ofta tillgrep efter sitt dop.

146:5.3 (1645.1) Igen var Jesus tvungen att skynda iväg från Kana på grund av den obefogade uppmärksamhet som väcktes av denna redan andra händelse av detta slag i anslutning till hans verksamhet i denna by. Stadsborna kom ihåg vattnet och vinet, och nu då han ansågs ha helat ädlingens son på långt avstånd, kom de till honom, inte endast med de sjuka och lidande utan de sände också budbärare som bad att

han skulle hela plågade på avstånd. När Jesus såg att hela trakten var i rörelse, sade han: ”Låt oss gå till Nain.”

6. Nain och änkans son

146:6.1 (1645.2) Dessa människor trodde på tecken. De var ett släkte som sökte underverk. Vid denna tid hade människorna i mellersta och södra Galiléen blivit mirakelsinnade när det gällde Jesus och hans personliga verksamhet. Tjugotals, hundratals, uppriktiga människor som led av rent nervösa störningar och plågades av emotionella rubbningar kom nära Jesus och återvände sedan hem till sina vänner och kungjorde att Jesus hade botat dem. Sådana fall av mentalt helande höll dessa okunniga och enkeltsinnade människor för fysiskt helande, mirakulöst botande.

146:6.2 (1645.3) När Jesus sökte lämna Kana och bege sig till Nain följde en stor skara troende och många nyfikna människor efter honom. De var inställda på att få se mirakel och underverk, och de skulle inte bli besvikna. När Jesus och hans apostlar närmade sig stadsporten mötte de ett begravningsfölje som var på väg till den närbelägna begravningsplatsen och som förde den ende sonen till en änka från Nain till graven. Denna kvinna var mycket respekterad, och hälften av byn följde bårbärarna med denne pojke som man antog vara död. När begravningsföljet hade kommit fram till Jesus och hans anhängare kände änkan och hennes vänner igen Mästaren och bönföll honom om att återföra hennes son till livet. Deras mirakelförväntan hade stigit så högt att de tyckte att Jesus kunde bota varje sjukdom

hos människan, och varför kunde väl inte en sådan helbrägdagörare även uppväcka de döda? Då Jesus på detta sätt blev trängd steg han fram, lyfte upp bårtäcket och undersökte pojken. Då han upptäckte att den unge mannen faktiskt inte var död, insåg han den tragedi som hans närvaro kunde avvärja; därför vände han sig till modern och sade: ”Gråt inte. Din son är inte död, han sover. Han skall återbördas till dig.” Medan han tog den unge mannen vid handen och sade: ”Vakna och stig upp.” Ynglingen som antogs vara död satte sig upp om en liten stund och började tala, och Jesus sände dem tillbaka till deras hem.

146:6.3 (1645.4) Jesus gjorde sitt bästa för att lugna folkmassan och försökte förgäves förklara att pojken verkligen inte var död, att han inte hade återfört honom från graven, men det var lönlöst. Den folkmassa som följde honom och hela byn Nain hamnade in i ett enormt känslösvall. Frukten grep tag i många, andra drabbades av panik, medan ytterligare andra började be och jämra sig över sina synder. Först länge efter mörkrets inbrott kunde man få den larmande folkmassan att skingras. Fastän Jesus hade sagt att pojken inte var död, hävdade naturligtvis alla att ett mirakel hade skett, att t.o.m. en som var död hade uppväckts. Fastän Jesus berättade för dem att pojken endast befann sig i en djup sömn, förklarade de att det endast var hans sätt att tala och fäste uppmärksamheten vid att han alltid i sin stora anspråkslöshet försökte dölja sina underverk.

146:6.4 (1646.1) Så spreds budskapet om att Jesus hade uppväckt änkans son från de döda ut över hela Galiléen och in i Judéen, och många som hörde denna berättelse trodde på den. Aldrig kunde Jesus ens få alla sina apostlar att helt fatta att änkans son i verkligheten inte

var död när han bad honom vakna och stiga upp. Han lyckades påverka dem tillräckligt för att hålla händelsen utanför alla senare uppteckningar med undantag av det som skrevs av Lukas, som antecknade den så som episoden hade berättats för honom. Igen ansattes Jesus som läkare till den grad att han tidigt nästa dag begav sig till Endor.

7. I Endor

146:7.1 (1646.2) I Endor undkom Jesus under några få dagar från för de högljudda folkmassorna som sökte fysiskt helande. Under deras vistelse på denna ort berättade Mästaren, för att undervisa apostlarna, om kung Saul och häxan i Endor. Jesus gjorde klart för sina apostlar att de kringströvande och upproriska mellanvarelserna, som ofta hade uppträtt som de avlidnas förmenta andar, snart skulle underställas kontroll så att de inte längre kunde ägna sig åt dessa märkliga tilltag. Han sade till sina följeslagare att efter att han hade återvänt till Fadern, och sedan de hade utgjutit sin ande över allt kött, kunde sådana halvandliga varelser — så kallade orena andar — inte längre ta de svag- och ondsinta bland de dödliga i sitt våld.

146:7.2 (1646.3) Jesus förklarade vidare för sina apostlar att avlidna människors andar inte kommer tillbaka till sin födelsevärld för att kommunicera med sina levande gelikar. Först under tidsåldern för en ny domperiod vore det möjligt för den dödliga människans avancerande ande att återvända till jorden och då endast i undantagsfall och som en del av planetens andliga administration.

146:7.3 (1646.4) När de hade vilat i två dagar sade Jesus till sina apostlar: ”Låt oss i morgon bitti återvända till Kafarnaum för att vänta och undervisa där medan landsbygden lugnar ned sig. Väl hemma har människorna redan nu återhämtat sig något från detta slags uppståndelse.

Urantiaboken

<< [Kapitel 146](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 148](#) >>

Kapitel 147

Ett kort besök i Jerusalem

147:0.1 (1647.1) JESUS och apostlarna anlände till Kafarnaum onsdagen den 17 mars och vistades två veckor i sin operationsbas i Betsaida innan de gav sig i väg till Jerusalem. Under dessa två veckor undervisade apostlarna folket vid sjöstranden, medan Jesus tillbringade mycken tid ensam i bergen med att sköta sin Faders angelägenheter. Under denna period företog Jesus, åtföljd av Jakob och Johannes Sebedaios, två hemliga färder till Tiberias, där de mötte de troende och undervisade dem om rikets evangelium.

147:0.2 (1647.2) Många i Herodes hushåll trodde på Jesus och deltog i dessa möten. Inflytandet från dessa troende inom Herodes officiella familj hade klart hjälpt till att minska denna härskares fientlighet mot Jesus. Dessa troende i Tiberias hade grundligt förklarat för Herodes

att det ”rike” som Jesus förkunnade var andligt till sin natur och inte ett politiskt initiativ. Herodes var benägen att tro dessa medlemmar av sitt eget hushåll och lät sig därför inte oskäligt oroas av att berättelserna om Jesu förkunnelse och helbrägdagörelse spred sig över hela landet. Han hade inget att invända mot Jesu verksamhet som helbrägdagörare och religiös förkunnare. Trots den gynnsamma inställningen bland många av Herodes rådgivare, och rentav hos Herodes själv, fanns det en grupp bland hans underordnade som var så påverkade av de religiösa ledarna i Jerusalem att de förblev bittra och hotfulla fiender till Jesus och apostlarna och senare gjorde mycket för att hindra deras offentliga verksamhet. De religiösa ledarna i Jerusalem, inte Herodes, utgjorde den största faran för Jesus. Just av denna orsak tillbringade Jesus och apostlarna så mycket tid i Galiléen och utförde största delen av sin offentliga förkunnelse där, hellre än i Jerusalem och Judéen.

1. Officerens tjänare

147:1.1 (1647.3) Dagen innan de gjorde sig klara att bege sig till Jerusalem för att fira påsk, kom Mangus, en officer eller kapten för den romerska vaktstyrkan stationerad i Kafarnaum, till synagogans styresmän och sade: ”Min trogne ordonnans är dödssjuk. Kan ni därför gå till Jesus å mina vägnar och enträget be honom bota min tjänare?” Den romerske kaptenen gjorde detta då han trodde att judarnas ledare skulle äga mer inflytande hos Jesus. Därför gick de äldste för att träffa Jesus, och deras talesman sade: ”Lärare, vi ber dig

innerligt att du går över till Kafarnaum för att rädda den romerske officerens förnämste tjänare. Denne officer är värd din uppmärksamhet emedan han älskar vårt folk och rentav lät bygga åt oss den synagoga där du så många gånger har talat.”

147:1.2 (1647.4) När Jesus hade hört vad de hade att säga sade han: ”Jag skall komma med er.” Och när han gick med dem till officerens hus sände den romerske soldaten, redan innan de hade kommit in på hans gård, sina vänner ut för att välkomna Jesus och med instruktioner att säga: ”Herre, besvära dig inte med att stiga in i mitt hus, för jag är inte värdig att du går in under mitt tak. Inte heller tyckte jag mig själv vara värdig att komma till dig; därför sände jag de äldste från ditt eget folk. Men jag vet att du kan säga ordet där du står, så blir min tjänare frisk. För jag är själv en som står under befäl och jag har soldater under mig, och säger jag till den ene ’gå’, så går han, och till den andre ’kom’, så kommer han, och säger jag till mina tjänare ’gör si och så’ så gör de det.”

147:1.3 (1648.1) När Jesus hörde dessa ord vände han sig om och sade till sina apostlar och dem som följde med: ”Jag förundrar mig över tron hos denne icke-jude. Sannerligen, inte hos någon i Israel har jag funnit en så stark tro.” Jesus vände sig bort från huset och sade: ”Låt oss gå härifrån.” Officerens vänner gick in i huset och berättade för Mangus vad Jesus hade sagt, och från den stunden började tjänaren återhämta sig och blev slutligen återställd till normal hälsa och duglighet.

147:1.4 (1648.2) Men vi fick aldrig veta vad som egentligen hände vid detta tillfälle. Uppteckningen innehåller inget annat, och det avslöjades inte för dem som åtföljde Jesus om osynliga varelser

ombesörjde eller inte ombesörjde botandet av officerens tjänare. Vi känner endast till faktumet att tjänaren blev fullständigt frisk.

2. Färden till Jerusalem

147:2.1 (1648.3) Tidigt på tisdagsmorgonen den 30 mars inledde Jesus och apostlasällskapet sin färd till Jerusalem längs Jordanfloden, för att fira påsk. De var framme på fredagseftermiddagen den 2 april och etablerade som vanligt sin operationsbas i Betania. Under sin färd genom Jeriko stannade de för att vila medan Judas deponerade en del av deras gemensamma penningmedel i en bank som ägdes av en vän till hans familj. Det här var första gången Judas hade fått ett överskott på pengar, och denna deposition lämnades orörd tills de igen färdades genom Jeriko på den sista och händelserika resan till Jerusalem kort före rättegången mot Jesus och hans död.

147:2.2 (1648.4) Sällskapet hade en händelselös färd till Jerusalem, men de hade knappt hunnit installera sig i Betania förrän de som sökte bot för sin kropp, tröst för sitt plågade sinne och frälsning för sin själ började samlas från när och fjärran, så många att Jesus knappast fick tid för vila. Därför satte de upp tält i Getsemane och Mästaren gick fram och tillbaka mellan Betania och Getsemane för att undvika folkmassorna som ständigt ansatte honom. Apostlasällskapet tillbringade nästan tre veckor i Jerusalem, men Jesus ålade dem att inte ägna sig åt offentlig förkunnelse, endast åt privatundervisning och personligt arbete.

147:2.3 (1648.5) De firade påskan stillsamt i Betania. Det här var första gången som Jesus och alla tolv apostlar deltog i den påskhögtid som firades utan blodsutgjutelse. Johannes apostlar åt inte påskmåltiden tillsammans med Jesus och hans apostlar; de firade högtiden tillsammans med Abner och många av dem som i ett tidigt skede hade omfattat Johannes förkunnelse. Detta var Jesu andra påsk tillsammans med sina apostlar i Jerusalem.

147:2.4 (1648.6) När Jesus och de tolv gav sig i väg tillbaka till Kafarnaum återvände inte Johannes apostlar med dem. Under Abners ledning stannade de i Jerusalem och den omgivande landsbygden och arbetade där i det tysta för rikets utbredning, medan Jesus och de tolv återvände till arbetet i Galiléen. Aldrig var tjugofyra alla igen samlade förutom en kort tid innan de sjuttio evangelisterna förordnades och utsändes. Men de två grupperna samverkade, och de hyste de bästa känslor för varandra trots sina inbördes meningsskiljaktigheter.

3. Vid dammen i Betesda

147:3.1 (1649.1) På eftermiddagen under den andra sabbaten i Jerusalem, då Mästaren och apostlarna skulle till att delta i tempelandakterna, sade Johannes till Jesus: ”Kom med mig, det är något jag vill visa dig.” Johannes förde Jesus ut genom en av Jerusalems portar till en vattendamm kallad Betesda. Dammen omgavs av en konstruktion med fem pelargångar, och i dem låg en stor grupp lidande människor som sökte helande. Det här var en het

källa vars rödaktiga vatten med oregelbundna intervaller bubblade upp på grund av ansamlingar av gas i bergsgrottorna under dammen. Många trodde att skummandet, som från tid till annan inträffade i det varma vattnet, berodde på övernaturliga krafter, och enligt folktron skulle den första som steg ned i vattnet efter ett sådant skummande helas från sina krämpor, av vad slag de än var.

147:3.2 (1649.2) Apostlarna var något rastlösa under de restriktioner som Jesus hade ålagt dem, och Johannes som var den yngste av de tolv var särskilt otålig under ett sådant återhållande. Han hade fört Jesus till dammen med den tanken att åsynen av de lidande som hade samlats där, skulle väcka Mästarens medlidande så att han skulle röras till att göra ett under: en helbrägdagörelse, och då skulle hela Jerusalem förvåna sig och inom kort vinnas till tro på rikets evangelium. Johannes sade till Jesus: ”Mästare, se alla dessa lidande människor; finns det ingenting som vi kan göra för dem?” Jesus svarade: ”Johannes, varför vill du fresta mig att avvika från den väg jag har valt? Varför envisas du med att vilja ersätta förkunnandet av den eviga sanningens evangelium med utförandet av underverk och botandet av sjuka? Min son, jag får inte göra det som du önskar, men samla ihop dessa sjuka och lidande så att jag får tala ord av uppmuntran och evig tröst till dem.”

147:3.3 (1649.3) Då Jesus talade till de församlade sade han: ”Mången av er här är sjuka och lidande till följd av era många år av oriktigt levnadssätt. En del lider av de olyckor som förekommer i tiden, andra som resultat av de misstag som deras förfäder gjorde, medan vissa av er kämpar med de handikapp som kommer sig av de ofullkomliga förhållandena i er jordiska existens. Men min Fader arbetar, och jag

skulle vilja arbeta, för att förbättra er jordiska tillvaro, men i synnerhet för att säkra er eviga tillvaro. Ingen av oss kan göra mycket för att ändra livets svårigheter om vi inte upptäcker att Fadern i himlen vill det. Vi är alla i sista hand skyldiga att göra den Eviges vilja. Om ni alla kunde botas från era fysiska åkommor skulle ni förvisso förundra er, men det är ännu bättre att ni skulle renas från all andlig sjukdom och finna er helade från alla moraliska defekter. Ni är alla Guds barn; ni är den himmelske Faderns söner. Tidens bojar må synas plåga er, men evighetens Gud älskar er. Och när tiden för domen är inne, frukta inte, ni skall alla finna inte endast rättvisa utan även ett överflöd av barmhärtighet. Sannerligen säger jag er: Den som hör rikets evangelium och tror denna förkunnelse om att han är en av Guds söner, han har evigt liv; redan nu går sådana troende från dom och död till ljus och liv. Och den stund närmar sig då även de som vilar i graven skall höra uppståndelsens röst.”

147:3.4 (1649.4) Många av dem som lyssnade trodde på rikets evangelium. Några av de sjuka blev så inspirerade och andligen återupplivade att de gick omkring och kungjorde att de också hade blivit botade från sina fysiska krämpor.

147:3.5 (1649.5) En man som i många år hade varit deprimerad och allvarligt plågad av sitt störda sinnes svagheter blev så glad över Jesu ord att han lyfte upp sin bädd och gick hem, trots att det var sabbatsdag. Denne plågade man hade väntat alla dessa år på att *någon* skulle hjälpa honom. Han var till den grad ett offer för känslan av sin egen hjälplöshet att det aldrig hade fallit honom in att hjälpa sig själv, vilket visade sig vara det enda han behövde göra för att bli frisk — ta sin bädd och gå.

147:3.6 (1650.1) Sedan sade Jesus till Johannes: ”Låt oss gå innan översteprästerna och de skriftlärde observerar oss och tar anstöt av att vi talade ord av liv till dessa lidande.” De återvände till templet för att förena sig med sina kamrater, och inom kort avlägsnade de sig alla för att tillbringa natten i Betania. Men Johannes berättade aldrig för de andra apostlarna om sitt och Jesu besök denna sabbatseftermiddag vid dammen Betesda.

4. Levnadsregeln

147:4.1 (1650.2) På kvällen denna samma sabbatsdag i Betania, när Jesus, de tolv och en grupp troende var samlade kring elden i Lasaros trädgård, ställde Natanael denna fråga till Jesus: ”Mästare, även om du har lärt oss den positiva versionen av den gamla levnadsregeln och instruerat oss att göra mot andra så som vi vill att de skall göra mot oss, inser jag inte helt hur vi alltid kan följa ett sådant påbud. Låt mig illustrera mitt påstående med att nämna som exempel en åtråfull man som på detta sätt lastbart ser på sin tilltänkta medverkare i synden. Hur kan vi lära att denne man med ont i sinnet skall göra mot andra så som han vill att de skulle göra mot honom?”

147:4.2 (1650.3) När Jesus hörde Natanaels fråga stod han genast upp, pekade finger åt aposteln och sade: ”Natanael, Natanael, vad för slags tankar hyser du i ditt hjärta? Tar du inte emot min förkunnelse som en som är född av anden? Hör du inte sanningen likt män med visdom och andlig förståelse? När jag uppmanade er att göra mot andra så som ni vill att de skall göra mot er, talade jag till människor med höga

ideal, inte till dem som skulle känna sig frestade att förvränga min undervisning till frihet att uppmuntra till att göra det som är ont.”

147:4.3 (1650.4) När Mästaren hade talat stod Natanael upp och sade: ”Men Mästare, du skall inte tro att jag samtycker till en sådan tolkning av din undervisning. Jag ställde frågan därför att jag gissar att många sådana män kunde tänkas misstolka din uppmaning på detta sätt, och jag hoppades att du skulle ge oss ytterligare undervisning i dessa saker.” När Natanael hade satt sig ned fortsatte Jesus att tala: ”Jag vet mycket väl, Natanael, att du inte godkänner någon sådan ondskefull tanke i ditt sinne, men jag är besviken på att ni alla så ofta försummar att göra en genuint andlig tolkning av mina alldagliga uttryck, av min undervisning som måste meddelas er på människors språk och så som människor måste tala. Låt mig nu undervisa er om de olika betydelsenivåer som ansluter sig till tolkningen av denna levnadsregel, denna uppmaning att ’göra mot andra det som ni vill att de skall göra mot er’:

147:4.4 (1650.5) ”1. *Köttets nivå*. En sådan rent självisk och åtråfull tolkning skulle väl exemplifieras av antagandet i din fråga.

147:4.5 (1650.6) ”2. *Känslornas nivå*. Detta plan ligger en nivå högre än köttets och antyder att empati och medlidande höjer ens tolkning av denna levnadsregel.

147:4.6 (1650.7) ”3. *Sinnets nivå*. Nu inverkar sinnets förnuft och erfarenhetens samlade information. Ett gott omdöme föreskriver att en sådan levnadsregel bör tolkas i samklang med den högsta idealism som är införlivad i ädelheten av en djupgående självrespekt.

147:4.7 (1651.1) ”4. *Den broderliga kärlekens nivå*. Ännu högre upptäcks nivån för osjälvisk tillgivenhet för ens medmänniskors välbefinnande. På detta högre plan för helhjärtat socialt tjänande, som växer fram av medvetenheten om att Gud är vår Fader och som följd därav av insikten om att människan är vår broder, upptäcks en ny och långt vackrare tolkning av denna grundläggande levnadsregel.

147:4.8 (1651.2) ”5. *Den moraliska nivån*. När ni sedan når upp till sant filosofiska tolkningsnivåer, när ni får en verklig förståelse för vad som är *rätt* och vad som är *fel*, när ni inser vad som är evigt rätt i de mänskliga relationerna, börjar ni betrakta ett sådant tolkningsproblem så som ni föreställer er att en högsinnad, idealistisk, vis och opartisk tredje person skulle se på och tolka en sådan föreskrift tillämpad på era personliga problem vid anpassningen till era livssituationer.

147:4.9 (1651.3) ”6. *Den andliga nivån*. Och sedan sist, men den ädlaste av dem alla, uppnår vi nivån för andeinsikt och andlig tolkning, vilket förmår oss att i denna levnadsregel se en gudomlig befallning att behandla alla människor så som vi föreställer oss att Gud skulle behandla dem. Sådant är idealet för de mänskliga relationerna i universum. Och sådan är er inställning till alla dessa problem när er högsta önskan är att ständigt göra Faderns vilja. Jag vill därför att ni skulle göra mot alla människor det som ni vet att jag under liknande omständigheter skulle göra.”

147:4.10 (1651.4) Inget som Jesus hade sagt till apostlarna fram till denna tid hade förvånat dem mer än detta. De fortsatte att diskutera Mästarens ord länge efter det att han hade gått till vila. Fastän det

dröjde länge för Natanael att återhämta sig från sitt antagande att Jesus hade missförstått den rätta andan i hans fråga, var de andra mer än tacksamma att deras filosofiske medapostel hade haft mod att ställa en sådan tankeväckande fråga.

5. Besöket hos fariséén Simon

147:5.1 (1651.5) Fastän Simon inte var medlem av judarnas råd var han en inflytelserik farisé i Jerusalem. Han trodde halvhjärtat, och trots att han kunde bli hårt kritiserad för det vågade han bjuda in Jesus och hans personliga medarbetare Petrus, Jakob och Johannes till sitt hem för en gemensam måltid. Simon hade länge iakttagit Mästaren, och han var mycket imponerad av hans förkunnelse och ännu mer av hans personlighet.

147:5.2 (1651.6) De förmögna fariséerna ägnade sig åt att ge allmosor, och de skydde inte offentlighet i samband med sin filantropi. Ibland brukade de rentav blåsa i en trumpet när de stod i beråd att utöva välgörenhet för någon tiggare. Det var sed bland dessa fariséer, när de ordnade en bankett för prominenta gäster, att lämna dörrarna till huset öppna så att även tiggarna från gatan kunde komma in och, där de stod utmed rummets väggar bakom middagsgästernas liggsoffor, vara i tillfälle att få del av maten, som middagsgästerna kanske kunde kasta åt dem.

147:5.3 (1651.7) Vid detta särskilda tillfälle i Simons hus fanns bland dem som kom in från gatan en illa beryktad kvinna som nyligen hade blivit en som hade börjat tro på den goda nyheten om rikets

evangelium. Denna kvinna var välkänd över hela Jerusalem som en tidigare innehavare av en av de så kallade högklassiga bordeller, som låg nära intill tempelgården för icke-judar. Då hon accepterade Jesu förkunnelse hade hon stängt sin nedriga affärsförelse och förmått flertalet av de kvinnor som hade varit knutna till henne att acceptera evangeliet och ändra sitt levnadssätt. Trots detta hölls hon i stort förakt av fariséerna och var tvungen att låta sitt hår hänga löst — tecknet på prostitution. Denna ej namngivna kvinna hade tagit med sig en stor flaska parfymerad smörjelseolja, och där hon stod bakom Jesus medan han låg lutad till bords började hon smörja hans fötter, samtidigt som hon också vätte dem med sina tårar av tacksamhet och torkade dem med sitt hår. När hon hade avslutat denna smörjelse fortfor hon att gråta och kyssa hans fötter.

147:5.4 (1652.1) När Simon såg allt detta sade han till sig själv: ”Om denne man var en profet skulle han ha insett vilken och vad slags kvinna det är som på detta sätt rörde vid honom: att hon är en beryktad synderska.” Jesus, som visste vad som rörde sig i Simons sinne, höjde rösten och sade: ”Simon, jag har något att säga dig.” Simon svarade: ”Säg det, lärare.” Då sade Jesus: ”Två män stod i skuld hos en viss förmögen penningutlånare. Den ene var skyldig femhundra denarer, den andre femtio. När ingendera kunde betala, efterskänkte han skulden för dem båda. Vilken av dem, tror du Simon, skulle älska honom mest?” Simon svarade: ”Den som fick mest efterskänkt, skulle jag tro.” ”Du har rätt”, sade Jesus och fortsatte vänd mot kvinnan: ”Simon, se noga på denna kvinna. Jag kom in i ditt hus som inbjuden gäst, men du gav mig inte vatten för mina fötter. Denna tacksamma kvinna har vätt mina fötter med sina tårar

och torkat dem med sitt hår. Du gav mig ingen välkomstkyss, men denna kvinna har kysst mina fötter hela tiden sedan hon kom in. Du smorde inte mitt huvud med olja, men hon har smort mina fötter med dyrbara balsamer. Och vad betyder allt detta? Helt enkelt att hon har fått förlåtelse för sina många synder, och det har fått henne att visa stor kärlek. Men de som har fått endast litet förlåtet visar ibland endast liten kärlek.” Han vände sig om mot kvinnan, tog henne i hand, lyfte upp henne och sade: ”Du har förvisso ångrat dina synder, och de är förlåtna. Bli inte missmodig av den tanklösa och ovänliga inställningen hos dina medmänniskor; vandra vidare i himmelrikets glädje och frihet.”

147:5.5 (1652.2) När Simon och hans vänner som satt till bords med honom hörde dessa ord var de mer än förvånade, och de började viska sinsemellan: ”Vem är denne man som till och med vågar förlåta synder?” Och när Jesus hörde hur de mumlade vände han sig för att sända bort kvinnan och sade: ”Kvinna, gå i frid; din tro har frälst dig.”

147:5.6 (1652.3) När Jesus reste sig med sina vänner för att ta avsked vände han sig till Simon och sade: ”Jag känner ditt hjärta, Simon, hur du slits mellan tro och tvivel, hur du oroas av rädsla och besväras av högmod. Men jag ber för dig att du måtte böja dig för ljuset och i din ställning i livet få uppleva sådana mäktiga omvandlingar till sinne och ande att de kan jämföras med de väldiga förändringar som rikets evangelium redan har åstadkommit i hjärtat på din objudna och ovälkomna gäst. Och jag förkunnar för er alla att Fadern har öppnat dörrarna till himmelriket för alla som har den tro som behövs för att stiga in, och ingen människa eller sammanslutning av människor kan

stänga dessa dörrar för ens den ringaste själ eller den förment mest flagranta syndare på jorden om dessa uppriktigt vill komma in.”

Jesus, Petrus, Jakob och Johannes tog avsked av sin värd och gick för att förena sig med de övriga apostlarna i lägret i Getsemanes trädgård.

147:5.7 (1653.1) Samma kväll höll Jesus ett oförgätligt tal till apostlarna om det relativa värdet av ens ställning i förhållande till Gud och av ens framåtskridande under den eviga uppstigningen till Paradiset. Jesus sade: ”Mina barn, om det finns en sann och levande förbindelse mellan barnet och Fadern, är det säkert att barnet ständigt utvecklas i riktning mot Faderns ideal. Förvisso kan barnet till en början göra långsamma framsteg, men framåtskridandet är det oaktat säkert. Det viktiga är inte hur fort ert framåtskridande går utan dess säkerhet. Er faktiska uppnåelse är inte lika viktig som det faktum att ert framåtskridande sker i *riktning* mot Gud. Det som ni från dag till dag blir, är av oändligt mycket större betydelse än det som ni idag är.

147:5.8 (1653.2) ”Den förvandlade kvinna som några av er idag såg i Simons hus lever i denna stund på en nivå som ligger väldigt långt under Simons och hans välmenande vänners nivå; men medan fariséerna ägnar sig åt ett falskt framåtskridande enligt ett illusoriskt genomgående av bedrägliga kretsar av meningslösa ceremoniella riter, har denna kvinna på dödligt allvar påbörjat det långa och händelserika sökandet efter Gud, och hennes väg till himlen blockeras inte av andlig stolthet och moralisk självgodhet. Mänskligt sett är kvinnan mycket längre från Gud än Simon, men hennes själ befinner sig i rörelse framåt; hon är på väg mot ett evigt mål. Det finns hos denna kvinna enormt stora andliga möjligheter för framtiden. En del av er står kanske inte så högt när det gäller själens och andens

faktiska nivå, men ni gör dagliga framsteg på den levande väg som tron har öppnat upp till Gud. Det finns stora möjligheter i var och en av er för framtiden. Det är långt bättre att ha en liten men levande och växande tro än ett stort intellekt med dess döda lager av världslig visdom och andlig otro.”

147:5.9 (1653.3) Men Jesus varnade allvarligt sina apostlar för dåraktigheten hos det gudsbarn som förlitar sig för mycket på Faderns kärlek. Han förkunnade att Fadern inte är någon slapp, obestämd eller dumt eftergiven förälder som ständigt är redo att tolerera synd och förlåta ansvarslöshet. Han varnade sina åhörare att inte tillämpa hans exempel med far och son felaktigt, så att det förefaller som om Gud vore lik vissa alltför eftergivna och okloka föräldrar som samverkar med världens dåraktiga till att åstadkomma en moralisk upplösning hos sina tanklösa barn, och som därigenom säkert och direkt bidrar till brottslighet och tidig demoralisering hos sina egna efterkommande. Jesus sade: ”Min Fader överser inte eftergivet med sina barns gärningar och förfaranden som är av den art att de förstör dem själva och omintetgör all moralisk tillväxt och allt andligt framåtskridande. Sådana syndfulla tillvägagångssätt är en styggelse i Guds ögon.”

147:5.10 (1653.4) I många andra delvis privata möten och banketter deltog Jesus tillsammans med hög och låg, rik och fattig, i Jerusalem innan han och apostlarna slutligen återvände till Kafarnaum. Många var det, förvisso, som började tro på rikets evangelium och som senare döptes av Abner och hans medarbetare, vilka stannade kvar för att främja rikets intressen i Jerusalem och dess omgivning.

6. Återfärden till Kafarnaum

147:6.1 (1653.5) Sista veckan i april gav sig Jesus och de tolv i väg från sin operationsbas i Betania nära Jerusalem och började sin färd tillbaka till Kafarnaum via Jeriko och Jordanfloden.

147:6.2 (1654.1) Judarnas överstepräster och religiösa ledare höll många hemliga möten för att avgöra vad de skulle göra med Jesus. De var alla överens om att något borde göras för att sätta stopp för hans förkunnelse, men de kunde inte enas om metoden. De hade hoppats att civilmyndigheterna skulle göra sig av med honom, såsom Herodes hade gjort slut på Johannes, men de observerade att Jesus bedrev sin verksamhet på ett sådant sätt att de romerska myndighetspersonerna inte var särskilt oroade över hans predikningar. Följaktligen beslöt man vid ett möte, som hölls dagen före Jesu avfärd till Kafarnaum, att han måste anhållas enligt en anklagelse som gällde religionen och dömas av judarnas råd. Därför utsågs en kommission om sex hemliga spioner som skulle följa Jesus, observera hans ord och handlingar och, när de hade samlat tillräckligt med bevis för lagbrott och hädande, skulle de återvända till Jerusalem med sin rapport. Dessa sex judar hann upp apostlasällskapet, som bestod av ett trettiotal medlemmar, i Jeriko, och föregivande att de ville bli lärjungar anslöt de sig till Jesu familj av anhängare och stannade hos gruppen ända fram till början av den andra predikoresan i Galiléen. Därefter återvände tre av dem till Jerusalem för att rapportera till översteprästerna och judarnas råd.

147:6.3 (1654.2) Petrus predikade för den församlade folkmassan vid övergångsstället över Jordanfloden, och nästa morgon förflyttade de sig upp längs floden mot Amathus. De ville fortsätta raka vägen till Kafarnaum, men en sådan människomassa samlade sig här att de stannade i tre dagar medan de predikade, undervisade och döpte. Först tidigt på sabbatsmorgonen den första dagen i maj färdades de vidare hemåt. Spionerna från Jerusalem var säkra på att de nu skulle få sin första anklagelse mot Jesus — anklagelsen för sabbatsbrott — eftersom han dristade sig till att påbörja sin färd på sabbatsdagen. Men de var dömda till besvikelse, ty just före avfärden kallade Jesus till sig Andreas och instruerade honom inför dem alla att förflytta sig endast en sträcka om knappt tusen meter, den lagliga dagsresan under judarnas sabbat.

147:6.4 (1654.3) Men spionerna behövde inte länge vänta på ett tillfälle att anklaga Jesus för sabbatsbrott. När sällskapet drog fram längs den smala vägen var det böljande vetet, som just då höll på att mogna, nära till hands på vardera sidan, och några av apostlarna som var hungriga plockade av de mogna sädesaxen och åt sädeskornen. Det var brukligt för resenärer att plocka åt sig några sädesax när de drog fram längs vägen, och det ansågs därför inte ligga något felaktigt i ett sådant beteende. Men spionerna tog fasta på detta som en förevändning att komma åt Jesus. När de såg Andreas gnugga sädesaxet i sin hand gick de fram till honom och sade: ”Vet du inte att det är olagligt att plocka och gnugga sädesax på sabbatsdagen?” Andreas svarade: ”Men vi är hungriga och vi gnuggar endast tillräckligt för vårt behov; och sedan när har det blivit syndigt att äta säd på sabbatsdagen?” Fariséerna svarade: ”Ni gör inget fel i att äta,

men ni bryter mot lagen när ni plockar axen och gnuggar ut sädeskornen mellan era händer. Er Mästare skulle förvisst inte godkänna sådana handlingar.” Då sade Andreas: ”Men om det inte är fel att äta sädeskornen, så är det knappast heller mer arbete att gnugga ut dem mellan händerna än att tugga dem, vilket ni tillåter; varför krånglar ni om sådana småsaker?” När Andreas antydde att fariséerna var krångelmakare blev de förnärmade, rusade tillbaka till det ställe där Jesus samtalande med Matteus vandrade fram längs vägen och protesterade med orden: ”Se Lärare, dina apostlar gör sådant som inte är tillåtet på sabbaten; de plockar, gnuggar och äter sädeskorn. Du befäller väl dem att sluta med det.” Och då sade Jesus till anklagarna: ”Ni håller verkligen nitiskt på lagen, och det är bra att ni kommer ihåg att helga sabbaten, men har ni aldrig läst i skrifterna att en dag när David var hungrig gick han och de som var med honom in i Guds hus och åt upp skådebröden, som enligt lagen ingen annan än prästerna fick äta av? Och David gav även av detta bröd åt dem som var med honom. Och har ni inte läst i vår lag att det är lovligt att uträtta många nödvändiga ärenden på sabbaten? Och skall jag inte förrän dagen är till ända få se er äta det som ni har tagit med er för denna dags behov? Gode män, ni gör väl i att ivra för sabbaten, men ni skulle göra än bättre i att ha omsorg om era medmänniskors hälsa och välbefinnande. Jag säger er att sabbaten blev till för människan och inte människan för sabbaten. Och om ni är här tillsammans med oss för att vakta på mina ord, då vill jag öppet förkunna att Människosonen är herre också över sabbaten.”

147:6.5 (1655.1) Fariséerna blev förvånade och förbryllade över hans skarpsinniga och visa ord. Under återstoden av dagen höll de sig för

sig själva och vågade inte ställa några flera frågor.

147:6.6 (1655.2) Jesu motstånd mot de judiska traditionerna och trälaktiga ceremonierna var alltid *positivt*. Det bestod av det han gjorde och det han intygade. Mästaren slösade inte mycken tid på negativa fördömanden. Han lärde att de som känner Gud kan njuta av livets frihet utan att bedra sig själva med att tro sig ha tillstånd att synda. Jesus sade till apostlarna: ”Män, om ni är upplysta av sanningen och verkligen vet vad ni gör, är ni välsignade. Men om ni inte känner den gudomliga vägen är ni olycksaliga och redan lagbrytare.”

7. Tillbaka i Kafarnaum

147:7.1 (1655.3) Vid tolvtiden måndagen den 3 maj kom Jesus och de tolv från Tarikea med båt till Betsaida. De färdades med båt för att undgå dem som följde efter dem. Men nästa dag hade de andra, inklusive de officiella spionerna från Jerusalem, igen hittat Jesus.

147:7.2 (1655.4) På tisdagskvällen höll Jesus en av sina sedvanliga lektioner med frågor och svar, då ledaren för de sex spionerna sade till honom: ”Jag talade idag med en av Johannes lärjungar, som är här för att följa med din undervisning, och vi kunde inte förstå varför du aldrig befäller dina lärjungar att fasta och be, så som vi fariséer fastar och så som Johannes bad sina anhängare göra.” Och Jesus, som hänvisade till ett uttalande av Johannes, svarade sin frågeställare: ”Kan sönerna i brudens hem fasta medan brudgummen är hos dem? Så länge de har brudgummen hos sig kan de knappast fasta. Men den

tid närmar sig då brudgummen tas ifrån dem, och under de tiderna kommer barnen i brudens hem utan tvivel att fasta och be. Att be är naturligt för ljusets barn, men fastandet är inte en del av himmelrikets evangelium. Kom ihåg att en vis skräddare inte syr fast en bit nytt och okrympt tyg på ett gammalt plagg, så att det inte när det blir vått krymper och åstadkommer en värre reva. Och inte håller man nytt vin i gamla vinsäckar, för då spränger vinet vinsäckarna och både vinet och säckarna förstörs. Den vise slår nytt vin i nya vinsäckar. Det är därför klokt av mina lärjungar att inte föra över för mycket från den gamla ordningen till den nya förkunnelsen om rikets evangelium. För er som har förlorat er lärare kan det vara berättigat att fasta en tid. Fastan kan vara en ändamålsenlig del av Mose lag, men i det kommande riket skall Guds söner uppleva frihet från fruktan och glädje i den gudomliga anden.” När de hade fått höra dess ord kände sig Johannes’ lärjungar tröstade, medan fariséerna själva var än mer förbryllade.

147:7.3 (1656.1) Sedan fortsatte Mästaren med att varna sina åhörare för att hysa en sådan uppfattning att all gammal undervisning helt skulle ersättas av nya läror. Jesus sade: ”Det som är gammalt och tillika *sant* måste bli kvar. Likaså måste det som är nytt men falskt förkastas. Men ha tro och mod att acceptera det som är nytt och tillika sant. Kom ihåg att det är skrivet: ”Överge inte en gammal vän, ty den nye kan inte jämföras med honom. En ny vän är som nytt vin; om det blir gammalt dricker du det med glädje.”

8. Den andliga godhetens fest

147:8.1 (1656.2) Den kvällen fortsatte Jesus, länge efter det att de vanliga åhörarna hade dragit sig tillbaka, att undervisa sina apostlar. Han började denna speciella undervisning med att citera profeten Jesaja:

147:8.2 (1656.3) ””Varför har ni fastat? Varför spåker ni er själ när ni fortfar att finna nöje i förtryck och glädjas åt orättvisa. Se, för kiv och split håller ni er fasta och för att slå med gudlös näve. Men ni skall inte fasta på sådant sätt för att göra er röst hörd i höjden.

147:8.3 (1656.4) ””Är det en sådan fasta som jag vill ha — en dag då människan spåker sin själ? Att man hänger med huvudet som ett sävstrå, och sätter sig i säck och aska? Vågar du kalla sådant att hålla fasta, att fira en dag till Herrens behag? Nej, är inte detta den fasta som jag vill ha: att ni lossar orättfärdiga bojor och löser okets band, att ni ger de förtryckta fria och krossar sönder alla ok? Är det inte att bryta mitt bröd åt de hungriga och att skaffa de fattiga och husvilla husrum hos mig? Och när jag ser dem som är nakna, klär jag dem.

147:8.4 (1656.5) ””Då skall ditt ljus bryta fram som morgonen, och din hälsa sprudla fram med hast. Din rättfärdighet skall gå framför dig, medan Herrens härlighet skall vakta dina spår. Då skall Herren svara, när du åkallar honom; när du ropar skall han säga: Här är jag. Och allt detta skall han göra om du avstår från att förtrycka och fördöma, och från fåfänga. Fadern önskar hellre att du av ditt hjärta delar med dig åt den hungrige och att du vårdar dig om de betryckta själarna; då skall ditt ljus skina i dunklet, och även ditt mörker skall bli likt middagens sken. Då skall Herren ständigt leda dig; han skall förnöja din själ och förnya dina krafter. Och du skall bli lik en vattnad trädgård, lik en källa vars vatten aldrig tryter. Och de som gör så skall återupprätta

den förlorade härligheten; de skall bygga upp grundvalarna från många slakten; de skall kallas återuppbyggare av raserade murar, återställare av trygga stigar, som man kan bo invid.””

147:8.5 (1656.6) Sedan betonade Jesus långt in på natten för sina apostlar sanningen att det var deras tro som gjorde dem trygga i det nuvarande och det kommande riket, inte deras späkande av själen och fastande för kroppen. Han uppmanade sina apostlar att åtminstone leva upp till den forntida profetens tankar och hoppades att de skulle avancera långt förbi även Jesajas och de äldre profeternas ideal. Hans sista ord för kvällen var: ”Väx till i nåd med hjälp av den levande tro som fattar det faktum att ni är Guds söner samtidigt som den erkänner varje människa som en broder.”

147:8.6 (1656.7) Först efter klockan två på morgonen avslutade Jesus sin diskussion, och varje man gick till sin plats för att sova.

Urantiaboken

<< [Kapitel 147](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 149](#) >>

Kapitel 148

Utbildandet av evangelister i Betsaida

148:0.1 (1657.1) FRÅN den 3 maj till den 3 oktober år 28 e.Kr. vistades Jesus och apostlasällskapet i Sebedaios hem i Betsaida. Under hela denna fem månaders period av torrtid upprätthölls ett enormt läger vid sjöstranden nära Sebedaios hus, som avsevärt hade utbyggts för att rymma Jesu växande familj. Detta strandläger, som beboddes av en ständigt föränderlig samling av sanningssökare, sådana som sökte helande samt nyfikna, hyste mellan femhundra och femtonhundra personer. Denna tältstad stod under allmänt överinseende av David Sebedaios, assisterad av tvillingarna Alfaios. Lägret var ett föredöme i fråga om ordning, hygien och allmän

administration. De som hade olika sjukdomar hölls avskilda och övervakades av en troende läkare, en syrier som hette Elman.

148:0.2 (1657.2) Under hela denna period brukade apostlarna fara ut och fiska åtminstone en dag i veckan, och de sålde sin fångst åt David för konsumtion i strandlägret. De pengar som sålunda erhöles överfördes till gruppens kassa. De tolv fick varje månad tillbringa en vecka med sin familj eller vänner.

148:0.3 (1657.3) Medan Andreas fortsatte med det allmänna ansvaret för apostlarnas verksamhet sköttes skolan för evangelisterna helt av Petrus. Alla apostlar fullgjorde varje förmiddag sin del av undervisningen av evangelistgrupper, och under eftermiddagarna undervisade både lärare och elever folket. Efter kvällsmåltiden fem kvällar i veckan höll apostlarna en frågetimme till förmån för evangelisterna. En gång i veckan ledde Jesus denna frågetimme och besvarade då de frågor som vid föregående möten hade blivit obesvarade.

148:0.4 (1657.4) Under dessa fem månader kom och gick flera tusenden i detta läger. Intresserade från alla delar av det romerska riket och från länderna öster om Eufrat fanns ofta bland deltagarna. Detta var den längsta etablerade och välorganiserade perioden i Mästarens undervisning. Medlemmarna av Jesu närmaste familj tillbringade det mesta av denna tid antingen i Nasaret eller i Kana.

148:0.5 (1657.5) Lägret förvaltades inte på samma sätt som apostlafamiljen, d.v.s. som ett samfund för gemensamma intressen. David Sebedaios skötte denna stora tältstad så att den blev ett självförsörjande företag, trots att ingen någonsin avvisades. Detta

ständigt föränderliga läger var en oundgänglig del av Petrus skola för evangelisterna.

1. En ny profetskola

148:1.1 (1657.6) Petrus, Jakob och Andreas bildade en kommitté som Jesus hade utsett för att pröva dem som sökte inträde i skolan för evangelister. Alla raser och nationaliteter i den romerska världen och österns länder, så långt som Indien, var företrädna bland eleverna i denna nya profetskola. Skolan byggde på tanken om att lära och göra. Det som eleverna under förmiddagen lärde sig undervisade de folksamlingen vid stranden på eftermiddagen. Efter kvällsmåltiden diskuterade de informellt både inläringen under förmiddagen och utläringen under eftermiddagen.

148:1.2 (1658.1) Varje apostel undervisade som lärare enligt sin egen syn på rikets evangelium. De försökte inte undervisa alldeles lika. Det fanns ingen standardiserad eller dogmatisk formulering av teologiska lärosatser. Fastän de alla undervisade *samma sanning*, presenterade varje apostel sin egen tolkning av Mästarens förkunnelse. Jesus gav sitt stöd åt denna presentation av mångfalden i de personliga erfarenheterna av det som tillhör himmelriket, och under sina frågetimmar varje vecka harmoniserade och koordinerade han ofelbart dessa många olikartade uppfattningar om evangeliet. Trots denna stora grad av personlig frihet när det gällde undervisningen tenderade Simon Petrus att dominera teologin i skolan för

evangelisterna. Näst efter Petrus utövade Jakob Sebedaios det största personliga inflytandet.

148:1.3 (1658.2) De över hundra evangelister som utbildades under dessa fem månader vid sjöstranden representerade det människomaterial från vilket (med undantag för Abner och Johannes apostlar) de senare sjuttio lärarna och förkunnarna av evangeliet utvaldes. I skolan för evangelisterna hade man inte allt gemensamt i samma utsträckning som bland de tolv.

148:1.4 (1658.3) Fastän dessa evangelister undervisade och predikade evangeliet, döpte de inte troende förrän senare då Jesus hade ordinerat och förordnat dem som rikets sjuttio budbärare. Endast sju av det stora antal människor, som blev botade vid solnedgången på detta samma ställe, fanns bland evangelisteleverna. Ädlingens son från Kafarnaum var en av dem som utbildades till evangelietjänst i Petrus skola.

2. Sjukhuset i Betsaida

148:2.1 (1658.4) I anslutning till lägret vid sjöstranden organiserade och förestod Elman, den syriske läkaren, med hjälp av en kår om tjugofem unga kvinnor och tolv män i fyra månaders tid, det som bör anses som rikets första sjukhus. Vid detta lasarett, som låg en kort väg söderut från den egentliga tältstaden, behandlades de sjuka enligt alla kända materiella metoder såväl som med de andliga metoderna såsom bön och uppmuntran i tron. Jesus besökte de sjuka i detta läger minst tre gånger i veckan och tog personlig kontakt med varje lidande. Så

vitt vi vet inträffade inga så kallade mirakel av övernaturligt helande bland de tusen sjuka och lidande personer som, när de lämnade detta lasarett, var bättre eller botade. Det stora flertalet av dessa individer som hade dragit nytta av behandlingen fortsatte emellertid att kungöra att Jesus hade botat dem.

148:2.2 (1658.5) Många av de tillfrisknanden, som Jesus åstadkom i samband med sin omsorg om Elmans patienter, såg verkligen ut att likna undergöranden, men vi fick lära oss att de endast var sådana sinnets och andens omvandlingar, som kan inträffa hos förväntansfulla och av tron dominerade personer som står under omedelbart och inspirerande inflytande från en stark, positiv och välvillig personlighet vars omvårdnad förvisar fruktan och förintar ängslan.

148:2.3 (1658.6) Elman och hans medarbetare försökte lära dessa sjuka sanningen om ”att vara besatt av onda andar”, men de hade föga framgång. Tron på att fysiska sjukdomar och mentala rubbningar kunde orsakas av en så kallad oren ande, som vistades i den lidande personens sinne eller kropp, var nära nog världsomfattande.

148:2.4 (1659.1) Beträffande behandlingssättet eller uppenbarandet av sjukdomens okända orsaker åsidosatte Jesus aldrig i sin kontakt med de sjuka och lidande de instruktioner som hans Paradisbroder Immanuel hade gett innan han inledde inkarnationen på Urantia. Trots det lärde sig de som skötte de sjuka många nyttiga saker av att observera det sätt på vilket Jesus inspirerade tron och tillförsikten hos de sjuka och lidande.

148:2.5 (1659.2) Lägre upplöstes en kort tid före den årstid då förkylnings- och febersjukdomarna tilltog.

3. Faderns angelägenheter

148:3.1 (1659.3) Under hela denna period höll Jesus mindre än ett dussin offentliga gudstjänster i lägret och talade endast en gång på Kafarnaums synagoga, nämligen den nästsista sabbaten före deras avfärd tillsammans med de nyss utbildade evangelisterna på deras andra offentliga predikotur i Galiléen.

148:3.2 (1659.4) Inte sedan sitt dop hade Mästaren varit så mycket för sig själv som under tiden för evangelisternas utbildningsläger i Betsaida. Närhelst någon av apostlarna dristade sig till att fråga Jesus varför han var så mycket frånvarande från deras krets, svarade han alltid att han ”skötte sin Faders angelägenheter”.

148:3.3 (1659.5) Under dessa frånvaroperioder åtföljdes Jesus endast av två av apostlarna. Han hade temporärt löst Petrus, Jakob och Johannes från deras uppdrag som hans personliga följeslagare, så att även de kunde delta i arbetet med att utbilda de nya evangelisterna, som uppgick till över hundra kandidater. När Mästaren önskade gå upp i bergen för att sköta sin Faders angelägenheter brukade han kalla på två apostlar, som råkade vara lediga, att följa med honom. På så sätt hade var och en av de tolv tillfälle till nära samvaro och förtrolig kontakt med Jesus.

148:3.4 (1659.6) Det har inte uppenbarats för denna framställnings syften, men vi har kommit till den slutsatsen att Mästaren under många av dessa ensamma perioder i bergen stod i direkt och verkställande förbindelse med många av sina främsta ledare för universumets angelägenheter. Ungefär sedan tiden för sitt dop hade

denne inkarnerade Härskare över vårt universum börjat allt mer och medvetet aktivt leda vissa faser av universumets administration. Och vi har alltid varit av den åsikten att han under dessa veckor, då han deltog mindre i händelserna på jorden, på något sätt som inte hade uppenbarats för hans närmaste medarbetare, var engagerad i ledandet av de höga andeintelligenser som hade ansvaret för skötseln av ett vidsträckt universum, och att människan Jesus för sin del ville beteckna sådana aktiviteter som ”att sköta sin Faders angelägenheter”.

148:3.5 (1659.7) Många gånger när Jesus i timmar var ensam, men när två av hans apostlar var nära intill, märkte de hur hans anletsdrag undergick snabba och mångfaldiga förändringar fastän de inte hörde honom säga några ord. Inte heller observerade de någon synlig manifestation av himmelska varelser, som kunde ha stått i förbindelse med deras Mästare, så som några av dem bevittnade vid ett senare tillfälle.

4. Ondska, synd och fördärv

148:4.1 (1659.8) Jesus hade för vana att två kvällar i veckan, i en viss undanskymd och skyddad vrå av Sebedaios trädgård, hålla särskilda samtal med individer som önskade tala med honom. Vid ett av dessa privata kvällssamtal ställde Tomas följande fråga till Mästaren: ”Varför är det nödvändigt för människorna att födas av anden för att komma in i riket? Är pånyttfödelse nödvändig för att komma ur den

ondes våld? Mästare, vad är ondska?” När Jesus hörde dessa frågor sade han till Tomas:

148:4.2 (1660.1) ”Gör inte misstaget att förväxla *ondskan* med *den onde*, rättare sagt *den fördärvade*. Den som ni kallar den onde är en son som har förälskat sig i sig själv, en hög administratör som medvetet började ett avsiktligt uppror mot min Faders och hans lojala Söners styre. Men jag har redan besegrat dessa syndfulla rebeller. Gör det klart för dig att det finns olika inställningar till Fadern och hans universum. Glöm aldrig dessa lagar som gäller förhållandet till Faderns vilja:

148:4.3 (1660.2) ”Ondska är den omedvetna och oavsiktliga överträdelsen av den gudomliga lagen, d.v.s. Faderns vilja. Ondskan är likaså måttet på ofullständigheten i lydnaden mot Faderns vilja.

148:4.4 (1660.3) ”Synd är den medvetna, uppfattade och avsiktliga överträdelsen av den gudomliga lagen, av Faderns vilja. Synden är måttet på ovilligheten att låta sig ledas gudomligt och styras andligen.

148:4.5 (1660.4) ”Fördärv är den överlagda, beslutsamma och ihållande överträdelsen av den gudomliga lagen, av Faderns vilja. Fördärvet är måttet på det fortsatta avvisandet av Faderns kärleksfulla plan för personlighetens överlevnad och av Sönernas barmhärtiga frälsningsomsorg.

148:4.6 (1660.5) ”Den dödliga människan är av naturen, före återfödelsen av anden, utsatt för medfödda onda tendenser, men sådana naturliga ofullkomligheter i beteendet är varken synd eller fördärv. Den dödliga människan befinner sig bara i början av sin långa uppstigning till fulländningen hos Fadern i Paradiset. Att vara ofullkomlig eller partiell till sin naturliga utrustning är inte syndfullt.

Människan är förvisso utsatt för ondska, men hon är på intet sätt den ondes barn, såvida hon inte medvetet och avsiktligt har valt syndens vägar och ett liv i fördärv. Det onda är inneboende i den naturliga ordningen i denna värld, men synden är en attityd av medvetet uppror som fördes till denna värld av dem som föll från det andliga ljuset in i det täta mörkret.

148:4.7 (1660.6) ”Du är förvirrad, Tomas, av grekernas lärosatser och persernas feluppfattningar. Du förstår inte de inbördes förhållandena mellan ondska och synd därför att du anser att människosläktet på jorden fick sin början med en fullkomlig Adam och sedan som följd av synden snabbt degenererade till människans nuvarande bedrövliga tillstånd. Men varför vägrar du att begripa innebörden i den uppteckning som avslöjar hur Kain, Adams son, begav sig till landet Nod och där tog sig en hustru? Och varför vägrar du att uttolka innebörden i den uppteckning som beskriver hur Guds söner tog sig hustrur bland människors döttrar?

148:4.8 (1660.7) ”Människorna är förvisso av naturen onda, men inte nödvändigtvis syndfulla. Den nya födelsen — andens dop — är väsentlig för frigörelsen från onskan och nödvändig för inträde i himmelriket, men inget av detta förringar det faktum att människan är Guds son. Inte heller innebär denna inneboende närvaro av potentiell ondska att människan på något hemlighetsfullt sätt har blivit främmande för Fadern i himlen, så att hon som en utlänning, en främling eller ett styvbarn på något sätt måste söka bli lagligt adopterad av Fadern. Alla sådana uppfattningar föds för det första av din missuppfattning om Fadern och för det andra av din okunskap om människans ursprung, natur och bestämmelse.

148:4.9 (1660.8) ”Grekerna och andra har lärt er att människan ständigt faller från gudarnas fulländning ned mot glömska och förintelse. Jag har kommit för att visa att människan genom att träda in i riket säkert och stadigt stiger upp till Gud och till gudomlig fulländning. Varje varelse som på något sätt inte når upp till de gudomliga och andliga idealen enligt den evige Faderns vilja är potentiellt ond, men sådana varelser är i ingen bemärkelse syndfulla, än mindre fördärvade.

148:4.10 (1661.1) ”Tomas, har du inte läst om detta i skrifterna där det står: ’Ni är Herrens, er Guds, barn.’ ’Jag skall vara hans Fader, och han skall vara min son.’ ’Jag har utvalt honom till min son — jag skall vara hans Fader.’ ’För hit mina söner från fjärran och mina döttrar från jordens ände; var och en som är uppkallad efter mitt namn, för jag har skapat dem till min ära.’ ’Ni är den levande Gudens söner.’ ’De som har Guds ande är förvisso Guds söner.’ Medan det finns en materiell del av människofadern i det naturliga barnet, finns det en andlig del av den himmelske Fadern i varje trosson i riket.”

148:4.11 (1661.2) Allt detta och mycket mer sade Jesus till Tomas, och mycket av det förstod aposteln, men Jesus uppmanade honom att ”inte tala med de andra om dessa frågor förrän han har återvänt till Fadern.” Och Tomas nämnde inte detta samtal förrän efter det att Mästaren hade lämnat denna värld.

5. Syftet med lidandet

148:5.1 (1661.3) Vid ett annat av dessa privata samtal i trädgården frågade Natanael Jesus: ”Mästare, fastän jag börjar förstå varför du

vägrar att utöva helande utan urskillning, förstår jag fortfarande inte varför den kärleksfulle Fadern i himlen tillåter så många av sina barn på jorden att ha så många lidanden.” Mästaren svarade Natanael och sade:

148:5.2 (1661.4) ”Natanael, du och många andra är på detta sätt förbryllade därför att ni inte förstår hur vissa upproriska förrädare mot Faderns vilja så många gånger med sina syndfulla äventyr har omstörtat den naturliga ordningen i denna värld. Och jag har kommit för att börja ställa allt detta till rätta. Men det kommer att fordras många tidsåldrar att återställa denna del av universumet till dess tidigare vägar och sålunda frigöra människobarnen från de extra bördor som synden och upproret har vållat. Ondskans närvaro är i sig en tillräcklig prövosten för människans uppstigning — synden är inte nödvändig för överlevnaden.

148:5.3 (1661.5) ”Men min son, du skall veta att Fadern inte avsiktligt plågar sina barn. Människan ådrar sig onödigt lidande till följd av att hon ihärdigt vägrar att vandra längs den gudomliga viljans bättre vägar. Lidandet finns potentiellt i onskan, men mycket av det har synden och fördärvet vållat. Många ovanliga händelser har inträffat i denna värld, och det är inte märkligt att alla tänkande människor är förbryllade över de syner av lidande och bedrövelse som de bevittnar. Men om en sak kan du vara förvissad: Fadern sänder inte lidandet som ett godtyckligt straff för missgärningar. De ofullständigheter och handikapp som ingår i onskan är inbyggda. De straff som synden medför är oundvikliga; de förintande följder som fördärvet leder till är obevekliga. Människan bör inte klandra Gud för de lidanden som är den naturliga följden av det liv hon har valt att leva. Inte heller bör

människan klaga över de erfarenheter som är en del av livet så som det levs i denna värld. Det är Faderns vilja att den dödliga människan skall arbeta ståndaktigt och genomgående för att förbättra sitt tillstånd på jorden. Intelligent tillämpning skulle göra det möjligt för människan att övervinna mycket av sitt elände på jorden.

148:5.4 (1662.1) ”Natanael, det är vår mission att hjälpa människorna att lösa sina andliga problem och att därmed vederkvicka deras sinnen så att de är bättre förberedda och inspirerade att lösa sina mångahanda materiella problem. Jag förstår din förvirring när du har läst skrifterna. Alltför ofta har en tendens varit rådande att tillskriva Gud ansvaret för allt som den okunniga människan inte förstår. Fadern är inte personligen ansvarig för allt som ni inte förstår. Tvivla inte på Faderns kärlek bara för att någon rättfärdig och vis lag som han har stiftat må orsaka dig lidande då du oskyldigt eller avsiktligt har överträtt en sådan gudomlig föreskrift.

148:5.5 (1662.2) ”Men, Natanael, det finns mycket i skrifterna som skulle ha upplyst dig om du blott hade läst dem med urskillning. Minns du inte att det står skrivet: ’Min son, förakta inte Herrens tuktan, och förargas inte när du tillrättavisas av honom. Ty den Herren älskar, den tillrättavisar han, liksom en fader sin son som han har kär.’ ’Herren plågar inte av villigt hjärta.’ ’Innan jag fick lida var jag vilsegången, men nu håller jag mig till lagen. Det gjorde mig gott att jag blev tuktrad, så att jag fick lära mig de gudomliga lagarna.’ ’Jag känner dina sorger. En tillflykt är han, den evige Guden, och under dig vilar hans eviga armar.’ ’Herren är också en borg för den förtryckte, en tillflyktsort i nödens tider.’ ’Herren skall stärka honom på sjukbädden. Herren glömmer inte de sjuka.’ ’Som en fader

förbarmar sig över barnen, så förbarmar sig Herren över dem som fruktar honom. Han känner din kropp; han minns att du är stoft.’ ’Han helar dem som har förkrossade hjärtan, och deras sår förbinder han.’ ’Han är ett hopp för den arme, ett värn för den fattige i hans nöd, en tillflykt mot från stormen och ett skydd från den förödande hettan.’ ’Han ger den trötte kraft och förökar den maktlöses styrka.’ ’Ett brutet rö skall han inte sönderkrossa, och en tynande veke skall han inte utsläcka.’ ’Om du än måste gå genom plågornas vatten, så är jag med dig, eller genom motgångens strömmar, så skall de inte dränka dig.’ ’Han har sänt mig till att hela dem som har ett brutet hjärta, till att förkunna frihet för de fångna och till att trösta alla sörjande.’ ’Det finns rättelse i lidandet; olyckan skjuter ej upp ur marken.’”

6. Feluppfattning om lidandet — anförandet om Job

148:6.1 (1662.3) Det var denna samma kväll i Betsaida då även Johannes frågade Jesus varför så många uppenbart oskyldiga människor led av så många sjukdomar och upplevde så många plågor. Då Mästaren besvarade Johannes fråga sade han bland annat:

148:6.2 (1662.4) ”Min son, du förstår inte meningen med motgången och lidandets uppgift. Har du inte läst den semitiska litteraturens mästerverk — skriftens berättelse om Jobs lidanden? Minns du inte hur denna underbara liknelse börjar med redogörelsen för den materiella välmågan hos Herrens tjänare? Nog kommer du väl ihåg att

Job hade blivit välsignad med barn, rikedom, värdighet, samhällsställning, hälsa och allt annat som människorna sätter värde på i detta timliga liv. Enligt Abrahams barns hävdvunna läror var ett sådant materiellt välstånd ett tillräckligt bevis på gudomlig ynnest. Men sådana materiella tillgångar och ett sådant världsligt välstånd är inte tecken på Guds ynnest. Min Fader i himlen älskar den fattige precis lika mycket som den rike; han ser inte till person.

148:6.3 (1663.1) ”Fastän överträdelse av den gudomliga lagen förr eller senare leder till skörd i form av straff, även om att människorna med säkerhet till slut skördar vad de sår, skall du dock veta att mänskligt lidande inte alltid är ett straff för tidigare synd. Varken Job eller hans vänner lyckades finna det rätta svaret för sina bryderier. Och med den insikt du nu har skulle du knappast tilldela vare sig Satan eller Gud de roller de har i denna unika liknelse. Även om Job inte genom lidandet fann någon lösning på sina intellektuella problem eller utväg ur sina filosofiska svårigheter, nådde han förvisso stora segrar. Även inför själva sammanbrottet av sina teologiska försvarsanordningar, steg han upp till de andliga höjder där han uppriktigt kunde säga: ’Jag avskyr mig själv.’ Då gavs honom frälsningen som en *vision av Gud*. Så även genom en feluppfattning om lidandet steg Job upp till det övermänniskliga planet av moralisk förståelse och andlig insikt. När den lidande tjänaren får en vision av Gud följer en själsfrid som överstiger allt mänskligt förstånd.

148:6.4 (1663.2) ”Den förste av Jobs vänner, Elifas, uppmanade den lidande Job att i sina hemsökelse visa samma styrka och ståndaktighet som han under sina välståndsdagar hade föreskrivit för andra. Denne falske tröstare sade: ’Förlita dig på din religion, Job;

kom ihåg att det är de onda, inte de rättfärdiga, som får lida. Du måste ha gjort dig förtjänt av detta straff, annars skulle du inte plågas. Du vet mycket väl att ingen kan vara rättfärdig i Guds ögon. Du vet att de onda aldrig har verklig framgång. I varje fall ser människan ut att vara förutbestämd till besvär, och kanske Herren endast agar dig för ditt eget bästa.' Inget under att den stackars Job inte fick mycken tröst av en sådan tolkning av det mänskliga lidandets problem.

148:6.5 (1663.3) ”Men rådet från hans andre vän, Bildad, var ännu mer nedslående, trots att det var helt sunt utgående från den då accepterade teologins synvinkel. Bildad sade: 'Gud kan inte vara orättvis. Dina barn måste ha varit syndare eftersom de gick under; du måste ha felat, annars skulle du inte vara så plågad. Och om du är verkligt rättfärdig skall Gud med säkerhet befria dig från dina hemsökelse. Du borde lära dig från historien om hur Gud behandlar människan, d.v.s. att den Allsmäktige endast förintar de orättfärdiga.'

148:6.6 (1663.4) ”Och minns sedan hur Job svarade sina vänner och sade: 'Jag vet mycket väl att Gud inte hör mitt rop på hjälp. Hur kan Gud vara rättvis och samtidigt så totalt bortse från min oskuld? Jag börjar förstå att jag inte kan få någon tillfredsställelse från att vädja till den Allsmäktige. Kan ni inte inse att Gud tillåter att de onda förföljer de goda? Och så svag som människan är, vilken chans har hon att en allsmäktig Gud tar hänsyn till henne? Gud har gjort mig sådan jag är, och när han på detta sätt vänder sig mot mig är jag värnlös. Och varför skapade Gud mig överhuvudtaget bara för att lida på detta eländiga sätt?'

148:6.7 (1663.5) ”Och vem kan ifrågasätta Jobs inställning med beaktande av hans vänners råd och de felaktiga tankar om Gud som

upptog hans eget sinne? Ser du inte att Job längtade efter en *mänsklig* Gud, att han hungrade efter att ha gemenskap med en gudomlig Varelse som känner människans dödliga tillvaro och förstår att de rättfärdiga ofta måste lida oskyldigt som en del av detta första liv under den långa uppstigningen till Paradiset? Därför har Människosonen kommit från Fadern för att leva ett sådant liv i köttslig gestalt att han kan trösta och bistå alla dem som härfter måste kallas att utstå Jobs hemsökelse.

148:6.8 (1663.6) ”Jobs tredje vän, Sofar, talade sedan än mindre tröstande ord när han sade: ’Det är dumt av dig att hävda att du är rättfärdig, när du ser hur du plågas. Men jag medger att det är omöjligt att förstå Guds vägar. Kanske finns det något dolt syfte med allt ditt elände.’ Och när Job hade lyssnat till alla sina tre vänner, vädjade han om hjälp direkt till Gud med hänvisning till att ’människan, av kvinna född, lever en liten tid och mättas av oro.’

148:6.9 (1664.1) ”Sedan började den andra sitsen med hans vänner. Elifas blev mer hård, anklagande och sarkastisk. Bildad blev förnärmad över Jobs förakt för sina vänner. Sofar upprepade sina melankoliska råd. Job hade nu blivit förgrymmad på sina vänner och vädjade igen till Gud, och han vädjade nu till en rättvis Gud mot den orättvisa Gud som kom till uttryck i hans vänners filosofi och som gömde sig även i hans egen religiösa inställning. Därefter tog Job sin tillflykt till trösten i ett framtida liv där den dödliga tillvarons orättvisor må rättas till på ett mer rättvist sätt. Då Job inte lyckas få hjälp från människan, driver det honom till Gud. Sedan följer den stora kampen mellan tro och tvivel i hans hjärta. Till slut börjar den lidande människan se livets ljus; hans pinade själ stiger upp till nya

höjder av hopp och mod; han må lida och rentav dö, men hans upplysta själ höjer nu segerropet: 'Min förlossare lever!'

148:6.10 (1664.2) "Job hade helt rätt då han ifrågasatte läran att Gud plågar barnen för att straffa deras föräldrar. Job var ständigt redo att medge att Gud är rättfärdig, men han längtade efter någon själstillfredsställande uppenbarelse av den Eviges personliga karaktär. Och det är vår mission på jorden. De lidande dödliga skall inte längre förnekas trösten av att känna Guds kärlek och förstå den himmelske Faderns barmhärtighet. Fastän Guds tilltal från virvelvinden var en majestätisk idé för den tid då den framfördes, har du redan fått veta att Fadern inte uppenbarar sig på så sätt, utan att han talar inne i människohjärtat som en stilla, liten röst som säger: 'Detta är vägen; vandra längs den.' Förstår du inte att Gud bor inom dig, att han har blivit vad du är för att få göra dig till vad han är!"

148:6.11 (1664.3) Sedan sade Jesus till sist: "Fadern i himlen plågar inte med vett och vilja människobarnen. Människan lider för det första av olyckorna i tiden och av det onda som förorsakas av ofullständigheterna från det onda i en omogen fysisk tillvaro. För det andra lider hon av de obevekliga följderna av synd — överträdelse av livets och ljusets lagar. Och slutligen skördar hon frukterna av sitt eget fördärvliga framhårdande i uppror mot himlens rättfärdiga styre på jorden. Men människans elände är inte en *personligt* riktad gudomlig hemsökelse. Människan kan, och kommer att, göra mycket för att minska sina timliga lidanden. Men frigör dig en gång för alla från vidskepelsen att Gud plågar människan på uppmaning av den onde. Studera Jobs bok bara för att upptäcka hur många oriktiga uppfattningar om Gud även goda människor uppriktigt kan hysa, och

lägg sedan märke till hur även den smärtsamt plågade Job trots sådana felaktiga läror fann tröstens och frälsningens Gud. Till sist trängde hans tro igenom lidandets molntäcke för att upptäcka livets ljus som flödar ut från Fadern som helande barmhärtighet och evinnerlig rättfärdighet.”

148:6.12 (1664.4) Johannes begrundade i många dagar dessa ord i sitt hjärta. Hela hans efterföljande liv förändrades märkbart som resultat av denna konversation med Mästaren i trädgården, och han gjorde senare mycket som bidrog till att de andra apostlarna ändrade sin syn på uppkomsten, naturen och syftet när det gäller vanliga mänskliga lidanden. Men Johannes talade aldrig om detta samtal så länge Mästaren ännu vistades på jorden.

7. Mannen med den förtvinade handen

148:7.1 (1664.5) Den nästsista sabbaten innan apostlarna och den nya kåren av evangelister begav sig ut på den andra predikoturen i Galiléen, talade Jesus i Kafarnaums synagoga om ”det rättfärdiga livets fröjder”. När Jesus hade slutat tala trängde sig en stor grupp av lemlästade, halta, sjuka och lidande upp kring honom för att bli helade. Med bland denna grupp fanns också apostlarna, många av de nya evangelisterna och de spionerande fariséerna från Jerusalem. Vart Jesus än gick (utom då han befann sig i bergen för att sköta Faderns angelägenheter) var det säkert att de sex spionerna från Jerusalem följde honom.

148:7.2 (1665.1) Medan Jesus stod och talade till folket övertalade ledaren för de spionerande fariséerna en man med en förtvinad hand att närma sig Jesus och fråga om det vore lagligt att bli helad på sabbaten eller om han borde söka hjälp en annan dag. När Jesus såg mannen, hörde hans röst och förstod att han hade sänts av fariséerna, sade han: ”Kom fram, så skall jag ställa dig en fråga. Om du hade ett får och det föll i en grop på sabbatsdagen, skulle du böja dig ned, fatta tag i det och lyfta upp det? Är det lagligt att göra sådant på sabbaten?” Och mannen svarade: ”Ja Mästare, det vore lagligt att på så sätt göra gott på sabbaten.” Då sade Jesus vänd till dem alla: ”Jag vet varför ni har sänt denne man till mig. Ni skulle finna grund till överträdelse hos mig om ni kunde fresta mig att visa barmhärtighet på sabbaten. Under tystnad samtyckte ni alla till att det var lagligt att lyfta upp det olyckliga fåret från gropen, även på sabbaten, och jag tar er till vittnen på att det är lagligt att visa barmhärtighet på sabbaten inte endast mot djur utan också mot människor. Hur mycket värdefullare är inte en människa än ett får! Jag förkunnar att det är lagligt att göra gott mot människorna på sabbatsdagen.” Medan de alla stod tysta inför honom sade Jesus vänd till mannen med den förtvinade handen: ”Stig upp här vid min sida, så att alla kan se dig. Och för att du nu må veta att det är min Faders vilja att man gör gott på sabbaten, ber jag dig, om du har tron för att bli helad, att sträcka ut din hand.”

148:7.3 (1665.2) När denne man sträckte fram sin förtvinade hand blev den helad. Folket tänkte gå loss på fariséerna, men Jesus bad dem vara lugna och sade: ”Jag har nyss sagt er att det är lagligt att göra gott på sabbaten, att rädda liv, men jag lärde er inte att orsaka skada

och ge efter för lusten att döda.” De förargade fariséerna avlägsnade sig, och trots att det var sabbat skyndade de raka vägen till Tiberias för att överlägga med Herodes. De gjorde allt som stod i deras makt för att väcka hans fördomar och få herodianerna till bundsförvanter mot Jesus. Men Herodes vägrade att vidta åtgärder mot Jesus och rådde dem att ta sina klagomål till Jerusalem.

148:7.4 (1665.3) Detta var det första underverket som Jesus gjorde som svar på sina fienders utmaning. Mästaren utförde detta så kallade mirakel, inte som en demonstration av sin förmåga att hela, utan som en effektiv protest mot att göra religionens sabbatsvila till ett verkligt slaveri under meningslösa begränsningar för hela människosläktet. Denne man återvände till sitt arbete som stenhuggare, och han visade sig vara en av dem vars helande följdes av ett liv av tacksägelse och rättfärdighet.

8. Sista veckan i Betsaida

148:8.1 (1665.4) Under den sista veckan av vistelsen i Betsaida blev spionerna från Jerusalem mycket delade i sin inställning till Jesus och hans förkunnelse. Tre av dessa fariséer var enormt imponerade av vad de hade sett och hört. Samtidigt hade Abraham, en ung och inflytelserik medlem av judarnas råd, i Jerusalem offentligt omfattat Jesu förkunnelse, och han döptes av Abner i Siloadammen. Hela Jerusalem var i uppståndelse över denna händelse, och budbärare sändes omedelbart till Betsaida för att återkalla de sex spionerande fariséerna.

148:8.2 (1666.1) Den grekiske filosofen, som under den föregående turen i Galiléen hade vunnits för riket, återvände tillsammans med vissa förmögna judar från Alexandria, och åter igen inbjöd de Jesus att komma till deras stad för att etablera en gemensam skola för filosofi och religion samt ett lasarett för de sjuka. Men Jesus avslog hövligt deras inbjudan.

148:8.3 (1666.2) Ungefär vid denna tid anlände en tranceprofet, Kirmeth, till lägret vid Betsaida från Bagdad. Denne förmente profet hade märkliga visioner när han befann sig i trance och hade fantasifulla drömmar när han stördes i sin sömn. Han åstadkom en ansenlig oro i lägret, och Simon Seloten ville ta till hårdhandskarna med denne vilsegångne charlatan, men Jesus ingrep och gav honom några dagars fullständig handlingsfrihet. Alla som hörde hans predikningar insåg snart att hans lära inte var hållbar när den bedömdes enligt rikets evangelium. Han återvände inom kort till Bagdad åtföljd av endast ett halvt dussin instabila och oberäkneliga själar. Men innan Jesus ingrep till förmån för profeten från Bagdad hade David Sebedaios med bistånd av en självutnämnd kommitté tagit Kirmeth ut på sjön och, sedan de upprepade gånger hade sänkt honom under vattnet, gett honom rådet att försvinna därifrån — att organisera och bygga upp sitt eget läger.

148:8.4 (1666.3) Samma dag blev Beth-Marion, en fenicisk kvinna, så fanatisk att hon förlorade fattningen, och efter att ha nästan drunknat då hon försökte gå på vattnet sändes hon bort av sina vänner.

148:8.5 (1666.4) Den nya proselyten från Jerusalem, farisén Abraham, gav alla sina världsliga tillgångar till apostlarnas kassa, och detta

bidrag gjorde mycket till för att göra det möjligt att genast sända ut de hundra nyligen utbildade evangelisterna. Andreas hade redan meddelat att lägret skulle stängas, och var och en beredde sig för att antingen bege sig hem eller annars att följa evangelisterna till Galiléen.

9. Botandet av den förlamade

148:9.1 (1666.5) På fredagseftermiddagen den 1 oktober, när Jesus höll sitt sista möte med apostlarna, evangelisterna och de andra ledarna för lägret som höll på att upplösas, och medan de sex fariséerna från Jerusalem satt på första raden av denna samling i den rymliga och förstorade salen i Sebedaios hem, inträffade en av de märkligaste och mest unika episoderna under Jesu hela jordiska liv. Mästaren talade vid detta tillfälle stående i detta stora rum, som hade byggts för att inrymma dessa samlingar under regntiden. Huset var helt omringat av en väldig folkmassa som ansträngde sina öron för att uppfatta någon del av Jesu anförande.

148:9.2 (1666.6) Medan huset på detta sätt var till trängsel fyllt av folk och helt omgivet av ivriga åhörare, blev en man som länge hade lidit av förlamning, buren ned från Kafarnaum på en liten bädd, av sina vänner. Den förlamade hade hört att Jesus stod i begrepp att lämna Betsaida, och då han hade talat med Aron, stenhuggaren som helt nyligen hade blivit helad, beslöt han att låta sig bäras inför Jesus för att söka helande. Hans vänner försökte komma in i Sebedaios hus både genom framsidans och genom baksidans dörr, men trängseln av

var för stor. Men den förlamade vägrade att finna sig i misslyckandet. Han rådde sina vänner att skaffa fram stegar längs vilka de klättrade upp på taket till det rum där Jesus talade, och efter att ha lösgjort takteglen tog de rep och djärvt sänkte ned den sjuke mannen på hans bädd tills den lidande vilade på golvet rakt framför Mästaren. När Jesus såg vad de hade gjort slutade han tala, medan de som var med honom i rummet förundrade sig över den sjuke mannens och hans vänners ihärdighet. Den förlamade sade: ”Mästare, jag skulle inte vilja störa din undervisning, men jag är fast besluten att bli helad. Jag är inte lik dem som blev helade och genast glömde din undervisning. Jag skulle vilja bli helad för att kunna tjäna i himmelriket.” Trots att denne man hade ådragit sig sitt lidande till följd av sitt eget förspillda liv, sade nu Jesus till den förlamade då han såg hans tro: ”Min son, frukta inte; dina synder är förlåtna. Din tro skall frälsa dig.”

148:9.3 (1667.1) När fariséerna från Jerusalem och andra skriftlärdar och lagfarna som satt bredvid dem hörde detta uttalande av Jesus, började de säga till varandra: ”Hur vågar denne man tala på detta sätt? Förstår han inte att sådana ord är hädelse? Vem annan än Gud kan förlåta synder?” Jesus, som i sin ande uppfattade att de resonerade så här i sina egna sinnen och mellan sig, sade till dem: ”Varför resonerar ni så där i era hjärtan? Vem är ni att sitta till doms över mig? Vad är det för en skillnad om jag säger till denne förlamade ’dina synder är förlåtna’, eller ’stig upp, tag din bädd och gå’? Men för att ni som bevittnar allt detta slutligen må veta att Människosonen har myndighet och makt på jorden att förlåta synder säger jag till denne lidande man: Stig upp, tag din bädd och gå till ditt eget hus.” Och när Jesus hade sagt dessa ord steg den förlamade upp, och medan de

banade väg för honom vandrade han ut inför dem alla. Och de som såg allt detta häpnade. Petrus upplöste folksamlingen, medan mången bad, förhärligade Gud och bekände att de aldrig förr hade sett någon så märkelig händelse.

148:9.4 (1667.2) Det var ungefär vid den här tiden som budbärarna från judarnas råd anlände med order till de sex spionerna att återvända till Jerusalem. När de fick höra detta meddelande började de allvarligt tvista sinsemellan. Efter att de hade avslutat sina diskussioner återvände ledaren och två av hans medarbetare tillsammans med budbärarna till Jerusalem, medan tre av de spionerande fariséerna bekände sin tro på Jesus och genast gick ned till sjön där Petrus döpte dem och apostlarna upptog dem som rikets barn i sin gemenskap.

Urantiaboken

<< [Kapitel 148](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 150](#) >>

Kapitel 149

Den andra predikoturen

149:0.1 (1668.1) DEN andra offentliga predikoturen i Galiléen började söndagen den 3 oktober år 28 e.Kr., pågick i nästan tre månader och slutade den 30 december. I detta projekt deltog Jesus och hans tolv apostlar assisterade av den nyligen rekryterade kåren om 117 evangelister och av talrika andra intresserade personer. Under denna färd besökte de Gadara, Ptolemais, Jafia, Dabaritta, Megiddo, Jisreel, Skytopolis, Tarikea, Hippos, Gamala, Betsaida-Julias och många andra städer och byar.

149:0.2 (1668.2) Innan de gav sig i väg denna söndagsmorgon bad Andreas och Petrus Jesus att ge de nya evangelisterna de slutliga instruktionerna, men Mästaren avböjde och sade att det inte var hans sak att göra det som andra acceptabelt kunde utföra. Efter vederbörlig

överläggning beslöt man att Jakob Sebedaios skulle ge dem deras instruktioner. Efter Jakobs anförande sade Jesus till evangelisterna: ”Gå nu ut och utför arbetet så som ni har blivit anförtrödda, och senare när ni har visat er kompetenta och trogna skall jag ordinera er att predika rikets evangelium.”

149:0.3 (1668.3) Under denna tur vandrade endast Jakob och Johannes tillsammans med Jesus. Petrus och de övriga apostlarna tog med sig omkring ett dussintal evangelister var och höll nära kontakt med dem medan de utförde sitt prediko- och undervisningsarbete. Så snart troende var redo att träda in i riket förrättade apostlarna dopet. Jesus och hans två följeslagare färdades vida omkring under dessa tre månader och besökte ofta två städer samma dag för att observera evangelisternas arbete och uppmuntra dem i deras strävanden att etablera riket. Hela denna andra predikotur var huvudsakligen ett projekt som avsåg att ge denna kår om 117 nyss utbildade evangelister praktisk erfarenhet.

149:0.4 (1668.4) Under hela denna period och därefter ända fram till den tid då Jesus och de tolv för sista gången begav sig till Jerusalem, upprätthöll David Sebedaios ett permanent högkvarter för rikets arbete i sin fars hus i Betsaida. Detta var informationscentralen för Jesu arbete på jorden och vidarebefordringsstationen för den budbärartjänst som David upprätthöll mellan dem som arbetade i olika delar av Palestina och angränsande trakter. Han gjorde allt detta på eget initiativ men med Andreas godkännande. David hade fyrtio till femtio budbärare i tjänst inom denna informationsavdelning för det snabbt växande och allt mer omfattande arbetet i riket. Medan han

var sysselsatt med detta försörjde han sig delvis genom att använda något av sin tid för sitt tidigare fiskaryrke.

1. Jesu vitt utbredda ryktbarhet

149:1.1 (1668.5) Fram till den tid då lägret i Betsaida upplöstes hade Jesu ryktbarhet, i synnerhet som helbrägdagörare, spritt sig till alla delar av Palestina och över hela Syrien samt de angränsande länderna. I veckor efter att de hade lämnat Betsaida fortsatte de sjuka att anlända, och när de inte fann Mästaren men av David fick veta var han fanns, begav de sig i väg för att söka upp honom. Under denna resa utförde Jesus inte avsiktligt några så kallade helandemirakel. Trots det återvann tjogotals lidande sin hälsa och lycka som resultat av den förnyande kraften i den intensiva tro som tvingade dem att söka bot.

149:1.2 (1669.1) Ungefär vid tiden för denna missionsfärd började en säregen och oförklarlig serie av helandefenomen uppträda, och dessa händelser fortgick under resten av Jesu liv på jorden. Under loppet av denna tre månaders färd kom mer än hundra män, kvinnor och barn från Judéen, Iduméen, Galiléen, Syrien, Tyros och Sidon samt från områdena bortom Jordanfloden i åtnjutande av denna helbrägdagörelse som Jesus utförde omedvetet, och när de återvände till sina hem såg de till att Jesu ryktbarhet ytterligare förstorades. De gjorde detta trots att Jesus, varje gång han observerade ett av dessa fall av spontant helande, direkt ålade den botade att ”inte berätta om det för någon”.

149:1.3 (1669.2) Det uppenbarades aldrig för oss vad som egentligen hände vid dessa fall av spontant eller omedvetet helande. Mästaren förklarade aldrig för sina apostlar hur dessa helbrägdagörelser skedde, utom att han vid flera tillfällen endast sade: ”Jag känner att kraft har gått ut från mig.” Vid ett tillfälle anmärkte han när ett sjukt barn hade rört vid honom: ”Jag känner att liv har gått ut från mig.”

149:1.4 (1669.3) I brist på något direkt ord från Mästaren beträffande naturen av dessa fall av spontant helande vore det förmätet av oss att börja förklara hur de skedde, men det är tillåtet att framföra vår egen åsikt om alla dessa helandefenomen. Vi tror att många av dessa synbarliga helandemirakel, så som de inträffade under loppet av Jesu verksamhet på jorden, var ett resultat av samexistensen av följande tre kraftfulla, verksamma och associerade inflytelser:

149:1.5 (1669.4) 1. En stark, dominerande och levande tro i hjärtat på den människa som ihärdigt sökte helande, i förening med att detta helande önskades mer för andliga välsignelser än för enbart fysiskt återställande.

149:1.6 (1669.5) 2. Den stora sympatin och det stora medlidandet — vid sidan av den nämnda mänskliga tron — hos Guds inkarnerade och av barmhärtighet dominerade Skaparson, som i sin person faktiskt ägde nästan gränslös och tidlös skapande förmåga och rätt till helande.

149:1.7 (1669.6) 3. Förutom den skapades tro och Skaparens liv bör man även observera att denna Gud och människa var det personifierade uttrycket för Faderns vilja. Om vid kontakten mellan det mänskliga behovet och den gudomliga kraften att möta det,

Fadern inte ville annorlunda, blev dessa två ett, och helandet skedde omedvetet för människan Jesus men uppfattades omedelbart av hans gudomliga natur. Förklaringen till många av dessa fall av helande måste därför sökas i den stora lag, som vi länge har känt till, nämligen: Vad Skaparsonen önskar och den evige Fadern vill, det ÄR.

149:1.8 (1669.7) Det är därför vår åsikt att när Jesus var personligen närvarande *tvingade* vissa former av djupgående mänsklig tro bokstavligen och verkligen fram ett helande från vissa av universumets skapande krafter och personligheter som vid den tiden var nära förbundna med Människosonen. Det blir därför ett erkänt faktum att Jesus ofta lät människor hela sig i hans närvaro, genom deras starka personliga tro.

149:1.9 (1670.1) Många andra sökte helande för rent själviska syften. En rik änka från Tyros med sitt följe kom för att bli botad från sina krämpor, som var många, När hon följde efter Jesus genom Galiléen fortfor hon att erbjuda allt mer pengar, som om Guds kraft var något som kunde köpas av den som gav det högsta budet. Men hon blev aldrig intresserad av rikets evangelium; hon sökte endast bot för sina fysiska åkommor.

2. Folkets inställning

149:2.1 (1670.2) Jesus förstod människans sinne. Han visste vad som gömde sig i människans hjärta, och om hans lärdomar hade lämnats sådana som han framförde dem, med den inspirerade tolkning som hans jordiska liv utgjorde som enda kommentar, skulle alla nationer

och alla religioner snabbt ha omfattat rikets evangelium. De välmentade strävanden, som Jesu tidiga efterföljare hade, att omformulera hans förkunnelse för att göra den mer godtagbar för vissa nationer, raser och religioner resulterade endast i att dessa läror blev mindre acceptabla för alla andra nationer, raser och religioner.

149:2.2 (1670.3) I sina försök att få vissa dåtida grupper att fästa en fördelaktig uppmärksamhet på Jesu förkunnelse skrev aposteln Paulus många brev med instruktioner och uppmaningar. Andra som undervisade i Jesu evangelium gjorde likadant, men ingen av dem insåg att en del av dessa skrifter senare skulle komma att sammanställas av sådana som skulle lägga fram dem som Jesu lära i konkret form. Och medan den så kallade kristendomen sålunda visserligen innehåller mer av Mästarens evangelium än någon annan religion, omfattar den också mycket som Jesus inte lärde. Förutom att många lärdomar från de persiska mysterierna och mycket av den grekiska filosofin togs med i den tidiga kristendomen, gjordes två stora misstag:

149:2.3 (1670.4) 1. Strävan att förena evangelieläran direkt med den judiska teologin, vilket belyses av de kristna lärosatserna om försoningen — läran om att Jesus var den offrade Sonen, som skulle tillfredsställa Faderns stränga rättsuppfattning och blidka hans gudomliga vrede. Dessa läror hade sin uppkomst i den prisvärda strävan att göra rikets evangelium mer acceptabelt för tvivlande judar. Fastän dessa strävanden misslyckades när det gällde att vinna judarna för saken, lyckades de förvirra och fjärma många ärliga själar bland alla senare generationer.

149:2.4 (1670.5) 2. Den andra stora blunder, som Mästarens tidiga efterföljare gjorde, och som alla senare generationer ihärdigt har fört vidare, var att organisera den kristna förkunnelsen så fullständigt kring Jesu *person*. Detta överbetonande av Jesu personlighet i kristendomens teologi har lett till att hans förkunnelse har kommit i skymundan, och allt detta har gjort det allt svårare för judar, muhammedaner, hinduer och andra österländska religionsutövare att acceptera det som Jesus lärde ut. Vi vill inte förringa den plats som tillkommer Jesu person i en religion som må bära hans namn, men vi skulle inte tillåta denna hänsyn att överskugga hans inspirerade liv eller ersätta hans frälsande budskap: Gud är vår Fader och människan vår broder.

149:2.5 (1670.6) De som undervisar i Jesu religion borde närma sig andra religioner med erkännande av de sanningar som är gemensamma (av vilka många direkt eller indirekt härstammar från Jesu budskap) och avhålla sig från att fästa så mycken vikt vid skillnaderna.

149:2.6 (1671.1) Även om Jesu ryktbarhet just vid denna tid främst vilade på hans rykte som helbrägdagörare, följer därav inte att det fortsatte att vara så. Med tiden uppsöktes han allt mer för andlig hjälp. Men det var de fysiska tillfrisknandena som mest direkt och omedelbart tilltalade det vanliga folket. Jesus uppsöktes allt oftare av människor som var moraliskt förslavade och mentalt plågade, och han visade dem ofelbart vägen till frigörelse. Fäder sökte hans råd hur de skulle handskas med sina söner, och mödrar kom för att få hjälp att vägleda sina döttrar. De som befann sig i mörker kom till honom och

han uppenbarade livets ljus för dem. Hans öra var alltid öppet för människosläktets sorger, och han hjälpte alltid dem som sökte omvårdnad hos honom.

149:2.7 (1671.2) När Skaparen själv var på jorden, inkarnerad i köttslig gestalt, var det ofrånkomligt att en del ovanliga händelser skulle inträffa. Men ni borde aldrig närma er Jesus via dessa så kallade mirakulösa händelser. Lär er att närma er miraklen genom Jesus, men gör inte misstaget att närma er Jesus genom miraklen. Och denna maning är berättigad trots att Jesus från Nasaret är den enda grundläggaren av en religion som har utfört övermateriella gärningar på jorden.

149:2.8 (1671.3) Det mest förvånande och mest revolutionära särdraget i Mikael's mission på jorden var hans inställning till kvinnan. I en tid och generation då en man inte på allmän plats fick hälsa ens sin egen hustru, dristade sig Jesus till att ta med kvinnor som evangelielärare på sin tredje tur i Galiléen. Och han hade det utsökta modet att göra detta trots att rabbinerna lärde att det var "bättre att bränna lagens ord än att framföra dem till kvinnor."

149:2.9 (1671.4) Under en enda generation lyfte Jesus fram kvinnan från tidsåldrar av vanvördig förgätenhet och trældom. Och det vilar en stor skam över den religion, som dristade sig till att ta Jesu namn, att den saknade det moraliska modet att följa hans ädla exempel i sin senare inställning till kvinnan.

149:2.10 (1671.5) När Jesus rörde sig bland folket fann de att han var totalt fri från den tidens vidskepligheter. Han var fri från religiösa fördomar; han var aldrig intolerant. I sitt hjärta hade han inget som

liknade social antagonism. Medan han följde det som var gott i hans faders religion, tvekade han inte att ignorera de traditioner av vidskepelse och slaveri som människan hade skapat. Han vågade förkunna att naturkatastrofer, timliga olyckor och andra katastrofala händelser inte är gudomliga domslut eller Försynens hemlighetsfulla skickelser. Han fördömde slavisk hängivenhet för meningslösa ceremonier och avslöjade bedrägligheten i den materialistiska gudsdyrkan. Han förkunnade djärvt människans andliga frihet och vågade lära att de köttsliga dödligen verkligen och sannerligen är den levande Gudens söner.

149:2.11 (1671.6) Jesus höjde sig över alla sina föregångares läror när han djärvt ersatte rena händer med ett rent hjärta som tecken på sann religion. Han satte verkligheten i traditionens ställe och sopade undan alla anspråk på fåfänga och skenhelighet. Och dock gav denne orädd gudsmän inte uttryck för destruktiv kritik eller visade fullständig ringaktning för sin tids religiösa, sociala, ekonomiska och politiska seder och bruk. Han var ingen militant revolutionär; han var en progressiv evolutionär. Han tog sig till att riva ned det som *fanns* endast när han samtidigt erbjöd sina medmänniskor något bättre, något som *borde finnas*.

149:2.12 (1672.1) Jesus erhöll sina anhängares hörsamhet utan att han krävde den. Endast tre av de män som fick hans personliga kallelse vägrade att acceptera inbjudan till lärjungaskap. Han utövade en unik dragningskraft på människor, men han var inte diktatorisk. Han väckte förtroende, och ingen tog någonsin illa upp av att han gav en order. Han tog absolut auktoritet över sina lärjungar, men ingen

invände någonsin mot det. Han lät sina anhängare kalla honom Mästare.

149:2.13 (1672.2) Alla som mötte Mästaren beundrade honom, utom de som hyste djupt rotade religiösa fördomar eller de som tyckte sig se politiska faror i hans förkunnelse. Människorna förvånade sig över originaliteten och myndigheten i hans undervisning. De förundrade sig över hans tålmod då han hade att göra med efterblivna och besvärliga frågeställare. Han väckte hopp och förtroende i hjärtana på alla som kom under hans omvårdnad. Endast de som inte hade mött honom var rädda för honom, och han hatades endast av dem som ansåg honom vara förkämpe för den sanning som var bestämd att besegra den ondska och villfarelse som de hade beslutat att till varje pris hålla i sina hjärtan.

149:2.14 (1672.3) Han utövade ett starkt och säreget fascinerande inflytande på både vänner och fiender. Människomassorna kunde följa honom i veckor bara för att få höra hans nåderika ord och betrakta hans enkla liv. Fromma män och kvinnor älskade Jesus med en nästan övermänsklig tillgivenhet. Ju bättre de kände honom desto mer älskade de honom. Allt detta gäller fortfarande: ju mer människan lär känna denna Gud och människa, i dag och allt framgent, desto mer älskar hon honom och följer hon honom.

3. De religiösa ledarnas fientlighet

149:3.1 (1672.4) Fastän det vanliga folket ställde sig gynnsamt till Jesus och hans förkunnelse, blev de religiösa ledarna i Jerusalem allt

mer alarmerade och antagonistiska. Fariséerna hade utarbetat en systematisk och dogmatisk teologi. Jesus var en lärare som undervisade enligt det som tillfället erbjöd. Han undervisade inte systematiskt. Jesu undervisning, med liknelser, berörde inte så mycket lagen som livet. (Och när han använde en liknelse för att belysa sitt budskap avsåg han att utnyttja endast *ett* inslag i berättelsen för detta ändamål. Många felaktiga uppfattningar om Jesu förkunnelse kan fås fram om man försöker göra allegorier av hans liknelser.)

149:3.2 (1672.5) De religiösa ledarna i Jerusalem började bli nära nog ursinniga till följd av den unge Abrahams nyligen skedda omvändelse och deserteringen av de tre spionerna, som Petrus hade döpt och vilka nu var ute med evangelisterna på denna andra predikotur i Galiléen. De judiska ledarna blev allt mer förblindade av rädsla och fördomar, samtidigt som deras hjärtan förhärdades av att de ständigt avvisade de tilltalande sanningarna i rikets evangelium. När människorna utestänger vädjan till anden, som finns inom dem, kan inte mycket göras för att ändra deras inställning.

149:3.3 (1672.6) När Jesus först sammanträffade med evangelisterna i lägret vid Betsaida sade han då han avslutade sitt anförande: ”Ni bör komma ihåg att människorna till kropp och sinne — emotionellt — reagerar individuellt. Det enda *enhetliga* hos människorna är anden i deras inre. Fastän de gudomliga andarna kan variera något till sin natur och till omfattningen av sin erfarenhet, reagerar de enhetligt för alla andliga vädjanden. Endast genom denna ande, och genom att vädja till den, kan människosläktet någonsin uppnå enighet och broderskap.” Men många av judarnas ledare hade stängt sina hjärtans dörrar för evangeliets andliga vädjan. Från och med denna dag var de

ständigt sysselsatta med att planera och konspirera för att tillintetgöra Mästaren. De var övertygade om att Jesus måste anhållas, dömas och avrättas som religiös lagbrytare, som skändare av de centrala lärorna i judarnas heliga lag.

4. Predikofärdens framskridande

149:4.1 (1673.1) Jesus bedrev nästan ingen offentlig verksamhet under denna predikotur, men han ledde många kvällsmöten med de troende i de flesta städer och byar där han råkade vistas tillsammans med Jakob och Johannes. Vid en av dessa kvällssammankomster ställde en av de yngre evangelisterna en fråga till Jesus om vrede, och när Mästaren svarade sade han bland annat:

149:4.2 (1673.2) ”Vrede är en materiell manifestation som allmänt taget anger i vilken mån människans andliga natur har misslyckats med att få kontroll över hennes kombinerade intellektuella och fysiska natur. Vrede anger ens brist på tolerant broderlig kärlek och ens brist på självrespekt och självbehärskning. Ilskan tär på hälsan, förnedrar sinnet och handikappar människosjälens andelärare. Har ni inte läst i skrifterna att ’dåren dräps av sin vrede’ och att människan ’sliter sönder sig i sin vrede’? Att ’den som är tålmodig visar gott förstånd’ medan ’den som är snar till vrede går långt i oförnuft’? Ni vet alla att ’ett mjukt svar stillar vrede’ och att ’hårda ord väcker vrede’. ’Omdöme och takt förargar ej’, medan ’den som inte kan styra sitt sinne är som en stad som saknar murar.’ ’Vreden är grym och ilskan skändlig.’ ’Arga män ställer till med bråk, och de ursinniga

förökar sina överträdelser.’ ’Var inte hetsig till lynnet, ty ilska döljer sig i dårarnas bröst.’ Innan Jesus slutade tala sade han ytterligare: ”Låt era hjärtan så domineras av kärlek att er andevägledare har föga besvär med att befria er från benägenheten att ge utlopp åt sådana utbrott av djurisk ilska vilka är oförenliga med er ställning som Guds söner.”

149:4.3 (1673.3) Vid detta samma tillfälle talade Mästaren också till gruppen om önskvärdheten av att ha en välbalanserad karaktär. Han medgav att det var nödvändigt för de flesta människor att ägna sig åt att bli skickliga i något yrke, men han beklagade varje tendens till överspecialisering, till trångsynthet och inskränkthet i livets aktiviteter. Han fäste uppmärksamheten vid att varje dygd som drivs till sin ytterlighet kan bli en last. Jesus predikade alltid måttlighet och stadga — väl avpassad anpassning av problemen i livet. Han påpekade att överdrivet deltagande och medlidande kan urarta till allvarlig emotionell obalans, och att entusiasm kan leda vidare till fanatism. Han diskuterade en av deras tidigare medarbetare vars fantasi hade fört honom in i visionära och opraktiska förehavanden. Samtidigt varnade han dem för farorna av trögheten i den överförsiktiga medelmåttigheten.

149:4.4 (1673.4) Sedan behandlade Jesus de faror som mod och tro medför, hur de ibland leder tanklösa själar till hänsynslöshet och förmätenhet. Han påvisade också hur försiktighet och försynthet när de förs för långt leder till feghet och misslyckande. Han uppmanade sina åhörare att eftersträva originalitet samtidigt som de skydde all tendens till excentricitet. Han talade för sympati utan sentimentalitet,

för fromhet utan skenhelighet. Han lärde människorna vördnad fri från rädsla och vidskepelse.

149:4.5 (1674.1) Det som gjorde intryck på Jesu medarbetare var inte så mycket det han lärde om den balanserade karaktären, som det faktum att hans eget liv så värtaligt åskådliggjorde hans undervisning. Han levde mitt bland stress och storm, men han vacklade aldrig. Hans fiender lade ständigt ut snaror för honom, men de fångade honom aldrig. De visa och lärda försökte få honom att tappa fotfästet, men han snubblade inte. De försökte inveckla honom i debatt men hans svar var alltid upplysande, värdiga och slutliga. När han avbröts i sina anföranden av mångahanda frågor var hans svar alltid betydelsefulla och uttömmande. Aldrig tog han sin tillflykt till tarvliga taktiker när han mötte det ständiga trycket från sina fiender, som inte tvekade att använda alla slags falska, orättvisa och orättfärdiga sätt att attackera honom.

149:4.6 (1674.2) Då det är sant att många män och kvinnor oförtrutet måste ägna sig åt något bestämt yrke för sitt uppehälle, är det trots allt högst önskvärt att människorna odlar en vidsträckt kulturell bekantskap med livet så som det levs på jorden. Verkligt bildade människor nöjer sig inte med att förbli ovetande om sina medmänniskors liv och leverne.

5. Lektion om förnöjsamhet

149:5.1 (1674.3) När Jesus besökte den grupp av evangelister som arbetade under överinsyn av Simon Seloten frågade Simon Mästaren

under deras kvällsmöte: ”Varför är vissa människor så mycket lyckligare och nöjdare än andra? Ansluter sig förnöjsamheten till den religiösa erfarenheten?” Som svar på Simons fråga sade Jesus bland annat:

149:5.2 (1674.4) ”Simon, vissa människor är av naturen lyckligare än andra. Mycket, verkligt mycket, beror av människans villighet att låta sig ledas och styras av Faderns ande som lever inom henne. Har du inte läst i skrifterna den vise mannens ord: ’Anden i människan är ett Herrens ljus som söker alla invärtes gömmor’? Och även, att sådana av anden ledda dödliga säger: ’Släktleden har tillfallit mig på ett angenämt sätt, ja, jag har ett fint arv.’ ’Det lilla som en rättfärdig har är bättre än många ogudaktigas rikedomar’, ty ’en god man finner tillfredsställelsen i sitt inre.’ ’Ett glatt hjärta gör ansiktet ljust och är ett ständigt gästabud. Bättre är vördnaden för litet med Herren än en stor skatt med oro. Bättre är ett mål örter med kärlek än en gödd oxe med hat. Bättre är något litet med rättfärdighet än stor vinning med orätt.’ ’Ett glatt hjärta är en god läkedom.’ ’Bättre är en handfull med sinneslugn än ett överflöd med sorg och förtret i anden.’

149:5.3 (1674.5) ”Mycket av människans sorg kommer sig av att hon blir besviken i sina ambitioner och sårad i sin stolthet. Även om människorna har en skyldighet mot sig själva att göra det bästa av sitt liv på jorden, borde de, sedan de sålunda på allvar har ansträngt sig, glatt acceptera sin lott och med uppfinningsrikedom göra det bästa av det som har kommit dem till del. Alltför många av människans svårigheter uppkommer i rädslans grogrund i hennes eget naturliga hjärta. ’De ogudaktiga flyr, om än ingen förföljer dem.’ ’De

ogudaktiga är som ett upprört hav, som inte kan vara stilla, och vars vågor rör upp dy och smuts; de ogudaktiga har ingen frid, säger Gud.'

149:5.4 (1674.6) "Sök därför inte falsk frid och tillfällig glädje utan hellre trons visshet och det gudomliga sonskapets garantier som ger sinneslugn, förnöjsamhet och suprem glädje i anden."

149:5.5 (1675.1) Jesus ansåg knappast denna värld vara en "tårarnas dal". Han såg den snarare som födelsesfären för de eviga och odödliga själarna på väg till Paradiset, som "dalen där själarna blir till".

6. "Herrens fruktan"

149:6.1 (1675.2) Det hände i Gamala under kvällsmötet att Filippos sade till Jesus: "Mästare, hur kommer det sig att skriftena lär oss att 'frukta Herren' medan du vill att vi skall se upp till Fadern i himlen utan rädsla? Hur kan vi harmonisera dessa läror? Och Jesus svarade Filippos och sade:

149:6.2 (1675.3) "Mina barn, jag är inte förvånad att ni ställer sådana frågor. I början var det så att människan endast genom rädsla kunde lära sig vördnad, men jag har kommit för att uppenbara Faderns kärlek så att ni skall attraheras till att dyrka den Evige av den dragning som en sons kärleksfulla erkännande och besvarande av Faderns djupa och fullkomliga kärlek utövar. Jag vill befria er från den trældom, som det är, då ni av slavisk rädsla driver er själva till att tröttsamt tjäna en misstänksam och ilsken Konung-Gud. Jag vill lära

er om Fader-son-förhållandet mellan Gud och människa så att ni må
glädjefullt ledas in i den sublima och överjordiska frivilliga dyrkan av
en kärleksfull, rättvis och barmhärtig Fader-Gud.

149:6.3 (1675.4) ”Uttrycket ’Herrens fruktan’ har haft olika betydelser
under följden av tidsåldrar, allt från rädsla via vanda och bävan till
skräck-blandad respekt och vördnad. Och nu vill jag föra er upp från
vördnad via vetskap, insikt och uppskattning till *kärlek*. När
människan uppfattar endast Guds verk leds hon till att frukta den
Supreme, men när människan börjar förstå och uppleva den levande
Gudens personlighet och karaktär leds hon allt mer till att älska en
sådan god och fullkomlig, universell och evig Fader. Och det är just
denna förändring i människans förhållande till Gud som utgör
Människosonens mission på jorden.

149:6.4 (1675.5) ”Intelligenta barn fruktar inte sin far för att få goda
gåvor ur hans hand. Men då de redan har fått detta överflöd av goda
ting, som faderns tillgivenhet för sina söner och döttrar har fått
honom att skänka, leds dessa mycket älskade barn, som ett gensvar av
erkänsla och uppskattning för en sådan frikostig givmildhet, till att
älska sin far. Guds godhet leder till ruese, Guds välgörenhet leder till
tjänande, Guds barmhärtighet leder till frälsning, medan Guds kärlek
leder till intelligent och öppenhjärtig dyrkan.

149:6.5 (1675.6) ”Era förfäder fruktade Gud för att han var mäktig och
hemlighetsfull. Ni skall tillbedja honom för att han är storartad i sin
kärlek, ymnig i sin nåd och ypperlig i sin sanning. Guds makt skapar
fruktan i människans hjärta, men ädelheten och rättfärdigheten i hans
personlighet föder vördnad, kärlek och frivillig dyrkan. En
plikttrogen, hörsam och tillgiven son fruktar eller räds inte heller för

en mäktig och förnäm far. Jag har kommit till världen för att ersätta rädslan med kärleken, sorgen med glädjen, skräcken med tilliten, den slaviska bundenheten och de meningslösa ceremonierna med kärleksfullt tjänande och uppskattande dyrkan. Men det är fortfarande sant för dem som sitter i mörkret att 'Herrens fruktan är vishetens begynnelse'. Men senare, när det finns mer ljus, leds Guds söner till att prisa den Infinite för vad han *är* i stället för att frukta honom för vad han *gör*.

149:6.6 (1675.7) "När barnen är små och tanklösa är det nödvändigt att uppmana dem att högakta sina föräldrar; men när de blir äldre och något mer börjar uppskatta nyttan av föräldrarnas omvårdnad och beskydd, kommer de via förstående respekt och ökad tillgivenhet upp till den erfarenhetsnivå där de faktiskt älskar sina föräldrar för vad de är mer än för vad de har gjort. En far älskar av naturen sitt barn, men barnet måste utveckla sin kärlek för fadern från rädslan för vad fadern kan göra via skräckblandad respekt, bävan, beroende och vördnad till en uppskattande och tillgiven aktning av kärlek.

149:6.7 (1676.1) "Ni har blivit lärda att ni skall 'frukta Gud och hålla hans bud, ty det är människans enda plikt.' Men jag har kommit för att ge er ett nytt och högre bud. Jag vill lära er att ni skall 'älska Gud och lära er att göra hans vilja, ty det är Guds befriade söners högsta privilegium.' Era fäder lärdes att 'frukta Gud — den Allsmäktige Konungen.' Jag lär er: 'Älska Gud — den alltigenom barmhärtige Fadern.'

149:6.8 (1676.2) "I himmelriket, som jag har kommit för att förkunna, finns ingen hög och mäktig konung; detta rike är en gudomlig familj. Det universellt erkända och oreserverat dyrkade centret och

överhuvudet för detta vidsträckta brödraskap av intelligenta varelser är min Fader och er Fader. Jag är hans Son, och ni är också hans söner. Därför är det evigt sant att ni och jag i de himmelska förhållandena är bröder, och allt mer så sedan vi i livet på jorden har blivit bröder i köttet. Sluta därför att frukta Gud som en konung eller att tjäna honom som en herre. Lär er att vörda honom som Skaparen, ära honom som Fadern under tiden för er andeungdom, älska honom som en barmhärtig försvarare och dyrka honom slutligen som en kärleksfull och allvis Fader för er mognare andliga insikt och uppskattning.

149:6.9 (1676.3) ”Era oriktiga uppfattningar om Fadern i himlen ger upphov till era felaktiga idéer om ödmjukhet och orsakar även mycket av er skenhelighet. Människan kan tänkas till sin natur och uppkomst kräla i stoftet, men när min Faders ande tar sin boning i henne blir denna människa gudomlig till sin bestämelse. Min Faders utgivna ande återvänder helt visst till den gudomliga källan och nivån för sitt ursprung i universum, och den dödliga människans själ, som har blivit det pånyttfödda barnet till denna inneboende ande, skall säkerligen stiga upp tillsammans med den gudomliga anden till själva den evige Fadern.

149:6.10 (1676.4) ”Ödmjukhet anstår förvisso den dödliga människan, som får alla dessa gåvor från Fadern i himlen, ehuru en gudomlig värdighet är förenad med alla sådana som genom sin tro är kandidater för evig uppstigning i himmelriket. De meningslösa och tarvliga seder som utmärker en uppseendeväckande och falsk ödmjukhet är oförenliga med uppskattningen för källan till er frälsning och insikten om er av anden födda själs bestämelse. Ödmjukhet inför Gud är

alltigenom passande i djupet av era hjärtan; saktmod inför människor är lovvärt, men den självmedvetna och uppmärksamhetskrävande ödmjukhetens skenhelighet är barnslig och ovärdig rikets upplysta söner.

149:6.11 (1676.5) ”Det är bra att ni är ödmjuka inför Gud och behärskade inför människor, men låt er ödmjukhet vara av andligt ursprung och inte ett självbedrägligt uppvisande av en självmedveten känsla av egenrättfärdig överlägsenhet. Profeten talade välbetänkt när han sade: ’Vandra ödmjukt med Gud’, ty fastän Fadern i himlen är den Infinite och den Evige, bor han också ’hos den som är botfärdig och har en ödmjuk ande.’ Min Fader ringaktar högmod, avskyr skenhelighet och föraktar fördärv. Och just för att betona värdet av uppriktighet och fullständig tillit till den himmelske Faderns kärleksfulla stöd och trofasta vägledning har jag så ofta hänvisat till små barn för att belysa den sinnesattityd och andereaktion som är så väsentliga för att den dödliga människan skall uppnå himmelrikets anderealiteter.

149:6.12 (1677.1) ”Väl beskrev profeten Jeremia mången dödlig när han sade: ’I er mun är ni nära Gud, men fjärran från honom i ert hjärta.’ Och har ni inte också läst den gruvliga varningen från profeten som sade: ’Dess präster undervisar för betalning, och dess profeter spår för pengar. Samtidigt gör de anspråk på att vara fromma och förkunnar att Herren är med dem.’ Har ni inte blivit väl varnade för dem som ’talar vänligt med sin nästa, men har ondska i sitt hjärta’, för dem som ’smickrar med sina läppar men med ohederligt hjärta’? Av alla sorger hos en tillitsfull människa är ingen så förfärlig som att bli ’sårad i en betrodd väns hus.’”

7. Återfärd till Betsaida

149:7.1 (1677.2) Efter det att Andreas hade överlagt med Simon Petrus och fått godkännande av Jesus hade han instruerat David i Betsaida att till de olika predikogrupperna sända budbärare med instruktioner att avsluta turen och återvända till Betsaida någon gång på torsdagen den 30 december. Innan kvällsmålet denna regniga dag hade alla från apostlarnas sällskap och de undervisande evangelisterna anlant till Sebedaios hem.

149:7.2 (1677.3) Gruppen fick husrum i olika hem i Betsaida och det närbelägna Kafarnaum; den förblev samlad över sabbaten, varefter hela sällskapet fick två veckor ledigt så att var och en kunde gå hem till sin familj, besöka sina vänner eller bege sig ut för att fiska. De två eller tre dagar då de var tillsammans i Betsaida var minsann upplyftande och inspirerande. Det var uppbyggande även för de äldre lärarna att höra de unga predikanterna berätta om sina erfarenheter.

149:7.3 (1677.4) Av de hundrasjutton evangelister som deltog i denna andra predikotur i Galiléen klarade endast omkring sjuttiofem den faktiska erfarenhetens test och fanns till hands för att anvisas till tjänst när två veckors ledighet var till ända. Jesus stannade tillsammans med Andreas, Petrus, Jakob och Johannes i Sebedaios hem och tillbringade mycken tid i diskussioner om rikets välfärd och utbredning.

Urantiaboken

<< [Kapitel 149](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 151](#) >>

Kapitel 150

Den tredje predikaturen

150:0.1 (1678.1) PÅ SÖNDAGSKVÄLLEN den 16 januari år 29 e.Kr. kom Abner tillsammans med Johannes apostlar till Betsaida, och följande dag höll de ett gemensamt möte med Andreas och Jesu apostlar. Abner och hans medarbetare hade sitt högkvarter i Hebron, och de hade för vana att från tid till annan komma upp till Betsaida för dessa sammankomster.

150:0.2 (1678.2) Bland de många ärenden som behandlades vid denna gemensamma konferens var bruket att smörja de sjuka med vissa sorts oljor samtidigt som man bad för deras helande. Jesus avböjde igen att delta i deras diskussioner eller att kommentera deras slutsatser. Johannes apostlar hade alltid använt smörjelseoljan i sin omvårdnad av de sjuka och lidande, och de ville göra denna sed till

ett enhetligt bruk inom båda grupperna, men Jesu apostlar vägrade att låta binda sig till en sådan regel.

150:0.3 (1678.3) Tisdagen den 18 januari anslöt sig de testade evangelisterna, omkring sjuttiofem till antalet, till de tjugofyra i Sebedaios hus i Betsaida, som förberedelse innan de sändes ut på den tredje predikofärden i Galiléen. Denna tredje missionsresa fortgick under en period av sju veckor.

150:0.4 (1678.4) Evangelisterna sändes ut i grupper om fem, medan Jesus och de tolv största delen av tiden färdades tillsammans, men apostlarna gick ut två och två för att döpa troende när tillfället så krävde. Under en period av nästan tre veckor arbetade också Abner och hans medarbetare tillsammans med evangelistgrupperna, gav dem råd och döpte troende. De besökte Magdala, Tiberias, Nasaret och alla de främsta städerna och byarna i mellersta och södra Galiléen, alla de platser som tidigare hade besökts och många andra. Detta var deras sista budskap till Galiléen, med undantag för de norra delarna.

1. Kvinnornas evangelistkår

150:1.1 (1678.5) Av allt det dristiga som Jesus gjorde under sitt jordiska livsskede var hans oväntade uttalande på kvällen den 16 januari det som väckte mest förvåning: ”I morgon skall vi förordna tio kvinnor till rikets verksamhet.” I början av den två veckor långa period som apostlarna och evangelisterna skulle vara borta från Betsaida på sin ledighet, bad Jesus att David skulle kalla hem sina föräldrar och att han skulle sända budbärare för att kalla till Betsaida

de tio fromma kvinnor som hade varit inkopplade i skötseln av det tidigare lägret och tältsjukhuset. Dessa kvinnor hade alla lyssnat till den undervisning som de unga evangelisterna hade fått, men det hade aldrig fallit vare sig dem eller deras lärare in att Jesus skulle drista sig till att förordna kvinnor att undervisa i rikets evangelium och vårda sig om de sjuka. Dessa tio kvinnor som Jesus utvalde och bemyndigade var: Susanna, dotter till den tidigare chasan vid synagogan i Nasaret; Johanna, hustru till Herodes Antipas förvaltare Kusas; Elisabet, dotter till en förmögen jude från Tiberias och Sepforis; Marta, äldre syster till Andreas och Petrus; Rakel, svägerska till Mästarens köttslige broder Juda; Nasanta, dotter till den syriska läkaren Elman; Milka, en kusin till aposteln Tomas; Rut, äldsta dotter till Matteus Levi; Celta, dotter till en romersk officer och Agaman, en änka från Damaskus. Senare utökade Jesus denna grupp med två kvinnor: Maria Magdalena och Rebecka, dotter till Josef från Arimataia.

150:1.2 (1679.1) Jesus gav dessa kvinnor fria händer att bygga upp sin egen organisation och anvisade Judas att förse dem med medel för utrustning och packdjur. De tio valde Susanna till sin ledare och Johanna till sin kassörska. Från denna tid framåt anskaffade de själva sina penningmedel; aldrig mer behövde de understöd av Judas.

150:1.3 (1679.2) Det var högst förvånande på den tiden, då kvinnor inte ens hade tillträde till huvuddelen av synagogan (de var begränsade till kvinnornas läktare), att se dem erkännas som auktoriserade lärare i rikets nya evangelium. Den instruktion som Jesus gav dessa tio kvinnor när han förordnade dem till undervisnings- och omvårdnadsarbete var en emancipationsförkunnelse som för all tid

befriade alla kvinnor. Mannen skulle inte längre betrakta kvinnan som andligen underlägsen. Detta var en avgjord chock även för de tolv apostlarna. Trots att de många gånger hade hört Mästaren säga att det ”i himmelriket finns varken rik eller fattig, fri eller slav, man eller kvinna, utan alla är likvärdigt Guds söner och döttrar”, var de verkligen överväldigade när han nämnde att han officiellt tänkte förordna dessa tio kvinnor till religionslärare och även låta dem färdas omkring med Jesus och apostlarna. Hela landet var i uppståndelse över detta förfarande, och Jesu fiender drog stor fördel av detta förfarande, men överallt stod de kvinnor som trodde på det goda budskapet trofast bakom sina utvalda systrar och gav sitt otvetydiga samtycke till detta senkomna erkännande av kvinnans plats i det religiösa arbetet. Denna frigörelse av kvinnorna, vilken gav dem deras rättmätiga erkännande, tillämpades av apostlarna omedelbart efter det att Mästaren hade lämnat världen, om än man under senare generationer återgick till de gamla sederna. Under den kristna kyrkans tidiga tider kallades de kvinnliga lärarna och omvårdarna *diakonissor*, och de åtnjöt allmänt anseende. Men fastän Paulus i teorin godkände allt detta, införlivade han det aldrig riktigt med sin egen inställning och fann det personligen svårt att tillämpa i praktiken.

2. Uppehållet i Magdala

150:2.1 (1679.3) När apostlasällskapet lämnade Betsaida färdades kvinnorna längst bak. Under mötena satt de alltid framme i en grupp, till höger sett från talaren. Mer och mer kvinnor hade börjat tro på

rikets evangelium, och när de hade önskat föra personliga samtal med Jesus eller någon av apostlarna hade det gett upphov till många svårigheter och en förlägenhet utan slut. Nu förändrades allt detta. När någon av de kvinnliga troende önskade träffa Mästaren eller samtala med apostlarna gick hon till Susanna, och i sällskap med en av de tolv kvinnliga evangelisterna gick hon sedan genast för att träffa Mästaren eller en av hans apostlar.

150:2.2 (1680.1) Det var i Magdala som kvinnorna först bevisade sin nytta och visade hur klokt det hade varit att ta dem med. Andreas hade gett ganska stränga förhållningsregler för sina medarbetare när det gällde att bedriva personligt arbete bland kvinnor, i synnerhet bland kvinnor av tvivelaktig karaktär. När sällskapet kom till Magdala fanns det inga hinder för dessa tio kvinnliga evangelister att bege sig till de illa beryktade områdena och predika det glada budskapet direkt för alla dem som höll till där. Och när de besökte de sjuka kunde dessa kvinnor komma mycket nära i omvårdnaden av sina lidande systrar. Som resultat av dessa tio kvinnors verksamhet (senare kända som de tolv kvinnorna) på denna ort vanns Maria Magdalena för riket. Genom en rad olyckliga omständigheter och som följd av den inställning som det respektabla samhället har till kvinnor som gör sig skyldiga till sådana omdömesfel, hade denna kvinna hamnat i ett av de skändliga tillhållen i Magdala. Det var Marta och Rakel som gjorde klart för Maria att rikets dörrar var öppna även för sådana som hon. Maria trodde det glada budskapet och döptes nästa dag av Petrus.

150:2.3 (1680.2) Maria Magdalena blev den mest effektiva evangelieläraren i denna grupp om tolv kvinnliga evangelister. Hon

avskiljdes för denna tjänst, tillsammans med Rebecka, i Jotapata omkring fyra veckor efter sin omvändelse. Maria och Rebecka fortsatte tillsammans med de övriga i denna grupp att under återstoden av Jesu liv på jorden troget och effektivt arbeta för upplysandet och upplyftandet av sina förtryckta systrar. När den sista och tragiska episoden i Jesu livsdrama utspelades, när alla apostlar utom en flydde, var dessa kvinnor närvarande, och inte en enda förnekade eller förrådde honom.

3. Sabbat i Tiberias

150:3.1 (1680.3) Andreas hade enligt Jesu instruktioner gett kvinnorna i uppdrag att ordna apostlasällskapets sabbatsgudstjänster. Det betydde naturligtvis att de inte kunde hållas i den nya synagogan. Kvinnorna valde Johanna att ansvara för detta tillfälle, och mötet hölls i bankettsalen i Herodes nya palats, då Herodes vistades i Julias i Pereen. Johanna läste ur skrifterna om kvinnans arbete i Israels religiösa liv och hänvisade till Mirjam, Debora, Ester och andra.

150:3.2 (1680.4) Sent den kvällen höll Jesus för den förenade gruppen ett minnesvärt anförande om "Magi och vidskepelse". På den tiden ansågs uppkomsten av en klar och som man trodde ny stjärna vara ett tecken på att en storman hade fötts på jorden. Då en sådan stjärna nyligen hade observerats frågade Andreas Jesus om dessa trosföreställningar var väl grundade. I sitt långa svar på Andreas fråga gick Jesus grundligt in på hela ämnet om människans vidskepelse.

Det uttalande som Jesus vid den tiden gjorde kan enligt nutida språkbruk sammanfattas som följer:

150:3.3 (1680.5) 1. Stjärnornas banor på himlen har inget som helst att göra med händelserna i människans liv på jorden. Astronomin är ett behörigt utövande av vetenskap, men astrologin är en mängd vidskeplig villfarelse som inte har någon plats i rikets evangelium.

150:3.4 (1680.6) 2. En undersökning av de inre organen i ett nyligen dödat djur kan inte avslöja något om vädret, framtida händelser eller människornas levnadsförlopp.

150:3.5 (1680.7) 3. De avlidnas andar kommer inte tillbaka för att stå i kontakt med sina familjer eller sina tidigare vänner bland de levande.

150:3.6 (1681.1) 4. Amuletter och relikier kan inte bota sjukdomar, avvärja olyckor eller påverka onda andar. Tron på att man med några sådana materiella medel kan påverka den andliga världen är inget annat än grov vidskepelse.

150:3.7 (1681.2) 5. Att dra lott är inte en metod ägnad att utröna den gudomliga viljan, fastän det kan vara ett behändigt sätt att lösa många mindre problem. Sådana resultat är helt och hållet en fråga om materiella tillfälligheter. Det enda sättet att kommunicera med den andliga världen inbegrips i mänsklighetens andeutrustning, i Faderns ande i människans inre samt Sonens utgjutna ande och den Oändlige Andens allestädes närvarande inflytande.

150:3.8 (1681.3) 6. Spådomar, trolldom och häxeri är vidskepligheter hos okunniga sinnen, liksom även magins falska föreställningar. Tron på magiska nummer, omen om god tur och förebådare av dålig tur, är ren och ogrundad vidskepelse.

150:3.9 (1681.4) 7. Uttydandet av drömmar är till stor del ett vidskepligt och grundlöst system av okunnig och fantasifull spekulatation. Rikets evangelium får inte ha något gemensamt med den primitiva religionens siarepräster.

150:3.10 (1681.5) 8. Goda eller onda andar kan inte finnas i materiella symboler av lera, trä eller metall. Avgudar är inget mer än materialet som de är gjorda av.

150:3.11 (1681.6) 9. De förfaranden som tjusare, trollkarlar, magiker och häxmästare använder härstammar från vidskepelsen bland egyptierna, assyrierna, babylonierna och de forna kananéerna. Amuletter och allehanda besvärjelser och formler är kraftlösa både för att vinna goda andars beskydd och för att avvärja förment onda andar.

150:3.12 (1681.7) 10. Han blottade och fördömde deras tro på trollformler, eldprov, förhäxande, förbannelser, järtecken, kärleksblomster, knutiga snören och alla andra former av ovetting och förslavande vidskepelse.

4. Apostlarna sänds ut parvis

150:4.1 (1681.8) Nästa kväll efter att ha sammankallat de tolv apostlarna, Johannes apostlar och den nyligen förordnade kvinnogruppen, sade Jesus: ”Ni ser själva att skörden är riklig men att arbetarna är få. Låt oss alla därför be till skördens Herre att han sänder ut ännu fler arbetare till sina fält. Medan jag dröjer kvar här för att trösta och instruera de yngre lärarna, vill jag sända ut de äldre två och två så att de må snabbt röra sig över hela Galiléen och predika

rikets evangelium medan det ännu är lagligt och lugnt.” Sedan bestämde han apostlaparen så som han önskade att de skulle gå ut, nämligen: Andreas och Petrus, Jakob och Johannes Sebedaios, Filippos och Natanael, Tomas och Matteus, Jakob och Judas Alfaios, Simon Seloten och Judas Iskariot.

150:4.2 (1681.9) Jesus kom överens om den dag han skulle sammanträffa med de tolv i Nasaret, och när de skiljdes åt sade han: ”Gå inte på denna missionsresa till någon icke-judisk stad, inte heller till Samarien, utan gå i stället till de förlorade fåren i Israels hus. Predika rikets evangelium och förkunna den frälsande sanningen att människan är en son till Gud. Kom ihåg att lärjungen knappast är förmer än sin lärare eller en tjänare förmer än sin herre. Det är tillräckligt för lärjungen att vara likvärdig med sin lärare och för tjänaren att bli lik sin herre. Om man har vågat kalla husets herre Belsebubs medarbetare, hur mycket mer skall man inte säga så om dem som är hans husfolk! Men var inte rädda för dessa trolösa fiender. Jag säger er att det inte finns någonting gömt som inte skall komma i dagen, inte någonting dolt som inte skall bli känt. Det som jag privat har lärt er, predika det med visdom i offentligheten. Det som jag har uppenbarat för er i det inre rummet, det skall ni i sinom tid förkunna från hustaken. Och jag säger till er, mina vänner och lärjungar, var inte rädda för dem som kan döda kroppen men som inte kan förinta själen. Sätt hellre er tillit till Honom som kan livnära kroppen och frälsa själen.

150:4.3 (1682.1) ”Säljs inte två sparvar för en kopparslant? Och dock säger jag er att inte en enda av dem glöms bort i Guds ögon. Vet ni inte att till och med era hårstrån är räknade? Var alltså inte rädda; ni

är mer värda än aldrig så många sparvar. Skäms inte för min förkunnelse; gå ut och förkunna fred och god vilja, men misstag er inte — fred åtföljer inte alltid er predikan. Jag kom för att ge fred till jorden, men när människorna förkastar min gåva blir följden splittring och förvirring. När alla i en familj tar emot rikets evangelium råder sannerligen frid i det huset; men när några i familjen träder in i riket och andra avvisar evangeliet kan en sådan splittring endast leda till sorg och bekymmer. Arbeta flitigt med att rädda hela familjen, så att inte en mans husfolk blir hans fiender. Men när ni har gjort ert yttersta för alla i varje familj, säger jag er att den som älskar far eller mor mer än detta evangelium inte är värd riket.”

150:4.4 (1682.2) När de tolv hade hört dessa ord gjorde de sig redo för avfärd. De kom inte samman igen innan de samlades i Nasaret för att sammanträffa med Jesus och de övriga lärjungarna, så som Mästaren hade bestämt.

5. Vad skall jag göra för att bli frälst?

150:5.1 (1682.3) En kväll i Sunem efter det att Johannes apostlar hade återvänt till Hebron och Jesu apostlar hade sänts ut två och två, när Mästaren var sysselsatt med att undervisa en grupp om tolv yngre evangelister, som arbetade under ledning av Jakob, samtidigt med de tolv kvinnorna, ställde Rakel denna fråga till Jesus: ”Mästare, vad skall vi svara när kvinnorna frågar oss: ’Vad skall jag göra för att bli frälst?’” När Jesus fick höra denna fråga svarade han:

150:5.2 (1682.4) ”När män och kvinnor frågar ’vad skall vi göra för att bli frälsta?’, skall ni svara: Tro detta rikets evangelium, tag emot den gudomliga förlåtelsen. Genom tron lär kännas vid Guds inneboende ande, vars mottagande gör dig till en son till Gud. Har ni inte läst i skrifterna där det står: ’I Herren har jag rättfärdighet och styrka’ eller stället där Fadern säger: ’Min rättfärdighet är nära; min frälsning har utgivits, och mina armar skall omsluta mitt folk.’ ’Min själ skall fröjda sig i kärleken hos min Gud, ty han har klätt mig i frälsningens klädnad och höljt mig i sin rättfärdighets mantel.’ Har ni inte heller läst om Fadern att hans namn skall vara: ’Herren vår rättfärdighet’? ’Tag bort egenrättfärdighetens smutsiga trasor och klä min son i den gudomliga rättfärdighetens och den eviga frälsningens högtidsdräkt.’ Det är för evigt sant att ’den rättfärdige skall leva genom sin tro.’ Inträdet till Faderns rike är helt fritt, men framåtskidande — tillväxt i nåd — är avgörande för att förbli kvar däri.

150:5.3 (1682.5) ”Frälsningen är Faderns gåva, och den uppenbaras av hans Söner. Mottagandet i tro å din sida gör dig delaktig av den gudomliga naturen, gör dig till en son eller dotter till Gud. Genom tro blir du rättfärdigad, genom tro blir du frälst och genom denna samma tro förs du evigt framåt på den framåtskridande och gudomliga fulländningens väg. Genom tro blev Abraham rättfärdigad och genom Melkisedeks förkunnelse blev han medveten om frälsningen. Under alla tidsåldrar har denna samma tro frälst människornas söner, men nu har en Son kommit ut från Fadern för att göra frälsningen mer verklig och godtagbar.”

150:5.4 (1683.1) När Jesus hade slutat tala utbröt ett stort jubel bland dem som hade lyssnat till dessa nåderika ord, och alla fortsatte de

under de dagar som följde att förkunna rikets evangelium med ny kraft och med förnyad energi och entusiasm. Kvinnorna fröjdade sig desto mer av att veta att även kvinnor ingick i dessa planer för etablerandet av himmelriket på jorden.

150:5.5 (1683.2) Som sammanfattning av sitt slutliga uttalande sade Jesus: ”Du kan inte köpa frälsning; du kan inte förtjäna ihop rättfärdighet. Frälsningen är Guds gåva, och rättfärdigheten är den naturliga frukten i det av anden födda liv som rikets söner lever. Du blir inte frälst därför att du lever ett rättfärdigt liv, utan du lever ett rättfärdigt liv därför att du redan har blivit frälst, har insett att ditt sonskap är en gåva från Gud och tjänande i riket är jordelivets högsta fröjd. När människorna tror detta evangelium, vilket är en uppenbarelse av Guds godhet, leds de till en frivillig omvändelse från allt det som de vet är synd. Insikten om ens sonskap är oförenlig med lusten att synda. Rikets troende hungrar efter rättfärdighet och törstar efter gudomlig fulländning.”

6. Kvällslektionerna

150:6.1 (1683.3) Vid kvällssamtalen behandlade Jesus många ämnen. Under återstoden av denna rundtur — innan de alla återförenades i Nasaret — diskuterade han ”Guds kärlek”, ”drömmar och visioner”, ”ondsinthet”, ”ödmjukhet och saktmod”, ”mod och lojalitet”, ”musik och gudsdyrkan”, ”tjänande och lydnad”, ”stolthet och förmätenhet”, ”förlåtelse i förhållande till omvändelse”, ”fred och fulländning”, ”förtal och avund”, ”ondska, synd och frestelse”, ”tvivel och otro”,

”visdom och dyrkan”. Under de äldre apostlarnas frånvaro deltog dessa yngre grupper av både män och kvinnor mer otvunget i dessa diskussioner med Mästaren.

150:6.2 (1683.4) Efter det att ha tillbringat två eller tre dagar med en grupp om tolv evangelister gick Jesus vidare för att förena sig med en annan grupp, ty Davids budbärare höll honom informerad om var alla dessa arbetare fanns och hur de rörde sig. Då detta var kvinnornas första tur tillbringade de en större del av tiden i Jesu sällskap. Genom budbärartjänsten hölls var och en av dessa grupper fullt informerad om hur predikaturen framskred, och att få nyheter från andra grupper var alltid en källa till uppmuntran för dessa utspridda och åtskilda arbetare.

150:6.3 (1683.5) Innan de skiljdes åt hade de kommit överens om att de tolv apostlarna tillsammans med evangelisterna och kvinnornas kår skulle samlas i Nasaret för att sammanträffa med Mästaren fredagen den 4 mars. Följaktligen började omkring denna tid dessa olika grupper av apostlar och evangelister från alla delar av mellersta och södra Galiléen röra sig i riktning mot Nasaret. Vid mitten av eftermiddagen hade Andreas och Petrus, som var de sista, nått fram till det läger som var beläget i bergslandet norr om staden och som hade ställts i ordning av dem som kom tidigt. Detta var första gången Jesus besökte Nasaret efter att ha börjat sin offentliga verksamhet.

7. Vistelsen i Nasaret

150:7.1 (1683.6) Denna fredagseftermiddag vandrade Jesus omkring i Nasaret helt utan att någon lade märke till eller kände igen honom. Han gick förbi sitt barndomshem och snickeriverkstaden samt tillbringade en halv timme på bergskullen, som under pojkåren hade varit ett så kärt ställe för honom. Inte sedan Johannes döpte honom i Jordanfloden hade en sådan flod av mänskliga emotioner vält upp i hans själ. När han var på väg ned från bergskullen hörde han det bekanta ljudet av trumpetstötarna som tillkännagav solens nedgång, just så som han så många, många gånger hade hört det när han som pojke växte upp i Nasaret. Innan han återvände till lägret gick han ned förbi synagogan där han hade gått i skola och lät sitt sinne genomströmmas av många minnen från barndomens dagar. Tidigare under dagen hade Jesus sänt Tomas för att ordna med synagogans föreståndare så att han kunde predika vid sabbatens morgongudstjänst.

150:7.2 (1684.1) Folket i Nasaret hade aldrig varit kända för fromhet och rättfärdigt leverne. Med åren blev denna by allt mer besmittad av de låga moralnormerna i det närbelägna Sepforis. Under hela Jesu ungdoms- och yngre mandomstid hade åsikterna i Nasaret varit delade om honom. Mången kände sig förnärmad när han flyttade till Kafarnaum. Även om invånarna i Nasaret hade hört mycket om vad deras tidigare timmerman hade gjort, var de sårade över att han aldrig hade inkluderat sin födelseby i någon av sina tidigare predikoturer. De hade förvisso hört om Jesu berömmelse, men flertalet av invånarna var arga för att han inte hade gjort någon av sina stora gärningar i sin ungdoms stad. I månader hade folket i Nasaret mycket

diskuterat Jesus, men allmänt taget var deras åsikter om honom negativa.

150:7.3 (1684.2) Således fann sig Mästaren inte i en välkomnande atmosfär vid sin hemkomst utan i en avgjort fientlig och ytterst kritisk omgivning. Men detta var inte allt. Hans fiender, som visste att han skulle tillbringa sabbaten i Nasaret och som förmodade att han skulle tala i synagogan, hade anställt ett stort antal råbarkade och ohövlige män att ofreda honom och på alla möjliga sätt ställa till bråk.

150:7.4 (1684.3) De flesta av Jesu äldre vänner, inklusive den beundrande chasan-läraren från hans ungdom, var döda eller hade lämnat Nasaret, och den yngre generationen var benägen att vara förnärmad över hans berömmelse. De mindes inte hans tillgivenhet för sin fars familj tidigt i hans liv, och de var bittra i sin kritik av hans försummelse att besöka sin bror och sina gifta systrar som bodde i Nasaret. Inställningen hos Jesu familj gentemot honom hade också tenderat att öka denna ovänliga stämning bland invånarna. De ortodoxa bland judarna dristade sig rentav att kritisera Jesus för att han denna sabbatsmorgon vandrade alltför snabbt på sin väg till synagogan.

8. Sabbatsgudstjänsten

150:8.1 (1684.4) Denna sabbat var en vacker dag, och hela Nasaret — vänner såväl som fiender — kom för att höra denna tidigare invånare i deras stad föreläsa i synagogan. Många i apostlarnas följe fick stanna utanför synagogan; det fanns inte rum för alla som hade

kommit för att lyssna till honom. När Jesus var en ung man hade han ofta talat på detta ställe för gudsdyrkan, och när synagogans föreståndare denna morgon räckte honom rullen med de heliga texterna, ur vilken han skulle läsa skriftens text, tycks ingen av de närvarande komma ihåg att rullen var samma handskrift som han hade skänkt till synagogan.

150:8.2 (1684.5) Gudstjänsten hölls denna dag precis på samma sätt som då Jesus hade deltagit i den som pojke. Han steg upp på talarpodiet tillsammans med synagogans föreståndare och gudstjänsten började med uppläsningen av två böner: ”Välsignad är Herren, världens Konung, som formar ljuset och skapar mörkret, som stiftar fred och skapar allt som är; som i sin barmhärtighet ger ljus åt jorden och åt dem som bor på den, och som i sin godhet dag för dag och varje dag förnyar skapelsens verk. Välsignad är Herren vår Gud för härligheten i hans händers verk och för de ljusgivande källor som han har gjort till sin ära. Sela. Välsignad är Herren vår Gud som har format ljusets källor.”

150:8.3 (1685.1) Efter en stunds paus bad de igen: ”Med stor kärlek har Herren vår Gud älskat oss, och med mycket överflödande medlidande har han, vår Fader och vår Konung, haft medlidande med oss för våra fäders skull som förtröstade på honom. Du lärde dem livets stadgar; ha misskund med oss och undervisa oss. Upplys våra ögon så att vi kan se in i lagen; förmå våra hjärtan att hålla fast vid dina bud; förena våra hjärtan till att älska och frukta ditt namn, och vi skall inte få skämmas i världen utan ände. Ty du är en Gud som bereder frälsning, och oss har du utvalt bland alla folk och tungomål, och i sanning har du fört oss nära ditt stora namn — sela — för att vi kärleksfullt må

prisa dig den ende. Välsignad är Herren, som i kärlek har utvalt sitt folk Israel.”

150:8.4 (1685.2) Församlingen läste sedan upp shema, den judiska trosbekännelsen. Denna ritual bestod i att återge talrika ställen ur lagen och angav att deltagarna i gudstjänsten tog på sig himmelrikets ok samt även budens ok, så som dessa gällde dag och natt.

150:8.5 (1685.3) Och sedan följde den tredje bönen: ”Sannerligen är du Jahve, vår Gud och våra fäders Gud; vår Konung och våra fäders Konung; vår Frälsare och våra fäders Frälsare; vår Skapare och vår frälsnings klippa; vår hjälp och vår befriare. Ditt namn är från evigheten, och det finns ingen annan Gud än du. En ny sång sjöng de befriade till ditt namn vid havsstranden; tillsammans prisade de alla dig och erkände dig som Konung, och sade: Jahve skall härska i världen utan ände. Välsignad är Herren som frälser Israel.”

150:8.6 (1685.4) Synagogans föreståndare intog sedan sin plats framför arken, eller kistan som innehöll de heliga skrifterna, och började läsa upp de nitton lovprisande bönerna eller välsignelserna. Men vid detta tillfälle var det önskvärt att förkorta denna del av gudstjänsten för att ge den värderade gästen mer tid för sin föreläsning. Följaktligen lästes endast den första och den sista av välsignelserna. Den första lydde: ”Välsignad är Herren vår Gud, och våra fäders Gud, Abrahams Gud, och Isaks Gud, och Jakobs Gud; den stora, den mäktiga och den fruktansvärda Gud, som visar barmhärtighet och vänlighet, som skapar allt som är, som minns alla nåderika löften till fäderna och som i sin kärlek ger deras barnbarn en frälsare för sitt eget namns skull. O, Konung, hjälpare, frälsare och sköld! Välsignad är du, o Jahve, Abrahams sköld.”

150:8.7 (1685.5) Sedan följde den sista välsignelsen: ”O, giv ditt folk Israel en storartad fred för evigt, ty du är Konung och Herre över all fred. Och det är gott i dina ögon att alltid och i varje stund välsigna Israel med fred. Välsignad är du Jahve, som välsignar ditt folk Israel med fred.” Församlingen såg inte på föreståndaren när han läste upp välsignelserna. Efter välsignelserna framförde han en informell bön som lämpade sig för tillfället, och när den var avslutad stämde hela församlingen in i att säga amen.

150:8.8 (1685.6) Därefter gick chasan över till arken och tog fram en rulle, som han gav åt Jesus så att han kunde läsa skriftens text. Det var brukligt att kalla sju personer att läsa inte mindre än tre verser från lagen, men vid detta tillfälle avstod man från denna sed för att gästen skulle få läsa den text han själv valde. Jesus tog rullen, reste sig och började läsa från Femte Moseboken: ”Ty detta bud som jag ger er idag är inte fördolt för er, inte heller är det långt borta. Det är inte i himmelen, så att ni skulle behöva säga: Vem skall för oss fara upp till himmelen och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kan göra efter det? Det är inte heller på andra sidan havet, så att ni skulle behöva säga: Vem vill för oss fara över till andra sidan havet och hämta det åt oss och låta oss höra det, så att vi kan göra efter det? Nej, livets ord är dig mycket nära, där du är och i ditt hjärta, så att du kan vara medveten om det och göra efter det”.

150:8.9 (1686.1) Och när han hade läst färdigt ur lagen övergick han till Jesaja och började läsa: ”Herrens ande är över mig, ty han har smort mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig att förkunna frigörelse för de fångna och återvinning av

synen för de blinda, till att befria de förtryckta och till att förkunna Herrens nådeår.”

150:8.10 (1686.2) Jesus rullade ihop boken, gav den tillbaka till föreståndaren för synagogan, satte sig och började tala till folket. Han inledde med att säga: ”Idag har dessa skriftens ord gått i uppfyllelse.” Sedan talade Jesus i nästan femton minuter över ämnet ”Guds söner och döttrar”. Många var nöjda med föreläsningen, och de förundrade sig över hans älskvärdhet och visdom.

150:8.11 (1686.3) Det var brukligt i synagogan att talaren stannade kvar efter att den officiella gudstjänsten var till ända, så att de som kanske var intresserade kunde ställa frågor till honom. Följaktligen steg Jesus denna sabbatsmorgon ned bland folket som pressade sig fram för att ställa frågor. I denna grupp fanns många oregerliga individer, vilkas sinnen var inställda på ofog, samtidigt som i utkanten av denna folkmassa rörde sig de lågsinta män som hade anställts för att ställa till med svårigheter för Jesus. Många av lärjungarna och evangelisterna, som hade stannat utanför, trängde nu in i synagogan och insåg genast att svårigheter höll på att uppstå. De försökte leda bort Mästaren, men han ville inte följa med dem.

9. Nasaret tillbakavisar Jesus

150:9.1 (1686.4) Jesus fann sig omringad i synagogan av en stor mängd fiender och några få av sina egna anhängare, och som svar på deras ohövliga frågor och elaka gliringar sade han smått humoristiskt: ”Ja, jag är Josefs son; jag är timmermannen, och jag är inte förvånad att ni

påminner mig om ordstävets 'Läkare, bota dig själv' och att ni utmanar mig att i Nasaret göra det som ni har hört att jag gjorde i Kafarnaum; men jag tar er till vittne på att även skrifterna förkunnar att 'en profet är inte utan anseende, utom i sitt eget land och bland sitt eget folk.'"

150:9.2 (1686.5) Men de knuffade till honom, pekade anklagande fingrar åt honom och sade: "Du tror att du är förmer än folket i Nasaret; du flyttade bort från oss, men din bror är en vanlig arbetare och dina systrar bor fortfarande bland oss. Vi känner din mor, Maria. Var är de idag? Vi hör stora ting om dig, men vi märker att du inte gör några underverk när du kommer tillbaka." Jesus svarade dem: "Jag älskar människorna i den stad där jag växte upp, och det skulle fröjda mig att se er alla träda in i himmelriket, men det är inte min sak att bestämma om utförandet av Guds gärningar. De omvandlingar som sker av nåd utgår som svar på den levande tron hos dem som är dess förmånstagare."

150:9.3 (1686.6) Jesus skulle ha hanterat folkhopen med välvilja och till och med effektivt avväpnat sina våldsammaste fiender om inte en av hans egna apostlar, Simon Seloten, hade gjort en taktisk blunder. Simon hade nämligen under tiden med hjälp av Nahor, en av de yngre evangelisterna, samlat ihop en grupp av Jesu vänner bland folkmassan, intagit en krigisk attityd och uppmanat Mästarens fiender att försvinna från platsen. Jesus hade redan länge lärt apostlarna att ett mjukt svar stillar vreden, men hans anhängare var inte vana vid att se sin älskade lärare, som de så gärna kallade Mästare, behandlas med sådan ohövlighet och sådant förakt. Det var för mycket för dem, och de kunde inte annat än ge uttryck för en passionerad och häftig förbittring, vilket endast tenderade till att väcka lynchstämning i

denna ogudaktiga och ohövlige folksamling. Så grep dessa busar under ledning av de lejda skurkarna tag i Jesus och rusade iväg med honom ut ur synagogan till kanten av ett närbeläget tvärbrant berg, där de tänkte kasta honom i döden utför stupet. Men just som de skulle knuffa ut honom över klippbranten vände sig Jesus plötsligt om mot sina tillfångatagare, såg på dem och korsade lugnt sina armar. Han sade ingenting, men hans vänner var mer än förvånade när folkhoppen, då han började gå framåt, delade sig och lät honom passera oantastad.

150:9.4 (1687.1) Följd av sina apostlar fortsatte Jesus till lägret, där man gick igenom allt detta. De gjorde sig den kvällen klara för att tidigt nästa dag vandra tillbaka till Kafarnaum, så som Jesus hade bestämt. Detta stormiga slut på den tredje offentliga predikaturen hade en tillnyktrande effekt på alla Jesu anhängare. De började inse innebörden av vissa av Mästarens uttalanden. De började vakna upp till medvetandet om att riket skulle komma endast genom mycken sorg och bitter besvikelse.

150:9.5 (1687.2) De lämnade Nasaret denna söndagsmorgon, och efter att ha färdats längs skilda vägar samlades de slutligen alla i Betsaida vid middagstiden torsdagen den 10 mars. De kom samman som en sansad och allvarsam grupp av desillusionerade förkunnare av sanningens evangelium, inte som en entusiastisk och oövervinnerlig trupp av segerrika korsfarare.

Urantiaboken

<< [Kapitel 150](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 152](#) >>

Kapitel 151

Väntan och undervisning vid sjön

151:0.1 (1688.1) FRAM TILL den 10 mars hade alla grupper av förkunnare och lärare samlats i Betsaida. På torsdagskvällen och fredagen begav sig många av dem ut för att fiska, medan de på sabbatsdagen besökte synagogan för att höra en ålderstigen jude från Damaskus föreläsa om fader Abrahams salighet. Jesus tillbringade största delen av denna sabbat ensam i bergskullarna. Den lördagskvällen talade Mästaren i över en timme till de församlade grupperna om ”Motgångens betydelse och besvikelsens andliga värde”. Det var ett minnesvärt tillfälle och hans åhörare glömde aldrig den lärdom han då gav dem.

151:0.2 (1688.2) Jesus hade inte helt återhämtat sig från sorgen över att han nyss hade blivit tillbakavisad i Nasaret. Apostlarna märkte att en säregen sorgsenhet blandade sig med hans vanliga gladlynta uppträdande. Jakob och Johannes var hos honom en stor del av tiden, medan Petrus var mer än fullt upptagen av de många skyldigheter som gällde de nya evangelistkårernas välfärd och ledning. Denna väntetid innan de gav sig på väg till påskan i Jerusalem använde kvinnorna till att vandra från hus till hus, undervisa om evangeliet och vårda sig om de sjuka i Kafarnaum och de omgivande städerna och byarna.

1. Liknelsen om såningsmannen

151:1.1 (1688.3) Ungefär vid denna tid började Jesus använda metoden att med liknelser undervisa folkskarorna som så ofta samlades omkring honom. Eftersom Jesus hade talat med apostlarna och andra till långt in på natten, var mycket få av dem denna söndagsmorgon uppe till frukost, så han gick ned till stranden och satte sig ensam i en båt, Andreas och Petrus gamla fiskebåt som alltid stod till hans förfogande, och mediterade över vad som borde vara nästa drag i arbetet med rikets utbredning. Men Mästaren fick inte länge vara ensam. Mycket snart började folk från Kafarnaum och de närliggande byarna anlända, och vid tiotiden den morgonen hade närmare tusen personer samlat sig på stranden nära båten där Jesus satt, och de ropade på uppmärksamhet. Petrus var nu uppe, och då han banade sig fram till båten sade han till Jesus: ”Mästare, skall jag tala till dem?”

Men Jesus svarade: ”Nej Petrus, jag skall berätta en historia för dem.” Sedan började Jesus berätta liknelsen om såningsmannen, en av de första i en lång rad av sådana liknelser som han lärde folkskarorna som följde efter honom. Denna båt hade en upphöjd toft som han satt på (ty det var sed att sitta när man undervisade) medan han talade till folket som hade samlats längs stranden. Sedan Petrus hade sagt några ord sade Jesus:

151:1.2 (1688.4) ”En man gick ut för att så, och när han sådde föll en del på vägkanten där det trampades på och fåglarna från skyn kom och åt upp det. En del föll på de steniga ställena där det inte fanns mycket jord, och det kom fort upp då jorden inte hade något djup. Men när solen sken visnade det, eftersom det inte hade någon rot att suga upp fukt med. En del föll bland tistlarna, och tistlarna växte upp och kvävde det, så att det inte gav någon skörd. Men en del föll i den goda jorden där det växte och gav skörd, en del trettiofalt, en del sextiofalt och andra hundrafalt.” Och när Jesus hade framfört denna liknelse sade han till folkmassan: ”Hör, du som har öron att höra med.”

151:1.3 (1689.1) När apostlarna och de som var med dem hörde Jesus undervisa folket på detta sätt blev de mycket förbryllade, och sedan de hade diskuterat mycket sinsemellan tilltalade Matteus den kvällen i Sebedaios trädgård och sade: ”Mästare, vad är meningen med dessa dunkla uttalanden som du framför till folket? Varför talar du i liknelser till dem som söker sanningen?” Och Jesus svarade:

151:1.4 (1689.2) ”Med tålamod har jag undervisat er hela denna tid. Till er har det givits att få lära känna himmelrikets mysterier, men för

de urskillnings- och omdömeslösa massorna och för dem som vill förgöra oss skall rikets mysterier härefter framföras i liknelser. Och detta gör vi för att de som verkligen vill träda in i riket må urskilja innebörden i förkunnelsen och sålunda finna frälsning, medan de som lyssnar endast för att snärja oss skall bli än mer förvirrade då de ser utan att se och hör utan att höra. Mina barn, uppfattar ni inte andens lag som bestämmer att den som har, han skall få, och det i överflöd, men den som inte har, från honom skall tas också det han har. Därför talar jag härefter ofta i liknelser till folket för att våra vänner och de som vill lära känna sanningen kan finna vad de söker, medan våra fiender och de som inte älskar sanningen får höra utan att förstå. Många av dessa människor följer inte sanningens väg. Profeten beskrev sannerligen alla sådana omdömeslösa själar när han sade: 'Ty detta folks hjärta är förstockat, och de är tröga att höra med sina öron, och de tillsluter sina ögon för att inte urskilja sanningen och förstå den i sitt hjärta.'"

151:1.5 (1689.3) Apostlarna förstod inte helt betydelsen av Mästarens ord. Medan Andreas och Tomas fortsatte samtalet med Jesus, drog sig Petrus och de övriga apostlarna tillbaka till en annan del av trädgården, där de föll in i en allvarlig och långt utdragen diskussion.

2. Tolkning av liknelsen

151:2.1 (1689.4) Petrus och gruppen kring honom kom till den slutsatsen att liknelsen om såningsmannen var en allegori, att varje del i den hade någon dold mening, och därför beslöt de att gå till

Jesus för att få en förklaring. Följaktligen vände sig Petrus Mästaren och sade: ”Vi kan inte komma underfund med betydelsen av denna liknelse, och vi vill att du förklarar den för oss eftersom du säger att vi har fått lära känna rikets mysterier.” Och när Jesus hörde detta sade han till Petrus: ”Min son, jag vill inte undanhålla er någonting, men först kanske ni kan berätta för mig vad ni har talat om. Vad är er tolkning av liknelsen?”

151:2.2 (1689.5) Efter en stunds tystnad sade Petrus: ”Mästare, vi har talat mycket om liknelsen, och detta är den tolkning jag har kommit fram till: Såningsmannen är den som förkunnar evangeliet; sådden är Guds ord. Sådden som föll på vägganten representerar dem som inte förstår evangelieförkunnelsen. Fåglarna som for iväg med sådden på den hårdnade marken representerar Satan eller den onde, som snappar bort det som har blivit sått i hjärtat på dessa ovetande. Sådden på de steniga ställena, vilken kom fort upp, representerar de ytliga och tanklösa personer som hör ordet och genast tar emot det med glädje; men emedan sanningen inte har något verkligt rotfäste i deras djupare förståelse är deras hänförelse kortlivad när den möter prövningar och förföljelse. När svårigheterna kommer snubblar dessa troende; de faller bort i frestelsens stund. Sådden bland tistlarna representerar dem som gärna hör ordet men som låter världsliga bekymmer och rikedomens lockelser kväva sanningens ord, så att det inte bär frukt. Men sådden i den goda jorden som gav skörd trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt representerar dem som efter det att de har hört sanningen tar emot den med olika grad av uppskattning — på grund av deras olika intellektuella utrustning — och som därför uppvisar dessa olika grader av religiös erfarenhet.”

151:2.3 (1690.1) Sedan Jesus hade lyssnat till Petrus tolkning av liknelsen frågade han de övriga apostlarna om inte de också hade förslag till tolkningar. Endast Natanael svarade på denna invit. Han sade: ”Mästare, fastän jag erkänner att Petrus tolkning av liknelsen har många goda sidor är jag inte helt överens med honom. Min uppfattning om liknelsen är följande: Sådnen representerar rikets evangelium, medan säningsmannen står för rikets budbärare. Sådnen som föll på väggkanten på hårdnad mark representerar dem som endast hört en liten del av evangeliet jämte dem som är likgiltiga för budskapet och som har förhärdat sina hjärtan. Fåglarna från skyn som snappade bort det som hade fallit på väggkanten representerar ens levnadsvanor, det ondas lockelse och köttets lustar. Sådnen som föll bland stenarna står för de emotionella själar som är snabba att ta emot ny undervisning och lika snabba att ge upp sanningen när de möter svårigheter och realiteter då de söker leva upp till denna sanning; de saknar andlig uppfattningsförmåga. Sådnen som föll bland tistlarna representerar dem som dras till evangeliets sanningar; de är inställda på att följa dess lärdomar men hindras av stoltheten i sitt liv och av misstänksamhet, avund och den mänskliga tillvarons bekymmer. Sådnen i den goda jorden som gav skörd trettiofalt och sextiofalt och hundrafalt representerar de naturliga och varierande graderna av förmåga hos män och kvinnor, som är olika utrustade med andlig upplysning, att förstå sanningen och låta sig påverkas av dess andliga lärdomar.”

151:2.4 (1690.2) När Natanael hade slutat tala kom apostlarna och deras medarbetare in på en allvarlig diskussion och livlig debatt, varvid en del argumenterade för att Petrus tolkning var den rätta,

medan nästan lika många försökte försvara Natanaels tolkning av liknelsen. Under tiden hade Petrus och Natanael dragit sig tillbaka in i huset, där de var inbegripna i ett livfullt och beslutsamt försök att övertyga varandra och att få den andre att ändra sin uppfattning.

151:2.5 (1690.3) Mästaren lät denna förvirring fortgå tills den passerat sitt mest intensiva skede; sedan klappade han i händerna och kallade dem alla till sig. När de alla igen en gång hade samlats kring honom sade han: ”Har någon av er något att säga innan jag berättar för er om denna liknelse?” Efter en stunds tystnad tog Tomas till orda: ”Ja Mästare, jag vill säga några ord. Jag minns att du en gång uppmanade oss att akta oss för just detta. Du lärde oss att när vi utnyttjade illustrationer i vår förkunnelse skulle vi använda sanna historier, inte fabler, och att vi skulle välja en berättelse som bäst lämpade sig för att illustrera den centrala och väsentliga sanning som vi önskade lära folket, och efter att vi ha använt historien på detta sätt skulle vi inte försöka göra en andlig tillämpning av alla mindre detaljer i den berättade historien. Jag anser att Petrus och Natanael båda har fel i sina försök att tolka denna liknelse. Jag beundrar deras förmåga att göra sådant, men jag är lika säker på att alla sådana försök att få en naturlig liknelse att i alla sina detaljer ge upphov till andliga analogier, endast kan leda till förvirring och en allvarlig missuppfattning om det verkliga syftet med en sådan liknelse. Att jag har rätt bevisas helt av det faktum att, medan vi alla för en timme sedan var överens, är vi nu delade i två skilda grupper, som har olika åsikter om denna liknelse och som så håller fast vid dessa åsikter att det enligt min mening stör vår förmåga att helt fatta den stora sanning

som du avsåg när du framförde denna liknelse för folksamlingen och senare bad oss kommentera den.”

151:2.6 (1691.1) De ord som Tomas sade hade en lugnande inverkan på dem alla. Han fick dem att minnas vad Jesus hade lärt dem vid tidigare tillfällen, och innan Jesus fortsatte att tala, reste sig Andreas och sade: ”Jag är övertygad om att Tomas har rätt, och jag skulle gärna vilja höra honom berätta för oss vilken betydelse han fäster vid liknelsen om såningsmannen.” Sedan Jesus hade gjort en gest åt Tomas att tala, sade Tomas: ”Mina bröder, jag ville inte förlänga diskussionen, men om ni så önskar vill jag säga att jag tror att denna liknelse framfördes för att lära oss en enda stor sanning, nämligen att oberoende av hur trofast och effektivt vi än utför våra gudomliga uppdrag kommer vår förkunnelse av rikets evangelium att leda till varierande grad av framgång, och att alla sådana skillnader i resultaten direkt beror på de förhållanden som är en del av våra verksamhetsförutsättningar och som vi har föga eller ingen kontroll över.”

151:2.7 (1691.2) När Tomas hade slutat tala var de flesta av hans predikantkolleger nästan redo att stämma med honom sagt, även Petrus och Natanael var på väg över för att tala med honom, när Jesus reste sig och sade: ”Väl gjort, Tomas; du har insett liknelsernas verkliga betydelse, men både Petrus och Natanael har gjort er alla lika mycket gott däri att de så tydligt har visat faran av att börja göra en allegori av mina liknelser. I era egna hjärtan kan ni ofta med fördel ägna er åt att låta er spekulativa fantasi flyga, men ni gör ett misstag när ni försöker erbjuda sådana slutledningar som en del av er offentliga förkunnelse.”

151:2.8 (1691.3) Nu när spänningen var över gratulerade Petrus och Natanael varandra ömsesidigt till sina tolkningar, och med undantag för tvillingarna Alfaios dristade sig var och en av apostlarna till att framföra en tolkning av liknelsen om såningsmannen innan de drog sig tillbaka för natten. Även Judas Iskariot kom fram med en mycket rimlig tolkning. De tolv brukade ofta i sin egen krets försöka fundera ut Mästarens liknelser som om de vore allegorier, men aldrig mer tog de allvarligt på sådana spekulationer. Det här var en mycket nyttig sammankomst för apostlarna och deras medarbetare, i synnerhet eftersom Jesus från denna tid allt mer använde liknelser i samband med sin offentliga förkunnelse.

3. Mer om liknelser

151:3.1 (1691.4) Apostlarna var till den grad intresserade av frågan om liknelser att hela nästa kväll ägnades åt att ytterligare diskutera liknelser. Jesus inledde kvällsmötet med att säga: ”Mina kära, ni måste alltid differentiera er undervisning så att er presentation av sanningen lämpar sig för de sinnen och hjärtan som ni har framför er. När ni står inför en folkmassa med varierande intellekt och temperament kan ni inte tala olika ord till varje grupp av åhörare, men ni kan berätta en historia som förmedlar er undervisning; och då har varje grupp, rentav varje individ, möjlighet att göra sin egen tolkning av er liknelse enligt sina egna intellektuella och andliga gåvor. Ni skall låta ert ljus lysa, men gör det med visdom och omdöme. Ingen tänder en lampa och döljer den med ett kärl eller ställer den under en

bänk, utan man sätter den på en hållare så att alla kan se ljuset. Låt mig tala om för er att det i himmelriket inte finns någonting dolt som inte skall göras uppenbart; inte heller finns där några hemligheter som inte till slut skall göras kända. Till slut skall allt detta komma i dagen. Tänk inte endast på folkmassorna och på hur de hör sanningen; tag även er själva i akt hur ni hör. Kom ihåg att jag många gånger har sagt er: Den som har, han skall få mera, men den som inte har, från honom skall tas också det han tror sig ha.”

151:3.2 (1692.1) Den fortsatta diskussionen om liknelser och vidare instruktioner om tolkningen av dem, kan sammanfattas och uttryckas enligt nutida språkbruk på följande sätt:

151:3.3 (1692.2) 1. Jesus gav rådet att inte använda vare sig fabler eller allegorier i undervisningen av evangeliets sanningar. Han rekommenderade emellertid ett fritt användande av liknelser, i synnerhet naturliknelser. Han betonade värdet av att använda den *analogi* som existerar mellan naturens värld och andens värld som ett hjälpmedel i sanningsundervisningen. Han hänvisade ofta till naturens värld som ”den överkliga och flyktiga skuggan av anderealiteter”.

151:3.4 (1692.3) 2. Jesus berättade tre eller fyra liknelser ur de hebreiska skrifterna och fäste uppmärksamheten på att denna metod att undervisa inte var helt ny. Den blev emellertid nästan en ny undervisningsmetod, så som han använde den från denna tidpunkt framåt.

151:3.5 (1692.4) 3. När Jesus lärde sina apostlar värdet av liknelser fäste han uppmärksamheten på följande punkter:

151:3.6 (1692.5) Liknelsen vänder sig samtidigt till väldigt olika sinnes- och andenivåer. Liknelsen stimulerar fantasin, utmanar omdömet och leder till kritiskt tänkande; den främjar medkänsla utan att väcka antagonism.

151:3.7 (1692.6) Liknelsen utgår från det kända och går vidare till urskillning av det okända. Liknelsen använder det materiella och naturliga som ett hjälpmedel för att introducera det andliga och det övernaturliga.

151:3.8 (1692.7) Liknelser gör det lättare att fatta opartiska moraliska avgöranden. Liknelsen kringgår många fördomar, förser sinnet varsamt med ny sanning och gör allt detta på ett sätt som väcker ett minimum av självförsvar orsakat av personlig förnärmelse.

151:3.9 (1692.8) Att avvisa den sanning som den paraboliska analogin innehåller fordrar en medveten intellektuell handling som direkt föraktar ens ärliga omdöme och opartiska avgörande. Liknelsen lockar via hörselsinnet fram ett tänkande.

151:3.10 (1692.9) När läraren använder liknelser som undervisningsform blir det möjligt för honom att framföra nya och rentav häpnadsväckande sanningar samtidigt som han till stor del undviker all motsättning och yttre sammanstötning med tradition och etablerad auktoritet.

151:3.11 (1693.1) Liknelsen har också den fördelen att den stimulerar minnet av den sanning som förmedlades, när man senare möter samma bekanta situationer.

151:3.12 (1693.2) På detta sätt sökte Jesus underrätta sina anhängare om många av de underliggande orsakerna till hans sätt att allt mer använda liknelser i sin offentliga undervisning.

151:3.13 (1693.3) Mot slutet av kvällens undervisning kommenterade Jesus för första gången liknelsen om såningsmannen. Han sade att liknelsen syftade på två saker: För det första var det en översikt av hans egen verksamhet hittills och en prognos om vad som låg framför honom under återstoden av hans liv på jorden. Och för det andra var det också en antydning om vad apostlarna och andra av rikets budbärare kunde vänta sig i sin verksamhet från generation till generation under tidens gång.

151:3.14 (1693.4) Jesus anlidade också liknelser som bästa möjliga sätt att tillbakavisa Jerusalems religiösa ledares utstuderade försök att tillkännage att allt hans arbete utfördes med hjälp av demoner och djävlarernas furste. Hänvisandet till naturen var i strid mot sådana förklaringar eftersom människorna på den tiden ansåg att alla naturfenomen var en följd av direkt inverkan från andliga varelser och övernaturliga krafter. Han beslöt sig också för detta sätt att undervisa därför att det gjorde det möjligt för honom att förkunna väsentliga sanningar för dem som ville lära känna den bättre vägen, samtidigt som det gav hans fiender mindre möjlighet att ta anstöt och att framföra anklagelser mot honom.

151:3.15 (1693.5) Innan Jesus lät gruppen skingra sig för natten sade han: ”Nu skall jag berätta för er den sista delen av liknelsen om såningsmannen. Jag vill pröva er för att få veta hur ni tar emot följande: Himmelriket är också likt en man som sått goda frön i jorden; och medan han sov om natten och skötte sina sysslor om dagen, grodde fröna och växte, och fastän han inte visste hur det gick till mognade plantan och bar frukt. Först fanns strået, så axet, och

sedan fulla korn i axet. Och när sädeskornen var mogna lät han skäran gå, och skörden var bärgad. Hör, du som har öra att höra med.”

151:3.16 (1693.6) Mången gång vände och vred apostlarna dessa ord i sina sinnen, men Mästaren nämnde aldrig igen detta tillägg till liknelsen om såningsmannen.

4. Fler liknelser vid sjöstranden

151:4.1 (1693.7) Följande dag undervisade Jesus folket åter igen från båten och sade: ”Med himmelriket är det som när en man hade sått god säd i sin åker; men medan han låg och sov kom hans fiende och sådde ogräs mitt bland vetet och gick sedan sin väg. När säden växte upp och gick i ax, visade sig också ogräset. Då gick tjänarna till sin herre och sade: ’Herre, var det inte god säd du sådde i din åker? Varifrån kommer då ogräset?’ Och han svarade tjänarna: ’Det är en fiende som har varit framme.’ Tjänarna frågade då sin herre: ’Skall vi alltså gå och rensa bort ogräset?’ Men han svarade dem och sade: ’Nej, då kan ni rycka upp vetet samtidigt som ni rensar bort ogräset. Låt båda växa tills det är dags att skörda; då skall jag säga till dem som skall skörda: ’Rensa först bort ogräset och bind ihop det i knippen att eldas upp, och samla sedan vetet i min lada.’”

151:4.2 (1693.8) Efter det att folket hade ställt några frågor berättade Jesus en annan liknelse: ”Himmelriket är som ett senapskorn som en man sådde i sin åker. Det är det minsta av alla frön, men när det har växt upp är det större än alla örter och blir som ett träd, så att himlens fåglar kan komma för att vila sig på dess grenar.”

151:4.3 (1694.1) ”Himmelriket är också som en surdeg som en kvinna tog och satte i tre mått mjöl, och på så sätt blev allt mjöl syrat.”

151:4.4 (1694.2) ”Himmelriket är också likt en skatt som låg gömd i en åker och som en man hittade. I sin glädje gick han och sålde allt han ägde för att få pengar att köpa åkern.”

151:4.5 (1694.3) ”Med himmelriket är det också som när en köpman sökte efter fina pärlor; och när han hittade en dyrbar pärla gick han ut och sålde allt han ägde för att kunna köpa den utomordentliga pärlan.”

151:4.6 (1694.4) ”Med himmelriket är det också som med en not som kastades i sjön, och man fick fisk av alla slag i den. När noten var full drog fiskarna upp den på stranden, där de satte sig ned för att sortera fiskarna; de goda fiskarna samlade de i korgar och de dåliga kastade de bort.”

151:4.7 (1694.5) Många andra liknelser framförde Jesus för folkmassorna. I själva verket undervisade han dem sällan på något annat sätt från och med denna tid. Efter att ha talat i liknelser till en stor allmänhet brukade han under kvällslektionerna utveckla sin undervisning mer utförligt och förklarande för apostlarna och evangelisterna.

5. Besöket i Heresa

151:5.1 (1694.6) Folkmassan fortsatte att växa under veckan. På sabbaten skyndade Jesus upp till bergen, men då söndagsmorgonen kom återvände folkmassorna. Jesus talade till dem tidigt på eftermiddagen efter det att Petrus hade predikat, och när han hade avslutat sade han till apostlarna: "Folkmassorna har tröttat ut mig; låt oss fara över till andra sidan så att vi får vila en dag."

151:5.2 (1694.7) På färden över sjön mötte de en av dessa häftiga och plötsliga stormar som är typiska för Galileiska sjön, i synnerhet den tiden på året. Denna vattenmassa ligger drygt två hundra meter under havsytan och omges av höga strandbankar, särskilt i väster. Det finns djupa klyftor som leder upp från sjön in i bergen, och när den upphettade luften under dagen stiger upp och stannar över sjön, tenderar den svalnande luften i klyftorna efter solnedgången att stöta ned mot sjön. Dessa stormvindar uppstår plötsligt och försvinner ibland lika snabbt.

151:5.3 (1694.8) Det var just en sådan kvällsstorm som överraskade båten som förde Jesus över till andra stranden denna söndagskväll. Tre andra båtar med en del av de yngre evangelisterna följde efter. Stormen var häftig trots att den höll sig till denna del av sjön och inga tecken på storm syntes på den västra stranden. Stormen var så hård att vågorna började slå över båten. Den hårda vinden hade slitit loss seglet innan apostlarna hann reva det, och de var nu helt beroende av årorna då de mödosamt arbetade sig fram mot stranden som låg på närmare tre kilometers avstånd.

151:5.4 (1694.9) Under tiden låg Jesus och sov i aktern av båten under ett litet skyddstak. Mästaren var uttröttad när de lämnade Betsaida, och det var för att få vila som han hade bett dem att ta honom över till

andra sidan av sjön. Dessa tidigare fiskare var starka och erfarna roddare, men det här var en av de värsta stormar de någonsin hade råkat ut för. Fastän vinden och vågorna kastade deras båt hit och dit som en leksaksbåt, sov Jesus ostört vidare. Petrus satt vid den högra åran nära aktern. När båten började fyllas med vatten lämnade han sin åra, rusade över till Jesus, skakade om honom häftigt för att väcka honom, och när Jesus hade vaknat sade Petrus: ”Mästare, vet du inte att vi är mitt inne i en våldsam storm? Om du inte räddar oss går vi alla under.”

151:5.5 (1695.1) När Jesus kom ut i regnet såg han först på Petrus, och sedan han hade kisat in i mörkret på de kämpande roddarna vände han igen blicken mot Simon Petrus, som i sin upprördhet ännu inte hade återvänt till sin åra, och sade: ”Varför är ni alla så fulla av rädsla? Var är er tro? Frid, lugna ned er.” Jesus hade knappt hunnit yttra denna tillrättavisning till Petrus och de övriga apostlarna, han hade knappt hunnit be Petrus söka frid för att lugna sin upprörda själ då störningen i atmosfären, som hade funnit sin jämvikt, förbyttes i ett stort lugn. De arga vågorna lade sig nästan genast medan de mörka molnen, som hade tömt sig i en kort skur, försvann och stjärnorna lyste på himlen ovan. Så vitt vi kan bedöma var allt detta enbart tillfälligheter, men apostlarna, i synnerhet Petrus, höll alltid denna händelse för ett naturmirakel. Det var särskilt lätt för den tidens människor att tro på naturmirakel, då de var fast övertygade om att hela naturen var en företeelse som direkt kontrollerades av andekrafter och övernaturliga varelser.

151:5.6 (1695.2) Jesus förklarade tydligt för de tolv att han hade talat till deras upprörda andar och vänt sig till deras av rädsla irrande

sinnen, att han inte hade befallt elementen att lyda hans ord, men det tjänade ingenting till. Mästarens anhängare gav alltid envist sin egen tolkning åt alla sådana händelser som berodde på tillfälligheter. Från och med denna dag ansåg de definitivt att Mästaren hade absolut makt över naturens element. Petrus tröttnade aldrig på att berätta hur ”till och med vinden och vågorna lyder honom.”

151:5.7 (1695.3) Det var sent på kvällen när Jesus och hans medarbetare nådde stranden, och då det var en lugn och vacker natt övernattade de alla i båtarna och gick iland först kort efter soluppgången nästa morgon. När de hade samlats, omkring fyrtio allt som allt, sade Jesus: ”Låt oss gå upp i bergen där borta och stanna några dagar medan vi tänker över problemen i Faderns rike.”

6. Den vanvettige i Heresa

151:6.1 (1695.4) Fastän största delen av den närliggande östra stranden höjde sig svagt sluttande mot höglandet längre bort, fanns det just vid denna plats en brant bergskulle där stranden på vissa ställen stupade tvärbrant ned i sjön. Jesus pekade upp mot sidan av den närbelägna bergskullen och sade: ”Låt oss gå upp på denna bergssluttning för att inta vår frukost och vila och samtala på något skyddat ställe.”

151:6.2 (1695.5) Hela denna bergssluttning var full av grottor som hade huggits ut ur berget. Många av dessa fördjupningar var forntida gravkamrar. Ungefär halvvägs upp längs bergssluttningen på ett litet, relativt jämnt ställe fanns den lilla byn Heresas gravgård. När Jesus och hans medarbetare passerade nära denna gravplats rusade en

vanvettig som bodde i dessa bergsgrottor fram till dem. Denne galne man var välkänd i trakten och hade en tid varit fjättrad med bojor och kättingar i en av grottorna. Han hade för länge sedan brutit sönder sina bojor och strövade nu fritt omkring bland gravarna och de övergivna gravkamrarna.

151:6.3 (1696.1) Denne man, som hette Amos, led av ett periodiskt återkommande vansinne. Det fanns långa tidsperioder då han kunde skaffa sig lite kläder och klara sig ganska bra bland sina medmänniskor. Under en av dessa ljusa mellanperioder hade han farit över till Betsaida, där han hade hört Jesus och apostlarna predika och då blivit en som halvhjärtat trodde på rikets evangelium. Men snart började igen ett stormigt skede i hans lidande och han flydde till gravarna där han jämrade sig, skrek högt och betedde sig så att han injagade skräck i alla som råkade möta honom.

151:6.4 (1696.2) När Amos kände igen Jesus föll han ned vid hans fötter och utropade: ”Jag känner dig Jesus, men jag är besatt av många djävlar och jag bönfaller dig att inte plåga mig.” Denne man trodde uppriktigt att hans tidvisa mentala lidande orsakades av att onda eller orena andar vid sådana tillfällen trängde in i honom och tog hans sinne och kropp i sitt våld. Hans svårigheter var till största delen emotionella — hans hjärna var inte allvarligt skadad.

151:6.5 (1696.3) Jesus såg ned på mannen som låg hopkrupen likt ett djur vid hans fötter, böjde sig ned, tog honom i handen, reste upp honom och sade: ”Amos, du är inte besatt av en djävul; du har redan hört den goda nyheten att du är en son till Gud. Jag befäller dig att komma ut ur detta anfall.” Och när Amos hörde Jesus tala dessa ord skedde en sådan förändring i hans intellekt att han genast återfick sitt

rätta sinne och sin normala kontroll över känslorna. Nu hade redan en anseelig folkhop samlats från den närbelägna byn, och dessa människor, utökade med svinherdarna från höglandet ovanför dem, blev förvånade att se den vanvettiga sitta tillsammans med Jesus och hans anhängare, vid sitt sinnes fulla bruk och fritt samtalande med dem.

151:6.6 (1696.4) När svinherdarna rusade in i byn för att sprida nyheten om tämjandet av den sinnessjuka gick hundarna till anfall mot en liten och oövervakad hjord om ett trettiotal svin och drev de flesta av dem ut över stupet i sjön. Det var denna tillfälliga händelse, i förening med Jesu närvaro och det förment mirakulösa botandet av den galne, som gav upphov till legenden att Jesus hade botat Amos genom att driva ut en legion djävlar från honom, och att djävlarerna hade gått in i svinen och fått dem att genast huvudstupa störta sig till sin undergång i sjön nedanför. Innan dagen var till ända hade svinherdarna spritt ut informationen om händelsen, och hela byn trodde på den. Amos trodde i högsta grad på denna berättelse. Han såg svinen tumla över bergskanten kort efter det att hans plågade sinne hade lugnat sig, och han trodde alltid att de tog med sig själva de onda andar som så länge hade pinat och plågat honom. Detta hade mycket att göra med att hans tillfrisknande blev bestående. Det är likaså sant att Jesu apostlar (utom Tomas) trodde att episoden med svinen hade ett direkt samband med att Amos blev botad.

151:6.7 (1696.5) Jesus fick inte den vila han sökte. Under största delen av den dagen ansattes han av människor som kom för att de hade hört att Amos hade blivit botad och som attraherades av berättelsen om att demonerna hade gått ut ur den galne och in i svinhjorden. Sedan, efter

endast en natts vila, väcktes Jesus och hans vänner av en delegation av dessa svinuppfödande icke-judar, som hade kommit för att enträget be honom avlägsna sig därifrån. Deras talesman sade till Petrus och Andreas: ”Fiskare från Galiléen, avlägsna er från oss och tag er profet med er. Vi vet att han är en helig man, men vårt lands gudar känner honom inte och det finns risk för att vi förlorar många svin. Rädslan för er har kommit över oss, och vi ber er gå bort härifrån.” När Jesus hörde dem sade han till Andreas: ”Låt oss återvända till vårt ställe.”

151:6.8 (1697.1) När de var färdiga att ge sig iväg bad Amos innerligt Jesus om att få följa med dem tillbaka, men Mästaren ville inte ge sitt samtycke. Jesus sade till Amos: ”Glöm inte att du är en Guds son. Återvänd till ditt eget folk och visa dem vad stort Gud har gjort för dig.” Och Amos vandrade omkring och berättade att Jesus hade drivit ut en legion djävlar från hans plågade själ, och att dessa onda andar hade gått in i en hjord av svin och drivit dem till en snabb förintelse. Han upphörde inte förrän han hade gått till alla städer i Dekapolis och förkunnat vad stort Jesus hade gjort för honom.

Urantiaboken

<< [Kapitel 151](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 153](#) >>

Kapitel 152

Händelserna som ledde fram till krisen i Kafarnaum

152:0.1 (1698.1) BERÄTTELSEN om hur Amos, den vanvettige i Heresa, hade blivit botad hade redan nått Betsaida och Kafarnaum, så att en stor människoskara väntade på Jesus när hans båt denna tisdagsförmiddag lade till vid stranden. Bland denna folkmassa fanns också de nya observatörerna från judarnas Sanhedrin-råd i Jerusalem, vilka hade kommit ned till Kafarnaum för att finna orsak att anhålla och fälla Mästaren. Medan Jesus talade med dem som hade samlats för att välkomna honom, banade sig Jairos, en av föreståndarna för synagogan, fram genom folkträngseln, föll ned vid Jesu fötter, tog honom i handen och bönföll honom att brådska och följa med, då han

sade: ”Mästare, min lilla dotter, vårt enda barn, ligger hemma i dödens grepp. Jag bönfaller dig att komma och bota henne.” När Jesus fick höra denna fars anhållan sade han: ”Jag skall följa med dig.”

152:0.2 (1698.2) När Jesus gick med Jairos följde den stora folkhopen efter, vilken hade hört faderns anhållan, för att se vad som skulle hända. Strax innan de nådde föreståndarens hus, längs en smal gata och folkhopen trängde sig på Jesus, stannade han plötsligt och utropade: ”Någon rörde vid mig.” När de som befann sig nära intill honom nekade till att ha rört vid honom sade Petrus: ”Mästare, du ser ju hur folkhopen tränger på och hotar att krossa oss, och ändå säger du ’någon rörde vid mig’. Vad menar du?” Då sade Jesus: ”Jag frågade vem som rörde vid mig, ty jag märkte att levande energi gick ut från mig.” Då Jesus såg sig omkring föll hans ögon på en kvinna i närheten, och hon kom fram, föll på knä vid hans fötter och sade: ”I årtal har jag lidit av plågsamma blödningar. Jag har fått utstå mycket hos många läkare; jag har använt allt vad jag ägde, men ingen har kunnat bota mig. Sedan fick jag höra om dig, och då tänkte jag att om jag bara får röra vid hans mantelfall skall jag förvisso bli frisk. Därför pressade jag mig framåt med folkhopen på dess väg tills jag stod nära dig, Mästare, rörde vid kanten av din mantel och blev helad; jag vet att jag har blivit botad från mitt lidande.”

152:0.3 (1698.3) När Jesus hörde detta tog han henne i handen, lyfte upp henne och sade: ”Dotter, din tro har helat dig; gå i frid.” Det var hennes *tro* och inte hennes *beröring* som botade henne. Detta fall belyser väl de många till synes mirakulösa helbrägdagörelser som anslöt sig till Jesu jordiska liv men som på intet sätt framkallades av

hans medvetna vilja. Tidens gång visade att denna kvinna verkligen blev botad från sin plåga. Hennes tro var av den art att den fick ett direkt grepp om den skapande kraft som tillhör Mästarens person. Med den tro hon hade behövdes det endast att hon närmade sig Mästarens person. Det var inte alls nödvändigt att röra vid hans mantel; detta var endast den vidskepliga delen av hennes tro. Jesus kallade till sig denna kvinna, Veronica från Caesarea-Filippi, för att rätta till två fel som kunde ha dröjt kvar i hennes sinne eller hos dem som bevittnade detta helande: Han ville inte att Veronica skulle avlägsna sig i den tron att hennes rädsla, då hon försökte stjäla sig till sitt helande, hade fått sin belöning, eller att hennes vidskepelse, då hon associerade beröringen av hans mantel med sitt helande, hade haft sin verkan. Jesus ville att alla skulle få veta att det var hennes rena och levande *tro* som hade åstadkommit helandet.

1. I Jairos hus

152:1.1 (1699.1) Jairos var naturligtvis ytterst otålig över denna försening i att nå hans hem. Därför skyndade de nu fram med ännu raskare steg. Redan innan de kom in på föreståndarens gård kom en av tjänarna ut och sade: ”Besvära inte Mästaren, din dotter är död.” Men Jesus föreföll att inte bry sig om tjänarens ord, ty han tog med sig Petrus, Jakob och Johannes, vände sig till den av sorgen drabbade fadern och sade: ”Var inte rädd, tro bara.” När han steg in i huset fann han redan flöjtblåsarna där tillsammans med gråterskorna, som förde ett anskrämligt oväsen; släktingarnas gråt och klagan hade redan

börjat. När han hade kört ut alla sörjande ur rummet gick han in dit med fadern, modern och sina tre apostlar. Han hade sagt till de sörjande att tösen inte var död, men de hånskrattade åt honom. Jesus vände sig nu till modern och sade: ”Din dotter är inte död, hon sover bara.” När det hade blivit lugnare i huset gick Jesus fram till det ställe där barnet låg, tog henne i handen och sade: ”Dotter, jag säger dig, vakna och stig upp!” När flickan hörde dessa ord steg hon genast upp och vandrade tvärs över rummet. Om en stund, när hon hade återhämtat sig från sin förvirring, sade Jesus till att de skulle ge henne något att äta, ty hon hade varit en lång tid utan mat.

152:1.2 (1699.2) Emedan det i Kafarnaum fanns mycket agitation mot Jesus kallade han samman familjen och förklarade att flickan hade befunnit sig i ett tillstånd av koma efter en långvarig feber, att han endast hade väckt henne från detta tillstånd och inte uppväckt henne från de döda. Likaså förklarade han allt detta för sina apostlar, men det var fåfängt. De trodde alla att han hade uppväckt den lilla flickan från de döda. Vad Jesus sade som förklaring till många av dessa synbarliga mirakel hade mycket liten inverkan på hans anhängare. De var mirakelsinnade och förlorade inget tillfälle att igen tillskriva Jesus ett nytt underverk. Jesus och apostlarna återvände till Betsaida sedan han uttryckligen hade ålagt dem alla att inte berätta om händelsen för någon människa.

152:1.3 (1699.3) När han kom ut från Jairos hus följde två blinda män, som leddes av en dövstum pojke, efter honom och ropade på helande. Ungefär vid denna tid var Jesu rykte som helbrägdagörare som allra störst. Vart han än gick väntade de sjuka och lidande på honom. Mästaren såg nu mycket tård ut, och alla hans vänner började bli

oroade för att han kanske skulle fortsätta sitt arbete som lärare och helbräddagörare tills han faktiskt bröt samman.

152:1.4 (1699.4) Jesu apostlar, för att inte nämna vanliga människor, kunde inte förstå denna Gud-människas natur och egenskaper. Inte heller har någon senare generation kunnat utvärdera vad som försiggick på jorden i den person som var Jesus från Nasaret. Och det kan aldrig uppkomma ett tillfälle för vare sig vetenskapen eller religionen att komma underfund med dessa märkliga händelser av den enkla orsaken att en sådan enastående situation aldrig mer kan uppkomma vare sig i denna värld eller i någon annan värld i Nebadon. Aldrig mer kommer det i någon värld i hela detta universum att i de dödligas köttsliga gestalt framträda någon varelse som samtidigt förkroppsligar alla egenskaper hos den skapande energin i kombination med andliga förmågor som transcenderar tiden och de flesta andra materiella begränsningar.

152:1.5 (1700.1) Aldrig innan Jesus var på jorden, eller sedan dess, har det varit möjligt att så direkt och åskådligt nå de resultat som följer av en stark och levande tro hos dödliga män och kvinnor. För att upprepa dessa företeelser skulle vi vara tvungna att träda direkt inför Mikael, Skaparen, och att finna honom sådan han var på den tiden — som Människosonen. På samma sätt borde ni idag, då hans frånvaro förhindrar sådana materiella manifestationer, avhålla er från att sätta någon form av begränsning för hans eventuella manifestation av sin *andliga styrka*. Även om Mästaren är frånvarande som materiell varelse, är han närvarande som ett andligt inflytande i människornas hjärtan. Genom att lämna denna värld gjorde Jesus det möjligt för sin

ande att leva vid sidan av hans Faders ande, som bor i sinnet hos alla människor.

2. Mat åt femtusen människor

152:2.1 (1700.2) Jesus fortsatte att undervisa folket på dagen medan han på kvällen instruerade apostlarna och evangelisterna. På fredagen utlyste han en veckas ledighet, så att alla hans anhängare kunde gå hem eller till sina vänner i många dagar innan de gjorde sig redo att vandra upp till Jerusalem för påskhögtiden. Men mer än hälften av hans lärjungar vägrade att lämna honom, och folksamlingen växte från dag till dag till den grad att David Sebedaios ville göra i ordning ett nytt läger, men Jesus vägrade att ge sitt samtycke. Mästaren fick så litet vila under sabbaten att han på söndagsmorgonen den 27 mars försökte komma bort från folket. En del av evangelisterna lämnades kvar för att tala till folksamlingen medan Jesus och de tolv planerade att obemärkt fly till den motsatta stranden av sjön för att där i en vacker park söder om Betsaida-Julias få den vila som de var i så stort behov av. Detta område var ett omtyckt rekreationsställe för folk från Kafarnaum; de kände alla till dessa parker vid den östra stranden.

152:2.2 (1700.3) Men folket ville inte gå med på detta. De såg vilken riktning båten med Jesus tog, hyrde alla tillgängliga farkoster och följde efter. De som inte fick tag i en båt begav sig till fots på en vandring runt den norra ändan av sjön.

152:2.3 (1700.4) Sent på eftermiddagen hade mer än ett tusen personer lokaliserat Mästaren i en av parkerna, och han höll ett kort tal till

dem, varefter Petrus talade. Många av dessa människor hade tagit mat med sig, och sedan de hade ätit kvällsmålet samlades de i små grupper medan Jesu apostlar och lärjungar undervisade dem.

152:2.4 (1700.5) På måndagseftermiddagen hade folksamlingen ökat till mer än tretusen människor, och fortfarande — till långt in på kvällen — strömmade folk in och förde med sig alla möjliga slags sjuka. Hundratals intresserade hade planerat att på sin väg till påskfirandet göra ett uppehåll i Kafarnaum för att se och höra Jesus, och de vägrade helt enkelt att bli besvikna. Vid dagstiden på onsdagen hade omkring femtusen män, kvinnor och barn samlats här i denna park söder om Betsaida-Julias. Vädret var angenämt, ty regntiden var snart förbi i den här trakten.

152:2.5 (1700.6) Filippos hade reserverat mat för tre dagar för Jesus och de tolv, och matförrådet sköttes av ynglingen Markus, som var deras springpojke och hjälpreda. Denna eftermiddag, som var den tredje dagen för nästan hälften av folksamlingen, började den mat som folk hade fört med sig att ta slut. David Sebedaios hade inte här någon tältstad för att livnära och härbärgera folkmängden. Inte heller hade Filippos provianterat för en sådan folksamling. Men fastän människorna var hungriga ville de inte ge sig av. Det viskades tyst omkring att Jesus, då han ville undvika problem med både Herodes och ledarna i Jerusalem, hade valt detta lugna ställe, utanför alla hans fienders förvaltningsområde, som lämplig plats för att bli krönt till konung. Folkets entusiasm steg timme för timme. Inte ett ord sades till Jesus, men naturligtvis visste han allt om vad som var på gång. Till och med de tolv apostlarna påverkades fortfarande av sådana stämningar, i synnerhet de yngre evangelisterna. De apostlar som

förhöll sig gynnsamt till detta försök att utropa Jesus till konung var Petrus, Johannes, Simon Seloten och Judas Iskariot. De som motsatte sig planen var Andreas, Jakob, Natanael och Tomas. Matteus, Filippus och tvillingarna Alfaios tog inte ställning. Ledare för denna hemliga plan att göra Jesus till kung var Joab, en av de unga evangelisterna.

152:2.6 (1701.1) Så här var läget vid femtiden på onsdagseftermiddagen när Jesus bad Jakob Alfaios kalla på Andreas och Filippus. Jesus sade: ”Vad skall vi göra med folksamlingen? De har nu varit med oss i tre dagar och många av dem är hungriga. De är utan mat.” Filippus och Andreas utbytte blickar och sedan svarade Filippus: ”Mästare, du borde sända iväg dessa människor så att de kan gå till byarna i närheten och köpa sig mat.” Andreas, som fruktade att kungaplanen skulle förverkligas, förenade sig snabbt med Filippus och sade: ”Ja Mästare, jag tycker det är bäst att du låter folksamlingen skingra sig så att de kan gå sin väg och köpa mat medan du får vila dig ett tag.” Nu hade redan andra apostlar kommit med i överläggningen. Då sade Jesus: ”Men jag vill inte sända iväg dem hungriga; kan ni inte skaffa mat åt dem?” Detta var för mycket för Filippus och han sade rent ut: ”Mästare, var skulle vi här ute på landet kunna köpa bröd för denna folksamling?, och tvåhundra denarer skulle inte räcka till att köpa mat till lunchen.”

152:2.7 (1701.2) Innan apostlarna hade möjlighet att uttala sig vände sig Jesus till Andreas och Filippus och sade: ”Jag vill inte sända bort dessa människor. De är som får utan en herde. Jag skulle vilja ge dem något att äta. Vad har vi med oss i matväg?” Medan Filippus samtalade med Matteus och Judas sökte Andreas upp ynglingen

Markus för att ta reda på hur mycket som fanns kvar av deras matförråd. Han återvände till Jesus och sade: ”Pojken har kvar endast fem kornbröd och två torkade fiskar” — och Petrus tillade genast: ”Vi har ännu inte ätit ikväll.”

152:2.8 (1701.3) För ett ögonblick stod Jesus tyst. Det fanns en avlägsen blick i hans ögon. Apostlarna sade ingenting. Jesus vände sig plötsligt till Andreas och sade: ”Hämta bröden och fiskarna till mig.” När Andreas hade kommit med korgen till Jesus, sade Mästaren: ”Säg åt folket att slå sig ned i gräset i grupper om ett hundra, utnämnen en ledare för varje grupp och samla samtidigt alla evangelister hit till oss.”

152:2.9 (1701.4) Jesus tog bröden i sina händer och efter att ha sagt tacksägelsen bröt han brödet och gav det åt apostlarna, som gav det vidare till sina medarbetare, som i sin tur bar ut det till folksamlingen. På samma sätt bröt och fördelade Jesus fiskarna, och alla åt och blev mätta. När de alla hade ätit sade Jesus till lärjungarna: ”Samla ihop de överblivna bitarna, så att ingenting går förlorat.” När de hade samlat in resterna hade de tolv fulla korgar. De som deltog i denna ovanliga festmåltid uppgick till omkring femtusen män, kvinnor och barn.

152:2.10 (1702.1) Detta är det första och enda naturmiraklet som Jesus utförde till följd av hans medvetna förhandsplanering. Det är sant att hans lärjungar var benägna att kalla mångt och mycket för mirakel, fastän så inte var fallet, men detta var en genuin övernaturlig förrättning. I detta fall — så har vi fått lära oss — mångfaldigade Mikael födoelementen så som han alltid gör, förutom att han eliminerade tidsfaktorn och den synliga livskanalen.

3. Kungamakarepisoden

152:3.1 (1702.2) Mättandet av de femtusen människorna med hjälp av övernaturlig energi var igen ett av de fall där mänskligt medlidande i förening med skapande kraft resulterade i det som inträffade. Nu när människorna hade fått äta sig mätta, och eftersom detta häpnadsväckande underverk omedelbart ökade Jesu berömmelse, behövde uppsåtet att gripa tag i Mästaren och utropa honom till konung inte längre någon personlig ledning. Tanken föreföll att sprida sig i folkmassan likt en löpeld. Folksamlingens reaktion inför detta plötsliga och spektakulära tillfredsställande av deras fysiska behov var djupgående och överväldigande. Under en lång tid hade judarna fått lära sig att när Messias, Davids son, kom skulle han igen få landet att flöda av mjölk och honung, och livets bröd skulle utdelas till dem liksom manna från himlen förmodades ha regnat ned över deras förfäder i öknen. Gick nu inte all denna förväntan i uppfyllelse rakt inför deras ögon? När denna hungriga, undernärda folkmassa hade slutat proppa sig full med mirakelfödan, följde en enda enhällig reaktion: ”Han är vår konung.” Israels undergörande befriare hade kommit. I dessa enkelt sinnade människors ögon förde förmågan att förpläga med sig rätten att härska. Det var därför inget under att folksamlingen efter trakteringen reste sig som en man och ropade: ”Gör honom till konung!”

152:3.2 (1702.3) Detta mäktiga rop entusiasmerade Petrus och de apostlar som fortfarande hoppades på att få se Jesus hävda sin rätt att härska. Men dessa falska förhoppningar skulle inte bli långlivade.

Ekot av detta mäktiga rop från folksamlingen hade knappt slutat att ljuda från bergen i närheten då Jesus steg upp på en väldig sten, lyfte sin högra hand för att påkalla deras uppmärksamhet och sade: ”Mina barn, ni menar väl, men ni är kortsynta och materiellt sinnade.” En kort paus följde; denne ståtliga galilé stod där med majestätisk hållning i det förtrollande skenet från skymningen i öster. Han såg ut verkligen som en konung på alla sätt och vis när han fortsatte att tala till folkmassan som höll andan: ”Ni vill göra mig till konung, inte för att era själar har upplysts av en stor sanning, utan för att era magar har fyllts av bröd. Hur många gånger har jag inte sagt er att mitt rike inte är av denna värld? Detta himmelrike som vi förkunnar är ett andligt brödraskap, och ingen människa som sitter på en materiell tron härskar över det. Min Fader i himlen är den allvisa och allsmåktiga Härskaren över detta brödraskap av Guds söner på jorden. Har jag så misslyckats med att uppenbara andarnas Fader för er, att ni skulle vilja göra hans köttslige Son till konung! Gå nu alla härifrån till era egna hem. Om ni måste ha en konung, låt ljusets Fader trona i hjärtat på var och en av er som ande-Härskaren över allting.”

152:3.3 (1702.4) Dessa Jesu ord fick de församlade människorna att förstummade och nedslagna ge sig i väg. Många som hade trott på honom vände om och från den dagen följde honom inte längre. Apostlarna var mållösa. De stod tyst samlade kring de tolv korgarna med de överblivna matbitarna; endast springpojken, ynglingen Markus sade: ”Och han vägrade att bli vår kung.” Innan Jesus gick för att vara ensam i bergen vände han sig till Andreas och sade: ”Tag dina bröder med dig tillbaka till Sebedaios hus och bed tillsammans med dem, i synnerhet för din bror Simon Petrus.”

4. Simon Petrus nattliga vision

152:4.1 (1703.1) Apostlarna utan sin Mästare — ivägskickade för sig själva — steg in i båten och började under tystnad ro mot Betsaida på västra stranden av sjön. Ingen av de tolv var så tillintetgjord och nedslagen som Simon Petrus. Knappt ett ord sades; de tänkte alla på Mästaren som var ensam i bergen. Hade han övergett dem? Han hade aldrig tidigare sänt iväg dem alla och vägrat att följa med dem. Vad kunde allt detta betyda?

152:4.2 (1703.2) Mörkret föll över dem, ty det hade blåst upp till en stark motvind som gjorde det nästan omöjligt att komma framåt. När timmarna av mörker och hårt roende gick blev Petrus uttröttad och föll in i en djup sömn av utmattning. Andreas och Jakob lade honom att vila på den mjuka toften i båtens akter. Medan de andra apostlarna knogade på mot vind och vågor hade Petrus en dröm; han såg i en vision Jesus komma vandrande på sjön emot. Då Mästaren föreföll att vandra vidare förbi båten ropade Petrus: ”Rädda oss Mästare, rädda oss.” De som befann sig i bakre delen av båten hörde honom säga några av dessa ord. När denna nattliga syn fortgick i Petrus sinne drömde han att han hörde Jesus säga: ”Var vid gott mod; det är jag, var inte rädd.” Detta var som Gileads balsam för Petrus oroade själ; det lugnade hans oroliga ande så att han (i sin dröm) ropade till Mästaren: ”Herre, om det verkligen är du, be mig komma och gå med dig på vattnet.” När Petrus började gå på vattnet skrämde de väldiga vågorna honom, och då han höll på att sjunka ropade han: ”Herre, rädda mig!” Många av de tolv hörde honom ropa detta. Sedan drömde

Petrus att Jesus kom till hans hjälp, sträckte ut sin hand, tog tag i honom, lyfte upp honom och sade: ”O, du trossvage, varför tvivlade du?”

152:4.3 (1703.3) Under den senare delen av sin dröm reste sig Petrus från toften där han sov och steg faktiskt överbord ned i vattnet. Han vaknade från sin dröm när Andreas, Jakob och Johannes sträckte sig ned och drog upp honom från sjön.

152:4.4 (1703.4) För Petrus var denna upplevelse alltid verklig. Han trodde uppriktigt att Jesus kom till dem den natten. Han övertygade endast delvis Johannes Markus, vilket förklarar varför Markus utelämnade en del av berättelsen från sin redogörelse. Lukas, läkaren som noggrant forskade i dessa händelser, slöt sig till att episoden var en vision som Petrus hade och vägrade därför att ta med berättelsen när han förberedde sin egen redogörelse.

5. Tillbaka i Betsaida

152:5.1 (1703.5) På torsdagsmorgonen före gryningen ankrade de sin båt en bit ut från stranden nära Sebedaios hus och sökte sova omkring ungefär mitt på dagen. Andreas var först uppe, och då han vandrade ner till sjön fann han Jesus sittande på en sten vid vattenbrynet tillsammans med deras springbud. Oaktat att många i folksamlingen och bland de unga evangelisterna sökte efter Jesus hela natten och en stor del av följande dag i bergskullarna i öster, hade han och ynglingen Markus kort efter midnatt börjat vandra runt sjön och över floden tillbaka till Betsaida.

152:5.2 (1704.1) Av dem fem tusen som hade mättats på ett mirakulöst sätt och som, när deras magar var fulla och deras hjärtan tomma, skulle ha gjort honom till kung, fortsatte endast omkring femhundra att följa efter honom. Men innan dessa fick bud om att han var tillbaka i Betsaida bad Jesus Andreas samla de tolv apostlarna och deras medarbetare, inklusive kvinnorna, och sade: ”Jag vill tala med dem”, och när alla var redo sade Jesus:

152:5.3 (1704.2) ”Hur länge skall jag ha tålamod med er? Har ni alla svårt att fatta det andliga och brister ni alla i levande tro? Alla dessa månader har jag undervisat er i rikets sanningar, och det oaktat behärskas ni av materiella motiv i stället för andliga överväganden. Har ni inte ens läst det ställe i skrifterna där Moses manar Israels trolösa barn med orden: ’Frukta inte, stå stilla så får ni se Herrens frälsning’? Psalmisten sade: ’Sätt din lit till Herren.’ ’Var tålmodig, tjäna Herren och var vid gott mod. Han skall stärka ditt hjärta.’ ’Kasta din börda på Herren, och han skall bevara dig. Hys alltid förtroende för honom alltid och utgjut ditt hjärta till honom, ty Gud är din tillflykt.’ ’Den som lever i den Högstes hägn, han vilar i den Allsmäktiges skugga.’ ’Bättre att ta sin tillflykt till Herren än att förlita sig på människors furstar.’

152:5.4 (1704.3) ”Och ser ni nu alla att utförandet av mirakel och materiella underverk inte vinner själar för det andliga riket? Vi förplägade de församlade människorna, men det fick dem inte att hungra efter livets bröd eller törsta efter den andliga rättfärdighetens vatten. När deras hunger var stillad sökte de inte inträde till himmelriket, utan de försökte utropa Människosonen till konung bland världens kungar, bara för att kunna fortsätta att äta bröd utan att

behöva arbeta för det. Och allt detta, som många av er hade mer eller mindre del i, uppenbarar inte på något sätt den himmelske Fadern eller främjar hans rike på jorden. Har vi inte tillräckligt med fiender bland de religiösa ledarna i landet utan att göra sådant som sannolikt också får civilmyndigheterna att ta avstånd från oss? Jag ber att Fadern måtte helga era ögon så att ni kan se och öppna era öron så att ni kan höra, för att er tro på det evangelium som jag har undervisat er i må vara fullkomlig.”

152:5.5 (1704.4) Jesus meddelade sedan att han ville dra sig tillbaka med sina apostlar för några dagars vila innan de gjorde sig redo att vandra upp till Jerusalem för påsken, och han förbjöd alla bland lärjungarna och folket att följa efter honom. Följaktligen begav de sig med båt till trakten av Gennesaret för två eller tre dagars vila och sömn. Jesus förberedde sig för en stor kris i sitt liv på jorden, och därför tillbringade han mycken tid i gemenskap med Fadern i himlen.

152:5.6 (1704.5) Nyheten om förplägnaden av de femtusen och försöket att utropa Jesus till konung väckte en vidsträckt nyfikenhet och rörde upp rädslan både hos de religiösa ledarna och civilmyndigheterna över hela Galiléen och Judéen. Fastän detta storartade mirakel inte på något sätt främjade rikets evangelium i de materiellt sinnades och halvhjärtat troendes själar, tjänade det dock syftet att driva mirakelsökandets och konungaönskandets benägenheter till sin spets hos Jesu närmaste familj, bestående av apostlarna och närstående lärjungar. Denna spektakulära händelse innebar slutet på det tidiga skedet av undervisning, träning och helande och beredde därmed vägen för början av det sista året, då de

högre och andligare faserna av rikets nya evangelium förkunnades — gudomligt sonskap, andlig frihet och evig frälsning.

6. I Gennesaret

152:6.1 (1705.1) Medan Jesus vilade i hemmet hos en förmögen troende i Gennesaretrakten höll han varje eftermiddag informella möten med de tolv. Rikets ambassadörer var nu en allvarlig, sansad och disciplinerad grupp av desillusionerade män. Men inte ens efter allt som hade hänt — och vilket senare händelser utvisade — var dessa tolv män ännu helt fria från sina nedärvda och länge närda uppfattningar om ankomsten av judarnas Messias. Händelserna under några av de senaste veckorna hade utvecklat sig alltför fort för att dessa förvånade fiskare skulle ha kunnat fatta deras fulla betydelse. Det krävs tid för män och kvinnor att göra radikala och omfattande förändringar i sina grundläggande och väsentliga uppfattningar om socialt beteende, filosofiska attityder och religiösa övertygelser.

152:6.2 (1705.2) Medan Jesus och de tolv vilade i Gennesaret, skingrades folkskarorna, då en del begav sig hem och andra upp till Jerusalem för påskan. Inom mindre än en månad minskade antalet av dem som entusiastiskt och öppet följde Jesus, och som enbart i Galiléen uppgick till över femtio tusen, till mindre än femhundra. Jesus ville ge sina apostlar en sådan erfarenhet av folkgunstens obeständighet, så att de inte skulle frestas att förlita sig på sådana uttryck för en övergående religiös hysteri efter det att han hade

lämnat dem ensamma i rikets arbete, men han lyckades endast delvis i denna strävan.

152:6.3 (1705.3) Den andra kvällen under deras vistelse i Gennesaret berättade Mästaren igen för apostlarna liknelsen om såningsmannen och tillade dessa ord: ”Ni ser, mina barn, att vädja till människornas känslor har en obeständig verkan och leder alltid till besvikelse; att uteslutande vädja till människornas intellekt är likaså tomt och fruktlöst. Det är endast genom att vädja till anden, vilken lever i människornas sinne, som man kan hoppas på att nå en bestående framgång och åstadkomma de förunderliga förändringar i människornas karaktär vilka snart framträder som rikligt med äkta andefrukter i det dagliga livet hos alla som sålunda befrias från tvivlets mörker genom att av anden födas till trons ljus — till himmelriket.”

152:6.4 (1705.4) Jesus lärde att man kunde vädja till känslorna som ett sätt att hejda och fokusera den intellektuella uppmärksamheten. Han betecknade sinnet som sålunda har uppväckts och stimulerats som porten till själen, där människans andliga natur finns, den som måste inse sanningen och reagera på evangeliets andliga vädjan för att ge bestående resultat i form av verkliga karaktärsomvandlingar.

152:6.5 (1705.5) Jesus försökte på detta sätt förbereda sina apostlar för den förestående chocken — krisen som gällde allmänhetens inställning till honom och som var endast några dagar avlägsen. Han förklarade för de tolv att de religiösa ledarna i Jerusalem skulle komma att konspirera med Herodes Antipas för att åstadkomma deras undergång. De tolv började tydligare inse (fast inte för gott) att Jesus

inte skulle komma att sitta på Davids tron. De såg klarare att andlig sanning inte kunde främjas med materiella under. De började inse att mättandet av de femtusen och folkrörelsen för att göra Jesus till konung var höjdpunkten i folkets sökande efter mirakel och förväntan om under samt toppen av Jesu folkgunst. De insåg vagt och anade dunkelt att tider av andligt sållande och grymma motgångar närmade sig. Dessa tolv män började långsamt vakna till insikt om den verkliga naturen i deras uppdrag som rikets ambassadörer, och de började rusta sig för de krävande och svåra proven under det sista året av Mästarens verksamhet på jorden.

152:6.6 (1706.1) Innan de lämnade Gennesaret instruerade Jesus dem beträffande den mirakulösa förplägningen av de femtusen och berättade för dem just varför han inlät sig på denna ovanliga manifestation av skapande kraft samt försäkrade dem också att han inte på detta sätt gav efter för sitt medlidande med folksamlingen förrän han hade försäkrat sig om att det var ”enligt Faderns vilja.”

7. I Jerusalem

152:7.1 (1706.2) Söndagen den 3 april började Jesus, åtföljd endast av de tolv apostlarna, sin färd från Betsaida till Jerusalem. För att undvika folkmassorna och väcka så lite uppmärksamhet som möjligt färdades de via Gerasa och Filadelfia. Han förbjöd dem att utföra någon offentlig undervisning på denna färd. Inte heller tillät han dem att undervisa eller predika medan de var i Jerusalem. De anlände till Betania, nära Jerusalem, sent på onsdagskvällen den 6 april. För den

här natten tog de in i Lasaros, Martas och Marias hem, men nästa dag delade de på sig. Jesus bodde med Johannes i hemmet hos en troende som hette Simon, nära Lasaros hus i Betania. Judas Iskariot och Simon Seloten tog in hos vänner i Jerusalem, medan de övriga apostlarna vistades två och två i olika hem.

152:7.2 (1706.3) Jesus begav sig endast en gång under denna påsk in till Jerusalem, och det var under den stora festdagen. Abner tog många av de troende i Jerusalem ut till Betania för att träffa Jesus. Under denna vistelse i Jerusalem fick de tolv veta hur bitter stämningen mot deras Mästare höll på att bli. När de avlägsnade sig från Jerusalem trodde de alla att en kris var nära förestående.

152:7.3 (1706.4) Söndagen den 24 april begav sig Jesus och apostlarna på väg från Jerusalem till Betsaida, och de färdades via kuststäderna Joppe, Caesarea och Ptolemais. Därifrån gick de landvägen via Rama och Korasin till Betsaida, dit de anlände fredagen den 29 april. Så snart de hade kommit hem sände Jesus Andreas för att be om tillstånd av synagogans föreståndare att få tala nästa dag, som var sabbat, vid eftermiddagsgudstjänsten. Jesus visste mycket väl att det skulle vara sista gången som han någonsin fick lov att tala i synagogan i Kafarnaum igen.

Urantiaboken

<< [Kapitel 152](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 154](#) >>

Kapitel 153

Krisen i Kafarnaum

153:0.1 (1707.1) PÅ FREDAGSKVÄLLEN, dagen då de anlände till Betsaida, och på sabbatsmorgonen, märkte apostlarna att Jesus var allvarligt upptagen av något kritiskt problem. De var medvetna om att Mästaren tänkte ovanligt intensivt på något viktigt. Han åt ingen frukost och endast obetydligt vid lunchdags. Under hela sabbatsmorgonen och kvällen innan var de tolv och deras medarbetare samlade i små grupper kring huset, i trädgården och längs stranden. Osäkerheten gav en spänning och farhågorna en oro som vilade över dem alla. Jesus hade inte sagt många ord till dem sedan de lämnade Jerusalem.

153:0.2 (1707.2) Inte på flera månader hade de sett Mästaren så försjunken i tankar och föga meddelsam. Även Simon Petrus var

nedstämd, om inte rentav nedkastad. Andreas visste inte vad han skulle göra för sina nedslagna medarbetare. Natanael sade att de befann sig mitt i ”lugnet före stormen”. Tomas gav uttryck åt sin åsikt att ”något ovanligt snart kommer att ske”. Filippos gav David Sebedaios rådet att ”glömma alla planer på att förpläga och härbärgera folkmassorna tills vi vet vad som rör sig i Mästarens tankar”. Matteus planerade nya bemödanden för att fylla kassan. Jakob och Johannes diskuterade den förestående predikan i synagogan och spekulerade mycket om dess troliga art och omfattning. Simon Seloten uttryckte sin tro på — egentligen sitt hopp om — att ”Fadern i himlen kan tänkas ingripa på något oväntat sätt för att försvara och stödja sin Son”, medan Judas Iskariot vågade hänge sig åt tanken att Jesus möjligen tyngdes av ånger över att ”han inte hade haft modet och djärvheten att låta de femtusen utropa honom till judarnas konung”.

153:0.3 (1707.3) Det var från en sådan grupp av nedstämda och tröstlösa anhängare som Jesus denna vackra sabbatseftermiddag gick ut för att hålla sin epokgörande predikan i synagogan i Kafarnaum. Den enda glada hälsningen eller önskan om välgång från hans närmaste anhängare kom från den ena av de intet ont anande tvillingarna Alfaios, som när Jesus lämnade huset på väg till synagogan hälsade glatt och sade: ”Vi ber att Fadern skall hjälpa dig och att vi skall få större folkskaror än någonsin.”

1. Scenen görs i ordning

153:1.1 (1707.4) En ärevördig församling tog emot Jesus denna utsökta sabbatseftermiddag klockan tre i den nya synagogan i Kafarnaum. Jairos ledde församlingen och överlämnade skrifterna att läsas till Jesus. Föregående dag hade femtiotre fariséer och sadducéer anlant från Jerusalem. Mer än trettio ledare och föreståndare för närliggande synagogor var också närvarande. Dessa judiska religiösa ledare handlade enligt direkta order från judarnas Sanhedrin-råd i Jerusalem, och de utgjorde den renläriga förtrupp som hade kommit för att inleda den öppna krigföringen mot Jesus och hans lärjungar. Vid sidan av dessa judiska ledare, på hedersplatserna i synagogan, satt Herodes Antipas officiella observatörer, som hade fått i uppdrag att utreda sanningen beträffande de oroande rapporterna om att folket hade gjort ett försök att utropa Jesus till judarnas konung borta i de områden som styrdes av Herodes bror Filippus.

153:1.2 (1708.1) Jesus förstod att han stod inför en omedelbar förklaring av ett erkänt och öppet krig från sina allt talrikare fiender, och han valde att djärvt gå till anfall. När de femtusen förplägades hade han utmanat deras idéer om den materielle Messias. Nu valde han att igen öppet attackera deras föreställning om den judiske befriaren. Denna kris, som började med förplägningen av de femtusen och slutade med predikan denna sabbatseftermiddag, var den yttre vändpunkten för folkets gunst och hyllning. Härefter skulle rikets arbete allt mer gälla den viktigare uppgiften att vinna varaktiga andliga proselyter för mänsklighetens sant religiösa brödraskap. Denna predikan anger krisen vid övergången från perioden av diskussion, kontrovers och beslut till perioden för öppet krigstillstånd och slutgiltigt accepterande eller slutgiltigt avvisande.

153:1.3 (1708.2) Mästaren visste mycket väl att många av hans anhängare långsamt men säkert förberedde sig i sina sinnen att slutligen överge honom. Han visste likaså att många av hans lärjungar långsamt men säkert genomgick den sinnesträning och den själsdisciplin som skulle göra det möjligt för dem att segra över tvivlen och modigt hävda sin fullfjädrade tro på rikets evangelium. Jesus förstod helt hur människorna, genom en långsam process av upprepat val mellan återkommande situationer på gott och ont, bereder sig själva för att fatta beslut i en krissituation och för att utföra plötsliga modiga handlingar. Han utsatte sina utvalda budbärare för upprepade övningar i besvikelse och försåg dem med talrika och prövande tillfällen att välja mellan rätt och fel sätt att möta andliga prövningar. Han visste att han kunde lita på att hans anhängare, när de mötte den slutliga prövningen, skulle fatta sina livsviktiga beslut i enlighet med sina tidigare tillägnade och vanemässiga mentala attityder och andliga reaktioner.

153:1.4 (1708.3) Denna kris i Jesu jordiska liv började med förplägningen av de femtusen och slutade med denna predikan i synagogan. Krisen i apostlarnas liv började med denna predikan i synagogan och fortgick i ett helt år, ända till rättegången mot Mästaren och hans korsfästelse.

153:1.5 (1708.4) När de satt där i synagogan den eftermiddagen innan Jesus inledde sitt tal, fanns det bara ett stort mysterium, bara en stor fråga, i allas sinne. Både hans vänner och hans fiender grubblade endast på en tanke, nämligen: ”Varför vände han själv så överlagt och bestämt tillbaka folkets flod av entusiasm?” Och det var genast före

och genast efter denna predikan som tvivlen och besvikelserna hos hans missnöjda anhängare växte först till en omedveten opposition och senare till ett direkt hat. Det var efter denna predikan i synagogan som Judas Iskariot för första gången medvetet lekte med tanken på att desertera. Men tills vidare kunde han effektivt behärska alla sådana böjelser.

153:1.6 (1708.5) Alla befann sig i ett tillstånd av förvirring. Jesus hade gjort dem förstummade och förbryllade. Han hade nyligen genomfört den största demonstration av övernaturlig kraft som kom att känneteckna hela hans livsskede. Förplägningen av de femtusen var den händelse i hans jordeliv som mest tilltalade den judiska uppfattningen om den förväntade Messias. Men denna utomordentliga fördel gick genast och oförklarligt förlorad av att han omedelbart och oåterkalleligt vägrade att låta sig utropas till konung.

153:1.7 (1709.1) På fredagskvällen och igen på lördagsmorgonen hade ledarna från Jerusalem länge och allvarligt bearbetat Jairos för att hindra Jesus från att tala i synagogan, men det tjänade inget till. Jairos svar på alla dessa vädjanden var endast: ”Jag har gett honom tillstånd, och jag tänker inte bryta mitt ord.”

2. Den epokgörande predikan

153:2.1 (1709.2) Som inledning till denna predikan läste Jesus ur lagen följande ställe från Femte Moseboken: ”Men det skall ske om detta folk inte vill lyssna till Guds röst, att alla dessa överträdelsens förbannelser förvisso skall drabba dem. Herren skall låta er slås ner

av era fiender; ni skall föras bort till alla riken på jorden. Herren skall föra er och den kung som ni sätter över er bort till ett folk som ni inte känner. Ni skall bli ett föremål för förvåning, ett ordspråk och en ökända bland alla folk. Era söner och döttrar skall tas bort i fångenskap. Främlingarna bland er skall stiga högt över er i myndighet, medan ni skall sjunka djupt ned. Och allt detta skall ständigt ligga över er och er säd, därför att ni inte ville lyssna till Herrens ord. Därför skall ni tjäna era fiender, som skall komma mot er. Ni skall få utstå hunger och törst och bära detta främmande ok av järn. Herren skall sända över er ett folk fjärran ifrån, från jordens ända, ett folk vars språk ni inte förstår, ett folk med grym uppsyn, ett folk som tar föga hänsyn till er. Och det skall ansätta er i alla era städer tills de höga och förstärkta murarna som ni förtröstade på faller; och hela landet skall falla i deras händer. Och det skall hända att ni tvingas äta era egen livsfrukt, köttet av era söner och döttrar, under denna belägringstid, därför att era fiender försätter er i ett sådant trångmål.”

153:2.2 (1709.3) Och när Jesus hade avslutat denna läsning övergick han till profeterna och läste ur Jeremia: ”Om ni inte vill höra vad som sägs av mina tjänare profeterna, som jag har sänt er, då skall jag göra med detta hus som med Silo, och jag skall göra denna stad till en förbannelse för alla jordens folk.’ Och prästerna och lärarna hörde Jeremia tala dessa ord i Herrens hus. Och när Jeremia hade slutat säga allt vad Herren hade befallt honom att säga till allt folket, grep prästerna och lärarna honom och sade: ’Du skall förvisso döden dö.’ Och allt folket samlade sig runt Jeremia i Herrens hus. Och när furstarna i Juda hörde detta satte de sig till doms över Jeremia. Då

talade prästerna och lärarna till furstarna och till allt folket och sade: 'Denne man förtjänar döden, ty han har profeterat mot vår stad, som ni har hört med egna öron.' Men Jeremia svarade alla furstarna och allt folket och sade: 'Det är Herren som har sänt mig att profetera mot detta hus och denna stad allt det som ni har hört. Så bättra nu ert leverne och era gärningar och lyssna till Herrens, er Guds, röst, så att ni kan undgå det onda som har uttalats mot er. Och vad mig beträffar, se jag är i era händer. Gör med mig vad som tycks er gott och rätt. Men det skall ni veta, att om ni dödar mig, så drar ni oskyldigt blod över er och över detta folk. Ty det är i sanning Herren som har sänt mig till er att säga allt detta inför er.'

153:2.3 (1710.1) "Den tidens präster och lärare försökte få Jeremia dödad, men domarna ville inte samtycka, ehuru för hans varningsords skull sänkte de ner honom med rep i en otäck fängelsehåla, där han sjönk ned i dyn ända upp till armhålorna. Så gjorde detta folk med profeten Jeremia när han lydde Herrens befallning att varna sina bröder för den politiska undergång som hotade dem. Idag vill jag fråga er: Vad kommer detta folks överstepräster och religiösa ledare att göra med den man som vågar varna dem för deras kommande andliga undergång? Skall ni också försöka ta livet av den lärare som vågar förkunna Herrens ord och som inte är rädd för att påpeka vari det är som ni vägrar att vandra längs ljusets väg vilken leder till himmelrikets port?

153:2.4 (1710.2) "Vad är det ni söker som bevis för min mission på jorden? Vi har låtit er förbli ostörda i era positioner av inflytande och makt medan vi predikade den glada nyheten för de fattiga och utstötta. Vi har inte gjort några fientliga attacker mot det som ni håller

i ära, utan i stället förkunnat ny frihet för människans räddhågade själ. Jag har kommit till världen för att uppenbara min Fader och för att på jorden etablera Guds söners andliga brödraskap, himmelriket. Och fastän jag så många gånger har påmint er om att mitt rike inte är av denna värld, har min Fader dock gett er många manifestationer av materiella under förutom de mer bevisstarka andliga omvandlingarna och förnyelserna.

153:2.5 (1710.3) ”Vad är det för nytt tecken som ni söker av mig? Jag säger er att ni redan har tillräckligt med bevis för att fatta ert beslut. Sannerligen, sannerligen säger jag till mången som sitter inför mig idag att ni står inför nödvändigheten att välja vilken väg ni vill gå; och jag säger till er, så som Josua sade till era förfäder: ’Välj ni denna dag vem ni vill tjäna.’ Mången av er står idag vid skiljevägen.

153:2.6 (1710.4) ”När ni inte kunde finna mig efter trakteringen av folksamlingen på andra sidan sjön, hyrde en del av er Tiberias fiskeflotta, vilken en vecka tidigare hade sökt skydd i närheten under en storm, för att leta efter mig, och av vilken orsak? Inte för sanningens och rättfärdighetens skull, inte heller för att ni skulle kunna lära er att bättre tjäna era medmänniskor och vårda er om dem! Nej, utan för att ni skulle ha mera bröd som ni inte hade arbetat för. Ni ville inte fylla er själ med livets ord, utan endast magen med bekvämlighetens bröd. Och länge har ni fått lära er att när Messias kommer skall han göra de under som gör livet angenämt och lätt för hela det utvalda folket. Det är ju därför inte märkligt att ni som har blivit sålunda lärda skulle längta efter bröd och fisk. Men jag säger er att sådan är inte Människosonens mission. Jag har kommit för att förkunna andlig frihet, undervisa evig sanning och främja levande tro.

153:2.7 (1710.5) ”Mina bröder, längta inte efter den föda som är förgänglig, utan i stället sök efter den andliga föda som ger näring ända till det eviga livet; och detta är livets bröd, som Sonen ger åt alla som vill ta emot det och äta det, ty Fadern har gett Sonen detta liv i överflöd. Och när ni frågade mig: ’Vad skall vi göra för att utföra Guds verk?’ sade jag er rakt på sak: ’Detta är Guds verk, att ni tror på honom vilken som han har sänt.’”

153:2.8 (1710.6) Sedan sade Jesus, medan han pekade upp mot en avbildning av en gryta med manna vilken dekorerade överstycket på dörren till denna nya synagoga och vilken pryddes av druvklasar: ”Ni har trott att era förfäder i öknen åt manna — himmelskt bröd — men jag säger er att det var jordiskt bröd. Fastän Mose inte gav era fäder bröd från himlen, står min Fader nu redo att ge er livets sanna bröd. Det himmelska brödet är det bröd som kommer ned från Gud och ger evigt liv åt människorna i världen. Och när ni säger till mig: Ge oss detta levande bröd, svarar jag: Jag är detta livets bröd. Den som kommer till mig skall inte hungra, och den som tror på mig skall aldrig törsta. Ni har sett mig, levt med mig och sett mina gärningar, men ändå tror ni inte att jag har kommit från Fadern. Men till dem som verkligen tror, säger jag — var inte rädda. Alla de som leds av Fadern skall komma till mig, och den som kommer till mig skall ingalunda visas bort.

153:2.9 (1711.1) ”Och låt mig nu säga er en gång för alltid att jag har kommit ned till jorden, inte för att göra vad jag själv vill, utan för att göra Hans vilja som har sänt mig. Och detta är den slutliga viljan hos Honom som har sänt mig: att jag inte skall låta någon gå förlorad av dem som han har gett mig. Ty detta är min Faders vilja: att alla som

ser Sonen och tror på honom skall ha evigt liv. Så sent som igår förplägade jag er med bröd för er kropp; idag erbjuder jag er livets bröd för era hungriga själar. Vill ni nu ta emot andens bröd lika villigt som ni då åt denna världens bröd?”

153:2.10 (1711.2) Då Jesus gjorde ett kort paus för att se ut över församlingen reste sig en av lärarna från Jerusalem (en av medlemmarna i judarnas råd) och frågade: ”Skall jag förstå att du säger dig vara brödet som kommer ned från himlen, och att den manna som Mose gav åt våra fäder i öknen inte gjorde det?” Jesus svarade farisen: ”Du förstod rätt.” Då sade farisen: ” Men är du inte Jesus från Nasaret, snickaren Josefs son? Är inte din far och mor samt dina bröder och systrar välbekanta för många av oss? Hur kommer det sig då att du framträder här i Guds hus och förklarar att du har kommit ned från himlen?”

153:2.11 (1711.3) Nu hördes mycket mumlande i synagogan, och det hotade att bli ett sådant oväsen att Jesus reste sig och sade: ”Låt oss ha tålamod; sanningen lider aldrig av att ärligt undersökas. Jag är allt det du säger, men mer än så. Fadern och jag är ett. Sonen gör endast det som Fadern lär honom, medan Sonen tar till sig alla dem som Fadern ger åt Sonen. Ni har läst från profeterna där det står skrivet: ’Gud skall undervisa er alla’, och att ’de som Fadern undervisar skall också höra hans Son.’ Var och en som tar emot undervisningen från Faderns ande i sitt inre kommer till slut till mig. Inte för att någon människa har sett Fadern, men Faderns ande lever för visso i människans inre. Och Sonen som kom ned från himlen, han har garanterat sett Fadern. Och de som verkligen tror på denne Son har redan evigt liv.

153:2.12 (1711.4) ”Jag är livets bröd. Era fäder åt manna i öknen och de dog. Men om människan äter av detta bröd som kommer ner från Gud skall hon aldrig dö i anden. Jag upprepar att jag är detta levande bröd, och varje själ som uppnår insikten om och förverkligandet av denna Guds och människans förenade natur skall leva för evigt. Och detta livets bröd, som jag ger till alla som tar emot det, är min egen levande och kombinerade natur. Fadern i Sonen och Sonen ett med Fadern — det är min livgivande uppenbarelse för världen och min frälsningsgåva till alla folk.”

153:2.13 (1711.5) När Jesus hade slutat tala bad synagogans föreståndare församlingen att avlägsna sig, men människorna ville inte ge sig av. De trängde sig fram kring Jesus för att ställa mer frågor samtidigt som andra mumlade och tvistade sinsemellan. Situationen förblev likadan i mer än tre timmar. Klockan var långt över sju när åhörarna slutligen skingrade sig.

3. Mötet efteråt

153:3.1 (1712.1) Många var de frågor som ställdes till Jesus under detta möte efteråt. Några ställdes av hans förbryllade lärjungar, men ännu fler ställdes av häcklande icke-troende som endast försökte göra honom förlägen och snärja honom.

153:3.2 (1712.2) En av de gästande fariséerna klättrade upp på en lamphållare och ropade ut sin fråga: ”Du säger oss att du är livets bröd. Hur kan du ge oss ditt kött att äta eller ditt blod att dricka? Vad tjänar din undervisning till om den inte kan tillämpas?” Jesus

besvarade frågan med att säga: ”Jag har inte lärt er att mitt kött är livets bröd eller att mitt blod är livets vatten. Men jag har förvisso sagt att mitt liv i den köttsliga kroppen är en utgivning av det himmelska brödet. Det faktum att Guds Ord har blivit utgivet i köttslig gestalt och fenomenet med Människosonen underställd Guds vilja bildar en erfarenhetsrealitet vilken motsvarar gudomlig näring. Ni kan inte äta mitt kött eller dricka mitt blod, men ni kan i anden bli ett med mig, liksom jag i anden är ett med Fadern. Ni kan näras av Guds eviga ord, vilket förvisso är livets bröd, och vilket har utgivits i de dödligas köttsliga gestalt; och ni kan vattnas i själen av den gudomliga anden, vilken sannerligen är livets vatten. Fadern har sänt mig till världen för att visa hur han önskar dväljas i alla människors inre och leda dem; och jag har så levt detta kroppsliga liv att det skulle inspirera alla människor att dessutom ständigt efterfråga och göra det som är den himmelske Faderns vilja i deras inre.”

153:3.3 (1712.3) Då sade en av de spioner från Jerusalem som hade iakttagit Jesus och hans apostlar: ”Vi observerar att varken du eller dina apostlar tvättar händerna ordentligt innan ni äter bröd. Ni bör ju väl känna till att sådant som att äta med orena och otvättade händer är en överträdelse av de äldstes lag. Inte heller tvättar ni ordentligt era koppar och matkärl. Hur kommer det sig att ni visar en sådan respektlöshet för fädernas traditioner och de äldstes lagar?” Och när Jesus hade hört honom tala, svarade han: ”Hur kommer det sig att ni bryter mot Guds bud med era traditionslagar? Budet lyder: ’hedra din fader och din moder’, och det innebär att ni vid behov delar er välfärd med dem; men ni tillämpar en traditionslag som tillåter pliktförgätna barn att säga att de pengar med vilka föräldrarna kunde ha blivit

hjälppta har 'getts åt Gud'. De äldstes lag befriar på så sätt sådana sluga barn från deras skyldighet, trots att barnen senare använder alla sådana pengar för sitt eget välbefinnande. Hur kommer det sig att ni på detta sätt omintetgör budet med era egna traditioner? Väl profeterade Jesaja om er hycklare när han sade: "Detta folk ärar mig med sina läppar, men dess hjärta är långt ifrån mig. Fåfängt dyrkar de mig, då deras läror består av inlärd föreskrifter uppdiktade av människor.'

153:3.4 (1712.4) "Ni kan se hur det går så att ni överger budordet medan ni håller fast vid människors traditioner. Alltigenom villiga är ni att tillbakavisa Guds ord samtidigt som ni upprätthåller era egna traditioner. Och på många andra sätt tar ni er till att sätta upp era egna läror ovanför lagen och profeterna."

153:3.5 (1712.5) Jesus riktade sedan sina ord till alla närvarande. Han sade: "Men lyssna ni alla till mig. Det är inte det som kommer in i munnen som gör människan andligen oren, utan det som går ut från munnen och från hjärtat." Men inte ens apostlarna kunde helt förstå meningen med hans ord, ty Simon Petrus frågade honom: "Vill du förklara för oss meningen med dessa ord, så att inte en del av dina åhörare onödigtvis känner sig sårade?" Då sade Jesus till Petrus: "Har du också svårt att fatta? Vet du inte att varje växt som inte är planterad av min himmelske Fader skall ryckas upp med roten? Vänd nu din uppmärksamhet till dem som vill veta sanningen. Man kan inte tvinga människorna att älska sanningen. Många av dessa lärare är blinda vägvisare. Och ni vet att om en blind leder en blind, faller båda i gropen. Men lyssna när jag berättar för er sanningen om vad som moraliskt orenar och andligen besudlar människorna. Jag säger er att

det är inte det som kommer in i kroppen genom munnen eller får tillträde till sinnet genom ögon och öron som orenar människan. Människan orenas endast av det onda som kan uppkomma i hennes hjärta och som kommer till uttryck i ord och gärningar hos sådana oheliga personer. Vet ni inte att det är från hjärtat som det kommer onda tankar, skändliga planer på mord, stöld och äktenskapsbrott samt avund, högmod, vrede, hämnd, smädelser och falskt vittnesbörd? Och det är just sådant som orenar människorna, och inte att de äter bröd med ceremoniellt rena händer.”

153:3.6 (1713.1) Fariséombuden från judarnas råd i Jerusalem var nu så gott som övertygade om att Jesus måste anhållas åtalad för hädelse eller för att ha visat förakt för judarnas heliga lag; därför deras försök att få honom att diskutera och möjligen angripa några av de äldstes traditioner, de s.k. nationens muntliga lagar. Hur ont det än var om vatten underlät aldrig dessa av traditionen förslavade judar att genomföra den erforderliga ceremoniella handtvagningen före varje måltid. De trodde att ”det är bättre att dö än att bryta mot de äldstes bud”. Spionerna ställde denna fråga emedan det hade rapporterats att Jesus hade sagt: ”Frälsningen är en fråga om rena hjärtan snarare än om rena händer.” Men sådana trosföreställningar, när de blir en del av ens religion, är svåra att bli av med. Ännu många år efter denna dag var aposteln Petrus bunden av rädslans bojor till många av dessa traditioner om vad som var rent och orent, och blev slutligen frigjord efter att ha haft en ovanlig och livlig dröm. Allt detta kan bättre förstås när man kommer ihåg att dessa judar såg på ätandet med otvättade händer på samma sätt som på besök hos en sköka, och båda bestraffades på samma sätt, med uteslutning från samfundet.

153:3.7 (1713.2) På så sätt valde Jesus att diskutera och blottlägga idiotin, i rabbinernas hela system av regler och föreskrifter, vilket representerades av den muntliga lagen — de äldstes traditioner, vilka alla ansågs mer heliga och mer bindande för judarna än till och med skrifternas lärdomar. Jesus uttalade sig nu med mindre reservation därför att han visste att den stund var kommen då han inte längre kunde göra något för att förhindra en öppen brytning med dessa religiösa ledare.

4. De sista orden i synagogan

153:4.1 (1713.3) Mitt under diskussionerna vid detta möte efter gudstjänsten kom en av fariséerna från Jerusalem till Jesus med en förvirrad yngling som var besatt av en vildsint och upprorisk ande. Han ledde fram den sinnessvage ynglingen till Jesus och sade: ”Vad kan du göra åt en hemsökelse som denna? Kan du driva ut djävlar?” Och när Mästaren såg på ynglingen rördes han av medlidande, vinkade till sig ynglingen, tog honom vid handen och sade: ”Du vet vem jag är; kom ut från honom; och jag ålägger en av dina lojala medvarelser att se till att du inte återvänder.” Genast blev ynglingen normal igen och vid fullt förstånd. Det här är det första fallet då Jesus verkligen drev ut en ”ond ande” från en människa. I alla de tidigare fallen hade man endast förmodat att personen var besatt av djävulen, men det här var ett genuint fall av demonisk besatthet. Sådant förekom då och då på den tiden och ända fram till den första pingstdagen, då Mästarens ande utgjöts över allt kött, vilket gjorde

det för alltid omöjligt för dessa några få himmelska rebeller att på detta sätt utnyttja vissa instabila människotyper.

153:4.2 (1714.1) Medan folket förundrade sig steg en av fariséerna upp och hävdade att Jesus kunde göra detta därför att han stod i förbund med djävlar, att Jesus med de ord han använde då han drev ut denna djävul hade tillstått att de kände varandra. Han fortsatte med att säga att de religiösa lärarna och ledarna i Jerusalem hade bestämt sig för att Jesus gjorde alla sina så kallade mirakel med Belsebubs, djävlarernas furstes, kraft. Fariséen sade: ”Ha inget att göra med denne man; han är i förbund med Satan.”

153:4.3 (1714.2) Då sade Jesus: ”Hur kan Satan driva ut Satan? Om ett rike är internt splittrat kan det riket inte bestå; om ett hushåll splittras inom sig står det huset snart öde. Kan en stad motstå en belägring om den inte är enad? Om Satan driver ut Satan bekämpar han sig själv. Hur skall hans rike då kunna bestå? Men ni borde veta att ingen kan gå in och plundra en stark man på vad han äger om man inte först slår ned och binder honom. Och således, om jag med Belsebubs kraft driver ut djävlar, med hjälp av vem driver era söner ut dem? Därför skall de vara era domare. Men om det är med Guds ande som jag driver ut demonerna, då har Guds rike verkligen nått er. Om ni inte var förblindade av fördomar och vilseledda av rädsla och högmod, skulle ni med lätthet inse att en som är större än djävlar står i er mitt. Ni tvingar mig att förkunna att den som inte är med mig är mot mig, och att den som inte samlar med mig han skingrar. Låt mig uttala en allvarlig varning till er som dristar er till att med öppna ögon och överlagd illvilja tillskriva djävlar Guds gärningar! Sannerligen, sannerligen säger jag er: alla era synder får ni förlåtelse för, även för

alla era händelser, men den som överlagt och med ond avsikt hädar Gud skall aldrig få förlåtelse. Då sådana hårdnackade och ihärdiga, fördärvsdrivande syndare aldrig söker eller får förlåtelse, är deras synd den att de för evigt förkastar den gudomliga förlåtelsen.

153:4.4 (1714.3) ”Många av er har idag kommit till ett vägskäl; ni har kommit till det ställe där ni måste börja göra det oundvikliga valet mellan Faderns vilja och era självvalda vägar av mörker. Och så som ni nu väljer, sådana blir ni till slut. Om ni inte gör trädet gott och dess frukt god blir trädet odugligt och dess frukt oduglig. Jag säger er att man i min Faders eviga rike känner trädet på frukten. Men en del av er, som är som huggormar, hur kan ni som redan har valt det onda bära god frukt? Ty det onda som era hjärtan är fulla av, det uttalar er mun.”

153:4.5 (1714.4) Då reste sig en annan farisé, som sade: ”Lärare, vi vill se dig göra ett på förhand bestämt tecken som vi kommer överens om att etablerar din auktoritet och rätt att undervisa. Går du med på ett sådant arrangemang?” När Jesus hörde detta sade han: ”Detta trolösa och teckensökande släkte kräver ett bevis, men ni skall inte få något annat tecken än det som ni redan har och det som ni skall se när Människosonen beger sig bort från er.”

153:4.6 (1714.5) När han hade slutat tala samlade sig apostlarna kring honom och ledde honom bort från synagogan. Under tystnad vandrade de hem med honom till Betsaida. De var alla förvånade och i någon mån förskräckta över den plötsliga förändringen i Mästarens undervisningstaktik. De var helt ovana vid att se honom uppträda på ett så militant sätt.

5. Lördagskvällen

153:5.1 (1715.1) Gång på gång hade Jesus grusat förhoppningarna hos sina apostlar, upprepade gånger hade han krossat deras mest omhuldade förväntningar, men ingen tid av besvikelse eller period av sorg hade någonsin varit lika svår som den som nu kom över dem. Dessutom blandade sig nu med deras modlöshet en verklig rädsla för deras säkerhet. De blev alla förvånansvärt bestörta över hur plötsligt och fullständigt folket hade övergett dem. De var också i någon mån skrämda och förlägna på grund av den oväntade djärvhet och bestämda beslutsamhet som fariséerna från Jerusalem uppvisade. Men mest av allt var de förbryllade över att Jesus plötsligt hade ändrat taktik. Under normala förhållanden skulle de ha välkomnat framträdandet av denna mer militanta inställning, men då den nu kom samtidigt med så mycket oväntat blev de skrämda av den.

153:5.2 (1715.2) Och till råga på alla dessa bekymmer, vägrade Jesus nu också att äta när de kom hem. I timtal höll han sig isolerad i ett av rummen på övre våningen. Nära midnatt återvände Joab, ledaren för evangelisterna, och meddelade att omkring en tredjedel av hans medarbetare hade övergett dem. Under hela kvällen hade lojala lärjungar kommit och gått, och de hade meddelat att känslorna i Kafarnaum i stor omfattning hade vänt sig mot Mästaren. Ledarna från Jerusalem var inte sena att förstärka denna känsla av missnöje och att på alla möjliga sätt försöka främja ett avståndstagande till Jesus och hans förkunnelse. Under dessa prövande timmar var de tolv

kvinnorna församlade till möte i Petrus hus. De var ytterst upprörda, men ingen av dem deserterade.

153:5.3 (1715.3) Något efter midnatt kom Jesus ned från kammaren i övre våningen och ställde sig bland de tolv och deras medarbetare, ett trettiotal sammanlagt. Han sade: ”Jag ser att detta sållande av riket oroar er, men det är oundvikligt. Men trots det, efter all den träning ni har fått, fanns det någon god orsak för er att staka er på mina ord? Hur kommer det sig att ni fylls av rädsla och bestörtning när ni ser riket befrias från dessa ljumma folkmassor och dessa halvhjärtade lärjungar? Varför sörjer ni när en ny dag håller på att gry för himmelrikets andliga lärdomar att lysa fram med en ny glans? Om ni finner det svårt att utstå denna prövning, vad skall ni då göra när Människosonen måste återvända till Fadern? När och hur skall ni förbereda er för den tid då jag stiger upp till platsen varifrån jag kom till denna värld?

153:5.4 (1715.4) ”Mina kära, ni måste komma ihåg att det är anden som ger liv; köttet och allt som hör därtill är till föga hjälp. De ord jag har talat till er är ande och liv. Var vid gott mod! Jag har inte övergett er. Mången kommer att ta anstöt av de direkta orden dessa dagar. Ni har redan hört att många av mina lärjungar har vänt om; de vandrar inte längre med mig. Från början visste jag att dessa halvhjärtat troende skulle falla bort på vägen. Valde jag inte er, ni tolv män, och utnämnde er till rikets ambassadörer? Och nu, vid en tid som denna, vill ni också desertera? Se var och en till er egen tro, ty en av er är i allvarlig fara.” När Jesus hade slutat tala sade Simon Petrus: ”Ja Herre, vi är sorgsna och förbryllade, men vi skall aldrig överge dig. Du har lärt oss det eviga livets ord. Vi har trott på dig och följt dig

hela denna tid. Vi vänder inte om, ty vi vet att du har sänts av Gud.”
Och just som Petrus slutade tala, nickade de alla enhälligt sitt
instämmande i hans trohetslöfte.

153:5.5 (1716.1) Då sade Jesus: ”Gå och vila er, ty vi står inför bråda
tider; aktiva dagar ligger rakt framför oss.”

Urantiaboken

<< [Kapitel 153](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 155](#) >>

Kapitel 154

De sista dagarna i Kafarnaum

154:0.1 (1717.1) MEDAN Jesus den händelserika lördagskvällen den 30 april talade tröstande och uppmuntrande ord till sina nedslagna och förvirrade lärjungar fördes i Tiberias underhandlingar mellan Herodes Antipas och en grupp särskilda sändebud som representerade judarnas råd i Jerusalem. Dessa skriftlärda och fariséer försökte övertala Herodes att arrestera Jesus. De sökte på alla vis övertyga honom om att Jesus uppviglade folket till oenighet och rentav uppror. Men Herodes vägrade att vidta åtgärder mot Jesus som politisk förbrytare. Herodes rådgivare hade rätt återgivit händelsen på andra sidan sjön, då folket försökte utropa Jesus till konung, och hur han hade avvisat förslaget.

154:0.2 (1717.2) En medlem av Herodes officiella familj, Kusas, vars hustru hörde till kvinnornas omvårdnadskår, hade informerat honom om att Jesus inte avsåg att blanda sig i det världsliga styrets angelägenheter, att han endast var intresserad av att etablera ett andligt brödraskap för sina troende, ett brödraskap som han kallade himmelriket. Herodes litade på Kusas redogörelser till den grad att han vägrade att ingripa mot Jesu verksamhet. Herodes var också vid denna tid mycket påverkad i sin inställning till Jesus av sin vidskepliga rädsla för Johannes Döparen. Herodes var en av dessa avfallna judar, som inte trodde på någonting men fruktade allting. Han hade ont samvete för att han hade låtit döda Johannes, och han ville inte bli indragen i dessa intriger mot Jesus. Han kände till många fall av sjukdom som synbarligen hade botats av Jesus, och han ansåg honom vara antingen en profet eller en relativt harmlös religiös fanatiker.

154:0.3 (1717.3) När judarna hotade med att rapportera till kejsaren att Herodes skyddade en förrädisk undersåte körde han ut dem från konferensrummet. Så här förblev omständigheterna i en vecka, under vilken tid Jesus förberedde sina anhängare för den förestående skingringen.

1. En veckas överläggningar

154:1.1 (1717.4) Från den 1 till den 7 maj höll Jesus förtroendefulla överläggningar med sina anhängare i Sebedaios hus. Endast de prövade och betrodda lärjungarna fick delta i dessa sammankomster.

Vid den här tiden fanns det endast omkring hundra lärjungar som hade det moraliska modet att trotsa fariséernas motstånd och öppet deklarerade sin anslutning till Jesus. Med denna grupp höll Jesus möten morgnar, eftermiddagar och kvällar. Små grupper av sökande samlades varje eftermiddag vid stranden där några av evangelisterna eller apostlarna undervisade dem. Dessa grupper bestod sällan av mer än femtio människor.

154:1.2 (1717.5) På fredagen denna vecka fattade föreståndarna för synagogan i Kafarnaum officiellt beslut om att stänga Guds hus för Jesus och alla hans anhängare. Denna åtgärd vidtogs på tillskyndan av fariséerna i Jerusalem. Jairos avgick som ledande föreståndare och anslöt sig öppet till Jesus.

154:1.3 (1718.1) Det sista mötet vid stranden hölls på sabbatseftermiddagen den 7 maj. Jesus talade till mindre än hundrafemtio åhörare som då hade samlats. Denna lördagskväll markerade den lägsta punkten i allmänhetens aktning för Jesus och hans förkunnelse. Härefter började en ständig och sakta men mer hälsosam och tillförlitlig utveckling av en välvillig stämning; en ny anhängarskara uppbyggdes vilken var bättre grundad på andlig tro och verklig religiös erfarenhet. Det mer eller mindre blandade och kompromissbetonade övergångsstadiet från de materialistiska idéerna om riket hos Mästarens anhängare och de mer idealistiska och andliga idéer som Jesus lärde, var nu definitivt avslutat. Härefter förkunnades rikets evangelium mer öppet i dess vidare omfattning och med dess vittgående andliga följder.

2. En veckas vila

154:2.1 (1718.2) Söndagen den 8 maj år 29 e.Kr. utfärdade judarnas råd, Sanhedrinen, i Jerusalem ett påbud om att stänga alla synagogor i Palestina för Jesus och hans anhängare. Detta var ett nytt och exempellöst maktövertagande av judarnas råd i Jerusalem. Hittills hade varje synagoga funnits och verkat som en självständig församling av gudsdyrkare och varit underställd sin egen styrelses beslut och ledning. Endast synagogorna i Jerusalem hade varit underställda Sanhedrinens bestämmanderätt. Till följd av denna summariska åtgärd av Sanhedrinen avgick fem av dess medlemmar. Hundra budbärare sändes omedelbart iväg för att meddela om och verkställa påbudet. Inom korta två veckor hade varje synagoga i Palestina, utom i Hebron, böjt sig för det judiska rådets manifest. Föreståndarna för synagogan i Hebron vägrade att erkänna rådets rätt att utöva en sådan domsrätt över deras församling. Deras vägran att åtlyda påbudet från Jerusalem byggde på att de hävdade församlingens självbestämmanderätt snarare än på välvillig inställning till Jesu förkunnelse. Kort därefter förstördes synagogan i Hebron av eld.

154:2.2 (1718.3) Denna samma söndagsmorgon utlyste Jesus en veckas ledighet och uppmanade alla sina lärjungar att återvända hem eller till sina vänner för att vila sina prövade själar och tala uppmuntrande ord till sina kära. Han sade: ”Gå var och en till hemorten för att koppla av eller fiska samtidigt som ni ber för rikets utbredning.”

154:2.3 (1718.4) Denna lediga vecka gjorde det möjligt för Jesus att besöka många familjer och grupper som bodde längs sjöstranden. Han

begav sig också ut för att fiska vid flera tillfällen tillsammans med David Sebedaios, och medan han en stor del av tiden vandrade omkring ensam, nära intill dolde sig alltid två eller tre av Davids mest pålitliga budbärare, som hade klara order från sin chef om att skydda Jesus. Det förekom ingen som helst offentlig undervisning under denna vilovecka.

154:2.4 (1718.5) Under denna vecka led Natanael och Jakob Sebedaios av en ganska allvarlig sjukdom. I tre dagar och nätter plågades de av en plötslig och smärtsam matsmältningsstörning. Den tredje natten sände Jesus iväg Jakobs mor Salome för att vila sig, medan han själv skötte om sina lidande apostlar. Naturligtvis kunde Jesus ögonblickligen ha botat dessa två män, men det är varken Sonens eller Faderns sätt att handskas med dessa alldagliga svårigheter och åkommor som drabbar människobarnen i tidens och rymdens evolutionära världar. Under hela sitt händelserika jordiska liv inlät sig Jesus inte en enda gång på något slag av övernaturlig omvårdnad för någon medlem av sin jordiska familj eller för någon bland hans närmaste anhängare.

154:2.5 (1719.1) Svårigheterna i universum och de planetariska hindren måste mötas som en del av den erfarenhetsträning som har anordnats för tillväxten och utvecklingen, för den progressiva fulländningen, av de dödligas evolverande själar. Människosjälens förändligande kräver en intim erfarenhet av att i utbildningsmässigt syfte lösa en mängd olika och verkliga problem i universum. Djurvärlden och de lägre formerna av viljevarelser utvecklas inte gynnsamt i en alltför lätt omgivning. Problematiska situationer i förening med sådant som sporrar till ansträngningar samverkar till att åstadkomma de sinnes-,

själs- och andeaktiviteter som mäktigt bidrar till att de dödliga uppnår värdiga mål av sitt framåtskridande och når högre nivåer för andebestämmelse.

3. Den andra sammankomsten i Tiberias

154:3.1 (1719.2) Den 16 maj hölls den andra sammankomsten i Tiberias mellan myndigheterna i Jerusalem och Herodes Antipas. Både de religiösa och de politiska ledarna från Jerusalem deltog i mötet. De judiska ledarna kunde rapportera till Herodes att praktiskt taget alla synagogor i både Galiléen och Judéen var stängda för Jesu förkunnelse. Ett nytt försök gjordes att få Herodes att arrestera Jesus, men han vägrade att verkställa deras begäran. Den 18 maj godkände Herodes emellertid en plan om att låta Sanhedrin-myndigheterna anhålla Jesus och föra honom till Jerusalem för att dömas på religiösa grunder, förutsatt att den romerske ståthållaren i Judéen samtyckte till ett sådant arrangemang. Under tiden arbetade Jesu fiender träget med att över hela Galiléen sprida ryktet om att Herodes hade blivit fientligt inställd till Jesus och att hans avsikt var att utplåna alla som trodde på Jesu förkunnelse.

154:3.2 (1719.3) På söndagskvällen den 21 maj nådde budet fram till Tiberias om att civilmyndigheterna i Jerusalem inte hade något att invända mot överenskommelsen mellan Herodes och fariséerna enligt vilken Jesus skulle anhållas och föras till Jerusalem att dömas inför judarnas råd för smädelse av det judiska folkets heliga lagar.

Följaktligen undertecknade Herodes den dagen kort för midnatt den order som befullmäktigade det judiska rådets tjänstemän att gripa Jesus inom Herodes förvaltningsområde och med våldsmedel föra honom till Jerusalem för rättegång. Herodes blev utsatt för hårda påtryckningar från många håll innan han samtyckte till att ge detta tillstånd, och han visste mycket väl att Jesus inte kunde vänta sig en opartisk rättegång inför sina bittra fiender i Jerusalem.

4. Lördagskvällen i Kafarnaum

154:4.1 (1719.4) Denna samma lördagskväll samlades i synagogan i Kafarnaum en grupp om femtio ledande medborgare för att diskutera den ödesdigra frågan: ”Vad skall vi göra med Jesus?” De talade och debatterade till efter midnatt, men de kunde inte finna någon gemensam grund för en överenskommelse. Bortsett från några få personer som var benägna att tro att Jesus kunde vara Messias, åtminstone en helig man eller kanske en profet, delade sig mötet i fyra nästan lika stora grupper med respektive åsikter om Jesus:

154:4.2 (1719.5) 1. Att han var en vilseledd och harmlös fanatiker.

154:4.3 (1719.6) 2. Att han var en farlig agitator med onda avsikter som kunde uppvigla människorna till uppror.

154:4.4 (1720.1) 3. Att han var i förbund med djävlar, att han rentav kunde vara deras furste.

154:4.5 (1720.2) 4. Att han var från sina sinnen, vansinnig, mentalt obalanserad.

154:4.6 (1720.3) Det talades mycket om att Jesus predikade lärosatser som gjorde det vanliga folket upprört. Hans fiender hävdade att hans läror var opraktiska, att allt skulle gå i spillror om var och en gjorde ett allvarligt försök att leva enligt hans idéer. Många senare generationers människor har sagt detsamma. Många intelligenta och välmenande människor, även i den mer upplysta tidsåldern för dessa uppenbarelser, hävdar att den nutida civilisationen inte kunde ha byggts upp på Jesu läror — och de har delvis rätt. Men alla sådana tvivlare glömmer att en mycket bättre civilisation kunde ha byggts på basis av hans läror — och en gång kommer att byggas. Denna värld har aldrig på allvar försökt förverkliga Jesu läror i stor skala, trots att halvhjärtade försök ofta har gjorts att följa lärosatserna i den så kallade kristendomen.

5. Den händelserika söndagsmorgonen

154:5.1 (1720.4) Den 22 maj var en händelserik dag i Jesu liv. Före gryningen denna söndagsmorgon anlände en av Davids budbärare med stor hast från Tiberias med bud om att Herodes hade befullmäktigat, eller stod i begrepp att befullmäktiga, det judiska rådets tjänstemän att arrestera Jesus. Då David Sebedaios mottog nyheten om denna överhängande fara fick det honom att väcka sina budbärare och sända dem ut till alla lokala grupper av lärjungar för att kalla dem till ett krismöte klockan sju den morgonen. När Judas (Jesu broders) svägerska hörde detta alarmerande meddelande sände hon hastigt bud till alla de medlemmar av Jesu familj som bodde i

närheten och kallade dem att genast samlas i Sebedaios hus. Och som svar på denna hastiga kallelse anlände snart Maria, Jakob, Josef, Juda och Rut.

154:5.2 (1720.5) Vid detta tidiga morgonmöte gav Jesus sina avskedsinstruktioner till de församlade lärjungarna, dvs. han tog tills vidare avsked av dem, då han väl visste att de snart skulle skingras från Kafarnaum. Han uppmanade dem alla att söka Guds ledning och att fortsätta med rikets arbete oberoende av konsekvenserna.

Evangelisterna skulle arbeta efter eget gottfinnande tills de senare eventuellt kallades samman. Han valde tolv av evangelisterna att åtfölja honom. De tolv apostlarna anvisade han att förbli med honom oberoende av vad som hände. De tolv kvinnorna instruerade han att stanna i Sebedaios hus och i Petrus hus tills han skulle kalla på dem.

154:5.3 (1720.6) Jesus samtyckte till att David Sebedaios fortsatte sin landsomfattande budbärartjänst, och då David inom kort tog farväl av Mästaren sade han: ”Gå ut till ditt arbete, Mästare. Låt inte fanatikerna fånga dig, och tvivla aldrig på att budbärarna följer efter dig. Mina män förlorar aldrig kontakt med dig, och genom dem får du veta hur det står till med riket i andra trakter, och av dem får vi alla veta om dig. Inget som kunde tänkas hända mig kan störa denna service, ty jag har utnämnt första och andra reservledare, till och med en tredje. Jag är varken lärare eller förkunnare, men jag vill av hela mitt hjärta göra det här, och ingen kan hindra mig.”

154:5.4 (1720.7) Omkring halv åtta denna morgon började Jesus sitt avskedstal till nästan hundra troende som hade trängt sig samman inomhus för att höra honom. Detta var ett allvarligt tillfälle för alla närvarande, men Jesus föreföll att vara på ovanligt gott humör. Han

var igen sitt vanliga jag. Flera veckors allvarsamhet var borta, och han inspirerade dem alla med sina ord om tro, hopp och mod.

6. Jesu familj anländer

154:6.1 (1721.1) Klockan var ungefär åtta denna söndagsmorgon då fem medlemmar av Jesu jordiska familj anlände till skådeplatsen som svar på den brådskande kallelsen från Judas svägerska. Av alla i hans köttsliga familj trodde endast en, nämligen Rut, helhjärtat och ihållande på att hans mission på jorden var gudomlig. Juda och Jakob, och även Josef, hade fortfarande mycket kvar av sin tro på Jesus, men de hade låtit stoltheten störa sitt goda omdöme och sina verkliga andliga böjelser. Maria slets likaså mellan kärlek och rädsla, mellan moderskärlek och familjestolthet. Fastän hon ansattes av tvivel kunde hon aldrig helt glömma Gabriels besök innan Jesus föddes. Fariséerna hade varit arbetsamma med att få Maria att tro att Jesus var utom sig, sinnessjuk. De uppmanade henne att gå med sina söner för att söka avråda honom från vidare offentlig undervisning. De försäkrade Maria om att Jesu hälsa snart skulle svikta, och att endast vanära och skam skulle komma över hela familjen till följd av att man lät honom fortsätta. När så budet kom från Judas svägerska, begav de sig alla fem genast iväg till Sebedaios hus; de hade varit samlade i Marias hem, där de hade sammanträffat med fariséerna kvällen innan. De hade samtalat med ledarna från Jerusalem till långt in på natten, och de var alla mer eller mindre övertygade om att Jesus uppförde sig märkligt, att han redan någon tid hade gjort det. Fastän Rut inte kunde

förklara allt hans beteende, hävdade hon bestämt att han alltid hade behandlat sin familj rättvist och vägrade att samtycka till planerna på att försöka få honom att avstå från fortsatt verksamhet.

154:6.2 (1721.2) På vägen till Sebedaios hus samtalade de om allt detta och kom sinsemellan överens om att försöka övertala Jesus att komma hem med dem, ty, sade Maria: ”Jag vet att jag kunde påverka min son om han bara kom hem och lyssnade till mig.” Jakob och Juda hade hört rykten om planerna på att arrestera Jesus och föra honom till Jerusalem för rättegång. De fruktade också för sin egen säkerhet. Så länge Jesus var en populär person bland allmänheten lät familjen sakerna ha sin gilla gång, men nu när folket i Kafarnaum och ledarna i Jerusalem plötsligt hade vänt sig mot honom, började de starkt känna trycket av sin pinsamma situations förmodade vanära.

154:6.3 (1721.3) De hade väntat sig att träffa Jesus, ta honom åt sidan och uppmana honom att komma hem med dem. De hade tänkt sig att försäkra honom att de skulle glömma att han hade försummat dem — de skulle förlåta och glömma — om han bara upphörde med dumheten att försöka predika en ny religion, som endast kunde medföra besvär för honom själv och dra vanära över hans familj. Till allt detta sade Rut endast: ”Jag skall säga till min bror att jag tror att han är en gudsman och att jag hoppas att han vore villig att dö hellre än att låta dessa otäcka fariséer sätta stopp för hans predikande.” Josef lovade se till att Rut var tyst medan de andra bearbetade Jesus.

154:6.4 (1721.4) När de nådde fram till Sebedaios hus var Jesus mitt i sitt avskedstal till sina lärjungar. De försökte komma in i huset, men det var fyllt till trängsel. Till slut slog de sig ned på verandan bakom huset och sände bud till Jesus från person till person, så att budet till

sist viskades åt Jesus av Simon Petrus, som för den skull avbröt hans tal och sade: ”Se, din mor och dina bröder står där ute, och de är mycket angelägna om att få tala med dig.” Jesu mor kom inte att tänka på hur viktigt det var för honom att framföra detta avskedsbudskap till sina anhängare, inte heller visste hon att hans tal när som helst kunde få ett snabbt slut av att de som skulle arresteras honom anlände. Hon trodde verkligen, efter en så lång tid av ett uppenbart kyligt förhållande och med beaktande av att hon och hans bröder hade visat honom välviljan att faktiskt söka upp honom, att Jesus skulle sluta tala och komma ut till dem i det ögonblick han fick budet att de väntade.

154:6.5 (1722.1) Det var igen ett av dessa tillfällen då Jesu jordiska familj inte kunde förstå att han måste sköta sin Faders angelägenheter. Och därför blev Maria och hans bröder djupt sårade när de hörde hur han, trots att han avbröt sitt tal för att ta emot budet, i stället för att rusa ut och hälsa på dem, höjde sin melodiska röst och sade: ”Säg till min mor och mina bröder att de inte skall oroa sig för mig. Fadern som sände mig till denna värld överger mig inte; inte heller skall någon skada tillfogas min familj. Hälsa dem att vara vid gott mod och att förtrösta på rikets Fader. Men när allt kommer omkring, vem är min mor och vilka är mina bröder?” I det att han sträckte ut sina händer mot alla sina lärjungar som var samlade i rummet, sade han: ”Jag har ingen mor, jag har inga bröder. Se, min mor och se mina bröder! Ty var och en som gör min himmelske Faders vilja är min mor, min bror och min syster.”

154:6.6 (1722.2) När Maria hörde dessa ord föll hon ihop i Judas armar. De bar ut henne i trädgården för att få henne att återhämta sig

medan Jesus avslutade sitt avskedsbudskap. Han skulle sedan ha gått ut för att samtala med sin mor och sina bröder, men en budbärare anlände i all hast från Tiberias med ord om att Sanhedrins män var på väg med tillstånd att arrestera Jesus och ta honom till Jerusalem. Andreas tog emot detta budskap och avbröt Jesus för att berätta det för honom.

154:6.7 (1722.3) Andreas kom inte ihåg att David hade placerat ut omkring tjugofem vakter runt Sebedaios hus, och att ingen kunde ta dem med överraskning; så han frågade Jesus vad de skulle göra? Mästaren stod där tyst medan hans mor, som hade hört orden ”jag har ingen mor”, höll på att återhämta sig i trädgården från chocken. Just i denna stund reste sig en kvinna i rummet och utropade: ”Välsignat är det moderliv som har burit dig, och välsignade är de bröst som har ammat dig.” Jesus vände sig för en stund bort från samtalet med Andreas och sade: ”Nej, snarare är den välsignad som hör Guds ord och vågar lyda det.”

154:6.8 (1722.4) Maria och Jesu bröder trodde att Jesus inte förstod dem, att han hade förlorat intresse för dem, utan att alls inse att det var de som inte förstod Jesus. Jesus förstod helt hur svårt det är för människor att bryta med sitt förgångna. Han visste hur människor låter sig ledas av predikarens vältalighet, och hur samvetet reagerar för en emotionell vädjan, liksom sinnet gör för logik och förnuft, men han visste också hur mycket svårare det är att övertala människor att ta avstånd från, att *frigöra sig från det förgångna*.

154:6.9 (1722.5) Det är för evigt sant att alla som tycker att de är missförstådda eller inte uppskattade har i Jesus en sympatiserande vän och en förståelsefull rådgivare. Han hade varnat sina apostlar att

en människas fiender kan vara de som hör till hans eget hushåll, men han hade knappast insett hur nära denna förutsägelse skulle komma att gälla hans egen erfarenhet. Jesus övergav inte sin jordiska familj för att utföra sin Faders arbete — de övergav honom. Senare, efter Mästarens död och uppståndelse, när Jakob blev associerad med den tidiga kristna rörelsen led han oerhört av att han inte hade haft förmånen av denna tidigare förbindelse med Jesus och hans lärjungar.

154:6.10 (1723.1) När Jesus genomlevde dessa händelser valde han att ledas av den begränsade kunskapen i sitt människosinne. Han ville uppleva denna erfarenhet tillsammans med sina medarbetare som enbart människa. Och det var i sitt människosinne som Jesus hade tanken att träffa sin familj innan han gav sig iväg. Han ville inte sluta mitt i sitt tal för att inte ge så mycket offentlighet åt deras första möte efter en så lång frånvaro. Hans avsikt var att avsluta sitt tal och sedan sammanträffa med dem innan han gav sig iväg, men den planen kullkastades av den händelseutveckling som genast följde.

154:6.11 (1723.2) Deras flykt påskyndades ytterligare av att ett sällskap av Davids budbärare anlände till den bakre ingången till Sebedaios hem. Den uppståndelse som dessa män åstadkom skrämde apostlarna till att tro att dessa nyanlända kunde vara deras fiender, och av rädsla för att genast bli arresterade skyndade de ut genom den främre ingången och till den väntande båten. Och allt detta förklarar varför Jesus inte träffade sin familj som väntade på baksidans veranda.

154:6.12 (1723.3) Men han sade till David Sebedaios när han steg ned i båten vid den hastiga flykten: ”Säg till min mor och mina bröder att jag uppskattar att de kom och att min avsikt var att träffa dem. Bed

dem att inte känna sig sårade på grund av mig utan att hellre söka vetskap om Guds vilja samt välviljan och modet att göra den viljan.”

7. Den hastiga flykten

154:7.1 (1723.4) Så kom det sig att Jesus tillsammans med sina tolv apostlar och de tolv evangelisterna denna söndagsmorgon den 22 maj år 29 e.Kr. hastigt flydde undan det judiska rådets funktionärer, som var på väg till Betsaida med fullmakt från Herodes Antipas att arresteras Jesus och ta honom till Jerusalem för att dömas för hädelse och andra brott mot judarnas heliga lagar. Klockan var nästan halv nio denna vackra morgon när detta sällskap om tjugofem personer bemannade årorna och rodde mot den östra stranden av Galileiska sjön.

154:7.2 (1723.5) Efter Mästarens båt följde en annan, mindre farkost med sex av Davids budbärare som hade instruktioner att hålla kontakt med Jesus och hans medarbetare och att se till att information om deras vistelseort och säkerhet regelbundet överfördes till Sebedaios hem i Betsaida, som en längre tid hade tjänat som högkvarter för rikets arbete. Men Jesus kom aldrig mer att ha sitt hem i Sebedaios hus. Från och med nu och under resten av sitt jordiska liv hade Mästaren verkligen ”inget ställe att vila sitt huvud”. Han hade inte längre något som ens påminde om en fast bostad.

154:7.3 (1723.6) De rodde över till närheten av byn Gerasa, placerade sin båt under uppsikt av vänner och började sina vandringar under detta sista händelserika år i Mästarens liv på jorden. En tid förblev de

inom Filippos förvaltningsområde och vandrade från Heresa upp till Caesarea Filippi. Därifrån färdades de över till Feniciens kust.

154:7.4 (1723.7) Folksamlingen dröjde kvar kring Sebedaios hem och följde de två båtarnas färd över sjön mot den östra stranden, och båtarna var en god bit på väg när funktionärerna från Jerusalem skyndade fram och började sitt sökande efter Jesus. De vägrade att tro att han hade undkommit dem, och medan Jesus och hans sällskap färdades norrut genom Batanea tillbringade fariséerna och deras medhjälpare nästan en hel vecka med att fåfängt söka efter honom i närheten av Kafarnaum.

154:7.5 (1724.1) Jesu familj återvände till sitt hem i Kafarnaum och tillbringade nästan en vecka med att diskutera, debattera och be. De var fyllda av förvirring och bestörtning. De hade ingen sinnesro förrän på torsdagseftermiddagen, då Rut återvände från ett besök i Sebedaios hus där hon av David fick veta att hennes fader-broder var i säkerhet, att han var vid god hälsa och på väg mot den feniciska kusten.

Urantiaboken

<< [Kapitel 154](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 156](#) >>

Kapitel 155

På flykt genom norra Galiléen

155:0.1 (1725.1) SNART efter att ha landat nära Heresa denna händelserika söndag begav sig Jesus och de tjugofyra en bit norrut, där de tillbringade natten i en vacker park söder om Betsaida-Julias. Lägerplatsen var bekant för dem, ty de hade någon gång tidigare gjort uppehåll där. Innan de drog sig tillbaka för natten kallade Mästaren sina anhängare kring sig och diskuterade med dem planerna för deras tilltänkta färd genom Batanea och norra Galiléen till den feniciska kusten.

1. Varför rasar hedningarna?

155:1.1 (1725.2) Jesus sade: ”Ni borde alla dra er till minnes vad psalmisten berättade om dessa tider då han sade: ’Varför rasar hedningarna och varför smider folken fåfängränker? Jordens konungar reser sig upp, och furstarna rådslår med varandra, mot Herren och mot hans smorde, och säger: Låt oss slita sönder barmhärtighetens bojar och kasta bort kärlekens band.’

155:1.2 (1725.3) ”Idag ser ni detta gå i uppfyllelse inför era ögon. Men ni får inte se återstoden av psalmistens profetia gå i uppfyllelse, ty han hade felaktiga idén om Människosonen och dennes mission på jorden. Mitt rike grundar sig på kärlek, förkunnas i barmhärtighet och byggs upp genom osjälviskt tjänande. Min Fader sitter inte i himlen och hånskrattar åt hedningarna. Han är inte rasande i sitt stora missnöje. Sant är löftet om att Sonen skall få dessa så kallade hedningar (i verkligheten hans okunniga och olärda bröder) till arvedel. Och jag vill ta emot dessa icke-judar med öppna armar av barmhärtighet och tillgivenhet. All denna kärleksfulla vänlighet skall visas de så kallade hedningarna, trots uppteckningens olyckliga utsago som antyder att den segerrike Sonen ’skall sönderslå dem med järnspira och krossa dem som lerkärl.’ Psalmisten uppmanade er att ’tjäna Herren med fruktan’ — jag ber er inträda i det gudomliga sonskapets upphöjda privilegier genom tro; han befäller er att fröjda er med bävan — jag ber er fröjda er med förvissning. Han säger: ’Hylla Sonen, så att han inte vredgas, och ni förgås när hans vrede upptänds.’ Men ni som har levt med mig vet mycket väl att ilska och vrede inte har någon del i himmelrikes etablerande i människornas hjärtan. Men psalmisten skymtade det sanna ljuset när han avslutade

denna uppmaning med orden: 'Saliga är de som sätter sin tilltro till denne Son.'"

155:1.3 (1725.4) Jesus fortsatte undervisningen av de tjugofyra och sade: "Hedningarna är inte utan anledning när de rasar mot oss. Emedan deras sätt att se är smalt och trångt kan de entusiastiskt koncentrera sin energi. Deras mål är nära och mer eller mindre synligt; därför drar de tappert och effektivt fram. Ni som har hävdats att ni har inträtt i himmelriket är alltför vacklande och obestämda i ert sätt att undervisa. Hedningarna slår till direkt för sina syften; ni gör er skyldiga till alltför mycket kronisk trängtan. Om ni önskar komma in i riket, varför intar ni det inte med en andlig stormning, så som hedningarna intar en stad som de belägrar? Ni är knappast värdiga riket när ert tjänande till så stor del kännetecknas av att ni beklagar det förgångna, jämrar er över det nuvarande och fåfängt hoppas på framtiden. Varför rasar dessa hedningar? Därför att de inte känner sanningen. Varför försmäktar ni i fåfäng trängtan? Därför att ni inte *lyder* sanningen. Sluta upp med ert onyttiga trängtande och gå modigt fram och gör det som angår rikets etablerande.

155:1.4 (1726.1) "I allt vad ni gör, bli inte ensidiga och överspecialiserade. Fariséerna som söker vår undergång tror sig sannerligen tjäna Gud. Traditionen har gjort dem så trängsinta att de förblindas av fördomar och förhärdas av rädsla. Betrakta grekerna som har en vetenskap utan religion, medan judarna har en religion utan vetenskap. Och när människorna sålunda vilseleds till att acceptera en inskränkt och förvirrad sönderdelning av sanningen, ligger deras enda hopp om frälsning i att de blir sanningskoordinerade — omvända.

155:1.5 (1726.2) ”Låt mig eftertryckligt säga er denna eviga sanning: Om ni genom att koordinera er med sanningen lär er att i ert eget liv exemplifiera denna rättfärdighetens vackra helgjutenhet, då söker sig era medmänniskor till er för att få det som ni sålunda har fått. Den omfattning till vilken sanningssökare dras till er mäter er eget förvärvande av sanning, er rättfärdighet. Den utsträckning i vilken ni måste gå med ert budskap till folket mäter på sätt och vis ert misslyckande att leva ett helgjutet eller rättfärdigt liv, ett sanningskoordinerat liv.”

155:1.6 (1726.3) Även mycket annat lärde Mästaren sina apostlar och evangelister innan de önskade honom god natt och lade sig till vila mot sina kuddar.

2. Evangelisterna i Korasin

155:2.1 (1726.4) På måndagsmorgonen den 23 maj beordrade Jesus Petrus att med de tolv evangelisterna vandra över till Korasin, medan han med de övriga elva apostlarna gav sig iväg till Caesarea Filippi. Jesus gick via Jordanfloden till vägen mellan Damaskus och Kafarnaum och därifrån mot nordost till korsningen med vägen till Caesarea Filippi och sedan in i staden, där de vistades och undervisade i två veckor. De anlände dit på tisdagseftermiddagen den 24 maj.

155:2.2 (1726.5) Petrus och evangelisterna vistades i två veckor i Korasin och förkunnade rikets evangelium för en liten men allvarlig grupp av troende. Men de lyckades inte vinna många nya proselyter.

Ingen stad i Galiléen bidrog med så få själar för riket som Korasin. I enlighet med Petrus instruktioner talade de tolv evangelisterna mindre om helande — om fysiska ting — medan de predikade och undervisade med större kraft om det himmelska rikets andliga sanningar. Dessa två veckor i Korasin var en veritabel djupdykning i motgångar för de tolv evangelisterna såtillvida att det var den svåraste och mest improduktiva perioden i deras tjänst dittills. När de sålunda gick miste om tillfredsställelsen av att ha vunnit nya själar för riket begrundade var och en av dem desto allvarligare och ärligare sin egen själ och dess framsteg längs de andliga stigarna i det nya livet.

155:2.3 (1726.6) När det framgick att det inte fanns fler människor som var intresserade av att söka inträde i riket sammankallade Petrus sina medarbetare tisdagen den 7 juni, och de gav sig i väg mot Caesarea Filippi för att förena sig med Jesus och apostlarna. De anlände vid middagstiden på onsdagen och tillbringade hela kvällen med att gå igenom sina erfarenheter bland de icke-troende i Korasin. Under kvällens diskussioner hänvisade Jesus igen till liknelsen om såningsmannen och lärde dem mycket om meningen med sådant som såg ut att vara misslyckanden i livet.

3. I Caesarea Filippi

155:3.1 (1727.1) Fastän Jesus inte bedrev någon offentlig verksamhet under denna två veckors vistelse nära Caesarea Filippi, höll apostlarna talrika lågmälda kvällsmöten inne i staden, och många troende kom ut till lägret för att tala med Jesus. Gruppen av troende

fick inte många nya medlemmar till följd av detta besök. Jesus samtalade med apostlarna varje dag, och de såg nu tydligare att en ny fas började i arbetet med att förkunna himmelriket. De började förstå att ”himmelriket inte är mat och dryck utan insikten om den andliga glädje som accepterandet av ens gudomliga sonskap medför.”

155:3.2 (1727.2) Vistelsen i Caesarea Filippi var en verklig prövning för de elva apostlarna. Det var två svåra veckor för dem att genomleva. De var nästan deprimerade, och de saknade Petrus entusiastiska personlighets periodiska stimulans. Vid denna tid var det verkligen ett svårt och prövande äventyr att tro på Jesus och gå ut för att följa honom. Även om de vann få proselyter under dessa två veckor, lärde de sig mycket som var högst nyttigt av sina dagliga samtal med Mästaren.

155:3.3 (1727.3) Apostlarna fick lära sig att judarna andligen var stillastående och döende, emedan de hade kristalliserat sanningen till en troslära; att sanningen formuleras som en gränslinje för egenrättfärdig exklusivitet i stället för att tjäna som vägvisare för andlig ledning och andligt framåtskridande förlorar sådana läror sin skapande och livgivande styrka och blir till slut endast konserverande och förstenande.

155:3.4 (1727.4) Allt mer lärde de sig av Jesus att betrakta människopersonligheterna enligt dessas möjligheter i tid och evighet. De lärde sig att många själar bäst kan ledas till att älska Gud, den osedde, genom att de först får lära sig att älska sina bröder, som de kan se. I detta sammanhang fick Mästarens uttalande om osjälviskt tjänande av ens medmänniskor en ny betydelse: ”För så vitt ni har

gjort något för någon av dessa minsta mina bröder, det har ni gjort för mig.”

155:3.5 (1727.5) En av de stora lärdomarna från denna vistelse i Caesarea gällde uppkomsten av religiösa traditioner, den allvarliga faran av att låta en känsla av helighet förknippas med icke-heliga ting, högst vanliga idéer eller alldagliga händelser. Från ett av samtalen lärde de sig att sann religion är människans djupt kända trohet mot sina högsta och mest äkta övertygelser.

155:3.6 (1727.6) Jesus varnade sina troende för att om deras religiösa längtan endast var materiell, skulle den ökade kunskapen om naturen, genom ett stegvis undanträngande av tingens förment övernaturliga uppkomst, till slut beröva dem deras tro på Gud. Men om deras tro var andlig, så kunde naturvetenskapernas framsteg aldrig rubba deras tro på eviga realiteter och gudomliga värden.

155:3.7 (1727.7) De lärde sig att när religionen till sitt motiv är helt andlig, så gör den hela livet värdefullare, fyller det med höga syften, förädlar det med överjordiska värden, inspirerar det med storartade motiv, samtidigt som den ständigt tröstar människosjälens med ett sublimt och uppehållande hopp. Sann religion är avsedd att minska påfrestningen i tillvaron; den frigör tro och mod för dagligt liv och osjälviskt tjänande. Tron främjar andlig vitalitet och rättfärdig fruktbarhet.

155:3.8 (1727.8) Jesus lärde upprepade gånger sina apostlar att ingen civilisation länge kan överleva förlusten av det bästa i sin religion. Och han tröttnade aldrig på att påpeka för de tolv den stora faran i att acceptera religiösa symboler och ceremonier i stället för religiös erfarenhet. Hela hans jordiska liv ägnades ständigt åt uppgiften att

tina upp religionens frusna former till det upplysta sonskapets fritt flytande friheter.

4. På väg till Fenicien

155:4.1 (1728.1) På torsdagsmorgonen den 9 juni, efter att Davids budbärare från Betsaida hade kommit med ord om rikets framskridande, lämnade denna grupp om tjugofem sanningslärare Caesarea Filippi för att börja sin färd till den feniciska kusten. De gick runt träsklandet och via Luz till knutpunkten med karavanvägen mellan Magdala och Libanonberget samt därifrån till korsningen med den väg som ledde till Sidon, dit de anlände på fredagseftermiddagen.

155:4.2 (1728.2) Medan de höll lunchpaus i skuggan av en utskjutande klippavsats nära Luz, höll Jesus ett av de mest anmärkningsvärda anföranden som hans apostlar någonsin fick höra under alla sina år i hans sällskap. De hade knappt satt sig ned för att bryta bröd förrän Simon Petrus ställde en fråga till Jesus: ”Mästare, eftersom Fadern i himlen vet allting, och eftersom hans ande är vårt stöd vid etablerandet av himmelriket på jorden, varför flyr vi då undan hotet från våra fiender? Varför vägrar vi att gå ut mot sanningens fiender?” Men innan Jesus hann börja besvara Petrus fråga, avbröt Tomas och frågade: ”Mästare, jag skulle verkligen vilja just veta vad det är som är fel i våra fienders religion i Jerusalem. Vad är den verkliga skillnaden mellan deras religion och vår? Hur kommer det sig att vi har så olika trosföreställningar när vi alla påstår oss tjäna samma Gud?” När Tomas hade slutat sade Jesus: ”Medan jag inte vill

ignorera Petrus fråga, då jag mycket väl vet hur lätt det vore att missförstå mina orsaker till att just vid denna tid undvika en öppen brytning med judarnas styresmän, är det dock till större nytta för er alla om jag väljer att hellre besvara Tomas fråga. Och det skall jag börja göra så snart ni har ätit er lunch.”

5. Föreläsningen om sann religion

155:5.1 (1728.3) Denna minnesvärda föreläsning om religion, sammanfattad och i ny version enligt modernt språkbruk, gav uttryck för följande sanningar:

155:5.2 (1728.4) Även om religionerna i världen har ett dubbelt ursprung — naturligt och uppenbarelsesbaserat — kan man vid varje tid och hos varje folk finna tre skilda former av religiös tillgivenhet. Dessa tre yttringar av det religiösa behovet är:

155:5.3 (1728.5) 1. *Primitiv religion*. Det halvnaturliga och instinktiva behovet att frukta hemlighetsfulla energier och dyrka högre krafter; i huvudsak en religion som rör den fysiska naturen, en rädslans religion.

155:5.4 (1728.6) 2. *Kulturreligion*. De avancerande religiösa uppfattningarna och bruken bland folken som håller på att civiliseras — sinnets religion — den intellektuella teologin baserad på den etablerade religiösa traditionens auktoritet.

155:5.5 (1728.7) 3. *Sann religion — uppenbarelsereligion.*

Uppenbarelsen om övernaturliga värden, en partiell insikt om eviga realiteter, en glimt av godheten och skönheten i den himmelske Faderns infinita karaktär — andens religion så som den framträder i människans erfarenhet.

155:5.6 (1729.1) Mästaren vägrade att förringa de fysiska sinnen och den vidskepliga rädslans religion som utövas av naturmänniskan, även om han beklagade att så mycket av denna primitiva form av dyrkan fanns kvar i de religiösa formerna bland mänsklighetens mer intelligenta raser. Jesus gjorde det klart att den stora skillnaden mellan sinnets religion och andens religion är att den förra upprätthålls av kyrklig auktoritet, medan den senare helt baserar sig på människans erfarenhet.

155:5.7 (1729.2) Sedan fortsatte Mästaren sin föreläsning med att klargöra följande sanningar:

155:5.8 (1729.3) Ända tills folken blir högeligen intelligenta och mycket mer civiliserade fortlever många av de barnsliga och vidskepliga ceremonier, som är så kännetecknande för de utvecklingsmässiga religiösa sederna hos primitiva och efterblivna folk. Tills människosläktet når en nivå av en högre och mer allmän insikt om den andliga erfarenhetens realiteter kommer män och kvinnor i stort antal att personligen föredra de auktoritetsreligioner som endast kräver ett intellektuellt samtycke i motsats till andens religion som innebär sinnets och själens aktiva deltagande i trosäventyret att brottas med de obevekliga realiteterna i människans progressiva erfarenhet.

155:5.9 (1729.4) Att acceptera de traditionella auktoritetsreligionerna innebär den enklaste utvägen för människans behov att tillfredsställa längtan hos sin andliga natur. De stadgade, kristalliserade och etablerade auktoritetsreligionerna erbjuder en färdig tillflyktsort dit människans förvirrade och upprörda själ kan fly när den ansätts av rädsla och plågas av osäkerhet. En sådan religion kräver av sina anhängare, som pris för den tillfredsställelse och försäkran den ger, endast ett passivt och rent intellektuellt medgivande.

155:5.10 (1729.5) Längre kommer det att på jorden finnas sådana skygga, ängsliga och tvekande individer som föredrar att på detta sätt få sin religiösa tröst, även om de, när de sålunda gör gemensam sak med auktoritetsreligionerna, komprometterar personlighetens suveränitet, degraderar den värdighet som självrespekten ger och helt avstår från rätten att ta del i den mest spännande och inspirerande av människans alla möjliga erfarenheter: det personliga sanningssökandet, stimulansen av att möta farorna i anslutning till intellektuella upptäckter, beslutsamheten att utforska den personliga religiösa erfarenhetens realiteter, den enastående tillfredsställelsen av att erfara den personliga triumf som det innebär att faktiskt inse den andliga trons seger över det intellektuella tvivlet, så som den segern ärligt vinnas under det högsta äventyret i hela den mänskliga tillvaron — människan som söker Gud, för sig själv och som sig själv, och finner honom.

155:5.11 (1729.6) Andens religion innebär ansträngning, kamp, konflikt, tro, beslutsamhet, kärlek, lojalitet och framåtskridande. Sinnets religion — auktoritetsteologin — kräver föga eller inga av dessa ansträngningar av de formellt troende. Traditionen är en trygg tillflykt

och en lätt väg för de räddhågade och halvhjärtade själar som instinktivt skyr den andens kamp och den mentala osäkerhet som ansluter sig till de vågade äventyren i form av trosfärder ut på den utforskade sanningens öppna hav i ett sökande efter de andliga realiteternas avlägsna kuster, sådana som dessa kan upptäckas av det progressiva människosinnet och upplevas av den evolverande människosjäl.

155:5.12 (1729.7) Jesus fortsatte: ”I Jerusalem har de religiösa ledarna formulerat de traditionella lärarnas och de tidigare profeternas olika läror till ett etablerat system av intellektuella trosföreställningar, till en auktoritetsreligion. Alla sådana religioner vädjar främst till sinnet. Vi är nu på väg mot en dödlig konflikt med en sådan religion, då vi inom kort djärvt börjar förkunna en ny religion — en religion som inte är en religion i ordets nuvarande betydelse, en religion som främst vädjar till min Faders gudomliga ande som bor i människans sinne, en religion som får sin auktoritet av de frukter som blir följden av dess accepterande, frukter som så säkerligen framträder i den personliga erfarenheten hos alla som verkligen och ärligt börjar tro på den högre andliga gemenskapens sanningar.”

155:5.13 (1730.1) Jesus pekade på var och en av de tjugofyra, tilltalade dem vid namn och sade: ”Och vem av er skulle nu föredra att välja den lätta vägen av anpassning till en etablerad och förstenad religion, som försvaras av fariséerna i Jerusalem, hellre än att utstå de svårigheter och förföljelser som är förknippade med uppdraget att för människorna förkunna en bättre väg till frälsning, samtidigt som ni upplever tillfredsställelsen av att för er själva upptäcka härligheterna i de realiteter som en levande och personlig erfarenhet av himmelrikes

eviga sanningar och ojämförliga storhet innebär? Är ni räddhågade, veka och bekväma av er? Är ni rädda för att lägga er framtid i händerna på sanningens Gud, vars söner ni är? Är ni klenetrogna gentemot Fadern, vars barn ni är? Vill ni gå tillbaka till den traditionella auktoritetsreligionens lätta väg av säkerhet och intellektuell stadga, eller vill ni rusta er för att tillsammans med mig gå in i en osäker och stormig framtid och förkunna de nya sanningarna i andens religion, himmelriket i människornas hjärtan?”

155:5.14 (1730.2) Alla hans tjugofyra åhörare reste sig för att ange sin samfällda och trofasta reaktion på denna vädjan — det var en av de få gånger då Jesus vädjade emotionellt till dem — men han lyfte sin hand och hejdade dem med orden: ”Gå nu alla avsides för er själva, var och en ensam med Fadern, och sök där ut det icke-känslomässiga svaret på min fråga, och när ni har funnit en sådan sann och ärlig själsattityd, meddela då fritt och djärvt det svaret åt min Fader och er Fader, vars oändliga liv av kärlek är själva andan i den religion som vi förkunnar.”

155:5.15 (1730.3) Evangelisterna och apostlarna gick en kort stund avsides för sig själva. Deras ande var upplyft, deras sinne inspirerat och deras känslor mäktigt rörda av vad Jesus hade sagt. Men när Andreas kallade dem samman sade Mästaren endast: ”Låt oss fortsätta färden. Vi beger oss till Fenicien för att vistas där en tid, och ni borde alla be Fadern att han måtte omvandla era sinnes- och kroppskänslor till de högre sinneslojaliteterna och de mer tillfredsställande andeerfarenheterna.”

155:5.16 (1730.4) De tjugofyra var tystlåtna, där de färdades fram längs vägen, men så småningom började de tala med varandra, och vid tre-

tiden den eftermiddagen kunde de inte gå längre; de stannade upp och Petrus gick fram till Jesus och sade: ”Mästare, du har talat livets och sanningens ord till oss. Vi vill gärna höra mer; vi ber dig tala mer om dessa saker till oss.”

6. Den andra föreläsningen om religion

155:6.1 (1730.5) Medan de vilade sig i skuggan av en bergskulle, fortsatte Jesus att undervisa dem om andens religion och sade i huvudsak följande:

155:6.2 (1730.6) Ni har lämnat de landsmän som har valt att nöja sig med en sinnets religion, som fordrar trygghet och föredrar konformitet. Ni har valt att byta ut era känslor av auktoritativ visshet mot de försäkranden som den äventyrliga och progressiva trons ande skänker. Ni har vågat protestera mot den institutionella religionens tyngande trældom och avvisa auktoriteten hos de upptecknade traditioner som nu anses vara Guds ord. Vår Fader talade visserligen genom Mose, Elia, Jesaja, Amos och Hosea, men han upphörde inte att utdela sanningens ord till världen när dessa forna tiders profeter tystnade. Min Fader gör ingen skillnad mellan folk och generationer så att sanningens ord skulle förunnas en viss tidsålder och undanhållas en annan. Gör inte blundern att kalla det alltigenom mänskliga för gudomligt, och underlåt inte att urskilja de sanningens ord som inte kommer genom de traditionella oraklen av förment inspiration.

155:6.3 (1731.1) Jag har anmodat er att födas på nytt, att födas av anden. Jag har kallat er ut från auktoritetens mörker och traditionens dvala till det överjordiska ljuset från insikten om möjligheten att ni för er själva kan göra den största tänkbara upptäckt som människosjälén kan göra — den överjordiska upplevelsen att finna Gud för er själva, i er själva och av er själva, och att göra allt detta som ett faktum i er egen personliga erfarenhet. Och så får ni gå från död till liv, från traditionens auktoritet till upplevelsen att känna Gud. Så går ni från mörker till ljus, från en nedärvd släktesbunden tro till en personlig tro som har nåtts genom faktisk erfarenhet; och därmed avancerar ni från en sinnets teologi, som ni har fått av era förfäder, till en sann andens religion som byggs upp i era själar som en evig tillhörighet.

155:6.4 (1731.2) Er religion skall förändras från enbart en intellektuell tro på en traditionsbunden auktoritet till en faktisk upplevelse av den levande tro som kan fatta Guds realitet och allt som är förknippat med Faderns gudomliga ande. Sinnets religion binder er hopplöst vid det förgångna. Andens religion består i en gradvis framåtskridande uppenbarelse, och den kallar er ständigt mot högre och heligare mål av andliga ideal och eviga realiteter.

155:6.5 (1731.3) Även om auktoritetsreligionen för stunden kan ge en känsla av etablerad trygghet, betalar ni som pris för en sådan flyktig tillfredsställelse förlusten av er andliga frihet och religiösa obundenhet. Min Fader fordrar inte som pris för ert inträde i himmelriket att ni tvingar er att ansluta er till en tro på sådant som är andligen motbjudande, oheligt och osannfärdigt. Det fordras inte att ni våldför er på er egen känsla för barmhärtighet, rättvisa och sanning

genom att underkasta er ett urväxt system av religiösa former och ceremonier. Andens religion lämnar er för evigt fria att följa sanningen vart andens ledning än må föra er. Och vem vet — kanske denna ande kan ha något att delge denna generation, något som andra generationer har vägrat att höra?

155:6.6 (1731.4) Fy skam på de falska religionslärare som vill släpa hungriga själar tillbaka till det dunkla och avlägsna förflutna och lämna dem där! På det sättet blir dessa olyckliga människor dömda till att bli skrämnda av varje ny upptäckt, medan varje nytt uppenbarande av sanningen bringar dem ur fattningen. Profeten som sade, ”den, vars sinne vilar i Gud, äger fullständig frid”, hade inte enbart en intellektuell tro på den auktoritativa teologin. Denna sanningskännande människa hade upptäckt Gud; han inte bara talade om Gud.

155:6.7 (1731.5) Jag uppmanar er att sluta med er vana att alltid citera forna tiders profeter och prisa Israels hjältar, och att i stället sträva efter att bli den Högstes levande profeter och andliga hjältar i det kommande riket. Att hedra de gudsmedvetna ledarna från det förgångna må förvisso vara på sin plats, men då ni så gör, varför skulle ni behöva offra den högsta erfarenheten i människans tillvaro: att finna Gud för er själva och känna honom i era egna själar?

155:6.8 (1732.1) Varje människosläkte har sin egen mentala syn på människans existens. Därför måste sinnets religion alltid återspegla dessa olika släktesbundna synvinklar. Auktoritetsreligionerna kan aldrig komma till ett enande. Enighet människor emellan och de dödligas broderskap kan uppnås endast genom andens religion som en övergripande besittning. De olika folkens sinnen må vara olika,

men hela mänskligheten innebos av samma gudomliga och eviga ande. Hoppet om människornas broderskap kan inte förverkligas förrän de olika auktoritativa sinnesreligionerna genomträngs och överskuggas av den förenande och förädlade andens religion — den personliga andliga upplevelsens religion.

155:6.9 (1732.2) Auktoritetsreligionerna kan endast splittra människorna och ställa dem i samvetsenlig stridsordning mot varandra. Andens religion kommer att i tilltagande grad närma människorna till varandra och göra att de blir förstående och empatiska gentemot varandra. Auktoritetsreligionerna fordrar av människorna trons likformighet, men detta är omöjligt att förverkliga i dagens världssituation. Andens religion kräver bara enhetlig erfarenhet — ensartad målsättning — och tillåter helt olikheter i tro. Andens religion kräver bara likadan insikt, inte likadan synvinkel eller åskådning. Andens religion kräver inte likformighet när det gäller intellektuella synpunkter, bara enhet i andekänslan. Auktoritetsreligionerna kristalliserar till livlösa trosläror. Andens religion växer till den ökande glädjen och friheten i förädlade gärningar av kärleksfull tjänst och barmhärtig omvårdnad.

155:6.10 (1732.3) Men se upp, så att inte någon av er ser med förakt på Abrahams barn för att de har hamnat in i den traditionsbundna ofruktsamhetens onda dagar. Våra förfäder ägnade sig åt att ihärdigt och passionerat söka efter Gud, och de fann honom så som inget annat helt människosläkte någonsin har känt honom sedan Adams dagar, och han visste mycket om detta då han själv var en Guds Son. Min Fader har observerat Israels långa och outtröttliga kamp, som har pågått ända sedan Moses tid, för att finna Gud och lära känna Gud.

Under många trötta generationers tid har judarna fortsatt att knoga, svettas, stöna, arbeta och uthärda lidandena och erfara bedrövelserna hos ett missförstått och föraktat folk, allt för att de skulle komma litet närmare upptäckten av sanningen om Gud. Och trots Israels alla misslyckanden och vacklanden uppenbarade våra fäder från Mose fram till Amos och Hoseas tid, mer och mer och i allt högre grad för hela världen, en klarare och mer sanningsenlig bild av den evige Guden. Sålunda banades vägen för det ännu större uppenbarandet av Fadern vilket ni har kallats till att delta i.

155:6.11 (1732.4) Glöm aldrig att det finns bara ett äventyr som är mer tillfredsställande och spännande än försöket att upptäcka den levande Gudens vilja, och det är den enastående upplevelsen att ärligt söka göra den gudomliga viljan. Och kom ihåg att man kan göra Guds vilja i vilken jordisk sysselsättning som helst. Det är inte så att vissa kall är heliga och andra världsliga. Allting är heligt i de människors liv som är ledda av anden, dvs. underordnade sanningen, förädlade av kärlek, dominerade av barmhärtighet och behärskade av rättrådighet och rättvisa. Anden som min Fader och jag skall sända in i världen är inte bara Sanningens Ande utan också den idealistiska skönhetens ande.

155:6.12 (1732.5) Ni måste sluta att söka efter Guds ord enbart på de gamla skrifternas sidor av teologisk auktoritet. De som är födda av Guds ande kommer härfter att urskilja Guds ord oberoende av vari det tycks ha sitt ursprung. Gudomlig sanning får inte nedvärderas fastän den kanal genom vilken den ges är uppenbart mänsklig. Många av era bröder har ett sinne som accepterar teorin om Gud, fastän de andligen inte förmår fatta Guds närvaro. Och just det är orsaken till varför jag så ofta har lärt er att man bäst kan fatta himmelriket genom

att tillägna sig den andliga inställningen hos ett uppriktigt barn. Det är inte ett barns mentala omogenhet som jag rekommenderar er utan snarare den *andliga enkelheten* hos ett sådant lättroende och tillitsfullt barn. Det är inte så viktigt att ni vet om Gud som ett faktum som att ni i allt högre grad växer till i förmågan att *känna Guds närvaro*.

155:6.13 (1733.1) När ni en gång börjar finna Gud i era egna själar kommer ni snart att upptäcka honom i andra människors själar och till slut i alla varelser och skapelser i ett mäktigt universum. Men vilken möjlighet har Fadern att framträda som en Gud av suprema lojaliteter och gudomliga ideal i de människors själar som ägnar endast litet eller ingen tid alls till eftersinnande kontemplation angående sådana eviga realiteter? Fastän sinnet inte är sätet för den andliga naturen, är det däremot förvisso porten därtill.

155:6.14 (1733.2) Men begå inte misstaget att försöka bevisa för andra människor att ni har funnit Gud. Ni kan inte medvetet visa upp sådana giltiga bevis, ehuru det finns två positiva och kraftiga tecken på att ni är gudsmedvetna, nämligen:

155:6.15 (1733.3) 1. Guds andes frukter framkommer i ert dagliga rutinmässiga liv.

155:6.16 (1733.4) 2. Det faktum att hela er livsplan utgör positivt bevis på att ni utan förbehåll har riskerat allt ni har och är på äventyret att överleva döden för att ägna er åt hoppet att finna evighetens Gud, vars närvaro ni har fått en försmak av här i tiden.

155:6.17 (1733.5) Men misstag er inte, min Fader reagerar alltid på till och med den svagaste trosåtan. Han beaktar den primitiva människans fysiska och vidskepliga känslor. Och vad beträffar de ärliga men räddhågade själar vilkas tro är så svag att den resulterar i

föga mer än en intellektuell anpassning till en passiv attityd av samtycke med en auktoritetsreligion, är Fadern alltid beredd att ära och omhulda även alla sådana svaga försök att nå honom. Men ni som har kallats ut ur mörkret in i ljuset förväntas tro med hela hjärtat. Er tro skall dominera kroppens, sinnets och andens kombinerade attityder.

155:6.18 (1733.6) Ni är mina apostlar, och för er skall religionen inte bli ett teologiskt skydd dit ni kan fly då ni inte vågar möta de svåra realiteterna i andligt framåtskridande och idealistiska äventyr. Snarare skall er religion bli den verkliga erfarenhetens faktum som vittnar om att Gud har funnit er, förskönat, förädlat och förandligat er, och att ni har slutit er till det eviga äventyret att finna den Gud som sålunda har funnit er och gjort er till sina söner.

155:6.19 (1733.7) Och när Jesus hade slutat tala vinkade han till sig Andreas, pekade västerut mot Fenicien och sade: ”Låt oss ge oss i väg.”

Urantiaboken

<< [Kapitel 155](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 157](#) >>

Kapitel 156

Vistelsen i Tyros och Sidon

156:0.1 (1734.1) PÅ FREDAGSEFTERMIDDAGEN den 10 juni anlände Jesus och hans medarbetare till trakten av Sidon, där de tog in hos en förmögen kvinna som hade varit patient på fältsjukhuset i Betsaida vid den tid då Jesu popularitet var som störst bland folket. Evangelisterna och apostlarna härbärgerades hos hennes vänner nära intill och de vilade över sabbatsdagen i dessa vederkvickande omgivningar. De tillbringade närmare två och en halv veckor i Sidon och dess närhet innan de gjorde sig redo för att besöka kuststäderna norröver.

156:0.2 (1734.2) Denna sabbatsdag i juni var allting mycket tyst och stilla. Evangelisterna och apostlarna var helt försjunkna i sina tankar över de föreläsningar om religion som Mästaren hade hållit under

deras färd till Sidon. De kunde alla uppskatta något av vad han hade sagt dem, men ingen fattade helt vikten av hans undervisning.

1. Den syriska kvinnan

156:1.1 (1734.3) Nära Karuskas hem, där Mästaren logerade, bodde en syrisk kvinna som hade hört mycket om Jesus som en stor helbrägdagörare och lärare, och denna sabbatseftermiddag kom hon över med sin lilla dotter. Detta barn, som var cirka tolv år, led av allvarliga nervösa störningar som kom till uttryck i kramper och andra plågsamma yttringar.

156:1.2 (1734.4) Jesus hade ålagt sina medarbetare att inte berätta för någon att han vistades i Karuskas hem och förklarat att han ville vila. Medan de hade åttlytt Mästarens instruktioner, hade däremot Karuskas tjänare gått över till denna syriska kvinnas, Noranas, hus för att meddela henne att Jesus logerade hos hennes husmor och uppmanat den bekymrade modern att komma över med sin lidande dotter för att få henne botad. Modern trodde naturligtvis att hennes barn var besatt av en demon, en oren ande.

156:1.3 (1734.5) När Norana anlände med sin dotter förklarade tvillingarna Alfaios genom en tolk att Mästaren vilade och inte kunde störas. Norana svarade då att hon och barnet tänkte stanna precis där tills Mästaren hade vilat färdigt. Petrus försökte också resonera med henne och övertala henne att gå hem. Han förklarade att Jesus var trött av så mycket undervisande och botande, och att Jesus hade kommit till Fenicien för en tid av stillhet och vila. Men det var

fåfängt; Norana gav sig inte iväg. På Petrus vädjanden svarade hon endast: ”Jag går ingenstans innan jag har träffat er Mästare. Jag vet att han kan driva ut demonen från mitt barn, och jag ger mig inte av förrän helbrägdagöraren har sett på min dotter.”

156:1.4 (1734.6) Sedan försökte Tomas få kvinnan att avlägsna sig, men också han misslyckades. Till honom sade hon: ”Det är min trosövertygelse att er Mästare kan driva ut den demon som plågar mitt barn. Jag har hört om hans mäktiga gärningar i Galiléen, och jag tror på honom. Vad har hänt med er, hans lärjungar, då ni vill sända bort dem som kommer för att söka hjälp av er Mästare?” När hon hade sagt detta drog sig Tomas tillbaka.

156:1.5 (1735.1) Sedan kom Simon Seloten fram för att förebrå Norana. Simon sade: ”Kvinna, du är en grekisktalande hedning. Du har inte rätt att vänta dig att Mästaren skulle ta det bröd som är avsett för det gynnade husets barn och kasta det åt hundarna.” Men Norana vägrade att ta illa upp av Simons utfall. Hon svarade endast: ”Ja, lärare, jag förstår dina ord. I judarnas ögon är jag endast en hund, men vad er Mästare angår, så är jag en troende hund. Jag är fast besluten att han skall se min dotter, ty jag är övertygad om att om han bara ser på henne så blir hon botad. Och inte ens du, min gode man, skulle väl understå dig att beröva hundarna förmånen att erhålla smulorna som råkar falla från barnens bord.”

156:1.6 (1735.2) Just då fick den lilla flickan ett våldsamt krampanfall inför dem alla, och modern utropade: ”Så, nu kan ni se att mitt barn är besatt av en ond ande. Även om vårt behov inte gör intryck på er, så skulle det vädja till er Mästare, som jag har fått höra älskar alla människor och till och med vågar bota hedningar, när de tror. Ni är

inte värda att vara hans lärjungar. Jag tänker inte gå innan mitt barn har blivit botat.”

156:1.7 (1735.3) Jesus, som genom ett öppet fönster hade hört hela denna diskussion, kom nu till deras stora överraskning ut och sade: ”O kvinna, stor är din tro, så stor att jag inte kan undanhålla dig det som du önskar; gå din väg i frid. Din dotter har redan blivit botad.” Och från den stunden var den lilla flickan frisk. När Norana och barnet tog farväl bad Jesus dem alla att inte berätta för någon om denna händelse. Och medan hans medarbetare iakttog hans anmodan, upphörde modern och barnet däremot inte att överallt på den omgivande landsbygden och även i Sidon sprida nyheten om hur flickan hade blivit botad, och därför fann Jesus det tillrådligt att inom några dagar flytta till ett annat logi.

156:1.8 (1735.4) Nästa dag när Jesus undervisade sina apostlar kommenterade han botandet av den syriska kvinnans dotter och sade: ”Och så har det varit hela tiden; ni ser själva hur icke-judarna kan uppbåda en frälsande tro på förkunnelsen om himmelrikets evangelium. Sannerligen, sannerligen säger jag er att Faderns rike skall erövrats av icke-judarna om Abrahams barn inte är sinnade att visa tillräckligt stor tro för att inträda däri.”

2. Förkunnelse i Sidon

156:2.1 (1735.5) När Jesus och hans medarbetare kom in till Sidon gick de över en bro, den första bro som många av dem någonsin hade sett. När de vandrade över bron sade Jesus bland annat: ”Denna värld är

som en bro; man kan gå över den, men man skall inte tänka sig att bygga sig en bostad på den.”

156:2.2 (1735.6) När de tjugofyra började sitt arbete i Sidon tog Jesus in i ett hem just norr om staden, i det hus som tillhörde Justa och hennes mor Bernice. Jesus undervisade varje morgon de tjugofyra i Justas hem, och de gick ut i Sidon för att undervisa och predika under eftermiddagarna och kvällarna.

156:2.3 (1735.7) Apostlarna och evangelisterna blev mycket uppmuntrade av det sätt på vilket icke-judarna i Sidon tog emot deras budskap. Under deras korta besök kom många nya med i riket. Denna period av omkring sex veckor i Fenicien var en mycket fruktbar tid i arbetet med att vinna själar, men de senare judiska författarna till evangelierna var benägna att endast i förbigående notera det varma mottagande som Jesu förkunnelse fick hos dessa icke-judar just vid den tid då ett så stort antal av hans eget folk var fientligt stämda mot honom.

156:2.4 (1736.1) På många sätt uppskattade dessa icke-judiska troende Jesu förkunnelse mer fullständigt än judarna. Många av dessa grekisktalande syriska fenicier lärde sig inte endast att Jesus var lik Gud, utan även att Gud var lik Jesus. Dessa så kallade hedningar uppnådde en god förståelse för Mästarens undervisning om enhetligheten i denna världs och hela universums lagar. De fattade läran om att Gud är utan anseende till person, ras eller nation, att det inte finns någon favorisering hos den Universelle Fadern, att universum är alltigenom och alltid lagbundet och osvikligt tillförlitligt. Dessa icke-judar var inte rädda för Jesus; de vågade

acceptera hans budskap. Under alla tider har människorna inte varit oförmögna att förstå Jesus; de har varit rädda för det.

156:2.5 (1736.2) Jesus gjorde klart för de tjugofyra att han inte hade flytt från Galiléen för att han saknade mod att möta sina fiender. De förstod att han ännu inte var redo för en öppen konflikt med den etablerade religionen och att han inte eftersträvade att bli martyr. Det var under en av dessa sammankomster i Justas hem som Mästaren för första gången sade till sina lärjungar att ”även om himmel och jord skall förgås, skall mina ord av sanning aldrig förgås.”

156:2.6 (1736.3) Temat för Jesu undervisning under vistelsen i Sidon var andligt framåtskridande. Han sade till dem att de inte kunde stå stilla; de måste gå framåt i rättfärdighet eller gå bakåt till ondska och synd. Han uppmanade dem att ”glömma det som hör till det förflutna medan ni tränger framåt för att tillgodogöra er rikets större realiteter.” Han manade dem att inte nöja sig med sin barndom i evangeliet, utan att sträva efter att bli fullvuxna i det gudomliga sonskapet i andens gemenskap och i de troendes samhörighet.

156:2.7 (1736.4) Jesus sade: ”Mina lärjungar måste inte endast sluta göra det som är ont, utan också lära sig att göra det som är gott. Ni måste inte endast renas från all medveten synd, utan även vägra att hysa känslor av skuld. Om ni bekänner era synder är de förlåtna; därför måste ni se till att ingenting tynger ert samvete.”

156:2.8 (1736.5) Jesus uppskattade mycket det fina sinne för humor som dessa icke-judar hade. Det var Noranas, den syriska kvinnans, sinne för humor tillika med hennes stora och uthålliga tro som rörde Mästarens hjärta och vädjade till hans barmhärtighet. Jesus beklagade

mycket att hans folk — judarna — i så hög grad saknade humor. Han sade en gång till Tomas: ”Mitt folk tar sig själva allt för mycket på allvar; de är så gott som utan förståelse för humor. Fariséernas betungande religion kunde aldrig ha uppkommit bland ett folk med sinne för humor. De är inte heller konsekventa; de silar mygg och sväljer kameler.”

3. Färden upp längs kusten

156:3.1 (1736.6) Tisdagen den 28 juni lämnade Mästaren och hans medarbetare Sidon och vandrade upp längs kusten till Porfyreon och Heldua. De togs väl emot av icke-judarna, och riket fick många nya medborgare under denna vecka av undervisning och predikande. Apostlarna predikade i Porfyreon och evangelisterna undervisade i Heldua. Medan de tjugofyra på detta sätt var engagerade i sitt arbete lämnade Jesus dem i tre eller fyra dagar och besökte kuststaden Beirut, där han hälsade på en syrier som hette Malach, som var troende och som hade varit i Betsaida året innan.

156:3.2 (1737.1) Onsdagen den 6 juli återvände de alla till Sidon och stannade i Justas hem till söndagsmorgonen, då de gav sig iväg mot Tyros. De vandrade söderut längs kusten via Sarepta och kom till Tyros måndagen den 11 juli. Vid denna tid höll apostlarna och evangelisterna på att bli vana vid att arbeta bland dessa så kallade hedningar, vilka i verkligheten främst härstammade från de tidigare kananeiska stammarna av ännu äldre semitiskt ursprung. Alla dessa folk talade grekiska. Det var en stor överraskning för apostlarna och

evangelisterna att observera hur ivriga dessa icke-judar var att höra evangeliet och att se hur redo många av dem var att tro.

4. I Tyros

156:4.1 (1737.2) Från den 11 till den 24 juli undervisade de i Tyros. Varje apostel tog med sig en av evangelisterna, och sålunda undervisade och predikade de parvis i alla delar av Tyros och dess omgivningar. Den mångspråkiga befolkningen i denna livliga hamnstad hörde dem gärna, och många döptes till rikets yttre gemenskap. Jesus hade sin operationsbas i hemmet hos en jude som hette Josef, en troende som bodde fem till sex kilometer söder om Tyros, inte långt från Hiram's grav; Hiram var stadsstaten Tyros kung under Davids och Salomons tid.

156:4.2 (1737.3) Under denna tvåveckorsperiod gick apostlarna och evangelisterna dagligen in till Tyros längs Alexanders vågbrytare för att hålla små möten, och varje kväll återvände de flesta av dem till lägret vid Josefs hus söder om staden. Varje dag kom troende ut från staden för att samtala med Jesus på hans viloställe. Mästaren talade endast en gång i Tyros, på eftermiddagen den 20 juli, då han undervisade de troende om Faderns kärlek till hela mänskligheten och om Sonens mission att uppenbara Fadern för alla människosläkten. Det fanns ett så stort intresse för rikets evangelium bland dessa icke-judar, att dörrarna till Melkarts tempel vid detta tillfälle öppnades för honom, och det är intressant att notera att en kristen kyrka under senare år byggdes just på den plats där detta forntida tempel stod.

156:4.3 (1737.4) Många av ledarna för purpurframställningen i Tyros hörde till dem som trodde på riket. Detta färgämne hade gjort Tyros och Sidon berömda över hela världen och i hög grad bidragit till deras världsomfattande handel och till den rikedom som därav följde. När tillgången på dessa sjödjur, vilka var källan till detta färgämne, kort därefter började minska gav sig dessa färgtillverkare ut för att söka efter nya ställen där de kunde hitta dessa havssnäckor. När de sålunda utvandrade till jordens alla hörn förde de med sig budskapet om Guds faderskap och människornas broderskap — rikets evangelium.

5. Jesus undervisar i Tyros

156:5.1 (1737.5) När Jesus denna onsdagseftermiddag höll sitt anförande berättade han först för sina anhängare historien om den vita liljan som lyfter sitt rena och snövita huvud högt upp i solskenet samtidigt som den har sina rötter i gyttjan och dyngan i det mörka jordlagret nedanför. ”Likaledes”, sade han, ”kan den dödliga människan, fastän hon har rötterna till sitt ursprung och sin varelse i människonaturens djuriska jordlager, genom tro lyfta sin andliga natur upp i den himmelska sanningens solsken och faktiskt bära andens ädla frukter.”

156:5.2 (1738.1) Det var under denna samma predikan som Jesus för första och enda gången använde en liknelse som hade att göra med hans eget yrke — timmermannens. Under sin uppmaning att ”lägga en stadig grund för utvecklingen av en ädel karaktär av andliga gåvor”, sade han: ”För att bära andens frukter måste ni födas av

anden. Ni måste undervisas av anden och ledas av anden om ni vill leva ett andefyllt liv bland era medmänniskor. Men gör inte samma misstag som den enfaldige timmerman som slösar värdefull tid på att bila, mäta och jämna sitt maskättna och inuti ruttna timmer och sedan, efter att ha lagt ned all sin möda på denna murkna bjälke, måste kassera den som oduglig till att bli del av grunden i den byggnad som han vill uppföra så att den motstår tidens och stormens angrepp. Må var och en förvissa sig om att karaktärens intellektuella och moraliska grundvalar är sådana att de ger tillräckligt med stöd för överbyggnaden i form av den vidgande och förädlande andliga naturen, som sedan skall omvandla sinnet och därefter tillsammans med detta nyskapade sinne skall åstadkomma utvecklandet av en själ med en odödlig bestämmelse. Er andliga natur — den gemensamt skapade själen — är en levande tillväxt, men individens sinne och moral är den jordmån varifrån dessa högre manifestationer av mänsklig utveckling och gudomlig bestämmelse måste spira upp. Jordmånen för den evolverande själen är mänsklig och materiell, men ödesbestämmelsen för denna sinnets och andens gemensamma skapelse är andlig och gudomlig.”

156:5.3 (1738.2) På kvällen samma dag ställde Natanael en fråga till Jesus: ”Varför ber vi att Gud inte skall inleda oss i frestelse, när vi från din uppenbarelse om Fadern mycket väl vet att han aldrig gör något sådant?” Jesus svarade Natanael:

156:5.4 (1738.3) ”Det är inte märkligt att du ställer sådana frågor med tanke på att du börjar känna Fadern så som jag känner honom och inte så som de tidiga hebreiska profeterna så dunkelt såg honom. Du känner till hur våra förfäder var benägna att se Gud i nästan allt som

hände. De sökte se Guds hand i alla naturliga företeelser och i varje ovanlig händelse som människan upplevde. De förknippade Gud med både gott och ont. De trodde att han bevekade Moses hjärta och förhärdade faraos hjärta. När människan hade ett starkt behov av att göra något, gott eller ont, hade hon för vana att förklara dessa ovanliga känslöstämningar med att säga: 'Herren talade till mig och sade: gör så och så, eller gå hit eller dit.' Eftersom människorna så ofta och så häftigt råkade i frestelse, blev det följaktligen en vana hos våra förfäder att tro att Gud ledde dem dit för att pröva, straffa eller stärka dem. Men du vet sannerligen bättre. Du vet att människorna alltför ofta inleds i frestelse drivna av sin egen själviskhet och sporrade av sin djuriska natur. När du på detta sätt frestas uppmanar jag dig att, samtidigt som du ärligt och uppriktigt erkänner frestelsen för just vad den är, intelligent omdirigera andens, sinnets och kroppens energier, som söker sig utlopp, in i högre kanaler och mot mer idealistiska mål. På detta sätt kan du omvandla dina frestelser till människans högsta former av upplyftande verksamhet, samtidigt som du nästan helt undviker dessa härjande och försvagande konflikter mellan den djuriska och den andliga naturen.

156:5.5 (1738.4) ”Men låt mig varna er för dåraktigheten i företaget att övervinna frestelsen genom att enbart med den mänskliga viljekraften försöka ersätta ett begär med ett annat och förment högrestående begär. För att verkligen övervinna frestelserna från den smärre och lägrestående naturen måste ni komma till ett läge av andligt övertag, där ni verkligen och definitivt har utvecklat ett intresse för och kärlek till de högre och mer idealistiska former av beteende som ert sinne vill sätta i stället för dessa lägre och mindre idealistiska

beteendemönster vilka ni uppfattar som frestelser. På detta sätt befrias ni genom andlig omvandling i stället för att allt mer tyngas av ett förrädiskt undertryckande av mänskliga begär. Det gamla och mindervärda glöms bort i kärleken till det nya och värdefullare. Det vackra segrar alltid över det fula i hjärtat på alla som är upplysta av kärlek till sanningen. Det finns en väldig kraft i den utdrivande energi som en ny andlig tillgivenhet för med sig. Och igen säger jag till er: låt inte det onda vinna över er, utan besegra det onda med det goda.”

156:5.6 (1739.1) Långt in på natten fortsatte apostlarna och evangelisterna att ställa frågor, och från de många svaren vill vi presentera följande tankar, omformulerade enligt modernt språkbruk:

156:5.7 (1739.2) Stark ärelystnad, intelligent omdöme och mogen visdom är väsentliga för materiell framgång. Ledarskap är beroende av naturlig förmåga, omdöme, viljestyrka och beslutsamhet. Den andliga bestämmelsen är beroende av tro, kärlek och hängivelse för sanningen — hunger och törst efter rättfärdighet — en helhjärtad önskan att finna Gud och att vara honom lik.

156:5.8 (1739.3) Låt er inte nedslås av upptäckten att ni är människor. Människonaturen må tendera till det onda, men den är inte medfött syndig. Bli inte modfällna av att ni inte kan glömma en del av era beklagansvärda erfarenheter. De misstag som ni inte lyckas glömma i tiden skall glömmas i evigheten. Lätta er själs bördor genom att snabbt lägga er till med en långsiktig syn på er bestämmelse, en utvidgning av er levnadsbana i universum.

156:5.9 (1739.4) Begå inte misstaget att uppskatta själens värde enligt sinnets ofullständigheter eller kroppens begär. Döm inte själen och bedöm inte heller dess bestämmelse på basis av en enda olycklig

händelse i människans liv. Er andliga bestämmelse betingas endast av er andliga längtan och era andliga motiv.

156:5.10 (1739.5) Religion är en uteslutande andlig erfarenhet i en gudsmedveten människas evolverande odödliga själ, men moralisk styrka och andlig energi är mäktiga krafter som kan utnyttjas för att handskas med svåra sociala situationer och för att lösa invecklade ekonomiska problem. Dessa moraliska och andliga gåvor gör människolivets alla nivåer rikare och mer meningsfulla.

156:5.11 (1739.6) Ni får räkna med att leva ett inskränkt och torftigt liv om ni lär er att älska endast dem som älskar er. Den mänskliga kärleken må förvisso vara ömsesidig, men den gudomliga kärleken är utåtriktad i all sin strävan efter uppfyllelse. Ju mindre kärlek det finns i en skapad varelses natur desto större är behovet av kärlek, och desto mer söker den gudomliga kärleken fylla detta behov. Kärleken är aldrig egennyttig, och man kan inte utge den till sig själv. Den gudomliga kärleken kan inte inneslutas i en själv; den måste utges osjälviskt.

156:5.12 (1739.7) De som tror på riket borde ha en obetingad tillit till, av hela sin själ tro på, att rättfärdigheten säkert segrar. Rikets uppbyggare får inte tvivla på att evangeliet om den eviga frälsningen är sant. De troende måste allt mer lära sig att stiga åt sidan från livets jäkt — fly den materiella tillvarons oro — medan de vederkvicker själen, inspirerar sinnet och förnyar anden genom andäktig trosgemenskap.

156:5.13 (1739.8) Gudsmedvetna individer blir inte modfällda av motgångar eller nedslagna av besvikelser. De troende är immuna mot depression som följd av rent materiella omvälvningar. De som lever i

anden störs inte av den materiella världens händelser. De som är kandidater för evigt liv tillämpar en stärkande och uppbyggande metod för att möta alla jordelivets skiften och trakasserier. För varje dag som en sant troende lever, finner hon det *lättare* att göra vad rätt och riktigt är.

156:5.14 (1740.1) Att leva andligt ökar avsevärt den sanna självrespekten. Men självrespekt är inte självbeundran. Självrespekten är alltid samordnad med kärleken till och omsorgen om ens medmänniskor. Man kan inte respektera sig själv mer än man älskar sin nästa; det ena mäter kapaciteten hos det andra.

156:5.15 (1740.2) Med tiden blir varje sant troende skickligare i att locka sina medmänniskor till att älska den eviga sanningen. Är du idag rådigare än igår att visa godheten för mänskligheten? Är du detta år bättre på att rekommendera rättfärdighet än du var förra året? Blir du allt mer artistisk i ditt sätt att leda hungriga själar till det andliga riket?

156:5.16 (1740.3) Är dina ideal tillräckligt höga för att säkra din eviga frälsning, samtidigt som dina idéer är så praktiska att de gör dig till en nyttig medborgare som kan verka på jorden tillsammans med dina dödliga medmänniskor? I anden har ni ert medborgarskap i himlen. I er köttsliga gestalt är ni fortfarande medborgare i de jordiska rikena. Giv åt kejsarna det som är materiellt, och åt Gud det som är andligt.

156:5.17 (1740.4) Måttet på din evolverande själs andliga kapacitet är din tro på sanningen och din kärlek till människan, men måttet på din mänskliga karaktärsstyrka är din förmåga att låta bli att hysa agg och din kapacitet att stå emot grubbel inför djup sorg. Nederlaget är den sanningsenliga spegel i vilken du ärligt kan se ditt verkliga jag.

156:5.18 (1740.5) När ni blir äldre till åren och mer erfarna i rikets angelägenheter, blir ni då mer taktfulla i att handskas med besvärliga dödliga och mer toleranta i att komma till rätta med envisa medarbetare? Taktfullheten är stödjepunkten för den sociala hävstångsverkan, och tolerans är kännetecknet för en stor själ. Om ni har dessa sällsynta och förtjusande gåvor blir ni med tiden mer alerta och skickliga i era värdiga strävanden att undvika alla onödiga sociala missförstånd. Sådana visa själar kan undvika mycket av de besvärligheter som säkerligen kommer dem till del som lider av bristande emotionell anpassning, de som vägrar att växa upp och de som vägrar att åldras med värdighet.

156:5.19 (1740.6) Undvik oärlighet och ojusthet i alla era strävanden att predika sanning och förkunna evangelium. Sök inget oförtjänt erkännande och längta inte efter oförtjänt medkänsla. Tag villigt emot kärlek både från gudomliga och mänskliga källor, oberoende av era förtjänster, och återgälda villigt kärleken. Men i allt annat som gäller ära och upphöjelse, sök endast det som ärligt tillhör er.

156:5.20 (1740.7) Den gudsmedvetne dödlige är säker på frälsningen, han är orädd för livet, han är ärlig och konsekvent. Han vet hur han modigt uthärdar ofrånkomligt lidande. Han klagar inte när han möter oundvikliga vedermödor.

156:5.21 (1740.8) Den sant troende tröttnar inte i sitt välgörande bara för att han möter motstånd. Svårigheter skärper iver hos den som älskar sanningen, medan hinder endast utmanar rikets oförskräckta uppbyggare till större ansträngningar.

156:5.22 (1740.9) Även mycket annat lärde Jesus dem innan de gjorde sig redo för att lämna Tyros.

156:5.23

(1740.10)

Dagen innan Jesus lämnade Tyros för att vandra tillbaka till trakten av Galileiska sjön, kallade han samman sina medarbetare och anvisade de tolv evangelisterna att gå tillbaka längs en annan väg än den som han och de tolv apostlarna skulle ta. Och efter att evangelisterna lämnade Jesus här, var de aldrig igen lika nära associerade med honom.

6. Återfärden från Fenicien

156:6.1 (1741.1) Vid middagstiden söndagen den 24 juli lämnade Jesus och de tolv Josefs hem söder om Tyros och vandrade ned längs kusten till Ptolemais. Här stannade de i en dag och talade tröstande ord till ett sällskap av troende som bodde där. Petrus predikade för dem på kvällen den 25 juli.

156:6.2 (1741.2) På tisdagen lämnade de Ptolemais och gick längs vägen till Tiberias österut inåt landet till närheten av Jotapata.

Onsdagen stannade de i Jotapata och undervisade de troende ytterligare om det som gällde riket. På torsdagen lämnade de Jotapata och vandrade norrut längs karavanvägen mellan Nasaret och Libanonberget via Rama till byn Sebulun. De höll möten i Rama på fredagen och stannade över sabbaten. De nådde Sebulun söndagen den 31 juli, höll ett möte den kvällen och vandrade vidare nästa morgon.

156:6.3 (1741.3) När de lämnade Sebulun färdades de vidare till korsningen med vägen mellan Magdala och Sidon nära Gishala, och

därifrån vandrade de till Gennesaret vid västra stranden av Galileiska sjön, söder om Kafarnaum, där de hade stämt möte med David Sebedaios och där de avsåg att rådgöra om nästa drag i arbetet med att predika rikets evangelium.

156:6.4 (1741.4) Under ett kort möte med David fick de veta att många av ledarna då var samlade på den motsatta sidan av sjön nära Gerasa, och således, samma kväll, tog en båt dem över dit. En dag vilade de lugnt i bergskullarna och gick nästa dag till parken i närheten, där Mästaren en gång förplägade fem tusen människor. Här vilade de i tre dagar och höll dagliga möten, i vilka deltog omkring femtio män och kvinnor, återstoden av den en gång talrika samlingen av troende i Kafarnaum och dess omgivningar.

156:6.5 (1741.5) Medan Jesus var borta från Kafarnaum och Galiléen, under den tid han vistades i Fenicien, räknade hans fiender med att hela rörelsen hade brutits upp och drog den slutsatsen att den hast med vilken Jesus hade dragit sig tillbaka visade att han var grundligt skrämmd och att han sannolikt aldrig skulle återvända och besvara dem. Allt aktivt motstånd mot hans förkunnelse hade så gott som upphört. De troende började än en gång hålla offentliga möten, och det förekom en långsam men effektiv konsolidering av de prövade och sanna överlevande från det stora sållande som de evangelietroende just hade genomgått.

156:6.6 (1741.6) Filippus, Herodes bror, hade halvhjärtat börjat tro på Jesus och sände bud att Mästaren var fri att leva och arbeta inom hans förvaltningsområde.

156:6.7 (1741.7) Befallningen att stänga alla judiska synagogor för Jesu och alla hans anhängares förkunnelse hade inverkat ogynnsamt

på de skriftlärda och fariséerna. Omedelbart efter det att Jesus hade dragit sig tillbaka från sin ställning som ett tvisteämne inträffade en motreaktion bland hela det judiska folket. Ett allmänt missnöje riktade sig mot fariséerna och det judiska rådets ledare i Jerusalem. Många av synagogornas föreståndare började i smyg öppna sina synagogor för Abner och hans medarbetare och hävdade att dessa lärare var anhängare till Johannes och inte Jesu lärjungar.

156:6.8 (1741.8) Även Herodes Antipas erfor en sinnesförändring, och då han fick veta att Jesus vistades på andra sidan sjön inom hans bror Filippus område, sände han bud till Jesus att medan han hade undertecknat häktningstillstånd för hans arrestering i Galiléen, så hade han däremot inte bemyndigat hans arrestering i Pereen. På detta sätt antydde han att Jesus inte skulle antastas om han stannade utanför Galiléen, och han meddelade även judarna i Jerusalem om detta beslut.

156:6.9 (1742.1) Sådan var situationen omkring den 1 augusti år 29 e.Kr. när Mästaren återvände från missionen i Fenicien och började organisera om sina skingrade, prövade och glesnade styrkor för det sista och händelserika året av sitt uppdrag på jorden.

156:6.10 (1742.2) Stridsfrågorna är klart formulerade när Mästaren och hans medarbetare gör sig redo att förkunna en ny religion, religionen om den levande Gudens ande som bor i människornas sinne.

Urantiaboken

<< [Kapitel 156](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 158](#) >>

Kapitel 157

I Caesarea Filippi

157:0.1 (1743.1) INNAN Jesus tog med sig de tolv för ett kort besök i närheten av Caesarea Filippi kom han genom Davids budbärare överens om att söndagen den 7 augusti bege sig över till Kafarnaum för att sammanträffa med sin familj. Enligt en överenskommelse på förhand skulle detta möte ske i Sebedaios båtvarv. David Sebedaios hade kommit överens med Jesu bror Juda att hela nasaretfamiljen — Maria och alla Jesu bröder och systrar — skulle vara närvarande, och Jesus begav sig tillsammans med Andreas och Petrus för att komma på utsatt tid till mötet. Det var förvisso Marias och barnens avsikt att hålla denna överenskommelse, men det hände sig så att en grupp fariséer, som visste att Jesus befann sig på andra sidan sjön inom Filippus område, beslöt att besöka Maria för att ta reda på så mycket

som möjligt om var han höll hus. Ankomsten av dessa sändebud från Jerusalem upprörde Maria avsevärt, och när de märkte hur spända och nervösa alla i familjen var, slöt de sig till att Jesus väntades på besök. Följaktligen installerade de sig i Marias hem, och efter att ha kallat på förstärkningar började de tålmodigt invänta Jesu ankomst. Detta förhindrade naturligtvis var och en i familjen att komma till mötet med Jesus. Flera gånger under dagen försökte både Juda och Rut undkomma fariséernas vaksamhet för att sända bud till Jesus, men det var förgäves.

157:0.2 (1743.2) Tidigt på eftermiddagen kom Davids budbärare och meddelade Jesus att fariséerna hade slagit sig ned på trappan till hans mors hus, och därför gjorde Jesus inget försök att besöka sin familj. Och igen blev det så att Jesus och hans jordiska familj, utan någons förvållande, inte fick kontakt med varandra.

1. Tempelskatteindrivaren

157:1.1 (1743.3) När Jesus tillsammans med Andreas och Petrus väntade vid stranden nära båtvarvet fick en tempelskatteindrivare syn på dem, och då han kände igen Jesus kallade han Petrus åt sidan och sade: ”Betalar inte din Mästare någon tempelskatt?” Petrus var nära att visa sin förnärmelse över förslaget att Jesus förväntades bidra till att stödja sina svurna fienders religiösa aktiviteter, men då han märkte ett egendomligt uttryck i skatteindrivarens ansikte antog han alldeles riktigt att avsikten var att sätta fast dem för vägran att betala det sedvanliga halva silvermyntet till understöd för tempeltjänsterna i

Jerusalem. Därför svarade Petrus: ”Visst, naturligtvis betalar Mästaren tempelskatt. Vänta du där vid porten. Jag kommer strax tillbaka med skatten.”

157:1.2 (1743.4) Nu hade Petrus uttalat sig förhastat. Judas bar på deras pengar, och han var på andra sidan sjön. Varken Petrus själv, hans bror eller Jesus hade tagit några pengar med sig, och då de visste att fariséerna sökte efter dem kunde de ju inte gå till Betsaida för att skaffa pengar. När Petrus berättade för Jesus om indrivaren och att han hade lovat honom pengar, sade Jesus: ”Om du har lovat, då bör du betala. Men varmed skall du infria ditt löfte? Skall du igen bli fiskare för att kunna hålla ditt ord? Hur som helst, Petrus, under dessa förhållanden är det bra att vi betalar skatten. Låt oss inte ge dessa människor något tillfälle att ta anstöt av vår inställning. Vi väntar här medan du far ut med båten för att fånga fisk, och när du har sålt fisken på marknaden där borta, betala då skatteindrivaren för oss alla tre.”

157:1.3 (1744.1) Allt detta hade uppsnappats av en av Davids hemliga budbärare, som stod i närheten och som signalerade till en medarbetare, som fiskade nära stranden, att snabbt komma in. När Petrus gjorde sig färdig att fara ut med båten så kom denna budbärare och hans fiskarvän fram och skänkte honom flera stora korgar med fisk samt hjälpte honom att bära dem till fiskhandlaren nära intill, som betalade tillräckligt för fångsten så att det, tillsammans med vad Davids budbärare gav, förslog till att betala tempelskatten för de tre. Indrivaren tog emot skatten och avstod från tillägget för försenad betalning emedan de hade varit borta från Galiléen någon tid.

157:1.4 (1744.2) Det är inte märkligt att ni har en uppteckning om Petrus som fångade en fisk med ett silvermynt i sin mun. På den tiden fanns det många historier i omlopp om hur skatter hittades i munnen på fiskar. Sådana berättelser om närapå mirakel var helt vanliga. Så när Petrus lämnade dem för att gå till båten anmärkte Jesus smått humoristiskt: ”Det är märkligt att konungens söner måste betala skatt. Vanligen är det främlingen som taxeras för upprätthållande av hovet, men det anstår oss att inte bli en stötesten för myndigheterna. Gå du! kanske fångar du fisken med silvermyntet i sin mun.” Då Jesus hade yttrat sig sålunda, och då Petrus så snabbt dök upp med tempelskatten, är det inte överraskande att episoden senare uppförstorades till ett mirakel i den uppteckning som författaren till Matteusevangeliet gjorde.

157:1.5 (1744.3) Jesus väntade tillsammans med Andreas och Petrus vid stranden nästan till solnedgången. Budbärare kom med budet att Marias hus fortfarande stod under uppsikt. När mörkret föll steg därför dessa tre väntande män därför ombord sin båt och rodde långsamt bort mot den östra stranden av Galileiska sjön.

2. I Betsaida Julias

157:2.1 (1744.4) Måndagen den 8 augusti medan Jesus och de tolv apostlarna låg i läger i Magadans park nära Betsaida Julias kom över hundra troende, evangelisterna, kvinnornas kår och andra som var intresserade av rikets etablerande över från Kafarnaum för ett sammanträde. Många av fariséerna, som hade fått veta att Jesus var

där, kom också. Vid den här tiden hade en del av sadducéerna förenat sig med fariséerna i försöket att snärja Jesus. Innan Jesus inledde den slutna sammankomsten med de troende höll han ett offentligt möte där fariséerna var närvarande, och de häcklade Mästaren och försökte även på andra sätt störa mötet. Ledaren för orosstiftarna sade:

”Lärare, vi vill att du ger oss ett tecken på din behörighet att undervisa, och sedan när det sker får alla människor veta att du har sänts av Gud.” Jesus svarade dem: ”På kvällen säger ni att vädret blir vackert eftersom himlen är röd, och på morgonen att det blir oväder eftersom himlen är röd och dyster. När ni ser ett moln stiga upp i väster säger ni att regnskurar är i antågande, när vinden blåser från söder säger ni att det blir stekande hett. Hur kommer det sig att ni så väl kan tyda himlens utseende men är så helt oförmögna att tyda tidens tecken? För dem som vill lära känna sanningen har ett tecken redan getts; men för ett ondsint och skenheligt släktled skall inget tecken ges.”

157:2.2 (1745.1) När Jesus hade sagt detta drog han sig tillbaka och förberedde sig för kvällsmötet med sina anhängare. Vid detta möte beslöt man att företa en gemensam missionsfärd till alla städer och byar i Dekapolis så snart Jesus och de tolv hade återvänt från det planerade besöket i Caesarea Filippi. Mästaren deltog i planeringen för missionen i Dekapolis och han sade då han sände iväg sällskapet: ”Jag säger er: akta er för fariséernas och sadducéernas jäsmedel. Låt er inte föras bakom ljuset av deras uppvisning av mycken lärdom och djupa trohet mot religionens yttre former. Befatta er endast med den levande sanningens ande och den sanna religionens kraft. Det är inte rädslan i en död religion som frälser er utan snarare er tro på en

levande erfarenhet av rikets andliga realiteter. Låt er inte förblindas av fördomsfullhet och paralyseras av rädsla. Låt inte heller vördnaden för traditioner så förvränga er förståelse att era ögon inte ser och era öron inte hör. Det är inte den sanna religionens syfte att endast föra med sig frid utan snarare att säkra framåtskridandet. Och det kan inte finnas någon frid i hjärtat eller något framåtskridande i sinnet om ni inte helhjärtat förälskar er i sanningen, de eviga realiteternas ideal. Livets och dödens frågor ställs inför er — tidens syndfulla nöjen mot evighetens rättfärdiga realiteter. Redan nu bör ni börja finna befrielse från rädslans och tvivlets trældom när ni börjar leva ett nytt liv i tro och hopp. Och när känslor av önskan att tjäna era medmänniskor stiger upp i era själar, undertryck dem inte. När känslor av kärlek till er nästa väller fram i era hjärtan, ge utlopp åt sådana behov att visa tillgivenhet genom att intelligent tillgodose era medmänniskors verkliga behov.”

3. Petrus bekännelse

157:3.1 (1745.2) Tidigt på tisdagsmorgonen gav sig Jesus och de tolv apostlarna i väg från Magadans park till Caesarea Filippi, huvudstad i tetrarken Filippus förvaltningsområde. Caesarea Filippi var beläget i en underbart vacker trakt. Det låg i en förtjusande dal mellan måleriska bergskullar, där Jordanfloden strömmade fram från en underjordisk grotta. I norr syntes Hermonbergets höjder i sin helhet, medan man från kullarna direkt i söder hade en storartad utsikt över Jordanflodens övre lopp och Galileiska sjön.

157:3.2 (1745.3) Jesus hade gått upp på Hermonberget i samband med sina tidiga erfarenheter av himmelrikets angelägenheter, och nu då han var på väg in i den sista perioden av sitt arbete ville han återvända till detta prövningens och segerns berg, där han hoppades att apostlarna kunde få en ny syn på sina ansvarsuppgifter och nya krafter för de prövande tider som låg just framför dem. När de vandrade fram längs vägen, ungefär då de passerade söder om Meroms källor började apostlarna sinsemellan diskutera sina nyss vunna erfarenheter i Fenicien och annanstans och dra sig till minnes hur deras budskap hade tagits emot och vad de olika folken ansåg om deras Mästare.

157:3.3 (1745.4) När de stannade upp för lunch konfronterade Jesus plötsligt de tolv med den första fråga som han någonsin hade ställt beträffande sig själv. Han gjorde denna överraskande fråga: ”Vem säger människorna att jag är?”

157:3.4 (1746.1) Jesus hade tillbringat många långa månader med att undervisa apostlarna om himmelrikets natur och karaktär, och han visste mycket väl att den tid hade kommit då han måste börja lära dem mer om sin egen natur och sitt personliga förhållande till riket. Nu, där de satt under mullbärsträden, beredde sig Mästaren på att hålla ett av de mest betydelsefulla mötena under hela sin långa samvaro med de utvalda apostlarna.

157:3.5 (1746.2) Över hälften av apostlarna besvarade Jesu fråga. De berättade för honom att alla som kände honom ansåg honom vara en profet eller en utomordentlig man, att även hans fiender var mycket rädda för honom, och att de förklarade hans makt genom att beskylla

honom för att stå i förbund med djävlarne furste. De talade om för honom att en del i Samarien och Judéen som inte personligen hade träffat honom trodde att han var Johannes Döparen som hade stigit upp från de döda. Petrus förklarade att Jesus vid skilda tillfällen och av olika personer hade jämförts med Mose, Elia, Jesaja och Jeremia. När Jesus hade hört denna redogörelse reste han sig, såg på de tolv som satt i en halvcirkel kring honom, och med häpnadsväckande emfas pekade på dem med en svepande handrörelse och sade: ”Men vem säger ni att jag är? Det uppstod ett ögonblick av spänd tystnad. De tolv tog inte för en stund blicken ifrån sin Mästare, och sedan hoppade Petrus upp och utropade: ”Du är Befriaren, den levande Gudens Son.” De tolv sittande apostlarna reste sig som en man och angav därmed att Petrus hade talat för dem alla.

157:3.6 (1746.3) När Jesus hade tecknat åt dem att igen sätta sig, och medan han fortfarande stod framför dem sade han: ”Detta har min Fader uppenbarat för er. Den stund har kommit då ni bör få veta sanningen om mig. Men tills vidare förpliktar jag er att inte berätta om det för någon människa. Låt oss ge oss av härifrån.”

157:3.7 (1746.4) Och så fortsatte de färden till Caesarea Filippi, dit de anlände sent den kvällen och tog in hos Celsus, som väntade dem. Apostlarna sov inte mycket den natten. De tycktes ana att en stor händelse hade inträffat i deras liv och i rikets arbete.

4. Diskussionen om riket

157:4.1 (1746.5) Allt sedan de händelser då Jesus döptes av Johannes och då vattnet förvandlades till vin i Kana hade apostlarna vid olika tider praktiskt taget accepterat honom som Messias. Under korta perioder hade en del av dem verkligen trott att han var den väntade Befriaren. Men knappt hade sådana förhoppningar stigit upp i deras hjärtan förrän Mästaren slog dem i spillror med något förkrossande ord eller någon handling som gjorde dem besvikna. De hade länge befunnit sig i ett tillstånd av förvirring på grund av konflikten mellan de uppfattningar som de höll i sina sinnen om den förväntade Messias och erfarenheten av sin högst märkliga förbindelse med denne högst märklige man som de höll i sina hjärtan.

157:4.2 (1746.6) Det var sent på förmiddagen denna onsdag då apostlarna samlades till sitt middagsmål i Celsus trädgård. Under större delen av natten och sedan de hade stigit upp den morgonen hade Simon Petrus och Simon Seloten allvarligt bearbetat sina bröder för att få dem alla att helhjärtat acceptera Mästaren, inte endast som Messias, utan även som den levande Gudens gudomlige Son. De båda apostlarna Simon var så gott som överens i sin uppfattning om Jesus, och de arbetade flitigt med att få sina bröder att helt acceptera deras synsätt. Medan Andreas fortsättningsvis verkade som förman för apostlakåren, blev emellertid hans bror Simon Petrus allt mer, och med allas samtycke, talesman för de tolv.

157:4.3 (1747.1) De befann sig alla sittande i trädgården ungefär vid middagstiden då Mästaren anlände. De hade ett uttryck av värdig högtidlighet över sig, och alla reste sig upp när han närmade sig dem. Jesus löste spänningen med det vänliga och broderliga leende som var så karakteristiskt för honom när hans anhängare tog sig själva, eller

någon händelse som berörde dem, alltför mycket på allvar. Med en befallande gest antydde han att de skulle sätta sig. Aldrig mer hälsade de tolv på sin Mästare genom att resa sig när han närmade sig dem. De såg att han inte gillade sådana yttre hedersbetygelser.

157:4.4 (1747.2) Sedan de hade intagit sin måltid och medan de var sysselsatta med att diskutera planerna för den förestående rundresan i Dekapolis, tittade Jesus plötsligt upp på dem och sade: ”Nu när ett helt dygn har gått sedan ni samtyckte till Simon Petrus uttalande om Människosonens identitet, ville jag fråga om ni fortfarande står fast vid ert beslut?” När de hörde detta reste de tolv sig upp och Petrus, som tog några steg fram mot Jesus, sade: ”Ja Mästare, det gör vi. Vi tror att du är den levande Gudens Son.”; och Petrus satte sig ned tillika med sina bröder.

157:4.5 (1747.3) Jesus sade till de tolv medan han fortfarande stod: ”Ni är mina utvalda ambassadörer, men jag vet att ni inte under dessa omständigheter kunde hysa denna tro som resultat av enbart mänskligt vetande. Detta är vad min Faders ande har uppenbarat för era innersta själar. Och när ni således framför denna bekännelse enligt den insikt som min Faders ande i ert inre har, ger det mig anledning att förkunna att jag på denna grundval vill bygga himmelrikets brödraskap. På denna klippa av andlig verklighet vill jag bygga det levande templet av andlig samhörighet med de eviga realiteterna i min Faders rike. Inga ondskans styrkor och inga syndens härskaror skall kunna besegra detta den gudomliga andens mänskliga brödraskap. Och medan min Faders ande alltid kommer att vara den gudomliga ledsagaren och rådgivaren för alla som träder in i denna andliga gemenskaps förbund, överlämnar jag nu till er och era

efterträdare nycklarna till det yttre riket — bestämmanderätten över jordiska ting — de sociala och ekonomiska aspekterna i denna sammanslutning av de män och kvinnor som är medlemmar av riket.” Igen ålade han dem att tills vidare inte berätta för någon att han var Guds Son.

157:4.6 (1747.4) Jesus började få förtroende för sina apostlars lojalitet och integritet. Mästaren såg framför sig att en tro som kunde uthärda det som hans utvalda representanter nyligen hade genomgått, skulle utan tvivel också bestå de eldprov som snart förestod, och att den skulle höja sig ur det uppenbara haveriet av alla deras förhoppningar upp i det nya ljuset i en ny domperiod och därigenom skulle kunna gå ut för att upplysa en värld i mörker. Denna dag började Mästaren lita på sina apostlars tro, utom hos en av dem.

157:4.7 (1747.5) Allt sedan den dagen har denne samme Jesus fortsatt att bygga detta levande tempel på samma eviga grundval, som hans gudomliga sonskap utgör, och de som därigenom blir medvetna söner till Gud är de människostenar som bildar detta sonskapets levande tempel vilket höjer sig i vördnad och till ära för visdomen och kärleken hos andarnas evige Fader.

157:4.8 (1747.6) När Jesus hade sagt detta bad han dem att fram till kvällsmålet gå upp i bergskullarna och vara för sig själva för att söka visdom, styrka och andlig ledning. De gjorde så som Mästaren hade uppmanat dem.

5. Den nya uppfattningen

157:5.1 (1748.1) Det nya och avgörande draget i Petrus bekännelse var den markerade insikten om att Jesus var Guds Son, hans obestridda gudomlighet. Allt sedan hans dop och bröllopet i Kana hade dessa apostlar på olika sätt betraktat honom som Messias, men det ingick inte i judarnas uppfattning om Messias att han skulle vara *gudomlig*. Judarna hade inte lärt att Messias skulle ha en gudomlig härstamning; han skulle vara "den smorde", men knappast hade de tänkt sig att han skulle vara "Guds Son". I den andra bekännelsen lades tonvikten mer på den *kombinerade naturen*, på det överjordiska faktum att han var en Människoson *och* en Gudsson, och det var just på denna stora sanning, på föreningen mellan mänsklig natur och gudomlig natur som Jesus förkunnade att han skulle bygga himmelriket.

157:5.2 (1748.2) Jesus hade sökt leva sitt liv på jorden och fullfölja sin utgivningsmission som Människosonen. Hans anhängare var benägna att betrakta honom som den förväntade Messias. Då han visste att han aldrig kunde uppfylla deras messianska förväntningar försökte han modifiera deras messiasuppfattning så att det skulle bli möjligt för honom att delvis infria deras förväntningar. Men han insåg nu att en sådan plan knappast kunde genomföras framgångsrikt. Han valde därför att djärvt avslöja den tredje planen — att öppet tillkännage sin gudomlighet, bekräfta att Petrus bekännelse var sanningsenlig och att direkt förkunna för de tolv att han var Guds Son.

157:5.3 (1748.3) I tre års tid hade Jesus förkunnat att han var en "Människoson", medan apostlarna under samma tre års tid allt mer hade insisterat på att han var judarnas efterlängtede Messias. Han avslöjade nu att han var Guds Son, och på begreppet om Människosonens och Gudssonens *kombinerade natur* beslöt han att

bygga himmelriket. Han hade beslutat att avstå från ytterligare försök att övertyga dem om att han inte var Messias. Han ämnade nu att djärvt uppenbara för dem vad han *är*, och sedan ignorera deras bestämda envishet med att betrakta honom som Messias.

6. Följande eftermiddag

157:6.1 (1748.4) Jesus och apostlarna stannade ytterligare en dag i Celsus hem medan de väntade på att budbärare skulle anlända med pengar från David Sebedaios. Efter det att Jesu popularitet hos massorna rasade minskade också inkomsterna betydligt. När de kom fram till Caesarea Filippi var kassan tom. Matteus var ovillig att lämna Jesus och sina bröder vid en sådan tidpunkt, och han hade inga egna kontanter att överlämna till Judas, så som han så många gånger tidigare hade gjort. David Sebedaios hade emellertid förutsett att inkomsterna sannolikt skulle minska och följaktligen hade han instruerat sina budbärare att på deras färder genom Judéen, Samarien och Galiléen samla in pengar för att vidarebefordras till de landsförvisade apostlarna och deras Mästare. Så dessa budbärare anlände fram emot kvällen denna dag från Betsaida och förde med sig tillräckligt med pengar för apostlarnas uppehälle tills de återvände för att ge sig ut på turen i Dekapolis. Matteus väntade sig att vid den tiden ha pengar från försäljningen av sin sista fastighet i Kafarnaum, och han hade arrangerat för dessa pengar att anonymt överstyras till Judas.

157:6.2 (1749.1) Varken Petrus eller de övriga apostlarna hade en särskilt riktig uppfattning om Jesu gudomlighet. De insåg knappast att detta var början till en ny epok i Mästarens jordiska livsskede, den tid då läraren och helbrägdagöraren förvandlades till det nya begreppets Messias — till Guds Son. Från och med denna tid framträdde en ny ton i Mästarens budskap. Hädanefter var hans enda stora levnadsideal att uppenbara Fadern medan hans enda stora undervisningsidé var att för sitt universum presentera personifieringen av den suprema visdom som kan förstås endast genom att leva den. Han kom för att vi alla måtte ha liv, liv i överflöd.

157:6.3 (1749.2) Jesus trädde nu in i sitt fjärde och sista skede i sitt människoliv i köttslig gestalt. Det första skedet var hans barndom, de år då han endast dunkelt var medveten om sin härkomst, natur och bestämmelse som människa. Det andra stadiet omfattade ungdomens och den tilltagande mandomens år av allt större självmedvetenhet, under vilka han klarare började förstå sin gudomliga natur och sin mänskliga mission. Detta andra skede slutade med upplevelserna och uppenbarelsen i samband med hans dop. Det tredje skedet i Mästarens jordiska erfarenhet sträckte sig från hans dop, genom åren av hans verksamhet som lärare och helbrägdagörare, fram till denna betydelsefulla stund då Petrus framförde sin bekännelse i Caesarea Filippi. Denna tredje period i hans jordiska liv omfattade de tider då hans apostlar och närmaste anhängare kände honom som Människosonen och ansåg honom vara Messias. Den fjärde och sista perioden i hans jordiska livsskede började här i Caesarea Filippi och sträckte sig fram till korsfästelsen. Detta skede av hans verksamhet kännetecknades av att han erkände sin gudomlighet och omfattade

hans bemödanden under det sista året i köttslig gestalt. Fastän flertalet av hans anhängare fortfarande betraktade honom som Messias, blev han under den fjärde perioden känd för apostlarna som Guds Son. Petrus bekännelse angav början av en ny period, då man mer fullständigt insåg sanningen om hans suprema verksamhet som en Gåvoson på Urantia och för ett helt universum, och då hans utvalda ambassadörer åtminstone dunkelt uppfattade detta faktum.

157:6.4 (1749.3) Sålunda exemplifierade Jesus i sitt liv det som han undervisade i sin religion: den andliga naturens tillväxt med hjälp av ett levande framåtskridande. Han betonade inte, såsom hans senare anhängare, den ständiga kampen mellan själen och kroppen. Snarare lärde han att anden lätt segrade över båda och effektivt och framgångsrikt kunde jämka mycket i detta intellektuella och instinktmässiga krig.

157:6.5 (1749.4) En ny betydelse ansluter sig från denna tidpunkt till all Jesu förkunnelse. Före Caesarea Filippi presenterade han rikets evangelium som dess huvudlärare. Efter Caesarea Filippi framträdde han inte endast som lärare utan som den gudomliga representanten för den evige Fadern, som är detta andliga rikes centrum och omkrets, och det fordrades att han gjorde allt detta som människa, som Människosonen.

157:6.6 (1749.5) Jesus hade uppriktigt strävat efter att leda sina anhängare in i det andliga riket, först som lärare och sedan som lärare och helare, men de ville inte ha det så. Han visste mycket väl att hans mission på jorden omöjligen kunde infria de messianska förväntningarna hos det judiska folket; de forntida profeterna hade skapat bilden av en sådan Messias som han aldrig kunde vara. Han

försökte etablera Faderns rike som Människosonen, men hans anhängare ville inte gå med på det äventyret. Då Jesus såg detta beslöt han att komma sina troende till mötes en del av vägen och beredde sig därvid att öppet anta rollen som Guds Gåvoson.

157:6.7 (1750.1) Följaktligen fick apostlarna höra mycket som var nytt, när Jesus den dagen talade till dem i trädgården. En del av dessa förklaringar föreföll märkliga även i deras öron. Bland andra häpnadsväckande uttalanden fick de höra följande:

157:6.8 (1750.2) ”Härefter, om någon vill ha gemenskap med oss, låt honom ta på sig sonskapets skyldigheter och följa mig. Och när jag inte längre är hos er, tro inte att världen skall behandla er bättre än den har behandlat er Mästare. Om ni älskar mig, gör er redo att bevisa denna tillgivenhet genom er villighet att göra det suprema offret.”

157:6.9 (1750.3) ”Och märk väl mina ord: Jag har inte kommit för att kalla de rättfärdiga, utan syndare. Människosonen kom inte för att bli betjänad utan för att tjäna och ge sitt liv i gåva åt alla. Jag säger er att jag har kommit för att söka upp och frälsa de vilsegångna.”

157:6.10 (1750.4) ”Ingen människa i denna värld ser nu Fadern utom Sonen som har kommit från Fadern. Men om Sonen lyfts upp skall han dra alla människor till sig, och åt var och en som tror denna sanning om Sonens sammansatta natur skall ges liv som inte bara varar en tid.”

157:6.11 (1750.5) ”Vi kan ännu inte öppet förkunna att Människosonen är Guds Son, även om det har uppenbarats för er; därför talar jag utan förbehåll till er om dessa mysterier. Fastän jag står framför er i denna

fysiska gestalt, har jag kommit från Gud Fadern. Innan Abraham fanns, finns jag. Jag kom verkligen från Fadern till denna värld så som ni har känt mig, och jag säger er att jag snart måste lämna denna värld och återvända till min Faders arbete.”

157:6.12 (1750.6) ”Och kan er tro nu fatta sanningen av dessa uttalanden, med beaktande av att jag varnat er att Människosonen inte kommer att infria era fäders förväntningar, så som de föreställde sig Messias? Mitt rike hör inte till denna värld. Kan ni tro på sanningen om mig oberoende av att, fastän rävarna har lyor och himlens fåglar bon, jag inget ställe har att vila mitt huvud?”

157:6.13 (1750.7) ”Trots allt säger jag er att Fadern och jag är ett. Den som har sett mig har sett Fadern. Min Fader arbetar tillsammans med mig i alla dessa angelägenheter, och han kommer aldrig att lämna mig ensam i min mission, liksom inte heller jag någonsin kommer att överge er då ni inom kort går ut för att kungöra evangeliet över hela världen.

157:6.14 (1750.8) ”Och nu har jag tagit er avsides med mig och för er själva en liten tid, så att ni kan förstå härligheten och fatta storslagenheten i det liv som jag har kallat er till: trosäventyret att etablera min Faders rike i människosläktets hjärtan, uppbyggandet av min gemenskap av levande förbindelse med själarna hos alla dem som tror detta evangelium.”

157:6.15 (1750.9) Apostlarna lyssnade under tystnad till dessa djärva och sensationella uttalanden; de var förstummade. Och de spridde sig i små grupper för att diskutera och begrunda Mästarens ord. De hade

bekänt att han var Guds Son, men de kunde inte fatta den fulla betydelsen av vad de hade letts till att göra.

7. Andreas rådslag

157:7.1 (1750.10) Den kvällen tog Andreas till uppgift att hålla ett personligt och ingående rådslag med var och en av sina bröder, och han förde fruktbara och uppmuntrande samtal med alla sina medarbetare utom Judas Iskariot. Andreas hade aldrig haft ett sådant nära personligt förhållande till Judas som till de andra apostlarna och hade därför aldrig tyckt det vara av verklig betydelse att Judas inte fritt och förtroligt hade relaterat sig till ledaren för apostlakåren. Men nu var Andreas så bekymrad över Judas attityd, att han senare den kvällen efter att alla apostlar sov djupt, sökte upp Jesus och framförde orsaken till sin oro för Mästaren. Jesus sade: ”Det är inget fel i att du kommer till mig med denna sak, Andreas, men vi kan inget mer göra; fortsätt bara att visa denna apostel det största förtroende. Och säg ingenting till hans bröder om detta samtal med mig.”

157:7.2 (1751.1) Det var allt som Andreas kunde få Jesus att säga. Alltid hade det funnits ett visst främlingskap mellan denne man från Judéen och hans bröder från Galiléen. Judas hade blivit chockerad av Johannes Döparens död, djupt sårad av Mästarens tillrättavisningar vid flera tillfällen, blivit besviken när Jesus vägrade att låta sig utropas till konung, förödmjukad när han flydde från fariséerna, förargad när han vägrade att anta fariséernas utmaning om ett tecken, förvirrad av sin Mästares vägran att tillgripa maktdemonstrationer,

och nu på senare tid deprimerad och ibland modfälld av att kassan var tom. Judas saknade också stimulansen från folkmassorna.

157:7.3 (1751.2) Var och en av de övriga apostlarna påverkades likaså i någon och olika grad av dessa samma prövningar och bedrövelser, men de älskade Jesus. Åtminstone måste de ha älskat Jesus mer än Judas gjorde, ty de följde honom till det bittra slutet.

157:7.4 (1751.3) Då Judas var från Judéen tog han personligen anstöt av att Jesus nyligen hade varnat apostlarna att ”akta sig för fariséernas jäsmedel”; han var benägen att se detta uttalande som en avslöjad hänvisning till honom själv. Men Judas stora misstag var att i stället för att hänge sig åt uppriktig gemenskap med de andliga krafterna i universum, när Jesus sände iväg sina apostlar för att be i enskildhet, ägnade han sig gång på gång åt tankar av mänsklig rädsla samtidigt som han framhärdade i att underhålla subtila tvivel om Jesu mission och gav efter för sin olyckliga tendens att hysa hämndkänslor.

157:7.5 (1751.4) Nu ville Jesus ta sina apostlar med sig till Hermonberget, där han hade bestämt sig för att som Guds Son inleda den fjärde fasen av sin jordiska verksamhet. Några av dem var närvarande vid hans dop i Jordanfloden och hade bevittnat början av hans livsskede som Människosonen, och han ville att några av dem också skulle vara närvarande för att höra när han fick sin behörighet att ikläda sig den nya och offentliga rollen som en Guds Son. Följaktligen sade han på fredagsmorgonen den 12 augusti till de tolv: ”Ta med förnödenheter och gör er redo för en färd till berget därborta, dit anden bjuder mig att gå för att utrustas för avslutandet av mitt arbete på jorden. Och jag vill ta mina bröder med mig, så att även de

må stärkas för de prövande tiderna att gå igenom denna erfarenhet tillsammans med mig.”

Urantiaboken

<< [Kapitel 157](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 159](#) >>

Kapitel 158

Härlighetens berg

158:0.1 (1752.1) DET VAR nära solnedgången fredagseftermiddagen den 12 augusti år 29 e.Kr. då Jesus och hans medarbetare nådde foten av Hermonberget, nära samma plats där ynglingen Tiglath en gång väntade medan Mästaren ensam gick upp på berget för att sätta till rätta Urantias andliga bestämmelser och tekniskt avsluta Lucifers uppror. De stannade här i två dagar och förberedde sig andligen för de händelser som så snart följde.

158:0.2 (1752.2) Jesus visste i stora drag på förhand vad som skulle inträffa på berget, och han ville väldigt gärna att alla hans apostlar skulle kunna få vara med om denna erfarenhet. Det var för att göra dem redo för denna uppenbarelse av honom själv som han dröjde kvar med dem vid foten av berget. Men de kunde inte nå upp till de

andliga nivåer som skulle ha berättigat dem att få delta i hela besöksupplevelsen i samband med de himmelska varelser som så snart skulle visa sig på jorden. Då Jesus inte kunde ta med sig alla sina medarbetare beslöt han att endast ta de tre som vanligen åtföljde honom på sådana speciella nattliga vak. Följaktligen var det endast Petrus, Jakob och Johannes som deltog i, om även endast en del av, denna unika upplevelse tillsammans med Mästaren.

1. Förhärligandet

158:1.1 (1752.3) Tidigt på morgonen måndagen den 15 augusti påbörjade Jesus och de tre apostlarna bestigningen av Hermonberget, och detta var sex dagar efter Petrus minnesvärda bekännelse mitt på dagen vid vägkanten under mullbärsträden.

158:1.2 (1752.4) Jesus hade kallats att gå upp på berget, ensam och avsides, för att förrätta viktiga saker som hade att göra med framskridandet av hans utgivning i köttslig gestalt eftersom denna erfarenhet anslöt sig till det universum som han själv hade skapat. Det är inte utan betydelse att denna ovanliga händelse var planerad att inträffa medan Jesus och apostlarna befann sig inom hedningarnas landområden, och att den faktiskt skedde på ett berg som tillhörde icke-judarna.

158:1.3 (1752.5) De nådde fram dit de skulle, ungefär halvvägs uppför berget, något före middagstiden, och medan de åt lunch berättade Jesus för de tre apostlarna något om sin upplevelse på bergskullarna öster om Jordanfloden kort efter sitt dop, och även något mer om sin

upplevelse på Hermonberget i samband med sitt tidigare besök på detta ensliga ställe.

158:1.4 (1752.6) När Jesus var pojke brukade han vandra uppför bergskullen nära sitt hem och drömma om de slag som imperiernas arméer hade utkämpat på Esdraelons slätt. Nu hade han vandrat uppför Hermonberget för att få den utrustning som skulle göra honom redo att stiga ned till Jordanslätterna för att framföra de avslutande scenerna i dramat om hans utgivning på Urantia. Mästaren kunde den dagen på Hermonberget ha avstått från kampen och återvänt till att styra sitt universums domäner, men han valde inte endast att uppfylla fordringarna för sin klass av gudomliga Söner enligt den Evige Paradissonens mandat, utan han beslöt att också uppfylla det som i sista hand och i full måtto vid detta tillfälle var hans Paradisfaders vilja. Denna dag i augusti såg tre av hans apostlar honom avstå från att ikläs full universumauktoritet. De såg på med förvåning då de himmelska budbärarna begav sig iväg och lämnade honom att ensam avsluta sitt jordiska liv som Människoson och Gudsson.

158:1.5 (1753.1) Apostlarnas tro hade nått sin kulmen vid den tid då de femtusen människorna förplägades, och sedan föll den snabbt nästan till noll. Nu, som följd av att Mästaren hade tillstått sin gudomlighet, steg den falnande tron hos de tolv under de närmast följande veckorna till sin högsta topp, endast för att igen stadigt sjunka. Den tredje förnyelsen av deras tro inträffade först efter Mästarens uppståndelse.

158:1.6 (1753.2) Klockan var ungefär tre denna vackra eftermiddag då Jesus tog farväl av de tre apostlarna och sade: ”Jag går avsides för mig själv en stund för gemenskap med Fadern och hans budbärare. Jag ber er stanna här och medan ni väntar på att jag återvänder be att

Faderns vilja måtte ske i all er erfarenhet i samband med Människosonens fortsatta utgivningsmission.” Sedan Jesus hade sagt detta till dem drog han sig tillbaka för en lång rådpläging med Gabriel och Fader-Melkisedek, och han återvände först omkring klockan sex. När Jesus såg deras ängslan över hans långa frånvaro sade han: ”Varför var ni rädda? Ni vet mycket väl att jag måste se till min Faders angelägenheter; varför tvivlar ni när jag inte är hos er? Jag ger nu till känna att Människosonen har valt att genomleva sitt liv i hela dess längd mitt bland er och som en av er. Var vid gott mod; jag skall inte lämna er förrän mitt arbete är avslutat.”

158:1.7 (1753.3) När de intog sitt magra kvällsmål ställde Petrus en fråga till Mästaren: ”Hur länge skall vi stanna på det här berget borta från våra bröder?” Jesus svarade: ”Tills ni skall få se Människosonens förhärligande och veta att allt som jag har sagt er är sant.” Där de satt kring de glödande kolen från sin brasa talade de om frågor som gällde Lucifers uppror tills mörkret föll på och apostlarnas ögon blev tunga, ty de hade påbörjat sin färd mycket tidigt den morgonen.

158:1.8 (1753.4) När de tre hade sovit djupt ungefär en halv timme väcktes de plötsligt av ett sprakande ljud nära intill, och när de tittade sig omkring såg de till sin stora förvåning och bestörtning Jesus inbegripen i en förtrolig diskussion med två lysande varelser iförda den himmelska världens ljusdräkter. Jesu ansikte och gestalt lyste av glansen från ett himmelskt ljus. Dessa tre samtalade på ett främmande språk, men av vissa saker som sades antog Petrus felaktigt att varelserna i sällskap med Jesus var Mose och Elia; i verkligheten var de Gabriel och Fader-Melkisedek. De fysiska övervakarna hade på begäran av Jesus ordnat så att apostlarna fick bevittna denna scen.

158:1.9 (1753.5) De tre apostlarna blev så grundligt skrämda att det tog lång tid för dem att återvinna fattningen, men Petrus, som var den förste som återhämtade sig, sade när den bländande synen tonade bort inför dem och de såg Jesus stå ensam: ”Jesus, Mästare, det är bra att ha varit här. Vi gläder oss åt att se denna härlighet. Det är motbjudande för oss att gå tillbaka ned till den föga ärofulla världen. Om du vill, så låt oss stanna här, och vi skall sätta upp tre tält, ett för dig, ett för Mose och ett för Elia.” Petrus sade så för att han var förvirrad och för att inget annat just i den stunden kom honom i tankarna.

158:1.10 (1753.6) Medan Petrus ännu talade närmade sig ett silverglänsande moln och överskuggade dem alla fyra. Apostlarna blev nu ordentligt skrämda, och när de föll ned på sina ansikten för tillbedjan hörde de en röst, samma röst som hade talat vid det tillfälle då Jesus döptes, och rösten sade: ”Detta är min älskade Son; lyssna till honom.” När molnet försvann var Jesus igen ensam med de tre, och han böjde sig ned, rörde vid dem och sade: ”Stig upp och var inte rädda; ni skall få se större ting än detta.” Men apostlarna var verkligen rädda; det var en tystlåten och tankfull trio som gjorde sig redo att kort före midnatt bege sig ned från berget.

2. Nedstigningen från berget

158:2.1 (1754.1) Inte ett ord sades under ungefär halva vägen nedför berget. Jesus började sedan samtalet med att säga: ”Se till att ni inte berättar för någon, inte ens för era bröder, vad ni har sett och hört på

det här berget förrän Människosonen har uppstått från de döda.” De tre apostlarna blev chockerade och förvirrade av Mästarens ord, ”förrän Människosonen har uppstått från de döda”. De hade så nyligen ånyo bekräftat sin tro på honom som Befriaren, Guds Son, och de hade just sett honom förhärligad i ära och härlighet inför sina ögon, och nu började han tala om att ”uppstå från de döda”!

158:2.2 (1754.2) Petrus rörs vid tanken på Mästarens död — det var en alltför obehaglig tanke att hysa — och då han var rädd för att Jakob eller Johannes skulle ställa någon fråga i anslutning till detta uttalande, tänkte han att det var bäst att inleda ett samtal om annat, och då han inte visste vad han skulle tala om gav han uttryck för första bästa tanke som uppkom i hans sinne, nämligen: ”Mästare, varför lär de skriftlärda att Elia måste komma före Messias?” Jesus, som visste att Petrus sökte undvika hänvisning till hans död och uppståndelse, svarade: ”Visst kommer Elia först för att bereda vägen för Människosonen, som måste genomgå många lidanden och till slut bli försmådd. Men jag säger er att Elia redan har kommit, och de tog inte emot honom utan gjorde med honom som de ville.” Då förstod de tre lärjungarna att han talade om Johannes Döparen som Elia. Jesus visste att om de insisterade på att anse honom vara Messias, då måste Johannes vara profetians Elia.

158:2.3 (1754.3) Jesus påbjöd tystnad om vad de hade sett av försmaken av hans härlighet efter uppståndelsen, emedan han inte ville gynna uppfattningen att han nu, då han hade tagits emot som Messias, i någon som helst mån skulle uppfylla deras felaktiga föreställningar om en undergörande befriare. Fastän Petrus, Jakob och

Johannes begrundade allt detta i sina sinnen, berättade de inte om det för någon förrän efter Mästarens uppståndelse.

158:2.4 (1754.4) Medan de fortsatte nedför berget sade Jesus till dem: ”Ni ville inte ta emot mig som Människosonen; därför har jag samtyckt till att tas emot enligt er fasta övertygelse, men märk väl, min Faders vilja måste råda. Om ni således väljer att följa er egen viljas benägenhet, måste ni bereda er på att utstå många besvikelser och uppleva många prövningar, men den övning som jag har gett er borde vara tillfyllest för att ta er segerrikt genom även dessa sorger av ert eget val.”

158:2.5 (1754.5) Jesus tog inte Petrus, Jakob och Johannes med sig upp på härlighetens berg för att de på något sätt var bättre förberedda än de övriga apostlarna att bevittna det som hände, eller för att de var andligen mer lämpade att få del av ett sådant sällsynt privilegium. Inte alls så. Han visste mycket väl att ingen av de tolv var andligen kvalificerad för denna upplevelse; därför tog han med sig endast de tre apostlar som hade i uppdrag att åtfölja honom vid de tillfällen då han ville vara för sig själv för att kommunicera i ensamhet.

3. Vad förhärlikandet betydde

158:3.1 (1755.1) Det som Petrus, Jakob och Johannes bevittnade på härlighetens berg var en flyktig glimt av ett himmelskt skådespel som denna händelserika dag försiggick på Hermonberget. Förhärlikandet var en händelse då:

158:3.2 (1755.2) 1. Den Evige Moder-Sonen i Paradiset godtog Mikael's utgivning av sitt inkarnerade liv i hela dess omfattning på Urantia. Vad beträffar den Evige Sonens krav hade Jesus nu fått försäkran om att de var uppfyllda. Och det var Gabriel som kom med denna försäkran.

158:3.3 (1755.3) 2. Vittnesmål gavs om den Oändlige Andens tillfredsställelse med utgivningen i köttslig gestalt i hela dess omfattning på Urantia. Den Oändlige Andens universumrepresentant, den närmaste följeslagaren till Mikael i Salvington och hans ständigt närvarande medarbetare, talade vid detta tillfälle genom Fader-Melkisedek.

158:3.4 (1755.4) Jesus välkomnade dessa vittnesmål, som framfördes av den Evige Sonens och den Oändlige Andens budbärare, om att hans mission på jorden hade varit framgångsrik, men han lade märke till att hans Fader inte antydde att utgivningen på Urantia var avslutad; Faderns osynliga närvaro vittnade endast genom Jesu Personaliserade Riktare med orden: "Detta är min älskade Son; lyssna till honom." Detta sades med ord som även de tre apostlarna kunde höra.

158:3.5 (1755.5) Efter detta himmelska besök försökte Jesus utgrunda Faderns vilja och beslöt att fortsätta sin utgivning som dödlig till det naturliga slutet. Detta var förhålligandets innebörd för Jesus. För de tre apostlarna var det en händelse som angav Mästarens inträde i den slutliga fasen av sitt jordiska livsskede som Gudsson och Människoson.

158:3.6 (1755.6) Efter Gabriels och Fader-Melkisedeks formella besök förde Jesus informella samtal med sina tjänande Söner och

kommunicerade med dem om universumets angelägenheter.

4. Den epileptiske pojken

158:4.1 (1755.7) Kort före frukosttiden denna tisdagsmorgon anlände Jesus och hans följeslagare till apostlarnas läger. När de kom närmare urskiljde de en anseelig skara människor som hade samlats kring apostlarna, och snart började de höra högljudda argumenterande och tvistande ord från denna grupp om ungefär femtio människor, vilka bestod av de nio apostlarna och en samling som fördelade sig jämt mellan skriftlärda från Jerusalem och troende lärjungar, som hade följt Jesus och hans medarbetare i spåren på deras färd från Magadan.

158:4.2 (1755.8) Fastän folkhopen ägnade sig åt talrika meningsutbyten, gällde den främsta tvistefrågan en viss invånare från Tiberias som hade kommit föregående dag för att träffa Jesus. Denne man, Jakob från Safed, hade en omkring fjorton år gammal son, hans enda barn, som led av svår epilepsi. Förutom denna nervösa åkomma hade pojken blivit besatt av en av dessa kringströvande, illasinnade och upproriska mellanvarelser, som då fanns på jorden och var utom kontroll, så att ynglingen var både epileptisk och demonbesatt.

158:4.3 (1755.9) I närmare två veckors tid hade denne orolige far, en av Herodes Antipas lägre tjänstemän, vandrat omkring i de västra gränstrakterna av Filippos förvaltningsområde och sökt efter Jesus för att förmå honom att bota sin lidande son. Han hann inte upp apostlasällskapet förrän vid tolvtiden den dag då Jesus var uppe på berget tillsammans med de tre apostlarna.

158:4.4 (1756.1) De nio apostlarna blev mycket överraskade och ansenligt störda när denne man, åtföljd av nästan fyrtio andra personer som sökte Jesus, plötsligt kom på dem. Vid tiden då denna grupp anlände hade de nio apostlarna, åtminstone de flesta av dem, fallit för sin gamla frestelse — att diskutera vem som skulle vara störst i det kommande riket. De höll ivrigt på att utbyta åsikter om vilken ställning de enskilda apostlarna möjligen skulle få. De kunde helt enkelt inte frigöra sig helt från den länge omhuldade idén om Messias materiella mission. Nu när Jesus själv hade accepterat deras bekännelse att han verkligen var Befriaren — åtminstone hade han tillstått sin gudomlighet — vad var naturligare än att de under denna period, då de var åtskilda från Mästaren, började tala om de förhoppningar och ambitioner som låg dem närmast om hjärtat. De var djupt inbegripna i dessa diskussioner när Jakob från Safed och hans följeslagare som sökte efter Jesus fann dem.

158:4.5 (1756.2) Andreas steg fram för att hälsa på denne far och hans son och sade: ”Vem söker du?” Jakob sade: ”Gode man, jag söker er Mästare. Jag söker bot för min plågade son. Jag vill att Jesus driver ut denna djävul som har besatt mitt barn.” Sedan fortsatte fadern med att berätta för apostlarna hur hans son var så plågad att han många gånger nästan hade förlorat livet till följd av dessa onda attacker.

158:4.6 (1756.3) Medan apostlarna lyssnade trädde Simon Seloten och Judas Iskariot fram till fadern och sade: ”Vi kan bota honom; du behöver inte vänta på att Mästaren återvänder. Vi är rikets ambassadörer; vi håller inte längre dessa ting hemliga. Jesus är Befriaren, och rikets nycklar har överlåtits åt oss.” Vid det här laget höll Andreas och Tomas överläggningar vid sidan om. Natanael och

de övriga såg på med förvåning. De var alla bestörta över Simons och Judas plötsliga djärvhet, för att inte säga förmäthenhet. Sedan sade fadern: ”Om ni har fått förmågan att göra sådana gärningar, så ber jag att ni uttalar de ord som befriar mitt barn från denna trældom.” Då steg Simon fram och lade sin hand på barnets huvud, såg honom rakt i ögonen och befälde: ”Kom ut ur honom, du orena ande; i Jesu namn lyd mig.” Men ynglingen fick endast ett ännu häftigare anfall, medan de skriftlärda hånfullt förlöjligade apostlarna, och de besvikna troende fick lida glåpord från dessa ovänliga kritiker.

158:4.7 (1756.4) Andreas var djupt harmsen över detta obetänksamma försök och dess sorgliga misslyckande. Han kallade apostlarna åt sidan för överläggning och bön. Efter denna stund av eftersinnande gjorde Andreas, som starkt kände stinget från deras nederlag och den förödmjukelse som vilade över dem alla, ett nytt försök att driva ut demonen, men endast misslyckande krönte hans bemödanden. Andreas erkände ärligt sitt nederlag, bad fadern stanna hos dem över natten eller tills Jesus återvände och sade: ”Kanske den här är av en sort som ger sig av endast på Mästarens personliga befallning.”

158:4.8 (1756.5) Medan så Jesus vandrade nedför berget med de översvallande glada och hänförda Petrus, Jakob och Johannes fick deras nio bröder i sin förvirring och modlösa förödmjukelse inte heller någon sömn. De var en modfälld och tuktrad grupp. Men Jakob från Safed ville inte ge upp. Fastän apostlarna inte kunde ge honom någon idé om när Jesus kunde tänkas återvända, beslöt han att stanna tills Mästaren kom tillbaka.

5. Jesus botar pojken

158:5.1 (1757.1) När Jesus närmade sig var de nio apostlarna mer än lättade att få välkomna honom, och de blev mycket uppmuntrade av att se det goda humör och den ovanliga entusiasm som speglade sig i ansiktet på Petrus, Jakob och Johannes. De rusade alla fram för att välkomna Jesus och sina tre bröder. När de utbytte hälsningar kom folksamlingen närmare och Jesus frågade: ”Vad var det ni tvistade om när vi närmade oss?” Men innan de förvirrade och förödmjukade apostlarna kunde besvara Mästarens fråga steg den orolige fadern till den plågade gossen fram, knäböjde vid Jesu fötter och sade: ”Mästare, jag har en son, mitt enda barn, som är besatt av en ond ande. Inte endast skriker han av ångest, med fradga kring munnen, och faller som en död till marken under anfallet, utan denna onda ande, som har honom i sitt våld, försätter ofta honom även i krampryckningar och har ibland kastat honom i vattnet och till och med i elden. Med mycken tandagnisslan och som följd av allt mörbultande tynar mitt barn bort. Hans liv är värre än döden; hans mor och jag har ett sorgset hjärta och en bruten ande. Omkring middagstiden igår då jag sökte efter dig hann jag ifatt dina lärjungar, och medan vi väntade försökte dina apostlar driva ut den här demonen, men de kunde inte göra det. Och nu, Mästare, vill du göra detta för oss, vill du bota min son?”

158:5.2 (1757.2) När Jesus hade lyssnat till denna redogörelse rörde han vid den knäböjande fadern och bad honom resa sig medan han kastade en forskande blick på apostlarna som stod nära intill. Sedan sade Jesus till alla dem som stod inför honom: ”Detta fördärvade släkte som inte vill tro! Hur länge måste jag stå ut med er? Hur länge

måste jag vara kvar hos er? Hur länge skall det dröja innan ni lär er att trons gärningar inte framkommer på befallning av en tvivlande otro?" Sedan sade Jesus, medan han pekade mot den förvirrade fadern: "För hit din son." När Jakob hade fört gossen inför Jesus sade denne: "Hur länge har pojken plågats på detta sätt?" Fadern svarade: "Allt sedan han var ett litet barn." Medan de talade fick ynglingen ett våldsamt anfall och föll mitt ibland dem med gnisslande tänder och fradgande mun. Efter en följd av våldsamma konvulsioner låg han där framför dem som en död. Nu knäböjde fadern igen vid Jesu fötter medan han bönföll Mästaren med orden: "Om du kan bota honom, ber jag innerligt att du har medlidande med oss och befriar oss från detta lidande." När Jesus hörde dessa ord såg han in i faderns ängsliga ansikte och sade: "Ifrågasätt inte styrkan i min Faders kärlek, endast uppriktigheten och vidden i din egen tro. Allting är möjligt för den som verkligen tror." Då uttalade Jakob från Safed de oförglömliga orden av blandad tro och tvivel: "Herre, jag tror. Jag ber dig hjälpa min otro."

158:5.3 (1757.3) När Jesus hörde dessa ord steg han framåt, tog gossen vid handen och sade: "Jag skall göra detta enligt min Faders vilja och till den levande trons ära. Min son, stig upp! Kom ut ur honom, du olydiga ande, och gå inte in i honom igen." Jesus satte gossens hand i faderns hand och sade: "Gå er väg. Fadern har uppfyllt din själs önskan." Alla de närvarande, även Jesu fiender, förvånades över vad de såg.

158:5.4 (1757.4) Det var verkligen en besvikelse för de tre apostlarna, som så nyligen hade fröjdats i den andliga hänförelsen över händelserna och upplevelserna på härlighetens berg, att så snart

återvända till denna scen av nederlag och modfällighet hos sina medapostlar. Men så var det alltid med dessa rikets tolv ambassadörer. Ständigt alternerade de mellan hänförelse och förödmjukelse i sina livsupplevelser.

158:5.5 (1758.1) Detta var ett verkligt helande från ett dubbelt lidande, en fysisk åkomma och en andeplåga. Gossen blev i den stunden varaktigt botad. När Jakob hade gett sig i väg med sin återställda son sade Jesus: ”Vi beger oss nu till Caesarea Filippi; gör er genast klara.” Det var en tystlåten grupp som vandrade söderut, medan folksamlingen följde efter dem.

6. I Celsus trädgård

158:6.1 (1758.2) De stannade över natten hos Celsus, och sedan de hade ätit och vilat samlades de tolv i trädgården kring Jesus, och Tomas sade: ”Mästare, medan vi som stannade kvar och väntade, ännu inte vet vad som hände på berget och som så glädde våra bröder som var med dig, längtar vi efter att få dig att diskutera med oss om vårt nederlag och att instruera oss om dessa ärenden, då vi förstår att det som hände på berget inte just nu kan avslöjas.”

158:6.2 (1758.3) Jesus svarade Tomas och sade: ”Allt som era bröder hörde uppe på berget skall i sinom tid uppenbaras för er. Men jag skall nu visa er orsaken till ert misslyckande i det som ni så oklokt försökte er på. Medan er Mästare och hans följeslagare, era bröder, igår vandrade uppför berget där borta för att söka en vidare kunskap om Faderns vilja och för att be om en större tilldelning av visdom för

att effektivt kunna göra den gudomliga viljan, hade ni, som stannade här på vakt med instruktioner att söka förvärva den andliga insiktens sinne och att be med oss om ett fullständigare uppenbarande av Faderns vilja, inte utövat den tro som stod er till buds, utan ni gav i stället efter för frestelsen och förföll till era gamla onda tendenser att för er själva eftersträva privilegierade platser i himmelriket — i det materiella och världsliga rike som ni envist har i tankarna. Och ni hänger fast vid dessa felaktiga föreställningar trots de upprepade förklaringarna om att mitt rike inte är av denna värld.

158:6.3 (1758.4) ”Knappt har er tro fattat Människosonens identitet förrän er själviska längtan efter världslig befordran kommer över er igen, och ni förfaller till att sinsemellan diskutera vem som borde vara störst i himmelriket, ett rike som inte existerar och aldrig kommer att existera så som ni envisas med att föreställa er det. Har jag inte sagt er att den som vill vara störst i min Faders andliga broderskapsrike måste bli liten i sina egna ögon och sålunda bli sina bröders tjänare? Andlig storhet består i en förståelsefull kärlek som är gudalik och inte i ett utövande av materiell makt för upphöjandet av sitt eget jag. I det som ni försökte er på, och som ni så fullständigt misslyckades i, var ert syfte inte rent. Ert motiv var inte gudomligt. Ert ideal var inte andligt. Er ambition var inte altruistisk. Ert tillvägagångssätt byggde inte på kärlek, och målet för er strävan var inte Faderns vilja i himlen.

158:6.4 (1758.5) ”Hur länge skall det ta för er innan ni lär er att man inte kan förkorta tidsförloppet för etablerade naturföreteelser utom när detta är i överensstämmelse med Faderns vilja? Inte heller kan man göra andligt arbete utan andlig kraft. Och man kan inte göra någotdera av dessa, även när potentialen för dem finns tillgänglig,

utan den tredje och väsentliga mänskliga faktorn: den personliga erfarenheten av att ha en levande tro. Måste ni alltid ha materiella manifestationer för att känna dragning till rikets andliga realiteter? Kan ni inte fatta andebetydelsen av min mission utan ett synligt uppvisande av ovanliga gärningar? När kan man förlita sig på att ni tyr er till rikets högre och andliga realiteter oberoende av hur alla yttre materiella manifestationer tycks framträda?”

158:6.5 (1759.1) När Jesus hade sagt detta till de tolv tillade han: ”Gå nu och vila, ty i morgon bittida återvänder vi till Magadan för att där rådgöra om vår mission till städerna och byarna i Dekapolis. Och som avslutning på denna dags erfarenhet, låt mig säga till var och en av er det som jag sade till era bröder uppe på berget, och låt dessa ord sjunka djupt in i era hjärtan: Människosonen inleder nu den sista fasen av sin utgivning. Vi står i begrepp att påbörja de bemödanden som snart skall leda till den stora och slutliga prövningen av er tro och hängivenhet, då jag skall överlämnas i händerna på de människor som söker min undergång. Och kom ihåg vad jag säger er: Människosonen kommer att dödas, men han skall stiga upp igen.”

158:6.6 (1759.2) Sorgsna drog de sig tillbaka för natten. De var förvirrade; de kunde inte förstå dessa ord. Fastän de var rädda för att fråga något om vad han hade sagt, mindes de ändå alltsammans efter hans uppståndelse.

7. Petrus protest

158:7.1 (1759.3) Tidigt denna onsdagsmorgon begav sig Jesus och de tolv från Caesarea Filippi mot Magadans park nära Betsaida Julias. Apostlarna hade sovit mycket litet den natten, så de var uppe tidigt och färdiga att ge sig iväg. Till och med de trögtänkta tvillingarna Alfaios hade chockerats av detta tal om Jesu död. På sin färd söderut kom de genast efter Meroms källor till Damaskusvägen, och då Jesus ville undvika de skriftlärdade och andra som han visste snart skulle följa efter dem, gav han order om att fortsätta till Kafarnaum längs Damaskusvägen som går genom Galiléen. Han gjorde detta därför att han visste att de som följde efter honom skulle vandra vidare längs vägen öster om Jordanfloden för att de räknade med att Jesus och apostlarna var rädda för att passera genom Herodes Antipas territorium. Jesus försökte komma undan sina kritiker och den folkhop som följde efter honom för att få vara ensam med sina apostlar denna dag.

158:7.2 (1759.4) De vandrade fram genom Galiléen till långt efter lunchtid innan de stannade på en skuggig plats för att vederkvicka sig. Sedan de hade ätit sin mat sade Andreas vänd till Jesus: ”Mästare, mina bröder förstår inte dina djupsinniga uttalanden. Vi har helt börjat tro på att du är Guds Son, och nu får vi höra dessa märkliga ord om att lämna oss, om att dö. Vi förstår inte din undervisning. Talar du till oss i liknelser? Vi ber att du talar till oss rakt på sak och obeslöjat.”

158:7.3 (1759.5) Då Jesus svarade Andreas sade han: ”Mina bröder, det är för att ni har bekänt att jag är Guds Son som jag känner mig tvungen att börja klarlägga för er sanningen om slutet på Människosonens utgivning på jorden. Ni hänger envist fast vid tron på att jag är Messias, och ni vill inte överge tanken att Messias måste

sitta på en tron i Jerusalem; därför fortsätter jag med att säga er att Människosonen snart måste bege sig till Jerusalem, lida mycket, avvisas av de skriftlärd, de äldste och överstepräster och efter allt detta dödas och upplyftas från de döda. Och jag talar inte i liknelser till er; jag berättar sanningen för er så att ni må vara förberedda för dessa händelser när de plötsligt kommer över oss.” Medan han ännu talade rusade Petrus otåligt fram till honom, lade sin hand på Mästarens axel och sade: ”Mästare, må det vara oss fjärran att tvista med dig, men jag försäkrar dig att något sådant aldrig skall hända dig.”

158:7.4 (1760.1) Petrus sade så för att han älskade Jesus, men Mästarens människonatur uppfattade i dessa ord av välment tillgivenhet en subtil antydning av att fresta honom till att ändra sin utstakade linje att ända till slutet fullfölja sin utgivning på jorden enligt sin Paradisfaders vilja. Och det var just för att han upptäckte faran med att låta ens sina tillgivna och trogna vänners förslag avråda sig, som han gick lös på Petrus och de andra apostlarna och sade: ”Håll dig bakom mig. Det luktar om dig av motståndarens, frestarens, ande. När ni talar på detta viset är ni inte på min sida utan snarare på vår fiendes sida. Så här gör ni er kärlek till mig till en stötesten när jag skall göra Faderns vilja. Bry er inte om människors sätt utan i stället om Guds vilja.”

158:7.5 (1760.2) Efter att de hade återhämtat sig från den första chocken över den svidande tillrättavisningen som Jesus gav dem, och innan de fortsatte sin vandring sade Mästaren ytterligare: ”Om någon vill gå i mina spår, måste han förneka sig själv, dagligen axla sina skyldigheter och följa mig. Ty den som själviskt vill rädda sitt liv

skall mista det, men den som mister sitt liv för min och evangeliets skull, han skall rädda det. Vad hjälper det en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin egen själ? Med vad kunde människan köpa sig evigt liv? Skäms inte för mig och mina ord i detta syndfulla och skenheliga släkte, såsom inte heller jag skäms för att erkänna er då jag i ära och härlighet träder inför min Fader i närvaro av alla de himmelska härskarorna. Men sannerligen, många av er som nu står här inför mig skall inte möta döden förrän ni ser detta Guds rike komma med kraft.”

158:7.6 (1760.3) Sålunda klargjorde Jesus för de tolv den plågsamma och stridiga väg som de måste beträda om de ville följa honom. Vilken chock var inte de här orden för dessa galileiska fiskare som envist drömde om ett jordiskt rike med hedersplatser för sig själva! Men deras trogna hjärtan rördes av denna orädda vädjan, och inte en enda av dem var sinnad att överge honom. Jesus sände dem inte ensamma in i striden; han anförde dem. Han bad endast att de modigt följde honom.

158:7.7 (1760.4) Så småningom började de tolv fatta tanken att Jesus berättade för dem något om möjligheten att han skulle dö. De förstod endast dunkelt vad han sade om sin död, medan hans ord om att stiga upp från de döda inte alls registrerades i deras sinnen. När dagarna gick och Petrus, Jakob och Johannes drog sig till minnes sin upplevelse på härlighetens berg fick de en bättre förståelse av vissa av dessa saker.

158:7.8 (1760.5) Under hela den tid de tolv var tillsammans med sin Mästare såg de endast vid några få tillfällen den ljungande blick och hörde sådana strida ord av tillrättavisning som kom Petrus och resten

av dem till del vid detta tillfälle. Jesus hade alltid haft tålamod med deras mänskliga brister och fel, men inte så när han stod inför ett överhängande hot mot sitt program att obetingat följa sin Faders vilja för resten av sitt jordiska livsskede. Apostlarna var bokstavligen förstummade; de var förvånade och förskräckta. De kunde inte finna ord för att uttrycka sin sorg. Så småningom började de inse vad Mästaren måste uthärda, och att de måste gå igenom dessa erfarenheter tillsammans med honom, men de vaknade inte upp till verkligheten av dessa kommande händelser förrän länge efter dessa tidiga antydningar om den förestående tragedin under hans sista dagar.

158:7.9 (1761.1) Under tystnad gav sig Jesus och de tolv i väg via Kafarnaum till sitt läger i Magadans park. Fastän de inte under eftermiddagens lopp diskuterade med Jesus, talade de mycket sinsemellan, medan Andreas samtalade med Mästaren.

8. I Petrus hus

158:8.1 (1761.2) De anlände till Kafarnaum vid skymningen och vandrade längs mindre frekventerade vägar direkt till Simon Petrus hem för sitt kvällsmål. Medan David Sebedaios gjorde i ordning för att föra dem över sjön höll de sig kvar i Simons hus och Jesus, som såg upp på Petrus och de andra apostlarna, frågade: ”När ni vandrade fram tillsammans den här eftermiddagen, vad var det som ni så allvarligt talade om sinsemellan?” Apostlarna höll tyst, ty många av dem hade fortsatt den diskussion de påbörjade på Hermonberget om

vilka positioner de skulle få i det kommande riket; vem som borde vara störst osv. Jesus som visste vad som den dagen hade upptagit deras tankar, vinkade till sig en av Petrus småttingar, satte barnet ned bland dem och sade: ”Sannerligen, sannerligen säger jag er, om ni inte vänder helt om och blir mer som detta barn, kommer ni inte långt i himmelriket. Den som ödmjukar sig och blir som denna lilla, han skall bli störst i himmelriket. Och den som tar emot en sådan liten tar emot mig. Och de som tar emot mig tar också emot Honom som har sänt mig. Om ni vill vara de första i riket, försök då att dela med er av dessa goda sanningar till era jordiska bröder. Men för den som förleder en av dessa små, för honom vore det bäst om han fick en kvarnsten hängd om halsen och kastades i havet. Om det som ni gör med era händer eller ser med era ögon är till hinder för rikets framåtskridande, offra dessa omhuldade avgudar, ty det är bättre att träda in i riket utan många av dessa livets kära ting än att klamra sig fast vid dessa avgudar och finna sig utestängd från riket. Men framför allt, se till att ni inte föraktar någon enda av dessa små, ty deras änglar ser alltid de himmelska härskarornas anleten.”

158:8.2 (1761.3) När Jesus hade slutat tala steg de i båten och seglade över till Magadan.

Urantiaboken

<< [Kapitel 158](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 160](#) >>

Kapitel 159

Dekapolisturen

159:0.1 (1762.1) NÄR Jesus och de tolv anlände till Magadans park fann de att den grupp som väntade på dem bestod av närmare hundra evangelister och lärjungar, inklusive kvinnornas kår, och de var alla redo att omedelbart påbörja undervisnings- och predikoturen till städerna i Dekapolis.

159:0.2 (1762.2) Denna torsdagsmorgon den 18 augusti kallade Mästaren samman sina anhängare och gav anvisningar om att varje apostel skulle ta till följeslagare en av de tolv evangelisterna, och att tillsammans med de övriga evangelisterna skulle de gå ut i tolv grupper för att arbeta i städerna och byarna i Dekapolis. Kvinnornas kår och de övriga lärjungarna beordrade han att stanna hos sig. Jesus anslog fyra veckor för denna rundtur, och instruerade sina anhängare

att återvända till Magadan senast fredagen den 16 september. Han lovade att besöka dem ofta under denna tid. Under loppet av denna månad arbetade dessa tolv grupper i Gerasa, Gamala, Hippos, Safon, Gadara, Abila, Edrei, Filadelfia, Heshbon, Dium, Skytopolis och många andra städer. Under hela denna rundtur inträffade inga under i form av helbrägdagörelse eller andra ovanliga händelser.

1. Predikan om förlåtelse

159:1.1 (1762.3) En kväll i Hippos höll Jesus, som svar på en lärjunges fråga, en föreläsning om förlåtelse. Mästaren sade:

159:1.2 (1762.4) ”Om en godhjärtad man har hundra får och ett av dem kommer bort, lämnar han då inte de nittionio och ger sig ut och letar efter det som har gått vilse? Och om han är en god herde, håller han inte på och söker efter det vilsegångna fåret tills han hittar det? Och sedan när herden har hittat sitt förlorade får lägger han det över axeln, går hem glad i hågen och ropar till sina vänner och grannar: ’Gläd er med mig, ty jag har hittat mitt får som gick vilse.’ Jag förkunnar att glädjen i himlen är större över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga personer som inte behöver någon omvändelse. Så är det inte heller min himmelske Faders vilja att någon av dessa små går vilse, än mindre att de går förlorade. I er religion kan Gud tänkas ta emot ångerfulla syndare; enligt rikets evangelium går Fadern ut för att hitta dem innan de ens allvarligt har tänkt på att ångra sig.

159:1.3 (1762.5) ”Fadern i himlen älskar sina barn, och därför borde ni lära er att älska varandra. Fadern i himlen förlåter er era synder, därför borde ni lära er att förlåta varandra. Om din broder har gjort orätt mot dig, gå till honom och visa honom med takt och tålamod vari han felar. Och gör allt detta som en angelägenhet endast er emellan. Lyssnar han på dig har du vunnit tillbaka din broder. Men om din broder inte vill lyssna, om han framhärdar i sitt sätt att fela, gå igen till honom och tag med dig en gemensam vän eller två, så att du sålunda har två eller rentav tre vittnen som kan styrka ditt påstående och konstatera att du har handlat rättvist och barmhärtigt mot din felande broder. Om han nu vägrar att höra dina bröder kan du tala om alltsammans för församlingen, och om han då vägrar att höra brödraförsamlingen, låt då församlingens medlemmar ta till sådana åtgärder som de anser kloka; låt en sådan oregerlig medlem bli utstött ur riket. Medan ni inte må göra anspråk på att sitta till doms över era medmänniskors själar, och medan ni inte får förlåta synder eller på annat sätt drista er till att lägga beslag på de rättigheter som till hör de himmelska härskarornas övervakare, har det däremot anförtrotts åt er att upprätthålla rikets timliga ordning på jorden. Medan ni inte får blanda er i de gudomliga bestämmelserna beträffande evigt liv, är det emellertid er sak att bestämma om de förvaltningsfrågor som berör den timliga välfärden i brödraförsamlingen på jorden. Och vad ni än beslutar i dessa ärenden på jorden, som gäller ordning och lydnad inom församlingen, skall därför beaktas i himlen. Även om ni inte kan avgöra individens evighetsöde, kan ni lagstifta om gruppens beteende, ty där två eller tre av er kommer överens om något av detta och ber mig om det, skall det beviljas er om inte er anhållan är

oförenlig med min himmelske Faders vilja. Och allt detta är evigt sant, ty där två eller tre troende är samlade är jag mitt ibland dem.”

159:1.4 (1763.1) Simon Petrus var den apostel som hade ansvaret för dem som arbetade i Hippos, och när han hörde Jesus säga sålunda frågade han: ”Herre, hur många gånger skall min broder kunna göra orätt mot mig och ändå få förlåtelse av mig? Så mycket som sju gånger?” Jesus svarade Petrus: ”Inte endast sju gånger utan rentav sjuttiosju gånger. Himmelriket kan därför liknas vid en viss kung som ville ha redovisning av sina underordnade. Och när de hade börjat granskningen förde man inför honom en av hans främsta underlydande som erkände att han var skyldig sin kung tio tusen talenter. Denne tjänsteman vid kungens hov anförde nu att han hade råkat i nöd och att han inte hade något att betala skulden med. Och då befallde kungen att hans tillgångar skulle konfiskeras och hans barn säljas för att betala skulden. När denne förnämste tjänare hörde den hårda domen kastade han sig framstupa inför kungen och bönföll honom om barmhärtighet och mera tid med att säga: ’Herre, ha litet mer tålamod med mig, så skall jag betala dig alltsammans.’ Och då kungen såg på sin försumlige förvaltare och hans familj rördes han av medlidande. Han gav order om att tjänaren skulle frigges och att lånet i sin helhet skulle efterskänkas.

159:1.5 (1763.2) ”Och denne främste tjänare, som sålunda hade fått nåd och förlåtelse av kungen, gick för att sköta sina sysslor och mötte en av sina underställda tjänare som var skyldig honom futtiga hundra denarer. Han fattade tag i honom, grep honom om strupen och sade: ’Betala mig allt vad du är skyldig!’ Och då föll denne medtjänare ned inför den främste tjänaren, bönföll honom och sade: ’Ha bara tålamod

med mig, så skall jag snart kunna betala dig.’ Men den förnämste tjänaren ville inte visa sin medtjänare barmhärtighet utan lät sätta honom i fängelse tills skulden skulle vara betald. När de andra tjänarna såg vad som hade hänt, tog de så illa vid sig att de gick och berättade om det för sin herre och mästare, kungen. När kungen fick höra vad hans främste tjänare hade gjort kallade han denne otacksamme och oförsonlige man inför sig och sade: ’Du är en ond och ovärdig tjänare. När du bad om misskund efterskänkte jag villigt hela din skuld. Borde du inte ha varit lika barmhärtig mot din frände som jag var mot dig?’ Och kungen var så väldigt arg att han lät fångvakterna ta hand om hans otacksamme överförvaltare och hålla honom kvar tills hela skulden var betald. Och på samma sätt skall min himmelske Fader vara barmhärtigare mot dem som villigt visar sina medmänniskor barmhärtighet. Hur kan ni komma till Gud och be om att hänsyn tas till era brister och fel när ni har för vana att straffa era bröder för att de är skyldiga till samma mänskliga svagheter? Jag säger till er alla: Frikostigt har ni fått ta emot rikets goda gåvor, dela därför frikostigt med er till era medmänniskor på jorden.”

159:1.6 (1764.1) På detta sätt undervisade Jesus om och belyste hur farligt och orättvist det är att själv sitta till doms över sina medmänniskor. Disciplinen måste upprätthållas och rättvisa skipas, men i alla dessa sammanhang borde brödraförsamlingens visdom råda. Jesus gav *gruppen*, inte *individen*, den lagstiftande och dömande makten. Inte heller får den makt som har getts åt gruppen utövas som personlig makt. Det finns alltid en fara för att den dom som en individ avkunnar kan förvanskas av fördomar och förvrängas av starka känslor. Det är mer sannolikt att gruppens omdöme avlägsnar faran

för och eliminerar orättvisan av en personlig partisk inställning. Jesus sökte alltid att förminska orättvisa, vedergällning och hämnd.

159:1.7 (1764.2) [Användningen av uttrycket sjuttiosju för att belysa barmhärtigheten och fördragsamheten härstammade från skrifterna där det berättas om hur Lemek jublade över sin son Tubal-Kains metallvapen, jämförde dessa överlägsna redskap med sina fienders och utropade: ”Om Kain, utan vapen i hand, fick sjufald hämnd, skall jag nu ta hämnd sju- och sjuttiofalt.”]

2. Den obekante förkunnaren

159:2.1 (1764.3) Jesus vandrade över till Gamala för att besöka Johannes och dem som arbetade tillsammans med honom på den orten. Den kvällen efter mötet för frågor och svar sade Johannes till Jesus: ”Mästare, igår gick jag över till Astarot för att träffa en man som undervisade i ditt namn och rentav påstod att han kunde driva ut djävlar. Men denne man har aldrig varit tillsammans med oss, och inte heller följer han oss; därför förbjöd jag honom att fortsätta.” Då sade Jesus: ”Förbjud honom inte. Ser du inte att rikets evangelium snart skall förkunnas för hela världen? Hur kan du vänta dig att alla som tror evangeliet skall underkasta sig din ledning? Fröjda dig över att vår förkunnelse redan har börjat manifestera sig utanför gränserna för vårt personliga inflytande. Ser du inte, Johannes, att de som påstår sig göra stora ting i mitt namn i sista hand måste understödja vår sak? De kommer förvisso inte att vara de första som talar illa om mig. Min son, i sådana här sammanhang vore det bättre för dig att räkna med att

den som inte är emot oss är för oss. Under kommande generationer skall mången som inte är helt värdig göra mångt och mycket märkvärdigt i mitt namn, men jag tänker inte förbjuda dem. Jag säger dig, att även när endast en mugg kallt vatten ges åt en törstig själ, upptecknar min Faders budbärare alltid en sådan kärleksgärning.”

159:2.2 (1764.4) Denna undervisning förbryllade storligen Johannes. Hade han inte hört Mästaren säga: ”Den som inte är med mig är mot mig”? Han insåg inte att Jesus i det fallet talade om människans personliga förhållande till rikets andliga förkunnelse, medan i det andra fallet avsågs de troendes yttre och vittförgrenade sociala relationer som gällde frågor om en viss troendegrupps administrativa kontroll och bestämmanderätt över andra gruppers arbete, vilka till slut skulle bilda den framtida världsomfattande brödraförsamlingen.

159:2.3 (1765.1) Men Johannes berättade ofta om denna erfarenhet i samband med sitt senare arbete till förmån för riket. Det oaktat tog apostlarna ofta anstöt av dem som var djärva nog att undervisa i Mästarens namn. För dem föreföll det alltid opassande att de som aldrig hade suttit vid Jesu fötter skulle undervisa i hans namn.

159:2.4 (1765.2) Denne man som Johannes förbjöd att undervisa och verka i Jesu namn brydde sig inte om aposteln uppmaning. Han fortsatte oberörd sina bemödanden och innan han begav sig vidare till Mesopotamien fostrade han fram en ansenlig skara troende i Kanata. Denne man, Aden, hade börjat tro på Jesus genom vittnesbördet från den sinnessjuka som Jesus botade nära Heresa och som så övertygat trodde att de förment onda andar, som Mästaren drev ut ur honom, gick in i svinhjorden och störtade svinen huvudstupa över klippan till sin undergång.

3.Handledning för lärare och troende

159:3.1 (1765.3) I Edrei där Tomas och hans medarbetare var verksamma tillbringade Jesus ett dygn, och under kvälldiskussionens gång framförde han de principer som bör vägleda alla som förkunnar sanning och aktivera alla som undervisar i rikets evangelium. Sammanfattat och uttryckt enligt nutida språkbruk lärde Jesus:

159:3.2 (1765.4) ”Respektera alltid människans personlighet. Aldrig bör en rättfärdig sak få främjas med våld; andliga segrar kan vinnas endast med andlig kraft. Detta förståndigande mot att använda materiella påverkningsformer avser såväl psykiskt som fysiskt våld. Överväldigande argument och mental överlägsenhet skall inte användas för att tvinga män och kvinnor in i riket. Människans sinne får inte krossas av blotta vikten av logiken eller imponeras på med en listig vältalighet. Fastän känslorna som en faktor i människans beslut inte helt kan elimineras, borde de som vill främja rikets sak inte i sin undervisning direkt vädja till känslorna. Vädja direkt till den gudomliga anden som bor i människans sinne. Vädja inte till rädsla, medlidande eller endast känslsamhet. När ni vädjar till människorna, var ärliga; utöva självkontroll och ådagalägg tillbörlig återhållsamhet; visa vederbörlig respekt för era elevers personlighet. Kom ihåg att jag har sagt: ”Se, jag står vid dörren och knackar, och om någon öppnar så kommer jag in.”

159:3.3 (1765.5) Då ni för människor in i riket, försvaga eller förstör inte deras självrespekt. Medan för mycket självrespekt kan ta död på

en lämplig ödmjukhet och leda till högmod, egenkärlek och förmäthenhet, leder däremot förlusten av självrespekt ofta till att viljan förlamas. Det är detta evangeliums syfte att återupprätta självrespekten hos dem som har förlorat den och att tygla den hos dem som har den kvar. Gör inte misstaget att enbart fördöma det som är fel i era elevers liv; kom ihåg att också ge riklig erkänsla för det som mest förtjänar att prisas i deras liv. Glöm inte att ingenting kan hindra mig från att återställa självrespekten hos dem som har förlorat den och som verkligen vill återfå den.

159:3.4 (1765.6) Akta er för att såra självrespekten hos skygga och ängsliga själar. Tillåt er inte att vara spydiga på bekostnad av mina enkelsinnade bröder. Var inte cyniska mot mina räddhågade barn. Sysslolöshet är förödande för självrespekten; uppmana därför era bröder att ständigt hålla sig sysselsatta med sina valda uppgifter, och gör allt vad ni kan för att skaffa arbete åt dem som går utan anställning.

159:3.5 (1766.1) Gör er aldrig skyldiga till en sådan ovärdig taktik som att försöka skrämman män och kvinnor in i riket. En kärleksfull far skrämmer inte sina barn till lydnad för hans rättvisa krav.

159:3.6 (1766.2) Någon gång kommer rikets barn att inse att starka känslor av sinnesrörelse inte är detsamma som den gudomliga andens ledning. Att vara starkt och ovanligt påverkad att göra något eller att bege sig någonstans betyder inte nödvändigtvis att sådana impulser är andens ledning i människans inre.

159:3.7 (1766.3) Förvarna alla troende om det konfliktområde som måste genomkorsas av alla som övergår från livet så som det levs i köttet till det högre livet så som det levs i anden. De som lever helt

och hållet inom någotdera rike upplever ingen nämnvärd konflikt eller förvirring, men alla är dömda att uppleva större eller mindre osäkerhet under tiden för övergången från den ena levnadsnivån till den andra. När ni träder in i riket kan ni inte undfly dess ansvarsuppgifter eller undvika dess förpliktelser, men kom ihåg: evangeliets ok är skonsamt och sanningens börda är lätt.

159:3.8 (1766.4) Världen är full av hungriga själar som svälter precis vid livets bröd. Människor dör medan de söker efter själva den Gud som lever inom dem. Människor söker med trånande hjärta och trötta fötter efter rikets skatter, fastän de alla finns inom omedelbart räckhåll för den levande tron. Tron är för religionen detsamma som seglen för ett skepp — ett tillskott av kraft, inte en ytterligare börda i livet. Det finns en enda strid för dem som träder in i riket, nämligen att kämpa trons goda kamp. Den troende utkämpar en enda batalj, nämligen mot tvivlet — otron.

159:3.9 (1766.5) När ni predikar rikets evangelium undervisar ni helt enkelt om vänskap med Gud. Och denna samhörighet tilltalar lika väl män som kvinnor, därför att båda finner det som innerligast tillfredsställer deras karakteristiska längtansfulla behov och ideal. Tala om för mina barn att jag inte endast ömmar för deras känslor och har tålamod med deras svagheter, utan att jag även är hänsynslös mot synden och intolerant när det gäller fördärv. Jag är förvisso saktmodig och ödmjuk inför min Fader, men jag är lika skoningslöst obeveklig där jag möter avsiktliga missgärningar och syndfullt uppror mot min himmelske Faders vilja.

159:3.10 (1766.6) Ni skall inte framställa er lärare som en sorgens man. Framtida generationer skall få veta också om vår strålande glädje,

överflödande goda vilja och vårt inspirerande goda humör. Vi förkunnar ett budskap om goda nyheter, och dess omvandlande kraft smittar av sig. Vår religion pulserar av nytt liv och nya betydelser. De som accepterar denna förkunnelse fylls av glädje i sina hjärtan och är tvungna att ständigt fröjdas. Växande lycka är alltid erfarenheten hos alla som är övertygade om Gud.

159:3.11 (1766.7) Lär alla troende att undvika att förlita sig på det osäkra stöd som en oäkta medkänsla erbjuder. Man kan inte utveckla en stark karaktär genom att hänge sig åt självmedlidande. Försök ärligt att undvika den bedrägliga inverkan av det som endast är delaktighet i samma misär. Visa er sympati för de tappra och modiga samtidigt som ni låter bli att hysa alltför mycket medlidande med de fega själar som endast halvhjärtat möter livets prövningar. Erbjud inte tröst åt dem som ger efter inför sina svårigheter utan att kämpa. Sympatisera inte med era medmänniskor bara för att de i sin tur måtte sympatisera med er.

159:3.12 (1766.8) När mina barn väl blir medvetna om den visshet som den gudomliga närvaron ger, kommer en sådan tro att vidga sinnet, förädla själen, stärka personligheten, förhöja lyckan, fördjupa andeuppfattningen och öka förmågan att älska och bli älskad.

159:3.13 (1767.1) Undervisa alla troende om att de som träder in i riket inte därmed blir immuna mot tidens olyckor eller vanliga naturkatastrofer. Att tro evangeliet hindrar er inte från att råka i svårigheter, men det garanterar att ni är *orädda* när svårigheterna kommer över er. Om ni vågar tro på mig och helhjärtat börjar följa mig, skall ni härigenom garanterat beträda den väg som med visshet leder till svårigheter. Jag lovar inte att rädda er undan motgångens

djupa vatten, men jag lovar er att vandra tillsammans med er genom dem alla.

159:3.14 (1767.2) Också mycket annat lärde Jesus denna grupp av troende innan de gjorde sig i ordning för nattens sömn. De som hörde dessa ord gömde dem i sina hjärtan och upprepade dem ofta till uppbyggelse för de apostlar och lärjungar som inte var närvarande när de uttalades.

4. Samtalet med Natanael

159:4.1 (1767.3) Sedan vandrade Jesus över till Abila där Natanael och hans medarbetare verkade. Natanael var mycket besvärad av vissa av Jesu uttalanden som föreföll att förringa de erkända hebreiska skrifternas auktoritet. Denna kväll efter den vanliga stunden för frågor och svar tog Natanael därför Jesus åt sidan från de andra och frågade: ”Mästare, kunde du anförtro mig sanningen om skrifterna? Jag lägger märke till att du endast undervisar oss om en del av de heliga skrifterna — den bästa delen, enligt vad jag kan se — och jag sluter mig till att du tillbakavisar rabbinernas läror då de påstår att lagens ord är Guds uttryckliga ord som har funnits hos Gud i himlen redan före Abrahams och Moses tid. Vad är sanningen om skrifterna?” När Jesus hörde sin förbryllade apostels fråga svarade han:

159:4.2 (1767.4) ”Natanael, du har bedömt riktigt; jag betraktar inte skrifterna så som rabbinerna. Jag skall tala med dig om det här på villkor att du inte berättar det vidare för dina bröder, som inte alla är

redo att ta emot denna undervisning. Orden i Mose lag och skrifternas läror fanns inte till före Abraham. Först under senare tider har skrifterna sammanställts i den form vi nu har dem. Samtidigt som de innehåller det bästa av det judiska folkets högre tankar och längtan, innehåller de också mycket som är långt ifrån representativt för den himmelske Faderns karaktär och budskap; därför måste jag från bland de bättre lärorna välja ut de sanningar som skall samlas ihop för rikets evangelium.

159:4.3 (1767.5) ”Dessa skrifter är verk av människor; vissa av dem heliga män, andra mindre heliga. Dessa böckers läror företräder de åsikter och den upplysningsgrad som var rådande vid de tiderna för deras uppkomst. Som sanningsuppenbarelse är de sista mer tillförlitliga än de första. Skrifterna är bristfälliga och alltigenom mänskliga till sitt ursprung, men märk väl, de utgör förvisso den bästa samling av religiös visdom och andlig sanning som vid denna tid står att finna någonstans i hela världen.

159:4.4 (1767.6) ”Många av dessa böcker är inte skrivna av de personer vars namn de bär, men det minskar på intet sätt värdet av de sanningar de innehåller. Även om berättelsen om Jona inte var faktisk, även om Jona aldrig hade levt, skulle den djupa sanningen i denna berättelse — Guds kärlek till Ninive och de så kallade hedningarna — ändå inte vara mindre värdefull i alla deras ögon som älskar sina medmänniskor. Skrifterna är heliga därför att de framför de människors tankar och gärningar som sökte Gud och som i dessa skrifter lämnade efter sig uppteckningar om sina högsta tankar om rättfärdighet, sanning och helighet. Skrifterna innehåller mycket, väldigt mycket, som är sant, men i ljuset av din nuvarande

undervisning vet du att dessa skrifter också innehåller mycket som ger en felaktig uppfattning om Fadern i himlen, den kärleksfulla Gud som jag har kommit för att uppenbara för alla världar.

159:4.5 (1768.1) ”Natanael, tillåt dig aldrig för ett ögonblick att tro på de ställen i skrifterna som beskriver hur kärlekens Gud befallde dina förfäder att dra ut i strid och slå ihjäl alla sina fiender — män, kvinnor och barn. Sådana uppteckningar är människors, inte särskilt heliga människors, ord; de är inte Guds ord. Skrifterna har alltid återspeglat, och kommer alltid att återspegla, den intellektuella, moraliska och andliga nivån hos sina upphovsmän. Har du inte märkt hur uppfattningarna om Jahve tilltar i skönhet och härlighet allteftersom profeterna gör sina uppteckningar från Samuel till Jesaja? Och du bör komma ihåg att skrifterna är avsedda för religiös undervisning och andlig vägledning. De är varken historikers eller filosofers verk.

159:4.6 (1768.2) ”Mest beklagansvärd är inte endast denna felaktiga idé om skriftsamlingens absoluta fullkomlighet och dess lärors ofelbarhet, utan snarare den förvirrande feltolkning som de traditionsförslavade skriftlärdar och fariséerna i Jerusalem har gjort av dessa heliga skrifter. Och nu kommer de att använda både doktrinen om att skrifterna är inspirerade och sina feltolkningar av dem i deras fasta föresats att försöka motstå denna nyare förkunnelse av rikets evangelium. Natanael, glöm aldrig att Fadern aldrig begränsar sanningsuppenbarelsen till någon enda generation eller något enda folk. Mången allvarlig sanningssökare har blivit, och kommer fortsättningsvis att bli, förvirrad och nedslagen av dessa doktriner om skrifternas fullkomlighet.

159:4.7 (1768.3) ”Sanningens auktoritet är själva den ande som bor i dess levande manifestationer, och inte de döda ord som har uttalats av mindre upplysta och förment inspirerade människor under en annan generation. Och även om dessa forna tiders heliga män levde ett inspirerat och av anden fyllt liv, betyder det inte att deras *ord* var på samma sätt andligen inspirerade. Idag gör vi inga uppteckningar av förkunnelsen om rikets evangelium för att ni inte, när jag är borta, genast skulle bli uppdelade i många olika grupper som tvistar om sanningen till följd av era olika tolkningar av min förkunnelse. För detta släkte är det bäst att vi *lever* dessa sanningar och avstår från att göra uppteckningar.

159:4.8 (1768.4) ”Lägg väl på minnet mina ord, Natanael: ingenting som människonaturen har rört vid kan anses ofelbart. Gudomlig sanning kan förvisso lysa fram genom människans sinne, men alltid är den endast relativt ren och delvis gudomlig. Den skapade kan åtrå ofelbarheten, men endast Skaparna besitter den.

159:4.9 (1768.5) ”Men det största felet i undervisningen om skrifterna är läran om att de är förseglade mysterie- och visdomsböcker som endast nationens vise vågar tolka. Uppenbarelserna av gudomlig sanning är inte förseglade annat än med människans okunskap, bigotteri och trångsynta intolerans. Skrifternas ljus fördunklas endast av fördomar och förmörkas av vidskepelse. En falsk rädsla för det heliga har hindrat religionen från att skyddas av sunt förnuft. Rädslan för den auktoritet som de heliga skrifterna från det förgångna utövar, hindrar effektivt dagens uppriktiga själar från att ta emot evangeliets nya ljus, det ljus som dessa gudsmedvetna människor i en annan generation så intensivt längtade efter att få se.

159:4.10 (1769.1) ”Men allra sorgligast är det faktum att vissa av dem som undervisar om heligheten i denna traditionalism känner till denna sanning. De förstår mer eller mindre fullständigt dessa begränsningar i skrifterna, men de är moraliska ynkryggar, intellektuellt oärliga. De vet sanningen om de heliga skrifterna, men de föredrar att undanhålla folket sådana störande fakta. Och följaktligen förvrider och förvränger de skrifterna och gör dem till en handbok av förslavande detaljer för det dagliga livet och en auktoritet för icke-andliga saker, i stället för att hänvisa till de heliga skrifterna som en skattkammare för den moraliska visdomen, religiösa inspirationen och andliga undervisningen från tidigare generationers gudsmedvetna människor.

159:4.11 (1769.2) Natanael blev både upplyst och chockerad av Mästarens uttalande. Han begrundade länge detta samtal i djupet av sin själ, men han berättade inte för någon om samtalet förrän efter Jesu himmelfärd; och även då var han rädd för att delge hela berättelsen om Mästarens undervisning.

5. Jesu religions positiva karaktär

159:5.1 (1769.3) I Filadelfia där Jakob verkade undervisade Jesus lärjungarna om den positiva karaktären som kännetecknade rikets evangelium. När han under loppet av sina uttalanden antydde att vissa delar av skrifterna innehöll mer sanning än andra och uppmanade sina åhörare att nära sina själar med den bästa andliga födan, avbröt Jakob Mästaren och frågade: ”Mästare, vill du vara så vänlig att säga oss hur vi skall kunna välja ut de bättre ställena från skrifterna för vår

personliga uppbyggelse?” Jesus svarade: ”Ja Jakob, när ni läser skrifterna, sök då efter sådana evigt sanna och gudomligt sköna lärdomar som till exempel:

159:5.2 (1769.4) ”Skapa i mig, o Gud, ett rent hjärta.

159:5.3 (1769.5) ”Herren är min herde, mig skall inget fattas.

159:5.4 (1769.6) ”Du bör älska din nästa som dig själv.

159:5.5 (1769.7) ”Ty jag, Herren, din Gud, skall hålla din högra hand och säga: var inte rädd, jag skall hjälpa dig.

159:5.6 (1769.8) ”Inte heller skall nationerna lära sig kriga längre.”

159:5.7 (1769.9) Detta illustrerar det sätt på vilket Jesus dag för dag utnyttjade de bästa delarna av de hebreiska skrifterna för undervisning av sina anhängare och för inkluderande i förkunnelsen av det nya evangeliet om riket. Andra religioner hade framfört tanken att Gud är nära människan, men Jesus jämställde Guds omsorg om människan med en kärleksfull fars bekymmer för sina omyndiga barns välfärd, och därefter gjorde han denna undervisning till en hörnsten i sin religion. Sålunda framtvingade läran om Guds faderskap utövandet av broderskap mellan människorna. Att dyrka Gud och att tjäna människan blev kärnan i hans religion. Jesus tog det bästa i den judiska religionen och gav det en värdig inramning i den nya förkunnelsen om rikets evangelium.

159:5.8 (1769.10) Jesus förde den positiva handlingens anda in i den judiska religionens passiva doktriner. I stället för en negativ uppfyllelse av ceremoniella krav uppmanade Jesus dem som accepterade den nya religionen att göra det positiva som den krävde. Jesu religion bestod inte endast i att *tro* det som evangeliet fordrade, utan att faktiskt *göra* det. Han lärde inte att kärnan i hans religion var

socialt tjänande, utan snarare att socialt tjänande var en av de säkra följdverkningarna hos den som har den sanna religionens ande.

159:5.9 (1770.1) Jesus tvekade inte att ta i användning den bättre delen av en skrift, medan han tillbakavisade den sämre delen. Hans storslagna uppmaning: ”Älska din nästa som dig själv”, tog han från det ställe som lyder: ”Du skall inte hämnas på någon av ditt folk, utan du skall älska din nästa som dig själv.” Jesus tog i bruk den positiva delen av detta skriftställe samtidigt som han förkastade den negativa delen. Han motsatte sig även en negativ eller rent passiv form av icke-våld. Han sade: ”När en ovän slår dig på ena kinden, stå inte där stum och passiv utan, med en positiv attityd, vänd också den andra kinden till; dvs. gör det bästa möjliga för att aktivt leda din felande broder bort från ondskans stigar och in på det rättfärdiga livets bättre vägar.” Jesus fordrade att hans anhängare reagerade positivt och energiskt på varje livssituation. Att vända den andra kinden till, eller vilken som helst liknande handling, kräver initiativ, fordrar ett energiskt, aktivt och modigt uttryckande av den troendes personlighet.

159:5.10 (1770.2) Jesus talade inte för utövandet av en negativ resignation inför kränkningar från dem som avsiktligt kunde tänkas utnyttja sådana som inte brukar våld mot ondskan, utan snarare för att hans anhängare skulle vara visa och vakna för att snabbt och positivt kunna reagera med gott för ont i syfte att effektivt kunna övervinna ondska med godhet. Glöm inte att det sant goda ofelbart är mäktigare än det mest fördärliga onda. Mästaren förkunnade en positiv norm för rättfärdigheten: ”Den som vill vara min lärjunge måste glömma sig själv och i full mån åta sig sina ansvarigheter dagligen för att följa

mig.” Och så levde han själv att ”han gick omkring och gjorde gott.” Denna aspekt på evangeliet belystes mycket väl av många liknelser som han senare berättade för sina anhängare. Han uppmanade aldrig sina anhängare att tålmodigt bära sina plikter, utan snarare att med energi och entusiasm i full mån leva upp till sina mänskliga ansvarigheter och gudomliga privilegier i Guds rike.

159:5.11 (1770.3) När Jesus lärde sina apostlar att om någon med orätt tog deras mantel skulle de också erbjuda sitt andra plagg, avsåg han inte så mycket en konkret andra klädnad som idén att göra något *positivt* för att frälsa missdådaren i stället för att följa det forna rådet att ge igen — ”öga för öga” och så vidare. Jesus avskydde idén att man antingen hämnades eller bara passivt led en orättvisa eller blev offer för den. Vid detta tillfälle lärde han dem de tre sätten att kämpa mot och motarbeta ondskan:

159:5.12 (1770.4) 1. Att löna ont med ont — den positiva men orättfärdiga metoden.

159:5.13 (1770.5) 2. Att lida det onda utan att klaga och utan att göra motstånd — den rent negativa metoden.

159:5.14 (1770.6) 3. Att löna ont med gott, att hävda sin vilja för att bli herre över situationen, att övervinna ondskan med godhet — den positiva och rättfärdiga metoden.

159:5.15 (1770.7) En av apostlarna frågade en gång: ”Mästare, vad borde jag göra om en främling tvingar mig att bära hans packning en mil?” Jesus svarade: ”Sitt inte ned och sucka efter lättnad samtidigt som du tyst förbannar främlingen. Sådana passiva attityder leder inte till rättfärdighet. Om du inte kan komma på något som på ett effektivare sätt är positivt, kan du åtminstone bära packningen en mil

till. Det blir förvisso en utmaning för den orättfärdiga och gudlösa främlingen.”

159:5.16 (1770.8) Judarna hade hört om en Gud som ville förlåta syndare som ångrade sig och som ville försöka glömma deras missgärningar, men inte förrän Jesus kom fick människorna höra om en Gud som gick ut för att söka upp förlorade får, en som tog initiativ till att söka efter syndare och som glädde sig när han fann dem villiga att återvända till Faderns hus. Denna positiva not i religionen utsträckte Jesus även till sina böner. Han också omvandlade den negativa gyllene regeln till en positiv uppmaning till mänsklig rättvisa.

159:5.17 (1771.1) I all sin undervisning undvek Jesus ofelbart distraherande detaljer. Han skydde blomsterspråk och undvek att endast poetiskt måla upp en lek med ord. Han hade för vana att lägga in stora betydelser i små uttryck. För att belysa saker och ting vände Jesus på den vanliga betydelsen av många ord och uttryck, sådana som salt, jäsmedel, fiskande och småbarn. Han använde sig mycket effektivt av antitesen, jämförde det ytterst lilla med oändligheten osv. Hans bilder var slående, sådana som ”en blind som leder de blind”. Men den största styrkan i hans belysande undervisning låg i dess naturlighet. Jesus tog religionens filosofi från himlen ned till jorden. Han beskrev själens väsentliga behov med en ny insikt och en ny förläning av tillgivenhet.

6. Återkomsten till Magadan

159:6.1 (1771.2) Missionen under fyra veckor i Dekapolis var rätt framgångsrik. Hundratals själar upptogs i riket, och apostlarna och evangelisterna fick värdefull erfarenhet av att utföra sitt arbete utan inspirationen av Jesu direkta personliga närvaro.

159:6.2 (1771.3) Fredagen den 16 september samlades hela kåren av arbetare enligt en förhandsöverenskommelse i Magadans park. På sabbatsdagen hölls en rådslag med över hundra troende vid vilken man ingående behandlade de framtida planerna att utvidga rikets arbete. Davids budbärare var närvarande och rapporterade angående de troendes välgång överallt i Judéen, Samarien, Galiléen och angränsande områden.

159:6.3 (1771.4) Få av Jesu anhängare uppskattade vid denna tid till fullo det stora värdet av budbärarkårens tjänster. Budbärarna höll inte endast de troende över hela Palestina i kontakt med varandra och med Jesus och apostlarna, utan under dessa mörka dagar tjänade de också som insamlare av penningmedel, inte endast för Jesu och hans medarbetares uppehälle, utan även för det stöd som de tolv apostlarnas och tolv evangelisternas familjer behövde.

159:6.4 (1771.5) Omkring denna tid flyttade också Abner sin verksamhetsbas från Hebron till Betlehem, och denna senare ort var också högkvarter i Judéen för Davids budbärare. David upprätthöll också en budbärartjänst som fungerade nattetid mellan Jerusalem och Betsaida. Löparna lämnade Jerusalem varje kväll, byttes i Sykar och Skytopolis och kom fram till Betsaida vid frukostdags nästa morgon.

159:6.5 (1771.6) Jesus och hans medarbetare beredde sig nu på att ta en veckas ledighet innan de gjorde sig redo att påbörja det sista skedet av sitt arbete till förmån för riket. Detta var deras sista viloperiod, ty

missionen i Perea utvecklade sig till en prediko- och undervisningskampanj som varade ända fram till deras ankomst till Jerusalem då slutscenerna i Jesu jordiska livsskede började utspelas.

Urantiaboken

<< [Kapitel 159](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 161](#) >>

Kapitel 160

Rodan från Alexandria

160:0.1 (1772.1) PÅ SÖNDAGSMORGONEN den 18 september meddelade Andreas att inget arbete skulle planeras för den kommande veckan. Alla apostlar utom Natanael och Tomas begav sig hem för att besöka sina familjer eller vistas hos vänner. Denna vecka fick Jesus njuta av en nästan fullkomlig vila, men Natanael och Tomas var mycket upptagna av sina diskussioner med en viss grekisk filosof som hette Rodan och som var från Alexandria. Denne grek hade nyligen blivit lärjunge till Jesus genom att lyssna till en av Abners medarbetare som hade bedrivit missionsverksamhet i Alexandria. Rodan var nu allvarligt sysselsatt med uppgiften att harmonisera sin livsfilosofi med Jesu nya religiösa förkunnelse, och han hade kommit till Magadan i hopp om att Mästaren skulle

diskutera igenom dessa problem med honom. Han ville också få en ursprunglig och auktoritativ version av evangeliet, antingen av Jesus själv eller av någon av hans apostlar. Fastän Mästaren avböjde att inleda ett sådant samtal med Rodan, tog han älskvärt emot honom och bestämde genast att Natanael och Tomas skulle lyssna till allt vad han hade att säga och i sin tur berätta om evangeliet för honom.

1. Rodans grekiska filosofi

160:1.1 (1772.2) Tidigt på måndagsmorgonen inledde Rodan en serie om tio föreläsningar för Natanael, Tomas och en grupp om drygt tjugo troende som råkade befinna sig i Magadan. Komprimerat, sammanfattat och omarbetat enligt modernt språkbruk presenterar dessa anföranden följande tankar för begrundande:

160:1.2 (1772.3) Människolivet innehåller tre stora drivkrafter: drifter, önskningar och lockelser. En stark karaktär, en imponerande personlighet, utvecklas endast genom att den naturliga livsdriften omvandlas till social levnadskonst, genom att nuvarande önskningar omformas till högre former av längtan som kan leda till en bestående uppfyllelse, medan tillvarons allmänna lockelse måste överföras från ens konventionella och etablerade idéer till de högre sfärerna för utforskade idéer och outhämtade ideal.

160:1.3 (1772.4) Ju mer komplex civilisationen blir desto svårare blir konsten att leva. Ju snabbare de sociala sedvänjorna förändras desto mer komplicerad blir uppgiften att utveckla karaktären. För att framåtskridandet skall fortsätta måste människosläktet var tionde

generation på nytt lära sig konsten att leva. Om människan blir så genialisk att hon allt snabbare ökar samhällets komplexiteter, måste människan lära sig att bemästra en ny levnadskonst oftare, kanske under varje generation. Om utvecklingen av levnadskonsten inte lyckas hålla takten med tillvarons tekniska sida återgår mänskligheten snabbt till den enkla livsdriften — till att uppnå tillfredsställelse av nuvarande begär. I så fall förblir mänskligheten omogen; samhället växer inte upp till full mognad.

160:1.4 (1773.1) Måttet på den sociala mognaden är den mån i vilken människan är villig att avstå från att tillfredsställa enbart tillfälliga och aktuella önskningar för att underhålla dessa högre former av längtan, då strävan efter deras uppfyllelse erbjuder rikligare tillfredsställelser i ett successivt avancerande mot permanenta mål. Men det sanna tecknet på social mognad är villigheten hos ett folk att avstå från rätten att leva fridfullt och förnöjsamt enligt de bekvämlighetsfrämjande normer som bygger på lockelsen hos etablerade trosföreställningar och konventionella idéer och i stället följa den oroväckande och energikrävande lockelsen att söka outforskade möjligheter att nå oupptäckta mål i form av idealistiska andliga realiteter.

160:1.5 (1773.2) Djuren reagerar ädelt på livsdriften, men endast människan kan nå upp till konsten att leva, om än majoriteten av människosläktet endast upplever den animala livsdriften. Djuren känner endast denna blinda och instinktiva drivkraft; människan kan höja sig över denna drift att fungera enligt naturens ordning. Människan kan välja att leva på den intelligenta konstens höga plan, rentav på den himmelska fröjdens och den andliga extasens plan.

Djuren frågar inte efter livets ändamål; därför oroar de sig aldrig, inte heller begår de självmord. Självmord bland människor vittnar om att dessa varelser har höjt sig från den rent animala existensnivån och dessutom att utforskningssträvandena hos sådana människor inte har nått det jordiska livets artistiska nivåer. Djuren känner inte livets mening; människan har inte endast förmåga att bli medveten om värden och att fatta betydelser, utan hon är dessutom medveten om betydelsernas betydelse — hon är i sig själv medveten om sin insikt.

160:1.6 (1773.3) När människor dristar sig till att överge ett liv som bygger på de naturliga begären för att byta det mot ett liv av äventyrlig konst och osäker logik, får de lov att ta de därav följande riskerna för emotionella olycksfall — konflikter, bedrävelse och ovisshet — åtminstone tills de uppnår någon mån av intellektuell och emotionell mognad. Modlöshet, ängslan och slöhet är direkta bevis för moralisk omogenhet. Människosamhället står inför två problem: uppnående av mognad hos individen och uppnående av mognad hos släktet. Den mogna människan börjar snart betrakta alla andra dödliga med känslor av ömhet och tolerans. Mogna människor ser på de omogna med den kärlek och hänsyn som föräldrar hyser för sina barn.

160:1.7 (1773.4) Ett framgångsrikt liv är ingenting annat än konsten att behärska tillförlitliga metoder för att lösa alldagliga problem. Det första steget när det gäller att lösa ett problem är att lokalisera svårigheten, att isolera problemet, att uppriktigt inse dess art och vikt. Det stora misstaget vi gör är att när problemen i livet väcker våra djupaste känslor och rädslor vägrar vi att kännas vid dem. Likaså, när insikten om våra svårigheter nödvändiggör att vi minskar vår länge omhuldade inbilskhet, medger vår avund eller överger våra djupt

sittande fördomar, föredrar genomsnittsmänniskan att klänga sig fast vid de gamla illusionerna om säkerhet och de länge närda falska känslorna av trygghet. Endast en modig person är villig att ärligt medge och oförskräckt möta det som ett uppriktigt och logiskt sinne avslöjar.

160:1.8 (1773.5) Ett klokt och effektivt lösande av ett problem kräver att sinnet är fritt från förhandsuppfattningar, passioner och alla andra rent personliga fördomar som kan tänkas störa en opartisk granskning av de faktiska faktorer som tillsammans bildar det problem som skall lösas. Att lösa livets problem kräver mod och uppriktighet. Endast ärliga och modiga individer kan tappert ta sig igenom livets förbryllande och förvirrande labyrint, dit logiken i ett oförskräckt sinne kan tänkas leda. Denna frigörelse av sinne och själ kan aldrig åstadkommas utan drivkraften från en intelligent entusiasm som gränsar till religiös hänförelse. Det fordras lockelsen från ett storartat ideal för att driva människan fram mot ett mål som är omgivet av svåra materiella problem och mångahanda intellektuella osäkerhetsfaktorer.

160:1.9 (1774.1) Även om man effektivt är rustad att möta de svåra situationerna i livet, kan man knappast vänta sig framgång om man inte är utrustad med sinnets visdom och personlighetens charm vilka garanterar medmänniskors hjärtliga stöd och ivriga samverkan. Man kan inte hoppas på ett stort mått av framgång vare sig i världsligt eller religiöst arbete om man inte kan lära sig att övertala sina medmänniskor, att vinna människor för sin sak. Man måste helt enkelt vara taktfull och tolerant.

160:1.10 (1774.2) Den främsta av alla metoder att lösa problem har emellertid Jesus, er Mästare lärt mig. Jag syftar på det som han så konsekvent utövar och som han så omsorgsfullt har lärt er: andaktsfull meditation i avskildhet. I denna Jesu vana att så ofta dra sig tillbaka för att kommunicera med Fadern i himlen kan man finna den rätta tekniken, inte endast för att samla styrka och visdom för att lösa de vanliga konflikterna i livet, utan även för att tillgodogöra sig energin för att lösa problem av moralisk och andlig natur på en högre nivå. Men inte ens de rätta metoderna att lösa problem kan kompensera för inneboende brister hos personligheten eller gottgöra bristande hunger och törst efter sann rättfärdighet.

160:1.11 (1774.3) Jag är djupt imponerad av Jesu vana att gå avsidet för sig själv för att i ensamhet granska livsproblemen; för att söka sig nya förråd av visdom och energi för att möta det sociala tjänandets mångahanda krav; för att stimulera och fördjupa livets högsta syfte genom att faktiskt underkasta hela personligheten medvetandet om kontakten med det gudomliga; för att eftersträva nya och bättre metoder för att anpassa sig till den levande tillvarons ständigt föränderliga situationer; för att åstadkomma de livsviktiga förnyelser och omjusteringar av sina personliga attityder som är så väsentliga för en ökad insikt i allt som är värdefullt och verkligt; och att göra allt detta endast till Guds ära — att uppriktigt andas er Mästares favoritbön: ”Ske icke min vilja, utan din.”

160:1.12 (1774.4) Er Mästares andaktsfulla förfarande ger den avkoppling som förnyar sinnet, den illumination som inspirerar själen, det mod som gör det möjligt att djärvt möta de egna problemen, den självförståelse som utplånar den tärande rädslan, och

den medvetenhet om föreningen med det gudomliga vilken skänker människan den förvissning som gör det möjligt för henne att våga vara gudalik. Den avkoppling som följer av gudsdyrkan, eller av andlig gemenskap så som den utövas av Mästaren, lindrar spänningar, löser konflikter och ökar mäktigt personlighetens totala resurser. Hela denna filosofi, plus rikets evangelium, bildar den nya religionen så som jag förstår den.

160:1.13 (1774.5) Fördomsfullhet förblindar själen så att den inte känner igen sanningen, och fördomar kan skingras endast genom att själen uppriktigt hänger sig åt att dyrka ett syfte som i alla avseenden omfattar och inkluderar ens medmänniskor. Fördomsfullheten är oskiljaktigt kopplad till själviskhet. Fördomsfullhet kan elimineras endast genom att människan upphör att sträva efter egen fördel och i stället börjar söka den tillfredsställelse som kommer av att tjäna ett ideal som inte endast är större än jaget utan rentav större än hela mänskligheten — sökandet efter Gud, uppnåendet av gudomlighet. Beviset för personlighetens mognad ligger i omvandlingen av människans längtan så att personligheten alltid försöker förverkliga de högsta och mest gudomligt verkliga värdena.

160:1.14 (1774.6) I en ständigt föränderlig värld, mitt inne i en samhällsordning under utveckling, är det omöjligt att upprätthålla fasta och etablerade livsmål. Stabilitet hos personligheten kan upplevas endast av dem som har funnit och tagit emot den levande Guden som det eviga målet för infinit uppnåelse. För att människan sålunda skall kunna överflytta sitt mål från tiden till evigheten, från jorden till Paradiset, från det mänskliga till det gudomliga, krävs det att hon blir förnyad, omvänd, född på nytt; att hon blir den gudomliga

andens nyskapade barn; att hon vinner inträde i himmelrikets brödraförsamling. Alla filosofier och religioner som inte når upp till dessa ideal är omogna. Den filosofi som jag lär, sammankopplad med det evangelium som ni predikar, representerar mogenhetens nya religion, idealet för alla framtida generationer. Detta är sant därför att vårt ideal är slutligt, ofelbart, evigt, universellt, absolut och oändligt.

160:1.15 (1775.1) Min filosofi sporrade mig att söka efter de realiteter som innebär sann uppnåelse, mogenhetens mål. Men min sporre var kraftlös; mitt sökande saknade drivkraft; min strävan led av att visshet om riktningen fattades. Dessa brister har fyllts i överflöd av Jesu nya evangelium med dess fördjupande av insikterna, förhöjning av idealen och stabiliserande av målen. Utan tvivel och farhågor kan jag nu helhjärtat ge mig in upp det eviga äventyret.

2. Levnadskonsten

160:2.1 (1775.2) Det finns endast två sätt för de dödliga att leva tillsammans: det materiella eller djurens sätt och det andliga eller människans sätt. Genom att använda signaler och ljud kan djuren på ett begränsat sätt kommunicera med varandra. Men sådana former av kommunikation överför inte betydelser, värden eller idéer. Den stora skillnaden mellan människor och djur är att människan kan kommunicera med sina medmänniskor med hjälp av *symboler*, som otvivelaktigt anger och identifierar betydelser, värden, idéer och även ideal.

160:2.2 (1775.3) Eftersom djuren inte kan överföra idéer till varandra kan de inte utveckla personlighet. Människan utvecklar personlighet därför att hon sålunda kan kommunicera med sina medmänniskor angående både idéer och ideal.

160:2.3 (1775.4) Det är denna förmåga att kommunicera och delge betydelser med varandra som utgör människans kultur och gör det möjligt för henne att med hjälp av sociala sammanslutningar bygga upp civilisationer. Kunskapen och visdomen blir kumulativa på grund av människans förmåga att överföra dessa innehav till kommande generationer. På så sätt uppkommer människosläktets kulturella aktiviteter: konst, vetenskap, religion och filosofi.

160:2.4 (1775.5) Kommunikation med symboler mellan människorna förutbestämmer uppkomsten av sociala grupper. Den effektivaste av alla sociala grupper är familjen, särskilt de *två föräldrarna*. Personlig tillgivenhet är det andliga band som håller ihop dessa materiella förbindelser. Ett sådant effektivt förhållande är också möjligt mellan två personer av samma kön, vilket är så rikligt illustrerat av tillgivenheten i genuina vänskapsförhållanden.

160:2.5 (1775.6) Dessa förbindelser av vänskap och ömsesidig tillgivenhet är socialt och individuellt förädlande emedan de uppmuntrar och underlättar följande faktorer, som är väsentliga för levnadskonstens högre nivåer:

160:2.6 (1775.7) 1. *Ömsesidig möjlighet att uttrycka och förstå sig själv*. Många ädla mänskliga impulser dör för att ingen hör då de kommer till uttryck. Sannerligen, det är inte bra för människan att vara ensam. Någon mån av erkänsla och ett visst mått av uppskattning är väsentliga för att människans karaktär skall utvecklas. Utan äkta

kärlek i hemmet kan ett barn inte helt utveckla en normal karaktär. Karaktären är något mer än enbart sinne och moral. Av alla sociala relationer avsedda att utveckla karaktären, är den tillgivna och förståelsefulla vänskapen mellan man och kvinna i ett ömsesidigt omhuldat och förnuftigt äktenskap den mest effektiva och idealiska. Äktenskapet med dess mångahanda relationer lämpar sig bäst för att locka fram dessa värdefulla impulser och högre motiv som är oundgängliga för utvecklandet av en stark karaktär. Jag tvekar inte att på detta sätt förhårliga familjelivet, ty er Mästare har vist valt förhållandet mellan far och barn till själva hörnstenen för rikets nya evangelium. Ett sådant ojämförligt gemenskapsförhållande — man och kvinna ömt omfattande de högsta timliga idealen — är en så värdefull och tillfredsställande erfarenhet att det är värt varje pris, varje uppoffring som fordras för dess innehav.

160:2.7 (1776.1) *2. Sammanförandet av själar — mobiliseringen av visdom.* Varje människa bildar sig förr eller senare en viss föreställning om denna värld och en viss vision om nästa. Nu är det möjligt att genom umgänge mellan personligheterna förena dessa uppfattningar om den timliga tillvaron och de eviga framtidsutsikterna. Sålunda utvidgar den enas sinne sina andliga värden genom att tillägna sig mycket av insikten hos den andras sinne. På detta sätt berikar människorna sin själ genom att sammanföra sina andliga ägodelar. Likaså är det möjligt för människan att på detta samma sätt undvika den ständigt närvarande benägenheten att falla offer för ett förvrängt synsätt, en fördomsfull inställning och ett inskränkt omdöme. Rädsla, avund och inbilskhet kan förhindras endast genom nära kontakt med andra sinnen. Jag vill

fästa er uppmärksamhet på att Mästaren aldrig sänder ut er ensamma för att arbeta för rikets utbredning; alltid sänder han ut er två och två. Eftersom visdom är superkunskap följer därav att när visdomen förenas delar den sociala gruppen, vare sig den är liten eller stor, inom sig all kunskap.

160:2.8 (1776.2) 3. *Entusiasmen för livet.* Isolering tenderar att tömma själens energiladdning. Kontakt med ens medmänniskor är väsentlig för att förnya livslusten och oundgänglig för att upprätthålla modet att utkämpa de strider som följer av uppstigningen till människolivets högre nivåer. Vänskapen förhöjer glädjeämnena och förhärligar segrarna i livet. Kärleksfulla och nära mänskliga förbindelser tenderar att beröva lidandet dess sorg och försakelsen mycket av dess bitterhet. En väns närvaro förhöjer all skönhet och upphöjer all godhet. Med intelligenta symboler kan människan försnabba och förstora sina vänners förmåga till uppskattning. En av de härligheter som kröner vänskapen mellan människor är denna förmåga och möjlighet att ömsesidigt stimulera fantasin. Stor andlig kraft inneligger i medvetandet om helhjärtad hängivenhet för en gemensam sak, ömsesidig trohet mot en kosmisk Gudom.

160:2.9 (1776.3) 4. *Ökat försvar mot allt ont.* Personlighetsgemenskap och ömsesidig tillgivenhet är en effektiv försäkring mot det onda. Svårigheter, sorg, besvikelse och nederlag är mer smärtsamma och nedslående när de bärs ensamma. Gemenskapen förvandlar inte ondska till rättfärdighet, men den är till stor hjälp för att väsentligt mildra stinget. Er Mästare sade: ”Lyckliga är de som sörjer” — om en vän finns till hands för att trösta. Det finns en definitiv styrka i

vetskapen att man lever för andras bästa, och att dessa andra likaså lever för ens egen välfärd och framgång. Människan tynar bort om hon är isolerad. Människorna blir ofelbart modfällda när de ser endast de förbigående händelserna i tiden. När nutiden skiljs från det förgångna och det framtida blir det förtvivlat trivialt. Endast en glimt av evighetens cirkel kan inspirera människan att göra sitt bästa och utmana det bästa i henne att göra sitt yttersta. När människan sålunda är som bäst, lever hon mest osjälviskt till nytta för andra, för sina medresenärer i tid och evighet.

160:2.10 (1777.1) Jag upprepar: en sådan inspirerande och förädlande gemenskap finner sina idealiska möjligheter i människans äktenskapsförhållande. Förvisso uppnås mycket utanför äktenskapet, och många, många äktenskap misslyckas totalt med att producera dessa moraliska och andliga frukter. Alltför ofta ingås äktenskap av personer som söker andra värden, som är lägre än dessa högre ackompanjemang till människans mogenhet. Det idealiska äktenskapet måste grundas på något stabilare än känslöstämningarnas fluktuationer och enbart den sexuella dragningens flyktighet; det måste baseras på äkta och ömsesidig tillgivenhet. Om man sålunda kan bygga upp sådana tillförlitliga och effektiva små enheter av människogemenskap, skall världen när dessa samlas till en helhet få se en storartad och förhärligad samhällsstruktur, den mänskliga mognadens civilisation. En sådan mänsklighet kunde börja förverkliga något av er Mästaresh ideal om ”fred på jorden och god vilja bland människorna”. Även om ett sådant samhälle inte var fulländat eller helt fritt från ondska, skulle det åtminstone närma sig en stabilisering av mognaden.

3. Mognadens lockelser

160:3.1 (1777.2) Strävan efter mognad kräver arbete, och arbete fordrar energi. Varifrån kommer kraften att göra allt detta? De fysiska tingen kan tas för givna, men Mästaren har också sagt: ”Människan kan inte leva bara av bröd.” Om vi utgår från att vi har en normal kropp och en förhållandevis god hälsa, måste vi därefter se oss om efter de lockelser som stimulerar till att framkalla människans slumrande andliga krafter. Jesus har lärt oss att Gud lever i människan; hur kan vi då förmå människan att frigöra dessa gudomlighetens och oändlighetens själsbundna krafter? Hur skall vi förmå människorna att ge Gud fria händer, så att han får flöda fram för att på sin väg utåt vederkvicka våra egna själar och sedan tjäna syftet att upplysa, upplyfta och välsigna otaliga andra själar? Hur kan jag bäst uppväcka dessa latent krafter till gott vilka slumrande och oanvända ligger i era själar? En sak är jag säker på: Emotionell upphetsning är ingen idealisk andlig sporre. Upphetsning ökar inte energin; snarare tömmer den både sinnet och kroppen på deras krafter. Varifrån kommer då energin till att göra dessa stora ting? Se på er Mästare; även nu är han ute på bergskullarna och tar in kraft, medan vi sitter här och ger ut energi. Hemligheten med hela detta problem ligger i den andliga gemenskapen, i gudsdyrkan. Från människans synpunkt sett är det en fråga om kombinerad meditation och avkoppling. Meditationen gör att sinnet får kontakt med anden; avkopplingen bestämmer kapaciteten för andlig mottaglighet. Detta utbyte av svaghet mot

styrka, rädsla mot mod, jagets sinne mot Guds vilja, utgör gudsdyrkan. Åtminstone ser filosofen saken så.

160:3.2 (1777.3) När dessa erfarenheter ofta upprepas kristalliseras de till vanor, stärkande och andaktsfulla vanor, och sådana vanor formar sig så småningom till en andlig karaktär, och en sådan karaktär uppfattas till slut av ens medmänniskor som en *mogen personlighet*. Dessa övningar är till en början svåra och tidskrävande, men när de blir vanemässiga är de genast vilsamma och tidsbesparande. Ju mer invecklat samhället blir och ju mer civilisationens lockelser mångdubblas, desto mer trängande blir nödvändigheten hos gudsmedvetna individer att skapa sådana skyddande, inrotade vanor som avser att bibehålla och öka deras andliga energier.

160:3.3 (1778.1) Ett annat krav för att uppnå mognad är de sociala gruppernas anpassning till samarbete i en omgivning som ständigt förändras. Den omogna individen uppväcker sina medmänniskors antagonism; den mogna människan vinner sina medarbetares villiga samverkan och mångfaldigar därmed frukterna av sina livssträvanden.

160:3.4 (1778.2) Min filosofi säger mig att det finns tider då jag, om behovet uppkommer, måste kämpa för mitt begrepp om rättfärdighet, men jag betvivlar inte att Mästaren, med sin mognare typ av personlighet, lätt och graciöst skulle vinna samma seger med sin högrestående och vinnande, taktfulla och toleranta metod. Alltför ofta när vi kämpar för det rätta visar det sig att både segraren och den besegrade har lidit nederlag. Jag hörde Mästaren senast igår säga att ”när den vise försöker komma in genom en låst dörr, slår han inte sönder dörren utan söker hellre efter nyckeln som han kan öppna den

med.” Alltför ofta ger vi oss in i strid bara för att övertyga oss själva om att vi inte är rädda.

160:3.5 (1778.3) Det nya evangeliet om riket bidrar väsentligt till levnadskonsten genom att det erbjuder en ny och rikligare stimulans till en högre levnad. Det framför ett nytt och förädlat bestämelsemål, ett supremt levnadssyfte. Dessa nya begrepp om det eviga och gudomliga målet för tillvaron är i sig själva transcendent stimuli som framkallar en reaktion från det allra bästa som finns i människans högre natur. På varje bergstopp av intellektuellt tänkande finner man avkoppling för sinnet, styrka för själen och gudsgemenskap för anden. Från sådana utsiktspunkter i det högre ståendet kan människan höja sig över de lägre tankenivåernas materiella irritationsmoment — ängslan, svartsjuka, avund, hämnd och den omogna personlighetens högmod. Sådana högtklättrande själar befriar sig själva från en mängd motströmskonflikter orsakade av livets trivialiteter, och de blir sålunda fria att uppnå medvetenhet om de högre strömmar som bär andebegreppen och den himmelska kommunikationen. Men livets syfte måste vaksamt skyddas från frestelsen att söka ett lätt och förgängligt uppnående; likaså måste det fostras till att bli immunt mot fanatismens förödande hot.

4. Mogenhetens jämvikt

160:4.1 (1778.4) Medan ni har ett öga endast på uppnåendet av de eviga realiteterna, måste ni också sörja för det jordiska livets

nödvändigheter. Även om anden är vårt mål, är köttet ett faktum. Ibland kan livets nödvändigheter falla i våra händer av en tillfällighet, men i allmänhet måste vi arbeta intelligent för att få dem. De två stora problemen i livet är: att förtjäna sitt jordiska uppehälle och att säkra sin eviga överlevnad. Även problemet med att förtjäna ens levebröd behöver religionen för sin idealiska lösning. Båda dessa problem är högst personliga. Sann religion fungerar i själva verket inte skilt från individen.

160:4.2 (1778.5) Jordelivets väsentligheter så som jag ser dem, är:

160:4.3 (1778.6) 1. God fysisk hälsa.

160:4.4 (1778.7) 2. Klart och rent tänkande.

160:4.5 (1778.8) 3. Förmåga och skicklighet.

160:4.6 (1778.9) 4. Förmögenhet — livets förnödenheter och tillhörigheter.

160:4.7 (1778.10) 5. Förmåga att uthärda nederlag.

160:4.8 (1778.11) 6. Bildning — utbildning och visdom.

160:4.9 (1779.1) Även de fysiska problem som gäller kroppslig hälsa och prestationsförmåga löses bäst när de ses från den religiösa standpunkten i vår Mästares förkunnelse: Att människans kropp och själ indväljs av Gudarnas gåva, Guds ande som blir människans ande. Människans sinne är sålunda förmedlaren mellan de materiella tingen och de andliga realiteterna.

160:4.10 (1779.2) Det fordras intelligens för att säkra ens andel av livets materiella välfärd. Det är helt felaktigt att tro att ett troget utförande av ens dagliga arbete skulle belönas med rikedom. Frånsett ett tillfälligt och slumpartat förvärvande av rikedom finner man att det

jordiska livets materiella belöningar flyter i vissa välorganiserade kanaler, och endast de som har tillträde till dessa kanaler kan vänta sig att bli väl belönade för sina timliga strävanden. Fattigdomen måste alltid vara alla de människors lott vilka söker rikedom i isolerade och enskilda kanaler. Vis planering blir därför den främsta förutsättningen för världsligt välstånd. Framgång förutsätter inte endast hängivenhet för ens arbete utan också att man fungerar som en del av någon kanal för materiell rikedom. Om man är oklok kan man skänka sin generation ett hängivet liv utan någon materiell belöning. Om man är en av slumpen gynnad förmånstagare till flödet av rikedom kan man vältra sig i lyx fastän man inte har gjort något av värde för sina medmänniskor.

160:4.11 (1779.3) Förmåga och begåvning får man i arv, men skicklighet och färdighet förvärvar man. Livet är inte verkligt för den som inte kan göra en enda sak väl, utmärkt väl. Skicklighet är en av de verkliga källorna till tillfredsställelse i livet. Begåvning innefattar framsynthetens gåva, förutseende. Låt dig inte förledas av de frestande belöningarna från ohederlig förvärvning; var villig att arbeta för de senare vinsterna som tillhör en ärlig strävan. En vis människa kan skilja mellan mål och medel; i annat fall motverkar ett överdrivet planerande för framtiden ibland sitt eget höga syfte. Som njutningslysten person borde man alltid sträva efter att producera såväl som konsumera.

160:4.12 (1779.4) Träna ditt sinne att hålla de stärkande och värdefulla episoderna i livet i heligt förvar, så att du när som helst kan återkalla dem till din förnöjelse och uppbyggelse. Bygg på detta sätt upp för och i dig själv ett reservgalleri av skönhet, godhet och artistisk

storslagenhet. Men ädlast av alla minnen är de högt värderade
hågkomsterna av storartade stunder av utmärkt vänskap. Och alla
dessa minnesskatter utstrålar sitt dyrbaraste och mest upplyftande
inflytande under den andliga dyrkans förlösande beröring.

160:4.13 (1779.5) Men livet blir en börda i tillvaron om man inte lär sig
att misslyckas på ett elegant sätt. Det finns en nederlagets konst som
ädla själar alltid förvärvar; man måste kunna förlora med gott humör;
man måste vara oförskräckt inför besvikelsen. Tveka aldrig att medge
misslyckande. Försök inte dölja misslyckandet under bedrägliga
leenden och strålande optimism. Det låter bra att alltid hävda
framgång, men slutresultaten är förskräckande. Ett sådant förfarande
leder direkt till att man skapar en värld av överklighet och till en
oundviklig krasch när illusionerna till slut brister.

160:4.14 (1779.6) Framgång kan frambringa mod och främja
tillförsikten, men visdom kommer endast från erfarenheterna av
anpassning till följderna av ens misslyckanden. Människor som
föredrar optimistiska illusioner framför verkligheten kan aldrig bli
visa. Endast de som erkänner fakta och anpassar dem till ideal kan nå
visdom. Vidsomen omfattar både fakta och ideal, och därför räddar
den sina anhängare från filosofins båda fruktlösa ytterligheter —
idealisten som bortser från fakta, och materialisten som saknar andligt
synsätt. De räddhågade själar som endast kan uppehålla livets kamp
med hjälp av fortgående falska illusioner om framgång är dömda att
möta misslyckande och att uppleva nederlag när de till slut vaknar
upp från sin egen inbillade drömvärld.

160:4.15 (1780.1) Det är i detta sammanhang, då man möter
misslyckande och anpassar sig till nederlag, som religionens vida syn

utövar sitt suprema inflytande. Misslyckandet är helt enkelt en utbildningsepisod — ett bildningsexperiment vid förvärvandet av visdom — i erfarenheten hos den gudssökande människan, som har gett sig in på det eviga äventyret att utforska ett universum. För sådana människor är nederlaget endast ett nytt hjälpmedel för att nå upp till universumverklighetens högre nivåer.

160:4.16 (1780.2) En gudssökande människas levnadsbana kan i evighetens ljus visa sig vara en stor framgång, även om hela det jordiska livets strävan kan se ut som ett förkrossande nederlag, förutsatt att varje misslyckande i livet ledde till en visdomsbildning och till andeuppnående. Gör inte misstaget att förväxla kunskap, bildning och visdom. De är besläktade i tiden, men de representerar vitt skilda andevärden; visdomen dominerar alltid kunskapen och förhärskar alltid bildningen.

5. Idealets religion

160:5.1 (1780.3) Ni har berättat för mig att Mästaren anser människans genuina religion vara individens erfarenhet av andliga realiteter. Jag har ansett religionen vara människans erfarenhet av sin reaktion på något som hon anser vara värdigt att hyllas och tillbedjas av hela mänskligheten. I den bemärkelsen symboliserar religionen vår suprema tillgivenhet för det som representerar vår högsta uppfattning om verklighetens ideal och vårt sinnes längsta utsträckning mot de eviga möjligheterna till andligt uppnående.

160:5.2 (1780.4) När människornas religiösa reaktion kommer till uttryck i stam-, folk-, eller rasomfattande bemärkelse, beror det på att de inte anser dem som står utanför deras grupp egentligen vara människor. Vi betraktar alltid föremålet för vår religiösa lojalitet värdigt alla människors vördnad. Religionen kan aldrig omfatta enbart en intellektuell tro eller ett filosofiskt resonemang; religionen är alltid och för evigt ett sätt att reagera på livssituationerna; den är en form av beteende. Religionen omfattar ett vördnadsfullt tänkande, kännande och handlande som riktar sig mot någon realitet som vi anser värdig universell tillbedjan.

160:5.3 (1780.5) Om något har blivit en religion i din erfarenhet är det självklart att du redan har blivit en aktiv evangelist för den religionen, eftersom du anser din religions högsta uppfattning vara värdig att dyrkas av hela mänskligheten, av alla intelligenser i universet. Om du inte är en positiv och missionerande evangelist för din religion har du bedragit dig själv såtillvida att det du kallar en religion endast är en traditionell trosuppfattning eller enbart ett system av intellektuell filosofi. Om din religion är en andlig erfarenhet måste föremålet för din dyrkan vara den universella anderealiteten och idealet för alla dina förändligade begrepp. Alla religioner som bygger på rädsla, känslorörelse, tradition och filosofi kallar jag intellektuella religioner, medan jag skulle vilja kalla dem som baserar sig på äkta andeupplevelse för sanna religioner. Föremålet för den religiösa hängivenheten kan vara materiellt eller andligt, sant eller falskt, verkligt eller överkligt, mänskligt eller gudomligt. Religionerna kan därför vara antingen goda eller onda.

160:5.4 (1780.6) Moral och religion är inte nödvändigtvis samma sak. Ett moralsystem kan bli en religion genom att omfatta ett föremål för dyrkan. En religion kan utvecklas till ett filosofiskt system eller en moralkod genom att förlora det som universellt vädjar till lojaliteten och den suprema hängivenheten. Detta ting, denna varelse, detta tillstånd, denna existensform eller möjlighet till uppnåelse, som utgör den religiösa lojalitetens suprema ideal och som är mottagare av den religiösa hängivenheten hos dem som dyrkar, är Gud. Oavsett vilket namn som ges åt detta andeverklighetens ideal, är det Gud.

160:5.5 (1781.1) En sann religion kännetecknas i socialt avseende av att den ofelbart försöker omvända individen och omforma världen. Religionen antyder förekomsten av oupptäckta ideal vilka vida överstiger de kända etiska och moraliska normer som är införlivade i även de högsta sociala bruken inom civilisationens mognaste institutioner. Religionen sträcker sig ut mot oupptäckta ideal, outforskade realiteter, övermänskliga värden, gudomlig visdom, och sant andeuppnående. Sann religion gör allt detta; inga andra former av tro är värda det namnet. Man kan inte ha en äkta andlig religion utan det suprema och överjordiska idealet om en evig Gud. En religion utan denna Gud är ett påfund av människan, en mänsklig institution av livlösa intellektuella trosföreställningar och meningslösa känslomässiga ceremonier. En religion kan ha ett storartat ideal som föremål för sin dyrkan. Men sådana överkliga ideal kan inte uppnås; ett sådant begrepp är illusoriskt. De enda ideal som människan kan uppnå är de gudomliga realiteter som utgörs av de infinita värden som gömmer sig i den eviga Guden, som är ett andligt faktum.

160:5.6 (1781.2) Ordet Gud, Gud som *idé*, i motsats till Gud som *ideal*, kan bli en del av vilken religion som helst, oberoende av hur barnslig eller falsk den religionen än må vara. Denna idé om Gud kan bli vadhelst de som omfattar den vill göra den till. De lägre religionerna formar sina idéer om Gud till att motsvara det naturliga tillståndet i människohjärtat. De högre religionerna fordrar att människans hjärta skall förändras för att möta kraven från den sanna religionens ideal.

160:5.7 (1781.3) Jesu religion överstiger alla våra tidigare begrepp om dyrkans idé genom att den inte endast förmedlar bilden av hans Fader som den infinita verklighetens ideal, utan även bestämt förkunnar att denna värdenas gudomliga källa och detta universums eviga centrum faktiskt kan uppnås personligen av varje dödlig varelse som besluter sig för att träda in i himmelriket på jorden och därmed erkänner mottagandet av sitt sonskap till Gud och broderskap med människan. Detta, vill jag påstå, är det högsta religionsbegrepp som världen någonsin har känt, och jag uttalar mig för att det aldrig kan finnas något högre begrepp, eftersom detta evangelium omfattar realiteternas oändlighet, värdenas gudomlighet och de universella uppnåendenas evighet. Ett sådant begrepp innebär att man har uppnått erfarenhet av idealismen i det suprema och det ultimata.

160:5.8 (1781.4) Jag fångslas inte endast av de fulländade idealen i er Mästaresh religion, utan jag känner mig mäktigt manad att bekänna min tro på hans uttalande att dessa ideal som ger uttryck för anderealiteter är uppnåeliga, att du och jag kan påbörja detta långa och eviga äventyr utrustade med hans försäkran om att vi till slut kommer fram till Paradisets portar. Mina bröder, jag är en som tror, jag har gett mig av; jag är på väg tillsammans med er på denna eviga

färd. Mästaren säger att han kom från Fadern, och att han skall visa oss vägen. Jag är fullt övertygad om att han talar sanning. Jag är slutligt övertygad om att det inte finns några andra uppnåeliga verklighetsideal eller fullkomlighetsvärden förutom den evige och Universelle Fadern.

160:5.9 (1781.5) Jag kommer därför för att dyrka inte endast existensernas Gud utan den Gud som representerar möjligheten till alla framtida existenser. Därför måste ens hängivelse åt ett supremt ideal, om det idealet är verkligt, vara hängivelse åt denna Gud till de förgångna, nuvarande och framtida universerna som består av ting och varelser. Det finns ingen annan Gud, ty det kan omöjligen finnas någon annan Gud. Alla andra gudar är fantasiskapelser, illusioner i det dödliga sinnet, en falsk logiks förvrängningar eller avgudar som de som skapar dem bedrar sig själva med. Ja, man kan ha en religion utan denna Gud, men den betyder ingenting. Och om man söker sätta ordet Gud i stället för den verklighet som detta ideal om den levande Guden utgör, har man endast vilselett sig själv genom att ersätta ett ideal, en gudomlig verklighet, med en idé. Sådana trosföreställningar är endast en religion av önskefulla inbillningar.

160:5.10 (1782.1) Jag ser i Jesu förkunnelse religionen när den är som bäst. Detta evangelium gör det möjligt för oss att söka den sanna Guden och finna honom. Men är vi villiga att betala priset för detta inträde i himmelriket? Är vi villiga att födas på nytt, att omskapas? Är vi villiga att underkasta oss denna förfärliga och prövande process som innebär egots undergång och själens återuppbyggnad? Har inte Mästaren sagt: ”Den som vill rädda sitt liv måste förlora det. Tro inte att jag har kommit med frid, utan snarare med en kamp för själen”?

Det är sant att sedan vi har betalat priset för att hänge oss åt Faderns vilja upplever vi förvisso en stor frid, förutsatt att vi fortsättningsvis vandrar längs det helgade livets andliga stigar.

160:5.11 (1782.2) Nu överger vi verkligen lockelserna från den kända formen av tillvaro, medan vi oreserverat inriktar vårt sökande på lockelserna från en okänd och utforskad form av tillvaro i ett framtida liv av äventyr i de andevärldar som företräder den gudomliga verklighetens högre idealism. Och vi söker efter de betydelsesymboler med vilka vi kan förmedla till våra medmänniskor dessa begrepp om idealismens verklighet i Jesu religion, och vi upphör inte att be för den dag då hela mänskligheten kommer att hänföras av den gemensamma insikten om denna suprema sanning. Just nu är vårt koncentrerade begrepp om Fadern, så som vi har det i våra hjärtan, att Gud är ande; eller, så som vi vidarebefordrar den till våra medmänniskor, att Gud är kärlek.

160:5.12 (1782.3) Jesu religion fordrar levande och andlig erfarenhet. Andra religioner kan bestå av traditionella trosföreställningar, rörande känslor, filosofiskt medvetande och allt dylikt, men Mästarens förkunnelse fordrar uppnående av faktiska nivåer av verklig andeavancering.

160:5.13 (1782.4) Medvetenhet om ingivelsen att vara lik Gud är inte sann religion. Känslorna som härstammar från sinnesrörelsen att vilja dyrka Gud är inte sann religion. Kunskap om övertygelsen att det är nödvändigt att överge jaget och tjäna Gud är inte sann religion. Visdomen i resonemanget att denna religion är den bästa av alla är inte religion i betydelsen personlig och andlig erfarenhet. Sann religion har anknytning till ödesbestämmelsen och uppnåendets

verklighet samt till verkligheten och idealismen i det som man helhjärtat i tro har accepterat. Och allt detta måste göras personligt för oss genom att Sanningens Ande uppenbarar det för oss.

160:5.14 (1782.5) Så slutade den grekiske filosofens anföranden. Han var en av de största inom sitt släkte och hade blivit troende enligt Jesu evangelium.

Urantiaboken

<< [Kapitel 160](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 162](#) >>

Kapitel 161

Fortsatta diskussioner med Rodan

161:0.1 (1783.1) SÖNDAGEN den 25 september år 29 e.Kr. samlades apostlarna och evangelisterna i Magadan. Efter en lång konferens med sina medarbetare den kvällen överraskade Jesus alla med att meddela att han och de tolv apostlarna tidigt nästa dag skulle ge sig iväg till Jerusalem för att delta i lövhyddefesten. Han instruerade evangelisterna att besöka de troende i Galiléen och kvinnornas kår att för en tid återvända till Betsaida.

161:0.2 (1783.2) När det blev dags att ge sig av till Jerusalem var Natanael och Tomas fortfarande mitt uppe i sina diskussioner med Rodan från Alexandria, och de fick Mästarens tillstånd att stanna kvar

i Magadan några dagar. Så kom det sig att medan Jesus och de tio befann sig på väg till Jerusalem var Natanael och Tomas engagerade i en allvarlig debatt med Rodan. Föregående vecka, då Rodan hade framlagt sin filosofi, hade Tomas och Natanael turats om att presentera rikets evangelium för den grekiske filosofen. Rodan upptäckte att han hade blivit väl undervisad om Jesu förkunnelse av en av Johannes Döparens tidigare apostlar, som hade varit hans lärare i Alexandria.

1. Guds personlighet

161:1.1 (1783.3) Det fanns en fråga om vilken Rodan och de två apostlarna hade olika uppfattningar, nämligen Guds personlighet. Rodan antog med lätthet allt som framlades för honom beträffande Guds egenskaper, men han hävdade att Fadern i himlen inte är, inte kan vara, en person så som människan föreställer sig personligheten. Medan apostlarna stötte på svårigheter då de försökte bevisa att Gud är en person, fann Rodan det ännu svårare att bevisa att han inte är en person.

161:1.2 (1783.4) Rodan hävdade att personlighetsfaktumet kräver det samexisterande faktumet att möjlighet finns till en fullständig och ömsesidig kommunikation mellan jämställda varelser, varelser med förmåga till empatisk förståelse. Rodan sade: ”För att vara en person måste Gud ha symboler för andekommunikation vilka gör det möjligt för honom att bli fullt förstådd av dem som tar kontakt med honom. Men eftersom Gud är infinit och evig, alla andra varelsers Skapare,

följer därav att vad beträffar jämlika varelser är Gud ensam i universum. Det finns ingen som är jämlik med honom; det finns ingen som han på jämlik basis kan kommunicera med. Gud kan förvisst vara upphovet till all personlighet, men som sådan är han transcendent i förhållande till personligheten, precis som Skaparen är ovanför och förmer än den skapade.”

161:1.3 (1783.5) Denna tvist bekymrade mycket Tomas och Natanael, och de hade bett Jesus komma till deras undsättning, men Mästaren vägrade att ta del i deras diskussioner. Han sade dock till Tomas: ”Det har föga betydelse hurudan ens *idé* om Fadern är, förutsatt att man andligen känner till *idealet* om hans infinita och eviga väsen.”

161:1.4 (1784.1) Tomas hävdade att Gud helt visst kommunicerar med människan, och att Fadern därför är en person, även enligt Rodans definition. Detta avvisade greken på den grund att Gud inte avslöjar sig själv personligen, att han fortfarande är ett mysterium. Sedan vädjade Natanael till sin egen personliga upplevelse av Gud, och det godtog Rodan samt bekräftade att han nyligen hade haft liknande upplevelser, men dessa erfarenheter, påstod han, bevisade endast att Gud är *verklig*, inte att han har *personlighet*.

161:1.5 (1784.2) På måndagskvällen gav Tomas upp. Men framemot tisdagskvällen hade Natanael fått Rodan att tro på Faderns personlighet, och han åstadkom denna förändring i grekens synsätt med följande steg i tankegången:

161:1.6 (1784.3) 1. Fadern i Paradiset upprätthåller helt visst en jämlik kommunikation med åtminstone två andra varelser, som är helt jämlika med honom och helt lika honom — den Evige Sonen och den Oändlige Anden. Med hänsyn till läran om Treenigheten var greken

tvungen att medge att personlighet var möjlig hos den Universelle Fadern. (Det var ett senare betraktande av dessa diskussioner som ledde till en vidgad treenighetsuppfattning hos de tolv apostlarna. Naturligtvis troddes det allmänt att Jesus var den Evige Sonen.)

161:1.7 (1784.4) 2. Eftersom Jesus var jämlik med Fadern, och eftersom denne Son hade kunnat manifestera sin personlighet för sina barn på jorden, utgjorde detta fenomen bevis för det faktum, och demonstration av den möjligheten, att alla tre Gudomar hade personlighet, och det avgjorde för evigt frågan om Guds förmåga att kommunicera med människan och människans möjlighet att kommunicera med Gud.

161:1.8 (1784.5) 3. Att Jesus hade i sitt förhållande till människan en ömsesidig förbindelse och fulländad kommunikation; att Jesus var Guds Son. Att förhållandet mellan far och son förutsätter jämlikhet i kommunikationen och ömsesidighet i fråga om empatisk förståelse; att Jesus och Fadern var ett. Att Jesus samtidigt upprätthöll en förståelsefull kommunikation med både Gud och människa, och att eftersom både Gud och människa förstod betydelsen av symbolerna i Jesu kommunikation, hade både Gud och människa åtminstone de personlighetsattribut som behövs för förmågan att kommunicera sinsemellan. Att Jesu personlighet påvisade Guds personlighet, samtidigt som den på ett övertygande sätt bevisade Guds närvaro i människan. Att två ting som är relaterade till samma ting också är relaterade till varandra.

161:1.9 (1784.6) 4. Att personligheten representerar människans högsta begrepp om den mänskliga verkligheten och de gudomliga värdena;

att Gud också representerar människans högsta begrepp om den gudomliga verkligheten och de infinita värdena; att Gud därför måste vara en gudomlig och infinit personlighet, en personlighet som tillhör verkligheten fastän den oändligt och evigt överstiger människans begrepp om och definition av personlighet, men det oaktat alltid och universellt en personlighet.

161:1.10 (1784.7) 5. Att Gud måste vara en personlighet eftersom han är Skaparen av all personlighet och bestämmelsen för all personlighet. Jesu förkunnelse ”Var fullkomliga, likaså som er Fader i himlen är fullkomlig” hade gjort ett enormt intryck på Rodan.

161:1.11 (1784.8) När Rodan hade hört dessa argument sade han: ”Jag är övertygad. Jag vill bekänna att Gud är en person om ni tillåter mig att modifiera min bekännelse till en sådan tro genom att jag till det som menas med personlighet anknyter en grupp av utvidgade värden, såsom övermänsklig, transcendent, suprem, infinit, evig, slutlig och universell. Jag är nu övertygad om att fastän Gud måste vara oändligt mycket mer än en personlighet kan han inte vara någonting mindre än det. Jag är nöjd med att kunna avsluta argumenteringen och acceptera Jesus som den personliga uppenbarelsen av Fadern och som tillfredsställelsen av logikens, förnuftets och filosofins alla otillfredsställda faktorer.

2. Jesu gudomliga natur

161:2.1 (1785.1) Emedan Natanael och Tomas så helt hade godkänt Rodans syn på rikets evangelium, återstod endast en fråga att behandla, nämligen förkunnelsen om Jesu gudomliga natur, en lära som först nyligen hade tillkännagivits offentligt. Natanael och Tomas framförde gemensamt sina uppfattningar om Mästarens gudomliga natur, och följande redogörelse är en koncentrerad och omarbetad presentation i ny version av deras undervisning:

161:2.2 (1785.2) 1. Jesus har medgett sin gudomlighet, och vi tror honom. I samband med hans verksamhet har det hänt många märkliga ting, som vi endast kan förstå genom att tro att han är Gudssonen såväl som Människosonen.

161:2.3 (1785.3) 2. Hans liv tillsammans med oss belyser idealet för vänskapen mellan människor; endast en gudomlig varelse kunde tänkas vara en sådan mänsklig vän. Han är den mest osjälviska person som vi någonsin har mött. Han är till och med syndarnas vän; han vågar älska sina fiender. Han är mycket lojal mot oss. Fastän han inte tvekar att tillrättavisa oss står det klart för alla att han verkligen älskar oss. Ju bättre man känner honom desto mer älskar man honom. Man charmeras av hans osvikliga tillgivenhet. Under alla dessa år då vi inte har kunnat förstå hans mission har han varit en trogen vän. Fastän han aldrig använder sig av smicker behandlar han oss alla med samma vänlighet; han är alltid ömsint och medlidsam. Han har delat sitt liv och allt annat med oss. Vi är en lycklig sammanslutning; vi har allting gemensamt. Vi tror inte att den som är enbart människa kunde leva ett så oförvitligt liv under så prövande omständigheter.

161:2.4 (1785.4) 3. Vi tror att Jesus är gudomlig därför att han aldrig gör fel; han gör inga misstag. Hans visdom är utomordentlig; hans fromhet enastående. Han lever dag för dag i fullkomlig överensstämmelse med Faderns vilja. Han ångrar aldrig överträdelser, ty han bryter aldrig mot någon av Faderns lagar. Han ber för oss och med oss, men han begär aldrig att vi skulle be för honom. Vi tror att han är genomgående fri från synd. Vi tror inte att någon som är enbart människa någonsin gjorde anspråk på att leva ett sådant liv. Han hävdar att han lever ett fulländat liv, och vi erkänner att han gör det. Vår fromhet har sina rötter i ånger, men hans fromhet uppkommer av rättfärdighet. Han påstår sig till och med förlåta synder, och han botar förvisso sjukdomar. Ingen som är enbart människa skulle, om hon är helt normal, påstå sig förlåta synder; det är ett gudomligt privilegium. Och han har förefallit att vara så här fullkomlig i sin rättfärdighet från den tid vi först kom i kontakt med honom. Vi växer till oss i god vilja och kunskap om sanningen, men Mästaren uppvisar från början en mogen rättfärdighet. Alla människor, goda såväl som onda, lägger märke till dessa grunddrag av godhet hos Jesus. Men dock är hans fromhet aldrig påträngande eller uppseendeväckande. Han är både saktmodig och orädd. Han ser ut att godkänna vår tro på hans gudomlighet. Han är antingen det som han utger sig för att vara, eller också är han den största hycklaren och bedragaren som världen någonsin har känt. Vi är övertygade om att han är just det som han påstår sig vara.

161:2.5 (1785.5) 4. Hans enastående karaktär och hans fulländade emotionella kontroll övertygar oss om att han är en kombination av mänsklighet och gudomlighet. Han reagerar ofelbart vid åsynen av

människans nöd; lidandet lämnar honom aldrig opåverkad. Hans medlidande väcks på samma sätt av fysiskt lidande, mental vanda och andlig sorg. Han inser snabbt och erkänner generöst förekomsten av tro eller någon annan dygd hos sina medmänniskor. Han är så rättvis och opartisk och samtidigt så barmhärtig och hänsynsfull. Han sörjer över människornas andliga egensinnighet och fröjdas när de är villiga att se sanningens ljus.

161:2.6 (1786.1) 5. Han förefaller att känna till tankarna i människornas sinnen och förstå deras hjärtans längtan. Han har alltid förståelse för oss då vi är på dåligt humör. Han tycks ha alla våra mänskliga känslor, men hos honom är de storslaget förhärligade. Han älskar intensivt godheten, och lika intensivt hatar han synden. Han har ett övermänskligt medvetande om Gudomens närvaro. Han ber som en människa men uppträder som en Gud. Han ser ut att på förhand veta vad som skall hända; redan nu dristar han sig till att tala om sin död, en mystisk hänsyftning på hans framtida förhärligande. Samtidigt som han är vänlig är han också djärv och modig. Han tvekar aldrig att göra sin plikt.

161:2.7 (1786.2) 6. Vi är ständigt imponerade av att han besitter övermänsklig kunskap. Knappt går en dag förbi utan att något händer som avslöjar att Mästaren vet vad som försiggår bortom hans omedelbara närvaro. Han förefaller också att känna till sina medarbetares tankar. Han har också utan tvivel kontakt med himmelska personligheter; han lever otvivelaktigt på ett andligt plan långt ovanför oss andra. Allting förefaller att vara öppet för hans

enastående insikt. Han ställer frågor till oss bara för att få oss att förstå saker och ting, inte för att få upplysningar.

161:2.8 (1786.3) 7. På senast tiden tvekar inte Mästaren att hävda sin övermänsklighet. Från den dag då vi ordinerades till apostlar fram till dessa dagar har han aldrig nekat till att han kom från Fadern i höjden. Han talar med en gudomlig lärares auktoritet. Mästaren tvekar inte att tillbakavisa de samtida religiösa lärorna och med bestämd auktoritet förkunna det nya evangeliet. Han är övertygande, positiv och auktoritativ. Även Johannes Döparen, när han hörde Jesus tala, förkunnade att denne var Guds Son. Han förefaller att ha allting inom sig. Han har inget behov av folkmassornas stöd; han är oberörd av människornas åsikter. Han är djärv men ändå så fri från högmod.

161:2.9 (1786.4) 8. Han talar alltid om Gud som en ständigt närvarande medarbetare i allt vad han gör. Han vandrar omkring och gör gott, ty Gud tycks finnas inom honom. Han framför de mest förvånande påståenden om sig själv och sin mission på jorden, uttalanden som vore absurda om han inte var gudomlig. Han förkunnade en gång: ”Innan Abraham fanns, finns jag.” Han har definitivt hävdad sin gudomlighet; han påstår sig vara i partnerskap med Gud. Han närapå uttömmar språkets möjligheter när han på olika sätt hävdar sin nära förbindelse med den himmelske Fadern. Han dristar sig rentav att påstå att han och Fadern är ett. Han säger att den som har sett honom har sett Fadern. Han säger och gör alla dessa väldiga ting med en sådan barnalik naturlighet. Han talar om sin förbindelse med Fadern på samma sätt som om sin förbindelse med oss. Han förefaller att

vara så säker på Gud, och han talar om dessa relationer på ett så självklart sätt.

161:2.10 (1786.5) 9. I sitt böneliv förefaller han att kommunicera direkt med sin Fader. Vi har hört få av hans böner, men dessa få tycks ange att han talar med Gud så att säga ansikte mot ansikte. Han ser ut att känna till framtiden såväl som det förgångna. Han kunde helt enkelt inte vara allt detta, och göra allt detta ovanliga, om han inte vore något mer än en människa. Vi vet att han är mänsklig, vi är säkra på det, men vi är nästan lika säkra på att han också är gudomlig. Vi tror att han är gudomlig. Vi är övertygade om att han är Människosonen och Gudssonen.

161:2.11 (1787.1) När Natanael och Tomas hade avslutat sina överläggningar med Rodan skyndade de vidare mot Jerusalem för att förena sig med de övriga apostlarna, och de nådde fram på fredagen den veckan. Detta hade varit en stor upplevelse i livet för alla dessa tre troende, och de övriga apostlarna lärde sig mycket från Natanaels och Tomas återkallelse av dessa erfarenheter.

161:2.12 (1787.2) Rodan reste tillbaka till Alexandria, där han länge undervisade i sin filosofi vid Megantas skola. Han blev en inflytelserik man under himmelrikets senare skeden. Han var en trofast troende ända till slutet av sina dagar på jorden och gav upp sitt liv tillsammans med andra i Grekland när förföljelserna var som värst.

3. Jesu mänskliga och gudomliga sinne

161:3.1 (1787.3) Jesu medvetande om sin gudomlighet växte gradvis i hans sinne ända fram till hans dop. Efter det att han hade blivit fullt medveten om sin gudomliga natur, sin tillvaro före livet som människa och sina universumprivilegier förefaller han att ha haft förmågan att på olika sätt begränsa sin mänskliga medvetenhet om sin gudomlighet. Det förefaller som om han från sitt dop fram till korsfästelsen helt fritt kunde välja om han enbart ville lita till sitt mänskliga sinne eller använda kunskapen både från sitt mänskliga och från sitt gudomliga sinne. Ibland föreföll han att utnyttja endast den information som fanns i hans mänskliga intellekt. Vid andra tillfällen såg han ut att handla på basis av en så fullödlig kunskap och visdom att den kunde stå till buds endast genom att utnyttja det övermänskliga innehållet i hans gudomliga medvetande.

161:3.2 (1787.4) Vi kan förstå hans enastående prestationer endast om vi accepterar teorin att han kunde, när han så ville, själv begränsa sitt gudomlighetsmedvetande. Vi är fullt medvetna om att han ofta undanhöll sina medarbetare sin förkunskap om händelser, och att han var medveten om arten av deras tänkande och planerande. Vi förstår att han inte ville att hans anhängare alltför väl skulle veta att han kunde urskilja deras tankar och genomskåda deras planer. Han ville inte höja sig alltför mycket över den föreställning om vad som är mänskligt vilket apostlarna och lärjungarna hyste i sitt sinne.

161:3.3 (1787.5) Det är helt omöjligt för oss att skilja mellan hans sätt att själv begränsa sitt gudomliga medvetande och hans förfarande att dölja sin förhandskunskap och sitt tankeläsande från sina medarbetare. Vi är övertygade om att han använde båda dessa metoder, men vi kan inte alltid i ett givet fall ange vilken metod han

kan ha använt. Vi observerade ofta att han handlade utgående endast från det mänskliga innehållet i medvetandet; en stund senare kunde vi se honom i överläggningar med ledarna för universumets himmelska härskaror och urskilja att det gudomliga sinnet utan tvivel var i funktion. Sedan bevittnade vi vid otaliga tillfällen hur denna kombinerade människo- och gudspersonlighet fungerade när den aktiverades av den uppenbarligen fulländade föreningen mellan det mänskliga och det gudomliga sinnet. Här går gränsen för vår kunskap om dylika fenomen. Vi känner faktiskt inte till hela sanningen om detta mysterium.

Urantiaboken

<< [Kapitel 161](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 163](#) >>

Kapitel 162

Vid lövhyddefesten

162:0.1 (1788.1) NÄR Jesus begav sig till Jerusalem hade han planer på att vandra genom Samarien, eftersom det var den kortaste vägen. Följaktligen gick de ned längs den östra stranden av sjön och kom via Skytopolis till gränsen av Samarien. Nära mörkrets inbrott sände Jesus Filippus och Matteus över till en by på östra sluttningen av Gilboaberget för att skaffa logi åt sällskapet. Det råkade sig så att dessa bybor var särskilt fördomsfullt inställda till judarna, rentav mer än samarierna i allmänhet, och dessa känslor var särskilt starka just vid den här tiden då så många var på väg till lövhyddefesten. Dessa människor visste inte mycket om Jesus, och de vägrade honom logi för att han och hans medarbetare var judar. När Matteus och Filippus visade sin förnärmelse och meddelade samarierna att de vägrade ta

emot Israels Helige, körde de ursinniga byborna ut dem från den lilla staden med käppar och stenar.

162:0.2 (1788.2) Sedan Filippus och Matteus hade återvänt till sina fränder och berättat hur de hade blivit utdrivna från byn steg Jakob och Johannes fram till Jesus och sade: ”Mästare, vi ber dig om tillstånd att kalla ned eld från himlen för att förgöra dessa oförsänkbara och obotfärdiga samarier.” Men när Jesus hörde dessa ord om hämnd vände han sig mot Sebedaios söner allvarligt och tillrättavisade dem: ”Ni vet inte vad för slags inställning ni lägger i dagen. Hämnd är inget som liknar himmelrikets förhållningssätt. Hellre än att tvista, låt oss vandra över till den lilla byn vid vadstället över Jordanfloden.” Sålunda på grund av sektarisk fördömsfullhet berövade dessa samarier sig själva äran att få visa universumets Skaparson gästfrihet.

162:0.3 (1788.3) Jesus och de tio apostlarna tillbringade natten i byn nära vadstället vid Jordanfloden. Tidigt nästa morgon gick de över floden, fortsatte vidare mot Jerusalem längs landsvägen öster om floden och kom sent på onsdagskvällen till Betania. Tomas och Natanael anlände på fredagen, då de hade blivit fördröjda av sina överläggningar med Rodan.

162:0.4 (1788.4) Jesus och de tolv stannade i närheten av Jerusalem till slutet av nästa månad (oktober), dvs. ungefär fyra och en halv veckor. Jesus själv gick in i staden endast några få gånger, och dessa korta besök gjordes under lövhyddfestens dagar. Han tillbringade en stor del av oktober tillsammans med Abner och hans medarbetare i Betlehem.

1. Farorna i anslutning till besöket i Jerusalem

162:1.1 (1788.5) Långt innan de flydde från Galiléen hade Jesu anhängare enträget bett honom att bege sig till Jerusalem och förkunna rikets evangelium för att hans budskap skulle ha prestigen av att ha predikats i den judiska kulturens och lärdomens centrum. Men nu då han faktiskt hade kommit till Jerusalem för att undervisa fruktade de för hans liv. Då apostlarna visste att judarnas råd hade försökt föra Jesus till Jerusalem för rättegång, och då de kom ihåg Mästarens nyligen upprepade uttalanden att han måste genomgå döden, hade de varit bokstavligen förstummade av hans plötsliga beslut att närvara vid lövhyddefesten. På alla deras tidigare böner om att han skulle bege sig till Jerusalem hade han svarat: ”Tiden är ännu inte inne.” När de nu protesterade av rädsla svarade han endast: ”Men tiden är inne.”

162:1.2 (1789.1) Under lövhyddefesten gick Jesus djärvt in i Jerusalem vid flera tillfällen och undervisade offentligt i templet. Han gjorde det trots att hans apostlar försökte avråda honom. Fastän de länge hade manat honom att förkunna sitt budskap i Jerusalem, var de nu rädda att se honom bege sig in i staden, då de mycket väl visste att de skriftlärda och fariséerna var inriktade på att döda honom.

162:1.3 (1789.2) Jesu orädda framträdande i Jerusalem gjorde hans anhängare mer än någonsin förvirrade. Många av hans lärjungar, och till och med aposteln Judas Iskariot, hade dristat sig till att tänka att Jesus i all hast hade flytt in i Fenicien därför att han var rädd för

judarnas ledare och Herodes Antipas. De förstod inte betydelsen av Mästarens förhållanden. Hans närvaro i Jerusalem, även tvärt emot sina anhängares råd, räckte att för alltid göra slut på alla viskningar om rädsla och feghet.

162:1.4 (1789.3) Under lövhyddefesten såg tusentals troende från alla delar av romarriket Jesus, hörde honom undervisa, och många färdades även ut till Betania för att överlägga med honom om rikets utbredning i deras respektive hemtrakter.

162:1.5 (1789.4) Det fanns många orsaker till att Jesus kunde predika offentligt på tempelgårdarna under festens dagar, och den främsta orsaken var den rädsla som hade kommit över styresmännen vid judarnas råd till följd av att känslorna i hemlighet hade delat sig inom deras egna led. Det var ett faktum att många av medlemmarna av judarnas råd antingen hemligt trodde på Jesus eller annars avgjort var emot hans arresterande under festen, när det fanns ett så stort antal människor i Jerusalem och många av dem antingen trodde på honom eller åtminstone var vänligt inställda till den andliga rörelse som han stödde.

162:1.6 (1789.5) Abners och hans medarbetares bemödanden över hela Judéen hade också gjort mycket för att bygga upp en gynnsam stämning för riket, rentav till den grad att Jesu fiender inte vågade vara alltför frispråkiga i sin opposition. Detta var en av orsakerna till att Jesus offentligt kunde besöka Jerusalem och komma därifrån med livet i behåll. En eller två månader tidigare hade han med säkerhet blivit dödad.

162:1.7 (1789.6) Men Jesu oförvägna djärvhet att offentligt framträda i Jerusalem injagade fruktan hos hans fiender. De var inte beredda på

en sådan vågad utmaning. Flera gånger under denna månad gjorde judarnas råd halvhjärtade försök att arrestera Mästaren, men dessa bemödanden misslyckades. Jesu fiender var så häpna över hans oväntade offentliga framträdande i Jerusalem att de antog att de romerska myndigheterna måste ha lovat honom sitt beskydd. Då de visste att Filippus (Herodes Antipas bror) nästan var anhängare till Jesus, gissade rådets medlemmar att Filippus hade förskaffat Jesus löften om beskydd mot hans fiender. Jesus hade avlägsnat sig från deras domkrets innan de vaknade till insikt om att de hade misstagit sig i tron att hans plötsliga och djärva framträdande i Jerusalem hade berott på ett hemligt samförstånd med de romerska styresmännen.

162:1.8 (1789.7) Endast de tolv apostlarna hade känt till att Jesus ämnade delta i lövhyydefesten när de begav sig från Magadan. Mästarens övriga anhängare blev storligen förvånade när han visade sig på tempelgårdarna och började undervisa offentligt, och de judiska myndigheterna var förvånade bortom all beskrivning då det rapporterades att han undervisade i templet.

162:1.9 (1790.1) Även om Jesu lärjungar inte hade väntat sig att han skulle delta i festen, hyste det överväldigande flertalet av de långväga pilgrimer som hade hört om honom, hopp om att de skulle få se honom i Jerusalem. Och de blev inte heller besvikna, ty vid flera tillfällen undervisade han i Salomons pelargång och annanstans på tempelgårdarna. Dessa anföranden var verkligen den officiella eller formella kungörelsen om Jesu gudomlighet till det judiska folket och till hela världen.

162:1.10 (1790.2) Folkmassorna som lyssnade till Mästarens förkunnelse var delade i sina åsikter. En del sade att han var en god

man, en del att han var en profet, en del att han sannerligen var Messias. Andra sade att han var en okynnig orostiftare, att han förde folket vilse med sina märkliga läror. Hans fiender tvekade av rädsla för hans vänligt sinnade anhängare att öppet fördöma honom, medan hans vänner av rädsla för judarnas ledare inte öppet vågade erkänna honom, ty de visste ju att judarnas råd var inställt på att döda honom. Men även hans fiender förundrade sig över hans förkunnelse, då de visste att han inte hade fått undervisning i rabbinernas skolor.

162:1.11 (1790.3) Varje gång Jesus gick in i Jerusalem fylldes hans apostlar av fasa. De blev dag för dag allt mer rädda när de lyssnade till hans allt djärvare uttalanden om naturen av hans mission på jorden. De var inte vana att höra Jesus framföra sådana bestämda anspråk och sådana häpnadsväckande påståenden ens när han predikade bland sina vänner.

2. Det första tempeltalet

162:2.1 (1790.4) Den första eftermiddagen då Jesus undervisade i templet satt en anseelig församling och lyssnade till hans ord om den frihet som det nya evangeliet medför och glädjen hos dem som tror det goda budskapet, när en nyfiken åhörare avbröt honom och frågade: ”Lärare, hur kommer det sig att du så flytande citerar skrifterna och undervisar folket, när jag har hört att du inte har blivit undervisad i rabbinernas lärdom?” Jesus svarade: ”Ingen människa har lärt mig de sanningar jag förkunnar för er. Och denna lära är inte min, utan Hans som har sänt mig. Om någon verkligen vill göra min

Faders vilja, skall han förvisso förstå om min lära är från Gud eller om jag talar å egna vägnar. Den som talar å egna vägnar söker sin egen ära, men när jag förkunnar Faderns ord söker jag därmed hans ära som har sänt mig. Men innan ni försöker stiga in i det nya ljuset, borde ni inte snarare följa det ljus som ni redan har? Mose gav er lagen, men hur många av er försöker ärligt uppfylla dess krav? Mose befäller er i denna lag: 'Du skall inte döda.' Men trots detta bud söker vissa av er att döda Människosonen.”

162:2.2 (1790.5) När folksamlingen hörde dessa ord började de gräla sinsemellan. En del sade att han var galen, en del att han var besatt av en djävul. Andra sade att detta verkligen var profeten från Galiléen som de skriftlärda och fariséerna länge hade sökt döda. Några sade att de religiösa myndigheterna var rädda för att ofreda honom. Andra trodde att de inte grep honom därför att de hade börjat tro på honom. Efter ett väldigt debatterande steg en från folksamlingen fram och frågade Jesus: ”Varför vill styresmännen döda dig?” Jesus svarade: ”De religiösa styresmännen vill döda mig för att de känner sig förnärmade av min undervisning om rikets goda budskap, ett evangelium som frigör människan från de betungande traditionerna i en formell religion av ceremonier, vilka dessa lärare till varje pris har beslutat upprätthålla. De omskär i enlighet med lagen på sabbatsdagen, men mig vill de döda för att jag en gång på sabbaten frigjorde en man från lidandets bojar. De följer efter mig på sabbaten för att spionera på mig men vill döda mig för att jag vid ett annat tillfälle beslöt att göra en hårt drabbad man helt och hållet frisk på sabbatsdagen. De vill döda mig därför att de väl vet att om ni uppriktigt tror och vågar acceptera min undervisning, går deras

system av traditionell religion under, förstörs för alltid. På så sätt förlorar de makten över det som de har ägnat sitt liv åt, ty de vägrar ståndaktigt att acceptera detta nya och mer ärofulla evangelium om Guds rike. Och nu vädjar jag till var och en av er: Döm inte enligt det yttre skenet, utan döm enligt den sanna andan i denna förkunnelse; döm rättfärdigt.”

162:2.3 (1791.1) Sedan frågade en annan: ”Ja, Lärare, visst väntar vi på Messias, men när han kommer vet vi att hans framträdande omges av ett mysterium. Vi vet varifrån du är. Du har varit bland dina bröder från början. Befriaren skall komma med makt för att återupprätta tronen i Davids kungarike. Påstår du dig verkligen vara Messias?”

Jesus svarade: ”Ni påstår att ni känner mig och vet varifrån jag är. Jag önskar att era påståenden vore sanna, ty i den kunskapen skulle ni verkligen finna liv i överflöd. Men jag säger er att jag inte har kommit av mig själv; jag har blivit sänd av Fadern, och han som sände mig är sann och trogen. När ni vägrar att lyssna till mig, vägrar ni att ta emot honom som sände mig. Om ni vill ta emot detta evangelium skall ni lära känna honom som har sänt mig. Jag känner Fadern, ty jag har kommit från Fadern för att förkunna och uppenbara honom för er.”

162:2.4 (1791.2) De skriftlärda s agenter ville gripa honom, men de var rädda för folksamlingen, ty många trodde på honom. Jesu verksamhet efter hans dop hade blivit välkänd bland hela det judiska folket, och när många av dessa människor berättade om vad som hade hänt sade de till varandra: ”Fastän denne lärare är från Galiléen, och även om han inte motsvarar alla våra förväntningar på Messias, undrar vi om befriaren när han kommer verkligen skall göra något mer förunderligt än denne Jesus från Nasaret redan har gjort.”

162:2.5 (1791.3) När fariséerna och deras agenter hörde folket tala på detta sätt rådgjorde de med sina ledare och beslöt att något genast borde göras för att sätta stopp för Jesu offentliga framträdanden på tempelgårdarna. Allmänt taget ville judarnas ledare undvika en sammanstötning med Jesus, ty de trodde att de romerska myndigheterna hade lovat honom immunitet. De kunde inte finna någon annan förklaring till hans djärvhet att vid den här tiden komma till Jerusalem. Men styresmännen vid judarnas råd trodde inte helt på detta rykte. De resonerade att de romerska makthavarna inte skulle göra något sådant i hemlighet och utan att den judiska nationens högsta styrande organ visste om det.

162:2.6 (1791.4) Följaktligen sändes Eber, en behörig tjänsteman vid judarnas råd, tillsammans med två assistenter för att arresteras Jesus. Då Eber banade sig fram mot Jesus sade Mästaren: "Var inte rädd för att närma dig. Kom närmare medan du lyssnar till min undervisning. Jag vet att du har sänts för att arresteras mig, men du bör förstå att ingenting kan hända Människosonen förrän hans tid är inne. Du är inte fientligt inställd mot mig. Du kommer bara för att utföra dina överordnades befallning, och även dessa judarnas styresmän tror sannerligen att de tjänar Gud när de i hemlighet strävar efter att förgöra mig.

162:2.7 (1792.1) "Jag hyser ingen illvilja mot någon av er. Fadern älskar er, och därför längtar jag efter er befrielse från fördomsfullhetens trældom och traditionens mörker. Jag erbjuder er livets frihet och frälsningens glädje. Jag förkunnar den nya och levande vägen, frigörelse från det onda och brytande av syndens bojar. Jag har kommit för att ni må ha liv, och ha det för evigt. Ni

försöker bli av med mig och min oroande förkunnelse. Om ni blott kunde inse hur liten tid jag är kvar hos er! Om blott en kort tid beger jag mig till honom som sände mig till denna värld. Och då kommer många av er att flitigt söka efter mig, men ni finner mig inte, ty dit jag snart går kan ni inte komma. Men alla som verkligen försöker finna mig skall en gång uppnå det liv som leder fram till min Fader.”

162:2.8 (1792.2) Några av hans bespottare sade till varandra: ”Vart tänker mannen gå, eftersom vi inte skall finna honom? Tänker han bosätta sig bland grekerna? Tänker han förgöra sig själv? Vad kan han mena med att säga att han snart skall bege sig bort från oss, och att vi inte kan gå dit han går?”

162:2.9 (1792.3) Eber och hans medhjälpare vägrade att arrestera Jesus; de återvände till sin mötesplats utan honom. När därför översteprästerna och fariséerna läxade upp Eber och hans medhjälpare för att de inte hade tagit Jesus med sig, svarade Eber endast: ”Vi var rädda för att arrestera honom mitt i folksamlingen därför att många tror på honom. Dessutom har vi aldrig hört en människa tala så som han. Det finns något utöver det vanliga hos denne lärare. Det skulle göra er alla gott att gå över och höra honom.” När de ledande rådsherrarna hörde dessa ord blev de förvånade och sade hånfullt åt Eber: ”Har du också blivit vilseledd? Börjar du också tro på denne bedragare? Har du hört att någon av våra lärda män eller någon av rådsherrarna skulle tro på honom? Har någon av de skriftlärda eller av fariséerna vilseförts av hans sluga förkunnelse? Hur kommer det sig att denna okunniga folksamling som inte känner lagen eller profeterna påverkar dig med sitt beteende? Vet du inte att sådana olärda människor är förbannade? Då svarade Eber: ”Rätt så,

mina herrar, men denne man talar ord av nåd och hopp till folket. Han uppmuntrar de nedslagna, och hans ord tröstade även våra själar. Vad kan det vara för fel med denna förkunnelse, även om han kanske inte är skrifternas Messias? Dessutom, kräver inte vår lag rättvisa? Dömer vi en människa utan att höra honom?” Ledaren för judarnas råd ilsknade till mot Ebner, vände sig mot honom och sade: ”Har du blivit galen? Är kanske du också från Galiléen? Forska i skrifterna, så skall du finna att ingen profet, än mindre Messias, kommer från Galiléen.”

162:2.10 (1792.4) Judarnas råd upplöstes under förvirring, och Jesus drog sig tillbaka till Betania för natten.

3. Kvinnan som ertappades i äktenskapsbrott

162:3.1 (1792.5) Det hände under detta besök i Jerusalem att Jesus fick att göra med en viss beryktad kvinna som fördes inför honom av hennes anklagare och hans fiender. Den förvanskade uppteckning som ni har om denna episod antyder att kvinnan hade förts inför Jesus av de skriftlärda och fariséerna, och att Jesus behandlade dem på ett sätt som antydde att dessa religiösa ledare för judarna själva kanske skulle ha gjort sig skyldiga till osedlighet. Jesus visste mycket väl att fastän dessa skriftlärda och fariséer var andligen blinda och intellektuellt fördomsfulla på grund av sin traditionsbundenhet, så måste de dock räknas till den tidens och generationens mest fulländat moraliska män.

162:3.2 (1793.1) Det som verkligen hände var följande: Tidigt på festens tredje morgon, då Jesus närmade sig templet, möttes han av en grupp agenter anställda av judarnas råd, och de släpade med sig en kvinna. När de kom närmare sade deras talesman: ”Mästare, den här kvinnan togs på bar gärning när hon begick äktenskapsbrott. Moses lag föreskriver ju att vi skall stena en sådan kvinna. Vad säger du bör göras med henne?”

162:3.3 (1793.2) Jesu fiender hade planerat att om han stödde Moses lag, som krävde att en lagbrytare som hade bekänt skulle stenas, så skulle han råka i svårigheter med de romerska makthavarna, vilka hade förvägrat judarna rätten att ålägga dödsstraff utan en romersk domstols godkännande. Om han förbjöd stenandet av kvinnan, så skulle de anklaga honom inför judarnas råd för att han satte sig över Mose och judisk lag. Om han ingenting sade, skulle de anklaga honom för feghet. Men Mästaren klarade upp situationen så att hela planen föll ihop på sin egen tarvlighet.

162:3.4 (1793.3) Denna en gång täcka kvinna var hustru till en lågsint invånare i Nasaret, en man som hade varit en plågoande för Jesus under hela hans ungdomstid. Mannen, som hade gift sig med denna kvinna, tvingade henne högst skamligt att tjäna deras uppehälle genom att sälja sin kropp. Han hade kommit upp till festen i Jerusalem så att hans hustru på detta sätt skulle kunna prostituera sina fysiska behag för att tjäna pengar. Han hade träffat ett avtal med de judiska rådsherrarnas lakejer att på detta sätt förråda sin egen hustru i hennes kommersialiserade last. Så kom de med kvinnan och hennes brottskumpan i syfte att snärja Jesus till att göra något uttalande som kunde användas mot honom om han arresterades.

162:3.5 (1793.4) Jesus såg ut över folkhopen och observerade hennes man stående bakom de andra. Han visste vad slags karl denne var och fattade att han hade del i den föraktliga transaktionen. Jesus gick först runt till nära det ställe där den fördärvade maken stod och skrev några ord i sanden, vilka fick mannen att snabbt avlägsna sig. Sedan kom han tillbaka framför kvinnan och skrev igen på marken avsett för hennes tilltänkta anklagare. När de läste hans ord gav de sig också iväg en efter en. När Mästaren för tredje gången hade skrivit i sanden avlägsnade sig också kvinnans brottskumpan, så att när Mästaren reste sig från sitt skrivande såg han kvinnan stå där ensam framför sig. Jesus sade: ”Kvinna, var är dina anklagare? Blev ingen kvar för att stena dig?” Kvinnan lyfte blicken och svarade: ”Nej, Herre.” Då sade Jesus: ”Jag vet hur det förhåller sig med dig, inte heller jag dömer dig. Gå din väg i frid.” Denna kvinna, Hildana, övergav sin ondsinta man och anslöt sig till rikets lärjungar.

4. Lövhyydefesten

162:4.1 (1793.5) Närvaron av folk från hela den kända världen, från Spanien till Indien, gjorde lövhyydefesten till ett idealiskt tillfälle för Jesus att för första gången offentligt förkunna hela sitt evangelium i Jerusalem. Under denna högtid bodde människorna till stor del ute i det fria, i lövhyyddor. Det var skördefesten, och då den inföll under de svala höstmånaderna deltog de judar som bodde utspridda i världen mer allmänt i den här högtiden än i påsken vid vinterns slut eller i pingsten vid början av sommaren. Apostlarna fick äntligen se sin

Mästare djärvt kungöra sin mission på jorden inför hela världen så att säga.

162:4.2 (1794.1) Detta var högtidernas högtid, ty under den här tiden kunde varje offer förrättas som inte hade förrättats vid de övriga högtiderna. Vid detta tillfälle togs offergåvorna till templet emot; det var en kombination av semesternöjen och högtidliga riter av religiös dyrkan. Det här var en tid av glädje som omfattade hela släktet, blandat med offer, levitiska sånger och prästernas högtidliga stötar i silvertrumpeterna. Om kvällen var detta imponerande skådespel, med templet och dess skaror av pilgrimer, praktfullt upplyst av de stora kandelabrar som brann klart på kvinnornas gård samt av skenet från mängder av facklor som var uppställda kring tempelgårdarna. Hela staden var grant utsmyckad utom Antonias romerska borg som i dyster kontrast såg ned på denna festliga och andaktsfulla scen. Hur hatade inte judarna denna ständigt närvarande påminnelse om det romerska oket!

162:4.3 (1794.2) Under festen offrades sjuttio oxar, som symboliserade de sjuttio hedna nationerna. Ceremonin med vattenutgjutandet symboliserade den gudomliga andens utgjutande. Denna vattenceremoni följde på prästernas och leviternas procession i soluppgången. Andaktsutövarna skred utför de trappsteg som ledde från Israels gård till kvinnornas gård medan upprepade trumpetstötar blåstes på silvertrumpeterna. Sedan vandrade de trogna vidare mot den Vackra porten, som öppnade sig mot icke-judarnas gård. Här vände de sig om mot väster, upprepade sina psalmsånger och fortsatte sin marsch mot det symboliska vattnet.

162:4.4 (1794.3) Under festens sista dag leddes den liturgiska ceremonin av närmare fyrahundra femtio präster och motsvarande antal leviter. I gryningen samlades pilgrimerna från alla delar av staden, och var och en bar i högra handen en kärke av myrten-, vide- och palmkvistar, medan var och en i vänstra handen bar en kvist av paradisäpplet — citronen, den ”förbjudna frukten”. Dessa pilgrimer delade sig i tre grupper för denna tidiga morgonceremoni. En grupp stannade kvar i templet för att närvara vid morgonens offerförrättningar; den andra gruppen tågade ut från staden till nära Maza nedanför Jerusalem för att skära videokvistarna till att smycka offeraltaret med, medan den tredje gruppen bildade en procession som tågade från templet efter vattenprästen, som till ljudet från silvertrumpeterna bar den gyllene bägaren, som skulle fyllas med det symboliska vattnet, ut genom Ofel till det ställe nära Siloam där Källporten var belägen. Sedan den gyllene bägaren hade fyllts vid Siloadammen, tågade folket tillbaka till templet in genom Vattenporten och direkt till prästernas gård, där prästen som bar vattenbägaren fick sällskap av den präst som bar vinet för dryckoffret. Båda prästerna steg sedan fram till de silverrännor som ledde till altarfoten och höllde innehållet i bägarna i trattarna. Utförandet av denna vin- och vattentömningsrit var signalen för de församlade pilgrimerna att turvis med leviterna börja sjunga psalmerna från 113 t.o.m. 118. När de upprepade dessa verser brukade de vifta med sina kärvar vid altaret. Sedan följde dagens offerförrättningar, samtidigt som dagens psalm upplästes. Psalmerna för högtidens sista dag var den åttioandra, börjande med den femte versen.

5. Predikan över världens ljus

162:5.1 (1794.4) På kvällen den näst sista dagen under festen, när scenen var klart upplyst av ljuset från kandelabrarna och facklorna, reste sig Jesus upp mitt i den samlade folkmassan och sade:

162:5.2 (1795.1) ”Jag är världens ljus. Den som följer mig skall inte vandra i mörkret utan ha livets ljus. Samtidigt som ni tar er friheten att åtala mig och gör anspråk på att sitta som mina domare, förklarar ni att om jag vittnar om mig själv, så kan mitt vittnesbörd inte vara giltigt. Men aldrig kan den skapade sitta till doms över Skaparen. Även om jag vittnar om mig själv, är mitt vittnesbörd för evigt sant, ty jag vet varifrån jag kom, vem jag är och vart jag går. Men ni som vill döda Människosonen vet inte varifrån jag kom, vem jag är eller vart jag går. Ni dömer endast enligt köttets yttre sken; ni inser inte andens realiteter. Jag dömer ingen, inte ens min ärkefiende. Men om jag beslöt mig för att döma, vore min dom riktig och rättfärdig, ty jag skulle inte döma ensam utan i samråd med min Fader som har sänt mig till världen och som är källan till all sann dom. Ni medger ju att ett vittnesbörd av två tillförlitliga personer kan godtas — nå väl, jag vittnar om dessa sanningar; så gör också min Fader i himlen. Och när jag sade er detta igår, frågade ni i ert mörker: ’Var är din Fader?’ Sannerligen, ni känner varken mig eller min Fader, ty om ni hade känt mig, skulle ni också ha känt Fadern.

162:5.3 (1795.2) ”Jag har redan sagt er att jag går bort, och att ni kommer att söka efter mig men ni kommer inte att finna mig, ty dit

jag går kan ni inte komma. Ni som vill förkasta detta ljus hör hemma här nere; jag är ovanifrån. Ni som föredrar att sitta i mörkret tillhör denna värld; jag tillhör inte denna värld, och jag lever i det eviga ljuset från ljusets Fader. Ni har alla haft rikligt med tillfällen att lära er vem jag är, men ni skall ändå få andra bevis som bekräftar Människosonens identitet. Jag är livets ljus, och var och en som avsiktligt och med full förståelse tillbakavisar detta frälsande ljus skall dö i sina synder. Mycket har jag att säga er, men ni kan inte mottaga mina ord. Men han som har sänt mig är sann och trogen; min Fader älskar även sina felande barn. Och allt som min Fader har talat, förkunnar jag också för världen.

162:5.4 (1795.3) ”När Människosonen har upplyfts, då skall ni alla förstå att jag är han, och att jag inte har gjort något av mig själv utan endast så som Fadern har lärt mig. Jag talar dessa ord till er och era barn. Och han som har sänt mig är även nu med mig. Han har inte lämnat mig ensam, för jag gör alltid det som behagar honom.”

162:5.5 (1795.4) När Jesus på detta sätt undervisade pilgrimerna på tempelgårdarna, började många tro på honom. Ingen vågade gripa honom.

6. Föreläsningen om livets vatten

162:6.1 (1795.5) Den sista dagen, den stora festdagen, då processionen från Siloadammen passerade genom tempelgårdarna och genast efter det att prästerna hade hållt ut vattnet och vinet på altaret, sade Jesus där han stod bland pilgrimerna: ”Om någon är törstig, må han komma

till mig och dricka. Från Fadern i höjden kommer jag med livets vatten till denna värld. Den som tror på mig skall bli fylld med den ande som detta vatten företräder, ty även skriften säger: 'Ut ur honom skall flyta fram floder av levande vatten.' När Människosonen har slutfört sitt arbete på jorden skall den levande Sanningens Ande utgjas över allt kött. De som tar emot denna ande, skall aldrig mer känna andlig törst."

162:6.2 (1795.6) Jesus avbröt inte gudstjänsten för att säga dessa ord. Han tilltalade andaktsutövarna genast efter det att man hade sjungit Halleln, den besvarande skiftläsningen av psalmerna, åtföljd av viftandet med kvistarna framför altaret. Just här fanns en paus medan offren gjordes i ordning, och det var i den stunden som pilgrimerna fick höra Mästarens fascinerande röst förkunna att han var den som ger levande vatten åt varje själ som törstar efter ande.

162:6.3 (1796.1) När denna tidiga morgongudstjänst var till ända fortsatte Jesus att undervisa folksamlingen och sade: "Har ni inte läst i skriften: 'Se, så som vattnet utgjuts över den torra marken och sprids ut över den brända jorden, så skall jag utgjuta helighetens ande över era barn, till välsignelse även för era barnbarn'? Varför skall ni törsta fortfarande efter andens inverkan medan ni söker vattna era själar med människotraditioner, som hålls ut från den ceremoniella tempeltjänstens brustna bägare? Det som ni ser försiggå i olika delar av detta tempel är det sätt på vilket era fäder sökte symbolisera utgivningen av den gudomliga anden till trons barn, och ni har gjort väl i att hålla dessa symboler levande ända fram till denna dag. Men nu har uppenbarelsen om andarnas Fader kommit till denna generation genom hans Sons utgivning, och allt detta kommer

förvisso att följas av utgivningen av Faderns och Sonens ande till människobarnen. För var och en som har tro skall denna andeutgivning bli den sanna lärare som undervisar om vägen till evigt liv, till livets sanna vatten i himmelriket på jorden och i Faderns Paradis ovan där.”

162:6.4 (1796.2) Jesus fortsatte att besvara frågor både från folksamlingen och från fariséerna. En del tänkte att han var en profet, en del trodde att han var Messias. Andra sade att han inte kunde vara Kristus, eftersom han var från Galiléen, och att Messias måste återupprätta Davids tron. Men de vågade inte arrestera honom.

7. Föreläsningen om andlig frihet

162:7.1 (1796.3) På eftermiddagen den sista högtidsdagen, efter att apostlarna hade misslyckats i sina försök att övertala Jesus att fly från Jerusalem, gick han igen in i templet för att undervisa. Då han fann en stor grupp troende samlad i Salomons pelargång, talade han till dem och sade:

162:7.2 (1796.4) ”Om mina ord förblir hos er och ni vill göra min Faders vilja, då är ni verkligen mina lärjungar. Ni skall lära känna sanningen, och sanningen skall göra er fria. Jag vet hur ni tänker svara mig: Vi är Abrahams barn, och vi är inte slavar under någon; hur skall vi då bli fria? Må så vara, men jag talar inte om yttre underkastelse under en annans välde; jag avser själens friheter och rättigheter. Sannerligen, sannerligen säger jag er: var och en som syndar är slav under synden. Och ni vet att slaven sannolikt inte

stannar i sin herres hus för alltid. Ni vet också att sonen får förbli i sin faders hus. Om nu Sonen gör er fria, gör er till söner, blir ni verkligen fria.

162:7.3 (1796.5) ”Jag vet att ni härstammar från Abraham, men era ledare vill döda mig för att mitt ord inte har tillåtit ha dess omvandlande inverkan i deras hjärtan. Deras själar är förseglade av fördomsfullhet och förblindade av hämndlysten stolthet. Jag förkunnar för er den sanning som den evige Fadern visar mig, medan dessa vilseledda lärare försöker göra vad de har lärt sig endast av sina jordiska fäder. Och när ni svarar att Abraham är er fader, säger jag er att om ni vore Abrahams barn, skulle ni göra vad Abraham gjorde. En del av er tror på min undervisning, men andra strävar efter att förgöra mig därför att jag har sagt er sanningen, som jag har fått från Gud. Så behandlade inte Abraham sanningen från Gud. Jag inser att några av er har bestämt sig för att göra den ondes gärningar. Om Gud vore er Fader skulle ni känna mig och älska den sanning som jag uppenbarar. Vill ni inte se att jag har utgått från Fadern, att Gud har sänt mig, att jag inte gör detta arbete av mig själv? Varför förstår ni inte mina ord? Är det för att ni har valt att bli den ondes barn? Om ni är mörkrets barn, vill ni knappast vandra i ljuset av den sanning som jag uppenbarar. Ondskans barn följer endast i spåren efter sin fader, som var en bedragare och som inte stod för sanningen därför att någon sanning till slut inte fanns hos honom. Men nu kommer Människosonen, som talar sanning och lever enligt den, och många av er vägrar att tro.

162:7.4 (1797.1) ”Vem av er förklarar mig skyldig till synd? Om jag således förkunnar och i mitt liv följer sanningen som Fadern har visat

mig, varför tror ni mig då inte? Den som tillhör Gud lyssnar gärna till Guds ord. Därför lyssnar många av er inte till mina ord, för att ni inte tillhör Gud. Era lärare har rentav dristat sig till att säga att jag utför mina gärningar med djävulfurstens kraft. En här intill har just sagt att jag är besatt av en djävul, att jag är ett djävulens barn. Men alla ni som är ärliga mot era egna själar vet mycket väl att jag inte är någon djävul. Ni vet att jag ärar Fadern även när ni skändar mig. Jag söker inte min egen ära, endast min Paradisfaders ära. Och jag dömer er inte, ty det finns en som dömer för mig.

162:7.5 (1797.2) ”Sannerligen, sannerligen säger jag till er som tror på evangeliet, att den som bevarar detta sanningens ord levande i sitt hjärta skall aldrig se döden. Och nu säger en skriftlärde alldeles intill mig att detta uttalande bevisar att jag är besatt av en djävul, eftersom ju Abraham är död och profeterna likaså. Och han frågar: ’Är du så mycket större än Abraham och profeterna att du vågar stå här och säga att den som bevarar ditt ord inte skall se döden? Vem tror du dig vara att du vågar yttra sådana händelser?’ Och jag säger till alla sådana, att om jag förhärskar mig själv, är min härlighet ingenting värd. Men det är Fadern som skall förhärskar mig, den samme Fader som ni kallar Gud. Men ni har inte lyckats lära känna denne er Gud och min Fader, och jag har kommit för att föra er samman, för att visa er hur ni verkligen blir Guds söner. Fastän ni inte känner Fadern, känner jag sannerligen honom. Även Abraham fröjdade sig över att få se min dag, och genom sin tro såg han den och gladde sig.”

162:7.6 (1797.3) När de otroende judarna och det judiska rådets agenter som nu hade samlats fick höra dessa ord ställde de till tumult när de ropade: ”Du är inte femtio år, och ändå säger du dig ha sett Abraham;

du är ett djävulens barn!” Jesus kunde inte fortsätta föreläsningen. När han avlägsnade sig sade han endast: ”Sannerligen, sannerligen säger jag er: jag är innan Abraham blev till” Många av dem som inte trodde rusade fram för att finna stenar att stena honom med, och det judiska rådets agenter sökte arrestera honom, men Mästaren lyckades ta sig snabbt genom tempelgångarna och undkom till en hemlig mötesplats nära Betania, där Marta, Maria och Lasaros väntade på honom.

8. Diskussionen med Marta och Maria

162:8.1 (1797.4) Det hade arrangerats att Jesus tillsammans med Lasaros och hans systrar skulle logera i en väns hus, medan apostlarna var utspridda här och var i små grupper. Dessa försiktighetsåtgärder hade vidtagits därför att de judiska myndigheterna igen hade blivit djärva i sina planer på att arrestera Jesus.

162:8.2 (1797.5) I årtal hade dessa tre haft för vana att lämna allt och lyssna till Jesu förkunnelse närhelst han råkade besöka dem. Sedan de hade förlorat sina föräldrar hade Marta övertagit ansvaret för hemmets sysslor, och därför gjorde hon också nu förberedelser för att servera kvällsmaten, medan Lasaros och Maria satt vid Jesu fötter och insöp hans vederkvickande undervisning. Det bör nämnas att Marta lät sig onödigtvis distraheras av många onödiga uppgifter och tyngdes av många triviala bekymmer; sådan var hennes läggning.

162:8.3 (1798.1) Medan Marta sysselsatte sig med alla dessa förmenta uppgifter störde det henne att Maria ingenting gjorde för att hjälpa till. Därför gick hon fram till Jesus och sade: ”Mästare, bryr du dig inte om att min syster har lämnat mig ensam för att ordna med kvällsmaten? Vill du inte be henne komma och hjälpa mig?” Jesus Svarade: ”Marta, Marta, varför gör du dig alltid bekymmer för så mycket och oroar dig för så många obetydligheter? Endast en sak är verkligen viktig, och eftersom Maria har valt denna goda och nödvändiga del skall jag inte ta den ifrån henne. Men när skall ni båda lära er att leva så som jag har lärt er: att båda tjäna i samverkan och båda vederkvicka era själar i samförstånd? Kan ni inte lära er att allt har sin tid — att de mindre sakerna i livet bör ge vika för himmelrikets större ting?”

9. I Betlehem hos Abner

162:9.1 (1798.2) Under hela veckan efter lövhyddefesten samlades massor av troende i Betania och fick undervisning av de tolv apostlarna. Judarnas råd gjorde inget försök att ofreda dessa möten eftersom Jesus inte var närvarande. Han arbetade under hela denna tid tillsammans med Abner och hans medarbetare i Betlehem. Dagen efter festens avslutning hade Jesus begett sig till Betania, och han undervisade inte igen i templet under denna resa till Jerusalem.

162:9.2 (1798.3) Vid den här tiden hade Abner sitt högkvarter i Betlehem, och från detta centrum hade många arbetare sänts till städerna i Judéen och södra Samarien och till och med till Alexandria.

Inom några dagar efter Jesu ankomst fullbordade han tillsammans med Abner arrangemangen för att sammanjämka de två apostlagruppernas arbeten.

162:9.3 (1798.4) Under hela sitt besök vid lövhyddefesten hade Jesus fördelat sin tid ungefär lika mellan Betania och Betlehem. I Betania tillbringade han en ansevärd tid tillsammans med sina apostlar. I Betlehem gav han Abner och de övriga tidigare apostlarna till Johannes mycken undervisning. Det var denna nära kontakt som till slut fick dem att tro på honom. Dessa tidigare apostlar till Johannes Döparen var imponerade av det mod som Jesus uppvisade i sin offentliga undervisning i Jerusalem samt av den empatiska förståelse som de upplevde i hans privata undervisning i Betlehem. Dessa faktorer vann slutligt och helt var och en av Abners medarbetare för att helhjärtat acceptera riket och allt som ett sådant steg innebar.

162:9.4 (1798.5) Innan Mästaren för sista gången lämnade Betlehem ordnade han så att de alla skulle förena sig med honom i den gemensamma ansträngning som skulle föregå avslutandet av hans jordiska livsskede i köttslig gestalt. Man kom överens om att Abner och hans medarbetare i en nära framtid skulle förena sig med Jesus och de tolv i Magadans park.

162:9.5 (1798.6) I enlighet med denna överenskommelse förenade Abner och hans elva kamrater sitt öde med Jesus och de tolv i början av november och arbetade tillsammans med dem som en enda organisation ända fram till korsfästelsen.

162:9.6 (1798.7) I slutet av oktober drog sig Jesus och de tolv tillbaka från Jerusalems omedelbara omgivning. Söndagen den 30 oktober lämnade Jesus och hans medarbetare staden Efraim, där han hade

vilat i avskildhet under några dagar. De vandrade längs landsvägen väster om Jordanfloden direkt till Magadans park och kom fram sent på eftermiddagen onsdagen den 2 november.

162:9.7 (1799.1) Apostlarna kände sig storligen lättade av att ha Mästaren tillbaka på vänskaplig mark. De uppmanade honom inte längre att gå upp till Jerusalem för att förkunna rikets evangelium.

Urantiaboken

<< [Kapitel 162](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 164](#) >>

Kapitel 163

Ordinationen av de sjuttio i Magadan

163:0.1 (1800.1) NÅGRA dagar efter det att Jesus och de tolv hade återvänt från Jerusalem till Magadan anlände Abner och en grupp om ungefär femtio lärjungar från Betlehem. Vid den här tiden hade också evangelistkåren, kvinnornas kår och omkring hundrafemtio andra trogna och prövade lärjungar från alla delar av Palestina samlats i lägret vid Magadan. Sedan Jesus och de tolv hade ägnat några dagar åt umgänge och omorganisation av lägret inledde de en intensiv utbildningskurs för denna speciella grupp av troende, och från denna välutbildade och erfarna samling av lärjungar utvalde Mästaren senare sjuttio lärare och sände ut dem för att förkunna rikets

evangelium. Denna regelbundna undervisning inleddes fredagen den 4 november och fortgick till sabbaten den 19 november.

163:0.2 (1800.2) Jesus höll ett föredrag för denna grupp varje morgon. Petrus undervisade om metoder för offentlig förkunnelse. Natanael instruerade dem i konsten att undervisa. Tomas redogjorde för hur man besvarar frågor, medan Matteus gav anvisningar om hur man organiserar gruppernas finanser. Också de övriga apostlarna deltog i denna utbildning i enlighet med sina speciella erfarenheter och naturliga talanger.

1. Ordinationen av de sjuttio

163:1.1 (1800.3) De sjuttio ordinerades av Jesus på sabbatseftermiddagen den 19 november i lägret vid Magadan, och Abner utnämndes till ledare för dessa evangelieförkunnare och - lärare. Denna kår om sjuttio medlemmar bestod av Abner och tio av Johannes tidigare apostlar, femtioen av de tidigare evangelisterna och åtta andra lärjungar som hade utmärkt sig i rikets tjänst.

163:1.2 (1800.4) Vid tvåtiden denna sabbatseftermiddag, mellan regnskurarna, samlades ett sällskap av troende, utökat genom ankomsten av David och flertalet av hans budbärare och uppgående till över fyrahundra personer, vid stranden av Galileiska sjön för att bevittna ordinationen av de sjuttio.

163:1.3 (1800.5) Innan Jesus lade sina händer på de sjuttios huvuden för att ordinera dem till evangelieförkunnare, höll han tal till dem och sade: ”Skörden är förvisso stor, men arbetarna få; därför uppmanar

jag er alla att be till skördens Herre att han sänder ut flera arbetare till sin skörd. Jag står i begrepp att avskilja er till rikets budbärare; jag skall snart sända er till judar och icke-judar som lamm in bland vargar. När ni går ut, två och två, råder jag er att inte ta med er vare sig penningpung eller extra klädesplagg, ty på detta första missionsuppdrag går ni ut endast för en kort tid. Stanna inte på er väg för att hälsa, utan ägna er endast åt ert arbete. Alltid när ni kommer in i ett hem för att stanna, så säg först: 'Frid vare över detta hem.' Och om det bor fridens folk där, skall ni stanna; om ej, då skall ni avlägsna er. Och sedan ni har valt detta hem, stanna där under tiden ni vistas i den staden, och ät och drick det som bjuds er. Och ni gör detta för att arbetaren är förtjänt av sitt uppehålle. Flytta inte från hus till hus för att ett bättre logi kanske erbjuds. Kom ihåg, när ni går ut och förkunnar frid på jorden och god vilja mellan människor, att ni måste strida med bittra fiender som har bedragit sig själva; var därför kloka som ormar medan ni också är harmlösa som duvor.

163:1.4 (1801.1) "Och överallt dit ni går, predika och säg:

'Himmelriket är nära.' Och vårda er om alla som må vara mentalt eller kroppsligt sjuka. Frikostigt har ni fått del av rikets goda ting; ge därför frikostigt vidare. Om människorna i någon stad tar emot er, skall de finna ett rikligt inträde i Faderns rike; men om människorna i någon stad vägrar att ta emot detta evangelium skall ni dock förkunna ert budskap när ni lämnar det otroende samhället och som avsked säga till dem som avvisar er lära: 'Trots att ni avvisar sanningen kvarstår det faktum att Guds rike har kommit er nära.' Den som lyssnar till er, lyssnar till mig. Och den som lyssnar till mig, lyssnar till Honom som har sänt mig. Den som avvisar ert evangeliebudskap

avvisar mig. Och den som avvisar mig avvisar Honom som har sänt mig.”

163:1.5 (1801.2) När Jesus hade sagt detta till de sjuttio, började han med Abner och lade sina händer på var och ens huvud medan de knäböjde i en cirkel runt omkring honom.

163:1.6 (1801.3) Tidigt nästa morgon sände Abner ut de sjuttio till alla städer i Galiléen, Samarien och Judéen. Dessa trettiofem par gick ut och predikade och undervisade i omkring sex veckor, efter vilket alla återvände till det nya lägret nära Pella i Pereen fredagen den 30 december.

2. Den rike ynglingen och andra

163:2.1 (1801.4) Över femtio lärjungar som ville bli ordinerade och utnämnda till medlemmar i de sjuttios grupp tillbakavisades av den kommitté som Jesus hade tillsatt för att välja ut dessa kandidater. Kommittén bestod av Andreas, Abner och den tillförordnade ledaren för evangelistkåren. I alla de fall då denna tre personers kommitté inte var enhällig i sitt beslut förde de kandidaten till Jesus, och fastän Mästaren aldrig avvisade en enda person som ville bli ordinerad till att förkunna evangeliet, fanns det mer än ett dussin som, när de hade talat med Jesus, inte längre ville bli evangelieförkunnare.

163:2.2 (1801.5) En uppriktig lärjunge kom till Jesus och sade: ”Mästare, jag skulle vilja vara en av dina nya apostlar, men min far är mycket gammal och nära döden; kunde jag få tillstånd att återvända hem för att begrava honom?” Till denne man sade Jesus: ”Min son,

rävarna har lyor och himlens fåglar har bon, men Människosonen har inget ställe där han kan vila sitt huvud. Du är en trogen lärjunge, och du kan förbli det fastän du återvänder hem för att ta vård om dina kära, men så är det inte med mina evangelieförkunnare. De har lämnat allt för att följa mig och förkunna riket. Om du vill vara en ordinerad lärare måste du låta andra begrava de döda medan du går ut för att sprida det glada budskapet.” Mannen gick bort fylld av stor besvikelse.

163:2.3 (1801.6) En annan lärjunge kom till Mästaren och sade: ”Jag skulle vilja bli ordinerad till budbärare, men jag skulle vilja gå hem en kort tid för att trösta min familj.” Jesus svarade: ”Om du vill bli ordinerad måste du vara villig att försaka allt. Evangeliets förkunnare kan inte ha delade känslor. Den som vänder tillbaka när han har satt sin hand till plogen, han är inte värdig att bli rikets budbärare.”

163:2.4 (1801.7) Sedan kom Andreas till Jesus med en viss rik ung man, som var fromt troende och som önskade bli ordinerad. Denne unge man, Matadormus, var medlem av judarnas råd i Jerusalem. Han hade hört Jesus undervisa och hade senare fått undervisning i rikets evangelium av Petrus och de övriga apostlarna. Jesus talade med Matadormus om vad som fordrades för ordination och bad honom uppskjuta sitt beslut tills han noga hade tänkt igenom saken. Tidigt nästa morgon, medan Jesus tog sig en promenad, tilltalade den unge mannen honom och sade: ”Mästare, jag skulle av dig vilja få veta vad som ger visshet om evigt liv. Med beaktande av att jag har hållit alla bud sedan jag var ung, skulle jag vilja veta vad mer jag måste göra för att vinna evigt liv.” Som svar på denna fråga sade Jesus: ”Om du håller alla buden — du skall inte begå äktenskapsbrott, inte dräpa,

inte stjäla, inte vittna falskt, inte bedra, visa aktning för dina föräldrar — gör du väl, men frälsning är belöning för tro, inte endast för gärningar. Tror du på rikets evangelium?” Matadormus svarade: ”Ja, Mästare, jag tror allt som du och dina apostlar har lärt mig.” Jesus sade: ”Då är du sannerligen min lärjunge och ett rikets barn.”

163:2.5 (1802.1) Då sade den unge mannen: ”Men Mästare, jag är inte nöjd med att vara din lärjunge; jag vill vara en av dina nya budbärare.” När Jesus hörde detta såg han på honom med stor kärlek och sade: ”Jag vill ha dig som en av mina budbärare om du är villig att betala priset, om du vill tillgodose det enda som du saknar.” Matadormus svarade: ”Mästare, jag gör vad som helst om jag bara får följa dig.” Jesus kysste den knäböjande unge mannen på pannan och sade: ”Om du vill vara min budbärare, gå och sälj allt du har, och när du har gett intäkterna därav till de fattiga eller till dina bröder, kom då och följ mig; då har du en skatt i himmelriket.”

163:2.6 (1802.2) När Matadormus hörde detta blev han modfälld. Han reste sig och gick bedrövad sin väg, för han ägde mycket. Denne förmögne unge farisé hade blivit uppfostrad till att tro att förmögenhet var tecken på Guds ynnest. Jesus visste att han inte var fri från kärleken till sig själv och sina rikedomar. Mästaren önskade befria honom från *kärleken* till förmögenheten, inte nödvändigtvis från förmögenheten. Medan Jesu lärjungar inte avstod från alla sina världsliga tillgångar, gjorde däremot apostlarna och de sjuttio det. Matadormus ville vara en av de sjuttio nya budbärarna, och det var orsaken till att Jesus fordrade att han skulle avstå från alla sina jordiska ägodelar.

163:2.7 (1802.3) Nästan varje människa har något speciellt ont som hon håller fast vid och omhuldar och som himmelriket kräver som en del av priset för inträdet. Om Matadormus hade avstått från sin förmögenhet skulle den antagligen genast ha satts tillbaka i hans händer för att förvaltas av honom de sjuttios kassör. Ty senare, när församlingen i Jerusalem hade grundats, lydde han Mästarens uppmaning, fastän det då var för sent att bli medlem av de sjuttio, och blev kassör för församlingen i Jerusalem, där Herrens köttslige broder Jakob var föreståndare.

163:2.8 (1802.4) Så har det alltid varit och kommer det alltid att vara: Människor måste komma fram till sina egna beslut. Människorna har ett visst spelrum i sin valfrihet. Den andliga världens krafter tvingar inte människan; de låter henne gå den väg hon själv väljer.

163:2.9 (1802.5) Jesus förutsåg att Matadormus med sina rikedomar omöjligen kunde bli en ordinerad medarbetare till människor som hade lämnat allt för evangeliet; samtidigt såg han att utan sina rikedomar han skulle bli den definitiva ledaren för dem alla. Men likt Jesu egna bröder blev han aldrig stor i riket, därför att han berövade sig själv den nära och personliga förbindelse med Mästaren som han kunde ha fått uppleva om han då hade varit villig att göra just det som Jesus bad honom och som han flera år senare faktiskt gjorde.

163:2.10 (1803.1) Rikedomar har ingenting direkt att göra med inträdet i himmelriket, men *kärlek till rikedomar har*. Rikets andliga lojaliteter är oförenliga med servilitet till den materialistiska mammon. Människan kan inte dela sin suprema lojalitet till ett andligt ideal med en materiell hängivelse.

163:2.11 (1803.2) Jesus lärde aldrig att det var fel att äga förmögenhet. Han fordrade endast att de tolv och de sjuttio gav alla sina jordiska äodelar till den gemensamma saken. Även då han förordnade om en lönsam avveckling av deras egendom, liksom i aposteln Matteus fall. Jesus gav många gånger råd åt sina förmögna lärjungar så som han hade lärt den rike mannen i Rom. Mästaren ansåg en klok placering av överloppsinkomster vara en legitim form av försäkring mot framtida och oundvikliga motgångar. När det fanns ett överskott av pengar i apostlarnas kassa deponerade Judas medel som kunde användas senare när de kanske kunde lida av betydligt minskade inkomster. Detta gjorde Judas efter konsultation med Andreas. Jesus hade aldrig personligen något att göra med apostlarnas finanser, utom när det gällde utdelning av allmosor. Men det fanns emellertid ett ekonomiskt missbruk som han många gånger fördömde, nämligen att svaga, obildade och mindre lyckligt lottade människor orättvist utnyttjades av sina starka, sluga och intelligentare medmänniskor. Jesus förkunnade att en sådan inhuman behandling av män, kvinnor och barn var oförenlig med de ideal som gällde för himmelrikets brödraförsamling.

3. Diskussionen om förmögenhet

163:3.1 (1803.3) Då Jesus hade avslutat sitt samtal med Matadormus hade Petrus och några andra apostlar samlats omkring honom, och medan den rike ynglingen avlägsnade sig vände sig Jesus om mot sina apostlar och sade: ”Ni ser hur svårt det är för dem som har

rikedomar att helt träda in i Guds rike! Andlig dyrkan kan inte förenas med materiella hängivenheter; ingen kan tjäna två mästare. Ni har ett ordstäv som säger att det är 'lättare för en kamel att komma igenom ett nålsöga än för en hedning att få evigt liv.' Och jag säger er att det är lika lätt för denna kamel att komma igenom nålsögat som för dessa självtillräckliga rika att träda in i himmelriket.”

163:3.2 (1803.4) När Petrus och apostlarna hörde dessa ord blev de ytterst förvånade, så pass mycket att Petrus frågade: ”Herre, vem kan då bli räddad? Skall alla som har rikedomar hållas utanför riket?”

Jesus svarade: ”Nej Petrus, men alla som sätter sin tilltro till rikedomar går knappast in i det andliga liv som leder till evigt framåtskridande. Men trots det, mycket som är omöjligt för människan är inte ouppnåeligt för Fadern i himlen; snarare bör vi inse att för Gud är allting möjligt.”

163:3.3 (1803.5) När de tillsammans gick bort därifrån var Jesus sorgsen över att Matadormus inte stannade hos dem, ty han älskade honom mycket. När de hade vandrat ned till sjön, satt de där vid vattnet, och Petrus som talade för de tolv (som alla nu var närvarande) sade: ”Vi oroas av dina ord till den rike ynglingen. Skall vi kräva av dem som vill följa dig att de avstår från alla sina världsliga ägodelar?” Jesus sade: ”Nej Petrus, endast av dem som vill bli apostlar och som önskar leva med mig såsom ni lever och som en enda familj. Men Fadern fodrar att hängivenheten hos hans barn är ren och odelad. Vad eller vem som än kommer emellan människan och hennes kärlek till rikets sanningar, det måste hon avstå från. Om ens förmögenhet inte inkräktar på själens område är den utan betydelse för det andliga livet hos dem som vill träda in i riket.”

163:3.4 (1804.1) Då sade Petrus: ”Men Mästare, vi har ju lämnat allt och följt dig. Hur blir det då för oss?” Jesus sade till alla de tolv: ”Sannerligen, sannerligen säger jag er: Det finns ingen som för min skull och för himmelrikets skull har lämnat förmögenhet, hem, hustru, bröder, föräldrar eller barn som inte skall få mångfaldigt mer, i denna värld kanske med en del förföljelser, och i den kommande världen evigt liv. Men många som är först skall bli sist, medan många som är sist ofta skall bli först. Fadern behandlar sina varelser enligt deras behov och enligt sina rättvisa lagar om barmhärtig och kärleksfull hänsyn till ett universums bästa.

163:3.5 (1804.2) ”Med himmelriket är det som med en jordägare som gav arbete åt många, och som vid dagens början gick ut för att anlita arbetare till sin vingård. Han kom överens med dem om en dagpenning på en denar och sände iväg dem till vingården. Sedan gick han ut vid niotiden och fick se några andra stå sysslolösa på torget. Till dem sade han: ’Gå ni också och arbeta i min vingård. Jag skall ge er skäligt betalt.’ De gick genast till arbetet. Sedan gick han ut vid tolvtiden och vid tretiden och gjorde likaledes. Vid femtiden gick han igen ut på torget, och när han såg ännu några andra stå där sysslolösa sade han: ’Varför står ni här hela dagen utan att arbeta?’ De svarade: ’Därför att ingen har anlitat oss.’ Då sade jordägaren: ’Gå bort till vingården, ni också, och jag skall ge er skäligt betalt.’

163:3.6 (1804.3) ”När kvällen kom sade vingårdens ägare till sin förvaltare: ’Kalla samman arbetarna och ge dem deras lön. Börja med dem som anställdes sist och sluta med de första.’ När de som hade anlitats vid femtiden kom fram fick de en denar var och så vidare till vardera arbetaren. När sedan de som hade anställts i början av dagen

såg vad de som hade kommit senare fick i lön, väntade de sig att få mer än de hade kommit överens om. Men likt de andra fick varje man endast en denar. När alla hade fått sin lön protesterade de och sade till ägaren: 'De där männen som anställdes sist arbetade bara en timme, men trots det gav du samma lön åt dem som åt oss som har slitit hela dagen i solhettan.'

163:3.7 (1804.4) "Då svarade jordägaren: 'Mina vänner, jag gör er inte orädd. Kom inte var och en av er överens med mig om att arbeta en dag för en denar? Ta nu vad som är ert, och ge er iväg, för det är min önskan att ge de som kom sista lika mycket som jag har gett er. Har jag inte rätt att göra som jag vill med det som är mitt? Eller missunnar ni mig min givmildhet för att jag vill vara god och visa barmhärtighet?'"

4. Farväl till de sjuttio

163:4.1 (1804.5) Det var en spännande och livlig tid runt lägret vid Magadan den dag de sjuttio drog ut på sitt första missionsuppdrag. Tidigt den morgonen, under sitt sista samtal med de sjuttio betonade Jesus följande:

163:4.2 (1804.6) 1. Rikets evangelium måste förkunnas för hela världen, för icke-judar såväl som för judar.

163:4.3 (1804.7) 2. När ni vårdar er om de sjuka, avstå från att lära dem att förvänta sig några under.

163:4.4 (1805.1) 3. Förkunna ett andligt brödraskap bestående av Guds söner, inte ett yttre rike av världslig makt och materiell härlighet.

163:4.5 (1805.2) 4. Undvik att förlora tid på alltför mycket socialt umgänge och andra trivialiteter som kan minska er helhjärtade hängivelse åt att predika evangeliet.

163:4.6 (1805.3) 5. Om det första hus som ni har valt till operationsbas visar sig vara ett värdigt hem, stanna där under hela er vistelse i den staden.

163:4.7 (1805.4) 6. Gör klart för alla trogna troende att tiden nu har kommit för en öppen brytning med judarnas religiösa ledare i Jerusalem.

163:4.8 (1805.5) 7. Förkunna att människans hela plikt är sammanfattad i detta enda bud: Älska Herren din Gud med hela ditt sinne och med hela din själ och din nästa som dig själv. (De skulle lära att detta är människans hela plikt i stället för de 613 levnadsregler som fariséerna utlade.)

163:4.9 (1805.6) När Jesus i närvaro av alla apostlar och lärjungar hade sagt detta till de sjuttio tog Petrus dem avskilt och höll ordinationspredikan för dem; det var en bearbetning av Mästarens instruktion som han hade gett då han lade sina händer på dem och utnämnde dem till rikets budbärare. Petrus uppmanade de sjuttio att i sin livserfarenhet omhulda följande dygder:

163:4.10 (1805.7) 1. *Helgad hängivelse.* Att alltid be att flera arbetare måtte sändas ut till evangelieskörden. Han förklarade att när man så ber, är det mer sannolikt att man säger: ”Här är jag, sänd mig.” Han uppmanade dem att inte försumma sin dagliga gudsdyrkan.

163:4.11 (1805.8) 2. *Sant mod.* Han varnade dem att de skulle komma att möta fientlighet och att de med säkerhet skulle bli förföljda. Petrus

sade dem att deras mission inte var något företag för fegisar och rådde dem som var rädda att avstå innan de gav sig iväg. Men ingen drog sig tillbaka.

163:4.12 (1805.9) 3. *Tro och förtröstan*. De måste gå ut på detta korta missionsuppdrag helt försörjda; de måste lita på Fadern för mat, husrum och allt annat behövligt.

163:4.13
(1805.10) 4. *Iver och initiativ*. De måste vara ivriga och intelligent entusiastiska; de måste strikt ägna sig åt Mästarens angelägenheter. Hälsandet var i österlandet en långt utdragen och utstuderad ceremoni; därför hade de blivit instruerade att ”inte hälsa på någon under färden”, vilket var ett allmänt sätt att uppmana någon att sköta sina ärenden utan att spilla tid. Det betydde inte att man inte skulle hälsa vänligt på folk.

163:4.14
(1805.11) 5. *Vänlighet och artighet*. Mästaren hade instruerat dem att undvika onödig tidsspillan på sociala ceremonier, men han påbjöd artighet mot alla som de råkade komma i kontakt med. De skulle visa all möjlig vänlighet mot dem som hade dem som gäster i sina hem. De var strängt varnade mot att lämna ett anspråkslöst hem för att vara gäster i ett bekvämare eller inflytelserikare hus.

163:4.15
(1805.12) 6. *Omvårdnad av de sjuka*. De sjuttio ålades av Petrus att söka upp dem som var sjuka till sitt sinne eller sin kropp och att göra allt som stod i deras makt för att lindra deras plågor eller bota deras sjukdomar.

163:4.16

(1805.13) När de på detta sätt hade blivit manade och instruerade gav de sig i väg, två och två, på sina missionsuppdrag i Galiléen, Samarien och Judéen.

163:4.17 (1806.1) Fastän judarna hyste en speciell aktning för talet sjuttio — ibland ansåg de att hednafolken var sjuttio till antalet — och fastän dessa sjuttio budbärare skulle gå med evangeliet till alla folk, var det enligt vad vi kan se endast en slump att denna grupps styrka råkade uppgå till sjuttio. Det var helt säkert att Jesus skulle ha accepterat inte mindre än ett halvt dussin andra, men de var ovilliga att betala priset, att avstå från sin förmögenhet och sin familj.

5. Lägret flyttas till Pella

163:5.1 (1806.2) Jesus och de tolv gjorde nu förberedelser för att etablera sin sista operationsbas i Pereen nära Pella, där Mästaren hade blivit döpt i Jordanfloden. De sista tio dagarna i november tillbringades i överläggningar i Magadan, och i gryningen tisdagen den 6 december gav sig hela sällskapet om närmare trehundra personer i väg med alla sina tillhörigheter och slog den kvällen läger vid floden nära Pella. Det var samma ställe, invid källan, där Johannes Döparen flera år tidigare hade haft sitt läger.

163:5.2 (1806.3) Efter det att lägret vid Magadan hade brutits återvände David Sebedaios till Betsaida och började omedelbart inskränka budbärartjänsten. Riket gick in i en ny fas. Dagligen anlände pilgrimer från alla delar av Palestina och även från avlägsna delar av

romarriket. Ibland kom troende också från Mesopotamien och länderna öster om Tigris. Söndagen den 18 december började följaktligen David, med hjälp av sin budbärarkår, att lasta packåsnorna med den lägerutrustning som då var lagrad i hans fars hus och med vilken han tidigare hade upprätthållit lägret vid stranden i Betsaida. Han tog tills vidare farväl av Betsaida och färdades ner längs sjön och Jordanfloden till ett ställe drygt en halv kilometer norr om apostlarnas läger; och på mindre än en vecka var han redo att erbjuda gästfrihet till nästan femtonhundra pilgrimer. Apostlarnas läger kunde ta emot omkring femhundra personer. Regntiden pågick som bäst i Palestina, och dessa inkvarteringsmöjligheter behövdes för att ta hand om det ständigt växande antalet sökande, de flesta av dem allvarliga sökande, som hade kommit till Pereen för att se Jesus och höra hans förkunnelse.

163:5.3 (1806.4) David gjorde allt detta på eget initiativ, även om han hade rådgjort med Filippos och Matteus i Magadan. Större delen av medlemmarna i den tidigare budbärarkåren anlitade han som sina medhjälpare för att sköta lägret. Han hade nu färre än tjugo män i regelbunden budbärartjänst. I slutet av december, innan de sjuttio återvände, hade närmare åttahundra besökare samlats kring Mästaren, och de fick logi i Davids läger.

6. De sjuttios återkomst

163:6.1 (1806.5) Fredagen den 30 december, medan Jesus tillsammans med Petrus, Jakob och Johannes var borta på de närliggande

bergskullarna, anlände de sjuttio budbärarna parvis och åtföljda av talrika troende till operationsbasen vid Pella. Alla sjuttio hade samlats på undervisningsplatsen vid femtiden när Jesus återvände till lägret. Kvällsmaten fördröjdes i över en timme medan dessa entusiastiska förkunnare av rikets evangelium berättade om sina erfarenheter. Davids budbärare hade kommit med en stor del av dessa nyheter till apostlarna under de föregående veckorna, men det var verkligen inspirerande att höra dessa nyss ordinerade evangelielärare personligen berätta om hur deras budskap hade tagits emot av hungrande judar och icke-judar. Äntligen fick Jesus se människor gå ut för att sprida det glada budskapet utan att han personligen var närvarande. Mästaren visste nu att han kunde lämna denna värld utan att det allvarligt skulle hindra rikets utbredning.

163:6.2 (1807.1) När de sjuttio berättade hur ”till och med demonerna lydde dem” syftade de på de underbara tillfrisknanden som de hade fått till stånd hos sådana som var offer för nervösa störningar. Det hade emellertid också funnits några fall av verklig besatthet, vilka hade befriats av dessa omvårdare, och det var dessa fall Jesus avsåg då han sade: ”Det är inte märkligt att dessa ohörsamma mindre andar lyder er, ty jag såg Satan falla från himlen såsom en blix. Men fröjda er inte så mycket över detta för jag betygar er att så snart jag har återvänder till min Fader skall vi sända ut våra andar till att bo i själva sinnet hos människorna, så att dessa få vilsegångna andar inte längre kan tränga in i sinnet hos olyckligt lottade dödliga. Jag gläds med er att ni har förmåga att påverka människor, men bli inte upprymda av denna erfarenhet utan gläd er hellre över att era namn är upptecknade

i de himmelska registren, och att ni därför skall gå vidare i den andliga erövringens ändlösa levnadsbana.”

163:6.3 (1807.2) Det var då, just innan de tog del av kvällsmaten, som Jesus upplevde en av dessa sällsynta stunder av emotionell extas som hans anhängare stundom hade bevittnat. Han sade: ”Jag tackar dig, min Fader, himlens och jordens Herre, att medan detta underbara evangelium var fördolt för de kloka och egenrättfärdiga, har anden däremot uppenbarat dessa andliga härligheter för dessa rikets barn. Ja, min Fader, det måste ha varit behagligt i dina ögon att göra så, och jag gläds åt att veta att det goda budskapet kommer att spridas till hela världen även efter det att jag har återvänt till dig och till det arbete du har gett mig att utföra. Jag är mäktigt rörd när jag inser att du står i begrepp att överlåta all makt i mina händer, att endast du verkligen vet vem jag är, och att endast jag och de som jag har uppenbarat dig för verkligen känner dig. Och när jag har avslutat denna uppenbarelse för mina bröder i köttet skall jag fortsätta uppenbarelsen för dina varelser i höjden.”

163:6.4 (1807.3) När Jesus så hade talat till Fadern vände han sig till sina apostlar och ministrar och sade: ”Välsignade är de ögon som ser och de öron som hör allt detta. Låt mig säga er: Många profeter och många stormän under gångna tider har önskat såkda vad ni nu ser, men det förunnades dem inte. Och när många framtida generationer av ljusets barn kommer att höra om allt detta, kommer de att avundas er som fick höra och se det.”

163:6.5 (1807.4) Sedan talade han till alla lärjungar och sade: ”Ni har hört hur många städer och byar som har tagit emot rikets glada budskap och hur mina ministrar och lärare har mottagits av både judar

och främlingar. Och välsignade är verkligen dessa samhällen som har valt att tro på rikets evangelium. Men ve er invånare i Korasin, Betsaida-Julias och Kafarnaum, ni som avvisade ljuset i dessa städer vilka inte tog väl emot dessa budbärare. Jag säger er att om de mäktiga gärningar som gjordes på dessa orter hade utförts i Tyros eller Sidon, skulle människorna i dessa så kallade hedningstäder för länge sedan ha omvänt sig och suttit i säck och aska. Det skall verkligen bli lättare för Tyros och Sidon att utstå domedagen.”

163:6.6 (1807.5) Då nästa dag var sabbat tog Jesus de sjuttio avskilt och sade till dem: ”Jag gladdes verkligen med er då ni kom tillbaka med de goda nyheterna om hur rikets evangelium hade mottagits av så många människor överallt i Galiléen, Samarien och Judéen. Men varför var ni så förvånansvärt upprymda? Väntade ni er inte att ert budskap skulle manifestera sin kraft då det förkunnades? Gick ni ut med så lite tro på detta evangelium att ni kommer tillbaka överraskade av dess effektivitet? Och nu, fastän jag inte vill dämpa er glada sinnesstämning, vill jag strängt varna er för hur lömsk stoltheten är, den andliga stoltheten. Om ni kunde förstå hur Lucifer, den fördärvlige, föll, skulle ni allvarligt sky alla former av andlig stolthet.

163:6.7 (1808.1) ”Ni har gått in i detta storartade arbete att lära den dödlige att han är en Guds son. Jag har visat er vägen; gå ut och fullgör er uppgift, och förtröttas inte i att göra gott. Till er och till alla som under tidernas lopp följer i era fotspår vill jag säga: Jag står alltid nära, och min inbjudan lyder nu och alltid: Kom till mig, alla ni som arbetar och är tyngda av bördor; så skall jag ge er vila. Tag på er mitt

ok och lär av mig, ty jag är sann och trogen, så skall ni finna andlig vila för er själ.”

163:6.8 (1808.2) De fann att Mästarens ord var sanna när de satte hans löften på prov. Och sedan dess har oräkneliga tusende också testat och prövat sanningen i dessa löften.

7. Förberedelse för den sista missionsfärden

163:7.1 (1808.3) De närmast följande dagarna var bråda tider i lägret vid Pella. Förberedelserna för missionsfärden till Pereen höll på att avslutas. Jesus och hans medarbetare stod i begrepp att påbörja sin sista missionsfärd, en tre månaders tur runt hela Pereen vilken avslutades först då Mästaren begav sig in till Jerusalem för sina sista bemödanden på jorden. Under hela denna period hade Jesus och de tolv apostlarna sin operationsbas här i lägret vid Pella.

163:7.2 (1808.4) Det var inte längre nödvändigt för Jesus att bege sig ut för att undervisa folket. Folk kom nu i allt större antal till honom varje vecka och från alla håll, inte endast från Palestina utan från hela den romerska världen och Mellanöstern. Fastän Mästaren deltog i turen runt Pereen tillsammans med de sjuttio, tillbringade han mycket av sin tid i lägret vid Pella, där han undervisade folkskarorna och instruerade de tolv. Under hela denna tre månaders period fanns alltid åtminstone tio apostlar hos Jesus.

163:7.3 (1808.5) Också kvinnornas kår gjorde sig redo att gå ut, två och två, tillsammans med de sjuttio för att arbeta i de större städerna i Pereen. Denna ursprungliga grupp om tolv kvinnor hade nyligen utbildat en större grupp om femtio kvinnor i arbetet med att besöka hemmen och i konsten att vårda sig om de sjuka och lidande. Simon Petrus hustru Perpetua blev medlem av denna nya avdelning av kvinnornas kår, och hon anförtroddes ledningen av det utvidgade kvinnoarbetet under Abner. Efter den första pingsten stannade hon hos sin berömde äkta man och åtföljde honom på alla hans missionsresor. Samma dag som Petrus korsfästes i Rom sattes hon till mat åt vilddjuren på arenan. Den nya kvinnokåren hade också som medlemmar Filippos och Matteus hustrur samt Jakobs och Johannes mor.

163:7.4 (1808.6) Rikets arbete förbereddes nu att gå in i sitt avslutande skede under Jesu personliga ledning. Detta skede kännetecknades av ett andligt djup, i motsats till de folkskaror som var ute efter underverk och som följde efter Mästaren under hans tidigare popularitetsdagar i Galiléen. Det fanns emellertid fortfarande bland hans anhängare ett något antal som var materiellt sinnade och som inte kunde begripa sanningen att himmelriket är människornas andliga broderskap som är grundat på den eviga realiteten av Guds universella faderskap.

Urantiaboken

<< [Kapitel 163](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 165](#) >>

Kapitel 164

Tempelinvigningsfesten

164:0.1 (1809.1) MEDAN lägret vid Pella upprättades tog Jesus med sig Natanael och Tomas och gick i hemlighet upp till Jerusalem för att delta i tempelinvigningsfesten. Först när de gick över Jordanfloden vid övergångsstället i Betania blev de två apostlarna medvetna om att deras Mästare var på väg till Jerusalem. När de insåg att han verkligen tänkte närvara vid tempelinvigningsfesten protesterade de mycket allvarligt och försökte med alla tänkbara argument få honom att avstå från planen. Men deras ansträngningar hade ingen effekt; Jesus var fast besluten att besöka Jerusalem. Till alla deras enträgna böner och alla deras varningar om det lättsinniga och farliga i att sätta sig i händerna på judarnas råd, svarade han endast: ”Jag skulle vilja

ge dessa lärare i Israel ytterligare en chans att se ljuset, innan min stund kommer.”

164:0.2 (1809.2) De gick vidare mot Jerusalem medan de två apostlarna fortsatte att ge uttryck för sina känslor av rädsla och sina tvivel om det kloka i ett sådant till synes förmätet företag. De kom fram till Jeriko vid halvfyratiden och beredde sig att övernatta där.

1. Berättelsen om den barmhärtige samariten

164:1.1 (1809.3) Den kvällen samlades en anseelig folkskara kring Jesus och de två apostlarna för att ställa frågor, av vilka många besvarades av apostlarna medan andra behandlades av Mästaren. Under kvällens lopp sade en viss laglärare som försökte inveckla Jesus i en komprometterande dispyt: ”Lärare, jag skulle vilja fråga dig vad jag just bör göra för att vinna evigt liv?” Jesus svarade: ”Vad står det i lagen och profeterna, hur lyder skriftens ord?” Den lagkunnige, som kände till både Jesu och fariséernas läror, svarade: ”Älska Herren Gud av hela ditt hjärta och med hela din själ, hela ditt sinne och hela din kraft, och din nästa som dig själv.” Då sade Jesus: ”Du har svarat rätt; om du verkligen gör detta, leder det till evigt liv.”

164:1.2 (1809.4) Men den laglärare var inte helt uppriktig när han ställde denna fråga, och då han ville rättfärdiga sig själv och även hoppades kunna förvirra Jesus dristade han sig till att ställa ytterligare en fråga. Han drog sig litet närmare Mästaren och sade: ”Men Lärare, kan du säga mig vem som egentligen är min nästa?” Den lagkloke

ställde denna fråga i hopp om att kunna förleda Jesus till något uttalande i strid med den judiska lagen, vilken definierade ens nästa som dem som ”hörde till ens eget folk”. Judarna betraktade alla andra som ”hedniska hundar”. Denne laglärde kände i viss mån till Jesu läror och visste därför mycket väl att Mästaren hade en annan uppfattning. Sålunda hoppades han kunna få Mästaren att säga något som kunde tolkas som ett angrepp på den heliga lagen.

164:1.3 (1810.1) Men Jesus insåg den laglärdes motiv, och i stället för att gå i fällan började han berätta en historia för sina åhörare, en historia som varje lyssnarskara i Jeriko till fullo skulle ha uppskattat. Jesus sade: ”En man var på väg från Jerusalem till Jeriko och råkade i händerna på grymma stråtrövare, som rånade honom, slet av honom kläderna och misshandlade honom, och sedan försvann de och lät honom ligga där halvdöd. Mycket snart råkade en präst komma samma väg, och när han såg den sårade mannen i hans eländiga tillstånd gick han förbi på andra sidan vägen. På samma sätt var det med en levit som kom förbi. När han såg mannen passerade han också förbi på andra sidan vägen. Men om en stund kom en samarier, som var på väg till Jeriko, och fick se den sårade mannen ligga där, och när han såg hur denne hade blivit rånad och misshandlad fylldes han av medlidande. Han gick fram till mannen, hällde olja och vin på såren och förband dem. Sedan lyfte han upp honom på sin åsna, förde honom hit till värdshuset och skötte om honom. Nästa morgon tog han fram en summa pengar och gav åt värden och sade: ’Sköt väl om min vän, och kostar det mer, skall jag betala dig på återvägen.’ Låt mig nu fråga dig: Vilken av dessa tre visade sig vara den överfallne mannens nästa?” När den laglärde såg att han hade gått i sin egen

fälla svarade han: ”Den som visade honom barmhärtighet.” Då sade Jesus: ”Gå du och gör som han.”

164:1.4 (1810.2) Den laglärde svarade ”den som visade barmhärtighet”, för att inte behöva uttala det förhatliga ordet samarier. Den lagkloke blev tvungen att på frågan ”vem är min nästa?” ge just det svar som Jesus ville ha givet, men som, om Jesus hade gett det, direkt skulle ha medfört hans anklagelse för hädelse. Jesus gjorde inte endast den oärlige lagkloke förlägen, utan han berättade även för sina åhörare en historia som samtidigt var en fin förmaning till alla hans efterföljare och en svidande tillrättavisning av alla judar för deras inställning till samarierna. Denna berättelse har fortsättningsvis främjat den broderliga kärleken mellan alla som senare har omfattat Jesu evangelium.

2. I Jerusalem

164:2.1 (1810.3) Jesus hade deltagit i lövhyddefesten för att ha möjlighet att förkunna evangeliet för pilgrimerna från imperiets alla delar. Till tempelinvigningsfesten gick han nu upp i ett enda syfte: att ge judarnas råd och de judiska ledarna ytterligare en chans att se ljuset. Den främsta händelsen under dessa få dagar i Jerusalem inträffade på fredagskvällen i Nikodemus hem. Här hade samlats ungefär tjugofem judiska ledare som trodde på Jesu förkunnelse. I den här gruppen fanns fjorton män som då var, eller nyligen hade varit, medlemmar av judarnas råd. Bland mötesdeltagarna fanns Eber, Matadormus och Josef från Arimataia.

164:2.2 (1810.4) Vid detta tillfälle var alla Jesu åhörare lärda män, och både de och hans två apostlar var förvånade över bredden och djupet i de uttalanden som Mästaren gjorde inför denna distingerade grupp. Inte sedan han undervisade i Alexandria, i Rom och på öarna i Medelhavet hade han uppvisat en sådan lärdom och en sådan kännedom om människors såväl världsliga som religiösa angelägenheter.

164:2.3 (1810.5) När detta lilla möte avslutades avlägsnade sig alla mystifierade av Mästarens personlighet, charmerade av hans angenäma sätt och fyllda av kärlek till mannen. De hade försökt ge råd åt Jesus beträffande hans önskan att vinna de återstående medlemmarna av judarnas råd. Utan att säga något lyssnade Mästaren uppmärksam till alla deras förslag. Han visste mycket väl att ingen av deras planer skulle fungera. Han förmodade att majoriteten av de judiska ledarna aldrig skulle acceptera rikets evangelium. Trots det gav han dem alla denna ytterligare chans att välja. Men när han den kvällen tillsammans med Natanael och Tomas begav sig till Olivberget för att övernatta där, hade han ännu inte bestämt sig för vilken metod han skulle använda för att än en gång göra judarnas råd medvetet om hans verksamhet.

164:2.4 (1811.1) Den natten sov Natanael och Tomas inte mycket; de var alltför förvånade över vad de hade hört hos Nikodemus. De funderade mycket över vad Jesus till slut hade sagt om förslaget från de tidigare och nuvarande medlemmarna av judarnas råd att gå med honom inför detta sjuttiohövdade råd. Mästaren hade sagt. ”Nej, mina bröder, det skulle inte tjäna något syfte. Ni skulle mångfaldiga den vrede som kommer att gå ut över er, men ni skulle inte på minsta sätt

kunna mildra det hat som de hyser mot mig. Gå var och en av er och sköt Faderns angelägenheter så som anden leder er, medan jag än en gång gör dem medvetna om riket på det sätt som min Fader må bestämma.”

3. Den blinde tiggaren botas

164:3.1 (1811.2) Nästa morgon gick de tre över till Martas hem i Betania för att äta frukost och därefter begav de sig genast till Jerusalem. När Jesus och hans två apostlar denna sabbatsmorgon närmade sig templet stötte de på en välkänd tiggare, en man som var blind från födseln, sittande på sitt vanliga ställe. Fastän dessa tiggare inte bad om eller fick allmosor på sabbaten, hade de lov att sitta på sina vanliga platser. Jesus stannade och tittade på tiggaren. När han såg på mannen som var blind alltifrån födseln kom idén upp i sinnet angående hur han än en gång skulle kunna göra judarnas råd och de andra judiska ledarna och religiösa lärarna medvetna om sin mission på jorden.

164:3.2 (1811.3) När Mästaren stod där framför den blinde mannen, försjunken i djupa tankar, frågade Natanael, som funderade på den möjliga orsaken till att mannen var blind: ”Mästare, vem har syndat, han själv eller hans föräldrar, eftersom han föddes blind?”

164:3.3 (1811.4) Rabbinerna lärde att alla sådana fall av blindhet från födseln orsakades av synd. Barnen inte endast avlades och föddes i synd, utan ett barn kunde vara blint som straff för någon särskild synd som dess far hade begått. De lärde rentav att barnet självt kunde

synda innan det kom till världen. De lärde också att sådana defekter kunde orsakas av någon synd eller annan eftergivenhet hos modern under väntetiden.

164:3.4 (1811.5) Det fanns överallt i dessa trakter en kvardröjande tro på reinkarnation. De tidigare judiska lärarna, liksom även Platon, Filon och många av esséerna tolererade teorin att människorna i en inkarnation kan skörda vad de sått i en tidigare tillvaro; sålunda trodde man sig i ett liv försona synder begångna i tidigare liv. Mästaren fann det svårt att få människorna att tro att deras själar inte hade haft tidigare existenser.

164:3.5 (1811.6) Fastän det förefaller inkonsekvent, emedan sådan blindhet ansågs vara en följd av synd, var det emellertid enligt judarna i högsta grad meriterande att ge dessa blinda tiggare allmosor. De blinda hade för vana att ständigt entonigt mässa för de förbipasserande: ”O ömhjärtade, skaffa er meriter genom att hjälpa de blinda.”

164:3.6 (1811.7) Jesus började diskutera detta fall med Natanael och Tomas inte endast för att han redan hade beslutat använda denne blinde man som ett medel att än en gång på ett uppseendeväckande sätt föra fram sin mission till de judiska ledarnas kännedom, utan också för att han alltid uppmuntrade dem att söka de verkliga orsakerna till alla fenomen, naturliga såväl som andliga. Han hade ofta uppmanat dem att undvika den vanliga tendensen att finna andliga orsaker till alldagliga fysiska händelser.

164:3.7 (1812.1) Jesus beslöt att använda denne tiggare i sina planer för den dagens arbete, men innan han gjorde något för den blinde, som hette Josia, skyndade han sig att besvara Natanaels fråga. Mästaren

sade: ”Inte syndade vare sig denne man eller hans föräldrar, så att Guds gärningar skulle kunna uppenbaras hos honom. Blindheten har drabbat honom som en följd av händelsernas naturliga gång, men vi måste nu göra Hans gärningar som har sänt mig, medan dagen varar, ty natten kommer förvisso då ingen kan göra det arbete som vi nu står i begrepp att utföra. Så länge jag är i världen, är jag världens ljus, men om endast en kort tid kommer jag inte att vara hos er längre.”

164:3.8 (1812.2) När Jesus hade yttrat detta sade han till Natanael och Tomas: ”Låt oss denna sabbatsdag ge syn åt den blinde mannen för att de skriftlärda och fariséerna skall få det klara fall som de söker för att anklaga Människosonen.” Sedan böjde han sig ned, spottade på marken och blandade leran med spottet, och medan han talade om allt detta så att den blinde kunde höra, gick han fram till Josia och strök leran över hans blinda ögon och sade: ”Gå, min son, och tvätta bort denna lera i Siloadammen, så skall du genast få din syn.” När Josia så hade tvättat sig i Siloadammen återvände han seende till sina vänner och sin familj.

164:3.9 (1812.3) Då han alltid hade varit tiggare visste han inte av något annat; så när den första upphetsningen över att han hade fått sin syn hade gått över, återvände han till sitt vanliga ställe där han brukade be om allmosor. När hans vänner, grannar och alla som kände honom från tidigare såg att han kunde se sade de: ”Är inte det här Josia, den blinde tiggaren?” Några sade att det var han, men andra sade: ”Nej, det är en som liknar honom, men den här mannen kan se.” Men när de frågade mannen själv svarade han: ”Det är jag.”

164:3.10 (1812.4) När de frågade honom hur det kom sig att han kunde se svarade han dem: ”En man som heter Jesus kom här förbi, och

medan han talade om mig med sina vänner blandade han spott i lera, smorde mina ögon med den och sade åt mig att gå till Siloadammen och tvätta mig. Jag gjorde så som mannen sade, och genast kunde jag se. Och det är bara några få timmar sedan. Jag förstår ännu inte betydelsen av mycket som jag ser.” När människorna, som började samlas kring honom, frågade var de kunde finna denne märklige man som hade botat honom, kunde Josia endast svara att han inte visste det.

164:3.11 (1812.5) Det här var ett av de märkligaste av Mästarens alla underverk. Den här mannen bad inte om att bli botad. Han visste inte att den Jesus, som hade sagt till honom att gå och tvätta sig i Siloadammen och som hade lovat honom synen, var den galileiske profeten som hade predikat i Jerusalem under lövhyddefesten. Denne man hade föga tro på att han skulle få sin syn, men den tidens människor hade en stark tro på verkan av spottet från en stor eller helig man. Av Jesu samtal med Natanael och Tomas hade Josia dragit slutsatsen att hans tilltänkta välgörare var en storman, en lärd lärare eller en helig profet; följaktligen gjorde han så som Jesus sade till honom.

164:3.12 (1812.6) Jesus använde sig av lera och spottet och sade till honom att gå och tvätta sig i den symboliska Siloadammen av tre orsaker:

164:3.13 (1812.7) 1. Detta var inte en mirakelreaktion på en individs tro. Det var ett under som Jesus beslöt att utföra för ett eget syfte men som han arrangerade så att denne man kunde få en bestående fördel av det.

164:3.14 (1813.1) 2. Då den blinde inte hade bett om att bli botad, och eftersom den tro han hade var svag, användes dessa materiella handlingar i syfte att uppmuntra honom. Han trodde ju på vidskepelsen om verkan av spottet, och han visste att Siloadammen var en halvt helig plats. Men han skulle knappast ha gått dit om det inte hade varit nödvändigt att tvätta bort leran som han hade blivit smord med. Det fanns just så mycket ceremoni i åtgärden att det fick honom att agera.

164:3.15 (1813.2) 3. Men Jesus hade en tredje orsak till att ty sig till dessa materiella medel i samband med denna unika händelse: Det här var ett mirakel som utfördes helt enligt hans eget val, och han ville därmed lära sina efterföljare, då och under alla senare tider, att inte förakta eller försumma materiella medel vid botandet av sjuka. Han ville lära dem att de måste sluta med att anse underverk vara det enda sättet att bota människans sjukdomar.

164:3.16 (1813.3) Jesus gav denne man hans syn genom ett under som han utförde denna sabbatsmorgon, och i Jerusalem nära templet, i det huvudsakliga syftet att göra denna handling till en öppen utmaning för judarnas råd och alla judiska lärare och religiösa ledare. Detta var hans sätt att tillkännage en öppen brytning med fariséerna. Han var alltid positiv i allt vad han gjorde. Det var uttryckligen för att få dessa frågor till behandling inför judarnas råd som Jesus tog med sig sina två apostlar till den här mannen i början av denna sabbatseftermiddag och avsiktligt provocerade fram de samtal som tvingade fariséerna att fästa uppmärksamhet vid undret.

4. Josia inför judarnas råd

164:4.1 (1813.4) Längre fram på eftermiddagen hade botandet av Josia lett till en så livlig diskussion kring templet att ledarna för judarnas råd beslöt att sammankalla rådet till möte på dess vanliga mötesplats i templet. Och de gjorde detta trots en bestående föreskrift som förbjöd rådet att mötas på sabbaten. Jesus visste att brott mot sabbaten skulle vara en av de främsta anklagelserna mot honom när den slutliga prövningen kom, och han ville bli förd inför judarnas råd att dömas för anklagelsen att ha botat en blind man på sabbaten, när själva det möte vid vilket den högsta judiska domstolen skulle döma honom för denna barmhärtighetsgärning, skulle behandla dessa frågor på sabbaten och vara klart i strid med de lagar som de själva hade bundit sig vid.

164:4.2 (1813.5) Men de kallade inte Jesus till sig; de var rädda för att göra det. I stället sände de genast efter Josia. Efter några inledande frågor befallde talmannen för judarnas råd (omkring femtio medlemmar var närvarande) att Josia berättade för dem vad som hade hänt med honom. Efter det att Josia blev botad den morgonen hade han av Tomas, Natanael och andra fått veta att fariséerna var ilskna över hans helande på sabbaten och att de troligen skulle ställa till med svårigheter för alla berörda parter; men Josia insåg inte ännu att Jesus var den som kallades Befriaren. När fariséerna förhörde honom sade han därför: ”Denne man kom fram, satte lera på mina ögon, bad mig gå och tvätta mig i Siloadammen, och nu kan jag se.”

164:4.3 (1813.6) En av de äldre fariséerna sade, efter att ha hållit ett långt tal: ”Denne man kan inte vara från Gud, ty som ni ser håller han inte sabbaten. Han bryter mot lagen, först genom att behandla leran och sedan genom att sända denne tiggare att tvätta sig i Siloadammen på sabbatsdagen. En sådan man kan inte vara en lärare sänd av Gud.”

164:4.4 (1813.7) Sedan sade en av de yngre männen, som i hemlighet trodde på Jesus: ”Om inte den här mannen är sänd av Gud, hur kan han då göra sådana gärningar? Vi vet att en vanlig syndare inte kan utföra sådana underverk. Vi känner alla den här tiggaren och vet att han föddes blind, men nu ser han. Säger ni fortfarande att denne profet gör alla dessa under med djävulfurstens kraft?” För varje farisé som dristade sig till att anklaga och fördöma Jesus steg en annan upp för att ställa snärjande och besvärande frågor, så att en allvarlig splittring uppstod bland dem. Mötets ordförande såg varthän de släntrade och för att dämpa diskussionen gjorde han sig redo att själv förhöra mannen. Han vände sig till Josia och sade: ”Vad tror du själv om denne man, denne Jesus, som du påstår att öppnade dina ögon?” Josia svarade: ”Jag tror att han är en profet.”

164:4.5 (1814.1) Ledarna var nu djupt bekymrade, och då de inte visste vad annat de skulle göra, beslöt de att kalla på Josias föräldrar för att få veta om han faktiskt hade fötts blind. Det var dem motbjudande att tro att tiggaren hade blivit botad.

164:4.6 (1814.2) Det var välkänt i Jerusalem, inte endast att Jesus var nekad tillträde till alla synagogor, utan att alla som trodde på hans förkunnelse likaså uteslöts ur synagogan, bannlystes från församlingsgemenskapen i Israel. Det betydde att personen ifråga

nekades alla rättigheter och privilegier av varje slag inom hela det judiska samfundet, utom rätten att köpa sig livets nödtorft.

164:4.7 (1814.3) När därför Josias föräldrar, dessa fattiga och räddhågade själar, steg fram inför det ärevördiga judiska rådet, var de rädda för att tala fritt. Rättens ordförande sade: ”Är det här er son, och förstår vi rätt att han föddes blind? Och om det är sant, hur kommer det sig att han nu kan se?” Då svarade Josias far, och hans mor instämde: ”Vi vet att det här är vår son och att han föddes blind, men hur han kan se nu, eller vem det var som öppnade hans ögon, vet vi inte. Fråga honom, han är gammal nog, han kan svara för sig själv.”

164:4.8 (1814.4) För andra gången kallade de nu fram Josia inför sig. Deras komplott på att hålla en officiell rättegång förlöpte inte särskilt väl, och en del började ha betänkligheter mot vad de höll på med på sabbaten. När de på nytt kallade fram Josia försökte de därför snärja honom med ett nytt angreppssätt. Rättstjänaren tilltalade den före detta blinde mannen och sade: ”Varför ger du inte Gud äran för detta? Varför berättar du inte för oss hela sanningen om vad som hände? Vi vet alla att den här mannen är en syndare. Varför vägrar du att inse sanningen? Du vet att både du och den här mannen står anklagade för sabbatsbrott. Vill du inte försona din synd med att erkänna Gud som din helbrägdagörare, om du fortfarande hävdar att dina ögon denna dag har öppnats?”

164:4.9 (1814.5) Men Josia var varken dum eller utan humor, så han svarade rättstjänaren: ”Om denne man är en syndare vet jag inte. Men en sak vet jag, att enär jag som var blind nu kan se.” Då de inte fick Josia i fällan försökte de igen förhöra honom och frågade: ”Exakt på

vilket sätt öppnade han dina ögon? Vad gjorde han egentligen med dig? Vad sade han till dig? Bad han att du skulle tro på honom?”

164:4.10 (1814.6) Josia svarade något otåligt: ”Jag har sagt er precis hur allt gick till, och om ni inte trodde på mitt vittnesmål, varför vill ni höra det igen? Kanske ni också tänker bli hans lärjungar?” När Josia hade sagt så bröt förvirring, närapå våldsamheter, ut i rådet, ty ledarna rusade på Josia och skrek ilsket: ”Du kan för egen del tala om att vara hans lärjunge, men vi är Moses lärjungar och vi lär ut Guds lagar. Vi vet att Gud talade genom Mose, men varifrån den här mannen, denne Jesus kommer, det vet vi inte.”

164:4.11 (1814.7) Då ropade Josia, stående på en pall, ut över oväsendet till alla som kunde höra: ”Lyssna, ni som påstår er vara hela Israels lärare, när jag säger er att det är märkligt att ni erkänner att ni inte vet varifrån den mannen kommer, och dock vet ni med säkerhet av det vittnesmål ni har hört att han öppnade mina ögon. Vi vet alla att Gud inte gör sådana gärningar för de ogudaktiga, att Gud skulle göra något sådant endast på anmodan av en sann tillbedjare — för en som är helig och rättfärdig. Ni vet att allt sedan världens begynnelse har man aldrig hört om att ögonen har öppnats på en som var blind alltifrån födseln. Se därför alla på mig, och inse vad som denna dag har skett i Jerusalem! Jag säger er, om den här mannen inte vore sänd av Gud, kunde han inte ha gjort detta.” När rådets medlemmar avlägsnade sig, ilskna och förvirrade, skrek de åt honom: ”Du föddes syndig alltigenom, och hur dristar du dig att undervisa oss! Kanske du i själva verket inte föddes blind, och även om dina ögon öppnades på sabbaten, så skedde det med djävulfurstens kraft.” De gick genast till synagogan för att utesluta Josia.

164:4.12 (1815.1) När Josia råkade ut för denna rättegång hade han diffusa uppfattningar om Jesus och arten av sitt helande. Det mesta av hans vågade vittnesmål, som han så klipskt och modigt framförde för denna högsta domstol i hela Israel, utvecklade sig i hans sinne medan rättegången fortskred enligt dessa ohederliga och orättvisa linjer.

5. Undervisning i Salomons pelarhall

164:5.1 (1815.2) Under hela den tid då judarnas råd höll detta sabbatsbrytande möte i en av templets kamrar gick Jesus omkring nära till hands, undervisade människorna i Salomos pelarhall och hoppades på att bli kallad inför rådet för att där kunna berätta för dem den goda nyheten om friheten och glädjen i Guds rike för den som är en son till Gud. Men de var rädda för att kalla på honom. De blev alltid förvirrade när Jesus plötsligt och offentligt framträdde i Jerusalem. Jesus gav dem nu just det tillfälle som de så ivrigt hade sökt, men de var rädda för att ta honom inför rådet ens som vittne, och ännu räddare var de för att arrestera honom.

164:5.2 (1815.3) Det var midvinter i Jerusalem, och människorna sökte sig till det skydd som Salomos pelarhall delvis erbjöd. Medan Jesus dröjde där ställde människorna många frågor till honom, och han undervisade dem i över två timmar. Några av judarnas lärare försökte snärja honom med att offentligt fråga: ”Hur länge skall du hålla oss i spänning? Om du är Messias, varför säger du det inte rent ut till oss?” Jesus sade: ”Jag har berättat om mig själv och om min Fader många gånger, men ni vill inte tro mig. Kan ni inte se att de gärningar som

jag gör i min Faders namn vittnar om mig? Men många av er tror inte därför att ni inte hör till min flock. Sanningsläraren drar till sig endast dem som hungrar efter sanning och törstar efter rättfärdighet. Mina får hör min röst, och jag känner dem och de följer mig. Och till alla om följer min undervisning ger jag evigt liv; de skall aldrig gå under och ingen skall rycka dem ur min hand. Min Fader, som har gett mig dessa barn, är större än alla, så att ingen kan rycka dem ur min Faders hand. Fadern och jag är ett.” Några av de judar som inte trodde rusade över till ett ställe där arbetet med tempelbygget ännu pågick för att plocka upp stenar att stena Jesus med, men de troende höll dem tillbaka.

164:5.3 (1815.4) Jesus fortsatte sin undervisning: ”Jag har låtit er se så många goda gärningar som kommer från Fadern, att därför vill jag fråga er, för vilken av dessa goda gärningar tänker ni nu stena mig?” Då svarade en av fariséerna: ”Det är inte för någon god gärning vi vill stena dig, utan för att du hädar och vågar göra dig jämlik med Gud, fast du är människa.” Jesus svarade: ”Ni anklagar Människosonen för hädelse därför att ni vägrade att tro mig när jag förkunnade för er att Gud har sänt mig. Om jag inte gör Guds gärningar, skall ni inte tro på mig, men om jag gör Guds gärningar, så tro åtminstone på dem, om ni nu inte kan tro på mig. Men för att ni må vara säkra på vad jag förkunnar, låt mig igen försäkra att Fadern är i mig och jag i Fadern, och att så som Fadern dväljs i mig, så skall jag dvälas i var och en som tror detta evangelium.” När folket hörde dessa ord rusade många iväg för att söka stenar att stena honom med, men han försvann ut genom templets förgårdar. Då han mötte Natanael och Tomas, som hade varit närvarande på det judiska rådets möte, väntade han

tillsammans med dem nära templet tills Josia kom ut från rådsammaren.

164:5.4 (1816.1) Jesus och de två apostlarna gick inte för att söka upp Josia i hans hem förrän de fick höra att han hade uteslutits ur synagogan. När de kom till hans hus kallade Tomas ut honom på gården, och Jesus talade till honom och sade: "Josia, tror du på Guds Son?" Josia svarade: "Säg mig vem han är, så att jag kan tro på honom." Jesus sade: "Du har både sett och hört honom, och det är han som nu talar till dig." Josia sade: "Herre, jag tror", och han föll ned och tillbad Jesus.

164:5.5 (1816.2) När Josia fick höra att han hade uteslutits ur synagogan var han först väldigt nedslagen, men han blev mycket uppmuntrad när Jesus sade till honom att han genast skulle göra sig i ordning för att gå med dem till lägret vid Pella. Denne okonstlade man från Jerusalem hade förvisso uteslutits ur en judisk synagoga, men se, Skaparen av ett universum leder honom fram för att förenas med den tidens och generationens andliga adel.

164:5.6 (1816.3) Nu lämnade Jesus Jerusalem och återvände först när den tid var nära då han gjorde sig redo att lämna den här världen. Tillsammans med de två apostlarna och Josia återvände Mästaren till Pella. Josia visade sig vara en av dem som kom i åtnjutande av Mästarens undergörande verksamhet och som bar frukt, ty han blev en livslång förkunnare av rikets evangelium.

Urantiaboken

<< [Kapitel 164](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 166](#) >>

Kapitel 165

Missionen i Pereen börjar

165:0.1 (1817.1) TISDAGEN den 3 januari år 30 e.Kr. sammankallade Abner, som var den förre ledaren för Johannes Döparens tolv apostlar, nasir och tidigare ledare för nasirskolan i Engedi samt numera ledare för rikets sjuttio budbärare, sina medarbetare och gav dem slutliga instruktioner innan han sände ut dem på ett missionsuppdrag till alla städer och byar i Pereen. Denna mission i Pereen fortgick i närmare tre månader och var Mästarens sista verksamhetsprojekt. Efter dessa bemödanden begav sig Jesus direkt till Jerusalem för att genomgå sina sista erfarenheter i köttslig gestalt. Dessa sjuttio, i vilkas arbete Jesus och de tolv apostlarna tidvis deltog, verkade i följande städer såväl som i något femtiotal byar: Safon, Gadara, Makad, Arbela, Ramat, Edrei, Bosora, Caspin, Mispeh, Gerasa, Ragaba, Suckot,

Amathus, Adam, Penuel, Capitolias, Dion, Hatita, Gadda, Filadelfia, Jogbeha, Gilead, Bet-Nimra, Tyros, Eleale, Livias, Hesbon, Kallirrhoe, Bet-Peor, Sittim, Sibma, Medeba, Bet-Meon, Areopolis och Aroer.

165:0.2 (1817.2) Under hela denna tur runtom Pereen övertog kvinnornas kår, som numera uppgick till sextiotvå, det mesta av arbetet med vården av de sjuka. Detta var den sista utvecklingsfasen av de högre andliga aspekterna av rikets evangelium, och följaktligen förekom inga underverk. Ingen annan del av Palestina bearbetades så grundligt av Jesu apostlar och lärjungar, och i ingen annan region tog de bättre samhällsklasserna så allmänt emot Mästarens förkunnelse.

165:0.3 (1817.3) I Pereen bodde vid den här tiden ungefär lika mycket icke-judar som judar, efter att judarna allmänt hade förflyttats från dessa trakter under Judas Mackabeus' tid. Pereen var den vackraste och mest måleriska provinsen i hela Palestina. Judarna kallade den allmänt för "landet bortom Jordanfloden".

165:0.4 (1817.4) Under den här perioden delade Jesus sin tid mellan lägret vid Pella och korta turer tillsammans med de tolv för att hjälpa de sjuttio i de olika städer där de undervisade och predikade. I enlighet med Abners instruktioner döpte de sjuttio alla troende, även fast Jesus inte hade ålagt dem att göra det.

1. I lägret vid Pella

165:1.1 (1817.5) Vid mitten av januari fanns över tolv hundra personer samlade vid Pella, och Jesus undervisade denna folkmassa åtminstone

en gång om dagen när han vistades i lägret. Vanligen talade han vid niotiden på morgonen om inte hindrad av regn. Petrus och de övriga apostlarna undervisade varje eftermiddag. Kvällarna reserverade Jesus för de vanliga mötena för frågor och svar med de tolv och andra avancerade lärjungar. I kvällsgrupperna deltog i genomsnitt ett femtiotal personer.

165:1.2 (1817.6) I mitten av mars, vid tiden då Jesus började sin färd mot Jerusalem, bestod den stora åhörarskara, som varje morgon hörde Jesus eller Petrus predika, av över fyratusen personer. Mästaren valde att avsluta sitt arbete på jorden när intresset för hans budskap var stort, när det hade stigit till sin högsta nivå under denna andra eller icke-mirakulösa fas i rikets utbredning. Medan tre fjärdedelar av folkmassan var sanningssökare, fanns där också närvarande ett stort antal fariséer från Jerusalem och andra ställen samt många tvivlare och häcklare.

165:1.3 (1818.1) Jesus och de tolv ägnade mycket av sin tid åt folkmassan som hade samlats i lägret vid Pella. De tolv ägnade föga eller ingen uppmärksamhet åt fältarbetet. De gick endast ut tillsammans med Jesus för att då och då besöka Abners medarbetare. Hela distriktet Pereen var mycket bekant för Abner, eftersom det var området där hans tidigare mästare, Johannes Döparen, hade utfört det mesta av sitt arbete. Sedan de hade inlett missionen i Pereen återvände Abner och de sjuttio aldrig mer till lägret vid Pella.

2. Predikan om den gode herden

165:2.1 (1818.2) Ett sällskap om över trehundra jerusalembor — fariséer och andra — följde efter Jesus norrut mot Pella när han vid slutet av tempelinvigningsfesten skyndade sig bort från de judiska styresmännens domkrets. Det var i närvaron av dessa judiska lärare och ledare och inom de tolv apostlarnas hörhåll som Jesus predikade om ”Den gode herden”. Efter en halv timmes informell diskussion sade Jesus, som då talade till en grupp om cirka hundra personer:

165:2.2 (1818.3) ”Den här kvällen har jag mycket att säga er, och eftersom många av er är mina lärjungar och några av er mina bittra fiender, vill jag framföra min undervisning som en liknelse, så ni att var och en må ta till er det som era hjärtan är mottagliga för.

165:2.3 (1818.4) ”I kväll finns här framför mig människor som skulle vara villiga att dö för mig och för detta evangelium, och en del kommer att offra sig så under kommande år; och här finns också några av er som är slavar under traditionen och som har följt efter mig ända från Jerusalem, och som tillsammans med era förmörkade och förledda ledare söker att döda Människosonen. Det liv som jag nu lever i köttslig gestalt skall döma er båda, både de sanna herdarna och de falska herdarna. Om den falske herden vore blind, skulle han vara utan synd, men ni hävdar att ni ser. Ni säger er vara lärare i Israel, därför ligger er synd kvar över er.

165:2.4 (1818.5) ”När fara hotar samlar den sanne herden ihop sin flock i fällan till natten. Och när morgonen gryr går han in i fällan genom grinden, och när han kallar på fåren känner de igen hans röst. Varje herde som kommer in i fårfällan på annat sätt än genom grinden är en tjuv och en rövare. Den sanne herden stiger in i fällan först efter att grindvakten har öppnat grinden för honom, och hans får, som

känner igen hans röst, kommer ut på hans befallning; och när de som är hans, sålunda har kommit ut, går den sanne herden framför dem; han går före och fåren följer honom. Hans får följer honom därför att de känner igen hans röst; en främling följer de inte. De flyr från främlingen därför att de inte känner igen hans röst. Den folkmassa som har samlats kring oss här är som en fårflock utan herde, men när vi talar till dem känner de igen herdens röst, och de följer oss.

Åtminstone de som hungrar efter sanning och törstar efter rättfärdighet gör så. Några av er hör inte till min flock; ni känner inte igen min röst och följer mig inte. Och emedan ni är falska herdar känner fåren inte igen er röst, och de följer er inte.”

165:2.5 (1819.1) När Jesus hade berättat denna liknelse ställde ingen någon fråga till honom. Efter en stund fortsatte han och började diskutera liknelsen:

165:2.6 (1819.2) ”Ni som vill vara hjälpherdar för min Faders flockar måste inte endast vara värdiga ledare, utan ni måste också *utfodra* flocken med god näring. Ni är inte sanna herdar om ni inte leder era flockar till gröna ängar och lugna vatten.

165:2.7 (1819.3) ”Och nu, för att inte en del av er skall förstå denna liknelse alltför lätt, tillkännager jag att jag är både dörren till Faderns fårfälla och samtidigt den sanne herden för min Faders flockar. Varje herde som försöker gå in i fällan utan mig kommer att misslyckas, och fåren lyssnar inte till hans röst. Jag är grinden, tillsammans med dem som tjänar med mig. Varje själ, som beträder den eviga vägen med de medel som jag har skapat och bestämt, skall räddas och kunna fortsätta tills den uppnår de eviga betesmarkerna i Paradiset.

165:2.8 (1819.4) ”Men jag är också den sanne herden som är villig att rentav ge sitt liv för sina får. Tjuven bryter sig in i fållan bara för att stjäla, döda och förstöra; men jag har kommit för att ni alla måtte ha liv, och ha det i överflöd. Den som är lejd flyr i farans stund och låter fåren skingras och dödas, men den sanne herden flyr inte när vargen kommer. Han skyddar sin flock, och om så behövs ger sitt liv för sina får. Sannerligen, sannerligen säger jag er, vänner och fiender, jag är den sanne herden; jag känner mina egna, och mina egna känner mig. Jag flyr inte inför faran. Jag skall slutföra denna min tjänst att fullgöra Faderns vilja, och jag överger inte den flock som Fadern har anförtrött i min vård.

165:2.9 (1819.5) ”Men jag har många andra får som inte hör till denna fålla, och dessa ord gäller inte endast för denna värld. Dessa andra får hör också min röst och känner igen den, och jag har lovat Fadern att de alla skall ledas in i en enda fålla, en enda brödrasamling av Guds söner. Och då skall ni alla känna igen rösten hos en enda herde, den sanne herden, och erkänna Gud som er Fader.

165:2.10 (1819.6) ”Och så skall ni få veta varför Fadern älskar mig och har satt alla sina flockar inom denna domän i mina händer för omsorg. Det är därför att Fadern vet att jag inte tvekar att skydda fårfållan, att jag inte överger mina får, och att jag om så krävs inte tvekar att ge mitt liv vid tjänandet av hans mångfaldiga flockar. Men märk väl, om jag nedlägger mitt liv, upptar jag det igen. Ingen människa och ingen annan varelse kan ta ifrån mig mitt liv. Jag har rätten och makten att lägga ned mitt liv, och jag har samma makt och rätt att ta upp det igen. Ni kan inte förstå detta, men jag erhöll en sådan behörighet av min Fader redan innan denna värld fanns till.”

165:2.11 (1819.7) När de hörde dessa ord blev hans apostlar förvirrade och hans lärjungar förvånade, medan fariséerna från Jerusalem och runt omkring gick ut i natten och sade: ”Han är antingen galen eller så är han besatt.” Men till och med några av lärarna från Jerusalem sade: ”Han talar som en som har behörighet; dessutom, har någon någonsin sett en som är besatt av en demon öppna ögonen på en man som föddes blind och göra alla dessa storartade ting som denna man har gjort?”

165:2.12 (1819.8) Nästa morgon bekände ungefär hälften av dessa judiska lärare sin tro på Jesus, och andra hälften återvände bestörta till Jerusalem och till sina hem.

3. Sabbatspredikan vid Pella

165:3.1 (1819.9) Vid slutet av januari uppgick folksamlingarna på sabbatseftermiddagarna till närmare tretusen personer. Lördagen den 28 januari höll Jesus den minnesvärda predikan om ”Tillit och andlig beredskap”. Efter inledande ord av Simon Petrus sade Mästaren:

165:3.2 (1820.1) ”Vad jag många gånger har sagt till mina apostlar och till mina lärjungar förkunnar jag nu för denna folksamling: Akta er för fariséernas surdeg, skenheligheten som föds av fördomsfullhet och får sin näring av slaveriet under traditionerna, även om många av dessa fariséer är uppriktiga i sina hjärtan och en del av dem vistas här som mina lärjungar. Inom kort skall ni alla förstå min undervisning, ty det finns ingenting som nu är gömt som inte skall uppenbaras. Det

som nu är dolt för er skall allt bli känt när Människosonen har fullbordat sin mission på jorden i köttet.

165:3.3 (1820.2) ”Snart, mycket snart, skall det som våra fiender nu planerar i hemlighet och mörker föras fram i ljuset och förkunnas från hustaken. Men jag säger till er, mina vänner, låt er inte skrämmas av dem, när de försöker döda Människosonen. Frukta inte dem som kanske kan döda kroppen, men som sedan inte har någon makt över er. Jag uppmanar er att inte frukta någon, i himlen eller på jorden, utan att glädjas i kännedomen om Honom som har makt att frälsa er från all orättfärdighet och att presentera er oförvitliga inför domstolen i ett universum.

165:3.4 (1820.3) ”Säljs inte fem sparvar för två kopparslantar? Ock dock existerar ingen av dessa fåglar, som flyger omkring och söker sin föda, utan att Fadern som är källan till allt liv vet om det. För serafväktarna är till och med hårstråna på era huvuden räknade. Och om allt detta är sant, varför skulle ni leva i rädsla för alla de många oväsentligheter som dyker upp i ert dagliga liv? Jag säger er: Var inte rädda, ni är mer värda än aldrig så många sparvar.

165:3.5 (1820.4) ”Alla ni som har haft mod att inför människorna bekänna er tro på mitt evangelium, skall jag inom kort erkänna inför himlens änglar. Men den som inför människorna medvetet förnekar sanningen i min förkunnelse skall även förnekas av sin ödesväktare inför himlens änglar.

165:3.6 (1820.5) ”Säg vad ni vill om Människosonen, och det kommer att förlåtas er; men den som dristar sig till att häda Gud skall knappast finna förlåtelse. När människor går så långt som att de med vett och

vilja tillskriver Guds gärningar åt onskans krafter, kommer sådana avsiktliga rebeller knappast ens söka förlåtelse för sina synder.

165:3.7 (1820.6) ”Och när våra fiender tar er inför synagogornas styresmän och inför andra höga myndigheter, bekymra er då inte för vad ni skall säga och var inte ängsliga för hur ni skall besvara deras frågor, ty anden som bor inom er skall just i den stunden låta er veta vad ni bör säga för att ära rikets evangelium.

165:3.8 (1820.7) ”Hur länge skall ni dröja i obeslutsamhetens dalgång? Varför vacklar ni mellan två åsikter? Varför skulle någon jude eller hedning tveka att ta emot den goda nyheten att han är en son till den evige Guden? Hur länge skall det ta för oss att övertala er att med glädje ta del av ert andliga arv? Jag kom till denna värld för att uppenbara Fadern för er och för att leda er till Fadern. Det första har jag gjort, men det senare må jag inte göra utan ert samtycke; Fadern tvingar aldrig någon att stiga in i riket. Inbjudan har alltid varit och kommer alltid att vara: Vem som än vill må komma och fritt ta del av livets vatten.”

165:3.9 (1820.8) När Jesus hade slutat tala gick många fram för att bli döpta av apostlarna i Jordanfloden, medan Jesus lyssnade till frågorna som ställdes av dem som dröjde kvar.

4. Att dela arvet

165:4.1 (1821.1) Medan apostlarna döpte troende talade Mästaren med dem som hade dröjt kvar. En ung man sade till honom: ”Mästare, min far dog och lämnade en stor förmögenhet åt mig och min bror, men

min bror vägrar att ge mig det som tillhör mig. Vill du därför säga åt min bror att dela arvet med mig?” Jesus var smått förnärmad över att den här materiellt sinnade ynglingen ville ta upp en sådan ekonomisk fråga till diskussion, men han tog tillfället i akt för att meddela ytterligare undervisning och sade: ”Människa, vem har satt mig till skiftare mellan er? Var har du fått den idén att jag befattar mig med denna världens materiella angelägenheter?” Sedan vände han sig till alla som stod omkring honom och sade: ”Akta er för allt habegär. En människas liv består inte i överflöd på saker som hon äger. Lyckan kommer inte från förmögenhetens makt, och glädjen flödar inte fram från rikedomar. Förmögenheten är inte i och för sig en förbannelse, men att älska rikedom leder ofta till en sådan hängivenhet för världsliga ting att själen blir blind för de andliga realiteternas vackra lockelser i Guds rike på jorden och för fröjderna i det eviga livet i himlen.

165:4.2 (1821.2) ”Låt mig berätta för er en historia om en rik man vars mark gav honom rikliga skördar. När han hade blivit mycket rik började han resonera för sig själv och sade: ’Vad skall jag göra med alla mina rikedomar? Jag har nu så mycket att jag inte har någon plats att försvara min förmögenhet.’ Och när han hade funderat på sitt problem sade han: ’Så här skall jag göra: jag river mina lador och bygger större så att jag får gott om utrymme att lagra mina skördar och mina varor. Sedan kan jag säga till min själ: Min vän, nu är du väl försörjd i många år framöver. Nu kan du ta det lugnt: ät, drick, och roa dig, ty du är rik och välförsedd.’

165:4.3 (1821.3) ”Men den rike mannen var också dåraktig. Medan han sörjde för de materiella behoven hos sitt sinne och sin kropp, hade

han underlåtit att lägga upp skatter i himlen för andens tillfredsställelse och själens frälsning. Och sedan fick han inte ens nöjet av att konsumera sin lagrade förmögenhet, ty samma natt krävdes hans själ. Den natten kom det stråtrövare, som bröt sig in i huset för att döda honom, och sedan de hade plundrat hans lador tände de eld på resten. Och om den egendom som undgick rövarna började hans arvingar slåss sinsemellan. Den här mannen samlade skatter åt sig själv på jorden, men han var inte rik inför Gud.”

165:4.4 (1821.4) Jesus behandlade den unge mannen och hans arv på detta sätt, därför att han visste att girighet var hans problem. Även om så inte hade varit fallet, skulle Mästaren inte ha ingripit, ty han blandade sig aldrig ens i sina apostlars, än mindre sina lärjungars, världsliga angelägenheter.

165:4.5 (1821.5) När Jesus hade avslutat sin berättelse reste sig en annan man och frågade honom: ”Mästare, jag vet att dina apostlar har sålt alla sina jordiska ägodelar för att följa dig, och att de har allting gemensamt liksom esséerna, men vill du att vi alla som är dina lärjungar skall göra likadant? Är det synd att äga ärligt anskaffad förmögenhet?” Jesus svarade på denna fråga: ”Min vän, det är ingen synd att ha en hederlig förmögenhet; men det är en synd om du gör dina materiella rikedomar till *skatter*, som kan uppsluka ditt intresse och avleda din tillgivenhet från hängivenheten för rikets andliga strävanden. Det är ingen synd i att ha ärligt anskaffade tillgångar på jorden förutsatt att din *skatt* är i himlen, ty där din skatt är där är också ditt hjärta. Det är stor skillnad mellan förmögenhet som leder till girighet och själviskhet och den som ägs och fördelas i en anda av förvaltarskap av dem som har ett överflöd av jordiska ägodelar och

som så frikostigt bidrar till uppehållet för dem som ägnar all sin energi åt rikets arbete. Många av er som är här och är utan pengar får mat och logi i tältstaden där borta därför att generösa män och kvinnor med förmögenhet har försett er värd David Sebedaios med medel för sådana ändamål.

165:4.6 (1822.1) ”Men glöm aldrig att förmögenhet i sista hand är förgänglig. Kärleken till rikedomar skymmer och rentav förstör alltför ofta den andliga synen. Underlåt inte att inse faran av att förmögenheten blir, inte er tjänare utan er herre.”

165:4.7 (1822.2) Jesus lärde eller tolererade aldrig bristande förutseende, sysslolöshet eller likgiltighet för försörjningen av den egna familjens fysiska behov, eller beroende av allmosor. Men vad han lärde var att det materiella och världsliga måste underordnas själens välfärd och den andliga naturens framsteg i himmelriket.

165:4.8 (1822.3) Sedan, medan människorna gick ned till floden för att bevittna döpadet, kom den förstnämnde mannen fram till Jesus för att privat tala om sitt arv, då han tyckte att Jesus hade behandlat honom hårt; och när Mästaren igen hade hört honom svarade han: ”Min son, varför missar du tillfället livnära dig av livets bröd en dag som denna, för att istället tillfredsställa ditt giriga sinnelag? Vet du inte att de judiska arvslagarna kommer att tillämpas rättvist om du går med ditt klagomål till synagogans domstol? Kan du inte se att mitt arbete har att göra med att se till att du känner till ditt himmelska arv? Har du inte läst i skriften: ’Där är han som med sin försiktighet och med mycket snålande blir rik, och detta blir hans belöning: Fastän han säger att han funnit ro och nu ständigt skall kunna äta av sina varor,

vet han dock inte vad tiden för med sig för honom, och dessutom måste han lämna allt detta åt andra när han dör.' Har du inte läst budet: 'Du skall inte ha begärelse.' Och igen: 'De har ätit och blivit mätta och feta, och sedan vände de sig till andra gudar.' Har du läst i psaltaren att 'Herren avskyr den girige', och att 'det lilla som en rättfärdig har är bättre än många ogudaktigas rikedomar.' 'Om rikedomar samlas, sätt dem inte i ditt hjärta.' Har du läst stället där Jeremia säger: 'Låt inte den rike förhärliga sig i sin rikedom'; och Hesekiel uttalade en sanning när han sade: 'Med sina läppar gör de sken av älskvärdhet, men deras hjärtan strävar bara efter egen vinning.'"

165:4.9 (1822.4) Jesus sände bort den unge mannen med orden: "Min son, vad hjälper det dig om du vinner hela världen och förlorar din egen själ?"

165:4.10 (1822.5) Till en annan som stod nära intill och som frågade hurdan ställning de rika skulle ha på domedagen svarade han: "Jag har inte kommit för att döma vare sig rika eller fattiga, men det liv som människorna lever dömer var och en. Vad som än i övrigt kan tänkas beröra de rika vid domen måste åtminstone tre frågor besvaras av alla som skaffar sig en stor förmögenhet, nämligen:

165:4.11 (1822.6) "1. Hur mycket förmögenhet samlade du?

165:4.12 (1822.7) "2. Hur fick du den här förmögenheten?

165:4.13 (1822.8) "3. Hur använde du din förmögenhet?"

165:4.14 (1822.9) Sedan gick Jesus in i sitt tält för att vila en stund före kvällsmaten. När apostlarna var färdiga med döpandet kom de också och hade velat tala med honom om förmögenhet på jorden och skatter i himlen, men han sov.

5. Uttalanden för apostlarna om rikedom

165:5.1 (1823.1) När Jesus och de tolv den kvällen efter kvällsmaten samlades till sin dagliga rådplägning frågade Andreas: ”Mästare, medan vi döpte troende sade du många ord till människorna som dröjde kvar här och som vi inte fick höra. Skulle du vilja upprepa dessa ord till nytta för oss också?” Som svar på Andreas’ förfrågan sade Jesus:

165:5.2 (1823.2) ”Ja visst, Andreas, skall jag tala till er om dessa saker som gäller rikedom och självförsörjning, men mina ord till er som är apostlar måste i viss mån vara olika dem som jag har sagt till lärjungarna och folkskaran eftersom ni har lämnat allt, inte endast för att följa mig utan för att ordineras till rikets ambassadörer. Ni har redan bakom er flera års erfarenhet, och ni vet att Fadern, vars rike ni förkunnar, inte överger er. Ni har helgat ert liv åt att tjäna riket. Bekymra eller oroa er därför inte för det jordiska livets angelägenheter, för mat och dryck att leva av eller för kläder att sätta på kroppen. Själens välfärd är förmer än mat och dryck; framstegen i anden är mycket mer än behovet av klädesplagg. När ni frestas att tvivla på att ert uppehålle är tryggt, tänk på korparna: de sår inte, skördar inte och samlar inte i lador, men Fadern tillhandahåller föda för vardera en som söker den. Och hur mycket värdefullare är inte ni än aldrig så många fåglar! Därtill kommer att all er ängslan eller allt ert tärande tvivel ingenting kan göra för att fylla era materiella behov.

Vem av er kan med sin ängslan lägga en enda aln till sin längd eller en enda dag till sitt liv? Eftersom ni inte kan påverka sådana saker, varför då ägna en ängslig tanke åt något av dessa problem?

165:5.3 (1823.3) ”Se på liljorna, hur de växer; inte arbetar de, inte spinner de; men jag säger er: inte ens Salomon i all sin prakt var klädd som en av dem. Om Gud ger sådana kläder åt gräset på ängen, som idag finns till och i morgon slås och kastas i elden, skall han då inte så mycket bättre kläda er, det himmelska rikets ambassadörer? O, ni trossvaga! När ni helhjärtat ägnar er åt att förkunna rikets evangelium bör ni inte ha tvivel i sinnet när det gäller uppehållet för er själva eller de familjer som ni har fått lämna. Om ni verkligen på allvar viger ert liv åt evangeliet, skall ni leva av evangeliet. Om ni endast är troende lärjungar måste ni förtjäna ert eget levebröd och bidra till uppehållet för alla som undervisar, predikar och helar. Om ni är ängsliga för ert bröd och ert vatten, hur skiljer ni er då från folken i världen som så flitigt och ihärdigt jagar efter dessa förnödenheter? Ägna er åt ert arbete i tro på att både Fadern och jag vet att ni behöver allt detta. Låt mig en gång för alla försäkra er att om ni helgar ert liv åt rikets arbete, skall alla era verkliga behov bli tillgodosedda. Sök det som är större, och det mindre står att finna däri; be om det himmelska, och det jordiska skall inkluderas. Skuggan följer förvisso substansen.

165:5.4 (1823.4) ”Ni är endast en liten grupp, men om ni har tro, om ni inte vacklar av rädsla, förkunnar jag att det är min Faders höga nöje att ge er detta rike. Ni har samlat era skatter till ett ställe där penningpungen inte slits ut, dit ingen tjuv kan nå och där ingen mal

förstör. Och som jag sade till folket: Där din skatt är, där är också ditt hjärta.

165:5.5 (1824.1) ”Men i det arbete som ligger just framför oss, och i det som återstår för er efter att jag har begett mig till Fadern, kommer ni att prövas hårt. Ni måste alla vara på er vakt mot rädsla och tvivel. Var och en av er: omgjorda ert sinnes länder och håll era lampor brinnande. Var som män som väntar på att deras husbonde skall komma hem från bröllopfesten, så att de snabbt kan öppna när han kommer och bultar på porten. Sådana vakna tjänare välsignas av sin husbonde, när han finner dem trogna i ett sådant stort ögonblick. Då låter husbonden tjänarna sätta sig till bords medan han själv tjänar och serverar dem. Sannerligen, sannerligen säger jag er att en kris är nära förestående i era liv, och det gäller för er att se upp och vara redo.

165:5.6 (1824.2) ”Ni förstår mycket väl att ingen skulle låta ett inbrott ske i sitt hus om han visste när tjuven skulle komma. Var beredda, också ni, ty i den stund då ni minst väntar det, och på ett sätt som ni inte kan tänka er, skall Människosonen avlägsna sig.”

165:5.7 (1824.3) I några minuter satt de tolv tysta. En del av dessa varningar hade de hört tidigare, men inte i det sammanhang som de denna gång framfördes till dem.

6. Svaret på Petrus fråga

165:6.1 (1824.4) När de satt där och tänkte frågade Simon Petrus: ”Berättar du den här liknelsen för oss, dina apostlar, eller är den

avsedd för alla lärjungar?” Jesus svarade:

165:6.2 (1824.5) ”I prövningens stund avslöjas en människas själ; prövningen blottlägger vad som verkligen finns i hjärtat. När tjänaren har prövats och visat sig duglig, då kan husbonden sätta en sådan tjänare till att sköta sitt hushåll och tryggt lita på att denna trogna förvaltare ser till att husbondens barn får mat och vård. Likaså skall jag snart veta vem som kan anförtros omsorgen om mina barn efter det att jag har återvänt till Fadern. Liksom husbonden sätter den trogna och prövade tjänaren till att sköta sin familjs angelägenheter, så skall jag också upphöja dem som uthärdar prövningarna under denna tid i mitt rikes angelägenheter.

165:6.3 (1824.6) ”Men om tjänaren är lättjefull och i sitt hjärta börjar tänka ’Det dröjer innan min herre kommer’ och börjar behandla sina medtjänare illa och äta och dricka med de druckna, då skall hans herre komma vid en tid när han inte väntar honom, och när husbonden finner att han är opålitlig kör han ut honom i onåd. Därför gör ni klokt i att förbereda er för den dag då ni plötsligt och på ett oväntat sätt får besök. Kom ihåg att ni har fått mycket; därför krävs också mycket av er. De hårda prövningarna kommer allt närmare för er. Jag har ett dop som jag måste döpas med, och jag är på vakt tills detta är uträttat. Ni predikar fred på jorden, men min mission medför inte fred i människornas materiella angelägenheter — åtminstone inte inom en snar framtid. Splittring kan endast bli följderna när två medlemmar av en familj tror på mig och tre medlemmar avvisar detta evangelium. Vänner, släktingar och närstående kommer att ställas mot varandra av det evangelium som ni predikar. Det är sant att alla dessa troende kommer att ha en stor och bestående fred i sitt eget

hjärta, men fred på jorden kommer inte förrän alla är villiga att tro på och ta i anspråk sitt ärofulla arv som Guds söner. Gå det oaktat ut till hela världen och förkunna detta evangelium till alla folk, till varje man, kvinna och barn.”

165:6.4 (1824.7) Så slutade en arbetsfylld sabbatsdag. Nästa morgon begav sig Jesus och de tolv till städerna i norra Perea för att besöka de sjuttio som arbetade i dessa trakter under Abners ledning.

Urantiaboken

<< [Kapitel 165](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 167](#) >>

Kapitel 166

Sista besöket i Norra Pereen

166:0.1 (1825.1) FRÅN den 11 till den 20 februari gjorde Jesus och de tolv en rundtur till alla de städer och byar i norra Pereen där medarbetarna till Abner och medlemmarna av kvinnornas kår arbetade. De fann att dessa budbärare av evangeliet var framgångsrika, och Jesus fäste vid flera tillfällen sina apostlars uppmärksamhet på det faktum att rikets evangelium kunde nu spridas utan att det åtföljdes av mirakel och under.

166:0.2 (1825.2) Hela den tre månader långa missionen i Pereen genomfördes framgångsrikt med föga hjälp från de tolv apostlarna, och evangeliet återspeglade från denna tid inte så mycket Jesu personlighet som hans *förkunnelse*. Men hans efterföljare höll sig inte länge till hans instruktioner, ty snart efter Jesu död och uppståndelse

avvek de från hans förkunnelse och började bygga upp den tidiga kyrkan kring de mirakulösa föreställningarna och förhärligade minnena av denna gudomliga och mänskliga personlighet.

1. Fariséerna i Ragaba

166:1.1 (1825.3) Sabbatsdagen den 18 februari var Jesus i Ragaba, där en förmögen farisé som hette Natanael bodde. Då ganska många av hans farisévänner vandrade tillsammans med Jesus och de tolv runt om i landet, bjöd han dem alla, ett tjugotal, på frukost denna sabbatsmorgon och inbjöd Jesus som hedersgäst.

166:1.2 (1825.4) När Jesus anlände till denna frukost hade de flesta av fariséerna samt en eller två laglärda redan kommit och satt sig till bords. Mästaren intog genast sin plats till vänster om Natanael utan att först gå till vattenskålar för att tvätta sina händer. Många av fariséerna, i synnerhet de som var gynnsamt inställda till Jesu förkunnelse, visste att han tvättade händerna endast i rengöringssyfte och att han avskydde dessa rent ceremoniella handlingar. Därför var de inte förvånade över att han kom direkt till bordet utan att först två gånger ha tvättat händerna. Men Natanael var chockerad över att Mästaren inte iakttog de strikta krav som fariséernas seder föreskrev. Inte heller tvättade Jesus sina händer likt fariséerna, efter varje maträtt och vid måltidens slut.

166:1.3 (1825.5) Efter ett ansenligt viskande mellan Natanael och en ovänligt sinnad farisé på hans högra sida, och efter mycket ögonbrynslyftande och hånleende krökta läppar från dem som satt

mittemot Mästaren, sade Jesus slutligen: ”Jag hade trott att ni inbjöd mig till detta hus för att bryta bröd med er och kanske för att fråga mig om förkunnandet av det nya evangeliet om Guds rike. Men jag ser att ni har tagit mig hit för att bevittna en uppvisning i ceremoniell hängivenhet för er egen självrättfärdighet. Den tjänsten har ni nu gjort mig; vad skall ni näst hedra mig med som er gäst vid detta tillfälle?”

166:1.4 (1826.1) När Mästaren hade sagt detta slog de blicken i bordet och förblev tysta. Eftersom ingen sade något fortsatte Jesus: ”Många av er fariséer är med mig här som vänner, och några är till och med mina lärjungar, men majoriteten av fariséerna vägrar envist att se ljuset och erkänna sanningen, även när verkan av evangeliet förs fram för dem med stor kraft. Hur noggrant rengör ni inte utsidan av koppar och fat medan den andliga födans kärn är smutsiga och förorenade! Ni ser till att ni för folket visar upp ett fromt och heligt yttre, men själen i ert inre är fylld av självrättfärdighet, lystenhet och begär, utpressning och all sorts andlig ondskefullhet. Era ledare dristar sig rentav att smida ränker och planera mordet på Människosonen. Förstår inte ni dåraktiga människor att himlens Gud ser till själens innersta motiv såväl som på ert yttre hyckleri och fromleri? Tro inte att de allmosor ni ger och det tionde ni betalar skall rena er från orättfärdighet och göra det möjligt för er att stå rena inför alla människors Domare. Ve er fariséer som har envisats med att avvisa livets ljus! Ni är småaktiga när det gäller tiondet och uppseendeväckande när det gäller att ge allmosor, men ni avvisar med vett och vilja Guds besök och tillbakavisar uppenbarelsen av hans kärlek. Fastän det inte är fel att ni fäster uppmärksamhet på dessa mindre skyldigheter, borde ni inte ha lämnat dessa viktigare krav ouppfyllda. Ve alla som skyr rättvisan,

avvisar barmhärtigheten och tillbakavisar sanningen! Ve alla de som föraktar uppenbarelsen om Fadern samtidigt som de älskar att sitta främst i synagogan och kräver att med smicker bli hälsade på torgen!”

166:1.5 (1826.2) När Jesus skulle till att stiga upp för att avlägsna sig vände sig en av de laglärda vid bordet till honom och sade: ”Men Mästare, i en del av dina uttalanden klandrar du också oss. Finns det inget gott i de skriftlärda, i fariséerna eller de laglärda?” Jesus som nu hade rest sig svarade den lagkloke: ”Likt fariséerna finner ni er glädje i att få de förnämsta platserna vid fester och i att bära långa kaftaner samtidigt som ni på människorna skuldror lastar tunga bördor smärtsamma att bära. Och när människosjälarna vacklar under dessa tunga bördor rör ni inte ett finger för att lätta på bördorna. Ve er, som finner ert största nöje i att resa gravvårdar över profeterna som era fäder dödade! Och att ni samtycker till vad era fäder gjorde framgår av att ni nu planerar att döda dem som idag kommer och gör det som profeterna på sin tid gjorde: förkunnar Guds rättfärdighet och uppenbarar den himmelske Faderns barmhärtighet. Men av alla generationer hittills skall profeternas och apostlarnas blod utkrävas av detta fördärvade och självgoda släkte. Ve er, alla ni laglärda, som har tagit nyckeln till kunskapen från det vanliga folket! Själva vägrar ni att sätta er fot på sanningens väg, och samtidigt försöker ni hindra alla andra som vill beträda den. Men ni kan inte på detta sätt stänga dörrarna till himmelriket. Vi har öppnat dem för alla som har tro nog att gå in, och dessa barmhärtighetens portar skall inte stängas av fördomsfullheten och övermodet hos falska lärare och ohederliga herdar vilka är som vitkalkade gravvårdar, vackra till det yttre, men inuti fulla av döda människors ben och all sorts andlig orenhet.”

166:1.6 (1826.3) När Jesus hade slutat tala vid Natanaels bord gick han ut ur huset utan att ha rört vid maten. Av de fariséer som hörde dessa ord började några tro på hans förkunnelse och steg in i riket, men det större antalet framhärdade på mörkets väg och blev allt mer beslutna att lurpassa på honom för att kunna fånga upp några av hans ord som kunde användas för att få honom till rättegång och dom inför judarnas råd i Jerusalem.

166:1.7 (1827.1) Det fanns endast tre saker som fariséerna fäste särskild uppmärksamhet på:

166:1.8 (1827.2) 1. Att strikt följa bestämmelserna om tionde.

166:1.9 (1827.3) 2. Att skrupulöst iaktta lagarna om renande.

166:1.10 (1827.4) 3. Att undvika förbindelse med alla icke-fariséer.

166:1.11 (1827.5) Denna gång sökte Jesus avslöja den andliga ofruktsamheten i de två första bruken, medan han sparade sina anmärkningar avsedda att tillrättavisa fariséerna för deras vägran att umgås socialt med icke-fariséer till ett annat och senare tillfälle då han igen skulle sitta till bords med många av dessa samma män.

2. De tio spetälska

166:2.1 (1827.6) Nästa dag gick Jesus med de tolv över till Amathus nära gränsen till Samarien, och när de närmade sig staden mötte de en grupp om tio spetälska som höll till nära denna ort. Nio i denna grupp var judar, en var samarit. I vanliga fall hade dess judar avstått från all samvaro eller kontakt med denna samarit, men deras gemensamma

lidande var mer än nog för att övervinna alla religiösa fördomar. De hade hört mycket om Jesus och hans tidigare helandemirakel, och eftersom de sjuttio brukade meddela vid vilken tid Jesus väntades anlända när Mästaren var ute tillsammans med de tolv på dessa rundturer, hade dessa tio spetälska fått veta att han ungefär vid denna tid väntades anlända till dessa trakter. De var följaktligen på vakt här i stadens utkanter där de hoppades kunna dra till sig hans uppmärksamhet och be om att bli botade. När de spetälska såg Jesus komma vågade de inte närma sig honom utan stod på avstånd och ropade till honom: ”Mästare, förbarma dig över oss; rena oss från vårt lidande. Bota oss såsom du har botat andra.”

166:2.2 (1827.7) Jesus hade just förklarat för de tolv varför icke-judarna i Pereen såväl som de mindre renläriga bland judarna var villigare att tro det evangelium som de sjuttio predikade än de mer ortodoxa och traditionsbundna judarna i Judéen. Han hade fäst deras uppmärksamhet på att deras budskap likaså hade tagits emot mer beredvilligt av galiléerna, och även av samariterna. Men de tolv apostlarna var ännu knappt villiga att hysa vänliga känslor för de länge föraktade samariterna.

166:2.3 (1827.8) När därför Simon Seloten observerade samariten bland de spetälska försökte han förmå Mästaren att fortsätta in till staden utan att ens stanna för att utbyta hälsningar med dem. Jesus sade till Simon: ”Men tänk om samariten älskar Gud likaväl som judarna? Skall vi sitta till doms över våra medmänniskor? Om vi gör dessa tio män friska, vem vet, kanske samariten visar sig vara ännu rentav mer tacksam än judarna. Känner du dig säker på dina åsikter, Simon? Simon svarade snabbt: ”Om du renar dem, får du snart se hur

det går.” Jesus svarade: ”Så skall det ske Simon, och du skall snart få veta sanningen om människors tacksamhet och Guds kärleksfulla barmhärtighet.”

166:2.4 (1827.9) Jesus gick närmare de spetälska och sade: ”Om ni vill att ni görs helade, gå då genast och visa upp er för prästerna, såsom Moses lag kräver.” Medan de gick blev de helade. Men när samariten såg att han höll på att helas vände han om och gick för att söka upp Jesus medan han med hög röst prisade Gud. När han hade funnit Mästaren föll han ned på sina knän vid Jesu fötter och tackade honom för sin rening. De nio andra, som var judar, hade också upptäckt att de hade blivit botade, och medan även de var tacksamma för sitt renande, fortsatte de däremot sin färd för att visa upp sig för prästerna.

166:2.5 (1828.1) Medan samariten ännu knäböjde vid Jesu fötter, såg sig Mästaren omkring bland de tolv, och i synnerhet på Simon Seloten och sade: ”Blev inte alla tio rena? Var är då de övriga nio, judarna? Endast en, denne främling, har återvänt för att prisa Gud.” Sedan sade han till samariten: ”Stig upp och gå; din tro har gjort dig hel.”

166:2.6 (1828.2) Jesus såg igen på sina apostlar när främlingen avlägsnade sig. Apostlarna såg alla på Jesus, utom Simon Seloten vars ögon var nedslagna. De tolv sade inte ett ord. Inte heller sade Jesus något; det var inte nödvändigt.

166:2.7 (1828.3) Fastän alla dessa tio män verkligen trodde att de hade spetälska, var det endast fyra som hade denna sjukdom. De andra sex blev botade från en hudsjukdom som man felaktigt hade trott vara spetälska. Men samariten hade verkligen spetälska.

166:2.8 (1828.4) Jesus ålade de tolv att inte säga något om renandet av de spetälska, och när de fortsatte in till Amathus påpekade han: ”Ni ser hur det är med barnen i huset, även när de är olydiga mot sin Faders vilja, tar de sina välsignelser för givet. De tycker att det har föga betydelse att de försummar att tacka när Fadern ger dem hälsan, medan främlingarna, när de får gåvor av värden, fylls av förundran och känner sig tvungna att tacka som erkänsla för de goda gåvor de har fått.” Fortfarande sade apostlarna ingenting som svar på Mästarens ord.

3. Predikan i Gerasa

166:3.1 (1828.5) När Jesus och de tolv besökte rikets budbärare i Gerasa ställde en av fariséerna som trodde på honom denna fråga: ”Herre, är det få eller många som faktiskt räddas?” Jesus sade när han svarade:

166:3.2 (1828.6) ”Ni har blivit lärda att endast Abrahams barn kommer att räddas och att endast de icke-judar som upptagits som Israels barn kan hoppas på frälsning. En del av er har resonerat som så, att eftersom skrifterna säger att av alla de mängder av människor som flydde från Egypten endast Kaleb och Josua levde tills de nådde det utlovade landet, så skulle endast jämförelsevis få av dem som söker himmelriket finna tillträde därtill.

166:3.3 (1828.7) ”Ni har också ett annat ordstäv, ett som innehåller mycken sanning: att den väg som leder till det eviga livet är rak och smal, och att den port som för till det likaså är trång, så att av dem

som söker frälsning endast få kan finna tillträde genom denna port. Ni har också en lära som säger att den väg som leder till fördärvet är bred, att ingången dit är vid, och att det är många som väljer att gå denna väg. Och detta ordstäv är inte utan sin betydelse. Men jag säger er att frälsningen i första hand är en fråga om ert personliga val. Även om porten till livets väg är trång, är den tillräckligt vid för att låta alla komma in som uppriktigt söker inträde, ty jag är den porten. Och Sonen vägrar aldrig tillträde för något av universumets barn som med trons hjälp söker finna Fadern genom Sonen.

166:3.4 (1829.1) ”Men häri ligger faran för alla som vill uppskjuta sitt inträde i riket medan de fortsätter att jaga efter omognadens nöjen och tillfredsställelsen av själviskhetens njutningar: Sedan de har vägrat att genom en andlig erfarenhet gå in i riket, kan de senare tänkas söka inträde när den bättre vägens härlighet uppenbaras under den kommande tidsåldern. Och när de som försmådde riket när jag kom i mänsklig gestalt sedan söker vinna inträde när riket uppenbaras i gudomlig gestalt, då skall jag säga till alla dessa själviska: Jag vet inte varifrån ni kommer. Ni hade er chans att förbereda er för detta himmelska medborgarskap, men ni avböjde alla sådana barmhärtighetserbjudanden; ni avvisade alla inbjudningar att stiga in medan porten var öppen. Då är porten stängd för er som nu avböjde frälsningen. Den här porten är inte öppen för dem som vill komma in i riket för att vinna själviskt förhärlikande. Frälsningen är inte för dem som är ovilliga att betala priset i form av helhjärtad hängivelse åt att göra min Faders vilja. När ni i ande och själ har vänt Faderns rike ryggen är det lönlöst att i sinne och i kropp stå framför denna port och bulta och säga: ’Herre, öppna för oss; vi vill också vara stora i riket.’

Då kommer jag att förklara att ni inte hör till min flock. Jag tar inte emot er bland dem som har kämpat trons goda kamp och fått sin belöning för osjälviskt tjänande i riket på jorden. Och när ni säger: 'Åt och drack vi inte tillsammans med dig, och undervisade du inte på våra gator?', då skall jag åter förklara att ni är andliga främlingar; att vi inte tjänade tillsammans i Faderns barmhärtighetstjänst på jorden, att jag inte känner er. Och då skall hela jordens Domare säga: 'Gå bort från oss, alla ni som har nöje i fördärvets gärningar.'

166:3.5 (1829.2) "Men frukta inte; var och en som uppriktigt önskar vinna evigt liv genom att stiga in i Guds rike skall förvisso finna en sådan evig frälsning. Men ni som avvisar denna frälsning skall en dag få se profeterna av Abrahams säd sitta i detta förhärligade rike tillsammans med de troende från hednafolken för att ta del av livets bröd och vederkvicka sig med livets vatten. Och de som på detta sätt skall inta riket med andlig kraft och den levande trons oupphörliga angrepp skall komma från norr och söder och från öster och väster. Och se, många som är först skall bli sist, och de som är sist skall mången gång bli först."

166:3.6 (1829.3) Detta var sannerligen en ny och märklig version av det gamla och bekanta ordstävets om den raka och smala vägen.

166:3.7 (1829.4) Så småningom lärde sig apostlarna och många av lärjungarna betydelsen av Jesu tidiga förkunnelse: "Om ni inte föds på nytt, föds av anden, kan ni inte stiga in i Guds rike." Men för alla som är ärliga i sina hjärtan och uppriktiga i sin tro kvarstår dock för evigt sanningen: "Se, jag står vid dörren till människornas hjärtan och bultar, och om någon öppnar för mig skall jag komma in och äta med honom och mätta honom med livets bröd; vi skall vara ett i anden och

till syftet, och så skall vi för alltid vara bröder i det långa och fruktbara tjänandet medan vi söker efter Paradisfadern.” Och därför, om få eller många skall räddas, beror helt på om få eller många tar emot inbjudan: ”Jag är porten, jag är den nya och levande vägen, och den som vill får stiga in för att inleda det eviga livets ändlösa sanningssökande.”

166:3.8 (1829.5) Inte ens apostlarna kunde helt förstå hans undervisning om nödvändigheten av att använda andlig kraft för att bryta igenom allt materiellt motstånd och övervinna varje jordiskt hinder som kan tänkas stå i vägen då man strävar efter att fatta de ytterst viktiga andliga värdena i det nya livet i anden som Guds befriade söner.

4. Undervisning om olyckshändelser

166:4.1 (1830.1) Medan de flesta palestinier åt endast två mål om dagen, hade däremot Jesus och de tolv för sed att när de var på färd ta en paus mitt på dagen för vila och vederkvickelse. Under en sådan paus vid middagstiden, medan de var på väg till Filadelfia, ställde Tomas en fråga till Jesus: ”Mästare, efter att ha hört dina yttranden under vår färd denna morgon, ville jag fråga huruvida andliga varelser har del i frambringandet av märkliga och ovanliga händelser i den materiella världen, och dessutom vill jag fråga om änglar och andra andevarelser kan förhindra olyckshändelser.”

166:4.2 (1830.2) Som svar på Tomas förfrågan sade Jesus: ”Har jag varit hos oss så här länge, och ändå fortsätter ni att ställa sådana

frågor? Har ni inte lagt märke till hur Människosonen lever som en av er och konsekvent vägrar att använda himlens krafter för sitt personliga uppehälle? Lever vi inte alla på samma sätt som alla andra människor? Ser ni den andliga världens makt manifesterad i det materiella livet i denna värld annat än för att uppenbara Fadern och någon gång för att bota hans lidande barn?

166:4.3 (1830.3) ”Alltför länge har era fäder trott att välgång var ett tecken på gudomlig gunst, och att motgång var ett bevis för Guds missnöje. Jag säger er att sådana trosföreställningar är vidskepelse. Märker ni inte att ett mycket större antal av de fattiga med glädje tar emot evangeliet och genast stiger in i riket? Om rikedomar är ett bevis på gudomlig ynnest, varför vägrar de rika så många gånger att tro den goda nyheten från himlen?

166:4.4 (1830.4) ”Fadern låter sitt regn falla över både rättvisa och orättvisa; solen skiner likaså över både rättfärdiga och orättfärdiga. Ni har hört om de galiléer vilkas blod Pilatus blandade med offerdjurens blod, men jag säger er att dessa galiléer inte på något sätt var större syndare än alla andra bara för att detta hände dem. Ni har också hört om de aderton män som dödades när Siloamtornet rasade över dem. Tro inte att dessa män var större lagbrytare än alla sina bröder i Jerusalem. Dessa människor var helt enkelt oskyldiga offer för en av tidens olyckor.

166:4.5 (1830.5) ”Det finns tre grupper av händelser som kan inträffa i era liv:

166:4.6 (1830.6) ”1. Ni får vara med om de normala händelser som är en del av det liv som ni och era medmänniskor lever på jorden.

166:4.7 (1830.7) ”2. Ni kan råka bli offer för en olyckshändelse i naturen, för ett missöde som drabbar människor, och bör väl veta att sådana händelser på intet sätt arrangeras på förhand eller annars åstadkoms av de andliga krafterna i världen.

166:4.8 (1830.8) ”3. Ni kan skörda frukten av era direkta strävanden att rätta er efter de naturlagar som styr världen.

166:4.9 (1830.9) ”Det fanns en man som planterade ett fikonsträd i sin trädgård, och när han många gånger hade kommit för att söka frukt på det men inte funnit någon, kallade han på vingårdsarbetarna och sade: ’I tre år har jag kommit och letat efter frukt på det här trädet utan att hitta någon. Hugg bort detta ofruktbara träd! Varför skall det ta upp mark till ingen nytta?’ Men övertädgårdsmästaren svarade sin herre: ’Låt det stå kvar ett år till, så skall jag gräva runt det och gödsla, och om det inte heller nästa år ger någon frukt kan det huggas bort.’ Och när de på detta sätt hade följt fruktbarhetens lagar belönades de med en riklig skörd, ty trädet var levande och friskt.

166:4.10 (1831.1) ”När det gäller sjukdom och hälsa bör ni veta att dessa kroppstillstånd är en följd av materiella orsaker; hälsa betyder inte att himlen ler, inte heller innebär lidande Guds ogillande.

166:4.11 (1831.2) ”Faderns människobarn har alla samma kapacitet att ta emot materiella välsignelser; därför tilldelar han sina barn fysiska ting utan åtskillnad. Angående utgivningen av andliga gåvor begränsas Fadern av människans kapacitet att ta emot dessa gudomliga gåvor. Fastän Fadern inte ser till person, begränsas han vid utgivningen av andliga gåvor av människans tro och av hennes villighet att alltid föga sig efter Faderns vilja.”

166:4.12 (1831.3) Medan de gick vidare mot Filadelfia fortsatte Jesus att undervisa dem och besvara deras frågor om olyckshändelser, sjukdom och underverk, men de kunde inte helt förstå denna undervisning. En timmes undervisning förmår inte helt förändra livslånga trosföreställningar, och därför fann Jesus det nödvändigt att upprepa sitt budskap, att berätta om och om igen det som han ville få dem att förstå. Men trots det fattade de inte meningen med hans mission på jorden förrän efter hans död och uppståndelse.

5. Församlingen i Filadelfia

166:5.1 (1831.4) Jesus och de tolv var på väg för att besöka Abner och hans medarbetare som predikade och undervisade i Filadelfia. Av alla städer i Pereen var det i Filadelfia som den största gruppen av judar och icke-judar, rika och fattiga, lärda och olärda omfattade de sjuttios undervisning och därmed steg in i himmelriket. Synagogan i Filadelfia hade aldrig varit underställd övervakning av sanhedrinen i Jerusalem och hade därför aldrig varit stängd för Jesu och hans medarbeters förkunnelse. Just vid den här tiden undervisade Abner tre gånger om dagen i synagogan i Filadelfia.

166:5.2 (1831.5) Denna synagoga blev senare en kristen kyrka och var missionshögkvarteret för spridningen av evangeliet ut över regionerna i öster. Den var länge ett fäste för Mästarens förkunnelse och ensam försvarade i århundraden sin ställning som centrum för kristen lärdom i dessa trakter.

166:5.3 (1831.6) Judarna i Jerusalem hade alltid haft besvär med judarna i Filadelfia. Efter Jesu död och uppståndelse började kyrkan i Jerusalem, som förestods av Herrens broder Jakob, ha allvarliga svårigheter med församlingen av troende i Filadelfia. Abner blev föreståndare för kyrkan i Filadelfia och fortsatte som sådan ända till sin död. Detta kyliga förhållande till Jerusalem förklarar varför ingenting nämns om Abner och hans arbete i Nya testamentets evangelieberättelser. Denna fejd mellan Jerusalem och Filadelfia pågick under Jakobs och Abners hela livstid och fortsatte ännu någon tid efter Jerusalems förstörelse. Filadelfia var faktiskt den tidiga kyrkans högkvarter i söder och öster, liksom Antiochia var det i norr och väster.

166:5.4 (1831.7) Det var Abners uppenbara missöde att han hade meningsskiljaktigheter med alla ledare för den tidiga kristna kyrkan. Han blev osams med Petrus och Jakob (Jesu broder) om administrativa frågor och om utsträckningen av det förvaltningsområde som låg under kyrkan i Jerusalem; han bröt kontakten med Paulus på grund av filosofiska och teologiska meningsskiljaktigheter. Abner var mer babylonisk än hellensk i sin filosofi, och han motsatte sig envist alla Paulus försök att omarbete Jesu förkunnelse för att framföra mindre sådant som var anstötligt, först för judarna och sedan för de grekisk-romerska mysterietroende.

166:5.5 (1832.1) Sålunda tvingades Abner leva ett liv i isolering. Han var föreståndare för en kyrka som inte hade någon ställning i Jerusalem. Han hade vågat sätta sig upp mot Herrens broder Jakob, som senare stöddes av Petrus. Ett sådant beteende skilde honom effektivt från alla hans tidigare medarbetare. Sedan dristade han sig

till att stå emot Paulus. Fastän han förhöll sig helt sympatiskt till Paulus mission till icke-judarna, och fastän han stödde honom i hans strider med församlingen i Jerusalem, motsatte han sig bittert den version av Jesu förkunnelse som Paulus valde att predika. Under sina sista år fördömde han Paulus som den ”förslagne förvanskaren av det som Jesus från Nasaret, den levande Gudens Son, under sitt liv hade förkunnat”.

166:5.6 (1832.2) Under Abners senare år och någon tid därefter höll sig de troende i Filadelfia striktare till Jesu religion, så som han levde och lärde ut den, än någon annan grupp på jorden.

166:5.7 (1832.3) Abner blev 89 år gammal, och han dog i Filadelfia den 21 november år 74 e.Kr. Ända till slutet var han trogen det himmelska rikets evangelium både som troende såväl som lärare.

Urantiaboken

<< [Kapitel 166](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 168](#) >>

Kapitel 167

Besöket i Filadelfia

167:0.1 (1833.1) UNDER hela denna verksamhetsperiod i Pereen, när det nämns att Jesus och apostlarna besökte olika orter där de sjuttio arbetade, bör man komma ihåg att som regel endast tio apostlar åtföljde honom, då det var brukligt att lämna åtminstone två av apostlarna i Pella för att undervisa folksamlingen. När Jesus gjorde sig redo att fortsätta till Filadelfia återvände Simon Petrus och hans bror Andreas till lägret vid Pella för att undervisa de skaror som hade samlats där. När Mästaren lämnade lägret vid Pella för att besöka olika delar av Pereen var det inte ovanligt att mellan trehundra och femhundra människor från lägret följde efter honom. När han anlände till Filadelfia åtföljdes han av över sexhundra anhängare.

167:0.2 (1833.2) Inga under hade förekommit i samband med den nyss genomförda predikaturen genom Dekapolis, och med undantag för renandet av de tio spetälska hade det än så länge inte heller inträffat några mirakel under denna mission i Pereen. Det här var en period då evangeliet förkunnades med kraft, utan underverk, och större delen av tiden utan att Jesus eller ens hans apostlar var personligen närvarande.

167:0.3 (1833.3) Jesus och de tio apostlarna anlände till Filadelfia onsdagen den 22 februari och tillbringade torsdagen och fredagen med att vila efter den senaste tidens resor och bemödanden. Den fredagskvällen talade Jakob i synagogan, och ett allmänt möte sammankallades till följande kväll. De glädde sig mycket över den framgång evangeliet hade i Filadelfia och de närbelägna byarna. Davids budbärare kom också med bud om rikets vidare utbredning över hela Palestina samt med goda nyheter från Alexandria och Damaskus.

1. Frukost med fariséerna

167:1.1 (1833.4) I Filadelfia bodde en mycket förmögen och inflytelserik farisé, som hade accepterat Abners förkunnelse och som inbjöd Jesus till frukost i sitt hem på sabbatsmorgonen. Man visste att Jesus vid denna tid väntades anlända till Filadelfia. Därför hade ett stort antal besökare, bland dem många fariséer, kommit över från Jerusalem och andra ställen. Följaktligen hade ett fyrtiototal av dessa ledande män och några laglärda bjudits till denna frukost, som hade ordnats till Mästarens ära.

167:1.2 (1833.5) Medan Jesus dröjde vid dörren i samtal med Abner, och efter det att värden hade satt sig till bords, kom det in en av de ledande fariséerna från Jerusalem, en medlem av judarnas råd, och sin vana trogen satte han kurs direkt mot hedersplatsen till vänster om värden. Men eftersom den platsen var reserverad för Mästaren och den till höger för Abner gjorde värden tecken åt farisen från Jerusalem att sitta fyra platser till vänster, och denna dignitär blev mycket förnärad för att han inte fick hedersplatsen.

167:1.3 (1834.1) Snart satt de alla till bords och gladde sig åt att umgås med varandra eftersom de flesta närvarande var lärjungar till Jesus eller annars vänligt inställda till evangeliet. Endast hans fiender lade märke till att han inte utförde det ceremoniella handtvättandet innan han satte sig till bords. Abner tvättade händerna före måltidens början men inte under serveringens gång.

167:1.4 (1834.2) Nära måltidens slut kom det in en man från gatan som sedan länge led av en kronisk sjukdom och var nu vattusiktig. Denne man var troende och hade nyligen döpts av Abners medarbetare. Han kom inte med någon begäran till Jesus om att bli botad, men Mästaren visste mycket väl att denne plågade man kom till denna frukost i hopp om att undgå människomassornas trängsel och sålunda bättre kunna dra till sig Mästarens uppmärksamhet. Mannen visste att få mirakel hade utförts på sistone, men han hade i sitt hjärta resonerat att hans sorgliga belägenhet möjligen kunde väcka Mästarens medlidande. Han misstog sig inte, ty när han steg in i rummet fäste både Jesus och den självgoode farisen från Jerusalem uppmärksamheten på honom. Farisen var inte sen att ge uttryck åt sin förtrytelse över att en sådan hade låtit komma in i rummet. Men Jesus såg på den sjuke och log så

väl villigt att han kom närmare och satte sig ned på golvet. Då måltiden led mot sitt slut såg Mästaren ut över sina medgäster, och sedan han hade kastat en menande blick på den vattusiktige mannen sade han: ”Mina vänner, lärare i Israel och lärda lagmän, jag skulle vilja ställa er en fråga: Är det tillåtet att bota sjuka och lidande på sabbaten eller inte?” Men de närvarande kände Jesus alltför väl; de höll sig tysta. De besvarade inte hans fråga.

167:1.5 (1834.3) Sedan gick Jesus över till det ställe där den sjuke mannen satt, tog honom vid handen och sade: ”Stig upp och gå din väg. Du har inte bett om att bli botad, men jag känner längtan i ditt hjärta och tron i din själ.” Innan mannen lämnade rummet återvände Jesus till sin plats, vände sig till dem vid bordet och sade: ”Sådana gärningar gör min Fader, inte för att locka er in i riket, utan för att uppenbara sig själv för dem som redan är i riket. Ni kan inse att det vore likt Fadern att göra just sådant, ty vem av er som har ett omtyckt djur som faller i en brunn på sabbaten, skulle inte genast gå ut och dra upp det?” Då ingen ville svara honom, och eftersom hans värd synbarligen gillade vad som försiggick, reste sig Jesus och sade till alla närvarande: ”Mina bröder, när ni är bjudna till en bröllopsfest, slå er då inte ned på den främsta platsen, ty kanske någon mer ansedd man har inbjudits till festen, och då måste värden komma till er och be att ni ger er plats åt denna andra och ansedda gäst. I så fall får ni skämmas när ni måste inta en lägre plats vid bordet. När ni är bjudna till fest vore det klokt att när ni kommer till festbordet uppsöka den nedersta platsen och sätta er där, så att värden när han ser ut över gästerna kan säga till er: ’Min vän, varför sitter du på den ringaste platsen? Flytta dig längre upp’. På detta sätt blir du hedrad inför alla

dina medgäster. Glöm inte att den som upphöjer sig skall bli förödmjukad, medan den som uppriktigt ödmjukar sig skall bli upphöjd. När ni således bjuder på middag eller kvällsmåltid, bjud inte alltid in era vänner, bröder, släktingar eller rika grannar, för att de sedan skall bjuda dig till sina fester och du blir då rekompenserad. När ni skall ha fest, så bjud ibland de fattiga, krymplingar och blinda. Då skall ni bli välsignade i era hjärtan, ty ni vet mycket väl att de lama och de halta inte kan återgälda er för er kärleksfulla tjänst.”

2. Liknelsen om den stora festmåltiden

167:2.1 (1835.1) När Jesus hade slutat sitt tal vid fariséns frukostbord sade en av de närvarande lagmännen, enbart för att bryta tystnaden, utan någon närmare tanke: ”Välsignad är den som får bryta bröd i Guds rike” — vilket var ett vanligt uttryck på den tiden. Sedan berättade Jesus en liknelse, vilken även hans vänlige värd var tvungen att ta till sitt hjärta. Jesus sade:

167:2.2 (1835.2) ”En viss styresman skulle ha en stor festmåltid och bjöd många gäster. När festen skulle börja skickade han ut sina tjänare för att säga till de inbjudna: ’Var så god och kom, allt är nu färdigt.’ Men alla kom de enhälligt med någon ursäkt. En lät hälsa: ’Jag har just köpt en lantgård och är tvungen att gå och se på den, jag ber att ni ursäktar mig.’ En annan sade: ’Jag har köpt fem par oxar och måste ut och ta emot dem, jag ber er ursäkta.’ En tredje sade: ’Jag har just gift mig, så jag kan inte komma.’ Tjänarna återvände därför och berättade det här för sin herre. När husets herre hörde detta blev

han arg, vände sig till sina tjänare och sade: 'Jag har ställt i ordning denna bröllopsfest; gödkalvarna är slaktade och allt är färdigt för mina gäster, men de har avvisat min inbjudan. De har gått var och en efter sina åkrar och sina varor, och de har även visat bristande respekt för mina tjänare som bad dem komma till min fest. Gå genast ut på gator och gränder i staden, ut på huvudvägar och sidovägar, och hämta hit alla fattiga och utstötta, blinda och lama, så att det finns gäster vid bröllopsfesten.' Och tjänarna gjorde som deras herre hade befallt, men ännu fanns det plats för fler gäster. Då sade Herren till sina tjänare: 'Gå nu ut på landsvägarna och landsbygden och se till att de som finns där kommer hit, så att mitt hus blir fullt. Jag säger er att ingen av dem som först blev bjudna skall få delta i min festmåltid.' Och tjänarna gjorde som deras herre hade befallt, och huset blev fullt."

167:2.3 (1835.3) När frukostgästerna hörde dessa ord avlägsnade de sig; var och en gick hem till sig. Åtminstone en av de hånleende fariséerna som var närvarande den morgonen förstod meningen med denna liknelse, ty han döptes den dagen och bekände offentligt sin tro på rikets evangelium. Abner predikade den kvällen över den här liknelsen vid de troendes allmänna möte.

167:2.4 (1835.4) Nästa dag ägnade sig alla apostlarna åt den filosofiska övningen att försöka tolka betydelsen av denna liknelse om den stora festen. Fastän Jesus med intresse lyssnade på alla dessa olika tolkningar, vägrade han ståndaktigt att ge dem mera hjälp att förstå liknelsen. Han sade bara: "Låt var och en komma på meningen för sig själv och i sin egen själ."

3. Kvinnan med kraftlöshetens ande

167:3.1 (1835.5) Abner hade sett till att Mästaren denna sabbatsdag kunde undervisa i synagogan, och det var Jesu första framträdande i en synagoga sedan de alla på order av judarnas råd hade stängts för hans förkunnelse. Vid gudstjänstens slut såg Jesus ned framför sig på en äldre kvinna som såg nedslagen ut och som var mycket krokryggig. Den här kvinnan hade länge varit räddhågad, och all glädje hade försvunnit från hennes liv. När Jesus steg ned från talarstolen gick han över till henne, rörde vid skuldran på hennes böjda gestalt och sade: ”Kvinna, om du blott ville tro kunde du bli helt löst från din orkeslöshet.” Denna kvinna, som hade böjts ned och tryckts ihop av sina ångestdepressioner i över aderton år, trodde Mästarens ord, och genom sin tro sträckte hon genast upp sig. När kvinnan såg att hon hade gjorts rak i ryggen höjde hon sin stämma och prisade Gud.

167:3.2 (1836.1) Trots att denna kvinnas lidande var enbart mentalt, ty hennes böjda gestalt var ett resultat av hennes nedslagna sinne, trodde folket att Jesus hade botat en verklig fysisk åkomma. Fastän församlingen vid synagogan i Filadelfia var vänligt inställd till Jesu läror, var den ledande styresmannen för synagogan en ovänligt sinnad farisé. Då han delade församlingens åsikt att Jesus hade botat en fysisk åkomma, och då han var indignerad över att Jesus hade dristat sig till att göra något sådant på sabbaten, reste han sig inför församlingen och sade: ”Finns det inte sex dagar då man bör utföra

allt sitt arbete? Kom därför på dessa arbetsdagar och bli botade, men inte under sabbaten.”

167:3.3 (1836.2) När den ovänlige föreståndaren hade sagt detta återvände Jesus till talarpodiet och sade: ”Varför spela hycklarens roll? Finns det någon av er som på sabbaten inte löser sin oxe från dess bås och leder den ut och vattnar den? Om en sådan tjänst är tillåten på sabbaten, skulle då inte denna kvinna, en Abrahams dotter som har varit bunden av det onda i dessa aderton år, få lösas från dessa bojor och ledas ut för att få del av frihetens och livets vatten, även denna sabbatsdag?” Medan kvinnan fortsatte att prisa Gud, drog Jesu kritiker skam över sig, och församlingen gladde sig med henne att hon hade blivit botad.

167:3.4 (1836.3) Till följd av att Jesus offentligt hade kritiserats denna sabbat blev synagogans ledande styresman avsatt och en anhängare till Jesus sattes i hans ställe.

167:3.5 (1836.4) Jesus befriade ofta sådana offer för ångest från deras kraftlöshet, deras depression och slaveri under rädslan. Men människorna trodde att alla sådana lidanden antingen var fysiska åkommor eller besatthet av onda andar.

167:3.6 (1836.5) Jesus undervisade igen i synagogan på söndagen, och många döptes av Abner den dagen vid tolvtiden i den flod som flöt fram söder om staden. Nästa morgon skulle Jesus och de tio apostlarna ha börjat sin färd tillbaka till lägret vid Pella, om inte en av Davids budbärare hade kommit med ett brådskande meddelande till Jesus från hans vänner i Betania nära Jerusalem.

4. Budet från Betania

167:4.1 (1836.6) Mycket sent på söndagskvällen den 26 februari anlände en budbärare från Betania till Filadelfia med ett meddelande från Marta och Maria, vilket lød: ”Herre, den som du älskar är mycket sjuk.” Detta bud nådde Jesus vid kvällsmötets slut just då han höll på att önska apostlarna god natt. Till en början svarade Jesus ingenting. Sedan inträffade ett av dessa egendomliga uppehåll, en stund då han föreföll att stå i förbindelse med någonting utanför och bortom sig själv. Sedan såg han upp, vände sig till budbäraren medan apostlarna hörde på och sade: ”Denna sjukdom leder i verkligheten inte till döden. Tvivla inte på att den kan användas för att förhärliga Gud och upphöja Sonen.”

167:4.2 (1837.1) Jesus var mycket fäst vid Marta, Maria och deras bror Lasaros; han älskade dem med en innerlig tillgivenhet. Hans första och mänskliga tanke var att genast bege sig till deras undsättning, men en annan tanke dök upp i hans kombinerade sinne. Han hade nästan gett upp hopp om att judarnas ledare i Jerusalem någonsin skulle acceptera riket, men det oaktat älskade han sitt folk, och i hans sinne dök nu upp en plan som kunde ge de skriftlärdade och fariséerna i Jerusalem ännu en chans att godta hans förkunnelse. Han beslöt att, om hans Fader var villig, göra denna sista vädjan till Jerusalem till den mest genomgripande och överväldigande yttre gärningen under hela sitt jordiska livsskede. Judarna hängde envist fast vid tanken på en undergörande befriare. Fastän han vägrade att nedlåta sig till att

utföra materiella under eller genomföra världsliga uppvisningar av politisk makt, bad han dock nu om Faderns samtycke till att manifestera sin hittills ouppvisade makt över liv och död.

167:4.3 (1837.2) Judarna hade för vana att begrava sina döda samma dag som de dog; det var ett nödvändigt förfarande i ett så varmt klimat. Det hände ofta att de satte någon i gravkammaren som endast var i koma, så att denne nästa dag, eller till och med på den tredje dagen, kunde komma ut från gravkammaren. Men judarna trodde att även om anden eller själen kunde tänkas dröja kvar nära kroppen i två eller rentav tre dagar, fanns den aldrig där efter den tredje dagen. De ansåg att kroppens sönderfall var långt framskridet på den fjärde dagen, och att ingen någonsin återvände från graven efter en sådan tidsperiod. Det var av dessa orsaker som Jesus stannade två hela dagar i Filadelfia innan han började sin vandring till Betania.

167:4.4 (1837.3) På onsdagsmorgonen sade Jesus följaktligen till sina apostlar: "Låt oss göra oss klara att genast gå in i Judéen igen." När apostlarna hörde sin Mästare säga detta drog de sig bort för sig själva en stund för att rådgöra med varandra. Jakob tog ledningen för deras möte, och de var alla överens om att det var rena dårskapen att låta Jesus gå in i Judéen igen. De återvände och enhälligt informerade Jesus om sin åsikt. Jakob sade: "Mästare, du var i Jerusalem för några veckor sedan, och ledarna sökte din död medan människorna ville stena dig. Då gav du dessa människor deras chans att ta emot sanningen, och vi låter dig inte gå in i Judéen igen."

167:4.5 (1837.4) Då sade Jesus: "Men förstår ni inte att dagen har tolv timmar då man tryggt kan arbeta? Den som vandrar om dagen snavar

inte eftersom han har ljus. Den som vandrar om natten snavar lätt eftersom han är utan ljus. Så länge min dag räcker är jag inte rädd för att gå in i Judéen. Jag skulle vilja göra ännu en mäktig gärning för dessa judar; jag skulle vilja ge dem ännu en chans att tro, rentav på deras egna villkor — villkor av yttre glans och en synlig manifestation av Faderns makt och Sonens kärlek. Dessutom, förstår ni inte att vår vän Lasaros har fallit i sömn, och jag vill gå dit för att väcka honom från den sömnen!”

167:4.6 (1837.5) Då sade en av apostlarna: ”Mästare, om Lasaros har fallit i sömn, då kommer han förvisso att tillfriskna.” Judarna hade vid den tiden för sed att tala om döden som en form av sömn, men då apostlarna inte förstod att Jesus menade att Lasaros hade lämnat denna värld sade han nu rent ut: ”Lasaros är död. Och jag är glad för er skull, även om de andra inte blir frälsta därav, att jag inte var där, därför att ni nu får en ny orsak att tro på mig; och det som ni får vara vittne till bör styrka er alla som förberedelse för den dag då jag skall ta avsked av er och bege mig till Fadern.”

167:4.7 (1838.1) När de inte kunde övertala honom att avstå från att bege sig till Judéen, och när en del av apostlarna var ovilliga att ens följa med honom, vände sig Tomas till sina kamrater och sade: ”Vi har berättat om våra farhågor för Mästaren, men han är fast besluten att gå till Betania. Jag är övertygad om att det innebär slutet; utan tvivel dödar de honom, men om detta är Mästarens beslut, låt oss då bete oss som modiga män: låt oss också ge oss av så att vi får dö med honom.” Så var det alltid; i angelägenheter som krävde överlagt och bestående mod var Tomas alltid de tolv apostlarnas stöttepelare.

5. På väg till Betania

167:5.1 (1838.2) På vägen till Judéen åtföljdes Jesus av ett sällskap om närmare femtio vänner och fiender. Under lunchrasten på onsdagen talade han till apostlarna och den grupp som följde honom om ”Frälsningens villkor”, och vid slutet av denna lektion berättade han liknelsen om fariséen och publikanen (skatteindrivaren). Jesus sade: ”Ni ser således att Fadern ger människobarnen frälsning, och den frälsningen är en fri gåva till alla som har tron att ta emot sonskapet i den gudomliga familjen. Människan kan ingenting göra för att förtjäna denna frälsning. Självrättfärdighetens gärningar kan inte köpa Guds ynnest, och mycket offentligt bedjande uppväger inte bristen på levande tro i hjärtat. Människor kan ni möjligen bedra med ert tjänande till det yttre, men Gud ser in i era själar. Det som jag berättar för er illustreras väl av två män som gick in i templet för att be, den ene var farisé, den andre skatteindrivare. Fariséen ställde sig och bad för sig själv: ’Jag tackar dig, Gud, för att jag inte är som andra människor, utpressare, olärda, bedragare, äktenskapsbrytare, eller ens som den här skatteindrivaren. Jag fastar två gånger i veckan, jag lämnar tionde av allt jag får.’ Men skatteindrivaren stod avsides och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen utan slog sig för sitt bröst och sade: ’Gud, var barmhärtig mot mig syndare.’ Jag säger er att det var publikanen, snarare än fariséen, som gick hem med Guds gillande, ty var och en som upphöjer sig skall bli förödmjukad, men den som ödmjukar sig skall bli upphöjd.”

167:5.2 (1838.3) Den natten i Jeriko försökte de ovänligt sinnade fariséerna snärja Mästaren genom att förmå honom att diskutera äktenskap och skilsmässa, vilket deras kamrater en gång hade försökt sig på i Galiléen, men Jesus undvek skickligt deras försök att försätta honom i konflikt med deras lagar om skilsmässa. Så som publikanen och farisén illustrerade god respektive dålig religion, så tjänade deras skilsmässoseder till att kontrastera de bättre äktenskapslagarna i den judiska lagsamlingen med den skamliga slappheten i fariséernas tolkning av dessa mosaiska föreskrifter om skilsmässa. Farisén bedömde sig själv enligt den lägsta normen, publikanen avpassade sig efter det högsta idealet. Andakten var för farisén ett sätt att hänge sig åt självgod inaktivitet och försäkra sig om en falsk andlig trygghet; för publikanen var andakten ett sätt att väcka sin själ till att inse behovet av ånger, bekännelse och att i tro ta emot barmhärtig förlåtelse. Farisén sökte rättvisa, publikanen sökte barmhärtighet. Universums lag lyder: Be och du skall få; sök och du skall finna.

167:5.3 (1838.4) Fastän Jesus vägrade att låta sig dras in i en kontrovers med fariséerna när det gällde skilsmässa, framförde han dock en positiv lära om äktenskapets högsta ideal. Han prisade äktenskapet som den mest idealiska och högsta av alla mänskliga relationer. Likaledes antydde han ett starkt ogillande av Jerusalem-judarnas lössläppta och orättvisa skilsmässoseder. De tillät vid den tiden mannen att skilja sig från sin hustru av de mest obetydliga orsaker, sådana som att hon var dålig på att laga mat, försumlig i att sköta huset, eller av ingen bättre orsak än att han hade blivit förtjust i en kvinna som såg bättre ut.

167:5.4 (1839.1) Fariséerna hade rentav gått så långt att de lärde att denna lätta form av skilsmässa var en speciell förmån som hade beviljats det judiska folket, i synnerhet fariséerna. Fastän Jesus vägrade att göra uttalanden som gällde äktenskap och skilsmässa, fördömde han i högst bittra ordalag detta skamliga förhållande av äktenskapsförbindelsen och pekade på hur orättvist det var för kvinnorna och barnen. Han gav aldrig sitt stöd åt något skilsmässobruk som gav mannen någon fördel framför kvinnan. Mästaren stödde endast de läror som gjorde kvinnorna jämställda med mannen.

167:5.5 (1839.2) Fastän Jesus inte kom med några nya bestämmelser om äktenskap och skilsmässa, uppmanade han emellertid judarna att efterleva sina egna lagar och högre stående lärdomar. I sina försök att förbättra deras seder och bruk i enlighet med de ovannämnda sociala riktlinjerna hänvisade han ständigt till skriftens ord. Samtidigt som Jesus på detta sätt gav sitt stöd åt de höga och ideala föreställningarna om äktenskapet, undvek han skickligt en sammanstötning med sina frågeställare om de sociala seder och bruk som företrädde av antingen deras skrivna lagar eller av deras mycket omhuldade skilsmässoprivilegier.

167:5.6 (1839.3) Det var mycket svårt för apostlarna att förstå Mästarens motvilja mot att göra några definitiva uttalanden beträffande vetenskapliga, sociala, ekonomiska eller politiska problem. De insåg inte helt att hans mission på jorden uteslutande gällde en uppenbarelse av andliga och religiösa sanningar.

167:5.7 (1839.4) Efter det att Jesus hade talat om äktenskap och skilsmässa, ställde hans apostlar senare den kvällen många

tilläggsfrågor i privat, och hans svar på dessa frågor skingrade många missuppfattningar i deras sinnen. Som avslutning på denna konferens sade Jesus: ”Äktenskapet är ärbart och borde eftersträvas av alla människor. Det faktum att Människosonen bedriver sin jordiska mission ensam återspeglar på intet sätt äktenskapets önskvärdhet. Att jag skulle arbeta så här är min Faders vilja, men samme Fader har bestämt om skapandet av man och kvinna, och det är Guds vilja att män och kvinnor skulle finna sin högsta form av tjänande och därav följande glädje genom att grunda ett hem för att ta emot och uppfostra barn, vid vilkas skapande dessa föräldrar blir kompanjoner till Skaparna av himmel och jord. Och därför skall en man lämna sin far och sin mor för att leva med sin hustru, och de två skall bli som en.” 167:5.8 (1839.5) På så sätt lättade Jesus apostlarnas sinne på många bekymmer som rörde äktenskapet och klarade upp många missförstånd beträffande skilsmässa. Samtidigt gjorde han mycket för att höja deras ideal beträffande social förening och öka deras respekt för kvinnor och barn samt för hemmet.

6. Välsignandet av de små barnen

167:6.1 (1839.6) Över hela Jeriko spred sig den kvällen Jesu budskap om äktenskapet och om vilken välsignelse barnen är, så att nästa morgon, långt innan Jesus och apostlarna gjorde sig redo att ge sig av och redan före frukosten, kom massvist med mödrar till Jesu logi medförande sina barn i famnen och ledande dem vid handen och ville att han skulle välsigna de små. När apostlarna gick ut för att beskåda

denna samling av mödrar med sina barn försökte de sända bort dem, men kvinnorna vägrade att avlägsna sig innan Mästaren lade händerna på deras barn och välsignade dem. När apostlarna högröstat tillrättavisade dessa mödrar hörde Jesus oväsendet och kom för förnärmad och förebrädde dem med orden: ”Låt barnen komma till mig och hindra dem inte, ty sådant är himmelriket. Sannerligen, sannerligen säger jag er: Den som inte tar emot Guds rike som ett litet barn kommer knappast dit in för att växa upp till den andliga mandomens fulla längd.”

167:6.2 (1840.1) När Mästaren hade sagt så till sina apostlar tog han emot alla barnen, lade händerna på dem och talade samtidigt ord av uppmuntran och hopp till deras mödrar.

167:6.3 (1840.2) Jesus talade ofta till sina apostlar om de himmelska boningarna och lärde dem att Guds avancerande barn måste växa upp andligen där liksom barnen fysiskt växer upp i denna värld. Och så tyckes det heliga ofta vara något högst vanligt, så som denna dag då dessa barn och deras mödrar föga förstod att Nebadons bevakande intelligenser såg barnen i Jeriko leka med Skaparen av ett universum.

167:6.4 (1840.3) Kvinnans ställning i Palestina förbättrades mycket till följd av Jesu undervisning; och den skulle likaså ha förbättrats över hela världen om inte hans efterföljare hade avlägsnat sig så långt från det som han så omsorgsfullt lärde dem.

167:6.5 (1840.4) Det var också i Jeriko, i samband med en diskussion om barnens tidiga religiösa övning i vanan att dyrka det gudomliga som Jesus sökte inpräglade hos sina apostlar det stora värdet av skönheten som en inverkan vilken leder till behovet att dyrka Gud,

särskilt hos barn. Med föreskrift och exempel visade Mästaren värdet av att dyrka Skaparen mitt ibland skapelsens naturliga omgivningar. Han föredrog att kommunicera med den himmelske Fadern bland träden och de ringa varelserna i naturens värld. Han fröjdades i att meditera över Fadern genom den inspirerande syn som Skaparsönernas stjärnhimlar erbjöd.

167:6.6 (1840.5) När det inte är möjligt att dyrka Gud i naturens tabernakel bör människorna göra sitt bästa för att tillhandahålla lokaler som utstrålar skönhet, helgedomar som kännetecknas av tilltalande enkelhet och artistisk utsmyckning, så att människans högsta känslor kan väckas i samband med det intellektuella närmandet till en andlig gemenskap med Gud. Sanning, skönhet och helighet är mäktiga och effektiva hjälpmedel till en sann gudsdyrkan. Men andegemenskap främjas inte av endast en omfattande sirlighet och omåttlig utsmyckning med människans utstuderade och pråliga konst. Skönheten är mest religiös när den är mest enkel och naturlig. Hur olyckligt är det inte om små barn får sin första början till uppfattningen om offentlig gudsdyrkan i kalla och bara rum, som helt saknar skönhetens attraktion och på intet sätt antyder en glad stämning och inspirerande helighet! Barnet bör få sin första kontakt med gudsdyrkan ute i naturen och senare följa med sina föräldrar till offentliga lokaliteter som är avsedda för religiös samling och som är åtminstone materiellt lika attraktiva och konstnärligt lika vackra som det hem där barnet dagligen vistas.

7. Samtalet om änglar

167:7.1 (1840.6) När de gick uppför bergskullarna från Jeriko till Betania vandrade Natanael större delen av vägen vid Jesu sida, och deras diskussion om barnens förhållande till himmelriket ledde indirekt till ett samtal om änglarnas verksamhet. Natanael ställde slutligen följande fråga till Mästaren: "Med beaktande av att översteprästen är sadducé, och eftersom sadducéerna inte tror på änglar, vad skall vi lära folket om dessa himmelska omvårdare?" Då sade Jesus bland annat:

167:7.2 (1841.1) "Änglaskarorna är en särskild klass av skapade varelser. De avviker helt från de dödliga varelsernas materiella klass, och de fungerar som en särskild grupp intelligenser i universum. Änglarna hör inte till den grupp som i skrifterna kallas 'Guds Söner'; inte heller är de dödliga människors förhärligade andar som har gått vidare för att avancera genom boningarna i höjden. Änglarna har skapats direkt, och de reproducerar sig inte. Änglaskarorna är endast andligen besläktade med människosläktet. Då människan gör framsteg på väg till Fadern i Paradiset, genomgår hon dock ett varelsetillstånd vilket i ett visst skede är jämförbart med änglarnas tillstånd, men människan blir aldrig en ängel.

167:7.3 (1841.2) "I motsats till människorna dör änglarna aldrig. Änglarna är odödliga om de inte händelsevis blir indragna i synd, såsom skedde med en del av dem i samband med Lucifers bedrägerier. Änglarna är andetjänare i himlen, och de är varken allvisa eller allsmåktiga. Men alla lojala änglar är helt rena och heliga.

167:7.4 (1841.3) "Och minns du inte att jag en gång tidigare sade er att om ni fick era andliga ögon smorda så skulle ni få se himlarna öppnas

och Guds änglar stiga upp och stiga ned? Det är tack vare änglarnas verksamhet som en värld kan stå i kontakt med andra världar, för har jag inte upprepade gånger sagt er att jag har andra får som inte hör till denna flock? Och dessa änglar är inte andevärldens spioner som övervakar er och sedan beger sig till Fadern för att berätta era tankar och rapportera era köttsliga gärningar. Fadern har inget behov av en sådan tjänst emedan hans egen ande bor inom er. Men dessa änglaandar verkar dock för att hålla en del av den himmelska skapelsen informerad om vad som sker i andra och avlägsna delar av universum. Och många av dessa änglar som fungerar inom Faderns styre och Sönernas universer är förordnade till att betjäna människosläktena. När jag lärde er att många av dessa serafer är omvårdande andar talade jag inte i bildlig betydelse eller poetiska termer. Och allt detta är sant, fastän ni har svårt att fatta sådana saker.

167:7.5 (1841.4) ”Många av dessa änglar är engagerade i arbetet med att rädda människor, ty har jag inte berättat för er om serafernas fröjd när en enda själ beslutar sig för att överge synden och börja sökandet efter Gud? Jag berättade även för er om glädjen *där himlens änglar är närvarande* och antydde därmed förekomsten av andra och högre klasser av himmelska varelser som likaså befattar sig med den dödliga människans andliga välfärd och gudomliga framåtskridande.

167:7.6 (1841.5) ”Dessa änglar har också väldigt mycket att göra med det sätt på vilket människans ande frigörs från sitt köttsliga hölje och hennes själ ledsagas till boningarna i himlen. Änglarna är människosjälens tillförlitliga och himmelska vägvisare under den icke-kartlagda och obestämda tidsperiod som infaller mellan den köttsliga döden och det nya livet i andens boningar.”

167:7.7 (1841.6) Mästaren skulle ha fortsatt samtalet med Natanael om änglarnas verksamhet, men han avbröts av att Marta närmade sig. Hon hade fått veta av vänner som hade sett honom komma uppför bergskullarna i öster att han närmade sig Betania, och hon skyndade nu fram för välkomna honom.

Urantiaboken

<< [Kapitel 167](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 169](#) >>

Kapitel 168

Lasaros uppväcks från de döda

168:0.1 (1842.1) KORT efter tolv gav sig Marta i väg för att möta Jesus medan han kom över krönet av en bergskulle nära Betania. Hennes bror Lasaros hade varit död i fyra dagar och hade sent på söndagseftermiddagen lagts i deras privata gravkammare i borte ändan av trädgården. Stenen vid gravkammarens öppning hade denna morgon, dvs. på torsdagen, vältrats på plats.

168:0.2 (1842.2) När Marta och Maria sände bud till Jesus om Lasaros sjukdom var de övertygade om att Mästaren skulle göra något åt det. De visste att deras bror var förtvivlat sjuk, och även om de knappast vågade hoppas på att Jesus skulle lämna sitt arbete med att undervisa och predika för att komma till deras undsättning, hade de en sådan tillit till hans förmåga att bota sjukdom att de föreställde sig att han

bara skulle uttala de helande orden för att Lasaros genast skulle bli frisk. När Lasaros dog några timmar efter det att budbäraren hade lämnat Betania på väg mot Filadelfia, resonerade de att det berodde på att Mästaren inte fick veta om deras brors sjukdom förrän det var för sent, först efter det att han hade varit död i flera timmar.

168:0.3 (1842.3) Men de och alla deras troende vänner var mycket förbryllade över det budskap som löparen förde med sig tillbaka på tisdagsförmiddagen när han nådde Betania. Budbäraren insisterade på att han hade hört Jesus säga: ”... denna sjukdom leder i verkligheten inte till döden.” Inte heller kunde de förstå varför han inte sände något bud till dem eller annars erbjöd sin hjälp.

168:0.4 (1842.4) Många vänner från närbelägna små byar och en del från Jerusalem kom över för att trösta de av sorgen drabbade systrarna. Lasaros och hans systrar var barn till en förmögen och aktad jude, en som hade varit den ledande invånaren i den lilla byn Betania. Trots att alla tre länge hade varit ivriga anhängare till Jesus respekterades de högt av alla som kände dem. De hade ärvt omfattande vin- och olivodlingar i trakten, och att de var förmögna framgick ytterligare av att de hade råd med en privat gravkammare på sin egen tomt. område. Bägge deras föräldrar hade redan lagts till ro i denna gravkammare.

168:0.5 (1842.5) Maria hade gett upp tanken på att Jesus skulle infinna sig och överlämnat sig åt sorgen, men Marta höll fast vid hoppet om att Jesus skulle komma ända fram till denna morgon då de rullade stenen framför gravkammaren och förseglade öppningen. Ändå instruerade hon en grannpojke att från krönet av en bergskulle öster

om Betania hålla utkik över vägen från Jeriko, och det var den pojken som kom med bud till Marta att Jesus och hans vänner närmade sig.

168:0.6 (1842.6) När Marta mötte Jesus föll hon ned vid hans fötter och utropade: ”Mästare, om du hade varit här hade min bror inte dött!”

Många farhågor genomkorsade Martas sinne, men hon gav inte uttryck för något tvivel, inte heller tog hon sig för att kritisera eller ifrågasätta Mästarens beteende i förhållande till Lasaros död. När hon hade sagt detta, böjde sig Jesus ned och sade, då han lyfte upp henne på fötterna: ”Håll bara fast vid tron, Marta, och din bror kommer att resa sig igen.” Då svarade Marta: ”Jag vet att han kommer att resa sig igen vid uppståndelsen på den sista dagen, och även nu tror jag att vad du än ber Gud, det skall vår Fader ge dig.”

168:0.7 (1843.1) Då sade Jesus medan han såg rakt in i Martas ögon: ”Jag är uppståndelsen och livet; den som tror på mig skall leva även om han dör. Sannerligen, den som lever och tror på mig skall aldrig verkligen dö. Marta, tror du detta?” Marta svarade Mästaren: ”Ja, jag har länge trott att du är Befriaren, den levande Gudens Son, han som skulle komma hit till världen.”

168:0.8 (1843.2) Då Jesus frågade efter Maria gick Marta genast in i huset och viskade till sin syster: ”Mästaren är här och kallar på dig.” När Maria hörde detta steg hon genast upp och skyndade sig ut för att möta Jesus, som ännu dröjde kvar på stället, ett stycke borta från huset där Marta först hade träffat honom. Vännerna som var hos Maria och sökte trösta henne, följde efter henne när de såg att hon hastigt steg upp och gick ut, ty de antog att hon gick till gravkammaren för att gråta där.

168:0.9 (1843.3) Många av de närvarande var bittra fiender till Jesus. Därför hade Marta kommit ut för att möta honom ensam, och därför gick hon också in för att i hemlighet informera Maria att han hade kallat på henne. Fastän Marta längtade efter att få vara med Jesus, ville hon också undvika alla möjliga otrevligheter som kunde bli följden om Jesus plötsligt framträdde mitt bland en stor grupp av sina fiender från Jerusalem. Det var Martas avsikt att stanna inne i huset med deras vänner medan Maria gick ut för att träffa Jesus, men hon lyckades inte med det, ty de följde alla efter Maria och så fann sig oväntat stå inför Mästaren.

168:0.10 (1843.4) Marta tog Maria fram till Jesus, och när Maria såg honom föll hon ned vid hans fötter och utropade: "Om du bara hade varit här hade min bror inte dött!" När Jesus såg hur de alla sörjde över Lasaros död, rördes hans själ av medlidande.

168:0.11 (1843.5) När de sörjande såg att Maria gick fram för att hälsa på Jesus drog de sig tillbaka ett kort stycke, medan både Marta och Maria talade med Mästaren och fick ytterligare ord till tröst samt uppmanades till en stark tro på Fadern och fullständig underkastelse under Guds vilja.

168:0.12 (1843.6) Jesu människosinne upprördes väldigt av kampen mellan hans kärlek till Lasaros och hans systrar, som hade blivit ensamma, och hans förakt och avsky för den yttre uppvisningen av tillgivenhet hos några av dessa icke-troende och mordiskt sinnade judar. Jesus var indignerad över det framtvingna och yttre sörjandet av Lasaros hos några av dessa som gav sig ut för att vara vänner, särskilt som denna falska sorg var förenad i deras hjärtan med så mycken bitter fiendskap mot honom själv. En del av dessa judar var

emellertid uppriktiga i sitt sörjande, ty de var verkliga vänner till familjen.

1. Vid Lasaros grav

168:1.1 (1843.7) Efter det att Jesus hade tillbringat någon stund med att avskilt från de sörjande trösta Marta och Maria, frågade han dem: ”Var har ni lagt honom?” Då sade Marta: ”Kom och se.” När Jesus under tystnad följde med de två sörjande systrarna grät han. När de vänligt sinnade judarna, som följde efter dem, såg hans tårar sade en av dem: ”Se, hur mycket han älskade honom. Kunde inte han som öppnade ögonen på den blinde ha hindrat denne man från att dö?” De stod nu framför familjegraven, en liten naturlig grotta eller fördjupning i en avsats i en ungefär tio meter hög klippa i bortre ändan av trädgårdsområdet.

168:1.2 (1844.1) Det är svårt att för människosinnen förklara just varför Jesus grät. Fastän vi har tillgång till registreringen av de sammanlagda mänskliga känslorna och gudomliga tankarna, så som de finns bevarade i den Personaliserade Riktarens sinne, är vi inte helt säkra på den verkliga orsaken till dessa emotionella manifestationer. Vi är benägna att tro att Jesus grät på grund av många tankar och känslor som i denna stund genomkorsade hans sinne, bland dem:

168:1.3 (1844.2) 1. Han kände äkta och sorgset medlidande med Marta och Maria. Han hyste en verklig och djup mänsklig tillgivenhet för dessa systrar som hade förlorat sin bror.

168:1.4 (1844.3) 2. Han var upprörd över samlingen av sörjande som fanns på plats, en del uppriktiga och andra enbart hycklare. Han kände sig alltid förbittrad över dessa yttre uppvisningar av sörjande. Han visste att systrarna älskade sin bror och att de trodde på de troendes överlevnad. Dessa motstridiga känslor kan möjligen förklara varför han stönade när de kom nära graven.

168:1.5 (1844.4) 3. Han var verkligen tveksam om att återföra Lasaros till de dödligas liv. Nog behövde hans systrar honom, men Jesus beklagade att han måste kalla tillbaka sin vän till att uppleva den bittra förföljelse som han visste att Lasaros skulle bli tvungen att utstå till följd av att han var föremålet för den största av alla uppvisningar av Människosonens gudomliga makt.

168:1.6 (1844.5) Här kan vi nu redogöra för ett intressant och informativt faktum: Även om denna berättelse utvecklar sig som om det gällde en naturlig och normal händelse i människornas liv, innehåller den vissa intressanta aspekter. Fastän budbäraren gav sig i väg till Jesus på söndagen och berättade för honom att Lasaros var sjuk, och fastän Jesus sände bud att sjukdomen ”inte skulle leda till döden”, begav han sig dock personligen till Betania och också frågade systrarna: ”Var har ni lagt honom?” Även om allt detta tycks antyda att Mästaren gick till väga så som man gör i livet här och enligt människosinnets begränsade kunskap, avslöjar emellertid universumets register att Jesu Personaliserade Riktare gav order om att Lasaros Tankeriktare skulle kvarhållas på planeten på obestämd tid efter Lasaros död, och att denna order registrerades exakt femton minuter innan Lasaros tog sitt sista andetag.

168:1.7 (1844.6) Visste Jesu gudomliga sinne redan innan Lasaros dog att Jesus skulle uppväcka honom från de döda? Vi vet det inte. Vi vet endast vad vi härmed upptecknar.

168:1.8 (1844.7) Många av Jesu fiender var benägna att hånle åt hans uttryck av tillgivenhet och sade sinsemellan: ”Om han uppskattade denne man så mycket, varför dröjde han så länge innan han kom till Betania? Om han är vad som påstås, varför räddade han inte sin käre vän? Vad tjänar det till att bota främlingar i Galiléen, om han inte kan rädda dem som han älskar?” På många andra sätt hånade och förringade de Jesu förkunnelse och gärningar.

168:1.9 (1844.8) Så denna torsdagseftermiddag vid halv tre tiden var scenen färdigställd i den lilla byn Betania för utförandet av den största av alla gärningar i samband med den nebadonske Mikael's jordiska verksamhet, den största manifestationen av gudomlig makt under hans köttsliga inkarnation, eftersom hans egen uppståndelse inträffade efter det att han hade befriats från den dödliga boningens bojor.

168:1.10 (1845.1) Den lilla grupp som hade samlats framför Lasaros gravkammare hade ingen aning om att det på order av Jesu Personaliserade Riktare fanns nära till hands en väldig mängd himmelska varelser av alla klasser samlade under Gabriels ledning och nu avvaktande i vibrerande förväntan och redo att verkställa sin älskade Härskares befallningar.

168:1.11 (1845.2) När Jesus uttalade befallningen ”Tag bort stenen”, gjorde sig de församlade himmelska härskarorna redo att utföra dramat om Lasaros uppståndelse i sin dödliga, köttsliga gestalt. Att genomföra en sådan form av uppståndelse innebär svårigheter långt

överskridande det vanliga förfarandet vid uppväckandet av dödliga varelser i morontiagestalt och kräver betydligt fler himmelska personligheter och en mycket mer omfattande organisation av universumresurser.

168:1.12 (1845.3) När Marta och Maria hörde denna Jesu befallning om att rulla bort stenen framför gravkammaren fylldes de av motstridiga känslor. Maria hoppades på att Lasaros skulle uppväckas från de döda, men fastän Marta i viss mån delade sin systers tro var hon mer upptagen av rädslan för att Lasaros inte skulle vara till sitt yttre presentabel för Jesus, apostlarna och deras vänner. Marta sade:

”Måste vi rulla bort stenen? Min bror har nu varit död i fyra dagar, så att vid det här laget har kroppen redan börjat ruttna.” Marta sade så också för att hon inte var säker på varför Mästaren hade bett att stenen skulle flyttas; hon tänkte att Jesus kanske bara ville kasta en sista blick på Lasaros. Hon var inte stadgad och konstant i sin inställning. När de tvekade att rulla bort stenen sade Jesus: ”Sade jag er inte från första början att den här sjukdomen inte leder till döden? Har jag inte kommit för att infria mitt löfte? Och efter det att jag nu kom till er, sade jag er inte att om ni bara ville tro så skulle ni få se Guds härlighet? Varför tvivlar ni? Hur länge skall det dröja innan ni vill tro och lyda?”

168:1.13 (1845.4) När Jesus hade slutat tala tog hans apostlar med hjälp av villiga grannar tag i stenen och rullade bort den från ingången till gravkammaren.

168:1.14 (1845.5) Det var den allmänna tron hos judarna att droppen av galla på dödsängelns svärd började verka vid slutet av den tredje dagen, så att den hade nått full effekt på den fjärde dagen. De tillstod

att människans själ kunde dröja kvar i närheten av graven till slutet av den tredje dagen för att försöka återuppliva den döda kroppen, men de trodde bestämt att en sådan själ hade farit vidare till de bortgångna andarnas land innan den fjärde dagen grydde.

168:1.15 (1845.6) Dessa trosföreställningar och åsikter om de döda och bortgången av de dödas ande tjänade till att övertyga allas sinnen, som nu var närvarande vid Lasaros grav och alla som senare kunde tänkas höra om vad som just skulle ske, om att detta verkligen och sannerligen var ett fall av uppväckande från de döda genom den personliga verksamheten av en som förkunnade att han var ”uppståndelsen och livet.”

2. Lasaros uppväcks

168:2.1 (1845.7) När detta sällskap om ca fyrtiofem dödliga stod framför gravkammaren kunde de dunkelt se Lasaros gestalt, lindad i en linnesvepning och vilande på den nedre nischen till höger i gravgrottan. Medan dessa jordiska varelser stod där i så gott som andlös tystnad, hade en väldig skara himmelska varelser förflyttat sig till sina platser i förberedelse för att besvara handlingssignalen så snart den gavs av Gabriel, deras befälhavare.

168:2.2 (1846.1) Jesus lyfte blicken mot himlen och sade: ”Fader, jag är tacksam för att du har hört mig och beviljat min anhållan. Jag vet att du alltid hör mig, men för deras skull som står här med mig, talar jag sålunda med dig så att de må tro att du har sänt mig till världen och att de må veta att du verkar tillsammans med mig i det som vi står

i begrepp att göra.” När han hade bett, ropade han med hög röst:

”Lasaros, kom fram!”

168:2.3 (1846.2) Fastän dessa mänskliga observatörer förblev orörliga, var hela den väldiga himmelska härskaran i rörelse i en förenad handling i lydnad mot Skaparens ord. Efter endast tolv sekunder enligt jordisk tid började Lasaros hittills livlösa gestalt röra på sig och satte sig inom kort upp på kanten av stenhyllan där den hade legat. Hans kropp var inlindad i gravbindlar och hans ansikte täcktes av en servett. När han reste sig inför dem — levande — sade Jesus:

”Lösgör honom och låt honom gå.”

168:2.4 (1846.3) Alla utom apostlarna samt Marta och Maria flydde tillbaka till huset. De var bleka av skräck och slagna av häpnad. Medan en del stannade skyndade sig många hem till sig.

168:2.5 (1846.4) Lasaros hälsade på Jesus och apostlarna och frågade om meningen med gravsvepningen och varför han hade vaknat i trädgården. Jesus och apostlarna drog sig åt sidan medan Marta berättade för Lasaros om hans död, begravning och uppståndelse. Hon måste förklara för honom att han hade dött på söndagen och nu hade återförts till livet på torsdagen, eftersom han inte hade något medvetande om tiden sedan han hade fallit i dödens sömn.

168:2.6 (1846.5) När Lasaros kom ut ur graven, gav Jesu Personaliserade Riktare, som nu var ledare för sina gelikar i detta lokala universum, befallning åt Lasaros tidigare och väntande Riktare att åter ta sin boning i den uppståndne mannens sinne och själ.

168:2.7 (1846.6) Sedan gick Lasaros över till Jesus och knäböjde tillsammans med sina systrar vid Mästarens fötter för att tacka och

prisa Gud. Jesus tog Lasaros vid handen, lyfte upp honom och sade: ”Min son, det som har hänt dig skall också upplevas av alla som tror detta evangelium, utom att de skall uppväckas i en mycket härligare gestalt. Du skall vara ett levande vittne till den sanning som jag har uttalat: Jag är uppståndelsen och livet. Men låt oss nu alla gå in i huset för att få näring för dessa våra fysiska kroppar.”

168:2.8 (1846.7) Medan de vandrade mot huset sände Gabriel bort iväg de extra grupperna bland de församlade himmelska skarorna samtidigt som han registrerade det första — och det sista — fallet på Urantia då en dödlig varelse hade uppväckts från de döda i skepnaden av den fysiska kroppen som dog.

168:2.9 (1846.8) Lasaros kunde knappast fatta vad som hade hänt. Han visste att han hade varit mycket sjuk, men han kunde minnas bara att han hade fallit i sömn och att han hade blivit väckt. Han kunde aldrig berätta något om dessa fyra dygn i graven, ty han var totalt medvetlös. Tiden existerar inte för dem som sover dödens sömn.

168:2.10 (1846.9) Fastän många trodde på Jesus till följd av denna mäktiga gärning, fanns det andra som endast förhärdade sina hjärtan för att ännu häftigare avvisa honom. Vid middagen nästa dag hade berättelsen spritt sig över hela Jerusalem. Massor av män och kvinnor begav sig till Betania för att se på Lasaros och tala med honom, och de alarmerade och förvirrade fariséerna sammankallade hastigt judarnas råd för att besluta vad som borde göras i förhållande till dessa nya tilldragelser.

3. Judarnas råd sammanträder

168:3.1 (1847.1) Även om vittnesbördet från denne man som uppväckts från de döda gjorde mycket för att stärka tron hos den stora massan av dem som trodde på rikets evangelium, hade det föga eller ingen inverkan på attityden hos de religiösa ledarna och styresmännen i Jerusalem, utom att det påskyndade deras beslut att förgöra Jesus och sätta stopp för hans arbete.

168:3.2 (1847.2) Nästa dag, på fredagen vid ett-tiden, sammanträdde judarnas råd för att igen behandla frågan: ”Vad skall vi göra med Jesus från Nasaret?” Efter över två timmars diskussion och bitter debatt framlade en viss farisé en resolution som krävde Jesu omedelbara död, fastslog att han var ett hot mot hela Israel och officiellt band judarnas råd till beslutet om en dödsdom utan rättegång och tvärtemot all tidigare rättspraxis.

168:3.3 (1847.3) Gång på gång hade denna upphöjda sammanslutning av judiska ledare beslutat att Jesus skulle häktas och föras inför domstol anklagad för hädelse och talrika andra överträdelser av judarnas heliga lag. De hade faktiskt en gång tidigare gått så långt att de hade uttalat sig för att han borde dö, men detta var första gången då det i rådet framfördes en önskan om att besluta om hans död redan före en rättegång. Men resolutionen kom inte till omröstning, emedan fjorton medlemmar av rådet avgick i grupp när en sådan oerhörd åtgärd föreslogs. Fastän dessa avskedsansökningar inte formellt behandlades på närmare två veckor, utträdde denna grupp om fjorton

den dagen och satt aldrig mera med i rådet. När avskedsansökningarna senare behandlades uteslöts även fem andra medlemmar emedan deras fränder trodde att de sympatiserade med Jesus. När dessa nitton män hade avlägsnats var judarnas råd i stånd att förhöra och döma Jesus med en sammanhållning som gränsade till enhällighet.

168:3.4 (1847.4) Följande vecka kallades Lasaros och hans systrar inför judarnas råd. När deras vittnesmål hade hörts kunde det inte råda något tvivel om att Lasaros hade uppväckts från de döda. Fastän rådets handlingar praktiskt taget medgav Lasaros uppståndelse, upptog protokollet en resolution som tillskrev detta och andra under som Jesus hade utfört djävulsfursten, som Jesus förklarades vara i lag med.

168:3.5 (1847.5) Oberoende av källan till hans undergörande kraft var dessa judiska ledare övertygade om att om man inte genast satte stopp för honom, så skulle mycket snart allt vanligt folk tro på honom; och dessutom, att allvarliga komplikationer skulle uppkomma med de romerska myndigheterna eftersom så många av hans anhängare ansåg honom vara Messias, Israels befriare.

168:3.6 (1847.6) Det var vid samma möte i judarnas råd som översteprästen Kajafas för första gången gav uttryck åt det gamla judiska talesättet, som han senare så många gånger upprepade: "Det är bättre att en enda man dör än att hela samhället går under."

168:3.7 (1847.7) Även fast Jesus hade blivit varnad för vad judarnas råd höll på med denna dystra fredagseftermiddag, var han inte det minsta oroad och fortsatte att vila över sabbaten hos vänner i Betfage, en liten by nära Betania. Tidigt på söndagsmorgonen samlades Jesus

och apostlarna enligt överenskommelse i Lasaros hem, tog farväl av familjen i Betania och gav sig i väg tillbaka till lägret vid Pella.

4. Bönhörelse

168:4.1 (1848.1) På färden från Betania till Pella ställde apostlarna många frågor till Jesus, och Mästaren besvarade villigt alla utom dem som gällde detaljer om de dödas uppståndelse. Sådana saker översteg fattningsförmågan hos hans apostlar; därför avböjde Mästaren att diskutera dessa frågor med dem. Eftersom de hade gett sig i väg från Betania i hemlighet var de ensamma. Jesus tog därför tillfället i akt att tala till de tio om många saker som han tänkte kunde förbereda dem för de prövande dagar som strax väntade dem.

168:4.2 (1848.2) Apostlarnas sinnen var mycket aktiva och de använde en ansevärd tid till att diskutera sina senaste erfarenheter till den del de gällde bön och bönhörelse. De kom alla ihåg Jesu uttalande i Filadelfia till budbäraren från Betania, när han klart hade sagt: ”Den sjukdomen leder i verkligheten inte till döden.” Men trots detta löfte dog Lasaros faktiskt. Hela den dagen återvände de om och om igen till att diskutera denna fråga om bönesvar.

168:4.3 (1848.3) Jesu svar på deras många frågor kan sammanfattas som följer:

168:4.4 (1848.4) 1. Bön är något som det finita sinnet uttrycker i en strävan att närma sig den Infinite. Bönens framförande måste därför begränsas av den finita varelsens kunskap, visdom och egenskaper. Likaså måste svaret betingas av den Infinites syn, syften, ideal och

privilegier. Man kan aldrig iaktta en obruten kontinuitet av materiella fenomen mellan framförandet av en bön och mottagandet av det fullständiga andliga svaret på den.

168:4.5 (1848.5) 2. När en bön ser ut att förbli obesvarad bebådar dröjsmålet ofta ett bättre svar, fastän ett svar som av någon god orsak storligen fördröjs. När Jesus sade att Lasaros sjukdom i verkligheten inte leder till döden hade Lasaros redan varit död i elva timmar. Ingen uppriktig bön lämnas obesvarad förutom när den andliga världens överlägsna synsätt har funnit ett bättre svar, ett svar som motsvarar det som människans ande ber om i motsats till bönen som endast uppstiger från människans sinne.

168:4.6 (1848.6) 3. När bönerna i tiden avfattas av anden och uttrycks i tro är de ofta så vittomfattande och heltäckande att de kan besvaras endast i evigheten. Den finita bönen är ibland så full av förståelse för den Infinite att svaret länge måste framskjutas för att invänta skapandet av en tillräcklig kapacitet för mottagandet. En bön i tro kan så innesluta allting att svaret inte kan tas emot förrän i Paradiset.

168:4.7 (1848.7) 4. Svaren på det dödliga sinnets böner är ofta av den art att de inte kan tas emot och uppfattas förrän detta samma bedjande sinne har uppnått odödligt tillstånd. Den materiella varelsens bön kan mången gång besvaras först när denna individ har avancerat till andenivån.

168:4.8 (1848.8) 5. En gudsmedveten persons bön kan vara så förvriden av okunskap och så förvrängd av vidskepelse att dess besvarande vore högst ovälkommet. Då måste de förmedlande

andevarelserna så översätta en sådan bön att den bedjande, när svaret kommer, inte alls känner igen det som svar på sin bön.

168:4.9 (1848.9) 6. Alla sanna böner riktas till andliga varelser, alla sådana vädjanden måste besvaras i andliga termer och alla sådana svar måste bestå av andliga realiteter. Andevarelser kan inte ge materiella svar ens på materiella varelsers andevädjanden. Materiella varelser kan be effektivt endast när de ”ber i anden”.

168:4.10 (1849.1) 7. Ingen bön kan hoppas på svar om den inte föds av anden och närs av tron. Din uppriktiga tro anger att du faktiskt på förhand har beviljat dem som hör din bön full rätt att besvara dina petitioner enligt den suprema visdom och gudomliga kärlek som din tro anger att alltid motiverar de varelser till vilka du ber.

168:4.11 (1849.2) 8. Barnet handlar alltid enligt sin fulla rätt när det vågar sig på att be om något av sin förälder; och föräldern fungerar alltid inom sina föräldraskyldigheter i förhållande till det omogna barnet när hans eller hennes högre visdom kräver att svaret på barnets bön fördröjs, modifieras, segregeras, transcenderas eller uppskjuts till ett annat stadium i det andliga uppstigandet.

168:4.12 (1849.3) 9. Tveka inte att be böner som uttrycker andelängtan; tvivla inte på att du får svar på dina petitioner. Dessa svar finns i förvar; de väntar på att du uppnår de framtida andliga nivåerna av faktiskt kosmiskt framåtskridande, i denna värld eller i andra världar, där det blir möjligt för dig att uppfatta och tillgodogöra dig de sedan länge väntande svaren på dina tidigare men olägliga vädjanden.

168:4.13 (1849.4) 10. Alla äkta av anden födda böner besvaras med säkerhet. Be och ni skall få. Men ni bör komma ihåg att ni är varelser som avancerar i tid och rymd; därför måste ni ständigt räkna med tidrymdfaktorns inverkan på er upplevelse av att personligen ta emot de fullständiga svaren på era mångahanda böner och petitioner.

5. Vad som hände med Lasaros

168:5.1 (1849.5) Lasaros stannade kvar i hemmet i Betania, och han var föremål för ett stort intresse bland många uppriktiga troende och otaliga nyfikna individer, ända tills veckan då Jesus korsfästes. Han blev då varnad om att judarnas råd hade beslutat om hans död.

Judarnas styresmän var fast beslutna att sätta stopp för en ytterligare spridning av Jesu förkunnelse, och de resonerade helt riktigt att det var lönlöst att döda Jesus om de tillät Lasaros, som representerade själva höjdpunkten av Jesu undergörande, att leva och vittna om att han hade uppväckt honom från de döda. Redan nu hade Lasaros fått lida bittra förföljelser från dem.

168:5.2 (1849.6) Så tog Lasaros ett hastigt farväl av sina systrar i Betania, flydde ned genom Jeriko och över Jordanfloden och tillät sig inga långa vilopausar innan han nådde Filadelfia. Lasaros kände Abner väl, och här kände han sig säker för det skändliga rådets mordiska intriger.

168:5.3 (1849.7) Snart härefter avyttrade Marta och Maria sina ägor i Betania och förenade sig med sin bror i Pereen. Under tiden hade Lasaros blivit kassör för församlingen i Filadelfia. Han blev en av

dem som kraftigt stödde Abner i hans kontrovers med Paulus och församlingen i Jerusalem, och han dog slutligen vid 67 års ålder av samma sjukdom som hade fört honom i graven i Betania när han var yngre.

Urantiaboken

<< [Kapitel 168](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 170](#) >>

Kapitel 169

Den sista undervisningen vid Pella

169:0.1 (1850.1) SENT på måndagskvällen den 6 mars anlände Jesus och de tio apostlarna till lägret vid Pella. Detta var den sista veckan av Jesu vistelse där, och han var mycket aktiv i att undervisa folkmassan och instruera apostlarna. Han predikade varje eftermiddag för folket och besvarade varje kväll frågor som ställdes av apostlarna och några av de mer avancerade lärjungar som bodde i lägret.

169:0.2 (1850.2) Bud om Lasaros uppståndelse hade nått lägret två dagar före Mästarens ankomst, och alla som var samlade där var i spänd förväntan. Inte sedan de fem tusen hade förplägs hade någonting hänt som så satte människornas fantasi i rörelse. Och

således var det på själva höjdpunkten av den andra fasen i rikets offentliga verksamhet som Jesus planerade att undervisa denna enda korta vecka i Pella, och att sedan påbörja den rundtur i södra Perea vilken direkt ledde fram till de slutliga och tragiska upplevelserna under den sista veckan i Jerusalem.

169:0.3 (1850.3) Fariséerna och översteprästerna hade börjat formulera sina beskyllningar och kristallisera sina anklagelser. De motsatte sig Mästarens förkunnelse på följande grunder:

169:0.4 (1850.4) 1. Han är vän med publikaner och syndare; han tar emot ogudaktiga och rentav äter med dem.

169:0.5 (1850.5) 2. Han är en hädare; han talar om Gud som sin Fader och tror sig vara jämlik med Gud.

169:0.6 (1850.6) 3. Han är en lagbrytare. Han botar sjukdom på sabbaten och på många andra sätt visar förakt för Israels heliga lag.

169:0.7 (1850.7) 4. Han är i förbund med djävlar. Han gör underverk och skenbara mirakel med kraft från djävulsfursten Belsebub.

1. Liknelsen om den förlorade sonen

169:1.1 (1850.8) På torsdagseftermiddagen talade Jesus till folksamlingen om "Frälsningens nåd". Under denna predikan berättade han på nytt historien om det förlorade fåret och det förlorade myntet, och därefter tillade han sin favoritliknelse om den förlorade sonen. Jesus sade:

169:1.2 (1850.9) ”Ni har uppmanats av profeterna från Samuel till Johannes att söka Gud — söka sanningen. Alltid har de sagt: ’Sök Herren, medan han kan bli funnen.’ Och all sådan undervisning bör allvarligt begrundas och läggas på hjärtat. Men jag har kommit för att visa er att medan ni söker att finna Gud, söker Gud likaså att finna er. Många gånger har jag berättat för er historien om den gode herden som lämnade de nittionio fåren i fållan medan han gick ut för att leta efter det som hade gått vilse, och hur han när han hade hittat fåret som hade förrirat sig, lade det över sina axlar och ömt bar det tillbaka till fållan. Och när det förlorade fåret hade återförts till fållan kommer ni ihåg att den gode herden kallade på sina vänner och bad dem glädjas med honom över att fåret som hade varit förlorat hade hittats. Igen säger jag er att det blir större glädje i himlen över en enda syndare som omvänder sig än över nittionio rättfärdiga som inte behöver omvändas. Det faktum att själar har *förrirat sig* endast ökar den himmelske Faderns intresse. Jag har kommit till denna värld för att göra min Faders vilja, och det har sanningsenligt sagts om Människosonen att han är en vän till publikaner och syndare.

169:1.3 (1851.1) ”Ni har blivit lärda att Gud tar emot er efter det att ni har ångrat er och till följd av alla era offer- och botgärningar, men jag försäkrar er att Fadern accepterar er redan innan ni har omvänt er och sänder sin Son och hans medarbetare för att finna er och med glädje föra er tillbaka till fållan, till sonskapets och det andliga framåtskridandets rike. Ni är alla likt får som har gått vilse, och jag har kommit för att söka efter och rädda dem som är förlorade.

169:1.4 (1851.2) ”Och ni kommer väl också ihåg berättelsen om kvinnan som hade låtit göra tio silvermynt till ett halsband åt sig och

som tappade ett av mynten, och hur hon tände lampan och omsorgsfullt sopade hela huset och fortsatte att leta tills hon fann det förlorade silvermyntet. Och så snart hon hade funnit det borttappade myntet samlade hon sina väninnor och grannar och sade: 'Gläd er med mig, jag har hittat myntet som jag hade förlorat.' Så jag säger igen, att det alltid är stor glädje bland änglarna i himlen då en enda syndare omvänder sig och återvänder till Faderns fålla. Och jag berättar denna historia för att betona för er att Fadern och Sonen går ut för att *leta* efter dem som har förrirat sig, och vid detta letande använder vi alla påverkningsmöjligheter som kan vara till hjälp i våra uthålliga försök att finna dem som är förlorade, dem som har behov av frälsning. Och så går alltså Människosonen ut i vildmarken för att leta efter får som har gått vilse, men han letar också efter myntet som har tappats bort inne i huset. Fåret vandrar iväg, oavsiktligt; myntet täcks av tidens damm och skymms av alla ting som människor samlar.

169:1.5 (1851.3) ”Och nu vill jag berätta för er en historia om en tanklös son till en förmögen jordbrukare som *avsiktligt* lämnade sin faders hus och gav sig iväg till ett främmande land, där han råkade ut för många svårigheter. Ni kommer ihåg att fåret förrirade sig oavsiktligt, men denne yngling lämnade sitt hem efter föregående överläggning. Det hände sig så här:

169:1.6 (1851.4) ”En man hade två söner: den yngre var lätt om hjärtat och sorglös, ville alltid ha roligt och inte ta något ansvar, den äldre brodern var allvarsam, behärskad, hårt arbetande och villig att bära ansvar. Nu kom dessa två bröder inte väl överens med varandra; de grälade och tvistade alltid. Den yngre pojken var gladlynt och livfull men lat och opålitlig. Den äldre sonen var stadgad och arbetsam men

samtidigt självcentrerad, butter och egenkär. Den yngre sonen gillade lek men skydde arbete; den äldre ägnade sig åt arbete men sällan åt något annat. Denna samvaro blev så otrevlig att den yngre sonen kom till sin far och sade: 'Far, ge mig den tredjedel av din förmögenhet som skulle tillfalla mig och låt mig gå ut i världen för att söka min egen lycka.' Och när fadern hörde vad han bad om, och då han visste hur olycklig den yngre mannen var hemma och med sin äldre bror, skiftade han sin egendom och gav ynglingen hans andel.

169:1.7 (1851.5) "Inom några veckor hade den unge mannen samlat ihop alla sina penningmedel och gav sig iväg till ett avlägset land. Och då han inte fann något nyttigt att göra som samtidigt var roligt, hade han snart slösat bort sitt arv på ett liv i utsvävningar. Och när han hade gjort av med allt blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Och så, när han led av hunger och hans nöd var stor fick han arbete hos en av det landets invånare, som sände honom ut på sina ägor för att mata svin. Och den unge mannen hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något.

169:1.8 (1852.1) "En dag när han var mycket hungrig kom han till besinning och tänkte: 'Hur många anställda tjänare hos min far har inte mat i överflöd, och här svälter jag ihjäl medan jag matar svin här borta i ett främmande land! Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son; låt mig bara få anställning som en av dina tjänare.' Och när den unge mannen hade fattat sitt beslut gav han sig av hem till sin far.

169:1.9 (1852.2) ”Nu hade denne far mycket sörjt sin son; han hade saknat den gladlynte om än tanklöse gossen. Fadern älskade sin son och höll alltid utkik ifall han skulle återvända, så att den dag då han var på väg hem fick fadern redan på långt håll syn på honom, fylldes av ömt medlidande, sprang ut för att möta honom och med kärleksfullt välkomnande omfamnade och kysste honom. Och när de så hade träffats, såg sonen upp i sin fars tårfyllda ansikte och sade: ’Far, jag har syndat mot himlen och mot dig; jag är inte längre värd att kallas din son —’ men pojken fick inte tillfälle att avsluta sin bekännelse, ty den överlycklige fadern sade till sina tjänare som nu hade sprungit dit: ’Skynda er att ta fram hans finaste dräkt, den som jag har sparat, och klä honom i den och sätt sonens ring på hans hand och sandaler på hans fötter.’

169:1.10 (1852.3) ”Och när den lycklige fadern hade lett den sårfotade och trötte gossen in i huset sade han till sina tjänare: ’Hämta en gödkalv och slakta den, så skall vi hålla fest, ty denna min son var död och lever igen; han var förlorad och nu återfunnen.’ Och de samlades alla kring fadern och gladdes med honom över upprättelsen av hans son.

169:1.11 (1852.4) ”Vid det här laget, medan de höll på och festade, kom den äldre sonen hem från sitt dagsverke ute på fälten, och när han närmade sig huset hörde han musik och dans. Och då han kom fram till bakdörren kallade han ut en av tjänarna och frågade vad som var meningen med allt detta festande. Och då sade tjänaren: ’Din bror som länge har varit förlorad har kommit hem, och din far har låtit slakta gödkalven i glädjen över att hans son har återvänt välbehållen.

Kom in så att du också får träffa din bror och välkomna honom tillbaka till din faders hus.’

169:1.12 (1852.5) ”Men när den äldre brodern hörde detta blev han så sårad och arg att han inte ville gå in i huset. När hans far fick höra om hans grämselse över välkomstfesten för hans yngre bror gick han ut och försökte tala honom till rätta. Men den äldre sonen ville inte låta sig övertalas av sin far. Han svarade sin far och sade: ’Här har jag tjänat dig i alla dessa år och aldrig överträtt något av dina bud, och mig har du aldrig gett ens en killing att festa på med mina vänner. Jag har stannat här för att ta hand om dig alla dessa år, men du ställde aldrig till med en glädjefest för mitt trogna tjänande. Men när han kommer hem, din son som har slösat bort din egendom tillsammans med horor, då slaktar du en gödkalv och ordnar fest för honom.’

169:1.13 (1852.6) ”Eftersom denne far verkligen älskade båda sina söner, försökte han vädja till den äldre: ’Men min son, du har alltid varit hos mig, och allt som är mitt är ditt. Du kunde ha tagit en killing närsomhelst, om du hade fått vänner att ha roligt tillsammans med dig. Men nu är det endast rätt och riktigt att du skall komma med och glädjas och festa med mig för att din bror har kommit tillbaka. Tänk dig, min son, din bror var förlorad och är nu återfunnen; han har återvänt levande till oss!’”

169:1.14 (1853.1) Detta var en av de mest rörande och effektiva av alla liknelser som Jesus någonsin framförde för att hos sina åhörare inpränta Faderns villighet att ta emot alla som söker inträde i himmelriket.

169:1.15 (1853.2) Jesus framförde helst dessa tre berättelser vid samma tillfälle. Han berättade historien om det förlorade fåret för att visa att

när människor oavsiktligt förvillar sig från livets stig är Fadern uppmärksam på sådana *vilsegångna* och går ut med sina Söner, flockens sanna herdar, för att leta efter de förlorade fåren. Han brukade därefter berätta historien om myntet som tappats bort i huset för att illustrera hur grundligt Gud *letar* efter alla som är förvirrade, förbryllade eller annars andligen förblindade av materiella omsorger och anhopningar i livet. Sedan brukade han fortsätta med att berätta denna liknelse om den förlorade sonen, mottagandet av den återvändande slösaren, för att visa hur fullständig *upprättelsen* av den förlorade sonen är i hans Faders hus och hjärta.

169:1.16 (1853.3) Många, många gånger under sina år av undervisning berättade och återberättade Jesus denna historia om den förlorade sonen. Den här liknelsen och berättelsen om den barmhärtige samariten var de medel som han helst använde för att undervisa om Faderns kärlek och människors grannsämja.

2. Liknelsen om den knipsluge förvaltaren

169:2.1 (1853.4) En kväll kommenterade Simon Seloten ett av Jesu uttalanden och sade: ”Mästare, vad menade du när du idag sade att många av världens barn är visare i sin generation än gudsrikets barn emedan de är skickliga på att göra sig till vän med orättfärdighetens mammon?” Jesus svarade:

169:2.2 (1853.5) ”Innan ni steg in i gudsriket var några av er mycket skickliga i att handskas med era affärsförbindelser. Även om ni var orättvisa och ofta ohederliga, var ni ändå såtillvida förståndiga och framsynta att ni drev era affärer med ögonen fästa endast på er vinst i nuet och er trygghet i framtiden. Likaså bör ni nu ordna ert liv i gudsriket så att det ger er glädje i nuet samtidigt som ni försäkrar er om att i framtiden få njuta av de skatter som ni har lagrat i himlen. Om ni var så flitiga i att skaffa er vinning när ni tjänade jaget, varför skulle ni vara mindre flitiga i att vinna själar för gudsriket, nu när ni är det mänskliga broderskapets tjänare och Guds förvaltare?

169:2.3 (1853.6) ”Ni kan alla lära er något av berättelsen om en rik man som hade en slug men orättfärdig förvaltare. Förvaltaren hade inte endast för egen självisk vinning bedrivit utpressning mot sin herres kunder utan även direkt förslösat och förskingrat sin herres förmögenhet. När hans herre till slut fick höra om allt detta kallade han till sig förvaltaren och frågade vad dessa rykten betydde samt krävde att han genast skulle redovisa för sitt förvaltarskap och bereda sig på att överföra sin herres angelägenheter att skötas av en annan.

169:2.4 (1853.7) ”Den trolöse förvaltaren började nu säga till sig själv: ’Vad skall jag nu göra när jag förlorar mitt arbete som förvaltare? Gräva orkar jag inte, och tigga skäms jag för. Jag vet vad jag skall göra för att förvissa mig om att alla som gör affärer med min herre skall välkomna mig i sina hus, när jag mister min tjänst.’ Och sedan kallade han in dem som var skuldsatta hos hans herre, en i sänder, och frågade den förste: ’Hur mycket han var skyldig?’ ’Hundra krus olja’, svarade mannen. Då sade förvaltaren: ’Här är ditt skuldebrev på vaxtavlan, sätt dig genast ned och ändra det till femtio.’ Sedan

frågade han näste gäldenär: 'Hur mycket är du skyldig?' Och denne svarade: 'Hundra tunnor vete.' Då sade förvaltaren: 'Här är ditt skuldebrev. Skriv åttio.' Och så gjorde han även med talrika andra skuldsatta. Och på så sätt försökte denne ohederlige förvaltare skaffa sig vänner för tiden efter det att han hade förlorat sin tjänst. Till och med hans herre och mästare måste medge, när han senare fick veta om det, att hans trolöse förvaltare åtminstone hade visat sig skarpsinnig i sitt sätt att försöka rusta sig för framtida dagar av nöd och motgångar.

169:2.5 (1854.1) "Och det är på så sätt denna världens människor ibland beter sig klokare, när de bereder sig för framtiden, än ljusets barn gör. Jag säger till er som gör anspråk på att samla skatter i himlen: Tag lärdom av dem som gör sig till vän med orättfärdighetens mammon, och likaledes led era liv så att ni för evigt blir vän med rättfärdighetens krafter och sålunda, när allt det jordiska sviker, skall ni glädjefullt välkomnas till de eviga boningarna.

169:2.6 (1854.2) "Jag försäkrar er att den som är trogen i smått är också trogen i stort, och den som är ohederlig i smått är ohederlig också i stort. Om ni inte har visat framsynthet och redlighet i denna världens angelägenheter, hur kan ni hoppas på att vara trogna och förståndiga när ni anförtros förvaltandet av himmelrikets sanna rikedomar? Om ni inte är goda förvaltare och trofasta bankirer, om ni inte har varit trogna i fråga om andras egendom, vem skulle då vara dum nog att ge er en stor skatt i ert eget namn?

169:2.7 (1854.3) "Och igen försäkrar jag er att ingen kan tjäna två herrar; antingen kommer han att hata den ene och älska den andre

eller att ty sig till den ene och inte ringakta den andre. Ni kan inte tjäna både Gud och mammon.”

169:2.8 (1854.4) När de närvarande fariséerna hörde detta började de hånle och hånskratta, då de var mycket begivna på att samla rikedomar. Dessa ovänligt sinnade åhörare försökte engagera Jesus i en fruktlös debatt, men han vägrade att debattera med sina fiender. När fariséerna började gräla med varandra lockade deras högröstade tal till sig ett stort antal av den folksamling som hade slagit läger i närheten. När de började tvista med varandra drog sig Jesus tillbaka och gick in i sitt tält för natten.

3. Den rike mannen och tiggaren

169:3.1 (1854.5) När mötet blev alltför högljutt reste sig Simon Petrus och tog tyglarna i sin hand med orden: ”Män och bröder, det passar sig inte att ni tvistar så här sinsemellan. Mästaren har talat, och det är bättre att ni begrundar hans ord. Detta är ingen ny lära som han har förkunnat för er. Har ni inte också hört nasirernas allegori om den rike mannen och tiggaren? En del av oss hörde Johannes Döparen dundra fram denna varnande liknelse till dem som älskar rikedomar och åtrår ohederlig förmögenhet. Och medan denna gamla liknelse inte är i enlighet med det evangelium som vi predikar, är det däremot skäl för er alla att fästa avseende vid dess lärdom tills ni förstår himmelrikets nya ljus. Berättelsen, så som Johannes framförde den, lydde så här:

169:3.2 (1854.6) ”Det fanns en rik man som hette Dives vilken klädde sig i purpur och fint linne och levde uppsluppet i fest och prakt

varenda dag. Men det fanns också en tiggare som hette Lasaros och som låg vid hans port full av sår och önskade bara att han skulle få att äta smulorna som föll från den rike mannens bord; ja, till och med hundarna kom och slickade hans sår. Så hände det att tiggaren dog och fördes av änglarna att vila vid Abrahams sida. Och inom kort dog också den rike mannen och begravdes med pomp och kunglig ståt. När den rike mannen lämnade denna värld vaknade han i dödsriket, och när han märkte att han hade plågor lyfte han blicken och fick långt borta se Abraham och Lasaros vid hans sida. Och då ropade Dives högt: 'Fader Abraham, förbarma dig över mig och skicka hit Lasaros för att doppa sitt finger i vatten och fukta min tunga, ty jag plågas här svårt på grund av mitt straff.' Men Abraham svarade: 'Kom ihåg, min son, att du fick njuta av det goda i livet medan Lasaros fick lida av ondskan. Men nu är allt detta förändrat, då Lasaros har funnit tröst här medan du plågas. Dessutom finns det en stor klyfta mellan oss och dig, så att vi inte kan ta oss över till dig eller du till oss.' Då sade Dives till Abraham: 'Jag ber att du skickar Lasaros tillbaka till min faders hus, då jag har fem bröder, och han kan vittna så att inte de också kommer hit till detta plågornas ställe.' Men Abraham sade: 'Min son, de har Mose och profeterna; de kan lyssna till dem.' Då svarade Dives: 'Nej, nej, Fader Abraham! Men om någon kommer till dem från de döda omvänder de sig.' Men Abraham sade: 'Lyssnar de inte till Mose och profeterna, då låter de inte övertyga sig ens om någon uppstår från de döda.'"

169:3.3 (1855.1) Efter det att Petrus hade berättat denna urgamla liknelse från nasirernas brödraskap, och då folksamlingen hade lugnat ned sig, reste sig Andreas och sände bort människorna för natten.

Fastän både apostlarna och lärjungarna ofta ställde frågor till Jesus om liknelsen om Dives och Lasaros gick han aldrig med på att kommentera den.

4. Fadern och hans rike

169:4.1 (1855.2) Jesus hade alltid besvär med att försöka förklara för apostlarna att även fast de förkunnade etablerandet av Guds rike, var Fadern i himlen *inte en konung*. Vid den tid då Jesus levde på jorden och undervisade i köttslig gestalt kände människorna på Urantia främst till kungar och kejsare som nationernas styre, och judarna hade redan länge begrundat Guds rikes ankomst. Av dessa och andra orsaker ansåg Mästaren det vara bäst att beteckna människans andliga broderskap som himmelriket och andeledaren för detta samfund som *Fadern i himlen*. Aldrig talade Jesus om sin Fader som en konung. I sina förtroliga samtal med apostlarna talade han alltid om sig själv som Människosonen och deras äldre broder. Han betecknade alla sina anhängare som mänsklighetens tjänare och budbärare för rikets evangelium.

169:4.2 (1855.3) Jesus gav aldrig sina apostlar någon systematisk undervisning om den himmelske Faderns personlighet och egenskaper. Han bad aldrig människorna att tro på sin Fader; han tog det för givet att de gjorde det. Jesus förringade aldrig sig själv genom att komma med argument som bevis för att Fadern var verklig. Hela hans undervisning om Fadern koncentrerade sig på förkunnelsen att han och Fadern är ett, att den som har sett Sonen har sett Fadern, att

Fadern, likt Sonen, vet allting, att endast Sonen och den för vilken Sonen uppenbarar Fadern verkligen känner Fadern, att den som känner Sonen också känner Fadern, att Fadern sände honom till världen för att uppenbara deras kombinerade naturer och framvisa deras förenade verksamhet. Han gjorde aldrig några andra uttalanden om sin Fader, utom till den samariska kvinnan vid Jakobs brunn, då han sade: "Gud är ande."

169:4.3 (1856.1) Ni kan lära er om Gud av Jesus genom att iaktta gudomligheten i hans liv, inte genom att ty er till hans förkunnelse. Från Mästarens liv kan ni var och en införliva den gudsuppfattning som motsvarar måttet på er förmåga att inse andliga och gudomliga realiteter, verkliga och eviga sanningar. Den finite kan aldrig hoppas på att förstå den Infinite, utom så som den Infinite var fokuserad hos tid-rymd-personligheten med finit erfarenhet i det människoliv som Jesus från Nasaret levde.

169:4.4 (1856.2) Jesus visste mycket väl att det är möjligt att lära känna Gud endast genom erfarenhetens realiteter; aldrig kan han förstås enbart genom undervisningen av sinnet. Jesus lärde sina apostlar att även om de aldrig helt kunde förstå Gud, kunde de helt säkert *lära känna* honom, just så som de hade lärt känna Människosonen. Du kan lära känna Gud, inte genom att förstå vad Jesus sade, utan genom att veta vad Jesus var. Jesus *var* en uppenbarelse av Gud.

169:4.5 (1856.3) Utom när Jesus citerade de hebreiska skrifterna talade han om Gudomen endast med två namn: Gud och Fader. När Jesus talade om sin Fader som Gud, använde han vanligtvis det hebreiska ord som betecknade den plurala Guden (Treenigheten) och inte ordet

Jahve, vilket stod för den vidareutvecklade uppfattningen av judarnas stamgud.

169:4.6 (1856.4) Jesus kallade aldrig Fadern konung, och han beklagade mycket att judarnas hopp om ett återupprättat kungadöme och Johannes förkunnelse om ett kommande kungarike gjorde det nödvändigt för honom att kalla sitt tillämnade andliga broderskap himmelriket. Med ett enda undantag — förkunnelsen att ”Gud är ande” — talade Jesus aldrig om Gudomen på något annat sätt än i termer som beskrev hans eget personliga förhållande till det Första Ursprunget och Centret i Paradiset.

169:4.7 (1856.5) Jesus använde ordet Gud för att beteckna Gudomens *idé* och ordet Fader för att beteckna *erfarenheten* av att känna Gud. När ordet Fader används för att ange Gud bör det förstås i den mest vidsträckta bemärkelse. Ordet Gud kan inte definieras och står därför för det infinita begreppet om Fadern, medan termen Fader, som delvis kan definieras, kan användas för att uttrycka människans uppfattning av den gudomliga Fadern så som han har anknytning till människan under loppet av hennes dödliga existens.

169:4.8 (1856.6) För judarna var Elohim gudarnas Gud, medan Jahve var Israels Gud. Jesus accepterade begreppet Elohim och kallade denna suprema grupp av varelser Gud. I stället för begreppet Jahve, stamguden, introducerade han idén om Guds faderskap och människornas världsomfattande broderskap. Han upplyfte Jahve-begreppet om en förgudligad Fader för en ras till idén om alla människornas Fader, den enskilda troendes gudomlige Fader. Han förkunnade vidare att denna universernas Gud och denne alla människors Fader var en och samma Paradisgudom.

169:4.9 (1856.7) Jesus hävdade aldrig att han var en köttslig manifestation av Elohim (Gud). Han förkunnade aldrig att han var en uppenbarelse av Elohim (Gud) för världarna. Han lärde aldrig att den som hade sett honom hade sett Elohim (Gud). Men han tillkännagav sig däremot som uppenbarelsen av Fadern i köttslig gestalt, och han sade faktiskt att den som hade sett honom hade sett Fadern. Som den gudomlige Sonen gjorde han anspråk på att representera endast Fadern.

169:4.10 (1857.1) Han var faktiskt Son även till Elohim-Guden, men i sin dödliga, köttsliga gestalt och för Guds dödliga söner valde han att begränsa sin livsuppenbarelse till att åskådliggöra sin Faders karaktär i den mån en sådan uppenbarelse kunde tänkas vara förståelig för den dödliga människan. Vad beträffar karaktären hos de andra personerna i Paradistreenigheten får vi nöja oss med undervisningen om att de är alltigenom lika Fadern, som har uppenbarats i en personlig porträttering av det liv som hans inkarnerade Son, Jesus från Nasaret, levde.

169:4.11 (1857.2) Även om Jesus i sitt jordiska liv uppenbarade den himmelske Faderns sanna natur, undervisade han inte mycket om honom. I själva verket lärde han endast två saker: att Gud i sig själv är ande, och att i allt som gäller Guds relationer till sina skapade varelser är han en Fader. Denna kväll gjorde Jesus sitt slutliga uttalande om sitt förhållande till Gud när han förkunnade: "Jag har kommit ut från Fadern, och jag har kommit in i världen, men jag skall igen lämna världen och bege mig till Fadern."

169:4.12 (1857.3) Men observera! Jesus sade aldrig: "Den som har hört mig har hört Gud." Men han sade faktiskt: "Den som har *sett* mig har

sett Fadern.” Att höra Jesu förkunnelse är inte detsamma som att känna Gud, men att *se* Jesus är en upplevelse som i sig själv är en uppenbarelse av Fadern för själen. Universernas Gud härskar över den vittomfattande skapelsen, men det är Fadern i himlen som sänder ut sin ande att bo i ert sinne.

169:4.13 (1857.4) Jesus är i människogestalt den andliga lins som för den materiella varelsen synliggör Honom som är osynlig. Han är er äldre broder som i köttslig gestalt gör en Varelse med infinita attribut *bekant* för er, en Varelse som inte ens de himmelska härskarorna kan påstå att de helt förstår. Men allt detta måste bestå i den personliga erfarenheten hos den *enskilda troende*. Gud som är ande kan bli bekant endast som en andlig erfarenhet. Gud kan uppenbaras för de finita sönerna i de materiella världarna, av den gudomliga Sonen från de andliga världarna, endast som en *Fader*. Du kan lära känna den Evige som en Fader; du kan dyrka honom som universernas Gud, den infinita Skaparen av alla existenser.

Urantiaboken

<< [Kapitel 169](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 171](#) >>

Kapitel 170

Himmelriket

170:0.1 (1858.1) LÖRDAGSEFTERMIDDAGEN den 11 mars höll Jesus sin sista predikan i Pella. Detta var ett av de mer anmärkningsvärda anföranden under hans offentliga verksamhet, ty det innehöll en fullständig och utförlig diskussion om himmelriket. Han var medveten om den förvirring som fanns hos hans apostlars och lärjungars sinnen beträffande betydelsen och innebörden av termerna ”himmelriket” och ”gudsriket”, vilka han använde som utbytbara beteckningar för sin utgivningsmission. Fastän själva termen *himmelriket* borde ha varit tillräcklig för att särskilja det som den stod för från all anknytning till *jordiska* riken och timliga styren, så var det inte så. Idén om en timlig konung var så djupt rotad i det judiska sinnet att den inte på detta sätt kunde rubbas inom en enda

generation. Därför motsatte sig Jesus till en början inte denna länge närda föreställning om gudsriket.

170:0.2 (1858.2) Denna sabbatseftermiddag försökte Mästaren förtydliga undervisningen om himmelriket. Han diskuterade ämnet från varje synpunkt och försökte klargöra de många olika betydelser i vilka termen hade använts. I denna redogörelse utvidgar vi anförandet genom att lägga till talrika uttalanden av Jesus vid tidigare tillfällen och genom att inkludera vissa yttranden som han gjorde enbart till apostlarna under kvällsdiskussionerna samma dag. Vi framför också vissa kommentarer som gäller den senare utvecklingen av idén om gudsriket, så som den anknyter till den efteråt uppkommande kristna kyrkan.

1. Uppfattningar om himmelriket

170:1.1 (1858.3) I samband med redogörelsen för Jesu predikan bör det noteras att det genomgående i de hebreiska skrifterna fanns ett tvåfaldigt begrepp om himmelriket. Profeterna presenterade Guds rike som:

170:1.2 (1858.4) 1. En nuvarande realitet; och som

170:1.3 (1858.5) 2. Ett framtida hopp — riket skulle förverkligas till fullo vid Messias framträdande. Det var den uppfattning av riket som Johannes Döparen förkunnade.

170:1.4 (1858.6) Från allra första början förkunnade Jesus och apostlarna båda dessa uppfattningar. Det fanns två andra idéer om riket, vilka bör minnas:

170:1.5 (1858.7) 3. Den senare judiska uppfattningen om ett världsomfattande och transcendent rike med ett övernaturligt ursprung och ett mirakulöst etablerande.

170:1.6 (1858.8) 4. De persiska lärorna som beskrev etablerandet av ett gudomligt rike som följden av det godas seger över det onda vid världens ände.

170:1.7 (1858.9) Just innan Jesus anlände till jorden kombinerade och sammanblandade judarna alla dessa idéer om Guds rike till sin apokalyptiska uppfattning om Messias som skulle komma för att etablera tidsåldern för judarnas triumf, den eviga tidsåldern för Guds suprema styre på jorden: den nya världen, den tid då hela mänskligheten skulle dyrka Jahve. Då Jesus beslöt att utnyttja denna uppfattning om himmelriket valde han att tillämpa det vitalaste och kulminerande arvet från både den judiska och den persiska religionen.

170:1.8 (1859.1) Himmelriket, så som det har förståtts och missförståtts under den kristna tidens århundraden, har omfattat fyra klart skilda grupper av idéer:

170:1.9 (1859.2) 1. Judarnas uppfattning.

170:1.10 (1859.3) 2. Persernas uppfattning.

170:1.11 (1859.4) 3. Jesu uppfattning om himmelriket som en personlig erfarenhet — ”himmelriket inom er”.

170:1.12 (1859.5) 4. De sammansatta och förvirrade uppfattningar som kristendomens grundare och spridare har försökt bibringa världen.

170:1.13 (1859.6) Det förefaller som om Jesus i sin offentliga förkunnelse vid skilda tider och under olika förhållanden kan ha framfört många olika uppfattningar om ”riket”, men sina apostlar

lärde han alltid att riket omfattade människans personliga erfarenhet i förhållande till sina medmänniskor på jorden och till Fadern i himlen. Beträffande Guds rike var hans sista ord alltid: ”Guds rike finns inom er.”

170:1.14 (1859.7) Den förvirring som har fortgått genom århundradena beträffande betydelsen av uttrycket ”himmelriket” har orsakats av tre faktorer:

170:1.15 (1859.8) 1. Den förvirring som har orsakats av att man såg hur tanken om ”riket” av Jesus och apostlarna utvecklades genom olika progressiva faser.

170:1.16 (1859.9) 2. Den förvirring som oundvikligen var förenad med omplanteringen av den tidiga kristendomen från judisk till icke-judisk jord.

170:1.17
(1859.10) 3. Den förvirring som innelåg i det faktum att kristendomen blev en religion som byggdes upp kring Jesu person som den centrala idén. Rikets evangelium blev allt mer en religion *om* honom.

2. Jesu uppfattning om riket

170:2.1 (1859.11) Mästaren gjorde det klart att himmelriket måste börja med och vara centrerat i den tvåfaldiga uppfattningen om sanningen av Guds faderskap och det därmed korrelerade faktumet om människornas broderskap. Jesus förklarade att accepterandet av en sådan förkunnelse skulle befria människan från det urgamla slaveriet

under djurisk rädsla och samtidigt berika människolivet med följande frukter från det nya livet i andlig frihet:

170:2.2 (1859.12) 1. Nytt mod och ökad andlig kraft. Rikets evangelium skulle göra människan fri och inspirera henne till att våga hoppas på evigt liv.

170:2.3 (1859.13) 2. Evangeliet innehöll ett budskap om ny tillförsikt och sann tröst för alla människor, även för de fattiga.

170:2.4 (1859.14) 3. Det var i sig självt en ny norm för moraliska värden, en ny etisk måttstock för att mäta människans beteende. Det förde fram idealet om ett nytt slags människosamhälle som det skulle leda till.

170:2.5 (1859.15) 4. Det förkunnade det andligas överlägsenhet jämfört med det materiella. Det förhärligade andliga realiteter och upphöjde övermänniskliga ideal.

170:2.6 (1860.1) 5. Det nya evangeliet lyfte fram andlig uppnående som livets sanna mål. Människolivet fick ett nytt begåvande av moraliskt värde och gudomlig värdighet.

170:2.7 (1860.2) 6. Jesus lärde att de eviga realiteterna var ett resultat av (en belöning för) rättfärdigt jordiskt strävande. Människans vistelse som dödlig på jorden fick nya betydelser till följd av insikten om att hon hade en ädel bestämmelse.

170:2.8 (1860.3) 7. Det nya evangeliet bekräftade att människans frälsning är en uppenbarelse av ett vittgående gudomligt syfte som skall fullbordas och förverkligas i den framtida ödesbestämmelsen av Guds frälsta söners ändlösa tjänande.

170:2.9 (1860.4) De ovannämnda lärorna täcker den utvidgade idén om Guds rike som Jesus förkunnade. Denna storsinta uppfattning ingick

knappast i Johannes Döparens elementära och förvirrade förkunnelse om riket.

170:2.10 (1860.5) Apostlarna kunde inte fatta den verkliga betydelsen av Mästarens uttalanden om Guds rike. Den senare förvrängningen av Jesu förkunnelse, så som den är upptecknad i Nya testamentet, beror på att evangelieförfattarnas förståelse var färgad av tron på att Jesus var borta från världen endast en kort tid, att han snart skulle återvända för att etablera Guds rike i makt och härlighet — just en sådan föreställning som de hade medan han fanns hos dem i köttslig gestalt. Men Jesus sammanknippade inte rikets etablerande med idén om hans återkomst till denna värld. Att århundraden har gått utan något tecken på en ”ny tidsålder” är inte på något sätt i disharmoni med Jesu förkunnelse.

170:2.11 (1860.6) Den storslagna strävan som uttrycktes i denna predikan var försöket att omvandla föreställningen om himmelriket till ett ideal som omfattade tanken att göra Guds vilja. Länges hade Mästaren lärt sina anhängare att be: ”Må ditt rike komma; må din vilja ske”, och vid det här tillfället försökte han allvarligt förmå dem att överge användningen av termen *Guds rike* till förmån för den mer praktiska motsvarigheten *Guds vilja*. Men det lyckades inte.

170:2.12 (1860.7) Jesus önskade ersätta idén om riket, konungen och undersåtarna med föreställningen om den himmelska familjen, den himmelske Fadern samt Guds befriade söner engagerade i ett fröjdefullt och frivilligt tjänande av sina medmänniskor och i en sublim och intelligent dyrkan av Gud Fadern.

170:2.13 (1860.8) Vid det här laget hade apostlarna förvärvat ett tvåfaldigt sätt att se på Guds rike; de ansåg det vara:

170:2.14 (1860.9) 1. En fråga om personlig erfarenhet, något som redan då fanns i hjärtana på sant troende.

170:2.15

(1860.10) 2. En fråga om folk- eller världsföreteelser; att Guds rike låg i framtiden, något att se fram emot.

170:2.16

(1860.11) De betraktade rikets uppkomst i människornas hjärtan som en gradvis utveckling, likt jäsningen i en surdeg eller senapskornets växt. De trodde att gudsrikets ankomst i folk- eller världsomfattande mening skulle ske både plötsligt och spektakulärt. Jesus tröttnade aldrig på att berätta för dem att himmelriket var deras personliga erfarenhet av att inse och förverkliga det andliga livets högre kvaliteter; att dessa andeerfarenhetens realiteter progressivt överförs till nya och högre nivåer av gudomlig visshet och evig storslagenhet.

170:2.17

(1860.12) Denna eftermiddag förkunnade Mästaren klart och tydligt en ny uppfattning om gudsrikets tvåfaldiga natur, då han beskrev följande två faser:

170:2.18

(1860.13) ”För det första: Guds rike i denna värld, den suprema önskan att göra Guds vilja, människans osjälviska kärlek, som bär god frukt i form av förbättrat etiskt och moraliskt beteende.

170:2.19 (1861.1) ”För det andra: Guds rike i himlen, målet för de dödliga troende, det livsskede vari kärleken till Gud fulländas och vari Guds vilja görs på ett mer gudomligt vis.”

170:2.20 (1861.2) Jesus lärde att den troende genom sin tro träder in i gudsriket *nu*. I sina många olika föreläsningar undervisade han om att

två saker är väsentliga för att genom tro inträda in i gudsriket:

170:2.21 (1861.3) 1. *Tro, uppriktighet*. Att komma som ett litet barn, att ta emot utgivningen av ens sonskap som en gåva; att underkasta sig att göra Faderns vilja utan att fråga och med full tillit till och i genuin förtröstan på Faderns visdom; att komma in i riket fri från fördomsfullhet och förhandsuppfattningar; att ha ett öppet sinne och vara läraktig som ett oförstört barn.

170:2.22 (1861.4) 2. *Sanningshunger*. Törsten efter rättfärdighet, en sinnesförändring, att människan har tillägnat sig motivet till att vilja vara som Gud och finna Gud.

170:2.23 (1861.5) Jesus lärde att synden inte är en följd av en bristfällig människonatur utan att den snarare kommer sig av ett medvetet sinne som domineras av en motspänstig vilja. Om synden lärde han att Gud *har* förlåtit den; att vi gör denna förlåtelse personligen tillgänglig genom att vi förlåter våra medmänniskor. När du förlåter din jordiske broder skapar du därmed i din egen själ förmågan att som en realitet ta emot Guds förlåtelse av dina egna missgärningar.

170:2.24 (1861.6) Vid den tid då aposteln Johannes började skriva berättelsen om Jesu liv och förkunnelse hade den första tidens kristna haft så mycket svårigheter av att idén om Guds rike orsakade förföljelse, att de i stort sett hade övergett användningen av uttrycket. Johannes talar mycket om det ”eviga livet”. Jesus talade ofta om det som ”livets rike”. Han hänvisade också ofta till ”Guds rike inom er”. En gång kallade han en sådan erfarenhet ”familjegemenskap med Gud Fadern”. Jesus försökte ersätta uttrycket rike med många andra termer, men alltid utan framgång. Bland annat använde han uttrycken:

Guds familj, Faderns vilja, Guds vänner, de troendes samfund, människans broderskap, Faderns flock, Guds barn, de trognas gemenskap, Faderns tjänst och Guds befriade söner.

170:2.25 (1861.7) Men han kunde inte undgå att använda idén om riket. Först över femtio år senare, efter det att de romerska arméerna hade förstört Jerusalem, började denna idé om riket förändras till det eviga livets kult då dess sociala och institutionella aspekter togs över av den snabbt expanderande och kristalliserande kristna kyrkan.

3. I förhållande till rättfärdigheten

170:3.1 (1861.8) Jesus försökte alltid inpränta hos sina apostlar och lärjungar att de genom tro måste förskaffa sig en rättfärdighet som översteg den rättfärdighet som uttrycktes av de slaviska gärningar som en del av de skriftlärdade och fariséerna så inbilskt paraderade inför världen.

170:3.2 (1861.9) Fastän Jesus lärde att tro, enkel barnatro, är nyckeln till rikets dörr, lärde han också att det efter inträdet genom dörren finns uppåtgående trappsteg av rättfärdighet, uppför vilka varje troende barn måste gå för att växa upp till Guds robusta söners fulla längd.

170:3.3 (1861.10) Det är när man betraktar sättet att *ta emot* Guds förlåtelse som uppnåendet av rikets rättfärdighet uppenbaras. Tron är det pris du betalar för inträdet i Guds familj, men förlåtelsen är Guds handling som godkänner din tro som priset för inträdet. Mottagandet av Guds förlåtelse innebär för en som tror på riket en definitiv och

faktisk upplevelse, och det består av fyra steg, rikets steg av inre rättfärdighet:

170:3.4 (1862.1) 1. Guds förlåtelse görs faktiskt tillgänglig och upplevs personligen av människan just i den utsträckning som hon förlåter sina medmänniskor.

170:3.5 (1862.2) 2. Människan förlåter inte på allvar sina medmänniskor om hon inte älskar dem som sig själv.

170:3.6 (1862.3) 3. Att på detta sätt älska sin nästa som sig själv *är* den högsta etiken.

170:3.7 (1862.4) 4. Moraliskt uppträdande, sann rättfärdighet, blir då det naturliga resultatet av en sådan kärlek.

170:3.8 (1862.5) Det är därför uppenbart att rikets sanna och inre religion ofelbart och i ökad utsträckning tenderar att manifesteras i praktiska åtgärder av socialt tjänande. Jesus förkunnade en levande religion som drev sina troende till att engagera sig i kärleksfullt tjänande. Men Jesus satte inte etiken i religionens ställe. Han förkunnade religionen som en orsak och etiken som en följd.

170:3.9 (1862.6) Rättfärdigheten i varje handling måste mätas med motivet till den; de högsta formerna av godhet är därför omedvetna. Jesus befattade sig aldrig med moral eller etik som sådana. Han var helt upptagen av den inre och andliga gemenskap med Gud Fadern som så säkert och direkt manifesterar sig i ett utåtriktat och kärleksfullt tjänande av människan. Han lärde att rikets religion är en äkta personlig erfarenhet som ingen människa kan hålla inom sig; att medvetandet om att man är medlem av de troendes familj oundvikligen leder till att man följer reglerna för familjens beteende,

att tjäna ens bröder och systrar i en strävan att utöka och utvidga samfundet.

170:3.10 (1862.7) Gudsrikets religion är personlig, individuell; frukterna, resultaten, berör familjen, brödrskapet. Jesus försummade aldrig att upphöja heligheten hos individen i motsats till samhället. Men han insåg också att människan uppbygger sin karaktär genom osjälviskt tjänande; att hon utvecklar sin moraliska natur i kärleksfulla relationer till sina medmänniskor.

170:3.11 (1862.8) Genom att förkunna att riket är inom människan, genom att upphöja individen, gav Jesus dödsstöten åt det gamla samhället och inledde den sanna samhälleliga rättfärdighetens nya domperiod. Denna nya samhällsordning har världen knappast känt till, emedan världen har vägrat att tillämpa principerna för himmelrikets evangelium. När detta rike, som innebär att det andliga råder supremt, faktiskt framträder på jorden manifesteras det inte endast i bättre sociala och materiella förhållanden, utan snarare i härligheterna i de förhöjda och berikade andliga värden som kännetecknar den annalkande tidsåldern av förbättrade mänskliga relationer och allt mer omfattande andliga resultat.

4. Jesu undervisning om riket

170:4.1 (1862.9) Jesus gav aldrig en exakt definition av gudsriket. Ena gången diskuterade han en viss fas av riket, andra gången behandlade han en annan aspekt av broderskapets gudsstyre i människornas hjärtan. Under loppet av den här sabbatseftermiddagens predikan

nämnde Jesus inte mindre än fem faser eller epoker av riket,
nämligen:

170:4.2 (1862.10) 1. Den personliga och inre erfarenheten av det andliga livet i den enskilda troendes gemenskap med Gud Fadern.

170:4.3 (1863.1) 2. Det växande brödrskapet av evangelietroende, de samhälleliga aspekterna av den högre moral och skärpta etik som följer av att Guds ande råder i de enskilda troendes hjärtan.

170:4.4 (1863.2) 3. Det överjordiska brödrskapet av osynliga andliga varelser, vilket råder på jorden och i himlen, Guds övermänskliga rike.

170:4.5 (1863.3) 4. Förväntningarna på en mer fulländad uppfyllelse av Guds vilja, framåtskriandet mot gryningen av en ny samhällsordning i samband med ett förbättrat andligt levnadssätt — människans nästa tidsålder.

170:4.6 (1863.4) 5. Riket i sin fullbordan, ljusets och livets framtida tidsålder på jorden.

170:4.7 (1863.5) Därför måste vi alltid granska Mästarens undervisning för att utröna vilken av dessa fem faser han kan tänkas syfta på när han använder uttrycket himmelriket. Genom denna process, som så småningom förändrar människans vilja och sålunda påverkar människans beslut, förändrar Mikael och hans medarbetare likaledes långsamt men säkert hela förloppet av människans utveckling — samhälleligt och i övrigt.

170:4.8 (1863.6) Mästaren lade vid detta tillfälle vikt vid följande fem punkter som uttryck för huvuddragen i rikets evangelium:

170:4.9 (1863.7) 1. Betonandet av individen.

170:4.10 (1863.8) 2. Viljan som den avgörande faktorn i människans erfarenhet.

170:4.11 (1863.9) 3. Andlig gemenskap med Gud Fadern.

170:4.12

(1863.10) 4. Den suprema tillfredsställelsen av att med kärlek tjäna människorna.

170:4.13

(1863.11) 5. Det andligas transcendens över det materiella i människans personlighet.

170:4.14

(1863.12) Denna värld har aldrig allvarligt, uppriktigt eller ärligt prövat dessa dynamiska idéer och gudomliga ideal i Jesu lära om himmelriket. Men ni skall inte låta er nedslås av att idén om riket ser ut att framskrida långsamt på Urantia. Kom ihåg att den progressiva evolutionens ordning är underkastad plötsliga och oväntade periodiska förändringar både i den materiella och i den andliga världen. Jesu utgivning som en inkarnerad Son var just en sådan ovanlig och oväntad händelse i det andliga livet i världen. Gör inte heller det fatala misstaget att ni, medan ni väntar på att riket skall manifesteras sig i en ny tidsålder, försummar att etablera det i era egna själar.

170:4.15

(1863.13) Även om Jesus placerade en av rikets faser i framtiden och vid talrika tillfällen antydde att en sådan händelse kunde tänkas framträda som en del av en världsomfattande kris, och fastän han också vid flera tillfällen bestämt lovade att en gång återvända till Urantia, bör det noteras att han aldrig definitivt kopplade samman dessa två tankar. Han utlovade vid något tillfälle i framtiden en ny

uppenbarelse av riket på jorden. Han lovade också att en gång i egen person komma tillbaka till denna värld, men han sade inte att dessa två händelser innebar samma sak. För allt vad vi vet kan, eller kan inte, dessa löften avse samma händelse.

170:4.16

(1863.14) Hans apostlar och lärjungar kopplade förvisso samman dessa två utfästelser. När riket inte förverkligades så som de hade väntat sig, kom de ihåg Mästarens förkunnelse om ett framtida rike, och mindes hans löfte att komma tillbaka, och drog då den förhastade slutsatsen att dessa löften syftade på samma händelse. Därför levde de i hoppet om att han omedelbart skulle komma en andra gång för att med makt och härlighet etablera Guds rike i dess fullhet. Så har nu generationer av troende levt på jorden, den ena efter den andra, med samma inspirerande men svikande hopp.

5. Senare idéer om Guds rike

170:5.1 (1864.1) Då vi nu har sammanfattat Jesu förkunnelse om himmelriket har vi lov att redogöra för vissa senare idéer, som knöts till föreställningen om riket, och att framföra en profetisk förutsägelse om riket så som det kan tänkas utvecklas under den förestående tiden.

170:5.2 (1864.2) Under de första århundradena av den kristna utbredningen påverkades idén om himmelriket enormt av uppfattningarna i den grekiska idealismen, idén om det naturliga som en skugga av det andliga — det timliga som det evigas skugga i tiden.

170:5.3 (1864.3) Men det stora steget, som betydde en omplantering av Jesu förkunnelse från en judisk till en icke-judisk grogrund, togs när rikets Messias blev kyrkans Frälsare. Kyrkan var den religiösa och sociala organisation som växte fram av Paulus och hans efterföljares aktiviteter och som baserade sig på Jesu förkunnelse så som den utökades med Filons tankar och de persiska lärorna om gott och ont.

170:5.4 (1864.4) Jesu idéer och ideal, så som de kom till uttryck i förkunnelsen om rikets evangelium, gick närapå förlorade när hans anhängare allt mer förvrängde hans uttalanden. Jesu uppfattning av riket förändrades märkbart av två starka tendenser:

170:5.5 (1864.5) 1. De judiska troende höll envist fast vid sitt sätt att betrakta honom som *Messias*. De trodde att Jesus mycket snart skulle återvända för att faktiskt etablera ett världsomfattande och mer eller mindre materiellt rike.

170:5.6 (1864.6) 2. De icke-judiska kristna började mycket tidigt acceptera Paulus läror, vilket allt mer ledde till den allmänna åsikten att Jesus var *Återlösaren* av kyrkans barn, kyrkan som var den nya och institutionella arvtagaren till den tidigare uppfattningen om riket som ett rent andligt brödraskap.

170:5.7 (1864.7) Som en samhällelig utväxt av riket hade kyrkan varit helt naturlig och även önskvärd. Det onda med kyrkan var inte dess existens utan snarare att den nästan helt trängde undan Jesu uppfattning av riket. Paulus institutionaliserade kyrka blev praktiskt taget en ett substitut för det himmelrike som Jesus hade förkunnat.

170:5.8 (1864.8) Men tvivla inte, detta samma himmelrike som Mästaren lärde existerar i den troendes hjärta, kommer ännu att

förkunnas för denna kristna kyrka, liksom även för alla andra religioner, folkslag och nationer på jorden — rentav för varje individ. 170:5.9 (1864.9) Riket enligt Jesu undervisning, det andliga idealet om individens rättfärdighet och uppfattningen om människans gudomliga gemenskap med Gud, blev så småningom begravt under den mystiska tankeskapelsen om Jesu person som Återlösaren-Skaparen och det andliga överhuvudet för ett samhälleligt anpassat religiöst samfund. På detta sätt blev en formell och institutionell kyrka ett substitut för rikets individuellt andeledda brödraskap.

170:5.10

(1864.10) Kyrkan var en oundviklig och nyttig *samhällelig* följd av Jesu liv och undervisning tragedin bestod däri att denna samhällelige reaktion på läran om riket så helt åsidosatte det andliga begreppet om det verkliga riket i enlighet med Jesu förkunnelse och liv.

170:5.11 (1865.1) Guds rike var för judarna israeliternas *samfund*; för icke-judarna blev det den kristna *kyrkan*. För Jesus var riket summan av de *individer* som hade bekänt sin tro på Guds faderskap, därmed förklarat sig helhjärtat hängivna att göra Guds vilja och sålunda blivit medlemmar av människans andliga brödraskap.

170:5.12 (1865.2) Mästaren insåg till fullo att vissa samhällelige resultat skulle framträda i världen till följd av att rikets evangelium spreds. Men hans avsikt var att alla sådana önskvärda samhällelige manifestationer skulle framträda som omedvetna och oundvikliga utväxter eller naturliga frukter av denna inre personliga upplevelse hos enskilda troende, denna rent andliga gemenskap och samvaro med den gudomliga anden som innebor och aktiverar alla sådana troende.

170:5.13 (1865.3) Jesus förutsåg att en social organisation eller kyrka skulle följa på det sanna andliga rikets utbredning, och därför motsatte han sig aldrig att apostlarna tillämpade Johannes doprit. Han lärde att den sanningsälskande själen, som hungrar och törstar efter rättfärdighet — efter Gud — genom tro upptas i det andliga riket. Samtidigt lärde apostlarna att en sådan troende genom den yttre dopriten upptas i lärjungarnas sociala organisation.

170:5.14 (1865.4) När Jesu efterföljare genast efter hans tid insåg sitt partiella misslyckande med att förverkliga hans ideal om etablerandet av riket i människornas hjärtan genom andens dominans över och ledning av den enskilda troende, tog de sig till att rädda hans förkunnelse från att helt gå förlorad genom att i stället för Mästarens rikesideal gradvis skapa en synlig social organisation, den kristna kyrkan. När de hade genomfört detta ersättande program började de, för att bibehålla konsekvens och sörja för erkännandet av Mästarens förkunnelse om riket, förskjuta riket in i framtiden. Så snart kyrkan var väl etablerad började den lära att Guds rike i verkligheten skulle framträda då den kristna tidsåldern kulminerade, vid Kristi återkomst.

170:5.15 (1865.5) På detta sätt blev riket ett begrepp om en tidsålder, en idé om ett framtida besök och ett ideal om det slutliga återlösandet av den Högstes heliga. De första kristna (och alltför många av de senare) förlorade på det hela taget ur sikte den tanke om Fader och son som fanns uttryckt i Jesu förkunnelse om riket, samtidigt som de ersatte den med kyrkans välorganiserade sociala gemenskap. Kyrkan blev sålunda främst ett *socialt* brödraskap, som effektivt undanträngde Jesu begrepp och ideal om ett *andligt* brödraskap.

170:5.16 (1865.6) Jesu ideala uppfattning gick till stor del förlorad, men med Mästarens personliga liv och förkunnelse som grundval, kompletterade med de grekiska och persiska föreställningarna om det eviga livet och utvidgade med Filons lära om det timliga i motsats till det andliga drog Paulus ut för att bygga upp ett av de mest progressiva människosamfund som någonsin har existerat på Urantia.

170:5.17 (1865.7) Jesu begrepp är fortfarande levande i de avancerade religionerna i världen. Paulus kristna kyrka är den socialiserade och humaniserade skuggan av vad Jesus avsåg att himmelriket skulle vara — och av vad det förvisso skall bli en dag. Paulus och hans efterföljare flyttade delvis över frågorna om evigt liv från individen till kyrkan. Kristus blev sålunda kyrkans överhuvud snarare än en äldre broder till varje enskild troende i Faderns familj i riket. Paulus och hans samtida tillämpade alla Jesu andliga implikationer beträffande sig själv och den enskilda troende på *kyrkan* som en grupp av troende, och då de gjorde så gav de en dödsstöt åt Jesu begrepp om det gudomliga riket i den enskilda troendes hjärta.

170:5.18 (1866.1) Så har den kristna kyrkan i århundraden arbetat under en stor förlägenhet emedan den vågade göra anspråk på rikets hemlighetsfulla krafter och privilegier vilka kan utövas och erfaras endast mellan Jesus och hans andliga trosbröder. Sålunda blir det uppenbart att medlemskap i kyrkan inte nödvändigtvis betyder gemenskap i gudsriket; den senare är andlig, det förra i huvudsak socialt.

170:5.19 (1866.2) Förr eller senare är tiden inne för en annan och större Johannes Döparen att framträda och förkunna: ”Gudsriket är nära förestående” — i betydelsen en återgång till det höga andliga

begreppet från Jesus, som förkunnade att riket är hans himmelske Faders vilja när den är dominerande och transcendent i den troendes hjärta — och att göra allt detta utan att på något sätt hänvisa till vare sig den synliga kyrkan på jorden eller till Kristi förväntade återkomst. Det måste ske ett återupplivande av Jesu *faktiska* förkunnelse, en sådan ompresentation som omintetgör hans tidiga efterföljares arbete då de tog itu med att skapa ett sociofilosofiskt trossystem om det *faktum* att Mikael vistades på jorden. Inom en kort tid ersatte nästan undervisningen av denna berättelse *om* Jesus predikandet av Jesu evangelium om gudsriket. På detta sätt åsidosatte en historisk religion den lära i vilken Jesus hade blandat människans högsta moraliska idéer och andliga ideal med hennes mest sublima hopp för framtiden — evigt liv; och det var evangeliet om gudsriket.

170:5.20 (1866.3) Det är just för att Jesu evangelium var så mångsidigt som de som studerade i uppteckningarna om hans förkunnelse inom några århundraden blev uppdelade i så många kulter och sekter.

Denna beklagansvärda uppdelning av kristna troende är en följd av att man inte i Mästarens mångfacetterade förkunnelse har lyckats urskilja den gudomliga enheten i hans ojämförliga liv. Men en dag kommer de som sant tror på Jesus inte att vara på detta sätt andligen splittrade i sin attityd inför icke-troende. Alltid kan vi ha olikheter när det gäller intellektuell förståelse och tolkning, även olika grader av social anpassning, men avsaknad av andligt broderskap är både oförlåtligt och klandervärt.

170:5.21 (1866.4) Misstag er inte! Det finns i Jesu förkunnelse en sådan evig natur som inte tillåter den att för evigt förbli ofruktbar i hjärtana på tänkande människor. Guds rike så som Jesus uppfattade det har till

stor del blivit oförverkligat på jorden. Tills vidare har den materiella kyrkan tagit dess plats, men ni bör förstå att denna kyrka endast är det fördröjda andliga rikets larvstadium, vilket bär riket genom denna materiella tidsålder över till en andligare världsordning där Mästarens förkunnelse kan få en bättre möjlighet att utvecklas. Sålunda blir den så kallade kristna kyrkan den kokong i vilken riket enligt Jesus begrepp nu slumrar. Det gudomliga broderskapets rike är fortfarande vid liv och framträder till slut och helt säkert från denna långvariga nedsänkning, precis lika säkert som fjärilen till slut kommer fram som den vackra slutprodukten av dess mindre attraktiva metamorfosiska utvecklingsvarelse.

Urantiaboken

<< [Kapitel 170](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 172](#) >>

Kapitel 171

På väg till Jerusalem

171:0.1 (1867.1) DAGEN efter den minnesvärda predikan över ”Himmelriket” meddelade Jesus att han och apostlarna skulle ge sig i väg nästa dag för att närvara under påskhögtiden i Jerusalem, och att de på sin väg skulle besöka många städer i södra Pereen.

171:0.2 (1867.2) Anförandet om riket och uttalandet att han skulle närvara vid påskfirandet fick alla hans anhängare att tro att han var på väg till Jerusalem för att etablera det världsliga rike som byggde på judarnas överhöghet. Vad Jesus än sade om rikets icke-materiella karaktär kunde han inte helt avlägsna den idén från sina judiska åhörarens sinnen att Messias skulle etablera något slags nationalistiskt styre med högkvarter i Jerusalem.

171:0.3 (1867.3) Det som Jesus sade i sin sabbatspredikan tenderade endast att göra majoriteten av hans anhängare förvirrade; mycket få blev upplysta av Mästarens framförande. Ledarna förstod något av hans förkunnelse om det inre riket, ”himmelriket inom er”, men de visste också att han hade talat om ett annat och framtida rike, och de trodde att han nu var på väg till Jerusalem för att etablera detta rike. När de blev besvikna i sin förväntan, när judarna förkastade honom, och senare när Jerusalem bokstavligen förstördes, klamrade de sig fortfarande fast vid detta hopp och trodde uppriktigt att Mästaren snart skulle återvända till världen för att i stor kraft och majestätisk härlighet etablera det utlovade riket.

171:0.4 (1867.4) Det var denna söndagseftermiddag Salome, mor till Jakob och Johannes Sebedaios, kom till Jesus med sina två apostlasöner, närmade sig Jesus som om han vore en orientalisk potentat och försökte få honom att på förhand lova att bevilja vadhelst hon anhöll om. Men Mästaren ville inte lova något sådant; istället frågade han henne: ”Vad vill du att jag skall göra för dig?” Då svarade Salome: ”Mästare, nu när du är på väg upp till Jerusalem för att grunda riket ville jag be dig att på förhand lova mig att dessa mina söner skall få hedersplatser hos dig, så att den ene får sitta till höger och den andre till vänster om dig i ditt rike.”

171:0.5 (1867.5) När Jesus hörde Salomes anhållan sade han: ”Kvinna, du vet inte vad du ber om.” Sedan såg han de två ärelystna apostlarna rakt i ögonen och sade: ”För att jag länge har känt och älskat er, för att jag rentav har bott i er mors hus, för att Andreas har förordnat er att alltid vara hos mig, därför låter ni er mor komma till mig i hemlighet med denna otillbörliga anhållan. Men låt mig fråga er: Kan

ni dricka den bägare som jag snart skall dricka?” Utan en stunds eftertanke svarade Jakob och Johannes: ”Ja Mästare, det kan vi.” Jesus sade: ”Jag är bedrövad för att ni inte vet varför vi går upp till Jerusalem, jag är sorgsen över att ni inte förstår mitt rikes natur, jag är besviken att ni kommer med er mor för att be mig om detta. Men jag vet att ni älskar mig i era hjärtan; därför tillkännager jag att ni för visso skall få dricka av min bittra bägare och få del av min förödmjukelse, men platserna till höger och till vänster om mig är inte mina att ge. Sådana hedersplatser är reserverade för dem som har utnämnts därtill av min Fader.”

171:0.6 (1868.1) Vid det här laget hade någon redan underrättat Petrus och de övriga apostlarna om detta möte, och de var högst förnärmade över att Jakob och Johannes faktiskt sökte skaffa sig företräde framför dem och att de hade gått i hemlighet med sin mor för att göra en sådan anhållan. När de började disputera sinsemellan kallade Jesus dem samman och sade: ”Ni vet mycket väl hur hedningarnas härskare är herrar över sina undersåtar och hur de mäktiga utövar sin makt. Men så är det inte i himmelriket. Den som vill vara stor bland er låt honom först bli de andras tjänare, och den som vill vara den förste bland er skall bli den som vårdar sig om de andra. Jag säger er att Människosonen inte kom för att bli tjänad utan för att tjäna, och jag går nu upp till Jerusalem och lägger där ned mitt liv för att göra min Faders vilja och tjäna mina bröder.” När apostlarna hörde dessa ord drog de sig bort för att be i avskildhet. Samma kväll, som svar på Petrus bemödanden, bad Jakob och Johannes vederbörligen de tio om ursäkt och återfick sitt goda anseende bland sina bröder.

171:0.7 (1868.2) När Sebedaios söner bad om säten till höger och till vänster om Jesus i Jerusalem förstod de föga att deras älskade lärare inom mindre än en månad skulle hänga på ett romerskt kors med en döende tjuv på ena sidan och en annan lagbrytare på andra sidan. Deras mor, som var närvarande vid korsfästelsen, kom väl ihåg den dåraktiga begäran som hon hade framfört till Jesus i Pella angående hedersplatserna som hon så oförståndigt hade sökt för sina apostlasöner.

1. Avfärden från Pella

171:1.1 (1868.3) På måndagsförmiddagen den 13 mars tog Jesus och hans tolv apostlar slutligt farväl av lägret vid Pella och inledde sin rundtur till städerna i södra Pereen, där Abners medarbetare bedrev sin verksamhet. De tillbringade mer än två veckor med att besöka de sjuttio budbärarna och fortsatte sedan direkt till Jerusalem för påskfirandet.

171:1.2 (1868.4) När Mästaren lämnade Pella följdes han av omkring tusen lärjungar som hade bott i läger med apostlarna. Ungefär hälften av denna grupp lämnade honom vid vadstället över Jordanfloden på vägen till Jeriko när de fick veta att han var på väg till Hesbon och efter det att han hade predikat om ”att räkna kostnaderna”. De gick vidare upp till Jerusalem medan den andra hälften följde honom i två veckor och besökte städerna i södra Pereen.

171:1.3 (1868.5) Allmänt taget förstod de flesta av Jesu närmaste anhängare att lägret vid Pella hade lämnats för gott, men de trodde det

betydde att deras Mästare äntligen ämnade bege sig till Jerusalem och lägga beslag på Davids tron. En stor majoritet av hans anhängare kunde aldrig tillägna sig någon annan uppfattning om himmelriket. Vad han än lärde dem, ville de inte ge upp denna judiska idé om riket.

171:1.4 (1868.6) Enligt aposteln Andreas instruktioner stängde David Sebedaios besökarnas läger vid Pella onsdagen den 15 mars. Vid den tiden bodde där nästan fyra tusen besökare, vilket inte inkluderade de över tusen personer vilka vistades hos apostlarna i vad som kallades lärarnas läger och vilka begav sig söderut med Jesus och de tolv. Hur ogärna David än gjorde det, sålde han hela utrustningen till många olika köpare och skyndade med pengarna till Jerusalem där han senare överlämnade dem till Judas Iskariot.

171:1.5 (1869.1) David befann sig i Jerusalem under den sista tragiska veckan, och efter korsfästelsen tog han sin mor med sig tillbaka till Betsaida. Medan han väntade på Jesus och apostlarna besökte han Lasaros i Betania och blev synnerligen upprörd av det sätt på vilket fariséerna hade börjat förfölja och antasta Lasaros efter dennes uppståndelse. Andreas hade bett David att upphöra med budbärartjänsten, och det tolkades av alla som ett tecken på att riket snart skulle grundas i Jerusalem. David fann sig vara utan arbete och hade nästan beslutat sig för att bli självutnämnd försvarare av Lasaros, när föremålet för hans förnärmade ängslan kort därefter hastigt flydde till Filadelfia. Följaktligen, någon tid efter uppståndelsen och också efter hans mors död, begav sig David till Filadelfia, efter att först ha hjälpt Marta och Maria att göra sig av med sina jordområden. I Filadelfia tillbringade han resten av sitt liv tillsammans med Abner och Lasaros, och blev finansiell övervakare

av alla de rikets omfattande intressen som under Abners livstid hade sitt centrum i Filadelfia.

171:1.6 (1869.2) En kort tid efter Jerusalems förstörelse blev Antiochia högkvarter för *kristendomen enligt Paulus*, medan Filadelfia förblev centrum för *himmelriket enligt Abner*. Från Antiochia spred sig Paulus version av Jesu lära och läran om Jesus till hela den västliga världen. Från Filadelfia spred sig missionärerna för Abners version av himmelriket ut över hela Mesopotamien och Arabien, ända fram till de senare tider då dessa orubbliga emissarier för Jesu förkunnelse överväldigades av den plötsliga uppkomsten av islam.

2. Om att räkna kostnaderna

171:2.1 (1869.3) När Jesus och sällskapet om närmare tusen anhängare anlände till vadstället över Jordanfloden vid Betania som ibland kallades Betabara, började hans lärjungar inse att han inte tänkte bege sig direkt till Jerusalem. Medan de tvekade och debatterade sinsemellan klev Jesus upp på en väldig sten och höll det anförande som har blivit känt som ”Att räkna kostnaderna”. Mästaren sade:

171:2.2 (1869.4) ”Ni som hädanefter vill följa mig måste vara villiga att betala priset vilket är en helhjärtad hängivenhet för att göra min Faders vilja. Om ni vill vara mina lärjungar måste ni vara villiga att överge far, mor, hustru, barn, bröder och systrar. Om någon av er nu vill vara min lärjunge måste du vara villig att ge upp till och med ditt liv, så som Människosonen står i begrepp att offra sitt liv för att avsluta uppdraget att i köttslig gestalt göra Faderns vilja på jorden.

171:2.3 (1869.5) ”Om du inte är villig att betala det fulla priset kan du knappast vara min lärjunge. Innan ni vandrar vidare bör ni var och en sitta ned och räkna ut kostnaderna för att vara min lärjunge. Vem av er skulle börja bygga ett vaktorn på sina marker utan att först sätta sig ned och räkna ut vad det kostar, för att se om du har råd med bygget? Om du inte sålunda tar reda på kostnaderna kan det hända att du, efter det att grunden har lagts, upptäcker att du inte kan bygga färdigt det som du har påbörjat, och därför börjar alla dina grannar driva med dig och säger: ’Se, den här mannen satte igång ett bygge men kunde inte få det färdigt.’ Eller, vilken kung, som vill dra ut i fält mot en annan kung, sätter sig inte ned och överväger om han med tiotusen man kan möta den som kommer mot honom med tjugotusen? Om kungen inte har råd att möta sin fiende, därför att han inte har beredskap för det, skickar han sändebud för att be om fredsvillkor medan den andre ännu är långt borta.

171:2.4 (1870.1) ”Nu måste alltså var och en sätta sig ned och räkna ut vad det kostar att vara min lärjunge. Från och med nu kan du inte följa efter oss, lyssna till förkunnelsen och beskåda våra gärningar. Det krävs att du kan möta bitter förföljelse och vittna om evangeliet fastän du möts av en förkrossande besvikelse. Om du är ovillig att avstå från allt vad du är och överlämna allt vad du har, då är du ovärdig att vara min lärjunge. Om du redan har övervunnit dig själv i ditt hjärta behöver du inte vara rädd för den yttre seger som du inom kort måste vinna, när Människosonen tillbakavisas av överstepräster och sadducéerna och sätts i händerna på de hånande trolösa.

171:2.5 (1870.2) ”Nu bör du granska dig själv för att komma underfund med ditt motiv till att vara min lärjunge. Om du söker heder och ära, om du är världsligt sinnad, är du som salt när det har förlorat sin smak. Och när det som värderas för sin salthalt har förlorat sin smak, hur skall man få det salt igen? En sådan krydda är värdelös; den duger endast till att kastas ut bland avfallet. Nu har jag varnat er och bett er vända tillbaka hem i fred om ni inte är villiga att med mig tömma den bägare som nu bereds. Åter och åter igen har jag sagt er att mitt rike inte är av denna värld, men ni vill inte tro mig. Den som har öron att höra, låt honom höra vad jag säger.”

171:2.6 (1870.3) Genast efter att Jesus hade sagt dessa ord började han, i spetsen för de tolv, vandrigen mot Hesbon — åtföljd av omkring femhundra lärjungar. Efter ett litet dröjsmål fortsatte den andra hälften av folksamlingen upp till Jerusalem. Hans apostlar och de ledande lärjungarna tänkte mycket på dessa ord, men fortfarande höll de fast vid tron att riket, efter den korta perioden av motgångar och prövningar, med säkerhet skulle etableras ungefär enligt deras länge närda förhoppningar.

3. Rundfärden i Pereen

171:3.1 (1870.4) I över två veckor vandrade Jesus och de tolv, åtföljda av en skara om flera hundra lärjungar, omkring i södra Pereen och besökte alla de städer där de sjuttio budbärarna arbetade. I den här trakten bodde det många icke-judar, och eftersom få skulle gå upp till

påskhögtiden i Jerusalem, fortsatte rikets budbärare sitt arbete med att undervisa och predika såsom tidigare.

171:3.2 (1870.5) Jesus träffade Abner i Hesbon, och Andreas gav order om att de sjuttios arbete inte skulle avbrytas för påskhögtiden. Jesus gav rådet att budbärarna skulle fortsätta sitt arbete helt oberoende av vad som inom kort skulle ske i Jerusalem. Han rådde också Abner att låta kvinnornas kår, åtminstone de som ville, bege sig till Jerusalem för påskan. Detta var sista gången Abner såg Jesus i köttslig gestalt. Jesu farväl till Abner lydde: ”Min son, jag vet att du kommer att vara riket trogen, och jag ber till Fadern att han ger dig visdom att älska och förstå dina bröder.”

171:3.3 (1870.6) Medan de gick från stad till stad lämnade ett stort antal av deras anhängare dem för att gå vidare till Jerusalem, så att när Jesus började vandra upp till påskfesten hade antalet av dem som dagligen följde honom minskat till mindre än tvåhundra.

171:3.4 (1871.1) Apostlarna förstod att Jesus var på väg till Jerusalem för påskhögtiden. De visste att judarnas råd hade sänt ut ett meddelande till hela Israel att Jesus hade dömts till döden och att den som visste var han fanns skulle informera rådet. Men trots allt detta var de inte lika alarmerade som då han i Filadelfia hade meddelat dem att han skulle bege sig till Betania för att besöka Lasaros. Denna attitydförändring från intensiv rädsla till ett tillstånd av dämpad förväntan kom sig främst av Lasaros uppståndelse. De hade kommit till den slutsatsen att Jesus i en nödfallssituation kunde tänkas hävda sin gudomliga makt och bringa sina fiender på skam. Detta hopp, i förening med deras djupare och mognare tro på sin Mästares andliga överhöghet, var orsaken till det utåt synliga mod som hans närmaste

anhängare uppvisade när de nu beredde sig på att följa honom in till Jerusalem trots det judiska rådets öppna uttalande att han måste dö. 171:3.5 (1871.2) Flertalet av apostlarna och många av hans närmaste lärjungar trodde inte att det var möjligt för Jesus att dö. Då de trodde att han var ”uppståndelsen och livet” höll de honom för odödlig och ansåg att han redan hade segrat över döden.

4. Jesus undervisar i Livias

171:4.1 (1871.3) På onsdagskvällen den 29 mars slog Jesus och hans anhängare läger i Livias på sin färd till Jerusalem efter att ha avslutat sin rundtur till städerna i södra Perea. Det var under denna natt i Livias då Simon Seloten och Simon Petrus, som i hemlighet hade kommit överens om att på detta ställe få levererat till sig över hundra svärd, tog emot och fördelade dessa vapen till alla som var villiga att ta emot ett sådant och bära det gömt under sin mantel. Simon Petrus bar fortfarande sitt svärd den natt då Mästaren förråddes i trädgården.

171:4.2 (1871.4) Tidigt på tisdagsmorgonen innan de andra hade vaknat kallade Jesus till sig Andreas och sade: ”Väck dina bröder! Jag har något jag vill säga till dem.” Jesus visste om svärden och vem av hans apostlar som hade tagit emot och nu bar ett sådant vapen, men han avslöjade aldrig för dem att han kände till sådant. När Andreas hade väckt sina medarbetare och de hade samlats i avskildhet sade Jesus: ”Mina barn, ni har varit hos mig en lång tid, och jag har lärt er mycket som är behövligt för den här tiden, men jag ville nu varna er att inte sätta er tillit till köttets osäkra ting eller bräckligheterna i

människans försvar mot de hemsökelse och prövningar som ligger framför oss. Jag har kallat er samman här för er själva för att ännu en gång klart säga er att vi går upp till Jerusalem, där som ni vet Människosonen redan har dömts till döden. Jag säger er igen att Människosonen kommer att överlämnas i översteprästernas och de religiösa styresmännens händer, och att de kommer att fördöma honom och sedan utlämna honom åt hedningarna. Och så kommer de att håna Människosonen, till och med spotta på honom och pryglar honom, och de kommer att utlämna honom åt döden. Men bli inte förfärade när de dödar Människosonen, ty jag säger er att på den tredje dagen skall han uppstå. Tag vara på er själva och minns att jag har varnat er på förhand.”

171:4.3 (1871.5) Igen var apostlarna förbryllade, förstummade; men de kunde inte förmå sig till att uppfatta hans ord bokstavligen. De kunde inte fatta att Mästaren menade just vad han sade. De var så förblindade av sin ihärdiga tro på ett timligt rike på jorden, med högkvarter i Jerusalem, att de helt enkelt inte kunde — inte ville — tillåta sig själva att godta Jesu ord i bokstavlig betydelse. De funderade hela dagen över vad Mästaren kunde mena med sådana märkliga utsagor. Men ingen av dem vågade ställa en fråga till honom om dessa uttalanden. Inte förrän efter Mästarens död vaknade de förvirrade apostlarna upp till insikt om att han på förhand hade talat klart och tydligt till dem om sin korsfästelse.

171:4.4 (1872.1) Det var här i Livias, just efter frukosten, som några vänligt sinnade fariséer kom till Jesus och sade: ”Fly hastigt från dessa trakter, för precis som det var med Johannes söker Herodes nu

att döda dig. Han är rädd för en folkresning och har beslutat att döda dig. Vi kommer med den här varningen, så att du kan undkomma.”

171:4.5 (1872.2) Det här var delvis sant. Lasaros uppståndelse hade skrämmt och alarmerat Herodes, och då han visste att judarnas råd hade dristat sig till att döma Jesus, rentav på förhand utan rättegång, bestämde sig Herodes för att antingen döda Jesus eller driva ut honom från sitt förvaltningsområde. Han ville egentligen göra det senare eftersom han var så rädd för Jesus att han hoppades att inte bli tvungen att låta avrätta honom.

171:4.6 (1872.3) När Jesus hade hört vad fariséerna hade att säga svarade han: ”Jag känner väl till om Herodes och hans rädsla för rikets evangelium. Men misstag er inte, han skulle mycket hellre se att Människosonen går upp till Jerusalem för att lida och dö i händerna på översteprästerna, för han är inte angelägen, sedan han har besudlat sina händer med Johannes blod, om att bli ansvarig för Människosonens död. Gå ni och hälsa den räven att Människosonen predikar i Pereen idag, går in i Judéen i morgon och har om några dagar fullbordat sitt värv på jorden och är redo att stiga upp till Fadern.”

171:4.7 (1872.4) Sedan vände sig Jesus till apostlarna och sade: ”Allt sedan forna tider har profeterna förlorat livet i Jerusalem, och det är bara passande att Människosonen skulle vandra upp till staden där Faderns hus finns för att offras som priset för människors trängsynhet och som resultat av religiös fördomsfullhet och andlig blindhet. O Jerusalem, Jerusalem, du som dödar profeterna och stenar sanningslärarna! Hur ofta har jag inte velat samla dina barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men du ville inte låta

mig göra det! Se, ditt hus lämnas snart öde för dig! Du kommer att önska många gånger att du fick se mig, men det får du inte. Du söker mig då, men finner mig inte.” Då han hade sagt detta vände han sig till dem som stod omkring honom och sade: ”Trots allt, låt oss gå upp till Jerusalem för att delta i påskfirandet och göra det som anstår oss för att fullborda den himmelske Faderns vilja.”

171:4.8 (1872.5) Det var en förvirrad och förbryllad grupp av troende som denna dag följde Jesus in till Jeriko. Apostlarna kunde endast urskilja den säkra tonen av slutlig seger i Jesu uttalanden om riket. De kunde helt enkelt inte försätta sig i det läge där de var villiga att fatta varningarna om det förestående bakslaget. När Jesus talade om ”uppstigandet på tredje dagen” tolkade de detta uttalande som att det betydde en säker seger för riket genast efter en otrevlig sammandrabbning med judarnas religiösa ledare. ”Tredje dagen” var ett allmänt judiskt uttryck för ”inom kort” eller ”snart därefter”. När Jesus talade om ”uppstigande” trodde de att han avsåg ”rikets uppstigande”.

171:4.9 (1872.6) Jesus hade accepterats av dessa troende som Messias, och judarna visste föga eller intet om en lidande Messias. De förstod inte att Jesus med sin död skulle åstadkomma mycket sådant som han aldrig kunde ha uppnått med sitt liv. Medan det var Lasaros uppståndelse som gav apostlarna styrka att gå in till Jerusalem, var det minnet av sitt förhållande som höll Mästaren uppe under denna prövande period av hans utgivning.

5. Den blinde mannen vid Jeriko

171:5.1 (1873.1) Sent på eftermiddagen torsdagen den 30 mars närmade sig Jesus och hans apostlar Jerikos murar, åtföljda av en skara på omkring tvåhundra anhängare. Då de kom nära stadsporten råkade de på en samling tiggare, bland dem Bartimaïos, en äldre man som hade varit blind ända sedan sin ungdom. Denne blinde tiggare hade hört mycket om Jesus och visste allt om hur han hade botat den blinde Josia i Jerusalem. Han hade inte vetat om Jesu senaste besök i Jeriko innan denne hade gått vidare till Betania. Bartimaïos hade beslutat sig för att aldrig mer låta Jesus besöka Jeriko utan att han vädjade till honom om att få sin syn återställd.

171:5.2 (1873.2) Nyheten om att Jesus närmade sig hade ropats ut över hela Jeriko, och hundratal invånare strömmade ut för att möta honom. När denna stora folkhop kom tillbaka och följde Mästaren in i staden visste Bartimaïos, när han hörde folkskarans trampande, att något ovanligt höll på att ske och frågade därför dem som stod i närheten vad som stod på. En av tiggarna svarade: "Jesus från Nasaret är på väg här förbi." När Bartimaïos hörde att Jesus var nära höjde han sin röst och började ropa högt: "Jesus, Jesus, förbarma dig över mig!" Då han fortsatte att ropa allt högre kom några av dem som gick nära Jesus över och tillrättavisade honom och bad honom vara tyst. Men det tjänade inget till; han ropade bara ännu mer och ännu högre.

171:5.3 (1873.3) När Jesus hörde den blinde mannen ropa stannade han. När han såg honom sade han till sina vänner: "För hit mannen till mig." Då gick de över till Bartimaïos och sade: "Var vid gott mod; kom med oss, ty Mästaren kallar på dig." När Bartimaïos hörde dessa ord kastade han av sig manteln och rusade fram mot mitten av vägen,

medan de som var i närheten ledde honom fram till Jesus. Vänd till Bartimaïos sade Jesus: ” Hur kan jag stå dig till tjänst?” Då svarade den blinde: ”Jag vill få min syn tillbaka.” När Jesus hörde hans begäran och såg hans tro sade han: ”Du skall få din syn; gå, din tro har helat dig.” Genast fick han sin syn, och han följde med Jesus och prisade Gud tills Mästaren nästa dag gav sig i väg mot Jerusalem. Då gick han framför folksamlingen och förkunnade för alla hur hans syn hade blivit återställd i Jeriko.

6. Besöket hos Sackaios

171:6.1 (1873.4) När Mästaren med sitt följe kom in i Jeriko var det nära solnedgången och han tänkte stanna där över natten. När Jesus gick förbi tullhuset råkade chefspublikanen, eller tullindrivaren, Sackaios vara där, och han ville mycket gärna se Jesus. Denne chefspublikan var ytterst rik och hade hört mycket om profeten från Galiléen. Han hade bestämt sig för att nästa gång när denne råkade besöka Jeriko ta reda på vad slags man Jesus var. Följaktligen försökte Sackaios pressa sig genom folkmassan, men den var för stor, och då han var liten till växten kunde han inte se över de andras huvuden. Så chefspublikanen följde med folkmassan tills den kom nära stadens centrum och inte långt från huset där han bodde. När han såg att han inte kunde tränga sig igenom folkmassan, och då han tänkte att Jesus kanske skulle vandra rakt igenom staden utan att stanna, sprang han i förväg och klättrade upp i ett sykomorträd vars yviga grenar hängde över vägen. Han visste att han på så sätt skulle

kunna se Mästaren bra när denne gick förbi, och han blev inte besviken, ty när Jesus kom förbi stannade han, såg upp på Sackaios och sade: ”Skynda dig ner, Sackaios, för idag måste jag gästa ditt hem.” Och när Sackaios hörde dessa förvånande ord fick han så bråttom att han nästan föll ned från trädet. Han gick fram till Jesus och uttryckte sin stora glädje över att Mästaren ville stanna i hans hus.

171:6.2 (1874.1) De gick genast till Sackaios hem, och de som bodde i Jeriko var mycket förvånade över att Jesus skulle samtycka till att besöka chefspublikanen. Ännu medan Mästaren och hans apostlar dröjde kvar med Sackaios utanför dörren till hans hus, sade en av fariséerna från Jeriko där han stod nära intill: ”Ni ser hur denne man har gått för att ta in hos en syndare, en avfallen son till Abraham, en som utpressar och rånar sitt eget folk.” När Jesus hörde detta tittade han ned på Sackaios och log. Då steg Sackaios upp på en pall och sade: ”Jerikos män, hör mig! Jag må vara publikan och syndare, men den store Läraren har kommit för att gästa i mitt hus. Och innan han går in säger jag er att jag skall ge hälften av vad jag äger till de fattiga, och om jag med orätt har krävt något av någon, skall jag från och med i morgon återgälda det fyrdubbelt. Jag vill av hela mitt hjärta söka frälsning och lära mig att göra det som i Guds ögon är rättfärdigt.”

171:6.3 (1874.2) När Sackaios hade slutat tala sade Jesus: ”Idag har frälsningen kommit till detta hem, och du har sannerligen blivit en Abrahams son.” Jesus vände sig mot folksamlingen omkring dem och sade: ”Förundra er inte över vad jag säger och tag inte anstöt av vad

vi gör, ty jag har hela tiden förkunnat att Människosonen har kommit för att söka efter och rädda det som var förlorat.”

171:6.4 (1874.3) De stannade hos Sackaios den natten. På morgonen steg de upp och gav sig av längs ”rånarnas väg” upp till Betania på sin färd till påskan i Jerusalem.

7. ”När Jesus gick förbi”

171:7.1 (1874.4) Jesus spred gott humör omkring sig vart han än gick. Han var full av älskvärdhet och sanning. Hans medarbetare upphörde aldrig att förundra sig över de älskvärda ord som föll från hans läppar. Man kan lägga sig till med behagfullhet, men älskvärdhet är den doft av vänskaplighet som en kärleksmättad själ utstrålar.

171:7.2 (1874.5) Godhet inger alltid respekt, men när älskvärdheten saknas stöter den ofta bort tillgivenheten. Godheten är universellt attraktiv endast när den är älskvärd. Godheten är effektiv endast när den är attraktiv.

171:7.3 (1874.6) Jesus förstod verkligen människorna; därför kunde han visa sann sympati och äkta medkänsla. Men han hängav sig sällan åt medömkan. Medan hans medkänsla var gränslös var hans sympati praktisk, personlig och konstruktiv. Aldrig ledde hans förtrogenhet med lidandet till likgiltighet, och han kunde vårda sig om betryckta själar utan att öka deras självömkan.

171:7.4 (1874.7) Jesus kunde hjälpa människorna så mycket därför att han älskade dem så uppriktigt. Han älskade verkligen varje man, varje kvinna och varje barn. Han kunde vara en sådan sann vän på grund av

sin ojämförliga insikt — han kände till fullständigt vad som rörde sig i människans hjärta och sinne. Han var en intresserad och uppmärksam iakttagare. Han var expert när det gällde att förstå sig på människans behov, skicklig i att upptäcka människors längtan.

171:7.5 (1874.8) Jesus hade aldrig bråttom. Han hade tid att trösta sina medmänniskor ”när han gick förbi”. Han fick alltid sina vänner att känna sig väl till mods. Han var en charmerande lyssnare. Han ägnade sig aldrig åt att beskäftigt utforska sina medarbetares själar. När han tröstade hungriga sinnen och vårdade sig om törstiga själar, kände de som blev delaktiga av hans barmhärtighet inte så mycket att de bekände *för* honom som att de överlade *med* honom. De hade ett obegränsat förtroende för honom därför att de såg att han hade så mycket tilltro till dem.

171:7.6 (1875.1) Han tycktes aldrig vara nyfiken på folk, och han visade aldrig någon önskan att styra, bestämma över eller följa upp på människor. Han inspirerade till ett djupt självförtroende och ett stadigt mod hos alla som kom i kontakt med honom. När han log mot en människa upplevde denna dödliga en ökad förmåga att lösa sina mångahanda problem.

171:7.7 (1875.2) Jesus älskade människorna så mycket och så klokt att han aldrig tvekade att vara sträng med dem när situationen krävde en sådan upptuktelse. Han inledde ofta hjälpen till en person med att först själv be om hjälp. På så sätt väckte han intresset, vädjade till de bättre sidorna i människans natur.

171:7.8 (1875.3) Mästaren kunde urskilja en frälsande tro i den grova vidskepelsen hos kvinnan som försökte bli botad genom att röra vid fällen på hans klädnad. Han var alltid redo och villig att avbryta en

predikan eller uppehålla en folksamling medan han vårdade sig om en enskild persons behov, även ett litet barns. Stora ting hände inte bara för att folk trodde på Jesus utan också för att Jesus trodde så mycket på dem.

171:7.9 (1875.4) För det mesta föreföll allt det verkligt viktiga som Jesus sade eller gjorde att ske av en tillfällighet, ”i förbifarten”. Det fanns så litet professionellt, välplanerat och överlagt i Mästarens jordiska omvårdnad. Han utdelade hälsa och strödde lycka på ett naturligt och älskvärt sätt under sin färd genom livet. Det var bokstavligen sant att ”han gick omkring och gjorde gott”.

171:7.10 (1875.5) Det ankommer på Mästarens efterföljare under alla tider att lära sig att ha omsorg om andra ”i förbifarten” — att göra osjälviskt gott medan de sköter sina dagliga sysslor.

8. Liknelsen om punden

171:8.1 (1875.6) De gav sig i väg från Jeriko först nära middagstiden eftersom de hade suttit uppe länge natten innan medan Jesus undervisade Sackaios och hans familj i rikets evangelium. Ungefär halvvägs upp längs vägen till Betania stannade sällskapet för att äta medan folkmassan gick vidare mot Jerusalem, omedvetna om att Jesus och apostlarna tänkte övernatta på Olivberget.

171:8.2 (1875.7) I motsats till liknelsen om talenterna som var avsedd för alla lärjungar, berättades liknelsen om punden närmast för apostlarna och den byggde till stor del på Arkelaios erfarenhet och hans fåfänga försök att bli härskare över kungadömet Judéen. Detta är

en av Mästarens få liknelser som byggde på en historisk person. Det var inte märkligt att de hade Arkelaïos i sitt sinne emedan Sackaïos hus i Jeriko låg mycket nära Arkelaïos utsmyckade palats och Arkelaïos akvedukt löpte längs den väg som de hade vandrat från Jeriko.

171:8.3 (1875.8) Jesus sade: ”Ni tror att Människosonen går upp till Jerusalem för att motta ett rike, men jag säger er att ni är dömda till besvikelse. Kommer ni inte ihåg hur det var med prinsen som for till ett land långt borta för att få ett kungadöme, men innan han hann återvända hade medborgarna i hans provins, vilka redan hade avvisat honom i sina hjärtan, sänt en delegation efter honom för att säga: ’Vi vill inte ha denne man att härska över oss’? Liksom denna kung avvisades som timlig härskare, så kommer Människosonen att avvisas som andlig härskare. Igen säger jag er att mitt rike inte är av denna värld; men om Människosonen hade beviljats det andliga styret över sitt folk, skulle han ha accepterat ett sådant rike av människosjälar och regerat över ett sådant välde av människohjärtan. Trots att de avvisar mitt andliga styre över dem skall jag återkomma för att av andra ta emot ett sådant andens rike som nu förvägras mig. Ni kommer nu att få se Människosonen avvisad, men i en annan tidsålder det som Abrahams barn nu avvisar att tas emot och förhärligas.

171:8.4 (1876.1) ”Och nu ville jag, likt den tillbakavisade mannen av hög börd i denna liknelse, kalla till mig mina tolv tjänare, mina speciella förvaltare, och då jag ger åt var och en av er ett belopp om ett pund ville jag uppmana er alla att väl beakta mina instruktioner, så att ni flitigt gör affärer med era anförtrödda medel medan jag är borta,

för att ha något att försvara ert förvaltarskap med när jag återvänder, och då redovisning skall krävas av er.

171:8.5 (1876.2) ”Och även om denne tillbakavisade Son inte skulle återkomma kommer en annan Son att sändas för att ta emot detta rike, och denne Son kommer då att kalla på er alla för att få er rapport över förvaltarskapet och han kommer att glädjas över era vinster.

171:8.6 (1876.3) ”Och när dessa förvaltare senare kallades samman för att redovisa infann sig den förste och sade: ’Herre, med ditt pund har jag gjort tio pund i vinst.’ Då sade hans herre till honom: ’Bra gjort, du är en god tjänare. Du har visat dig trogen i denna sak, och nu skall du få härska över tio städer.’ Näste man kom och sade: ’Ditt pund som du gav mig, herre, har gett fem pund.’ Till honom sade hans herre: ’Du skall följaktligen få härska över fem städer.’ Och så redovisade de alla tills den siste tjänaren som kallades fram rapporterade: ’Herre, här har du ditt pund som jag har haft i tryggt förvar i denna duk. Och det gjorde jag för att jag var rädd för dig; jag trodde att du var oresonlig, då jag ser att du tar ut vad du inte har satt in och skördar vad du inte har sått.’ Då sade hans herre: ’Du försumlige och trolöse tjänare, jag dömer dig efter dina egna ord. Du visste att jag skördar vad jag synbarligen inte har sått; därför visste du att denna redovisning skulle krävas av dig. Då du visste detta borde du åtminstone ha satt in mina pengar på en bank; då hade jag kunnat få dem tillbaka med hygglig ränta när jag kom.’

171:8.7 (1876.4) ”Och då sade denne härskare till sina män: ’Ta ifrån denne lättjefulle tjänare hans pund och ge det åt honom som har tio pund.’ Och när de påpekade för sin herre att den mannen redan hade

tio pund sade han: 'Till var och en som har skall ges mera, men av den som inte har, från honom skall tas också det han har.'"

171:8.8 (1876.5) Då ville apostlarna veta skillnaden i betydelsen mellan den här liknelsen och den tidigare liknelsen om talenterna, men som svar på deras många frågor sade Jesus endast: "Begrunda dessa ord väl i era hjärtan, så att ni var och en finner deras sanna betydelse."

171:8.9 (1876.6) Det var Natanael som under senare år så väl lärde ut betydelsen av dessa två liknelser, och han sammanfattade sin undervisning i följande konklusioner:

171:8.10 (1876.7) 1. Förmågan är det praktiska måttet på livets möjligheter. Man hålls aldrig ansvarig för utförandet av sådant som övergår ens förmåga.

171:8.11 (1876.8) 2. Trofastheten är det ofelbara måttet på människans tillförlitlighet. Den som är trofast i smått uppvisar sannolikt trofasthet i allt som faller inom ramen för hans förmåga.

171:8.12 (1876.9) 3. Mästaren ger en mindre belöning för mindre trofasthet om livets möjligheter är lika.

171:8.13 (1877.1) 4. Han ger lika belöning för lika trofasthet om möjligheterna är mindre.

171:8.14 (1877.2) När de hade avslutat sin lunch och efter att anhängarskaran hade gått vidare mot Jerusalem sade Jesus, som stod där framför apostlarna i skuggan av en utskjutande klippa vid vägkanten, medan han med gladlynt värdighet och älskvärt majestät pekade mot väster: "Kom mina bröder, låt oss fortsätta in till Jerusalem för att där ta emot det som väntar oss; sålunda skall vi uppfylla den himmelske Faderns vilja i allting."

171:8.15 (1877.3) Så återupptog Jesus och hans apostlar denna vandring, som var Mästarens sista färd till Jerusalem i den dödliga människans köttsliga gestalt.

Urantiaboken

<< [Kapitel 171](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 173](#) >>

Kapitel 172

Färden in till Jerusalem

172:0.1 (1878.1) JESUS och apostlarna anlände till Betania kort efter klockan fyra på fredagseftermiddagen den 31 mars år 30 e.Kr.. Lasaros, hans systrar och deras vänner väntade dem. Eftersom så många människor kom varje dag för att tala med Lasaros om hans uppståndelse informerades Jesus om att arrangemang hade vidtagits för honom att ta in hos en troende granne, Simon, som var den lilla byns ledande invånare efter Lasaros fars död.

172:0.2 (1878.2) Den kvällen tog Jesus emot många besökare, och byborna i Betania och Betfage gjorde sitt bästa för att han skulle känna sig välkommen. Fastän många trodde att Jesus, nu som ett direkt trots mot det judiska rådets dödsdom, skulle gå in i Jerusalem för att utropa sig till judarnas konung, insåg familjen i Betania —

Lasaros, Marta och Maria — bättre än andra att Jesus inte var en sådan konung. De hade en vag känsla av att det här kunde vara hans sista besök i Jerusalem och Betania.

172:0.3 (1878.3) Översteprästerna meddelades om att Jesus övernattade i Betania, men de tyckte det var bäst att inte försöka gripa honom bland hans vänner; de beslöt att vänta tills han kom in till Jerusalem. Jesus kände till allt detta men han var majestätiskt lugn. Hans vänner hade aldrig sett honom mer samlad och behagfull. Även apostlarna var förvånade över att han var så oberörd fastän judarnas råd hade uppmanat alla judar att överlämna honom i deras händer. Medan Mästaren sov den natten vakade apostlarna två och två över honom, och många av dem var utrustade med svärd. Tidigt nästa morgon väcktes de av hundratals pilgrimer som kom ut från Jerusalem, även fast det var sabbatsdag, för att träffa Jesus och Lasaros, som han hade uppväckt från de döda.

1. Sabbaten i Betania

172:1.1 (1878.4) Pilgrimer från orter utanför Judéen såväl som de judiska myndigheterna hade alla frågat: ”Vad tror du? Kommer Jesus upp till högtiden?” När folket hörde att Jesus var i Betania var de därför glada, men översteprästerna och fariséerna var något förbryllade. De var nöjda med att ha honom inom området för sin domsrätt, men de var en aning bekymrade över hans djärvhet. De mindes att Lasaros vid hans föregående besök i Betania hade

uppväckts från de döda, och Lasaros höll på att bli ett stort problem för Jesu fiender.

172:1.2 (1878.5) Sex dagar före påskan, på kvällen efter sabbaten, samlades hela Betania och Betfage för att fira Jesu ankomst med en offentlig festmåltid i Simons hem. Denna kvällsmåltid arrangerades till både Jesu och Lasaros ära; den erbjöds i trots mot judarnas råd. Marta dirigerade matserveringen. Hennes syster Maria fanns bland de kvinnliga åskådarna, ty det var emot judarnas sed för en kvinna att sitta till bords vid en offentlig bankett. Det judiska rådets agenter var också närvarande, men de vågade inte arrestera Jesus mitt bland hans vänner.

172:1.3 (1879.1) Jesus samtalade med Simon om forna tiders Josua, som var hans namne, och redogjorde för hur Josua och israeliterna hade kommit upp till Jerusalem genom Jeriko. Då Jesus kommenterade legenden om hur Jerikos murar hade rasat sade han: ”Jag bryr mig inte om sådana tegel- och stenmurar, men jag skulle vilja få fördomsfullhetens, självgodhetens och hatets murar att vittra sönder inför denna förkunnelse om Faderns kärlek till alla människor.”

172:1.4 (1879.2) Banketten förlöpte på ett glättigt och normalt sätt utom att apostlarna var ovanligt allvarliga. Jesus var på alldeles särskilt gott humör och hade lekt med barnen ända tills han gick till bords.

172:1.5 (1879.3) Ingenting ovanligt hände förrän nära slutet av festen, då Lasaros syster Maria steg fram från gruppen av kvinnliga åskådare, gick upp till Jesus där han som hedersgäst låg lutad och öppnade ett stort alabasterkrus fyllt av en mycket sällsynt och dyrbar

balsam. Sedan hon hade smort Mästarens huvud började hon hålla den på hans fötter samtidigt som hon tog ned sitt hår och torkade dem med det. Hela huset fylldes av doften från smörjelsen, och alla närvarande förvånades över vad Maria hade gjort. Lasaros sade ingenting, men när en del av folket mumlade och visade sin förnärmelse över att en så dyrbar balsam användes på detta sätt, gick Judas Iskariot över till den plats där Andreas låg lutad och sade: ”Varför blev inte denna balsam såld och pengarna utdelade till att mätta de fattiga? Du bör tala med Mästaren så att han ger en skarp tillrättavisning för sådant slöseri.”

172:1.6 (1879.4) Jesus, som visste vad de tänkte och hörde vad de sade, lade sin hand på Marias huvud där hon knäböjde vid hans sida och sade med ett vänligt uttryck i sitt ansikte: ”Låt henne vara, ni alla. Varför gör ni henne ledsen för det här, då ni ser att hon i sitt hjärta har gjort en god gärning? Till er som mumlar och säger att den här balsamen borde ha sålts och pengarna getts till de fattiga, vill jag säga att de fattiga har ni alltid hos er, så att ni närsomhelst det tycks er lämpligt kan hjälpa dem; men jag är inte alltid hos er, ty jag beger mig snart till min Fader. Denna kvinna har länge sparat den här balsamen för begravningen av min kropp, och nu då hon tyckte det var bra att utföra denna smörjelse redan innan min död, skall hon inte förvägras den tillfredsställelsen. När Maria gör detta har hon tillrättavisat er alla, ty med denna gärning bevisar hon sin tro på vad jag har sagt om min död och uppstigningen till min Fader i himlen. Denna kvinna skall inte förebrås för vad hon har gjort denna kväll; snarare säger jag er att varhelst i hela världen där man under

kommande tider predikar evangeliet, skall man berätta vad hon gjorde och komma ihåg henne.”

172:1.7 (1879.5) Det var på grund av denna skarpa tillrättavisning, vilken Judas Iskariot tog som en personlig förebråelse, som han nu slutligen beslöt sig för att söka hämnd för sina sårade känslor. Mången gång hade han i sitt undermedvetna hyst sådana idéer, men nu vågade han tänka dessa fördärvliga tankar i sitt öppna och medvetna sinne. Många andra uppmuntrade honom också i denna attityd, ty priset för denna balsam motsvarade en mans lön under ett år — tillräckligt för att skaffa bröd åt fem tusen personer. Men Maria älskade Jesus; hon hade anskaffat denna dyrbara balsam för att med den balsamera hans döda kropp, ty hon trodde hans ord när han på förhand varnade dem att han måste dö, och det kunde inte förnekas henne att ändra sitt sinne och välja att ge denna offergåva till Mästaren medan han ännu levde.

172:1.8 (1879.6) Både Lasaros och Marta visste att Maria länge hade sparat pengar för att köpa detta krus lavendelolja, och de gav sitt hjärtliga samtycke till att hon gjorde enligt sitt hjärtas önskan i en sådan sak, ty de var förmögna och kunde lätt kosta på sig en sådan offergåva.

172:1.9 (1880.1) När översteprästerna fick höra om denna middag för Jesus och Lasaros i Betania började de rådgöra sinsemellan om vad som borde göras åt Lasaros, och snart beslöt de att också Lasaros måste dö. De drog helt riktigt den slutsatsen att det vore lönlöst att ta livet av Jesus om de lät Lasaros, som han hade uppväckt från de döda, fortsätta att leva.

2. Söndagsmorgon med apostlarna

172:2.1 (1880.2) Denna söndagsmorgon samlade Mästaren sina tolv apostlar kring sig i Simons vackra trädgård och gav dem deras slutliga instruktioner innan de gick in i Jerusalem. Han sade till dem att han troligen skulle hålla många anföranden och hålla många föreläsningar innan han återvände till Fadern, men han gav apostlarna rådet att avstå från all offentlig verksamhet under denna påskvistelse i Jerusalem. Han instruerade dem att hålla sig nära honom och att ”vaka och be”. Jesus visste att många av hans apostlar och närmaste anhängare även då bar svärd gömda under sina kläder, men han nämnde ingenting om det.

172:2.2 (1880.3) Instruktionerna denna morgon omfattade en kort återblick på deras verksamhet från dagen för deras ordination nära Kafarnaum fram till denna dag då de gjorde sig redo att gå in till Jerusalem. Apostlarna lyssnade under tystnad; de ställde inga frågor.

172:2.3 (1880.4) Tidigt den morgonen hade David Sebedaios överlämnat till Judas de penningmedel som han hade fått från försäljningen av utrustningen från lägret vid Pella, och Judas i sin tur hade satt större delen av dessa pengar i förvar hos Simon, deras värd, att bevaras till förekommande av de överhängande behov som deras ankomst till Jerusalem kunde tänkas medföra.

172:2.4 (1880.5) Efter konferensen med apostlarna samtalade Jesus med Lasaros och bad honom undvika att offra sitt liv för det judiska rådets hämndlystenhet. Det var i åtlydnad mot denna uppmaning som

Lasaros några dagar senare flydde till Filadelfia, då rådets styresmän skickade män för att arresteras honom.

172:2.5 (1880.6) På något sätt anade alla Jesu anhängare den förestående krisen, men de hindrades från att fullt inse hur allvarlig den var av Mästarens ovanliga uppsluppenhet och alldeles särskilt goda humör.

3. Avfärd till Jerusalem

172:3.1 (1880.7) Betania låg drygt tre kilometer från templet, och klockan var halv ett den söndagseftermiddagen när Jesus var färdig att bege sig till Jerusalem. Han hyste en djup tillgivenhet för Betania och dess enkla människor. Nasaret, Kafarnaum och Jerusalem hade avvisat honom, men Betania hade accepterat honom, hade trott på honom. Det var i denna lilla by, där nästan varje man, kvinna och barn var troende, som han valde att utföra sin mäktigaste gärning under sin utgivning på jorden, Lasaros uppväckande från de döda. Han uppväckte inte Lasaros för att byborna skulle tro, utan snarare för att de redan trodde.

172:3.2 (1880.8) Hela morgonen hade Jesus tänkt på sitt intåg i Jerusalem. Hittills hade han alltid försökt undertrycka all offentlig hyllning av honom som Messias, men nu var situationen en annan; han närmade sig slutet på sitt köttsliga livsskede, judarnas råd hade beslutat om hans död, och ingen skada kunde komma av att hans lärjungar fick ge fritt utlopp åt sina känslor, vilket kunde tänkas ske om han beslöt sig för att göra ett formellt och offentligt intåg i staden.

172:3.3 (1881.1) Jesus fattade inte beslutet om att göra detta offentliga intåg i Jerusalem som ett sista försök att vinna folkets gunst eller för att få ett slutligt grepp om makten. Inte heller gjorde han det enbart för att tillfredsställa sina lärjungars och apostlars mänskliga längtan. Jesus hyste inga befängd drömmares illusioner; han visste mycket väl hur hans besök skulle komma att sluta.

172:3.4 (1881.2) Då Mästaren hade beslutat sig för att göra ett offentligt intåg i Jerusalem stötte han på nödvändigheten att välja en lämplig metod för att verkställa ett sådant beslut. Jesus tänkte igenom alla de många mer eller mindre motsägelsefulla så kallade messianska profetiorna, men det föreföll att finnas endast en som alls lämpade sig för honom att följa. De flesta av dessa profetiska uttalanden beskrev en konung, en son och efterträdare till David, en djärv och aggressiv världslig befriare av hela Israel från oket under ett främmande välde. Men det fanns i skrifterna ett ställe som ibland hade ansetts gälla Messias av dem som hade en mer andlig uppfattning om hans mission och som Jesus tänkte att följdriktigt kunde tas som vägledning för hans planerade intåg i Jerusalem. Detta ställe i skrifterna fanns hos Sakarja och lydde: "Fröjda dig storligen, du Sions dotter; höj jubelrop, du Jerusalems dotter. Se, din konung kommer till dig. Han är rättfärdig och han bringar frälsning. Han kommer som en oansenlig, ridande på en åsna, på ett föl, på en åsninnas föl."

172:3.5 (1881.3) En krigarkonung tågade alltid in i en stad ridande på en häst. En konung som kom i ett fredligt och vänskapligt uppdrag red alltid in på en åsna. Jesus ville inte komma in i Jerusalem som en man på hästryggen, men han var villig att tåga in fredligt och med god vilja som Människosonen på en åsna.

172:3.6 (1881.4) Jesus hade länge med direkt undervisning försökt inpränta hos sina apostlar att hans rike inte var av denna värld, utan att det var en helt andlig företeelse, men han hade inte lyckats i denna strävan. Vad han således inte hade kunnat göra med en enkel och personlig undervisning ville han nu försöka åstadkomma genom att ty sig till symbolik. Följaktligen kallade Jesus till sig Petrus och Johannes genast efter måltiden vid middagstiden, och sedan han hade bett dem gå över till Betfage, en grannby något vid sidan om huvudvägen och en kort bit nordväst om Betania, sade han vidare: ”Gå till Betfage, och när ni kommer till vägkorsningen finner ni ett åsnefölet tjudrat där. Lös fölet och för det tillbaka med er hit. Om någon frågar er varför ni gör så, säg bara: ’Mästaren behöver det.’” När de två apostlarna hade gått till Betfage såsom Mästaren hade bett dem fann de fölet tjudrat nära åsnestoet ute på gatan och nära ett hus vid gatukorsningen. Då Petrus började lösgöra ungåsnan kom ägaren fram och frågade vad de höll på med, och när Petrus svarade så som Jesus hade instruerat dem, sade mannen: ”Om din Mästare är Jesus från Galiléen, så låt honom få fölet.” Sedan återvände de med ungåsnan.

172:3.7 (1881.5) Vid den här tiden hade flera hundra pilgrimer samlats runt Jesus och hans apostlar. Sedan mitten på förmiddagen hade de besökare som färdades förbi på sin väg till påskhögtiden dröjt kvar. Under tiden hade David Sebedaios och några av hans tidigare budbärare tagit till sin sak att skynda ned till Jerusalem där de bland skarorna av besökande pilgrimer kring templet effektivt spred meddelandet att Jesus från Nasaret var på väg att göra ett triumfartat intåg i staden. Följaktligen flockade sig flera tusen av dessa besökare

samman för att välkomna denna mycket omtalade profet och undergörare, som en del trodde var Messias. Denna folksamling som kom ut från Jerusalem mötte Jesus och den skara som var på väg in till staden just efter att dessa hade passerat Olivbergets krön och hade börjat nedstigningen mot staden.

172:3.8 (1882.1) När processionen startade från Betania rådde en stor entusiasm bland den festliga skaran av lärjungar, troende och gästande pilgrimer, av vilka många kom från Galiléen och Pereen. Kort innan de gav sig i väg anlände de tolv kvinnorna från den ursprungliga kvinnokåren tillsammans med några av sina medarbetare och förenade sig med denna unika procession när den glatt drog fram mot staden.

172:3.9 (1882.2) Innan de började gå lade tvillingarna Alfaios sina mantlar på åsnan och höll i den medan Mästaren satte sig upp på den. Medan processionen drog fram mot Olivbergets topp kastade människorna i den festliga skaran sina klädesplagg på marken och bröt kvistar från träden nära vägen för att göra en ärematta för åsnan som bar den kunglige Sonen, den utlovade Messias. När den glada skaran kom närmare Jerusalem började människorna sjunga, eller snarare unisont ropa ut, psalmen: "Hosianna till Davids son; välsignad är han som kommer i Herrens namn. Hosianna i höjden. Välsignat vare det rike som kommer ned från himlen."

172:3.10 (1882.3) Jesus var lätt om hjärtat och glad till sinnet där de drog fram, tills han kom till Olivbergets krön varifrån staden och tempeltornen blev fullt synliga. Där stannade Mästaren processionen, och en stor tystnad föll över dem alla när de såg hur han grät. När Mästaren såg ut över den väldiga folkmassan som var på väg ut från

staden för att välkomna honom sade han med mycken känsla och tårfylld röst: ”O Jerusalem, om du bara hade förstått, även du, åtminstone denna dag som är din, vad som ger dig fred och som du så gärna kunde ha fått! Men nu blir dessa härligheter snart fördolda för dina ögon. Du står i begrepp att avvisa Fredssonen och vända ryggen åt frälsningens evangelium. Det kommer snart en tid då du får se dina fiender gräva en vallgrav runt dig och belägra dig på alla håll. De skall förrinta dig så grundligt att inte en sten på sten blir kvar. Och allt detta skall drabba dig därför att du inte förstod att tiden var inne för ditt gudomliga besök. Du står i begrepp att avvisa Guds gåva, och alla människor kommer att avvisa dig.”

172:3.11 (1882.4) När han hade slutat tala började de nedstigningen från Olivberget och förenades snart med skaran av besökare som hade kommit ut från Jerusalem och som viftade med palmkvistar, ropade hosianna och på andra sätt gav uttryck åt glädje och god samhörighet. Mästaren hade inte planerat att dessa människomassor skulle komma ut från Jerusalem för att välkomna dem; det var något som andra hade åstadkommit. Han planerade aldrig någonting som var dramatiskt.

172:3.12 (1882.5) Med bland denna folkmassa som strömmade ut för att välkomna Mästaren fanns också många av fariséerna och av hans andra fiender. De blev så förvirrade av detta plötsliga och oväntade utbrott av folkgunst att de inte vågade arrestera honom av fruktan för att en sådan handling kunde ha fått befolkningen att inleda en öppen revolt. De var mycket rädda för inställningen hos det stora antalet besökare, som hade hört mycket om Jesus och av vilka många trodde på honom.

172:3.13 (1882.6) När folkmassan närmade sig Jerusalem blev den allt mer högljudd i sina uttryck till den grad att några av fariséerna banade sig väg fram till Jesus och sade: ”Lärare, du borde tillrättavisa dina lärjungar och mana dem att uppträda mer anständigt.” Jesus svarade: ”Det är inget fel att dessa barn välkomnar Fredssonen, som överstepräster har avvisat. Det vore lönlöst att hindra dem, ty om de tiger kommer i stället stenarna vid vägkanten att skrika.”

172:3.14 (1882.7) Fariséerna skyndade vidare före processionen för att igen förena sig med judarnas råd, som då höll möte i templet, och de rapporterade till sina kolleger: ”Se, allt vad vi gör tjänar ingenting till; vi är förbryllade över denne galilé. Människorna har blivit tokiga i honom; om vi inte sätter stopp för dessa olärda, kommer hela världen att följa efter honom.”

172:3.15 (1883.1) Det låg ingen djupare betydelse i detta ytliga och spontana utbrott av folkets entusiasm. Fastän detta välkomnande var glädjefyllt och uppriktigt, betecknade det ingen verklig eller djupt rotad övertygelse i hjärtana på människorna i denna jublande skara. Dessa folkhopar var lika redo att snabbt tillbakavisa Jesus senare under veckan när judarnas råd till slut tog en fast och beslutsam inställning till honom, och när de förlorade sina illusioner — när de insåg att Jesus inte tänkte etablera riket enligt deras länge närda förväntningar.

172:3.16 (1883.2) Men hela staden befann sig i ett tillstånd av mäktig uppväckelse, till den grad att alla frågade: ”Vem är denne man?”, och folkmassan svarade: ”Detta är profeten från Galiléen, Jesus från Nasaret.”

4. Besök runt om i templet

172:4.1 (1883.3) Medan tvillingarna Alfaios förde tillbaka åsnan till dess ägare avskiljde sig Jesus och de tio apostlarna från sina närmaste medarbetare och strövade omkring i templet och tittade på påskförberedelserna. Inga försök gjordes att antasta Jesus emedan judarnas råd storligen fruktade folket, och det var i alla fall en av orsakerna till att Jesus hade låtit folkmassan hylla honom så som de hade gjort. Apostlarna förstod knappast att detta var det enda mänskliga sättet att förhindra Jesu omedelbara arrestering så snart han kom in i staden. Mästaren ville ge Jerusalems invånare, hög som låg, såväl som de tiotusentals påskbesökarna, denna enda och sista chans att höra evangeliet och att, om de så ville, ta emot Fredssonen.

172:4.2 (1883.4) Nu när kvällen närmade sig och folkmassorna började söka sig iväg för att få något att äta blev Jesus och hans närmaste efterföljare ensamma. Vilken märklig dag hade det inte varit! Apostlarna var tankfulla, men mållösa. Aldrig under sina år tillsammans med Jesus hade de sett en sådan dag. En liten stund satte de sig ned vid tempelkistan och såg på när människorna lade ned sina bidrag: de rika lade ned mycket i kistan, och alla gav någonting i enlighet med omfattningen av sina tillgångar. Till sist kom en fattig änka, som var sparsamt klädd, och de såg på när hon kastade ned två skärvar (små kopparslantar) i kistan. Då sade Jesus, som fäste apostlarnas uppmärksamhet vid änkan: ”Lägg väl märke till vad ni just har sett. Den här fattiga änkan lade ned mer än alla andra, ty alla de andra gav som gåva ett obetydligt belopp av sitt överflöd, men

denna fattiga kvinna, även fast i nöd, gav allt hon ägde, allt hon hade att leva på.”

172:4.3 (1883.5) Medan kvällen framskred vandrade de tysta omkring på tempelgårdarna, och efter det att Jesus ännu en gång hade kastat en blick på dessa bekanta ställen och dragit sig till minnes sina känslor i samband med tidigare besök, utan att glömma de tidigaste, sade han: ”Låt oss gå upp till Betania för att vila.” Jesus gick tillsammans med Petrus och Johannes till Simons hem, medan de övriga apostlarna övernattade hos sina vänner i Betania och Betfage.

5. Apostlarnas inställning

172:5.1 (1883.6) När de denna söndagskväll återvände till Betania vandrade Jesus i spetsen. Inte ett ord sades förrän de skiljdes åt efter det att de hade anlänt till Simons hus. Inga andra tolv människor har någonsin upplevt så olika och oförklarliga känslor som de som nu genomströmmade sinnena och själarna hos dessa rikets ambassadörer. De här robusta galiléerna var förvirrade och förbryllade. De visste inte vad de skulle vänta sig härnäst; de var alltför förvånade för att vara särskilt rädda. De visste ingenting om Mästarens planer för nästa dag, och de ställde inga frågor. De gick till sina övernattningsställen, även om de inte sov särskilt mycket, med undantag för tvillingarna. Men de höll inte väpnad vakt över Jesus i Simons hus.

172:5.2 (1884.1) Andreas var grundligt förbryllad, närapå förvirrad. Han var den ende av apostlarna som inte på allvar företog sig att utvärdera den hyllning som hade brutit ut bland människorna. Han

var alltför upptagen av tanken på sitt ansvar som ledare för apostlakåren för att allvarligt överväga meningen med eller betydelsen av folkmassans högljudda hosiannarop. Andreas var upptagen av att övervaka några av sina medarbetare, då han var rädd för att de under upphetsningen kunde förledas av sina känslor, i synnerhet Petrus, Jakob, Johannes och Simon Seloten. Hela den dagen och under de närmast följande dagarna ansattes Andreas av allvarliga tvivel, men han sade aldrig något om dessa betänkligheter till sina apostlakamrater. Han var bekymrad över inställningen hos några av de tolv som han visste var beväpnade med svärd; men han kände inte till att hans egen bror Petrus bar ett sådant vapen. Därför gjorde processionen in till Jerusalem ett ganska ytligt intryck på Andreas. Han var alltför upptagen av sina skyldigheter i tjänsten för att påverkas av något annat.

172:5.3 (1884.2) Simon Petrus förlorade till en början nästan helt fattningen av denna manifestation av människornas entusiasm, men han hade nyktrat till ansenligt vid tiden då de återvände till Betania den kvällen. Petrus kunde helt enkelt inte komma till klarhet om vad Mästaren ville. Han var väldigt besviken över att Jesus inte följde upp denna våg av folkgunst med något sorts uttalande. Petrus kunde inte förstå varför Jesus inte talade till folksamlingen när de kom fram till templet, eller åtminstone tillät någon av apostlarna att hålla ett anförande för folkmassan. Petrus var en storartad predikare, och han gillade inte att se en sådan stor, mottaglig och entusiastisk åhörarskara gå till spillo. Han skulle så gärna ha velat predika rikets evangelium för denna väldiga folkhop just där i templet. Mästaren hade emellertid uttryckligen ålagt dem att inte undervisa eller predika medan de var i

Jerusalem denna påskvecka. Reaktionen efter den spektakulära processionen in till staden var ödeläggande för Simon Petrus. Fram emot kvällen hade han nyktrat till och var utsägligt sorgsen.

172:5.4 (1884.3) För Jakob Sebedaios var denna söndag en dag av villrådighet och djupgående förvirring. Han kunde inte fatta meningen med det som skedde. Han kunde inte förstå Mästarens syfte med att tillåta denna vilda hyllning och sedan vägra att säga ett ord till människorna när de kom fram till templet. När processionen rörde sig ned för Olivberget mot Jerusalem, i synnerhet när de möttes av de tusentals pilgrimer som strömmade till för att välkomna Mästaren, slets Jakob grymt mellan sina motstridiga känslor av upprymdhet och tillfredsställelse över vad han såg och sin djupgående känsla av rädsla för vad som skulle hända när de nådde fram till templet. Sedan blev han nedslagen och överväldigad av besvikelse när Jesus steg ned från åsnan och utan brådska började vandra omkring på tempelgårdarna. Jakob kunde inte förstå varför man kastade bort ett så storartat tillfälle att förkunna Guds rike. Fram mot kvällen höll en bedrövlighets och förfärlig osäkerhet ett stadigt grepp om hans sinne.

172:5.5 (1884.4) Johannes Sebedaios kom i viss mån nära en förståelse av varför Jesus gjorde som han gjorde. Åtminstone förstod han delvis den andliga betydelsen av detta så kallade triumftåg in till Jerusalem. När folksamlingen var på väg mot templet, och när Johannes såg Mästaren sitta där gränsle över ungåsnan, kom han ihåg att han en gång hade hört Mästaren citera ett ställe i skrifterna, ett yttrande av Sakarja, som beskrev hur Messias skulle komma som en fredens man och rida in till Jerusalem på en åsna. När Johannes begrundade detta skriftställe började han förstå den symboliska betydelsen av festtåget

denna söndagseftermiddag. Åtminstone förstod han tillräckligt av skriftens betydelse i detta fall för att i någon mån kunna glädja sig åt händelsen och hindra honom från att bli alltför mycket nedslagen av triumftågets skenbara ändamåslöshet. Johannes hade en typ av sinne som hade en naturlig fallenhet för att tänka och känna i symboler.

172:5.6 (1885.1) Filippos kom helt ur balans av att utbrottet kom så plötsligt och så spontant. Han kunde inte samla sina tankar tillräckligt medan de var på väg nedför Olivberget för att komma till någon klar uppfattning om vad hela demonstrationen rörde sig om. På visst sätt njöt han av föreställningen, därför att hans Mästare hedrades. När de nådde fram till templet oroades han av tanken på att Jesus möjligen kunde be honom att förpläga folkmassan, så att Jesu uppförande när han lugnt vände sig bort från folksamlingen, vilket gjorde majoriteten av apostlarna så bittert besvikna, var en stor lättnad för Filippos. Folkmassorna hade ibland varit en stor prövning för proviantmästaren för de tolv. Sedan han hade blivit av med dessa personliga farhågor angående massornas materiella behov förenade sig Filippos med Petrus i att uttrycka sin besvikelse över att ingenting gjordes för att undervisa folksamlingen. Den kvällen började Filippos tänka över dessa upplevelser och var frestad att betvivla hela rikesidén. Han undrade ärligt vad allt detta kunde betyda, men han yppade inte sina tvivel för någon; därtill älskade han Jesus alltför mycket. Han hade stort personligt förtroende för Mästaren.

172:5.7 (1885.2) Frånsett de symboliska och profetiska aspekterna kom Natanael närmast till att förstå varför Mästaren värvade folkligt stöd hos påskpilgrimerna. Innan de nådde templet hade han resonerat sig

fram till att utan ett sådant demonstrativt intåg i Jerusalem skulle Jesus ha arresterats av det judiska rådets tjänstemän och kastats i fängelse i samma stund han dristade sig till att komma in i staden. Han var därför inte det minsta överraskad av att Mästaren inte använde sig mer av de hurrande skarorna för något annat ändamål när han väl hade kommit innanför stadens murar och sålunda gjort ett så kraftfullt intryck på de judiska ledarna att de avstod från att genast fängsla honom. Då Natanael förstod den verkliga orsaken till att Mästaren anlände till staden på detta sätt, var han naturligtvis mer samlad där han gick tillsammans med de andra, och mindre upprörd och besviken över Jesu senare uppträdande än de övriga apostlarna. Natanael hade ett stort förtroende för Jesu förståelse av människor samt för hans skarpsinnighet och skicklighet när det gällde att handskas med svåra situationer.

172:5.8 (1885.3) Matteus blev till att börja med svarslös inför detta praktfulla skådespel. Han förstod inte meningen med vad hans ögon såg förrän även han kom ihåg skriftstället hos Sakarja, där profeten hade nämnt jublet i Jerusalem när dess konung hade kommit med frälsning och ridande på en ungåsna. När processionen rörde sig i riktning mot staden och sedan tog av mot templet blev Matteus extatisk. Han var säker på att något alldeles speciellt skulle hända när Mästaren kom fram till templet i spetsen för denna stojande folkmassa. När en av fariséerna hånade Jesus och sade: ”Se hit alla, se vem som kommer här, judarnas konung ridande på en åsna!”, krävde det stor självbehärskning av Matteus att inte gå till handgripligheter. Ingen av de tolv var mer nedslagen den kvällen på vägen tillbaka till Betania. Näst efter Simon Petrus och Simon Seloten upplevde

Matteus den största nervspänningen, och när natten kom var han helt utmattad. Men på morgonen var Matteus redan på ganska gott humör; han var trots allt en gladlynt förlorare.

172:5.9 (1886.1) Tomas var den mest förvirrade och förbryllade av alla de tolv. Större delen av tiden följde han bara med, stirrade på hela skådespelet och undrade uppriktigt vad som kunde vara Mästarens motiv till att delta i en sådan säregen demonstration. Djupt inne i sitt hjärta betraktade han hela föreställningen som något barnsligt, om inte rentav dåraktigt. Han hade aldrig sett Jesus göra något liknande, och viste inte hur han skulle förklara hans underliga uppträdande denna söndagseftermiddag. När de hade nått templet hade Tomas kommit till den slutsatsen att syftet med denna folkliga demonstration var att till den grad skrämma judarnas råd så att de inte genast vågade arrestera Mästaren. På vägen tillbaka till Betania tänkte Tomas mycket men sade ingenting. Vid sängdags hade Mästarens klyftiga arrangerande av detta tumultartade intåg i Jerusalem börjat tyckas rätt humoristiskt, och den reaktionen uppmuntrade honom mycket.

172:5.10 (1886.2) Denna söndag började som en storartad dag för Simon Seloten. Han såg framför sig förunderliga gärningar under de närmaste dagarna i Jerusalem, och däri hade han rätt, men Simon drömde om etablerandet av ett nytt nationellt styre för judarna, med Jesus på Davids tron. Simon såg nationalisterna aktiveras så snart riket utropades och sig själv som överbefälhavare för de militära styrkor som samlades i det nya riket. På vägen ned från Olivberget föreställde han sig rentav medlemmarna av judarnas råd och alla deras sympatisörer döda före solnedgången den dagen. Han trodde verkligen att något stort skulle ske. Han var den mest högljudda i hela

folkskaran. Vid femtiden den eftermiddagen var han en tyst, krossad och illusionslös apostel. Han återhämtade sig aldrig helt från den nedstämdhet som lade sig över honom till följd av den dagens chock, åtminstone inte förrän länge efter Mästarens uppståndelse.

172:5.11 (1886.3) För tvillingarna Alfaios var det här en perfekt dag. De verkligen njöt av alltsammans hela vägen, och då de inte var närvarande under den tysta promenaden runt om i templet, undgick de mycket av folkresningens antiklimax. De kunde omöjligt förstå apostlarnas nedstämda beteende då de återvände till Betania den kvällen. I tvillingarnas minne framstod denna dag alltid som den då de hade varit närmast himmelen på jorden. Denna dag var den allt tillfredsställande höjdpunkten i hela deras livsskede som apostlar. Minnet av den upprymda stämningen under denna söndagseftermiddag höll dem uppe genom hela tragedin under denna händelserika vecka, ända fram till korsfästelsen. Det var det mest lämpliga intåg tvillingarna kunde tänka sig för en kung; de njöt av varenda minut under hela festtåget. De gillade helt allt vad de såg och vårdade sig länge om minnet därav.

172:5.12 (1886.4) Av alla apostlar var Judas Iskariot den som mest ofördelaktigt påverkades av detta festliga intågande i Jerusalem. Det jäste osämja i hans sinne på grund av Mästarens tillrättavisning föregående dag i samband med att Maria smorde Mästarens fötter vid festen i Simons hus. Judas hade avsmak för hela skådespelet. För honom föreföll det barnsligt, om inte rentav löjligt. När denna hämndlystna apostel betraktade händelserna denna söndagseftermiddag tycktes Jesus påminna honom mer om en clown än om en kung. Han var innerligt förnärmad över hela föreställningen.

Han delade synsättet hos grekerna och romarna, vilka såg ned på någon som gick med på att rida på en åsna eller ett åsneföl. Vid tiden då triumftåget hade nått in i staden hade Judas så gott som bestämt sig för att överge hela idén om ett sådant rike. Han hade nästan beslutat sig för att dra sig undan alla sådana farsartade försök att etablera himmelriket. Men sedan tänkte han på Lasaros uppståndelse, och på många andra saker, och beslöt att stanna kvar bland de tolv, åtminstone en dag till. Dessutom bar han på penningpåsen, och han ville inte desertera med apostlarnas penningmedel i sin hand. På vägen tillbaka till Betania den kvällen föreföll hans beteende inte på något sätt märkligt eftersom alla apostlarna var lika nedstämda och tystlåtna.

172:5.13 (1887.1) Judas påverkades oerhört mycket av att hans vänner bland sadducéerna gjorde honom till åtlöje. Ingen annan enskild faktor påverkade honom lika kraftigt, när han slutligen beslöt sig för att överge Jesus och sina apostlafränder som en viss episod som inträffade just då Jesus nådde fram till stadsporten: En framträdande sadducé (en vän till Judas familj) rusade fram till Judas i en anda av muntert spe, dunkade honom i ryggen och sade: ”Varför en så bekymrad min, min gode vän? Upp med humöret! och kom med oss alla då vi hyllar denne Jesus från Nasaret som judarnas konung, när han rider genom Jerusalems portar sittande på en åsna.” Judas hade aldrig ryggat tillbaka för förföljelse, men han kunde inte uthärda detta slags förlöjligande. Med den länge närda känslan av hämndlystnad nu den fatala rädslan för att bli till åtlöje, denna hemska och skrämmande känsla av att skämmas för sin Mästare och sina medapostlar. I sitt hjärta var denna ordinerade ambassadör för riket redan desertör. Det

återstod bara för honom att finna någon godtagbar ursäkt för att öppet bryta med Mästaren.

Urantiaboken

<< [Kapitel 172](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 174](#) >>

Kapitel 173

Måndagen i Jerusalem

173:0.1 (1888.1) TIDIGT denna måndagsmorgon samlades Jesus och apostlarna enligt överenskommelse i Simons hem i Betania, och efter en kort konferens gav de sig i väg till Jerusalem. De tolv var ovanligt tysta under vandringen mot templet. De hade inte återhämtat sig från föregående dags erfarenhet. De var förväntansfulla, rädda och djupt berörda av en viss känsla av att vara utanför, vilken växte fram av att Mästaren plötsligt hade ändrat taktik, tillsammans med hans instruktion att de inte fick ägna sig åt offentlig undervisning under hela denna påskvecka.

173:0.2 (1888.2) När gruppen var på väg nedför Olivberget gick Jesus i spetsen, och apostlarna följde genast bakom honom under tankfull tystnad. Alla utom Judas Iskariot hade bara en enda tanke främst i

sinnet, nämligen: Vad tänker Mästaren göra idag? Den enda allt uppslukande tanken hos Judas var: Vad skall jag göra? Skall jag fortsätta tillsammans med Jesus och mina medarbetare, eller skall jag dra mig tillbaka? Och om jag kommer att sluta, hur skall jag lösgöra mig?

173:0.3 (1888.3) Klockan var omkring nio denna vackra morgon när dessa män anlände till templet. De gick raka vägen till den stora tempelgården där Jesus så ofta undervisade, och sedan han hade hälsat på de troende som väntade på honom steg han upp på ett av podierna och började tala till den skara som samlades. Apostlarna drog sig tillbaka en kort bit och inväntade utvecklingen.

1. Templet rensas

173:1.1 (1888.4) En väldig kommersiell verksamhet hade vuxit upp i anslutning till tempeldyrkans gudstjänster och ceremonier. Där fanns handeln som tillhandahöll lämpliga djur för de olika offren. Fastän det var tillåtet för en gudstjänstdeltagare att föra med sig sitt eget offerdjur, kvarstod det faktum att detta djur i alla avseenden måste vara ”felfritt” enligt leviternas lag och enligt templets officiella inspektörers tolkning. Mången andaktsutövare hade fått uppleva förödmjukelsen av att få sitt förmodligen felfria djur underkänt av granskarna vid templet. Det hade därför blivit mer allmänt att köpa offerdjuren vid templet, och fastän det fanns flera ställen på det närliggande Olivberget där de kunde köpas, hade det blivit allt vanligare att köpa dessa djur från tempelfällorna. Gradvis hade detta

bruk att sälja alla slags av offerdjur på tempelgårdarna vuxit fram. En omfattande affärsverksamhet som inbringade väldiga vinster hade sålunda skapats. En del av dessa vinster var reserverade för tempelkassan, men större delen hamnade på omvägar hos de styrande översteprästfamiljerna.

173:1.2 (1888.5) Försäljningen av djur i templet blomstrade därför, att när andaktsutövaren köpte ett sådant djur, även om priset kunde vara ganska högt, så behövde han inte betala några andra avgifter, och han kunde vara säker på att det tillämnade offerdjuret inte underkändes på grund av att det hade verkliga eller formella brister. Vid vissa tider utsattes det vanliga folket för ett system av skandalösa överpriser, i synnerhet under de stora nationella högtiderna. En tid gick de giriga prästerna så långt som till att kräva ett pris, som motsvarade en veckas arbetslön, för ett par duvor som borde ha sålts till de fattiga för några småmynt. "Hannas söner" hade redan börjat sätta upp sina basarer på templets förgårdar, och dessa samma varustånd förekom där ända tills de slutligen vräktes omkull av en folkhop tre år innan templet självt förstördes.

173:1.3 (1889.1) Men handeln med offerdjur och diverse marknadsvaor var inte det enda sätt på vilket tempelgårdarna vanhelgades. Vid den här tiden florerade också ett omfattande system av bank- och varubörsverksamhet som öppet bedrevs inom tempelområdet. Allt detta hade uppkommit på följande sätt: Under hasmonéernas dynasti myntade judarna sina egna silvermynt, och det hade blivit sed att kräva betalning av tempelskatten om en halv sikel och alla andra tempelavgifter med detta judiska mynt. Denna bestämmelse gjorde det nödvändigt att ge tillstånd åt penningväxlare

att växla de många slags betalningsmedel, som fanns i omlopp i olika delar av Palestina och andra provinser i det romerska riket, till den rätta lärans sikel som judarna hade myntat. Templets huvudskatt, som betalades av alla utom kvinnor, slavar och minderåriga, var en halv sikel, ett mynt till storleken ungefär som ett tio-öres mynt men dubbelt så tjockt. På Jesu tid hade även prästerna blivit befriade från att betala tempelavgifter. Mellan den 15 och 25 i månaden före påsk ställde således dessa licenserade penningväxlare upp sina stånd i de främsta städerna i Palestina för att förse judarna med rätta pengar för att betala tempelskatterna då de hade nått Jerusalem. Efter denna tiodagars period förflyttade sig penningväxlarna till Jerusalem och började ställa upp sina växelstånd på tempelgårdarna. De hade tillstånd att uppbära mellan trettio och fyrtio procent i kommission för att växla ett mynt som var värt ungefär sjuttio öre, och om någon ville växla ett mynt av högre värde, fick de debitera dubbel kommission. Likaså profiterade dessa tempelbankirer från växlingen av alla pengar som behövdes för att köpa offerdjur, och som pant för löften eller för offergåvor.

173:1.4 (1889.2) Dessa penningväxlare i templet bedrev inte endast en reguljär bankverksamhet i vinstsyfte, när de växlade över tjugo olika sorters valutor som de gästade pilgrimerna periodvis förde med sig till Jerusalem, utan de ägnade sig också åt alla andra slags transaktioner som hörde till bankverksamheten. Både tempelkassan och föreståndarna för templet fick enorma inkomster av dessa kommersiella aktiviteter. Det var inte ovanligt att tempelkassan innehöll motsvarigheten till över sjuttio miljoner kronor, samtidigt

som de vanliga människorna försmäktade i fattigdom och fortfor att betala dessa orättvisa pålagor.

173:1.5 (1889.3) Mitt i denna högljudda samling av penningväxlare, varumånglare och kreatursförsäljare försökte Jesus denna måndagsmorgon lära ut det himmelska rikets evangelium. Han var inte ensam om att känna sig förnärmad över detta vanhelgande av templet. Det vanliga folket, i synnerhet de judiska besökarna från andra provinser, kände sig också djupt sårade av denna profiterande förnedring av deras nationella helgedom. Vid den här tiden höll judarnas råd självt sina regelbundna möten i en sal som omgavs av allt detta babbel och all denna oreda som handels- och bytesverksamheten förde med sig.

173:1.6 (1890.1) Just som Jesus skulle till att börja sitt anförande inträffade två episoder som tilldrog sig hans uppmärksamhet. Vid en växlares penningbord i närheten hade en våldsam och hetlevrad diskussion uppkommit om en påstådd överdebitering av en jude från Alexandria, medan luften i samma ögonblick fylldes av bölandet från ett hundratal oxar som drevs från ett område med djurfällor över till ett annat. Medan Jesus gjorde ett uppehåll och tyst men eftersinnande begrundade denna scen av kommers och förvirring, såg han nära intill sig en enkeltsinnad galilé, en man som han en gång hade talat med i Jireon och som nu höll på att förlöjligas och knuffas omkring av högdragna och förment högrestående judéer. Allt detta samverkade till att åstadkomma ett av dessa märkliga och periodiska känsloutbrott av indignation i själen hos Jesus.

173:1.7 (1890.2) Till apostlarnas häpnad — de stod nära intill och deltog inte i vad som så snart följde — steg Jesus ned från podiet,

gick över till pojken som drev boskapen över gården, tog ifrån honom knutpiskan och körde snabbt ut djuren från templet. Men det var inte allt: inför de undrande blickarna från tusentals människor som hade samlats på tempelgården skred Jesus majestätiskt iväg till boskapsfållan längst bort och började därefter öppna grindarna till varje stall och driva ut de fångna djuren. Nu gick det liksom en elektrisk stöt genom de församlade pilgrimerna, och under vilda rop rörde de sig mot basarerna och började vända omkull penningväxlarnas bord. På mindre än fem minuter hade all kommers sopats undan från templet. När de romerska vakterna, som var stationerade i närheten, uppenbarade sig på scenen var allt lugnt och folkmassorna hade återgått till ordningen. Jesus återvände till talarpodiet och talade till folksamlingen: ”Ni har idag bevittnat det som står skrivet: ’Mitt hus skall kallas ett bönehus för alla folk, men ni har gjort det till ett rövarnäste.’”

173:1.8 (1890.3) Men innan han kunde säga något mer brast den stora folksamlingen ut i prisande hosiannarop, och snart steg en grupp ungdomar ut från folkmassan och började sjunga tacksägelsehymner för att visa sin uppskattning över att de vanvördiga och giriga månglarna hade drivits ut från det heliga templet. Vid det här laget hade några präster infunnit sig, och en av dem sade till Jesus: ”Hör du inte vad leviternas barn säger?” Mästaren svarade: ”Har ni aldrig läst att ’ur barns och spädbarns mun kommer lovsången fulländad?’” Hela återstoden av den dagen medan Jesus undervisade stod vakter som folket hade satt ut på vakt vid varje valvport, och de lät inte någon bära ens ett tomt kärl över tempelgårdarna.

173:1.9 (1890.4) När översteprästerna och de skriftlärda fick höra om dessa händelser var de mållösa av häpnad. Allt mer fruktade de nu Mästaren, och allt mer var de beslutna att göra slut på honom. Men de var rådlösa. De visste inte hur de skulle kunna åstadkomma hans död, ty de var mycket rädda för folkmassorna, som nu så oförbehållsamt visade sitt gillande av att han hade kört iväg de vanvördiga profitörerna. Hela den dagen, en dag av lugn och frid på tempelgårdarna, lyssnade människorna till Jesu undervisning och bokstavligen klamrade sig fast vid hans ord.

173:1.10 (1890.5) Denna överraskande handling som Jesus utförde var bortom hans apostlars fattning. De var så häpna över sin Mästares plötsliga och oväntade utspel att de under hela episoden förblev ihopkrupna intill varandra vid talarpodiet. De lyfte aldrig ett finger för att hjälpa till med att rensa templet. Om denna spektakulära händelse hade inträffat dagen innan vid Jesu triumfartade ankomst till templet efter den tumultartade processionen genom stadens portar hela tiden högljutt hyllad av folkmassan, då hade de varit redo för det, men så som det nu skedde var de helt oförberedda att ta del i händelsen.

173:1.11 (1891.1) Detta rensande av templet förtäljer Mästarens inställning till en kommersialisering av religionsutövandet såväl som hans avsky för alla former av ohederlighet och profiterande på bekostnad av de fattiga och olärda. Denna episod påvisar också att Jesus inte såg med blida ögon på vägran att använda maktmedel för att skydda majoriteten av en viss folkgrupp mot orättvisa och förslavande förfaranden hos ojunga minoriteter, som kan tänkas ha möjlighet att förskansa sig bakom politisk, ekonomisk eller kyrklig makt. Sluga, ondsinta och intrigerande människor bör inte tillåtas

organisera sig för att utnyttja och förtrycka dem som på grund av sin idealism inte är benägna att ta till våld för att försvara sig själva eller för att främja sina berömvärda levnadsprojekt.

2. Mästarens auktoritet ifrågasätts

173:2.1 (1891.2) Jesu triumfartade intåg i Jerusalem på söndagen överväldigade judarnas ledare till den grad att de avstod från att arrestera honom. Denna dag uppsköt detta spektakulära rensande av templet likaledes effektivt anhållandet av Mästaren. Dag för dag blev judarnas styresmän allt mer beslutna att göra sig av med honom, men de oroades av två saker som samverkade till att fördröja stunden för angreppet. Överstepräster och de skriftlärdade var ovilliga att arrestera Jesus i offentligheten av rädsla för att folksamlingen kunde vända sig emot dem i ett förbittrat raseri. De fruktade också möjligheten av att de romerska vakterna skulle behöva kallas för att kuva en folkresning.

173:2.2 (1891.3) Vid det judiska rådets sammanträde mitt på dagen kom man enhälligt överens om att Jesus snabbt måste avrättas, eftersom ingen vän till Mästaren deltog i detta möte. Men de kunde inte enas om när och hur han skulle fängslas. Till slut beslöt de att utse fem grupper som skulle gå ut bland folket och försöka få honom att trassla in sig i sin undervisning eller att på annat sätt misskreditera honom bland dem som lyssnade till hans förkunnelse. Följaktligen, när Jesus vid tvåtiden just hade påbörjat sitt anförande om ”Den frihet sonskapet ger”, banade sig en grupp av dessa Israels äldste fram mot

Jesus, avbröt honom sin vana trogen och ställde denna fråga: ”Vad har du för behörighet att göra detta? Vem har gett dig den behörigheten?”

173:2.3 (1891.4) Det var helt i sin ordning för templets föreståndare och det judiska rådets tjänstemän att ställa denna fråga till den som tog sig för att undervisa och uppträda på det speciella sätt som hade varit utmärkande för Jesus, i synnerhet beträffande hans nyliga uppträdande då han hade rensat templet från all kommers. Dessa varumåglare och penningväxlare arbetade alla i skydd av de högsta styresmännens uttryckliga tillstånd, och en viss procent av deras vinst förmodades gå direkt till tempelkassan. Glöm inte att *behörighet* var lösenordet bland hela det judiska folket. Profeterna ställde alltid till med besvär för att de så djärvt dristade sig till att undervisa utan behörighet, utan att ha blivit vederbörligen utbildade i rabbinakademierna och därefter regelmässigt ordinerade av judarnas råd. Avsaknad av denna behörighet vid anspråksfull offentlig undervisning ansågs innebära antingen olärd förmäthenhet eller öppet uppror. På den tiden kunde endast judarnas råd ordinera en äldste eller lärare, och en sådan ceremoni måste ske i närvaro av åtminstone tre personer som tidigare hade ordinerats på samma sätt. En sådan ordination gav läraren titeln ”rabbi” och gjorde honom också behörig att fungera som domare, ”att binda och lösa sådana ärenden som kunde framföras till honom för avgörande.”

173:2.4 (1892.1) Templets styresmän kom fram till Jesus denna eftermiddagstimme för att ifrågasätta inte endast hans undervisning utan även hans handlingar. Jesus visste mycket väl att just dessa män hade länge offentligt proklamerat att hans behörighet att undervisa var satanisk, och att alla hans mäktiga gärningar hade åstadkommits

med djävulfurstens kraft. Därför började Mästaren sitt svar på deras fråga med att ställa dem en motfråga. Jesus sade: ”Jag har också en fråga till er, och om ni svarar på den, skall jag säga er vad jag har för behörighet att göra detta. Dopet som Johannes döpte med, varifrån kom det? Hade Johannes sin behörighet från himlen eller från människor?”

173:2.5 (1892.2) När hans frågeställare hörde detta drog de sig åt sidan för att sinsemellan överlägga om vilket svar de skulle ge. De hade tänkt sig att göra Jesus förlägen inför folksamlingen, men nu fann de sig själva mycket förvirrade inför alla som då var samlade på tempelgården. Deras missräkning var ännu tydligare när de återvände till Jesus och sade: ”När det gäller dopet som Johannes döpte med, kan vi inte svara; vi vet inte.” De svarade Mästaren så här, därför att de hade överlagt följande med varandra: Om vi säger ’från himlen’, svarar han: ’Varför trodde ni då inte på honom’, och kanske tillägger han att han fick sin behörighet av Johannes, och om vi säger ’från människor’, kanske folket går till angrepp mot oss, ty de flesta av dem anser ju att Johannes var en profet. Så var de tvungna att komma inför Jesus och folket och bekänna att de, Israels religiösa lärare och ledare, inte kunde (eller inte ville) uttrycka en åsikt om Johannes mission. När de hade sagt sitt, såg Jesus ned på dem och sade: ”I så fall talar jag inte heller om vad jag har för behörighet att göra detta.”

173:2.6 (1892.3) Jesus avsåg aldrig att hänvisa till Johannes för sin behörighet; Johannes hade aldrig blivit ordinerad av judarnas råd. Jesu behörighet fanns hos honom själv och i hans Faders eviga överhöghet.

173:2.7 (1892.4) Då Jesus använde denna metod för att handskas med sina motståndare ville han inte undvika frågan. Först kan det tyckas att han gjorde sig skyldig till ett mästerligt undflyende av frågan, men så var det inte. Jesus var aldrig benägen att skaffa sig ett orättmätigt övertag ens över sina fiender. Vid detta skenbara undvikande gav han faktiskt alla sina åhörare svaret på fariséernas fråga om behörigheten bakom hans mission. De hade påstått att han verkade med behörighet från djävulfursten. Jesus hade upprepade gånger hävdat att all hans undervisning och alla hans gärningar skedde med kraft och behörighet från hans Fader i himlen. Detta vägrade judarnas ledare att godta och försökte ansätta honom till att medge att han var en regelstridig lärare, eftersom han aldrig hade sanktionerats av judarnas råd. Även fast han inte gjorde anspråk på att ha sin behörighet från Johannes, när han svarade dem så som han gjorde, tillfredsställde han däremot folket så pass mycket med denna antydning att hans fienders strävan att snärja honom effektivt vändes mot dem själva och avsevärt misskrediterade dem i ögonen på alla som var närvarande.

173:2.8 (1892.5) Det var denna Mästarens genialitet att handskas med sina motståndare som gjorde dem så rädda för honom. De försökte sig inte på flera frågor den dagen; de drog sig tillbaka för fortsatta överläggningar sinsemellan. Men det tog inte länge för människorna att inse oärligheten och ohederligheten i dessa frågor som judarnas styresmän ställde. Inte heller kunde vanliga människor undgå att se skillnaden mellan Mästarens moraliska majestät och den intrigerande skenheligheten hos hans fiender. Men rensandet av templet hade fört över sadducéerna på fariséernas sida när det gällde fullbordandet av

planen att tillintetgöra Jesus, och sadducéerna innehade nu majoriteten i judarnas råd.

3. Liknelsen om de två sönerna

173:3.1 (1893.1) När de häcklande fariséerna stod där tysta inför Jesus såg han ner på dem och sade: ”Eftersom ni hyser tvivel beträffande Johannes mission och är fientligt inställda till Människosonens undervisning och gärningar, hör på när jag berättar en liknelse för er: En mäktig och respekterad jordägare hade två söner, och då han önskade få hjälp av sina söner med att sköta sina vidsträckta egendomar kom han till den ene och sade: ’Min son, gå ut och arbeta i vingården idag.’ Men den tanklöse sonen svarade sin far och sade: ’Nej, dit går jag inte’, men sedan ångrade han sig och gick. När fadern hade funnit sin äldre son sade han likaså till honom: ’Min son, gå ut och arbeta i vingården idag.’ Denne skenhelige och otillförlitlige son svarade: ’Ja far, jag skall gå.’ Men när fadern hade avlägsnat sig gick han inte. Låt mig fråga er, vilken av dessa söner gjorde verkligen sin faders vilja?”

173:3.2 (1893.2) Folket svarade med en mun och sade: ”Den förste.” Då sade Jesus: ”Just det, och nu förkunnar jag att även om skatteindrivarna och skökorna ser ut att avvisa kallelsen till omvändelse, skall de inse att de är på fel väg och gå in i Guds rike före er, som storstilat låtsas tjäna Fadern i himlen samtidigt som ni vägrar att göra Faderns gärningar. Det var inte ni fariséer och skriftlärda som trodde på Johannes, utan snarare skatteindrivare och

syndare. Inte heller tror ni på min förkunnelse, men det vanliga folket hör med glädje mina ord.”

173:3.3 (1893.3) Jesus föraktade inte fariséerna och sadducéerna som personer. Det han ville misskreditera var deras system som gällde undervisning samt seder och bruk. Han var inte fientligt inställd till någon människa, men här inträffade den oundvikliga sammanstötningen mellan en ny och levande religion som utgick från anden och den äldre religionen som byggde på ceremonier, traditioner och auktoritet.

173:3.4 (1893.4) Hela denna tid stod de tolv apostlarna nära Mästaren, men de deltog inte på något sätt i dessa händelser. Var och en av de tolv reagerade på sitt säregna sätt för händelserna under dessa sista dagar av Jesu verksamhet i köttslig gestalt, och var och en åttlydde också Mästarens befallning att avstå från all offentlig undervisning och predikan under denna påskvecka.

4. Liknelsen om den frånvarande jordägaren

173:4.1 (1893.5) När de ledande fariséerna och de skriftlärda som hade försökt snärja Jesus med sina frågor hade lyssnat till berättelsen om de två sönerna drog de sig tillbaka för att fortsätta sina överläggningar, medan Mästaren vände sin uppmärksamhet mot den lyssnande folksamlingen och berättade en annan liknelse:

173:4.2 (1893.6) ”Det fanns en god man som var jordägare, och han planterade en vingård. Han inhägnade den, grävde en grop för vinpressen och byggde ett utkikstorn för vakterna. Sedan arrenderade han ut vingården medan han själv reste bort på en lång resa till ett annat land. När skördetiden närmade sig sände han sina tjänare till arrendatorerna för att hämta arrendet. Men arrendatorerna rådgjorde sinsemellan och vägrade att ge dessa tjänare den del av druvskörden som tillhörde deras herre; i stället grep de hans tjänare och pryglade den ene, stenade den andre och skickade bort de övriga tomhänta. Och när jordägaren hörde om allt detta skickade han andra och mer betrodda tjänare för att göra upp med dessa ondsinta arrendatorer, men dem slog de också blodiga och behandlade skamligt. Och sedan sände jordägaren sin favorittjänare, sin förvaltare, och honom dödade de. Och alltjämt skickade han tålmodigt och fördragsamt många andra tjänare, men de tog inte emot någon av dem. En del pryglade de, andra dräpte de, och när jordägaren hade behandlats på detta sätt beslöt han att sända sin son för att göra upp med dessa otacksamma arrendatorer och sade till sig själv: ’De kan tänkas misshandla mina tjänare, men min älskade son kommer de dock att ha respekt för.’ Men när dessa obotfärdiga och ondsinta arrendatorer fick se sonen sade de till varandra: ’Här har vi arvtagaren; kom så dödar vi honom, och arvet är vårt.’ Så tog de fast honom, släpade ut honom ur vingården och slog ihjäl honom. När nu vingårdens ägare får höra hur de har avvisat och dödat hans son, vad gör han då med dessa otacksamma och ondsinta arrendatorer?”

173:4.3 (1894.1) När folket hörde denna liknelse och den fråga Jesus ställde svarade de: ”Han tar död på dessa eländiga män, och

vingården arrenderar han ut till andra och hederliga odlare som ger honom hans del av skörden i rätt tid.” När några av åhörarna insåg att liknelsen handlade om den judiska nationen och dess behandling av profeterna och om det förestående avvisandet av Jesus och rikets evangelium, sade de med sorg i hjärtat: ”Gud förbjude att vi skulle fortsätta att göra sådant.”

173:4.4 (1894.2) Jesus såg hur en grupp sadducéer och fariséer banade sin väg genom trängseln, och han gjorde ett kort uppehåll tills de kom närmare honom och sade då: ”Ni vet hur era fäder avvisade profeterna, och ni vet mycket väl att ni i era hjärtan har bestämt er för att avvisa Människosonen.” Sedan såg Jesus med en forskande blick på de präster och äldste som stod nära honom och sade: ”Har ni aldrig läst vad som står i skriften om den sten som husbyggarna ratade och som sedan, när folket hade funnit den, gjordes till hörnstenen? Och därför varnar jag er än en gång, att om ni fortsättningsvis avvisar detta evangelium skall Guds rike snart tas ifrån er och ges åt ett folk som är villigt att ta emot det glada budskapet och frambringa andens frukt. Och det finns ett mysterium förbundet med denna sten, ty den som faller på den och därvid blir sönderslagen skall bli räddad; men den som stenen faller på skall smulas till stoft och hans aska spridas för de fyra vindarna.”

173:4.5 (1894.3) När fariséerna hörde dessa ord förstod de att Jesus syftade på dem själva och de andra judiska ledarna. De hade stor lust att då och där gripa honom, men de var rädda för folksamlingen. De var emellertid så förgrymmade över Mästarens ord att de drog sig tillbaka för att igen rådgöra sinsemellan om hur de skulle kunna ta

död på honom. Den kvällen förenade sig både sadducéer och fariséer om en gemensam plan för att nästa dag få honom i fällan.

5. Liknelsen om bröllopfesten

173:5.1 (1894.4) Sedan de skriftlärda och styresmännen hade dragit sig tillbaka vände sig Jesus igen till den församlade folkmassan och framförde liknelsen om bröllopfesten. Han sade:

173:5.2 (1894.5) ”Med himmelriket är det som när en kung höll bröllop för sin son och skickade ut budbärare för att be dem komma som redan tidigare hade inbjudits till bröllopet. Budbärarna sade: ’Allt är färdigt för bröllopsmåltiden i kungens palats.’ Nu avböjde emellertid många av dem, som tidigare hade lovat närvara, att denna gång komma. När kungen hörde om dessa avvisanden av hans inbjudan sände han andra tjänare och budbärare och sade: ’Säg till alla de inbjudna att komma, ty se, jag har ordnat för måltiden; mina oxar och gödkalvar är slaktade och allt är färdigt för att fira min sons förestående bröllop.’ Men igen ringaktade de tanklösa denna inbjudan från sin kung och gick sina egna vägar, en till sina åkrar, en till sitt krukmakeri och andra till sina handelsvaror. Ytterligare andra nöjde sig inte med att på detta sätt skymfa kungens inbjudan, utan i ett öppet uppror tog de fast kungens budbärare och misshandlade dem skamligt, rentav dödade några av dem. Och när kungen såg att hans utvalda gäster, även de som hade accepterat hans preliminära inbjudan och hade lovat att närvara vid bröllopfesten, slutligen hade avvisat hans inbjudan och upproriskt hade gripit och slagit ihjäl hans

utvalda budbärare, blev han oerhört vred. Och sedan skickade denne förolämpade kung ut sina arméer och sina bundsförvantes arméer och befälde dem att utplåna dessa upproriska mördare och bränna ned deras stad.

173:5.3 (1895.1) ”Och när han hade straffat dem som hade skymfat hans inbjudan bestämde han en ny dag för bröllopfesten och sade till sina budbärare: ”De som först bjöds till bröllopet var inte värdiga; gå därför ut till vägkorsningarna och landsvägarna och även utanför stadens gränser, och bjud så många som ni finner, bjud även dessa främlingar att komma in och delta i denna bröllopfest.’ Och då gick tjänarna ut till landsvägar och avkrokar och samlade ihop alla de träffade på, goda och onda, rika och fattiga, så att bröllopssalen till sist fylldes med villiga gäster. När allt var färdigt kom kungen in för att se sina gäster, och till sin stora förvåning såg han där en man som inte var klädd i bröllopskläder. Kungen, som villigt hade tillhandahållit bröllopskläderna för alla sina gäster, vände sig till denne man och sade: ’Min vän, hur kan du komma in i mitt gästrum vid detta tillfälle utan att ha bröllopskläder på dig?’ Och den oförberedde manen kunde inte svara. Då sade kungen till tjänarna: ’Kasta ut denne tanklöse gäst från mitt hus till att dela ödet hos alla de andra som har försmått min gästfrihet och avvisat min inbjudan. Jag vill inte ha andra här än de som med glädje tar emot min inbjudan och som gör mig äran att bära de gästkläder jag så villigt har tillhandahållit alla.’”

173:5.4 (1895.2) När Jesus hade berättat denna liknelse skulle han just be folksamlingen skingra sig då en välvillig troende banade sig väg mot honom genom trängseln och sade: ”Men Mästare, hur skall vi

veta om allt detta? Hur skall vi vara redo för kungens inbjudan? Vad kan du visa oss för tecken så att vi kan veta att du är Guds Son?” När Mästaren hörde detta sade han: ”Ett enda tecken skall ges er.” Sedan pekade han på sin egen kropp och fortsatte: ”Riv ned detta tempel och jag skall uppföra det igen om tre dagar.” Men de förstod honom inte, och medan de skingrades talade de med varandra och sade: ”I närmare femtio år har man hållit på att bygga templet, och trots det säger han att han skall riva ned det och uppföra det igen på tre dagar.” Inte heller hans egna apostlar förstod innebörden av detta yttrande, men senare, efter hans uppståndelse, kom de ihåg vad han hade sagt.

173:5.5 (1895.3) Vid fyratiden denna eftermiddag gav Jesus sina apostlar tecken och antydde att han ville lämna templet och bege sig till Betania för deras kvällsmål och vila för natten. På vägen uppför Olivberget instruerade Jesus Andreas, Filippos och Tomas att på morgonen slå upp ett läger närmare staden vilket de kunde använda under återstoden av påskveckan. Enligt denna anvisning slog de nästa morgon upp sina tält i en ravin på en bergssluttning med utsikt över den allmänna lägerparken Getsemane, på ett markområde som tillhörde Simon i Betania.

173:5.6 (1896.1) Igen var det en tystlåten grupp judar som denna måndagskväll vandrade uppför den västra sluttningen av Olivberget. Dessa tolv män började, som aldrig tidigare, känna på sig att någonting tragiskt höll på att hända. Medan det dramatiska rensandet av templet tidigt på morgonen hade väckt deras hopp om att få se Mästaren hävda sig och manifestera sina mäktiga krafter, fungerade händelserna under hela eftermiddagen endast som en antiklimax såtillvida att de alla tydde på att de judiska myndigheterna med

säkerhet skulle förkasta Jesu förkunnelse. Apostlarna var fångslade av spänning och en förfärlig osäkerhet höll dem i ett fast grepp. De insåg att endast några få korta dagar kunde ligga mellan den gångna dagens händelser och kraschen från en förestående undergång. De kände alla på sig att något förfärligt snart skulle hända, men de visste inte vad de kunde vänta sig. De gick till sina olika ställen för att vila, men de sov inte mycket. Till och med tvillingarna Alfaios väcktes till slut till insikt om att händelserna i Mästarens liv snabbt gick mot deras slutliga kulmination.

Urantiaboken

<< [Kapitel 173](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 175](#) >>

Kapitel 174

Tisdagsmorgonen i templet

174:0.1 (1897.1) VID sjutiden denna tisdagsmorgon sammanträffade Jesus med apostlarna, kvinnornas kår och ett tjugotal andra framträdande lärjungar i Simons hem. Vid det här mötet tog han farväl av Lasaros och gav honom den upplysning som så hastigt fick honom att fly till Filadelfia i Pereen, där han senare blev knuten till den missionsrörelse som hade sitt högkvarter i den staden. Jesus tog också farväl av den ålderstigne Simon och gav sina avskedsråd till kvinnornas kår, då han aldrig mer höll ett formellt anförande för dem.

174:0.2 (1897.2) Denna morgon hälsade han var och en av de tolv med ett personligt tilltal. Till Andreas sade han: "Bli inte förskräckt av de förestående händelserna. Håll ett fast grepp om dina bröder och låt dem inte finna dig nedslagen." Till Petrus sade han: "Sätt inte din tillit

till armen av kött och blod eller till vapen av stål. Etablera dig på de eviga klippornas andliga grundvalar.” Till Jakob sade han: ”Låt inte yttre omständigheter få dig att vackla. Förbli stark i din tro, och du skall snart få veta att det du tror på är verkligt.” Till Johannes sade han: ”Var fridsam; älska även dina fiender; var tolerant. Och minns att jag har anförtrott dig många saker.” Till Natanael sade han: ”Döm inte enligt det yttre skenet; stå fast i din tro när allt ser ut att gå om intet; var trogen ditt förordnande som rikets ambassadör.” Till Filippos sade han: ”Förbli oberörd av de förestående händelserna. Håll kvar ditt lugn även när du inte kan se vart vägen för. Var trogen din invigningsed.” Till Matteus sade han: ”Glöm inte den nåd som förde dig in i riket. Låt ingen lura dig på din eviga belöning. Var villig att stå orubblig, så som du har stått emot böjelserna i människans dödliga natur.” Till Tomas sade han: ”Hur svårt det än må vara, måste du just nu förlita dig på tron och inte på synen. Tvivla inte på min förmåga att slutföra det arbete jag har påbörjat, och på att jag till slut skall få se alla mina trogna ambassadörer i riket på den andra sidan.” Till tvillingarna Alfaios sade han: ”Låt er inte krossas av det som ni inte kan förstå. Var trogna känslorna av tillgivenhet i ert hjärta och sätt inte er tillit vare sig till stormän eller till den föränderliga inställningen bland folket. Stå vid era bröders sida.” Till Simon Seloten sade han: ”Simon, besvikelsen kan tänkas krossa dig, men din ande skall höja sig ovanför allt som kan komma över dig. Det som du inte har lärt dig av mig skall min ande lära dig. Sök andens sanna realiteter och låt dig inte attraheras av överkliga och materiella skuggor.” Till Judas Iskariot sade han: ”Judas, jag har älskat dig, och jag har bett för dig att du skulle älska dina bröder. Förtrötts inte i att

göra gott; och jag ville varna dig att ta dig i akt för smickrets slippriga stigar och förlöjligandets giftpilar.”

174:0.3 (1897.3) När han hade avslutat dessa hälsningar gav han sig tillsammans med Andreas, Petrus, Jakob och Johannes i väg mot Jerusalem, medan de övriga apostlarna började slå upp Getsemanelägret, dit de skulle bege sig den kvällen och där de hade sin operationsbas under återstoden av Mästarens kroppsliga liv. Ungefär halvvägs ned för Olivbergets sluttning stannade Jesus upp och samtalade i över en timme med de fyra apostlarna.

1. Gudomlig förlåtelse

174:1.1 (1898.1) Under flera dagars tid hade Petrus och Jakob varit invecklade i en diskussion om sina olika uppfattningar beträffande Mästarens undervisning om syndernas förlåtelse. De hade kommit överens om att framlägga ärendet för Jesus, och Petrus tog detta lämpliga tillfälle i akt att rådgöra med Mästaren. Följaktligen föll Simon Petrus in i samtalet, som rörde sig om skillnaderna mellan prisande och dyrkan, och frågade: ”Mästare, Jakob och jag är inte överens om din förkunnelse angående syndernas förlåtelse. Jakob hävdar att du lär att Fadern förlåter oss redan innan vi ber honom om det, och jag påstår att förlåtelsen måste föregås av ånger och bekännelse. Vem av oss har rätt? Vad säger du?”

174:1.2 (1898.2) Efter en stunds tystnad gav Jesus alla fyra en menande blick och svarade: ”Mina bröder, ni misstar er i era åsikter därför att ni inte förstår naturen av de nära och kärleksfulla relationerna mellan

den skapade och Skaparen, mellan människan och Gud. Ni fattar inte den förståelsefulla sympati som en vis förälder hyser för sitt omogna och stundom felande barn. Det kan verkligen ifrågasättas huruvida intelligenta och tillgivna föräldrar någonsin behöver förlåta ett genomsnittligt och normalt barn. Förståelsefulla relationer i förening med attityder av kärlek förhindrar effektivt allt sådant främlingskap som senare gör en ny anpassning mellan barnets ånger och föräldrarnas förlåtelse nödvändig.

174:1.3 (1898.3) ”En del av varje far lever i barnet. Fadern är den som först och bäst förstår allt som gäller förhållandet mellan barnet och föräldern. Föräldern kan se barnets omogenhet i ljuset av den längre hunna mogenheten hos föräldern, den mognare erfarenheten hos den äldre parten. När det gäller det jordiska barnet och den himmelske Fadern har den gudomliga föräldern en sympati och förmåga till kärleksfull förståelse som kännetecknas av infinitet och gudomlighet. Den gudomliga förlåtelsen är ofrånkomlig; den är en naturlig och oskiljaktig del av Guds oändliga förståelse, av hans fullkomliga vetenskap om allt som gäller barnets bristande omdöme och felaktiga val. Den gudomliga rättvisan är så evigt just och rimlig att den ofelbart uttrycker även en förståelsefull barmhärtighet.

174:1.4 (1898.4) ”När en vis man förstår de inre impulserna hos sina medmänniskor börjar han älska dem. Och när man älskar sin broder har man redan förlåtit honom. Denna förmåga att förstå människans natur och förlåta hennes uppenbara överträdelser är gudalik. Om ni är visa föräldrar är det så här ni älskar och förstår era barn och förlåter dem, även när tillfälliga missförstånd uppenbarligen har skilt er åt. Barnet, som är omoget och saknar en fullare förståelse av djupet i

förhållandet mellan barnet och fadern, måste ofta känna sig skuldmedvetet skild från faderns fulla godkännande, men en sann far är aldrig medveten om någon sådan skilsmässa. Synden är en upplevelse som hör till den skapades medvetande; den ingår inte i Guds medvetande.

174:1.5 (1898.5) ”Er oförmåga eller ovillighet att förlåta era medmänniskor är måttet på er omogenhet, er bristande uppnåelse av den sympati, förståelse och kärlek som kännetecknar den vuxna människan. Ni hyser agg och ruvar på hämnd i direkt proportion till er okunskap om den inre naturen och sanna längtan hos era barn och era medmänniskor. Kärleken uttrycker den gudomliga och inre livslusten. Den bygger på förståelse, fostras av osjälviskt tjänande och fulländas i visdom.

2. Judarnas ledare ställer frågor

174:2.1 (1899.1) På måndagskvällen hade ett möte hållits mellan judarnas råd och omkring femtio andra ledare utvalda bland skriftlärda, fariséer och sadducéer. Man var vid detta möte ense om att det vore farligt att arrestera Jesus inför allas åsyn på grund av det vanliga folkets tillgivenhet för honom. Det var också majoritetens åsikt att man borde göra ett beslutsamt försök att misskreditera honom i folksamlingens ögon innan han fängslades och fördes inför domstol. Följaktligen utsågs flera grupper av lärda män att vara på plats nästa morgon i templet för att försöka snärja Jesus med svåra frågor och på annat sätt göra honom förlägen inför folket. Till sist

hade fariséerna, sadducéerna och till och med herodianerna alla förenats i detta försök att misskreditera Jesus inför påskens människomassor.

174:2.2 (1899.2) På tisdagsmorgonen när Jesus anlände till tempelgården och började undervisa hade han hunnit yttra bara några få ord när en grupp av akademiernas yngre studerande, som hade övats för detta ändamål, kom fram och genom sin talesman sade till Jesus: ”Mästare, vi vet att du är en rättfärdig lärare, och vi vet att du förkunnar sanningens vägar och tjänar endast Gud, ty du fruktar ingen människa, och vi vet att du inte gör skillnad på person. Vi är endast studerande, och vi vill få reda på sanningen om en sak som besvärar oss; vår svårighet är denna: Är det lagligt för oss att betala skatt till kejsaren? Skall vi eller skall vi inte betala?” Jesus, som insåg deras skenhelighet och förslagenhet, sade till dem: ”Varför kommer ni så här för att söka förleda mig? Visa mig ett mynt som man betalar skatt med, så skall jag svara er.” Och när de räckte honom en denar såg han på den och sade: ”Vems bild och överskrift finns här på myntet?” När de svarade honom: ”Kejsarens”, sade Jesus: ”Ge då kejsaren det som tillhör kejsaren och Gud det som tillhör Gud.”

174:2.3 (1899.3) När han hade svarat dessa unga skriftlärda och deras herodianska bundsförvanter med dessa ord drog de sig tillbaka från honom, och människorna, till och med sadducéerna, hade roligt åt deras snopenhet. Även dessa ungdomar som hade försökt snärja honom, förundrade sig storligen över den oväntade skarpsinnigheten i Mästarens svar.

174:2.4 (1899.4) Föregående dag hade styresmännen försökt fälla honom inför folksamlingen på frågor som gällde prästerlig

behörighet, och sedan de hade misslyckats försökte de nu dra in honom i en för honom skadlig diskussion om civilmyndigheternas behörighet. Både Pilatus och Herodes var vid denna tid i Jerusalem, och Jesu fiender tänkte sig att om han vågade avråda från att betala skatt till kejsaren skulle de genast gå inför de romerska myndigheterna och anklaga honom för upproriskhet. Om han å andra sidan kort och gott gav rådet att betala skatt räknade de helt riktigt med att ett sådant uttalande storligen skulle sära den nationella stoltheten hos hans judiska åhörare och därmed fjärma honom från folkmassans välvilliga inställning och tillgivenhet.

174:2.5 (1899.5) I allt detta misslyckades Jesu fiender, ty judarnas råd hade fattat ett allmänt känt beslut, till ledning för de judar som fanns utspridda bland de icke-judiska folken, att ”rätten att slå mynt medförde rätt att uppbära skatt.” På detta sätt undvek Jesus deras fälla. Att svara ”nej” på deras fråga hade varit detsamma som att mana till uppror; att svara ”ja” hade chockerat den tidens djupt rotade nationalistiska känslor. Mästaren undvek inte frågan; han utnyttjade bara visdomen med att ge ett dubbelt svar. Jesus var aldrig undfallande, men han var alltid vis i sina mellanhavanden med dem som ville plåga och tillintetgöra honom.

3. Saddukéerna och uppståndelsen

174:3.1 (1900.1) Innan Jesus igen kunde börja sin undervisning kom en annan grupp fram för att ställa frågor till honom; den här gången var det en grupp lärda och listiga sadducéer. Deras talesman drog sig

närmare Jesus och sade: ”Mästare, Mose har sagt att om en gift man dör barnlös skall hans bror gifta sig med änkan och skaffa efterkommande åt den avlidne brodern. Nu förekom det ett fall där en man som hade sex bröder dog barnlös. Hans äldste bror övertog hans hustru, men också han dog snart barnlös. På samma sätt övertog följande broder hustrun, men han dog också utan att lämna efterkommande. Och så fortsatte det tills alla sex bröder hade haft hustrun och alla sex hade dött utan att ha barn. Och sist av alla dog kvinnan själv. Det som vi nu vill fråga dig är följande: Vem av de sju blir hon hustru till vid uppståndelsen? Alla har ju varit gifta med henne.”

174:3.2 (1900.2) Jesus visste, och människorna likaså, att sadducéerna inte hade något ärligt uppsåt när de ställde denna fråga, ty det var osannolikt att ett sådant fall verkligen skulle inträffa. Dessutom var denna sed att en död mans bröder skulle försöka avla barn åt honom vid den här tiden redan praktiskt taget en död bokstav hos judarna. Det oaktat nedlät sig Jesus till att besvara deras okynniga fråga. Han sade: ”Ni misstar er alla när ni ställer sådana frågor, därför att ni varken kan skriften eller vet något om Guds levande kraft. Ni vet att sönerna i denna värld kan gifta sig och kan giftas bort, men ni ser inte ut att förstå att de som räknas värdiga att stiga upp till de kommande världarna, vid de rättfärdigas uppståndelse, varken gifter sig eller blir bortgifta. De som erfar uppståndelsen från de döda är mera som änglarna i himlen, och de dör aldrig. Dessa uppståndna är för evigt Guds söner; de är ljusets barn som har uppväckts till framsteg i det eviga livet. Och även er fader Mose förstod detta, ty i samband med sina upplevelser vid den brinnande busken hörde han Fadern säga:

'Jag *är* Abrahams Gud, Isaks Gud och Jakobs Gud.' Och så förkunnar jag tillsammans med Mose att min Fader inte är de dödas Gud utan de levandes. I honom lever ni alla, förökar ni er och har ni er dödliga tillvaro."

174:3.3 (1900.3) När Jesus hade besvarat dessa frågor drog sig sadducéerna tillbaka, och några av fariséerna glömde till den grad sig själva att de utropade: "Sant, sant, Mästare, bra svarade du dessa trolösa sadducéer." Sadducéerna vågade inte ställa några fler frågor till honom, och de vanliga människorna förundrade sig över visdomen i hans undervisning.

174:3.4 (1900.4) Jesus hänvisade i sin sammandrabbning med sadducéerna endast till Mose, emedan denna religiöst politiska sekt endast erkände giltigheten av de fem så kallade Mose böckerna; de godkände inte att profeternas förkunnelse användes som bas för läromässiga trossatser. Fastän Mästaren i sitt svar klart bekräftade det faktum att dödliga varelser överlever med hjälp av uppståndelseförfarandet, uttalade han inte på något sätt sitt stöd för fariséernas tro på den konkreta människokroppens uppståndelse. Det som Jesus ville betona var att Fadern hade sagt "Jag *är* Abrahams, Isaks och Jakobs Gud", inte att 'jag *var* deras Gud.'

174:3.5 (1900.5) Sadducéerna hade tänkt sig att utsätta Jesus för *åtlöjets* nedbrytande inverkan, då de mycket väl visste att förföljelse som skedde offentligt med största säkerhet skulle framkalla ytterligare sympati för honom hos folkmassan.

4. Det stora budet

174:4.1 (1901.1) En annan grupp sadducéer hade fått instruktioner att ställa snärjande frågor till Jesus om änglarna, men när de såg hur det gick för deras kamrater, som hade försökt få honom i fällan med frågor om uppståndelsen, beslöt de klokt nog att hålla sig tysta; de drog sig tillbaka utan att ställa någon fråga. De sammansvurna fariséerna, de skriftlärda, sadducéerna och herodianerna hade på förhand kommit överens om en plan att fylla hela dagen med dessa snärjande frågor i hopp om att därmed misskreditera Jesus inför människorna och samtidigt effektivt hindra honom från att hinna proklamera sina störande läror.

174:4.2 (1901.2) Sedan kom en av fariséernas grupper fram för att ställa besvärande frågor, och talesmannen tecknade åt Jesus och sade: ”Mästare, jag är laglörd, och jag ville fråga dig vilket bud som enligt din åsikt är det största?” Jesus svarade. ”Det finns ett enda bud, och detta enda är det största av alla, och det budet är: ’Hör, o Israel, Herren vår Gud, Herren är en enda; och du skall älska Herren, din Gud, med hela ditt hjärta och med hela din själ, med hela ditt sinne och med all din kraft.’ Detta är det första och stora budet. Och det andra budet är likt det första; sannerligen, det följer direkt av det första och lyder: ’Du skall älska din nästa som dig själv.’ Det finns inget bud som är större än dessa; på dessa båda bud vilar hela lagen och profeterna.”

174:4.3 (1901.3) När den laglörde insåg att Jesus inte endast hade svarat i överensstämmelse med den judiska religionens högsta uppfattning, utan att han även hade svarat klokt i den församlade folkmassans ögon, tänkte han att det såg modigare ut att öppet

berömma Mästarens svar. Följaktligen sade han: ”Sanningen att säga, Mästare, har du uttryckt dig väl, att Gud är en och ingen finns utom han; och att älska honom med hela sitt hjärta, hela sitt förstånd och hela sin kraft, och att också älska sin nästa som sig själv, det är det första och stora budet; och vi är överens om att detta stora bud är mycket viktigare att ta hänsyn till än alla brännoffer och annat offrande.” När den laglärde svarade så här finkänsligt såg Jesus på honom och sade: ”Min vän, jag ser att du inte är så långt från Guds rike.”

174:4.4 (1901.4) Jesus uttalade en sanning när han sade om den laglärde att han inte var ”långt från gudsriket”, ty samma kväll begav han sig ut till Mästarens läger nära Getsemane, bekände sin tro på rikets evangelium och döptes av Josia, en av Abners lärjungar.

174:4.5 (1901.5) Två eller tre andra grupper av skriftlärda och fariséer fanns på plats och hade tänkt ställa frågor, men de blev antingen avväpnade av Jesus svar till den laglärde eller så hölls de tillbaka av det fullständiga nederlaget för alla som hade försökt att snärja honom. Efter detta vågade ingen längre ställa någon fråga till honom offentligt.

174:4.6 (1901.6) När inga fler frågor kom, och då det snart var middagstid, fortsatte Jesus inte sin undervisning utan nöjde sig med att bara ställa en fråga till fariséerna och deras medarbetare. Jesus sade: ”Eftersom ni inte har fler frågor ville jag ställa en till er. Vad anser ni om Befriaren? Det vill säga, vems son är han?” Efter en kort paus svarade en av de skriftlärda: ”Messias är Davids son.” Och eftersom Jesus visste att det hade debatterats mycket, även bland hans

egna lärjungar, huruvida han var Davids son eller ej, ställde han denna tilläggsfråga: ”Om Befriaren verkligen är Davids son, hur kan då David, i den psalm som ni tillskriver honom, på andens ledning själv säga: ’Herren sade till min herre: Sitt på min högra sida tills jag lägger dina fiender under dina fötter.’ Om nu David kallar honom Herre, hur kan han då vara hans son?” Fastän styresmännen, de skriftlärda och fariséerna inte besvarade frågan, ställde de inte heller fler frågor till honom för att snärja honom. De besvarade aldrig denna fråga som Jesus ställde till dem, men efter Mästarens död försökte de undkomma denna förlägenhet genom att ändra tolkningen av denna psalm så att den syftade på Abraham i stället för på Messias. Andra försökte undfly dilemmat genom att hävda att David inte hade skrivit denna så kallade messianska psalm.

174:4.7 (1902.1) En stund tidigare hade fariséerna fröjdats sig över det sätt på vilket sadducéerna hade tystats av Mästaren. Nu gladde sig sadducéerna åt fariséernas misslyckande, men ett sådant rivaliserande var kortvarigt. Snart glömde de sina urgamla meningsskiljaktigheter när de med gemensamma krafter försökte sätta stopp för Jesu förkunnelse och verksamhet. Men genom alla dessa händelser lyssnade det vanliga folket med glädje till honom.

5. Grekerna som sökte Jesus

174:5.1 (1902.2) Ungefär vid middagstiden, när Filippos höll på att göra uppköp för det nya lägret som den dagen slogs upp nära Getsemane, uppsöktes han av en delegation av främlingar, en grupp

troende greker från Alexandria, Aten och Rom. Deras talesman sade till aposteln: ”Du har blivit utpekad för oss av några som känner dig; så vi kommer till dig, herre, och ber att få träffa Jesus, din Mästare.” Filippos blev överraskad av att träffa dessa framträdande och sökande grekiska främlingar så här på torget, och då Jesus uttryckligen hade ålagt de tolv att avhålla sig från all offentlig undervisning under påskveckan, så var han något förbryllad angående bästa sättet att behandla detta ärende. Han oroades också av att dessa icke-judar var främlingar från andra länder. Om de hade varit judar eller bekanta icke-judar från trakten skulle han inte ha tvekat så uppenbart. Vad han gjorde var följande: Han bad dessa greker att stanna just där de befann sig. När han skyndade bort antog de att han gick för att söka upp Jesus, men i verkligheten skyndade han iväg till Josefs hem, där han visste att Andreas och de övriga apostlarna var på lunch. Han bad Andreas komma ut, förklarade varför han hade kommit och återvände sedan i sällskap med Andreas till de väntande grekerna.

174:5.2 (1902.3) Eftersom Filippos var så gott som färdig med sina uppköp återvände han och Andreas tillsammans med grekerna till Josefs hem, där Jesus tog emot dem. De satt nära honom när han talade till sina apostlar och ett antal ledande lärjungar som hade samlats till denna lunch. Jesus sade:

174:5.3 (1902.4) ”Min Fader sände mig till denna värld för att uppenbara hans barmhärtighet gentemot människornas barn, men de som jag först kom till har vägrat att ta emot mig. Visst är det sant att många av er för egen del har omfattat mitt evangelium, men Abrahams barn och deras ledare står i begrepp att avvisa mig, och därmed avvisar de också Honom som har sänt mig. Jag har fritt

förkunnat frälsningens evangelium för detta folk; jag har berättat för dem om sonskapets glädje och frihet, och om ett rikare liv i anden. Min Fader har gjort många underbara gärningar bland dessa räddhågade människosöner. Men sannerligen talade profeten Jesaja om detta folk när han skrev: 'Herre, vem trodde det som vi förkunnade? Och för vem har Herren uppenbarats?' Sannerligen har ledarna för mitt folk avsiktligt förblindat sina ögon så att de inte kan se och förstockat sina hjärtan för att de inte skulle tro och bli frälsta. Alla dessa år har jag försökt bota dem från deras otro, så att de skulle kunna ta emot Faderns eviga frälsning. Jag vet att inte alla har svikit mig; en del av er har verkligen trott på mitt budskap. I detta rum finns nu hela tjugo män som tidigare var medlemmar av judarnas råd eller som hade en hög ställning i nationens rådsförsamlingar, även om en del av er fortfarande drar er för att öppet bekänna sanningen, för att inte bli uteslutna ur synagogan. En del av er är frestade att älska människors ära mer än Guds ära. Men jag är tvungen att visa fördragsamhet eftersom jag fruktar för säkerheten och lojaliteten även hos en del av dem som så länge har stått mig nära och som har levt så nära intill mig.

174:5.4 (1903.1) ”I denna festsal ser jag att det finns församlade ungefär samma antal judar och icke-judar, och jag vill vända mig till er som den första och sista gruppen av detta slag vilken jag kan undervisa om Guds rikes angelägenheter innan jag återvänder till min Fader.”

174:5.5 (1903.2) Dessa greker hade troget deltagit i Jesu undervisning i templet. På måndagskvällen hade de haft ett sammanträde i

Nikodemos hem som varade ända till gryningen, och trettio av dem hade valt att träda in i riket.

174:5.6 (1903.3) När Jesus i den stunden stod inför dem insåg han att en domperiod gick mot sitt slut och att en ny tog sin början. Mästaren vände sin uppmärksamhet mot grekerna och sade:

174:5.7 (1903.4) ”Den som tror detta evangelium, tror inte endast på mig utan på Honom som har sänt mig. När ni ser på mig ser ni inte endast Människosonen utan också Honom som har sänt mig. Jag är världens ljus, och den som tror på min lära skall inte längre förbli i mörkret. Om ni icke-judar hör mig skall ni få ta emot livets ord och skyndsamt bli delaktiga av den glädjefyllda frihet som sanningen om sonskap till Gud innebär. Om mina landsmän, judarna, väljer att avvisa mig och förkasta min förkunnelse, jag kommer inte att sitta till doms över dem, ty jag kom inte för att döma världen utan för att erbjuda den frälsning. Men de som avvisar mig och vägrar att ta emot mina ord skall dock i sinom tid ställas till doms av min Fader och dem som han har förordnat att sitta till doms över sådana som avvisar barmhärtighetens gåva och frälsningens sanningar. Kom ihåg var och en av er att jag inte talar av mig själv utan att jag troget har förkunnat för er det som Fadern har befallt mig att uppenbara för människornas barn. Och dessa ord som Fadern ingav mig att tala till världen är ord av gudomlig sanning, evinnerlig nåd och evigt liv.

174:5.8 (1903.5) ”Men för såväl judar som icke-judar förkunnar jag att den stund snart är inne då Människosonen kommer att förhärligas. Ni vet mycket väl att om vetekornet inte faller i jorden och dör, förblir det ett ensamt korn; men om det dör i god jord vaknar det till liv igen och ger en rik skörd. Den som själviskt älskar sitt liv riskerar att

förlora det; men den som är villig att ge sitt liv för min och evangeliets skull skall få en rikare tillvaro på jorden och i himlen, evigt liv. Om ni verkligen vill följa mig, även efter det att jag har begett mig till min Fader, då skall ni bli mina lärjungar och era dödliga medmänniskors uppriktiga tjänare.

174:5.9 (1903.6) ”Jag vet att min stund närmar sig, och jag är bekymrad. Jag inser att mitt folk har beslutat sig för att försmå riket, men det gläder mig att ta emot dessa sanningssökande icke-judar som kommer hit idag för att höra sig för om ljusets väg. Det oaktat värker mitt hjärta för mitt folk, och min själ är fylld av vanda över det som ligger just framför mig. Vad skall jag säga när jag ser framför mig och urskiljer vad som snart skall drabba mig? Skall jag säga: Fader, rädda mig från denna hemska stund? Nej! Det är för just detta ändamål jag har kommit till världen och även för denna stund. Hellre vill jag säga och bedja att ni förenar er med mig: Fader, förhärliga ditt namn; ske din vilja.”

174:5.10 (1904.1) När Jesus hade sagt detta framträdde den Personaliserade Riktare, som hade vistats i hans inre under tiden före hans dop, inför honom, och när han gjorde en märkbar paus tilltalades Jesus av denna nu mäktiga ande som representerar Fadern och sade: ”Jag har mången gång förhärligat mitt namn i dina utgivningar, och jag skall förhärliga det en gång till.”

174:5.11 (1904.2) Fastän de judar och icke-judar som hade samlats här inte hörde någon röst, kunde de inte undgå att märka att Mästaren höll en paus i sitt tal medan ett meddelande kom till honom från någon övermänsklig källa. De sade alla, var och en till den som satt bredvid: ”En ängel talade till honom.”

174:5.12 (1904.3) Sedan fortsatte Jesus sitt tal: ”Allt detta har inte hänt för min skull utan för er. Jag vet med säkerhet att Fadern tar emot mig och godkänner min mission till förmån för er, men det är nödvändigt att ni uppmuntras och görs redo för det eldprov som ligger just framför er. Låt mig försäkra er att våra gemensamma strävanden att upplysa världen och befria människosläktet till sist skall krönas med seger. Den gamla ordningen går mot sin dom. Denna världs Prins har jag fördrivit; och alla människor skall bli fria i ljuset av den ande som jag skall utgjuta över allt kött efter att ha stigit upp till min Fader i himlen.

174:5.13 (1904.4) ”Och nu förkunnar jag för er att jag, om jag blir upphöjd på jorden och i ert liv, kommer jag att dra alla människor till mig och till min Faders gemenskap. Ni har trott att Befriaren skulle stanna på jorden för alltid, men jag säger er att människorna kommer att avvisa Människosonen och att han återvänder till Fadern. Endast en liten stund till är jag hos er; endast en kort tid är det levande ljuset bland denna förmörkade generation. Vandra medan ni har detta ljus så att det kommande mörkret och den förestående förvirringen inte må överväldiga er. Den som vandrar i mörkret vet inte vart han går; men om ni väljer att vandra i ljuset skall ni sannerligen alla bli Guds befriade söner. Och nu, kom alla med mig när vi går tillbaka till templet och jag talar avskedsord till översteprästerna, de skriftlärda, fariséerna, sadducéerna, herodianerna och till Israels styresmän som vandrar i mörkret.”

174:5.14 (1904.5) Efter att ha sagt detta ledde Jesus de andra längs de smala gatorna i Jerusalem tillbaka till templet. De hade nyss hört

Mästaren säga att det här skulle bli hans avskedstal i templet, och de följde honom under tystnad och försjunkna i djupa tankar.

Urantiaboken

<< [Kapitel 174](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 176](#) >>

Kapitel 175

Det sista talet i templet

175:0.1 (1905.1) KORT efter klockan två denna tisdagseftermiddag anlände Jesus till templet åtföljd av elva apostlar, Josef från Arimataia, de trettio grekerna och vissa andra lärjungar och började hålla sitt sista anförande på den heliga byggnadens gårdsområde. Det här talet var avsett att vara hans sista vädjan till det judiska folket och den slutliga anklagelsen mot hans hetsiga fiender och blivande förgörare — de skriftlärda, fariséerna, sadducéerna och Israels främsta styresmän. Under hela förmiddagen hade de olika grupperna haft tillfälle att ställa frågor till Jesus; denna eftermiddag ställde ingen någon fråga.

175:0.2 (1905.2) När Mästaren började tala rädde lugn och ordning på tempelgården. Penningväxlarna och varumånglarna hade inte på nytt

vågat komma in till templet sedan Jesus och den upprörda folkmassan hade drivit ut dem föregående dag. Innan Jesus började föreläsningen såg han ömt ut över sina åhörare som snart skulle få höra hans offentliga avskedsanförande om barmhärtighet för mänskligheten i förening med hans sista fördömande av judarnas falska lärare och trångsynta styresmän.

1. Talet

175:1.1 (1905.3) ”Så här länge har jag varit hos er, vandrat kors och tvärs genom landet och förkunnat Faderns kärlek till människobarnen, och många har sett ljuset och genom tro stigit in i himmelriket. I samband med denna undervisning och detta predikande har Fadern gjort många underbara gärningar, till och med uppväckandet från de döda. Många sjuka och lidande har blivit helade därför att de trodde; men allt detta förkunnande av sanning och botande av sjukdom har inte öppnat ögonen på dem som vägrar att se ljuset, de som är fast beslutna att förkasta detta Guds rikes evangelium.

175:1.2 (1905.4) ”På alla sätt som är förenliga med att göra min Faders vilja har jag och apostlarna gjort vårt yttersta för att leva i fred med våra bröder, att foga oss efter de rimliga krav som Moses lagar och Israels traditioner ställer. Vi har ständigt eftersträvat fred, men Israels ledare vill inte ha det så. Genom att förkasta Guds sanning och himlens ljus ställer de sig på villfarelsens och mörkrets sida. Det kan inte råda fred mellan ljus och mörker, mellan liv och död, mellan sanning och villfarelse.

175:1.3 (1905.5) ”Många av er har vågat tro på mina läror och har redan trätt in i den glädje och frihet som medvetenheten om sonskap med Gud medför. Och ni kan vittna med mig att jag har erbjudit detta samma sonskap med Gud till hela det judiska folket, även till just dessa män som nu eftersträvar min undergång. Och fortfarande skulle min Fader ta emot dessa förblindade lärare och skenheliga ledare om de blott vände sig till honom och accepterade hans nåd. Ännu är det inte för sent för detta folk att ta emot himlens ord och att välkomna Människosonen.

175:1.4 (1906.1) ”Min Fader har länge behandlat detta folk barmhärtigt. Generation efter generation har vi sänt våra profeter för att undervisa och varna dem, och generation efter generation har de dödat dessa himlasända lärare. Och nu fortsätter era egensinniga överstepräster och envisa styresmän utan vidare att göra samma sak. Liksom Herodes förorsakade Johannes död, likaledes förbereder ni er nu att döda Människosonen.

175:1.5 (1906.2) ”Så länge det finns en chans att judarna vänder sig till min Fader och söker frälsning, håller Abrahams, Isaks och Jakobs Gud sina barmhärtiga händer utsträckta mot er; men så snart ni har fyllt er förhärdelsebägare och en gång slutgiltigt avvisat min Faders barmhärtighet skall denna nation lämnas att klara sig på egen hand, och den kommer snabbt att få ett föga ärofullt slut. Detta folk var kallat att bli världens ljus, att utstråla den andliga härligheten hos ett gudsmedvetet folk, men ni har avlägsnat er så långt från att fullgöra era gudomliga privilegier att era ledare står i begrepp att begå alla tiders största dårskap då de är nära att slutligt tillbakavisa Guds gåva

till alla människor och för alla tidsåldrar — uppenbarelsen av den himmelske Faderns kärlek till alla sina skapade varelser på jorden.

175:1.6 (1906.3) ”Och när ni en gång avvisar denna uppenbarelse från Gud till människorna, skall himmelriket ges till andra folk, till dem som tar emot det med fröjd och glädje. I Faderns namn, vilken har sänt mig, varnar jag er allvarligt att ni håller på att förlora er ställning som den eviga sanningens banérförare och den gudomliga lagens väktare i världen. Jag erbjuder er just nu den sista chansen att komma fram och ångra er, att ange er avsikt att söka Gud av hela ert hjärta och att likt små barn och genom uppriktig tro träda in i himmelrikets trygghet och frälsning.

175:1.7 (1906.4) ”Min Fader har länge arbetat för er frälsning, och jag kom ned för att leva bland er och personligen visa er vägen. Många bland både judar och samariter, och även bland hedningarna, har trott på rikets evangelium, men de som borde vara de första att stiga fram och ta emot himlens ljus har ståndaktigt vägrat att tro på uppenbarelsen av Guds sanning — Gud uppenbarad i människan och människan upplyft till Gud.

175:1.8 (1906.5) ”Denna eftermiddag står mina apostlar tysta här framför er, men ni skall snart få höra deras röster ljuda med kallelse till frälsning och med uppmaning till er att, som den levande Gudens söner, förena er med det himmelska riket. Och nu tar jag till vittnen mina lärjungar och andra som tror på evangeliet, samt de osynliga budbärarna vid deras sida, på att jag ännu en gång har erbjudit Israel och hennes styresmän befrielse och frälsning. Men ni ser alla hur Faderns nåd försmås och hur sanningens budbärare avvisas. Det oaktat påminner jag er om att dessa skriftlärdar och fariséer

fortfarande sitter på Moses tron, och därför ber jag er att samarbeta med dessa Israels äldste tills de Högsta, som härskar i människornas riken, slutligen faller denna nation och förintar dessa styresmäns ställe. Det fordras inte att ni förenar er med dem i deras planer på att förgöra Människosonen, men i allt som har att göra med freden i Israel skall ni lyda under dem. Gör i alla dessa sammanhang vadhelst de ber er om och följ det väsentliga i lagen, men ta inte efter deras onda gärningar. Kom ihåg att styresmännens synd är denna: De säger vad gott är, men de gör det inte. Ni känner väl till hur dessa ledare binder tunga bördor på era axlar, bördor som är plågsamma att bära, och de lyfter inte så mycket som ett finger för att hjälpa er att bära dessa för tunga bördor. De har förtryckt er med ceremonier och förslavat er med traditioner.

175:1.9 (1907.1) ”Dessutom är det ett nöje för dessa självcentrerade styresmän att göra sina goda gärningar i alla människors åsyn. De gör sina bönekapslar breda och förstorar bårderna på sina tjänstemantlar. De eftertraktar hedersplatserna vid festborden och kräver att sitta främst i synagogorna. De åtrår lovprisande hälsningar på torgen och vill kallas rabbi av alla människor. Och samtidigt som de söker all denna ära från människorna, lägger de i hemlighet beslag på änkors hus och gör sig vinster på tjänsterna i det heliga templet. För skenets skull framför dessa hycklare långa böner offentligt och ger allmosor för att dra till sig sina medmänniskors uppmärksamhet.

175:1.10 (1907.2) ”Fastän ni bör ära era styresmän och vörda era lärare, bör ni inte kalla någon människa Fader i andlig bemärkelse, ty en är er Fader, nämligen Gud. Inte heller skall ni söka bli herre över era bröder i riket. Kom ihåg det jag har lärt er, att den som vill vara störst

bland er skall bli allas tjänare. Om ni understår er att upphöja er själva inför Gud, skall ni förvisso bli förödmjukade; men den som uppriktigt ödmjukar sig skall med säkerhet bli upphöjd. Sök inte självförhärligande i ert dagliga liv, utan Guds härlighet. På ett intelligent sätt underordna er egen vilja den himmelske Faderns vilja.

175:1.11 (1907.3) ”Missförstå inte mina ord. Jag hyser ingen illvilja mot dessa överstepräster och styresmän som även nu söker att förgöra mig; jag vill dessa skriftlärdade och fariséer, som tillbakavisar min förkunnelse, inget ont. Jag vet att många av er tror i hemlighet, och jag vet att ni öppet kommer att bekänna er anslutning till Guds rike när min stund är inne. Men hur skall era rabbiner rättfärdiga sig själva när de påstår sig tala med Gud och sedan understår sig att avvisa och förgöra honom som kommer för att uppenbara Fadern för världarna?

175:1.12 (1907.4) ”Ve er, skriftlärdade och fariséer, ni hycklare! Ni vill stänga dörrarna till himmelriket för ärliga människor, därför att de råkar vara okunniga i fråga om era läror. Ni vägrar att träda in i riket och samtidigt gör ni allt som står i er makt för att hindra alla andra från att träda in. Ni står med ryggen mot frälsningens dörr och kämpar emot alla som vill komma dit in.

175:1.13 (1907.5) ”Ve er, skriftlärdade och fariséer, ni hycklare som far över land och hav för att vinna en enda proselyt, och när ni har lyckats med det är ni inte nöjda förrän ni har gjort honom dubbelt värre än det som han var som hednabarn.

175:1.14 (1907.6) ”Ve er, överstepräster och styresmän som lägger beslag på de fattigas egendom och utkräver tunga avgifter av dem som vill tjäna Gud så som de tror att Mose har bestämt! Ni som vägrar att visa nåd, kan ni hoppas på nåd i de kommande världarna?

175:1.15 (1907.7) ”Ve er, falska lärare och blinda ledare! Vad kan man vänta sig av en nation när de blinda leder de blinda? De kommer alla att falla ned i förintelsens grop.

175:1.16 (1907.8) ”Ve er, ni som inte är ärliga när ni svär en ed! Ni är skojarare då ni lär att man kan svära vid templet och bryta sin ed, men svär man vid guldets i templet är eden bindande. Ni är alla dårar och blinda. Ni är inte ens konsekventa i er oärlighet, ty vilket är förmer, guldets eller templet som förmodas ha helgat guldets? Ni lär också att om man svär vid altaret betyder det ingenting, men att om någon svär vid gåvan som ligger på altaret så skall hans skyldighet stå fast. Igen är ni blinda för sanningen, ty vilket är förmer, gåvan eller altaret som helgar gåvan? Hur kan ni rättfärdiga sådan skenhelighet och oärlighet när himlens Gud ser på?

175:1.17 (1908.1) ”Ve er, skriftlärdar och fariséer och alla andra hycklare som ser till att ni ger tionde av mynta, anis och kummin men samtidigt försummar det som är viktigare i lagen: tro, barmhärtighet och omdöme. Det gäller att göra det ena utan att försumma det andra. Ni är verkligen blinda ledare och dövstumma lärare; ni silar mygg men sväljer kameler.

175:1.18 (1908.2) ”Ve er, skriftlärdar, fariséer och hycklare! Ni är noggranna med att rengöra utsidan av bägaren och fatet, medan de inuti förblir fulla av utpressningens, omåttlighetens och bedrägeriets orenhet. Ni är andligen blinda. Inser ni inte hur mycket bättre det vore att först göra bägaren ren inuti, och då skulle det som spills över av sig självt göra utsidan ren? Ni ondsinta fördärvade! Ni bringar de utåt synliga yttringarna av er religion i överensstämmelse med varje

bokstav enligt er tolkning av Moses lag samtidigt som era själar är besudlade av fördärv och fyllda av mord.

175:1.19 (1908.3) ”Ve er, alla ni som tillbakavisar sanningen och försmår nåden! Många av er är som vitkalkade gravkamrar, vilka utanpå ser prydliga ut men inuti är fulla av de dödas ben och allt möjligt orent. På samma sätt har ni, som medvetet avfärdat Guds råd, visat upp ett heligt och rättfärdigt yttre för människorna, medan ert inre är fullt av hyckleri och fördärv.

175:1.20 (1908.4) ”Ve er, nationens falska ledare! Där borta har ni rest ett monument över forna tiders profeter som har fått lida martyrdöden, och nu planerar ni att förgöra honom som de talade om. Ni smyckar de rättfärdigas gravar och smickrar er själva med att säga: Om vi hade levt på våra fäders tid skulle vi inte ha dödat profeterna. Och trots allt detta egenrättfärdiga tänkande gör ni er sedan redo att ta livet av honom som profeterna talade om, nämligen Människosonen. För såvitt ni gör detta, bevisar ni för er själva att ni är de ondsinta sönerna till dem som dräpte profeterna. Fortsätt då och fyll er fördömmelses bägare tills måttet är rågat.

175:1.21 (1908.5) ”Ve er, onskans barn! Sant sade Johannes när han kallade er huggormsyngel, och jag frågar, hur skall ni kunna undgå den dom som Johannes uttalade över er?

175:1.22 (1908.6) ”Men även nu erbjuder jag er i min Faders namn nåd och förlåtelse; även nu räcker jag er kärleksfullt handen till evig gemenskap. Min Fader har sänt er visa män och profeter; somliga förföljde ni och andra dödade ni. Sedan framträdde Johannes och förkunnade Människosonens ankomst, och honom förgjorde ni efter det att många hade börjat tro på hans förkunnelse. Och nu gör ni er

redo att spilla mer oskyldigt blod. Fattar ni inte vilken förfärlig räkenskapsdag som kommer när hela världens Domare kräver en redovisning av detta folk för det sätt på vilket det har avvisat, förföljt och förgjort dessa himlens budbärare? Förstår ni inte att ni måste stå till svars för allt detta rättfärdiga blod, från den förste profeten som dödades ända fram till tiden för Sakarja, som slogs ihjäl mellan sakristian och altaret? Och om ni fortsätter med era onda gärningar kan det hända att denna redovisning avkrävs redan denna generation.

175:1.23 (1908.7) ”O Jerusalem och Abrahams barn, ni som har stenat profeterna och dödat de lärare som har sänts till er, ändå skulle jag nu vilja samla era barn så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men det vill ni inte!

175:1.24 (1908.8) ”Och nu tar jag farväl av er. Ni har hört mitt budskap och fattat ert beslut. De som har trott mitt evangelium är redan nu säkra i Guds rike. Till er som har valt att avvisa Guds gåva säger jag att ni ser mig inte mera undervisa i templet. Mitt arbete för er är gjort. Se, jag går nu ut med mina barn, och ert hus lämnas övergivet och öde åt er!”

175:1.25 (1908.9) Sedan gjorde Mästaren tecken åt sina anhängare att avlägsna sig från templet.

2. Enskilda judars ställning

175:2.1 (1909.1) Det faktum att den judiska nationens andliga ledare och religiösa lärare en gång avvisade Jesu läror och konspirerade för att förorsaka hans grymma död, inverkar inte på något sätt på den

enskilda judens ställning inför Gud. Det bör inte heller orsaka dem som bekänner sig som Kristi efterföljare att hysa fördomar mot judarna som dödliga medmänniskor. Judarna som nation, som en sociopolitisk grupp, fick till fullo betala ett förfärligt pris för att de avvisade Fredsfursten. De upphörde för länge sedan att vara den gudomliga sanningens andliga fackelbärare för människosläkterna, men det utgör ingen giltig orsak till varför de enskilda avkomlingarna till dessa forntida judar skulle utsättas för de förföljelser som de har straffats med av intoleranta, ovärdiga och trångsynta anhängare till Jesus från Nasaret, som själv var jude enligt sin naturliga härkomst.

175:2.2 (1909.2) Mången gång har denna oresonliga och detta allt annat än kristusliknande hat för och förföljelse av nutidens judar lett till lidande och död för någon oskyldig och oförarglig judisk individ vars förfäder på Jesu tid av hela sitt hjärta accepterade hans evangelium och kort därefter ståndaktigt dog för den sanning de så helhjärtat trodde på. Vilken rysning av fasa går inte genom de åskådande himmelska varelserna när de ser uttalade efterföljare till Jesus hänge sig åt att förfölja, ansätta och till och med mörda senare tiders efterkommande till Petrus, Filippus, Matteus och andra palestinska judar som så ärofullt gav sitt liv som de första martyrerna för det himmelska rikets evangelium!

175:2.3 (1909.3) Hur grymt och oresonligt är det inte att tvinga oskyldiga barn att lida för sina förfäders synder, missdåd som de är helt ovetande om och för vilka de på intet sätt kan vara ansvariga! Och att utföra sådana skändliga dåd i hans namn som lärde sina lärjungar att älska även sina fiender! Det har i denna berättelse om Jesu liv blivit nödvändigt att beskriva det sätt på vilket vissa av hans

judiska samtida försmådde honom och konspirerade för att få till stånd hans vanhedrande död. Vi vill emellertid varna alla som läser denna berättelse att framförandet av en sådan historisk redogörelse på intet sätt rättfärdigar det oberättigade hat eller förlåter den orättvisa sinnesattityd som så många bekännande kristna i århundraden har hyst mot enskilda judar. Rikets troende, de som följer Jesu lära, måste sluta med att behandla den enskilda juden som om denna vore skyldig till att Jesus avvisades och korsfästes. Fadern och hans Skaparson har aldrig upphört att älska judarna. Gud gör inte skillnad på människor, och frälsningen är för juden såväl som för icke-juden.

3. Det judiska rådets ödesdiga möte

175:3.1 (1909.4) Klockan åtta denna tisdagskväll öppnades det judiska rådets ödesdiga möte. Vid många tidigare tillfällen hade den judiska nationens högsta domstol informellt beslutat om Jesu död. Många gånger hade detta upphöjda styresorgan beslutat sätta stopp för hans verksamhet, men aldrig tidigare hade de beslutat att till varje pris arrestera honom och se till att han döddes. Det var strax före midnatt denna tisdag den 4 april år 30 e.Kr. som rådet, med den sammansättning det då hade, officiellt och *enhälligt* röstade för att döma både Jesus och Lasaros till döden. Detta var svaret på den sista vädjan som Mästaren hade gjort till judarnas styresmän endast några få timmar tidigare i templet, och det var ett uttryck för deras reaktion av bitter förtrytelse över Jesu sista och kraftfulla anklagelse mot just dessa överstepräster och obotfärdiga sadducéer och fariséer.

Avkunnandet av dödsdomen (redan före rättegången) över Guds Son var det judiska rådets svar på det sista erbjudande om himmelsk nåd som någonsin gavs den judiska nationen som sådan.

175:3.2 (1910.1) Från denna tid framåt lämnades judarna åt att avsluta sin kortvariga nationella tillvaro helt i enlighet med sin rent mänskliga ställning bland nationerna på Urantia. Israel hade tillbakavisat Sonen till den Gud som hade gjort ett förbund med Abraham, och planen på att göra Abrahams barn till sanningens ljusbärare i världen hade gått om intet. Det gudomliga förbundet hade upphävts, och slutet för den hebreiska nationen närmade sig snabbt.

175:3.3 (1910.2) Tidigt nästa morgon fick rådets tjänstemän order om att arrestera Jesus, men samtidigt instruktioner om att han inte fick arresteras offentligt. De uppmanades att göra upp en plan för att ta fast honom i hemlighet, helst plötsligt och om natten. Då man förstod att han troligen inte skulle återvända för att undervisa i templet den dagen (på onsdagen) anvisades rådets tjänstemän att ”föra honom inför judarnas högsta domstol på torsdagen någon tid före midnatt.”

4. Situationen i Jerusalem

175:4.1 (1910.3) När Jesus avslutade sitt sista tal i templet hade apostlarna ännu en gång blivit förvirrade och bestörtade. Innan Mästaren började sitt fruktansvärda fördömande av de judiska styresmännen hade Judas återvänt till templet, så att alla tolv hörde den senare delen av Jesu sista tempeltal. Det är beklagligt att Judas inte fick höra detta avskedstals första del som innehöll framräckandet

av barmhärtighet. Han hörde inte detta sista erbjudande om nåd till judarnas styresmän då han fortfarande höll på att överlägga med en grupp sadducésläktingar och -vänner, som han hade ätit lunch med, om lämpligaste sättet att lösgöra sig från Jesus och sina medapostlar. Det var när Judas lyssnade till Mästarens slutliga anklagelse mot judarnas ledare och styresmän som han slutligt och helt bestämde sig för att överge evangelierörelsen och två sina händer från hela projektet. Det oaktat lämnade han templet i sällskap med de tolv och gick med dem till Olivberget, där de tillsammans lyssnade till den ödesdigra framställningen om Jerusalems förstörelse och slutet för den judiska nationen, och han förblev hos dem den tisdagsnatten i det nya lägret nära Getsemane.

175:4.2 (1910.4) Folksamlingen som hörde Jesus slå om från sin barmhärtiga vädjan till de judiska ledarna till den plötsliga och bitande tillrättavisningen, som gränsade till en skoningslös förkastelsedom, var förstummade och förvirrade. Den kvällen, medan judarnas råd satt och fällde dödsdomen över Jesus, och Mästaren satt med sina apostlar och några av sina lärjungar ute på Olivberget och förutsade den judiska nationens död, var hela Jerusalem inbegripet i en allvarlig och dämpad diskussion om en enda fråga: ”Vad kommer de att göra med Jesus?”

175:4.3 (1910.5) I Nikodemos hem möttes över trettio framträdande judar, som i hemlighet trodde på Guds rike, och överlade om hur de skulle förfara i fall det uppstod en öppen brytning med judarnas råd. Alla närvarande kom överens om att de öppet skulle erkänna sin

samhörighet med Mästaren i den stund de fick höra om hans arrestering. Och det är just vad de gjorde.

175:4.4 (1911.1) Sadducéerna, som nu kontrollerade och dominerade judarnas råd, ville göra sig av med Jesus av följande orsaker:

175:4.5 (1911.2) 1. De var rädda för att den allt större folkgunst som han åtnjöt hos folkmassorna hotade att sätta den judiska nationens existens i fara genom att de romerska myndigheterna kunde tänkas blanda sig i saken.

175:4.6 (1911.3) 2. Hans iver för nyordning i templet gick direkt i anfall mot deras inkomster; templets rensande kändes i deras plånböcker.

175:4.7 (1911.4) 3. De kände sig ansvariga för att samhällsordningen bevarades, och de fruktade för följderna om Jesu främmande och nya lära om människornas broderskap fick ytterligare spridning.

175:4.8 (1911.5) Fariséerna hade andra motiv till att vilja se Jesus dödad. De fruktade honom emedan:

175:4.9 (1911.6) 1. Han stod i effektiv opposition mot deras traditionella grepp om folket. Fariséerna var ultrakonservativa, och de var bittert förnärmade över dessa förment radikala angrepp på deras hävdvunna prestige som religionslärare.

175:4.10 (1911.7) 2. De ansåg att Jesus bröt mot lagen; att han hade visat yttersta ringaktning för sabbaten och för talrika andra lagenliga och ceremoniella krav.

175:4.11 (1911.8) 3. De anklagade honom för hädelse, därför att han hänsyftade på Gud som sin Fader.

175:4.12 (1911.9) 4. Och nu var de gruvligt ilskna på honom för den sista bittra förkastelsedom som ingick som avslutande del i hans

avskedstal vilket han denna dag hade hållit i templet.

175:4.13

(1911.10) Sedan judarnas råd formellt hade beslutat om Jesu död och gett order om hans arrestering avslutades mötet denna tisdag nära midnatt efter det att de hade bestämt att mötas nästa morgon klockan tio i översteprästen Kajafas hem för att formulera de anklagelser enligt vilka Jesus skulle ställas inför rätta.

175:4.14

(1911.11) En liten grupp bland sadducéerna hade faktiskt föreslagit att de skulle göra sig av med Jesus genom lönnmord, men fariséerna vägrade definitivt att gå med på ett sådant förfarande.

175:4.15

(1911.12) Sådan var situationen i Jerusalem och bland människorna denna händelserika dag medan en väldig samling himmelska varelser svävade över denna betydelsefulla och ödesdigra scen på jorden, angelägna om att göra något för att bistå sin älskade Härskare men oförmögna att handla emedan de effektivt hölls tillbaka av sina befälhavande överordnade.

Urantiaboken

<< [Kapitel 175](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 177](#) >>

Kapitel 176

Tisdagskvällen på Olivberget

176:0.1 (1912.1) DENNA tisdagseftermiddag när Jesus och apostlarna avlägsnade sig från templet på sin väg till lägret vid Getsemane sade Matteus, som fäste uppmärksamheten på tempelkonstruktionen:

”Mästare, se vilka fina byggnader det här är. Se så massiva stenar och så vacker utsmyckning; är det möjligt att dessa byggnader skall förstöras?” Medan de gick vidare mot Olivberget sade Jesus: ”Ni ser dessa stenar och detta massiva tempel; sannerligen, sannerligen säger jag er: Under dagar som snart är här kommer sten inte att stå kvar på sten; allt skall brytas ned.” Dessa anmärkningar som beskrev det heliga templets förstörelse väckte apostlarnas nyfikenhet där de följde efter bakom Mästaren. De kunde inte föreställa sig att någon annan händelse än världens ände skulle kunna leda till templets fall.

176:0.2 (1912.2) För att undvika de människomassor som färdades längs Kidrondalen mot Getsemane ville Jesus och hans medarbetare klättra en kort bit uppför Olivbergets västra sluttning och sedan följa en stig som ledde över till deras privata läger nära Getsemane och beläget en kort bit ovanför den allmänna lägerplatsen. När de tog av från vägen som ledde vidare till Betania iakttog de templet som lystes upp av den sjunkande solens strålar. Medan de dröjde kvar på berget såg de ljusen i staden tändas och beundrade det upplysta templets skönhet, och där under fullmånens milda sken satte sig Jesus och de tolv ned. Mästaren samtalade med dem, och inom kort ställde Natanael denna fråga: ”Säg oss, Mästare, hur skall vi veta när dessa händelser skall börja ske?”

1. Jerusalems förstörelse

176:1.1 (1912.3) Som svar på Natanaels fråga sade Jesus: ”Ja, jag skall berätta för er om de tider när fördärvets bågare har fyllts av detta folk, när rättvisan plötsligt faller över våra fäders stad. Jag står i begrepp att lämna er; jag beger mig till Fadern. Se upp så att ingen bedrar er efter det att jag har lämnat er, ty många kommer som befriare och vilseleder många. Var inte oroliga när ni får höra om krig och rykten om krig, ty fastän allt sådant händer betyder det ännu inte slutet för Jerusalem. Låt er inte skrämmas av hungersnöd och jordbävningar. Inte heller bör ni bekymra er när ni överlämnas till civilmyndigheterna och förföljs för evangeliets skull. Ni kommer att uteslutas ur synagogan och kastas i fängelse för min skull, och en del

av er kommer att dödas. När ni dras inför härskare och styresmän sker det för att ni skall vittna om er tro och visa hur orubbligt ni håller fast vid rikets evangelium. Och när ni står inför domarna, oroa er inte på förhand för vad ni skall säga, ty anden skall i den stunden lära er vad ni bör svara era motståndare. Under dessa vedermödans dagar skall till och med era egna släktingar, ledda av dem som har avvisat Människosonen, överlämna er till fängelse och död. För en tid kan ni för min skull vara hatade av alla människor, men inte heller under dessa förföljelser skall jag överge er; min ande flyr inte från er. Var tålmodiga! Tvivla inte på att rikets evangelium skall segra över alla fiender och att det till slut skall förkunnas för alla folk.”

176:1.2 (1913.1) Jesus gjorde ett uppehåll medan han såg ned över staden. Mästaren insåg att avvisandet av den andliga messiasuppfattningen, beslutsamheten att envist och blint hålla fast vid idén att den förväntade befriaren hade en materiell mission att fylla, snart skulle föra judarna till en öppen konflikt med de mäktiga romerska arméerna, och att en sådan kraftmätning endast kunde resultera i en slutlig och fullständig förintelse av den judiska nationen. När hans folk förkastade hans andliga utgivning och vägrade att ta emot himlens ljus medan det så barmhärtigt sken på dem avgjorde de därmed sin undergång som ett självständigt folk med en speciell andlig mission på jorden. Även de judiska ledarna erkände senare att det var denna världsliga idé om Messias som direkt ledde till de oroligheter som till slut förorsakade deras undergång.

176:1.3 (1913.2) Eftersom Jerusalem skulle bli den tidiga evangelierörelsens vagga ville Jesus inte att dess lärare och förkunnare skulle förgås i den förfärliga förintelsen av det judiska

folket i samband med Jerusalems förstörelse; därför gav han dessa instruktioner till sina anhängare. Jesus hade stor omsorg om att inte vissa av hans lärjungar skulle bli indragna i de snart förestående revolterna och sålunda förgås vid Jerusalems fall.

176:1.4 (1913.3) Sedan frågade Andreas: ”Men Mästare, om den Heliga Staden och templet skall förstöras och du inte är här och leder oss, när skall vi överge Jerusalem?” Jesus sade: ”Ni kan bli kvar i staden efter det att jag har gått bort, även under dessa tider av vedermöda och bitter förföljelse, men när ni slutligen ser Jerusalem omringat av romerska arméer, efter de falska profeternas uppror, då vet ni att dess ödeläggelse är förestående; då måste ni fly till bergen. Låt ingen som är i staden eller dess närhet stanna för att rädda något, och låt inte heller de som är utanför staden våga sig in dit. Då blir bedrävelsen stor, ty dessa dagar hämnas hedningarna. Och sedan ni har övergett staden kommer detta olydiga folk att falla för svärdshugg och föras bort som fångar till alla nationer; och så kommer Jerusalem att trampas ned av hedningarna. Jag varnar er: låt er inte förledas under tiden fram till dess. Om någon kommer till er och säger: ’Se, här är Befriaren’, eller ’Se, där är han’, tro det inte, ty många falska lärare kommer att uppträda och mången kommer att vilseledas; men ni skall inte låta er förledas, ty jag har på förhand sagt er allt detta.”

176:1.5 (1913.4) Apostlarna satt en lång stund tysta i månskenet medan Mästarens häpnadsväckande förutsägelser sjönk in i deras förvirrade sinnen. Och det var i överensstämmelse med just denna varning som praktiskt taget hela gruppen av troende och lärjungar flydde från Jerusalem så snart de romerska trupperna först blev synliga, och gruppen fann en säker skyddsplats norröver i Pella.

176:1.6 (1913.5) Även efter denna klart uttryckta varning tolkade många av Jesu anhängare dessa förutsägelser som en hänvisning till de förändringar som uppenbarligen skulle ske i Jerusalem då Messias återuppträdande skulle leda till att det Nya Jerusalem grundades och att staden utvidgades till att bli världens huvudstad. I sina sinnen sammanknippade dessa judar envetet förintelsen av templet med "världens ände". De trodde att detta Nya Jerusalem skulle uppta hela Palestina, att världens ände skulle följas av ett omedelbart framträdande av de "nya himlarna och den nya jorden". Det var därför inte så märkligt att Petrus sade: "Mästare, vi vet att allting försvinner när de nya himlarna och den nya jorden framträder, men hur skall vi veta när du tänker återvända för att sätta allt detta i verket?"

176:1.7 (1914.1) När Jesus hörde detta försjönk han för en stund i sina tankar och sade sedan: "Ni misstar er ständigt därför att ni alltid försöker foga den nya läran till den gamla. Ni är fast beslutna att missförstå all min undervisning; ni insisterar på att tolka evangeliet i enlighet med era etablerade trosföreställningar. Trots det skall jag försöka upplysa er."

2. Mästarens andra ankomst

176:2.1 (1914.2) Vid flera tillfällen hade Jesus gjort sådana uttalanden som fick hans åhörare att dra den slutsatsen att även om han inom kort ämnade lämna denna värld skulle han förvisso återvända för att fullborda det himmelska rikets arbete. När den övertygelsen växte hos

hans anhängare att han skulle lämna dem, och efter det att han hade gått bort från denna värld, var det endast naturligt att alla troende höll hårt fast vid hans löften om att återvända. Läran om Kristi andra ankomst blev sålunda tidigt en del av de kristnas förkunnelse, och nästan varje senare generation av lärjungar har hängivet trott på denna sanning och med förtröstan sett fram emot att han en dag kommer.

176:2.2 (1914.3) Om nu dessa första lärjungar och apostlarna stod i begrepp att skiljas från sin Mästare och Lärare, hur mycket mer klamrade de sig då inte fast vid hans löfte om att återvända, och de kopplade genast samman den förutsagda förstörelsen av Jerusalem med hans utlovade andra ankomst. De fortfor att tolka hans ord på detta sätt, trots att Mästaren under hela denna kväll då han undervisade dem på Olivberget gjorde sig stort besvär särskilt med att försöka förhindra just ett sådant misstag.

176:2.3 (1914.4) När Jesus fortsatte med att besvara Petrus fråga sade han: ”Varför längtar ni fortfarande efter att få se Människosonen sitta på Davids tron och väntar er att judarnas materiella drömmar skall gå i uppfyllelse? Har jag inte alla dessa år sagt er att mitt rike inte är av denna värld? Allt det som ni nu ser ut över får sitt slut, men det blir samtidigt en ny början från vilken rikets evangelium går ut till hela världen och denna frälsning sprids till alla folk. Och var förvissade om att när detta rike har nått sin fulla mognad skall Fadern inte försumma att ge er en ännu högre uppenbarelse av sanningen och en ännu större uppvisning av rättfärdighet, just så som han redan har utgivit till denna värld först honom som blev mörkrets furste, sedan Adam, som följdes av Melkisedek, och i dessa dagar Människosonen. Och så kommer min Fader att fortsätta att manifestera sin

barmhärtighet och visa sin kärlek även till denna mörka och onda värld. Och så kommer även jag, efter det att min Fader har försett mig med all makt och myndighet, fortsättningsvis att följa era levnadsöden och ge vägledning i rikets angelägenheter genom närvaron av min ande, som inom kort skall utgjutas över allt kött. Fastän jag sålunda kommer att vara hos er i anden, lovar jag att också någon gång återvända till denna värld där jag har levt detta köttsliga liv och ernått erfarenheten av att samtidigt ha uppenbarat Gud för människan och lett människan till Gud. Mycket snart måste jag lämna er för att ta itu med det arbete som Fadern har anförtrott i mina händer, men var vid gott mod för jag skall en dag återvända. Under tiden skall min Ande av Sanningen i ett universum trösta och leda er.

176:2.4 (1915.1) ”Ni ser mig nu gestaltad i svaghet och i köttslig form, men när jag återvänder sker det med makt och styrka och i anden. Köttets öga ser Människosonen i köttslig gestalt, men endast andens öga skall se Människosonen förhärligad av Fadern och framträdande på jorden i sitt eget namn.

176:2.5 (1915.2) ”Men tiden för Människosonens återkomst är känd endast i Paradisets rådsförsamlingar; inte ens himlens änglar vet när det skall ske. Ni bör emellertid förstå att när rikets evangelium har förkunnats för hela världen till frälsning för alla folk, och när tidsåldern har nått sin mognad, då sänder Fadern er en utgivning för en ny domperiod, eller också återvänder Människosonen för att avdöma tidsåldern.

176:2.6 (1915.3) ”Och nu, angående Jerusalems vanda och bedrövelse, som jag har talat med er om, så kommer inte ens denna vedermöda generation gå bort förrän mina ord har gått i uppfyllelse; men när det

gäller tiden för Människosonens återkomst må ingen i himlen eller på jorden våga uttala sig om. Men ni måste vara visa när det gäller en tidsålders mognad; ni måste vara uppmärksamma för att urskilja tidens tecken. Ni vet att när fikonsträdet skjuter nya skott och börjar knoppas, då är sommaren nära. Likaså när världen har gått igenom den långa vintern av materiell sinnesinriktning och ni urskiljer en ny domperiods andliga vår nalkas, bör ni veta att sommartiden för ett nytt besök närmar sig.

176:2.7 (1915.4) ”Men vilken betydelse har denna undervisning som gäller ankomsten av Guds Söner? Inser ni inte att när var och en av er kallas att lägga ned sin livskamp och går genom dödens port, står ni genast inför domen och ansikte mot ansikte med de fakta som hör till en ny domperiod av tjänande i den infinite Faderns eviga plan? Det som hela världen måste möta som ett konkret faktum vid en tidsålders slut, måste ni som individer förvisso möta som en personlig erfarenhet när ni når slutet på ert naturliga liv och därigenom går vidare till att möta de förhållanden och krav som ingår i nästa uppenbarelse av Faderns evigt framåtskridande rike.”

176:2.8 (1915.5) Av alla de föredrag som Mästaren höll för sina apostlar blev inget så förvirrat i deras sinnen som detta vilket hölls denna tisdagskväll på Olivberget och som behandlade de två ämnena Jerusalems förstörelse och hans egen andra ankomst. Därför blev det föga överensstämmelse mellan de senare skrivna redogörelser som byggde på minnena av vad Mästaren hade sagt vid detta mycket speciella tillfälle. När uppteckningarna följaktligen lämnade oskrivet mycket av det som sades den tisdagskvällen, uppkom många traditioner. Mycket tidigt i början av det andra århundradet blev en

judisk apokalyptisk skrift om Messias, skriven av en viss Selta som var knuten till kejsar Caligulas hov, upptagen som sådan i Matteusevangeliet, och fogades senare (delvis) till Markus och Lukas uppteckningar. Det var i denna Seltas skrift som liknelsen om de tio brudtärnorna förekom. Ingen annan del av evangelieskrifterna blev någonsin lidande av en sådan förvirrande feltolkning som denna kvälls undervisning. Aposteln Johannes blev dock aldrig sålunda förvirrad.

176:2.9 (1915.6) När dessa tretton män återupptog sin färd mot lägret var de mållösa och gripna av en stark känslospänning. Judas hade slutligen bekräftat sitt beslut att överge sina medarbetare. Det var sent på kvällen när David Sebedaios, Johannes Markus och ett antal av de ledande lärjungarna välkomnade Jesus och de tolv till det nya lägret, men apostlarna ville inte sova. De ville veta mer om Jerusalems förstörelse, Mästarens avfärd och världens ände.

3. Senare diskussion i lägret

176:3.1 (1916.1) När de samlades kring lägerelden, ungefär tjugo av dem, frågade Tomas: ”Eftersom du skall återvända för att slutföra rikets arbete, vilken inställning bör vi ha medan du är borta i Faderns ärenden?” Jesus såg ut över dem i eldskenet och svarade:

176:3.2 (1916.2) ”Och inte heller du, Tomas, förstår vad jag har sagt. Har jag inte hela denna tid lärt dig att din anknytning till riket är andlig och individuell, helt en fråga om personlig erfarenhet i anden genom trosinsikten att du är en son till Gud? Vad mer skall jag säga?

Nationers undergång, imperiers sönderfall, förintelsen av icke-troende judar, tidsålderns slut, till och med världens ände, vad angår allt det här den som tror detta evangelium och som har gömt sitt liv i det eviga rikets trygghet? Ni som känner Gud och tror på evangeliet har redan fått försäkran om evigt liv. Eftersom ni har levt ert liv i anden och för Fadern finns det ingenting som allvarligt kan bekymra er. Rikets uppbyggare, officiellt godkända medborgare i de himmelska världarna, skall inte låta sig störas av timliga omvälvningar eller oroas av jordiska omstörtningar. Vad har det för betydelse för er som tror på rikets evangelium om nationer går under, tidsåldrar slutar eller allt synligt faller sönder, eftersom ni vet att ert liv är en gåva av Sonen och att det är evigt tryggt i Fadern? Sedan ni har levt det jordiska livet i tro och burit andens frukter av rättfärdighet i form av kärleksfullt tjänande av era medmänniskor, kan ni med förtröstan se fram mot nästa steg på den eviga levnadsbanan med samma överlevnadstro som har burit er genom ert första och jordiska äventyr i sonskap till Gud.

176:3.3 (1916.3) ”Varje generation av troende bör utföra sitt arbete med tanke på att Människosonen kan tänkas återkomma, precis så som varje enskild troende utför sin livsgärning med tanke på den ofrånkomliga och ständigt förestående naturliga döden. När du en gång genom tron har etablerat dig som en son till Gud behövs ingenting annat för att säkra överlevnaden. Men misstag er inte! Denna överlevnadstro är en levande tro och den frambär allt mer frukter från den gudomliga ande som först väckte tron i människans hjärta. Att ni en gång har tagit emot sonskapet i det himmelska riket räddar er inte om ni medvetet och ihärdigt tillbakavisar de sanningar

som gäller den tilltagande andliga fruktgivningen hos Guds köttsliga söner. Ni som tillsammans med mig har skött Faderns angelägenheter på jorden kan även nu överge Guds rike om ni finner att ni inte älskar att tjäna mänskligheten på Faderns sätt.

176:3.4 (1916.4) ”Lyssna till mig som individer och som en generation av troende när jag berättar en liknelse för er: Det fanns en gång en mäktig man som innan han gav sig ut på en lång resa till ett annat land kallade till sig alla sina betrodda tjänare och lät dem ta hand om all sin egendom. Den ene gav han fem talenter, den andre två, den tredje en, och så vidare genom hela gruppen av betrodda förvaltare, åt var och en efter hans förmåga; sedan reste han därifrån. När deras herre hade rest iväg började tjänarna arbeta för att göra vinst med den förmögenhet som hade anförtrotts dem. Den som hade fått fem talenter gav sig genast iväg och gjorde affärer med dem, och snart hade han tjänat fem till. På samma sätt tjänade den som hade fått två talenter två till. Och så skaffade alla dessa tjänare vinst åt sin herre, förutom den som fick en enda talent. Han gick iväg för sig själv och grävde en grop i jorden där han gömde sin herres peng. Efter en kort tid kom tjänarnas herre oväntat tillbaka och krävde redovisning av sina förvaltare. Och när de alla hade kallats inför sin herre kom den som hade fått fem talenter med de pengar som hade anförtrotts honom, lämnade fram ytterligare fem talenter och sade: ’Herre, du anförtrodde mig fem talenter att investera, och jag har nöjet att överlämna ytterligare fem talenter som jag har gjort i vinst.’ Och då sade hans herre till honom: ’Väl gjort, du är en god och trogen tjänare. Du har varit trogen i det lilla; jag skall nu anförtro dig mycket att förvalta; gå genast in till glädjen hos din herre.’ Sedan kom den

som hade fått två talenter fram och sade: 'Herre du gav mig två talenter; se, jag har tjänat ihop två talenter till.' Och hans herre sade då till honom: 'Väl gjort, du är en god och trogen tjänare; du har också varit trogen i det lilla, och jag skall nu anförtro dig mycket; stig du in i glädjen hos din herre. Och sedan kom den som hade fått en enda talent för att göra räkenskap. Han steg fram och sade: 'Herre, jag kände dig och insåg att du var en slug man som väntade dig vinster där du inte personligen hade arbetat; därför vågade jag inte riskera något av det som hade anförtrotts mig. Jag gömde din talent i säkerhet i jorden; här har du vad som är ditt.' Men hans herre svarade: 'Du är en slö och usel förvaltare. Med dina egna ord bekänner du att du visste att jag skulle kräva dig på redovisning med en rimlig vinst, en sådan som dina arbetsamma medtjänare idag har överlämnat. När du visste det borde du därför åtminstone ha lämnat mina pengar till bankirerna, så att jag kunde ha fått mitt eget med ränta när jag kom tillbaka.' Och sedan sade denne herre till sin överförvaltare: 'Tag ifrån denna odugliga tjänare hans enda talent och ge den åt den som har de tio talenterna.'

176:3.5 (1917.1) "Var och en som har, han skall få mer, och det i överflöd; men från den som inte har, från honom skall tas också det han har. Ni kan inte stå stilla när det gäller det eviga rikets angelägenheter. Min Fader fordrar att alla hans barn växer till sig i älskvärdhet och i kunskap om sanningen. Ni som känner dessa sanningar måste bära desto mer av andens frukter och visa en växande tillgivenhet för det osjälviska tjänandet av era medtjänare. Och kom ihåg att vad ni gör för en av mina minsta bröder, det har ni gjort för mig.

176:3.6 (1917.2) "Och så här borde ni arbeta då ni sköter Faderns angelägenheter, nu och hädanefter, även i evighet. Fortsätt tills jag kommer. Gör troget det som har anförtrotts er, och då är ni redo när döden kallar till räkenskap. Och när ni sålunda har levt till Faderns ära och Sonens tillfredsställelse, skall ni med glädje och allt större fröjd träda in i den eviga tjänsten i det evinnerliga riket."

176:3.7 (1917.3) Sanningen är levande; Sanningens Ande leder alltid ljusets barn in i nya sfärer av andlig verklighet och gudomligt tjänande. Ni får inte sanning för att kristallisera den i stadgade, trygga och vördade former. Ert uppenbarande av sanning måste så förädlas av passerandet genom er personliga erfarenhet att ny skönhet och faktiska andliga vinningar avslöjas för alla som ser era andliga frukter så att de till följd därav leds till att lovprisa Fadern som är i himlen. Endast de trogna tjänare som på detta sätt växer i kunskap om sanningen, och som därmed utvecklar en förmåga till gudomlig uppskattning av andliga realiteter, kan någonsin hoppas på att "helt gå in i glädjen hos sin Herre." Vilken bedrövlighet syn att se släkte efter släkte av bekännande efterföljare till Jesus säga om sitt förvaltande av gudomlig sanning: "Här, Mästare, är den sanning du anförtrodde oss för hundra eller tusen år sedan. Vi har inte förlorat något av den, vi har troget bevarat allt du gav oss, vi har inte låtit några förändringar göras i det som du lärde oss, här är den sanning du gav oss." Men ett sådant försvar, som rör sig om andlig slöhet, rättfärdigar inte den ofruktsamma sanningsförvaltaren inför Mästaren. I enlighet med den sanning som har anförtrotts i era händer kräver sanningens Mästare redovisning.

176:3.8 (1918.1) I nästa värld ombeds ni att redogöra för era gåvor och ert förvaltarskap i denna värld. Oberoende av om de medfödda förmågorna har varit få eller många måste var och en möta en rättvis och barmhärtig räkenskap. Om gåvorna används endast för själviska syften och ingen tanke ägnas den högre plikten att få ökad skörd av andens frukter, så som de manifesterar sig i allt mer omfattande tjänande av människan och dyrkan av Gud, måste sådana själviska förvaltare acceptera följderna av sitt avsiktliga val.

176:3.9 (1918.2) Hur mycket lik alla själviska dödliga var inte denna trolösa tjänare med den enda talenten när han lade skulden för sin slöhet direkt på sin herre. Hur benägen är inte människan, när hon ställs inför de misslyckanden som hon själv har orsakat, att lägga skulden på andra, ofta på dem som minst förtjänar det!

176:3.10 (1918.3) Den kvällen sade Jesus, när de var på väg till att vila för natten: ”Frikostigt har ni fått ta emot, frikostigt bör ni därför ge av himlens sanning. Och när sanningen ges vidare kommer den att mångfaldigas och uppvisa den frälsande älskvärdhetens tilltagande ljus att lysa, medan ni utdelar den.”

4. Mikael's återkomst

176:4.1 (1918.4) Av all Mästartarens undervisning har ingen enskild del blivit så missförstådd som hans löfte att en gång i egen person komma tillbaka till denna värld. Det är inte märkligt att Mikael är intresserad av att någon gång återvända till den planet där han som dödlig i denna värld upplevde sin sjunde och sista utgivning. Det är endast naturligt

att tro att Jesus från Nasaret, nu suverän härskare över ett vidsträckt universum, är intresserad av att återvända, inte endast en utan många gånger, till den värld i vilken han levde ett så unikt liv och där han slutligen tillvann sig Faderns utgivning av obegränsad makt och myndighet i sitt universum. Urantia är för evigt en av de sju hemsfärer på vilka Mikael vann överhögheten i sitt universum.

176:4.2 (1918.5) Jesus uttryckte vid talrika tillfällen och för många individer sin avsikt att återvända till denna värld. När hans anhängare vaknade till medvetandet om att deras Mästare inte skulle komma att verka som en världslig befriare, och när de lyssnade till hans förutsägelser om Jerusalems förstörelse och den judiska nationens sönderfall, var det högst naturligt att de började koppla ihop hans utlovade återkomst med dessa katastrofala händelser. Men när de romerska arméerna jämnade Jerusalems murar med marken, förintade templet och skingrade judarna i Judéen, och Mästaren fortfarande inte uppenbarade sig i makt och härlighet började hans anhängare formulera den tro som till slut sammankopplade Kristi andra ankomst med tidsålderns slut, rentav med världens ände.

176:4.3 (1918.6) Jesus lovade göra två saker efter det att han hade stigit upp till Fadern och sedan all makt i himlen och på jorden hade satts i hans händer. För det första lovade han att sända i sitt ställe en annan lärare, Sanningens Ande, till världen; och detta gjorde han på den första pingstdagen. För det andra lovade han definitivt sina anhängare att han en gång personligen skulle återvända till denna värld. Men han sade inte hur, var eller när han igen tänkte besöka denna planet, där han hade upplevt sin utgivning i köttslig gestalt. Vid ett tillfälle antydde han att medan det köttsliga ögat hade sett honom när han

levde här i köttslig gestalt, skulle han vid sin återkomst (åtminstone vid ett av hans möjliga besök) kunna ses endast med den andliga trons öga.

176:4.4 (1919.1) Många av oss är benägna att tro att Jesus kommer att återvända till Urantia många gånger under de kommande tidsåldrarna. Vi har inte hans uttryckliga löfte om att göra dessa besök vid flera tillfällen, men det förefaller högst sannolikt att han som bland sina universumtitlar även har beteckningen Urantias Planetprins många gånger kommer att besöka den värld vars erövrande förlänade honom en så enastående titel.

176:4.5 (1919.2) Vi tror helt fullt och fast att Mikael igen kommer i egen person till Urantia, men vi har inte någon som helst uppfattning om när eller på vilket sätt han väljer att komma. Bestäms tidpunkten för hans andra advent till jorden så att den inträffar i samband med den avslutande domen över den nuvarande tidsåldern, antingen med eller utan ett därtill anslutet framträdande av en Administratörson? Kommer han i samband med avslutandet av någon senare tidsålder på Urantia? Kommer han oanmäld som en enskild händelse? Vi vet inte. Endast en sak är vi säkra på, nämligen att när han faktiskt återvänder kommer hela världen sannolikt att veta om det, ty han måste komma som den suprema härskaren över ett universum och inte som en okänd baby i Betlehem. Men om varje öga skall se honom, och om endast andliga ögon skall urskilja hans närvaro, då måste hans ankomst länge uppskjutas.

176:4.6 (1919.3) Det är därför klokt av er att åtskilja Mästarens personliga återkomst till jorden från alla bestämda händelser eller fasta epoker. Vi är säkra på endast en sak: Han har lovat återvända. Vi

har ingen uppfattning om när han tänker infria sitt löfte eller i vilket sammanhang. Så vitt vi vet kan han framträda på jorden vilken dag som helst, och det kan hända att han inte kommer förrän tidsålder efter tidsålder har gått och blivit vederbörligen avdömd av hans medarbetande Söner i Paradiskåren.

176:4.7 (1919.4) Mikael's andra advent till jorden är en händelse som har ett oerhört stort känslovärde för både mellanvarelser och människor, men i övrigt har den ingen direkt betydelse för mellanvarelserna och för människorna ingen större praktisk betydelse än den naturliga dödens högst vanliga händelse, vilken så plötsligt kastar den dödliga människan in i den omedelbara omfamningen av den följd av universumhändelser som direkt leder fram till denne samme Jesus, den suveräne härskaren över vårt universum. Ljusets barn är alla bestämda för att se honom, och det har ingen större betydelse huruvida vi beger oss till honom eller om det så råkar sig att han först kommer till oss. Var därför alltid redo att välkomna honom på jorden, liksom han är redo att välkomna er i himlen. Vi ser med förtröstan fram mot hans lysande framträdande, även vid upprepade tillfällen, men vi är helt okunniga om hur, när, eller i vilket sammanhang han kommer att framträda.

Urantiaboken

<< [Kapitel 176](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 178](#) >>

Kapitel 177

Onsdagen — vilodagen

177:0.1 (1920.1) NÄR arbetet med att undervisa folket inte var överhängande hade Jesus och hans apostlar för vana att varje onsdag vila ut från sina ansträngningar. Denna speciella onsdag åt de frukost något senare än vanligt, och det låg en illavarslande tystnad över lägret. Det yttrades inte många ord under första hälften av detta morgonmål. Till sist sade Jesus: ”Jag vill att ni vilar idag. Tag tid på er att tänka över allt som har hänt sedan vi kom till Jerusalem och meditera över det som är just förestående, det som jag klart och tydligt har berättat för er om. Försäkra er om att sanningen består i era liv och att ni varje dag växer till er i älskvärdhet.”

177:0.2 (1920.2) Efter frukosten informerade Mästaren Andreas att han ämnade vara frånvarande den dagen och föreslog att apostlarna skulle

få tillbringa sin tid efter eget gottfinnande, utom att de under inga omständigheter fick bege sig innanför Jerusalems portar.

177:0.3 (1920.3) När Jesus gjorde sig redo att ensam vandra upp till bergskullarna kom David Sebedaios fram till honom och sade: ”Du vet mycket väl, Mästare, att fariséerna och styresmännen strävar efter att förgöra dig, men trots det är du redo att ensam gå upp till bergen. Det är dåraktigt att göra så; jag sänder därför med dig tre män som är väl rustade att se till att du inte råkar ut för något ont.” Jesus granskade de tre välbeväpnade och robusta galiléerna och sade till David: ”Du menar väl, men du misstar dig då du inte förstår att Människosonen inte behöver någon som försvarar honom. Ingen lägger hand på mig före den stund då jag är redo att lägga ner mitt liv i överensstämmelse med Faderns vilja. Dessa män får inte följa med mig. Jag vill gå ensam, så att jag kan kommunicera med Fadern.”

177:0.4 (1920.4) När de hörde dessa ord drog sig David och hans beväpnade vakter tillbaka; men just då Jesus ensam var på väg kom Johannes Markus fram med en liten korg, som innehöll mat och vatten, och påpekade att om Jesus tänkte vara borta hela dagen kunde han bli hungrig. Mästaren log mot Johannes och sträckte ut handen för att ta emot korgen.

1. En dag ensam med Gud

177:1.1 (1920.5) När Jesus skulle ta lunchkorgen från Johannes hand dristade sig den unge mannen att säga: ”Men Mästare, du kan tänkas sätta ned korgen när du går åt sidan för att be och sedan fortsätta utan

den. Dessutom, om jag går med för att bära maten, skulle du vara friare att dyrka Gud, och det är säkert att jag håller mig tyst. Jag skall inte ställa några frågor, och jag väntar med korgen medan du går avsides för dig själv för att be.”

177:1.2 (1920.6) Medan Johannes höll sitt lilla tal, vars våghalsighet förvånade några av dem som stod i närheten och hörde det, var han modig nog att hålla fast vid korgen. Där stod de, både Johannes och Jesus, och höll i korgen. Kort efteråt släppte Mästaren taget, såg på pojken och sade: ”Eftersom du av hela ditt hjärta vill gå med mig, skall det inte nekas dig. Vi skall vandra iväg för oss själva och ha en trevlig tid tillsammans. Du får fråga mig om vad som helst som dyker upp i ditt hjärta, och vi skall trösta och stödja varandra. Du kan börja med att bära maten, och när du blir trött skall jag hjälpa dig. Följ du med mig.”

177:1.3 (1921.1) Jesus återvände inte till lägret den kvällen förrän efter solnedgången. Mästaren tillbringade den sista lugna dagen på jorden med att umgås med denne sanningshungrande yngling och med att tala med sin Paradisfader. Händelsen har blivit känd i höjden som ”dagen som en ung man tillbringade med Gud i bergen.” Detta tillfälle exemplifierar för evigt Skaparens villighet till gemenskap med den skapade. Även en yngling kan, om det verkligen är hjärtats högsta önskan, bli uppmärksammas av ett universums Gud och få njuta av hans kärleksfulla sällskap, faktiskt få uppleva den oförglömliga hänförelsen av att få vara ensam med Gud i bergen, och en hel dag. Sådan var Johannes Markus unika erfarenhet denna onsdag på bergskullarna i Judéen.

177:1.4 (1921.2) Jesus umgicks mycket med Johannes och talade fritt om denna världs och nästa världs angelägenheter. Johannes berättade för Jesus hur ledsen han var att han inte hade varit tillräckligt gammal för att bli en av apostlarna och uttryckte sin stora uppskattning för att han hade fått följa med dem allt sedan de först predikade vid övergångsstället över Jordanfloden nära Jeriko, med undantag för färden till Fenicien. Jesus varnade ynglingen att inte låta sig nedslås av de förestående händelserna och försäkrade honom att han skulle växa upp till en mäktig budbärare i riket.

177:1.5 (1921.3) Johannes Markus fascinerades av minnet av denna dag med Jesus i bergen, men han glömde aldrig Mästarens sista uppmaning just innan de skulle återvända till lägret vid Getsemane, då Mästaren sade: ”Nå väl, Johannes, vi har haft trevligt tillsammans, en verklig vilodag, men se till att du inte berättar för någon om vad jag har berättat för dig.” Och Johannes Markus avslöjade aldrig något om vad som hade hänt den dagen som han tillbringade med Jesus i bergen.

177:1.6 (1921.4) Under de få återstående timmarna av Jesu jordiska liv lät Johannes Markus aldrig Mästaren komma utom synhåll för en lång stund. Alltid höll sig ynglingen gömd i närheten; han sov endast när Jesus sov.

2. Barndomstiden i hemmet

177:2.1 (1921.5) Under loppet av denna dags samvaro med Johannes Markus tillbringade Jesus en ansevärd tid med att jämföra deras

erfarenheter under den tidiga barndomen och senare under pojkåren. Fastän Johannes föräldrar hade mer av denna världs ägodelar än Jesu föräldrar, hade de mycket lika erfarenheter under sina pojkår. Jesus sade mycket sådant som hjälpte Johannes att bättre förstå sina föräldrar och andra medlemmar av sin familj. När pojken frågade Mästaren hur denne kunde veta att han skulle växa upp till att bli ”en mäktig budbärare i Guds rike”, sade Jesus:

177:2.2 (1921.6) ”Jag vet att du kommer att visa dig trogen rikets evangelium därför att jag kan lita på din nuvarande tro och kärlek när dessa egenskaper är grundade på i en sådan fostran som du fick under dina barnaår i hemmet. Du har vuxit upp i ett hem där föräldrarna hyser en uppriktig tillgivenhet för varandra, och därför har du inte fått för mycket kärlek, vilket kunde ha gett dig en skadligt hög uppfattning om din egen betydelse. Inte heller har din personlighet blivit förvriden till följd av att dina föräldrar kärlekslöst skulle ha manipulerat mot varandra för att vinna ditt förtroende och din lojalitet. Du har blivit delaktig av en sådan föräldrakärlek som säkrar ett sunt självförtroende och fostrar normala trygghetskänslor. Men du har också haft lyckan att dina föräldrar har haft både visdom och kärlek; och det var visdomen som fick dem att undanhålla dig de flesta former av efterlåtenhet och många lyxvaror som kan köpas med förmögenhet när de i stället sände dig till synagogskolan tillsammans med dina lekkamrater i grannskapet. Och de såg också till att du fick lära dig hur man lever i denna värld, genom att tillåta dig att få ha egna förstahandserfarenheter. Du kom över till Jordanfloden, där vi predikade och Johannes lärjungar döpte, tillsammans med din unge vän Amos. Ni ville båda åtfölja oss. När ni återvände till Jerusalem

gav dina föräldrar sitt tillstånd. Amos föräldrar nekade; de höll av sin son så mycket att de nekade honom den välsignade erfarenhet som du har haft, även en sådan som du har idag. Genom att rymma hemifrån kunde Amos ha förenat sig med oss, men då hade han sårat kärleken och offrat lojaliteten. Även om en sådan kurs hade varit ett klokt val, hade det varit ett förskräckligt pris att betala för erfarenhet, självständighet och frihet. Visa föräldrar, sådana som dina, ser till att deras barn inte behöver såra kärleken eller kväva lojaliteten för att utveckla självständigheten och njuta av en upplivande frihet när de har vuxit upp till din ålder.

177:2.3 (1922.1) ”Kärleken, Johannes, är den högsta realiteten i universum när den utges av allvisa varelser, men den är en farlig och ofta delvis självisk egenskap så som den manifesteras i livet hos dödliga föräldrar. När du gifter dig och får egna barn att fostra, försäkra dig om att din kärlek styrs av visdom och leds av förnuft.

177:2.4 (1922.2) ”Din unge vän Amos tror på rikets evangelium precis lika mycket som du, men jag kan inte helt lita på honom; jag är inte säker på vad han kommer att göra under de år som kommer. Hans barndomsliv i hemmet var inte sådant att det skulle ge upphov till en helt pålitlig person. Amos är alltför mycket lik en av apostlarna som inte fick en normal, kärleksfull och vis fostran i hemmet. Hela ditt senare liv blir lyckligare och pålitligare därför att du tillbringade dina första åtta år i ett normalt och välordnat hem. Du har en stark och fast karaktär därför att du växte upp i ett hem där kärlek rådde och visdom styrde. En dylik fostran i barndomen medför en sådan typ av lojalitet som försäkrar mig att du slutför det som du har börjat med.

177:2.5 (1922.3) I mer än en timme fortgick denna diskussion mellan Jesus och Johannes om livet i hemmet. Mästaren fortsatte med att förklara för Johannes hur barnet är helt beroende av sina föräldrar och det tillhörande hemlivet, för alla sina tidigaste uppfattningar om allt intellektuellt, socialt, moraliskt och även andligt, eftersom familjen för det lilla barnet representerar allt det som barnet till en början kan veta om såväl mänskliga som gudomliga relationer. Barnet måste få sina första intryck av universum från moderns omsorg. Barnet är helt beroende av sin jordiske far för sina första idéer om den himmelske Fadern. Barnets senare liv blir lyckligt eller olyckligt, lätt eller svårt, beroende på dess tidiga mentala och emotionella liv, som betingas av dessa sociala och andliga relationer i hemmet. En människas hela senare liv påverkas enormt av vad som händer under de allra första levnadsåren.

177:2.6 (1922.4) Vi tror uppriktigt att evangeliet enligt Jesu undervisning vilket ju bygger på förhållandet mellan far och barn, knappast kan få ett världsomfattande mottagande förrän den tid kommer då hemlivet hos de nutida civiliserade folken omfattar mer kärlek och mer visdom. Trots det att föräldrarna i det tjugonde århundradet besitter storartad kunskap och mer sanning för att förbättra hemmet och förädla hemlivet, kvarstår det faktum att mycket få nutida hem är lika bra ställen för att uppfostra pojkar och flickor som Jesu hem i Galiléen och Johannes Markus hem i Judéen var, även om accepterandet av Jesu evangelium kommer att leda till att hemlivet genast förbättras. Det kärleksfulla livet i ett vist hem och den lojala tillgivenheten för en sann religion utövar ett djupgående

ömsesidigt inflytande på varandra. Ett sådant hemliv förhöjer religionen, och genuin religion förhärmligar alltid hemmet.

177:2.7 (1923.1) Det är sant att många av de förkastliga utvecklingshämmande inflytelserna och andra inskränkande särdrag i dessa forntida judiska hem praktiskt taget har eliminerats från många av de bättre ordnade moderna hemmen. Det finns förvisso mer spontan obundenhet och långt större personlig frihet, men denna frihet tyglas inte av kärlek, motiveras inte av lojalitet och styrs inte av en förnuftig disciplin baserad på visdom. Så länge vi lär barnet att be: ”Fader vår som är i himlen”, vilar ett enormt ansvar på alla jordiska fäder att så leva och ordna sina hem att ordet *fader* blir värdigt inneslutet i sinne och hjärta hos alla växande barn.

3. Dagen i lägret

177:3.1 (1923.2) Apostlarna tillbringade det mesta av denna dag med att vandra omkring på Olivberget och umgås med de lärjungar som hade slagit läger tillsammans med dem, men tidigt på eftermiddagen blev de mycket angelägna om att få se Jesus återvända. När dagen framskred blev de allt mer ängsliga för hans säkerhet; de kände sig uteslagna ensamma utan honom. Under hela dagen förekom mycket diskuterande huruvida Mästaren borde ha tillåtits att vandra iväg ensam upp till bergen, åtföljd endast av en springpojke. Fast ingen öppet uttryckte sina tankar om det, fanns det inte någon bland dem, utom Judas Iskariot, som inte önskade sig i Johannes Markus ställe.

177:3.2 (1923.3) Ungefär mitt på eftermiddagen höll Natanael sitt tal om "Den högsta önskan" till omkring ett halvt dussin apostlar och lika många lärjungar, och talet slutade med orden: "Det som är felet med de flesta av oss är att vi endast är halvhjärtade. Vi älskar inte Mästaren så som han älskar oss. Om vi alla hade velat följa med honom lika mycket som Johannes Markus, så hade han säkert tagit med oss allesammans. Vi stod vid sidan om medan pojken gick fram till Mästaren och erbjöd honom korgen, men när Mästaren tog tag i den ville pojken inte släppa den. Och så lämnade Mästaren oss här medan han vandrade iväg till bergen med korg, pojke och allt."

177:3.3 (1923.4) Vid fyratiden på eftermiddagen kom löpare till David Sebedaios med bud från hans mor i Betsaida och från Jesu mor. Flera dagar tidigare hade David kommit till den slutsatsen att överstepräster och styresmännen skulle komma att döda Jesus. David visste att de var fast beslutna att förgöra Mästaren, och han var ganska övertygad om att Jesus varken tänkte utöva sin gudomliga makt för att rädda sig eller tillåta sina anhängare att använda våld för att försvara honom. När han hade dragit dessa slutsatser skickade han skyndsamt en budbärare till sin mor och uppmanade henne att genast komma till Jerusalem och att ta med sig Jesu mor Maria och alla medlemmar av Jesu familj.

177:3.4 (1923.5) Davids mor gjorde som hennes son bad, och nu kom löparna tillbaka till David med budet att hans mor och Jesu hela familj var på väg till Jerusalem och väntades vara framme sent följande dag eller mycket tidigt morgonen därpå. Eftersom David gjorde detta på eget initiativ tyckte han att det var bäst att hålla saken

för sig själv. Han berättade därför inte för någon att Jesu familj var på väg till Jerusalem.

177:3.5 (1924.1) Kort efter middagstiden anlände över tjugo av de greker som hade sammanträffat med Jesus och de tolv i hemmet hos Josef av Arimataia till lägret, och Petrus och Johannes tillbringade flera timmar i sammanträde med dem. Dessa greker, åtminstone några av dem, var mycket avancerade i kunskapen om riket, ty de hade undervisats av Rodan från Alexandria.

177:3.6 (1924.2) Efter att Jesus hade återvänt till lägret samtalade han den kvällen med grekerna, och hade det inte varit för att ett sådant förfarande storligen skulle ha upprört hans apostlar och många av hans ledande lärjungar, så hade han ordinerat dessa tjugo greker, på samma sätt som de sjuttio tidigare.

177:3.7 (1924.3) Medan allt detta försiggick i lägret var översteprästerna och de äldste i Jerusalem förvånade över att Jesus inte återvände för att tala till folkmassorna. Visserligen hade Jesus föregående dag, när han lämnade templet, sagt: ”Jag lämnar ert hus övergivet och öde åt er.” Men de kunde inte förstå varför han ville avstå från den stora fördel som han hade byggt upp i den vänligt sinnade inställningen hos människomassorna. Samtidigt som de var rädda för att han skulle sätta igång ett upplopp bland folket hade Mästarens sista ord till folksamlingen varit en uppmaning till människorna att på alla rimliga vis foga sig efter behörigheten hos dem ”som sitter på Moses stol”. Men det var en jättig dag i staden när de samtidigt förberedde sig för påskan och finslipade sina planer på att ta livet av Jesus.

177:3.8 (1924.4) Det var inte många människor som besökte lägret, ty dess etablerande hade hållits som en välbevarad hemlighet av alla som visste att Jesus tänkte stanna där i stället för att varje kväll vandra ut till Betania.

4. Judas och översteprästerna

177:4.1 (1924.5) Kort efter det att Jesus och Johannes Markus hade lämnat lägret försvann Judas Iskariot från sina bröder och återvände först sent på eftermiddagen. Trots att hans Mästare uttryckligen hade bett apostlarna att inte gå in i Jerusalem skyndade denne förvirrade och missbelåtna apostel hastigt iväg för att hinna till sitt överenskomna möte med Jesu fiender i den ledande översteprästen Kajafas hem. Detta var ett informellt möte av judarnas råd och hade utsatts till kort efter klockan tio den morgonen. Mötet var sammankallat för att diskutera arten av de anklagelser som skulle anföras mot Jesus och för att bestämma vilket förfaringssätt de skulle begagna sig av då de tog honom inför de romerska myndigheterna för att få den nödvändiga bekräftelsen från civilmyndigheterna på den dödsdom som de redan hade avkunnat över honom.

177:4.2 (1924.6) Föregående dag hade Judas avslöjat för några av sina släktingar och för vissa sadducéervänner till sin fars familj att han hade kommit till den slutsatsen att medan Jesus var en välmenande drömmare och idealist, så var han däremot inte Israels efterlängtnade befriare. Judas meddelade att han mycket gärna ville finna något sätt att diskret dra sig tillbaka från hela rörelsen. Hans vänner försäkrade

honom smickrande att hans tillbakadragande skulle hälsas av judarnas styresmän som en stor händelse, och att ingenting då skulle vara för bra för honom. De fick honom att tro att han genast skulle få ta emot stora ärebetygelser från judarnas råd, och att han slutligen skulle vara i den ställningen att han kunde utplåna skamfläcken från sitt välmenta men ”olyckliga samröre med olärda galiléer.”

177:4.3 (1924.7) Judas kunde inte riktigt tro att Mästarens mäktiga gärningar hade utförts med djävulsprinsens kraft, men han var nu helt övertygad om att Jesus inte skulle komma att utöva sin makt för självupphöjelse. Han var till slut övertygad om att Jesus skulle låta judarnas styresmän ta livet av honom, och han kunde inte uthärda den förödmjukande tanken att identifieras med en rörelse som var dömd till nederlag. Han vägrade att överväga ett uppenbart misslyckande. Han hade en ingående förståelse av Mästarens robusta karaktär och skärpan i hans majestätiska och barmhärtiga sinne, men trots det fann han ett visst nöje i att hysa, om ock endast delvis, en av hans släktingars antydning om att Jesus, samtidigt som han var en välmenande fanatiker, antagligen inte var helt vid sina sinnens fulla bruk, att han alltid hade förefallit att vara en underlig och missförstådd person.

177:4.4 (1925.1) Nu som aldrig förr märkte Judas också att han höll på att bli märkligt förnärmad över att Jesus aldrig hade utnämnt honom till en mer ärofull ställning. Hela tiden hade han uppskattat äran av att vara apostlarnas skattmästare, men nu började han känna det som om han inte var uppskattad, att hans talanger inte erkändes. Han drabbades plötsligt av förnärmelse över att Petrus, Jakob och Johannes hade getts äran av nära samvaro med Jesus, och nu då han

var på väg till den ledande översteprästens hem var han inriktad på att ta hämnd på Petrus, Jakob och Johannes mer än han var upptagen av någon tanke på att förråda Jesus. Men ovanför allt annat började just då en ny och dominerande tanke göra sig gällande i hans medvetande: han hade gett sig ut för att skaffa sig ära, och om det kunde ske samtidigt med att han fick hämnd på dem som hade bidragit till hans största besvikelse i livet, så var det bara bättre. En förfärlig komplott av förvirring, stolthet, förtvivlan och beslutsamhet fick honom i sitt våld. Sålunda bör det vara klart att det inte var för pengars skull som Judas då var på väg till Kajafas hem för att komma överens om att förråda Jesus.

177:4.5 (1925.2) När Judas närmade sig Kajafas hem hade han fattat sitt slutliga beslut att lämna Jesus och sina medapostlar. Då han sålunda hade bestämt sig för att överge himmelrikets sak var han inställd på att lägga beslag på så mycket som möjligt av den heder och ära som han hade tänkt skulle en gång bli hans när han först identifierade sig med Jesus och rikets nya evangelium. Alla apostlarna hade en gång delat den ambitionen med Judas, men med tiden lärde de sig att beundra sanningen och älska Jesus, åtminstone mer så än Judas gjorde.

177:4.6 (1925.3) Förrädaren presenterades för Kajafas och de judiska styresmännen av sin kusin, som förklarade att Judas, efter att ha insett sitt misstag i att låta sig vilseledas av Jesu listiga lära, hade kommit till det ställe där han offentligt och formellt ville avsäga sig sin förbindelse med denne galilé och samtidigt be om att återfå sina judiska bröders förtroende och bli återupptagen i deras gemenskap. Judas talesman fortsatte med att förklara att Judas insåg att det vore

bäst för freden i Israel om Jesus togs i fängsligt förvar, och att som tecken på sin sorg över att ha deltagit i en sådan vilsegången rörelse och som bevis på sin uppriktighet då han nu återgick till Moses läror, hade han nu kommit för att erbjuda sig till judarnas råd som den som kunde ordna det så med den kapten som hade arresteringsordern för Jesus, att denne kunde arresteras utan att väcka uppseende, varvid man undvek all fara för att folkmassorna blev upproriska eller att det blev nödvändigt att uppskjuta hans arresterande till efter påskan.

177:4.7 (1925.4) När Judas kusin hade slutat tala presenterade han Judas, som steg fram nära den ledande översteprästen och sade: ”Allt vad min kusin har lovat vill jag göra, men vad är ni villiga att ge mig för denna tjänst?” Judas tycktes inte märka det uttryck av förakt, rentav avsky, som blev synligt i ansiktet på den hårdhjärtade och fåfänge Kajafas; Judas hjärta var alltför mycket inställt på självförhållande och längtan efter självupphöjelsens tillfredsställelse.

177:4.8 (1926.1) Sedan såg Kajafas ned på förrädaren medan han sade: ”Judas, gå du till vaktkaptenen och arrangera med den officeren så att din Mästare förs till oss antingen ikväll eller i morgonkväll, och när du har levererat honom i våra händer skall du få din belöning för denna tjänst.” När Judas hörde detta avlägsnade han sig genast från översteprästerna och styresmännen och underhandlade med kaptenen för tempelvakten om det sätt på vilket Jesus skulle arresteras. Judas visste att Jesus då var borta från lägret och hade ingen aning om när Jesus skulle återvända den kvällen. Därför kom de sinsemellan överens om att Jesus skulle arresteras nästa kväll (på torsdagen) efter

det att folket i Jerusalem och alla de gästande pilgrimerna hade dragit sig tillbaka för natten.

177:4.9 (1926.2) Judas återvände till sina kamrater i lägret berusad av sådana tankar om storhet och ära som han inte hade haft på mången dag. Han hade anslutit sig till Jesus i hopp om att en dag bli en storman i det nya riket. Till sist insåg han att det inte skulle bli något sådant nytt rike som han hade väntat sig. Men han gladde sig åt att vara så skarpsinnig att han kunde byta ut sin besvikelse över att inte vinna ära i det förväntade nya riket mot en ära och belöning som omedelbart kunde förverkligas inom den gamla ordningen, som han nu trodde skulle fortleva och som han var säker på skulle förgöra Jesus och allt vad han stod för. Till sitt slutliga motiv när det gäller den medvetna avsikten var Judas förräderi mot Jesus en feg handling utförd av en självisk desertör vars enda tanke var hans egen säkerhet och upphöjelse, oberoende av vad hans beteende kunde leda till för hans Mästare och hans tidigare medarbetare.

177:4.10 (1926.3) Men det var alltid just så här. Judas hade länge hängett sig åt dessa avsiktliga ihärdiga, själviska och hämndlystna tankar som gjorde att dessa hatfyllda och onda begär efter hämnd och illojalitet progressivt byggdes upp i hans sinne och hystes i hans hjärta. Jesus älskade och litade på Judas just så som han älskade och litade på de övriga apostlarna, men Judas lyckades inte utveckla en lojal tillit och uppleva en helhjärtad kärlek i gengäld. Hur farlig kan inte ambitionen bli när den en gång helt förenas med egennyttan och i högsta grad motiveras av en tjurskallig och länge undertryckt hämndlystnad! Hur krossande kan inte besvikelsen i livet vara för de oförståndiga människor som, när de fäster sin blick på de skugglika

och flyktiga lockelserna i tiden, blir blinda för de högre och verkligare vinningarna i form av evigt bestående uppnåenden av de eviga världarnas gudomliga värden och sanna andliga realiteter. Judas längtade i sitt sinne efter världslig ära och började älska detta begär av hela sitt hjärta. De övriga apostlarna längtade likaså i sitt sinne efter samma världsliga ära, men i sina hjärtan älskade de Jesus och gjorde sitt bästa för att lära sig att älska de sanningar som han lärde dem.

177:4.11 (1926.4) Judas insåg det inte då, men i sitt undermedvetna hade han kritiserat Jesus allt sedan Herodes lät halshugga Johannes Döparen. Djupt nere i sitt hjärta kände sig Judas alltid sårad över att Jesus inte räddade Johannes. Man bör inte glömma att Judas hade varit lärjunge till Johannes innan han blev anhängare till Jesus. Alla dessa ansamlingar av mänskligt agg och bitter besvikelse, som Judas hade lagrat i sin själ under hatets kåpa, var nu väl organiserade i hans undermedvetna sinne och färdiga att dyka upp och sluka honom så snart han vågade skilja sig från sina bröders stödjande inflytande och samtidigt utsätta sig för Jesu fienders sluga antydningar och subtila åtlöje. Varje gång Judas lät sina förhoppningar stiga till skyarna och Jesus sedan gjorde eller sade något som slog dem i spillror, blev det alltid kvar ett ärr av bitter förtrytelse i Judas hjärta. När dessa ärr blev allt fler förlorade det så ofta sårade hjärtat snart all verklig tillgivenhet för den som hade orsakat denna obehagliga erfarenhet för en välmenande men feg och självcentrerad personlighet. Judas insåg det inte, men han var en feg stackare. Följaktligen var han alltid benägen att tillskriva Jesus feghet som motiv för att Jesus så ofta vägrade att gripa makt eller ära när de uppenbarligen var så lätt-

tillgängliga för honom. Varje dödlig människa vet mycket väl hur även den kärlek, som en gång var äkta, kan genom besvikelse, svartsjuka och länge närd förtrytelse till slut förbytas till verkligt hat. 177:4.12 (1927.1) Äntligen kunde översteprästerna och de äldste andas ut i några timmar. De behövde inte arrestera Jesus i offentligheten, och då de i förrädaren Judas hade fått en bundsförvant, var det en försäkring mot att Jesus kunde fly från deras domkrets, vilket han så många gånger tidigare hade gjort.

5. Den sista sällskapsstunden

177:5.1 (1927.2) Eftersom det var onsdag var den kvällen i lägret vikt för sällskaplig samvaro. Mästaren försökte muntra upp sina nedslagna apostlar, men det var närapå omöjligt. De började alla inse att förvirrande och förkrossande händelser var nära förestående. De kunde inte vara glada av sig ens när Mästaren berättade om deras år av händelserik och kärleksfull samvaro. Jesus frågade ingående hur det förhöll sig med alla apostlars familjer, och medan han vände blicken mot David Sebedaios frågade han om någon nyligen hade hört något från hans mor, hans yngsta syster eller övriga medlemmar av hans familj. David såg ned på sina fötter då han var rädd för att svara.

177:5.2 (1927.3) Det var vid detta tillfälle Jesus varnade sina anhängare att inte räkna med folkmassans stöd. Han återupplivade i minnet deras erfarenheter i Galiléen, när tid efter annan stora folkmassor entusiastiskt hade följt med dem och sedan lika ivrigt hade vänt sig

mot dem och återgått till sitt tidigare sätt att tro och leva. Sedan sade han: ”Och därför skall ni inte låta er bedras av de stora skaror som hörde oss i templet och som föreföll att tro vår förkunnelse. Dessa folkmassor lyssnar till sanningen och tror den ytligt i sitt sinne, men få av dem låter sanningens ord sjunka ned i hjärtat och slå levande rot. De som känner till evangeliet endast i sina sinnen, men som inte har erfårit det i sina hjärtan, dem kan man inte lita på för stöd när de verkliga svårigheterna börjar. När judarnas styresmän kommer överens om att förgöra Människosonen, och när de enhälligt slår till, får ni se folkmassan antingen fly i förfäran eller bara stå och se på under tyst förvåning, medan dessa galna och förblindade styresmän för evangeliesanningens lärare till döden. Och sedan, när motgångar och förföljelser kommer över er, kommer ytterligare andra som ni tror älskar sanningen att skingras, och en del kommer att avsäga sig evangeliet och överge er. En del som har stått oss mycket nära har redan beslutat sig för att desertera. Ni har idag vilat för att förbereda er för de tider som nu är inpå oss. Vaka därför och be att ni i morgon stärks för de dagar som ligger just framför oss.”

177:5.3 (1927.4) Atmosfären i lägret var laddad med en oförklarlig spänning. Tysta budbärare kom och gick och talade endast med David Sebedaios. Innan kvällen var över visste några att Lasaros hastigt hade gett sig på flykt från Betania. Johannes Markus var illavarslande tystlåten efter återkomsten till lägret, trots att han hade tillbringat en hel dag i Mästarens sällskap. Varje försök att få honom att tala visade endast klart att Mästaren hade bett honom att inte säga något.

177:5.4 (1928.1) Även Mästarens goda humör och hans ovanliga sällskaplighet skrämde dem. De kände alla det säkra närmandet av

den förfärliga isoleringen, som de förstod att med förkrossande plötslighet och oundviklig skräck höll på att sänka sig över dem. De anade vagt vad som närmade sig, och ingen kände sig redo att möta prövningen. Mästaren hade varit borta hela dagen; de hade saknat honom oerhört mycket.

177:5.5 (1928.2) Denna onsdagskväll nådde deras andliga tillstånd sin lägsta nivå före Mästarens faktiska dödsstund. Fastän nästa dag var en dag närmare den tragiska fredagen, var han i varje fall hos dem, och de klarade sig bättre igenom dess oroliga timmar.

177:5.6 (1928.3) Det var strax före midnatt då Jesus, som visste att det skulle bli den sista natt som han någonsin skulle sova igenom tillsammans med sin utvalda familj på jorden, sade när han skingrade dem för natten: ”Gå och lägg er, mina bröder, och frid vare med er tills vi stiger upp i morgon, ytterligare en dag att göra Faderns vilja och uppleva glädjen av att veta att vi är hans söner.”

Urantiaboken

<< [Kapitel 177](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 179](#) >>

Kapitel 178

Sista dagen i lägret

178:0.1 (1929.1) JESUS planerade att tillbringa denna torsdag, sin sista fria dag på jorden som gudomlig Son inkarnerad i kroppslig gestalt, tillsammans med sina apostlar och några trogna och hängivna lärjungar. Kort efter frukoststunden denna vackra morgon tog Mästaren dem till ett undanlöst ställe en liten bit ovanför deras läger och lärde dem många nya sanningar. Fastän Jesus höll andra anföranden för apostlarna under de tidiga kvällstimmarna denna dag, var detta tal på torsdagsförmiddagen hans avskedsbudskap till den förenade lägergruppen av apostlar och utvalda lärjungar, både judar och icke-judar. Alla de tolv utom Judas var närvarande. Petrus och flera andra apostlar påpekade hans frånvaro, och några av dem trodde att Jesus hade skickat honom in i staden i något ärende, troligen för

att ordna med detaljer beträffande deras förestående påskfirande. Judas återvände till lägret först mitt på eftermiddagen, en kort tid innan Jesus tog de tolv med sig in till Jerusalem för att inta den Sista Kvällsvarden.

1. Föreläsningen om sonskap och medborgarskap

178:1.1 (1929.2) Jesus talade i nästan två timmar till omkring femtio av sina betrodda anhängare och besvarade ett tjugotal frågor om himmelrikets förhållande till denna världs riken och om hur sonskapet hos Gud förhåller sig till medborgarskapet i jordiska riken. Denna föreläsning jämte hans svar på frågorna kan sammanfattas och uttryckas i följande form enligt nutida språkbruk:

178:1.2 (1929.3) Denna världs riken, som är materiella, kan ofta finna det nödvändigt att använda fysiskt våld för att tillämpa sina lagar och för att upprätthålla ordningen. I himmelriket tyr sig de sant troende inte till användningen av fysiskt våld. Himmelriket, som är ett andligt brödrasamfund av de anden födda sönerna till Gud, får utbredas endast med andens makt. Denna skillnad i förfarandet avser endast förhållandena mellan de troendes rike och det världsliga regementets riken och upphäver inte rätten hos sociala grupper av troende att hålla ordning i sina led och att disciplinera motspänstiga och oregerliga medlemmar.

178:1.3 (1929.4) Det finns ingenting oförenligt mellan sonskap i det andliga riket och medborgarskap under ett världsligt eller civilt styre. Det är den troendes skyldighet att ge åt kejsaren det som tillhör kejsaren och åt Gud det som tillhör Gud. Det kan inte finnas någon motsättning mellan dessa två krav, då det ena är materiellt och det andra andligt, såvida det inte går så att en kejsare understår sig att lägga beslag på Guds privilegier och kräver att själv bli föremål för andlig vördnad och suprem dyrkan. I så fall skall ni dyrka endast Gud, samtidigt som ni söker upplysa sådana vilseförda jordiska härskare och på så sätt också leda också dem till att erkänna Fadern i himlen. Ni skall inte rikta andlig dyrkan till jordiska härskare; inte heller bör ni använda er av de fysiska styrkor som tillhör de jordiska rikena — vilkas härskare stundom kan bli troende — i arbetet med att främja det andliga rikets mission.

178:1.4 (1930.1) Sonskap i Guds rike bör med tanke på civilisationens framåtskridande, hjälpa er att bli idealiska medborgare i denna världs riken, eftersom broderskap och tjänande är hörnstenar i rikets evangelium. Det andliga rikets kärlekskall bör visa sig effektivt förinta hatlusten hos de icke-troende och krigssinnade medborgarna i de jordiska rikena. Men dessa materiellt sinnade söner, som lever i mörkret, får aldrig veta om sanningens andliga ljus hos er om ni inte kommer mycket nära dem med det osjälviska sociala tjänande som i varje enskild troendes livserfarenhet är den naturliga följden av att frambära andens frukter.

178:1.5 (1930.2) Som dödliga och materiella människor är ni ofrånkomligt medborgare i jordiska riken, och ni bör vara goda medborgare, desto bättre därför att ni har blivit pånyttfödda andesöner

i det himmelska riket. Som av tron upplysta och av anden befriade söner i himmelriket har ni ett dubbelt ansvar — plikten mot människan och plikten mot Gud — samtidigt som ni frivilligt tar på er en tredje och helig skyldighet: tjänandet av de gudsmedvetna troendes brödrasamfund.

178:1.6 (1930.3) Ni får inte dyrka era timliga härskare, och ni bör inte använda timlig makt för att främja det andliga riket; men ni bör manifestera en rättfärdig omvårdnad i form av ett kärleksfullt tjänande av de troende såväl som icke-troende. I rikets evangelium bor den mäktiga Sanningens Ande, och inom kort skall jag utgjuta just denna ande över allt kött. Andens frukter, ert uppriktiga och kärleksfulla tjänande, är den mäktiga sociala hävstång som upplyfter folken som lever i mörkret, och denna Sanningens Ande skall bli den stödjepunkt som mångfaldigar er kraft.

178:1.7 (1930.4) Ådagalägg visdom och uppvisa rådighet i era mellanhavanden med icke-troende civila makthavare. Visa genom finkänslighet att ni är skickliga i att utjämna mindre meningsskiljaktigheter och jämka obetydliga missförstånd. Försök på alla möjliga sätt, där det inte rör sig om er andliga trohet mot universums härskare, att leva i fred med alla människor. Var alltid kloka som ormar, men ofarliga som duvor.

178:1.8 (1930.5) Ni bör bli desto bättre medborgare i ett världsligt rike till följd av att ni har blivit upplysta söner i Guds rike; så bör också styresmännen i de jordiska rikena bli desto bättre med att sköta civila angelägenheter till följd av att de tror det himmelska rikets evangelium. En inställning som innebär ett osjälviskt tjänande av människan och en intelligent dyrkan av Gud bör göra alla Guds rikes

troende till bättre världsmedborgare, samtidigt som inställningen att vara en ärlig medborgare och att uppriktigt ägna sig åt sina världsliga plikter bör hjälpa till att göra det lättare för en sådan medborgare att nås av andens kallelse till sonskap i det himmelska riket.

178:1.9 (1930.6) Så länge de jordiska rikenas styresmän söker utöva auktoritet som religiösa diktatorer kan ni som tror detta evangelium vänta er endast svårigheter, förföljelse och även död. Men just det ljus som ni sprider i världen, och även just det sätt på vilket ni lider och dör för rikets evangelium, kommer i sig själva att till slut upplysa hela världen och resultera i att politiken och religionen så småningom skiljs från varandra. Ett ihärdigt predikande av rikets evangelium kommer en dag att ge alla folk en ny och otrolig befrielse, intellektuell obundenhet och religiös frihet.

178:1.10 (1931.1) Under de nu förestående förföljelserna av dem som hatar detta glädjens och frihetens evangelium kommer ni att växa till er och riket kommer att blomstra. Men ni utsätts för allvarlig fara under senare tider när de flesta människor talar väl om rikets troende och många på höga poster nominellt accepterar det himmelska rikets evangelium. Lär er att vara riket trogna även i tider av fred och välmåga. Fresta inte änglarna som vakar över er att, som en kärleksfull tuktan avsedd att rädda en sorglöst drivande själ, leda er in på stormiga vägar.

178:1.11 (1931.2) Minns att ni är förordnade att predika rikets evangelium — den suprema önskan att göra Guds vilja i förening med den suprema glädjen att i tro inse sitt sonskap hos Gud — och ni får inte låta någonting avleda er hängivelse för denna enda skyldighet. Låt ett överflödande av er kärleksfulla andliga omvårdnad,

upplysande intellektuella gemenskap och ert upplyftande sociala tjänande komma till gagn för hela mänskligheten; men inget sådant humanitärt strävande, ej heller alla sammanlagt, får tillåtas ersätta evangeliets förkunnande. Dessa mäktiga former av tjänande är sociala biprodukter av de ännu mäktigare och sublimare tjänandeformer och omvandlingar som åstadkoms i hjärtat på den rikestroende av den levande Sanningens Ande och av den personliga insikten om att den av anden födda människans tro skänker förvissningen om levande gemenskap med den evige Guden.

178:1.12 (1931.3) Ni får inte försöka sprida sanning eller bygga upp rättfärdighet genom civilmyndigheters makt eller genom att stifta världsliga lagar. Ni får alltid arbeta för att övertyga människornas sinnen, men ni får aldrig ta er till att tvinga dem. Ni skall inte glömma den mänskliga rättvisans stora lag som jag har lärt er i dess positiva form: Vadhelst ni vill att människorna skall göra för er, det skall ni också göra för dem.

178:1.13 (1931.4) När en rikets troende kallas till tjänst i civilförvaltningen, må han verka i den tjänsten som en världens medborgare som underlyder den administrationen, dock så att en sådan troende i sin civila tjänst bör uppvisa alla de vanliga medborgardygden så som dessa har förhöjts av den andliga upplysningen som kommer sig av den förädlande förbindelsen mellan den dödliga människans sinne och den evige Gudens ande i hennes inre. Om en icke-troende kan kvalificera sig som en bättre tjänsteman bör du allvarligt fråga dig huruvida sanningens rötter i ditt hjärta kan ha dött av brist på levande vatten från kombinationen av andlig förbindelse och socialt tjänande. Medvetandet om ens sonskap hos

Gud bör göra tjänsten under hela livet mer levande för varje man, kvinna och barn som har blivit delaktig av en så mäktig stimulans för alla inneboende förmågor i människans personlighet.

178:1.14 (1931.5) Ni skall inte vara passiva mystiker eller färglösa asketer; ni skall inte bli drömmare eller dagdrivare som slappt förlitar sig på att en fingerad Försyn skall förse er med till och med livets nödvändigheter. Ni skall förvisso vara mildsinta i era mellanhavanden med felande dödliga, overseende i ert umgänge med okunniga människor och tålmodiga under provokation; men ni skall också tappert försvara rättfärdigheten, mäktigt förkunna sanningen och energiskt predika rikets evangelium, ända till världens alla hörn.

178:1.15 (1931.6) Detta rikets evangelium är en levande sanning. Jag har sagt er att det är som ett jäsmedel, som ett senapsfrö; och nu förkunnar jag att det är som fröet till den levande varelsen, vilket fastän det förblir samma levande frö dock från generation till generation ofelbart utvecklar sig i nya manifestationer och villigt växer i nya fåror av anpassning till de speciella behoven och förhållandena hos varje efterföljande generation. Uppenbarelsen som jag har framfört till er är en *levande uppenbarelse*, och jag vill att den skall frambära lämpliga frukter hos varje individ och varje generation i enlighet med lagarna för andlig tillväxt, förökelse och anpassningsbar utveckling. Från generation till generation måste detta evangelium visa en tilltagande livskraft och föra fram ett större djup av andlig kraft. Det får inte tillåtas att endast bli ett heligt minne, bara en tradition om mig och de tider vi nu lever i.

178:1.16 (1932.1) Och glöm inte: Vi har inte direkt angripit de personer som sitter på Moses stol eller deras auktoritet. Vi erbjöd dem endast

det nya ljuset, vilket de så energiskt avvisade. Vi har angripit dem endast genom att fördöma deras andliga trolöshet mot själva de sanningar som de gör anspråk på att lära och värna om. Vi stötte samman med dessa etablerade ledare och erkända styresmän först när de direkt satte sig hindrande i vägen för predikandet av rikets evangelium till människornas söner. Inte heller nu är det vi som angriper dem, utan det är de som söker förgöra oss. Glöm inte att ni har förordnats till att gå ut och predika endast det goda budskapet. Ni skall inte angripa de gamla tillvägagångssätten; ni skall skickligt lägga den nya sanningens jäst mitt bland de gamla trosföreställningarna. Låt Sanningens Ande göra sitt eget arbete. Låt det gå till stridigheter endast när de som föraktar sanningen tvingar dem på er. Men när en egensinnig icke-troende angriper er, tveka inte att energiskt försvara den sanning som har frälst och helgat er.

178:1.17 (1932.2) Kom ihåg att under alla svårigheter i livet älska varandra. Strid inte med människorna, inte heller med icke-troende. Visa barmhärtighet även mot dem som föraktfullt skymfar er. Visa att ni är lojala medborgare, hederliga hantverkare, lovvärda grannar, tillgivna släktingar, förståelsefulla föräldrar, och att ni uppriktigt tror på broderskapet i Faderns rike. Och min ande skall vara över er, nu och till världens ände.

178:1.18 (1932.3) När Jesus hade avslutat sin undervisning var klockan närmare ett, och de gick genast tillbaka till lägret, där David och hans medarbetare hade lunchen färdig för dem.

2. Efter middagstidens måltid

178:2.1 (1932.4) Inte många av Mästarens åhörare kunde tillgodogöra sig ens en del av hans förmiddagsanförande. Av alla som hörde honom förstod grekerna mest. Även de elva apostlarna var förvirrade av hans hänvisningar till framtida politiska riken och på varandra följande generationer av rikestroende. Jesu mest hängivna anhängare kunde inte få det förestående slutet på hans jordiska verksamhet att gå ihop med dessa hänvisningar till fortsatta framtida evangelieaktiviteter. En del av dessa judiska troende började ana sig till att man stod inför den största tragedin på jorden, men de kunde inte göra en sådan överhängande katastrof förenlig med vare sig Mästarens gladlynt oberörda personliga attityd eller med hans förmiddagstal, i vilket han upprepade gånger hänvisade till det himmelska rikets framtida händelser, som sträckte sig över väldiga tidsrymder och berörde relationer till många och på varandra följande timliga riken på jorden.

178:2.2 (1932.5) Vid middagstiden denna dag hade alla apostlar och lärjungar fått veta om Lasaros hastiga flykt från Betania. De började ha på känn de judiska styresmännens fasta föresats att tillintetgöra Jesus och hans läror.

178:2.3 (1932.6) David Sebedaios var genom sina hemliga agents arbete i Jerusalem fullt underrättad om hur planen på att arrestera och döda Jesus framskred. Han visste allt om Judas del i denna sammansvärjning, men han avslöjade aldrig denna vetskap för de övriga apostlarna eller för någon av lärjungarna. Kort efter måltiden tog han i alla fall Jesus åt sidan, tog mod till sig och frågade om han visste — men han kom aldrig längre med sin fråga. Mästaren höll upp

sin hand, avbröt honom och sade: ”Ja, David, jag vet allt om det, och jag vet att du vet, men se till att du inte berättar om det för någon.

Tvivla bara inte i ditt eget hjärta på att Guds vilja segrar till slut.”

178:2.4 (1933.1) Detta samtal med David avbröts av att en budbärare från Filadelfia kom med besked om att Abner hade hört om sammansvärjningen att döda Jesus och undrade om han skulle bege sig till Jerusalem. Löparen skyndade tillbaka till Filadelfia med följande bud till Abner: ”Fortsätt med ditt arbete. Om jag avlägsnar mig kroppsligen från er, är det endast för att jag skall kunna återvända i anden. Jag överger dig inte. Jag är med dig ända till slutet.”

178:2.5 (1933.2) Ungefär vid denna tid kom Filippos till Mästaren och frågade: ”Mästare, då påskan snart är här, var vill du att vi skall göra förberedelser för påskmåltiden? När Jesus hörde Filippos fråga svarade han: ”Gå och hämta hit Petrus och Johannes, så skall jag ge er anvisningar om den måltid som vi i kväll skall äta tillsammans. Vad beträffar påskan, det måste ni ta i övervägande efter att vi först har gjort detta.”

178:2.6 (1933.3) När Judas hörde att Mästaren talade med Filippos om dessa ärenden drog han sig närmare för att kunna höra deras samtal. Men David Sebedaios, som stod i närheten, steg fram och drog in Judas i ett samtal medan Filippos, Petrus och Johannes gick åt sidan för att tala med Mästaren.

178:2.7 (1933.4) Jesus sade till de tre: ”Gå genast in till Jerusalem, och när ni kommer in genom porten möter ni en man som bär en vattenkruka. Han tilltalar er, och sedan skall ni följa efter honom. När han för er till ett bestämt hus, gå in efter honom och fråga den som äger huset: ’Var är gästrummet där Mästaren skall äta kvällsvarden

med sina apostlar?’ Och när ni har frågat detta, kommer husägaren att visa er ett stort rum på övervåningen försett med allt behövt och färdigt för oss.”

178:2.8 (1933.5) När apostlarna nådde staden mötte de mannen med vattenkrukan nära porten och följde efter honom till Johannes Markus hem, där gossens far mötte dem och visade dem rummet på övervåningen färdigt för kvällsmåltiden.

178:2.9 (1933.6) Allt detta kom till stånd som resultat av en överenskommelse mellan Mästaren och Johannes Markus under eftermiddagen föregående dag när de var ensamma uppe i bergen. Jesus ville vara säker på att kunna inta denna sista måltid ostörd tillsammans med sina apostlar, och då han trodde att Judas, om han på förhand visste om deras mötesplats kunde Jesu fiender arrangera för att arrestera honom, kom Jesus med Johannes Markus överens om detta hemliga arrangemang. På så sätt fick Judas inte vetskap om deras mötesplats förrän senare när han kom dit i sällskap med Jesus och de andra apostlarna.

178:2.10 (1933.7) David Sebedaios hade många ärenden att sköta med Judas, så att han lätt kunde hindras från att följa med Petrus, Johannes och Filippos, vilket han så gärna hade gjort. När Judas gav David en viss summa pengar för anskaffningar sade David till honom: ”Judas, vore det inte bra om du under dessa förhållanden försåg mig med litet pengar i förskott utöver mina nuvarande behov?” Sedan Judas hade tänkt efter en stund svarade han: ”Jo, David, jag tror att det vore klokt. I själva verket tror jag, med tanke på de oroliga förhållandena i Jerusalem, att det vore bäst om jag överlämnade alla pengar till dig.

De konspirerar mot Mästaren, och om det hände mig något, skulle du åtminstone inte bli hindrad.”

178:2.11 (1934.1) Så tog David emot apostlarnas alla kontanta medel och kvittona på alla deponerade pengar. Inte förrän på kvällen nästa dag fick apostlarna vetskap om denna transaktion.

178:2.12 (1934.2) Klockan var omkring halv fem på eftermiddagen när de tre apostlarna återvände och informerade Jesus om att allt var färdigt för kvällsvarden. Mästaren gjorde sig genast i ordning för att leda de tolv längs stigen till Betaniavägen och vidare in till Jerusalem. Detta var den sista vandring som han någonsin företog med dem alla tolv.

3. På vägen till kvällsvarden

178:3.1 (1934.3) Då de återigen sökte undvika folkskarorna, som genom Kidrondalen vandrade i båda riktningarna mellan Getsemaneparken och Jerusalem, gick Jesus och de tolv över Olivbergets västra krön ned mot den väg som från Betania ledde ned till staden. När de närmade sig platsen där Jesus föregående kväll hade stannat och talat om Jerusalems förstörelse, stannade de omedvetet upp medan de under tystnad stod och såg ned mot staden. Då de var ute i god tid, och eftersom Jesus inte ville gå genom staden förrän efter solnedgången, sade han till sina medarbetare:

178:3.2 (1934.4) ”Sitt ned och vila er medan jag talar med er om vad som snart måste komma att ske. Alla dessa år har jag levt med er som

med bröder, och jag har lärt er sanningen om himmelriket och uppenbarat för er dess mysterier. Och min Fader har sannerligen gjort många förunderliga gärningar i samband med min mission på jorden. Ni har varit vittnen till allt detta och deltagit i erfarenheten att arbeta tillsammans med Gud. Och ni kan vittna om att jag sedan en tid har varnat er att jag snart måste återvända till det arbete som Fadern har gett åt mig att utföra; jag har klart och tydligt sagt er att jag måste lämna er i världen för att fortsätta rikets arbete. Det var för detta ändamål jag avskiljde er på bergskullarna i Kafarnaum. Den erfarenhet ni har haft tillsammans med mig måste ni nu bereda er på att dela med andra. Så som Fadern sände mig till denna värld, så skall jag snart sända er ut för att representera mig och för att fullfölja det arbete jag har påbörjat.

178:3.3 (1934.5) ”Ni ser med sorg ned på staden där borta, ty ni har hört mina ord om slutet för Jerusalem. Jag har varnat er på förhand, så att ni inte skulle gå under vid dess förstörelse och därigenom fördröja förkunnandet av rikets evangelium. Likaledes varnar jag er att ta er i akt så att ni inte onödigtvis utsätter er för fara när de kommer för att ta Människosonen. Jag måste gå, men ni måste stanna för att vittna om detta evangelium när jag är borta, precis så som jag beordrade Lasaros att fly från människornas vrede så att han skulle få leva för att sprida kännedomen om Guds härlighet. Om det är Faderns vilja att jag skall bege mig bort, kan inget som ni kunde göra hindra den gudomliga planens förverkligande. Tag er i akt så att de inte dödar er också. Må era själar tappert försvara evangeliet med andens kraft, men låt er inte vilseledas till något dumt försök att försvara Människosonen. Jag behöver inte något försvar av människohand;

himlens arméer är även nu nära till hands; men jag är fast besluten att göra min himmelske Faders vilja, och därför måste vi underkasta oss det som så snart kommer över oss.

178:3.4 (1934.6) ”När ni ser denna stad förstörd, glöm inte att ni redan har slagit er in på det eviga livets bana av ändlöst tjänande i himlens ständigt framåtskridande rike, såväl som i himlarnas himmel. Ni borde veta att i min Faders universum och i mitt universum finns många boningar, och att ljusets barn kan se fram emot uppenbarelsen av städer som Gud själv har byggt och världar vilkas levnadssätt är rättfärdighet och glädje i sanningen. Jag har tagit himmelriket till er här på jorden, men jag deklarerar, att alla ni som i tro träder in i det och genom det levande tjänandet av sanningen förblir där, skall förvisso stiga upp till världarna i höjden och sitta hos mig i vår Faders anderike. Men först måste ni rusta er och fullborda det arbete som ni har påbörjat med mig. Ni måste först gå igenom mycken bedrövelse och utstå många sorger — och dessa prövningar är redan över oss — och när ni har avslutat ert arbete på jorden, skall ni komma till min glädje, alldeles så som jag har slutfört min Faders arbete på jorden och snart skall återvända till hans famn.”

178:3.5 (1935.1) När Mästaren hade talat reste han sig, och de följde honom alla nedför Olivberget och in i staden. Endast tre av apostlarna visste vart de var på väg, där de drog fram längs de smala gatorna i det annalkande mörkret. De trängdes i folkmassorna, men ingen kände igen dem eller visste att Guds Son gick förbi på väg till det sista jordiska mötet med sina utvalda ambassadörer för riket. Inte heller visste apostlarna att en av dem redan hade gått in i en sammansvärjning för att förråda Mästaren i händerna på hans fiender.

178:3.6 (1935.2) Johannes Markus hade följt efter dem hela vägen in till staden, och sedan de hade kommit innanför porten hade han skyndat vidare längs en annan gata, så att han väntade för att välkomna dem till sin fars hus när de anlände.

Urantiaboken

<< [Kapitel 178](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 180](#) >>

Kapitel 179

Den sista måltiden

179:0.1 (1936.1) NÄR Filippos under denna torsdagseftermiddag påminde Mästaren om att påskan närmade sig och frågade om hans planer för att fira den, tänkte Filippos på den påskmåltid som skulle intas på kvällen nästa dag, på fredagen. Det var brukligt att påbörja förberedelserna för påskfirandet senast vid middagstid föregående dag. Eftersom judarna räknade att dagen började vid solnedgången betydde det att lördagens påskmåltid skulle ätas på fredagskvällen, någon gång före midnatt.

179:0.2 (1936.2) Apostlarna var därför helt oförmögna att förstå Mästarens meddelande att de skulle fira påskan en dag tidigare. Åtminstone en del av dem trodde att han visste att han skulle bli arresterad innan det var dags för påskmåltiden på fredagskvällen, och

att han därför kallade dem samman till en särskild kvällsmåltid denna torsdagskväll. Andra tänkte att det endast var ett speciellt tillfälle som skulle föregå det vanliga påskfirandet.

179:0.3 (1936.3) Apostlarna visste att Jesus hade firat andra påskar utan lamm. De visste att han inte personligen tog del i någon offertjänst enligt judarnas system. Han hade många gånger som gäst ätit påskalamm, men alltid när han var värd serverades inget lamm. Det skulle inte ha varit någon större överraskning för apostlarna att få se lammet utelämnat ens på påskaften, och eftersom denna måltid serverades en dag tidigare fäste de inget avseende vid dess utelämnande.

179:0.4 (1936.4) Efter det att Johannes Markus far och mor hade hälsat dem välkomna gick apostlarna genast upp till rummet på övervåningen, medan Jesus dröjde en stund för att tala med familjen Markus.

179:0.5 (1936.5) Det hade på förhand förståtts att Mästaren skulle begå detta tillfälle ensam med sina tolv apostlar; därför fanns inga tjänare på plats för att passa upp dem.

1. Strävan efter företräde

179:1.1 (1936.6) När apostlarna hade visats upp till övervåningen av Johannes Markus såg de en stor och rymlig sal som var fullständigt iordningställd för måltiden, och de lade märke till att brödet, vinet, vattnet och örterna alla stod färdiga vid ena ändan av bordet. Utom vid den ända där brödet och vinet stod var detta långa bord omgivet

av tretton liggstolar, just sådana som brukade finnas på plats när man firade påsk i ett välbärgat judiskt hem.

179:1.2 (1936.7) När apostlarna steg in i det övre rummet märkte de genast, just innanför dörren, vattenkrukorna, tvättfaten och handdukarna som behövdes för att de skulle kunna skölja sina dammiga fötter. Eftersom ingen tjänare hade skaffats för att göra den tjänsten åt dem, började apostlarna se på varandra så snart Johannes Markus hade lämnat dem, och var och en började tänka för sig själv: Vem skall tvätta våra fötter?, och likaledes tänkte de all att det inte skulle bli han som på detta sätt skulle se ut att vara de andres tjänare.

179:1.3 (1937.1) Medan de stod där och debatterade i sina hjärtan granskade de bordets placeringsarrangemang och observerade den högre divanen för värden, med en liggstol till höger och elva liggstolar runt bordet så att den sista var mittemot denna andra hedersplats på värdens högra sida.

179:1.4 (1937.2) De väntade sig att Mästaren skulle komma in vilket ögonblick som helst, men de visste inte om de skulle sätta sig eller vänta på hans ankomst och lita till att han anvisade dem deras platser. Medan de tvekade stegade Judas över till hedersplatsen, till vänster om värden, och angav därmed att han tänkte slå sig ned där som den främste gästen. När Judas gjorde detta uppstod genast en hetsig dispyt bland de övriga apostlarna. Judas hade knappt hunnit ta hedersplatsen i besittning förrän Johannes Sebedaios lade beslag på den näst bästa platsen, den till höger om värden. Simon Petrus blev så ursinnig över att Judas och Johannes på detta sätt hade intagit de bästa platserna att han medan de övriga arga apostlarna såg på, marscherade raka vägen runt bordet och tog sin plats på den sista liggstolen, lägst i

placeringsordningen och rakt mitt emot den plats som Johannes Sebedaios hade valt. Eftersom andra hade lagt beslag på de högst placerade sätena tänkte Petrus att han väljer den lägst placerade, och det gjorde han inte bara i protest mot sina bröders oförskämda högmod, utan i hopp om att Jesus, när han kom och såg honom på den minst hedrade platsen, skulle kalla upp honom till en högre plats och således omplacera en som hade varit förmäten nog att ära sig själv.

179:1.5 (1937.3) När de högst och lägst placerade platserna sålunda var upptagna valde de övriga apostlarna sina platser, en del nära Judas, andra nära Petrus, tills alla var placerade. De satt lutade på sina divaner runt det U-formade bordet i följande ordning: till höger om Mästaren, Johannes; till vänster Judas, Simon Seloten, Matteus, Jakob Sebedaios, Andreas, tvillingarna Alfaios, Filippos, Natanael, Tomas och Simon Petrus.

179:1.6 (1937.4) De var nu samlade för att fira — åtminstone i anden — en institution som fick sin upprinnelse redan före Mose och som syftade på de tider då deras förfäder var slavar i Egypten. Denna kvällsvard var deras sista sammankomst med Jesus, och även fast tillfället var så högtidligt förleddes de ännu en gång, nu under Judas ledning, att ge efter för sin gamla förkärlek för ära, företräde och personlig upphöjelse.

179:1.7 (1937.5) De höll fortfarande på att ge uttryck för sina arga beskyllningar när Mästaren visade sig i dörröppningen, där han tvekade ett ögonblick medan en besviken min sakta spred sig över hans ansikte. Utan att säga ett ord gick han till sin plats, och han blandade sig inte i deras placeringsarrangemang.

179:1.8 (1937.6) De var nu redo att börja måltiden, förutom att deras fötter ännu var otvättade och att deras sinnesstämning var allt annat än angenäm. När Mästaren anlände höll de fortfarande på med att fälla ohövliga anmärkningar om varandra, för att inte nämna tankarna hos några, vilka hade tillräcklig kontroll över sina känslor för att inte ge uttryck åt dem offentligt.

2. Kvällsvarden börjar

179:2.1 (1937.7) Under några ögonblick efter det att Mästaren hade intagit sin plats sades inte ett ord. Jesus såg ut över dem alla, mildrade spänningen med ett leende och sade: ”Jag har mycket sett fram emot att få inta denna påskmåltid tillsammans med er. Jag ville ännu en gång äta i ert sällskap innan mitt lidande, och då jag inser att min stund har kommit ordnade jag med att få äta denna måltid med er ikväll, ty vad morgondagen beträffar är vi alla i Faderns hand, och det är hans vilja jag har kommit för att göra. Jag kommer inte mer att äta tillsammans med er förrän ni sitter till bords med mig i det rike som min Fader kommer att ge mig efter att jag har slutfört det varför han sände mig till denna värld.”

179:2.2 (1938.1) Efter att vinet och vattnet hade blandats togs bägaren till Jesus som, sedan han hade tagit emot den ur Taddeus hand, höll den medan han tackade Gud. Och när han hade avslutat tacksägelsen sade han: ”Tag denna bägare och dela den sinsemellan, och när ni dricker därur inse att jag inte mer kommer att dricka av vinrankans

frukt tillsammans med er eftersom detta är vår sista kvällsvard. När vi nästa gång sitter så här till bords, skall det ske i det kommande riket.”

179:2.3 (1938.2) Jesus började sitt tal till apostlarna sålunda då han visste att hans stund var kommen. Han förstod att tiden var inne då han skulle återvända till Fadern och att hans arbete på jorden var nästan fullbordat. Mästaren visste att han hade uppenbarat Faderns kärlek på jorden och visat upp hans barmhärtighet mot mänskligheten, och att han hade slutfört det varför han kom till världen, rentav för att ta emot all makt och myndighet i himlen och på jorden. Likaså visste han att Judas Iskariot definitivt hade beslutat sig för att den natten överlämna honom i händerna på hans fiender. Han insåg till fullo att detta svekfulla förräderi var Judas dåd, men att det också gjorde Lucifer, Satan och mörkrets prins Caligastia till lags. Men han fruktade lika litet någon av dessa som andligen ville störta honom som dem som ville åstadkomma hans fysiska död. Mästaren hade bara en enda ängslan, nämligen för sina utvalda efterföljares säkerhet och frälsning. Så nu, fullt medveten om att Fadern hade lagt allt i hans händer, gjorde sig Mästaren redo att uppföra en liknelse om den broderliga kärleken.

3. Jesus tvättar apostlarnas fötter

179:3.1 (1938.3) Efter att ha druckit den första påskbägaren, var det sed hos judarna att värden reste sig från bordet och tvättade händerna. Senare under måltiden, efter den andra bägaren, reste sig likaledes alla gästerna och tvättade sina händer. Då apostlarna visste att

Mästaren aldrig iakttog dessa ceremoniella handtvagningsriter, var de mycket nyfikna på att få veta vad han ämnade göra när han, efter att de hade avnjutit den första bågaren, steg upp från bordet och under tystnad gick bort mot dörren, där vattenkrukorna, tvättfaten och handdukarna hade placerats. Och deras nyfikenhet växte till förvåning när de såg Mästaren ta av sig sin yttre klädnad, sätta på sig en handduk och börja hälla vatten i ett av fotfaten. Föreställ er häpnaden hos dessa tolv män, som så nyss hade vägrat att tvätta varandras fötter och som hade inlåtit sig på sådana otillbörliga dispyter om hedersplatserna vid bordet, när de såg Mästaren gå runt den lediga bordsändan till den festens lägsta plats, där Simon Petrus satt lutad, knäböja i en tjänares ställning och göra sig redo att tvätta Simons fötter. När Mästaren knäböjde reste sig alla tolv upp som en enda man; även den förrädiske Judas glömde för en stund sin vanära, såtillvida att han reste sig tillsammans med sina apostlakamrater till detta uttryck för överraskning, respekt och yttersta häpnad.

179:3.2 (1938.4) Där stod Simon Petrus och såg ned i sin Mästares uppåtvända ansikte. Jesus sade ingenting; det var inte nödvändigt för honom att säga något. Hans ställning avslöjade klart och tydligt att han tänkte tvätta Simon Petrus fötter. Trots sina köttsliga svagheter älskade Petrus Mästaren. Denna fiskare från Galiléen var den första människan som helhjärtat trodde på Jesu gudomlighet *och* som fullständigt och offentligt bekände den tron. Petrus hade aldrig sedan dess på allvar tvivlat på Mästarens gudomliga natur. Eftersom Petrus så vördade och ärade Jesus i sitt hjärta var det inte märkligt att hans själ uppreste sig mot tanken att Jesus knäböjde där inför honom i en enkel tjänares ställning och redo att tvätta hans fötter så som en slav

skulle. När Petrus efter en stund lyckades samla sig tillräckligt för att tilltala Mästaren, gav han uttryck för vad alla hans medapostlar kände i sina hjärtan.

179:3.3 (1939.1) Efter att denna stora förlägenhet hade fortgått en stund sade Petrus: ”Mästare, tänker du verkligen tvätta mina fötter?” Då sade Jesus, som såg upp i Petrus ansikte: ”Du förstår kanske inte helt vad jag står i begrepp att göra, men senare skall du förstå betydelsen av allt detta.” Sedan tog Simon Petrus ett djupt andetag och sade: ”Mästare, aldrig får du tvätta mina fötter!”, och var och en av apostlarna nickade sitt bifall till Petrus bestämt uttalade vägran att låta Jesus på så sätt ödmjuka sig inför dem.

179:3.4 (1939.2) Den dramatiska effekten av denna ovanliga scen rörde till en början hjärtat på till och med Judas Iskariot, men när hans fåfänga intellekt bedömde denna föreställning drog han slutsatsen att denna gest av ödmjukhet bara var ytterligare en episod som övertygande bevisade att Jesus aldrig skulle duga som Israels befriare, och att han inte hade gjort något misstag då han beslöt att överge Mästarens sak.

179:3.5 (1939.3) När de alla stod där i andlös häpnad sade Jesus: ”Petrus, jag säger dig att om jag inte tvättar dina fötter har du ingen del med mig i det som jag snart skall utföra.” När Petrus hörde denna förklaring, samtidigt som Jesus fortfarande knäböjde där vid hans fötter, fattade han ett av dessa beslut av blint samtycke till vad den som han respekterade och älskade önskade. När det började gå upp för Simon Petrus att det till utförandet av denna tjänst anslöt sig någon betydelse som bestämde ens framtida förbindelse med Mästarens arbete, förlikade han sig inte endast med tanken att låta

Jesus tvätta hans fötter, utan sade på sitt karakteristiska och impulsiva sätt: ”I så fall, Mästare, tvätta inte bara mina fötter, utan tvätta också händerna och huvudet.”

179:3.6 (1939.4) När Mästaren skulle till att börja tvätta Petrus fötter sade han: ”Den som redan är ren behöver bara få fötterna tvättade. Ni som sitter tillsammans med mig ikväll är rena — dock inte alla. Men dammet på era fötter borde ha sköljts bort innan ni satte er till bords med mig. Dessutom skulle jag vilja utföra denna tjänst åt er som en liknelse för att illustrera innebörden av ett nytt bud, som jag snart skall ge er.”

179:3.7 (1939.5) På samma sätt gick Mästaren runt bordet och tvättade under tystnad sina tolv apostlars fötter, utan att ens förbigå Judas. När Jesus hade tvättat fötterna på de tolv tog han på sig slängkappan, återvände till sin plats som värd och sade, efter att ha sett ut över sina förvirrade apostlar:

179:3.8 (1939.6) ”Förstår ni verkligen vad jag har gjort för er? Ni kallar mig Mästare, och det med rätta, för det är jag. Om nu Mästaren har tvättat era fötter, varför var ni då så ovilliga att tvätta varandras fötter? Vilken läxa bör ni lära er av denna liknelse i vilken Mästaren så villigt gör den tjänst som hans bröder var ovilliga att göra för varandra? Sannerligen, sannerligen säger jag er: en tjänare är inte förmer än sin herre, inte heller är en budbärare förmer än den som har sänt honom. Ni har i mitt liv bland er fått se hur man tjänar, och välsignade är ni som kommer att ha det älskvärda modet att tjäna på samma sätt. Men varför är ni så långsamma i att lära er att hemligheten med att vara stor i det andliga riket inte är likt maktens metoder i den materiella världen?

179:3.9 (1940.1) ”När jag kom in i detta rum ikväll hade ni inte nöjt er med att stolt vägra tvätta varandras fötter, utan ni måste också förfalla till att inbördes tvista om vem som skulle ha hedersplatserna vid mitt bord. Sådana hedersbetygelser söker fariséerna och denna världens barn, men så får det inte vara bland det himmelska rikets ambassadörer. Vet ni inte att det inte kan finnas någon plats som är bättre än en annan vid mitt bord? Förstår ni inte att jag älskar er var och en lika mycket som alla andra? Vet ni inte att platsen närmast mig, så som människorna uppfattar en sådan heder, inte kan ha någon betydelse beträffande er ställning i himmelriket? Ni vet att främlingarnas kungar har herravälde över sina undersåtar, även om de som utövar denna myndighet ibland kallas välgörare. Men så kommer det inte att vara i himmelriket. Den som vill vara stor bland er, må han bli som de som är yngre; medan den som vill vara ledare, må han bli som en tjänare. Vem är större, den som sitter till bords eller den som betjänar? Anses det inte allmänt att den som sitter till bords är större? Men ni kommer att observera att jag är bland er som den som tjänar. Om ni är villiga att bli mina medtjänare i att göra Faderns vilja, skall ni i det kommande riket sitta tillsammans med mig vid makten och fortfarande göra Faderns vilja i framtida härlighet.”

179:3.10 (1940.2) När Jesus hade slutat tala serverade tvillingarna Alfaios brödet och vinet samt de bittra örterna och pastan av torkade frukter, som utgjorde nästa rätt i den Sista Måltiden.

4. De sista orden till förrädaren

179:4.1 (1940.3) Under några minuter åt apostlarna under tystnad, men under påverkan av Mästarens gladlynta uppträdande drogs de snart in i samtal, och inom kort fortgick måltiden som om ingenting ovanligt hade inträffat för att störa det goda humöret och den sällskapliga harmonin vid detta speciella tillfälle. När en tid hade gått, ungefär i mitten av måltidens andra rätt, såg Jesus ut över dem och sade: ”Jag har sagt er hur gärna jag ville äta denna kvällsvard tillsammans med er, och då jag vet hur mörkrets onda makter har sammansvurit sig för att få till stånd Människosonens död beslöt jag att inta denna måltid med er i detta hemliga rum och en dag innan påsk, eftersom jag inte kommer att vara med er den här tiden i morgon kväll. Jag har upprepade gånger sagt er att jag måste återvända till Fadern. Nu har min stund kommit, men det fordrades inte att en av er skulle förråda mig i händerna på mina fiender. ”

179:4.2 (1940.4) När de tolv hörde detta, efter att redan ha berövats mycket av sin självsäkerhet och sitt självförtroende av liknelsen om fottvättningen och Mästarens ord därefter, började de se på varandra medan de i förlägna tonfall tveksamt frågade: ”Är det jag?” När de alla hade ställt den frågan sade Jesus: ”Medan det är nödvändigt att jag beger mig till Fadern, krävdes det däremot inte att en av er skulle bli förrädare för att fullgöra Faderns vilja. Detta är den mognade frukten av det dolda onda i hjärtat hos en som inte av hela sin själ älskade sanningen. Hur förrädisk är inte den intellektuella stolthet som föregår det andliga fallet! Min mångårige vän, som även nu äter mitt bröd, är villig att förråda mig, även då han nu doppar i samma skål som jag.”

179:4.3 (1940.5) När Jesus hade sagt dessa ord började de alla fråga igen: "Är det jag?", och när Judas, som satt till vänster om sin Mästare, igen frågade: "Är det jag?", doppade Jesus en brödbit i skålen med örter, räckte den åt Judas och sade: "Du har sagt det." Men de andra hörde inte att Jesus sade något till Judas. Johannes, som satt lutad vid Jesu högra sida, lutade sig över och frågade Mästaren: "Vem är det? Vi borde få veta vem som har visat sig ovärdig sitt förtroende." Jesus svarade: "Jag har redan sagt det till er, nämligen till honom som jag gav brödbiten." Men det var så vanligt att värden gav en brödbit åt den som satt närmast till vänster om honom att ingen tog notis om det, fastän Mästaren hade uttryckt sig så pass tydligt. Men Judas var pinsamt medveten om betydelsen av Mästarens ord i samband med gesten, och han blev rädd för att hans bröder också var nu medvetna om att han var förrädaren.

179:4.4 (1941.1) Petrus var mycket upphetsad av vad som hade sagts. Han lutade sig framåt över bordet och sade till Johannes: "Fråga honom vem det är, eller om han har sagt det till dig, berätta för mig vem som är förrädaren."

179:4.5 (1941.2) Jesus avbröt deras viskande med att säga: "Jag sörjer över att detta onda skulle behöva ske, och jag hoppades ända fram till denna stund att sanningens makt skulle segra över det ondas bedrägligheter, men sådana segrar vinns inte utan den tro som speglar en uppriktig sanningskärlek. Jag hade inte velat tala med er om detta vid vår sista måltid, men jag vill varna er för dessa sorgligheter och på så sätt förbereda er för det som nu är över oss. Jag har berättat om detta för er därför att jag vill att ni skall minnas, efter att jag har gått bort, att jag visste om alla dessa onda konspirationer och att jag på

förhand berättade för er att jag blir förrådd. Och jag gör allt detta bara för att ni skall bli styrkta inför de frestelser och prövningar som genast är förestående.”

179:4.6 (1941.3) När Jesus hade sagt detta lutade han sig över mot Judas och sade: ”Det som du har bestämt dig för att göra, gör det snabbt.” När Judas hörde de orden reste han sig från bordet, lämnade hastigt rummet och gick ut i natten för att göra det som han hade satt sig i sinnet att utföra. När de övriga apostlarna såg Judas skynda iväg efter att Jesus hade tilltalat honom, tänkte de att han gick för att skaffa ytterligare något till måltiden eller för att uträtta något ärende åt Mästaren, ty de trodde ju att han fortfarande hade hand om penningpungen.

179:4.7 (1941.4) Jesus visste nu att ingenting kunde göras för att hindra Judas att bli förrädare. Han började med tolv — nu hade han elva. Han valde de första sex av dessa apostlar, och fastän Judas hörde till dem som nominerades av hans först valda apostlar, accepterade Mästaren honom och hade ända fram till denna stund gjort allt som var möjligt för att helga och frälsa honom, precis så som han hade arbetat för de övrigas frid och frälsning.

179:4.8 (1941.5) Denna kvällsvard, med dess ömsinta episoder och uppmjukande inslag, var Jesu sista vädjan till den deserterande Judas, men det var lönlöst. Även om en varning ges på det mest taktfulla sätt och i den mest vänliga anda, bara förstärker den som regel hatet och underblåser den onda beslutsamheten att till fullo utföra de egna själviska projekten, när kärleken en gång oåterkalleligt har dött.

5. Instiftandet av minnesmåltiden

179:5.1 (1941.6) När de kom med den tredje vinbägaren, ”välsignelsebägaren” till Jesus reste han sig från divanen, tog bägaren i sina händer, välsignade den och sade: ”Tag denna bägare, och drick från den ni alla. Detta skall vara bägaren till minnet av mig. Detta är bägaren som välsignar en ny domperiod av nåd och sanning. Detta skall vara en symbol för er för utgivningen och verkan av Sanningens Ande. Jag kommer inte att dricka från denna bägare med er förrän jag i ny gestalt dricker tillsammans med er i Faderns eviga rike.”

179:5.2 (1942.1) Apostlarna kände alla att någonting utöver det vanliga höll på att hända när de under djup vördnad och fullkomlig tystnad drack ur denna välsignelsens bägare. Den gamla påsken firades till minnet av att deras fäder hade stigit upp från ett tillstånd av hela folkets slaveri till individuell frihet. Nu instiftade Mästaren en ny minnesmåltid som en symbol för den nya domperioden under vilken den förslavade individen stiger upp från ceremoniernas och själviskhetens träldom till den andliga glädjen i broderskapet och gemenskapen bland den levande Gudens befriade trossöner.

179:5.3 (1942.2) När de hade tömt denna nya minnesbägare tog Mästaren upp brödet, tackade Gud, bröt det i bitar, bad dem att skicka det runt, och sade: ”Tag detta minnesbröd och ät det. Jag har sagt er att jag är livets bröd. Och detta livets bröd är Faderns och Sonens förenade liv i en och samma gåva. Faderns ord, så som det uppenbaras i Sonen, är sannerligen livets bröd.” När de hade tagit del

av minnesbrödet, symbolen för sanningens levande ord inkarnerat i de dödligas köttsliga gestalt, satte sig alla ned.

179:5.4 (1942.3) När Mästaren instiftade denna minnesmåltid, tydde han sig sin vana trogen till liknelser och symboler. Han använde symboler därför att han ville lära ut vissa stora andliga sanningar på ett sätt som skulle göra det svårt för hans efterföljare att knyta exakta tolkningar och definitiva betydelser till hans ord. På detta sätt sökte han hindra senare generationer att kristallisera hans läror och fjättra hans andliga betydelser med traditionernas och dogmernas livlösa bojor. Vid etablerandet av denna enda ceremoni eller detta enda sakrament under hela sin livsmission, vinnlade sig Jesus om att *antyd*a de betydelser han avsåg hellre än att binda sig vid *exakta definitioner*. Han ville inte förstöra individens begrepp om gudsgemenskapen genom att bestämma en exakt form; inte heller ville han begränsa den troendes andliga föreställningsförmåga genom att inskränka den med det formella. Han sökte i stället sätta människans pånyttfödda själ fri på glädjens vingar i en ny och levande andlig frihet.

179:5.5 (1942.4) Trots att Mästaren försökte etablera detta nya åminnelse sakrament på detta sätt, har hans efterföljare under de följande århundradena sett till att hans uttryckliga önskan effektivt omintetgjordes såtillvida, att den enkla andliga symboliken i hans sista kväll i köttslig gestalt har reducerats till exakta tolkningar och underkastats en färdig formels nästan matematiska precision. Ingen del av alla Jesu läror har traditionen standardiserat mer än denna.

179:5.6 (1942.5) Denna minnesmåltid, då den intas av dem som tror på Sonen och känner Gud, har inget behov av att ha knutet till dess

symbolik någon av människans barnsliga misstolkningar beträffande betydelsen av den gudomliga närvaron, ty vid alla sådana tillfällen är Mästaren *verkligen närvarande*. Minnesmåltiden är den troendes symboliska möte med Mikael. När ni blir på så sätt andemedvetna är Sonen faktiskt närvarande, och hans ande förbrödrar sig med fragmentet från hans Fader i människans inre.

179:5.7 (1942.6) Efter att de hade ägnat sig åt en stunds meditation fortsatte Jesus med att säga: ”När ni gör detta, dra er till minnes det liv jag har levt på jorden bland er, och fröjda er över att jag fortsättningsvis kommer att leva på jorden med er och att tjäna genom er. Som individer tvista inte inbördes om vem som skall vara störst. Var ni alla som bröder. Och när riket växer till att omfatta stora grupper av troende, bör ni likaså avstå från att tävla om att vara störst eller från att söka företräde framför andra sådana grupper.”

179:5.8 (1943.1) Denna betydelsefulla händelse försiggick i det övre rummet hos en vän. Det fanns ingenting av helig form eller ceremoniell helgelse i anslutning till vare sig måltiden eller byggnaden. Minnesmåltiden etablerades utan kyrklig sanktion.

179:5.9 (1943.2) När Jesus sålunda hade instiftat minnesmåltiden sade han till de elva: ”Så ofta ni gör detta, gör det till minne av mig. Och när ni minns mig, se då först tillbaka på mitt jordiska liv, dra er till minnes att jag en gång var hos er, och se sedan i tro att ni alla en gång skall sitta till bords med mig i Faderns eviga rike. Detta är den nya Påsken som jag lämnar åt er, nämligen minnet av mitt utgivna liv, av den eviga sanningens ord; och minnet av min kärlek till er, utgjutandet av min Sanningsande över allt kött.”

179:5.10 (1943.3) De avslutade firandet av den gamla men blodlösa påsken samtidigt som de instiftade den nya minnesmåltiden, med att alla tillsammans sjunga den hundraadertonde psalmen.

Urantiaboken

<< [Kapitel 179](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 181](#) >>

Kapitel 180

Avskedstalet

180:0.1 (1944.1) EFTER det att psalmen hade sjungits som avslutning på den Sista Måltiden trodde apostlarna att Jesus genast tänkte återvända till lägret, men han gav dem tecken att de skulle sätta sig. Mästaren sade:

180:0.2 (1944.2) ”Ni kommer väl ihåg när jag sände ut er utan penningpung eller tillgångar och till och med gav er rådet att inte ta med er några extra klädesplagg. Och ni kommer alla ihåg att ni inte behövde sakna något. Men nu står ni inför svåra tider. Ni kan inte längre förlita er på folkmassornas goda vilja. Hädanefter må den som har en penningpung ta den med sig. När ni går ut i världen för att förkunna detta evangelium, ordna då för ert uppehålle så som ni

finner bäst. Jag har kommit för att ge er fred, men den kommer inte att framträda på ett tag.

180:0.3 (1944.3) ”Tiden har nu kommit för Människosonen att förhärligas, och Fadern skall förhärligas i mig. Mina vänner, jag är hos er endast en kort tid till. Snart kommer ni att söka efter mig, men ni finner mig inte, ty jag far till ett ställe dit ni nu inte kan komma. Men när ni har slutfört ert arbete på jorden, såsom jag har slutfört mitt, då skall ni komma till mig, såsom jag nu bereder mig på att bege mig till min Fader. Om bara en liten tid kommer jag att lämna er, och ni ser mig inte mer på jorden, men ni får alla se mig i den kommande tidsåldern när ni stiger upp till det rike som min Fader har gett mig.”

1. Det nya budet

180:1.1 (1944.4) Efter en kort stund av informellt samtalande reste sig Jesus och sade: ”När jag framförde för er liknelsen som visade hur ni bör vara villiga att tjäna varandra, sade jag att jag skulle vilja ge er ett nytt bud, och jag vill göra det nu då jag står i begrepp att lämna er. Ni är välbekanta med budet om att ni skall älska varandra, att ni skall älska er nästa som er själva. Men jag är inte helt nöjd med endast denna uppriktiga tillgivenhet hos mina barn. Jag skulle vilja att ni utförde ännu större kärlekshandlingar i det troende brödraskapets rike. Och därför ger jag er detta nya bud: Ni skall älska varandra så som jag har älskat er. Och då skall alla förstå att ni är mina lärjungar, om ni sålunda älskar varandra.

180:1.2 (1944.5) ”När jag ger er detta nya bud lägger jag ingen ny börda på era själar. Snarare ger jag er ny glädje och gör det möjligt för er att uppleva en ny förnöjelse då ni får känna fröjderna av att utge era hjärtans tillgivenhet till era medmänniskor. Jag skall snart uppleva den suprema glädjen — även om jag till det yttre får utstå bedrövelse — då jag utgjuter min tillgivenhet över er och era dödliga medmänniskor.

180:1.3 (1944.6) ”När jag uppmanar er att älska varandra så som jag har älskat er, håller jag upp för er det suprema måttet på sann tillgivenhet, ty ingen kan ha större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner. Och ni är mina vänner; ni kommer fortsättningsvis att vara mina vänner om ni är villiga att göra vad jag har lärt er. Ni har kallat mig Mästare, men jag kallar er inte för tjänare. Om ni bara älskar varandra så som jag älskar er, är ni mina vänner, och jag skall alltid berätta för er om det som min Fader uppenbarar för mig.

180:1.4 (1945.1) ”Ni har inte endast valt mig, utan jag har också valt er, och jag har ordinerat er till att gå ut i världen för att bära frukt i form av kärleksfullt tjänande av era medmänniskor, så som jag har levt bland er och uppenbarat Fadern för er. Fadern och jag skall båda arbeta tillsammans med er, och ni skall få uppleva glädjens gudomliga fullkomlighet om ni bara vill följa mitt bud att älska varandra så som jag har älskat er.”

180:1.5 (1945.2) Om ni vill dela Mästarens glädje, måste ni dela hans kärlek, och att dela hans kärlek betyder att ni har delat hans tjänande. En sådan upplevelse av kärlek befriar er inte från svårigheterna i denna värld. Den skapar inte en ny värld, men den gör definitivt den gamla världen ny.

180:1.6 (1945.3) Håll i minnet: Trofasthet, inte uppoffring, är det som Jesus fordrar. Medvetandet om uppoffring anger avsaknad av den helhjärtade tillgivenhet som skulle ha gjort en sådan kärleksfull tjänst till en suprem glädje. Tanken att någonting är en *plikt* anger att ni har en tjänares inställning och därför går miste om det stora nöjet att utföra tjänsten som en vän för en vän. Vänkapsimpulsen överstiger alla övertygelser om plikt, och en väns tjänst för en vän kan aldrig kallas uppoffring. Mästaren har lärt apostlarna att de är Guds söner. Han har kallat dem bröder, och nu, innan han lämnar dem, kallar han dem sina vänner.

2. Vinstocken och grenarna

180:2.1 (1945.4) Sedan reste sig Jesus igen och fortsatte att undervisa sina apostlar: ”Jag är den sanna vinstocken, och min Fader är vinodlaren. Jag är vinstocken, och ni är grenarna. Och Fadern fordrar av mig endast att ni bär mycket frukt. Vinstocken ansas endast för att öka skörden från dess grenar. Varje gren som utgår från mig och som inte bär frukt tar Fadern bort. Varje gren som bär frukt ansar Fadern så att den skall bära mera frukt. Ni är redan ansade genom ordet som jag har förkunnat, men ni måste fortsättningsvis vara ansade. Ni måste bli kvar i mig, och jag i er; grenen dör om den skiljs från vinstocken. Liksom grenen inte kan bära frukt om den inte sitter kvar på vinstocken, så kan inte heller ni bära det kärleksfulla tjänandets frukter om ni inte är kvar i mig. Kom ihåg att jag är den verkliga vinstocken, och ni är de levande grenarna. Om någon lever i mig och

jag i honom bär han rikligt av andens frukter och upplever en suprem glädje över att frambringa denna andliga skörd. Om ni upprätthåller den levande andliga förbindelsen med mig, kommer ni att bära mycket frukt. Om ni blir kvar i mig och mina ord lever i er, kan ni fritt kommunicera med mig, och då kan min levande ande så fylla er att ni kan fråga vadhelst min ande vill, och göra allt detta i förvissningen om att Fadern beviljar vår anhållan. Fadern förhärligas däri att vinstocken har många levande grenar och att varje gren bär mycket frukt. Och när världen ser dessa fruktbärande grenar — mina vänner som älskar varandra så som jag har älskat dem — får alla människor veta att ni sannerligen är mina lärjungar.

180:2.2 (1945.5) ”Så som Fadern har älskat mig, så har jag älskat er. Lev i min kärlek så som jag lever i Faderns kärlek. Om ni gör så som jag har lärt er blir ni kvar i min kärlek, så som jag har hållit mig till Faderns ord och ständigt är kvar i hans kärlek.”

180:2.3 (1946.1) Judarna hade länge lärt att Messias skulle vara ”en stängel som uppkommer ur vinstocken” av Davids förfäder, och till åminnelse av denna gamla profetia pryddes ingången till Herodes tempel av ett stort emblem av en vindruva med tillhörande vinstock. Apostlarna drog sig alla till minnes allt detta när Mästaren den kvällen talade till dem i rummet på övervåningen.

180:2.4 (1946.2) Men misstolkningen av Mästarens slutledningar beträffande bönen ledde senare till stor bedrövelse. Det hade inte uppstått några större svårigheter kring dessa uttalanden om hans exakta ord hade kommits ihåg och senare sanningsenligt upptecknats. Men så som uppteckningen gjordes, kom de troende till slut att anse bön i Jesu namn vara ett slags suprem magi och trodde att de skulle få

vadhelst de bad om av Fadern. I århundraden har ärliga själar fortsatt att köra sin tro i sank mot denna stötesten. Hur länge skall det ta innan man i de troendes värld förstår att bönen inte är ett sätt att få sin egen vilja igenom utan snarare ett program för att välja Guds väg, en erfarenhet som lär en att inse och göra Faderns vilja? Det är alltigenom sant, att när er egen vilja har blivit lierad helt med hans, då kan ni be om allt som har sin upprinnelse i denna viljeförening, och det beviljas er. En sådan viljeförening åstadkoms av och genom Jesus, just så som vinstockens liv flyter in i och genom de levande grenarna.

180:2.5 (1946.3) När denna levande förbindelse mellan det gudomliga och det mänskliga existerar, och om den mänskliga delen då tanklöst och i sin okunskap ber om självisk bekvämlighet och fåfängliga åstadkommanden, då kan det finnas endast ett gudomligt svar: de levande förgreningarna måste frambära allt mer av andens frukter. När vinstockens gren är levande kan det finnas endast ett svar på alla dess böner: ett ökat frambringande av vindruvor. I själva verket existerar grenen bara för att bära frukt, producera druvor, och den kan inte göra något annat. Så existerar också den sant troende endast för att bära andens frukter: att älska människan så som Gud har älskat honom — för att vi skulle älska varandra så som Jesus har älskat oss.

180:2.6 (1946.4) När Fadern lägger sin disciplinerade hand vid vinstocken, sker det i kärlek, för att grenarna skulle bära mera frukt. En klok vinodlare skär bort endast de döda och fruktlösa grenarna.

180:2.7 (1946.5) Jesus hade stora svårigheter med att leda ens sina apostlar till insikt om att bönen är en funktion hos andefödda troende i det andedominerade riket.

3. Världens fientlighet

180:3.1 (1946.6) De elva apostlarna hade knappt hunnit avsluta sina diskussioner om Mästarens anförande om vinstocken och grenarna, när Mästaren, som antydde att han ytterligare ville tala till dem och som visste att han inte hade mycket tid kvar, sade: "När jag har lämnat er, låt er inte nedslås av världens fientlighet. Bli inte modfälda ens när räddhågade troende vänder sig mot er och förenar sig med rikets fiender. Om världen kommer att hata er, minns då att den hatade mig redan innan den hatade er. Om ni tillhörde världen, då skulle världen älska er som sina egna; men eftersom ni inte tillhör den vägrar världen att älska er. Ni är i denna värld, men ert liv skall inte vara världsligt. Jag har kallat er ut ur världen för att för denna värld från vilken ni har utvalts representera anden från en annan värld. Men kom alltid ihåg vad jag har sagt er: tjänaren är inte förmer än sin herre. Om de vågar sig på att förfölja mig, kommer de också att förfölja er. Om mina ord väcker anstöt hos de icke-troende, så kommer också era ord att vara anstötliga för de ogudaktiga. Och allt detta gör de åt er därför att de inte tror på mig eller på Honom som har sänt mig; därför får ni lida mycket för evangeliets skull. Men när ni får utstå dessa vedermödor bör ni dra er till minnes att också jag fick lida före er för det himmelska rikets evangelium.

180:3.2 (1947.1) "Många av dem som kommer att angripa er är ovetande om himlens ljus, men detta är inte sant om vissa som nu förföljer oss. Om vi inte hade undervisat dem om sanningen kunde de företa sig mångt och mycket märkligt utan att falla under fördömlse,

men nu har de ingen ursäkt för sin inställning eftersom de har lärt känna sanningen och tagit sig friheten att förkasta den. Den som hatar mig hatar min Fader. Det kan inte vara annorlunda. Det ljus som skulle frälsa er om det togs emot, kan endast döma er om det medvetet avvisas. Och vad har jag gjort dessa människor för att få dem att hysa ett så förfärligt hat mot mig? Ingenting annat än att jag har erbjudit dem gemenskap på jorden och frälsning i himlen. Men har ni inte läst i skriften, där det står: 'Och de hatade mig utan orsak'? 180:3.3 (1947.2) "Men jag lämnar er inte ensamma i världen. Mycket snart efter att jag har gått bort skall jag sända er en andehjälpare. Ni kommer att ha hos er en som intar min plats bland er, en som fortsätter att undervisa er om sanningens väg och som även kommer att trösta er.

180:3.4 (1947.3) "Ha ingen oro i era hjärtan. Ni tror på Gud; fortsätt också att tro på mig. Även om jag måste lämna er kommer jag inte att vara långt ifrån er. Jag har redan talat om för er att det i min Faders universum finns många boplatser. Om detta inte vore sant, skulle jag inte upprepade gånger ha berättat om dem för er. Jag skall återvända till dessa ljusets världar, platser i Faderns himmel, till vilka ni en gång skall stiga upp. Från dessa ställen kom jag till denna värld, och den stunden är nu nära förestående då jag måste återvända till min Faders arbete på sfärerna i höjden.

180:3.5 (1947.4) "Om jag således går före er in i Faderns himmelska rike, kommer jag förvisso att skicka efter er, så att ni må vara med mig på de ställen som bereddes för Guds dödliga söner innan denna värld fanns till. Även om jag måste lämna er är jag andligen hos er, och till sist skall ni vara hos mig personligen, när ni har stigit upp till

mig i mitt universum så som jag snart skall stiga upp till min Fader i hans större universum. Och vad jag har sagt er är sant och för evigt bestående, även om ni kanske inte fullt förstår det. Jag beger mig till Fadern, och fastän ni inte nu kan följa med mig, skall ni förvisso följa efter mig under kommande tidsåldrar.”

180:3.6 (1947.5) När Jesus satte sig reste sig Tomas och sade:

”Mästare, vi vet inte vart du beger dig, så naturligtvis känner vi naturligtvis inte till vägen. Men vi följer dig redan denna kväll om du visar oss vägen.”

180:3.7 (1947.6) När Jesus hörde Tomas svarade han: ”Tomas, jag är vägen, sanningen och livet. Ingen kommer till Fadern utom genom mig. Och alla som finner Fadern, finner först mig. Om ni känner mig, känner ni vägen till Fadern. Och ni känner ju mig, för ni har levt med mig och ser mig nu.”

180:3.8 (1947.7) Men denna undervisning var för djupgående för många av apostlarna, i synnerhet för Filippus som, sedan han hade växlat några ord med Natanael, reste sig och sade: ”Mästare, visa oss Fadern, så blir allt vad du har sagt klart och tydligt.”

180:3.9 (1947.8) När Filippus hade sagt detta sade Jesus: ”Filippus, har jag varit tillsammans med er så här länge, och ändå känner du mig inte ens nu? Igen förkunnar jag: Den som har sett mig har sett Fadern. Hur kan du då säga: ’Visa oss Fadern’? Tror du inte att jag är i Fadern och Fadern är i mig? Har jag inte lärt er att de ord jag talar inte är mina ord utan Faderns ord? Jag talar för Fadern, och inte om mig själv. Jag är i denna värld för att göra Faderns vilja, och det har jag gjort. Min Fader är i mig och arbetar genom mig. Tro mig när jag

säger att Fadern är i mig och att jag är i Fadern, eller annars tro mig på grund av själva det liv som jag har levt — för gärningarnas skull.” 180:3.10 (1948.1) När Mästaren gick åt sidan för att friska upp sig med litet vatten, inlät sig de elva i en livlig diskussion om denna undervisning, och Petrus skulle just börja framföra ett längre tal när Mästaren återvände och gjorde tecken åt dem att sätta sig.

4. Den utlovade hjälparen

180:4.1 (1948.2) Jesus fortsatte att undervisa och sade: ”När jag har begett mig till Fadern, och sedan han helt har godkänt det arbete jag har gjort för er på jorden och sedan jag har erhållit den slutliga överhögheten över mitt eget verksamhetsområde, skall jag säga till min Fader: Då jag nu har lämnat mina barn på jorden ensamma är det i överensstämmelse med mitt löfte att sända dem en annan lärare. Och då Fadern godkänner det, skall jag utgjuta Sanningens Ande över allt kött. Redan nu finns min Faders ande i era hjärtan, och när den dagen kommer har ni också mig hos er, så som ni nu har Fadern. Denna nya gåva är den levande sanningens ande. De icke-troende kommer inte till en början att lyssna till denna andes förkunnelse, men ljusets söner tar alla emot honom med glädje och av hela sitt hjärta. Och ni kommer att känna denna ande när han anländer, just så som ni har känt mig, och ni får ta emot denna gåva i era hjärtan och han stannar hos er. Ni inser således att jag inte tänker lämna er utan hjälp och vägledning. Jag kommer inte att lämna er tröstlösa. Idag kan jag vara hos er endast som person. Under kommande tider skall jag vara hos er

och alla andra som önskar min närvaro, var ni än må vara och hos var och en samtidigt. Ser ni inte att det är bättre att jag går bort; att jag lämnar er i köttet för att så mycket bättre och fullständigare vara hos er i anden?

180:4.2 (1948.3) ”Om endast några få timmar ser världen mig inte längre; men ni kommer fortsättningsvis att känna mig i era hjärtan även tills jag sänder er denna nya lärare, Sanningens Ande. Så som jag har levt med er som person, skall jag då leva i er; jag skall vara ett med er personliga erfarenhet i andens rike. Och när detta har skett skall ni med säkerhet veta att jag är i Fadern och att, medan ert liv är gömt hos Fadern i mig, är jag också i er. Jag har älskat Fadern och hållit mig till hans ord; ni har älskat mig och kommer att hålla er till mitt ord. Så som Fadern har gett mig av sin ande, så skall jag ge er av min ande. Och denna Sanningens Ande som jag utgjuter över er skall vägleda och trösta er och till slut leda er till all sanning.

180:4.3 (1948.4) ”Jag berättar allt detta för er medan jag ännu är kvar hos er för att ni skall vara bättre förberedda att utstå de prövningar som redan nu är över oss. Och när denna nya dag kommer, bor såväl Sonen som Fadern i ert inre. Och dessa himlens gåvor arbetar ständigt tillsammans med varandra, så som Fadern och jag har arbetat tillsammans på jorden och inför era ögon som en enda person, Människosonen. Och denna andevän kommer att påminna er om allt som jag har lärt er.”

180:4.4 (1948.5) När Mästaren gjorde en kort paus tog Judas Alfaios mod till sig och ställde en av de få frågor som han eller hans bror någonsin offentligt riktade till Jesus. Judas sade: ”Mästare, du har alltid levt bland oss som en vän. Hur skall vi känna igen dig när du

inte längre framträder för oss utom genom denna ande? Om världen inte ser dig, hur skall vi kunna vara säkra på dig? Hur kommer du att visa dig för oss?”

180:4.5 (1949.1) Jesus såg ut över dem alla, log och sade: ”Mina små barn, jag är på väg bort, jag beger mig tillbaka till min Fader. Om en liten tid ser ni mig inte längre så som här, som kött och blod. Om en mycket kort tid skall jag sända er min ande, som är precis som jag utom denna materiella kropp. Denna nya lärare är Sanningens Ande, som kommer att leva hos var och en av er, i era hjärtan, och så kommer alla ljusets barn att bli till ett och att dras till varandra. Och just på detta sätt kan min Fader och jag leva i själen hos var och en av er och även i hjärtat på alla andra som älskar oss och som förverkligar den kärleken i sitt erfarande genom att älska varandra så som jag nu älskar er.”

180:4.6 (1949.2) Judas Alfaios förstod inte helt vad Mästaren sade, men han fattade löftet om den nya läraren, och av uttrycket i Andreas ansikte förstod han att hans fråga hade fått ett tillfredsställande svar.

5. Sanningens Ande

180:5.1 (1949.3) Den nya hjälparen som Jesus lovade sända till de troendes hjärtan, utgjuta över allt kött, är *Sanningens Ande*. Denna gudomliga gåva är inte sanningens bokstav eller lag, inte heller är den avsedd att verka som en form eller ett uttryck för sanningen. Den nya läraren är *övertygelsen om sanningen*, medvetenheten och förvissningen om sanna betydelser på verkliga andenivåer. Denna nya

lärare är den levande och växande sanningens ande, den expanderande, utvecklande och anpassande sanningens ande.

180:5.2 (1949.4) Den gudomliga sanningen är en andeurskiljd och levande verklighet. Sanningen existerar endast på de höga andliga nivåer där man inser gudomligheten och blir medveten om gemenskapen med Gud. Man kan känna sanningen, och man kan leva sanningen; man kan i själen uppleva sanningens tillväxt och i sinnet njuta friheten av den upplysning den skänker, men man kan inte fängsla sanningen i formler, koder, trossatser eller intellektuella mönster för mänskligt beteende. När man företar sig att ge mänskliga uttrycksformer åt den gudomliga sanningen dör den snabbt.

Bärgandet av den fängslade sanningen efter dess död kan även i bästa fall endast leda till att en säregen form av intellektualiserad och glorifierad visdom förverkligas. Statisk sanning är död sanning, och endast den döda sanningen kan man ha som en teori. Den levande sanningen är dynamisk, och den kan ha endast en erfarenhetsmässig tillvaro i människans sinne.

180:5.3 (1949.5) Intelligensen växer fram i en materiell existens som upplyses av det kosmiska sinnets närvaro. Visdomen utgörs av det kunskapsmedvetande som har lyfts upp till nya betydelsenivåer och aktiverats av närvaron av den universumgåva som kallas visdomens sinnesande. Sanningen är ett andligt verklighetsvärde som upplevs endast av andeförsedda varelser som kan fungera på övermateriella nivåer av universummedvetande och som efter att ha insett sanningen låter dess aktiverande ande leva och härska i sina själar.

180:5.4 (1949.6) Universuminsiktens sanna barn söker den levande Sanningens Ande i varje vist yttrande. Den gudsmedvetna individen

upphöjer ständigt visdomen till den gudomliga uppnåelsens levande sanningsnivåer; den andligen stagnerande själen drar ständigt ned den levande sanningen till visdomens döda nivåer och till området för endast upphöjd kunskap.

180:5.5 (1949.7) Den gyllene regeln blir, när den berövas den övermänskliga insikten hos Sanningens Ande, ingenting mer än en regel för ett högtstående etiskt beteende. När den gyllene regeln tolkas bokstavligt kan den bli ett hjälpmedel som i högsta grad sårar ens medmänniskor. Utan en andlig insikt om visdomens gyllene regel kan man resonera som så, att eftersom man önskar att alla människor helt och rent utsäger sanningen om vad de tänker till en själv, bör man också själv säga helt och rent ut vad man tänker till sina medmänniskor. En sådan oandlig tolkning av den gyllene regeln skulle kunna leda till en outhärlig bedrövelse och en sorg utan slut.

180:5.6 (1950.1) En del personer ser och tolkar den gyllene regeln endast som en intellektuell bekräftelse på det mellanmänskliga broderskapet. Andra upplever detta uttryck för mänskliga relationer som en emotionell tillfredsställelse av de mjuka känslorna i människans personlighet. Vissa dödliga ser på samma gyllene regel som en måttstock med vilken man kan mäta alla samhällsrelationer, som normen för beteendet i samhället. Ytterligare andra betraktar den som en uttrycklig uppmaning från en stor morallärare, som i detta uttalande inrymde den högsta uppfattningen om de moraliska skyldigheterna i samband med alla broderliga relationer. I sådana moralvarelsers liv blir den gyllene regeln den visa mittpunkten och omkretsen för all deras filosofi.

180:5.7 (1950.2) I det rike som bildas av de troendes brödraskap av gudsmedvetna sanningsälskare får denna gyllene regel levande kvaliteter av andlig insikt på de högre tolkningsnivåer som får Guds dödliga söner att betrakta denna Mästarens föreskrift som ett krav på dem att så förhålla sig till sina medmänniskor att så mycket gott som möjligt kommer dessa till del till följd av den troendes kontakt med dem. Detta är all sann religions innersta väsen: att du älskar din nästa som dig själv.

180:5.8 (1950.3) Men den högsta insikten och den sannaste tolkningen av den gyllene regeln består i andens medvetande om sanningen att detta gudomliga tillkännagivande är en bestående och levande realitet. Den sanna kosmiska betydelsen av denna regel för relationerna i universum uppenbaras endast när den uppfattas andligen, när Sonens ande tolkar beteendelagen för Faderns ande, som bor i den dödliga människans själ. När sådana av anden ledda dödliga inser den gyllene regelns sanna betydelse fylls de till överflödande av förvisningen om att de är medborgare i ett vänligt universum, och andeverklighetens ideal hos dem uppfylls först när de älskar sina medmänniskor så som Jesus älskade oss alla, och det är den realitet som består i förverkligandet av Guds kärlek.

180:5.9 (1950.4) Just denna filosofi om den gudomliga sanningens levande flexibilitet och kosmiska anpassningsförmåga till de individuella behoven och kapaciteten hos varje son till Gud måste inses innan ni kan hoppas på att tillräckligt förstå Mästarens förkunnelse och tillämpning av läran om icke-motstånd mot ondskan. Mästarens undervisning är i grunden en andlig förkunnelse. Inte heller kan de materiella slutledningarna av hans filosofi på ett

hjälpssamt sätt betraktas åtskilda från sina andliga motsvarigheter. Andan i Mästarens föreskrift består i icke-motstånd mot all självisk reaktion inför universum, i förening med ett energiskt och progressivt uppnående av rättfärdiga nivåer för sanna andevärden: gudomlig skönhet, oändlig godhet och evig sanning — att lära känna Gud och att bli allt mer lik honom.

180:5.10 (1950.5) Kärleken, osjälviskheten, måste undergå en ständig och levande nyanpassande tolkning av relationerna enligt den vägledning som Sanningens Ande ger. Kärleken måste därvid fatta de ständigt föränderliga och vidgande begreppen om vad som är det högsta kosmiska goda för den älskade individen. Sedan fortsätter kärleken att inta den här inställningen till alla andra individer som möjligen kan påverkas av det växande och levande förhållande som uppkommer av kärleken hos en enda andeledd dödlig till andra medborgare i universum. Och hela denna levande anpassning av kärleken måste åstadkommas med beaktande av både omgivningen av nuvarande ondska och det eviga målet i form av fulländning enligt den gudomliga ödesbestämmelsen.

180:5.11 (1950.6) Och sålunda måste vi klart inse att varken den gyllene regeln eller läran om icke-motstånd någonsin kan förstås på rätt sätt om de uppfattas som dogmer eller gudomliga påbud. De kan endast förstås genom att de utövas i livet, genom att man inser deras innebörd i den levande tolkning som ges av Sanningens Ande, som leder den kärleksfulla kontakten människor emellan.

180:5.12 (1951.1) Allt detta anger tydligt skillnaden mellan den gamla religionen och den nya. Den gamla religionen lärde självuppooffring. Den nya religionen lär endast osjälviskhet, självglömska, ett förhöjt

självförverkligande i socialt tjänande förenat med universuminsikt. Den gamla religionens drivfjäder var rädslomedvetande. Rikets nya evangelium domineras av sanningsövertygelse, av den eviga och universella sanningens ande. Ingen mängd fromhet eller lärotröhet kan i livserfarenheten hos gudsrikets troende ersätta avsaknaden av den spontana, generösa och uppriktiga vänlighet som kännetecknar de av anden födda söner till den levande Guden. Varken traditioner eller ett ceremoniellt system av formell gudsdyrkan kan uppväga bristen på äkta medlidande med ens fränder.

6. Avskedets nödvändighet

180:6.1 (1951.2) Efter det att Petrus, Jakob, Johannes och Matteus hade ställt talrika frågor till Mästaren fortsatte han sitt avskedstal med att säga: ”Jag berättar för er om allt detta innan jag lämnar er för att ni må vara så förberedda för det som kommer över er att ni inte snavar och gör allvarliga misstag. Myndigheterna kommer inte att nöja sig med att endast utesluta er ur synagogorna; jag vill varna er för att den stund närmar sig då de som dödar er tror sig göra Gud en tjänst. Och allt detta kommer de att göra med er och med dem som ni för in i himmelriket därför att de inte känner Fadern. De har vägrat att lära känna Fadern då de har vägrat att ta emot mig; och de vägrar att ta emot mig då de tillbakavisar er, förutsatt att ni har hållit mitt nya bud att älska varandra så som jag har älskat er. Jag säger er allt detta i förväg så att ni, när er tid kommer såsom min nu har, kan bli stärkta av att veta att jag kände till allt detta och att min ande skall vara hos

er genom alla era lidanden för min skull och för evangeliets skull. Det är därför jag ända från början har talat till er i så oförtäckta ordalag. Jag har till och med varnat er för att en människas fiender kan tänkas vara medlemmar av hennes eget hushåll. Fastän rikets evangelium alltid medför en stor frid i själen hos den enskilda troende, för det inte med sig fred på jorden förrän människan är villig att av hela sitt hjärta omfatta min förkunnelse och tillägna sig vanan att göra Faderns vilja som det främsta syftet i livet som dödlig.

180:6.2 (1951.3) ”Nu då jag står i begrepp att lämna er, då jag ser att tiden är inne för mig att snart bege mig till Fadern, är jag förvånad över att ingen har frågat mig: Varför lämnar du oss? Jag vet dock att ni ställer sådana frågor i era hjärtan. Jag skall tala öppet med er, som en vän till en annan. Det är verkligen till er fördel att jag lämnar er. Om jag inte lämnar er kan den nya läraren inte komma in i era hjärtan. Jag måste avkläs denna dödliga kropp och återbördas till min plats i höjden innan jag kan sända denna andelärare för att leva i era själar och leda er ande till sanningen. Och när min ande kommer för att dväljas i ert inre belyser han skillnaden mellan synd och rättfärdighet och gör det möjligt för er att med vishet ta ställning till dem i era hjärtan.

180:6.3 (1951.4) ”Jag har ännu mycket att säga er, men ni kan inte just nu ta emot mera. Dessutom, när Sanningens Ande kommer leder han er till slut till all sanning medan ni färdas genom de många boningarna i min Faders universum.

180:6.4 (1951.5) ”Denne ande talar inte i sitt eget namn, utan han förkunnar för er det som Fadern har uppenbarat för Sonen, och han visar er även sådant som kommer att ske; han förhärligar mig så som

jag har förhärligat min Fader. Denna ande utgår från mig, och han uppenbarar min sanning för er. Allt som Fadern har inom denna sfär är nu mitt; därför sade jag att denna nya lärare skall ta av det som är mitt och uppenbara det för er.

180:6.5 (1952.1) ”Om en liten stund lämnar jag er för en kort tid.

Efteråt, när ni ser mig igen, är jag redan på väg till Fadern, så att inte heller då ser ni mig länge.”

180:6.6 (1952.2) När han för en stund gjorde ett uppehåll började apostlarna samtala sinsemellan: ”Vad menar han egentligen? ’Om en liten stund lämnar jag er’ och ’När ni ser mig igen ser ni mig inte länge, ty jag är på väg till Fadern.’ Vad kan han mena med detta ’en liten stund’ och ’inte länge’? Vi kan inte förstå vad det är han säger till oss.”

180:6.7 (1952.3) Då Jesus visste att de ställde dessa frågor sade han: ”Frågar ni varandra vad jag menade när jag sade att jag om en liten stund inte längre är hos er, och att när ni ser mig igen är jag på väg till Fadern? Jag har klart och tydligt sagt er att Människosonen måste dö, men att han uppstår igen. Kan ni då inte förstå meningen med mina ord? Ni kommer först att bli bedrövade, men senare fröjdas ni tillsammans med många som kommer att förstå allt detta efter att det har skett. En kvinna har det sannerligen svårt när hon skall föda, men när hon har fött sitt barn glömmer hon genast sina plågor i glädjen över att veta att en människa har fötts till världen. Och så kommer ni också snart att vara bedrövade över min bortgång, men jag skall snart se er igen, och då förvandlas er bedrövelse till fröjd, och ni skall få en ny uppenbarelse om den frälsning som Gud ger, och den kan ingen någonsin ta ifrån er. Och alla världar kommer att bli välsignade i just

denna uppenbarelse av livet som tillintetgör döden. Hittills har ni bett om allt i min Faders namn. Efter det att ni igen får se mig kan ni också be i mitt namn, och jag hör er.

180:6.8 (1952.4) ”Här nere har jag undervisat er med ordspråk och talat till er i liknelser. Jag gjorde så därför att ni endast var barn i anden; men tiden kommer då jag med klara ord kan tala till er om Fadern och hans rike. Och jag skall göra det därför att Fadern själv älskar er och önskar bli mer fullständigt uppenbarad för er. Den dödliga människan kan inte se Fadern som är ande; därför har jag kommit hit till världen för att visa Fadern för er som har skapade varelsers ögon. Men när ni har blivit fulländade i er andliga tillväxt, då skall ni få se Fadern själv.

180:6.9 (1952.5) När de elva hade hört hans ord sade de till varandra: ”Se, nu talar han verkligen med klara ord till oss. Säkerligen har Mästaren trätt fram från Gud. Men varför säger han att han måste återvända till Fadern?” Jesus såg att de inte ens nu förstod honom. Dessa elva män kunde inte komma ifrån sina länge närda idéer kring det judiska messiasbegreppet. Ju mer fullkomligt de trodde på Jesus som Messias desto besvärligare blev dessa djupt rotade föreställningar om den ärofulla materiella triumfen för Guds rike på jorden.

Urantiaboken

<< [Kapitel 180](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 182](#) >>

Kapitel 181

De sista råden och varningarna

181:0.1 (1953.1) SEDAN Jesus hade avslutat sitt avskedstal till de elva samtalade han informellt med dem och återgav många upplevelser som berörde dem som grupp och som individer. Slutligen började det gå upp för dessa galiléer att deras vän och lärare stod i begrepp att lämna dem, och deras hopp tog fasta på löftet att han efter en kort tid igen skulle vara hos dem, men de var benägna att glömma att denna återkomst också bara var för en kort tid. Många av apostlarna och de ledande lärjungarna trodde att detta löfte om att Jesus skulle återvända för en kort tid (den korta perioden mellan uppståndelsen och himmelfärden) betydde att han bara skulle vara borta på ett kort besök hos sin Fader, för att därefter återvända och etablera riket. En sådan tolkning av hans förkunnelse var helt förenlig både med deras

förutfattade trosföreställningar och med deras innerliga förhoppningar. Då deras livslånga trosföreställningar och hoppet om önskeuppfyllelse sålunda stämde överens var det inte svårt för dem att finna en sådan tolkning av Mästarens ord att den gjorde deras intensiva längtan berättigad.

181:0.2 (1953.2) Efter att avskedstalet hade diskuterats och hade börjat stabilisera sig i deras sinnen bad Jesus igen apostlarna inta sina platser och började delge dem sina sista råd och varningar.

1. De sista trösteorden

181:1.1 (1953.3) När de elva hade intagit sina platser reste sig Jesus och sade till dem: ”Så länge jag är hos er i kroppslig gestalt kan jag endast vara en individ mitt ibland er eller i hela världen. Men när jag har befriats från att vara iklädd denna dödliga natur kan jag komma tillbaka som en ande som bor i det inre hos var och en av er och alla andra som tror detta rikets evangelium. På så sätt blir Människosonen en andlig inkarnation i alla sant troendes själar.

181:1.2 (1953.4) ”När jag har återvänt för att leva i er och arbeta genom er kan jag så mycket bättre leda er genom detta liv och visa er vägen genom de många boningarna i det framtida livet i himlarnas himlar. Livet i Faderns eviga skapelse är inte en ändlös vila av sysslolöshet och självisk bekvämlighet utan ett ständigt framåtskridande i älskvärdhet, sanning och härlighet. Vart och ett av de många, många ställena i min Faders hus är en uppehållsort och ett liv som avser att förbereda er för nästa liv som är framför er. Och så

fortsätter ljusets barn från härlighet till härlighet tills de uppnår det gudomliga tillstånd där de är andligen fulländade just så som Fadern är fullkomlig i allting.

181:1.3 (1953.5) ”Om ni vill vara mina efterföljare när jag lämnar er, gå då in för en allvarlig strävan att leva enligt andan i min förkunnelse och idealet i mitt liv — att göra min Faders vilja. Gör detta, i stället för att försöka efterlikna mitt naturliga liv i köttet så som jag nödvändigtvis har varit tvungen att leva det i denna värld.

181:1.4 (1954.1) ”Fadern sände mig till denna värld, men endast några få av er har velat helt ta emot mig. Jag kommer att utgjuta min ande över allt kött, men alla människor väljer inte att ta emot denna nya lärare som vägvisare och rådgivare för själen. Men alla de som verkligen tar emot honom blir upplysta, renade och tröstade. Och denna Sanningens Ande skall hos dem bli en källa av levande vatten som flödar fram till evigt liv.

181:1.5 (1954.2) ”Och nu då jag står i begrepp att lämna er ville jag säga några trösteord till er. Frid lämnar jag hos er; min frid ger jag er. Jag ger inte dessa gåvor så som världen ger — enligt mått — jag ger åt var och en av er allt som ni vill ta emot. Låt inte era hjärtan vara oroade, inte heller räddhågade. Jag har övervunnit världen, och i mig skall ni alla segra genom tro. Jag har varnat er att Människosonen kommer att dödas, men jag försäkrar er att jag kommer tillbaka innan jag beger mig till Fadern, även fast det bara blir en kort tid. Och sedan jag har stigit upp till Fadern skall jag säkerligen sända den nya läraren som skall vara hos er och bo i era egna hjärtan. Och när ni ser att allt detta sker, bli inte bestörta utan tro, eftersom ni ju visste allt på

förhand. Jag har älskat er med stor tillgivenhet, och jag skulle inte vilja lämna er, men det är Faderns vilja. Min stund har kommit.

181:1.6 (1954.3) ”Tvivla inte på någon av dessa sanningar ens efter det att ni har skingrats åt alla håll av förföljelser och är modfälda av många bedrävelser. När ni känner er ensamma i världen är jag medveten om er isolering, precis så som ni kommer att vara medvetna om min isolering när ni har skingrats var och en åt sitt håll och Människosonen har lämnats i händerna på sina fiender. Men jag är aldrig ensam; Fadern är alltid med mig. Även i den stunden skall jag be för er. Och allt detta har jag berättat för er för att ni skulle ha frid, och ha den rikligare. I denna värld möter ni prövningar men var vid gott mod; jag har besegrat världen och visat er vägen till evig fröjd och evigt tjänande.”

181:1.7 (1954.4) Jesus ger frid åt dem som likt honom gör Faderns vilja, men inte i form av fröjder och tillfredsställelser av denna materiella värld. Trolösa materialister och fatalister kan endast hoppas på två sorters frid och själströst: Antingen måste de vara stoiker, som med orubblig beslutsamhet har bestämt sig för att möta det oundvikliga och uthärda det värsta, eller också måste de vara optimister, som ständigt omhuldar det hopp som evigt flödar fram i människans bröst, fåfängt längtande efter en frid som faktiskt aldrig kommer.

181:1.8 (1954.5) Ett visst mått av både stoicism och optimism är till nytta när det gäller att leva ett liv på jorden, men ingendera har något att göra med den enastående frid som Guds Son utger till sina jordiska bröder. Den frid som Mikael ger sina barn på jorden är samma frid som fyllde hans egen själ när han själv i köttslig gestalt levde sitt liv

som dödlig just här i denna värld. Jesu frid är glädjen och tillfredsställelsen hos en gudsmedveten individ som har vunnit den seger som man vinner då man helt lär sig att göra Guds vilja medan man lever de dödligas liv på jorden. Friden i Jesu sinne byggde på en absolut mänsklig tro på verkligheten av den gudomlige Faderns visa och deltagande överomsorg. Jesus mötte svårigheter på jorden. Han har till och med felaktigt kallats ”sorgernas man”, men under alla dessa erfarenheter tröstades han av den tillit som ständigt gav honom kraft att fullfölja syftet med sitt liv i full förvissning om att han hela tiden utförde Faderns vilja.

181:1.9 (1954.6) Jesus var beslutsam, ihärdig och grundligt hängiven i sin missions fullbordande, men han var ingen kallsinnig och hårdhudad stoiker. Han sökte alltid finna de glada aspekterna i sina livsupplevelser, men han var ingen blind optimist som hade lurat sig själv. Mästaren visste allt som skulle hända med honom, men han var orädd. Efter att han hade utgett sin frid till var och en av sina anhängare kunde han följdriktigt säga: ”Låt inte era hjärtan vara oroade, inte heller räddhågade.”

181:1.10 (1955.1) Jesu frid är därför friden och förvissningen hos en son som fullt och fast tror att hans levnadsbana i tid och evighet säkert och fullständigt sköts om och upprätthålls av en allvis, allälskande och allsmäktig Andefader. Det är sannerligen en frid som övergår det dödliga sinnets förstånd, men som det troende människohjärtat helt kan åtnjuta.

2. Personliga avskedsråd

181:2.1 (1955.2) Mästaren hade avslutat sina avskedsinstruktioner och slutliga råd till apostlarna som grupp. Han ägnade sig åt att ta farväl individuellt och ge var och en något ord som personligt råd i samband med att han gav sin avskedsvälsignelse. Apostlarna satt fortfarande på sina platser runt bordet så som när de först satte sig ned för att inta den Sista Måltiden, och när Mästaren gick runt bordet och talade till dem reste sig varje man när Jesus vände sig till honom.

181:2.2 (1955.3) Till Johannes sade Jesus: ”Du, Johannes, är den yngste av mina bröder. Du har stått mig mycket nära, och fastän jag älskar er alla med samma kärlek som en far visar sina söner, valdes du av Andreas till att vara en av de tre som alltid skulle finnas nära mig. Dessutom har du företrätt mig, och måste fortsätta att göra det, i många ärenden som gäller min familj på jorden. Och jag beger mig till Fadern, Johannes, med fullt förtroende för att du fortsätter att vaka över dem som är köttsligen mina. Se till att deras nuvarande förvirring beträffande min mission inte på något sätt hindrar dig från att ge dem all sympati, alla råd och all hjälp just så som du vet att jag skulle ge om jag var kvar i köttslig gestalt. Och när de alla börjar se ljuset och helt stiger in i gudsriket, och ni då alla med glädje välkomnar dem, förlitar jag mig på att du, Johannes, hälsar dem speciellt välkomna från mig.

181:2.3 (1955.4) ”Och nu när de sista timmarna av mitt livsskede på jorden närmar sig, håll dig nära till hands så att jag kan lämna dig något meddelande beträffande min familj. När det gäller det arbete som Fadern har satt i mina händer, så är det nu avslutat med undantag för min köttsliga död, och jag är redo att dricka denna sista bägare. Men vad beträffar de ansvarigheter som min jordiske far Josef har

lämnat åt mig och som jag har skött under min livstid, så måste jag nu lita på dig att du i alla dessa ärenden handlar i mitt ställe. Och jag har valt dig, Johannes, att göra detta åt mig därför att du är den yngste och därför sannolikt överlever de övriga apostlarna.

181:2.4 (1955.5) ”En gång kallade vi dig och din bror åskans söner. Du var envis och intolerant när du kom till oss, men du har förändrats mycket sedan du ville få mig att kalla ned eld från himlen i huvudet på okunniga och tanklösa icke-troende. Och du måste än mer förändras. Du bör bli aposteln för det nya bud som jag ikväll har gett er. Ägna ditt liv åt att lära dina bröder att älska varandra så som jag har älskat er.”

181:2.5 (1955.6) När Johannes Sebedaios stod där i rummet på övervåningen och tårarna rann nedför hans kinder, såg han in i Mästarens ansikte och sade: ”Och det vill jag göra, min Mästare, men hur kan jag lära mig att mer älska mina bröder?” Och då svarade Jesus: ”Du lär dig att älska dina bröder mer när du först lär dig att mer älska deras Fader i himlen och efter det att du har blivit uppriktigt mer intresserad av deras välfärd i tiden och i evigheten. Och allt sådant människointresse främjas av förståelsefull sympati, osjälviskt tjänande och frikostig förlåtelse. Ingen bör förakta din ungdom, men jag uppmanar dig att alltid ta vederbörlig hänsyn till att åldern ofta företräder erfarenhet och att ingenting i människornas liv kan ersätta faktisk erfarenhet. Sträva efter att leva i fred med alla människor, i synnerhet med dina vänner i det himmelska rikets brödrasamfund. Och kom alltid ihåg, Johannes, att inte tvista med de själar som du vill vinna för riket.”

181:2.6 (1956.1) Sedan efter att ha gått runt sin egen plats stannade Mästaren en stund vid Judas Iskariots plats. Apostlarna var ganska förvånade över att Judas inte hade återvänt än, och de hade bra gärna velat veta vad Jesu sorgsna ansiktsuttryck betydde, när han stod vid förrädarens tomma plats. Men ingen av dem, utom möjligen Andreas, hyste ens den minsta tanke om att deras kassör hade gått ut för att förråda sin Mästare, så som Jesus hade antytt för dem tidigare under kvällen och under måltiden. Det hade hänt så mycket att de för tillfället helt hade glömt Mästarens tillkännagivande att en av dem skulle förråda honom.

181:2.7 (1956.2) Jesus gick nu över till Simon Seloten, som reste sig och lyssnade till följande uppmaning: ”Du är en sann son till Abraham, men vilken tid har jag inte haft med att försöka göra dig till en son i detta himmelska rike. Jag älskar dig, och så gör alla dina bröder. Jag vet att du älskar mig, Simon, och jag vet att du också älskar Guds rike, men du försöker fortfarande få detta rike att komma enligt ditt tycke. Jag vet mycket väl att du till slut kommer att fatta mitt evangeliums andliga natur och betydelse, och att du tappert kommer att arbeta för att förkunna det, men jag är bekymrad för vad som kan hända med dig när jag går bort. Jag skulle fröjdas över att veta att du inte vacklar; jag skulle bli lycklig om jag kunde veta att efter att jag beger mig till Fadern, du inte skulle upphöra att vara min apostel och att du skulle uppföra dig acceptabelt som en ambassadör för det himmelska riket.”

181:2.8 (1956.3) Jesus hann knappt sluta tala till Simon Seloten innan denne eldige patriot, torkande sina ögon, sade: ”Mästare, oroa dig inte för min trohet. Jag har vänt allting ryggen för att kunna ägna mitt liv

åt att etablera ditt rike på jorden, och jag kommer inte att vackla. Jag har överlevt varje besvikelse hittills, och jag kommer inte att överge dig.”

181:2.9 (1956.4) Sedan sade Jesus, som lade sin hand på Simons axel: ”Det är sannerligen uppfriskande att höra dig tala så, i synnerhet i en stund som denna, men min gode vän, du vet fortfarande inte vad du talar om. Inte för ett ögonblick skulle jag tvivla på din trohet, din hängivenhet; jag vet att du inte skulle tveka att dra ut i strid och dö för mig, liksom alla dessa andra” (och de nickade alla ett energiskt bifall), ”men det kommer inte att fordras av dig. Jag har upprepade gånger sagt dig att detta rike inte är av denna värld och att mina lärjungar inte går ut i strid för att grundlägga det. Jag har sagt dig detta många gånger, Simon, men du vägrar att se sanningen i vitögat. Jag är inte oroad för din lojalitet gentemot mig och riket, men vad gör du när jag går bort och du till sist vaknar upp till insikten om att du inte har fattat betydelsen av min undervisning och att du måste anpassa dina missuppfattningar till realiteten att det råder en annan och andlig tingens ordning i Guds rike?”

181:2.10 (1956.5) Simon ville säga något mer, men Jesus höjde sin hand för att hejda honom och fortsatte med att säga: ”Ingen av mina apostlar är mer uppriktig och ärlig i sitt hjärta än du, men ingen av dem kommer efter min avfärd att vara så upprörd och modfälld som du. I all din modlöshet skall min ande vara hos dig, och dessa dina bröder överger dig inte. Glöm inte vad jag har lärt dig om förhållandet mellan medborgarskap på jorden och sonskap i Faderns andliga rike. Tänk väl över allt som jag har sagt dig om att ge kejsaren det som är kejsarens och Gud det som tillhör Gud. Ägna ditt

liv, Simon, åt att visa hur väl den dödliga människan kan följa min uppmaning att erkänna de världsliga skyldigheterna gentemot civilmyndigheterna och samtidigt göra andlig tjänst i rikets brödrasamfund. Om Sanningens Ande får undervisa dig uppkommer aldrig någon konflikt mellan de krav som medborgarskap på jorden ställer och sonskapet i himlen, såvida inte de världsliga härskarna understår sig att kräva den hyllning och dyrkan som tillkommer endast Gud.

181:2.11 (1957.1) ”Och sedan, Simon, när du slutligen inser allt detta, och efter att du har skakat av dig din nedstämdhet och gått ut för att med stor kraft förkunna evangeliet, glöm aldrig att jag var med dig även under hela den tid du var modfälld och att jag skall vara med dig ända till själva slutet. Du skall alltid vara min apostel, och efter att du blir villig att se med andens öga och i högre grad ställa din vilja under den himmelske Faderns vilja, då skall du återvända till arbetet som min ambassadör, och ingen skall för den skull att du var långsam i att fatta de sanningar som jag har lärt dig ta ifrån dig den auktoritet som jag har gett dig. Och nu, Simon, varnar jag dig än en gång att de som kämpar med svärdet går under med svärdet, medan de som arbetar i anden får evigt liv i det kommande riket och glädje och frid i det rike som nu är. Och när det arbete som har getts i dina händer är färdigt på jorden skall du, Simon, sitta ned tillsammans med mig i mitt rike på andra sidan. Du skall verkligen få se det rike du har längtat efter, men inte i detta liv. Fortsätt att tro på mig och på det som jag har uppenbarat för dig, och du skall få evigt liv i gåva.”

181:2.12 (1957.2) När Jesus hade sagt vad han ville säga till Simon Seloten tog han några steg över till Matteus Levi och sade: ”Det åligger dig inte längre att skaffa medel till apostlagruppens kassa. Snart, mycket snart skingras ni alla; ni får inte glädjas åt att ha ens en enda av era bröder vid er sida för att trösta och stödja er. Då ni går vidare och predikar rikets evangelium måste ni söka er nya medarbetare. Jag har sänt er ut två och två under er träningstid, men nu när jag lämnar er, och sedan ni har återhämtat er från chocken, blir det för er att ensamma gå ut till världens alla hörn för att förkunna detta goda budskap: att de dödliga som har styrkts av tron är Guds söner.”

181:2.13 (1957.3) Då sade Matteus: ”Men Mästare, vem skall sända ut oss, och hur skall vi veta vart vi skall gå? Skall Andreas visa oss vägen?” Och Jesus svarade: ”Nej Levi, Andreas vägleder er inte längre när det gäller att förkunna evangeliet. Han fortsätter förvisso som er vän och rådgivare ända till den dag då den nya läraren kommer, och därefter leder Sanningens Ande var och en av er ut till arbetet för rikets utbredning. Du har förändrats mycket sedan den dag vid tullhuset då du först började följa mig; men du måste förändras ännu mer innan du kan se framför dig ett brödrasamfund där icke-judar sitter sida vid sida med juden i broderlig samvaro. Men låt din iver för att vinna dina judiska bröder verka tills du är helt tillfredsställd, och vänd dig sedan med kraft till icke-judarna. En sak kan du vara säker på, Levi: du har vunnit dina bröders förtroende och tillgivenhet; alla älskar de dig.” (Och alla tio gav uttryck för sitt samtycke till Mästarens ord.)

181:2.14 (1958.1) ”Levi, jag vet mycket om dina bekymmer, uppoffringar och bemödanden för att hålla kassan fylld, vilket dina bröder inte vet, och det fröjdar mig att fastän han som bar penningpungen är frånvarande, så är skatteindrivaren-ambassadören här vid min avskedssammankomst med rikets budbärare. Jag ber för att du med andens ögon måtte se innebörden av min undervisning. Och när den nya läraren kommer in i ditt hjärta, följ honom så som han leder dig och låt dina bröder — ja hela världen — se vad Fadern kan göra för en hatad skatteindrivare som vågade följa Människosonen och tro på rikets evangelium. Allt från första stund älskade jag dig, Levi, så som dessa andra galiléer. Då du därför så väl vet att varken Fadern eller Sonen har anseende till person, se till att du inte gör några sådana skillnader bland dem som genom din verksamhet kommer till tro på evangeliet. Och ägna därför, Matteus, hela ditt framtida liv till att visa alla människor att Gud inte har anseende till person; att i Guds ögon och i rikets gemenskap är alla människor jämlika; alla troende är Guds söner.”

181:2.15 (1958.2) Jesus gick sedan över till Jakob Sebedaios, som stod tyst medan Mästaren vände sig till honom och sade: ”Jakob, när du och din yngre bror en gång kom till mig för att söka företräde till rikets hedersplatser och jag sade er att det var Faderns sak att utdela sådana, frågade jag om ni kunde tömma min bägare, och ni svarade båda att ni var det. Även om ni inte då var redo, och även om ni inte nu är det, förbereds ni inom kort för en sådan tjänst av den erfarenhet som ni snart skall genomgå. Med ert beteende förargade ni vid det tillfället era bröder. Om de inte redan helt har förlåtit dig kommer de att göra det när de ser dig tömma min bägare. Vare sig din verksamhet

blir lång eller kort, var tålmodig i din själ. När den nya läraren kommer, låt honom lära dig en medkännande inställning och den förstående tolerans som föds av en sublim tillit till mig och en fullkomlig underkastelse under Faderns vilja. Ägna ditt liv åt att uppvisa den kombinerade mänskliga tillgivenheten och gudomliga värdigheten hos en lärjunge som känner Gud och tror på Sonen. Och alla som lever så uppenbarar evangeliet även på det sätt som de dör. Du och din bror Johannes kommer att gå skilda vägar, och en av er får kanske sitta ned tillsammans med mig i det eviga riket långt före den andre. Det skulle hjälpa dig mycket om du lärde dig att till den sanna visdomen hör finkänslighet såväl som mod. Du borde lära dig skarpsinne och rådighet vid sidan av din aggressivitet. Det kommer att komma sådana suprema stunder då mina lärjungar inte tvekar att ge sitt liv för detta evangelium, men i alla vanliga fall vore det långt bättre att blidka de trolösas vrede, så att ni må leva och fortsätta att predika det glada budskapet. Så långt det står i din makt, lev länge på jorden så att ditt liv under många år må bära frukt i form av själar vunna för det himmelska riket.”

181:2.16 (1958.3) När Mästaren hade slutat tala till Jakob Sebedaios gick han runt till den ända av bordet där Andreas satt, såg sin trogne medhjälpare i ögonen och sade: ”Andreas, du har troget företrätt mig som tillförordnad ledare för det himmelska rikets ambassadörer. Fastän du ibland har tvivlat och vid andra tillfällen lagt i dagen en farlig blyget, har du dock alltid varit riktigt rättrådig och ytterst rättvis i förhållandet till dina medarbetare. Allt sedan du och dina bröder ordinerades till rikets budbärare har ni varit en självstyrande grupp för alla administrativa ärenden, fränsett att jag bestämde dig till ledare för

dessa utvalda. Inte i något annat timligt ärende har jag verkat för att styra eller inverka på era beslut. Och jag gjorde så för att ni skulle ha en ledare som kunde styra alla era senare överläggningar i gruppen. I mitt universum och i min Faders universum av universer behandlas våra bröder och söner som individer i alla sina andliga relationer, men för alla grupprelationer ser vi till att det finns ett klart ledarskap. Vårt rike är ett ordningens rike, och där två eller flera viljevarelser verkar i samarbete tillhandahålls alltid den auktoritet som ledarskapet ger.

181:2.17 (1959.1) ”Och nu, Andreas, eftersom du är ledare för dina bröder i kraft av mitt förordnande och således har tjänat som min personliga representant, och då jag står i begrepp att lämna er och bege mig till min Fader, befriar jag dig nu från allt ansvar för dessa timliga och administrativa ärenden. Härefter får du inte utöva någon annan bestämmanderätt över dina bröder än den som du har förvärvat i din egenskap av andlig ledare och som dina bröder därför villigt erkänner. Från och med denna stund får du inte utöva någon auktoritet över dina bröder såvida de inte på nytt ger dig en sådan bestämmanderätt genom att definitivt besluta om en sådan stadga efter att jag har begett mig till Fadern. Men denna befrielse från ansvaret som administrativ ledare för gruppen minskar inte på något sätt din moraliska plikt att göra allt som står i din makt för att med en fast och kärleksfull hand hålla samman dina bröder samlade under den prövande tid som vi har genast framför oss, de dagar som nödvändigtvis ligger mellan den stund då jag lämnar min köttsliga gestalt och den tid då jag sänder den nya läraren som skall bo i era hjärtan och som till slut skall leda er till all sanning. Då jag gör mig redo att lämna er vill jag befria dig från allt administrativt ansvar som

hade sitt upphov och berättigande i min närvaro som en bland er.

Härefter utövar jag endast andlig auktoritet över er och bland er.

181:2.18 (1959.2) ”Om dina bröder önskar ha dig kvar som sin rådgivare anmodar jag dig att i alla timliga såväl som andliga ärenden göra ditt yttersta för att främja frid och harmoni mellan olika grupper av uppriktiga evangelietroende. Ägna återstoden av ditt liv åt att främja den broderliga kärlekens praktiska aspekter bland dina bröder. Var vänlig mot mina köttsliga bröder när de helt börjar omfatta detta evangelium; visa kärleksfull och opartisk tillgivenhet för grekerna i väster och Abner i öster. Fastän mina apostlar snart skall skingras till världens alla fyra hörn för att där förkunna det glada budskapet om frälsningen i sonskapet hos Gud, skall du hålla dem samman under den prövande tiden just framför oss, den period av intensiv prövning under vilken ni måste lära er att tro detta evangelium utan att jag personligen är närvarande, medan ni tålmodigt inväntar ankomsten av den nya läraren, Sanningens Ande. Och så, Andreas, även om det inte skulle tillfalla dig att utföra de gärningar som i människors ögon är stora, var tillfreds med att vara lärare och rådgivare åt dem som gör sådana ting. Gå vidare med ditt arbete på jorden ända till slutet, och sedan skall du fortsätta denna verksamhet i det eviga riket, ty har jag inte mången gång sagt er att jag också har andra får, som inte hör till denna fålla?”

181:2.19 (1959.3) Jesus gick sedan över till tvillingarna Alfaios, och stående mellan dem sade han: ”Mina små barn, ni är en av de tre brödrapar som beslöt sig för att följa mig. Ni har alla sex lyckats väl med att arbeta i fred med dem som är ert eget kött och blod, men ingen har lyckats bättre med det än ni. Svåra tider ligger just framför

oss. Ni kanske inte förstår allt som kommer att hända er och era bröder, men tvivla aldrig på att ni en gång blev kallade till rikets arbete. För en tid kommer det inte att finnas några folkmassor som behöver styras, men bli inte modfärliga när ert livsverk är avslutat skall jag ta emot er i höjden, där ni i härligheten skall få berätta om er frälsning för serafernas härskaror och mängderna av Guds höga Söner. Ägna ert liv åt att upplyfta det alldagliga arbetet. Visa alla människor på jorden och änglarna i himlen hur glatt och modigt den dödliga människan kan återvända till sina tidigare arbeten efter att för någon tid ha kallats till att arbeta i Guds särskilda tjänst. Om ert arbete med rikets yttre angelägenheter tills vidare skulle visa sig vara avslutat, borde ni gå tillbaka till era tidigare arbeten utrustade med den nya upplysning som erfarenheten av sonskapet hos Gud ger och med den ädla insikten att för den gudsmedvetne finns ingenting sådant som är bara vanligt arbete eller världsligt slit. För er som har arbetat tillsammans med mig har allting blivit heligt, och allt jordiskt arbete har blivit ett tjänande även av Gud Fadern själv. Och när ni får höra nyheterna om vad era tidigare apostlakamrater åstadkommer, gläd er då med dem och fortsätt med ert dagliga arbete såsom de som väntar på Gud och gör sin tjänst medan de väntar. Ni har varit mina apostlar och skall alltid vara det, och jag skall minnas er i det kommande riket.”

181:2.20 (1960.1) Sedan gick Jesus över till Filippos, som reste sig och fick höra följande budskap av sin Mästare: ”Filippos, du har ställt många dumma frågor till mig, men jag har gjort mitt bästa för att besvara var enda, och nu vill jag besvara den sista av dessa frågor som har stigit upp i ditt högst ärliga men oandliga sinne. Under hela

den tid jag har gått runt bordet och närmat mig dig har du frågat dig själv: 'Vad skall jag ta mig till om Mästaren går bort och lämnar oss ensamma i världen?' O, du klentrogne! Och dock har du nästan lika mycket som många av dina bröder. Du har varit en bra proviantmästare, Filippos. Du svek oss endast några få gånger, och en av de gångerna använde vi till att manifesteras Faderns härlighet. Ditt förvalterskap är snart till ända. Du måste inom kort mer fullständigt ägna dig åt det arbete som du kallades till — att predika rikets evangelium. Filippos, du har alltid velat att man skulle visa dig, och mycket snart skall du få se stora ting. Det hade varit mycket bättre om du hade sett allt detta genom tron, men eftersom du var uppriktig även i ditt materiella synsätt skall du leva för att se mina ord gå i uppfyllelse. Och sedan när du blir välsignad med andlig syn, gå då ut till ditt arbete och ägna ditt liv åt att leda mänskligheten att söka Gud och att söka efter eviga realiteter med den andliga trons öga och inte med det materiella sinnets ögon. Kom ihåg, Filippos, att du har en stor mission på jorden, ty världen är fylld av dem som ser på livet just så som du har varit benägen att göra. Du har ett storartat arbete framför dig, och när det har utförts i tro skall du komma till mig i mitt rike, och det skall bli mig ett stort nöje att visa dig sådant som ögat inte har sett, örat inte har hört, och det dödliga sinnet inte har föreställt sig. Bli under tiden som ett litet barn i andens rike och låt mig som den nye lärarens ande leda dig framåt i det andliga riket. Och på det sättet kan jag göra mycket för dig som jag inte har kunnat åstadkomma medan jag har vistats bland er som en världens dödlig. Och minns alltid, Filippos, att den som har sett mig har sett Fadern.”

181:2.21 (1960.2) Sedan gick Mästaren över till Natanael. När Natanael reste sig bad Jesus honom sätta sig, satte sig själv vid hans sida och sade: ”Natanael, du har lärt dig att leva ovanför fördomarna och att vara allt tolerantare sedan du blev min apostel. Men du har mycket mer att lära dig. Du har varit en välsignelse för dina kamrater däri att din konsekventa uppriktighet alltid har varit en påminnelse för dem. När jag har gått bort kan det hända att din frispråkighet kan inverka störande på hur du kommer överens med dina bröder, både gamla och nya. Du borde lära dig att uttryckandet av även en god tanke måste anpassas enligt åhörarens intellektuella status och andliga utveckling. Uppriktigheten är till största nytta i rikets arbete när den förenas med finkänslighet.

181:2.22 (1961.1) ”Om du lärde dig att arbeta tillsammans med dina bröder skulle du kanske kunna nå mer bestående resultat, men om du finner att du vandrar iväg för att söka upp dem som tänker som du, vig i så fall ditt liv till att visa att den gudsmedvetne lärjungen även ensam i världen och isolerad från sina troende fränder kan bli en som bygger upp riket. Jag vet att du förblir trogen till slutet, och jag skall en dag välkomna dig till den större tjänsten i mitt rike i höjden.”

181:2.23 (1961.2) Då talade Natanael och ställde denna fråga till Jesus: ”Jag har lyssnat till din undervisning allt sedan du först kallade mig till tjänst i detta rike, men ärligt sagt kan jag inte helt förstå innebörden av allt vad du berättar för oss. Jag vet inte vad jag kan vänta mig härnäst, och jag tror att de flesta av mina bröder är lika förbryllade, men de drar sig för att bekänna sin förvirring. Kan du hjälpa mig? Jesus satte sin hand på Natanaels axel och sade: ”Min vän, det är inte märkligt att du känner dig förbryllad när du försöker

fatta innebörden av min andliga förkunnelse, ty du är så handikappad av dina förutfattade meningar baserade på den judiska traditionen och så förvirrad av din ihärdiga tendens att tolka mitt evangelium i enlighet med de skriftlärdas och fariséernas läror.

181:2.24 (1961.3) ”Jag har muntligen lärt er mycket och jag har levt mitt liv bland er. Jag har gjort allt som kan göras för att upplysa ert sinne och befria er själ, och det som ni inte har kunnat få från min undervisning och mitt liv, det måste ni nu bereda er på att få från alla lärares lärare — den faktiska erfarenheten. Och i all denna nya erfarenhet som nu väntar er skall jag gå före er och Sanningens Ande skall vara med er. Frukta inte; det som ni inte nu lyckas förstå skall den nya läraren, när han har kommit, uppenbara för er under återstoden av ert liv på jorden och under er träning genom de eviga tidsåldrarna.”

181:2.25 (1961.4) Och sedan vände sig Mästaren till dem alla och sade: ”Bli inte bestörta över att ni inte kan fatta hela innebörden av evangeliet. Ni är endast finita, dödliga människor, och det som jag har lärt er hör till det infinita, gudomliga och eviga. Var tålmodiga och vid gott mod, ty ni har eviga tidsåldrar framför er under vilka ni kan fortsätta ert stegvisa uppnående av erfarenheten att bli fulländade, såsom er Fader i Paradiset är fullkomlig.”

181:2.26 (1961.5) Sedan gick Jesus över till Tomas, som reste sig och hörde honom säga: ”Tomas, du har ofta saknat tro; men när du har haft dina perioder av tvivel har du dock aldrig saknat mod. Jag vet mycket väl att de falska profeterna och osanna lärarna inte kommer att bedra dig. När jag är borta kommer dina bröder att allt mer uppskatta ditt kritiska sätt att se på nya läror. Och när ni under

kommande tider alla skingras till världens alla hörn, kom då ihåg att du fortfarande är min ambassadör. Ägna ditt liv åt det stora arbetet att påvisa hur människans kritiska materiella sinne kan segra över det intellektuella tvivlets tröghet när det får se en manifestation av den levande sanningen, så som den verkar i erfarenheten hos av anden födda män och kvinnor som bär andens frukt i sitt liv och som älskar varandra så som jag har älskat er. Tomas, jag är glad att du anslöt dig till oss, och jag vet att du efter en kort period av förvirring kommer att fortsätta i rikets tjänst. Dina tvivel har förbryllat dina bröder, men de har aldrig bekymrat mig. Jag har förtroende för dig, och jag skall gå före dig ända till världens yttersta delar.”

181:2.27 (1962.1) Sedan gick Mästaren över till Simon Petrus, som reste sig när Jesus tilltalade honom: ”Petrus, jag vet att du älskar mig och att du kommer att ägna ditt liv åt att offentligt förkunna detta evangelium för jude och icke-jude, men jag är betryckt över att dina år av så nära förbindelse med mig inte har gjort mer för att hjälpa dig att tänka innan du talar. Vilket slags erfarenhet måste du gå igenom innan du lär sig att vakta din tunga? Hur mycket besvär har du inte ställt till med för oss med ditt tanklösa tal, med din förmätna självsäkerhet! Och du går mot mycket mer svårigheter om du inte övervinner denna svaghet. Du vet att dina bröder älskar dig trots denna svaghet, och du bör också förstå att denna brist på intet sätt försvagar min tillgivenhet för dig, men den minskar din användbarhet och upphör aldrig att orsaka svårigheter för dig. Men du kommer otvivelaktigt att få mycken hjälp av den erfarenhet som du kommer att gå igenom redan denna natt. Och det som jag nu säger till dig, Petrus, det säger jag likaså till alla dina bröder som är församlade här:

I natt finns det stor fara för er alla att vackla på grund av mig. Ni vet att det står skrivet: 'Herden skall dräpas och fåren skall skingras.' När jag är borta finns det stor fara för att några av er dukar under för tvivel och gör felsteg till följd av det som händer med mig. Men jag lovar er nu att komma tillbaka till er en kort tid, och att jag sedan kommer att gå före er in i Galiléen.

181:2.28 (1962.2) Då sade Petrus, som placerade sin hand på Jesu axel: "Även om alla mina bröder skulle duka under för tvivel på grund av dig, lovar jag att aldrig komma på fall för vad du än må göra. Jag skall gå med dig och om så behövs dö för dig."

181:2.29 (1962.3) När Petrus stod där framför sin Mästare, darrande i hela kroppen av ett intensivt känslösvall och överflödande av äkta kärlek till honom, såg Jesus rakt in i hans tårfyllda ögon och sade: "Petrus, sannerligen, sannerligen säger jag dig, i natt innan tuppen gal skall du ha förnekat mig tre eller fyra gånger. Och det som du sålunda inte lärde dig av en fridfull samvaro med mig kommer du att få lära dig genom mycken bedrövelse och många sorger. Och sedan när du verkligen har lärt dig denna nödvändiga läxa bör du stärka dina bröder och fortsätta med att leva ditt liv ägnat åt att predika evangeliet, även fast du kan tänkas hamna i fängelse och möjligen följa mig i att betala det suprema priset för kärleksfull tjänst vid byggandet av Faderns rike.

181:2.30 (1962.4) "Men minns mitt löfte: När jag är uppstånden skall jag stanna en tid hos er innan jag beger mig till Fadern. Och även i natt skall jag be Fadern att stärka var och en av er inför det som ni nu så snart måste genomgå. Jag älskar er alla med den kärlek som Fadern

hyser för mig, och därför bör ni hädanefter älska varandra så som jag har älskat er.”

181:2.31 (1962.5) Och sedan, efter att de hade sjungit en psalm, gav de sig i väg till lägret på Olivberget.

Urantiaboken

<< [Kapitel 181](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 183](#) >>

Kapitel 182

I Getsemane

182:0.1 (1963.1) KLOCKAN var omkring tio denna torsdagskväll när Jesus gick i spetsen för de elva apostlarna från Elias och Maria Markus hem tillbaka till lägret vid Getsemane. Allt sedan den dagen uppe på bergskullarna hade Johannes Markus tagit till sin uppgift att hålla ett vakande öga på Jesus. Johannes, som var i behov av sömn, hade fått vila flera timmar medan Mästaren hade varit i rummet på övervåningen med sina apostlar, men då han hörde dem på väg ned, steg han upp och slängde snabbt på sig en linnekappa, följde dem genom staden, över Kidronbäcken och vidare till deras privata läger nära intill Getsemaneparken. Johannes Markus förblev så nära Mästaren hela denna natt och nästa dag att han bevittnade allt och

hörde mycket av vad Mästaren sade från och med nu fram till korsfästelsen.

182:0.2 (1963.2) När Jesus och de elva var på väg tillbaka till lägret började apostlarna undra vad Judas långa frånvaro betydde, och de talade med varandra om Mästarens förutsägelse att en av dem skulle förråda honom, och för första gången misstänkte de att allt inte stod rätt till med Judas Iskariot. Men de uttalade inte högt några kommentarer om Judas förrän de kom fram till lägret och märkte att han inte var där och väntade på deras ankomst. När de alla ansatte Andreas för att få veta vad som hade hänt med Judas svarade deras ledare endast: ”Jag vet inte var Judas är, men jag är rädd för att han har övergett oss.”

1. Den sista gruppbönen

182:1.1 (1963.3) En liten stund efter att de hade anlänt till lägret sade Jesus till dem: ”Mina vänner och bröder, min tid med er är nu mycket kort och jag vill att vi går avskilt för oss själva för att be till vår Fader i himlen om styrka att hålla oss uppe i denna stund och härafter i allt det arbete vi har att göra i hans namn.”

182:1.2 (1963.4) När Jesus hade sagt detta ledde han vägen en kort bit uppför Olivberget, och på en flat klippa med utsikt över hela Jerusalem bad han dem knäböja i en cirkel runt honom, så som de hade gjort den dag de blev ordinerade. Sedan när han stod där mitt bland dem i glansen från det mjuka månskenet lyfte han sina ögon mot himlen och bad:

182:1.3 (1963.5) ”Fader, min stund har kommit; förhärliga nu din Son, så att Sonen kan förhärliga dig. Jag vet att du har gett mig all makt över alla levande varelser i mitt rike, och jag skall ge evigt liv åt alla som blir Guds trossöner. Och detta är evigt liv, att mina skapade varelser känner dig som den ende sanne Guden och allas Fader, och att de tror på honom som du har sänt till världen. Fader, jag har upphöjt dig på jorden och utfört det arbete som du gav mig att göra. Jag har nästan avslutat min utgivning till barnen av vår egen skapelse; det återstår för mig endast att lägga ned mitt köttsliga liv. Och nu, min Fader, förhärliga mig med den härlighet som jag hade hos dig innan denna värld fanns till, och tag än en gång emot mig vid din högsta sida.

182:1.4 (1964.1) ”Jag har uppenbarat dig för de män som du utvalde från världen och gav åt mig. De är dina — allt liv är i dina händer — du gav dem åt mig, och jag har levt bland dem och undervisat dem om livets väg, och de har trott. Dessa män håller på att lära sig att allt vad jag har kommer från dig, och att det liv som jag lever i köttslig gestalt är för till att göra min Fader känd för världarna. Den sanning som du har gett mig har jag uppenbarat för dem. Dessa mina vänner och ambassadörer har uppriktigt velat ta emot ditt ord. Jag har berättat för dem att jag utgick från dig, att du sände mig till denna värld och att jag står i begrepp att återvända till dig. Fader, jag ber innerligt för dessa utvalda män. Och jag ber inte för dem såsom jag skulle be för världen, utan såsom för dem som jag har utvalt från världen att företräda mig i världen efter att jag har återvänt till ditt arbete, just så som jag har representerat dig i denna värld under min vistelse i köttslig gestalt. Dessa män är mina; du gav dem åt mig; men allt mitt

är för evigt ditt, och allt som var ditt har du nu gjort till mitt. Du har varit upphöjd i mig, och jag ber nu att jag måtte bli hedrad i dessa män. Jag kan inte längre vara i denna värld; jag återvänder inom kort till det arbete du har gett mig att utföra. Jag måste lämna kvar dessa män för att representera oss och vårt rike bland människorna. Fader, håll dessa män trofasta när jag nu är färdig att ge upp mitt liv i köttslig form. Hjälp dessa mina vänner att vara ett i anden, såsom vi är ett. Så länge jag var hos dem kunde jag vaka över dem och leda dem, men nu står jag i begrepp att gå bort. Var nära dem, Fader, tills vi sänder den nya läraren att trösta och stärka dem.

182:1.5 (1964.2) ”Du gav mig tolv män, och jag har behållit dem alla utom en, hämndens son, som inte längre ville ha gemenskap med oss. Dessa män är svaga och sköra, men jag vet att vi kan lita på dem; jag har provat dem; de älskar mig, såsom de även vördar dig. Samtidigt som de får lida mycket för min skull, önskar jag att de även får fyllas av glädjen över förvisningen om sonskapet i det himmelska riket. Jag har gett dessa män ditt ord och lärt dem sanningen. Världen kan tänkas hata dem, så som den har hatat mig, men jag ber inte att du tar dem ut ur världen, endast att du bevarar dem från det onda i världen. Helga dem i sanningen; ditt ord är sanning. Och så som du sände mig in i denna värld, likväl är jag redo att sända dessa män in i världen. För deras skull har jag levt bland människorna och helgat mitt liv till att tjäna dig, så att jag skulle kunna inspirera dem till rening genom den sanning som jag har lärt dem och den kärlek jag har uppenbarat för dem. Jag vet mycket väl, Fader min, att jag inte behöver be dig vaka över dessa bröder efter det att jag har gått bort; jag vet att du älskar dem just så som jag, men jag gör detta för att de bättre skall

inse att Fadern älskar de dödliga människorna precis så som Sonen gör det.

182:1.6 (1964.3) ”Och nu, min Fader, vill jag be inte endast för dessa elva män utan även för alla andra som nu tror eller som härafter må tro på rikets evangelium genom deras framtida verksamhet med att sprida ordet. Jag vill att de alla skall vara ett, så som du och jag är ett. Du är i mig och jag är i dig, och jag vill att dessa troende också skall vara i oss, att båda vår andar skall bo i deras inre. Om mina barn är ett, såsom vi är ett, och om de älskar varandra så som jag har älskat dem, då kommer alla människor att tro jag utgick från dig och vara villiga att ta emot den uppenbarelse av sanning och härlighet som jag har framfört. Den härlighet som du gav mig har jag uppenbarat för dessa troende. Så som du har levt med mig i anden, så har jag levt med dem i köttet. Så som du har varit ett med mig, så har jag varit ett med dem, och så skall den nya läraren för evigt vara ett med dem och i dem. Och allt detta har jag gjort för att mina bröder i köttslig gestalt må veta att Fadern älskar dem precis så som Sonen, och att du älskar dem just så som du älskar mig. Fader, arbeta med mig för att frälsa dessa troende så att de snart kan komma för att vara hos mig i härligheten och sedan gå vidare för att förena sig med dig i omfamningen i Paradiset. De som tjänar med mig i förödmjukelsen vill jag ha hos mig i härligheten för att de skall få se allt det som du har satt i mina händer som den eviga skörden från den sådd i tiden som jag gjorde i de dödligas köttsliga gestalt. Jag längtar efter att få visa mina jordiska bröder den härlighet jag hade hos dig innan denna värld grundades. Denna värld vet mycket litet om dig, rättfärdige Fader, men jag känner dig, och jag har gjort dig känd för dessa

troende, och de kommer att göra ditt namn känt för andra generationer. Och nu lovar jag dem att du skall vara med dem i världen så som du har varit med mig — just så.”

182:1.7 (1965.1) De elva apostlarna förblev knäböjande i denna cirkel kring Jesus i flera minuter innan de reste sig och under tystnad återvände till det närbelägna lägret.

182:1.8 (1965.2) Jesus bad för *enighet* bland sina efterföljare, men han önskade inte enhetlighet. Synden skapar en död nivå av ond tröghet, men rättfärdigheten när den skapande anden till individuell erfarenhet av den eviga sanningens levande realiteter och av den progressiva gemenskapen med Faderns gudomliga ande och Sonens gudomliga ande. I den andliga gemenskapen mellan den troende sonen och den gudomlige Fadern kan det aldrig finnas något gruppmedvetande som företräder en läromässig slutlighet och sekteristisk överlägsenhet.

182:1.9 (1965.3) Under förloppet av sin sista bön tillsammans med apostlarna antydde Mästaren att han hade manifesterat Faderns *namn* för världen. Det är verkligen vad han gjorde när han genom sitt fulländade liv i köttslig gestalt uppenbarade Gud. Fadern i himlen hade försökt uppenbara sig själv för Mose, men han kunde inte gå längre än till att få det att sägas: ”JAG ÄR”. Pressad på ytterligare information om sig själv, avslöjades endast: ”JAG ÄR den JAG ÄR”. Men när Jesus hade avslutat sitt jordiska liv hade detta Faderns namn blivit så uppenbarat att Mästaren, som var Fadern inkarnerad, sannerligen kunde säga:

182:1.10 (1965.4) Jag är livets bröd.

182:1.11 (1965.5) Jag är det levande vattnet.

182:1.12 (1965.6) Jag är världens ljus.

182:1.13 (1965.7) Jag är alla tidsåldrars längtan.

182:1.14 (1965.8) Jag är den öppna dörren till evig frälsning.

182:1.15 (1965.9) Jag är det ändlösa livets verklighet.

182:1.16

(1965.10) Jag är den gode herden.

182:1.17

(1965.11) Jag är vägen till oändlig fullkomlighet.

182:1.18

(1965.12) Jag är uppståndelsen och livet.

182:1.19

(1965.13) Jag är den eviga överlevnadens hemlighet.

182:1.20

(1965.14) Jag är vägen, sanningen och livet.

182:1.21

(1965.15) Jag är den infinite Fadern till mina finita barn.

182:1.22

(1965.16) Jag är den sanna vinstocken; ni är grenarna.

182:1.23

(1965.17) Jag är hoppet för alla som känner den levande sanningen.

182:1.24

(1965.18) Jag är den levande bron från en värld till en annan.

182:1.25

(1965.19) Jag är den levande länken mellan tiden och evigheten.

182:1.26

(1965.20) Sålunda vidgade Jesus den levande uppenbarelsen om Guds namn för alla generationer. Så som den gudomliga kärleken uppenbarar Guds natur, så avslöjar den eviga sanningen hans namn i proportioner som ständigt vidgas.

2. Den sista timmen före förräderiet

182:2.1 (1966.1) Apostlarna blev mycket chockerade när de återvände till lägret och fann att Judas saknades. Medan de elva apostlarna förde en upphetsad diskussion om sin förrädiske medapostel tog David Sebedaios och Johannes Markus Jesus åt sidan och avslöjade att de under flera dagar hade hållit Judas under uppsikt och att de visste att han ämnade förråda Mästaren i händerna på hans fiender. Jesus lyssnade till dem men sade endast: ”Mina vänner, ingenting kan hända Människosonen om inte Fadern i himlen så vill. Låt inte era hjärtan oroas; allting kommer att samverka till Guds ära och människors frälsning.”

182:2.2 (1966.2) Den glada sinnesstämningen hos Jesus började avta. Under timmens gång blev han allt mer allvarlig, rentav bedrövad. Apostlarna, som var mycket upprörda, var ovilliga att återvända till sina tält fastän Mästaren själv bad dem göra så. Då han återvände från sitt samtal med David och Johannes riktade han sina sista ord till alla elva och sade: ”Mina vänner, gå och vila er. Gör er redo för morgondagens arbete. Kom ihåg att vi alla bör underkasta oss den himmelske Faderns vilja. Min frid lämnar jag hos er.” Då han hade sagt detta gav han dem tecken att gå till sina tält, men när de gick kallade han på Petrus, Jakob och Johannes och sade: ”Jag önskar att ni stannar hos mig en liten stund.”

182:2.3 (1966.3) Apostlarna somnade bara för att de bokstavligen var utmattade. De hade inte fått tillräckligt med sömn allt sedan de kom till Jerusalem. Innan de gick till sina separata sovplatser tog Simon

Seloten dem över till sitt tält där han förvarade svärden och de andra vapnen och försåg var och en med denna stridsutrustning. De tog alla emot vapnen och fäste dem på sig utom Natanael. När Natanael vägrade att beväpna sig sade han: ”Mina bröder, Mästaren har upprepade gånger sagt oss att hans rike inte är av denna värld och att hans lärjungar inte skall strida med svärd för att få det grundlagt. Jag tror på det; jag tror inte att Mästaren behöver ha oss att använda svärdet till hans försvar. Vi har alla sett hans mäktiga kraft och vet att han kunde försvara sig mot sina fiender om han så ville. Om han inte gör motstånd mot sina fiender måste det betyda att ett sådant förfarande är ett uttryck för hans strävan att följa sin Faders vilja. Jag skall be, men svärdet svingar jag inte.” När Andreas hörde vad Natanael sade gav han tillbaka sitt svärd till Simon Seloten. Sålunda var nio av dem beväpnade när de skiljdes för natten.

182:2.4 (1966.4) Förbittringen över att Judas var en förrädare överskuggade för ögonblicket allt annat i apostlarnas sinne. Vad Mästaren hade sagt med hänseende till Judas under förloppet av den sista bönen öppnade deras ögon till faktumet att Judas hade övergett dem.

182:2.5 (1966.5) Sedan de åtta apostlarna till slut hade gått till sina tält, och medan Petrus, Jakob och Johannes stod där redo att ta emot Mästarens order, ropade Jesus till David Sebedaios: ”Sänd mig din snabbaste och mest tillförlitliga budbärare.” När David kom fram till Mästaren med en viss Jakob, tidigare löpare i den nattliga budbärartjänsten mellan Jerusalem och Betsaida, vände sig Jesus till honom och sade: ”Bege dig i all hast till Abner i Filadelfia och säg: ’Mästaren sänder fridshälsningar till dig och säger att den stund har

kommit då han överlämnas i händerna på sina fiender, som kommer att döda honom, men att han kommer att uppstå från de döda och uppenbara sig för dig inom kort, innan han far till Fadern, och att han då skall ge dig vägledning för den tid då den nya läraren kommer för att bo i era hjärtan.”” Och när Jakob hade övat in detta budskap tills Mästaren var nöjd sände han i väg honom med orden: ”Frukta inte vad någon skulle kunna göra åt dig, Jakob, ty i natt springer en osynlig budbärare vid din sida.”

182:2.6 (1967.1) Sedan vände sig Jesus till ledaren för de besökande grekerna som hade slagit läger tillsammans med dem och sade: ”Min broder, oroas inte av det som snart kommer att ske, emedan jag redan har varskott er. Människosonen kommer att dödas på anstiftan av sina fiender, översteprästerna och judarnas styresmän, men jag kommer att uppstå för att en kort tid vara hos er innan jag beger mig till Fadern. Och när du har sett allt detta ske, prisa Gud och styrk dina bröder.”

182:2.7 (1967.2) I vanliga fall brukade apostlarna personligen önska Mästaren god natt, men denna kväll var de så upptagna av den plötsliga insikten om Judas desertering och så överväldigade av Mästarens ovanliga avskedsbön att de bara lyssnade till hans avskedshälsning och avlägsnade sig under tystnad.

182:2.8 (1967.3) Jesus sade ännu detta till Andreas när han lämnade honom den kvällen: ”Andreas, gör vad du kan för att hålla dina bröder samlade tills jag kommer till er igen, efter att jag har tömt denna bägare. Stärk dina bröder, och tänk på att jag redan har sagt er allt. Frid vare med dig.”

182:2.9 (1967.4) Ingen av apostlarna väntade sig att något ovanligt skulle hända den natten, eftersom det redan var så sent. De sökte

sömn för att kunna stiga upp tidigt nästa morgon och vara beredda på det värsta. De trodde att översteprästerna skulle försöka anhålla deras Mästare tidigt på morgonen, emedan inget världsligt arbete någonsin utfördes efter klockan tolv på påskens beredelsedag. Endast David Sebedaios och Johannes Markus förstod att Jesu fiender skulle komma tillsammans med Judas redan den natten.

182:2.10 (1967.5) David hade arrangerat att den natten stå vakt på den övre stigen som ledde till vägen mellan Betania och Jerusalem, medan Johannes Markus skulle hålla vakt längs vägen som vid Kidron ledde upp till Getsemane. Innan David gick för att fullgöra sin självpåtagna uppgift som utpost tog han farväl av Jesus och sade: ”Mästare, det har varit mig ett stort nöje att få tjäna dig. Mina bröder är dina apostlar, men jag har glatt mig åt att göra dessa mindre arbeten då de borde göras, och jag kommer att sakna dig av hela mitt hjärta när du är borta.” Då sade Jesus till David: ”David, min son, andra har gjort vad de blev anvisade att göra, men du har skött denna tjänst av ditt eget hjärtas önskan, och jag har inte varit blind för din tillgivenhet. Du också skall en gång tjäna tillsammans med mig i det eviga riket.”

182:2.11 (1967.6) Sedan när David skulle till att gå för att vakta den övre stigen sade han till Jesus: ”Jag vill säga dig, Mästare, att jag sände efter din familj, och jag har fått meddelande från en budbärare att de är i Jeriko ikväll. De kommer att vara här tidigt i morgon på förmiddagen, eftersom det vore farligt för dem att på natten komma upp längs den förbannade vägen.” Jesus såg på David och sade bara: ”Må så ske, David.”

182:2.12 (1967.7) När David hade vandrat upp på Olivberget började Johannes Markus sin nattvaka nära den väg som längs bäcken ledde ned till Jerusalem. Johannes skulle ha stannat på denna vaktpost, om det inte hade varit för hans stora önskan att vara nära Jesus och att få veta vad som hände. Kort efter att David lämnade honom och han såg att Jesus tillsammans med Petrus, Jakob och Johannes drog sig tillbaka till en närbelägen ravin, blev han så överväldigad av både tillgivenhet och nyfikenhet att han lämnade sin vaktpost, följde efter dem och gömde sig i buskarna, varifrån han såg och hörde allt som hände under dessa sista stunder i trädgården just innan Judas och de beväpnade vakterna kom för att arrestera Jesus.

182:2.13 (1968.1) Medan allt detta pågick i Mästarens läger överlade Judas Iskariot med kaptenen för tempelvakterna. Denne hade samlat sina män i förberedelse för att under förrädarens ledning gå ut och arrestera Jesus.

3. Ensam i Getsemane

182:3.1 (1968.2) Efter att allt hade blivit stilla och lugnt i lägret tog Jesus Petrus, Jakob och Johannes med sig och gick en kort bit upp till en närbelägen ravin, dit han ofta hade gått tidigare för bön och gemenskap. De tre apostlarna kunde inte undgå att se att han var smärtafyllt betryckt; aldrig tidigare hade de sett Mästaren så svårt tyngd och sorgsen. När de kom fram till hans andaktsställe bad han de tre sitta ned och vaka med honom medan han gick ett stenkast från dem för att be. När han hade fallit framstupa bad han: ”min Fader, jag

kom till denna värld för att göra din vilja, och det har jag gjort. Jag vet att stunden har kommit för mig att lägga ned mitt liv i köttslig form, och jag ryggar inte tillbaka för det, men jag vill veta att det är din vilja att jag tömmer denna bägare. Sänd mig förvissningen om att jag gör dig till viljes i min död liksom jag har gjort i mitt liv.”

182:3.2 (1968.3) Mästaren förblev i en andäktig stämning, en stund och när han sedan gick över till de tre apostlarna fann han dem i djup sömn, ty deras ögon var tunga och de kunde inte hålla sig vakna. När Jesus väckte dem sade han: ”Vad! Kan ni inte vaka med mig ens i en timme? Kan ni inte se att min själ är ytterst bedrövad, ända till döds, och att jag behöver ert sällskap?” Efter att de tre hade vaknat från sin sömn gick Mästaren igen avskilt för sig själv, föll ned till marken och bad igen: ”Fader jag vet att det är möjligt att undvika denna bägare — allting är möjligt för dig — men jag har kommit för att göra din vilja, och fastän detta är en bitter bägare, vill jag tömma den om det är din vilja.” När han hade bett med dessa ord kom en mäktig ängel ned vid hans sida, talade till honom samt berörde och styrkte honom.

182:3.3 (1968.4) När Jesus kom tillbaka för att tala med de tre apostlarna fann han dem igen djupt sovande. Han väckte dem och sade: ”I en stund som denna har jag behov av att ni vakar och ber med mig — och desto mer har ni behov av att be att ni inte råkar i frestelse — varför faller ni i sömn när jag lämnar er?”

182:3.4 (1968.5) Sedan drog sig Mästaren för tredje gången tillbaka och bad: ”Fader, du ser mina sovande apostlar; var barmhärtig mot dem. Anden är visserligen villig, men kroppen är svag. Och nu, Fader, om denna bägare inte undgås, då skulle jag vilja tömma den. Ske icke min vilja, utan din.” När han hade avslutat sin bön låg han

en stund framstupa på marken. När han reste sig och gick tillbaka till sina apostlar fann han dem än en gång sovande. Han såg på dem, gjorde en medlidsam gest och sade ömt: ”Sov ni nu och vila er; avgörandets stund är förbi. Den stund är nu inne då Människosonen skall förrådas i sina fienders händer.” Medan han böjde sig ned och skakade om dem för att väcka dem sade han: ”Stig upp, låt oss gå tillbaka till lägret, ty se, den som förråder mig är nära, och nu är den stunden här då min flock skall skingras. Men jag har redan berättat för er om allt detta.”

182:3.5 (1968.6) Under de år som Jesus levde bland sina anhängare fick de sannerligen många bevis på hans gudomliga natur, men snart skulle de få bevittna nya bevis på hans mänsklighet. Just före den största av alla uppenbarelser av hans gudomlighet, uppståndelsen, måste nu de största bevisen för hans dödliga natur komma, nämligen hans förödmjukelse och korsfästelse.

182:3.6 (1969.1) För varje gång som han bad i trädgården fick hans mänsklighet ett allt starkare trosgrepp om hans gudomlighet. Hans mänskliga vilja blev mer fullständigt ett med hans Faders gudomliga vilja. Bland orden som den mäktiga ängeln sade till honom, fanns budskapet att Fadern önskade se sin Son avsluta sin jordiska utgivning genom att undergå de skapades upplevelse av döden, så som alla dödliga varelser måste uppleva det materiella sönderfallet när de övergår från tillvaron i tiden till framåtskridandet i evigheten.

182:3.7 (1969.2) Tidigare under kvällen hade det inte förefallit så svårt att tömma bägaren, men när människan Jesus tog farväl av sina apostlar och sände dem till vila blev prövningen mer förfärande. Jesus upplevde den naturliga fluktuation i sina känslor, som är gemensam

för all mänsklig upplevelse, och just nu var han uttröttad av ansträngning, utmattad av de långa timmarna av ansträngande arbete och plågsam ängslan för apostlarnas säkerhet. Fastän ingen dödlig kan tro sig förstå tankarna och känslorna hos Guds inkarnerade Son vid en tid som denna, vet vi att han utstod en stor vanda och genomled en outhärlig sorg, ty svetten rullade i stora droppar nedför hans ansikte. Han var till slut övertygad om att Fadern avsåg att låta händelserna ha sin naturliga gång; han var fast besluten att inte använda något av sin suveräna makt som suprem ledare för ett universum för att rädda sig.

182:3.8 (1969.3) De församlade härskarorna från en vidsträckt skapelse svävade nu över denna skådeplats, tillfälligt underställda Gabriels och Jesu Personaliserade Riktares gemensamma befäl.

Divisionshärförarna för dessa himmelska arméer hade upprepade gånger varnats för att ingripa i dessa händelser på jorden såvida inte Jesus själv skulle beordra dem att intervensera.

182:3.9 (1969.4) Att skiljas från apostlarna var en erfarenhet som innebar en stor ansträngning för Jesu mänskliga hjärta. Denna kärlekssorg tyngde ned på honom och gjorde det svårare att möta en sådan död som han mycket väl visste väntade honom. Han insåg hur svaga och okunniga hans apostlar var, och han bävade för att lämna dem. Han visste mycket väl att tiden för hans avfärd var inne, men hans mänskliga hjärta ville finna ut om det möjligen fanns något rättmätigt sätt att undfly denna förfärliga belägenhet av lidande och sorg. När hjärtat sålunda hade sökt en flyktväg, och inte funnit den, var det villigt att tömma bägaren. Mikael's gudomliga sinne visste att han hade gjort sitt bästa för de tolv apostlarna, men Jesu mänskliga

hjärta önskade att mer skulle kunna göras för dem innan de lämnades ensamma i världen. Jesu hjärta höll på att krossas; han älskade sannerligen sina bröder. Han var isolerad från sin köttsliga familj; en av hans utvalda medarbetare var i färd med att förråda honom. Hans far Josefs folk hade avvisat honom och därmed förseglat sin undergång som ett folk med en speciell mission på jorden. Hans själ plågades av tillbakavisad kärlek och förkastad barmhärtighet. Det var en av dessa fruktansvärda stunder i människans liv då allting tycks falla över en med förkrossande grymhet och förfärlig pina.

182:3.10 (1969.5) Jesus var som människa inte okänslig för denna situation av enskild ensamhet, offentlig skam och ett synbarligt misslyckande av hans syfte. Alla dessa känslor störtade över honom med en obeskrivlig tyngd. I denna stora sorg återvände hans sinne till hans barndomsdagar i Nasaret och till hans tidiga verksamhet i Galiléen. I denna stora provnings stund vällde många av de angenäma scenerna från hans jordiska verksamhet upp i hans sinne. Och det var dessa gamla minnen från Nasaret, Kafarnaum, Hermonberget och från soluppgångarna och solnedgångarna över den glittrande Galileiska sjön som lugnade honom när han gjorde sitt hjärta starkt och redo att möta förrädaren som så snart skulle förråda honom.

182:3.11 (1970.1) Innan Judas och soldaterna anlände hade Mästaren helt återvunnit sin vanliga jämvikt. Anden hade segrat över köttet; tron hade hävdats sig över alla mänskliga tendenser att frukta eller hysa tvivel. Den suprema provningen av människonaturens fullständiga förverkligande hade mötts och acceptabelt bestått. Än en gång var Människosonen redo att möta sina fiender lugn till sinnes

och fullt förvissad om sin oövervinnlighet som en dödlig människa
oreserverat ägnad åt att göra Faderns vilja.

Urantiaboken

<< [Kapitel 182](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 184](#) >>

Kapitel 183

Jesus förråds och arresteras

183:0.1 (1971.1) SEDAN Jesus till slut hade fått Petrus, Jakob och Johannes att vakna föreslog han att de skulle gå till sina tält och försöka sova för att vara redo för morgonens plikter. Men vid det här laget var de tre apostlarna helt vakna. De hade vederkvickts av sina korta stunder av sömn, och dessutom stimulerades och upplivades de av att två upprörda budbärare anlände till platsen och frågade efter David Sebedaios, och då de hastigt gav sig i väg för att söka upp honom när Petrus berättade för dem var han höll vakt.

183:0.2 (1971.2) Även fast åtta av apostlarna sov djupt var då grekerna, som hade slagit läger bredvid dem, mer rädda för oroligheter, till den grad att de hade satt ut en vaktpost som skulle alarmera dem om fara uppstod. När dessa två budbärare skyndade in i lägret började den

grekiske vakten väcka alla sina landsmän, som fullt påklädda och fullt beväpnade strömmade ut från sina tält. Hela lägret var nu vaket, med undantag av de åtta apostlarna. Petrus ville kalla på sina medarbetare, men Jesus förbjöd honom definitivt. Mästaren uppmanade dem milt att återvända till sina tält, men de var motvilliga att följa hans förslag.

183:0.3 (1971.3) Då Mästaren inte lyckades skingra sina anhängare lämnade han dem och vandrade ned mot olivpressen nära ingången till Getsemaneparken. Fastän de tre apostlarna, grekerna och andra som bodde i lägret tvekade att genast följa efter honom, skyndade sig Johannes Markus fram runt olivträden och gömde sig i ett litet skjul nära olivpressen. Jesus drog sig bort från lägret och från sina vänner för att hans anhängare när de kom skulle kunna arresteras honom utan att störa hans apostlar. Mästaren var rädd för att om apostlarna var vakna och på plats när han arresterades, kunde åsynen av att bli förrådd av Judas till den grad väcka deras fientlighet att de skulle göra motstånd mot soldaterna och skulle sättas i häkte tillsammans med honom. Han fruktade att om de arresterades tillsammans med honom, kunde de också förgås med honom.

183:0.4 (1971.4) Fastän Jesus visste att planen att döda honom hade sitt upphov i de judiska styresmännens råd, var han också medveten om att alla sådana skändliga ränker till fullo gillades även av Lucifer, Satan och Caligastia. Han visste mycket väl att dessa världsrebeller också gärna såg att alla apostlar gick under tillsammans med honom.

183:0.5 (1971.5) Jesus satte sig ned ensam på olivpressen, där han inväntade förrädarens ankomst, och han sågs i den stunden endast av Johannes Markus och en oräknelig skara av himmelska observatörer.

1. Faderns vilja

183:1.1 (1971.6) Det finns en stor fara för missförstånd när det gäller betydelsen av talrika uttalanden och många händelser i samband med avslutandet av Mästarens livsskede i köttslig gestalt. Den grymma behandling som de okunniga tjänarna och hårdhudade soldaterna utsatte Jesus för, det orättvisa genomförandet av rättegångarna mot honom och den känslolösa inställningen hos dem som gjorde anspråk på att vara religiösa ledare får inte sammanblandas med det faktum att Jesus, när han tålmodigt underkastade sig allt detta lidande och all denna förödmjukelse, uppriktigt följde Paradisfaderns vilja. Det var verkligen och sannerligen Faderns vilja att hans Son skulle tömma de dödligas erfarenhetsbägare i sin helhet, från födseln till döden, men Fadern i himlen hade inget som helst att göra med uppeggandet av det barbariska beteendet hos dessa förment civiliserade människor vilka så brutalt torterade Mästaren och så fasansfullt överöste hans person, som inte gjorde motstånd, med den ena skymfen efter den andra. Dessa omänskliga och chockerande upplevelser som Jesus fick genomlida under de sista timmarna av sitt liv som dödlig var inte i någon som helst mening en del av Faderns gudomliga vilja, vilken Jesu mänskliga natur så segerrikt hade förbundit sig att utföra när människan i honom slutligen gav sig åt Gud, såsom uttrycktes i den tredelade bön som han framförde i trädgården medan hans trötta apostlar sov den fysiska utmattningens sömn.

183:1.2 (1972.1) Fadern i himlen önskade att hans Gåvoson skulle avsluta sitt jordiska livsskede på ett *naturligt sätt*, precis så som alla

dödliga i köttslig gestalt måste sluta sitt liv på jorden. Vanliga män och kvinnor kan inte förvänta sig att deras sista timmar på jorden och inträdande dödsepisoden skulle underlättas av någon speciell försynens skickelse. Följaktligen valde Jesus att lägga ned sitt köttsliga liv på det sätt som överensstämde med händelsernas naturliga gång, och han vägrade ståndaktigt att frigöra sig från det grymma greppet från en ondskefull sammansvärjning av omänskliga händelser som med horribel förvissning svepte fram mot hans otroliga förödmjukelse och nedriga död. Varje bit av all denna förbluffande manifestation av hat och exempellösa demonstration av grymhet var onda människors och gudlösa dödligas verk. Gud i himlen uttryckte inte sin vilja till det, inte heller dikterades det av Jesu ärkefiender, fastän de gjorde mycket för att förvissa sig om att tanklösa och ondsinta dödliga på detta sätt skulle avvisa Gåvosonen. Till och med han som är syndens fader vände bort sitt ansikte från den olidliga fasa som utspelade sig på korsfästelsescenen.

2. Judas inne i staden

183:2.1 (1972.2) Efter att Judas så plötsligt lämnade bordet under den Sista Måltiden gick han direkt till sin kusins hem, och sedan gick de båda två raka vägen till tempelvakternas kapten. Judas bad kaptenen samla vaktmanskabet och meddelade honom att han var färdig att föra dem till Jesus. Då Judas anlände till platsen lite tidigare än väntat dröjde det något innan man kom iväg till familjen Markus hem, där Judas väntade sig att fortfarande finna Jesus i sällskap med

apostlarna. Mästaren och de elva apostlarna avlägsnade sig från Elias Markus hem hela femton minuter innan förrädaren och vakterna anlände. Då anhållarna kom fram till familjen Markus hem var Jesus och de elva apostlarna redan gott och väl utanför stadens murar och på väg mot lägret vid Olivberget.

183:2.2 (1972.3) Judas blev mycket oroad av sitt misslyckande med att finna Jesus kvar i familjen Markus hus tillsammans med elva män, av vilka endast två var beväpnade för att göra motstånd. Han råkade känna till att endast Simon Petrus och Simon Seloten var utrustade med svärd när de på eftermiddagen lämnade lägret. Judas hade hoppats på att få Jesus arresterad när det var tyst och stilla i staden och då chansen till motstånd var liten. Förrädaren var rädd för att om han väntade tills de återvände till lägret skulle de stöta på ett drygt sextiototal hängivna lärjungar, och han visste också att Simon Seloten hade ett fullt tillräckligt lager av vapen i sin besittning. Judas blev allt mer nervös när han funderade på hur de elva trofasta apostlarna skulle avsky honom, och han var rädd för att de alla skulle försöka ta livet av honom. Han var inte bara illojal, utan även en riktig fegis till sinnes.

183:2.3 (1973.1) Då de inte fann Jesus i rummet på övervåningen bad Judas vaktkaptenen att återvända till templet. Vid denna tid hade styresmännen börjat samlas i den ledande översteprästens hem i förberedelse för att ta emot Jesus, emedan deras överenskommelse med förrädaren förutsatte att Jesus arresterades före midnatt den dagen. Judas förklarade för sina kumpaner att Jesus inte längre var kvar i familjen Markus hus och att det var nödvändigt att bege sig till Getsemane för att arrestera honom. Förrädaren fortsatte sedan med att

säga att ett drygt sextiototal hängivna lärjungar fanns i lägret tillsammans med Jesus, och att de alla var väl beväpnade. Judarnas styresmän påminde Judas om att Jesus alltid hade predikat icke-våld, men Judas svarade att de inte kunde förlita sig på att alla Jesu anhängare följde den läran. Han var egentligen rädd för sitt eget skinn och dristade därför att be om ett följe om fyrtio beväpnade soldater. Eftersom de judiska myndigheterna inte hade någon så stor styrka av beväpnade män under sitt befäl, begav de sig genast till fästningen Antonia och anhöll om att den romerske kommandanten skulle ge dem denna vaktstyrka, men när han fick veta att de tänkte arrestera Jesus vägrade han genast att gå med på deras anhållan och hänvisade dem till sin överordnade officer. På så sätt åtgick över en timmes tid med att de gick från en myndighet till en annan tills de slutligen var tvungna att gå till Pilatus själv för att få tillstånd att använda romerska vaktsoldater. Det var sent när de kom fram till Pilatus hus, och han hade dragit sig tillbaka till sina privata rum med sin hustru. Han tvekade att ha någon som helst befattning med detta företag, i synnerhet som hans hustru bad honom att inte bevilja anhållan. Men då den ledande tjänstemannen vid judarnas råd var på plats och personligen anhöll om denna hjälp fann ståthållaren det klokt att bevilja anhållan och tänkte att han senare kunde rätta till någon orätt som de kunde vara benägna att begå.

183:2.4 (1973.2) När Judas Iskariot vid halvtolvtiden gav sig i väg från templet åtföljdes han således av över sextio personer — tempelvakter, romerska soldater och nyfikna tjänare hos översteprästerna och styresmännen.

3. Mästaren arresteras

183:3.1 (1973.3) När detta följe av beväpnade soldater och vakter, som bar facklor och lyktor, närmade sig trädgården skyndade sig Judas ett gott stycke framför truppen för att vara färdig att snabbt identifiera Jesus, så att fångslarna lätt kunde bära hand på honom innan hans följeslagare kunde komma till hans försvar. Det fanns dessutom ett annat skäl till att Judas ville hinna före Mästarens fiender: Han tänkte att det skulle se ut som om han hade anlönt före soldaterna, så att apostlarna och andra samlade kring Jesus kanske inte direkt skulle koppla ihop honom med de beväpnade vakterna som följde efter i hälarna på honom. Judas hade rentav tänkt sig att uppträda som den som hade skyndat sig ut för att varna dem för att anhängarna var i antågande, men den planen gick om intet av Jesu sätt att välkomna förrädaren. Fastän Mästaren tilltalade Judas vänligt, hälsade han honom som förrädare.

183:3.2 (1973.4) Så snart Petrus, Jakob och Johannes samt ett trettiotal av deras fränder i lägret såg den beväpnade truppen med facklor svänga runt bergskrönet visste de att soldaterna kom för att arrestera Jesus, och de rusade alla ned till nära olivpressen där Mästaren satt ensam i månskenet. Medan soldattruppen närmade sig från ena sidan kom de tre apostlarna och deras fränder från den andra sidan. När Judas steg fram för att tilltala Mästaren stod de två grupperna där, orörliga, med Mästaren mellan sig och Judas beredd att trycka förrädarens kyss på hans panna.

183:3.3 (1974.1) Det hade varit förrädarens hopp att, sedan han hade visat vakterna fram till Getsemane, bara kunna peka ut Jesus för soldaterna eller på sin höjd infria sitt löfte om att hälsa honom med en kyss och sedan snabbt dra sig tillbaka från scenen. Judas var storligen rädd för att alla apostlarna skulle vara närvarande och att de skulle koncentrera sin attack mot honom som hämnd för att han hade vågat förråda deras älskade lärare. Men när Mästaren hälsade honom som förrädare, blev han så förvirrad att han inte gjorde något försök att fly.

183:3.4 (1974.2) Jesus gjorde ett sista försök att rädda Judas från att handgripligen förråda honom, då han innan förrädaren nådde fram till honom steg åt sidan, vände sig till den främste soldaten till vänster, den romerske kaptenen, och sade: "Vem söker ni?" Kaptenen svarade: "Jesus från Nasaret." Då steg Jesus fram direkt framför officeren, stod där i det lugna majestät som tillkommer hela denna skapelses Gud och sade: "Det är jag." Många i denna beväpnade trupp hade hört Jesus undervisa i templet, andra hade hört om hans mäktiga gärningar, och när de hörde honom så mäktigt tillkännage sin identitet ryggade de som stod i främsta leden plötsligt tillbaka. De överväldigades av häpnaden över hans lugna och majestätiska tillkännagivande av sin identitet. Det var därför inte nödvändigt för Judas att gå vidare i sitt förräderi. Mästaren hade djärvt avslöjat sig för sina fiender, och de kunde ha tagit honom utan Judas hjälp. Men förrädaren måste göra något som förklarade hans närvaro bland denna beväpnade trupp, och dessutom ville han visa att han utförde sin del av avtalet med judarnas styresmän om att förråda Jesus för att ha rätt till den stora belöning och ära som han trodde sig bli överöst med som ersättning för sitt löfte att överlämna Jesus i deras händer.

183:3.5 (1974.3) Medan vakterna samlade sig efter att först ha vacklat vid åsynen av Jesus och vid ljudet av hans ovanliga röst, och medan apostlarna och lärjungarna kom närmare, steg Judas fram till Jesus, tryckte en kyss på hans panna och sade: ”Var hälsad, Mästare och Lärare.” När Judas sålunda omfamnade sin Mästare sade Jesus: ”Vän, har du inte gjort nog? Måste du rentav förråda Människosonen med en kyss?”

183:3.6 (1974.4) Apostlarna och lärjungarna var bokstavligen förstummade av vad de såg. På en stund rörde sig ingen. Sedan lösgjorde sig Jesus från Judas svekfulla omfamning, steg fram till vakterna och soldaterna och frågade igen: ”Vem söker ni?” Igen sade kaptenen: ”Jesus från Nasaret”, och igen svarade Jesus: ”Jag har sagt dig att det är jag. Om du därför söker mig, låt dessa andra gå sin väg. Jag är redo att följa med dig.”

183:3.7 (1974.5) Jesus var färdig att följa med tillbaka till Jerusalem med vakterna, och kaptenen och soldaterna var helt villiga att låta de tre apostlarna och deras kamrater gå sin väg i fred. Men innan de hann komma iväg, och medan Jesus stod där och inväntade kaptenens order, gick en viss Malkos, den syriske livvakten till den ledande översteprästen, fram till Jesus för att binda händerna på hans rygg, fastän den romerske kaptenen inte hade gett order om att Jesus på detta sätt skulle bindas. När Petrus och hans kamrater såg sin Mästare utsättas för denna kränkning kunde de inte längre hålla sig tillbaka. Petrus drog sitt svärd och rusade tillsammans med de andra fram för att slå Malkos till marken. Men innan soldaterna hann komma till översteprästens tjänares försvar lyfte Jesus en förbjudande hand mot Petrus och sade strängt: ”Petrus, sätt tillbaka ditt svärd. De som griper

till svärd skall dödas med svärd. Förstår du inte att det är Faderns vilja att jag tömmer denna bägare? Och vet du dessutom inte att jag även nu kunde ta befälet över mer än tolv legioner änglar och deras medarbetare, som kunde befria mig ur händerna på dessa få män?”

183:3.8 (1975.1) Fastän Jesus sålunda effektivt satte stopp för det fysiska motstånd som hans anhängare tillgrep, var det tillräckligt för att väcka rädslan hos vaktkaptenen, som nu med soldaternas hjälp med hårda tag hastigt band Jesus. När de band hans händer med tjocka rep sade Jesus till dem: ”Varför kommer ni emot mig med svärd och påkar som för att gripa en rövare? Dagligen var jag hos er i templet och offentligt undervisade folket, och ni gjorde inget försök att anhålla mig då.”

183:3.9 (1975.2) När Jesus hade bundits gav kaptenen, som fruktade att Mästarens anhängare kunde försöka frita honom, order om att de skulle anhållas, men soldaterna var inte tillräckligt snabba, ty när Jesu anhängare hörde kaptenen ge order om att arrestera dem flydde de hastigt tillbaka in i ravinen. Under hela denna tid hade Johannes Markus hållit sig gömd i det närbelägna skjulet. När vakterna började gå tillbaka mot Jerusalem med Jesus, försökte Johannes Markus smyga sig ut ur skjulet för att komma ifatt de flyende apostlarna och lärjungarna. Men just då han kom ut passerade en av de sista återvändande soldaterna, som hade förföljt de flyende lärjungarna, och då han fick syn på den unge mannen i sin linnekappa rusade han efter honom och kom nästan ifatt honom. I själva verket kom soldaten tillräckligt nära Johannes för att få tag i hans kappa, men den unge mannen frigjorde sig från plagget och flydde naken, medan soldaten stod där med den tomma kappan i hand. Johannes Markus tog sig i all

hast till David Sebedaios på den övre stigen. När han hade berättat för David vad som hade hänt skyndade de bägge tillbaka till tälten med de sovande apostlarna och informerade alla åtta om att Mästaren hade blivit förrådd och arresterad.

183:3.10 (1975.3) Ungefär samtidigt som de åtta apostlarna väcktes började de som hade flytt upp i ravinen återvända, och de samlades alla nära olivpressen för att överlägga om vad som borde göras.

Under tiden hade Simon Petrus och Johannes Sebedaios, som hade gömt sig bland olivträden, redan gett sig i väg efter hopen av soldater, vakter och tjänare som nu ledde Jesus tillbaka till Jerusalem som om de hade lett en desperat brottsling. Johannes följde nära efter folkhopen, men Petrus kom långt bakom. Efter det att Johannes Markus hade kommit loss från soldatens grepp försåg han sig med en kappa som han fann i Simon Petrus och Johannes Sebedaios tält. Han misstänkte att vakterna skulle ta Jesus till översteprästen emeritus Hannas hem. Han löpte därför en omväg genom olivlundarna, var framme före folkhopen och gömde sig nära ingången vid grinden till översteprästens palats.

4. Överläggningen vid olivpressen

183:4.1 (1975.4) Jakob Sebedaios fann sig skild Simon Petrus och sin bror Johannes sällskap, och därför förenade han sig nu vid olivpressen med de övriga apostlarna och deras fränder från lägret för att överlägga om vad som borde göras med anledning av Mästarens arrestering.

183:4.2 (1975.5) Andreas hade befriats från allt ansvar att fungera som gruppleddare för sina medapostlar, och i enlighet därmed höll han sig tyst under denna största kris i deras liv. Efter en kort informell diskussion steg Simon Seloten upp på stenmuren vid olivpressen, framförde en lidelsefull vädjan om lojalitet mot Mästaren och rikets sak samt uppmanade sina medapostlar och de övriga lärjungarna att skynda efter folkhopen och frita Jesus. Majoriteten av sällskapet skulle ha varit benägen att följa hans aggressiva ledarskap om Natanael inte hade rest sig i det ögonblick Simon slutade tala och gett dem råd att fästa sin uppmärksamhet på Jesu ofta upprepade lära om icke-motstånd. Han påminde dem dessutom om att Jesus samma kväll hade instruerat dem att spara sina liv för den tid då de skulle gå ut i världen för att förkunna den goda nyheten i det himmelska rikets evangelium. Natanael understöddes i sin åsikt av Jakob Sebedaios, som nu berättade hur Petrus och andra hade dragit sina svärd för att förhindra arresterandet av Mästaren, och att Jesus hade bett Simon Petrus och de andra svärdsmännen sticka sin klinga tillbaka i skidan. Matteus och Filippos talade också, men diskussionen ledde inte till någonting definitivt förrän Tomas, som fäste deras uppmärksamhet på att Jesus hade gett Lasaros rådet att inte sätta sitt liv i fara, påpekade att de ingenting kunde göra för att rädda Mästaren emedan han vägrade att låta sina vänner försvara honom och eftersom han framhårdade i att inte använda sina gudomliga befogenheter för att hindra sina mänskliga fiender. Tomas övertalade dem att skingras var och en åt sitt håll, under förutsättning att David Sebedaios skulle stanna i lägret för att upprätthålla ett ställe för informationsutbyte och en budbärarcentral för gruppen. Vid halvtretiden den morgonen var

lägret övergivet. Endast David fanns kvar med tre eller fyra budbärare efter att de andra hade sänts ut för att skaffa information om vart Jesus hade förts och vad man tänkte göra med honom.

183:4.3 (1976.1) Fem av apostlarna, nämligen Natanael, Matteus, Filippos och tvillingarna gömde sig i Betfage och Betania. Tomas, Andreas, Jakob och Simon Seloten gömde sig i staden. Simon Petrus och Johannes Sebedaios följde efter till Hannas hus.

183:4.4 (1976.2) Kort efter gryningen vandrade Simon Petrus, modlös och djupt förtvivlad, tillbaka till lägret vid Getsemane. David skickade honom tillsammans med en budbärare till hans bror Andreas, som befann sig i Nikodemos hem i Jerusalem.

183:4.5 (1976.3) Under hela den tid som Jesus hängde på korset stannade Johannes Sebedaios, såsom Jesus hade sagt till honom, ständigt i hans närhet, och det var Johannes som från timme till timme försåg Davids budbärare med information som de förde till David i lägret i trädgården och som sedan fördes vidare till apostlarna i deras gömställen och till Jesu familj.

183:4.6 (1976.4) Sannerligen, herden har slagits ned och fåren har skingrats! Fastän de alla vagt insåg att Jesus på förhand hade varnat dem för just denna situation, var de alltför svårt chockerade av Mästarens plötsliga försvinnande för att kunna använda sitt sinne på normalt sätt.

183:4.7 (1976.5) Det var kort efter att det hade börjat dagas och snart efter att Petrus hade skickats till att förena sig med sin bror då Juda, Jesu köttslige broder, anlände helt andfådd till lägret sedan han hade sprungit före resten av Jesu familj, bara för att få veta att Mästaren redan hade arresterats. Han skyndade tillbaka ned längs Jerikovägen

med denna information till sin mor, sina bröder och systrar. David Sebedaios sände bud med Juda till Jesu familj att de skulle samlas i Martas och Marias hus i Betania och där invänta de nyheter som hans budbärare regelbundet skulle förse dem med.

183:4.8 (1976.6) Sådan var situationen under torsdagsnattens senare del och fredagens tidiga morgontimmar vad beträffar apostlarna, de främsta lärjungarna och Jesu familj på jorden. Alla dessa grupper och individer hölls i kontakt med varandra genom den budbärartjänst som David Sebedaios fortsättningsvis ledde från sitt högkvarter i lägret vid Getsemane.

5. På väg till översteprästens palats

183:5.1 (1977.1) Innan soldaterna lämnade trädgården med Jesus uppstod en dispyt mellan tempelvakternas judiske kapten och soldatkompaniets romerske kapten om vart de skulle föra Jesus. Tempelvakternas kapten gav order om att han skulle föras till Kajafas, som då var ledande överstepräst. De romerska soldaternas kapten beordrade att han skulle föras till den f.d. översteprästen och Kajafas svärfar Hannas, i dennes palats. Detta gjorde han därför att romarna hade för vana att behandla alla ärenden som gällde tillämpningen av judarnas religiösa lagar direkt med Hannas. Den romerske kaptenens order åttlyddes; de förde Jesus till Hannas för ett preliminärt förhör.

183:5.2 (1977.2) Judas höll sig under marschen nära kaptenerna och hörde allt som sades, men han tog inte del i ordväxlingen, ty varken

den judiske kaptenen eller den romerske officeren ville säga ens ett ord till förrädaren — till den grad föraktade de honom.

183:5.3 (1977.3) Ungefär vid denna tid skyndade sig Johannes Sebedaios, som mindes Mästarens instruktioner om att han alltid skulle hålla sig nära till hands, fram nära Jesus där denne marscherade mellan de två kaptenerna. När tempelvakternas befälhavare såg Johannes komma upp vid sidan av dem sade han till sin medhjälpare: ”Tag denne man och bind honom. Han är en av anhängarna till den här mannen.” Men när den romerske kaptenen hörde detta, såg sig omkring och fick syn på Johannes, gav han order om att aposteln skulle komma över till hans sida och att ingen fick ofreda honom. Sedan sade den romerske kaptenen till den judiske kaptenen: ”Denne man är varken förrädare eller en feg stackare. Jag såg honom i trädgården, och han drog inte svärd mot oss. Han är modig nog att komma fram för att vara hos sin Mästare, och ingen skall lägga hand på honom. Den romerska lagen ger varje fånge rätt att ha åtminstone en vän med sig inför domarskranket, och denne man skall inte hindras från att stå vid sidan av sin Mästare, denna fånge.” När Judas hörde detta blev han så skamsen och förödmjukad att han sackade efter de andra och kom ensam fram till Hannas palats.

183:5.4 (1977.4) Detta förklarar varför Johannes Sebedaios tilläts stanna nära Jesus under alla hans prövande upplevelser den natten och nästa dag. Judarna var rädda för att säga något åt honom eller att på något sätt ofreda honom emedan han hade fått något av ställningen hos en romersk rådgivare, utsedd att verka som observatör av förfarandet vid judarnas domstol för religiösa ärenden. Johannes privilegierade ställning stärktes ytterligare när romaren, då han

överlämnade Jesus till tempelvakternas kapten vid grinden till Hannas palats, vände sig till sin medhjälpare och sade: ”Följ med fången och se till att judarna inte dödar honom utan tillstånd av Pilatus. Vakta att de inte lönnmördar honom och se till att hans vän från Galiléen tillåts vara med och observera allt som sker.” På så sätt kunde Johannes vara nära Jesus ända fram till tiden för hans död på korset fastän de övriga tio apostlarna fortfarande måste hålla sig gömda. Johannes verkade under romerskt beskydd, och judarna vågade inte ofreda honom förrän efter Mästarens död.

183:5.5 (1977.5) På hela vägen till Hannas palats öppnade Jesus inte sin mun. Från den stund då han arresterades ända tills han framträdde inför Hannas, sade Människosonen inte ett ord.

Urantiaboken

<< [Kapitel 183](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 185](#) >>

Kapitel 184

Inför det judiska rådets domstol

184:0.1 (1978.1) REPRESENTANTER för Hannas hade i hemlighet instruerat de romerska soldaternas kapten att genast föra Jesus till Hannas palats efter att han hade arresterats. Den före detta ledande översteprästen ville bibehålla sin prestige som judarnas främsta religiösa auktoritet. Han hade också ett annat ändamål då han i flera timmar höll kvar Jesus i sitt hus, nämligen att få tid för att lagligen sammankalla det judiska rådets domstol. Det var inte lagligt för rådsdomstolen att sammanträda innan morgonoffret hade förrättats i templet, och det offret skedde vid tretiden på morgonen.

184:0.2 (1978.2) Hannas visste att en domstol bestående av det judiska rådets medlemmar väntade i hans svärson Kajafas palats. Omkring trettio medlemmar av judarnas råd hade vid midnatt samlats i den

ledande översteprästens hem för att vara redo att sitta till doms över Jesus när han skulle kunna föras inför dem. Endast de medlemmar hade samlats som var kraftigt och öppet emot Jesus och hans förkunnelse, ty det behövdes endast tjugotre medlemmar för att domstolen skulle vara beslutför.

184:0.3 (1978.3) Jesus tillbringade omkring tre timmar i Hannas palats på Olivberget, inte långt från trädgården vid Getsemane där de arresterade honom. Johannes Sebedaios var fri och trygg i Hannas palats inte endast på grund av den romerska kaptenens ord, utan också därför att de äldre tjänarna kände honom och hans bror Jakob väl då de många gånger varit gäster i palatset, för den f.d. översteprästen var en avlägsen släkting till deras mor Salome.

1. Jesus förhörs av Hannas

184:1.1 (1978.4) Hannas, som blivit förmögen av inkomsterna från templet, med sin svärson som tjänstförrättande ledande överstepräst och med sina förbindelser till de romerska myndigheterna, var verkligen den mäktigaste enskilda individen i hela det judiska samfundet. Han var en slipad och diplomatisk organisatör och konspiratör. Han ville styra detta ärende som gällde att bli av med Jesus. Han vågade inte lämna en så viktig sak helt till sin burduse och aggressiva svärsons avgörande. Hannas ville förvissa sig om att rättegången mot Jesus inte rann sadducéerna ur händerna. Han fruktade en möjlig sympati för Jesus hos somliga fariséerna, då han

såg att praktiskt taget alla de medlemmar av judarnas råd som hade omfattat Jesu strävan var fariséer.

184:1.2 (1978.5) Hannas hade inte sett Jesus på flera år, inte sedan Mästaren hade gjort ett besök i hans hus och genast avlägsnat sig när han märkte hur kallt och reserverat han togs emot av Hannas. Hannas hade tänkt ta fasta på denna tidigare bekantskap och med hjälp av den försöka övertala Jesus att ta tillbaka sina påståenden och lämna Palestina. Han ville inte gärna ha del i mordet på en god man och resonerade att Jesus kanske kunde välja att lämna landet hellre än att möta döden. Men när Hannas stod inför den orubblige och beslutsamme galilén visste han genast att det vore lönlöst att komma med sådana förslag. Jesus var ännu mer majestätisk och samlad än vad Hannas mindes att han var.

184:1.3 (1979.1) När Jesus var ung hade Hannas intresserat sig mycket för honom, men nu var hans inkomster hotade av vad Jesus helt nyligen hade gjort då han drev ut penningväxlarna och de övriga handelsmännen från templet. Denna handling hade mycket mer än Jesu läror väckt den tidigare översteprästens fientlighet.

184:1.4 (1979.2) Hannas trädde in i sin rymliga audienssal, satte sig i en stor stol och befälde att Jesus skulle föras inför honom. Sedan han hade tillbringat en liten stund att under tystnad granska Mästaren sade han: ”Du förstår väl att något måste göras åt din undervisning eftersom du stör freden och ordningen i vårt land.” Då Hannas såg frågande på Jesus såg Mästaren honom rakt in i ögonen men svarade ingenting. Hannas talade igen: ”Vilka är namnen på dina lärjungar, förutom agitatorn Simon Seloten?” Igen såg Jesus ned på honom men svarade inte.

184:1.5 (1979.3) Hannas blev avsevärt besvårad av att Jesus vägrade besvara hans frågor, så pass mycket att han sade till honom: ”Bryr du dig inte alls om huruvida jag är vänlig mot dig eller inte? Har du ingen respekt för den makt jag har att bestämma om de ärenden som tas upp i den kommande rättegången mot dig?” När Jesus hörde detta sade han: ”Hannas, du vet att du inte kunde ha någon makt över mig om det inte vore tillåtet av min Fader. En del vill förgöra Människosonen emedan de är okunniga; de vet inte bättre, men du, vän, vet vad du gör. Hur kan du därför avvisa Guds ljus?”

184:1.6 (1979.4) Det vänliga sätt på vilket Jesus talade till Hannas närapå förvirrade honom. Men han hade redan i sitt sinne bestämt att Jesus antingen måste lämna Palestina eller dö, så han samlade sitt mod och frågade: ”Vad är det egentligen som du försöker lära folket? Vad påstår du dig vara?” Jesus svarade: ”Du vet mycket väl att jag alltid har talat öppet till världen. Jag har undervisat i synagogorna och många gånger i templet, där alla judar och många icke-judar har hört mig. Jag har inte sagt något i hemlighet; varför frågar du då mig om min undervisning? Varför kallar du inte på dem som har hört mig och frågar dem? Se, hela Jerusalem har hört det som jag har talat, även om du inte själv har hört dessa läror.” Men innan Hannas hann svara slog chefshovmästaren, som stod i närheten, till Jesus i ansiktet med sin hand och sade: ”Hur vågar du svara översteprästen med sådana ord?” Hannas gav ingen tillrättavisning åt sin hovmästare, men Jesus vände sig till honom och sade: ”Min vän, om jag har sagt något ont, vittna då mot det onda, men om jag har talat sanning, varför slår du mig då?”

184:1.7 (1979.5) Fastän Hannas var fann det beklagligt att hans hovmästare hade slagit Jesus, var han alltför stolt för att uppmärksamma saken. I sin förvirring gick han in i ett annat rum och lämnade Jesus ensam med husets tjänare och tempelvakterna i nästan en timme.

184:1.8 (1979.6) När han återvände gick han fram till sidan av Mästaren och sade: "Påstår du dig vara Messias, Israels befriare?" Jesus sade: "Hannas, du har känt mig allt från min ungdom. Du vet att jag inte påstår mig vara något annat än det som min Fader har bestämt mig till, och att jag har sänts till alla människor, till icke-judar såväl som judar." Då sade Hannas: "Det har sagts mig att du har påstått dig vara Messias, är det sant?" Jesus såg på Hannas men svarade endast: "Så har du sagt."

184:1.9 (1980.1) Ungefär vid denna tid kom budbärare från Kajafas palats för att ta reda på vilken tid de skulle komma med Jesus inför det judiska rådets domstol, och då gryningen redan närmade sig tyckte Hannas att det var bäst att sända Jesus bakbunden och under uppsikt av tempelvakterna till Kajafas. Själv följde han efter dem inom kort.

2. Petrus inne på gården

184:2.1 (1980.2) När vakt- och soldattruppen närmade sig ingången till Hannas palats marscherade Johannes Sebedaios vid sidan av de romerska soldaternas kapten. Judas hade sackat efter en bit och Simon Petrus följde långt efter. Efter att Johannes tillsammans med

Jesus och vakterna hade gått in på gården till palatset kom Judas fram till porten, men då han såg Jesus och Johannes gick han över till Kajafas hus där han visste att den verkliga rättegången mot Jesus senare skulle hållas. En stund efter det att Judas hade gått vidare anlände Simon Petrus, och när han stod vid porten såg Johannes honom just då de skulle till att leda in Jesus i palatset. Tjänsteflickan som var portvakt kände Johannes, och när han tilltalade henne och bad att hon skulle låta Petrus komma in gjorde hon det gärna.

184:2.2 (1980.3) När Petrus hade kommit in på gårdsplanen gick han över till kolelden för att värma sig, ty natten var kylig. Han kände sig avgjort på fel ställe här bland Jesu fiender, och han var minsann på fel ställe. Mästaren hade inte instruerat honom att hålla sig nära till hands, såsom han hade uppmanat Johannes. Petrus borde ha varit med de övriga apostlarna, som uttryckligen hade varnats för att inte riskera sina liv under denna tid då deras Mästare ställdes inför rätta och korsfästes.

184:2.3 (1980.4) Petrus kastade bort sitt svärd kort innan han kom fram till palatsets port och var således obeväpnad när han gick in på Hannas gårdsplan. Hans sinne snurrade runt av förvirring. Han kunde nätt och jämnt inse att Jesus hade blivit arresterad. Han kunde inte fatta situationens verklighet — att han var här på Hannas gårdsplan och värmdes sig vid sidan av översteprästens tjänare. Han undrade vad de övriga apostlarna gjorde, och när han i sitt sinne vände och vred på hur det kom sig att Johannes hade fått tillträde till palatset, drog han den slutsatsen att det berodde på att han var bekant för tjänarna, eftersom han kunde be portvakten låta honom komma in.

184:2.4 (1980.5) En stund efter att flickan vid porten hade låtit Petrus komma in, och medan han värmdes sig vid elden, gick hon över till honom och sade retsamt: ”Är du inte också en av den där mannens lärjungar?” Petrus borde ju inte ha blivit överraskad över att på detta sätt bli identifierad eftersom det var Johannes som hade bett flickan låta honom komma in genom palatsets grindar. Men hans nerver var så spända att denna identifiering som lärjunge försatte honom ur balans, och med en enda tanke främst i sitt sinne — nämligen att komma undan med livet i behåll — besvarade han omgående tjänsteflickans fråga och sade: ”Nej, det är jag inte.”

184:2.5 (1980.6) Snart kom en annan tjänare fram till Petrus och sade: ”Såg jag dig inte i trädgården när de arresterade denne man? Är du inte också en av hans anhängare?” Petrus blev nu grundligt alarmerad. Han såg ingen utväg att tryggt komma undan sina åklagare; därför förnekade han häftigt all förbindelse med Jesus och sade: ”Jag känner inte denne man, inte heller hör jag till hans anhängare.”

184:2.6 (1980.7) Om en stund drog portvakten Petrus åt sidan och sade: ”Jag är säker på att du är en lärjunge till denne Jesus, inte bara för att en av hans anhängare bad mig låta dig komma in på gården, utan också för att min syster här har sett dig i templet med denne man.” Varför nekar du till det?” När Petrus hörde tjänsteflickan anklaga honom förnekade han under mycket svärande och förbannande all kännedom om Jesus och sade igen: ”Jag hör inte till denne mans anhängare, jag känner honom inte ens, jag har aldrig tidigare hört talas om honom.”

184:2.7 (1981.1) Petrus lämnade brasan ett tag och vandrade omkring på gården. Han skulle ha velat fly därifrån men var rädd för att dra uppmärksamheten till sig. När han började frysa gick han tillbaka till brasan, och en av männen som stod nära honom sade: ”Visst är du en av hans lärjungar. Denne Jesus är från Galiléen, och ditt tal avslöjar dig, för du talar också så som en från Galiléen.” Igen förnekade Petrus all förbindelse med sin Mästare.

184:2.8 (1981.2) Petrus var så förvirrad att han försökte undgå kontakt med sina anklagare, genom att lämna brasan och förbli för sig själv på verandan. Efter mer än en timme av denna isolering råkade portvakten och hennes syster stöta på honom, och båda påstod igen retsamt att han var en av Jesu anhängare. Igen nekade han till anklagelsen. Just som han igen hade förnekat all förbindelse med Jesus gol tuppen, och Petrus kom ihåg de varningens ord som Mästaren tidigare denna natt hade gett honom. Medan han stod där med tungt hjärta och förkrossad av skuldkänslan öppnades dörrarna till palatset, och vakterna ledde Jesus förbi på väg till Kajafas. När Jesus passerade Petrus såg han i skenet från facklorna uttrycket av förtvivlan i ansiktet hos sin tidigare självsäkra och ytligt modiga apostel, och han vände sig och såg på Petrus. Petrus glömde aldrig den blicken så länge han levde. Det var en blick av sådant medlidande och kärlek i förening med varandra, som ingen dödlig någonsin hade sett i Mästarens ansikte.

184:2.9 (1981.3) Sedan Jesus och vakterna hade passerat ut genom palatsets grindar följde Petrus efter dem, men bara en kort bit. Han kunde inte gå längre. Han satte sig ned vid vägkanten och grät bittert, och när han hade utgjutit dessa vändans tårar vände han sina steg

tillbaka till lägret, där han hoppades finna sin bror Andreas. När han kom fram till lägret fann han endast David Sebedaios, som sände honom med en vägledande budbärare till stället i Jerusalem där hans bror höll sig gömd.

184:2.10 (1981.4) Petrus hela upplevelse skedde på gården till Hannas palats på Olivberget. Han följde inte med Jesus till den ledande översteprästen Kajafas palats. Att Petrus kom till insikt om att han upprepade gånger hade förnekat sin Mästare av att en tupp gol, anger att allt detta inträffade utanför Jerusalem, då det var mot lagen att hålla fjäderfä inom själva staden.

184:2.11 (1981.5) Ända tills tuppen gol och återförde Petrus till sina sinnen hade han endast tänkt, där han vandrade fram och tillbaka på verandan för att hålla sig varm, på hur skickligt han hade undvikit tjänarnas anklagelser och hur han hade omintetgjort deras försök att sammanbinda honom med Jesus. Hittills hade han bara tänkt på att dessa tjänare inte hade någon moralisk eller laglig rätt att på detta sätt förhöra honom, och han gratulerade sig verkligen till det sätt på vilket han trodde sig ha undgått att bli identifierad och möjligen arresterad och fängslad. Inte förrän tuppen gol föll det Petrus in att han hade förnekat sin Mästare. Inte förrän Jesus såg på honom insåg han att han hade misslyckats med att leva upp till sina privilegier som en av rikets ambassadörer.

184:2.12 (1981.6) Efter att ha tagit det första steget längs kompromissens och det minsta motståndets väg såg var inget annat uppenbart för Petrus än att fortsätta med beteendesätt som han hade valt. Det fordras en stor och ädel karaktär hos den som först har börjat

fel, att sedan vända om och gå den rätta vägen. Alltför ofta tenderar ens eget sinne att rättfärdiga fortsättandet på den orätta vägen när man en gång har beträtt den.

184:2.13 (1982.1) Petrus trodde aldrig helt att han skulle få förlåtelse förrän han mötte sin Mästare efter dennes uppståndelse och såg att han togs emot precis som före upplevelserna under denna tragiska natt av förnekanden.

3. Jesus inför det judiska rådets domstol

184:3.1 (1982.2) Klockan var omkring halv fyra denna fredagsmorgon när översteprästen Kajafas öppnade mötet vid det judiska rådets undersökningsdomstol och bad att Jesus skulle föras inför dem för den formella rättegången. Vid tre tidigare tillfällen hade judarnas råd med stor majoritet avkunnat dödsdom över Jesus, beslutat att han var värd döden på basis av informella anklagelser om lagöverträdelse, hädelse och förakt för Israels fäders traditioner.

184:3.2 (1982.3) Detta var inget regelrätt sammankallat möte i judarnas råd, och det hölls inte på sin vanliga plats, i tempelsalen av huggen sten. Detta var en särskild rättegångsdomstol bestående av ungefär trettio medlemmar av judarnas råd och hölls i den ledande översteprästens palats. Johannes Sebedaios var närvarande med Jesus under hela denna så kallade rättegång.

184:3.3 (1982.4) Hur smickrade sig inte dessa präster, skriftlärda, sadducéer och några fariséer för att Jesus, som hade rubbat deras

ställning och ifrågasatt deras auktoritet, nu var säkert i deras händer!
Och de var fast beslutna att han inte skulle få leva och undgå deras
hämndlystna klor.

184:3.4 (1982.5) I vanliga fall när judarna ställde en människa inför
rätta anklagad för brott som medför dödsstraff, gick de fram med stor
försiktighet och såg på alla sätt till att rättvisa och opartiskhet iaktogs
vid valet av vittnen och handhavandet av hela rättegången. Men vid
detta tillfälle var Kajafas mer av en åklagare än en opartisk domare.

184:3.5 (1982.6) Jesus framträdde inför domstolen klädd i sina vanliga
kläder och med händerna bakbundna. Hela domstolen blev
överraskad och i någon mån förvirrad av hans majestätiska
framträdande. Aldrig hade de skådat en sådan fånge eller sett en man
med sådan fattning fast hans liv låg i vågskålen.

184:3.6 (1982.7) Den judiska lagen krävde att åtminstone två vittnen
måste vara överens på en punkt innan fången kunde åtalas i ärendet.
Judas kunde inte åberopas som vittne mot Jesus emedan judarnas lag
uttryckligen förbjöd vittnesmål av en förrädare. Mer än ett tjugotal
falska vittnen fanns till hands för att vittna mot Jesus, men deras
vittnesmål var så motsägelsefulla och uppenbart konstruerade att
rådsmedlemmarna själva storligen skämdes över föreställningen.
Jesus stod där och såg välvilligt på dessa menedare, och själva hans
lugna sätt gjorde de ljugande vittnena förvirrade. Under alla dessa
falska vittnesmål sade Mästaren inte ett ord. Han svarade ingenting på
deras många falska anklagelser.

184:3.7 (1982.8) Första gången som två av deras vittnen närmade sig
något som ens liknade en likartad berättelse var när två män vittnade

att de hade hört Jesus säga, när han höll en av sina föreläsningar i templet, att han skulle ”riva ned detta med händer byggda tempel och inom tre dagar bygga ett nytt tempel utan att använda händer.” Det var inte exakt vad Jesus hade sagt, och dessutom hade han pekat på sin egen kropp när han fällde det yttrande som åsyftades.

184:3.8 (1982.9) Fastän den ledande översteprästen skrek åt Jesus: ”Svarar du inte på någon av dessa beskyllningar?”, öppnade Jesus inte sin mun. Han stod där tyst medan alla dessa falska vittnen gav sina vittnesmål. Hat, fanatism och hänsynslösa överdrifter kännetecknade till den grad dessa menedares ord att deras vittnesmål föll på sina egna intrasslanden. Den allra bästa vederläggningen av deras falska anklagelser var Mästarens lugna och majestätiska tystnad.

184:3.9 (1983.1) Kort efter att de falska vittnena hade börjat avge sina vittnesmål anlände Hannas och intog sin plats bredvid Kajafas. Hannas reste sig nu och hävdade att Jesu hot om att riva ned templet var tillräckligt för att åtala honom på tre punkter:

184:3.10 (1983.2) 1. Att han var en farlig bedragare av folket. Att han lärde dem omöjliga saker och i övrigt vilseledde dem.

184:3.11 (1983.3) 2. Att han var en fanatisk revolutionär då han hävdade att med våld lägga beslag på det heliga templet; hur skulle han annars kunna riva ned det?

184:3.12 (1983.4) 3. Att han undervisade i magi, eftersom han lovade att bygga ett nytt tempel, och det utan att använda händer.

184:3.13 (1983.5) Det fulltaliga judiska rådet hade redan kommit överens om att Jesus var skyldig till sådana överträdelser av den judiska lagen att de förtjänade dödsstraffet, men de var nu mer

inriktade på att bygga upp sådana anklagelser beträffande hans uppträdande och läror att de skulle berättiga Pilatus att avkunna en dödsdom över deras fånge. De visste att de måste införskaffa den romerska guvernörens samtycke innan Jesus lagligen kunde dödas. Hannas ville gå till väga längs en linje som fick det att se ut som om Jesus var farlig att ha som lärare ute bland folket.

184:3.14 (1983.6) Men Kajafas kunde inte längre uthärda att se Mästaren stå där fullkomligt samlad och oavlåtet tyst. Han trodde att han visste åtminstone ett sätt att få fången att tala. Därför rusade han över till sidan av Jesus, hötte sitt anklagande finger i Mästarens ansikte och sade: ”Jag besvärjer dig i den levande Gudens namn att säga oss om du är Befriaren, Guds Son.” Jesus svarade Kajafas: ”Det är jag. Snart beger jag mig till Fadern och inom kort skall Människosonen skrudas i makt och återigen härska över himlens härskaror.”

184:3.15 (1983.7) När den ledande översteprästen hörde Jesus yttra dessa ord blev han oerhört arg, slet sönder sina ytterkläder och utropade: ”Vad behöver vi längre vittnen till? Se, nu har ni alla hört hur denne man hädar. Vad tycker ni nu bör göras med denna lagbrytare och hädare?” Och de svarade alla med en mun: ”Han har förtjänat döden; han skall korsfästas.”

184:3.16 (1983.8) Jesus visade inget intresse för de frågor som ställdes till honom när han stod inför Hannas eller rådets medlemmar, utom för denna enda fråga i förhållande till hans utgivningsmission. När han fick frågan om han var Guds Son svarade han genast och otvetydigt jakande.

184:3.17 (1983.9) Hannas begärde att behandlingen skulle gå vidare och att anklagelser av ett bestämt slag med avseende på Jesu förhållande till den romerska lagen och till de romerska institutionerna skulle formuleras för att sedan presenteras för Pilatus. Rådsmedlemmarna var angelägna om att få ett snabbt slut på dessa ärenden, inte endast för att det var påskens beredelsedag och inget världsligt arbete fick göras efter middagstiden, utan också för att de beförde att Pilatus när som helst skulle kunna återvända till Caesarea, den romerska huvudstaden i Judéen, eftersom han var i Jerusalem endast för påskfirandet.

184:3.18

(1983.10) Men Hannas lyckades inte behålla kontroll över domstolen. Efter att Jesus så oväntat hade svarat Kajafas steg den ledande översteprästen fram och slog honom i ansiktet. Hannas var verkligen chockerad då de övriga medlemmarna av domstolen, när de gick ut ur rummet spottade Jesus i ansiktet och många hånfullt gav honom örfilar. I en sådan oreda och oerhörd förvirring slutade vid halvfemtiden det första sammanträdet i rådsmedlemmarnas rättegång mot Jesus.

184:3.19 (1984.1) Trettio fördomsfulla och traditionsförblindade falska domare med sina falska vittnen tar sig till att sitta till doms över den rättfärdige Skaparen av ett universum. Dessa lidelsefulla åklagare retas till ursinne av denna Guds och människas majestätiska tystnad och storslagna hållning. Hans tystnad är förfärlig att uthärda, hans tal är oförskräckt utmanande. Han är oberörd av deras hotelser och oförfärad av deras angrepp. Människan sitter till doms över Gud, men även då älskar han dem och skulle rädda dem om han kunde.

4. Förödmjukelsens timme

184:4.1 (1984.2) Den judiska lagen krävde att domstolen skulle hålla två sammanträden i de fall då det gällde att avkunna dödsdom. Detta andra sammanträde skulle hållas dagen efter det första, och den mellanliggande tiden skulle domstolens medlemmar tillbringa med att fasta och sörja. Men dessa män kunde inte invänta nästa dag för att bekräfta sitt beslut att Jesus måste dö. De väntade endast en timme. Under mellantiden lämnades Jesus i audienssalen i händerna på tempelvakterna, som tillsammans med översteprästens tjänare roade sig med att överösa Människosonen med kränkningar av alla slag. De hånade honom, spottade på honom och gav honom grymma slag. De slog honom i ansiktet med ett spö och sade sedan: ”Profetera för oss, du din Befriare, vem det var som slog dig.” Så höll de på i en hel timmes tid med att skymfa och misshandla denne galilé, som inte gjorde motstånd.

184:4.2 (1984.3) Under denna tragiska timme av lidande och låtsasrättegångar inför de okunniga och känslolösa vakterna och tjänarna väntade Johannes Sebedaios i ensam ångest i ett angränsande rum. När dessa smädelser först började angav Jesus genom en nick med huvudet åt Johannes att denne skulle dra sig tillbaka. Mästaren visste mycket väl att om han lät sin apostel stanna kvar i rummet och bevittna dessa otidigheter, skulle Johannes förbittring väckas till den grad att hans utbrott av protesterande förnärmelse troligen skulle leda till hans död.

184:4.3 (1984.4) Under hela denna fasans timme yttrade Jesus inte ett ord. För denna ädla och känsliga människosjäl, förenad i personlighetsrelation med hela detta universums Gud, fanns det ingen bittrare del av denna förödmjukelsens bågare än den förfärliga timmen i händerna på dessa okunniga och grymma vakter och tjänare, vilka hade uppeggats till att misshandla honom av det exempel som medlemmarna i denna så kallade rådsdomstol hade föregått med.

184:4.4 (1984.5) Människohjärtat kan omöjligen föreställa sig den rysning av indignation som svepte ut över ett vidsträckt universum när de himmelska intelligenserna bevittnade denna syn, då deras älskade Härskare underkastade sig sina okunniga och vilseledda skapade varelsers vilja på den syndförmörkade och olyckliga sfären Urantia.

184:4.5 (1984.6) Vad är detta djuriska drag i människan som får henne att vilja skymfa och fysiskt angripa det som hon inte andligen eller intellektuellt kan uppnå? Hos den bara halvt civiliserade människan lurar en ond brutalitet som söker sitt utlopp över dem som står högre i visdom och andlig uppnåelse. Observera den ondskefulla råheten och den brutala grymheten hos dessa förment civiliserade människor när de fick en viss form av djurisk njutning från dessa fysiska angrepp på den motståndslöse Människosonen. När dessa skymfer, smädelser och slag haglade över Jesus försvarade han sig inte, men han var inte försvarslös. Jesus blev inte besegrad, han bara inte deltog i striden i materiell bemärkelse.

184:4.6 (1985.1) Under dessa stunder vinner Mästaren sina största segrar i hela sin långa och händelserika levnadsbana som ett väldigt och vidsträckt universums skapare, upprätthållare och frälsare. Efter

att Jesus till fullo har levt ett liv för att uppenbara Gud för människan är han nu engagerad i att framföra en ny och exempellös uppenbarelse av människan för Gud. Jesus uppenbarar nu för världarna den slutliga segern över alla rädslor för isolering hos den skapades personlighet. Människosonen har nått den slutliga insikten om sin identitet som Guds Son. Jesus tvekar inte att hävda att han och Fadern är ett; och på basis av denna suprema och överjordiska erfarenhets faktum och sanning, uppmanar han alla rikets troende att bli ett med honom, just så som han och Fadern är ett. Den levande erfarenheten i Jesu religion blir således det osvikliga och säkra förfarande varigenom det blir möjligt för andligen isolerade och kosmiskt ensamma dödliga på jorden att undkomma personlighetens isolering med alla dess konsekvenser i form av rädsla och tillhörande känslor av hjälplöshet. I himmelrikets broderliga realiteter finner Guds trossöner slutlig frigörelse från både personlig och planetarisk isolering av jaget. Den gudsmedvetna troende upplever i allt högre grad hänförelsen och storslagenheten i det andliga fraterniserandet i universumskala — medborgarskap i höjden i förening med det eviga förverkligandet av den gudomliga ödesbestämmelsen att uppnå fulländning.

5. Domstolens andra sammanträde

184:5.1 (1985.2) Klockan halv sex samlades domstolen på nytt, och Jesus fördes in i det angränsande rummet där Johannes väntade. Här vaktade den romerske soldaten och tempelvakterna Jesus medan domstolen började formulera de anklagelser som skulle framläggas

för Pilatus. Hannas gjorde det klart för sina kompanjoner att Pilatus inte skulle tillmätta åtalet för hädelse någon betydelse. Judas var närvarande när domstolen sammanträdde till detta andra möte, men han avgav inget vittnesmål.

184:5.2 (1985.3) Detta sammanträde av domstolen varade endast en halvtimme, och när de avslutade mötet för att gå inför Pilatus hade de avfattat åtalet, enligt vilket Jesus hade gjort sig förtjänt av dödsstraff under tre huvudpunkter:

184:5.3 (1985.4) 1. Att han fördärvade den judiska nationen; han vilseledde folket och eggade upp dem till uppror.

184:5.4 (1985.5) 2. Att han lärde folket att vägra betala skatt till kejsaren.

184:5.5 (1985.6) 3. Att han, då han påstod sig vara konung och grundläggare av ett nytt slags rike, uppmanade till förräderi mot kejsaren.

184:5.6 (1985.7) Hela detta förfarande var regelstridigt och helt emot de judiska lagarna. Inga två vittnen hade varit överens på någon punkt, utom de två som vittnade angående Jesu uttalande om att riva ned templet och bygga upp det igen på tre dagar. Även på den punkten hördes inga vittnen till den åtalades försvar, inte heller bad man Jesus förklara vad han avsåg med yttrandet.

184:5.7 (1985.8) Den enda punkt på vilken domstolen följdriktigt kunde ha dömt honom var den som gällde hädelse, och även den hade vilat helt på hans egen utsago. Även beträffande hädelsen lät de bli att formellt rösta om dödsdomen.

184:5.8 (1985.9) Nu tog de sig friheten att formulera tre anklagelser med vilka de skulle gå inför Pilatus. Inga vittnen hade hörts om dessa

beskyllningar, och de hade kommit överens om dem medan den åtalade fången var frånvarande. När detta var gjort avlägsnade sig tre av fariséerna. De ville få Jesus avrättad, men de var inte villiga att formulera anklagelser mot honom utan vittnen och i hans frånvaro.

184:5.9 (1986.1) Jesus framträdde inte på nytt inför judarnas rådsdomstol. De ville inte igen se hans ansikte när de satt till doms över hans oskyldiga liv. Jesus kände inte till (som människa) deras formella anklagelser förrän han hörde dem uppläsas av Pilatus.

184:5.10 (1986.2) Medan Jesus befann sig i rummet tillsammans med Johannes och vakterna, och medan domstolen sammanträdde för den andra behandlingen, kom några av kvinnorna som fanns i den ledande översteprästens palats tillsammans med sina vänner för att se på den märkliga fången, och en av dem frågade honom: ”Är du Messias, Guds Son?” Jesus svarade: ”Om jag talar om det för dig, tror du mig inte; och om jag frågar dig, svarar du mig inte.”

184:5.11 (1986.3) Kockan sex den morgonen fördes Jesus ut från Kajafas hem för att ställs inför Pilatus, för att få den dödsdom fastställd som denna judarnas rådsdomstol så orättvist och regelstridigt hade avkunnat.

Urantiaboken

<< [Kapitel 184](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 186](#) >>

Kapitel 185

Rättegången inför Pilatus

185:0.1 (1987.1) STRAX efter klockan sex denna fredagsmorgon den 7 april år 30 e.Kr. fördes Jesus inför Pilatus, den romerske prokuratorn, som direkt underställd den syriske legaten styrde Judéen, Samarien och Iduméen. Tempelvakterna förde Mästaren inför den romerske ståthållaren bakbunden och åtföljd av omkring femtio av sina anklagare, bland dem rådsdomstolens medlemmar (främst sadducéer), Judas Iskariot och den ledande översteprästen Kajafas samt aposteln Johannes. Hannas infann sig inte hos Pilatus.

185:0.2 (1987.2) Pilatus var uppe och redo att ta emot denna grupp i den tidiga morgonstunden, ty de som föregående kväll hade lyckats skaffa hans samtycke till att använda romerska soldater för att arrestera Människosonen, hade meddelat honom att Jesus skulle föras

inför honom tidigt på morgonen. Denna rättegång var ordnad så att den skulle ske framför pretoriet, en tillbyggnad till fästningen Antonia, där Pilatus och hans hustru vistades när de besökte Jerusalem.

185:0.3 (1987.3) Fastän Pilatus förrättade en stor del av förhöret med Jesus inne i pretoriets utrymmen, hölls den offentliga rättegången utanför på trapporna som ledde upp till huvudingången. Detta var en eftergift åt judarna, som vägrade att gå in i någon icke-judisk byggnad där jäsmedel kunde tänkas komma till användning på denna påskens beredelsedag. Om de gjorde så skulle det inte endast göra dem ceremoniellt orena och därmed hindra dem från att delta i eftermiddagens tacksägelsefest, utan dessutom göra det nödvändigt för dem att undergå reningsceremonier efter solnedgången för att vara behöriga att delta i påskkvällens måltid.

185:0.4 (1987.4) Även om dessa judar inte alls besvärades i sitt samvete när de intrigerade för att genomföra justitiemordet på Jesus, var de dock mycket samvetsgranna i alla dessa ärenden som gällde ceremoniell renlighet och traditionell regelmässighet. Dessa judar är inte de enda som har försummat att inse höga och heliga skyldigheter av gudomlig natur samtidigt som de har ägnat en minutiös uppmärksamhet åt sådant som såväl i tiden som i evigheten har föga betydelse för människans välfärd.

1. Pontius Pilatus

185:1.1 (1987.5) Om Pontius Pilatus inte hade varit en någorlunda bra ståthållare för de mindre provinserna skulle Tiberius knappast ha stått ut med att i tio års tid ha honom som prokurator för Judéen. Fastän han var en ganska bra administratör var han moraliskt feg. Han var inte tillräckligt stor som människa för att förstå arten av sin uppgift som judarnas ståthållare. Han kunde inte fatta att judarna hade en *verklig religion*, en tro som de var villiga att dö för, och att miljoner och åter miljoner av dem, utspridda ut över hela imperiet, såg på Jerusalem som en helgedom för sin tro och respekterade judarnas råd som den högsta domstolen på jorden.

185:1.2 (1988.1) Pilatus tyckte inte om judarna, och denna djupt liggande fientlighet började tidigt framträda. Bland alla romerska provinser fanns ingen som var svårare att styra än Judéen. Pilatus förstod aldrig riktigt de problem som innelåg i styrandet av judarna, och därför gjorde han redan tidigt under sin tid som ståthållare en serie av nästan fatala och närapå livsfarliga misstag. Det var dessa misstag som gav judarna en sådan makt över honom. När de ville påverka hans beslut behövde de bara hota med en folkresning för att Pilatus snabbt skulle kapitulera. Detta uppenbara vacklande eller brist på moraliskt mod, hos prokuratorn berodde främst på att han mindes många kontroverser med judarna och att de varje gång hade besegrat honom. Judarna visste att Pilatus var rädd för dem, att han fruktade för sin ställning inför Tiberius, och de utnyttjade vid talrika tillfällen den kunskapen till stor nackdel för ståthållaren.

185:1.3 (1988.2) Pilatus ogillande bland judarna uppkom till följd av ett antal olyckliga sammandrabbningar. För det första tog han inte allvarligt på deras djupt rotade fördomar mot alla slags avbildningar

vilka de såg som symboler för avgudadyrkan. Därför lät han sina soldater tåga in i Jerusalem utan att avlägsna kejsarens avbild från sina baner, vilket hade varit de romerska soldaternas sed under hans föregångare. En stor deputation judar uppvaktade Pilatus i fem dagar och bad honom enträget att låta avlägsna dessa bilder från militärens fanor. Han vägrade bestämt att gå med på deras anhängan och hotade att ögonblickligen låta döda dem. Pilatus, som själv var skeptiker, förstod inte att människor med starka religiösa känslor inte tvekar att dö för sin religiösa övertygelse. Han blev därför förskräckt när dessa judar utmanande radade upp sig framför hans palats, böjde sina huvuden till marken och sände bud att de var redo att dö. Pilatus insåg då att han hade utslungat en hotelse som han var ovillig att göra allvar av. Han gav efter, befälde att bilderna skulle avlägsnas från soldaternas baner i Jerusalem, och fann sig från den dagen till stor del lydande under de judiska ledarnas nycker som på så sätt hade upptäckt hans svaghet i att uttala hotelser som han sedan var rädd för att sätta i verket.

185:1.4 (1988.3) Senare beslöt Pilatus att återvinna sin förlorade prestige och lät följaktligen sätta upp kejsarsköldar, sådana som allmänt användes vid kejsardyrkan, på murarna vid Herodes palats i Jerusalem. När judarna protesterade var han orubblig. När han vägrade att lyssna till deras protester vädjade de omedelbart till Rom, och kejsaren gav lika omedelbart order om att avlägsna de anstötliga sköldarna. Efter det var aktningen för Pilatus ännu lägre än innan.

185:1.5 (1988.4) En annan sak som ledde till att han råkade i stor onåd hos judarna var att han vågade ta pengar från tempelkassan för att betala för byggandet av en ny akvedukt avsedd att öka

vattentillgången för de miljontals besökare som kom till Jerusalem för de stora religiösa högtiderna. Judarna ansåg att endast judarnas råd kunde besluta om tempelfondernas användning, och de upphörde aldrig att bittert klandra Pilatus för hans egenmäktiga beslut. Inte mindre än ett tjugotal upplopp och mycken blodsutgjutelse blev följden av detta beslut. Det sista av dessa allvarliga utbrott hade att göra med slaktandet av ett stort sällskap galiléer medan de som bäst utövade sin andakt vid altaret.

185:1.6 (1988.5) Det är värt att notera att fastän denne vacklande romerske härskare offrade Jesus på grund av sin rädsla för judarna och för att säkra sin personliga ställning, blev han slutligen avsatt till följd av det onödiga slaktandet av samariter i en situation då en falsk Messias med stöd av sina obefogade påståenden ledde trupper till Gerissimberget där han hävdade att tempelkärnen fanns nergrävd. Våldsamma upplopp bröt ut när han inte kunde eller ville avslöja de heliga kärnens gömställe så som han hade lovat. Till följd av denna händelse befallde den syriske legaten Pilatus att bege sig till Rom. Tiberius dog medan Pilatus var på väg till Rom, och han fick inte förnyad utnämning som prokurator för Judéen. Han återhämtade sig aldrig helt från det sorgliga domslutet att ha samtyckt till korsfästelsen av Jesus. Då han inte fann någon gunst hos den nye kejsaren drog han sig tillbaka till provinsen Lausanne, där han senare begick självmord.

185:1.7 (1989.1) Pilatus hustru, Claudia Procula, hade hört mycket om Jesus av sin kammarjungfru som var fenicier och trodde på rikets

evangelium. Efter Pilatus död intog Claudia en framträdande plats vid spridandet av det goda budskapet.

185:1.8 (1989.2) Allt detta förklarar mycket av det som inträffade denna tragiska fredagsförmiddag. Det är lätt att förstå varför judarna vågade sig på att kommendera Pilatus — att få upp honom klockan sex för att förhöra Jesus — och även varför de inte tvekade att hota med att anklaga honom inför kejsaren för landsförräderi om han vågade avslå deras krav på Jesu död.

185:1.9 (1989.3) En värdig romersk ståthållare, som inte ofördelaktigt hade blivit inblandad med de judiska styresmännen, skulle aldrig ha tillåtit dessa blodtörstiga religiösa fanatiker att förorsaka en mans död, en man som han själv hade förklarat oskyldig till deras falska anklagelser och utan skuld. Rom gjorde en stor blunder, ett misstag med vidsträckta konsekvenser i jordiska sammanhang, när man skickade denne medelmåttige Pilatus att styra Palestina. Tiberius borde hellre ha skickat rikets bäste provinsadministratör till judarna.

2. Jesus inför Pilatus

185:2.1 (1989.4) När Jesus och hans anklagare hade samlats framför Pilatus domsal kom den romerske ståthållaren ut, vände sig till det församlade sällskapet och frågade: ”Vad anklagar ni den här mannen för?” Sadducéerna och rådsmedlemmarna, som hade tagit det till sin uppgift att göra sig av med Jesus, hade beslutat att gå inför Pilatus för att få den avkunnade dödsdomen över Jesus fastställd utan att självmant framföra någon bestämd anklagelse. Därför svarade

talesmannen för rådets domstol Pilatus: ”Om denne man inte vore en illdådare, skulle vi inte ha kommit med honom till dig.”

185:2.2 (1989.5) När Pilatus märkte att de var ovilliga att ange sina anklagelser mot Jesus, fastän han visste att de hela natten hade hållit på med överläggningar angående hans skuld, svarade han dem:

”Eftersom ni inte har kommit överens om några bestämda anklagelser, varför tar ni inte mannen och dömer honom enligt era egna lagar?”

185:2.3 (1989.6) Då sade rådsdomstolens sekreterare till Pilatus: ”Det är inte lagligt för oss att döma någon till döden, och denna uppviglare av vårt folk har förtjänat att dö för vad han har sagt och gjort. Därför har vi kommit inför dig för att få detta beslut bekräftat.”

185:2.4 (1989.7) Att rådsdomstolens medlemmar kom inför Pilatus med detta försök till undanflykter avslöjar både deras illvilja och avoghet mot Jesus samt deras brist på respekt för Pilatus opartiskhet, heder och värdighet. Vilken oförsämndhet hos dessa undersåtar att framträda inför sin provinsståthållare och begära avrättningsdom för en man innan de hade gett honom en opartisk rättegång och utan att ens komma med bestämda brottsanklagelser mot honom!

185:2.5 (1990.1) Pilatus kände till något om Jesu verksamhet bland judarna, och han antog att de beskyllningar som kunde anföras mot honom hade att göra med brott mot judarnas religiösa lagar; därför försökte han återföra fallet till deras egen domstol. Samtidigt var det ett nöje för Pilatus att få dem att offentligt bekänna att de var maktlösa att avkunna och verkställa en dödsdom ens över en som hörde till deras eget folk och som de hade kommit att avsky med ett bittert och avundsjukt hat.

185:2.6 (1990.2) Några få timmar tidigare, kort före midnatt och efter att Pilatus hade gett tillstånd att använda romerska soldater till att verkställa det hemliga arresterandet av Jesus, hade han av sin hustru Claudia fått höra mer om Jesus och hans förkunnelse. Claudia hade delvis omvänt sig till judendomen och blev senare en som helhjärtat trodde på Jesu evangelium.

185:2.7 (1990.3) Pilatus hade velat skjuta upp detta förhör, men han såg att de judiska ledarna var fast beslutna att få behandlingen av fallet att fortsätta. Han visste att det inte endast var påskens förberedelsedagsmorgon, utan att den här dagen som var fredag också förberedde dem för den judiska sabbaten av vila och gudsdyrkan.

185:2.8 (1990.4) Pilatus som var pinsamt medveten om det respektlösa sätt på vilket dessa judar närmade sig honom var inte villig att samtycka till deras krav på att Jesus skulle dömas till döden utan rättegång. När han därför hade väntat någon stund på att de skulle framföra sina anklagelser mot fången vände han sig till dem och sade: ”Jag kommer inte att döma denne man till döden utan rättegång. Inte heller går jag med på att förhöra honom förrän ni skriftligen har framfört era anklagelser mot honom.”

185:2.9 (1990.5) När den ledande översteprästen och andra hörde Pilatus säga detta, gav de tecken åt rättens sekreterare som sedan överräckte de skriftliga anklagelserna mot Jesus till Pilatus. Dessa beskyllningar var:

185:2.10 (1990.6) ”Vi har i den judiska rådsdomstolen funnit att denne man är en illdådare och en uppviglare av vårt folk genom att han har gjort sig skyldig till att:

185:2.11 (1990.7) ”1. Fördärva vår nation och uppvigla vårt folk till uppror.

185:2.12 (1990.8) ”2. Förbjuda folket att betala skatt till kejsaren.

185:2.13 (1990.9) ”3. Kalla sig själv judarnas konung och undervisa om grundandet av ett nytt rike.”

185:2.14

(1990.10) Jesus hade inte förhörts enligt reglerna eller dömts enligt lagen när det gällde någon av dessa åtalpunkter. Han hörde inte ens dessa anklagelser när de först framlades, men Pilatus lät hämta honom från pretoriet, där vakterna höll honom, och krävde att anklagelserna upprepades så att Jesus fick höra dem.

185:2.15

(1990.11) När Jesus hörde dessa anklagelser visste han mycket väl att han inte hade hörts i dessa ärenden inför den judiska domstolen, och det visste också Johannes Sebedaios och de som anklagade Jesus, men han svarade ingenting på deras falska beskyllningar. Inte ens när Pilatus bad honom svara sina anklagare öppnade han sin mun. Pilatus var så förvånad över det orättvisa i hela förfarandet och så imponerad av Jesu tysta och mästerliga hållning att han beslöt att ta fången in i salen och förhöra honom enskilt.

185:2.16

(1990.12) Pilatus var förvirrad i sitt sinne, rädd för judarna i sitt hjärta och mäktigt rörd i sin ande av detta skådespel där Jesus stod majestätisk inför sina blodtörstiga anklagare och såg ned över dem, inte i tyst förakt, utan med ett uttryck av äkta medlidande och sorgsen tillgivenhet.

3. Pilatus förhör Jesus enskilt

185:3.1 (1991.1) Pilatus tog Jesus och Johannes Sebedaios in i ett av sina privata rum, lämnade vakterna i hallen utanför, bad fången sätta sig, satte sig bredvid honom och ställde flera frågor. Pilatus började samtalet med Jesus med att försäkra honom att han inte trodde på den första åtalspunkten mot honom, nämligen att han var en som fördärvade nationen och uppviglade till folkresning. Sedan frågade han: ”Har du någonsin lärt att man inte skall betala skatt till kejsaren?” Jesus pekade på Johannes och sade: ”Fråga honom eller någon annan som har hört min undervisning.” Då förhörde Pilatus Johannes om skattefrågan, och Johannes vittnade om vad hans Mästare hade lärt och förklarade att Jesus och hans apostlar betalade skatt både till kejsaren och till templet. När Pilatus hade frågat ut Johannes sade han: ”Se till att du inte berättar för någon att jag har talat med dig.” Och inte heller avslöjade Johannes någonsin detta.

185:3.2 (1991.2) Pilatus vände sig sedan om för att fortsätta förhöret med Jesus och sade: ”Och nu, beträffande den tredje anklagelsen mot dig, är du judarnas konung?” Eftersom det fanns en ton som kunde antyda ett uppriktigt spörjande i Pilatus röst, log Jesus mot prokuratoren och sade: ”Pilatus, frågar du detta för egen del, eller tar du frågan från dessa andra, mina anklagare?” Varpå ståthållaren i en ton av viss förnärmelse svarade: ”Är jag jude?” Ditt eget folk och översteprästerna har fört dig hit och bett mig döma dig till döden. Jag ifrågasätter giltigheten av deras anklagelser och försöker endast för

mig själv få klarhet i vad du har gjort. Säg mig, har du sagt att du är judarnas konung, och har du försökt grunda ett nytt rike?”

185:3.3 (1991.3) Då sade Jesus till Pilatus: ”Inser du inte att mitt rike inte är av denna värld? Om mitt rike var av denna värld, skulle mina lärjungar säkert kämpa för att jag inte skulle falla i händerna på judarna. Min närvaro här inför dig i dessa bojor är tillräcklig för att visa alla människor att mitt rike är ett andligt välde, nämligen ett brödrasamfund av människor som genom tro och med kärlek har blivit Guds söner. Och denna frälsning är för icke-juden såväl som för juden.”

185:3.4 (1991.4) ”Då är du således en kung i alla fall?” sade Pilatus. Jesus svarade: ”Ja, jag är en sådan kung, och mitt rike är en familj av trossöner till min Fader som är i himlen. För detta ändamål föddes jag till denna värld, till och med för att jag skulle visa min Fader för alla människor och vittna om Guds sanning. Och även nu säger jag dig att var och en som älskar sanningen hör min röst.”

185:3.5 (1991.5) Då sade Pilatus, halvt på spe och halvt på allvar: ”Sanning, vad är sanning — vem vet det?”

185:3.6 (1991.6) Pilatus kunde inte fatta Jesu ord, inte heller kunde han förstå det andliga rikets natur, men han var nu säker på att fången inte hade gjort något som förtjänade döden. En enda blick på Jesus, ansikte mot ansikte, var tillräckligt för att övertyga till och med Pilatus att denne ädle och uttröttade, men majestätiske och rättskaffens man inte var någon vildsint och farlig revolutionär som strävade efter att sätta sig på Israels världsliga tron. Pilatus trodde att han förstod något av vad Jesus menade när han kallade sig för kung, ty han kände till stoikernas läror, vilka deklarerade att ”den vise är

kung.” Pilatus var fullkomligt övertygad om att Jesus, i stället för att vara en farlig upprorsmakare, var varken mer eller mindre än en harmlös visionär, en oskyldig fanatiker.

185:3.7 (1991.7) Efter det att Pilatus hade förhört Mästaren gick han tillbaka till översteprästerna och dem som anklagade Jesus och sade: ”Jag har förhört den här mannen, och jag finner inget fel hos honom. Jag tror inte att han är skyldig till de anklagelser ni har framfört mot honom; enligt min uppfattning bör han friges.” När judarna hörde detta blev de oerhört ilskna, till den grad att de vilt skrek att Jesus måste dö, och en av rådets medlemmar steg djärvt upp vid sidan av Pilatus och sade: ”Denne man viglar upp folket, med början i Galiléen och fortsättning ut över hela Judéen. Han är en orosstiftare och en missdådare. Du får länge ångra det om du låter denne ondsinte man gå fri.”

185:3.8 (1992.1) Pilatus var hårt pressad till att veta vad han skulle göra med Jesus. När han därför hörde dem säga att Jesus började sitt arbete i Galiléen, tänkte han att han kunde undvika ansvaret för att avgöra fallet, eller åtminstone vinna tid för eftertanke, genom att skicka Jesus inför Herodes, som då befann sig i staden för att närvara vid påskfirandet. Pilatus tänkte också att denna gest kunde hjälpa till att motverka en del av de bittra känslor som sedan någon tid existerade mellan honom själv och Herodes och som berodde på talrika missförstånd i frågor som gällde domsrätten.

185:3.9 (1992.2) Pilatus kallade på vakterna och sade: ”Denne man är från Galiléen. För honom genast till Herodes, och när han har förhört honom, meddela mig resultaten från hans undersökningar.” De tog Jesus till Herodes.

4. Jesus inför Herodes

185:4.1 (1992.3) När Herodes Antipas besökte Jerusalem vistades han i Herodes den Stores gamla mackabéerpalats, och till detta hem för den tidigare kungen förde tempelvakterna nu Jesus, och efter honom följde hans anklagare och en allt större folksamling. Herodes hade länge hört talas om Jesus, och han var mycket nyfiken på honom. När Människosonen denna fredagsmorgon stod inför honom mindes den ondsinte iduméen inte för ett ögonblick den yngling från tidigare år vilken hade kommit inför honom i Sepforis och vädjat om ett rättvist beslut beträffande de pengar som hans far hade innestående då han omkom vid en olycka medan han arbetade med uppförandet av en av de offentliga byggnaderna. Så vitt Herodes visste hade han aldrig sett Jesus fastän denne hade orsakat honom en hel del oro när Jesu verksamhet hade varit koncentrerad till Galiléen. Nu när han var i Pilatus och judéernas förvar ville Herodes gärna träffa honom, då han nu kände sig tryggad emot några bekymmer från honom i framtiden. Herodes hade hört mycket om de underverk som Jesus hade gjort, och han hoppades verkligen få se honom göra något under.

185:4.2 (1992.4) När de förde Jesus inför Herodes blev tetrarken överrumplad av hans ståtliga utseende och sinneslugnet i hans ansikte. Under nästan en kvart ställde Herodes frågor till Jesus, men Mästaren svarade ingenting. Herodes hånade honom och utmanade honom till att utföra något mirakel, men Jesus svarade inte på hans många frågor och reagerade inte på hans glåpord.

185:4.3 (1992.5) Sedan vände sig Herodes till översteprästerna och sadducéerna, och när han lyssnade till deras anklagelser fick han höra allt som Pilatus hade hört om Människosonens påstådda onda gärningar, och mer därtill. Till slut, då Herodes var övertygad om att Jesus varken tänkte säga något eller utföra ett mirakel för honom, och efter att först ha drivit med honom en stund och styrt ut honom i en gammal purpurfärgad kunglig mantel sände han honom tillbaka till Pilatus. Herodes visste att han inte hade någon domsrätt över Jesus i Judéen. Fastän han var glad att tro att han slutligen skulle bli av med Jesus i Galiléen, var han tacksam för att det var Pilatus som hade ansvaret för hans avrättande. Herodes hade aldrig helt återhämtat sig från den rädsla som ansatte honom till följd av att ha låtit döda Johannes Döparen. Herodes hade vid vissa tidpunkter rentav fruktat att Jesus var Johannes uppståndna från de döda. Nu slapp han den rädslan när han observerade att Jesus var en helt annorlunda slags person än den frispråkige och eldige profeten, som hade vågat avslöja och fördöma hans privatliv.

5. Jesus återbördas till Pilatus

185:5.1 (1993.1) När vakterna hade fört Jesus tillbaka till Pilatus gick denne ut på pretoriets yttertrappa, där hans domarsäte hade placerats, kallade samman översteprästerna och rådsmedlemmarna och sade: ”Ni förde den här mannen inför mig med anklagelser om att han fördärvar folket, förbjuder betalandet av skatt och påstår sig vara judarnas konung. Jag har förhört honom och finner honom inte

skyldig till dessa anklagelser. I själva verket finner jag ingen skuld hos honom. Jag sände honom sedan till Herodes, och tetrarken måste ha kommit till samma slutsats eftersom han har sänt honom tillbaka till oss. Helt säkert har denne man ingenting gjort som förtjänar döden. Om ni fortfarande tycker att han behöver tuktas är jag villig att låta aga honom innan jag friger honom.”

185:5.2 (1993.2) Just då judarna skulle börja skrika ut sina protester mot frigivningen av Jesus, kom en väldig folkhop marscherande fram till pretoriet för att be Pilatus frige en fånge till påskhögtidens ära. Det hade en tid varit de romerska ståthållarnas sed att låta folket välja ut någon fängslad eller dömd man som benådades till påskan. Nu när denna folkhop kom inför honom för att be om att en fånge skulle frigges, och eftersom Jesus helt nyligen hade varit så populär hos massorna, kom Pilatus att tänka på att han möjligen kunde dra sig ur sin besvärliga situation genom att för denna grupp föreslå att han som tecken på god vilja vid påskan skulle frige åt dem denne galilé, eftersom Jesus nu var en fånge inför hans domarsäte.

185:5.3 (1993.3) När folkmassan vällde upp på trappstegen som ledde upp till byggnaden hörde Pilatus dem ropa en viss Barabbas namn. Barabbas var en känd politisk agitator och en mordlysten rövare, en prästson, som nyligen hade tagits på bar gärning vid rånmord på Jerikovägen. Denne man var dömd till att dö så snart påskens högtidligheter var över.

185:5.4 (1993.4) Pilatus reste sig och förklarade för folkmassan att Jesus hade förts inför honom av översteprästerna, som ville få Jesus avrättad på basis av vissa anklagelser, men att han inte trodde att mannen hade gjort sig förtjänt av döden. Pilatus sade: ”Vem vill ni

därför att jag skall frige, denne mördare Barabbas eller denne Jesus från Galiléen?” När Pilatus hade sagt detta skrek alla översteprästerna och rådsmedlemmarna så högt de kunde: ”Barabbas, Barabbas!”, och när folket såg att översteprästerna ville få Jesus avrättad förenade de sig snabbt i högljudda krav på hans liv samtidigt som de ljudligt skrek att Barabbas skulle frigges.

185:5.5 (1993.5) Några dagar tidigare hade folkmassan stått i vördnad inför Jesus, men folkhopen såg inte upp till en som hade sagt sig vara Guds Son men som nu befann sig i händerna på översteprästerna och styresmännen och åtalad till livet inför Pilatus. Jesus kunde vara en hjälte i folkets ögon när han körde ut penningväxlarna och handelsmännen från templet, men inte när han var en fånge som inte gjorde motstånd och som befann sig i händerna på sina fiender och var åtalad till livet.

185:5.6 (1993.6) Pilatus ilsknade till när han såg översteprästerna ropa på benådande för en ökänd mördare samtidigt som de skrek efter Jesu blod. Han såg deras ondska och hat och varseblev deras fördomsfullhet och avundsjuka. Därför sade han till dem: ”Hur kan ni välja att spara livet på en mördare hellre än på denne man, vars största brott är att han bildligt kallar sig judarnas konung?” Men detta var inte vist av Pilatus att säga så. Judarna var ett stolt folk, som då levde under Roms politiska ok men som hoppades på ankomsten av en Messias, som med stor uppvisning av makt och härlighet skulle befria dem från främlingarnas bojar. De kände sig mer förnärmade än vad Pilatus kunde veta över antydning om att denne mildsinte lärare, med sina konstiga läror och som nu var arresterad och anklagad för brott som förtjänade döden, skulle kallas ”judarnas konung”. De betraktade

ett sådant yttrande som en skymf mot allt som de höll heligt och ärofullt i sin nationella tillvaro, och därför höjde de alla sina mäktiga rop på Barabbas frigivande och Jesu död.

185:5.7 (1994.1) Pilatus visste att Jesus var oskyldig till det som de anklagade honom för, och om han hade varit en rättvis och modig domare, så skulle han ha frikänt och frigett honom. Men han var rädd för att trotsa dessa ilskna judar, och medan han tvekade att göra sin skyldighet kom en budbärare fram till honom och räckte honom ett förseglat meddelande från hans hustru Claudia.

185:5.8 (1994.2) Pilatus lät dem som hade samlats inför honom förstå att han ville läsa meddelandet som han just hade fått innan han gick vidare med ärendet ifråga. När Pilatus öppnade brevet från sin hustru stod där: ”Jag bönfaller dig att inte ha något att göra med denne oskyldige och rättfärdige man som de kallar Jesus. Jag har lidit mycket i en dröm i natt för hans skull.” Detta meddelande från Claudia inte endast upprörde Pilatus storligen, och fördröjde därmed behandlingen av ärendet, utan det gav tyvärr också de judiska styresmännen gott om tid att fritt röra sig bland folksamlingen och uppmana folket att ropa på Barabbas frigivning och Jesu korsfästelse.

185:5.9 (1994.3) Till slut tog Pilatus igen itu med att lösa det problem han hade framför sig, och han frågade den blandade samlingen av judiska styresmän och människorna som ville ha en benådning: ”Vad skall jag göra med honom som kallas judarnas konung?”, och de skrek alla med en mun: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!” Enhälligheten i detta krav från den blandade folksamlingen överraskade och alarmerade Pilatus, den orättvise och räddhågade domaren.

185:5.10 (1994.4) Då sade Pilatus ännu en gång: ”Varför vill ni korsfästa denne man? Vad ont har han gjort? Vem vill komma fram och vittna mot honom?” Men när de hörde att Pilatus talade till försvar för Jesus skrek de ännu högre: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!”

185:5.11 (1994.5) Sedan vädjade Pilatus igen till dem beträffande frigivningen av en fånge till påskan och sade: ”Än en gång frågar jag er, vilkendera av dessa fångar skall jag frige åt er, er påsk till ära?” Igen svarade folkmassan: ”Ge oss Barabbas!”

185:5.12 (1994.6) Då sade Pilatus: ”Om jag friger mördaren Barabbas, vad skall jag göra med Jesus?” Än en gång skrek folksamlingen med en mun: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom!”

185:5.13 (1994.7) Pilatus terroriserades av mobbens envisa larmande under översteprästernas och rådsmedlemmarnas direkta ledning; trots det bestämde han sig för att göra åtminstone ännu ett försök att lugna folksamlingen och rädda Jesus.

6. Pilatus sista vädjan

185:6.1 (1994.8) I allt det som denna tidiga fredagsmorgon sker inför Pilatus deltar endast Jesu fiender. Hans många vänner vet antingen ännu inte om hans nattliga arresterande och bittida rättegång eller håller sig gömda för att inte också de blir anhållna och dömda att förtjäna döden för att de tror på Jesu läror. I den folksamling som nu ropar efter Mästarens död finns endast hans svurna fiender och den lättleda och tanklösa pöbeln.

185:6.2 (1995.1) Pilatus ville en sista gång åter vädja till deras medlidande. Då han var rädd för att sätta sig upp mot den vilseledda mobben som ropade efter Jesu blod befallde han de judiska vakterna och romerska soldaterna att ta Jesus med sig och prygla honom. Detta var i sig ett orättvist och olagligt förfarande eftersom den romerska lagen föreskrev att endast de som hade dömts till döden genom korsfästelse på detta sätt skulle pryglas. Vakterna tog Jesus till pretoriets öppna gårdsplan för denna svåra prövning. Fastän hans fiender inte bevittnade pryglandet, gjorde Pilatus det, och innan denna ondskefulla misshandel var till ända befallde han pryglarna att sluta och gav tecken att föra Jesus till honom. Innan pryglarna med sina knutpiskor gick lös på Jesus bands han vid prygelpålen, satte de på honom den purpurfärgade manteln igen, vred ihop en krona av törne och placerade den över hans panna. När de hade satt en käpp i hans hand som en låtsasspira, knäböjde de inför honom, hånade honom och sade: "Leve judarnas konung!" De spottade på honom och slog honom med händerna i ansiktet. Innan de återlämnade honom till Pilatus tog en av dem käppen från hans hand och slog honom i huvudet med den.

185:6.3 (1995.2) Sedan ledde Pilatus fram den blödande och sargade fången, presenterade honom inför den blandade folkmassan och sade: "Se på mannen!" Igen säger jag er att jag inte finner något brott hos honom, och efter att nu ha låtit prygla honom skulle jag vilja släppa honom fri."

185:6.4 (1995.3) Där stod Jesus från Nasaret, iklädd en gammal purpurfärgad kunglig mantel, med en krona av törnetaggar som trängde in i hans vänliga panna. Hans ansikte var blodbesudlat och

hans kropp böjd av smärta och sorg. Men ingenting kan vädja till de okänsliga hjärtana på dem som är offer för ett intensivt emotionellt hat och slavar under religiösa fördomar. Denna syn sände en väldig rysning genom ett vidsträckt universums världar, men den rörde inte hjärtana på dem som hade bestämt sig för att få Jesus avrättad.

185:6.5 (1995.4) När de hade återhämtat sig efter den första chocken över att se Mästaren i det tillståndet skrek de bara högre och längre: ”Korsfäst honom! Korsfäst honom! Korsfäst honom!”

185:6.6 (1995.5) Nu förstod Pilatus att det var fåfängt att vädja till några eventuella känslor av medlidande hos dem. Han steg fram och sade: ”Jag inser att ni är fast beslutna att denne man skall dö, men vad har han gjort för att förtjäna döden? Vem kungör hans brott?”

185:6.7 (1995.6) Då steg den ledande översteprästen själv fram, gick upp till Pilatus och yttrade ilsket: ”Vi har en helig lag, och enligt den lagen måste mannen dö, därför att han har påstått sig vara Guds Son.” När Pilatus hörde detta blev han ännu räddare, inte bara för judarna, utan när han erinrade sig sin hustrus meddelande och den grekiska mytologin om gudarna som steg ned till jorden, darrade han nu vid tanken på att Jesus kunde vara en gudomlig personlighet. Han gav med handen tecken åt folkmassan att hålla sig lugn medan han tog Jesus vid armen och igen ledde honom in i byggnaden för att ytterligare förhöra honom. Pilatus var nu förvirrad av rädsla, förbryllad av vidskepelse och plågad av mobbens envisa inställning.

7. Pilatus sista samtal med Jesus

185:7.1 (1995.7) När Pilatus, darrande av ängslan och rädsla, satte sig ned vid Jesus sida frågade han: ”Varifrån kommer du? Vem är du egentligen? Vad betyder detta som de säger, att du är Guds Son?”

185:7.2 (1996.1) Men Jesus kunde knappast väntas besvara sådana frågor när de ställdes av en människorädd, svag och vankelmodig domare, som var så orättvis att han lät piska honom fastän han hade förklarat honom oskyldig till all brottslighet, och det innan han på vederbörligt sätt hade dömts till döden. Jesus såg Pilatus rakt i ansiktet men svarade honom inte. Då sade Pilatus: ”Vägrar du att tala med mig? Inser du inte att jag fortfarande har makt att frige dig eller att korsfästa dig?” Då sade Jesus: ”Du kunde inte ha någon makt över mig om det inte vore tillåtet från ovan. Du skulle inte kunna utöva någon myndighet över Människosonen om inte Fadern i himlen tillät det. Men du är inte så skyldig eftersom du inte känner till evangeliet. Den som förrådde mig och han som överlämnade mig till dig, de bär den större synden.”

185:7.3 (1996.2) Detta sista samtal med Jesus fyllde Pilatus helt med fruktan. Denne moraliska ynkrygg och juridiske vekling arbetade nu under den dubbla tyngden av en vidskeplig rädsla för Jesus och en dödlig bävan för judarnas ledare.

185:7.4 (1996.3) Igen trädde Pilatus fram inför folksamlingen och sade: ”Jag är säker på att denne man endast har brutit mot den religiösa lagen. Ni borde ta honom med er och döma honom enligt er egen lag. Varför väntar ni er att jag skulle samtycka till hans avrättande för att han har kommit i konflikt med era traditioner?”

185:7.5 (1996.4) Pilatus skulle just till att frige Jesus när Kajafas, den ledande översteprästen, gick fram till den räddhågade romerske

domaren, hötte ett hämndens finger åt Pilatus ansikte och med ilskna ord, som hela folkmassan kunde höra, sade: ”Om du friger denne man är du inte kejsarens vän, och jag skall se till att kejsaren får veta allt.” Denna offentliga hotelse var för mycket för Pilatus. Oro för hans personliga öde överskuggade nu alla andra hänsynstaganden, och den fege ståthållaren befallde att Jesus skulle föras ut inför domarsätet. När Mästaren stod där framför dem pekade Pilatus på honom och retsamt sade: ”Beskåda er konung”, och judarna svarade: ”Bort med honom. Korsfäst honom!” Sedan sade Pilatus med mycken ironi och sarkasm: ”Skall jag korsfästa er konung?” Judarna svarade: ”Ja, korsfäst honom! Vi har ingen annan kung än kejsaren.” Då insåg Pilatus att eftersom han var ovillig att utmana judarna fanns det inte något hopp om att rädda Jesus.

8. Pilatus tragiska kapitulation

185:8.1 (1996.5) Där stod Guds Son inkarnerad som Människosonen. Han arresterades utan åtal, anklagades utan bevis, dömdes utan vittnen, bestraffades utan domutslag; och nu skulle han snart dömas till döden av en orättvis domare som bekände att han inte kunde finna någon skuld hos honom. Om Pilatus hade tänkt sig att vädja till deras patriotism då han talade om Jesus som ”judarnas konung”, misslyckades han totalt. Judarna väntade inte på någon sådan kung. Översteprästernas och rådsmedlemmarnas uttalande ”vi har ingen annan kung än kejsaren” var en chock även för den tanklösa pöbeln,

men nu var det för sent att rädda Jesus, även om mobben hade vågat sig på att göra Mästarens sak till sin.

185:8.2 (1996.6) Pilatus var rädd för ett upplopp eller en folkresning. Han vågade inte ta risken att få en sådan störning under påsken i Jerusalem. Han hade nyligen fått en reprimand av kejsaren, och han ville inte riskera ytterligare en. Mobben hurrade när han gav order om att frige Barabbas. Sedan beställde han fram ett tvättfat med vatten, och där inför folkmassan tvättade han sina händer och sade: ”Jag är oskyldig till denne mans blod. Ni är fast beslutna att han skall dö, men jag har inte funnit någon skuld hos honom. Det får bli er sak. Soldaterna leder fram honom.” Då hurrade mobben och svarade: ”Hans blod må komma över oss och våra barn.”

Urantiaboken

<< [Kapitel 185](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 187](#) >>

Kapitel 186

Kort före korsfästelsen

186:0.1 (1997.1) NÄR Jesus och hans anklagare gav sig i väg för att träffa Herodes vände sig Mästaren till aposteln Johannes och sade: ”Johannes, du kan inte göra något mer för mig. Gå till min mor och för henne till mig innan jag dör.” När Johannes hörde sin Mästares begäran, och fastän han motvilligt lämnade honom ensam bland hans fiender, skyndade han iväg till Betania, där hela Jesu familj var samlad och väntade i Martas och Marias hem, systrar till Lasaros som Jesus hade uppväckt från de döda.

186:0.2 (1997.2) Flera gånger under morgonen hade budbärare kommit med nyheter till Marta och Maria om hur rättegången mot Jesus framskred. Men Jesu familj nådde fram till Betania endast några minuter innan Johannes anlände med Jesu begäran om att han ville

träffa sin mor innan han blev dödad. Efter att Johannes Sebedaios hade berättat för dem allt som hade hänt efter arresteringen av Jesus vid midnatt hade arresterats begav sig Jesu mor Maria genast tillsammans med Johannes för att träffa sin äldste son. Då Maria och Johannes nådde fram till staden hade Jesus redan förts till Golgata av de romerska soldaterna som skulle korsfästa honom.

186:0.3 (1997.3) När Jesu mor Maria skulle ge sig i väg med Johannes för att gå till sin son vägrade Jesu syster Rut att stanna kvar tillsammans med den övriga familjen. Eftersom hon var fast besluten att följa med sin mor följde hennes bror Juda med henne. De övriga i Mästarens familj stannade i Betania under Jakobs ledning, och David Sebedaios budbärare försåg dem nästan varje timme med rapporter om hur det förfärliga företaget att ta livet av deras äldste bror, Jesus från Nasaret, framskred.

1. Judas Iskariot når sitt slut

186:1.1 (1997.4) Klockan var ungefär halv nio denna fredagsmorgon när förhöret av Jesus inför Pilatus var till ända och Jesus överlämnades till de romerska soldater som skulle korsfästa honom. Så snart romarna hade tagit hand om Jesus marscherade den judiske vaktkaptenen med sina män tillbaka till deras högkvarter i templet. Den ledande översteprästen och hans kompanjoner i det judiska rådet följde genast efter vakterna och gick direkt till sin vanliga mötesplats, salen av huggen sten i templet. Här fann de många andra rådsmedlemmar som väntade på att få veta vad som hade gjorts med

Jesus. Då Kajafas höll på att redogöra för rådet om rättegången mot Jesus och domen över honom, infann sig Judas inför dem för att kräva sin belöning för den roll han hade spelat i sin Mästares arrestering och dödsdom.

186:1.2 (1997.5) Alla dessa judar avskydde Judas; de såg på förrädaren endast med en känsla av yttersta förakt. Under hela den tid då Jesus förhördes inför Kajafas och medan han framträdde inför Pilatus hade Judas känt ett styng i samvetet för sitt förrädiska beteende. Han började också i någon mån förlora sina illusioner beträffande den belöning han skulle få som betalning för sina tjänster som Jesu förrädare. Han gillade inte den reserverade och kyliga hållningen hos de judiska myndigheterna; trots det väntade han sig att bli frikostigt belönad för sitt fega beteende. Han såg fram emot att bli kallad inför ett fulltaligt sammanträde av judarnas råd och att där få höra sig berömmas medan de förlänade honom lämpliga ärebetygelser för den storartade tjänst som han smickrade sig med att han hade gjort sitt folk. Föreställ er därför vilken stor överraskning det var för denne själviske förrädare när en av översteprästens tjänare klappade honom på axeln, kallade ut honom från salen och sade: ”Judas, jag har fått i uppdrag att betala dig för att du förrådde Jesus. Här är din belöning.” Då Kajafas tjänare sade så räckte han Judas en påse med trettio silvermynt — gängse pris för en bra och frisk slav.

186:1.3 (1998.1) Judas var förbluffad, förstummad. Han rusade tillbaka för att komma in i salen men hindrades av dörrvakten. Han ville vädja till rådet, men de släppte inte in honom. Judas kunde inte tro att dessa judarnas styresmän hade låtit honom förråda sina vänner och sin Mästare och sedan som belöning erbjudit honom trettio silverpengar.

Han var förödmjukad, desillusionerad och ytterligt tillintetgjord. Han vandrade bort från templet som om han befann sig i trans.

Automatiskt släppte han ned penningpåsen i sin djupa ficka, samma ficka där han så länge hade förvarat påsen med apostlarnas pengar.

Han vandrade ut från staden efter folkmassorna som var på väg för att bevittna korsfästelserna.

186:1.4 (1998.2) På avstånd såg Judas hur de lyfte upp tvärbalken med Jesus fastspikad på den, och efter den synen rusade han tillbaka till templet, tog sig med våld förbi dörrvakten och fann sig stående inför rådet, som fortfarande satt i sammanträde. Förrädaren var helt andfådd och oerhört upprörd, men han lyckades stamma fram dessa ord: ”Jag har syndat då jag förrådde oskyldigt blod. Ni har förolämpat mig. Ni har som belöning för min tjänst erbjudit mig pengar — priset för en slav. Jag ångrar att jag har gjort detta; här är era pengar. Jag vill undkomma skulden för denna handling.”

186:1.5 (1998.3) När judarnas styresmän hörde Judas hånade de honom. En av dem som satt nära där Judas stod gjorde tecken åt honom att lämna salen och sade: ”Din Mästare har redan avrättats av romarna, och vad beträffar din skuld, vad angår den oss? Det är din sak — försvinn!”

186:1.6 (1998.4) När Judas lämnade rådssalen tog han de trettio silvermynten från påsen och kastade ut dem över tempelgolvet. När förrädaren avlägsnade sig från templet var han nästan utom sig. Judas genomgick nu erfarenheten av att inse syndens verkliga natur. Hela glansen, tjusningen och berusningen i att göra orätt hade försvunnit. Nu stod missdådaren ensam och ansikte mot ansikte med sin desillusionerade och besvikna själs domslut. Synden var tjusande och

spännande när den utfördes, men nu var det tvunget att möta skörden i form av nakna och oromantiska fakta.

186:1.7 (1998.5) Denne himmelrikets före detta ambassadör på jorden vandrade nu längs gatorna i Jerusalem, övergiven och ensam. Hans förtvivlan var desperat och närapå absolut. Han färdades fram genom staden och ut förbi murarna och vidare ner i den förfärliga ödsligheten i Hinnomdalen, där han klättrade uppför de branta klipporna, tog bältet från sin slängkappa, fäste ena ändan vid ett litet träd och den andra runt sin hals och kastade sig ut för stupet. Knuten som han hade bundit med sina nervösa händer gav efter innan han var död, och förrädarens kropp slogs sönder när den föll på de spetsiga klipporna nedanför.

2. Mästarens inställning

186:2.1 (1999.1) När Jesus blev arresterad visste han att hans arbete i dödlig, köttslig gestalt på jorden var till ända. Han förstod helt vad för slags död han skulle möta, och han intresserade sig föga för detaljerna under de så kallade rättegångarna mot honom.

186:2.2 (1999.2) Inför judarnas rådsdomstol vägrade Jesus att besvara vittnesmålen från de falska vittnena. Det fanns en enda fråga som alltid fick ett svar, vare sig den ställdes av vän eller fiende, och det var den som gällde hans jordiska missions art av och gudomlighet. När han tillfrågades om han var Guds Son gav han ofelbart ett svar. Han vägrade ståndaktigt att säga något när han stod inför den nyfikne och ondskefulle Herodes. Inför Pilatus yttrade han sig endast när han

tänkte att det som han sade kunde hjälpa Pilatus eller någon annan uppriktig person till en bättre förståelse av sanningen. Jesus hade lärt sina apostlar hur lönlöst det var för dem att kasta sina pärlor för svinen, och nu tog han sig för att i praktiken tillämpa det som han hade lärt dem. Hans uppträdande vid denna tid exemplifierade människonaturens tålmodiga underkastelse i förening med den gudomliga naturens majestätiska tystnad och allvarliga värdighet. Han var helt villig att med Pilatus diskutera varje fråga som hänförde sig till de politiska anklagelser som hade riktats mot honom — varje fråga som han insåg tillhörde ståthållarens jurisdiktion.

186:2.3 (1999.3) Jesus var övertygad om att det var Faderns vilja att han underkastade sig händelsernas naturliga och vanliga gång i människornas värld, just så som alla andra dödliga varelser måste göra, och därför vägrade han att använda ens sin rent mänskliga förmåga att med övertygande vältalighet påverka resultatet av ränksmiderierna bland hans socialt närsynta och andligen förblindade meddödliga. Även fast Jesus levde och dog på Urantia var hela hans liv som människa från början till slut en föreställning avsedd att influera och instruera hela det universum som han har skapat och oupphörligt upprätthåller.

186:2.4 (1999.4) Dessa kortsynta judar ropade otillbörligt på Mästarens död medan han stod där under en fruktansvärd tystnad och såg ut över en nations dödsscen — hans jordiske faders eget folk.

186:2.5 (1999.5) Jesus hade förvärvat den typ av människokaraktär som kunde bibehålla sitt sinneslugn och hävda sin värdighet trots ett fortsatt och oförtjänt skymfande. Han lät sig inte skrämmas. När han

först blev angripen av Hannas tjänare hade han bara föreslagit att det vore på sin plats att tillkalla vittnen som vederbörligen kunde vittna mot honom.

186:2.6 (1999.6) Från början till slut under hans så kallade rättegång inför Pilatus, kunde de himmelska härskarorna som följde med händelserna inte låta bli att i sina informationsutsändningar till universumet beskriva scenen som ”Pilatus till doms inför Jesus”.

186:2.7 (1999.7) När Jesus stod inför Kajafas, och när alla de falska vittnesmålen hade brutit samman, tvekade han inte att besvara den ledande översteprästens fråga och erbjöd därmed i sitt eget vittnesmål det som de ville ha som grund för att döma honom för hädelse.

186:2.8 (1999.8) Mästaren visade aldrig det minsta intresse för Pilatus välmenande men halvhjärtade försök att få till stånd hans frigivning. Han tyckte verkligen synd om Pilatus och försökte allvarligt upplysa hans förmörkade sinne. Han förhöll sig helt passiv till den romerske ståthållarens alla vädjanden till judarna att de skulle dra tillbaka sina brottsanklagelser mot honom. Genom hela den sorgliga prövningen förde han sig med enkel värdighet och flärdfritt majestät. Han ville inte så mycket som kasta en skugga av ouppriktighet över sina blivande mördare när de frågade honom om han var ”judarnas konung”. Med endast en mindre modifierande förklaring accepterade han benämningen, väl medveten om att, samtidigt som de hade valt att avvisa honom, var han den siste som skulle förse dem med verkligt nationellt ledarskap, även i andlig mening.

186:2.9 (2000.1) Jesus sade inte mycket under dessa rättegångar, men han sade tillräckligt för att visa alla dödliga vilket slags människokaraktär människan kan fullända i partnerskap med Gud,

och för att uppenbara för hela universumet det sätt på vilket Gud kan komma till uttryck i den skapades liv när denna varelse verkligen väljer att göra Faderns vilja och således blir en aktiv son till den levande Guden.

186:2.10 (2000.2) Hans kärlek till ovetande dödliga framgår fullständig av hans tålmod och stora självbehärskning när han utsattes för hånandet, slagen och stötarna från de råa soldaterna och tanklösa tjänarna. Han blev inte ens arg när de band för hans ögon, hånfullt slog honom i ansiktet och skrek: ”Profetera för oss vem det var som slog dig.”

186:2.11 (2000.3) Pilatus uttalade sig mer sant än han visste när han, efter att Jesus hade pryglats, presenterade honom för folkmassan och utropade: ”Beskåda mannen!” Föga anade förvisso den räddhågade romerske ståthållaren att hela universumet just i det ögonblicket stod i givakt och såg på denna unika föreställning, då deras älskade Härskare sålunda förödmjukad underkastade sig pikarna och slagen från sina förmörkade och degraderade dödliga undersåtar. När Pilatus yttrade sig, ekade då genom hela Nebadon: ”Se, Gud och människa!” Överallt i universumet har oräkneliga miljoner sedan den dagen fortsatt att betrakta den människan, samtidigt som Havonas Gud, den supreme härskaren över universernas universum, accepterar mannen från Nasaret som det fullbordade idealet för de dödliga varelserna i detta lokala universum i tid och rymd. I sitt makalösa liv underlät han aldrig att uppenbara Gud för människan. Nu i dessa sista händelser under sitt liv som dödlig och i sin död som snart följde uppenbarade han på ett nytt och rörande sätt människan för Gud.

3. Den pålitlige David Sebedaios

186:3.1 (2000.4) Kort efter att Jesus överlämnades till de romerska soldaterna då förhöret inför Pilatus var avslutat, skyndade sig en grupp tempelvakter ut till Getsemane för att upplösa eller arrestera Mästarens anhängare. Men långt innan de anlände hade anhängarna skingrat sig. Apostlarna hade dragit sig tillbaka till sina bestämda gömställen. Grekerna hade skilts åt och gått till olika hem i Jerusalem. De övriga lärjungarna hade likaså försvunnit. David Sebedaios trodde att Jesu fiender skulle återvända; därför flyttade han i ett tidigt skede fem eller sex tält upp i ravinen nära det ställe dit Mästaren så ofta drog sig tillbaka för bön och andakt. Där ämnade han gömma sig och samtidigt upprätthålla ett centrum, eller en koordineringsstation, för sin budbärartjänst. David hade knappt hunnit lämna lägret när tempelvakterna anlände. Då de inte fann någon där, nöjde de sig med att bränna lägret och skyndade sedan tillbaka till templet. När judarnas råd fick deras rapport kände sig rådet tillfreds med att Jesu anhängare var så grundligt skrämda och underkuvade att det inte fanns någon fara för ett uppror eller annat försök att rädda Jesus ur händerna på hans avrättare. De kunde äntligen andas lättare. De avslutade mötet och gick var och en till sina förberedelser för påsken.

186:3.2 (2000.5) Så snart Pilatus hade överlämnat Jesus till de romerska soldaterna för att korsfästas skyndade sig en budbärare bort till Getsemane för att informera David, och inom fem minuter var löpare på väg till Betsaida, Pella, Filadelfia, Sidon, Sikem, Hebron,

Damaskus och Alexandria. Och dessa budbärare förde med sig budet om att romarna, på de judiska styresmännens enträgna begäran, var i färd med att korsfästa Jesus.

186:3.3 (2001.1) Under hela denna tragiska dag, ända tills budet om att Mästaren hade lagts i gravkammaren slutligen gick ut, sände David ungefär varje halvtimme budbärare med rapporter till apostlarna, grekerna och till Jesu jordiska familj som var samlad i Lasaros hem i Betania. När budbärarna gav sig i väg med budet om att Jesus hade lagts i graven sände David sina lokala löpare att fira påsk och vila under den kommande sabbaten, samtidigt som han instruerade dem att utan att väcka uppmärksamhet inställa sig hos honom på söndagsmorgonen i Nikodemos hem, där han ämnade gömma sig i några dagar tillsammans med Andreas och Simon Petrus.

186:3.4 (2001.2) Denne säreget sinnade David Sebedaios var den ende av Jesu ledande lärjungar som var benägen att bokstavligen och klart sakligt betrakta Mästarens försäkran att han skulle dö och ”uppstå igen på tredje dagen”. David hade en gång hört honom göra denna förutsägelse, och med sitt ordagranna tänkesätt ämnade han nu samla sina budbärare tidigt på söndagsmorgonen i Nikodemos hem, så att de fanns till hands för att sprida nyheten ifall Jesus uppsteg från de döda. David tidigt upptäckte att ingen av Jesu anhängare väntade sig att denne så snart skulle återvända från graven. Därför sade han föga om vad han trodde och inget om mobiliseringen av hela hans budbärarstyrka tidigt på söndagsmorgonen, utom till de löpare som på fredagsförmiddagen hade sänts ut till avlägsna städer och centra för troende.

186:3.5 (2001.3) Så dessa Jesu anhängare, som var spridda ut över Jerusalem och dess omgivningar, tog den kvällen del av påskmåltiden och förblev följande dag i avskildhet.

4. Förberedelserna för korsfästelsen

186:4.1 (2001.4) Efter att Pilatus hade tvättat sina händer inför folksamlingen och på så sätt försökt undgå skulden för överlämnandet av en oskyldig man till att korsfästas, bara för att han inte vågade sätta sig upp mot de judiska styresmännens högljudda krav, befallde han att Mästaren skulle överlämnas till de romerska soldaterna och gav order till deras kapten om att han genast skulle korsfästas. Sedan soldaterna hade tagit över ansvaret för Jesus ledde de honom tillbaka till pretoriets gårdsplan, och efter att ha tagit av honom den mantel som Herodes hade satt på honom klädde de honom i hans egna kläder. Dessa soldater bespottade och hånade honom men vållade inte någon ytterligare fysisk bestraffning. Jesus var nu ensam med dessa romerska soldater. Hans vänner höll sig gömda, hans fiender hade gett sig iväg; även Johannes Sebedaios var inte längre vid hans sida.

186:4.2 (2001.5) Klockan var något över åtta när Pilatus överlämnade Jesus till soldaterna och litet före nio när de gav sig i väg till skådeplatsen för korsfästelsen. Under denna dryga halvtimmes tid sade Jesus inte ett ord. Verkställigheten i ett stort universum stod praktiskt taget stilla. Gabriel och de främsta verkställarna i Nebadon var antingen församlade här på Urantia eller annars följde de noggrant

med ärkeänglarnas rymdrapporter i strävan att hålla sig underrättade om vad som hände med Människosonen på Urantia.

186:4.3 (2001.6) När soldaterna väl var redo att bege sig med Jesus till Golgata hade de börjat bli imponerade av hans ovanliga lugn och utomordentliga värdighet, av hans tåliga tystnad.

186:4.4 (2001.7) Mycket av dröjsmålet med att ge sig iväg med Jesus till platsen för korsfästelsen berodde på kaptenens beslut att i sista minuten ta med sig två tjuvar som hade dömts till döden. Eftersom Jesus skulle korsfästas den morgonen tyckte den romerske kaptenen att dessa två lika väl kunde dö tillsammans med Jesus som att vänta tills påskfestligheterna var till ända.

186:4.5 (2002.1) Så snart tjuvarna kunde göras färdiga fördes de ut på gårdsplanen, där de stirrade på Jesus, den ena av dem för första gången, men den andra hade ofta hört honom tala både i templet och många månader tidigare i lägret vid Pella.

5. Jesu död i förhållande till Påskan

186:5.1 (2002.2) Det finns inget direkt samband mellan Jesu död och judarnas påsk. Det är sant att Mästaren lade ned sitt köttsliga liv på denna dag, förberedelsedagen för den judiska påskan, och ungefär vid den tid då påsklammen offrades i templet. Men detta oavsiktliga sammanfallande anger inte på något sätt att Människosonens död på jorden har något samband med judarnas offersystem. Jesus var jude, men som Människoson var han en av världarnas dödliga. De händelser som redan har redogjorts för och som ledde fram till denna

stund då Mästarens korsfästelse var nära förestående, är tillräckligt för att utvisa att hans död vid ungefär denna tidpunkt var en rent naturlig och av människor styrd händelse.

186:5.2 (2002.3) Det var människan och inte Gud som planerade och satte i verket Jesu död på korset. Det är sant att Fadern vägrade att ingripa i händelseutvecklingen bland människorna på Urantia, men Fadern i Paradiset påbjöd, begärde eller krävde inte sin Sons död på korset på det sätt som den genomfördes på Urantia. Det är ett faktum att Jesus på något sätt förr eller senare hade varit tvungen att frigöra sig från sin dödliga kropp, från sin inkarnation på jorden, men han kunde ha utfört den uppgiften på otaliga sätt utan att dö på ett kors mellan två tjuvar. Allt detta var människans verk, inte Guds.

186:5.3 (2002.4) Vid tiden för sitt dop hade Mästaren redan fullbordat det förfarande som erfarenheten på jorden och i köttslig gestalt erfordrade och som var nödvändigt för att fullborda hans sjunde och sista utgivning i universumet. Vid just den tiden hade Jesus fullgjort sin plikt på jorden. Hela det liv som han därefter levde, och även det sätt på vilket han dog, var för hans del en rent personlig tjänst som gagnade välfärden för och uppbyggelsen av hans dödliga varelser i denna värld och i andra världar.

186:5.4 (2002.5) Den goda nyhetens evangelium, att människan genom tron kan bli andemedveten om att hon är en son till Gud, är inte avhängigt av Jesu död. Visst är det sant att hela detta rikets evangelium har i hög grad blivit belyst av Mästarens död, men än mer så av hans liv.

186:5.5 (2002.6) Allt vad Människosonen sade eller gjorde på jorden förskönade storligen lärdomarna om människans sonskap till Gud och

om brödrskapet mellan människorna, men dessa väsentliga relationer som gäller Gud och människor är en naturlig del av de universumfakta att Gud älskar sina skapade varelser och att de gudomliga Sönerna är medfött barmhärtiga. Dessa rörande och gudomligt sköna relationer mellan människan och hennes Skapare i denna värld och i alla andra överallt i universernas universum har existerat i all evighet; och de är inte i någon bemärkelse beroende av att Guds Skaparsöner tidvis företar dessa utgivningar och sålunda iklär sig sina skapade intelligensers natur och gestalt som en del av det pris som de måste betala för att slutligt uppnå obegränsad suveränitet över sina respektive lokaluniverser.

186:5.6 (2002.7) Fadern i himlen älskade den dödliga människan på jorden precis lika mycket före Jesu liv och död på Urantia som efter denna transcendenta manifestation av partnerskapet mellan Gud och människa. Denna mäktiga bedrift då Nebadons Gud inkarnerade som människa på Urantia, kunde ju inte förhöja attributen hos den evige, infinite och universelle Fadern, men den berikade och upplyste verkligen alla andra administratörer och varelser i Nebadons universum. Fastän Fadern i himlen inte älskar oss mer på grund av Mikael's utgivning, gör alla andra himmelska intelligenser det. Det kommer sig därav att Jesus inte endast gav människan en uppenbarelse av Gud, utan att han dessutom gav Gudarna och de himmelska intelligenserna i universernas universum en ny uppenbarelse av människan.

186:5.7 (2003.1) Jesus står inte i begrepp att dö som ett offer för synd. Han kommer inte att dö för att försona människosläktets medfödda moraliska skuld. Mänskligheten har ingen sådan hela människosläktet

omfattande skuld inför Gud. Skulden är enbart en fråga om personlig synd och medvetet, avsiktligt uppror mot Faderns vilja och hans Söners administration.

186:5.8 (2003.2) Synd och uppror har ingenting att göra med den fundamentala utgivningsplanen för Guds Paradissöner, även om det faktiskt förefaller oss som om frälsningsplanen vore ett tillfälligt inslag i utgivningsplanen.

186:5.9 (2003.3) Guds frälsning för de dödliga på Urantia hade varit precis lika effektiv och ofelbart säker även om Jesu död inte hade orsakats av ovetande dödligas grymma händer. Om Mästaren hade blivit gynnsamt mottagen av de dödliga på jorden och hade avlägsnat sig från Urantia genom att frivilligt ge upp sitt köttsliga liv skulle Guds kärlek och Sonens barmhärtighet — sonskapet hos Gud som faktum — inte på något sätt ha påverkats. Ni dödliga är Guds söner, och det enda som behövs för att göra denna sanning faktisk i er personliga erfarenhet är er av anden födda tro.

Urantiaboken

<< [Kapitel 186](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 188](#) >>

Kapitel 187

Korsfästelsen

187:0.1 (2004.1) EFTER det att de två rövarena hade gjorts i ordning gav sig soldaterna under ledning av en centurion-officer i väg till skådeplatsen för korsfästelsen. Officeren som hade befälet över dessa tolv soldater var samma kapten som föregående natt hade anfört de romerska soldaterna vid arresteringen av Jesus i Getsemane. Det var en romersk sed att avdela fyra soldater för varje person som skulle korsfästas. De två stråtrövarena piskades ordentligt innan de togs ut för att korsfästas, men Jesus gavs inte någon mer fysisk bestraffning. Kaptenen tänkte utan tvivel att han redan hade piskats tillräckligt, och det innan han ens hade dömts.

187:0.2 (2004.2) De två tjuvarena som korsfästes samtidigt med Jesus var kumpaner till Barabbas och skulle senare ha avrättats tillsammans

med sin ledare om Pilatus inte hade friggett honom som en benådning inför påsken. Jesus blev sålunda korsfäst i stället för Barabbas.

187:0.3 (2004.3) Det som Jesus nu står i begrepp att göra, att underkasta sig döden på korset, det gör han av egen fri vilja. När han förutsade denna händelse yttrade han: ”Fadern älskar och stödjer mig för att jag är villig att lägga ned mitt liv. Men jag tar upp det igen. Ingen tar ifrån mig mitt liv — jag lägger ned det av mig själv. Jag har behörigheten att lägga ned det, och jag har behörigheten att ta upp det. Jag har fått ett sådant påbud av min Fader.”

187:0.4 (2004.4) Klockan var något före nio denna morgon när soldaterna förde Jesus från pretoriet på väg mot Golgata. De följdes av många som i hemlighet sympatiserade med Jesus, men de flesta i denna grupp om tvåhundra eller mer var antingen fiender till honom eller nyfikna sysslolösa som endast sökte underhållning från chocken av att bevittna korsfästelserna. Endast några få av judarnas ledare gick ut för att se Jesus dö på korset. Då de visste att Pilatus hade överlämnat honom till de romerska soldaterna, och att han hade dömts till döden, sysselsatte de sig med sitt möte i templet för att diskutera vad som borde göras med hans anhängare.

1. På väg till Golgata

187:1.1 (2004.5) Innan de lämnade pretoriets gårdsplan placerade soldaterna korsets tvärbalk på Jesu axlar. Det var sed att den dömde tvingades bära tvärbalken till platsen för korsfästelsen. Den dömde bar inte hela korset, endast det kortare timret. De längre

upprättstående timren till de tre korsen hade redan transporterats till Golgata, och vid den tid då soldaterna och deras fångar anlände hade de grävts stadigt ned i marken.

187:1.2 (2004.6) Såsom sed var ledde kaptenen processionen, och han bar små vita trätavlor på vilka man med en kolbit hade skrivit brottslingarnas namn och arten av de brott för vilka de hade dömts. För de två tjuvarna hade officeren tavlor som angav deras namn, under vilket stod ett enda ord: "Stråtrövare". Det var sed, efter det att offret hade spikats fast på tvärbalken och lyfts upp till sin plats på det uppresta timret, att fästa denna tavla uppe på korset, direkt ovanför brottslingens huvud, så att alla åskådare fick veta för vilket brott den dömda blev korsfäst. Texten på den tavla som officeren bar för att sätta på Jesu kors hade Pilatus själv skrivit på latin, grekiska och arameiska, och den lydde: "Jesus från Nasaret — judarnas konung."

187:1.3 (2005.1) Några av de judiska styresmännen som var närvarande när Pilatus skrev texten på tavlan protesterade kraftigt mot att kalla Jesus "judarnas konung". Men Pilatus påminde dem om att en sådan anklagelse var en del av det åtal som ledde till att Jesus dömdes. När judarna såg att de inte kunde få Pilatus att ändra sig vädjade de om att texten åtminstone skulle ändras till att lyda: "Han sade: 'Jag är judarnas konung.'" Men Pilatus var orubblig; han ville inte ändra texten. Alla ytterligare bevekanden besvarade han endast med: "Vad jag har skrivit, det har jag skrivit."

187:1.4 (2005.2) I vanliga fall var det sed att färdas till Golgata längs den längsta vägen för att ett stort antal personer skulle få se den dömda brottslingen, men denna dag tog de rakaste vägen till Damaskusporten, som ledde norrut från staden, och längs den vägen

kom de snart fram till Golgata, den officiella korsfästelseplatsen i Jerusalem. Bortom Golgata hade de rika sina villor, och på andra sidan av vägen fanns många förmögna judars gravkamrar.

187:1.5 (2005.3) Korsfästelse var inte en judisk bestraffningsform. Både grekerna och romarna lärde sig denna avrättningsmetod av fenicierna. Inte ens Herodes, i all sin grymhet, använde korsfästelse. Romarna korsfäste aldrig en romersk medborgare; endast slavar och underlydande folk utsattes för ett sådant vanhedrande sätt att dö. Under Jerusalems belägring, endast fyrtio år efter korsfästelsen av Jesus, täcktes hela Golgata av tusende och åter tusende kors, på vilka dag efter dag blomman av det judiska folket dog. En förfärlig skörd minsann, från sådden denna dag.

187:1.6 (2005.4) När dödsprocessionen drog fram längs de smala gatorna i Jerusalem kunde många av de godhjärtade judiska kvinnorna, som hade hört Jesu ord av uppmuntran och medkänsla och som kände till hans liv av kärleksfullt tjänande, inte låta bli att gråta när de såg honom föras ut till en sådan skamlig död. När han gick förbi klagade och jämrade sig många av dessa kvinnor. Och då några av dem rentav vågade följa med vid hans sida, vände Mästaren sitt huvud mot dem och sade: ”Jerusalems döttrar, gråt inte över mig, utan gråt snarare över er själva och era barn. Mitt arbete är så gott som gjort — snart far jag till min Fader — men för Jerusalem har den förfärliga plågans tider bara börjat. Se, det kommer dagar då ni skall säga: Välsignade är de ofruktsamma och de vilkas bröst aldrig har ammat några små. Då kommer ni be att bergens klippor måtte falla över er för att befria er från det förfärliga i era plågor.”

187:1.7 (2005.5) Dessa kvinnor i Jerusalem var verkligen modiga när de visade sympati för Jesus, ty det var i lag strängt förbjudet att visa vänliga känslor för någon som fördes ut till att korsfästas. Det var tillåtet för pöbeln att håna, bespotta och förlöjliga den dömda, men inte att ge uttryck åt någon sympati. Fastän Jesus uppskattade uppvisandet av sympati för honom i denna mörka stund när hans vänner höll sig gömda, ville han inte att dessa godhjärtade kvinnor skulle ådra sig myndigheternas misshag till följd av att de vågade hysa medlidande med honom. Till och med i en stund som denna tänkte Jesus föga på sig själv, endast på de förfärliga, tragiska dagar som låg framför Jerusalem och hela den judiska nationen.

187:1.8 (2006.1) När Mästaren släpade sig fram på väg till korsfästelsen var han mycket trött; han var nästan helt utmattad. Han hade fått varken mat eller vatten sedan den sista måltiden i Elias Markus hem; inte heller hade han förunnats ett enda ögonblick av sömn. Dessutom hade han utsatts för det ena förhöret efter det andra ända fram till den stund då han dömdes, för att inte nämna de skymfliga piskrappen med åtföljande fysiskt lidande och blodförlust. Och ovanpå allt detta låg hans extrema mentala vanda, hans intensiva andliga spänning och en förfärlig känsla av mänsklig ensamhet.

187:1.9 (2006.2) Kort efter att de hade kommit ut genom porten på väg ut från staden, medan Jesus stapplade fram bärande på tvärbalken, gav hans fysiska krafter tillfälligt vika och han föll under tyngden av sin tunga börda. Soldaterna skrek åt honom och sparkade honom, men han kunde inte resa sig. När kaptenen såg detta, och då han visste vad Jesus redan hade fått uthärda, befälde han soldaterna att sluta. Sedan gav han order åt en förbipasserande, en viss Simon från Kyrene, att ta

tvärbalken från Jesu axlar och tvingade honom att bära den under resten av vägen till Golgata.

187:1.10 (2006.3) Denne man, Simon, hade kommit hela vägen från Kyrene i Nordafrika för att delta i påskfirandet. Han hade tillsammans med andra från Kyrene stannat just utanför stadsmurarna och var på väg till tempeltjänsterna i staden när den romerske kaptenen befallde honom att bära tvärbalken till Jesu kors. Simon dröjde kvar hela tiden under timmarna för Mästarens död på korset och talade med många av hans vänner och hans fiender. Efter uppståndelsen och innan han lämnade Jerusalem blev han en tappert troende på rikets evangelium, och när han återvände hem ledde han sin familj in i himmelriket. Hans två söner, Alexander och Rufus, blev mycket effektiva lärare för det nya evangeliet i Afrika. Men Simon fick aldrig veta att Jesus, vars börda han bar, och den judiske läraren som en gång hade hjälpt och bevisat hans skadade son vänlighet, var en och samma person.

187:1.11 (2006.4) Klockan var något över nio när dödsprocessionen anlände till Golgata och de romerska soldaterna tog sig an uppgiften att spika fast de två stråtrövarna och Människosonen på deras respektive kors.

2. Korsfästelsen

187:2.1 (2006.5) Soldaterna band först Mästarens armar med rep till tvärbalken och spikade sedan fast hans händer i träet. När de hade lyft upp tvärbalken på sin plats och säkert spikat fast den på korsets

upprättstående timmer band de hans fötter och spikade fast dem i träet, varvid de använde en enda lång spik som genomträngde bägge fötterna. Den uppresta balken hade en stor träpinne insatt på lämplig höjd, vilken fungerade som en sorts sadel som bar upp kroppsvikten. Korset var inte högt, ty Mästarens fötter var endast en knapp meter från marken. Han kunde därför höra allt som illvilligt sades om honom och kunde klart se uttrycket i ansiktet hos alla dem som så tanklöst hånade honom. De som var närvarande kunde likaså med lätthet höra allt vad Jesus sade under dessa timmar av tärande tortyr och långsam död.

187:2.2 (2007.1) Det var sed att avlägsna alla kläder från dem som skulle korsfästas, men eftersom judarna kraftigt motsatte sig ett offentligt blottande av den nakna människokroppen, tillhandahöll romarna alltid ett lämpligt höftkläde för alla personer som korsfästes i Jerusalem. Efter att Jesu kläder hade avlägsnats skyldes han följaktligen på så sätt innan han sattes på korset.

187:2.3 (2007.2) Korsfästelse tillgreps i avsikt att ge ett grymt och länge varande tärande straff, ty det tog ofta flera dagar innan offret dog. Det fanns en ansenlig känsla emot korsfästelse i Jerusalem, och där existerade ett sällskap av judiska kvinnor som alltid sände en representant till korsfästelserna för att erbjuda offret drogblandat vin och sålunda minska hans lidande. Men när Jesus smakade på detta vin med tillsats av narkotika vägrade han att dricka det, hur törstig han än var. Mästaren beslöt att bibehålla sitt mänskliga medvetande ända till själva slutet. Han ville möta döden, även i denna grymma och inhumana form, och övervinna den genom att frivilligt underkasta sig allt som hörde till människans erfarenhet.

187:2.4 (2007.3) Innan Jesus sattes på sitt kors hade de två stråtrövarna redan placerats på sina kors medan de hela tiden svor och spottade på sina bödlar. Jesu enda ord när de spikade fast honom på tvärbalken var: ”Fader förlåt dem, ty de vet inte vad de gör.” Han skulle inte ha kunnat tala så barmhärtigt och kärleksfullt för sina bödlar om inte sådana tankar av öm tillgivenhet hade varit hans främsta drivfjäder under hela hans liv av osjälviskt tjänande. De livslånga idéerna, motiven och önskningarna kommer öppet i dagen vid en kris.

187:2.5 (2007.4) Efter att Mästaren hade lyfts upp på korset spikade kaptenen fast namnskylden ovanför hans huvud, och den löd på tre språk: ”Jesus från Nasaret — judarnas konung.” Judarna var ursinniga över denna förmodade förolämpning. Men Pilatus var uppretad över deras respektlösa sätt. Han kände att han hade blivit hotad och förödmjukad, och han tog till denna metod för att få en småsint hämnd. Han kunde ha skrivit: ”Jesus, en rebell.” Men han visste mycket väl hur dessa judar i Jerusalem avskydde själva namnet Nasaret, och han hade beslutat sig för att förödmjuka dem på detta sätt. Han visste att det även skulle skära dem rakt i hjärtat att se denne avrättade galilé kallas ”judarnas konung”.

187:2.6 (2007.5) När judarnas ledare fick veta hur Pilatus försökte förlöjliga dem när han placerade denna överskrift på Jesu kors, skyndade många av dem ut till Golgata, men de vågade inte försöka sig på att avlägsna den eftersom de romerska soldaterna stod på vakt. När de inte kunde ta bort namnskylden blandade sig dessa ledare med folkmassan och gjorde sitt yttersta för att uppväcka hån och åtlöje, för att ingen skulle ta överskriften på allvar.

187:2.7 (2007.6) Aposteln Johannes anlände tillsammans med Jesu mor Maria, Rut och Juda till skådeplatsen genast efter att Jesus hade lyfts på plats på korset och just då kaptenen spikade upp namnskylden ovanför Mästarens huvud. Johannes var den enda av de elva apostlarna som bevittnade korsfästelsen, och inte heller han var närvarande hela tiden, ty han sprang in till Jerusalem för att hämta sin mor och hennes vänner kort efter att ha fört Jesu mor till platsen.

187:2.8 (2007.7) Då Jesus såg sin mor tillsammans med Johannes och sin bror och syster log han men sade ingenting. Under tiden hade de fyra soldaterna, som var avdelade för Mästarens korsfästelse, som sed var delat hans kläder mellan sig, så att en tog sandalerna, en turbanen, en gördelbältet och den fjärde tog slängkappan. Tunikan blev kvar, den sömlösa klädnaden som räckte nästan till knäna, och den skulle delas i fyra delar, men när soldaterna såg vilket ovanligt plagg det var beslöt de att kasta lott om den. Jesus såg på dem medan de delade hans kläder, och den tanklösa folkhopan hånade honom.

187:2.9 (2008.1) Det var bra att de romerska soldaterna tog hand om Mästarens kläder. I annat fall, om hans anhängare hade fått dessa klädesplagg i sin besittning, skulle de ha varit frestade att hemfalla åt vidskeplig relikdyrkan. Mästaren önskade att hans efterföljare inte skulle ha någonting materiellt som kunde associeras med hans liv på jorden. Han ville lämna mänskligheten endast minnet av ett människoliv ägnat och hängivet det höga andliga idealet att vara helgat åt att göra Faderns vilja.

3. De som såg korsfästelsen

187:3.1 (2008.2) Klockan var ungefär halv tio denna fredagsmorgon när Jesus hängdes upp på korset. Före klockan elva hade över tusen personer samlats för att bevittna denna anblick av Människosonen på korset. Under alla dessa förskräckliga timmar stod ett universums osynliga härskaror tysta medan de oavvänt såg på denna högst ovanliga företeelse då Skaparen dog den skapades död, rentav den högst ärelösa död som tillkom en dömd brottsling.

187:3.2 (2008.3) De som stod nära korset vid en tid eller annan under korsfästelsen var Maria, Rut, Juda, Johannes, Salome (Johannes mor) och en grupp av innerligt troende kvinnor till vilka hörde Klopas hustru Maria, som var syster till Jesu mor, Maria Magdalena och Rebecka, tidigare från Sepforis. Dessa och andra vänner till Jesus höll sig tysta medan de bevittnade hans enorma tålamod och själsstyrka och stirrade på hans intensiva lidande.

187:3.3 (2008.4) Många som gick förbi skakade på huvudet, var ovettiga och sade till honom: ”Du som skulle riva ned templet och bygga upp det igen på tre dagar, rädda dig själv. Om du är Guds Son, varför kommer du inte ned från ditt kors?” På samma sätt hånade några av judarnas styresmän honom och sade: ”Andra räddade han, men sig själv kan han inte rädda.” Andra sade: ”Om du är judarnas konung, kom ned från korset, och vi skall tro på dig.” Senare hånade de honom ännu mer och sade: ”Han litade på att Gud skulle befria honom. Han påstod sig rentav vara Guds Son — se på honom nu — korsfäst mellan två tjuvar.” Även de två tjuvarna häcklade honom och överöste honom med förebråelser.

187:3.4 (2008.5) Enär Jesus inte svarade på deras glåpord, och då snart halva denna speciella förberedelsedag var förbi, hade de flesta i denna

gycklande och hånande folksamling gått sin väg vid halv tolvtiden; mindre än femtio personer fanns kvar på plats. Soldaterna började nu äta sitt middagsmål och dricka sitt billiga, sura vin medan de slog sig ned för den långa dödsvakan. När de drack sitt vin höjde de hånfullt en skål för Jesus och sade: ”Hälsa och välgång åt judarnas konung!” De förvånade sig över hur tolerant Mästaren förhöll sig till deras åtlöje och hån.

187:3.5 (2008.6) När Jesus såg dem äta och dricka tittade han ned mot dem och sade: ”Jag törstar.” När vaktkaptenen hörde Jesus säga ”Jag törstar” dränkte han svampen som tillslöt hans vinflaska med lite vin, satte svampen på ändan av ett spjut och lyfte upp det till Jesus så att han fick fukta sina spruckna läppar.

187:3.6 (2008.7) Jesus hade föresatt sig att leva utan att ty sig till sin övernaturliga makt, och han valde likaså att dö som en vanlig dödlig på korset. Han hade levt som en människa, och han ville dö som en människa — han ville göra Faderns vilja.

4. Tjuven på korset

187:4.1 (2008.8) Den ene av stråtrövarna häcklade Jesus och sade: ”Om du är Guds Son, varför räddar du inte dig själv och oss?” Men när han hade förebrått Jesus sade den andre tjuven, som många gånger hade hört Jesus undervisa: ”Fruktar du inte ens Gud? Ser du inte att vi lider med rätta för vad vi har gjort, men denne man lider orättvist? Det vore bättre för oss att söka förlåtelse för våra synder och frälsning för våra själar.” När Jesus hörde tjuven säga så vände

han sitt ansikte mot honom och log gillande. När missdådaren såg Jesu ansikte vänt mot sig samlade han sitt mod, fläktade på sin flämtande troslåga och sade: ”Herre, kom ihåg mig när du kommer in i ditt rike.” Då sade Jesus: ”Sannerligen, sannerligen säger jag dig idag: en gång skall du vara med mig i Paradiset.”

187:4.2 (2009.1) Mästaren hade tid att mitt under sina häftiga dödssmärtor lyssna till den troende stråtrövaren som bekände sin tro. När denne tjuv sträckte sig ut efter frälsning fann han befrielse. Många gånger tidigare hade han känt sig nödgad att tro på Jesus, men först under dessa sista timmar av medvetande vände han sig av hela sitt hjärta till Mästarens lära. När denne tjuv såg det sätt på vilket Jesus mötte döden på korset kunde han inte längre motstå övertygelsen om att Människosonen verkligen var Guds Son.

187:4.3 (2009.2) Under denna episod, då tjuven omvände sig och togs emot i riket av Jesus, var aposteln Johannes frånvarande, ty han hade begett sig in till staden för att hämta sin mor och hennes vänner till platsen för korsfästelsen. Lukas hörde senare denna berättelse av den omvände romerske vaktkaptenen.

187:4.4 (2009.3) Aposteln Johannes berättade om korsfästelsen så som han kom ihåg händelsen närmare sjuttio år senare. De andra uppteckningarna byggde på redogörelsen från den tjänstgörande romerske officeren, som på grund av vad han såg och hörde senare började tro på Jesus och gick till fullo in i i himmelrikets gemenskap på jorden.

187:4.5 (2009.4) Denne unge man, den botfärdige rövaren, hade förletts till ett liv av våld och missgärningar av dem som lovprisade en sådan

rövarkarriär som en effektiv patriotisk protest mot politiskt förtryck och social orättvisa. Och denna typ av lära tillsammans med äventyrlusten ledde många annars välmenande ynglingar till att ta del i dessa vågade rövartåg. Den här unge mannen hade sett upp till Barabbas som till en hjälte. Nu såg han att han hade misstagit sig. Här på korset intill såg han en verklig storman, en sann hjälte. Här fanns en hjälte som tände hans iver, inspirerade hans moraliska självrespekts högsta idéer och väckte till liv alla hans ideal om mod, mandom och tapperhet. När han såg på Jesus välldes det fram i hans hjärta en överväldigande känsla av kärlek, trofasthet och äkta storhet.

187:4.6 (2009.5) Om någon annan person i den hånande folkmassan hade upplevt att tron föddes i hans själ och hade vädjat till Jesu barmhärtighet, skulle även han ha tagits emot med samma kärleksfulla omtanke som visades den troende stråtrövaren.

187:4.7 (2009.6) Just efter att den botfärdige tjuven hade hört Mästarens löfte att de en gång skulle mötas i Paradiset, kom Johannes tillbaka från staden och hade med sig sin mor och ett sällskap om nästan ett dussin troende kvinnor. Johannes ställde sig nära Jesu mor Maria och stödde henne. Hennes son Juda stod på hennes andra sida. Då Jesus tittade ned på denna scen, vid tolvtiden, sade han till sin mor: ”Kvinna, se din son!”, och vänd till Johannes sade han: ”Min son, se din mor!” Sedan vände han sig till dem båda och sade: ”Jag vill att ni beger er bort från denna plats.” Och Johannes och Juda ledde bort Maria från Golgata. Johannes tog Jesu mor till det ställe där han höll till i Jerusalem och skyndade sedan tillbaka till platsen för korsfästelsen. Efter påskan återvände Maria till Betsaida, där hon

bodde i Johannes hem under resten av sitt naturliga liv. Maria levde inte fullt ett år efter Jesu död.

187:4.8 (2010.1) Då Maria hade avlägsnat sig drog sig de andra kvinnorna tillbaka en kort bit och stannade där nära Jesus tills han gav upp andan på korset, och de stod fortfarande kvar när Mästarens kropp togs ned för att läggas i graven.

5. Den sista timmen på korset

187:5.1 (2010.2) Fastän det var tidigt på året för en sådan företeelse, mörknade himlen kort efter klockan tolv på grund av att luften fylldes av fin sand. Folket i Jerusalem visste att det betydde att en het sandstorm närmade sig från den Arabiska öknen. Innan klockan var ett var himlen så mörk att man inte såg solen, och återstoden av folkhopen skyndade sig tillbaka till staden. När Mästaren snart efter den timmen gav upp sitt liv fanns färre än trettio människor på platsen: endast de tretton romerska soldaterna och en grupp om ungefär femton troende. Dessa troende var alla kvinnor utom två, Jesu broder Juda och Johannes Sebedaios, som återvände till platsen just innan Mästaren gav upp andan.

187:5.2 (2010.3) En stund efter klockan ett, mitt under det tilltagande mörkret från den våldsamma sandstormen, började Jesu människomedvetande tyna bort. Hans sista ord av barmhärtighet, förlåtelse och uppmaning hade uttalats. Hans sista önskan — beträffande omsorgen om hans mor — hade uttryckts. Under denna timme när döden närmade sig tog Jesu människosinne sin tillflykt till

att upprepa många ställen i de hebreiska skrifterna, i synnerhet psalmerna. Den sista medvetna tanken hos människan Jesus anslöt sig till att han i sitt sinne upprepade det avsnitt i Psaltaren som nu omfattar den tjugonde, tjugoförsta och tjugoundra psalmen. Fastän hans läppar ofta rördes var han alltför svag för att hörbart yttra orden när dessa texter, som han så väl kunde utantill passerade genom hans sinne. Bara några få gånger uppfångade de som stod i närheten något yttrande, såsom: ”Jag vet att Herren frälser sin smorde”, ”Din hand skall nå alla mina fiender”, ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Jesus hyste inte för ett ögonblick minsta tvivel om att han inte skulle ha levt i enlighet med Faderns vilja, och han tvivlade aldrig på att han nu lade ned sitt köttsliga liv enligt sin Faders vilja. Han hade inte känslan av att Fadern skulle ha övergett honom. Han bara återkallade i sitt avtagande medvetande många ställen i skriften, bland dem denna tjugoundra psalm som börjar med orden ”Min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?” Detta råkade vara ett av de tre textställen som uttalades tillräckligt tydligt för att uppfattas av dem som stod i närheten.

187:5.3 (2010.4) Den sista önskan, som den dödlige Jesus framförde till sina medmänniskor, uttalades vid halvtvåtiden, då han för andra gången sade: ”Jag törstar”, och samma vaktkapten fuktade igen hans läppar med samma svamp som hade dränkts i det sura vinet, på den tiden allmänt kallat vinättika.

187:5.4 (2010.5) Sandstormen växte i styrka och skyarna blev allt mörkare. Fortfarande fanns soldaterna och den lilla gruppen av troende på plats. Soldaterna hukade sig ned nära korset och tryckte

sig tätt intill varandra för att skydda sig mot den bitande sanden. Johannes mor och de andra höll vakt ett stycke därifrån, där de hade ett visst skydd av en utskjutande klippa. När Mästaren till slut drog sitt sista andetag fanns vid foten av hans kors Johannes Sebedaios, hans bror Juda, hans syster Rut, Maria Magdalena, och Rebecka, tidigare från Sepforis.

187:5.5 (2011.1) Klockan var lite före tre när Jesus med hög röst ropade: ”Det är fullbordat! Fader, i dina händer anbefaller jag min ande.” När han hade sagt detta böjde han sitt huvud och gav upp livskampen. När den romerske officeren såg hur Jesus dog slog han sig för bröstet och sade: ”Han var verkligen en rättfärdig man; sannerligen måste han ha varit en Guds Son”, och från den stunden började han tro på Jesus.

187:5.6 (2011.2) Jesus dog kungligt — så som han hade levt. Han tillstod villigt sin kunglighet och förblev herre över situationen under hela den tragiska dagen. Han mötte villigt sin vanhedrande död sedan han hade sett till att hans apostlar var i säkerhet. Vist tyglade han Petrus häftighet, som ledde till bekymmer, och ordnade så att Johannes kunde vara nära honom ända fram till slutet av hans dödliga tillvaro. Han uppenbarade sin sanna natur för det mordlystna judiska rådet och påminde Pilatus om ursprunget till sin suveräna befogenhet som en Guds Son. Han började sin vandring ut till Golgata med att bära sin egen tvärbalk och avslutade sin kärleksfulla utgivning med att överlämna sin ande, som han som dödlig hade förvärvat, till Paradisfadern. Efter ett sådant liv — och vid en sådan död — kunde Mästaren sannerligen säga: ”Det är fullbordat!”

187:5.7 (2011.3) Eftersom detta var förberedelsedagen för både påskan och sabbaten ville judarna inte ha kropparna till allmänt påseende på Golgata. Därför gick de till Pilatus och bad att benpiporna på dessa tre män skulle krossas, att de skulle tas av daga, så att de kunde tas ned från korsen och kastas i gravgroparna för brottslingar före solnedgången. När Pilatus hörde denna anhållan sände han genast tre soldater för att krossa benen på Jesus och de två stråtrövarna och förgöra dem.

187:5.8 (2011.4) När soldaterna kom fram till Golgata gjorde de med de två tjuvarna enligt order, men till sin stora förvåning fann de att Jesus redan var död. För att emellertid förvissa sig om att han verkligen var död genomborrade en av soldaterna hans vänstra sida med sitt spjut. Fastän det var vanligt att offren för korsfästelsen fortlevde på korset i rentav två eller tre dagar, medförde den överväldigande emotionella våndan och det intensiva andliga kvalet hos Jesus ett slut på hans köttsliga liv som dödlig inom något under fem och en halv timme.

6. Efter korsfästelsen

187:6.1 (2011.5) Mitt under mörkret i sandstormen, vid halvfyratiden, sände David Sebedaios ut de sista budbärarna med beskedet om Mästarens död. Den siste löparen skickade han till Martas och Marias hem i Betania, där han antog att Jesu mor stannade med resten av sin familj.

187:6.2 (2011.6) Efter Mästarens död skickade Johannes kvinnorna under Judas ledning till Elias Markus hem, där de dröjde kvar över sabbaten. Johannes själv, som vid det här laget var väl bekant för den romerske officeren, stannade på Golgata tills Josef och Nikodemos anlände till platsen med en order från Pilatus som berättigade dem att ta hand om Jesu kropp.

187:6.3 (2011.7) Sålunda slutade en dag av tragedi och sorg för ett vidsträckt universum, vars myriader av intelligenser hade ryst vid den chockerande anblicken av korsfästelsen av människoinkarnationen av deras älskade Härskare. De var förstummade över denna uppvisning i de dödligas känslolöshet och människornas fördärv.

Urantiaboken

<< [Kapitel 187](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 189](#) >>

Kapitel 188

Tiden i gravkammaren

188:0.1 (2012.1) DEN halvannan dag som Jesu dödliga lekamen låg i Josefs gravkammare, tiden mellan hans död på korset och hans uppståndelse, är ett kapitel i Mikael's jordiska liv som vi inte vet mycket om. Vi kan redogöra för Människosonens begravning och ta med i denna redogörelse händelserna i anslutning till hans uppståndelse, men vi kan inte tillhandhålla särskilt mycket information av autentisk natur om vad som verkligen inträffade under denna period om ungefär trettiosex timmar, från klockan tre på fredagseftermiddagen till klockan tre på söndagsmorgonen. Denna period i Mästarens livsskede började en stund innan de romerska soldaterna tog ned honom från korset. Han hängde på korset ungefär

en timme efter sin död. Han skulle ha tagits ned tidigare om inte förgörandet av de två stråtrövarna hade orsakat dröjsmål.

188:0.2 (2012.2) Judarnas styresmän hade planerat att Jesu kropp skulle kastas i de öppna gravgroparna i Gehenna, söder om staden; det var sed att på så sätt göra sig av med dem som utsattes för korsfästelse. Om den planen hade fullföljts skulle Mästarens kropp ha satts ut åt vilddjuren.

188:0.3 (2012.3) Under tiden hade Josef från Arimataia i sällskap med Nikodemos gått till Pilatus och bett om att Jesu kropp skulle överlämnas till dem för en riktig begravning. Det var inte ovanligt att vänner till korsfästa personer erbjöd mutor åt de romerska myndighetspersonerna för att få rätt att ta hand om sådana kroppar. Josef hade med sig en stor summa pengar när han gick inför Pilatus, ifall det blev nödvändigt att betala för tillståndet att flytta Jesu kropp till en privat gravkammare. Men Pilatus ville inte ha några pengar för detta. När han hörde vad anhållan gällde undertecknade han snabbt ordern som gav Josef rätt att bege sig till Golgata och genast ta Mästarens kropp i sin fulla besittning. Under tiden hade sandstormen avtagit betydligt, och en grupp judar som företrädde judarnas råd hade gått ut till Golgata för att se till att Jesu kropp åtföljde med stråtrövarnas kroppar till de öppna allmänna gravgroparna.

1. Jesu begravning

188:1.1 (2012.4) När Josef och Nikodemos kom fram till Golgata fann de soldaterna i färd med att ta ned Jesus från korset och

representanterna för judarnas råd stående bredvid för att se till att ingen av Jesu anhängare hindrade hans kropp från att följa med till brottslingarnas gravgropar. När Josef visade upp Pilatus order om Mästarens kropp för officeren ställde judarna till bråk och krävde högljutt att få ta hand om den. Under sitt rasande försökte de med våld lägga beslag på kroppen, och när de gjorde detta beordrade officeren fyra soldater till sin sida, och med dragna svärd stod de gränsle över Mästarens kropp där den låg på marken. Officeren befälde de övriga soldaterna att lämna de två tjuvarna medan de drev tillbaka den ilskna mobben av ursinniga judar. När ordningen hade återställts läste officeren upp tillståndet från Pilatus för judarna, steg åt sidan och sade till Josef: ”Denna kropp är er för att göra som ni vill med. Jag och mina soldater skall hålla oss i närheten för att se till att ingen kommer er till hinder.”

188:1.2 (2013.1) En korsfäst person kunde inte begravas på en judisk begravningsplats; det fanns en strikt lag mot ett sådant förfarande. Josef och Nikodemos kände till den lagen, och på vägen ut till Golgata hade de bestämt sig för att begrava Jesus i Josefs nya familjegrav, som hade huggits ut ur det fasta berget och som fanns på ett kort avstånd norr om Golgata på andra sidan av vägen som ledde till Samarien. Ingen hade ännu lagts i den graven, och de tyckte det var lämpligt att Mästaren skulle vila där. Josef trodde verkligen att Jesus skulle uppstå från de döda, men Nikodemos var mycket tvivlande. Dessa tidigare medlemmar av judarnas råd hade hållit sin tro på Jesus mer eller mindre hemlig, även om de övriga rådsmedlemmarna länge hade misstänkt dem redan innan de utträdde

ur rådet. Efter detta hörde de till Jesu mest frimodiga lärjungar i hela Jerusalem.

188:1.3 (2013.2) Ungefär vid halvfemtiden begav sig begravningståget med Jesus från Nasaret i väg från Golgata till Josefs gravkammare på andra sidan vägen. Kroppen var svept i ett linnelakan när de fyra männen bar den, följda av de trofasta kvinnliga bevakarna från Galiléen. De dödliga som bar Jesu materiella kropp till gravkammaren var: Josef, Nikodemos, Johannes och den romerske officeren.

188:1.4 (2013.3) De bar in kroppen i gravkammaren, som till ytan var knappt tre gånger tre meter, och gjorde den hastigt i ordning för gravläggningen. Judarna begravde egentligen inte sina döda; i själva verket balsamerade de dem. Josef och Nikodemos hade fört med sig stora mängder myrra och aloe, och de lindade nu kroppen med bandage som hade dränkts i dessa lösningar. När balsameringen var slutförd band de en liten duk om hans ansikte, svepte kroppen i ett linnelakan och placerade den vördnadsfullt på en hylla i gravkammaren.

188:1.5 (2013.4) Efter att ha placerat kroppen i gravkammaren kallade officeren på sina soldater för att hjälpa till med att rulla dörrstenen framför ingången till gravkammaren. Soldaterna gick sedan till Gehenna med tjuvarnas kroppar, medan de andra återvände till Jerusalem för att i sin sorg fira påskhögtiden enligt Moses lagar.

188:1.6 (2013.5) Jesu gravläggning skedde under en ansenlig brådska och hast emedan det var förberedelsedag och sabbaten närmade sig snabbt. Männen skyndade tillbaka till staden, men kvinnorna dröjde kvar nära gravkammaren tills det var nästan helt mörkt.

188:1.7 (2013.6) Medan allt detta pågick gömde sig kvinnorna i närheten så att de såg allt och lade märke till var Mästaren hade lagts. De höll sig på detta sätt gömda därför att det inte var tillåtet för kvinnor att uppträda tillsammans med männen vid ett sådant tillfälle. Kvinnorna trodde inte att Jesus hade blivit ordentligt iordningställd för graven, och de kom sinsemellan överens om att gå tillbaka till Josefs hem, vila över sabbaten, göra i ordning kryddor och salvor och återvända på söndagsmorgonen för att på rätt sätt bereda Mästarens kropp för dödsvilan. De kvinnor som dröjde kvar vid gravkammaren denna fredagskväll var: Maria Magdalena, Klopas hustru Maria, Marta som var en annan syster till Jesu mor och Rebecka från Sepforis.

188:1.8 (2013.7) Utom David Sebedaios och Josef från Arimataia trodde eller förstod mycket få av Jesu lärjungar att han skulle stiga upp från graven på den tredje dagen.

2. Vaktandet av gravkammaren

188:2.1 (2014.1) Om Jesu anhängare inte gav akt på hans löfte att stiga upp från graven på den tredje dagen, så gjorde hade hans fiender det. Överstepräster, fariséerna och sadducéerna kom ihåg att de hade fått rapporter om hans uttalande att han skulle stiga upp från de döda.

188:2.2 (2014.2) Denna fredagsnatt efter påskmåltiden samlades en grupp judiska ledare omkring midnatt i Kajafas hem, där de diskuterade sina farhågor beträffande Mästarens påståenden att han på tredje dagen skulle stiga upp från de döda. Detta möte slutade med att

man utsåg en kommitté av rådsmedlemmar som skulle besöka Pilatus tidigt nästa morgon och överlämna en officiell anhållan från judarnas råd om att en romersk vaktstyrka skulle stationeras utanför Jesu grav för att hindra hans vänner från att göra något otillbörligt med den. Kommitténs talesman sade till Pilatus: ”Herre, vi minns att denne bedragare, Jesu från Nasaret, medan han ännu levde sade: ’Efter tre dagar stiger jag upp igen.’ Vi har därför kommit inför dig för att begära att du ger sådana order som säkrar gravkammaren mot hans anhängare, åtminstone till efter den tredje dagen. Vi är storligen rädda för att hans lärjungar kommer och stjäla bort honom om natten och sedan för folket förkunnar att han har stigit upp från de döda. Om vi låter det hända skulle det misstaget vara långt värre än om vi hade låtit honom leva.”

188:2.3 (2014.3) När Pilatus hörde rådsmedlemmarnas anhållan sade han: ”Jag skall ge er en vaktstyrka om tio soldater. Gå er väg och säkra gravkammaren.” De gick tillbaka till templet, tog med sig tio av sina egna vakter och marscherade sedan ut till Josefs gravkammare med dessa tio judiska vakter och tio romerska soldater, trots att det var sabbatsmorgon, för att ställa dessa män på vakt framför graven. Männen rullade även en sten till framför gravkammaren och satte Pilatus sigill på och runt dessa stenar, så att de inte kunde rubbas utan vakternas vetskap. Dessa tjugo män stannade på vakt ända fram till tiden för uppståndelsen, och judarna bar mat och dryck till dem.

3. Sabbatsdagens händelser

188:3.1 (2014.4) Under hela denna sabbatsdag höll sig lärjungarna och apostlarna gömda, medan hela Jerusalem diskuterade Jesu död på korset. Det fanns vid denna tidpunkt i Jerusalem nästan en och en halv miljon judar, som hade kommit från alla delar av Romarriket och från Mesopotamien. Detta var början av påskveckan, och alla dessa pilgrimer skulle komma att vara i staden och få höra om Jesu uppståndelse samt föra budskapet med sig hem.

188:3.2 (2014.5) Sent på lördagskvällen sände Johannes Markus bud till de elva apostlarna att i hemlighet söka sig till hans fars hus, där de strax före midnatt alla samlades i samma rum på övervåningen där de två kvällar tidigare hade intagit den sista kvällsvarden tillsammans med sin Mästare.

188:3.3 (2014.6) Jesu mor Maria, tillsammans med Rut och Juda, återvände strax före solnedgången denna lördagskväll till Betsaida för att förena sig med sin familj. David Sebedaios stannade i Nikodemos hem, där han hade kommit överens med sina budbärare om att samlas tidigt på söndagsmorgonen. Kvinnorna från Galiléen, som beredde kryddor för den vidare balsameringen av Jesu kropp, vistades hemma hos Josef från Arimataia.

188:3.4 (2014.7) Vi kan inte helt förklara vad som exakt hände med Jesus från Nasaret under denna tidsperiod om en och en halv dag då man antog att han vilade i Josefs nya gravkammare. Synbarligen dog han på korset samma naturliga död som vilken dödlig som helst under lika förhållanden. Vi hörde honom säga: "Fader, i dina händer anbefaller jag min ande." Vi förstår inte helt betydelsen av ett sådant uttalande med beaktande av att hans Tankeriktare för länge sedan hade personaliserats och sålunda hade en egen tillvaro skilt från Jesu

dödliga varelse. Mästarens Personaliserade Riktare kunde inte på något sätt påverkas av hans fysiska död på korset. Det som Jesus tills vidare lämnade i Faderns hand måste ha varit andemotsvarigheten till Riktarens tidiga arbete med att förändliga det dödliga sinnet, för att tillgodose överförandet av kopian av Jesu människoerfarenhet till mansoniavärldarna. Det måste i Jesu liv ha funnits någon andlig realitet som motsvarade andenaturen, eller själen, hos de i tro växande dödliga på sfärerna. Men detta är endast vår åsikt — i själva verket vet vi inte vad det var som Jesus anbefallde åt sin Fader.

188:3.5 (2015.1) Vi vet att Mästarens fysiska gestalt vilade i Josefs grav till ungefär klockan tre på söndagsmorgonen, men vi är helt osäkra på vilken status Jesu personlighet hade under denna period om trettiosex timmar. Vi har ibland vågat oss på att för oss själva förklara dessa saker ungefär enligt följande:

188:3.6 (2015.2) 1. Mikael's skaparmedvetande måste ha varit obundet och helt fritt från den fysiska inkarnationens dödliga sinne som var associerat med det.

188:3.7 (2015.3) 2. Vi vet att Jesu tidigare Tankeriktare var närvarande på jorden under denna tidsperiod och personligen förde befälet över de församlade himmelska härskarorna.

188:3.8 (2015.4) 3. Mannen från Nasarets förvärvade andeidentitet vilken uppbyggdes under hans köttsliga livstid — först genom hans Tankeriktare's direkta bemödanden och senare till följd av hans egen fulländade anpassning mellan de fysiska nödvändigheterna och de andliga fordringarna för den ideala dödliga tillvaron som uppnåddes genom hans oupphörliga val av Faderns vilja — måste ha varit vad

som anbefalldes i Paradisfaderns förvar. Huruvida denna anderealitet återvände för att bli en del av den uppståndna personligheten vet vi inte, men vi tror att så skedde. Men det finns i universumet de som anser att denna Jesu själsidentitet nu vilar i "Faderns famn", för att senare frigöras för ledarskap i Nebadons Finaliterkår för dess oavslöjade bestämmelse i samband med de oskapade universerna i de oorganiserade områdena i yttre rymden.

188:3.9 (2015.5) 4. Vi tror att Jesu mänskliga eller dödliga medvetande sov under dessa trettiosex timmar. Vi har skäl att tro att Jesus som människa inte visste någonting om vad som hände i universumet under denna tidsperiod. För det dödliga medvetandet föreföll det som om ingen tid hade förflutit; uppståndelsen till livet följde på dödens sömn som om det hade skett i samma ögonblick.

188:3.10 (2015.6) Detta är ungefär allt som vi kan nedteckna om Jesu ställning under tidsperioden i graven. Det finns ett antal korrelerade fakta som vi kan hänsyfta på även fast vi knappast är kompetenta att företa en tolkning av dem.

188:3.11 (2015.7) På den väldiga gårdsplanen vid uppståndelsesalarna i den första mansoniavärlden i Satania kan man nu se en magnifik materiell-morontiell struktur känd som "Minnesmärket över Mikael", vilken nu bär Gabriels sigill. Detta minnesmärke skapades kort efter det att Mikael avlägsnade sig från denna värld och det bär följande inskription: "Till minnet av Jesus från Nasarets övergång som dödlig från Urantia."

188:3.12 (2016.1) Det finns bevarade uppteckningar som visar att Salvingtons suprema råd, som består av hundra medlemmar, under

denna tidsperiod och med Gabriel som ordförande höll ett verkställighetsmöte på Urantia. Det finns också uppteckningar som visar att Dagarnas Forna i Uversa under denna tid kommunicerade med Mikael om situationen i Nebadons universum.

188:3.13 (2016.2) Vi vet att åtminstone ett meddelande gick mellan Mikael och Immanuel i Salvington medan Mästarens kropp låg i graven.

188:3.14 (2016.3) Det finns goda skäl till att tro att någon personlighet satt på Caligastias plats när Planetprinsarnas systemråd sammanträdde i Jerusem medan Jesu kropp vilade i graven.

188:3.15 (2016.4) Edentias arkiv anger att Norlatiadeks Konstellationsfader befann sig på Urantia, och att han fick instruktioner från Mikael under denna tid i graven.

188:3.16 (2016.5) Och det finns också mycket annat bevismaterial som tyder på att inte Jesu hela personlighet sov och var omedveten under denna synbara fysiska dödstitid.

4. Betydelsen av döden på korset

188:4.1 (2016.6) Även om Jesus inte dog på korset för att försona människosläktets skuld eller för att erbjuda något slags effektivt närmande till en annars förolämpad och oförsonlig Gud; även om Människosonen inte erbjöd sig själv som ett offer för att stilla Guds vrede och för att öppna vägen till frälsning för den syndiga människan; trots att dessa idéer om försonande och blidkande är felaktiga, finns det emellertid sådana betydelser som är förknippade

med Jesu död på korset vilka inte bör förbises. Det är ett faktum att Urantia har blivit känd bland andra bebodda närbelägna planeter som ”Korsets värld”.

188:4.2 (2016.7) Jesus ville leva ett fullt, dödligt människoliv på Urantia. Döden är i vanliga fall en del av livet. Döden är sista akten i den dödliges drama. I era välmenta försök att undfly de vidskepliga villfarelserna från feltolkningen av korsdödens betydelse, bör ni akta er för att begå det stora misstaget att inte inse den sanna betydelsen och äkta innebörden av Mästarens död.

188:4.3 (2016.8) Den dödliga människan var aldrig ärkebedragarnas egendom. Jesus dog inte för att återlösa människan från sfärernas avfälliga härskares och fallna prinsars grepp. Fadern i himlen kunde aldrig tänka sig en så grov orättvisa som att fördöma en människas själ för hennes förfäders onda gärningars skull. Inte heller var Mästarens död på korset ett offer som bestod i ett försök att betala Gud en skuld som människosläktet hade blivit skyldigt honom.

188:4.4 (2016.9) Innan Jesus levde på jorden skulle det möjligen ha varit berättigat för er att tro på en sådan Gud, men inte sedan Mästaren levde och dog bland människor som ni. Mose förkunnade en Skaparguds värdighet och rättvisa, men Jesus beskrev en himmelsk Faders kärlek och barmhärtighet.

188:4.5 (2016.10) De djuriska anlagen — benägenheten att göra onda gärningar — må vara ärftlig, men synden överförs inte från förälder till barn. Synden är en handling av medvetet och avsiktligt uppror hos en enskild viljevarelse mot Faderns vilja och Sonens lagar.

188:4.6 (2017.1) Jesus levde och dog för ett helt universum, inte enbart för släkterna i den här världen. Medan det fanns frälsning för de

dödliga i de olika världarna även innan Jesus levde och dog på Urantia, är det däremot ett faktum att hans utgivning på denna värld i hög grad upplyste frälsningens väg. Hans död gjorde mycket för att evigt klargöra förvissningen om de dödligas överlevnad efter den köttsliga kroppens död.

188:4.7 (2017.2) Även om det knappast är rätt att tala om Jesus som en som offrade sig, som en återlösare eller en försonare, är det helt korrekt att kalla honom *frälsare*. Han gjorde för alltid frälsningens väg (överlevnaden) klarare och säkrare. Han visade bättre och säkrare vägen till frälsning för alla dödliga i alla världar i universumet Neadon.

188:4.8 (2017.3) Så snart ni fattar tanken om Gud som en sann och kärleksfull Fader, det enda begrepp som Jesus någonsin lärde måste ni för att vara konsekventa samtidigt totalt ge upp alla dessa primitiva föreställningar om Gud som en sårad monark, en sträng och allsmäktig härskare, vars främsta nöje är att ertappa sina undersåtar i missgärningar och se till att de får sitt rättmätiga straff, såvida inte någon varelse nästan jämbördig med honom själv skulle erbjuda sig att lida för dem, att dö som ersättare och i stället för dem. Hela tanken om återlösning och försoning är oförenlig med det begrepp om Gud som Jesus från Nasaret förkunnade och exemplifierade. Guds oändliga kärlek är inte underordnat någonting annat i hans gudomliga natur.

188:4.9 (2017.4) Hela detta begrepp om försoning och offerbaserad frälsning har sina rötter och sin grund i själviskhet. Jesus lärde att *tjänandet* av ens medmänniskor är det högsta begreppet i de andetroendes brödraskap. Frälsningen borde tas för given av dem som

tror på Gud som sin Fader. Den troendes främsta angelägenhet borde inte vara den själviska längtan efter personlig frälsning utan snarare den osjälviska böjelsen att älska och därför tjäna sina medmänniskor, så som Jesus älskade och tjänade de dödliga människorna.

188:4.10 (2017.5) Äkta troende oroar sig inte heller så mycket för framtida bestraffning av synd. Den sant troende bekymrar sig endast om att för närvarande vara skild från Gud. Visserligen kan kloka fäder tukta sina söner, men de gör allt detta av kärlek och i korrigerande syfte. De straffar inte av vrede och inte heller för att hämnas.

188:4.11 (2017.6) Även om Gud vore den stränge och lagiske kungen i ett universum där rättvisan var allenarådande, skulle han säkert inte vara tillfredsställd med den barnsliga planen att byta ut en skyldig syndare mot en oskyldigt lidande.

188:4.12 (2017.7) Det stora med Jesu död, vad beträffar dess förhållande till ett berikande av människans erfarenhet och ett vidgande av frälsningsvägen, är inte det *faktum* att han dog, utan snarare det storartade sätt och den oförlikneliga anda med vilka han mötte döden.

188:4.13 (2017.8) Hela denna föreställning om lösen för försoning placerar frälsningen på ett överkligt plan; en sådan uppfattning är rent filosofisk. Människans frälsning är *verklig*. Den baserar sig på två realiteter som den skapades tro kan fatta och som i och med det kan införlivas med människans individuella erfarenhet: det faktum att Gud är en fader och den därmed korrelerade sanningen att människovarelserna är bröder med varandra. Det är trots allt sant att ni skall ”få förlåtelse för era skulder, just så som ni förlåter dem som står i skuld till er”.

5. Korsets lärdomar

188:5.1 (2017.9) Jesu kors åskådliggör den sanne herdens rågade mått av enastående tillgivenhet för även de ovärdiga medlemmarna i sin hjord. Det ställer för alltid alla förhållanden mellan Gud och människa på en familjebasis: Gud är Fadern, människan är hans barn. Kärleken, en faders kärlek till sitt barn, blir den centrala sanningen i universumrelationerna mellan Skaparen och den skapade — inte rättvisan hos en kung som söker tillfredsställelse i den ondsinta undersåtens lidanden och bestraffning.

188:5.2 (2018.1) Korset visar för alltid Jesu attityd till syndare: han varken fördömde dem eller hade overseende med dem — hans inställning var snarare evigt och kärleksfullt frälsande. Jesus är verkligen en frälsare i den bemärkelsen att hans liv och död faktiskt vinner över människor till godhet och till ett rättfärdigt överlevande. Jesus älskar människorna så mycket att hans kärlek väcker ett gensvar av kärlek i människans hjärta. Kärleken är verkligen smittsam och evigt skapande. Jesu död på korset är ett exempel på en kärlek som är tillräckligt stark och gudomlig för att förlåta synd och uppsluka alla onda gärningar. Jesus uppenbarade för denna värld en högre form av rättfärdighet än rättvisa — enbart tekniskt rätt och orätt. Den gudomliga kärleken inte endast förlåter de fel som har begåtts; den absorberar och faktiskt förstör dem. Förlåtelse som sker av kärlek överträffar fullständigt förlåtelse som sker av barmhärtighet. Barmhärtigheten skjuter skulden för onda gärningar åt sidan, men kärleken förgör för alltid synden och all den svaghet som följer av

den. Jesus kom till Urantia med ett nytt sätt att leva. Han lärde oss att inte motstå ondskan utan genom honom finna en godhet som effektivt förgör ondskan. När Jesus förlåter är det inte overseende; det är frälsning från fördömelse. Frälsningen ignorerar inte missgärningar; den *rättar till dem*. Sann kärlek varken komprometterar eller tolererar hat — den tillintetgör det. Jesu kärlek nöjer sig aldrig enbart med att förlåta. Mästarens kärlek inbegriper rehabilitering, evigt överlevande. Det är helt riktigt att tala om frälsning som återlösning om man menar denna eviga rehabilitering.

188:5.3 (2018.2) Jesus kunde genom makten av sin personliga kärlek till människorna bryta syndens och onskans grepp. Därigenom gjorde han människorna fria att välja bättre sätt att leva. Jesus framförde en frigörelse från det förflutna vilken i sig själv lovade en seger för framtiden. Förlåtelse förde sålunda med sig frälsning. Sedan den gudomliga kärleken en gång har tillåtits komma in i människohjärtat förstör dess skönhet för evigt syndens tjusning och onskans makt.

188:5.4 (2018.3) Jesu lidanden var inte begränsade till korsfästelsen. I själva verket tillbringade Jesus från Nasaret över tjugofem år på ett kors av verklig och intensiv tillvaro som dödlig. Korsets sanna värde ligger i det faktum att det var det suprema och slutgiltiga uttrycket för hans kärlek, det fullbordade uppenbarandet av hans barmhärtighet.

188:5.5 (2018.4) I miljoner bebodda världar har tiotals biljoner evolverande varelser kunnat vara frestade att ge upp den moraliska striden och överge trons goda kamp — men de har än en gång kastat en blick på Jesus på korset och sedan kämpat vidare, inspirerade av

åsynen av en Gud som lägger ned sitt inkarnerade liv helgat åt det osjälviska tjänandet av människan.

188:5.6 (2018.5) Den seger som döden på korset innebar sammanfattas helt i den anda som uttryckte Jesu inställning till dem som angrep honom. Han gjorde korset till en evig symbol för kärlekens triumf över hatet och sanningens seger över ondskan när han bad: ”Fader, förlåt dem ty de vet inte vad de gör”. Denna hängivna kärlek smittade av sig ut över ett vidsträckt universum; lärjungarna blev smittade av sin Mästare. Den förste lärare som blev tvungen att offra sitt liv i evangeliets tjänst sade när de stenade honom till döds: ”Tillräkna dem inte denna synd”.

188:5.7 (2018.6) Korset vädjar på ett enastående sätt till det bästa inom varje människa emedan det visar en som var villig att offra sitt liv i sina medmänniskors tjänst. Större kärlek kan ingen människa ha än att hon är villig att offra sitt liv för sina vänner — och Jesus hade en sådan kärlek att han var villig att offra sitt liv för sina fiender, en kärlek som var större än vad dittills hade känts till på jorden.

188:5.8 (2019.1) I andra världar liksom på Urantia har denna sublima syn av människan Jesu död på Golgatas kors rört de dödligas känslor, samtidigt som den har uppväckt änglarnas största möjliga hängivelse.

188:5.9 (2019.2) Korset är den höga symbolen för det heliga tjänandet — att ägna sitt liv åt sina medmänniskors välfärd och frälsning.

Korset är inte en symbol för offrandet av Guds oskyldige Son i skyldiga syndares ställe och för att blidka en förnärmad Guds vrede, men däremot förblir korset för alltid, både på jorden och ute i ett vidsträckt universum, en helig symbol för de goda som utger sig till de onda och därigenom frälser dem genom själva denna hängivenhet i

deras kärlek. Korset står verkligen som ett kännetecken på den högsta formen av osjälviskt tjänande — att så ytterst hängivet utge ett rättfärdigt liv till att tjäna en helhjärtad omvårdnad till och med i döden, döden på korset. Blotta åsynen av denna stora symbol för Jesu gåvoliv inspirerar sannerligen oss alla till att vilja gå och göra det samma.

188:5.10 (2019.3) Då tänkande män och kvinnor betraktar Jesus när han ger sitt liv på korset kommer de knappast längre att tillåta sig att klaga över ens de allvarligaste svårigheter i livet, för att inte tala om obetydliga förtretligheter och sina många rent inbillade anledningar till missnöje. Hans liv var så strålande och hans död så triumferande att vi alla lockas till att vilja bli delaktiga i båda. Det finns verklig dragningskraft i hela Mikael's utgivning, allt från hans ungdomstid till denna överväldigande syn av hans död på korset.

188:5.11 (2019.4) Förvissa er därför om att ni, när ni betraktar korset som en uppenbarelse av Gud, inte ser med den primitiva människans ögon och inte heller ser det från senare barbarers synpunkt, vilka båda typer såg Gud som en obeveklig Härskare som höll på sträng rättvisa och strikt lagiskhet. Se snarare till att ni i korset ser den slutliga manifestationen av Jesu kärlek till och hängivenhet för sin uppgift att leva sitt utgivningsliv för människoraserna i sitt vidsträckta universum. Se i Människosonens död kulmen i uppenbarandet av Faderns gudomliga kärlek till sina barn på de dödligas sfärer. Korset åskådliggör således helgandet av en villig tillgivenhet och den frivilliga frälsningens gåva till dem som är villiga att ta emot sådana gåvor och en sådan tillgivenhet. Det fanns ingenting med korset som

Fadern fordrade — bara det som Jesus så gärna gav och som han vägrade att undvika.

188:5.12 (2019.5) Om människan inte annars kan uppskatta Jesus och förstå betydelsen av hans utgivning på jorden kan hon åtminstone fatta hans delaktighet i hennes mänskliga lidanden. Ingen behöver någonsin vara rädd för att Skaparen inte skulle känna till karaktären eller omfattningen av hennes timliga sorg och lidanden.

188:5.13 (2019.6) Vi vet att döden på korset inte behövdes för att försona människan med Gud utan för att stimulera människans *insikt* om Faderns eviga kärlek och hans Sons ändlösa barmhärtighet, och för att sprida dessa universella sanningar till ett helt universum.

Urantiaboken

<< [Kapitel 188](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 190](#) >>

Kapitel 189

Uppståndelsen

189:0.1 (2020.1) KORT efter det att Jesus hade lagts i graven på fredagseftermiddagen sammankallade ledaren för Nebadons ärkeänglar, som då befann sig på Urantia, sitt råd för uppståndelsen av de sovande viljevarelserna för att överlägga om ett möjligt förfarande för att återföra Jesus till livet. Dessa församlade söner från det lokala universumet, varelser som hade skapats av Mikael, gjorde detta på eget ansvar; Gabriel hade inte sammankallat dem. Fram mot midnatt hade de kommit till den slutsatsen att den skapade inte kunde göra någonting för att underlätta Skaparens uppståndelse. De var benägna att godta Gabriels råd, när han informerade dem att eftersom Mikael ”av egen fri vilja hade lagt ned sitt liv, hade han också makt att ta upp det igen enligt vad han själv bestämde.” Kort efter

avslutandet av rådsmötet mellan dessa ärkeänglar, Livsbärare och deras olika medarbetare i arbetet med rehabilitering av skapade varelser och med morontiaskapelsen, yttrade Jesu Personaliserade Riktare, som hade befälet över de samlade himmelska härskarorna som då fanns på Urantia, dessa ord till dem som ängsligt väntande följde med händelseförloppet:

189:0.2 (2020.2) ”Ingen av er kan göra något för att hjälpa er Skaparfader att återfå livet. Som dödlig i denna värld har han erfårit de dödligas död, som Härskare över ett universum lever han fortfarande. Det som ni observerar är att Jesus från Nasaret som dödlig övergår från det köttsliga till det morontiella livet.

Andeövergången för denne Jesus fullbordades vid den tid då jag skiljde mig från hans personlighet och blev er tillfälliga ledare. Er Skaparfader har valt att gå igenom sina skapade varelsers hela erfarenhet, från födseln i de materiella världarna vidare genom den naturliga döden och morontiauppståndelsen in i den sanna andetillvaron. Ni får snart observera en viss fas av denna erfarenhet, men ni får inte medverka i den. Det som ni i vanliga fall gör för den skapade får ni inte göra för Skaparen. En Skaparson har inom sig makten att utge sig i gestalt av vem som helst av sina skapade söner. Han har inom sig makten att lägga ned sitt synliga liv och att ta upp det igen. Han har denna makt enligt direkt order av Paradisfadern, och jag vet vad jag talar om.”

189:0.3 (2020.3) När de hörde den Personaliserade Riktaren säga detta, intog de alla en attityd av spänd förväntan, från Gabriel ned till den ringaste kerub. De såg Jesu människokropp i gravkammaren. De observerade tecken på universumaktivitet hos sin älskade Härskare,

och då de inte förstod sådana fenomen avvaktade de tålmodigt den fortsatta utvecklingen.

1. Morontiaövergången

189:1.1 (2020.4) Klockan två och fyrtiofem på söndagsmorgonen anlände en Paradisets inkarnationskommission, bestående av sju oidentifierade Paradispersonligheter, till skådeplatsen och placerade sig omedelbart runt gravkammaren. Tio minuter i tre började intensiva vibrationer från blandade materiella och morontiella aktiviteter utgå från Josefs nya gravkammare, och två minuter över tre denna söndagsmorgon den 9 april år 30 e.Kr. kom Jesus från Nasarets uppståndna morontiagestalt och personlighet fram från graven.

189:1.2 (2021.1) Efter det att den uppståndne Jesus hade trätt fram från sin gravkammare låg den kropp av kött och blod, i vilken han hade levt och verkat i nästan trettiosex år på jorden, fortfarande kvar där i gravkammarens nisch, orörd och lindad i linnelakanet alldeles så som Josef och hans medhjälpare hade lagt den att vila på fredagseftermiddagen. Inte heller hade stenen framför ingången till graven på något sätt rubbats. Pilatus sigill var fortfarande obrutet, och soldaterna stod alltjämt på vakt. Tempelvakterna hade hållit ständig vakt; den romerska vakstyrkan hade bytts ut vid midnatt. Ingen bland dessa väktare misstänkte att föremålet för deras vaka hade stigit upp till en ny och högre form av tillvaro, och att den kropp som de

vaktade nu var ett övergivet yttre hölje som inte längre hade något samband med Jesu befriade och uppståndna morontiapersonlighet.

189:1.3 (2021.2) Människosläktet är långsamt med att inse att i allt som är personligt, är materien morontians skelett, medan bägge två är den reflekterade skuggan av en bestående andeverklighet. Hur länge dröjer det innan ni kommer att se tiden som en rörlig spegelbild av evigheten och rymden som en flyktig skugga av Paradisets verkligheter?

189:1.4 (2021.3) Så vitt vi kan bedöma hade ingen varelse i detta universum och ingen personlighet från något annat universum något att göra med morontiauppståndelsen av Jesus från Nasaret. På fredagen lade han ned sitt liv som en dödlig av denna värld. På söndagsmorgonen tog han upp det igen som en morontiaarelse av Satantias system i Norlatiadek. Det finns mycket i samband med Jesu uppståndelse som vi inte förstår. Men vi vet att den skedde så som vi har berättat och ungefär vid den angivna tiden. Vi kan också anteckna att alla kända fenomen i anslutning till denna övergång för de dödliga, dvs. morontiauppståndelsen, inträffade just där i Josefs nya gravkammare där Jesu dödliga materiella kvarlevor låg lindade i gravsvepningen.

189:1.5 (2021.4) Vi vet att ingen varelse i detta lokala universum medverkade vid detta morontiauppvaknande. Vi observerade att de sju Paradispersonligheterna placerade sig runt gravkammaren, men vi såg dem inte göra någonting i anslutning till Mästarens uppvaknande. I samma stund som Jesus blev synlig vid sidan av Gabriel strax ovanför gravkammaren gav personligheterna från Paradiset uttryck för sin avsikt att omedelbart bege sig till Uversa.

189:1.6 (2021.5) Låt oss för alltid klargöra uppfattningen beträffande Jesu uppståndelse genom att göra följande uttalanden:

189:1.7 (2021.6) 1. Hans materiella eller fysiska kropp var inte en del av den uppståndna personligheten. När Jesus kom ut ur graven förblev hans köttsliga kropp orörd kvar i gravkammaren. Han trädde fram från gravkammaren utan att flytta stenarna framför ingången och utan att rubba Pilatus sigill.

189:1.8 (2021.7) 2. Han kom inte fram ur graven som en ande eller som Mikael av Nebadon. Han framträdde inte i Skaparhärskarens gestalt, som han hade haft före sin inkarnation i de dödligas köttsliga gestalt på Urantia.

189:1.9 (2021.8) 3. Han trädde faktiskt fram från Josefs gravkammare i just sådan skepnad som morontiapersonligheterna hos dem vilka, som uppståndna morontiella uppstigna varelser, framträder i uppståndelsesalarna i den första mansoniavärlden i detta lokalsystem Satania. Existensen av minnesmärket över Mikael i mitten av den väldiga gårdsplanen vid uppståndelsesalarna i mansonia nummer ett får oss att förmoda att Mästarens uppståndelse på Urantia på något sätt främjades i denna systemets första mansoniavärld.

189:1.10 (2022.1) Det första som Jesus gjorde efter att ha stigit upp från gravkammaren var att hälsa på Gabriel och instruera honom att fortsätta som högste verkställare av universums angelägenheter under Immanuel, och sedan gav han Melkisedekarnas ledare i uppdrag att förmedla hans broderliga hälsningar till Immanuel. Därefter bad han den Högste i Edentia om Dagarnas Fornas bekräftelse av sin övergång

från det dödliga. Då han vände sig till morontiagrupperna, som hade samlats här från de sju mansoniavärldarna för att hälsa och välkomna sin Skapare som en varelse av deras klass, yttrade morontia-Jesus de första orden under sitt livsskede efter döden och sade: ”Efter att jag nu har avslutat mitt köttsliga liv vill jag stanna här en kort tid i övergångsgestalt för att skaffa mig en fullständigare kunskap om mina uppstigande varelsers liv och för att ytterligare uppenbara min Paradisfaders vilja.”

189:1.11 (2022.2) Sedan Jesus hade sagt detta gav han den Personaliserade Riktaren tecken, och alla universumintelligenser som hade samlats på Urantia för att bevittna uppståndelsen sändes omedelbart tillbaka till sina respektive uppgifter i universumet.

189:1.12 (2022.3) Jesus inledde nu kontakterna på morontianivån, och han gjordes som en skapad varelse bekant med fordringarna i det liv han hade valt att en kort tid leva på Urantia. Detta införande i morontiavärlden tog över en timme av jordisk tid i anspråk och avbröts två gånger av hans önskan att kommunicera med sina tidigare dödliga medarbetare när de kom ut från Jerusalem för att undrande titta in i den tomma gravkammaren och finna vad de ansåg vara bevis på hans uppståndelse.

189:1.13 (2022.4) Nu är Jesu övergång från det dödliga — Människosonens morontiauppståndelse — slutförd. Mästarens övergående erfarenhet som en personlighet halvvägs mellan det materiella och det andliga har börjat. Han har gjort allt detta genom sin egen inneboende kraft; ingen personlighet har bistått honom. Han lever nu som morontia-Jesus, och när han börjar detta liv ligger hans materiella kropp av kött och blod ostörd kvar i gravkammaren.

Soldaterna håller fortfarande vakt, och Pilatus' sigill runt stenarna är fortfarande obrutet.

2. Jesu materiella kropp

189:2.1 (2022.5) Tio minuter över klockan tre, medan den uppståndne Jesus samtalade med de församlade morontiapersonligheterna från de sju mansonivärldarna i Satania, trädde ledaren för ärkeänglarna — uppståndelseänglarna — inför Gabriel och bad att få ta hand om Jesu människokropp. Ärkeänglarnas ledare sade: ”Vi får inte medverka i den morontiauppståndelse som är en del av vår älskade härskare Mikael's utgivningserfarenhet, men vi anhåller om att få ta hand om hans dödliga kvarlevor för att omedelbart upplösa dem. Vi avser inte att använda vår metod för dematerialisering; vi önskar endast tillgripa processen för accelererad tid. Det är tillräckligt för oss att ha sett Härskaren leva och dö på Urantia. Himlens härskaror skulle vilja besparas minnet av att behöva se den människokropp som har tillhört Skaparen och Upprätthållaren av ett universum långsamt ruttna bort. För alla himmelska intelligensers del i hela Neadon anhåller jag om fullmakt att få ta hand om den människokropp som har tillhört Jesus från Nasaret och som berättigar oss att genast sätta igång med dess upplösning.”

189:2.2 (2023.1) När Gabriel hade överlagt med Edentias äldre Högste gavs ärkeängeln som var talesman för de himmelska härskarorna tillstånd att förfara med Jesu fysiska kvarlevor enligt eget beslut.

189:2.3 (2023.2) När ärkeänglarnas ledare hade fått anhållan beviljad kallade han till sin hjälp många av sina gelikar samt en talrik skara företrädare för alla klasser av himmelska personligheter och började sedan med bistånd av Urantias mellanvarelser ta Jesu fysiska kropp i besittning. Denna döda kropp var en rent materiell skapelse. Den var fysisk och konkret; den kunde inte flyttas från gravkammaren så som den uppståndna morontiagestalten hade kunnat komma ut från den förseglade graven. Med hjälp av vissa biträdande morontiapersonligheter kan en morontiagestalt i en stund göras andelik, så att den inte reagerar för vanlig materia, medan den i en annan stund kan ändras så att materiella varelser såsom världens dödliga kan urskilja och kontakta den.

189:2.4 (2023.3) När de gjorde sig redo att flytta Jesu kropp från gravkammaren, innan de gav den en värdig och vördnadsfull förintelse genom en nästan ögonblicklig upplösning, gavs Urantias mellanvarelser av andra graden i uppdrag att rulla bort stenarna från ingången till gravkammaren. Den större av dessa två stenar var en väldigt rund en, mycket lik en kvarnsten, och den rörde sig i en skåra som hade mejslats ut ur klippan så att den kunde rullas fram och tillbaka för att öppna eller stänga graven. När de judiska vakterna och romerska soldaterna, som höll vakt, såg i morgonskymningen hur denna väldiga sten började rulla bort från ingången till graven, synbarligen av sig själv — utan någon synlig orsak som förklaring till denna rörelse — greps de av rädsla och panik och flydde i all hast från platsen. Judarna flydde till sina hem och gick senare tillbaka till templet för att rapportera dessa händelser för sin kapten. Romarna

flydde till fästningen Antonia och rapporterade vad de hade sett för officeren så snart han infann sig till tjänst.

189:2.5 (2023.4) Judarnas ledare inledde det eländiga företaget att, som de antog, bli kvitt Jesus genom att erbjuda mutor åt den svekfulle Judas, och när de nu ställdes inför denna pinsamma situation, i stället för att tänka på att straffa vakterna som hade övergett sin vaktpost, tog de sig till att muta dessa vakter och romerska soldater. De betalade åt var och en av dessa tjugo män en summa pengar och instruerade dem att säga till alla: ”Medan vi sov under natten överrumplades vi av hans lärjungar som förde bort kroppen.” De judiska ledarna lovade högtidligt att försvara de romerska soldaterna inför Pilatus ifall det någonsin skulle komma till hans kännedom att de hade tagit muta.

189:2.6 (2023.5) Den kristna tron på Jesu uppståndelse har baserat sig på den ”tomma graven”. Det var visserligen ett *faktum* att graven var tom, men det är inte *sanningen* om uppståndelsen. Gravkammaren var sannerligen tom när de första troende anlände, och detta faktum i förening med att Mästaren utan tvivel hade uppstått ledde till formulerandet av en trosföreställning som inte var sann, nämligen läran om att Jesu materiella och dödliga kropp uppväcktes från graven. Sanning som gäller andliga realiteter och eviga värden kan inte alltid uppbyggas av en kombination av uppenbara fakta. Fastän enskilda fakta kan vara materiellt sett sanna, följer därav inte att förenandet av en grupp fakta nödvändigtvis måste leda till sanningsenliga andliga slutsatser.

189:2.7 (2023.6) Josefs gravkammare var tom, inte för att Jesu kropp hade rehabiliterats eller uppväckts, utan för att de himmelska

härskarorna hade fått tillstånd att låta den undergå en speciell och enastående upplösning, att låta den återvända ”från stoft till stoft” utan mellankomsten av tidens dröjsmål och utan verkan av de vanliga och synliga processerna av jordiskt förmultning och materiell förruttnelse.

189:2.8 (2024.1) Jesu dödliga kvarlevor undergick samma naturliga process av nedbrytning till sina grundämnen vilken är utmärkande för alla människokroppar på jorden, utom att denna naturliga upplösningsprocess tidsmässigt storligen försnabbades, accelerades, påskyndades till den grad att den blev närapå ögonblicklig.

189:2.9 (2024.2) De sanna bevisen för Mikaelns uppståndelse är andliga till sin natur, även om denna lära bekräftas av vittnesmål från många av världens dödliga som mötte, kände igen och samtalade med morontia-Mästaren. Han blev en del av nästan ett tusen människors personliga erfarenhet innan han slutligen tog farväl av Urantia.

3. Uppståndelsen avslutar en domperiod

189:3.1 (2024.3) En stund efter klockan halv fem denna söndagsmorgon kallade Gabriel ärkeänglarna till sin sida och gjorde sig redo att öppna den allmänna uppståndelsen i anslutning till den adamiska domperiodens slut på Urantia. När den väldiga skara av serafer och keruber delaktiga i denna stora händelse hade ställts upp i rätt formation, framträdde morontia-Mikael inför Gabriel och sade: ”Så som min Fader har livet i sig själv, så har han gett det åt Sonen

för denne att ha livet i sig. Fastän jag ännu inte helt har återupptagit utövandet av makten i universumet, hindrar denna självpåtaga begränsning på intet sätt utgivningen av liv till mina sovande söner; låt namnuppropet för den planetariska uppståndelsen börja.”

189:3.2 (2024.4) Ärkeänglarnas strömkrets trädde därefter för första gången i funktion från Urantia. Gabriel och ärkeänglarnas skaror förflyttade sig till platsen för planetens andliga polaritet, och när Gabriel gav tecken för ljudet av hans röst som en blixtn till den första mansonivärlden i systemet med orden: ”På Mikaelns befallning — må de döda från en domperiod på Urantia uppstå!” Då framträdde alla de överlevande från människosläktena på Urantia, som hade fallit i dödens sömn sedan Adams dagar och som inte redan hade gått till doms, i mansonias uppståndelsesalar färdiga att ikläs morontiagestalt. Inom ett ögonblick var seraferna och deras medarbetare färdiga att bege sig till mansonivärldarna. I vanliga fall hade dessa serafiska väktare, som en gång var förordnade till gruppbeskyddare för dessa överlevande dödliga, varit på plats i det ögonblick då de dödliga vaknade upp i mansonias uppståndelsesalar, men den här gången befann de sig här i denna värld då det var nödvändigt för Gabriel att vara här i samband med Jesu morontiauppståndelse.

189:3.3 (2024.5) Trots att otaliga individer som hade personliga serafväktare samt de som hade nått erforderlig andlig personlighetsutveckling hade gått vidare till mansonia under tidsåldrarna efter Adam och Eva, och trots att det hade förekommit många speciella och tusenårsuppståndelser av urantiasöner, skedde nu det tredje av de planetariska namnuppropen eller fullständiga uppståndelserna som omfattade en hel domperiod. Den första

inträffade vid den tid då Planetprinsen anlände, den andra under Adams tid, och denna tredje utmärkte morontiauppståndelsen, övergången från det dödliga, för Jesus från Nasaret.

189:3.4 (2024.6) När ärkeänglarnas ledare hade fått signalen om den planetariska uppståndelsen lade Människosonens Personaliserade Riktare ned sin maktbefogenhet över de himmelska härskarorna som hade samlats på Urantia och återställde alla dessa lokaluniversumets söner under sina respektive härförarens befäl. Och när han hade gjort detta begav han sig till Salvington för att hos Immanuel inregistrera avslutandet av Mikaels övergång från det dödliga. Efter honom följde genast alla de himmelska härskaror som inte behövdes i tjänst på Urantia. Men Gabriel stannade kvar på Urantia tillsammans med den morontiagestaltade Jesus.

189:3.5 (2025.1) Detta är redogörelsen för händelserna vid Jesu uppståndelse så som bevitnade av dem som såg vad som verkligen skedde utan begränsningarna i människans partiella och kringskurna syn.

4. Graven upptäcks vara tom

189:4.1 (2025.2) Då vi närmar oss tiden för Jesu uppståndelse denna tidiga söndagsmorgon bör man dra sig till minnes att de tio apostlarna befann sig i Elias och Maria Markus hem där de sov i det övre rummet, vilande på samma divaner där de hade lutat sig under den sista kvällsvarden med sin Mästare. Denna söndagsmorgon var de alla

utom Tomas församlade där. Tomas var tillsammans med dem under några minuter sent på lördagskvällen när de först kom samman, men åsynen av apostlarna i förening med tanken på vad som hade hänt Jesus var för mycket för honom. Han såg ut över sina medarbetare, lämnade genast rummet och gick till Simons hem i Betfage, där han i ensamhet tänkte sörja över sina bekymmer. Alla apostlarna led, inte så mycket av tvivel och förtvivlan som av rädsla, sorg och skam.

189:4.2 (2025.3) I Nikodemos hem var samlade, förutom David Sebedaios och Josef från Arimataia, omkring tolv till femton av Jesu mer framträdande lärjungar i Jerusalem. I hemmet hos Josef från Arimataia fanns mellan femton och tjugo av de ledande kvinnliga troende. I Josefs hus bodde endast dessa kvinnor, och de hade hållit sig inomhus under sabbatsdagen och kvällen efter sabbaten och var därför ovetande om militärvakten vid gravkammaren. Inte heller visste de att en annan sten hade rullats för ingången till graven och att båda dessa stenar hade försetts med Pilatus sigill.

189:4.3 (2025.4) En stund före klockan tre denna söndagsmorgon, när gryningens första tecken började framträda i öster, begav sig fem av dessa kvinnor i väg till Jesu grav. De hade tillrett en mängd speciella balsameringsvätskor, och de bar med sig många linnebandage. Deras avsikt var att ge Jesu kropp en grundligare dödssmörjelse och att linda den mer omsorgsfullt med de nya bandagen.

189:4.4 (2025.5) De kvinnor som gav sig i väg för att smörja Jesu kropp var: Maria Magdalena, tvillingarna Alfaios mor Maria, bröderna Sebedaios mor Salome, Kusas hustru Joanna och Susanna dotter till Esra från Alexandria.

189:4.5 (2025.6) Klockan var ungefär halv fyra när kvinnorna, lastade med sina salvor, kom fram till den tomma graven. När de var på väg ut genom Damaskusporten mötte de ett antal soldater som mer eller mindre panikslagna flydde in till staden, vilket fick dem att stanna upp i några minuter; men när ingenting mer hände fortsatte de färden.

189:4.6 (2025.7) De blev storligen förvånade när de såg att stenen hade rullats bort från ingången till graven, i synnerhet då de på vägen ut hade sagt till varandra: "Vem skall vi få att hjälpa oss med att rulla bort stenen?" De satte ned sina bördor och började se på varandra med fruktan och stor bestörtning. Medan de stod där och darrade av rädsla vågade sig Maria Magdalena runt den mindre stenen och tordes stiga in i den öppna gravkammaren. Denna Josefs gravkammare var belägen i hans trädgård på bergssluttningen öster om vägen, och den vätte även mot öster. Vid denna tid hade den nya dagen grytt just så pass mycket att Maria kunde se bort till platsen där Mästarens kropp hade legat och urskilja att den var borta. I den fördjupning i bergväggen där de hade lagt Jesus såg Maria endast den vikta duken där hans huvud hade vilat och bandagen, i vilka han hade lindats, ligga orörda och så som de hade legat på stenhällen innan de himmelska härskarorna skaffade bort kroppen. Linnesvepningen låg i fotändan av gravnischen.

189:4.7 (2026.1) När Maria hade dröjt en stund i dörröppningen (hon såg inte tydligt när hon först kom in i gravkammaren), såg hon att Jesu kropp var borta och att på dess plats fanns endast dessa gravkläden, och hon ropade till av bestörtning och ängslan. Alla kvinnorna var oerhört nervösa. De hade varit på helspänn allt sedan de mötte de panikslagna soldaterna vid stadsporten, och när Maria nu

skrek till av ängslan blev de skräckslagna och flydde i all hast. De stannade inte förrän de hade sprungit hela vägen till Damaskusporten. Då fick Joanna samvetsqual över att de hade övergett Maria. Hon fick de andra att samla sig och de gick tillbaka till graven.

189:4.8 (2026.2) När de närmade sig gravkammaren rusade den skräckslagna Maria Magdalena, som hade blivit ännu mer förfärad när hon inte fann sina systrar väntande då hon kom ut från gravkammaren, fram till dem och ropade upprört: ”Han är inte där — de har fört bort honom!” Hon tog dem tillbaka till gravkammaren, och de gick alla in och såg att den var tom.

189:4.9 (2026.3) Alla de fem kvinnorna satte sig ner på stenen nära ingången och diskuterade situationen. Det hade inte ännu fallit dem in att Jesus hade uppstått. De hade varit för sig själva under sabbaten, och de gissade att kroppen hade flyttats till en annan viloplats. Men när de begrundade en sådan lösning på sitt problem kunde de inte förklara hur gravkläderna var så väl ordnade. Hur kunde kroppen ha flyttats då själva de bandage som den varit lindad i fanns kvar i samma läge och synbarligen orörda på gravhyllan?

189:4.10 (2026.4) När dessa kvinnor satt där i den tidiga morgonstunden denna nya dag kastade de en blick åt sidan och såg då en tyst och orörlig främling. För ett ögonblick blev de skrämda igen, men Maria Magdalena rusade fram mot honom och tilltalade honom som om hon tänkte att han kanske var den som skötte trädgården och sade: ”Vart har ni fört Mästaren? Var har de lagt honom? Berätta för oss, så att vi kan finna honom.” När främlingen inte svarade Maria började hon gråta. Då talade Jesus till dem och sade: ”Vem söker ni?” Maria sade: ”Vi söker efter Jesus som lades till vila i Josefs gravkammare, men nu

är han inte där. Vet du vart de har fört honom?” Då sade Jesus: ”Berättade inte denne Jesus för er, redan i Galiléen, att han skulle dö men att han skulle stiga upp igen?” Dessa ord fick kvinnorna att rycka till, men han var så förändrad att de ännu inte kände igen honom där han stod med ryggen mot det skumma ljuset. Medan de begrundade hans ord tilltalade han Maria Magdalena med bekant röst och sade: ”Maria”. När hon hörde detta ord av välkänd sympati och kärleksfullt välkomnande, visste hon att det var Mästarens röst, och hon rusade fram för att knäböja vid hans fötter medan hon utropade: ”Min Herre och min Mästare!” Alla de övriga kvinnorna insåg också att det var Mästaren som stod framför dem i förhärligad gestalt, och de knäböjde genast inför honom.

189:4.11 (2027.1) Dessa människoögon fick förmågan att se Jesu morontiagestalt till följd av den speciella tjänst som omvandlarna och mellanvarelserna utförde i samverkan med vissa morontiapersonligheter som då åtföljde Jesus.

189:4.12 (2027.2) När Maria sökte omfamna Jesu fötter sade han: ”Rör mig inte Maria, ty jag är inte sådan som när du kände mig i min köttsliga gestalt. I den här gestalten dröjer jag kvar en tid hos er innan jag stiger upp till Fadern. Men gå nu alla och berätta för mina apostlar — och för Petrus — att jag har uppstått och att ni har talat med mig.”

189:4.13 (2027.3) Sedan dessa kvinnor hade återhämtat sig från chocken av sin häpnad skyndade de tillbaka till staden och till Elias Markus hem, där de berättade för de tio apostlarna allt som hade hänt dem; men apostlarna var inte benägna att tro dem. De tänkte först att kvinnorna hade sett en syn, men när Maria Magdalena upprepade de ord som Jesus hade sagt till dem, och när Petrus hörde sitt namn,

rusade han ut från rummet på övervåningen, tätt åtföljd av Johannes, för att i största hast nå fram till graven och se med egna ögon.

189:4.14 (2027.4) Kvinnorna upprepade för de övriga apostlarna berättelsen om hur de hade talat med Jesus, men de ville inte tro dem, och de gav sig inte av för att finna ut för sig själva, såsom Petrus och Johannes hade gjort.

5. Petrus och Johannes vid gravkammaren

189:5.1 (2027.5) När de två apostlarna rusade mot Golgata och Josefs gravkammare, växlade Petrus tankar mellan rädsla och hopp. Han var rädd för att möta Mästaren, men hans hopp väcktes av berättelsen om att Mästaren hade sänt ett särskilt bud till honom. Han var till hälften övertygad om att Jesus verkligen levde; han drog sig till minnes Jesu löfte om att han skulle uppstå på tredje dagen. Märkligt nog hade han inte sedan korsfästelsen kommit ihåg detta löfte förrän nu när han ilade norrut genom Jerusalem. När Johannes skyndade ut från staden välldes en märklig extas av glädje och hopp fram i hans själ. Han var halvt övertygad om att kvinnorna verkligen hade sett den uppståndne Mästaren.

189:5.2 (2027.6) Johannes, som var yngre än Petrus, sprang om honom och kom först fram till graven. Johannes dröjde vid dörren och såg in i gravkammaren, och det var just så som Maria hade beskrivit den. Mycket snart kom Petrus framrusande, och när han gick in såg han samma tomma grav med gravkläderna så märkligt ordnade. När Petrus

hade kommit ut gick också Johannes in och såg själv allt, och sedan satte de sig ned på stenen och funderade över betydelsen av som de hade sett och hört. Medan de satt där gick de igenom allt som hade berättats för dem om Jesus, men de kunde inte bilda sig en klar uppfattning om vad som hade hänt.

189:5.3 (2027.7) Petrus föreslog först att graven hade plundrats, att fienderna hade stulit kroppen, kanske mutat vakterna. Men Johannes resonerade att gravkammaren knappast skulle ha lämnats så välordnad om kroppen hade blivit stulen, och han väckte också frågan om hur det kom sig att bandagen fanns kvar och så uppenbart orörda. De gick båda på nytt in i gravkammaren för att närmare undersöka gravkläderna. När de för andra gången kom ut från gravkammaren fann de att Maria Magdalena hade återvänt och grät framför ingången. Maria hade begett sig till apostlarna i tron att Jesus hade uppstått från graven, men när de alla vägrade att tro på hennes berättelse blev hon modstulen och förtvivlad. Hon längtade tillbaka till närheten av graven där hon trodde sig ha hört Jesu välbekanta röst.

189:5.4 (2027.8) När Maria dröjde kvar efter det att Petrus och Johannes hade gått därifrån uppenbarade sig Mästaren igen för henne och sade: ”Tvivla inte, var modig nog att tro det som du har sett och hört. Gå tillbaka till mina apostlar och säg till dem igen att jag har uppstått, att jag skall uppenbara mig för dem och att jag snart skall gå före dem in i Galiléen så som jag lovade.”

189:5.5 (2028.1) Maria skyndade tillbaka till familjen Markus hem och berättade för apostlarna att hon igen hade talat med Jesus, men de ville inte tro henne. Men när Petrus och Johannes återvände slutade de med sitt åtlöje och fylldes av fruktan och ängslan.

Urantiaboken

<< [Kapitel 189](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 191](#) >>

Kapitel 190

Jesus uppenbarar sig i morontiagestalt

190:0.1 (2029.1) DEN uppståndne Jesus ämnar nu tillbringa en kort tid på Urantia för att uppleva morontialivsskedet så som en uppstigande dödlig från någon av världarna. Fastän denna tid i morontialivet skall tillbringas i den värld där han inkarnerade som dödlig, kommer det dock i alla avseenden att motsvara den erfarenhet som Satania-dödliga genomgår under det progressiva morontialivet i Jerusems sju mansonivärldar.

190:0.2 (2029.2) All denna kraft som finns inneboende i Jesus — livsgåvan — som gjorde det möjligt för honom att uppstå just från de döda, är den gåva av evigt liv som han skänker rikets troende och som

även i denna stund försäkrar deras uppståndelse från den naturliga dödens bojar.

190:0.3 (2029.3) Världarnas dödliga uppstiger på uppståndelsemorgonen i samma typ av övergångs- eller morontiakropp som Jesus hade när han denna söndagsmorgon uppstod från graven. Dessa kroppar har inget blodomlopp, och sådana varelser intar inte vanlig materiell föda. Det oaktat är dessa morontiagestalter *verkliga*. När alla de olika troende såg Jesus efter hans uppståndelse, såg de verkligen honom; de var inte självbedragna offer för syner eller hallucinationer.

190:0.4 (2029.4) En bestående tro på Jesu uppståndelse var trons främsta särdrag inom alla grenar av den tidiga evangelieförkunnelsen. I Jerusalem, Alexandria, Antiochia och Filadelfia förenades alla evangelielärare i denna obetingade tro på Mästarens uppståndelse.

190:0.5 (2029.5) När man betraktar den framträdande plats som Maria Magdalena intog vid förkunnandet av Mästarens uppståndelse, bör man notera att Maria var den främsta förespråkaren för kvinnornas kår, såsom Petrus var för apostlarna. Maria var inte ledare för de kvinnliga arbetarna, men hon var deras mest framstående lärare och offentliga förespråkare. Maria hade blivit en kvinna som iakttog stor försiktighet, så hennes djärvhet att tilltala en man som hon antog vara den som skötte Josefs trädgård, anger därför endast hur förfärad hon var att finna graven tom. Det var djupet och smärtan i hennes kärlek, fullständigheten i hennes hängivenhet, som fick henne att för ett ögonblick glömma de konventionella band som hindrade en judisk kvinna från att närma sig en främmande man.

1. Uppståndelsens härolder

190:1.1 (2029.6) Apostlarna ville inte att Jesus skulle lämna dem; därför hade de förringat alla hans uttalanden om att han skulle dö, liksom även hans löften om att uppstå igen. De väntade sig inte uppståndelsen så som den kom, och de vägrade att tro ända tills de ställdes inför tvånget från obestriddliga bevis och den egen erfarenhetens absoluta bevis.

190:1.2 (2030.1) När apostlarna vägrade att tro på rapporten från de fem kvinnorna som påstod sig ha sett Jesus och talat med honom, återvände Maria Magdalena till gravkammaren och de andra gick tillbaka till Josefs hus där de berättade om sina erfarenheter för hans dotter och de övriga kvinnorna, och kvinnorna trodde på deras redogörelse. Kort efter klockan sex gick dottern till Josef från Arimataia och de fyra kvinnorna som hade sett Jesus över till Nikodemos hem där de redogjorde för alla dessa händelser för Josef, Nikodemos, David Sebedaios och de andra männen som hade samlats där. Nikodemos och de andra tvivlade på deras berättelse, betvivlade att Jesus hade stigit upp från de döda; de förmodade att judarna hade fört bort kroppen. Josef och David var benägna att tro på rapporten så pass mycket att de skyndade iväg för att inspektera gravkammaren, och de fann att allt var just så som kvinnorna hade beskrivit. De var de sista som såg gravkammaren sådan den var, ty den ledande översteprästen sände klockan halv åtta tempelvakternas kapten för att avlägsna gravkläderna. Kaptenen lindade in dem alla i linnelakanet och kastade dem över en klippbrant i närheten.

190:1.3 (2030.2) Från gravkammaren begav sig David och Josef omedelbart till Elias Markus hem, där de höll ett möte med de tio apostlarna i rummet på övervåningen. Endast Johannes Sebedaios var böjd att tro, om än svagt, att Jesus hade uppstått från de döda. Petrus hade till en början trott, men när han inte fann Mästaren försjönk han i allvarliga tvivel. De var alla benägna att tro att judarna hade flyttat kroppen. David ville inte tvista med dem, men när han lämnade dem sade han: ”Ni är apostlar och borde förstå dessa saker. Jag vill inte gräla med er; trots det går jag nu tillbaka till Nikodemos hem där budbärarna enligt överenskommelse samlas denna morgon, och när de har samlats sänder jag ut dem på deras sista uppdrag — som härolder om Mästarens uppståndelse. Jag hörde Mästaren säga att han efter sin död skulle uppstå på tredje dagen, och jag tror honom.” När han hade sagt detta till rikets nedslagna och missmodiga ambassadörer tog denne självutnämnde ledare för kommunikations- och informationstjänsten farväl av apostlarna. På vägen ut från övervåningens rum släppte han ned Judas penningpung med apostlarnas alla pengar i knäet på Matteus Levi.

190:1.4 (2030.3) Klockan var ungefär halv tio när den siste av Davids tjugosex budbärare anlände till Nikodemos hem. David samlade dem genast på den rymliga gårdsplanen och vände sig till dem med följande ord:

190:1.5 (2030.4) ”Män och bröder, hela denna tid har ni tjänat mig enligt er ed till mig och till varandra, och jag tar er till vittnen på att jag ännu aldrig har sänt ut någon falsk information med er. Jag är i färd med att sända er ut på ert sista uppdrag som rikets frivilliga budbärare, och i samband därmed löser jag er från er ed och upplöser

budbärarkåren. Män, jag förkunnar för er att vi har slutfört vårt arbete. Mästaren har inte längre behov av dödliga budbärare; han har uppstått från de döda. Han berättade för oss innan han arresterades att han skulle dö och uppstå igen på den tredje dagen. Jag har sett graven — den är tom. Jag har talat med Maria Magdalena och fyra andra kvinnor som har talat med Jesus. Jag upplöser er nu, bjuder er farväl och sänder er på era respektive uppdrag, och det budskap som ni skall bära till de troende lyder: 'Jesus har uppstått från de döda; graven är tom.'”

190:1.6 (2030.5) Majoriteten av de närvarande försökte övertala David att inte göra detta. Men de kunde inte påverka honom. Sedan försökte de avråda budbärarna, men de brydde sig inte om dessa tvivelord. Så strax före klockan tio denna söndagsmorgon gick dessa tjugosex löpare ut som de första härolderna för denna mäktiga sanning och detta mäktiga faktum om den uppståndne Jesus. De gav sig av på detta uppdrag, så som tidigare på många andra, i enlighet med sin ed till David Sebedaios och till varandra. Dessa män hade stor tillit till David. De gav sig i väg för att utföra detta uppdrag utan att ens stanna för att tala med dem som hade sett Jesus; de litade på Davids ord. Flertalet av dem trodde på vad David hade sagt dem, och även de som i någon mån tvivlade bar fram budet precis lika säkert och lika snabbt.

190:1.7 (2031.1) Apostlarna, rikets andliga kår, är denna dag församlade i rummet på övervåningen, där de uppvisar rädsla och uttrycker tvivel, medan dessa lekmän som representerar det första försöket att socialt anpassa Mästarens evangelium om människans

broderskap, enligt order av sin orädde och effektive ledare ger sig ut för att förkunna en världs och ett universums uppståndne Frälsare. De engagerar sig i denna betydelsefulla tjänst innan hans utvalda representanter ens är villiga att tro hans ord eller godta ögonvittnenas utsaga.

190:1.8 (2031.2) Dessa tjugosex budbärare sändes ut till Lasaros hem i Betania och till alla centra för troende, från Beer-Seba i söder till Damaskus och Sidon i norr, och från Filadelfia i öster till Alexandria i väster.

190:1.9 (2031.3) När David hade tagit farväl av sina bröder gick han över till Josefs hem för att hämta sin mor, och de vandrade ut till Betania för att förena sig med Jesu familj som väntade där. David bodde i Betania hos Marta och Maria tills de hade avyttrat sina jordiska ägodelar och åtföljde dem sedan på färden till Filadelfia för att förena sig med sin bror Lasaros.

190:1.10 (2031.4) Om ungefär en vecka från denna tidpunkt tog Johannes Sebedaios Jesu mor Maria till sitt hem i Betsaida. Jesu äldste bror Jakob stannade med sin familj i Jerusalem. Rut stannade hos Lasaros systrar i Betania. De övriga i Jesu familj återvände till Galiléen. David Sebedaios begav sig tillsammans med Marta och Maria från Betania till Filadelfia i början av juni, dagen efter sitt giftermål med Rut, Jesu yngsta syster.

2. Jesu framträdande i Betania

190:2.1 (2031.5) Från tiden för Jesu morontiauppståndelse till stunden för hans andeuppstigning i höjden framträdde Jesus vid nitton skilda tillfällen i synlig gestalt för sina troende på jorden. Han visade sig inte för sina fiender eller för dem som inte andligen kunde tillgodogöra sig hans manifestation i synlig form. Hans första framträdande var för de fem kvinnorna vid graven, hans andra för Maria Magdalena, också det vid graven.

190:2.2 (2031.6) Det tredje framträdandet inträffade vid mitten av denna söndag i Betania. Kort efter tolvtiden stod Jesu äldste bror Jakob i Lasaros trädgård framför den tomma graven, där Martas och Marias från döden uppväckte bror hade legat, och begrundade i sitt sinne den nyhet som en av Davids budbärare hade kommit med omkring en timme tidigare. Jakob hade alltid varit benägen att tro på sin äldste broders mission på jorden, men han hade för länge sedan förlorat kontakten med Jesu arbete och hade råkat i allvarliga tvivel angående apostlarnas senare påståenden att Jesus var Messias. Hela familjen blev bestört och nära nog förvirrad av nyheterna som budbäraren kom med. Medan Jakob fortfarande stod framför Lasaros tomma grav anlände Maria Magdalena till platsen och berättade ivrigt för familjen om sina upplevelser under de tidiga morgontimmarna vid Josefs gravkammare. Innan hon hade slutat anlände David Sebedaios och hans mor. Rut trodde naturligtvis på berättelsen, och det gjorde också Juda efter att ha talat med David och Salome.

190:2.3 (2032.1) Under tiden, medan de sökte efter Jakob och innan de fann honom, när han stod där i trädgården nära gravkammaren, blev han medveten om att någon fanns i hans närhet, som om någon hade rört vid hans axel. När han vände sig för att se efter såg han en

främmande gestalt gradvis framträda vid hans sida. Han var alltför häpen för att tala och alltför skrämmd för att fly. Sedan talade den främmande gestalten och sade: ”Jakob, jag kommer för att kalla dig till rikets tjänst. Allvarligt förena dina krafter med dina bröder och följ mig.” När Jakob hörde sitt namn uttalas visste han att det var hans äldste broder Jesus, som hade tilltalat honom. De hade alla mer eller mindre svårt att känna igen Mästarens morontigestalt, men få av dem hade några svårigheter att känna igen hans röst eller annars identifiera hans charmerande personlighet så snart han började kommunicera med dem.

190:2.4 (2032.2) När Jakob insåg att Jesus tilltalade honom började han falla ned på sina knän och utropade: ”Min fader och min broder”, men Jesus bad honom stå upp medan han talade med honom. De vandrade genom trädgården och talade i nästan tre minuter, talade om upplevelser under gångna dagar och förutsåg händelserna under den närmaste framtiden. När de närmade sig huset sade Jesus: ”Farväl Jakob, tills jag möter er alla tillsammans.”

190:2.5 (2032.3) Jakob rusade in i huset medan de sökte efter honom i Betfage, och utropade: ”Jag har just sett Jesus och talat med honom, umgåtts med honom. Han är inte död; han har uppstått! Han försvann inför mina ögon och sade: ’Farväl tills jag möter er alla tillsammans.’” Han hade knappt slutat tala då Juda återvände, och han berättade på nytt för Juda hur han hade sammanträffat med Jesus i trädgården. De började alla tro på Jesu uppståndelse. Jakob tillkännagav nu att han inte tänkte återvända till Galiléen, och David utropade: ”Det är inte bara upphetsade kvinnor som ser honom; nu

har även själsstarka karlar börjat se honom. Jag väntar mig att själv få se honom.”

190:2.6 (2032.4) David behövde inte vänta länge, ty Jesu fjärde framträdande för de dödligas syn inträffade strax före klockan två i själva detta Martas och Marias hem, då han uppenbarade sig synligt för sin jordiska familj och deras vänner, tjugo personer sammanlagt. Mästaren visade sig i den öppna bakdörren och sade: ”Frid vare med er. Hälsningar till dem som en gång var mina närmaste i köttslig gestalt och min samhörighet till mina bröder och systrar i himmelriket. Hur kunde ni tvivla? Varför har ni dröjt så länge innan ni valde att följa sanningens ljus av hela ert hjärta? Kom ni därför alla in i gemenskapen med Sanningens Ande i Faderns rike.” När de började återhämta sig från den första chocken av sin stora förvåning och gå fram mot honom som för att omfamna honom, försvann han ur deras åsyn.

190:2.7 (2032.5) De ville alla rusa iväg in till staden för att berätta för de tvivlande apostlarna om vad som hade hänt, men Jakob höll dem tillbaka. Endast Maria Magdalena tilläts återvända till Josefs hus. Jakob förbjöd dem att sprida nyheten om detta morontibesök på grund av vissa saker som Jesus hade sagt till honom när de samtalade i trädgården. Men Jakob avslöjade aldrig något mer om sitt besök med den uppståndne Mästaren denna dag i Lasaros hem i Betania.

3. I Josefs hem

190:3.1 (2033.1) Jesu femte morontiauppenbarande, som kunde ses med dödligas ögon, inträffade ungefär femton minuter över fyra denna samma söndagseftermiddag inför omkring tjugofem kvinnliga troende som hade samlats hemma hos Josef från Arimataia. Maria Magdalena hade återvänt till Josefs hus bara några minuter före detta framträdande. Jesu bror Jakob hade begärt att ingenting skulle sägas till apostlarna om Mästarens framträdande i Betania. Han hade inte bitt Maria att låta bli att berätta om händelsen för sina trossysstrar. I enlighet därmed, efter att ha förpliktat alla kvinnorna till tysthetslöfte, började Maria redogöra för vad som nyss hade inträffat medan hon var hos Jesu familj i Betania. Hon var mitt i denna spännande berättelse när en plötslig och högtidlig stillhet sänkte sig över dem, och de såg mitt ibland sig den uppståndne Jesus i fullt synlig gestalt. Han hälsade dem med orden: ”Frid vare med er. I rikets gemenskap skall ingen vara jude eller främling, rik eller fattig, fri eller slav, man eller kvinna. Även ni kallas till att sprida den goda nyheten om människosläktets frihet genom evangeliet om människans sonskap hos Gud i himmelriket. Gå ut till hela världen och förkunna detta evangelium och stärk de troende i deras tro därpå. När ni gör detta, glöm inte att vårda er om de sjuka och stärka de som är klenmodiga och räddhågade. Och jag kommer alltid att vara med er, ända till jordens yttersta gränser.” När han hade sagt detta försvann han från deras åsyn, medan kvinnorna föll ner framstupa och tillbad under tystnad.

190:3.2 (2033.2) Av Jesu fem morontiaframträdanden hittills hade Maria Magdalena bevittnat fyra.

190:3.3 (2033.3) Utsändandet av budbärare mitt på förmiddagen och det oavsiktliga läckaget av antydningar om Jesu framträdande i Josefs hus resulterade i att judarnas styresmän tidigt under kvällen började få höra att det gick rykten i staden om att Jesus hade uppstått och att många personer påstod sig ha sett honom. Medlemmarna av judarnas råd blev grundligt uppjagade av dessa rykten. Sedan Kajafas i all hast hade rådgjort med Hannas sammankallade han sanhedrinen till ett möte klockan åtta den kvällen. Det var vid detta möte åtgärder vidtogs för att utesluta från synagogorna varje person som nämnde något om Jesu uppståndelse. Det föreslogs rentav att var och en som påstod sig ha sett honom skulle avrättas. Detta förslag kom emellertid inte till omröstning eftersom mötet slutade i en förvirring som gränsade till verklig panik. De hade vågat tro att de var färdiga med Jesus. De höll på att upptäcka att deras verkliga besvär med mannen från Nasaret bara hade börjat.

4. Framträdandet för grekerna

190:4.1 (2033.4) Ungefär vid halvfemtiden, i en viss Flavius hem, gjorde Mästaren sitt sjätte morontiaframträdande inför omkring fyrtio grekiska troende som hade samlats där. Medan de var i färd med att diskutera rapporterna om Mästarens uppståndelse uppenbarade han sig mitt ibland dem, trots att dörrarna var väl stängda, och sade till dem: ”Frid vare med er. Fastän Människosonen framträdde på jorden bland judarna, kom han för att tjäna alla människor. I min Faders rike skall ingen vara jude eller främling; ni är alla bröder — Guds söner.

Gå ni därför ut till hela världen och förkunna detta frälsningens evangelium, så som ni har fått ta emot det av rikets ambassadörer, och jag skall umgås med er i Faderns tros- och sanningssöners brödraskap.” När han hade gett dem detta uppdrag tog han farväl, och de såg honom inte längre. De stannade inne i huset hela kvällen; de var alltför överväldigade av vördnad och fruktan för att våga sig ut. Inte heller sov någon av dessa greker den natten. De förblev vakna i diskussioner om dessa saker och hoppades att Mästaren kanske skulle besöka dem på nytt. I gruppen fanns många av de greker som var i Getsemane när soldaterna arresterade Jesus och Judas förrådde honom med en kyss.

190:4.2 (2034.1) Rykten om Jesu uppståndelse och rapporter om de många framträdandena inför hans anhängare sprids snabbt, och hela staden uppjagas till en höggradig upphetsning. Mästaren har redan framträtt för sin familj, för kvinnorna och för grekerna, och inom kort uppenbarar han sig mitt bland apostlarna. Judarnas råd skall snart börja överväga dessa nya problem som så plötsligt har tvingats på de judiska styresmännen. Jesus tänker mycket på sina apostlar men vill att de lämnas ensamma under ytterligare några timmar av allvarlig begründande och tankfullt övervägande innan han besöker dem.

5. Vandringen med de två bröderna

190:5.1 (2034.2) I Emmaus, en dryg mil väster om Jerusalem, bodde två bröder, fåraherdar, som hade tillbringat påskveckan i Jerusalem och deltagit i offrandet, ceremonierna och festandet. Den äldre

brodern Kleopas trodde delvis på Jesus; åtminstone hade han blivit utesluten ur synagogan. Hans bror Jakob trodde inte, även fast han var mycket intresserad av vad han hade hört om Mästarens läror och gärningar.

190:5.2 (2034.3) När dessa två bröder denna söndagseftermiddag vandrade fram, knappt fem kilometer från Jerusalem och några minuter före klockan fem, längs vägen till Emmaus samtalade de med stort allvar om Jesus, hans läror, hans gärningar och i synnerhet om ryktena att hans grav var tom och att vissa kvinnor hade talat med honom. Kleopas var delvis sinnad att tro på dessa rapporter, men Jakob hävdade att hela saken troligen var ett bedrägeri. Medan de på detta sätt tvistade och debatterade på vägen hem kom Jesu morontiauppenbarande, hans sjunde framträdande, upp vid sidan av dem där de vandrade fram. Kleopas hade ofta hört Jesus undervisa, och han hade vid flera tillfällen ätit tillsammans med honom i hemmen hos troende i Jerusalem. Men han kände inte igen Mästarens när denne oförbehållsamt samtalade med dem.

190:5.3 (2034.4) När Jesus hade vandrat ett stycke tillsammans med dem sade han: ”Vad var det ni talade om så allvarligt när jag hann upp er?” När Jesus hade frågat detta stannade de upp och såg med sorgsen förvåning på honom. Kleopas sade: ”Hur kan någon vistas i Jerusalem och inte känna till vad som nyligen har hänt?” Då frågade Mästaren: ”Vad har hänt?” Kleopas svarade: ”Om du inte vet om dessa saker är du den ende i Jerusalem som inte har hört dessa rykten om Jesus från Nasaret, han som var en mäktig profet i ord och gärning inför Gud och hela folket. Våra överstepräster och styresmän överlämnade honom till romarna och krävde att de skulle korsfästa

honom. Nog var det många av oss som hade hoppats på att det var han som skulle befria Israel från främlingarnas ok. Men det är inte allt. Nu är det tredje dagen sedan han korsfästes, och några kvinnor har denna dag gjort oss helt förbluffade med att förklara att de mycket tidigt denna morgon gick till hans gravkammare och fann den tom. Och samma kvinnor påstår envist att de talade med denne man; de hävdar att han har uppstått från de döda. Och när kvinnorna rapporterade detta för männen sprang två av hans apostlar till gravkammaren och fann likaså att den var tom” — och här avbröt Jakob sin bror för att säga: ”Men de såg inte Jesus.”

190:5.4 (2035.1) Då de gick vidare sade Jesus till dem: ”Hur långsamma är ni inte med att fatta sanningen! När ni berättar för mig att det är om denne mans läror och gärningar som ni diskuterar, får jag då upplysa er eftersom jag mer än väl känner till dessa läror. Kommer ni inte ihåg att denne Jesus alltid lärde att hans rike inte är av denna värld och att alla människor, eftersom de är Guds söner, borde finna frigörelse och frihet i den andliga glädjen i gemenskapen med det kärleksfulla tjänandets brödraskap i detta nya rike som bygger på sanningen om den himmelske Faderns kärlek? Minns ni inte hur denne Människoson förkunnade Guds frälsning för alla människor, vårdade sig om sjuka och lidande och befriade dem som var bundna av rädsla och förslavade av ondska? Vet ni inte att denne man från Nasaret sade till sina apostlar att han måste bege sig till Jerusalem och utlämnas till sina fiender som skulle döda honom, och att han skulle uppstå på den tredje dagen? Har ni inte fått höra allt detta? Och har ni aldrig läst i skrifterna, om denna dag av frälsning för juden och för icke-juden, stället där det står att alla familjer på

jorden skall bli välsignade i honom, att han skall höra de nödlidandes rop och frälsa själen hos de fattiga som söker honom, att alla folk skall kalla honom välsignad? Att denne Frälsare skall vara som skuggan av en väldig klippa i ett utmattat land. Att han för sin hjord i bet som en riktig herde, samlar lammen i sin famn och bär dem ömt i sina armar. Att han öppnar de andligen blindas ögon och för förtvivlans fångar ut till full frihet och ljus, att alla som sitter i mörkret skall se den eviga frälsningens stora ljus. Att han skall läka dem som har ett förkrossat hjärta, förkunna frihet för de av synden fångna och öppna fängelseportarna för dem som är förslavade av fruktan och bundna av ondska. Att han skall trösta dem som sörjer och skänka dem frälsningens glädje i stället för sorg och tungsinhet. Att han skall vara alla folks hopp och den ständiga glädjen hos dem som söker rättfärdighet. Att denne sanningens och rättfärdighetens Son skall gå upp över världen med helande ljus och frälsande kraft; rentav att han skall frälsa sitt folk från deras synder; att han verkligen skall söka och frälsa dem som är vilsna och förlorade. Att han inte skall förgöra de svaga utan skänka frälsning åt alla som hungrar och törstar efter rättfärdighet. Att de som tror på honom skall ha evigt liv. Att han skall utgjuta sin ande över allt kött, och att denne Sanningens Ande hos varje troende skall vara en källa av vatten som väller fram till evigt liv. Förstod ni inte hur storartat det rikets evangelium var som denne man gav er? Inser ni inte vilken storartad frälsning som har kommit er till del?”

190:5.5 (2035.2) Vid denna tid hade de kommit nära den by där dessa bröder bodde. Inte ett ord hade de två männen sagt sedan Jesus började undervisa dem medan de vandrade längs vägen. Snart kom de

fram till sin enkla boning, och Jesus skulle just ta farväl av dem och fortsätta ned längs vägen, men de nästan tvingade honom att komma in och stanna hos dem. De sade att skymningen snart skulle falla och insisterade att han skulle stanna hos dem. Till slut samtyckte Jesus, och mycket snart efter att ha gått in i huset satte de sig ned för att äta. De gav honom ett bröd att välsigna, och när han började bryta det och gav åt dem öppnades deras ögon och Kleopas insåg att deras gäst var Mästaren själv. Och då han sade: ”Det är Mästaren ...”, försvann Jesus i sin morontigestalt ur deras åsyn.

190:5.6 (2036.1) Sedan sade de till varandra: ”Inget under att våra hjärtan brann inom oss när han talade till oss medan vi vandrade vägen fram, och när han öppnade skriftens lärdomar för vårt förstånd!”

190:5.7 (2036.2) De stannade inte för att äta. De hade sett Mästaren i morontigestalt, de rusade ut från huset och skyndade tillbaka till Jerusalem för att sprida den goda nyheten om den uppståndne Frälsaren.

190:5.8 (2036.3) Omkring klockan nio den kvällen och just innan Mästaren visade sig för de tio apostlarna, störtade dessa två upphetsade bröder in till apostlarna i övervåningens rum och förkunnade att de hade sett Jesus och talat med honom. De berättade allt vad Jesus hade sagt till dem och hur de inte hade insett vem han var förrän i den stund då han bröt brödet.

Urantiaboken

<< [Kapitel 190](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 192](#) >>

Kapitel 191

Jesus uppenbarar sig för apostlarna och andra ledare

191:0.1 (2037.1) UPPSTÅNDELSESÖNDAGEN var en förfärlig dag i apostlarnas liv. Tio av dem tillbringade större delen av dagen bakom tillbommade dörrar i rummet på övervåningen. De skulle kanske ha flytt från Jerusalem, men de var rädda för att bli arresterade av det judiska rådets agenter om de påträffades utomhus. Tomas grubblade över sina bekymmer ensam i Betfage. Han skulle ha mått bättre av att stanna hos sina apostlakamrater, och han hade kunnat hjälpa dem att leda deras diskussioner i en nyttigare riktning.

191:0.2 (2037.2) Hela dagen förfäktade Johannes tanken att Jesus hade uppstått från de döda. Han relaterade inte mindre än fem olika gånger

då Mästaren hade försäkrat att han skulle uppstå igen och åtminstone tre gånger då han hade hänsyftat på den tredje dagen. Johannes inställning hade ansenligt inflytande på dem, i synnerhet på hans bror Jakob och på Natanael. Johannes skulle ha haft ett större inflytande på dem om han inte hade varit den yngsta medlemmen av gruppen.

191:0.3 (2037.3) Deras svårigheter berodde mycket på att de var isolerade. Johannes Markus höll dem underrättade om vad som hände i och omkring templet och informerade dem om de många rykten som cirkulerade i staden, men det föll honom inte in att samla in nyheter från de olika grupper av troende för vilka Jesus redan hade visat sig. Det var just det slags service som Davids budbärare hittills hade stått för, men de var nu alla iväg på sitt sista uppdrag som uppståndelsens härolder till de grupper av troende som bodde långt borta från Jerusalem. För första gången under alla dessa år insåg apostlarna hur mycket de hade varit beroende av Davids budbärare för sin dagliga information om rikets angelägenheter.

191:0.4 (2037.4) Hela denna dag vacklade Petrus på sitt karakteristiska sätt emotionellt mellan tro och tvivel beträffande Mästarens uppståndelse. Petrus kunde inte komma ifrån åsynen av gravkläderna som hade legat där i gravkammaren just som om Jesu kropp bara hade avdunstat ur dem. ”Men”, resonerade Petrus, ”om han har uppstått och kan visa sig för kvinnorna, varför visar han sig inte för oss, hans apostlar?” Petrus blev allt mer sorgsen när han tänkte att kanske Jesus inte kom till dem på grund av hans närvaro bland apostlarna, därför att han hade förnekat Jesus den natten på Hannas gårdsplan. Sedan gjorde han sig igen glad med de ord som kvinnorna hade framfört: ”Gå och berätta för mina apostlar — och för Petrus.” Men för att bli

uppmuntrad av detta budskap måste han tro att kvinnorna verkligen hade sett och hört den uppståndne Mästaren. På detta sätt växlade Petrus mellan tro och tvivel hela dagen, ända fram till något efter klockan åtta, då han vågade sig ut på gårdsplanen. Petrus tänkte avlägsna sig från apostlarnas sällskap för att inte hindra Jesus från att komma till dem därför att han hade förnekat Mästaren.

191:0.5 (2037.5) Jakob Sebedaios förespråkade till en början att de alla skulle gå till gravkammaren. Han var starkt för att göra något för att komma till botten med mysteriet. Det var Natanael som hindrade dem från att gå ut bland allmänheten till svar på Jakobs övertalningsförsök, och det gjorde han genom att påminna dem om att Jesus hade varnat dem för att inte onödigtvis riskera sina liv under denna tid. Vid middagstiden hade Jakob slagit sig ned till ett vaksamt väntande tillsammans med de andra. Han sade inte mycket; han var obeskrivligt besviken över att Jesus inte visade sig för dem, och han visste inte om Mästarens många framträdanden för andra grupper och individer.

191:0.6 (2038.1) Andreas ägnade sig denna dag mycket åt att lyssna. Han var oerhört förbryllad över situationen och hade mer än sin andel av tvivlen, men åtminstone gladde han sig åt känslan av frihet från ansvaret att leda sina medapostlar. Han var verkligen tacksam över att Mästaren hade löst honom från ledarskapets bördor innan apostlakåren råkade ut för dessa förvirrande tider.

191:0.7 (2038.2) Mer än en gång under de långa och tröttsamma timmarna denna tragiska dag, var det enda som höll modet uppe hos gruppen Natanaels karakteristiska filosofiska råd, som han ofta bidrog med. Hans inflytande hade verkligen avgörande betydelse för de tio

under hela dagen. Inte en enda gång gav han uttryck för sin egen vare sig tro eller misstro beträffande Mästarens uppståndelse. Men under dagens lopp lutade han allt mer mot att tro att Jesus hade infriat sitt löfte att uppstå.

191:0.8 (2038.3) Simon Seloten var alltför krossad för att delta i diskussionerna. Större delen av tiden lutade han sig på en dyscha med ansiktet mot väggen i en vrå i rummet; endast några få gånger sade han något under hela dagen. Hans uppfattning om riket hade gått i kras, och han kunde inte se att Mästarens uppståndelse väsentligen kunde förändra situationen. Hans besvikelse var mycket personlig och alltför smärtsam för att kunna övervinnas på kort sikt, ens inför ett så oerhört faktum som uppståndelsen.

191:0.9 (2038.4) Märkligt nog var den vanligen tystlåtna Filippos mycket pratsam under hela eftermiddagen denna dag. Under förmiddagen var han ganska tyst, men hela eftermiddagen ställde han frågor till de övriga apostlarna. Petrus var ofta irriterad över Filippos frågor, men de övriga förhöll sig godmodigt till hans förfrågningar. Filippos var särskilt intresserad av att få veta huruvida Jesu kropp, förutsatt att Jesus verkligen hade uppstått från graven, skulle uppvisa de fysiska märkena från korsfästelsen.

191:0.10 (2038.5) Matteus var högst förvirrad. Han lyssnade till sina bröders diskussioner men tillbringade det mesta av tiden med att i sitt sinne begrunda problemet med deras framtida finanser. Oberoende av Jesu förmodade uppståndelse var Judas borta, David hade utan vidare ceremonier överlämnat penningmedlen till honom och de hade ingen auktoritativ ledare. Innan Matteus kom så långt som till att ta deras

diskussioner om uppståndelsen under allvarlig övervägande hade han redan sett Mästaren ansikte mot ansikte.

191:0.11 (2038.6) Tvillingarna Alfaios tog föga del i dessa allvarliga diskussioner; de var ganska väl sysselsatta med sina vanliga bestyr. Den ene av dem uttryckte bådas inställning när han som svar på en fråga av Filippos sade: ”Vi förstår oss inte på uppståndelsen, men vår mor säger att hon har talat med Mästaren, och vi tror henne.”

191:0.12 (2038.7) Tomas befann sig mitt i ett av sina typiska skov av hopplös depression. Han sov en del av dagen och vandrade resten av tiden omkring på bergskullarna. Han hade längtade efter att förena sig med sina medapostlar igen, men önskan att vara för sig själv var starkare.

191:0.13 (2038.8) Det fanns ett antal orsaker till att Mästaren sköt upp det första morontiaframträdandet för sina apostlar. För det första ville han ge dem tid efter att ha fått höra om hans uppståndelse att grundligt tänka över vad han hade sagt till dem om sin död och sin uppståndelse medan han ännu var hos dem i köttslig gestalt. Mästaren ville att Petrus skulle kämpa sig igenom en del av sina speciella svårigheter innan han uppenbarade sig för dem alla. För det andra önskade han att Tomas skulle vara hos dem när han för första gången visade sig för dem. Johannes Markus fann Tomas i Simons hem i Betfage tidigt denna söndagsmorgon och meddelade detta till apostlarna vid elvatiden. Tomas skulle när som helst under dagen ha återvänt till dem om Natanael eller vilka två apostlar som helst hade gått och hämtat honom. Han ville verkligen återvända, men då han kvällen innan hade lämnat dem så som han gjorde, var han alltför stolt för att på eget initiativ gå tillbaka så snart. Följande dag var han

så deprimerad att det tog nästan en vecka för honom att besluta sig för att återvända. Apostlarna väntade på honom, och han väntade på att hans bröder skulle söka upp honom och be honom följa med tillbaka. Tomas förblev därför borta från sina medarbetare ända tills följande lördagskväll, då Petrus och Johannes efter mörkrets inbrott gick över till Betfage och förde med sig honom tillbaka. Häri ligger också orsaken till varför de inte genast begav sig till Galiléen efter det att Jesus för första gången hade visat sig för dem; de ville inte ge sig av utan Tomas.

1. Framträdandet för Petrus

191:1.1 (2039.1) Klockan var nära halv nio denna söndagskväll när Jesus visade sig för Simon Petrus i trädgården vid familjen Markus hem. Detta var hans åttonde morontiauppenbarelse. Petrus hade levt under en tung börda av tvivel och skuldkänsla allt sedan han förnekade Mästaren. Hela lördagen och denna söndag hade han kämpat mot rädslan att han kanske inte längre var en apostel. Han skälvde vid tanken på Judas öde och tänkte rentav att han också hade förrått sin Mästare. Hela eftermiddagen hade han tänkt att det som hindrade Jesus från att framträda för apostlarna kunde vara hans närvaro bland dem, förutsatt naturligtvis att Jesus verkligen hade uppstått från de döda. Det var för Petrus, som befann sig i en sådan sinnesstämning och ett sådant själstillstånd, som Jesus visade sig då den modlösa aposteln vandrade omkring bland blommor och buskar.

191:1.2 (2039.2) När Petrus tänkte på den kärleksfulla blick som Mästaren hade gett honom när han passerade honom på Hannas veranda, och när han vände och vred på det underbara budskap som kvinnorna tidigt den morgonen hade haft med sig till honom när de kom från den tomma graven: ”Gå och berätta för mina apostlar — och för Petrus” — när han begrundade dessa barmhärtighetstecken började hans tro övervinna hans tvivel, och han stannade upp, knöt nävarna och sade högt: ”Jag tror på att han har uppstått från de döda, jag skall gå och berätta det för mina bröder.” När han sade detta visade sig plötsligt framför honom gestalten av en man som talade till honom i bekanta tongångar och sade: ”Petrus, fienden ville ha dig, men jag ville inte avstå från dig. Jag visste att det inte var från hjärtat du förnekade mig; därför förlät jag dig redan innan du hade bitt om det, men nu måste du sluta upp att tänka på dig själv och stundens bekymmer medan du gör dig redo att föra evangeliets goda nyheter till dem som sitter i mörkret. Du skall inte längre bry dig om vad du själv kan få från riket, utan snarare bekymra dig för vad du kan ge dem som lever i en förfärlig andlig fattigdom. Omgjorda dig, Simon, för en ny dags strid, för kampen mot andligt mörker och de onda tvivlen i människornas naturliga sinnen.”

191:1.3 (2039.3) Petrus och Jesus i morontigestalt vandrade genom trädgården och samtalade i nästan fem minuter om det förflutna, det nuvarande och framtida. Sedan försvann Mästaren ur hans åsyn med orden: ”Farväl, Petrus, tills jag träffar dig tillsammans med dina bröder.”

191:1.4 (2039.4) För ett ögonblick överväldigades Petrus av insikten om att han hade talat med den uppståndne Mästaren och att han kunde

vara säker på att fortfarande vara en av rikets ambassadörer. Han hade just hört den förhärlicade Mästaren uppmana honom att fortsätta att predika evangeliet. Medan allt detta vällde upp i hans hjärta rusade han upp till det övre rummet, in till sina medapostlar och utropade i andlös upphetsning: ”Jag har sett Mästaren; han var i trädgården. Jag talade med honom, och han har förlåtit mig.”

191:1.5 (2040.1) Petrus kungörelse att han hade sett Mästaren i trädgården gjorde ett djupt intryck på hans medapostlar, och de var så gott som redo att överge sina tvivel när Andreas reste sig och varnade dem att inte låta sig alltför mycket påverkas av hans brors meddelande. Andreas antydde att Petrus tidigare hade sett saker som inte var verkliga. Även fast Andreas inte direkt hänsyftade på den nattliga synen ute på Galileiska sjön, då Petrus påstod sig ha sett Mästaren komma gående på vattnet till dem, sade han tillräckligt för att för avslöja för all att han hade den händelsen i sinnet. Simon Petrus blev mycket sårad av sin brors antydningar och föll genast in i en slokörad tystnad. Tvillingarna kände djupt medlidande med Petrus, och de gick båda över till honom för att uttrycka sin sympati, för att säga att de trodde honom och för att igen försäkra att deras egen mor också hade sett Mästaren.

2. Första framträdandet för apostlarna

191:2.1 (2040.2) Kort efter klockan nio den kvällen, sedan Kleopas och Jakob hade avlägsnat sig, medan tvillingarna Alfaios tröstade Petrus, medan Natanael gjorde invändningar mot Andreas och när de tio

apostlarna var församlade där i övre rummet med alla dörrar tillbommade, utav rädsla för att kunna bli arresterade, framträdde plötsligt Mästaren i morontiagestalt mitt bland dem och sade: ”Frid vare med er. Varför är ni så skrämde när jag uppenbarar mig, som om ni hade sett en ande? Berättade jag inte för er om dessa saker när jag fanns hos er i köttslig gestalt? Talade jag inte om för er att översteprästerna och styresmännen skulle överlämna mig till att dödas, att en bland er skulle förråda mig och att jag skulle uppstå på tredje dagen? Varför alla dessa tvivel och all denna diskussion om de rapporter som har framförts av kvinnorna, Kleopas och Jakob, och till och med Petrus? Hur länge skall ni tvivla på mina ord och vägra att tro mina löften? Och nu när ni faktiskt ser mig, kommer ni att tro? Även nu är en av er frånvarande. När ni ännu en gång är samlade, och efter det att ni alla med säkerhet vet att Människosonen har stigit upp från graven, bege er då till Galiléen. Lita på Gud, lita på varandra, och så skall ni tillträda himmelrikets nya tjänst. Jag skall dröja kvar i Jerusalem med er tills ni är redo att bege er till Galiléen. Min frid lämnar jag er.”

191:2.2 (2040.3) När Jesus i morontiagestalt hade talat till dem försvann han genast ur deras åsyn. De föll framstupa, prisade Gud och vördade sin försvunne Mästare. Detta var Mästarens nionde morontiauppenbarelse.

3. Hos morontiaavarelserna

191:3.1 (2040.4) Nästa dag, måndagen, tillbringades i sin helhet i sällskap med de morontiaavarelser som då befann sig på Urantia. Som deltagare i Mästarens morontiaövergångserfarenhet hade det kommit över en miljon morontialedare och -medarbetare till Urantia tillsammans med övergångsdödliga av olika klasser från de sju mansonivärldarna i Satania. Jesus morontiagestalt vistades fyrtio dagar i sällskap med dessa lysande intelligenser. Han undervisade dem och fick veta av deras ledare om morontiaövergångslivet så som det genomgås av de dödliga från de bebodda världarna i Satania på deras väg genom systemets morontiasfärer.

191:3.2 (2041.1) Omkring midnatt denna måndag anpassades Mästarens morontiagestalt för övergång till det andra stadiet i morontiaframskridandet. När han nästa gång framträdde för sina dödliga barn på jorden skedde det som en morontiaavarelse av andra stadiet. Allt efter som Mästaren framskred i sitt morontialivsskede blev det tekniskt allt svårare för morontiaintelligenserna och deras transformerande medarbetare att göra Mästaren synlig för de dödligas materiella ögon.

191:3.3 (2041.2) Jesus övergick till det tredje stadiet av morontia fredagen den 14 april; till det fjärde stadiet måndagen den 17; till det femte stadiet lördagen den 22; till det sjätte stadiet torsdagen den 27; till det sjunde stadiet tisdagen den 2 maj; till medborgarskap i Jerusem söndagen den 7, och han gick in i omfamningen av de Högsta i Edentia söndagen den 14 maj.

191:3.4 (2041.3) På detta sätt fullgjorde Mikael av Nebadon sin tjänst för att skaffa sig universumerfarenhet, eftersom han redan i samband med sina tidigare utgivningar i sin helhet hade erfarit det liv som de

uppstigna dödliga från tid och rymd lever allt från vistelsen i konstellationens högkvarter fram till och inklusive tjänsten i superuniversumets högkvarter. Och det var genom just dessa morontiaerfarenheter som Nebadons Skaparson faktiskt slutförde och acceptabelt avslutade sin sjunde och sista utgivning i universum.

4. Tionde framträdandet (i Filadelfia)

191:4.1 (2041.4) Jesu tionde morontiauppenbarelse, som kunde urskiljas av de dödliga, inträffade en kort stund efter klockan åtta tisdagen den 11 april i Filadelfia, där han visade sig för Abner och Lasaros samt för ungefär hundrafemtio av deras medarbetare, bland dem över femtio från de sjuttios evangelistkår. Detta framträdande inträffade kort efter inledandet av ett speciellt möte i synagogan vilket Abner hade sammankallat för att diskutera Jesu korsfästelse och den nyligare rapporten om uppståndelsen, som Davids budbärare hade kommit med. Eftersom Lasaros, som hade uppväckts från de döda, numera hörde till denna grupp av troende, var det inte svårt för dem att tro på rapporten om att Jesus hade uppstått från de döda.

191:4.2 (2041.5) Mötet i synagogan höll på att inledas av Abner och Lasaros som båda stod i predikstolen, när hela skaran av troende åhörare såg Mästarens gestalt framträda plötsligt. Han steg fram från stället där han hade uppenbarat sig mellan Abner och Lasaros, av vilka ingendera hade observerat honom, saluterade sällskapet och sade:

191:4.3 (2041.6) ”Frid vare med er. Ni vet alla att vi har en ende Fader i himlen och att det finns bara ett rikets evangelium — den goda nyheten om det eviga livets gåva som människorna får genom tro. Medan ni fröjdas i er trofasthet mot evangeliet, be sanningens Fader att i era hjärtan utgjuta en ny och större kärlek till era bröder. Ni skall älska alla människor så som jag har älskat er; ni skall tjäna alla människor så som jag har tjänat er. Med förståelsefull sympati och broderlig tillgivenhet tag med i er gemenskap alla era bröder som är hängivna att förkunna den goda nyheten, vare sig de är judar eller icke-judar, greker eller romare, perser eller etiopier. Johannes förkunnade riket i förväg, ni har predikat evangeliet med kraft, grekerna undervisar redan om det goda budskapet, och jag skall snart sända Sanningens Ande in i själen hos alla dessa mina bröder som så osjälviskt har ägnat sina liv åt att upplysa sina medmänniskor som sitter i andligt mörker. Ni är alla ljusets barn; snubbla därför inte in i de förvecklingar av missförstånd som de dödligas misstänksamhet och människans bristande tolerans för med sig. Om ni tack vare tron upphöjs till att älska icke-troende, borde ni inte då också lika mycket älska dem som är era trosbröder i trons vittutbredande hushåll? Kom ihåg att när ni älskar varandra, då vet alla människor att ni är mina lärjungar.

191:4.4 (2042.1) ”Gå därför ut till hela världen och förkunna detta evangelium om Gud som vår Fader och människan som vår broder och syster till alla nationer och slakten, och följ ständigt visheten i ert val av metoder att framföra den goda nyheten för mänsklighetens olika raser och folkstammar. Som gåva har ni tagit emot detta rikets evangelium, och som gåva skall ni ge vidare den goda nyheten till

alla folk. Frukta inte det ondas motstånd, ty jag är alltid med er, ända till tidernas slut. Och min frid skänker jag er.”

191:4.5 (2042.2) När han hade sagt ”min frid skänker jag er” försvann han ur deras åsyn. Med undantag för ett av hans framträdanden i Galiléen, då uppåt femhundra troende såg honom samtidigt, omfattade denna grupp i Filadelfia det största antalet dödliga som såg honom vid ett och samma tillfälle.

191:4.6 (2042.3) Tidigt nästa morgon, medan apostlarna fortfarande dröjde i Jerusalem och väntade på att Tomas skulle återhämta sig emotionellt, gick dessa troende i Filadelfia ut och förkunnade att Jesus från Nasaret hade uppstått från de döda.

191:4.7 (2042.4) Nästa dag, onsdagen, tillbringade Jesus utan avbrott i sällskap med sina morontiamedarbetare, och under eftermiddagen tog han emot besökande morontiadelegater från mansonivärldarna i varje lokalsystem av bebodda sfärer i hela konstellationen Norlatiadek. De fröjdade sig alla över att lära känna sin Skapare som en av deras egen klass av universumintelligenser.

5. Andra framträdandet för apostlarna

191:5.1 (2042.5) Tomas tillbringade en enslig vecka ensam för sig själv bland bergskullarna kring Olivberget. Under denna tid träffade han endast dem som fanns i Simons hus samt Johannes Markus. Klockan var omkring nio lördagen den 15 april när de två apostlarna fann honom och tog honom med sig tillbaka till sin samlingsplats i familjen Markus hem. Nästa dag lyssnade Tomas till berättelserna om

Mästarens olika framträdanden, men han vägrade envist att tro på dem. Han hävdade att Petrus hade entusiasmerat dem till att tro att de hade sett Mästaren. Natanael resonerade med honom, men utan inverkan. Det fanns en emotionell envishet kopplad till hans vanliga tvivlande inställning, och detta sinnestillstånd i förening med hans förtret över att ha lämnat dem samverkade till att skapa en situation av sådan isolering som inte heller Tomas själv helt förstod. Han hade avlägsnat sig från sina fränder, han hade gått sin egen väg, och nu, även fast han redan var tillbaka hos dem, tenderade han omedvetet att inta en attityd av oenighet. Det tog lång tid för honom att ge upp; han ogillade att ge med sig. Utan att ha avsett det njöt han verkligen av den uppmärksamhet som visades honom. Han erhöll en omedveten tillfredsställelse av alla hans bröders försök att övertyga och omvända honom. Han hade saknat dem en hel vecka, och deras ihärdiga uppmärksamhet gav honom ett ansenligt välbefinnande.

191:5.2 (2042.6) De höll på att inta sitt kvällsmål något efter klockan sex, med Petrus sittande på ena sidan av Tomas och Natanael på den andra, när den tvivlande aposteln sade: ”Jag kommer inte att tro om jag inte med egna ögon ser Mästaren och sätter mitt finger i spikmärkena.” När de satt där vid sitt kvällsmål, och medan dörrarna var säkert stängda och reglade, visade sig Mästaren i morontiagestalt plötsligt innanför bordets krökning, och medan han stod rakt framför Tomas sade han:

191:5.3 (2043.1) ”Frid vare med er. I en hel vecka har jag väntat på att kunna framträda på nytt när ni alla var närvarande för att än en gång få höra uppdraget att gå ut till hela världen och förkunna detta rikets evangelium. Igen säger jag till er: Så som Fadern sände mig till

världen, så sänder jag er. Så som jag har uppenbarat Fadern, så skall ni uppenbara den gudomliga kärleken, inte endast med ord utan i ert dagliga liv. Jag sänder ut er, inte för att älska människornas själar, utan snarare för att *älska människorna*. Ni skall inte endast förkunna himlens fröjder utan även i ert dagliga liv uppvisa det gudomliga livets anderealiteter, eftersom ni redan genom tron har evigt liv som gåva av Gud. När ni har tro, när kraft från höjden, Sanningens Ande, har kommit över er, gömmer ni inte ert ljus här bakom stängda dörrar, utan ni gör Guds kärlek och barmhärtighet kända för hela mänskligheten. Av rädsla flyr ni nu från en obehaglig upplevelses fakta, men när ni har blivit döpta med Sanningens Ande går ni modigt och glatt ut för att möta de nya erfarenheterna av att förkunna den goda nyheten om det eviga livet i Guds rike. Ni kan dröja här och i Galiléen för en kort tid medan ni återhämtar er från chocken av övergången från den falska trygghet som traditionalismens auktoritet medför, till den nya ordningen som bygger på auktoriteten av fakta, sanning och tro på den levande erfarenhetens suprema realiteter. Er mission till världen bygger på det faktum att jag levde ett liv som uppenbarade Gud för er, på den sanning att ni och alla andra människor är Guds söner, och den skall bestå i det liv som ni lever bland människorna — den faktiska och levande erfarenheten av att älska och tjäna människorna, så som jag har älskat och tjänat er. Låt tron uppenbara ert ljus för världen, låt sanningens uppenbarelse öppna de ögon som har förblindats av traditionen, låt ert kärleksfulla tjänande effektivt utplåna den fördomsfullhet som föds av okunskapen. När ni på så sätt med förståelsefull sympati och osjälvisk tillgivenhet närmar er era medmänniskor, leder ni dem till den

frälsande kännedomen om Faderns kärlek. Judarna har prisat godheten, grekerna har upphöjt skönheten, hinduerna förkunnar hängivenhet, asketerna i fjärran lär ut vördnad, romarna kräver lojalitet, men jag fordrar av mina lärjungar liv, ett liv av kärleksfullt tjänande av era jordiska bröder.”

191:5.4 (2043.2) När Mästaren hade sagt detta såg han ned i Tomas ansikte och sade: ”Och du Tomas, som sade att du inte kommer att tro om du inte fick se mig och sätta ditt finger i spikmärkena i mina händer, nu har du sett mig och hört mina ord; och fastän du inte ser några spikmärken i mina händer, eftersom jag har uppstått i en gestalt som du också skall få när du lämnar denna värld, vad säger du nu till dina bröder? Du kommer att erkänna sanningen, ty redan hade du i ditt hjärta börjat tro fastän du så ståndaktigt hävdade din otro. Dina tvivel, Tomas, gör sig alltid mest envist gällande just när de skall till att falla sönder. Tomas, jag ber dig, var inte trolös utan troende — och jag vet att du kommer att tro, till och med av hela ditt hjärta.”

191:5.5 (2043.3) När Tomas hörde dessa ord föll han ned på sina knän inför Mästarens morontigestalt och utropade: ”Jag tror! min Herre och min Mästare!” Då sade Jesus till Tomas: ”Du tror, Tomas, för att du verkligen har sett och hört mig. Välsignade är de som under kommande tidsåldrar tror fastän de inte har sett med den köttsliga kroppens öga och hört med den dödliga kroppens öra.”

191:5.6 (2043.4) Sedan, medan Mästarens gestalt flyttade sig nära ändan av bordet, vände han sig till dem alla och sade: ”Och nu, bege er alla i väg till Galiléen, där jag inom kort skall uppenbara mig för er.” Efter att ha sagt detta försvann han ur deras åsyn.

191:5.7 (2044.1) De elva apostlarna var nu fullt övertygade om att Jesus hade uppstått från de döda, och mycket tidigt nästa morgon, före gryningen, gav de sig i väg till Galiléen.

6. Framträdandet i Alexandria

191:6.1 (2044.2) Medan de elva apostlarna var på väg till Galiléen och närmade sig slutet av sin färd, framträdde Jesus på tisdagskvällen den 18 april vid halvniotiden för Rodan och omkring åttio andra troende i Alexandria. Detta var Mästarens tolfte framträdande i morontigestalt. Jesus framträdde för dessa greker och judar just då Davids budbärare avslutade sin rapport om korsfästelsen. Denne budbärare, som var den femte i kedjan av löpare från Jerusalem till Alexandria, hade sent på eftermiddagen kommit till Alexandria, och när han hade framfört sitt budskap till Rodan beslöt man att sammankalla de troende för att höra det tragiska budet från budbäraren själv. Ungefär klockan åtta steg denne budbärare, Natan från Busiris, fram inför denna grupp och berättade i detalj allt som den föregående budbäraren hade berättat för honom. Natan slutade sin rörande berättelse med dess ord: ”Men David, som sänder oss detta bud, meddelar att Mästaren när han förutsade sin död förkunnade att han skulle uppstå igen.” Medan Natan ännu talade framträdde Mästaren i morontigestalt fullt synlig för alla, och när Natan satte sig sade Jesus:

191:6.2 (2044.3) ”Frid vare med er. Det som min Fader sände mig till denna värld för att grundlägga hör inte till en viss ras, nation eller

speciell grupp av lärare eller förkunnare. Detta rikets evangelium tillhör både jude och icke-jude, rik och fattig, fri och slav, man och kvinna, ja även små barn. Och ni skall alla förkunna detta kärleken och sanningens evangelium genom det liv som ni lever i köttet. Ni skall älska varandra med en ny och förvånansvärd tillgivenhet, just så som jag har älskat er. Ni kommer att tjäna mänskligheten med en ny och häpnadsväckande hängivenhet, precis så som jag har tjänat er. Och när människorna ser hur ni älskar dem, och när de observerar hur innerligt ni tjänar dem, inser de att ni har blivit trosbröder i himmelriket, och de kommer att följa Sanningens Ande, som de ser i era liv, tills de finner evig frälsning.

191:6.3 (2044.4) ”Så som Fadern sände mig till denna värld, så sänder jag nu er. Ni är alla kallade att föra den goda nyheten till dem som sitter i mörkret. Detta rikets evangelium tillhör alla som tror på det; det skall inte överlämnas i enbart prästernas förvar. Snart kommer Sanningens Ande över er, och han skall leda er in i all sanning. Gå ni därför ut till hela världen och förkunna detta evangelium, och se, jag är alltid med er, ända till tidernas slut.”

191:6.4 (2044.5) När Mästaren hade sagt detta försvann han ur deras åsyn. Hela den natten förblev dessa troende tillsammans där och berättade om sina erfarenheter som rikets troende och lyssnade till de många ord som Rodan och hans medarbetare hade att säga. De trodde alla på att Jesus hade uppstått från de döda. Föreställ er om förvåningen hos Davids uppståndelsehärold, som anlände andra dagen efter detta, när de besvarade hans kungörelse med att säga: ”Ja vi vet, för vi har sett honom. Han uppenbarade sig för oss i förrgår.”

Urantiaboken

<< [Kapitel 191](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 193](#) >>

Kapitel 192

Framträdanden i Galiléen

192:0.1 (2045.1) NÄR APOSTLARNÄ väl gav sig i väg från Jerusalem till Galiléen hade judarnas ledare betydligt lugnat ned sig. Eftersom Jesus uppenbarade sig endast för sin familj av rikets troende, och eftersom apostlarna höll sig gömda och inte bedrev någon offentlig förkunnelse, drog judarnas styresmän slutsatsen att när allt kom omkring hade evangelierörelsen effektivt krossats. De var givetvis oroade av den tilltagande spridningen av ryktena om att Jesus hade uppstått från de döda, men de förlitade sig på att de mutade vakterna effektivt skulle motverka alla sådana rapporter genom att de gång på gång upprepade att en grupp av hans anhängare hade avlägsnat kroppen.

192:0.2 (2045.2) Från denna tid framåt, ända tills den stigande vågen av förföljelse skingrade apostlarna, var Petrus den allmänt erkände ledaren för apostlakåren. Jesus gav honom aldrig någon sådan behörighet, och hans medapostlar valde honom aldrig formellt till en sådan ansvarsställning. Han tog naturligt på sig uppgiften och höll den genom gemensamt samtycke, och även för att han var deras främsta förkunnare. Från och med nu blev offentlig förkunnelse apostlarnas huvudsakliga verksamhet. Efter deras återkomst från Galiléen blev Mattias, som de hade valt i Judas ställe, deras skattmästare.

192:0.3 (2045.3) Under den vecka då de dröjde kvar i Jerusalem tillbringade Jesu mor Maria mycket av sin tid tillsammans med de kvinnliga troende som vistades i Josef från Arimataias hem.

192:0.4 (2045.4) Tidigt denna måndagsmorgon när apostlarna gav sig i väg till Galiléen följde Johannes Markus efter dem. Han följde dem ut från staden, och när de hade kommit ett gott stycke förbi Betania slöt han sig djärvt till deras grupp då han kände sig säker på att de inte skulle sända honom tillbaka.

192:0.5 (2045.5) Apostlarna gjorde flera uppehåll på vägen till Galiléen för att framföra berättelsen om sin uppståndne Mästare och kom därför inte fram till Betsaida förrän mycket sent på onsdagskvällen. Först vid middagstid på torsdagen hade de alla vaknat och var färdiga att inta sitt morgonmål.

1. Framträdandet vid sjön

192:1.1 (2045.6) Omkring klockan sex fredagsmorgonen den 21 april gjorde Mästaren i morontiagestalt sitt trettonde framträdande, det första i Galiléen, för de tio apostlarna då deras båt närmade sig stranden nära den vanliga landningsplatsen i Betsaida.

192:1.2 (2045.7) Efter att apostlarna hade tillbringat torsdagens eftermiddag och tidiga kväll i väntan hemma hos Sebedaios, föreslog Simon Petrus att de skulle bege sig ut för att fiska. När Petrus föreslog fiskefärden beslöt alla apostlarna att följa med. Hela natten arbetade de med näten men fick ingen fisk. De brydde sig inte så mycket om att fångsten misslyckades, ty de hade många intressanta erfarenheter att tala om, sådant som så nyligen hade hänt dem i Jerusalem. Men när dagen grydde beslöt de att återvända till Betsaida. När de närmade sig stranden såg de någon som stod på stranden vid en brasa nära landningsplatsen. Först tänkte de att det var Johannes Markus som hade kommit ned för att välkomna dem tillbaka med fångsten, men när de kom närmare stranden märkte de att de hade misstagit sig — mannen var för lång för att vara Johannes. Det hade inte fallit någon av dem in att personen på stranden var Mästaren. De förstod inte helt varför Jesus ville träffa dem mitt bland scenerna för deras tidigare samvaro och ute i nära kontakt med naturen, långt borta från den instängda omgivningen i Jerusalem med dess tragiska associationer av rädsla, förräderi och död. Han hade sagt dem att om de begav sig till Galiléen skulle han möta dem där, och han var i färd med att infria detta löfte.

192:1.3 (2046.1) När de kastade ankar och var på väg att stiga ned i den lilla båten för att ro i land, ropade mannen på stranden till dem: ”Karl, fick ni någonting?” När de svarade: ”Nej”, yttrade han sig

igen: ”Kasta nätet på högra sidan av båten, så får ni fisk.” Fastän de inte visste att det var Jesus som gav dem anvisningar, kastade de med gemensamma krafter nätet i sjön enligt anvisningen, och det fylldes genast till den grad att de knappt kunde dra upp det. Johannes Sebedaios var snabb i tanken, och när han såg det överfulla nätet insåg han att det var Mästaren som hade talat till dem. När detta föll honom in lutade han sig mot Petrus och viskade: ”Det är Mästaren.” Petrus var alltid den som var tanklös i sitt handlande och otålig i sin hängivelse. När Johannes viskade detta i hans öra reste han sig därför hastigt och kastade sig i vattnet för att snabbare nå fram till Mästaren. Hans bröder kom fram kort efter honom, sedan de hade kommit i land i den lilla båten och dragit nätet med fisken efter sig.

192:1.4 (2046.2) Nu hade Johannes Markus vaknat, och då han såg apostlarna komma i land med det överfulla nätet sprang han ned till stranden för att möta dem. När han såg elva män i stället för tio gissade han att den okände mannen var den uppståndne Jesus, och medan de förvånade tio stod tysta vid sidan om, rusade ynglingen fram till Mästaren, knäböjde vid hans fötter och sade: ”Min Herre och min Mästare.” Sedan talade Jesus, men inte så som han hade gjort i Jerusalem när han hälsade dem med orden ”frid vare med er”, utan han vände sig till Johannes Markus och sade med alldagligt tonfall: ”Nåväl, Johannes, jag är glad att få träffa dig igen och i det sorglösa Galiléen, där vi kan ha det trevligt tillsammans. Stanna och ät frukost med oss, Johannes.”

192:1.5 (2046.3) Medan Jesus talade med den unge mannen var de tio apostlarna så förvånade och överraskade att de försummade att dra upp nätet med fisken på stranden. Nu sade Jesus: ”Ta in er fisk och

gör i ordning några till frukost. Vi har redan en brasa och mycket bröd.”

192:1.6 (2046.4) När Johannes Markus visade sin vördnad för Mästaren hade Petrus för ett ögonblick chockerats av att se kolen i brasan glöda där på stranden. Scenen påminde honom så livfullt om kolelden vid midnatt på Hannas gårdsplan där han hade förnekat Mästaren, men han skakade av sig tanken, knäböjde vid Mästarens fötter och utropade: ”Min Herre och min Mästare!”

192:1.7 (2046.5) Petrus förenade sig sedan med sina kamrater när de drog in nätet. När de hade fått i land fångsten räknade de fiskarna, och det fanns 153 stora fiskar. Igen gjordes misstaget att kalla detta en mirakulös fiskfångst. Det fanns inget mirakel i samband med denna episod. Den var endast ett uttryck för Mästarens förkunskap. Han visste att fisken fanns där och anvisade följaktligen apostlarna var de skulle kasta ut nätet.

192:1.8 (2047.1) Jesus talade till dem och sade: ”Kom nu ni alla till frukost. Även tvillingarna bör sitta ned medan jag pratar med er; Johannes Markus gör i ordning fisken.” Johannes Markus tog sju fullstora fiskar, som Mästaren satte på elden, och när de var färdiga serverade pojken dem åt de tio apostlarna. Jesus bröt sedan brödet och gav det åt Johannes, som i sin tur serverade det åt de hungriga apostlarna. När de alla hade blivit serverade bad Jesus Johannes Markus sätta sig medan han själv serverade fisken och brödet åt pojken. Medan de åt höll Jesus dem sällskap och påminde dem om deras många upplevelser i Galiléen och vid just denna sjö.

192:1.9 (2047.2) Detta var tredje gången Jesus uppenbarade sig för apostlarna som grupp. När Jesus först tilltalade dem och frågade om

de hade någon fisk, anade de inte vem han var, emedan det var en vanlig företeelse för dessa fiskare på Galileiska sjön när de kom i land att tilltalas så här av fiskhandlarna från Tarikea som vanligen fanns på plats för att köpa upp de färska fångsterna för fisktorkerierna.

192:1.10 (2047.3) Jesus umgicks med de tio apostlarna och Johannes Markus i över en timme, och sedan vandrade han fram och tillbaka längs stranden och samtalade med dem två och två — men inte med samma par som han först hade sänt ut tillsammans för att undervisa. Alla elva apostlar hade kommit ned från Jerusalem tillsammans, men Simon Seloten blev allt mer nedstämd när de närmade sig Galiléen, så att när de nådde Betsaida övergav han sina bröder och återvände till sitt hem.

192:1.11 (2047.4) Innan Jesus tog farväl av dem denna morgon bad han att två av apostlarna skulle erbjuda sig att gå till Simon Seloten och ta med honom tillbaka redan den dagen, och Petrus och Andreas gjorde så.

2. Samtal med två apostlar åt gången

192:2.1 (2047.5) När de hade ätit sitt morgonmål, och medan de andra satt vid brasan, tecknade Jesus åt Petrus och Johannes att komma med honom på en promenad längs stranden. Där, under deras vandring sade Jesus till Johannes: ”Johannes, älskar du mig?” Och när Johannes svarade ”ja, Mästare, av hela mitt hjärta”, sade Mästaren: ”Nåväl Johannes, överge då din ofördragsamhet och lär dig att älska människorna så som jag har älskat dig. Ägna ditt liv åt att visa att

kärleken är störst av allt i världen. Det är Guds kärlek som förmår människorna att söka frälsning. Kärleken är föregångaren till all andlig godhet, det innersta väsendet i det sanna och det sköna.”

192:2.2 (2047.6) Jesus vände sig sedan till Petrus och frågade: ”Petrus, älskar du mig?” Petrus svarade: ”Herre, du vet att jag älskar dig av hela min själ.” Då sade Jesus: ”Om du älskar mig Petrus, ge mina lamm deras föda. Försumma inte att sörja för de svaga, de fattiga och de unga. Förkunna evangeliet utan rädsla eller favoriserande; minns alltid att Gud inte gör skillnad på människor. Tjäna dina medmänniskor så som jag har tjänat dig; förlåt dina meddödliga så som jag har förlåtit dig. Låt erfarenheten lära dig värdet av eftersinnande meditation och kraften av intelligent begrundande.”

192:2.3 (2047.7) När de hade gått litet längre vände sig Mästaren till Petrus och frågade: ”Petrus, älskar du mig verkligen?” Då sade Simon: ”Ja Herre, du vet att jag älskar dig”, och igen sade Jesus: ”Tag då väl hand om mina får. Var en god och sann herde åt flocken. Svik inte deras förtroende för dig. Låt dig inte överrumplas i fiendens hand. Var hela tiden på vakt — vaka och be.”

192:2.4 (2047.8) När de hade gått några steg vidare vände sig Jesus för tredje gången till Petrus och frågade: ”Petrus, har du mig sant kär?” Petrus, som blev smått bedrövad över att Mästaren föreföll att misstro honom, sade då med mycken känsla bakom orden: ”Herre, du vet allting, och därför vet du också att jag verkligen och sannerligen har dig kär.” Då sade Jesus: ”Ge mina får deras föda. Överge inte flocken. Var ett exempel och en inspiration för alla dina medherdar. Älska flocken så som jag har älskat dig, och ägna dig åt deras välgång så

som jag har ägnat mitt liv åt er välgång. Och följ efter mig ända till slutet.”

192:2.5 (2048.1) Petrus tog detta sista yttrande bokstavligt — att han skulle fortsätta att vandra i hans fotspår — och han vände sig till Jesus, pekade på Johannes och frågade: ”Om jag följer efter dig, vad skall denne man göra?” Då Jesus såg att Petrus hade missförstått hans ord sade han: ”Petrus, bekymra dig inte om vad dina bröder skall göra. Om jag vill att Johannes blir kvar efter det att du har gått bort, rentav ända tills jag kommer tillbaka, vad rör det dig? Se bara till att du följer mig.”

192:2.6 (2048.2) Detta yttrande spred sig bland bröderna och togs emot som ett uttalande av Jesus enligt vilket Johannes inte skulle dö förrän Mästaren återvände, såsom många trodde och hoppades, för att etablera riket i makt och härlighet. Det var just denna tolkning av vad Jesus hade sagt som mycket bidrog till att få Simon Seloten tillbaka i tjänst och att hålla honom kvar i arbetet.

192:2.7 (2048.3) När de hade återvänt till de andra gick Jesus för att promenera och samtala med Andreas och Jakob. När de hade gått en kort bit sade Jesus till Andreas: ”Andreas, litar du på mig?” När apostlarnas tidigare ledare hörde Jesus ställa en sådan fråga stannade han och svarade: ”Ja Mästare, med säkerhet litar jag på dig, och du vet att jag gör det.” Då sade Jesus: ”Andreas, om du litar på mig, lita mer på dina bröder — även på Petrus. En gång anförtrorde jag dig ledningen av dina bröder. Nu måste du förlita dig på andra, då jag lämnar er för att bege mig till Fadern. När dina bröder till följd av bittra förföljelser börjar skinngas åt alla håll, var en hänsynsfull och

vis rådgivare åt min köttslige bror Jakob när de lastar på honom tunga bördor som han inte av erfarenhet är kvalificerad att bära. Och fortsätt sedan i din förtröstan, ty jag överger dig inte. När du är färdig med livet på jorden skall du komma till mig.”

192:2.8 (2048.4) Sedan vände sig Jesus till Jakob och frågade: ”Jakob, litar du på mig?”, och naturligtvis svarade Jakob: ”Ja Mästare, jag litar på dig av hela mitt hjärta.” Då sade Jesus: ”Jakob, om du litar mer på mig kommer du allt mindre att vara otålig med dina bröder. Om du litar på mig hjälper det dig att vara vänlig mot de troendes brödraskap. Lär dig att överväga konsekvenserna av vad du säger och vad du gör. Minns att som man sår, så får man skörda. Bed om lugn i anden och odla upp tålamodet. Dessa dygder skall tillsammans med den levande tron hålla dig uppe när stunden kommer för dig att dricka offerbägaren. Men förfäras aldrig; när du är färdig med livet på jorden skall också du komma och vara hos mig.”

192:2.9 (2048.5) Tomas och Natanael var följande som Jesus talade med. Till Tomas sade han: ”Tomas, tjänar du mig?” Tomas svarade: ”Ja Mästare, jag tjänar dig nu och alltid.” Då sade Jesus: ”Om du vill tjäna mig, tjäna mina jordiska bröder så som jag har tjänat er. Och förtrötts inte i detta välgörande utan håll ut som en som har förordnats av Gud till denna kärlekstjänst. När du har avslutat din tjänst hos mig på jorden skall du tjäna hos mig i härligheten. Tomas, du måste sluta att tvivla; du måste växa i tron och i kunskapen om sanningen. Tro på Gud likt ett barn, men sluta att handla så barnsligt. Var modig; var stark i tron och mäktig i Guds rike.”

192:2.10 (2049.1) Sedan sade Mästaren till Natanael: ”Natanael, tjänar du mig?”, och aposteln svarade: ”Ja Mästare, och med odelad

tillgivenhet.” Då sade Jesus: ”Om du således tjänar mig av hela ditt hjärta, förvissa dig om att du med outtröttlig tillgivenhet ägnar dig åt mina bröders välfärd på jorden. Blanda in vänskap i din rådgivning och lägg till kärlek till din filosofi. Tjäna dina medmänniskor så som jag har tjänat er. Var människorna trogen, så som jag har vakat över er. Var mindre kritisk; vänta dig mindre av vissa människor och minska därmed omfattningen av din besvikelse. Och när arbetet här nere är till ända, skall du tjäna hos mig i höjden.”

192:2.11 (2049.2) Efter detta talade Mästaren med Matteus och Filippos. Till Filippos sade han: ”Filippos, lyder du mig?” Filippos svarade: ”Ja Herre, jag lyder dig till och med med mitt liv.” Då sade Jesus: ”Om du vill lyda mig, gå då till främlingarnas länder och förkunna detta evangelium. Profeterna har lärt dig att det är bättre att lyda än att offra. Genom tron har du blivit en gudsmedveten son i riket. Det finns en enda lag att lyda — budet att gå ut och förkunna rikets evangelium. Sluta upp att vara rädd för människor; var inte rädd för att predika den goda nyheten om evigt liv för dina medmänniskor som försmäktar i mörker och hungrar efter sanningens ljus. Inte längre, Filippos, skall du hålla på med pengar och varor. Du är nu fri att predika det glada budskapet just såsom dina bröder. Och jag skall gå före dig och vara hos dig ända till slutet.”

192:2.12 (2049.3) Sedan talade Mästaren till Matteus och frågade: ”Matteus, vill du i ditt hjärta lyda mig?” Matteus svarade: ”Ja Herre, jag är helt hängiven att göra din vilja.” Då sade Mästaren: ”Matteus, om du vill lyda mig gå ut och undervisa alla folk om rikets evangelium. Du skall inte längre förse dina bröder med livets materiella ting; hädanefter skall även du förkunna den goda nyheten

om andlig frälsning. Inrikta dig härfter endast på att lyda ditt uppdrag att predika detta evangelium om Faderns rike. Så som jag har gjort Faderns vilja på jorden, så skall du utföra det gudomliga uppdraget. Minns att både judarna och icke-judarna är dina bröder. Frukta ingen människa när du förkunnar de frälsande sanningarna i himmelrikets evangelium. Och dit jag beger mig, dit skall du snart komma.”

192:2.13 (2049.4) Sedan vandrade och talade han med tvillingarna Alfaios, Jakob och Judas, och riktade sig till dem båda då han frågade: ”Jakob och Judas, tror ni på mig?”, och när de båda svarade ”Ja Mästare, visst gör vi det”, sade han: ”Jag kommer snart att lämna er. Ni ser att jag i köttslig gestalt redan har lämnat er. Jag dröjer kvar endast en kort tid i denna gestalt innan jag beger mig till min Fader. Ni tror på mig — ni är mina apostlar, och ni kommer alltid att vara det. Fortsätt att tro, och kom ihåg er samvaro med mig när jag är borta och ni kanske har återgått till det arbete ni brukade göra innan ni kom för att leva med mig. Låt aldrig en förändring i ert arbete i världen inverka på er trohet. Förlita er på Gud ända till slutet av era dagar på jorden. Glöm aldrig att för den som är en Guds trosson är allt ärligt arbete i världen heligt. Ingenting som en Guds son gör kan vara simpelt. Gör därför ert arbete hädanefter som åt Gud. Och när ni är färdiga i denna värld har jag andra och bättre världar där ni också skall få arbeta för mig. Och i allt detta arbete, i denna värld och i andra världar, arbetar jag tillsammans med er, och min ande skall bo i ert inre.”

192:2.14 (2049.5) Klockan var närmare tio när Jesus återvände från sitt samtal med tvillingarna Alfaios, och när han lämnade apostlarna sade han: ”Farväl tills jag träffar er alla i morgon vid middagstid på berget där ni ordinerades.” När han hade sagt detta försvann han ur deras åsyn.

3. På ordinationsberget

192:3.1 (2050.1) Vid tolvtiden söndagen den 22 april samlades de elva apostlarna enligt överenskommelse på bergskullen nära Kafarnaum, och Jesus uppenbarade sig bland dem. Detta möte skedde på samma berg där Jesus hade utnämnt dem till sina apostlar och till ambassadörer för Faderns rike på jorden. Det var Mästarens fjortonde morontiauppenbarelse.

192:3.2 (2050.2) Denna gång knäböjde de elva apostlarna i en cirkel kring Mästaren och hörde honom upprepa instruktionerna och såg honom på nytt utföra ordinationsscenen, just så som när de först hade avskiljts för specialarbetet i riket. Allt detta var för dem som ett minne av deras tidigare invigning till Faderns tjänst, med undantag av Mästarens bön. När Mästaren — Jesus i morontiagestalt — nu bad skedde det i sådana majestätiska tongångar och mäktiga ord som apostlarna aldrig förr hade hört. Deras Mästare talade nu med härskarna i universerna så som den som i sitt eget universum hade anförtrotts all makt och auktoritet. Dessa elva män glömde aldrig denna upplevelse där de nu på nytt morontiavigdes till sina tidigare förpliktelser som ambassadörer. Mästaren tillbringade jämnt en timme

med sina ambassadörer på detta berg, och när han hade tagit ett kärleksfullt farväl av dem försvann han ur deras åsyn.

192:3.3 (2050.3) Ingen såg Jesus på en hel vecka. Apostlarna hade verkligen ingen aning om vad de skulle göra, då de inte visste om Mästaren redan hade begett sig till Fadern. I detta tillstånd av osäkerhet tillbringade de tiden i Betsaida. De vågade inte ge sig ut för att fiska, ifall han skulle besöka dem och de då skulle missa honom. Under hela veckan var Jesus sysselsatt med morontiaavarelserna på jorden och med frågor i anslutning till den morontiaövergång som han upplevde i denna värld.

4. Samlingen vid sjöstranden

192:4.1 (2050.4) Ryktet om Jesu framträdanden spred sig över hela Galiléen, och varje dag anlände ett allt större antal troende till Sebedaios hem för att höra sig för om Mästarens uppståndelse och ta reda på sanningen om dessa påstådda uppenbarelser. Petrus sände i början av veckan ut bud om att ett offentligt möte skulle hållas nästa sabbatsdag klockan tre på eftermiddagen nere vid sjön.

192:4.2 (2050.5) Följaktligen samlades lördagen den 29 april klockan tre över femhundra troende från trakten av Kafarnaum i Betsaida för att höra Petrus hålla sin första offentliga predikan efter uppståndelsen. Aposteln var som bäst, och när han hade avslutat sitt vädjande tal var det få av hans åhörare som tvivlade på att Mästaren hade uppstått från de döda.

192:4.3 (2050.6) Petrus avslutade sin predikan med att säga: ”Vi försäkrar att Jesus från Nasaret inte är död, vi förklarar att han har uppstått från graven, vi förkunnar att vi har sett honom och talat med honom.” Just då Petrus avslutade denna trosbekännelse, där vid hans sida och fullt synlig för alla dessa människor uppenbarade sig Mästaren i morontiagestalt, och han talade till dem i bekanta tongångar och sade: ”Frid vare med er, och min frid lämnar jag hos er.” När han på detta sätt hade framträtt och så talat till dem försvann han ur deras åsyn. Detta var den femtonde morontiauppenbarelsen av den uppståndne Jesus.

192:4.4 (2051.1) På grund av vissa ord som hade sagts till de elva apostlarna när de var samlade med Mästaren på ordinationsberget, fick apostlarna det intrycket att Mästaren inom kort skulle visa sig offentligt inför en grupp av troende i Galiléen, och efter att han hade gjort detta skulle de återvända till Jerusalem. Tidigt nästa dag, söndagen den 30 april, gav sig de elva apostlarna följaktligen i väg från Betsaida mot Jerusalem. De bedrev en omfattande undervisning och förkunnelse på färden ned längs Jordanfloden, så att de först sent på onsdagen den 3 maj anlände till familjen Markus hem i Jerusalem.

192:4.5 (2051.2) Det var en sorglig hemkomst för Johannes Markus. Bara några timmar innan de nådde fram dog hans far Elias Markus plötsligt av en hjärnblödning. Fastän tanken på vissheten om de dödas uppståndelse var till stor hjälp för att trösta apostlarna i deras sorg, samtidigt sörjde de dock verkligen förlusten av sin gode vän, som stadigt hade stött dem även i tider av stor bedrövelse och besvikelse. Johannes Markus gjorde allt vad han kunde för att trösta sin mor, och som talesman för henne bad han apostlarna att fortsättningsvis

betrakta hennes hus som sitt hem. De elva apostlarna gjorde rummet på övervåningen till sitt högkvarter ända fram till dagen efter pingsten.

192:4.6 (2051.3) Apostlarna hade med avsikt kommit in till Jerusalem efter mörkrets inbrott, för att de inte skulle bli sedda av de judiska myndigheterna. Inte heller visade de sig offentligt i samband med Elias Markus begravning. Hela nästa dag höll de sig i tyst avskildhet i detta händelserika rum på övervåningen.

192:4.7 (2051.4) På torsdagskvällen hade apostlarna ett utomordentligt möte i detta rum på övervåningen, och alla utom Tomas, Simon Seloten och tvillingarna Alfaios förband sig att gå ut och offentligt förkunna det nya evangeliet om den uppståndne Herren. De första stegen hade redan tagits för att börja förändra rikets evangelium — sonskap hos Gud och broderskap bland människorna — till förkunnelsen om Jesu uppståndelse. Natanael opponerade sig mot denna förskjutning av huvudtemat i deras offentliga budskap, men han kunde inte stå emot Petrus vältalighet, inte heller kunde han övervinna entusiasmen hos lärjungarna, särskilt de kvinnliga troende.

192:4.8 (2051.5) Så inledde Mästarens välmenande representanter, under Petrus energiska ledarskap och innan Mästaren hade stigit upp till Fadern, den subtila process som sakta men säkert förändrade *Jesu* religion till en ny och modifierad form av religion *om Jesus*.

Urantiaboken

<< [Kapitel 192](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 194](#) >>

Kapitel 193

De sista framträdandena och himmelfärden

193:0.1 (2052.1) JESU sextonde morontiaframträdande inträffade fredagen den 5 maj omkring klockan nio på kvällen på Nikodemos gårdsplan. Denna kväll hade de troende i Jerusalem gjort sitt första försök att samlas efter uppståndelsen. Församlade vid detta tillfälle fanns här de elva apostlarna, kvinnokårens medlemmar och deras medhjälpare samt ett femtiotal av Mästarens andra ledande lärjungar, inklusive ett antal greker. Detta sällskap av troende hade umgåtts informellt i över en halv timme när Mästaren i morontiagestalt plötsligt framträdde fullt synlig för alla och genast började undervisa dem. Jesus sade:

193:0.2 (2052.2) ”Frid vare med er. Detta är den mest representativa gruppen av troende — apostlar och lärjungar, både män och kvinnor — som jag har uppenbarat mig för sedan jag befriades från min köttsliga gestalt. Jag tar er nu till vittnen på att jag redan i förväg berättade för er att min vistelse bland er måste ta slut; jag sade er att jag inom kort måste återvända till Fadern. Och sedan sade jag er tydligt och klart hur judarnas överstepräster och styresmän skulle överlämna mig för att dödas och att jag skulle uppstå från graven. Varför tillät ni er då att bli så missmodiga av allt detta när det hände? Och varför var ni så förvånade när jag uppstod från graven på tredje dagen? Ni trodde mig inte därför att ni hörde mina ord utan att förstå deras betydelse.

193:0.3 (2052.3) ”Och nu bör ni ge akt på mina ord så att ni inte igen gör misstaget att med sinnet höra min undervisning medan era hjärtan inte fattar dess betydelse. Från början av min vistelse hos er som en av er lärde jag er att mitt enda syfte var att uppenbara min Fader i himlen för hans barn på jorden. Jag har levt en gudsuppenbarande utgivning för att ni skulle få uppleva den gudsmedvetna levnadsbanan. Jag har uppenbarat Gud som er Fader i himlen; jag har uppenbarat er som Guds söner på jorden. Det är ett faktum att Gud älskar er, sina söner. Genom tro på mitt ord blir detta faktum en evig och levande sanning i era hjärtan. När ni genom den levande tron blir gudomligt gudsmedvetna föds ni av anden som ljusets och livets barn, just det eviga livet varmed ni uppstiger i universernas universum och uppnår upplevelsen att finna Gud Fadern i Paradiset.

193:0.4 (2052.4) ”Jag uppmanar er att ständigt minnas att er mission bland människorna är att förkunna rikets evangelium — att Gud

verkligen är vår Fader och att människan sannerligen är hans son. Förkunna hela sanningen i den goda nyheten, inte endast en del av det frälsande evangeliet. Ert budskap förändras inte av min uppståndelseerfarenhet. Sonskapet hos Gud, genom tron, är fortfarande den frälsande sanningen i rikets evangelium. Ni skall gå ut och förkunna Guds kärlek och tjänandet av människan. Det som världen mest behöver få veta är: Människorna är Guds söner, och genom tron kan de faktiskt inse och dagligen uppleva denna förädlade sanning. Min utgivning bör hjälpa alla människor att få veta att de är Guds barn, men en sådan vetskap är inte tillräcklig om de inte personligen i tro fattar den frälsande sanningen att de är den evige Faderns levande andesöner. Rikets evangelium har att göra med Faderns kärlek och tjänandet av hans barn på jorden.

193:0.5 (2053.1) ”Ni delar bland er här vetskapen om att jag har uppstått från de döda, men däri ligger inget märkligt. Jag har makten att lägga ner mitt liv och att ta upp det igen; Fadern ger en sådan förmåga åt sina Paradissöner. Snarare bör ni röras i era hjärtan av vetskapen att de som har dött under en tidsålder inledde sin eviga uppstigning kort efter att jag lämnade Josefs nya gravkammare. Jag levde mitt liv på jorden för att visa hur ni genom kärleksfullt tjänande kan bli de som uppenbarar Gud för era medmänniskor, så som jag genom att älska och tjäna er har blivit den som har uppenbarat Gud för er. Jag har levt bland er som Människosonen för att ni och alla andra människor skulle få veta att ni alla verkligen är Guds söner. Gå därför nu ut i världen och förkunna detta himmelrikets evangelium för alla människor. Älska alla människor så som jag har älskat er; tjäna era meddödliga så som jag har tjänat er. Fritt har ni mottagit, fritt ge

vidare. Stanna här i Jerusalem endast medan jag beger mig till Fadern och tills jag sänder er Sanningens Ande. Han skall leda er in i den större sanningen, och jag skall gå ut med er till hela världen. Jag är alltid med er, och min frid lämnar jag hos er.”

193:0.6 (2053.2) När Mästaren hade talat till dem försvann han ur deras åsyn. Gryningen närmade sig innan dessa troende bröt upp; hela natten var de samlade, diskuterade allvarligt Mästarens uppmaningar och begrundade allt som hade hänt dem. Jakob Sebedaios och de övriga apostlarna berättade också för dem om sina upplevelser med Mästaren i morontiagestalt i Galiléen och redogjorde för hur han tre gånger hade uppenbarat sig för dem.

1. Framträdandet i Sykar

193:1.1 (2053.3) Ungefär klockan fyra på sabbatseftermiddagen den 13 maj uppenbarade sig Mästaren för Nalda och omkring sjuttiofem samariska troende nära Jakobs brunn vid Sykar. De troende hade för vana att mötas på denna plats, nära det ställe där Jesus hade talat till Nalda om livets vatten. Just när de denna dag hade avslutat sina diskussioner om den rapporterade uppståndelsen framträdde Jesus plötsligt för dem och sade:

193:1.2 (2053.4) ”Frid vare med er. Ni fröjdas över att veta att jag är uppståndelsen och livet, men det är till ingen nytta för er om ni inte först föds av den eviga anden och därmed genom tron blir delaktiga av det eviga livets gåva. Om ni är min Faders trossöner, skall ni aldrig

dö; ni skall inte förgås. Av rikets evangelium har ni lärt er att alla människor är Guds söner. Och denna goda nyhet om den himmelske Faderns kärlek till sina barn på jorden måste spridas till hela världen. Den tid har kommit när ni dyrkar Gud varken på Gerissim eller i Jerusalem, utan där ni är, sådana ni är, i ande och i sanning. Det är er tro som räddar era själar. Frälsningen är Guds gåva till alla som tror att de är hans söner. Men misstag er inte; fastän frälsningen är Guds fria gåva som ges till alla som i tro tar emot den, följer därefter erfarenheten att frambära frukterna av detta andeliv så som det levs i köttslig gestalt. Att acceptera läran om Gud som er Fader innebär att ni också villigt accepterar den därmed förbundna sanningen om människan som er broder. Och om en människa är er broder är han redan mer än er granne eller nästa, som Fadern fordrar att ni älskar som er själva. Er broder, som hör till er egen familj, älskar ni inte endast med en familjetillgivenhet, utan ni tjänar honom också så som ni skulle tjäna er själv. Ni älskar och tjänar era bröder på detta sätt därför att ni, som är mina bröder, på detta sätt har älskats och tjänats av mig. Gå nu därför ut till hela världen och berätta denna goda nyhet för alla skapade varelser av varje släkte, stam och folk. Min ande skall gå före er, och jag skall alltid vara med er.”

193:1.3 (2054.1) Dessa samarier var mycket förvånade över Mästarens framträdande, och de skyndande iväg till närliggande städer och byar där de spred nyheten att de hade sett Jesus och att han hade talat till dem. Detta var Mästarens sjuttonde morontiaframträdande.

2. Framträdandet i Fenicien

193:2.1 (2054.2) Mästarens adertonde morontiaframträdande skedde i Tyros tisdagen den 16 maj en stund före kockan nio på kvällen. Igen visade han sig vid slutet av en sammankomst av troende, då de skulle till att bryta upp, och sade:

193:2.2 (2054.3) ”Frid vare med er. Ni fröjdas över att veta att Människosonen har uppstått från de döda, ty därmed vet ni att ni och era bröder också skall överleva den fysiska döden. Men en sådan överlevnad är beroende av att ni tidigare har fötts av sanningssökandets och gudsfinnandets ande. Livets bröd och livets vatten ges endast åt dem som hungrar efter sanning och törstar efter rättfärdighet — efter Gud. Det faktum att de döda uppstår är inte rikets evangelium. Dessa stora sanningar och universumfakta står alla i relation till detta evangelium eftersom de är en del av följden av att tro på den goda nyheten och ingår i den påföljande erfarenheten hos dem som genom tro blir, i handling och sanning, den evige Gudens odödliga söner. Min Fader sände mig till världen för att för alla människor förkunna denna frälsning som sonskapet medför. Och på samma sätt sänder jag er ut för att predika denna frälsning i sonskapet. Frälsningen är Guds fria gåva, men de som föds av anden börjar omedelbart frambära andens frukter i form av ett kärleksfullt tjänande av sina medvarelser. Den gudomliga andens frukter som frambringas i de andefödda och gudsmedvetna dödligas liv är: kärleksfullt tjänande, osjälvisk hängivelse, orädd lojalitet, uppriktig rättrådighet, upplyst ärlighet, odödligt hopp, förtroendefull tillit, barmhärtig omvårdnad, osviklig godhet, förlåtande tolerans och bestående frid. Om bekännande troende inte bär dessa frukter av den

gudomliga anden i sina liv, är de döda; de har inte Sanningens Ande i sig; de är onyttiga grenar på den levande vinstocken, och de kvistas snart bort. Min Fader fordrar att trons barn bär andens frukt i rikliga mått. Om ni inte bär frukt gräver han därför kring era rötter och skär bort era ofruktsamma grenar. Allt rikligare måste ni frambringa andens frukt då ni avancerar mot himlen i Guds rike. Ni får träda in i riket som ett barn, men Fadern fordrar att ni genom grace växer upp till andlig fullvuxenhet. Och när ni går utomlands för att sprida detta evangeliums goda nyheter till alla folk går jag framför er, och min Sannings-Ande skall bo i era hjärtan. Min frid lämnar jag hos er.”

193:2.3 (2054.4) Sedan försvann Mästaren ur deras åsyn. Nästa dag begav sig några ut från Tyros och förde denna berättelse till Sidon och ända till Antiochia och Damaskus. Jesus hade besökt dessa troende medan han levde i sin köttsliga gestalt, och de kände snabbt igen honom när han började undervisa dem. Fastän det inte var lätt för hans vänner att känna igen hans morontiagestalt när den gjordes synlig, tog det aldrig lång tid för dem att identifiera hans personlighet när han talade till dem.

3. Sista framträdandet i Jerusalem

193:3.1 (2055.1) Tidigt på torsdagsmorgonen den 18 maj uppenbarade sig Jesus sista gången som morontiapersonlighet på jorden. När de elva apostlarna just skulle sätta sig till frukost i Maria Markus rum på övervåningen framträdde Jesus för dem och sade:

193:3.2 (2055.2) "Frid vare med er. Jag har bett er stanna här i Jerusalem tills jag stiger upp till Fadern och även tills jag sänder er Sanningens Ande, som snart skall utgjutas över allt kött och som skall begåva er med kraft från höjden." Simon Seloten avbröt Jesus och frågade: "Mästare, skall du då återupprätta riket, och skall vi se Guds härlighet manifesterad på jorden?" När Jesus hade lyssnat på Simons fråga svarade han: "Simon, du klamrar dig fortfarande fast vid dina gamla idéer om judarnas Messias och det materiella riket. Men du skall få andlig kraft efter att anden har sänkt sig över dig, och då skall du snart gå ut till hela världen och förkunna rikets evangelium. Så som Fadern sände mig till världen, så sänder jag er. Och jag önskar att ni skulle älska varandra och lita på varandra. Judas är inte längre hos er därför att hans kärlek kallnade, och för att han vägrade att lita på er, sina lojala bröder. Har ni inte läst i skriften där det står: 'Det är inte gott för människan att vara ensam. Ingen lever för sin egen skull.' Och även där det står: 'Den som vill få vänner måste visa sig vänlig'? Och sände jag inte ut er två och två för att undervisa, så att ni inte skulle känna er ensamma och falla in i isoleringens olycka och elände? Ni vet också mycket väl att när jag fanns i köttslig gestalt tillät jag mig inte att vara ensam långa tider. Allt från början av vår samvaro hade jag alltid två eller tre av er ständigt vid min sida eller annars mycket nära till hands, även när jag kommunicerade med Fadern. Lita alltså på och anförtro er åt varandra. Och detta är nu desto mer behövt eftersom jag denna dag kommer att lämna er ensamma i världen. Stunden är inne; jag står i begrepp att bege mig till Fadern."

193:3.3 (2055.3) När han hade talat gav han dem tecken att komma med honom, och han ledde dem ut till Olivberget där han tog farväl av dem innan han lämnade Urantia. Detta var en allvarlig vandring till Olivberget. Ingen av dem sade ett enda ord från den stund de lämnade rummet på övervåningen tills Jesus stannade upp med dem på Olivberget.

4. Orsakerna till Judas fall

193:4.1 (2055.4) Det var under den första delen av sitt avskedsbudskap till apostlarna som Mästaren hänsyftade på förlusten av Judas och framhöll deras förrädiske medarbetares tragiska öde som en allvarlig varning för farorna av att isolera sig från samhället och sina bröder. Det kan vara nyttigt för troende under denna och framtida tidsåldrar att i korthet gå igenom orsakerna till Judas fall i ljuset av Mästarens yttranden och med hänsyn till den insikt som har samlats under senare århundraden.

193:4.2 (2055.5) När vi ser tillbaka på denna tragedi begriper vi att Judas gick vilse främst för att han var en uppenbart isolerad personlighet, en personlighet som var sluten och som tog avstånd från vanliga sociala kontakter. Han vägrade ståndaktigt att anförtro sig åt eller fritt umgås med sina apostlakamrater. Men att Judas var en isolerad typ av personlighet skulle inte i och för sig ha dragit en sådan olycka över honom, om det inte hade varit så att han också misslyckades med att växa till i kärlek och andlig älskvärdhet. Därtill, för att göra en ond sak värre, hyste han envist agg och uppmammade

sådana psykologiska fiender som hämndlystnad och ett allmänt begär att ”ge någon igen” för alla sina besvikelser.

193:4.3 (2056.1) Denna olyckliga kombination av individuella särdrag och mentala tendenser samverkade till att förgöra en man som hade goda avsikter men som inte lyckades besegra dessa onda ting med kärlek, tro och tillit. Att Judas inte hade behövt gå vilse visas väl av Tomas och Natanaels exempel vilka båda var drabbade av samma slags misstänksamhet och överutvecklad individualistisk läggning. Även Andreas och Matteus hade många tendenser åt det hållet; men alla dessa män började med tiden älska Jesus och sina medapostlar mer och inte mindre. De växte till i älskvärdhet och i kunskap om sanningen. De började lita allt mer på sina bröder och utvecklade så småningom förmågan att anförtro sig åt sina kamrater. Judas vägrade ståndaktigt att anförtro sig åt sina bröder. När ansamlingen av emotionella konflikter tvingade honom att söka lättnad genom att tala ut, sökte han utan undantag råd av och fick oklok tröst av sina oandliga släktingar eller av sådana tillfälliga bekanta som antingen var likgiltiga för eller direkt fientliga mot välgången och framåtskridandet för de andliga realiteterna i himmelriket, för vilket han var en av de tolv helgade ambassadörerna på jorden.

193:4.4 (2056.2) Judas led nederlag i sin kamp genom jordelivets strider på grund av följande faktorer som betecknar personliga tendenser och karaktärssvaghet:

193:4.5 (2056.3) 1. Som människotyp hörde han till dem som isolerar sig. Han var högt individualistisk och valde att utveckla sig till en ohjälpligt inbunden och osällskaplig typ av person.

193:4.6 (2056.4) 2. Som barn hade hans liv gjorts alltför lätt för honom. Han kände sig bittert sårad om han inte fick sin vilja igenom. Han förväntade sig alltid att vinna; han var en mycket dålig förlorare.

193:4.7 (2056.5) 3. Han tillägnade sig aldrig ett filosofiskt sätt att möta besvikelser. I stället för att acceptera besvikelser som ett normalt och alldagligt inslag i människans tillvaro, brukade han utan undantag att ta sin tillflykt till att skylla på någon enskild eller sina medarbetare som grupp för alla sina personliga svårigheter och besvikelser.

193:4.8 (2056.6) 4. Han var fallen för att hysa agg; han ruvade alltid på tanken om hämnd.

193:4.9 (2056.7) 5. Han ville inte förhålla sig uppriktigt till fakta; han var oärlig i sin inställning till livssituationerna.

193:4.10 (2056.8) 6. Han ogillade att diskutera sina personliga problem med sina närmaste medarbetare; han vägrade att tala om sina svårigheter med sina verkliga vänner och med dem som verkligen älskade honom. Under alla deras år tillsammans vände han sig inte en enda gång till Mästaren med ett rent personligt problem.

193:4.11 (2056.9) 7. Han lärde sig aldrig att de verkliga belöningarna för ett ädelt liv när allt kommer omkring är andliga pris, som inte alltid utdelas under ett enda kort köttsligt liv.

193:4.12

(2056.10) Till följd av att han envist isolerade sin personlighet mångfaldigades hans bekymmer, tilltog hans sorger, växte hans ängslan och fördjupades hans förtvivlan nästan till det outhärdliga.

193:4.13 (2057.1) Även om denna självcentrerade och ultraindividualistiske apostel hade många psykiska, emotionella och andliga problem, var emellertid hans främsta svårigheter följande: till

sin personlighet var han isolerad, till sitt sinne var han misstänksam och hämndlysten, till sitt temperament var han tvär och hämndgirig; emotionellt var han kärlekslös och oförlåtande, socialt anförtror han sig inte åt någon och var nästan helt sluten inom sig; i anden blev han arrogant och själviskt ärelysten; i livet brydde han sig inte om dem som höll av honom, och i döden var han utan vänner.

193:4.14 (2057.2) Sammantagna förklarar således dessa sinnesfaktorer och onda inflytelser varför en som var välmenande och i övrigt en gång uppriktigt trodde på Jesus, ännu efter flera år av nära samvaro med dennes transformerande personlighet, övergav sina kamrater, förkastade en helgad sak, avsade sig sitt heliga kall och förrådade sin gudomliga Mästare.

5. Mästarens himmelfärd

193:5.1 (2057.3) Klockan var nästan halv åtta denna torsdagsmorgon den 18 maj när Jesus kom fram till Olivbergets västra sluttning tillsammans med sina elva tysta och något förvirrade apostlar. Från detta ställe, ungefär två tredjedelar av vägen upp till kullens krön, kunde de se ut över Jerusalem och ned över Getsemane. Jesus gjorde sig nu beredd att säga sina sista avskedsord till apostlarna innan han lämnade Urantia. När han stod där framför dem knäböjde de i en cirkel kring honom utan att han bad dem om det, och Mästaren sade:

193:5.2 (2057.4) ”Jag bad er stanna i Jerusalem tills ni hade begåvats med kraft från höjden. Jag står nu i begrepp att lämna er; jag är färdig att stiga upp till min Fader, och snart, mycket snart, sänder vi

Sanningens Ande till denna värld där jag har vistats; och när han har kommit skall ni på nytt börja förkunna rikets evangelium, först i Jerusalem och sedan ända ut till världens mest avlägsna delar. Älska människorna med den kärlek med vilken jag har älskat er, och tjäna era meddödliga så som jag har tjänat er. Genom andens frukter i era liv skall ni förmå själar att tro sanningen att människan är en son till Gud och att alla människor är bröder. Kom ihåg allt vad jag har lärt er och det liv som jag har levt bland er. Min kärlek överskuggar er, min ande skall leva med er och min frid skall förbli över er. Farväl.”

193:5.3 (2057.5) När Mästaren i morontigestalt hade sagt detta försvann han ur deras åsyn. Denna så kallade Jesu himmelfärd skiljde sig på intet sätt från hans andra försvinnanden ur de dödligas åsyn under hans morontialivsskedes fyrtio dagar på Urantia.

193:5.4 (2057.6) Mästaren begav sig till Edentia via Jerusem där de Högsta, under observation av Paradissonen, löste Jesus från Nasaret från morontiatillståndet och genom uppstigningens andekanaler återbördade honom till ställningen som Paradisson och suprem härskare i Salvington.

193:5.5 (2057.7) Klockan var ungefär sju och fyrtiofem denna morgon när Jesus i morontigestalt försvann ur sina elva apostlars åsyn för att börja uppstigningen till sin Faders högra sida, för att där få formell bekräftelse på sin fullbordade suveränitet i universumet Nebadon.

6. Petrus kallar till ett möte

193:6.1 (2057.8) På order av Petrus gav sig Johannes Markus och andra ut för att kalla samman de ledande lärjungarna till Maria Markus hem. Klockan halv elva hade hundratjugo av Jesu främsta lärjungar samlats för att höra rapporten om Mästarens avskedsbudskap och få veta om hans himmelsfärd. Bland detta sällskap fanns Jesu mor Maria. Hon hade återvänt till Jerusalem tillsammans med Johannes Sebedaios när apostlarna kom tillbaka från sitt nyligen avslutade besök i Galiléen. Kort efter Pingsten återvände hon till Salomes hem i Betsaida. Jesu broder Jakob var också närvarande vid detta möte, det första rådslag som sammankallades för Mästarens lärjungar efter att hans planetariska livsskede var avslutat.

193:6.2 (2058.1) Simon Petrus tog till sin uppgift att tala för sina medapostlar och framförde en spännande rapport om de elvas sista möte med sin Mästare och beskrev mycket rörande Mästarens slutliga farväl och hur han försvann vid sin himmelsfärd. Det var ett möte vars like aldrig tidigare hade hållits i denna värld. Denna del av mötet varade något under en timme. Petrus förklarade sedan att de hade beslutat välja en efterträdare till Judas Iskariot, och att man skulle hålla en paus för att ge apostlarna möjlighet att välja mellan de två män som hade föreslagits till denna tjänst: Mattias och Justus.

193:6.3 (2058.2) De elva apostlarna gick sedan till nedre våningen, där de kom överens om att dra lott för att bestämma vem av dessa män som skulle bli apostel och tjäna i Judas ställe. Lotten föll på Mattias, och han förklarades vara den nye aposteln. Han insattes vederbörligen i sin tjänst och utnämndes sedan till skattmästare. Men Mattias hade ingen större del i apostlarnas senare aktiviteter.

193:6.4 (2058.3) Kort efter Pingsten återvände tvillingarna till sina hem i Galiléen. Simon Seloten drog sig tillbaka för en tid innan han gick ut och förkunnade evangeliet. Tomas oroade sig under en kortare period och återupptog sedan sin undervisning. Natanael blev allt mer oense med Petrus som ville predika om Jesus istället för att som tidigare förkunna rikets evangelium. Denna motsättning blev i mitten av följande månad så akut att Natanael drog sig tillbaka och begav sig till Filadelfia för att besöka Abner och Lasaros. Efter att ha vistats där i mer än ett år fortsatte han sin färd till länderna bortom Mesopotamien och förkunnade evangeliet så som han förstod det.

193:6.5 (2058.4) Kvar blev sålunda endast sex av de ursprungligen tolv apostlarna att bli aktörer på den scen där evangeliet till en början förkunnades i Jerusalem: Petrus, Andreas, Jakob, Johannes, Filippus och Matteus.

193:6.6 (2058.5) Ungefär vid tolvtiden återvände apostlarna till sina bröder i rummet på övervåningen och meddelade att Mattias hade valts till ny apostel. Sedan kallade Petrus alla troende att delta i bön, att be att de måtte vara redo att ta emot andens gåva som Mästaren hade lovat sända dem.

Urantiaboken

<< [Kapitel 193](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 195](#) >>

Kapitel 194

Sanningens Ande utges

194:0.1 (2059.1) VID ettiden, när de hundratjugo troende var djupt inbegripna i bön, blev de alla medvetna om en underlig närvaro i rummet. Samtidigt blev alla dessa lärjungar medvetna om en ny och mycket djupgående känsla av andlig glädje, trygghet och tillförsikt. Den nya medvetenheten om andlig styrka efterföljdes omedelbart av en stark impuls att gå ut och offentligt förkunna rikets evangelium och den goda nyheten att Jesus hade uppstått från de döda.

194:0.2 (2059.2) Petrus reste sig och förklarade att detta måste vara ankomsten av Sanningens Ande som Mästaren hade lovat dem, han föreslog att de skulle bege sig till templet och börja förkunna den goda nyheten som nu hade anförtrotts åt dem, och de gjorde just vad Petrus föreslog.

194:0.3 (2059.3) Dessa män hade övats och instruerats i att evangeliumet som de skulle förkunna var Guds faderskap och människans sonskap, men just i denna stund av andlig extas och personlig triumf var det största budskapet och bästa nyheten som dessa människor kunde tänka sig det *faktum* att Mästaren hade uppstått från de döda. Så drog de ut, försedda med kraft från höjden, och förkunnade för folket glädjebudskapet — nämligen frälsning genom Jesus — men kom oavsiktligt att göra felet att ersätta själva evangeliebudskapet med vissa fakta som hade anknytning till evangeliet. Petrus satte ovetandes igång detta misstag, och andra följde efter, ända fram till Paulus som skapade en ny religion av den goda nyhetens nya version.

194:0.4 (2059.4) Rikets evangelium är: det faktum att Gud är vår Fader, i förening med den därav följande sanningen om människornas sonskap-broderskap. Kristendomen, så som den utvecklades från den dagen är: det faktum att Gud är Herren Jesu Kristi Fader, i förening med den troendes upplevelse av gemenskap med den uppståndne och förhärligade Kristus.

194:0.5 (2059.5) Det är inte märkligt att dessa ande-ingivna människor skulle gripa tag i detta tillfälle att uttrycka sina känslor av triumferande över de krafter som hade försökt förinta deras Mästare och göra slut på inflytelsen av hans förkunnelse. I en sådan stund var det lättare att minnas deras personliga förbindelse med Jesus och känna en hänförd glädje över förvissningen att Mästaren fortfarande levde, att deras vänskap inte hade upphört och att anden sannerligen hade kommit över dem just så som han hade lovat.

194:0.6 (2059.6) Dessa troende kände sig som om de plötsligt hade överflyttats till en annan värld, till en ny tillvaro av glädje, kraft och härlighet. Mästaren hade talat om för dem att riket skulle komma med makt, och några av dem trodde att de började inse vad han hade menat.

194:0.7 (2059.7) När allt detta tas i betraktande är det inte svårt att förstå hur det kom sig att dessa människor började förkunna ett *nytt evangelium om Jesus* i stället för deras tidigare budskap om Guds faderskap och människornas broderskap.

1. Pingstdagspredikan

194:1.1 (2060.1) Apostlarna hade hållit sig gömda i fyrtio dagar. Det föll sig så att detta var dagen för den judiska pingsthögtiden, och tusentals besökare från alla delar av världen befann sig i Jerusalem. Många anlände till denna fest, men de flesta hade stannat kvar i staden sedan påsken. Nu kom dessa skrämda apostlar ut efter sina veckor av isolering för att djärvt framträda i templet där de började förkunna det nya budskapet om en uppstånden Messias. Alla lärjungar var likaledes medvetna om att ha fått något nytt slags andlig begåvning som gav insikt och kraft.

194:1.2 (2060.2) Klockan var omkring två när Petrus reste sig just på samma plats där hans Mästare senast hade undervisat i templet och framförde den passionerade vädjan som resulterade i att mer än tvåtusen själar vanns för riket. Mästaren var borta, men plötsligt upptäckte de att denna berättelse om honom hade ett mäktigt

inflytande på folket. Inget under att de uppmuntrades till att fortsätta att förkunna ett budskap som rättfärdigade deras tidigare hängivelse för Jesus och samtidigt så starkt nödgade människor att tro på honom.

Sex av apostlarna deltog i detta möte: Petrus, Andreas, Jakob, Johannes, Filippos och Matteus. De talade i över en och en halv timme och framförde budskap på grekiska, hebreiska och arameiska såväl som några ord på andra språk som de i någon mån kunde tala.

194:1.3 (2060.3) Judarnas ledare var förbluffade över apostlarnas djärvhet, men de var rädda för att ofreda dem eftersom så många trodde på vad apostlarna sade.

194:1.4 (2060.4) Vid halvfemtiden åtföljdes apostlarna av mer än tvåtusen nya troende ned till Siloadammen, där Petrus, Andreas, Jakob och Johannes döpte dem i Mästarens namn. När de var färdiga med att döpa denna folkmassa var det redan mörkt.

194:1.5 (2060.5) Pingsten var den stora dopfesten, den tid då proselyterna vid porten, dvs. de främlingar som ville tjäna Jahve, upptogs i gemenskapen. Därför var det så mycket lättare för ett stort antal av både judar och icke-judar att låta döpa sig på den dagen. När de gjorde detta avsåg de sig på intet sätt den judiska tron. De som trodde på Jesus var ännu en tid härfter en sekt inom judendomen. De var alla, inklusive apostlarna, alltjämt lojala mot de väsentliga kraven i judarnas ceremoniella system.

2. Pingstens betydelse

194:2.1 (2060.6) Jesus levde på jorden och lärde ut ett evangelium som befriade människan från vidskepelsen att hon var ett barn till djävulen och upphöjde henne till värdigheten av en trosson till Gud. Jesu budskap, så som han förkunnade och levde det under sin tid, var då när det framfördes ett effektivt botemedel för människans andliga svårigheter. Nu när han personligen har lämnat världen sänder han i sitt ställe Sanningens Ande, som är avsedd att leva i människan och att för varje ny generation på nytt framföra Jesu budskap så att varje ny grupp av dödliga som vandrar på jorden skall få en ny och tidsenlig version av evangeliet, just en sådan personlig upplysning och gruppleddning som visar sig vara ett effektivt botemedel för människans ständigt nya och varierande andliga svårigheter.

194:2.2 (2060.7) Denne andes första uppgift är naturligtvis att omhulda och personliggöra sanningen, ty det är förståelsen av sanningen som utgör den högsta formen av mänsklig frihet. Nästa uppgift för denne ande är att bryta ned den troendes känsla av föräldralöshet. Nu när Jesus har levt bland människorna skulle alla troende uppleva en känsla av ensamhet om inte Sanningens Ande hade kommit för att bo i människornas hjärtan.

194:2.3 (2061.1) Denna utgivning av Sonens ande beredde effektivt alla normala människors sinne för den efterföljande allomfattande utgivningen av Faderns ande (Riktaren) till hela människosläktet. I viss mening är denna Sanningens Ande både den Universelle Faderns och Skaparsonens ande.

194:2.4 (2061.2) Gör inte misstaget att vänta er att bli starkt intellektuellt medvetna om den utgjutne Sanningens Ande. Anden skapar aldrig en medvetenhet om sig själv, endast en medvetenhet om

Mikael, Sonen. Från första början lärde Jesus att anden inte skulle tala om sig själv. Beviset för din gemenskap med Sanningens Ande står därför inte att finna i din medvetenhet om denne ande utan snarare i din erfarenhet och upplevelse av en förhöjd gemenskap med Mikael.

194:2.5 (2061.3) Anden kom också för att hjälpa människorna att minnas och förstå Mästarens ord samt för att belysa och på nytt tolka hans liv på jorden.

194:2.6 (2061.4) Därefter kom Sanningens Ande för att hjälpa den troende att vittna om de realiteter som finns i Jesu läror och i hans liv, så som han levde det i köttslig gestalt och så som han nu igen lever det på nytt och förnyat i den enskilda troende i varje generation av Guds andeuppfyllda söner.

194:2.7 (2061.5) Sålunda framgår det att Sanningens Ande verkligen kommer för att leda alla troende in i all sanning, in i den ökande kunskapen om erfarenheten av det levande och växande andliga medvetandet om att det eviga och uppstigande sonskapet hos Gud är en realitet.

194:2.8 (2061.6) Jesus levde ett liv som är en uppenbarelse av en människan underordnad Faderns vilja, inte ett exempel för någon att bokstavligen försöka följa. Hans liv i köttslig gestalt samt hans död och efterföljande uppståndelse blev inom kort ett nytt evangelium om den lösen som sålunda hade betalats för att köpa tillbaka människan från den ondes klor — från en förnärmad Guds fördömmelse. Likväl förblir det ett faktum, även om evangeliet blev mycket förvrängt, att detta nya budskap om Jesus bar med sig många av de grundläggande sanningarna och lärdomarna i hans ursprungliga evangelium om gudsriket. Och förr eller senare kommer dessa dolda sanningar om

Guds faderskap och människornas broderskap att träda fram och effektivt omvandla hela mänsklighetens civilisation.

194:2.9 (2061.7) Men dessa intellektuella misstag hindrade på intet sätt de troende från att göra stora framsteg i sin andliga tillväxt. På mindre än en månad efter utgivningen av Sanningens Ande gjorde apostlarna mer individuella andliga framsteg än under sina närmare fyra år av personlig och kärleksfull förbindelse med Mästaren. Att evangeliets frälsande *sanning* om sonskapet hos Gud ersattes med *faktumet* om Jesu uppståndelse hindrade inte på något sätt den snabba spridningen av deras läror tvärtom föreföll den nya förkunnelsen om Jesu person och uppståndelse som överskuggade hans budskap att storligen underlätta predikandet av den goda nyheten.

194:2.10 (2061.8) Uttrycket ”andedop”, som vid denna tid blev mycket allmänt använt, betydde endast ett medvetet mottagande av denna gåva, Sanningens Ande, och ett personligt erkännande av denna nya andliga kraft som en förstärkning av alla andliga inflytelser som gudsmedvetna själar tidigare hade upplevt.

194:2.11 (2061.9) Sedan utgivningen av Sanningens Ande är människan mottaglig för undervisning och ledning från en trefaldig andeinverkan: Faderns ande, dvs. Tankeriktaren, Sonens ande, dvs. Sanningens Ande och Andens ande, dvs. den Heliga Anden.

194:2.12 (2062.1) På sätt och vis står människosläktet under det dubbla inflytandet av den sjufaldiga dragningskraften från universums andeinflytelser. De tidiga evolutionära raserna av dödliga påverkas i ökande grad av de sju biträdande sinnesandarna med ursprung i lokaluniversumets Moderande. Då människan höjer sig på skalan för

intelligens och andlig varseblivning kommer sju högre andeinflytelser till slut att sväva över och bo i henne. Dessa sju andar i de framåtskridande världarna är:

194:2.13 (2062.2) 1. Den Universelle Faderns utgivna ande — Tankeriktarna.

194:2.14 (2062.3) 2. Den Evige Sonens andenärvaro — andegravitationen i universernas universum och den säkra kanalen för all andegemenskap.

194:2.15 (2062.4) 3. Den Oändlige Andens andenärvaro — hela skapelsens universella andesinne, den andliga källan till intellektuellt släktskap mellan alla progressiva intelligenser.

194:2.16 (2062.5) 4. Den Universelle Faderns och Skaparsonens ande — Sanningens Ande, allmänt betraktad som Universumsonens ande.

194:2.17 (2062.6) 5. Den Oändlige Andens och Universumets Moderandes ande — den Heliga Anden, allmänt betraktad som Universumandens ande.

194:2.18 (2062.7) 6. Universumets Moderandes sinnesande — lokaluniversumets sju biträdande sinnesandar.

194:2.19 (2062.8) 7. Faderns, Sönernas och Andarnas ande — det nya namnets ande som de från världarna uppstigande dödliga har efter fusionen mellan den dödligas andefödda själ och Paradisets Tankeriktare och efter det senare uppnåendet av den gudomlighet och det förhärligande som medlemskapet i Paradisets Finalitkår medför.

194:2.20 (2062.9) Så gav utgivningen av Sanningens Ande till världen och dess folk den sista av den andebegåving som är avsedd att vara till hjälp och bistånd under det uppåtgående sökandet efter Gud.

3. Vad som skedde på Pingstdagen

194:3.1 (2062.10) Många underliga och märkliga läror blev knutna till de tidiga berättelserna om pingstdagen. Under senare tider har händelserna denna dag då Sanningens Ande, den nye läraren, kom för att dväljas hos människosläktet, sammanblandats med löjliga utbrott av hejdlös känslsamhet. Den främsta uppgiften för Faderns och Sonens utgjutna ande är att undervisa människorna i sanningarna om Faderns kärlek och Sonens barmhärtighet. Dessa är de sanningar om gudomligheten som människorna kan fatta mer fullständigt än alla andra gudomliga karaktärsdrag. Sanningens Ande befattar sig i första hand med att uppenbara Faderns andenatur och Sonens moraliska karaktär. Skaparsonen, i köttslig gestalt, uppenbarade Gud för människorna; Sanningens Ande uppenbarar Skaparsonen i människornas hjärtan. När människan frambringar ”andens frukter” i sitt liv uppvisar hon helt enkelt de karaktärsdrag som Mästaren manifesterade i sitt eget jordiska liv. När Jesus var på jorden levde han sitt liv som en enda personlighet — som Jesus från Nasaret. I egenskap av den ”nye lärarens” ande i människans inre har Mästaren sedan den första pingsten kunnat leva sitt liv på nytt i erfarenheten hos varje sanningsundervisad troende.

194:3.2 (2062.11) Mycket av det som händer under loppet av ett människoliv är svårt att förstå, svårt att förlika med tanken att detta är ett universum där sanningen härskar och rättfärdigheten segrar. Det förefaller så ofta som om förtal, lögn, oärlighet och orättfärdighet — synden — vore förhärskande. Segrar tron ändå över det onda, över

synden och fördärvelsen? Det gör den. Jesu liv och död är det eviga beviset för att godhetens sanning och tron hos den av anden ledda varelsen alltid är rättfärdigade. Folket hånade Jesus på korset och sade: ”Låt oss se om Gud kommer och befriar honom.” Det såg mörkt ut på korsfästelsens dag, men det var härligt ljust och klart på uppståndelsens morgon; på pingstdagen var det ännu ljusare och gladare. De religioner som bygger på en pessimistisk förtvivlan söker att vinna frigörelse från livets bördor; de för med sig längtan efter ett utslocknande i en ändlös slummer och vila. Dessa är den primitiva rädslans och bävans religioner. Jesu religion är ett nytt trons evangelium som skall förkunnas för en kämpande mänsklighet. Denna nya religion grundar sig på tro, hopp och kärlek.

194:3.3 (2063.1) Jesus fick i sitt liv som dödlig ta emot livets hårdaste, grymmaste och bittraste slag, och denne man mötte dessa förtvivlans gärningar med tro, mod och orubblig beslutsamhet att göra sin Faders vilja. Jesus mötte livet i all dess grymma verklighet och bemästrade det — till och med i döden. Han använde inte religionen som frigörelse från livet. Jesu religion uppmuntrar inte människan till att undfly detta liv för att njuta av den väntande saligheten i en annan tillvaro. Jesu religion erbjuder glädjen och friden från en annan och andlig tillvaro för att förhöja och förädla det liv som människorna nu lever i köttslig gestalt.

194:3.4 (2063.2) Om religionen är opium för folket är det inte Jesu religion. På korset vägrade han att dricka den dövande drogen, och hans ande, utgjuten över allt kött, är ett mäktigt världsinflytande som leder människorna uppåt och driver dem framåt. Den andliga sporren till framsteg är den mäktigaste drivkraften som finns i denna värld.

Den troende som lär känna sanningen är den verkligt progressiva och energiska själen på jorden.

194:3.5 (2063.3) På pingstdagen bröt Jesu religion alla nationella skrankor och rasliga bojor. Det är för evigt sant att ”där Herrens ande är, där är frihet.” Den dagen blev Sanningens Ande den personliga gåvan från Mästaren till varje dödlig. Denne ande utgavs för att ge de troende förmågan att mer effektivt förkunna rikets evangelium, men de misstog upplevelsen att mottaga den utgjutne anden för en del av det nya evangelium som de omedvetet höll på att formulera.

194:3.6 (2063.4) Bortse inte från det faktum att Sanningens Ande utgavs till alla uppriktiga troende; denna andens gåva kom inte enbart till apostlarna. De hundratjugo män och kvinnor som hade samlats i övervåningens sal fick alla den nye läraren, och det fick också alla de som hade ett uppriktigt hjärta överallt i världen. Den nye läraren utgavs till människosläktet, och varje själ fick ta emot honom i enlighet med sin kärlek till sanningen och sin förmåga att fatta och förstå andliga realiteter. Äntligen befrias den sanna religionen från prästernas och alla heliga samhällsklassers förmyndarskap och finner sin verkliga manifestation i människornas individuella själar.

194:3.7 (2063.5) Jesu religion främjar en mänsklig civilisation av högsta slag emedan den frambringar den högsta typen av andlig personlighet och förkunnar denna persons helighet.

194:3.8 (2063.6) Sanningens Andes ankomst på pingstdagen möjliggjorde en religion som är varken radikal eller konservativ. Den är varken det gamla eller det nya; den skall inte domineras av vare sig de gamla eller de unga. Jesu jordiska liv är ett faktum som ger en fast

hållpunkt för tidens ankare, medan utgivningen av Sanningens Ande sörjer för den ständiga expansionen och ändlösa tillväxten av den religion som han levde och det evangelium som han förkunnade. Anden leder in i *all* sanning; han är läraren som undervisar i en expanderande och ständigt växande religion som präglas av att den utvecklas evigt och att det gudomliga gradvis uppenbaras. Denna nya lärare kommer att för den sanningssökande troende ständigt allt mer uppenbara det som fanns så gudomligt inneslutet i Människosonens person och natur.

194:3.9 (2064.1) Manifestationerna i samband med utgivningen av den ”nye läraren” och det mottagande som apostlarnas förkunnelse fick av de människor av olika folkslag och nationer som hade samlats i Jerusalem ger oss en bild av hur universell Jesu religion är. Rikets evangelium skulle inte identifieras med någon särskild ras, kultur eller språktillhörighet. Denna pingstdag vittnar om andens storartade strävan att befria Jesu religion från dess nedärvda judiska bojar. Ännu efter detta utgjutande av anden över allt kött försökte apostlarna till en början förmå sina konvertiter att underkasta sig judendomens krav. Även Paulus hade svårigheter med sina bröder i Jerusalem därför att han vägrade att påtvinga icke-judarna dessa judiska seder. Ingen uppenbarelsereigion kan sprida sig till hela världen när den utsätts för det allvarliga misstaget att den genomsyras av någon nationell kultur eller förenas med etablerade rasliga, sociala eller ekonomiska seder och bruk.

194:3.10 (2064.2) Utgivningen av Sanningens Ande var oavhängig av alla former, ceremonier, heliga platser och allt särskilt beteende bland dem som fick ta emot den i hela dess manifestation. När anden kom

över dem som var samlade i övervåningens rum, satt de helt enkelt bara där, efter att nyss ha varit försjunkna i tyst bön. Anden utgavs på landet såväl som i staden. Det var inte nödvändigt för apostlarna att gå ut till en enslig plats för år av meditation i ensamhet för att ta emot anden. Den första pingsten bröt för all framtid sambandet mellan tanken om den andliga upplevelsen och föreställningen om speciellt gynnsamma omgivningar.

194:3.11 (2064.3) Pingsten med sin andliga tilldelning var avsedd att för evigt lösa Mästarens religion från all avhängighet av fysisk makt; den nya religionens lärare är nu utrustade med andliga vapen. De skall gå ut för att erövra världen med osviklig förlåtelse, oöverträffad god vilja och överflödande kärlek. De är utrustade för att övervinna ondskan med godhet, att besegra hat med kärlek, att kväva rädslan med en modig och levande tro på sanningen. Jesus hade redan lärt sina efterföljare att hans religion aldrig var passiv; alltid skulle hans lärjungar vara aktiva och positiva i sin barmhärtighetstjänst och i sina kärleksmanifestationer. Dessa troende betraktade inte längre Jahve som "Härskarornas Herre". De såg nu den eviga Gudomen som "Herren Jesu Kristi Gud och Fader". De gjorde åtminstone det framsteget, även om de i viss mån inte lyckades fatta sanningen att Gud också är varje enskild individs andlige Fader.

194:3.12 (2064.4) Pingsten gav den dödliga människan förmågan att förlåta personliga påhopp, att förhålla sig vänlig mitt i den gravaste orättvisa, att förbli oberörd inför förfärande fara och att utmana hatets och raseriets ondska med orädda handlingar präglade av kärlek och tålmod. Urantia har härjats av stora och destruktiva krig under sin historia. Alla deltagare i dessa fruktansvärda strider led nederlag. Det

fanns bara en segrare; det fanns bara en som klarade sig igenom dessa förbittrade strider med ett förhöjt anseende — det var Jesus från Nasaret och hans evangelium om att det onda besegras med det goda. Hemligheten med en bättre civilisation ligger gömd i Mästarens förkunnelse om människans broderskap, i kärlekens och den ömsesidiga tillitens goda vilja.

194:3.13 (2065.1) Ända fram till pingstdagen hade religionen bara uppenbarat människans sökande efter Gud. Sedan pingsten söker människan fortfarande efter Gud, men ut över världen strålar också visionen av Gud som söker efter människan och som sänder sin ande att bo inom henne när han har funnit henne.

194:3.14 (2065.2) Före Jesu förkunnelse, som kulminerade i den första pingsten, hade kvinnorna en obetydlig eller ingen andlig ställning i de äldre religionernas doktriner. Efter pingstdagen var kvinnan i rikets brödrasamfund jämställd med mannen inför Gud. Bland de hundra-tjugor som mottog andens speciella närvaro fanns många av de kvinnliga lärjungarna, och de fick del av dessa välsignelser i samma mån som de manliga troende. Mannen kan inte längre tro att han har monopol på de religiösa förrättningarna. Farisén kunde fortsätta att tacka Gud att han ”inte föddes som kvinna, spetälsk eller hedning”, men bland Jesu efterföljare har kvinnan för all framtid befriats från all religiös diskriminering baserad på kön. Pingsten utplånade all religiös diskriminering baserad på folkslag, kulturella olikheter, socialgrupper eller könsrelaterade fördomar. Inget under att den nya religionens troende kunde utropa: ”Där Herrens ande är, där är frihet.”

194:3.15 (2065.3) Både Jesu mor och bror fanns med bland de hundratjugo troende, och som medlemmar av denna gemensamma grupp av lärjungar mottog de också den utgjutna anden. De fick inte mer av den goda gåvan än sina vänner. Ingen särskild gåva utgavs till medlemmarna av Jesu jordiska familj. Pingsten markerade ett slut på speciella prästerskap och på all tro på heliga familjer.

194:3.16 (2065.4) Före pingsten hade apostlarna avstått från mycket för Jesu skull. De hade offrat sina hem, familjer, vänner, världsliga tillhörigheter och positioner. På pingstdagen gav de sig själva till Gud, och Fadern och Sonen svarade med att ge sig själva till människan — bägge sände de sin ande att leva i människornas inre. Denna upplevelse av att avstå från jaget och finna anden var inte någon känslomässig erfarenhet; det var en handling av intelligent självöverlåtelse och oreserverad hängivelse.

194:3.17 (2065.5) Pingsten var en kallelse till andlig enhet bland dem som trodde på evangeliet. När anden sänkte sig över lärjungarna i Jerusalem skedde detsamma i Filadelfia, Alexandria och på alla andra platser där sant troende bodde. Det var bokstavligen sant att alla ”i den stora skaran av troende var ett hjärta och en själ.” Jesu religion är det mäktigaste förenande inflytande som världen någonsin har känt till.

194:3.18 (2065.6) Pingstdagen var avsedd att minska självhävdelsen hos individer, grupper, folk och raser. Det är denna anda av självhävdelse som så ökar i spänning att den periodvis bryter ut i destruktiva krig. Mänskligheten kan förenas endast genom ett andligt närmande, och Sanningens Ande är ett världsinflytande som är universellt.

194:3.19 (2065.7) Sanningens Andes ankomst renar människohjärtat och leder mottagaren till att formulera ett livssyfte enhetligt med Guds vilja och människornas bästa. Själviskhetens materiella anda har slukats upp av denna nya andliga utgivning av osjälviskhet. Pingsten betyder, då som nu, att den historiske Jesus har blivit den levande erfarenhetens gudomlige Son. Glädjen som den utgjutna anden skänker, när den medvetet upplevs i människans liv, är ett stärkande medel för hälsan, en stimulans för sinnet och en ofelbar energikälla för själen.

194:3.20 (2065.8) Det var inte bönen som gjorde att anden kom på pingstdagen, men bönen hade mycket att göra med bestämmandet av mottaglighetskapaciteten som var utmärkande för de enskilda troende. Bönen rör inte det gudomliga hjärtat till frikostighet vid begåvandet, men den gräver så ofta ut bredare och djupare kanaler för de gudomliga begåvningarna att flyta in till deras hjärtan och själar som sålunda genom uppriktig bön och sann tillbedjan kommer ihåg att upprätthålla en obruten gemenskap med sin Skapare.

4. Den kristna kyrkans första början

194:4.1 (2066.1) När Jesus så plötsligt greps av sina fiender och så snabbt korsfästes mellan två rövare blev apostlarna och lärjungarna helt demoraliserade. Tanken på att Mästaren hade blivit arresterad, bunden, piskad och korsfäst var för mycket även för apostlarna. De glömde hans förkunnelse och hans varningar. Han kunde för all del ha varit ”en profet, mäktig i dåd och ord inför Gud och allt folket”, men

knappast den Messias som i enlighet med deras förhoppningar skulle återupprätta Israels kungarike.

194:4.2 (2066.2) Sedan kommer uppståndelsen, som befriar dem från förtvivlan och ger dem tillbaka deras tro på Mästarens gudomlighet. Gång på ser de honom och talar med honom, och han tar dem till Olivberget där han säger farväl till dem och berättar för dem att han skall bege sig tillbaka till Fadern. Han har bett dem att stanna i Jerusalem tills de utrustas med kraft — tills Sanningens Ande kommer. Och på pingstdagen kommer denne nye lärare, och de går genast ut och predikar evangeliet med ny kraft. De är djärva och tappra anhängare till en levande Herre, inte till en död och besegrad ledare. Mästaren lever i dessa evangelisters hjärtan. Gud är inte en doktrin i deras sinne; han har blivit en levande närvaro i deras själar.

194:4.3 (2066.3) ”Varje dag fortsatte de ståndaktigt och enhälligt att samlas i templet och att bryta bröd i hemmen. De intog sina måltider med glädje och redbarhet, prisade Gud och var omtyckta av alla människor. De uppfylldes alla av anden och förkunnade frimodigt Guds ord. Och i den stora skaran av dem som trodde var alla av ett hjärta och en själ; och ingen kallade något av det han ägde för sitt, utan de hade allting gemensamt.”

194:4.4 (2066.4) Vad har det hänt med dessa människor som Jesus hade ordinerat till att gå ut och förkunna rikets evangelium: Guds faderskap och människans broderskap? De har ett nytt evangelium. De brinner av en ny upplevelse; de är fyllda av en ny andlig energi. Deras budskap har plötsligt förändrats till förkunnelsen om den uppståndne Kristus: ”Jesus från Nasaret, en man som Gud accepterade genom mäktiga gärningar och under; den som

utlämnades enligt Guds bestämda rådslut och förutvetande, honom lät ni spika fast på korset och döda. Men på så sätt lät Gud det gå i uppfyllelse som han hade förutsagt genom alla sina profeter. Denne Jesus har Gud låtit uppstå. Gud har gjort honom till både Herre och Kristus. Då Gud med sin högra hand har upphöjt honom och han av Fadern har fått löftet om anden, har han nu utgjutit den vilket ni ser och hör. Ångra er, så att era synder blir utplånade; så att Fadern kan sända Kristus, som han har utsett åt er, nämligen Jesus, som himlen dock måste behålla tills de tider då allt skall återupprättas.”

194:4.5 (2066.5) Rikets evangelium, Jesu budskap, hade plötsligt ändrats till ett evangelium om Herren Jesus Kristus. De förkunnade nu fakta om hans liv, död och uppståndelse och predikade hoppet om hans snara återkomst till denna värld för att fullfölja det arbete han hade påbörjat. Sålunda rörde det sig i de första troendes budskap om att predika fakta om hans första ankomst och att undervisa i hoppet om hans andra ankomst, en händelse som de ansåg vara mycket nära förestående.

194:4.6 (2067.1) Kristus höll på att bli själva trosbekännelsen i den snabbt framväxande kyrkan: Jesus lever, han dog för människorna, han gav anden, han kommer tillbaka. Jesus fyllde alla deras tankar och bestämde hela deras nya uppfattning om Gud och allt annat. De var alltför upprymda över den nya doktrinen att ”Gud är Herren Jesu Fader” för att befatta sig med det gamla budskapet att ”Gud är alla människors kärleksfulle Fader”, rentav varje enskild individs Fader. Det är sant att helt fantastiska uttryck för broderlig kärlek och en dittills okänd välvilja uppstod i dessa första trossamfund. Men det var ett samfund för dem som trodde på Jesus, inte ett samfund för bröder i

den himmelske Faderns familjerike. Deras goda vilja flödade fram från den kärlek som föddes av deras uppfattning om Jesu utgivning, inte från insikten om de dödligas broderskap. Trots det var de uppfyllda av glädje, och de levde ett så nytt och enastående liv att alla människor attraherades till deras förkunnelse om Jesus. De gjorde det stora misstaget att ta i bruk den levande och belysande kommentaren till rikets evangelium i stället för själva evangeliet, men redan det utgjorde den bästa religion som mänskligheten någonsin hade sett.

194:4.7 (2067.2) Utan tvivel höll ett nytt brödrasamfund på att uppkomma i världen. ”Och den stora skaran av troende deltog troget i apostlarnas undervisning och gemenskap, i brödbrytandet och i bönerna.” De kallade varandra bröder och systrar; de hälsade varandra med en helig kyss; de tog sig an de fattiga. Det var ett samfund där man både levde och höll andakt tillsammans. De hade inte allt gemensamt utifrån någon bestämmelse, utan enligt sin önskan att dela sina ägodelar med sina troende kamrater. De såg med tillförsikt fram mot att Jesus skulle återvända för att fullborda etablerandet av Faderns rike under deras generation. Det hörde inte direkt till Jesu lära att människorna spontant delade sina jordiska ägodelar. Det uppkom därför att dessa män och kvinnor så uppriktigt och tillitsfullt trodde att han skulle återvända vilken dag som helst för att avsluta sitt arbete och fullborda riket. Men detta välmenade experiment i tanklös broderlig kärlek ledde bara till sorg och elände till slut. Tusentals uppriktigt troende sålde sin egendom och gjorde sig av med alla sina kapitalvaror och andra produktiva tillgångar. Med tiden tog de krympande resurserna i den kristna ”lika för allagemenskapen” *slut* — men det gjorde inte världen. Mycket snart

började de troende i Antiochia ta upp kollekt för att rädda sina trosfränder i Jerusalem från att svälta.

194:4.8 (2067.3) Under denna tid firade de Herrens nattvard så som den hade etablerats, dvs. de samlades till en gemensam måltid i god samvaro och tog del av sakramentet vid slutet av måltiden.

194:4.9 (2067.4) Till en början döpte de i Jesu namn. Det gick nästan tjugo år innan de började döpa i ”Faderns, Sonens och den Helige Andes namn”. Dopet var allt som fordrades för inträde i de troendes samfund. De hade tills vidare ingen organisation; de var helt enkelt Jesu broderskap.

194:4.10 (2067.5) Denna Jesus-sekt växte snabbt, och igen en gång uppmärksammade sadducéerna dem. Fariséerna var inte särskilt bekymrade över situationen, då de såg att ingen del av förkunnelsen på något sätt hindrade efterlevnaden av judarnas lagar. Men sadducéerna började kasta ledarna för Jesus-sekten i fängelse, tills de förmåddes att acceptera rekommendationen från en av de ledande rabbinerna, Gamaliel, som gav dem följande råd: ”Lämna dessa män i fred och låt dem hållas, ty om detta är ett påfund eller verk av människor så kommer det att gå över styr; men om det är från Gud, då kan ni inte tillintetgöra dem, och det kan visa sig att ni rentav kämpar mot Gud.” De beslöt att följa Gamaliels råd, och det blev för en tid lugnt och stilla i Jerusalem, under vilken tid det nya evangeliet om Jesus snabbt spreds.

194:4.11 (2068.1) Så gick allt väl i Jerusalem ända tills grekerna kom i stora skaror från Alexandria. Två av Rodans elever anlände till Jerusalem och vann många konvertiter bland hellenisterna. Bland

dem som först omvände sig var Stefanos och Barnabas. Dessa duktiga greker delade just inte så mycket det judiska synsättet, och de rättade sig just inte så väl efter det judiska sättet att dyrka Gud och efter andra ceremoniella seder och bruk. Det var dessa troende grekers framfart som gjorde slut på det fredliga förhållandet mellan Jesus-broderskapet och fariséerna och sadducéerna. Stefanos och hans grekiska medarbetare började predika mer så som Jesus hade lärt, och det förde dem omedelbart i konflikt med de judiska styresmännen. När Stefanos under en av sina offentliga predikningar kom till den kontroversiella delen av sitt framträdande bortsåg de från alla rättegångsformaliteter och tog sig till att stena honom till döds på fläcken.

194:4.12 (2068.2) Stefanos, ledaren för den grekiska kolonin av dem som i Jerusalem trodde på Jesus, blev därmed den nya trons första martyr och den direkta orsaken till det formella organiserandet av den första kristna kyrkan. Inför denna nya kris konstaterades det att man inte längre kunde fortsätta som en sekt inom den judiska tron. Alla var överens om att de måste bryta med de icke-troende, och inom en månad från Stefanos död hade församlingen i Jerusalem organiserats under Petrus ledning, och Jesu broder Jakob hade installerats som dess formelle överhuvud.

194:4.13 (2068.3) Sedan bröt de nya och obevekliga förföljelserna ut från judarnas sida, så att de aktiva ledarna för den nya religionen om Jesus, som senare i Antiokia började kallas kristendom, drog ut till romarrikets alla hörn och förkunnade Jesus. Ledningen för spridandet av detta budskap var före Paulus tid i grekernas händer. De första missionärerna följde, i likhet med andra som kom senare, den väg

Alexander fordom hade marscherat, via Gasa och Tyros till Antiochia och sedan över Mindre Asien till Makedonien och därifrån vidare till Rom och imperiets yttersta ändar.

Urantiaboken

<< [Kapitel 194](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | [Kapitel 196](#) >>

Kapitel 195

Efter pingsten

195:0.1 (2069.1) PETRUS predikan på pingstdagen gav sådana resultat att de blev utslagsgivande för de framtida verksamhetsprinciperna och planerna för de flesta apostlar i deras strävan att förkunna rikets evangelium. Petrus var den kristna kyrkans egentliga grundläggare. Paulus förde det kristna budskapet till icke-judarna, och de grekiska troende förde ut det till hela romarriket.

195:0.2 (2069.2) Fastän de traditionsbundna och av prästerna behärskade hebréerna, som folk betraktat, vägrade att godta vare sig Jesu evangelium om Guds faderskap och människans broderskap eller Petrus och Paulus förkunnelse om Kristi uppståndelse och himmelfärd (det som blev kristendomen), befanns resten av romarriket vara mottaglig för den kristna förkunnelse som utvecklade

sig. Västerlandets civilisation var vid denna tid intellektuell, krigstrött och grundligt skeptisk mot alla existerande religioner och universumfilosofier. Västvärldens folk, som hade blivit delaktiga av den grekiska kulturens frukter, hade en vördad tradition från en storslagen förgången tid. De kunde yvas över ett kulturarv där mycket hade uppnåtts inom filosofi, konst, litteratur och politisk utveckling. Men trots alla dessa framgångar hade de inte någon religion som tillfredsställde själen. Deras andliga längtan förblev otillfredsställd.

195:0.3 (2069.3) På en sådan samhällsarena framträngde plötsligt Jesu lära, innesluten i det kristna budskapet. En ny levnadsordning presenterades därmed för dessa västerländska folks hungriga hjärtan. Denna situation ledde till en omedelbar konflikt mellan de äldre formerna för religionsutövning och den nya kristendomspräglade versionen av Jesu budskap till världen. Resultatet av en sådan konflikt måste bli antingen en klar seger för det nya eller för det gamla eller någon grad av *kompromiss*. Historien visar att kampen slutade i en kompromiss. Kristendomen tog sig friheten att omfatta mer än vad något enda folk kunde ta till sig inom loppet av en eller två generationer. Det var inte en sådan enkel andlig vädjan som Jesus hade riktat till människornas själar. Tidigt intog den en bestämd hållning till religiösa ritualer, utbildning, magi, medicin, konst, litteratur, lagstiftning, politiskt styressätt, moral, regler för sexuallivet, månggifte och i mindre grad även till slaveriet. Kristendomen kom inte bara som en ny religion — något som hela det romerska imperiet och hela Orienten väntade på — utan som en *nyordning för människans samhälle*. Med sådana pretentioner framkallade den snabbt alla tiders samhällsmoraliska

sammanstötning. Jesu ideal, så som de omtolkades av grekisk filosofi och samhälleligt anpassades i kristendomen, nu djärvt utmanade människosläktets traditioner som ingick i den västerländska civilisationens etik, moral och religioner.

195:0.4 (2069.4) Till en början vann kristendomen proselyter endast bland de lägre sociala och ekonomiska folklagren. Men vid ingången till det andra århundradet vände sig allt fler av de allra bästa företrädarna för den grekisk-romerska kulturen till denna kristna tros nya ordning, till denna nya uppfattning om livets syfte och tillvarons mål.

195:0.5 (2070.1) Hur lyckades detta nya budskap, som var av judiskt ursprung och som nästan hade misslyckats i sitt födelseland, så snabbt och effektivt fånga de allra bästa sinnena i romarriket? Kristendomen besegrade de filosofiska religionerna och mysteriekulterna av följande orsaker:

195:0.6 (2070.2) 1. Organisationen. Paulus var en stor organisatör, och hans efterträdare höll samma takt som han hade angett.

195:0.7 (2070.3) 2. Kristendomen var alltigenom helleniserad. Den omfattade det bästa av både grekisk filosofi och det förnämsta av hebreisk teologi.

195:0.8 (2070.4) 3. Men bäst av allt, den innehöll ett nytt och stort *ideal*, ekot av Jesu utgivningsliv och återspeglings av hans budskap om frälsning för hela mänskligheten.

195:0.9 (2070.5) 4. De kristna ledarna var villiga att ingå sådana kompromisser med mithraskulten att den bättre hälften av dess anhängare vanns över till kulten i Antiochia.

195:0.10 (2070.6) 5. Likaledes gjorde nästa och senare generationer av kristna ledare ytterligare sådana kompromisser med hedendomen att till och med den romerske kejsaren Konstantin vanns för den nya religionen.

195:0.11 (2070.7) De kristna träffade emellertid ett skarpsinnigt avtal med hedningarna däri att de upptog deras ritualistiska pomp och ståt medan de samtidigt fick hedningarna att godta den helleniserade versionen av paulinsk kristendom. De träffade ett bättre avtal med hedningarna än med mihtraskulten, men även vid denna tidigare kompromiss vann de mer än stort då de lyckades eliminera de grova omoraliskheterna och även talrika andra anstötliga seder och bruk från det persiska mysteriet.

195:0.12 (2070.8) Klokt eller oklokt, kompromissades Jesu *ideal* avsiktligt av dessa tidiga ledare inom kristendomen i strävan att rädda och främja många av Jesu *idéer*. Och de var utomordentligt framgångsrika. Men missförstå inte! Mästarens kompromissade ideal finns fortfarande latent i hans evangelium, och de kommer till slut att hävda sin fulla kraft i världen.

195:0.13 (2070.9) Med detta förhelnigande av kristendomen vann den gamla ordningen många mindre segrar av ritualistisk art, men de kristna fick övertaget däri att:

195:0.14

(2070.10) 1. En ny och enormt högre ton anslogs inom människans moral.

195:0.15

(2070.11) 2. Ett nytt och mycket vidgat begrepp om Gud gavs till världen.

195:0.16

(2070.12) 3. Hoppet om odödlighet blev en del av övertygelsen i en erkänd religion.

195:0.17

(2070.13) 4. Jesus från Nasaret gavs till människans hungrande själ.

195:0.18

(2070.14) Många av de stora sanningar som Jesus lärde om gick nästan förlorade i de tidiga kompromisserna, men de slumrar fortfarande i den förhelnigade kristendomen, som i sin tur var den paulinska versionen av Människosönens liv och förkunnelse, och redan innan kristendomen förhelnigades blev den först grundligt helleniserad. Kristendomen står i skuld, i stor skuld, till grekerna. Det var en grek, från Egypten, som så modigt stod upp fram i Nikea och så oförfärat utmanade denna konferens att den inte vågade till den grad fördunkla begreppet om Jesu natur att den verkliga sanningen om hans utgivning kunde ha råkat i fara att gå förlorad för världen. Athanasios hette denne grek, och hade det inte varit för värtaligheten och logiken hos denne troende, så skulle Arius övertygelser ha segrat.

1. Grekernas inflytande

195:1.1 (2071.1) Helleniseringen av kristendomen började på allvar den händelserika dag då aposteln Paulus stod inför areopagiska rådet i Aten och berättade för atenarna om ”den okände Guden”. Där, i skuggan av Akropolis, förkunnade denne romerske medborgare för

grekerna sin version av den nya religion som hade sitt ursprung i det judiska landet Galiléen. Det fanns något märkligt likartat i den grekiska filosofin och i många av Jesu läror. De hade ett gemensamt mål — båda syftade till *individens utveckling*; grekerna till utveckling i samhället och i politiken, Jesus till moralisk och andlig utveckling. Grekerna framhöll det intellektuella frisinnet som leder till politisk frihet, Jesus framhöll det andliga frisinnet som leder till religiös frihet. Dessa två idéer bildade tillsammans en ny och mäktig grundstadga för människans frihet. De förebådade människans sociala, politiska och andliga frigörelse.

195:1.2 (2071.2) Kristendomen uppkom och besegrade alla konkurrerande religioner främst av två orsaker:

195:1.3 (2071.3) 1. Grekerna var till sin sinnesläggning villiga att låna in nya och goda idéer även från judarna.

195:1.4 (2071.4) 2. Paulus och hans efterträdare var villiga men klipska och kloka kompromissare; de var skarpsinniga teologiska handelsmän.

195:1.5 (2071.5) Vid den tid då Paulus steg fram i Aten och förkunnade ”Kristus, den Korsfäste”, var grekerna andligen hungrande; de var vetgiriga, intresserade och sökte verkligen andlig sanning. Glöm aldrig att det var romarna som till en början bekämpade kristendomen medan grekerna omfattade den, och att det var grekerna som bokstavligen tvingade romarna att senare anta den nya religionen i den form den då hade fått, som en del av den grekiska kulturen.

195:1.6 (2071.6) Grekerna vördade skönheten, judarna heligheten, men bägge folken älskade sanningen. I århundraden hade grekerna allvarligt begrundat och uppriktigt debatterat alla människans

problem — sociala, ekonomiska, politiska och filosofiska — allt utom religion. Få greker hade nämnvärt befattat sig med religion. De tog inte ens sin egen religion riktigt på allvar. I århundraden hade judarna försummat dessa andra områden i tankevärlden medan de ägnade sig åt religion. De tog sin religion mycket allvarligt, alltför allvarligt. Det samlade resultatet av de två folkens århundraden av tankar blev nu, upplyst av innehållet i Jesu budskap, drivkraften till en ny form av mänsklig samhällsordning och, i viss mån, till en ny form av mänsklig religiös tro och praxis.

195:1.7 (2071.7) Den grekiska kulturens inflytande hade redan trängt in i länderna kring västra Medelhavet när Alexander spred den hellenistiska civilisationen över Främre Orientens värld. Grekerna klarade sig mycket väl med sin religion och sin politik så länge de levde i små stadsstater, men när den makedoniske kungen vågade sig på att utvidga Grekland till ett imperium, som sträckte sig från Adriatiska havet till Indus, började svårigheterna. Den grekiska konsten och filosofin var helt fullvärdiga uppgiften med en imperialistisk expansion, men så var inte fallet med varken den grekiska politiska administrationen eller religionen. När de grekiska stadsstaterna hade utvidgats till ett imperium föreföll deras ganska provinsiella gudar något underliga. Grekerna sökte verkligen efter *en enda Gud*, en större och bättre Gud, när den kristnade versionen av den äldre judiska religionen kom till dem.

195:1.8 (2072.1) Det hellenistiska världsväldet kunde inte som sådant bestå. Dess kulturella inflytande fortsatte, men själva riket bestod endast efter att man västerifrån hade lagt sig till med romarnas

politiska genialitet för imperieadministration och efter att från öster ha erhållit en religion vars enda Gud ägde imperiumvärdighet.

195:1.9 (2072.2) Under det första århundradet efter Kristus hade den hellenistiska kulturen redan nått sin höjdpunkt. Tillbakagången hade börjat; lärdomen tilltog men genialitet blev det mindre av. Det var just vid denna tid Jesu idéer och ideal, som delvis ingick i kristendomen, blev en del av räddningen för den grekiska kulturen och lärdomen.

195:1.10 (2072.3) Alexander hade stormat fram på Östern med den grekiska civilisationens kulturella gåva. Paulus angrep västerlandet med den kristna versionen av Jesu evangelium. Varhelst i västerlandet den grekiska kulturen var förhärskande, där slog den helleniserade kristendomen rot.

195:1.11 (2072.4) Den östliga versionen av Jesu budskap, som trots att den förblev mer trogen hans förkunnelse, fortsatte att följa Abners kompromisslösa inställning. Den gjorde aldrig framsteg liksom den helleniserade versionen, och till slut drunknade den i den islamiska rörelsen.

2. Det romerska inflytandet

195:2.1 (2072.5) Romarna tog över den grekiska kulturen i sin helhet och satte representativt styre i stället för ett styre som baserade sig på lottdragning. Snart gynnade den förändringen kristendomen såtillvida att Rom förde in en ny tolerans för främmande språk, folk och till och med religioner i hela västerlandet.

195:2.2 (2072.6) Mycket av den förföljelse som till en början drabbade de kristna i Rom berodde enbart på deras beklagliga användning av termen ”rike” i sin förkunnelse. Romarna förhöll sig tolerant till alla slags religioner men tog mycket illa upp om någonting luktade politisk rivalitet. När så dessa tidiga förföljelser, som till så stor del berodde på missförstånd, dog ut, var fältet helt öppet för religiös propaganda. Romaren var intresserad av politisk administration; han brydde sig föga om vare sig konst eller religion, men han förhöll sig ovanligt tolerant till båda.

195:2.3 (2072.7) Österländsk lag var hård och godtycklig, grekisk lag var flytande och artistisk, den romerska lagen var värdig och respektingivande. Den romerska utbildningen byggde upp en oerhörd och orubblig lojalitet. De tidiga romarna var politiskt hängivna och sublimt pliktuppfyllande individer. De var ärliga, nitiska och hängivna sina ideal men saknade en religion som var värd namnet. Inget under att deras grekiska lärare kunde övertyga dem om att acceptera Paulus kristendom.

195:2.4 (2072.8) Dessa romare var ett storartat folk. De kunde styra västerlandet därför att de verkligen styrde sig själva. En sådan oöverträffad ärlighet, hängivelse och robust självkontroll var en idealisk grogrund för kristendomen att slå rot i och växa i.

195:2.5 (2072.9) Det var lätt för dessa grek-romare att bli andligen lika hängivna en institutionell kyrka som de var politiskt hängivna staten. Romarna bekämpade kyrkan endast när de var rädda för den som en konkurrent till staten. Rom, som hade föga nationell filosofi eller egen kultur, tog över den grekiska kulturen som sin egen och tog frimodigt till sig Kristus som sin moralfilosofi. Kristendomen blev

romarnas moralkultur men knappast deras religion i betydelsen att vara en individuell erfarenhet i andlig tillväxt hos dem som hade övergått till den nya religionen en masse och utan urskillning. Det är helt visst sant att många enskilda individer trängde under ytan av hela denna statsreligion och fann som näring för sina själar de verkliga värdena i de dolda betydelser som fanns i den helleniserade och förhednigade kristendomens latentia sanningar.

195:2.6 (2073.1) Stoikern och hans ståndaktiga vädjan till "naturen och samvetet" hade endast desto bättre förberett Rom på att ta emot Kristus, åtminstone i intellektuellt avseende. Romaren var av naturen och till sin utbildning jurist. Han vördade även naturlagarna, och inom kristendomen kunde han nu i naturlagarna skönja Guds lagar. Ett folk som kunde frambringa Cicero och Vergilius var moget för Paulus helleniserade kristendom.

195:2.7 (2073.2) Så tvingade dessa romaniserade greker både judar och kristna att göra sin religion filosofisk, att samordna dess idéer och systematisera dess ideal, att anpassa religionsutövandet till det existerande levnadssättet. I allt detta var det till enorm hjälp att de hebreiska skrifterna hade översatts till grekiska och att Nya testamentet senare nedtecknades på grekiska.

195:2.8 (2073.3) Grekerna, till skillnad från judarna och många andra folk, hade under en lång tid periodvis trott på odödligheten, på en eller annan form av överlevnad efter döden. Eftersom detta var själva kärnan i Jesu förkunnelse var det givet att kristendomen kom att göra ett starkt intryck på dem.

195:2.9 (2073.4) En följd av grekiska kulturella och romerska politiska segrar hade sammansvetsat Medelhavsländerna till ett enda imperium,

med ett enda språk och en enda kultur, och de hade gjort västerlandet redo för en enda Gud. Judendomen tillhandahöll denna Gud, men judendomen var inte acceptabel som religion för dessa romaniserade greker. Filon var till viss hjälp för att mildra deras invändningar, men kristendomen uppenbarade för dem en ännu bättre uppfattning om en enda Gud, och de tog villigt emot den.

3. Under det romerska väldet

195:3.1 (2073.5) Efter att Roms politiska styre hade konsoliderats och kristendomen hade spritts fann de kristna att de hade en enda Gud och en storslagen religiös idé men inget världsvälde. Det grekisk-romerska folket fann att de hade ett storartat världsvälde men ingen Gud som kunde erbjuda en lämplig religiös föreställning för tillbedjan och andligt förenande inom imperiet. De kristna accepterade imperiet. Imperiet adopterade kristendomen. Romarna tillhandahöll enheten i det politiska styret. Grekerna stod för kulturens och lärdomens enhet. Kristendomen medförde enhet i det religiösa tänkandet och utövandet.

195:3.2 (2073.6) Rom övervann nationalismens tradition med en imperieomfattande universalism och gjorde det för första gången i historien möjligt för olika raser och folk att åtminstone till namnet acceptera en och samma religion.

195:3.3 (2073.7) Kristendomen vann insteg i Rom vid en tid när det pågick en omfattande ordstrid mellan stoikernas energiska läror och mysteriekulternas frälsningslöften. Kristendomen kom med en

upplivande tröst och en befriande kraft till ett andligen hungrande folk som i sitt språk inte hade något ord för ”osjälviskhet”.

195:3.4 (2073.8) Det som gav kristendomen dess största kraft var det tjänstvilliga sätt de troende levde sitt liv på och även det sätt på vilket de under den första tidens drastiska förföljelser dog för sin tro.

195:3.5 (2073.9) Förkunnelsen om Kristi kärlek till barn satte snart stopp för den allmänt utbredda seden att sätta ut barn till att dö när de var oönskade, i synnerhet flickebarn.

195:3.6 (2074.1) Den första kristna liturgin togs till stor del över från den judiska synagogan och modifierades av mithrasritualen. Senare utökades den med mycken hednisk pomp och ståt. Ryggraden i den tidiga kristna kyrkan bestod av greker som först hade omvänt sig till judendomen.

195:3.7 (2074.2) Det andra århundradet efter Kristus var den bästa tiden i hela världshistorien för en god religion att kunna göra framsteg i den västliga världen. Under det första århundradet hade kristendomen förberett sig, genom kamp och kompromisser, att slå rot och sprida sig snabbt. Kristendomen adopterade kejsaren, senare adopterade kejsaren kristendomen. Detta var en storartad tidsålder för spridningen av en ny religion. Det rådde religionsfrihet, man kunde resa överallt och tanken var obehindrad.

195:3.8 (2074.3) Den andliga impulsen till att nominellt acceptera den helleniserade kristendomen kom till Rom för sent för att förhindra det väl påbörjade moraliska förfallet eller för att kompensera den redan väl etablerade och tilltagande rasmässiga försämringen. Denna nya

religion var en kulturell nödvändighet för det kejserliga Rom, och det är ytterst olyckligt att den inte blev ett medel för andlig frälsning i vidare bemärkelse.

195:3.9 (2074.4) Inte ens en god religion kunde rädda ett storartat imperium från de säkra följderna av att det individuella deltagandet saknades i skötseln av de allmänna angelägenheterna, från alltför mycket paternalism, alltför höga skatter och grova missbruk vid indrivningen, obalanserad handel med Levanten vilket tömde guldreserven, förlustelsegalenskap, romersk standardisering, nedvärdering av kvinnan, slaveri och rasmässigt förfall, fysiska farsoter och en statskyrka som blev så institutionaliserad att det gränsade till andlig ofruktsamhet.

195:3.10 (2074.5) I Alexandria var förhållandena däremot inte så dåliga. De tidiga skolorna fortsatte att hålla mycket av Jesu läror fri från kompromisser. Pantainos undervisade Clemens och gick sedan vidare i Natanaels fotspår för att förkunna Kristus i Indien. Fastän en del av Jesu ideal offrades vid uppbyggandet av kristendomen, bör det också i ärlighetens namn noteras att praktiskt taget alla de stora tänkarna i den grekisk-romerska världen vid slutet av det andra århundradet hade blivit kristna. Segern närmade sig sin fullbordan.

195:3.11 (2074.6) Detta romarrike bestod tillräckligt länge för att säkra kristendomens överlevnad även efter imperiets sammanbrott. Men vi har ofta spekulerat om vad som skulle ha skett i Rom och i världen om det hade varit rikets evangelium som hade accepterats i stället för den grekiska kristendomen.

4. Europas mörka århundraden

195:4.1 (2074.7) Kyrkan, som var ett bihang till samhället och en allianspartner i politiken, var dömd till att vara med i den intellektuella och andliga tillbakagången under de så kallade ”mörka århundradena” i Europa. Under denna tid kom religionen allt mer att kännetecknas av klosterliv, asketism och lagiskhet. I andlig bemärkelse hade kristendomen gått i ide. Under hela denna period fanns det vid sidan av denna slumrande och sekulariserade religion en ständig ström av mysticism, en sällsam andlig upplevelsevärld som gränsade till det överkliga och som filosofiskt var besläktad med panteismen.

195:4.2 (2074.8) Under de mörka och hopplösa århundradena blev religionen på nytt närmast en erfarenhet i andra hand. Individen drunknade nästan i skuggan av kyrkans auktoritet, tradition och diktat. En ny andlig hotbild uppkom av att det skapades en hel galax av ”helgon”, som antogs ha ett speciellt inflytande vid de himmelska hoven och som därför, om man effektivt vädjade till dem, kunde föra människans talan inför Gudarna.

195:4.3 (2075.1) Även om kristendomen var oförmögen att avvärja de mörka århundradenas inträde var den tillräckligt samhällsanpassad och förhållningssatt för att desto bättre kunna överleva den långa perioden av moraliskt mörker och andlig stagnation. Den höll sig vid liv under den västliga civilisationens långa natt och fungerade fortfarande som en moralisk inflytelse i världen när renässansen grydde. Kristendomens rehabilitering, sedan de mörka århundradena var förbi, resulterade i uppkomsten av talrika sekter som byggde på den kristna läran, trosriktningar lämpade för speciella intellektuella,

emotionella och andliga typer av personlighet hos människan. Många av dessa särskilda kristna grupper eller religiösa familjer existerar fortfarande när denna framställning utformas.

195:4.4 (2075.2) Kristendomens historia visar hur den uppkom av att Jesu religion oavsiktligt omformades till en religion om Jesus. Dessutom visar dess historia hur den har upplevt hellenisering, förhelnigande, sekularisering, institutionalisering, intellektuell försämring, andligt förfall, moralisk dvala, hot om tillintetgörande, senare förnyelse, uppsplittring och mer nyligen en relativ rehabilitering. En sådan härkomst vittnar om inneboende livskraft och väldiga resurser för tillfrisknande. Och just denna kristendom finns nu närvarande i de västerländska folkens civiliserade värld och står inför en överlevnadskamp som rentav är mer olycksbådande än de händelserika kriser som tidigare har kännetecknat dess kamp för dominans.

195:4.5 (2075.3) Religionen står nu inför utmaningen från en ny tidsålder som präglas av vetenskapligt tänkande och materialistiska tendenser. Denna gigantiska kamp mellan det världsliga och det andliga kommer en dag att sluta med seger för Jesu religion.

5. Nutidens problem

195:5.1 (2075.4) Det tjugonde århundradet har medfört nya problem som kristendomen och alla andra religioner måste lösa. Ju högre en civilisation når desto nödvändigare blir plikten att ”först söka himlens

realiteter” i människans alla strävanden att stabilisera samhället och underlätta lösandet av dess materiella problem.

195:5.2 (2075.5) Sanningen blir ofta förvirrande och till och med vilseledande när den uppdelas, indelas, isoleras och alltför mycket analyseras. Den levande sanningen leder sanningssökaren rätt endast när den omfattas i sin helhet och som en levande andlig realitet, inte som ett faktum av materiell vetenskap eller som en inspiration av mellanliggande konst.

195:5.3 (2075.6) Religionen är en uppenbarelse till människan om hennes gudomliga och eviga bestämmelse. Religionen är en rent personlig och andlig erfarenhet och måste alltid särskiljas från människans andra höga former av tankar, såsom:

195:5.4 (2075.7) 1. Människans logiska inställning till det som hör hemma i den materiella verkligheten.

195:5.5 (2075.8) 2. Människans estetiska uppskattning av skönhet i motsats till det fula.

195:5.6 (2075.9) 3. Människans etiska erkännande av sociala skyldigheter och politiska förpliktelser.

195:5.7 (2075.10) 4. Människans känsla för det mänskligt moraliska är inte heller den i sig själv religiös.

195:5.8 (2075.11) Religionen är avsedd att finna de värden i universum som lockar fram tro, tillit och förvissning; religionen kulminerar i tillbedjan. Religionen upptäcker för själen de suprema värden som finns i motsats till de relativa värden som sinnet har upptäckt. En sådan övermänsklig insikt kan fås endast genom äkta religiös erfarenhet.

195:5.9 (2075.12) Ett bestående samhällssystem utan en moral som grundar sig på andliga realiteter är lika omöjligt att upprätthålla som ett solsystem utan tyngdkraften.

195:5.10 (2076.1) Försök inte tillfredsställa den nyfikenhet eller all den latent äventyrlust, som väller fram i själen, under ett kort liv på jorden. Var tålmodiga! Frestas inte att laglöst kasta er in i billiga och tarvliga äventyr. Tämj era energier och tygla era passioner; behåll ert sinneslugn medan ni väntar på att ett ändlöst livsskede fullt av spännande äventyr och ständigt nya upptäckter skall öppna sig i allt sitt majestät.

195:5.11 (2076.2) I förvirringen över frågan om människans uppkomst, förlora inte hennes eviga bestämmelse ur sikte. Glöm inte att Jesus älskade även de små barnen, och att han för alltid gjorde det klart hur värdefull människans personlighet är.

195:5.12 (2076.3) När ni betraktar världen, minns att onskans svarta fläckar som ni ser visas mot en vit bakgrund av maximal godhet. Det ni ser är inte bara några vita fläckar av godhet som ömkligt framträder mot en svart bakgrund av ondska.

195:5.13 (2076.4) När det finns så mycket god sanning att sprida och förkunna, varför måste människorna uppehålla sig så mycket vid onskan i världen bara för att den framstår som ett faktum? Det vackra i sanningens andliga värden är så mycket mer angenämt och upplyftande än onskans förekomst.

195:5.14 (2076.5) När det gällde religion talade Jesus för och utövade själv erfarenhetsmetoden, just så som den moderna vetenskapen tillämpar experimentmetoden. Vi finner Gud genom att låta oss ledas

av den andliga insikten, men vi närmar oss denna själens insikt genom att älska det vackra, sträva efter det sanna, vara trogna vår plikt och dyrka den gudomliga godheten. Men av alla dessa värden är det kärleken som är den sanna guiden till verklig insikt.

6. Materialismen

195:6.1 (2076.6) Vetenskapsmännen har oavsiktligt störtat mänskligheten in i en materialistisk panik. De har utlöst ett tanklöst förbrukande av det moraliska kapital som har samlats under tidernas lopp. Men denna bank av mänsklig erfarenhet har väldiga andliga resurser; den kan borgen för de krav som ställs på den. Bara tanklösa människor grips av panik vid tanken på människosläktets andliga tillgångar. När den materialistiskt världsliga paniken är över skall det visa sig att Jesu religion inte har gått i konkurs. Himmelrikets andliga bank betalar fortfarande ut tro, hopp och moralisk trygghet till alla som vänder sig till den ”i Hans namn”.

195:6.2 (2076.7) Oberoende av vad den skenbara konflikten mellan materialismen och Jesu förkunnelse må vara, kan ni vara förvissade om att Mästarens förkunnelse under framtida tidsåldrar helt kommer att segra. Sann religion kan i verkligheten inte hamna i konflikt med vetenskapen; den befattar sig på intet sätt med materiella ting. Religionen förhåller sig helt enkelt indifferent, om än positivt, till vetenskapen, medan den i högsta grad tar befattning med *vetenskapsmännen*.

195:6.3 (2076.8) Strävan efter enbart kunskap, utan visdomens åtföljande tolkning och utan den religiösa erfarenhetens andliga insikt leder till slut till pessimism och förtvivlan hos människan. Endast en liten kunskap är verkligen förvirrande.

195:6.4 (2076.9) När detta nedtecknas är den materialistiska tidsålderns värsta skede förbi; redan gryr den dag som medför en bättre förståelse. De bästa tänkarna i vetenskapens värld är inte längre helt materialistiska i sin filosofi, men till följd av tidigare läror lutar gemene man fortfarande åt det hållet. Men denna den fysiska realismens tidsålder är bara ett övergående skede i människans liv på jorden. Den moderna vetenskapen har lämnat den sanna religionen — Jesu förkunnelse så som den uttolkas i de människors liv som tror på honom — orörd. Allt vetenskapen har gjort är att tillintetgöra de barnsliga illusionerna som härstammar från misstolkningarna av livet.

195:6.5 (2077.1) När det gäller människans liv på jorden är vetenskapen en kvantitativ erfarenhet, religionen en kvalitativ erfarenhet. Vetenskapen behandlar företeelser; religionen handlar om ursprung, värden och mål. Att ange *orsaker* som förklaring till fysiska företeelser är detsamma som att erkänna okunskap om de yttersta ursprungen och målen och leder vetenskapsmannen till slut rakt tillbaka till den första stora orsaken — den Universelle Fadern i Paradiset.

195:6.6 (2077.2) Den våldsamma omsvängningen från en mirakelålder till en maskinålder har visat sig vara helt upprörande för människan. Fyndigheten och behändigheten i mekanismens falska filosofier motsäger dessas egna mekanistiska påståenden. Den fatalistiska

smidigheten hos materialistens sinne motbevisar för alltid hans påståenden att universum är ett blint energifenomen utan syfte.

195:6.7 (2077.3) Den mekanistiska naturalismen bland en del förment bildade människor och den tanklösa världsligheten hos mannen på gatan befattar sig båda bara med *ting*. De lever i total avsaknad av alla verkliga värden, sanktioner och tillfredsställelser av en andlig natur; likaså saknas tro, hopp och eviga förvissningar. Ett av de stora problemen med det moderna livet är att människan tror sig vara alltför upptagen för att ha tid för andlig meditation och religiös andakt.

195:6.8 (2077.4) Materialismen reducerar människan till en själlös robot och förordnar henne enbart till en aritmetisk symbol som ges en hjälplös plats i den matematiska formeln för ett oromantiskt och mekanistiskt universum. Men varifrån kommer hela detta väldiga universum av matematik om det inte finns en Matematikens Mästare? Vetenskapen kan utbreda sig över materiens oförstörbarhet, men religionen bekräftar den mänskliga själens bevarande — den befattar sig med människornas upplevelse av andliga realiteter och eviga värden.

195:6.9 (2077.5) Dagens materialistiska sociolog observerar ett samhälle, sammanställer en rapport om det och lämnar människorna i den situation han fann dem. För nittonhundra år sedan var det några olärda galiléer som observerade hur Jesus gav sitt liv som ett andligt bidrag till människans inre erfarenhet, och gick sedan ut och vände upp och ned på hela romarriket.

195:6.10 (2077.6) Religiösa ledare begår emellertid ett stort misstag när de med medeltida trumpetstötar försöker kalla den moderna

människan upp till andlig kamp. Religionen måste förse sig med nya och tidsenliga slagord. Varken demokrati eller något annat politiskt universalbotemedel kan ersätta andligt framåtskridande. Falska religioner kan representera en verklighetsflykt, men Jesus gjorde i sitt evangelium den dödliga människan bekant med början på själva det andliga framåtskridandets eviga verklighet.

195:6.11 (2077.7) Att säga att sinnet ”uppkom” från materien förklarar ingenting. Om universum bara vore en mekanism och sinnet inte var skilt från materien skulle vi aldrig ha två avvikande tolkningar av någon observerad företeelse. Begreppen sanning, skönhet och godhet hör inte hemma vare sig i fysiken eller i kemin. En maskin kan inte *veta*, än mindre känna sanningen, hungra efter rättfärdighet och omhulda godhet.

195:6.12 (2077.8) Vetenskapen kan vara fysisk, men sinnet hos den vetenskapsman som urskiljer sanningen är genast övermateriellt. Materien känner inte sanningen, inte heller kan den älska barmhärtigheten eller fröjdas i andliga realiteter. Moraliska övertygelser som bygger på andlig upplysning och har sina rötter i människans erfarenhet är precis lika verkliga och tillförlitliga som matematiska slutledningar baserade på fysiska observationer, men på ett annat och högre plan.

195:6.13 (2077.9) Om människorna vore endast maskiner skulle de reagera någotsånär enhetligt på ett materiellt universum. Ingen individualitet, än mindre personlighet, skulle då finnas.

195:6.14

(2077.10) Det faktum att Paradisets absoluta mekanism finns i centrum av universernas universum, inom området för det Andra

Ursprungets och Centrets obegränsade viljeverksamhet, garanterar för evigt att determinanterna inte är den enda lag som styr kosmos.

Materialismen finns där, men den är inte allena rådande. Mekanismen finns där, men den är inte obegränsad. Determinismen finns där, men inte ensam.

195:6.15 (2078.1) Det finita universum som består av materia skulle till slut bli enhetligt och deterministiskt om det inte var för sinnets och andens kombinerade närvaro. Det kosmiska sinnets inflytande ingjuter ständigt spontanitet i även de materiella världarna.

195:6.16 (2078.2) Friheten eller initiativmöjligheten står inom varje område av tillvaron i direkt proportion till graden av andligt inflytande och graden av det kosmiska sinnets kontroll. I människans erfarenhet betyder det i vilken grad hon faktiskt gör "Faderns vilja", och därför, när du väl börjar söka Gud, är det ett avgörande bevis för att Gud redan har funnit dig.

195:6.17 (2078.3) En uppriktig strävan efter godhet, skönhet och sanning leder till Gud. Och varje vetenskaplig upptäckt visar att det finns både frihet och likformighet i universum. Upptäckaren var fri att göra upptäckten. Det uppdagade är verkligt och uppenbarligen likformigt; annars kunde det inte ha uppfattats som ett *ting*.

7. Materialismens sårbarhet

195:7.1 (2078.4) Hur dumt är det inte av den materiellt sinnade människan att låta sådana sårbara teorier som dem om ett mekanistiskt universum beröva henne de väldiga andliga resurser som

den personliga erfarenheten av sann religion skänker. Fakta står aldrig i konflikt med verklig andlig tro; teorier kan göra det. Det vore bättre om vetenskapen ägnade sig åt att utrota vidskepelsen än att försöka kullkasta den religiösa tron — människans tro på andliga realiteter och gudomliga värden.

195:7.2 (2078.5) Vetenskapen bör göra materiellt för människan göra vad religionen gör för henne andligen: utsträcka livshorisonten och vidga hennes personlighet. Sann vetenskap kan inte ha något bestående gräl med sann religion. Den ”vetenskapliga metoden” är endast en intellektuell måttstock för att mäta materiella företeelser och fysiska prestationer. Men då den är materiell och helt intellektuell är den totalt oanvändbar vid utvärderingen av andliga realiteter och religiösa upplevelser.

195:7.3 (2078.6) Den nutida mekanisten är inkonsekvent däri, att om detta bara var ett materiellt universum och människan bara en maskin, då skulle människan vara totalt oförmögen att uppfatta sig själv som en sådan maskin, och likaså vore denna maskinmänniska helt omedveten om det faktum att det existerar ett sådant materiellt universum. Den mekanistiska vetenskapen har i sin materialistiska bestörtning och förtvivlan underlåtit att inse det faktum att vetenskapsmannen, vars övermateriella insikt formulerar dessa felaktiga och motsägelsefulla *uppfattningar* om ett materialistiskt universum, har ett andebebott sinne.

195:7.4 (2078.7) De eviga och infinita paradisvärdena sanning, skönhet och godhet finns gömda inom de fakta som företeelserna i tidens och rymdens universer representerar. Men det fordras ett trons öga hos en

av anden född dödlig för att upptäcka och urskilja dessa andliga värden.

195:7.5 (2078.8) Det andliga framskridandets realiteter och värden är inte någon ”psykologisk projektion” — endast en förskönad dagdröm i det materiella sinnet. Sådana ting är andliga prognoser från Riktaren i människans inre, från Guds ande som bor i människans sinne. Låt inte ert sysslande med de rön som svagt har skymtat fram om ”relativiteten” störa era uppfattningar om Guds evighet och infinitet. Gör inte heller misstaget att ni i all er begäran att få *uttrycka jaget* underlåter att se till att *Riktaren kommer till uttryck*, manifestationen av ert verkliga och bättre jag.

195:7.6 (2079.1) Om detta bara var ett materiellt universum skulle den materiella människan aldrig kunna nå fram till begreppet om en sådan uteslutande materiell tillvaros mekanistiska karaktär. Själva detta *mekanistiska begrepp* om universum är i sig ett icke-materiellt sinnesfenomen, och allt sinne är av icke-materiellt ursprung oavsett hur grundligt materiellt betingat och mekanistiskt kontrollerat det kan förefalla.

195:7.7 (2079.2) Den delvis utvecklade sinnesmekanismen hos den dödliga människan är inte överbegåvad med konsekvens och visdom. Människans inbilskheter vinner ofta över hennes förnuft och skingrar sig undan hennes logik.

195:7.8 (2079.3) Själva pessimismen hos den mest pessimistiska materialist är i sig själv ett tillräckligt bevis på att pessimistens universum inte är helt materiellt. Både optimism och pessimism är uppfattningsreaktioner i ett sinne medvetet om såväl *värden* som *fakta*. Om universum verkligen var sådant som materialisten anser det

vara, skulle det hos maskinmänniskan inte finnas någon som helst medveten insikt om själva detta *faktum*. Utan ett medvetande om begreppet *värden* i det av anden födda sinnet, skulle människan omöjligtvis kunna uppfatta universummaterialismens faktum och universumdriftens mekanistiska företeelse. En maskin kan inte vara medveten om arten eller värdet av en annan maskin.

195:7.9 (2079.4) En mekanistisk filosofi om livet och universum kan inte vara vetenskaplig, ty vetenskapen erkänner och befattar sig endast med material och fakta. Filosofin är ofrånkomligt övervetenskaplig. Människan är ett av naturens materiella fakta, men hennes *liv* är en företeelse som överstiger naturens materiella nivåer i och med att det ådagalägger sinnets kontrollegenskaper och andens kreativa kvaliteter.

195:7.10 (2079.5) Människans uppriktiga strävan att bli mekanist är ett uttryck för det tragiska fenomenet att denna människa gör ett fåfängt försök att begå intellektuellt och moraliskt självmord. Men hon kan inte göra det.

195:7.11 (2079.6) Om universum bara vore materiellt och människan bara en maskin skulle det inte finnas någon vetenskap som gav vetenskapsmannen frimodigheten att postulera denna mekanisering av universum. Maskiner kan inte mäta, klassificera eller evaluera sig själva. Ett sådant vetenskapligt arbete kan utföras endast av någon entitet med högre status än en maskin.

195:7.12 (2079.7) Om universums verklighet bara är en enda väldig maskin, då måste människan befinna sig utanför universum och skilt från det för att kunna inse ett sådant *faktum* och bli medveten om *insikten* om en sådan *evaluerings*.

195:7.13 (2079.8) Om människan bara är en maskin, med hjälp av vilken metod kommer hon då till att *tro* eller hävda att hon *vet* att hon bara är en maskin? Upplevelsen av självmedveten värdering av ens eget jag är aldrig blott en maskins egenskap. En övertygad mekanist som är medveten om sig själv är det bästa möjliga bemötandet av mekanismen. Om materialismen vore ett faktum kunde det inte finnas någon mekanist medveten om sig själv. Det är också sant att man först måste vara en moralisk person innan man kan begå omoraliska handlingar.

195:7.14 (2079.9) Själva materialismen som påstående innebär att det finns ett övermateriellt medvetande i det sinne som tar sig till att hävda sådana dogmer. En mekanism kan förfalla men den kan aldrig göra framsteg. Maskiner varken tänker, skapar, drömmar, gör sig ambitioner, idealiserar, hungrar efter sanning eller törstar efter rättfärdighet. De motiverar inte sitt liv med en passion att tjäna andra maskiner, och de väljer inte som mål för sitt eviga framåtskridande det sublima värv som ligger i att finna Gud och sträva efter att bli lik honom. Maskiner är aldrig intellektuella, emotionella, estetiska, etiska, moraliska eller andliga.

195:7.15

(2079.10) Konsten är ett bevis på att människan inte är mekanistisk, men den bevisar inte att hon andligen är odödlig. Konsten är de dödligas morontia, det fält som ligger mellan människan som materiellt väsen och människan som andligt väsen. Poesin är en strävan att fly från materiella realiteter till andliga värden.

195:7.16 (2080.1) I en högtstående civilisation humaniserar konsten vetenskapen, medan den i sin tur förändligas av sann religion — insikt om andliga och eviga värden. Konsten representerar en mänsklig och tid-och-rum omfattande evaluering av verkligheten. Religionen *är* en gudomlig omfamning av kosmiska värden och innebär ett evigt framåtskridande i den andliga uppstigningen och expansionen. Tidens konst blir farlig bara när den är blind för de gudomliga mönstrens andliga kriterier vilka evigheten återspeglar som tidens verklighetsskuggor. Den sanna konsten är en effektiv manipulering av de materiella tingen i livet. Religionen är en förädlande omformning av livets materiella fakta, och den upphör aldrig att göra en andlig evaluering av konsten.

195:7.17 (2080.2) Hur dumt att tänka sig att en robot skulle kunna utarbeta en automatistisk filosofi, och hur löjligt att tro att den skulle ta sig till att formulera en sådan uppfattning om andra robotar, om sina medrobotar!

195:7.18 (2080.3) Varje vetenskaplig tolkning av det materiella universum är värdelös om den inte sörjer för ett behörigt erkännande av *vetenskapsmannen*. Ingen uppskattning av konsten är äkta om inte *konstnären* får sin del av erkänslan. Ingen evaluering av moralen har något värde om den inte också inkluderar *moralens utövare*. Inget erkännande som gäller filosofin är uppbyggande om det ignorerar *filosofen*, och religionen kan inte existera utan en verklig erfarenhet hos *religionsutövaren*, som i och genom själva denna erfarenhet försöker finna Gud och lära känna honom. Likaså är universernas

universum utan betydelse åtskilt från JAG ÄR, den infinita Gud som skapade det och oupphörligt förvaltar det.

195:7.19 (2080.4) Mekanister — humanister — tenderar att driva med de materiella strömmarna. Idealister och andeister *vågar* använda sina åror intelligent och kraftfullt för att påverka energiströmmarnas till synes rent materiella lopp.

195:7.20 (2080.5) Vetenskapen lever av sinnets matematik, musiken uttrycker känslornas tempo. Religionen är själens andliga rytm i tid-rymd-harmoni med Infinitetens högre och eviga melodiutformningar. Den religiösa erfarenheten i människans liv är något som verkligen är övermatematiskt.

195:7.21 (2080.6) I språket är det alfabetet som representerar materialismens mekanism, medan orden som uttrycker betydelsen i tusende tankar, storslagna idéer och nobla ideal — om kärlek och hat, om feghet och mod — representerar sinnets prestationer inom ramen definierad av både materiella och andliga lagar, dirigerad av den personlighetens vilja och begränsad av den givna situationens inverkan faktorer.

195:7.22 (2080.7) Universum är inte likt de lagar, mekanismer och likformigheter som vetenskapsmannen upptäcker och som han kommer att betrakta som vetenskap, utan snarare likt den vetgiriga, tänkande, väljande, skapande, kombinerande och särskiljande *vetenskapsmannen* som på detta sätt observerar företeelserna i universum och klassificerar de matematiska fakta som är inbyggda i de mekanistiska faserna av skapelsens materiella sida. Inte heller är universum likt konstnärens konst, utan snarare likt den stävande,

drömmande, aspirerande och avancerande *konstnären* som söker överskrida de materiella tingens värld i en strävan att nå ett andligt mål.

195:7.23 (2080.8) Det är vetenskapsmannen, inte vetenskapen, som uppfattar verkligheten i ett universum av energi och materia under framskridande utveckling. Det är konstnären, inte konsten, som demonstrerar existensen av den flyktiga morontiavärlden mellan den materiella tillvaron och den andliga friheten. Det är religionsutövaren, inte religionen, som bevisar existensen av de andliga realiteter och gudomliga värden som man möter under evighetens lopp.

8. Den sekulära totalitarismen

195:8.1 (2081.1) Ännu efter att materialismen och mekanismen mer eller mindre har besegrats kommer den förödande inverkan från det tjugonde århundradets sekularism att fortsättningsvis fördärva den andliga erfarenheten hos miljoner intet ont anande själar.

195:8.2 (2081.2) Den moderna sekularismen har uppammats av två världsvida inflytelser. Sekularismens fader var den trångsynta och gudlösa inställningen hos det nittonde och tjugonde århundradets så kallade vetenskap — den ateistiska vetenskapen. Moder till den nutida sekularismen var den totalitära medeltida kristna kyrkan. Sekularismen uppkom som en stigande protest mot den institutionaliserade kristna kyrkans nästan fullständiga dominans av västerlandets civilisation.

195:8.3 (2081.3) Vid tillkomsten av denna uppenbarelse är det förhärskande intellektuella och filosofiska klimatet som präglar både det europeiska och amerikanska livet avgjort sekulärt — humanistiskt. I trehundra år har det västerländska tänkesättet blivit allt mer sekulariserat. Religionen har mer och mer blivit ett nominellt inflytande, till stor del ett rituellt utförande. Majoriteten av bekännande kristna i den västerländska civilisationen är faktiskt omedvetet sekularister.

195:8.4 (2081.4) Det behövdes en stor kraft, en mäktig inflytelse, för att befria tänkandet och levnadssättet hos västerlandets folk från den totalitära kyrkliga dominansens kvävande grepp. Sekularismen sprängde förvisso den kyrkliga kontrollens bojor, och nu hotar den i sin tur att etablera en ny och gudlös typ av herravälde över den nutida människans hjärta och sinne. Den tyranniska och diktatoriska politiska staten är en direkt avkomma till den vetenskapliga materialismen och den filosofiska sekularismen. Sekularismen har knappt hunnit befria människan från den institutionaliserade kyrkans dominans förrän den säljer henne till en slavisk bundenhet under den totalitära staten. Sekularismen befriar människan från det kyrkliga slaveriet bara för att lura in henne i det politiska och ekonomiska slaveriets tyranni.

195:8.5 (2081.5) Materialismen förnekar Gud, sekularismen helt enkelt ignorerar honom; åtminstone var detta den tidigare inställningen. Under senare tid har sekularismen intagit en mer militant hållning och dristat sig till att träda i stället för religionen, vars totalitära slaveri den en gång bekämpade. Sekularismen i det tjugonde århundradet tenderar att hävda att människan inte behöver Gud. Men akta er!

Denna gudlösa samhällsfilosofi kommer bara att leda till oro, fiendskap, förtvivlan, krig och världsomfattande förödelse.

195:8.6 (2081.6) Sekularismen kan aldrig medföra fred för mänskligheten. Ingenting kan ersätta Gud i människans samhälle. Men se upp! Var inte snabba i att ge bort de välgörande vinningarna från det sekulära upproret mot den kyrkliga totalitarismen.

Civilisationen i västländerna åtnjuter idag många friheter och förmåner till följd av den sekulära revolten. Sekularismens stora misstag var detta: när sekularisterna revolterade mot den religiösa auktoritetens nästan totala kontroll över folks liv, och sedan de hade vunnit frigörelse från detta kyrkliga tyranni, gick de vidare och inledde ett uppror mot Gud själv — ibland i tysthet, ibland öppet.

195:8.7 (2081.7) Det är den sekularistiska revolten ni har att tacka för den amerikanska industrialismens förbluffande kreativitet och det enastående materiella framåtskridandet i den västerländska civilisationen, och därför att den sekularistiska revolten gick för långt och förlorade Gud och *sann* religion ur sikte, fick man också en oförutsedd skörd i form av världskrig och internationell oro.

195:8.8 (2081.8) Det är inte nödvändigt att offra tron på Gud för att njuta välsignelserna av nutidens sekularistiska revolt: tolerans, socialtjänster, demokratiskt styre och medborgarrättigheter. Det var inte nödvändigt för sekularisterna att ställa sig på kollisionskurs med den sanna och verkliga religionen för att främja vetenskapen och förbättra utbildningen.

195:8.9 (2082.1) Men sekularismen är inte den enda föräldern till alla dessa nyvunna förbättringar av livskvaliteten. Det tjugonde århundradets landvinningar framspringer inte bara från vetenskapen

och sekularismen utan också de obemärkta och föga erkända andliga inflytelserna av Jesus från Nasarets liv och läror.

195:8.10 (2082.2) Utan Gud, utan religion, kan den vetenskapliga sekularismen aldrig samordna sina krafter, finna harmoni mellan sina divergerande och rivaliserande intressen, folkslag och nationalistiska idéer. Detta sekularistiska samhälle är, trots sina oöverträffade materiella vinningar, långsamt i färd med att upplösas. Den främsta sammanhållande kraften, som motverkar den upplösning som antagonismen orsakar, är nationalism - och nationalismen är det främsta hindret för världsfred.

195:8.11 (2082.3) Sekularismens inneboende svaghet är att den överger etik och religion till förmån för politik och makt. Man kan helt enkelt inte etablera broderskap mellan människorna om man samtidigt frånser eller förnekar Guds faderskap.

195:8.12 (2082.4) Sekulär social och politisk optimism är en illusion. Utan Gud leder varken fri- och rättigheter eller egendom och välstånd till fred.

195:8.13 (2082.5) En fullständig sekularisering av vetenskap, utbildning, näringsliv och samhälle kan endast leda till katastrof. Under den första tredjedelen av det tjugonde århundradet dödade urantiaborna fler människor än vad som dittills hade dödat under hela den kristna epoken. Och detta är bara början på materialismens och sekularismens gruvliga skörd; ännu mer fruktansvärd förödelse är att vänta.

9. Kristendomens problem

195:9.1 (2082.6) Förbise inte värdet av ert andliga arv, den flod av sanning som rinner ned genom århundradena även till materialismens och sekularismens ofruktsamma tider. I alla era värdiga försök att befria er från gångna tidsåldrars vidskepliga trosföreställningar glöm inte att hålla fast vid den eviga sanningen. Men var tålmodiga! När det nuvarande upproret mot vidskepelsen är över kommer sanningarna i Jesu evangelium att leva kvar för att i all sin härlighet lysa upp en ny och bättre väg.

195:9.2 (2082.7) Den förhelnade och samhällsanpassade kristendomen har emellertid behov av ny kontakt med Jesu okomprometterade förkunnelse; den försmäktar av brist på en ny syn på Mästarens liv på jorden. En ny och mer fullständig uppenbarelse av Jesu religion skall ofrånkomligt erövra ett rike av materialistisk sekularism och omstörta ett en världsinflytande av mekanistisk naturalism. Urantia skälver nu på själva tröskeln till en av dess mest häpnadsväckande och spännande epoker av social omställning, moraliskt uppvaknande och andlig upplysning.

195:9.3 (2082.8) Jesu förkunnelse, även om den blev starkt modifierad, överlevde både sin egen samtids mysteriekulter och de mörka århundradenas okunskap och vidskepelse, och redan nu håller den långsamt på att segra över materialismen, mekanismen och sekularismen i det tjugonde århundradet. En sådan tid av stor prövning och hotande nederlag är alltid en tid av stor uppenbarelse.

195:9.4 (2082.9) Religionen behöver verkligen nya ledare, andliga män och kvinnor som vågar sätta sin tillit enbart till Jesus och hans ojämförliga förkunnelse. Om kristendomen framhärdar i att försumma sin andliga mission medan den fortsätter att sysselsätta sig med

sociala och materiella problem, måste den andliga renässansen invänta ankomsten av dessa nya lärare i Jesu religion, vilka uteslutande kommer att ägna sig åt människornas andliga förnyelse. Och sedan tillhandahåller dessa av anden födda själar snabbt det ledarskap och den inspiration som behövs för världens sociala, moraliska, ekonomiska och politiska omorganisering.

195:9.5 (2083.1) Den moderna tiden kommer inte att acceptera en religion som motsäger fakta och som inte harmoniserar med samtidens högsta uppfattningar om sanning, skönhet och godhet. Tiden är inne för en nyupptäckt av de sanna och ursprungliga grundpelarna för dagens förvrängda och komprometterade kristendom — Jesu verkliga liv och förkunnelse.

195:9.6 (2083.2) Den primitiva människan levde ett liv i vidskeplig bundenhet till religiös fruktan. Civiliserade nutidsmänniskor avskräcks av tanken på att underkasta sig starka religiösa övertygelser. Den tänkande människan har alltid varit rädd för att *hållas fången* av en religion. När en stark och gripande religion hotar att dominera henne försöker hon alltid att rationaliserande förklara, traditionalisera och institutionalisera den, i hopp om att därmed vinna kontroll över den. Med ett sådant förfarande blir även en uppenbarad religion något människogjort och människodominerat. Moderna män och kvinnor undviker Jesu religion därför att de är rädda för vad den kommer att göra *för* dem — och *med* dem. Och alla sådana rädslor är väl grundade. Jesu religion dominerar och omvandlar sannerligen sina egna troende, fordrar att människorna ägnar sina liv åt att söka vetskap om vad som är den himmelske Faderns vilja och kräver att

livsenergierna helgas åt ett osjälviskt tjänande av människornas broderskap.

195:9.7 (2083.3) Själviska män och kvinnor vill helt enkelt inte betala ett sådant pris ens för den största andliga skatt som någonsin har erbjudits den dödliga människan. Först när människan har blivit tillräckligt desillusionerad av de sorgliga besvikelser som följer på själviskhetens dåraktiga och bedrägliga strävanden, och sedan hon har upptäckt hur ofruktsam den formaliserade religionen är, först då är hon villig att helhjärtat vända sig till rikets evangelium, Jesus från Nasarets religion.

195:9.8 (2083.4) Världen behöver mer förstahandsreligion. Även kristendomen — den bästa av det tjugonde århundradets religioner — är inte bara en religion *om* Jesus utan också en religion som människor i så stor utsträckning upplever förmedlad i andra hand. De tar emot sin religion helt sådan som den ges dem av deras accepterade religionslärare. Vilket uppvaknande skulle inte världen erfara om den bara kunde se Jesus så som han verkligen levde på jorden och få förstahandskunskap om hans livgivande förkunnelse! Beskrivande ord om något vackert kan inte entusiasmera så som att faktiskt se det; inte heller kan orden i trossatser inspirera människors själar så som upplevelsen av att känna Guds närvaro. Men en förväntansfull tro håller alltid hoppets dörr i människans själ öppen för att släppa in de eviga andliga realiteterna i form av gudomliga värden från världarna bortom.

195:9.9 (2083.5) Kristendomen har understått sig att sänka sina ideal inför utmaningen från människans girighet, krigsgalenskap och maktlystnad. Men Jesu religion står som den obefläckade och allt

överstigande andliga maningen, som kallar på det bästa som finns hos människan att höja sig över alla dessa arv från djurens utveckling och genom nåd uppnå den sanna mänskliga ödesbestämmelsens moraliska höjder.

195:9.10 (2083.6) Kristendomen hotas av en långsam död på grund av sin formalism, överorganisation, intellektualism och andra icke-andliga trender. Den moderna kristna kyrkan är inte det broderskap av dynamiska troende som Jesus gav i uppdrag att kontinuerligt sörja för den andliga omvandlingen av varje ny generation av människosläktet.

195:9.11 (2083.7) Den så kallade kristendomen har blivit både en social och kulturell rörelse såväl som ett religiöst trossystem och bruk. Den nutida kristendomens vattendrag har fått tillskott från mången forntida hednisk sumpmark och mångt barbariskt moras. Vattnen från många forna kulturers flodområden får sitt utlopp i denna nutida kulturström likväl som vattnen från de galileiska högländerna vilka förmodas vara dess enda källa.

10. Framtiden

195:10.1 (2084.1) Kristendomen har förvisso gjort denna värld en stor tjänst, men det som nu mest behövs är Jesus. Världen har behov av att få se Jesus levande igen på jorden i erfarenheten hos de av anden födda dödliga som effektivt uppenbarar Mästaren för alla människor. Det är fåfängt att tala om ett återupplivande av urkristendomen; ni måste gå vidare från var ni nu befinner er. Den moderna kulturen måste bli andligen döpt med en ny uppenbarelse om Jesu liv och

upplyst med en ny förståelse av hans evangelium om evig frälsning. När Jesus på detta sätt upplyfts drar han alla människor till sig. Jesu lärjungar bör vara mer än erövrare, rentav överflödande källor till inspiration och ett bättre liv för alla människor. Religionen är endast en form av upphöjd humanism tills den görs gudomlig genom upptäckten av Guds närvaro i ens personliga erfarenhet.

195:10.2 (2084.2) Det vackra och det sublima, det mänskliga och det gudomliga, det enkla och det unika i Jesu liv på jorden ger en så slående och tilltalande bild av människofrälsande och gudsuppenbarande att den effektivt borde hindra teologer och filosofer i alla tider från att våga formulera trossatser och skapa teologiska system som medför andligt slaveri utav en sådan transcendent utgivning av Gud i människogestalt. I Jesus frambringade universum en dödlig människa hos vilken kärlekens ande segrade över de materiella hindren i tiden och övervann det fysiska ursprungets faktum.

195:10.3 (2084.3) Kom alltid ihåg att Gud och människan behöver varandra. De är ömsesidigt nödvändiga för varandra för fullständig och slutlig uppnåelse av evig personlighetserfarenhet i universumfinalitetens gudomliga ödesbestämmelse.

195:10.4 (2084.4) ”Guds rike är inom er” var antagligen det största uttalande som Jesus någonsin gjorde, näst efter kungörelsen att hans Fader är en levande och kärleksfull ande.

195:10.5 (2084.5) När det gäller att vinna själar för Mästaren är det inte den första milen av tvång, plikt och konvention som omformar människan och hennes värld, utan snarare den *andra* milen av

otvunget tjänande och frihetsälskande hängivelse som utmärker en äkta Jesu lärjunge när han sträcker ut sin hand för att med kärlek ta tag i sin broder och under andlig vägledning föra honom fram mot det högre och gudomliga målet för den dödliga tillvaron. Även nu vandrar kristendomen villigt den *första* milen, men mänskligheten försmäktar och stapplar fram i moraliskt mörker därför att det finns så få som är äkta andra-milare — så få bekännande anhängare till Jesus som verkligen lever och älskar så som han lärde sina lärjungar att leva, älska och tjäna.

195:10.6 (2084.6) Kallelsen till äventyret att bygga ett nytt och omdanat människosamhälle genom den andliga pånyttfödelsen av Jesu brödrasamfund i gudsriket som medel, borde få alla som tror på honom att skälva av spänning så som människor inte har hänförs sedan tiden då några av dem vandrade omkring på jorden som hans köttsliga följeslagare.

195:10.7 (2084.7) Inget samhällssystem och ingen politisk regim som förnekar Guds realitet kan bidra på ett konstruktivt och bestående sätt till att föra människans civilisation framåt. Men kristendomen, så som den idag är uppsplittrad och sekulariserad, utgör det största enskilda hindret för civilisationen att utvecklas vidare; särskilt gäller detta för Orienten.

195:10.8 (2084.8) Klerikalism är nu och för alltid oförenlig med den levande tron, växande anden och förstahandserfarenheten hos Jesu troskamrater i broderskapet mellan människorna inom himmelrikets andliga samfund. Den berömvärda önskan att bevara traditioner från tidigare vinningar leder ofta till ett försvar för urvuxna system av gudsdyrkan. Den välmenade önskan att omhulda uråldriga

tankesystem förhindrar effektivt främjandet av nya och lämpliga medel och metoder avsedda att tillfredsställa den andliga längtan i det expanderande och avancerande sinnet hos den moderna människan. Likaså står de kristna kyrkorna i det tjugonde århundradet som stora men helt omedvetna hinder för den omedelbara spridningen av det verkliga evangeliet — Jesus från Nasarets förkunnelse.

195:10.9 (2085.1) Många uppriktiga personer som med glädje skulle ställa sig lojala till evangeliets Kristus finner det mycket svårt att stödja en kyrka som uppvisar så litet av andan i hans liv och förkunnelse och som de felaktigt har blivit lärda att han grundade. Jesus grundade inte den så kallade kristna kyrkan, men han har på alla sätt förenliga med hans natur *främjat* den som det bästa existerande uttrycket för hans livsverk på jorden.

195:10.10

(2085.2) Om den kristna kyrkan bara hade mod att omfatta Mästarens program skulle tusende till synes likgiltiga ungdomar strömma till för att engagera sig i ett sådant andligt företag, och de skulle inte tveka att gå hela vägen igenom med detta stora äventyr.

195:10.11

(2085.3) Kristendomen hotas allvarligt av den dom som kommer till uttryck i ett av dess egna slagord: "Ett hus som råkar i strid med sig själv kan inte bestå." Den icke-kristna delen av världen kommer knappast att kapitulera för en kristendom uppdelad i sekter. Den levande Jesus är det enda hoppet om ett möjligt enande av kristendomen. Den sanna kyrkan — det samfund som bildas av Jesusbroderskapet — är osynlig, andlig, och kännetecknas av *enhet*, inte nödvändigtvis av *likformighet*. Likformighet är kännetecknet för den fysiska världen som är av mekanistisk art. Andlig enhet är frukten av

trossamhörighet med den levande Jesus. Den synliga kyrkan borde vägra att längre hindra framåtskridandet för rikets osynliga och andliga brödrasamfund. Detta brödrasamfund är bestämt att bli en *levande organism* i motsats till en institutionaliserad social organisation. Brödrasamfundet kan mycket väl använda sig av sådana sociala organisationer men får inte ersättas av dem.

195:10.12

(2085.4) Men inte ens det tjugonde århundradets kristendom bör föraktas. Den är en produkt av sammanfattningen av den moraliska genialiteten hos många folkslags gudsmedvetna människor under många tidsåldrar, och den har verkligen varit en av de största krafterna i det godas tjänst på jorden; därför borde ingen människa ta lätt på den, trots dess medfödda och förvärvade brister. Kristendomen lyckas fortfarande röra tänkande människors sinne med mäktiga moraliska känslor.

195:10.13

(2085.5) Men det finns ingen ursäkt för kyrkans inblandning i handel och politik. Sådana oheliga allianser är ett flagrant förräderi av Mästaren. De äkta sanningsälskarna glömmer inte lätt att denna mäktiga institutionaliserade kyrka ofta har dristat sig till att kväva en nyfödd tro och förfölja sanningsbärare som råkade uppträda i en icke-renlärig dräkt.

195:10.14

(2085.6) Det är blott alltför sant att en sådan kyrka inte skulle ha fortbestått om det inte hade funnits människor i världen som föredrog en gudsdyrkan av sådant slag. Många andligt slöa själar önskar sig en uråldrig och auktoritativ religion fylld av ritual och heliga traditioner. Människans utveckling och det andliga

framåtskridandet är knappast tillräckliga för att få alla människor att reda sig utan en religiös auktoritet. Rikets osynliga brödraskap kan mycket väl inkludera dessa familjegrupper av olika samhälls- och temperamentsklasser om medlemmarna bara är villiga att verkligen bli Guds andeledda söner. Men i detta Jesu brödraskap finns det plats varken för sekteristisk rivalisering, bitterhet mellan grupperna eller för självutnämnd moralisk överlägsenhet eller andlig ofelbarhet.

195:10.15

(2086.1) Dessa olika grupperingar av kristna kan tjäna till att hysa talrika skilda typer av potentiella troende bland de olika folken i den västra civilisationen, men en sådan uppdelning av kristendomen utgör en allvarlig svaghet när kristendomen försöker föra Jesu evangelium till Orientens folk. Dessa raser förstår ännu inte att det finns en *Jesu religion*, skilt från och något avvikande från kristendomen, som mer och mer har blivit en *religion om Jesus*.

195:10.16

(2086.2) Det stora hoppet för Urantia ligger i den möjligheten att en ny uppenbarelse om Jesus med en ny och vidgad presentation av hans frälsande budskap skulle andligen förena i kärleksfull tjänst de talrika familjerna bland hans nuvarande bekännande anhängare.

195:10.17

(2086.3) Även den sekulariserade utbildningen kunde vara till hjälp i denna stora andliga renässans om det fäste mer uppmärksamhet vid uppgiften att lära de unga hur man engagerar sig i att planlägga livet och utveckla karaktären. Ändamålet med all utbildning borde vara att fostra och främja det suprema syftet med livet, nämligen utvecklandet av en majestätisk och välbalanserad personlighet. Det finns stort behov av en undervisning som betonar

moralisk disciplin i stället för en överdriven tillfredsställelse av de egna behoven. På en sådan grund kan religionen bidra med sitt andliga incitament till att vidga och berika det jordiska livet, rentav till att trygga och förhöja det eviga livet.

195:10.18

(2086.4) Kristendomen är en improviserad religion, och därför måste den köra på låg växel. Andliga prestationer på hög växel måste vänta på den nya uppenbarelsen av Jesu verkliga religion och på ett mer allmänt accepterande av den. Men kristendomen är en mäktig religion när man betänker att de alldagliga lärjungarna till en korsfäst snickare satte i rörelse de läror som på trehundra år erövrade den romerska världen och sedan fortsatte med att segra över barbarerna som hade störtat Rom. Denna samma kristendom erövrade — upptog och upphöjde — hela flödet av hebreisk teologi och grekisk filosofi. Sedan när denna kristna religion i över tusen år hade legat i koma till följd av en överdos av mysterier och hedendom, väckte den sig själv till liv och praktiskt taget återerövrade hela västvärlden. Kristendomen innehåller tillräckligt med Jesu förkunnelse för att göra den odödlig.

195:10.19

(2086.5) Om kristendomen bara kunde fatta mer av vad Jesus lärde skulle den kunna göra så mycket mer för att hjälpa den moderna människan att lösa sina nya och allt mer invecklade problem.

195:10.20

(2086.6) Kristendomen lider under ett stort handikapp därför att den av alla tänkande människor i världen har blivit identifierad som en del av den västra civilisationens samhällssystem, näringsliv och moralnormer; och således har kristendomen ovetandes tyckts stå

för och gynna ett samhälle som vacklar under skuldbördan av att tolerera vetenskap utan idealism, politik utan principer, välstånd utan arbete, nöjesnjutning utan återhållsamhet, kunskap utan karaktär, makt utan samvete och näringsverksamhet utan moral.

195:10.21

(2086.7) Den moderna kristendomens hopp ligger däri, att den skulle upphöra att stödja samhällssystemen och näringslivets verksamhetsprinciper i den västra civilisationen medan den ödmjukt böjer sig inför det kors den så tappert höjer till skyarna, för att där på nytt av Jesus från Nasaret höra de största sanningar som den dödliga människan någonsin kan få höra — det levande evangeliet om Guds faderskap och människans broderskap.

Urantiaboken

<< [Kapitel 195](#) | [Innehåll](#) | [Turinys](#) | >>

Kapitel 196

Jesu tro

196:0.1 (2087.1) JESUS hade en ädel och helhjärtad tro på Gud. Han upplevde de vanliga med- och motgångarna i de dödligas tillvaro, men han tvivlade aldrig i religiöst avseende på Guds omsorg och ledning. Hans tro hade vuxit fram av den insikt som föddes av den gudomliga närvarons aktivitet, Riktaren i hans inre. Hans tro var varken traditionell eller bara intellektuell; den var helt personlig och rent andlig.

196:0.2 (2087.2) Människan Jesus såg Gud som helig, rättfärdig och stor såväl som sann, vacker och god. Alla dessa gudomlighetens attribut fokuserade han i sitt sinne som ”den Himmelske Faderns vilja”. Jesu Gud var på samma gång ”Israels Helige” och ”den levande och kärleksfulle Fadern i himlen”. Begreppet om Gud som en

Fader uppkom inte med Jesus, men han förädlade och upphöjde denna idé till en sublim erfarenhet genom att ernå en ny uppenbarelse av Gud och genom att förkunna att varje dödlig varelse är ett barn till denne kärlekens Fader, en Guds son.

196:0.3 (2087.3) Jesus klamrade sig inte fast vid sin tro på Gud såsom en kämpande själ i krig mot universum och i kamp på liv och död mot en fientlig och syndig värld. Han tydde sig inte till tron bara för att få tröst mitt i alla svårigheter eller för lindring och lättnad när förtvivlan hotade; tron var inte bara en illusorisk kompensation för livets obehagliga realiteter och sorger. Ställd inför alla de naturliga svårigheterna och timliga motsättningarna i den dödliga tillvaron upplevde han det lugn som en suprem och obestridd tillit till Gud ger, och han kände den enorma hänförelsen och väldiga inspirationen av att i tro leva som inför den himmelske Fadern. Denna segerrika tro var en levande erfarenhet av faktisk andeuppnåelse. Jesu stora bidrag till värdena i människans erfarenhet var inte att han uppenbarade så många nya idéer om Fadern i himlen, utan snarare att han på ett så storartat och mänskligt sätt demonstrerade en ny och högre form av *levande tro på Gud*. Aldrig i någon enda dödligs liv i någon av världarna i detta universum, har Gud någonsin blivit en sådan *levande realitet* som han blev i det människoliv som Jesus från Nasaret levde.

196:0.4 (2087.4) I Mästarens liv på Urantia finner denna värld, och alla andra världar i den lokala skapelsen, ett nytt och högre slags religion, en religion baserad på personliga andliga relationer med den Universelle Fadern och helt bekräftad av den äkta personliga erfarenhetens suprema auktoritet. Denna levande tro hos Jesus var

mer än en intellektuell begrundan och den var ingen mystisk betraktelse.

196:0.5 (2087.5) Teologin kan fixera, formulera, definiera och dogmatisera tron, men i Jesu liv som människa var tron personlig, levande, ursprunglig, spontan och rent andlig. Denna tro var inte vördnad för traditionen eller bara en intellektuell trosföreställning som han höll för att vara en helig trossats, utan i stället en sublim erfarenhet och en djup övertygelse som *höll honom i ett tryggt grepp*. Hans tro var så verklig och allomfattande att den absolut sopade undan varje andligt tvivel och effektivt tillintetgjorde varje motstridande längtan. Ingenting förmådde slita loss honom från den andliga förankring som denna brinnande, sublima och orubbliga tro gav. Även inför ett synbarligt nederlag eller mitt i vandan över besvikelser och en överhängande förtvivlan stod han lugnt i den gudomliga närvaron fri från fruktan och fullt medveten om sin andliga oövervinnlighet. Jesus stärktes av förvissningen om att han hade en orubblig tro, och i var och en av livets prövningar visade han ofelbart en obetingad trohet mot Faderns vilja. Denna ypperliga tro lät sig inte rubbas ens av det grymma och förkrossande hotet om en skändlig död.

196:0.6 (2088.1) Hos ett religiöst geni leder den starka andliga tron så ofta direkt till en katastrofal fanatism, till en uppförstoring av det religiösa egot, men så förhöll det sig inte med Jesus. Han påverkades inte ogynnsamt i sitt praktiska liv av sin osedvanliga tro och uppnådda andenivå, ty denna andliga upphöjelse var ett helt omedvetet och spontant själsligt uttryck för hans personliga erfarenhet av Gud.

196:0.7 (2088.2) Den alltuppslukande och okuvliga andliga tron hos Jesus blev aldrig fanatisk, ty den försökte aldrig få övertaget över hans välbalanserade intellektuella omdömen om de proportionella värdena i praktiska och alldagliga sociala, ekonomiska och moraliska livssituationer. Människosonen var en ypperligt enad mänsklig personlighet. Han var en fullkomligt utrustad gudomlig varelse. Han var också storartat samordnad som en kombinerad mänsklig och gudomlig varelse som verkade på jorden som en enda personlighet. Alltid samordnade Mästaren sin själsliga tro med de visdomsvärderingar som byggde på mogen erfarenhet. Personlig tro, andligt hopp och moralisk hängivenhet korrelerades alltid i en ojämförlig religiös enighet av harmonisk förbindelse med den klara insikten om hur verkliga och heliga alla mänskliga lojalitetsförpliktelser var — personlig ära, familjekärlek, religiösa påbud, sociala plikter och ekonomiska nödvändigheter.

196:0.8 (2088.3) Jesu tro såg alla andliga värden som något man finner i Guds rike; därför sade han: ”Sök först himmelriket.” Jesus såg ”Guds vilja” uppnådd och uppfylld i den avancerade och idealiska gemenskapen i Guds rike. Själva kärnan i den bön han lärde sina lärjungar var: ”Må ditt rike komma; må din vilja ske.” Sedan han sålunda hade bildat sig uppfattningen om riket som något som innefattar Guds vilja, hängav han sig åt att förverkliga det med häpnadsväckande förmåga att glömma sig själv och med gränslös entusiasm. Men under hela hans intensiva mission och hela hans ovanliga liv visade sig aldrig något av fanatikerns raseri eller den religiösa egocentrikerns ytliga svammel.

196:0.9 (2088.4) Hela Mästarens liv var konsekvent bestämt av denna levande tro, denna sublima religiösa erfarenhet. Denna andliga inställning dominerade helt hans tankar och känslor, hans tros- och böneliv, hans undervisning och förkunnelse. Denna sonens personliga tro på vissheten och tryggheten i den himmelske Faderns ledning och beskydd försåg hans unika liv med en djupgående utrustning av andlig verklighet. Likväl, fastän denne galilé, Guds galilé, var djupt medveten om sin nära förbindelse med det gudomliga, svarade han genast när han tilltalades som gode lärare: ”Varför kallar du mig god?” Ställda inför en sådan lysande förmåga att glömma sig själv börjar vi förstå hur den Universelle Fadern fann det möjligt att så fullt manifesteras sig för honom och uppenbara sig genom honom för världarnas dödliga.

196:0.10 (2088.5) Jesus kom som en människa av denna värld till Gud med den största av alla offergåvor: att helga och ägna sin egen vilja åt den majestätiska tjänsten att utföra den gudomliga viljan. Jesus tolkade religionen alltid och konsekvent med utgångspunkt i Faderns vilja. När ni studerar Mästarens livslopp beträffande bön eller någon annan del av hans religiösa liv, fäst er inte så mycket vid vad han undervisade som vid vad han gjorde. Jesus bad aldrig utifrån en religiös plikt känsla. För honom var bönen ett uppriktigt uttryck för den andliga hållningen, ett tillkännagivande av själslig lojalitet, ett framförande av personlig hängivelse, ett uttryck för tacksägelse, ett sätt att undvika emotionell spänning, ett sätt att förhindra konflikt, ett upphöjande av tankeverksamheten, ett förädlande av begären, ett rättfärdigande av moraliska beslut, ett berikande av tanken, ett upplivande av högre böjelser, ett helgande av en impuls, ett

klarläggande av en synpunkt, en trohets förklaring, en transcendent överlåtelse av viljan, en sublim tillitsförsäkran, en uppenbarelse av mod, en kungörelse om en upptäckt, en bekännelse om suprem hängivenhet, en bekräftelse av helgelse, en metod för problemjämkning och en mäktig mobilisering av själens kombinerade krafter för att stå emot alla mänskliga tendenser till själviskhet, ondska och synd. Han levde just ett sådant liv i bön, vigd till att göra sin Faders vilja, och hans liv slutade segerrikt med just en sådan bön. Hemligheten med hans enastående religiösa liv var denna medvetenhet om Guds närvaro; och han uppnådde den med hjälp av intelligent bön och uppriktig tillbedjan — obruten gemenskap med Gud — inte genom ingivelser, röster, visioner, eller märkvärdiga religiösa övningar.

196:0.11 (2089.1) I Jesu liv på jorden var religionen en levande erfarenhet, ett direkt och personligt steg från andlig vördnad till praktisk rättfärdighet. Jesu tro frambringade den gudomliga andens överjordiska frukter. Hans tro var inte omogen och lättrogen som ett barns, men på många sätt påminde den om den omisstänksamma tilliten i barnasinnets. Jesus litade på Gud mycket så som ett barn litar på sin förälder. Han hade en djup tillit till universum — just en sådan förtröstan som barnet har till uppväxtmiljön hos föräldrarna. Jesu helhjärtade tro på universums fundamentala godhet påminde mycket om barnets tilltro till tryggheten i dess jordiska omgivningar. Han litade på den himmelske Fadern så som ett barn förlitar sig på sin jordiska förälder, och hans brinnande tro tvivlade aldrig för ett ögonblick på vissheten om den himmelske Faderns omsorg. Han stördes inte allvarligt av rädslor, tvivel och skepsis. Han hindrades

inte av otro från att uttrycka sitt liv fritt och originellt. Han förenade det orubbliga och intelligentmodet hos en vuxen man med den uppriktiga och tillitsfulla optimismen hos ett troende barn. Hans tro växte till sådana höjder av förtröstan att den inte hade plats för någon rädsla.

196:0.12 (2089.2) Jesu tro nådde den renhet som kännetecknar ett barns förtröstan. Hans tro var så absolut och tvivellös att den reagerade både på charmen i kontakten med medvarelser och på undren i universum. Hans känsla av förtröstan till det gudomliga var så fullständig och så tillitsfull att den frambringade fröjden och förvissningen om absolut personlig trygghet. Det fanns inget tveksamt låtsande i hans religiösa erfarenhet. I den vuxne mannens jätteintellekt härskade barnatron suveränt i allt som hade med det religiösa medvetandet att göra. Det är inget under att han en gång sade: ”Om ni inte blir som små barn, kommer ni inte in i riket.” Även om Jesu tro var *som ett barns*, var den i ingen mening *barnslig*.

196:0.13 (2089.3) Jesus fordrar inte att hans lärjungar skall tro på honom, utan att de skall tro *med* honom, tro att Guds kärlek är en realitet och med full tillförsikt ta emot den trygghet som kommer av förvissningen om att de är söner till den himmelske Fadern. Mästaren önskar att alla som följer honom, helt skall dela hans överjordiska tro. Jesus utmanade på ett högst rörande sätt sina anhängare att inte bara tro *vad* han trodde, utan att också tro *som* han trodde. Detta är den fullständiga betydelsen av hans enda och suprema krav: ”följ mig”.

196:0.14 (2090.1) Jesu jordeliv tjänade ett enda stort syfte: att göra Faderns vilja, att leva människolivet religiöst och genom tro. Jesu tro var tillitsfull, som hos ett barn, men den var helt fri från övermod.

Han fattade robusta och manliga beslut, tog modigt emot många slags besvikelser, övervann beslutsamt otroliga svårigheter och mötte utan att vackla pliktens stränga krav. Det krävde en stark vilja och en osviklig tillförsikt att tro vad Jesus trodde och *som* han trodde.

1. Människan Jesus

196:1.1 (2090.2) Jesu hängivelse för Faderns vilja och tjänandet av människan var något mer än en dödligs beslut och en människas beslutsamhet; han vigde sig helhjärtat till en sådan oreserverad utgivning av kärlek. Oberoende av hur storartat faktum Mikael's överhöghet är, bör ni inte ta ifrån människorna Jesus som människa. Mästaren har stigit upp i höjden både som människa och som Gud; han tillhör människorna, människorna tillhör honom. Hur olyckligt att själva religionen skulle bli så misstolkad att den tar ifrån de kämpande dödliga människan Jesus! Låt inte diskussionerna om Kristi mänsklighet eller gudomlighet förmörka den frälsande sanningen att Jesus från Nasaret var en religiös man som genom tro nådde fram till att lära känna och att göra Guds vilja; han var den mest sant religiösa människa som någonsin har levt på Urantia.

196:1.2 (2090.3) Tiden är mogen att bevittna den symboliska uppståndelsen av människan Jesus från hans gravkammare bland de teologiska traditionerna och religiösa dogmerna från nitton århundraden. Jesus från Nasaret får inte längre offras ens för den lysande uppfattningen om den förhärligade Kristus. Vilken överjordisk bragd vore det inte om Människosonen genom denna

uppenbarelse skulle kunna återuppväckas från den traditionella teologins gravkammare och presenteras som den levande Jesus för den kyrka som bär hans namn och för alla andra religioner! Inte skall väl den kristna gemenskapen av troende tveka att göra sådana anpassningar i sin tro och sina levnadssätt vilka gör det möjligt för medlemmarna att "följa efter" Mästaren i en uppvisning av hans verkliga liv av religiös hängivenhet att göra sin Faders vilja och av helgande åt att osjälviskt tjäna människan. Fruktar de som bekänner sig som kristna att bli avslöjade som en självtillräcklig och ohelgad gemenskap av social respektabilitet och självisk ekonomisk missanpassning? Fruktar den institutionella kristendomen att den traditionella kyrkliga auktoriteten eventuellt skulle råka i fara eller rentav avskaffas om Jesus från Galiléen skulle återinsättas i de dödliga människornas sinnen och själar som idealet för det personliga religiösa livet? De sociala återanpassningarna, ekonomiska omvandlingarna, moraliska vitaliseringarna och religiösa omvärderingarna i den kristna civilisationen skulle sannerligen bli drastiska och revolutionerande om Jesu levande religion plötsligt skulle ersätta den teologiska religionen om Jesus.

196:1.3 (2090.4) Att "följa Jesus" betyder att personligen dela hans religiösa tro och att inträda in i Mästarens livs-anda av osjälviskt tjänande av människan. Något av det viktigaste i livet som människa är att få kännedom om vad Jesus trodde på, att upptäcka hans ideal och att sträva efter uppnåelsen av hans höga livsändamål. Det som är mest värdefullt bland all mänsklig kunskap är att känna till Jesu religiösa liv och hur han levde det.

196:1.4 (2090.5) Det vanliga folket lyssnade gärna till Jesus, och en presentation av hans uppriktiga människoliv av helgad religiös motivation kommer igen att vinna genklang hos folket om sådana sanningar igen skulle förkunnas för världen. Folk lyssnade gärna på honom därför att han var en av dem, en anspråkslös lekman; världens största religionslärare var faktiskt en lekman.

196:1.5 (2091.1) Det bör inte vara målet för dem som tror på Guds rike att bokstavligen efterlikna Jesu yttre liv i köttslig gestalt, utan hellre att dela hans tro; att lita på Gud så som han litade på Gud, och att tro på människorna så som han trodde på dem. Jesus argumenterade aldrig om vare sig Guds faderskap eller människornas broderskap; han var en levande illustration av det förra och en grundlig demonstration av det senare.

196:1.6 (2091.2) Just så som människorna måste ta stegen från medvetandet om det mänskliga till insiktsförverklingandet av det gudomliga, så höjde sig också Jesus från människonaturen upp till medvetandet om Guds natur. Mästaren förverkligade denna stora uppstigning från det mänskliga till det gudomliga genom den förenade prestationen av tron i hans dödliga intellekt och Riktarens verksamhet i hans inre. Till faktainsikten om uppnåelsen av gudomlighetens totalitet (under hela tiden fullt medveten om det mänskligas realitet) hörde sju stadier av trosmedvetenhet om hans tilltagande gudomligande. Dessa sju stadier av ökande självförverkling utmärktes av följande sju särskilda händelser i Mästarens utgivningserfarenhet:

196:1.7 (2091.3) 1. Tankeriktarens ankomst.

196:1.8 (2091.4) 2. Immanuels budbärare som uppenbarade sig för honom i Jerusalem när han var ungefär tolv år gammal.

196:1.9 (2091.5) 3. Manifestationerna i samband med hans dop.

196:1.10 (2091.6) 4. Upplevelserna på Härlighetens berg.

196:1.11 (2091.7) 5. Morontiauppståndelsen.

196:1.12 (2091.8) 6. Andeuppstigningen.

196:1.13 (2091.9) 7. Paradisfaderns slutliga omfamning, som gav honom obegränsad överhöghet i sitt universum.

2. Jesu religion

196:2.1 (2091.10) En dag kan en reformation i den kristna kyrkan gripa in tillräckligt djupt för att leda tillbaka till Jesu oförfälskade religiösa förkunnelse, upphovsmannen till och fullbordaren av vår tro. Ni kan *predika* en religion *om* Jesus, men ni måste nödvändigtvis *leva* enligt Jesu religion. I entusiasmen på pingstdagen gav Petrus oavsiktligt upphov till en ny religion, religionen om den uppståndne och förhärligade Kristus. Aposteln Paulus senare omformade detta nya evangelium till kristendomen, en religion som innehåller hans egna teologiska åsikter och som uttrycker hans egen *personliga erfarenhet* av den Jesus han mötte på vägen till Damaskus. Rikets evangelium bygger på den personliga religiösa erfarenheten hos Jesus, galilén; kristendomen bygger nästan uteslutande på aposteln Paulus personliga religiösa erfarenhet. Så gott som hela Nya testamentet ägnas inte åt en beskrivning av Jesu betydelsefulla och inspirerande religiösa liv, utan åt en diskussion om Paulus religiösa erfarenheter

och en beskrivning av hans personliga religiösa övertygelser. De enda betydande undantagen från det nyss nämnda utgör, förutom vissa delar av evangelierna enligt Matteus, Markus och Lukas, Hebreerbrevet och Jakobs brev. Till och med Petrus i sina brev återvände endast en gång till sin Mästares personliga religiösa liv. Nya testamentet är ett superbt kristet dokument, men det är endast magert jesusoniskt.

196:2.2 (2091.11) Jesu liv i köttslig gestalt skildrar en enastående religiös tillväxt, från de tidigaste uppfattningarna om primitiv bävan och mänsklig vördnad upp genom åren av personlig andlig gemenskap tills han till slut nådde det avancerade och upphöjda tillståndet av medvetande om att han var ett med Fadern. Sålunda genomgick Jesus under ett enda kort liv den erfarenhet av religiöst andligt framåtskridande som människan påbörjar på jorden och vanligen uppnår först vid slutet av sin långa vistelse i skolorna för andeträning på de successiva nivåerna under livsskedet före Paradiset. Jesus avancerade från ett rent mänskligt medvetande om de trosförvissningar som hör till en personlig religiös erfarenhet till de sublima andliga höjderna av en bestämd insikt om sin gudomliga natur och till medvetandet om sin nära förbindelse med den Universelle Fadern vid skötseln av ett universum. Han avancerade från den anspråkslösa statusen av dödligt beroende, vilket fick honom att spontant säga till en som kallade honom Gode Lärare "Varför kallar du mig god? Ingen är god utom Gud", till det sublima medvetandet om uppnådd gudomlighet som fick honom att utropa: "Vem av er dömer mig för synd?" Denna avancerande uppstigning från det mänskliga till det gudomliga var något som han uppnådde

som en rent dödlig, och när han på detta sätt hade uppnått gudomligheten var han fortfarande samma människa Jesus, en Människoson såväl som en Gudsson.

196:2.3 (2092.1) Markus, Matteus och Lukas bevarar något av bilden av människan Jesus engagerad i den ädla kampen att utröna Guds vilja och att följa den. Johannes tecknar en bild av den segerrike Jesus vandrande på jorden fullt medveten om sin gudomlighet. Det stora misstag som har gjorts av dem som har studerat Mästarens liv är att en del har föreställt sig honom som helt mänsklig, medan andra har tänkt sig honom som enbart gudomlig. Under hela sin livserfarenhet var han förvisso både mänsklig och gudomlig, vilket han fortfarande är.

196:2.4 (2092.2) Men det största misstaget gjordes däri, att fastän det insågs att människan Jesus *hade* en religion, blev den gudomlige Jesus (Kristus) nästan över en natt en religion. Paulus kristendom säkrade dyrkan av den gudomlige Kristus men förlorade nästan helt ur sikte den kämpande och tappra människan Jesus från Galiléen som tack vare oförvägenheten i sin personliga religiösa tro och heroismen hos Riktaren i hans inre höjde sig från det mänskligas låga nivåer till att bli ett med det gudomliga; och sålunda blev han den nya och levande väg längs vilken alla dödliga på samma sätt kan stiga upp från det mänskliga till det gudomliga. Dödliga på alla stadier av andlighet och i alla världar kan i Jesu personliga liv finna det som stärker och inspirerar dem medan de avancerar från de lägsta andenivåerna upp till de högsta gudomliga värdena, från början och ända till slutet av den personliga religiösa erfarenheten.

196:2.5 (2092.3) När Nya testamentet skrevs hade författarna inte bara den djupaste tro på gudomligheten hos den uppståndne Kristus, utan de trodde också hängivet och uppriktigt på att han omedelbart skulle komma tillbaka för att fullborda etablerandet av himmelriket. Denna starka tro på Herrens omedelbara återkomst hade mycket att göra med tendensen att från texterna utelämna de omnämnanden som beskrev Mästarens rent mänskliga erfarenheter och egenskaper. Hela den kristna rörelsen tenderade att vända sig bort från den mänskliga bilden av Jesus från Nasaret mot upphöjandet av den uppståndne Kristus, den förhärligade och snart återvändande Herren Jesus Kristus.

196:2.6 (2092.4) Jesus grundade den personliga erfarenhetens religion som går ut på att göra Guds vilja och att tjäna människornas brödrasamfund; Paulus grundade en religion i vilken den förhärligade Kristus blev föremål för dyrkan och brödrasamfundet bestod av dem som trodde på den gudomlige Kristus. I utgivningen av Jesus fanns båda dessa föreställningar som potentialer i hans gudomliga och mänskliga liv, och det är verkligen synd att hans efterföljare inte lyckades skapa en enhetlig religion som på behörigt sätt kunde ha erkänt både den mänskliga och den gudomliga naturen hos Mästaren så som de oskiljaktigt var sammanbundna i hans liv på jorden och så som de ypperligt framfördes i rikets ursprungliga evangelium.

196:2.7 (2093.1) Ni skulle varken chockeras eller oroas av en del av Jesu starka uttalanden om ni bara mindes att han var världens mest helhjärtade och hängivne religionsutövare. Han var en dödlig som helt hade helgat sig, oreserverat hade hängett sig åt att göra sin Faders vilja. Många av hans till synes hårda uttalanden var mer av en

personlig trosbekännelse och en försäkran om hängivenhet än befallningar till hans anhängare. Det var själva denna fokusering på ett enda syfte och denna osjälviska hängivenhet som gjorde det möjligt för honom att under ett enda kort liv göra så otroligt stora framsteg i erövrandet av människosinnet. Många av hans uttalanden bör betraktas som en bekännelse av vad han krävde av sig själv snarare än vad han fordrade av alla sina efterföljare. I sin hängivelse för riket brände Jesus alla broar bakom sig; han offrade allt som hindrade honom från att göra sin Faders vilja.

196:2.8 (2093.2) Jesus välsignade de fattiga för att de vanligen var uppriktiga och fromma. Han fördömde de rika för att de vanligen var lättfärdiga och irreligiösa. Likaså fördömde han den irreligiöse fattige och berömde den hängivne och andäktige rikemannen.

196:2.9 (2093.3) Jesus fick människorna att känna sig hemma i världen. Han befriade dem från slaveriet under tabun och lärde dem att världen i grunden inte är ond. Han längtade inte efter att fly från sitt jordiska liv. Han lärde sig ett sätt att helt väl göra Faderns vilja medan han levde i köttslig gestalt. Han uppnådde ett idealistiskt religiöst liv mitt i en realistisk värld. Jesus delade inte Paulus pessimistiska syn på mänskligheten. Mästaren betraktade människorna som Guds söner och förutsåg en strålande och evig framtid för dem som valde att överleva. Han var ingen moralisk skeptiker; han såg positivt på människan, inte negativt. Han såg de flesta människor som svaga snarare än onda, mer förvirrade än fördärvade. Men oavsett deras status var de alla Guds barn och hans bröder.

196:2.10 (2093.4) Han lärde människorna att värdesätta sig högt i tiden och i evigheten. På grund av detta höga värde som Jesus tillskrev människorna var han villig att offra sina krafter på att outtröttligt tjäna mänskligheten. Det var detta infinita värde hos det finita som gjorde den gyllene regeln till en väsentlig faktor i hans religion. Vem bland de dödliga kan undgå att bli upplyft av den utomordentligt starka tro som Jesus har på honom?

196:2.11 (2093.5) Jesus föreskrev inga regler för socialt framåtskridande; hans mission var religiös, och religionen är en rent individuell erfarenhet. Det finns inget hopp om att det slutliga målet för samhällets mest avancerade framsteg någonsin skulle kunna överstiga Jesu broderskap mellan människorna, vilket bygger på erkännandet av Guds faderskap. Idealet för all social uppnåelse kan förverkligas endast i detta gudomliga rikes ankomst.

3. Religionens överhöghet

196:3.1 (2093.6) Den personliga andliga religiösa upplevelsen är ett effektivt lösningsmedel för de flesta av de dödligas svårigheter; den sorterar, värderar och anpassar effektivt alla mänskliga problem. Religionen avlägsnar eller förintar inte människans bekymmer, men den upplöser, absorberar, upplyser och stiger över dem. Sann religion samlar personligheten så att den effektivt anpassar sig till de krav som ställs på den dödlige. Religiös tro — den positiva ledningen av den inneboende gudomliga närvaron — ger ofelbart den gudsmedvetna människan förmågan att överbrygga den klyfta som existerar mellan

den intellektuella logiken som erkänner den Universella Första Orsaken som *Den* och de positiva bekräftelserna från själen som försäkrar att denna Första Orsak är *Han*, den himmelske Fadern i Jesu evangelium, den personliga Gud som frälser människan.

196:3.2 (2094.1) I den universella verkligheten finns endast tre element: faktum, idé och relation. Det religiösa medvetandet identifierar dessa realiteter som vetenskap, filosofi och sanning. Filosofin skulle vara benägen att se dessa aktiviteter som förnuft, visdom och tro — fysisk verklighet, intellektuell verklighet och andlig verklighet. Vi har för vana att beteckna dessa realiteter som ting, mening och värde.

196:3.3 (2094.2) Att förstå allt mer av verkligheten är att närma sig Gud. Att finna Gud, medvetenheten om identitet med verkligheten, är att erfara självfullbordan — självhelhet, självtotalitet. Att uppleva den totala verkligheten är att fullständigt inse Gud, gudsmedvetandeerfarenhetens slutlighet.

196:3.4 (2094.3) Kunskapen om att människan utbildas av fakta, förädlas av visdom och blir frälst — rättfärdigas — av religiös tro, utgör en fullständig summering av människolivet.

196:3.5 (2094.4) Fysisk förvissning bygger på vetenskapens logik, moralisk förvissning på filosofins visdom, andlig förvissning på den äkta religiösa erfarenhetens sanning.

196:3.6 (2094.5) Människosinnet kan nå höga nivåer av andlig insikt och motsvarande gudomlighetssfärer av värden därför att det inte är helt materiellt. Det finns en kärna av ande i människans sinne — den gudomliga närvarons Riktare. Det finns tre skilda bevis på att denna ande bor i människans sinne:

196:3.7 (2094.6) 1. Humanitär gemenskap — kärlek. Det rent animala sinnet kan förvisso söka gruppgemenskap för självbevarelsens skull, men bara det intellekt som bebos av anden är osjälviskt altruistiskt och obetingat kärleksfullt.

196:3.8 (2094.7) 2. Tolkning av universum — visdom. Endast det av anden bebodda sinnet kan begripa att universum är vänligt inställt till individen.

196:3.9 (2094.8) 3. Andlig värdering av livet — gudsdyrkan. Endast den av anden bebodda människan kan inse den gudomliga närvaron och försöka nå en fullständigare erfarenhet i och med denna försmak av gudomligheten.

196:3.10 (2094.9) Människosinnet skapar inte verkliga värden; mänsklig erfarenhet frambringar inte insikt om universum. När det gäller insikt, uppfattandet av moraliska värden och urskiljandet av andliga betydelser, är allt vad människosinnet kan göra att upptäcka, uppfatta, tolka och *välja*.

196:3.11

(2094.10) Universums moralvärden blir intellektuell egendom vid utövandet av tre fundamentala bedömningar eller val företas i den dödliges sinne:

196:3.12

(2094.11) 1. Självbedömande — moraliskt val.

196:3.13

(2094.12) 2. Socialt bedömande — etiskt val.

196:3.14

(2094.13) 3. Gudsbedömande — religiöst val.

196:3.15

(2094.14) Således framgår det att allt mänskligt framåtskridande sker genom ett förfarande som förenar *uppenbarelse och evolution*.

196:3.16

(2094.15) Om det inte bodde en gudomlig älskare i människan skulle hon inte kunna älska osjälviskt och andligt. Om det inte bodde en tolk i människans sinne skulle människan inte sanningsenligt kunna inse universums enhet. Om det inte fanns en utvärderare i människan skulle hon omöjligen kunna uppskatta moraliska värden och uppfatta andliga betydelser. Denna älskare kommer från själva den infinita kärlekens källa, denna tolk är en del av den Universella Enheten, denna utvärderare är ett barn till Centret för och Ursprunget till alla absoluta värden i den gudomliga och eviga verkligheten.

196:3.17 (2095.1) Moralisk värdering med en religiös betydelse — andlig insikt — innebär att individen väljer mellan gott och ont, sanning och villfarelse, materiellt och andligt, mänskligt och gudomligt, tid och evighet. Människans överlevnad är i stor utsträckning beroende av att hon viger sin mänskliga vilja åt att välja de värden som denna sorterare av andevärdena, denna tolk och förenare i människans inre, har utvalt. Den personliga religiösa erfarenheten består i två faser: upptäckten i människosinnet och uppenbarelsen av den gudomliga anden i dess inre. Genom översofistikering eller till följd av irreligiöst beteende hos dem som ger sig ut för att vara religionsutövare kan en människa, eller till och med en hel generation av människor, välja att uppskjuta sina strävanden att finna den Gud som bor i dem; deras framsteg i den gudomliga uppenbarelsen och uppnåendet av densamma kan utebli. Men Tankeriktarens närvaro och inflytande i människans inre gör att

sådana attityder av uteblivet andligt framåtskridande inte länge kan bestå.

196:3.18 (2095.2) Denna djupgående erfarenhet av den gudomliga verkligheten i ens inre höjer sig för alltid över den grova materialistiska metoden i samband med de fysiska vetenskaperna. Man kan inte placera andlig glädje under mikroskop, man kan inte väga kärlek på våg, man kan inte ta mått på moraliska värden. Inte heller kan man värdera den andliga tillbedjans kvalitet.

196:3.19 (2095.3) Hebréerna hade en religion av moralisk sublimitet, grekerna utvecklade en religion av skönhet, Paulus och hans medlikar grundade en religion av tro, hopp och välgörenhet. Jesus uppenbarade och exemplifierade en religion av kärlek: trygghet i Faderns kärlek samt glädjen och tillfredsställelsen av att dela denna kärlek i tjänandet av mänsklighetens brödraskap.

196:3.20 (2095.4) Varje gång människan träffar ett övervägt moraliskt val upplever hon omedelbart en ny gudomlig invasion i sin själ. Ett moraliskt val gör religionen till motivet för den inre reaktionen på yttre omständigheter. Men en sådan verklig religion är inte någon rent subjektiv erfarenhet. Den uttrycker subjektivitetshelheten hos den individ som är engagerad i ett meningsfullt och intelligent svar på den totala objektiviteten — universum och dess Skapare.

196:3.21 (2095.5) Den utsökta och överjordiska upplevelsen att älska och att vara älskad är inte endast en psykisk illusion fastän den är så rent subjektiv. Den enda verkligt gudomliga och objektiva realitet som är anknuten till dödliga varelser, Tankeriktaren, förefaller för människans iakttagelse att verka som en enbart subjektiv företeelse. Människans kontakt med den högsta objektiva verkligheten, Gud,

sker endast genom den rent subjektiva erfarenheten att lära känna honom, att dyrka honom och att inse sitt sonskap hos honom.

196:3.22 (2095.6) Sann religiös dyrkan är inte en fåfäng monolog av självbedrägeri. Gudsdyrkan är en personlig gemenskap med det som är gudomligt verkligt, med det som är själva källan till verkligheten. Med hjälp av gudsdyrkan strävar människan efter att vara bättre och når därmed till slut det *bästa*.

196:3.23 (2095.7) Idealiserandet av det sanna, det sköna och det goda och försöken att tjäna dem är inte en ersättning för äkta religiös erfarenhet — andlig verklighet. Psykologi och idealism motsvarar inte den religiösa verkligheten. Projektionerna från människans intellekt kan förvisso ge upphov till falska gudar — gudar till människans avbild — men det sanna gudsmedvetandet har inte den uppkomsten. Gudsmedvetandet har sitt säte i den inneboende anden. Många av människans religiösa system har sitt upphov i människointellektets formuleringar, men gudsmedvetandet har inte nödvändigtvis någon del i dessa groteska system av religiöst slaveri.

196:3.24 (2095.8) Gud är inte bara något som människans idealism har uppfunnit; han är själva källan till alla sådana superanimala insikter och värden. Gud är inte en hypotes som har formulerats för att förena människans uppfattningar av det sanna, det goda och det sköna; han är den kärlekspersonlighet som alla dessa manifestationer i universum härstammar från. Sanningen, skönheten och godheten i människans värld förenas av den tilltagande andligheten i erfarenheten hos de dödliga som stiger uppåt mot Paradisets realiteter. Sanningens, skönhetens och godhetens enhet kan inses endast i den gudsmedvetna personlighetens andliga erfarenhet.

196:3.25 (2096.1) Moraliskhet är den väsentliga pre-existerande grogrunden för en personlig gudsmedvetenhet, den personliga insikten om Riktarens närvaro i ens inre, men en sådan moraliskhet är inte källan till religiös erfarenhet och därav följande andlig insikt. Den moraliska naturen ligger ovanför djurens men under andens nivå. Moraliskhet innebär ett erkännande av plikten, en insikt om förekomsten av rätt och fel. Moralens område ligger mellan djurens och människans typ av sinne, så som morontia fungerar mellan de materiella och andliga sfärerna av personlighetsuppnående.

196:3.26 (2096.2) Det evolutionära sinnet kan upptäcka lag, moral och etik; men den utgivna anden, den inneboende Riktaren, uppenbarar för det evolverande människosinnet själva lagstiftaren, Fader-källan till allt som är sant, vackert och gott. En sådan upplyst människa har en religion och är andligen utrustad att börja det långa och äventyrliga sökandet efter Gud.

196:3.27 (2096.3) Moraliskheten är inte nödvändigtvis något andligt. Den kan vara helt och enbart mänsklig, även om verklig religion höjer alla moraliska värden, gör dem mer meningsfyllda. Moraliskhet utan religion kan inte uppenbara den slutliga godheten, och den kan inte ens sörja för överlevnaden av sina egna moralvärden. Religionen ombesörjer upphöjandet, förhärlikandet och den garanterade överlevnaden av allt som moraliskheten erkänner och godkänner.

196:3.28 (2096.4) Religionen står ovanför vetenskap, konst, filosofi, etik och moral men är inte oberoende av dem. De är alla oupplösligt sammanbundna i människans erfarenhet, både den personliga och den sociala. Religionen är människans högsta upplevelse som dödlig, men

det finita språket gör det för alltid omöjligt för teologin att nöjaktigt beskriva verklig religiös erfarenhet.

196:3.29 (2096.5) Den religiösa insikten har förmågan att vända ett nederlag till högre strävanden och ny beslutsamhet. Kärleken är den högsta motivation som människan kan använda under sin uppstigning i universum. Men kärlek utan sanning, skönhet och godhet är bara en känsla, en filosofisk förvrängning, en psykisk illusion, ett andligt bedrägeri. Kärleken måste alltid omdefinieras på varje ny nivå under morontia- och andeprogressionen.

196:3.30 (2096.6) Konsten är ett resultat av människans försök att undfly bristen på skönhet i hennes materiella omgivning; den är en gest i riktning mot morontianivån. Vetenskapen är en strävan hos människan att lösa de gåtor som synbarligen finns i det materiella universum. Filosofin är människans försök till enandet av den mänskliga erfarenheten. Religionen är människans suprema gest, hennes storartade strävan efter den slutliga verkligheten, hennes beslutsamhet att finna Gud och efterlikna honom.

196:3.31 (2096.7) I den religiösa erfarenhetens värld är det som är andligt möjligt detsamma som potentiell verklighet. Människans andliga impuls framåt är ingen psykisk illusion. Allt som människan romantiserar om i universum representerar inte nödvändigtvis fakta, men mycket, väldigt mycket, är sanning.

196:3.32 (2096.8) En del människors liv är alltför storslaget och ädelt för att sänka sig till den låga nivån av att bara vara framgångsrikt. Djuret måste anpassa sig till omgivningen, men den religiösa människan höjer sig över sin omgivning och undgår genom denna insikt om den gudomliga kärleken begränsningarna i den nuvarande

materiella världen. Detta begrepp om kärleken genererar i människans själ den superanimala stävan att finna det sanna, det sköna och det goda; och när hon finner dem förhärligas hon i deras omfamning; hon brinner av en önskan att leva ut dem, att göra det som är rättfärdigt.

196:3.33 (2097.1) Bli inte modfärliga; människans evolution fortgår alltjämt, och uppenbarelsen av Gud till världen, i och genom Jesus, kommer inte att misslyckas.

196:3.34 (2097.2) Den stora utmaningen till den moderna människan är att få bättre kontakt med den gudomliga Ledsagaren som bor i människosinnet. Människans största äventyr i köttslig gestalt består i en välbalanserad och sund strävan att förskjuta jagmedvetandets gränser ut genom det embryoartade själsmedvetandets dunkla områden i en helhjärtad strävan att nå gränslandet till andemedvetandet — kontakt med den gudomliga närvaron. En sådan erfarenhet innebär gudsmedvetande, en upplevelse som mäktigt bekräftar den pre-existerande sanningen i den religiösa erfarenheten av att känna Gud. Ett sådant andemedvetande är detsamma som vetskap om att man faktiskt är Guds son. Annars utgör troserfarenheten denna försäkran om sonskap.

196:3.35 (2097.3) Gudsmedvetande vill säga att integrera jaget med universum, och på dess högsta nivåer av andlig verklighet. Endast andeinnehållet i något värde är oförgängligt. Inte heller kan det som är sant, vackert och gott försvinna från människans erfarenhet. Om människan inte väljer att överleva, då bevarar den överlevande Riktaren de realiteter som föddes i kärlek och fostrades i tjänande.

Och allt detta är en del av den Universelle Fadern. Fadern är levande kärlek, och detta Faderns liv finns i hans Söner, och Faderns ande finns i hans Söners söner — de dödliga människorna. När allt kommer omkring utgör fadersidén alltjämt människans högsta uppfattning om Gud.